

Chín Tuổi Tiểu Yêu Hậu

Contents

Chín Tuổi Tiểu Yêu Hậu	6
1. Q.1 - Chương 1: Xuyên Qua Không Đạo Lý	6
2. Q.1 - Chương 2: Ba Bước Luyện Thể	9
3. Q.1 - Chương 3: Hô Nước, Gọi Lửa	12
4. Q.1 - Chương 4: Đến Gặp Lãnh Loan Loan	14
5. Q.1 - Chương 5: Người Là Tiểu Yêu Nữ	17
6. Q.1 - Chương 6: Tướng Quân Phụ Nhân	20
7. Q.1 - Chương 7: Trò Chơi Mèo Vờn Chuột	24
8. Q.1 - Chương 8: Gặp Mặt Nữ Nhi	27
9. Q.1 - Chương 9: Bạt Tai Tướng Quân Lão Cha	30
10. Q.1 - Chương 10: Ta Là Tướng Quân Phủ Lão Đại	34
11. Q.1 - Chương 11: Thiếu Niên Mắt Tím	37
12. Q.1 - Chương 12: Khóc Làm Loạn, Dọa Đòi Thất Cổ	41
13. Q.1 - Chương 13: Tâm Sinh Ác Ý	45
14. Q.1 - Chương 14: Dạ Thần Bị Thương	47
15. Q.1 - Chương 15: Trò Chơi Kết Thúc	51
16. Q.1 - Chương 16: Tướng Quân Bỏ Vợ (thượng)	54
17. Q.1 - Chương 17: Tướng Quân Bỏ Vợ (hạ)	56
18. Q.1 - Chương 18: Hội Đèn Lồng Gặp Mặt	59
19. Q.1 - Chương 19: Tại Duyệt Hương Các Kết Oán	62
20. Q.1 - Chương 20: Ta Cảm Thấy Người Rất Hứng Thú	65
21. Q.1 - Chương 21: Thiếu Niên Thiên Tử Hiện Viên Đêm	69
22. Q.1 - Chương 22: Tô Triển	72
23. Q.1 - Chương 23: Ta Thấy Người Hiện Tại Thuận Mắt Hơn!	75
24. Q.1 - Chương 24: Bí Mật Duyệt Hương Các (Thượng)	78
25. Q.1 - Chương 25: Bí Mật Duyệt Hương Các (Hạ)	81
26. Q.1 - Chương 26: “nữ Vương” Gặp Hoàng Đế (Thượng)	84
27. Q.1 - Chương 27: “nữ Vương” Gặp Hoàng Đế (Hạ)	87
28. Q.1 - Chương 28: Đêm Tối Tướng Quân Phủ	90
29. Q.1 - Chương 29: Đêm Bắt Hái Hoa Tặc (thượng)	93
30. Q.1 - Chương 30: Đêm Bắt Hái Hoa Tặc (hạ)	96
31. Q.1 - Chương 31: Phù Dung Trưởng Ấm	99
32. Q.1 - Chương 32: Ta Cũng Muốn Tiến Cung	102
33. Q.1 - Chương 33: Chàng Có Tình, Nàng Cũng Có Lòng	105
34. Q.1 - Chương 34: Ba Nghìn Bầu Nước, Chỉ Lấy Uống Một Bầu	108
35. Q.1 - Chương 35: Âm Mưu Trong Bóng Tối	112
36. Q.1 - Chương 36: Sinh Nhật Hoàng Thái Hậu (thượng)	115
37. Q.1 - Chương 37: Sinh Nhật Hoàng Thái Hậu (hạ)	118
38. Q.1 - Chương 38: Cự Hôn?	121
39. Q.1 - Chương 39: Hoàng Hậu Sao?	125
40. Q.1 - Chương 40: Vương Giả So Chiêu (thượng)	128

41. Q.1 - Chương 41: Vương Giả So Chiêu (hạ)	131
42. Q.1 - Chương 42: Cố Ý Lập Hậu (thượng)	134
43. Q.1 - Chương 43: Cố Ý Lập Hậu (hạ)	138
44. Q.1 - Chương 44: Càng Muốn Làm Hoàng Hậu	141
45. Q.1 - Chương 45: Tên Bẩn Lén Rời Cung	144
46. Q.1 - Chương 46: Đêm Tối Âm Sát	147
47. Q.1 - Chương 47: Lâu Chủ Mãn Nguyệt Lâu	150
48. Q.1 - Chương 48: Song Hỷ Lâm Môn	153
49. Q.1 - Chương 49: Thích Không?	155
50. Q.1 - Chương 50: Nạp Thái Lễ (lễ Hối)	158
51. Q.1 - Chương 51: Mãi Ở Bên Nàng	160
52. Q.1 - Chương 52: Yêu Liền Yêu	163
53. Q.1 - Chương 53: Đón Dâu	165
54. Q.1 - Chương 54: Đại Hôn	168
55. Q.1 - Chương 55: Động Phòng	171
56. Q.1 - Chương 56: Vấn An	173
57. Q.1 - Chương 57: Lập Uy.	176
58. Q.1 - Chương 58: Mặt Nạ	178
59. Q.1 - Chương 60: Nước Đá Bào	181
60. Q.1 - Chương 61: Kế Sách	183
61. Q.1 - Chương 62: Phản Kế	186
62. Q.1 - Chương 63: Hư Tình	191
63. Q.1 - Chương 64: Thị Uy.	193
64. Q.1 - Chương 65: Âm Mưu Giá Họa.	196
65. Q.1 - Chương 66: Tương Kế Tự Kế	197
66. Q.1 - Chương 67: Tin Dữ	200
67. Q.1 - Chương 68: Không Thể Cứu Người?	202
68. Q.1 - Chương 69: Đường Lang Bộ Thiên, Hoàng Tước Ở Phía Sau	205
69. Q.1 - Chương 70: Tâm Tình Thổ Lộ	208
70. Q.1 - Chương 71: Từ Chối Tình Yêu	211
71. Q.1 - Chương 72: Thần Bí Mất Tích	213
72. Q.1 - Chương 73: Chúa Tể Chân Chính.	216
73. Q.1 - Chương 74: Kẻ Hạ Độc?.	219
74. Q.1 - Chương 75: Vào Lãn Cung.	222
75. Q.1 - Chương 76: Dự Cảm Không Tốt.	225
76. Q.1 - Chương 77: Tể Tướng Lâm Kế Tục	228
77. Q.1 - Chương 78: Lãn Cung.	230
78. Q.1 - Chương 79: Làm Bạn Ở Lãn Cung.	232
79. Q.1 - Chương 80: Thái Hậu.	235
80. Q.1 - Chương 81: Nhất Ngữ Chi Ngộ	237
81. Q.1 - Chương 82: Chúc Cách	239
82. Q.1 - Chương 83: Đế Hậu Đánh Giá (thượng).	242
83. Q.1 - Chương 84: Đế Hậu Đánh Giá (hạ).	244
84. Q.1 - Chương 85: Người Là Người Của Bồn Cô Nương (thượng).	246
85. Q.1 - Chương 86: Người Là Người Của Bồn Cô Nương (hạ)	249
86. Q.1 - Chương 87: Trừng Trị Lâm Nhã Như	251
87. Q.1 - Chương 88: Kết Thù Với Thái Hậu	254
88. Q.1 - Chương 89: Lăng Tuyết Công Chúa	256
89. Q.1 - Chương 90: Đế Na Công Chúa	258
90. Q.1 - Chương 91: Hẳn Là Thị Vệ Của Ta!	262
91. Q.1 - Chương 92: Âm Sát	264
92. Q.1 - Chương 93: Trầm Thích!	266
93. Q.1 - Chương 94: Công Chú Hai Nước	269
94. Q.1 - Chương 95: Phụng Hoàng	271

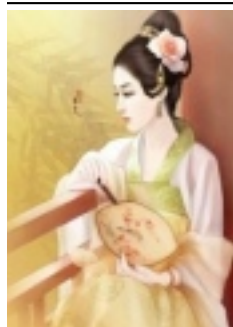
95. Q.1 - Chương 96: Đồng Hồ	273
96. Q.1 - Chương 97: Tranh Phò Mã	275
97. Q.1 - Chương 98: Hủy Hôn	278
98. Q.1 - Chương 99: Thích Khách Thần Bí	280
99. Q.1 - Chương 100: Loạn Loạn Bùng Nổ	282
100. Q.1 - Chương 101: Thượng Quan Lăng Tuyệt! Mẹ Kế?	285
101. Q.1 - Chương 102: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (thượng)	287
102. Q.1 - Chương 103: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (hạ)	289
103. Q.1 - Chương 104: Đêm Ghé Hoàng Cung	292
104. Q.1 - Chương 105: Nàng Là Cửa Trầm	294
105. Q.1 - Chương 106: Nam Nhân, Ta Yêu Người!	296
106. Q.1 - Chương 107: Tiếng Đàn Nửa Đêm	299
107. Q.1 - Chương 108: Ba Nam Nhân Say Rượu	301
108. Q.1 - Chương 109: Chiến Thuật Tâm Lý	304
109. Q.1 - Chương 110: Hồ Khiếu Quốc, Nguy Rồi!	307
110. Q.1 - Chương 111: Màn Đêm Chết Chóc	308
111. Q.1 - Chương 112: Nhất Thống Thiên Hạ	311
112. Q.1 - Chương 113: Ai Tấu Khúc “phượng Cầu Hoàng”?	315
113. Q.1 - Chương 114: Nam Nhân, Cần Thận Ta Không Cần Người!	317
114. Q.1 - Chương 115: Giải Tán Ba Ngàn Hồng Nhan	320
115. Q.1 - Chương 116: Quét Sạch Phiền Toái	323
116. Q.1 - Chương 117: Ban Hôn [Thượng]	326
117. Q.1 - Chương 118: Ban Hôn [Hạ]	328
118. Q.1 - Chương 119: Câu Chuyện Mới	330
119. Q.1 - Chương 120: Chôn Cất Hạnh Phúc	333
120. Q.2 - Chương 1: Thảm Án Diệt Môn	335
121. Q.2 - Chương 2: Kiêu Gia Hoàng Hậu	337
122. Q.2 - Chương 3: Tiểu Chiêu	340
123. Q.2 - Chương 4: Uyên Ương Hải Hoa Tặc	342
124. Q.2 - Chương 5: Dâm Tặc Thất Bại	344
125. Q.2 - Chương 6: Thủ Đoạn Tàn Khốc	346
126. Q.2 - Chương 7: Trí Nhớ Của Tiểu Chiêu	348
127. Q.2 - Chương 8: Tìm Kiếm Nam Tử Có Vết Sẹo	351
128. Q.2 - Chương 9: Phong Thư	353
129. Q.2 - Chương 10: Hoa Lệ Xuất Thủ	355
130. Q.2 - Chương 11: Lâu Chủ Của Viêm Nguyệt Lâu – Tàn Nhất	357
131. Q.2 - Chương 12: Kim Diện Vs Ngân Diện	360
132. Q.2 - Chương 13: Sử Dụng Linh Lực	362
133. Q.2 - Chương 14: Hung Thủ Thần Bí	364
134. Q.2 - Chương 15: Hiên Viên Dạ Tím Vợ	366
135. Q.2 - Chương 16: Điều Phỉ Phỉ	368
136. Q.2 - Chương 17: Hoa Rơi Cổ Ý, Nước Chảy Vô Tình	371
137. Q.2 - Chương 18: Đế Hậu Trùng Phùng	373
138. Q.2 - Chương 19: Triền Miên	375
139. Q.2 - Chương 20: Lời Mời Từ Điều Phủ	377
140. Q.2 - Chương 21: Phó Ước.	379
141. Q.2 - Chương 22: Nam Nhân Của Ta, Đừng Có Dụng Vào.	381
142. Q.2 - Chương 23: Tàn Nhất	384
143. Q.2 - Chương 24: Đông Phương Triết	386
144. Q.2 - Chương 25: Hai Vợ Một Chồng	388
145. Q.2 - Chương 26: Tuyên Ngôn Độc Chiếm	390
146. Q.2 - Chương 27: Bị Yêu Ma Nhập	392
147. Q.2 - Chương 28: Vị Hôn Phụ Của Tiểu Chiêu?	394
148. Q.2 - Chương 29: Gặp Cướp Trên Đường.	396

149.	Q.2 - Chương 30:	Giao Dịch Ác Ma.	398
150.	Q.2 - Chương 31:	Sự Phản Bội Trí Mạng.	400
151.	Q.2 - Chương 32:	Nhật Được Mỹ Nam Tử.	402
152.	Q.2 - Chương 33:	Thân Phận Mỹ Nam Tử.	404
153.	Q.2 - Chương 34:	Ám Sát.	407
154.	Q.2 - Chương 35:	Hiên Viên Dạ Nổi Giận	409
155.	Q.2 - Chương 36:	Đáp Án	411
156.	Q.2 - Chương 37:	Manh Mối	414
157.	Q.2 - Chương 38:	Mỉm Cười Xóa Án Oán	416
158.	Q.2 - Chương 39:	Vị Khách Ngoài Ý Muốn	418
159.	Q.2 - Chương 40:	Uống Dấm Chua Một Cách Khó Hiểu	420
160.	Q.2 - Chương 41:	Lời Mời Của Đông Phương Triết.	422
161.	Q.2 - Chương 42:	Là Bút Tịch Của Ai?.	425
162.	Q.2 - Chương 43:	Thân Phận Hung Thủ	427
163.	Q.2 - Chương 44:	Vị Hôn Phu? Vị Hôn Thê?	428
164.	Q.2 - Chương 45:	Lâm Nguyệt Dao	431
165.	Q.2 - Chương 46:	Người Là Ai?	433
166.	Q.2 - Chương 47:	Giải Hoà	436
167.	Q.2 - Chương 48:	Ảnh Vệ Của Lãnh Loan Loan	438
168.	Q.2 - Chương 49:	Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn	440
169.	Q.2 - Chương 50:	Tăng Duyên Dật	442
170.	Q.2 - Chương 51:	Viêm Nguyệt Lâu Khiêu Khích	444
171.	Q.2 - Chương 52:	Cuộc Gặp Gỡ Thân Mật	447
172.	Q.2 - Chương 53:	Đánh Đố	449
173.	Q.2 - Chương 54:	Từ Nay Về Sau, Người Là Thủ Hạ Của Ta	451
174.	Q.2 - Chương 55:	Vì Ai Giải Độc?	454
175.	Q.2 - Chương 56:	Phong Ba Nổi Dậy	455
176.	Q.2 - Chương 57:	Huynh Muội?	457
177.	Q.2 - Chương 58:	Chuyện Cũ [Thượng]	459
178.	Q.2 - Chương 59:	Chuyện Cũ [Trung]	461
179.	Q.2 - Chương 60:	Chuyện Cũ [Hạ]	463
180.	Q.2 - Chương 61:	Đến Đại Hội Võ Lâm.	465
181.	Q.2 - Chương 62:	Gặp Lại Sở Ngự Hằng	467
182.	Q.2 - Chương 63:	Người Thần Bí.	469
183.	Q.2 - Chương 64:	Gặp Lại Người Quen Cũ.	471
184.	Q.2 - Chương 65:	Con Người Cuồng Vọng.	473
185.	Q.2 - Chương 66:	Phải Lấy Mạng Người	475
186.	Q.2 - Chương 67:	Phanh Thây Ngàn Mảnh	477
187.	Q.2 - Chương 68:	Hương Lâm Thiên Hạ	479
188.	Q.2 - Chương 69:	Cô Gái Có Đôi Mắt Đỏ	481
189.	Q.2 - Chương 70:	Người Biết Ta Sao?	483
190.	Q.2 - Chương 71:	Vương Tử Của La Mê Quốc?	484
191.	Q.2 - Chương 72:	Mê La Quốc Thần Bí	486
192.	Q.2 - Chương 73:	Quyết Định Đi Mê La Quốc	488
193.	Q.2 - Chương 74:	Nhũ Mẩu Bị Hại	490
194.	Q.2 - Chương 75:	Nhũ Mẩu Bị Hại Độc	492
195.	Q.2 - Chương 76:	Ta Muốn Mạng Của Lâm Kế Tục	494
196.	Q.2 - Chương 77:	Tự Tay Rửa Thù	496
197.	Q.2 - Chương 78:	Sự Trả Thù Tàn Khốc [1]	498
198.	Q.2 - Chương 79:	Sự Báo Thù Tàn Khốc [2]	500
199.	Q.2 - Chương 80:	Đại Công Tử Nhà Họ Lãnh	502
200.	Q.2 - Chương 81:	Ngọc Diện Thần Bộ	504
201.	Q.2 - Chương 82:	Đen Trắng Bất Phân	506
202.	Q.2 - Chương 83:	Ta Muốn Hồi Mê La Quốc	508

203. Q.2 - Chương 84: Người Mê La Quốc Đến	511
204. Q.2 - Chương 85: Gặp Lại Người Thân	513
205. Q.2 - Chương 86: Lời Mời Đến Mê La Quốc	515
206. Q.2 - Chương 87: Khó Sinh	517
207. Q.2 - Chương 88: Đỡ Đẻ	519
208. Q.2 - Chương 89: Hiên Viên Húc	521
209. Q.2 - Chương 90: Dạ Thần Ghen	523
210. Q.2 - Chương 91: Đến Mê La Quốc	525
211. Q.2 - Chương 92: Cả Nhà Đoàn Viên	527
212. Q.2 - Chương 93: Chủ Tử, Xin Người Cứu Bà Ấy.	530
213. Q.2 - Chương 94: Gọi Một Tiếng Phụ Hoàng Mẫu Hậu	532
214. Q.2 - Chương 95: Ta Có Thể Vĩnh Viễn Ở Bên Cạnh Người Không?	534
215. Q.2 - Chương 96: Ta Hứa Với Người, Mãi Mãi.	536
216. Q.2 - Chương 97: Lại Gặp Người Xuyên Không	537
217. Q.2 - Chương 98: Cha	539
218. Q.2 - Chương 99: Con Gái Của Người Cũng Tên Là Lãnh Loan Loan?	541
219. Q.2 - Chương 100: Cấu Kết Với Nhau Làm Việc Xấu	544
220. Q.2 - Chương 101: Nửa Đường Gặp Phục Kích	546
221. Q.2 - Chương 102: Thái Hậu Tính Kế.	548
222. Q.2 - Chương 103: Bị Hạ Thuốc	550
223. Q.2 - Chương 104: Là Thái Hậu Hạ Thuốc Ngay	552
224. Q.2 - Chương 105: Mẫu Tử Quyết Liệt	554
225. Q.2 - Chương 106: Phụ Tử Gặp Lại	556
226. Q.2 - Chương 107: Lãnh Loan Loan Chân Chính	558
227. Q.2 - Chương 108: Ta Vẫn Như Cũ Là Nữ Nhi Của Người	560
228. Q.2 - Chương 109: Loan Loan Người Có Thể Tha Thứ Cho Ta Sao?	562
229. Q.2 - Chương 110: Mang Theo Cục Cứng Kiềm Gia	565
230. Q.2 - Chương 111: Người Bí Mật Phía Sau Màn	567
231. Q.2 - Chương 112: Tự Động Tới Cửa	569
232. Q.2 - Chương 113: Cho Các Người Hiểu Được Trước Khi Chết	571
233. Q.2 - Chương 114: Ông Tể Mới Gặp	574
234. Q.2 - Chương 115: Kết Cục	576
235. Q.2 - Chương 116: Trù Vương Phủ	578
236. Q.2 - Chương 117: Hoàng Đế Làm Bảo Mẫu	580
237. Q.2 - Chương 118: Sở Niệm Loan	583
238. Q.2 - Chương 119: Thiếu Niên Thần Bí	585
239. Q.2 - Chương 120: Lãnh Dịch U	588
240. Q.2 - Chương 121: Xuyên Qua Hoàng Đế Thân Phận	590
241. Q.2 - Chương 122: Thu Nghĩa Nữ	592
242. Q.2 - Chương 123: Quái Nhân Thần Bí	594
243. Q.2 - Chương 124: Nha Đầu, Làm Đồ Đệ Của Ta Đi!	596
244. Q.2 - Chương 125: Tô Viễn Hành Nổi Bão	599
245. Q.2 - Chương 126: Dạ Thần, Loan Loan Mất Tích	601
246. Q.2 - Chương 127: Đồ Tôn Nhất Định Thực Vĩ Đại	603
247. Q.2 - Chương 128: Nhiều Người Lo Lắng	606
248. Q.2 - Chương 129	608
249. Q.2 - Chương 130: Hoàng Đế Bị Đánh	610
250. Q.2 - Chương 131: Phong Vân Loạn	612
251. Q.2 - Chương 132: Đồ Đệ	615
252. Q.2 - Chương 133: Trời Giáng Mỹ Nam Tử	617
253. Q.2 - Chương 134: Thầy Tế	619
254. Q.2 - Chương 135: Xuyên Không	622
255. Q.2 - Chương 136: Lòng Mừng Như Điện	624
256. Q.2 - Chương 137: Gặp Lại	626

257. Q.2 - Chương 138: Quay Về	628
258. Q.2 - Chương 139: Huyền Phong	630
259. Q.2 - Chương 140: Ta Không Đi	632
260. Q.2 - Chương 141: Thần Binh	635
261. Q.2 - Chương 142: Bị Kẹp Ở Giữa	637
262. Q.2 - Chương 143: Nam Tử Yêu Nghiệt	639
263. Q.2 - Chương 144: Đất Trời Biến Sắc	641
264. Q.2 - Chương 145: Đường Hàm Xuyên Không	643
265. Q.2 - Chương 146: Trở Về Hiện Đại	645
266. Q.2 - Chương 147: Sinh Rồi	647
267. Q.2 - Chương 148: Đại Đoàn Tụ	649

Chín Tuổi Tiểu Yêu Hậu

Giới thiệu

Tiểu ma nữ bước đầu trưởng thành. Nghe nói nàng sinh ra vốn là một sự sai lầm. Mẹ nàng vốn là m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chin-tuoi-tieu-yeu-hau>

1. Q.1 - Chương 1: Xuyên Qua Không Đạo Lý

- Ôi.

Lãnh Loan Loan cảm thấy gương mặt mình nóng bừng bừng, bỏng rát. Chết tiệt, là tên gia hỏa nào không muốn sống, thừa dịp lúc nàng say rượu, phóng bị năng lực yếu ớt liền thừa cơ trộm hôn nàng? Bỗng nhiên, nàng mở to hai mắt, đáy mắt bừng lên luồng bạo khí giống như liệt hỏa hùng hực thiêu đốt, đem thiếu phụ đang lặng lẽ lau nước mắt đứng kế bên sợ đến thất thần, ngay cả nước mắt cũng muốn chảy ngược lại.

- Tiểu thư.

Thiếu phụ khẽ chớp chớp đôi mắt sưng đỏ, sao lại như vậy? Nhất định là chính mình nhìn lầm rồi. Đứa nhỏ ba tuổi sao lại có biểu hiện hung ác không gì sánh được như vậy, nàng tự an ủi mình.

- Tiểu thư ?

Lãnh Loan Loan đưa mắt nhìn thiếu phụ đánh giá: chỉ thấy sắc mặt nàng vàng ệch, hai mắt sưng đỏ, nhất định là do đã khóc lâu lắm. Một cây trâm cong vẹo cài trên mái tóc, có vài lọn tóc lơ thơ buông xõa xuống; một thân váy áo màu lam, có vài phần cổ xưa. Trang phục như vậy, rõ ràng chỉ có tại kinh kịch cổ trang mới có thể nhìn thấy. Đôi mắt tròn xoe chớp chớp chuyển động, nàng đảo mắt quan sát nhìn xung quanh: cửa sổ gỗ hình tròn, bàn ghế gỗ màu trà, còn nơi mình nằm thẳng cẳng thì có màu trắng. . .

Cổ kính.

Lúc này, trong đầu Lãnh Loan Loan lóe ra hai chữ, ánh mắt nàng khẽ trùng xuống, với chỉ số IQ cao tới 200 nàng lập tức đoán được sự việc. Tuy rằng điều này rất mạo danh kỳ diệu, chỉ là say rượu một hồi... Nhưng nàng luôn luôn tùy tâm sở dục mà bình tĩnh, điều gì đến mặc kệ nó. Coi như xuyên qua cổ đại, nàng chỉ cảm thấy bên như có tiếng gió bình thường thổi qua mà thôi. Lại thói quen búng tay (2 ngón tay cọ xát vào nhau tạo nên tiếng kêu) nổi lên, kết quả là thò ra chần bông là một bàn tay nhỏ bé. Đây là tình huống gì? Nàng tức thời tiếp nhận việc xuyên qua là chuyện thực, nhưng lại không nghĩ rằng mình lại có bộ dạng như thế này. Nàng không có trở thành một mỹ nữ, mà ngược lại ở trong hình dạng của một đứa bé con mà nàng vốn ghét nhất. Lông mi đen hung hăng co rúm, chết tiệt xuyên qua. Nàng nhìn không được ở trong lòng chửi bới, nếu như biết là giữa đường thần tiên giở trò quỷ, nàng nhất định phải cho bọn họ đẹp mặt.

- Tiểu thư, người làm sao vậy ?

Thiếu phụ rốt cuộc cũng phát hiện rằng, tiểu thư có thần sắc quá mức không thích hợp, trong ánh mắt hoàn toàn không có sự sợ hãi, mà ngược lại còn rất tàn nhẫn. Đây, đây là có chuyện gì ? Tiểu thư sẽ không bị ngớ ngẩn chứ ? Mắt nhắm lệ, nàng lo lắng nhìn Lãnh Loan Loan.

- Người là ai ? Lãnh Loan Loan nhìn chằm chằm thiếu phụ, gọi nàng là tiểu thư thì chắc chắn không phải là mẹ nàng. Nhưng lại quan tâm nàng như thế, chẳng lẽ là vú em(bà vú)?

- Tiểu thư, người làm sao vậy ? Ta là nhũ mẫu à, bà ta bị cử chỉ xa lạ của Lãnh Loan Loan làm cho bà ta bị trận trận hù dọa.

- Tiểu thư đáng thương của ta, từ khi sinh ra đã không còn mẹ, hiện tại cư nhiên lại thành thế này. Sừng sốt một lát sau, thiếu phụ lại bắt đầu rơi lệ.

Lãnh Loan Loan mắt tròn trố, cảm nhận được sự quan tâm của bà ta dành mình, nàng cũng cảm động mà khóc theo, trong phòng lúc này thật yên lặng. Giờ đây, nàng có nên hay không phải học theo bộ dạng của nữ tiểu chủ nhân này, giả bộ là mất trí nhớ sao? Tuy rằng nàng chưa bao giờ cải trang đóng kịch, nhưng hiện giờ thật là phải muốn diễn như vậy. Đây chính là lập luận sắc sảo, so với diễn viên đoạt giải Oscar còn muốn đạt hơn.

Đôi mắt đen như viên bảo thạch, nhanh chóng khép lại, khẽ lộ ra tinh quang. Đôi môi nhợt nhạt không chút máu hơi hơi mở ra, lộ ý cười. Một nụ cười nở rộ mang theo nét tà ý, hoàn toàn không chút nào thuộc về thân thể nhỏ bé. Vậy là ma nữ thế kỷ hai mươi mốt ở chỗ này mà sống lại.

- Người là nhũ mẫu của ta phải không?

Lãnh Loan Loan khẽ quay ra khuôn mặt nhỏ nhắn bị sưng đỏ, một giọng trẻ con mềm mại vang lên, làm lay động căn phòng nhỏ. Âm thanh tinh tế mê man xen lẫn giọng điệu sợ hãi, phối hợp với đôi mắt đen như viên bảo thạch, ánh mắt lấp lánh giọt sương trong suốt, làm cho bà ta không thể khắc chế tình cảm của mình, tình mẫu tử dâng lên tràn lan.

- Ta là nhũ mẫu, tiểu thư đừng sợ.

Thiếu phụ vội lau nước mắt nhìn Lãnh Loan Loan, rồi ngồi xuống bên cạnh nàng. Bàn tay khe khẽ vuốt ve lên khuôn mặt nhỏ nhắn bị sưng của Lãnh Loan Loan, cử chỉ tuy nhẹ nhàng nhưng cũng làm nàng bị đau.

- Hí

Đôi mi nhỏ khẽ nhắm lại, nước mắt lưng tròng khiến cho người nhìn thấy phải đem yêu thương. Chết tiệt. Lãnh Loan Loan ở trong lòng chửi bới, thân thể này cũng quá yếu đi.

- Nhũ mẫu a, vì sao ta cái gì cũng không nhớ kỹ ? Từ trong đáy mắt tuôn ra từng giọt nước mắt trong suốt, chảy xuống trên gương mặt nàng, đôi môi nhỏ nhắn nhợt nhạt khẽ rung lên.

- Sao cha không đến thăm ta? Vừa nghe nhũ mẫu nói nàng thuở nhỏ không mẹ, vì vậy nàng liền trực tiếp hỏi đến cha.

- Ôi, tiểu thư đáng thương của ta. Bà ta lần thứ hai thở dài, đưa bàn tay xanh xao khẽ vuốt nhẹ lên mái tóc của Lãnh Loan Loan.

- Cha người thật tàn nhẫn, từ lúc người sinh ra đến nay, cha người không có màng đến. Để mặc cho tiểu thư bị các phu nhân trong phủ khi dễ, ngay cả hạ nhân cũng dám coi thường người. Ta rất thương tiểu thư. Ô ô ... ô... Nói xong, thiếu phụ lại bắt đầu khóc lên.

Lãnh Loan Loan nghe thiếu phụ khóc lóc kể lể, liền rất nhanh từ trong lời nói của bà ta thu được một vài tin tức: một là, thân thể này sinh ra thì không có mẹ, chỉ có bà vú đối tốt với nàng; hai là, cha của nàng chính là tướng quân đại nhân; ba là, bị những phu nhân khác cùng với thủ hạ khi dễ.

Chà chà, chủ nhân thân thể này thật đúng là đáng thương. Lãnh Loan Loan ở trong lòng thầm thở dài nói, bất quá hiện tại thân thể này đã là của nàng. Thân thể bị thương thì chẳng khác nào làm nàng bị thương. Mà khi dễ người của nàng, hết thấy đều tự tìm tử lộ!

- Nhũ mẫu, tên ta gọi là gì ? Mẹ của ta là người như thế nào?

Khẽ cúi đầu xuống, khoe mắt ẩn dấu tà khí; đôi bàn tay nhỏ bé tựa hồ vô ý thức nắm chặt lại, kỳ thực lúc này là nàng đang tính toán làm thế nào để xử lý đám gia hỏa kia muốn tìm chết.

- Tiểu thư họ Lãnh, tên là Loan Loan. Nhũ mẫu yêu thương nhẹ vuốt mái đầu nhỏ của nàng, e rằng không nhớ được cũng không phải là một chuyện xấu.

Lãnh Loan Loan ? Thật tốt, trùng tên với mình.

- Mẹ của tiểu thư tên là Hiếu Liên, vốn cũng là một hài tử đáng thương. Tám tuổi bị bán vào trong phủ làm nha hoàn, mười bốn tuổi năm ấy gặp phải tướng quân trong lúc đang say rượu, liền sau đó có tiểu thư người. Do đó làm tướng quân thị thiếp, vốn tưởng rằng Hiếu Liên từ nay về sau sẽ thoát khỏi số khổ vận khổ, ai biết sau này tướng quân lại quên nàng. Nàng một mình ở nơi tiểu viện, bị các nha hoàn khác chê cười cho rằng nàng không biết mê hoặc tướng quân, rồi càng bị các phu nhân khác hãm hại. Mang thai tiểu thư được bảy tháng thì Hiếu Liên phu nhân bị trúng độc, dẫn phát sinh non, cuối cùng dồn nén toàn lực để sinh ra tiểu thư. Nàng không thể sống sót, mà tiểu thư bởi vì sinh non nên thân thể luôn luôn gầy yếu.”

Hảo máu mủ tình thân.

Lãnh Loan Loan ở trong lòng thầm nghĩ, mẹ của thân thể này thật đúng là xui xẻo, là bị người cưỡng đoạt. Nhưng mà tướng quân kia cũng thật không phải là người. Cự nhiên ngay cả tiểu nữ mười bốn tuổi cũng cưỡng đoạt, rõ ràng là thủ đoạn tàn ác, nhẫn tâm tàn phá một đời hoa. Ôi, nhìn thân thể lúc này, nàng sẽ vì mẹ của nàng mà báo thù.

- Nhũ mẫu, ta đói bụng rồi. Khẽ vuốt bụng nhỏ, Lãnh Loan Loan thương cảm nói.

- Vâng, nhũ mẫu lập tức chuẩn bị lo cơm nước cho tiểu thư. Thiếu phụ nghe Lãnh Loan Loan kêu đói, vội lau nước mắt, liền đi thu xếp thức ăn.

Lãnh Loan Loan đợi bà ta đi khỏi, lập tức vận dụng linh lực làm giảm bớt đau đớn ình, sau đó nàng bò xuống giường. Vì sao lại yếu như vậy? Nàng tự hỏi. Thật là không có biện pháp, hiện giờ nàng chỉ có ba tuổi, cái giường này đối với thân thể nàng cũng cao hơn. Nàng chạy ra soi gương, leo lên cái ghế nhỏ rồi đứng lên soi gương, xem bộ dáng của mình lúc này thế nào. Một tiểu quỷ nhỏ, nàng nhận thức. Nghìn vạn lần không nên nhưng vẫn còn lớn lên, nàng cũng không bận tâm lắm.

Ừ, tóc đen như mực, lông mi cong cong, ánh mắt thật to, rất sáng sủa. Cái mũi xinh xinh, môi tuy rằng không hồng hào lắm nhưng cũng không tẻ lắm. Khuôn mặt hơi nhỏ nhắn, đôi má còn chút sưng đỏ. Nhưng tổng quát mà nói, thân thể này có đủ tiềm chất phát triển trở thành mỹ nữ. Cúi đầu nhìn lại vóc dáng một lần, thân thể hơi nhỏ gầy một chút, rất không vừa ý nàng, xem ra phải bồi bổ thật tốt.

Quan sát hết thấy toàn thân một lần nữa, nàng quay trở về giường nằm. Chính mình đang là một nha đầu bị thương mất trí nhớ, nên cũng không thể nhanh như vậy bại lộ a. Việc này quá nhanh bại lộ, như vậy sẽ chơi không vui a.

Hai mắt mở to lộ ra tà tà tiểu ý, đám người dám khi dễ nàng, hãy chờ tiếp chiêu ta đi nào.

2. Q.1 - Chương 2: Ba Bước Luyện Thể

Thân thể là tiền vốn.

Lãnh Loan Loan am hiểu đạo lý này rất sâu sắc, không có thân thể tốt, nàng lấy cái gì làm vốn để đi chơi? Lẽ nào lại dùng thân thể gầy yếu này? Nàng nhìn thân thể gầy yếu, bé nhỏ của mình, tưởng chừng như gió thổi qua cũng ngã, người khác chỉ cần dùng một ngón tay thôi cũng đủ để đối phó nàng. Không khi dễ nàng, còn khi dễ ai nữa? Cho nên hiện giờ bước đầu tiên là phải tắm bổ thân thể thật tốt. Trên mặt nàng rõ ràng là bị người ta tát tai gây tổn thương, tại thế giới này thiên kim tiểu thư cũng là tiểu case. Điều này cũng không có vấn đề gì, vì nàng dùng Linh Lực là trị khỏi hết, chỉ cần nằm thẳng duỗi tay, vết sưng đỏ trên mặt liền biến mất, hiện tại việc then chốt là đem thân thể nhỏ gầy bồi dưỡng khỏe mạnh một chút. Sau một phen phân tích chuẩn bị, nàng bắt đầu tiến hành kế hoạch tu luyện thân thể, cụ thể sẽ được chia ra làm ba bước:

- + Một là, bồi bổ: điều này là rất cần thiết để cơ thể phát triển toàn diện, vì thân thể này vốn còi cọc, gầy yếu, tựa hồ bị suy dinh dưỡng, đáng tiếc phát triển không được tốt cho lắm.
- + Hai là, tắm nắng: nguyên lai chủ nhân thân thể này trước đây thật đáng thương, cả ngày ngồi cắn tay áo, trái lại bị người ta khi dễ. Nếu không như thế nào thân thể lại tái nhợt như vậy, không có một chút huyết sắc. Hiện giờ, nàng sẽ phơi nắng thật nhiều để có được màu da khỏe mạnh.
- + Ba là, chạy bộ: tuy rằng chạy bộ đối với thân thể hiện giờ có một chút khó khăn, thế nhưng vì để có vốn liếng sau này, nàng cũng đành cố gắng.

Phác thảo xong kế hoạch tu luyện, nàng bắt đầu thực hiện.

Ngày đầu tiên, nàng nói với nhũ mẫu phải đem thêm nhiều thức ăn hơn cho nàng để nàng bồi dưỡng thân thể. Nhũ mẫu khóc lớn, vừa vui mừng vừa xót thương.

Đây là lần thứ hai nàng nghe nhũ mẫu khóc. Trong lòng nàng, lại một lần nữa bùng phát lên bùng bùng lửa giận... Vốn là chuyện ăn mặc hàng ngày của nàng, toàn bộ đều bị các phu nhân khác bới xén, thảo nào lại gầy yếu như vậy. Cha của nàng cùng đám hầu hạ nhân kia cũng quá kiêu ngạo, đem chủ nhân của thân thể này không được cưng chiều vứt bỏ. Nhưng dù sao nàng cũng là con gái của tướng quân, vậy mà đám hầu hạ cư nhiên dám khi dễ chủ tử. Thực sự là làm cho nàng không thể nhịn được nữa, các người cứ chờ coi. Chờ nàng bồi bổ thân thể này thật tốt, ngay lập tức sẽ tìm những kẻ không vừa mắt này khai đao.

Xem ra quang minh chính đại là không thể thực hiện được, ta phải đi đường sau mới là thượng sách. Nhẹ kéo lấy bàn tay to thô ráp của nhũ mẫu, nàng nỗ lực bám víu thì thắm vào bên tai nhũ mẫu một hồi. Nhũ mẫu nghe xong liền gật gù đầu, cặp mắt nhìn Lãnh Loan Loan tựa hồ xem xét.

Bị nhũ mẫu nhìn, Lãnh Loan Loan chột dạ, nàng biết rằng, vừa rồi nàng biểu hiện thật không giống với bộ dạng đáng thương lúc trước. Dù sao mệt yếu chỉ là nhất thời, nàng cũng không cần mỗi ngày đều phải ngụy trang. Mọi việc nàng đều tùy tâm mà làm, mình muốn làm việc gì thì làm cái đó. Vì vậy nàng quyết định, không bao giờ giả bộ ốm yếu nữa. Nếu có bị phát hiện ra điều gì đi chăng nữa thì nàng cũng sẽ không bận tâm, dù sao thân thể này vốn không hợp với độ tuổi của nàng, nàng không muốn phải gặt người nữa.

- Nhũ mẫu, người cảm thấy là ta trở lên thông minh?

Lãnh Loan Loan nghiêng đầu lên nhìn nhũ mẫu, khuôn mặt nhỏ nhắn không giống với bộ dạng đáng thương mọi khi. Rất băng lãnh, lạnh lẽo, làm cho nhũ mẫu không tự chủ được, khẽ rung mình.

- Vâng, đúng vậy tiểu thư.

Nhũ mẫu ngây ngốc hồi lâu, biểu tình của tiểu thư trước mắt thật giống với lúc mới thức dậy. Có chút thô bạo, băng lãnh, hoàn toàn khác với bộ dạng trước đây. Tại sao lại có thể như vậy? Nàng dù không phải là người thông minh, nhưng cũng cảm giác được rằng tiểu thư có gì đó khác với mọi ngày. Thân thể nhỏ bé này phát ra một cỗ khí thế, hoàn toàn thuộc về đại nhân thần tình, thậm chí có điểm giống như tướng quân.

- Nhũ mẫu.

Chúng kiến về mặt của nhũ mẫu, Lãnh Loan Loan thoả mãn gật đầu. Tốt, cuối cùng cũng không phải là chỉ biết mỗi khóc. Chính là, mình diễn trò thì nên diễn hết luôn. Khuôn mặt nhỏ nhắn buồn thông xuống, đôi mi mắt chớp chớp, thần sắc về mặt rất là thương cảm.

- Nhũ mẫu, người cũng đã biết bọn họ đối xử với ta như thế nào rồi đấy, huống chi mẫu thân là bị người ta hại chết. Nếu như ta không mau trưởng thành, e rằng kẻ tiếp sẽ chính là ta.

- Không, sẽ không như vậy đâu?

Nhũ mẫu nghe Lãnh Loan Loan nói thì lại càng hoảng sợ, ánh mắt tràn đầy khủng hoảng. Người trong phủ đối xử không tốt với tiểu thư, nhưng còn không có thương tổn đến tính mệnh nàng đi sao, nàng nhỏ tuổi như vậy sẽ không đề phòng được ai à.

- Sẽ không thật sao?

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đã không còn hợp với tuổi của nàng, tràn đầy sự phẫn hận.

- Loan Loan đã không còn nhớ rõ sự tình trước kia, nhũ mẫu hẳn là còn nhớ kỹ. Lần này Loan Loan bị thương mất đi ký ức, nhưng lần sau sẽ ra sao.

- Việc này! Nhũ mẫu chờ.

Thật đúng là như vậy, Loan Loan nói rất đúng. Ở tướng quân phủ vài chục năm, gặp qua chuyện xấu cũng không ít, người chết oan cũng không phải là hiếm. Nhìn hải tử do chính mình nuôi lớn, mặc dù là thiên kim tiểu thư nhưng cũng không được như hải tử của gia đình bình thường. Hạ nhân khi dễ nàng, các phu nhân khác cũng chỉ xem nàng như cái đinh trong mắt, nói không chừng đến lúc nào đó chính nàng cũng sẽ không minh bạch mà đi theo mẹ nàng. Vừa nghĩ đến thế, nhũ mẫu cảm thấy trong lòng mình rét lạnh.

- Nhũ mẫu, Loan Loan chỉ có người thôi.

Lãnh Loan Loan mở to đôi mắt sáng ngời, chan chứa rơi lệ.

- Ta đáng thương như vậy, nhũ mẫu sẽ không rời bỏ Loan Loan đi chứ?

- Không, ta sẽ không rời xa tiểu thư đâu.

Nhũ mẫu nhìn Lãnh Loan Loan hai mắt đầm lệ, lòng nàng nhói lên tê tái, nhẹ nhàng đôi cánh tay ôm lấy Lãnh Loan Loan.

- Nhũ mẫu sẽ vẫn ở cùng với tiểu thư.

- Cho dù Loan Loan sau này trở thành như thế nào?

Lãnh Loan Loan trong miệng tiếp tục thương cảm như vậy nói. Cái miệng nhỏ nhắn làm bộ nức nở, kì thực lúc này là nàng đang hô hấp dồn dập. Trời ạ, vị nhũ mẫu này cũng quá kích động đi, làm cho nàng hít thở không thông.

- Vâng, cho dù tiểu thư trở thành ra sao thì ta sẽ mãi mãi là nhũ mẫu của tiểu thư.

- Vậy nhũ mẫu hãy đi chuẩn bị đi. Lãnh Loan Loan khẽ đẩy nhũ mẫu ra nói.

Ah? Đang ở trong trạng thái cảm động, nhũ mẫu đột nhiên bị đẩy ra, làm nàng bực tỉnh. Nhìn trên mặt tiểu thư còn vương dòng lệ, nếu như không phải nàng thấy tận mắt thì còn tưởng rằng mình nằm mơ. Nhẹ véo mình một cái, sau đó nhũ mẫu đi chuẩn bị những thứ mà Loan Loan cần.

Từ hôm ấy về sau, nhũ mẫu đối với Lãnh Loan Loan không còn cảm thấy lạ lẫm nữa. Nàng cho rằng mọi sự thay đổi đều là do tiểu thư đã trưởng thành, mà lại quên rằng tiểu thư mới ba tuổi mà thôi. Một tiểu thư hải tử so với tuổi còn chưa hiểu chuyện, hết lần này tới lần khác nàng vẫn quên.

Kế hoạch luyện tập thân thể bắt đầu triển khai. Sáng sớm giờ Mẹo, từ trong chăn ấm chui ra, Lãnh Loan Loan nhả nài mang thân thể gầy nhỏ dọc theo tiểu viện chạy bộ. Thân thể này thật là quá yếu, ngày đầu tiên chạy bộ mới được vài phút thì nàng đã bắt đầu thở không ra hơi, thiếu chút nữa hít vào cũng không được. Thật vất vả khi kiên trì chạy hết hai vòng, rốt cuộc mệt quá, không còn chút khí lực, nàng đặt móng

ngồi xuống ven đường rồi hít thở, hóp từng ngum lớn không khí. Sau đó nhũ mẫu réo gọi và kéo nàng đi rửa mặt. Chuyện rửa mặt cũng thật là nan giải. Nơi đây không có kem đánh răng, bàn chải đánh răng, cũng không có, kem rửa mặt lại càng không. Rửa mặt là vốc nước lên mặt để rửa, sau đó lau bằng khăn khô, đánh răng thì càng đơn giản hơn, đó là dùng nước muối để súc miệng...

Giờ Thìn, mặt trời rất cục nhô lên, phía Đông là một mảng phấn hồng. Ánh dương thật ấm áp, vài đoá hồng duyên dáng yêu kiều nghiêng mình đón nắng, nhẹ đung đưa theo gió, đua nhau khoe sắc.

Lãnh Loan Loan dùng điểm tâm xong, rồi sai nhũ mẫu giữ ghế dài để cho nàng bò lên nằm, sau đó lấy khăn tay phủ lên khuôn mặt, hít ngửi hương hoa, hưởng thụ tắm nắng...

Nhũ mẫu đứng ở một bên, hết nhìn mặt trời rồi lại nhìn sang chỗ tiểu thư đang nằm, trong lòng không hiểu ra sao. Không biết tiểu thư phơi nắng để làm gì, nhờ da bị đen thì làm thế nào?

Phảng phất cảm giác được nhũ mẫu nghi vấn, Lãnh Loan Loan lắc lắc cánh tay nhỏ, vội nói:

- Nhũ mẫu, phơi nắng rất là tốt. Chẳng những có thể giết chết vi khuẩn trên lớp da chết, mà còn làm tăng độ co giãn của da. Làm cho da mềm mại sáng bóng, tăng khả năng điều hòa máu huyết, đề iễn dịch, cải thiện trao đổi chất trong cơ thể, tăng lượng vitamin D, phòng chống khả năng bị thoái hóa xương hoặc bệnh gù, ăn uống ngon miệng hơn, tăng cường thể chất. Điều hòa trạng thái, phấn chấn tinh thần, đề cao sự cải thiện thân thể các loại trọng lượng cơ năng.

Nghe Lãnh Loan Loan giải thích một tràng, nhũ mẫu sững sốt. Chăm sóc tiểu thư từ lúc sinh ra đến giờ, tiểu thư từ lúc nào hiểu được nhiều như vậy a ? Coi như nàng nghe không hiểu hoàn toàn tiểu thư nói, nhưng cũng có thể minh bạch rằng phơi nắng có thật nhiều chỗ tốt. Chỉ là tiểu thư như thế còn nhỏ, cư nhiên lại có thể biết nhiều như vậy, lẽ nào bị người tát tai mà khiến cho nàng lại trở lên thông minh ?

Đầu có chút choáng váng, nàng quả thực là không rõ. Nhưng nếu phơi nắng có thể mang lại nhiều thứ tốt như vậy, thế thì nàng cũng phải đi phơi nắng. Vội kéo cái ghế dựa lại gần rồi ngồi xuống bên cạnh Lãnh Loan Loan, nàng cũng học theo, từ từ nhắm hai mắt lại phơi nắng. Ánh dương ấm áp vây quanh lên người, thật đúng là rất thoải mái. Từng cơn gió sớm mai thổi qua, lành lạnh, tưởng như được người khẽ khẽ vuốt ve, Tiếng chim hót vang vẳng bên tai... phảng phất như một mỗi đều biến mất, trời đất trong lúc này chỉ có sự yên lặng, thư thái...

Cảm thụ được sự tuyệt vời của việc tắm nắng, nhũ mẫu đối với kế hoạch luyện tập thân thể của Lãnh Loan Loan lại càng thêm hứng thú. Ngày qua ngày, trong tiểu viện nhỏ, lúc nào cũng có thể thấy một thiếu phụ cùng với một đứa bé sáng sớm chạy bộ. Nơi đây vắng vẻ, yên lặng, không người dòm ngó. Bằng không, chỉ sợ tin đồn đã truyền đi khắp tướng quân phủ.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, Lãnh Loan Loan từ lúc xuyên qua đến nơi đây cũng đã được bốn tháng rồi. Ở đây trong giai đoạn này, nàng kiên trì tập luyện thể hình, thân thể tuy rằng vẫn nhỏ gầy như cũ, nhưng màu da đã trở nên hồng nhuận, mái đầu cũng có chút làm dáng. Mái tóc đen như mực được kết thành bím buông xuống hai vai, Nàng mặc một cái áo ngắn tay nhu sam có thêu hình hoa Mẫu Đơn, một chuỗi chuông bạc đeo ở bên hông, mỗi lần đi lại, chạy nhảy là chuông nhỏ lại thanh thúy vang lên hai tiếng: Đinh đoong, nghe thật vui tai. Nàng giờ phút này nhìn thật giống như một cô bé búp bê, trông rất đáng yêu.

Qua nhũ mẫu, nàng cũng xác định được bối cảnh của cái thế giới này. Nơi nàng đang ở là Thiên Diệu Hoàng triều, đương kim Hoàng đế là Hiên Viên Dạ, mới mười bốn tuổi, tính tình vui giận thất thường, hành sự mạnh mẽ. Đẳng cơ mới được hai năm đã đem Thiên Diệu Hoàng triều phát triển đứng ngang hàng với ba đại quốc là Dạ Liêu, Bắc Bang, Tây Sở tạo thành thế bốn chân vạc. Mà cha của nàng là Trấn Bắc tướng quân Vân Bùi Xa, tuy là người lạnh lùng tự kiêu, nhưng lại là trọng thần trải qua hai triều Hoàng đế, nên rất được tiểu hoàng đế tin tưởng, giao cho binh quyền trấn thủ một phương, cùng với tả hữu thừa tướng (một văn, một võ) đồng lòng hiệp trợ tiểu Hoàng đế thống trị giang sơn.

Đôi mắt Lãnh Loan Loan chợt lóe tinh quang, yêu a. Xem ra Thiên Diệu Hoàng triều thật là thú vị, tiểu Hoàng đế vui giận thất thường, tướng quân phụ thân công cao cái chủ, thừa tướng thì đa mưu túc trí. Nàng tựa hồ nhìn ra đến quyền lợi, và hiểu rằng để đạt được quyền lợi là phải thông qua tầng tầng lớp lớp âm mưu, khóe môi hé mở, lộ ra dáng tươi cười: hắc hắc, thời gian tới sẽ ngày càng thú vị đây, nàng dự kiến như vậy.

3. Q.1 - Chương 3: Hồ Nước, Gọi Lửa

Bầu trời trong xanh, từng đám mây trắng nhõn như bay, ánh nắng chiếu xuyên qua chói lọi. Trong khuôn viên tiểu viện, có một bồn hoa trồng toàn hoa Hồng rất đẹp. Từng đóa hoa nở màu hồng nhạt, dường như xấu hổ mang theo sự e lệ của một thiếu nữ; nụ hoa chúm chím tươi xinh, hương thơm phảng phất bốn phía, màu điệp phiến bay.

Lãnh Loan Loan vung vẩy đôi tay, lắc lắc dây chuông bạc đeo bên người, tiếng đình đoong rộn rã vang lên... Mới liếc mắt một cái mà đã nhìn hết cả sân tiểu viện, thật là buồn chán, đôi con ngươi khẽ chớp chớp, đây là lúc nàng phải dạo chơi phủ tướng quân, phải xem xét để nhận biết mọi thứ...

Một chiếc cầu vòm cong bắc qua hồ sen nhỏ, núi giả đình lầu, cây cối xanh tốt xum xuê, hương hoa tràn ngập bốn phía. Vòng qua các hành lang quanh co, lọt vào trong tầm mắt là lầu son gác tía, mái ngọc Lưu Ly cong cong, dưới ánh nắng phản chiếu, tỏa ánh màu xanh vàng rực rỡ... Quả thật không hổ là Trấn Bắc tướng quân phủ, rất là hoành tráng...

Lãnh Loan Loan nhẹ bước đôi chân nhỏ, trong lòng không khỏi cảm thán, bên hông tiếng chuông bạc không ngừng vang lên, nghe rất êm tai. Nàng tấm tắc, xa hoa như vậy thì nhất định là không thiếu bạc. Nàng nhìn lại trang phục mình đang mặc, quả thực là mình bị ngược đãi à... Nhìn phong cảnh xa hoa tráng lệ, sự tức giận trong lòng nàng lại dâng lên. Đủ can đảm a, cứ nhiên dám bớt xén tiền bạc của nàng. Bàn tay nhỏ khẽ vung lên, trên mặt hồ nước bỗng dâng lên một cột nước như long phi cửu thiên, sau đó chợt tan ra rớt xuống trở lại mặt hồ.

- Ha ha... hắc hắc...

Lãnh Loan Loan nở nụ cười đắc ý, tay phải búng lên kêu tanh tách. Một đoàn hỏa diễm bùng lên, đem cây cối xung quanh đốt cháy, lửa cháy ngày càng to. Ánh lửa hồng nhảy nhót giống như yêu tinh xinh đẹp đang nhảy múa, cùng với ánh nắng tranh đua...

- A, có lửa cháy. Một tiểu nha hoàn trên người mặc một cái váy màu xanh biếc, đi ngang qua phát hiện thấy lửa cháy, thất kinh lớn tiếng la lên.

- Ở đâu, cháy ở đâu ?

-...

Một lúc sau, một đám gia đình, nô tỳ mang theo thùng nước, chậu nước, gáo múc vội vội vã chạy tới.

- A, ai nấu cơm mà để cháy thế này?

Bất chấp bụng đầy nghi vấn, gia đình, bọn nha hoàn vội vàng hắt nước dập tắt lửa.

Lãnh Loan Loan đứng ở một bên, nhìn đám cầu hạ nhân đang hoang mang rối loạn... nàng hé môi cười. Ánh lửa cháy chiếu sáng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, khiến khuôn mặt nàng bừng đỏ, giống như trái táo chín hồng. Trong đôi mắt trong veo, ánh lửa chớp chớp nhảy múa, thần tình thật là quý dị.

Đám cháy rất cục cũng được dập tắt. Mỗi người đều chật vật không chịu nổi; thùng gỗ, chậu gáo vớt một bên, thở phì phò...

- Các người đang làm cái gì vậy?

Một tiếng trẻ con ngạo nghễ vang lên. Lãnh Loan Loan nhìn lại, chỉ thấy một nữ hài chừng mười tuổi cùng với vài nha hoàn theo sau đi tới. Nàng cũng tết tóc hai bím như Lãnh Loan Loan, đuôi hai bím tóc còn kẹp đôi kim thoa có hình bông hoa nho nhỏ. Nàng mặc chiếc váy màu hồng nhạt, trên váy thêu một đóa hoa to, có đôi bướm bay nhìn rất tinh xảo. Thần tình ngạo nghễ, yếu ớt mười phần.

- Đại tiểu thư.

Đám gia đình, nô tỳ vừa dập lửa nhìn thấy liền kêu lên, bất chấp trên người đầy chật vật, tất cả đều cùng quỳ xuống. Phải biết rằng, tính tình của nàng mãnh liệt như tướng quân phu nhân, rất tùy hứng. Nếu chọc giận nàng, thì chính mình là người phải chịu khổ.

- Đại tiểu thư ?

Lãnh Loan Loan khoe miệng nhếch lên, nở nụ cười chế giễu. Nguyên lai nha đầu này chính là đại tỷ của nàng, sách, quả thực là đồng phận nhưng không cùng số mạng. Nhìn nàng kia bộ dáng, thật sự là làm cho người ta thấy khó chịu.

- Đứng lên đi. Lãnh Nguyệt Nhi ngẩng cao đầu, tay giơ ra phát khế, một bộ thi ân đáng đáp.
 - Các người ở nơi này làm cái gì vậy?
 - Khởi bẩm tiểu thư, đám nô tài dập lửa ạ. Một tên gia đình áo xanh khép lép trả lời.
 - Dập lửa? Lãnh Nguyệt Nhi nhìn xung quanh, thấy cả đám cây cối xanh tươi um tùm đã bị đốt cháy hết. Trong lòng khẽ động, đây chính là đám cây cối phụ thân yêu thích nhất. Hiện tại cư nhiên bị thiêu hủy thành cái dạng này. Nhớ tới ánh mắt hung hãn của phụ thân, nàng không khỏi sợ hãi.
 - Là ai, là ai đem nơi này đốt cháy? Thật to gan, chẳng lẽ không biết rằng nơi đây là tướng quân yêu thích nhất sao? Nàng dậm chân, hai mắt nén giận nhìn đám người hầu đang quỳ xuống.
 - Là người sao? Nàng chỉ vào nam tử áo xanh hỏi.
 - Tiểu thư tha mạng, không phải là nô tài đốt. Nô tài nghe có người kêu cháy mới đến đây. Nam tử áo xanh dập đầu nói.
 - Đó là người sao? Nàng lại chỉ vào gã còn lại hỏi.
 - Tiểu thư minh xét, cũng không phải là nô tài. Nô tài cũng là nghe được tiếng la rồi mới tới đây. Gia đình áo đen cũng sợ hãi dập đầu, tướng quân tính tình có thể xem như là Diêm Vương gia, làm sao mà không sợ cơ chứ.
 - Không phải người, cũng không phải người. Vậy rốt cuộc là ai làm? Lãnh Nguyệt Nhi nổi giận, hai mắt mở trừng trừng.
 - Tiểu thư tha mạng. Đám nô bộc hoảng sợ đều dập đầu xin tha thứ.
 - Hừ. Lãnh Nguyệt Nhi lửa giận bốc lên đầu.
 - Rốt cuộc là ai phát hiện ra đám cháy ?
 - Là, là nô tỳ. Nha hoàn mặc áo xanh biếc hai mắt rưng rưng, khép lép trả lời.
 - Vậy nhất định là người phóng hỏa.
- Lãnh Nguyệt Nhi chỉ vào nha hoàn mà nói, nàng xem nha hoàn kia như con chuột đang cầu xin sự sống.
- Không phải nô tỳ, thật không phải là nô tỳ đâu thưa tiểu thư. Nha hoàn áo xanh sợ hãi, liên tục lắc đầu.
 - Ha ha....

Lãnh Loan Loan rốt cuộc không nhịn được, nàng bật cười khanh khách. Lãnh đại tiểu thư cũng thật quá buồn cười đi, khuôn mặt không có gì là đẹp cả, mà chỉ số thông minh lại là zê-rô(số 0).

- Người là ai ?

Nghe thấy tiếng Lãnh Loan Loan cười, cả đám người ở chỗ này giật nảy mình, vội vàng quay đầu lại nhìn, thì phát hiện thấy một tiểu nữ oa đang đứng ở bên cạnh. Ôi, nàng ở đó đã bao lâu rồi? Thế nào mà bọn họ lại không có nhìn thấy. Trong lòng thầm nghĩ, cũng đều nhịn không được, khẽ rung mình một cái.

Lãnh Nguyệt Nhi chân mày lá liễu dựng thẳng, mắt tròn tròn nhìn Lãnh Loan Loan. Tiểu nha đầu này là ở đâu tới đây? Nhìn nàng da trắng nõn dường như có thể bóp nổi trên mặt nước, đôi mắt đen láy sắc sảo, linh khí bức người; hai bím tóc tết buông xuống hai vai, mặc chiếc váy ngắn màu lam, tuy không hoa lệ nhưng cũng không giống như là người hầu.

- Ta là ai ? Lãnh Loan Loan giơ ngón tay út chỉ vào mình, đôi mắt đen chớp chớp.
- Ý, lẽ nào không ai nhận biết ta sao? Từ đầu tới cuối, ta đều đứng ở chỗ này.”

- Ta hỏi người là ai? Chứ không có hỏi người lúc nào ở chỗ này. Lãnh Nguyệt Nhi đổ kị nhìn con người đen láy của Lãnh Loan Loan, ánh mắt tiểu nữ oa này rất khiến người chú ý. Nàng nếu lớn lên, nhất định sẽ cùng tranh đoạt ca ca với mình.

- Ta là ta. Lãnh Loan Loan nhìn Lãnh Nguyệt Nhi một cái rồi trả lời trêu trọc nàng.

Nhìn Đại tiểu thư này ngang ngược kiêu ngạo như thế, thì chắc mẫu thân còn lợi hại hơn. E rằng hại chết Hiểu Liên mẫu thân chắc chắn có nàng một phần.

- Người ... Lãnh Nguyệt Nhi giận đến run người, từ bé lớn đến nay, chưa từng có người nào dám nói với nàng như thế.

- Lớn mặt. Một nha hoàn mặc áo màu cánh sen đứng bên cạnh Lãnh Nguyệt Nhi la lớn, rồi sau đó chỉ vào Lãnh Loan Loan mắng.

- Tiểu nữ oa không biết tốt xấu, cứ nhiên dám nói năng như thế với Đại tiểu thư?

- Bản cô nương nói chuyện, đâu đến lượt người xen mồm vào.

Lãnh Loan Loan lạnh lùng liếc mắt nhìn nha hoàn kia, hàn khí bốc lên khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Nha hoàn kia sợ đến mức bước lùi lại. Sao lại như vậy? Là nàng sai rồi sao? Tiểu nữ oa này mới ba bốn tuổi sao lại có ánh mắt sắc bén, giống như một đạo băng, hàn khí bức người.

Lãnh Nguyệt Nhi cũng sửng sốt, cô gái này có khí thế cùng phụ thân giống nhau. Lệ khí mười phần, nàng chỉ cảm thấy rét lạnh đáy lòng. Rốt cuộc nhất thời quên cả trách cứ tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng này.

Thực sự là một đám có chỉ số IQ thấp. Lãnh Loan Loan thấy bọn họ như kẻ ngu si đờ đẫn, nàng cảm thấy không thú vị chút nào. Ngay cả muốn khi dễ người cũng không có hứng thú. Lẽ nào người xưa năng lực nhận thức lại kém như vậy? Nhẹ lắc dây chuông bạc, nàng xoay người, rời đi.

Đình... đình... đang... đang...

Tiếng chuông xa dần, Lãnh Nguyệt Nhi không thấy bóng dáng Lãnh Loan Loan nữa, lúc này mới dậm chân kêu to:

- Tiểu nha đầu, người cứ chờ đấy. Ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người.

- Không buông tha cho ta? Lãnh Loan Loan thân ảnh dừng một lát. Sẵn sàng hoan nghênh.

* * *

Từ chương thứ năm trở đi, câu chuyện mới bắt đầu thú vị à. Ha ha. Lãnh Loan Loan búng bình chỉ khả ái với nhũ mẫu. Có lẽ bởi vì thuở nhỏ nàng không còn mẫu thân, nên khi xuyên qua về thời cổ đại, gặp một người quan tâm đến nàng, lúc đầu còn có chút phiền phức nhưng càng tiếp xúc thì lại càng có tình mẫu tử cảm giác...

4. Q.1 - Chương 4: Đến Gặp Lãnh Loan Loan

Bên cửa sổ, một thân ảnh nhỏ ngồi dựa lưng vào khung cửa, đôi chân nhỏ đung đưa ve vẩy, khuôn mặt nhỏ ngửa lên, đôi mắt lim dim khép hờ... Ánh nắng nhẹ buông, đôi mi cong vút... Nhìn nàng nhàn nhã hưởng thụ, khiến cho người xem không thể không phì cười. Đôi mắt đang nhắm kia, đến tột cùng là đang ẩn chứa tâm tư gì?

Nhũ mẫu đứng ở xa xa nhìn Lãnh Loan Loan ngồi trên khung cửa sổ. Ánh nắng nhẹ chiếu lên người nàng, phảng phất như có một tầng hào quang mỹ lệ bao phủ quanh người nàng, nhìn nàng lúc này giống như là một Tiểu Tiên nữ từ trong bức tranh bước ra, khiến cho người ta không dám khinh nhờn.

- Nhũ mẫu. Lãnh Loan Loan nhìn thấy nhũ mẫu ở đằng xa, liền vẫy vẫy đôi tay nhỏ bé.

- Ôi yêu, tiểu thư của ta cần thận một chút.

Nhũ mẫu nhìn Lãnh Loan Loan đang vẫy tay, sợ đến toát mồ hôi. Lão thiên à, cửa sổ kia phải cao gấp ba bốn lần chiều cao của tiểu thư... trong tâm khê nhảy, nàng vừa hô vừa chạy lại phía Loan Loan.

Nhìn nhũ mẫu lo lắng sốt ruột, Lãnh Loan Loan khé miệng nở nụ cười. Điểm ấy độ cao thì đã tính là cái gì, bàn tay nhỏ nhẹ rung dây chuông bạc, tiếng đình đoong thanh thúy vang lên, nghe rất êm tai. Thấy nhũ mẫu chạy gần đến nơi, nàng nhẹ nhàng nhảy xuống, thiếu chút nữa làm nhũ mẫu sợ đến muốn phát bệnh...

Nhũ mẫu vội vươn hai tay đỡ được Lãnh Loan, lực đẩy làm nàng phải lui lại mấy bước... Ngắm thân hình bé nhỏ trong lòng, đôi mắt Loan Loan mở to, nhìn với dáng vẻ rất là vô tội... Nhũ mẫu khê thở dài, nàng càng ngày càng không thể hiểu tiểu thư. Trước đây, tiểu thư thân thể gầy yếu, nhát gan, bị người khi dễ thì cũng chỉ có khóc. Mà từ mấy tháng trước, từ khi tiểu thư tỉnh dậy thì lại giống như thoát thai hoán cốt. Không chỉ có cái gì kế hoạch luyện tập thể hình, đem thân thể bồi dưỡng tăng lên không ít, mà tính tình cũng trở nên khó dò. Lúc thì bướng bỉnh khiến cho người đỡ khóc dở cười, có đôi khi lại lạnh băng như không giống một tiểu oa nhi, ngay cả nàng có lúc cũng cảm thấy sợ hãi.

- Nhũ mẫu đang suy nghĩ gì vậy?

Lãnh Loan Loan vươn bàn tay mềm mại, khê vờn về vạt áo của nhũ mẫu, đôi mắt đen láy sáng như sao nhìn nàng, dường như có thể thấy rõ cả nội tâm của nàng.

- Không, không có gì đâu tiểu thư.

Nhũ mẫu bị đôi mắt trong suốt của Lãnh Loan Loan nhìn thẳng vào mình, khiến cho nàng hoảng sợ, nàng cảm thấy ánh mắt của tiểu thư có thể xem thấu cả nội tâm của mình.

- Phải thật không? Lãnh Loan Loan khê hạ ánh mắt, cười cười, đôi má hồng rung rinh...

- Nhũ mẫu, ta đói bụng rồi.

Nhũ mẫu nghĩ gì, Lãnh Loan Loan còn không thể nhìn thấy sao. Thôi quên đi, dù nhũ mẫu nghĩ thế nào đi nữa thì kệ nàng đi. Dù sao bản thân mình cũng không phải là Lãnh Loan Loan nhu nhược, nhát gan trước kia, sớm muộn gì Nhũ mẫu cũng sẽ nhận thức nàng hiện giờ.

- Dạ, để nhũ mẫu đi chuẩn bị thức ăn cho tiểu thư.

Lãnh Loan Loan nở nụ cười ngọt ngào, làm cho nhũ mẫu cũng kim lòng không được, xem ra là mình đã nghĩ nhiều, tiểu thư nhỏ tuổi như vậy, sao có thể xem thấu tâm tư người khác. Nhẹ lắc đầu, nàng đảo bước đi.

- Đại tiểu thư, chính là ở nơi này.

Nhũ mẫu mới đi được vài bước, thì nghe thấy tiếng người xôn xao, cùng với tiếng bước chân đang tiến lại gần.

- Đại tiểu thư ?

Lãnh Loan Loan khé miệng hé cười chế giễu. Ha hã, nguyên lai là cái kia yếu ớt đến đây. Vừa lúc, nàng đang buồn chán. Người giải buồn lại chính mình tự tìm tới đây.

- Không xong, là Đại tiểu thư tới. Nhũ mẫu vừa nghe, thần tình rồi đột nhiên khẩn trương lên.

Tuy rằng nàng không biết Đại tiểu thư vì sao lại muốn tới nơi này, thế nhưng Đại tiểu thư tính tình ngang ngược kiêu ngạo thì trong phủ không ai là không biết. Xem ra là chuyện không tốt, nàng dẫn đo suy nghĩ, có nên đem tiểu thư giấu đi hay không...

- Không vội.

Tựa hồ xem thấu suy nghĩ của nhũ mẫu, Lãnh Loan Loan khê nói. Bàn tay nhỏ bé rung dây chuông bạc, leng keng... đình đoong...

- Quả nhiên là người.

Lãnh Nguyệt Nhi dẫn theo một đám gia đình, nha hoàn đi tới. Ngày hôm nay, nàng tết tóc hai bím, đuôi tóc đeo một đôi bạch ngọc kim hoa, trên mái tóc cài trâm ngọc ngũ sắc. Quần màu vàng nhạt, váy áo hoa

sắc sỡ, một đôi giày trắng thêu tinh xảo. Khuôn mặt nhỏ kiêu ngạo có vài phần giống bộ dạng của một con chim công.

Lãnh Loan Loan khẽ liếc mắt nhìn nàng, nhìn nàng hậu hô tiền ủng, dáng vẻ giống như nữ nhi nhà giàu mới nổi, kiêu ngạo nhà giàu trông thật chướng mắt. Nhớ tới trước đây khi nàng chưa xuyên qua, một mình nàng cũng có thể đem địch nhân chấn nhiếp, chưa cần phải tiền hô hậu ủng...

Thấy Lãnh Loan Loan không để ý tới lời Lãnh Nguyệt Nhi nói, nhưng việc này lại khiến cho nữ mẫu sợ hãi. Vốn là nàng lo lắng Đại tiểu thư tâm giả bất thiện, nhưng không ngờ cư nhiên là vì tiểu thư mà tới. Vậy phải làm sao bây giờ ? Tiểu thư rốt cuộc là từ lúc nào gặp phải Đại tiểu thư a ? Trong lòng nóng như lửa đốt, nữ mẫu vội vàng đứng chắn trước người Lãnh Loan Loan, rồi hướng Lãnh Nguyệt Nhi vấn an:

- Đại tiểu thư.

Lãnh Loan Loan khiến cho Lãnh Nguyệt Nhi tức giận sôi lên, nha đầu này nhìn nhỏ hơn nàng, cử nhiên dám như thế đối đãi với nàng. Một bụng đầy hỏa, nàng nhíu mày, trừng mắt hỏi:

- Người là ai ?

- Nô tỳ là nữ mẫu của Tam tiểu thư.

- Tam tiểu thư ? Tam tiểu thư sao ?

Lãnh Nguyệt Nhi cau mày, mẫu thân chỉ có đại ca, nàng cùng với tiểu đệ ba cái hài tử, các tiểu thiếp khác của phụ thân cũng không có ai sinh ra đứa nhỏ nào...

- Là Loan Loan tiểu thư.

Nữ mẫu thấp giọng trả lời, trong lòng vì Lãnh Loan Loan mà cảm thấy khổ sở. Rõ ràng cùng là con gái của tướng quân, Đại tiểu thư không chỉ có quần ngà áo ngọc mà lại còn được sủng ái; trong khi đó Loan Loan tiểu thư nhưng lại bị người khi dễ; thậm chí trong phủ, người ta cũng đều không có thừa nhận nàng.

- Nàng sao, nàng thì tính là cái gì tiểu thư.

Lãnh Nguyệt Nhi cười nhạt, nàng từng nghe mẫu thân nói qua rằng, Lãnh Loan Loan là do một nha hoàn sinh ra. Nếu không phải phụ thân uống say, thì nha hoàn kia làm gì có Lãnh Loan Loan.

- Đại tiểu thư, Loan Loan tiểu thư là muội muội của người a. Trong lòng mặc dù sợ hãi, nhưng nữ mẫu cũng vẫn kiên trì nói.

- Làm càn.

Một nha hoàn tên là Thu Đường đứng bên Lãnh Nguyệt Nhi lên tiếng, nàng là cô nương chừng mười bảy tuổi. Hàng ngày thường ý vào Lãnh Nguyệt Nhi mà phóng túng, tự cho là mình có thân phận cao hơn những gia đình và nha hoàn khác, thường xuyên ức hiếp các nha hoàn yếu đuối hơn mình.

- Phi, ti tiện nhân cũng có thể xem là tiểu thư?

- Hừ, dù thế nào Loan Loan tiểu thư cũng là chủ tử, mà người Thu Đường cô nương bắt quá chỉ là một cái hạ nhân.

Nữ mẫu ở phủ tướng quân cũng đã vài chục năm, cư nhiên bị một cái tiểu nha đầu giáo huấn, trong lòng tự nhiên là cảm thấy khó chịu, hơn nữa nàng thần nhiên mắng Loan Loan tiểu thư là ti tiện. Trong lòng bùng bùng lửa giận, lúc này bất chấp có mặt Lãnh Nguyệt Nhi, nàng lạnh lùng quát lại.

- Đại tiểu thư.

Thu Đường luôn luôn coi hạ nhân khác kém hơn mình, từ trước đến giờ chưa từng bị người nói quá như thế. Về mặt tức tối nhưng cũng không dám phản bác. Chỉ có thể nhìn Lãnh Nguyệt Nhi, chờ mong chủ tử giúp nàng làm chủ.

Đám gia đình, nha hoàn đứng ở phía sau Lãnh Nguyệt Nhi, thấy Thu Đường bị nữ mẫu mắng đến đỏ bừng mặt, trong lòng đều cảm thấy vui vẻ. Đáng đời, nàng ỉnh rất quan trọng sao? Không phải ý vào là nha hoàn của Đại tiểu thư sao? Bình thường đều trước mặt họ tác quái tác quái.

- Người thật to gan.

Lãnh Nguyệt Nhi chân mày lá liễu dựng ngược, đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ chứ. Coi như Thu Đường là hạ nhân, nhưng là của nàng thiếp thân nha hoàn. Cái lão bà này bắt quá là nhũ mẫu của tiểu tiện nhân, cư nhiên lại dám trước mặt mình quát mắng Thu Đường. Rõ ràng là không có đem mình để vào mắt, đến tột cùng là ai cho nàng cái quyền lực này? Con người lửa giận thiêu đốt, cần phải giáo huấn nàng một phen, dạy cho nàng biết ai mới là chân chính chủ tử.

- Bay đầu, vả miệng cho ta.

Lãnh Loan Loan đứng ở một bên, lặng nhìn không nói, Lãnh Nguyệt Nhi vênh vác tự đắc, thái độ này làm nàng cảm thấy khó chịu, khề cau mày. Nàng không ngại Lãnh Nguyệt Nhi có thừa nhận nàng là Tam tiểu thư hay không, dù sao thân phận gì đối với nàng mà nói đều là như nhau cả. Nhưng tuyệt đối không cho phép có người dám ở trước mặt nàng làm càn, huống chi là dám dả thương nhũ mẫu của nàng. Đừng tưởng rằng nàng còn là như trước đây, mặc cho bọn họ khi dễ, dám đánh nàng tự tìm chết; dám dả thương người của nàng, mồn chết! Khuôn mặt nhỏ lãnh khóc nhú nhú mày, thân thể thoáng lao đi như làn gió.

- Bốp!

Một tiếng thanh thúy vang, chấn trụ mọi người.

5. Q.1 - Chương 5: Người Là Tiểu Yêu Nữ

Âm phong mãnh liệt, cây hoa hồng đang đung đưa cũng chấp chờn run rẩy.

- Người, người dám đánh ta ? !

Thu Đường ôm mặt, nàng không dám tin vào mắt mình, mắt mở trừng trừng nhìn Lãnh Loan Loan. Nàng, nàng cư nhiên bị tiểu nha đầu này cho ăn một cái bạt tai. Khó chịu, phẫn nộ, khuôn mặt có thêm vài phần dữ tợn.

- Ta đánh người thì sao ? !

Lãnh Loan Loan khoé miệng lạnh lùng, dám ở trước mặt nàng như vậy làm càn. Cho dù người là Thiên Vương lão tử, ta cũng đánh như thường.

- Tiểu thư, tiểu thư!

Nhũ mẫu nhìn thấy này một màn sợ ngây cả người, tiểu thư như thế nào lại lãnh lệ như vậy? Càng bất khả tư nghị, nhìn nàng đáng dấp nhỏ như vậy mà thân thể lại linh hoạt mạnh mẽ, bạo phát lực lượng lại lớn như thế... Cư nhiên đem khuôn mặt Thu Đường đánh cho sưng đỏ. Trời ạ. Nàng vội vàng tiến lên đứng chắn trước người Lãnh Loan Loan bảo vệ.

- Tiểu thư ?

Lãnh Nguyệt nhi trợn tròn hai tròng mắt, kinh ngạc chỉ vào Lãnh Loan Loan. Thất thanh nói.

- Cái tiểu nha đầu này chính là Lãnh Loan Loan ? !

Làm sao có thể ? Nàng không phải nghe người ta nói Lãnh Loan Loan là một đứa nhát như chuột sao, bất luận người nào cũng khi dễ được sao? Cái tiểu nha đầu này tuy rằng thân thể nhỏ gầy, nhưng một điểm cũng không có nhát gan nhu nhược. Cặp mắt kia lãnh lệ hung mãnh như ánh mắt sư tử, giống như muốn đem người xâm phạm ra xé xác... Như vậy lạnh lẽo, ngay cả nàng cũng nhìn không được, trong lòng khề rùng mình một cái.

- Tiểu nha đầu ?

Lãnh Loan Loan cười nhạo, quả thật là đã không có khuôn mặt đẹp, mà đầu óc lại nhỏ như con chim công. Thật không muốn nghĩ tới ta mới ba tuổi, mà nàng kia đã mười tuổi.

- Đại tiểu thư, nàng chính là Loan Loan tiểu thư, muội muội của người.

Nghe Lãnh Nguyệt Nhi nói như vậy, nhũ mẫu cũng cảm thấy bất mãn, nếu như bọn họ không khẩu trừ tiền tiêu của tiểu thư thì Loan Loan tiểu thư cũng không có nhỏ gầy như vậy... Hai tròng mắt yên lặng nhìn Lãnh Nguyệt Nhi, không giống như là đang thanh minh, nhũ mẫu gần giọng, nhấn mạnh bốn chữ: “Muội muội của người”.

- Nói vậy, ta không có muội muội như vậy.

Lãnh Nguyệt nhi phảng phất như con mèo bị người ta giẫm lên đuôi, liền giơ lên móng sắc nhọn...

- Nàng là do ti tiện nha hoàn sinh ra, không xứng là muội muội của ta.

Mẫu thân của nàng vốn là quận chúa cao quý, là nữ nhi của thân mẫu, nàng tự nhiên cũng mang dòng máu cao quý, cái tiểu ti tiện này sao xứng là muội muội của nàng? Trùng mắt nhìn Lãnh Loan Loan, nàng thần sắc cao ngạo giống như là một con chim công kiêu ngạo không ai bì nổi...

- Đại tiểu thư, người nói hơi quá mức.

Nhũ mẫu phẫn hận, nha hoàn thì làm sao? Nha hoàn cũng có phụ mẫu, nếu như không phải chuyện bắt đực đĩ. Ai sẽ chịu làm nha hoàn cho người ta sai bảo.

- Mẫu thân của Loan Loan tiểu thư là Hiếu Liên phu nhân, cũng là tướng quân đại nhân thị thiếp, người hẳn là phải gọi nàng một tiếng Tứ nương.

Như vậy cao ngạo, không có giáo dưỡng tiểu thư cũng chỉ có đồng dạng dã man không phân rõ phải trái lý lẽ tướng quân phu nhân mới có thể dạy ra như vậy. Quả thật là trên tâm bất chính, hạ tâm cũng oai.

Tốt. Lãnh Loan Loan con người lóe sáng. nhẹ phát ra tinh quang, khoe miệng tươi cười chế giễu. Quả thật là cộc không phát uy, nàng xem ta là mèo bệnh sao? Cưng nhiên dám mấy lần mắng ta là tiểu ti tiện, nếu như không cho nàng biết điều một cái thì chẳng phải là theo lời nàng thì ta là tiểu ti tiện sao. Bàn tay nhỏ bé mềm mại nhẹ vỗ lên người nhũ mẫu, trấn an nàng không lên kích động như vậy.

- Ta cũng không có tỷ tỷ.

Nàng từ phía sau nhũ mẫu đi ra nói, muốn làm tỷ tỷ của nàng, người còn chưa có sinh ra.

- Mẫu thân của ta chỉ sinh ra một mình ta là bảo bối, ở đâu lại có thêm ra một con chim công.

Lãnh Loan Loan vừa nói xong, nguyên lai nhũ mẫu vừa rồi vốn kích động, liền nhin không được vội bật cười. Ngay cả đám gia đình, nha hoàn đứng sau Lãnh Nguyệt Nhi cũng nhin không được che miệng cười trộm. Tuy rằng không biết Lãnh Loan Loan tiểu thư vì sao vốn nhu nhược lại biến thành lợi hại như hiện giờ, nhưng có thể làm cho Lãnh Đại tiểu thư mất mặt, cũng xem như là vì bọn họ mà ra chút khẩu khí. Hàng ngày, phần lớn thời gian tướng quân đều ở tại quân doanh, cho nên tướng quân phu nhân cùng với đại tiểu thư ở trong phủ nắm trong tay quyền uy, khiến bọn hạ nhân nhận không ít khổ đau.

- Người.

Lãnh Nguyệt Nhi tức giận đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng bừng, nhìn giống như cái mông đỏ đỏ của con khỉ. (hắc hắc...). Ngón tay chỉ Lãnh Loan Loan, tức giận đến phát run.

- Thực sự là phản, phản rồi.

Thu Đường vừa ôm mặt, vừa nhét thêm môi lửa.

- Tiểu thư, mấy người này đều ăn gan hùng mật báo, cư nhiên không có đem người để vào mắt.

Thu Đường oán hận nhìn đám người phía sau, đừng cho là ta không biết. Đám người bọn người nhìn ta bị tát vào mặt, trong lòng đều âm thầm vui mừng...

- Tiểu thư tha mạng, chúng ta tuyệt đối không dám.

Gia đình, bọn nha hoàn vừa nghe thấy, nhất thời sợ đến mất mặt, tất cả đều quỳ xuống cầu xin tha thứ. Trong lòng không ngừng oán hận, nguyên rửa Thu Đường chỉ biết khi dễ bọn họ, làm cho tương lai bọn họ không có kết cục tốt.

- Hừ.

Nhìn bọn hạ nhân đang quỳ cầu xin, Lãnh Nguyệt Nhi như thấy lại sự ưu việt của mình, ánh mắt nàng lóe sáng, trừng mắt nhìn nhũ mẫu và Lãnh Loan Loan. Tựa hồ muốn nói rằng, các người nhìn thấy đi sao, nếu như các người cầu xin ta tha thứ, ta còn có thể xem xét bỏ qua cho các người một lần.

- Quả thật là chim công, ngoại trừ gây chuyện, thì chỉ biết xèo xèo kêu loạn. Lãnh Loan Loan chế giễu nói.

- Người. Lãnh Nguyệt Nhi tức tối dậm chân.

- Người cái đồ tiểu ti tiện cư nhiên dám nhục mạ ta, muốn chết. Bay đâu a, bay đâu.

Nàng lớn tiếng kêu lên, lửa giận tại đáy mắt thiêu đốt, dường như phát ra bùm bùm âm thanh.

- Tiểu thư, người có gì phân phó?

Thu Đường vội vàng buông tay đang ôm mặt, trở mặt ra, mười phần bộ dạng nô tài nói.

- Vả miệng nó cho ta.

Chỉ vào Lãnh Loan Loan, Đại tiểu thư oán hận nói. Không cho Lãnh Loan Loan biết điểm lợi hại, bằng không nàng đồ tiểu ti tiện vẫn còn dám làm càn.

- Dạ tiểu thư. Thu Đường nét mặt vui mừng, xoa xoa tay, đi tới phía trước Lãnh Loan Loan. Thật tốt quá, cơ hội báo thù tới rồi.

- Tiểu thư.

Nhũ mẫu nhìn thấy Thu Đường nét mặt ác độc, khiến cho nàng lo lắng, tiểu nha hoàn kia rõ ràng là đang muốn báo thù.

- Ân, được rồi.

Lãnh Loan Loan nhẹ vỗ bàn tay nhỏ mềm mại lên người nhũ mẫu, ý bảo nàng không cần lo lắng. Khỏe miệng hé cười, đôi con ngươi lóe sáng, quý dị không gì sánh được. Đúng là ác thần ác sát, khiến cho Thu Đường sợ đến mức lui lại mấy bước, đứng im một chỗ.

- Tiểu, tiểu thư. Lui đến đến Lãnh Nguyệt Nhi bên người, nàng không ngừng lo lắng.

- Bước sang một bên, đồ ngu ngốc.

Thấy Thu Đường lùi lại, Lãnh Nguyệt Nhi cảm thấy mất hết thể diện, hai tròng mắt hung ác mở trừng trừng. Quay đầu lại chỉ vào hai người gia đình đang quỳ trên mặt đất.

- Người, còn có người, hai người các người lên giáo huấn các nàng cho ta.

- Ta ?

- Ta ?

Hai tên gia đình xui xẻo bị điểm danh, quay mặt nhìn nhau. Dưới ánh mắt hung bạo của Lãnh Nguyệt Nhi đang trừng trừng nhìn họ, hai người run rẩy đứng lên, lặng nhìn thân thể nhỏ gầy của Lãnh Loan Loan nhưng lãnh khí mười phần. Bọn họ cũng không tự chủ được, khẽ rung mình một cái. Giơ tay lên, nhưng lại không có dám hạ xuống...

- Một lũ phế vật.

Nhìn cử chỉ của hai tên gia đình, Lãnh Nguyệt Nhi lửa giận bùng lên, nàng không tin mình lại không thể thu thập tiểu tiện nhân kia. Càng nghĩ thì lại càng giận, nàng sải bước tiến lên, giơ tay đánh về phía trước...

- Bốp.

- A.

Lãnh Nguyệt Nhi cũng không có đánh tới được lên người Lãnh Loan Loan, vì nhũ mẫu theo sát hành động của nàng, liền rất nhanh đứng chắn trước mặt Loan Loan, bảo vệ nàng phía sau. Việc xảy ra khiến ngay cả Lãnh Loan Loan cũng quên cả phản ứng, chỉ có thể trở mặt nhìn Lãnh Nguyệt Nhi đánh lên người nhũ

mẫu. Cũng may Lãnh Nguyệt Nhi dù sao vẫn còn nhỏ tuổi, nên lực đạo không nặng lắm. Nhũ mẫu cũng không cảm thấy bị đau, mà ngược lại bản thân Lãnh Nguyệt Nhi lại la hoảng lên.

Lãnh Loan Loan đôi mắt nhắm hờ suy nghĩ, một tia nguy hiểm lộ ra... Nhũ mẫu bảo vệ nàng khiến cho nàng cảm thấy trong lòng ấm áp, thế nhưng trước mắt lại thấy nhũ mẫu bị người ta đánh thương. Trong lòng lửa giận xoẹt xoẹt bùng lên, cổ tay nhẹ lay động, chuông bạc leng keng vang lên. Gió khẽ nổi lên, tiếng chuông thanh thúy lại dường như tiếng búa đòi mạng...

Mọi người đều cảm giác được không khí tựa hồ như bị đông cứng lại, hơi thở nguy hiểm đang tới gần...

- Người, người muốn làm gì ?

Lãnh Nguyệt Nhi nhìn bộ dạng nguy hiểm của Lãnh Loan Loan, nhìn không được vội lui về phía sau từng bước. Không thể tin được, đôi mắt cái tiểu ti tiện này, nàng cư nhiên có cảm giác sợ hãi.

- Ta làm cái gì ? Lãnh Loan Loan miệng nở nụ cười, đó là một nụ cười không phù hợp với độ tuổi của nàng, rất đẹp đẽ, lạnh lùng, vô cùng quỷ dị.

- Người xem rồi chẳng phải sẽ biết sao.

Chuông bạc tiếp tục vang lên, đình đình.. đang đang.. ngân theo gió thổi. Đột nhiên oanh một tiếng, một chuỗi hỏa diễm bùng phát bao quanh đám người Lãnh Nguyệt Nhi. Đám người Lãnh Nguyệt Nhi sợ đến ngây người, một lúc sau mới phản ứng...

- A.

Tiếng kêu sợ hãi, mắt thấy lửa cháy càng ngày càng to, từng ngọn lửa như yêu tinh nhảy múa, đang gương nanh múa vuốt nhằm hướng bọn họ đánh tới. Luồng nhiệt nóng bỏng làm cả đám sợ hãi hô to:

- Yêu quái a, yêu quái.

- Tiểu thư.

Nhũ mẫu cũng ngây người, nghe được bọn họ la hét mới hồi phục tinh thần lại. Nàng vội vàng kéo tay Lãnh Loan Loan, sốt ruột nói.

- Tiểu thư hãy tha cho bọn họ đi, không nhớ gây chết người đó.

Trước mắt đột nhiên bùng phát ra hỏa diễm, trực giác của nàng mách bảo rằng là do Loan Loan gây nên. Không quản là vì sao, nhưng cũng không thể để gây ra tai nạn chết người. Kết quả là, chịu thiệt thòi lại có thể là tiểu thư...

Nhìn thấy Lãnh Nguyệt Nhi hoảng sợ đến mặt trắng bệch, Lãnh Loan Loan lại lắc lắc dây chuông bạc. Đình đình .. đang đang.., đám hỏa diễm đang bùng phát dường như nghe được triệu hoán. Chậm rãi tắt xuống, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Đám người Lãnh Nguyệt Nhi sợ đến tê liệt, đều ngã xuống mặt đất, cao ngạo không ai bì nổi Đại tiểu thư giờ cũng chỉ còn lại là sự sợ hãi...

Gió khẽ nhẹ phất, trong không khí chỉ còn tiếng thở dốc phì phò...

Một lúc lâu sau, Lãnh Nguyệt Nhi mới ngẩng đầu lên. Đầu nàng tóc rối xác xơ, chặt vật không thôi. Nàng sợ hãi nhìn Lãnh Loan Loan nói: - Người không phải nàng, người là tiểu yêu nữ.

6. Q.1 - Chương 6: Tướng Quân Phu Nhân

Khuôn mặt đầy đặn, thanh tao như trăng rằm; mày liễu, đôi mi cong vút như cánh bướm chập chờn; ánh mắt nhu tình, tóc huyền nhẹ buông, miệng cười như hoa nở, hai má phớt hồng...

Màn lụa trắng theo gió nhẹ bay, hương thơm phảng phất... Mỹ nhân ngồi trước gương đồng, khẽ cài trâm ngọc lên mái tóc... dung nhan động lòng người nhưng đâu có thấy được bóng dáng lang quân...

Gả chồng vào tướng quân phủ cũng đã được mười lăm năm, ban đầu thì ân ái nồng đượm. Chỉ vì sao trong nháy mắt, chàng đã đem thiếp bỏ quên. Nhớ tới đêm tân hôn, ánh nến đỏ chiếu sáng hi giường, khăn uyên ương được chàng gỡ xuống, khuôn mặt tuấn tú của chàng đã khắc sâu trong tim... Vốn tưởng rằng tình chàng ý thiếp, ân ái không rời, nàng thậm chí vì hấn mà nguyện ý đem tính tình trở thành ngang ngược kiêu ngạo... Hấn sao hiểu được nỗi lòng của nàng, ngay cả nàng, vốn cô dâu nhu tình, đành phải đem tâm đồng lại... Nàng khóc thốn thức không ngớt, tâm dường như đã đóng băng... Bây giờ nàng mới biết, nơi gả chồng lại là như vậy. Vì hấn thu liễm tính tình, lúc đầu nói chỉ có mình nàng, nào ngờ đâu... hấn nhanh chóng lãng quên nàng, tìm niềm vui mới bên đám tiện thiếp... Minh thực sự là ngu dại, nàng vô cùng ủy khuất... Ngang ngược, kiêu ngạo, ương ngạnh cũng được, thủ đoạn độc ác thì sao ? Ta đã từng ôn nhu nhưng vẫn không thể mang lòng người trở lại bên ta, vậy thì không bằng làm cho người ghét bỏ, chỉ vì muốn cho người nhớ kỹ ta...

- Mẫu thân, mẫu thân...

Tiếng kêu khóc vang lên khiến tâm trí nàng hồi tỉnh, nỗi lòng dĩ vãng chợt bay xa... Nàng quay đầu lại, vẻ mặt u oán vừa rồi đã không còn, nghe thấy tiếng nữ nhi, nàng lộ ra từ ái đáng tươi cười.

- Bạch.

Cánh cửa phòng bật tung, một thân ảnh màu vàng lao vào như cơn lốc, nhào tới trong lòng mỹ nhân.

- Nguyệt Nhi, người làm sao vậy?

Ngón tay nhỏ dài nhẹ vuốt ve mái tóc Lãnh Nguyệt Nhi, nhìn nữ nhi mắt lệ ngưng tròng, khiến cho nàng kinh hãi.

- Ai dám khi dễ người ?

Khuôn mặt mỹ miều chợt bừng đỏ tức giận, thanh âm mềm mại cũng đột nhiên ngân cao. Trong phủ tướng quân, nữ nhi là nguồn an ủi duy nhất đối với nàng, là bảo bối duy nhất của nàng. Thế mà lại có người dám khi dễ bảo bối của nàng, quả thực là muốn chết.

- Là tiểu nha đầu ở Bắc viện.

Lãnh Nguyệt Nhi trừng trừng con mắt đen, nghiêng răng nghiêng lợi nói. Tuy rằng nàng e ngại yêu pháp của Lãnh Loan Loan, nhưng ngày hôm nay, nổi tức giận trong lòng nàng, dù bất kể thế nào cũng đều nuốt không trôi, nàng nhất định phải báo thù.

- Bắc viện ? Mộc Chiêu Vân khê nhú mày.

- Đây không phải là nơi hẻo lánh nhất trong phủ sao? Nơi đó còn có thể có tiểu nha đầu nào lợi hại?

- Mẫu thân, là Lãnh Loan Loan. Lãnh Nguyệt Nhi đứng lên hô,

- Là cái nha hoàn không biết xấu hổ kia sinh ra Lãnh Loan Loan.

Bạch.

Mộc Chiêu Vân thân thể chợt lui, cánh tay sơ ý đụng rơi đồ vật trên bàn xuống đất, tiếng rơi phát ra thanh âm, làm Lãnh Nguyệt Nhi lại càng hoảng sợ.

- Mẫu thân, người làm sao vậy? Lãnh Nguyệt Nhi lo lắng hỏi.

Nhìn vẻ mặt mẫu thân trắng bệch, thần sắc hoảng hốt. Mẫu thân vì sao nghe được Lãnh Loan Loan sẽ có phản ứng như vậy? Lãnh Nguyệt Nhi tự hỏi.

- Không có gì, không có việc gì đâu.

Mộc Chiêu Vân lắc đầu, che giấu suy nghĩ trong lòng. Trong đầu nàng lúc này, nhưng lại hiện lên hình ảnh Hiểu Liên đang mở mắt nhìn nàng.... Bốn năm trước, Hiểu Liên vốn là một tiểu nha hoàn thanh tú, cả ngày lúu rúu giống như tiểu hài tử. Đã có lúc nàng cũng từng rất yêu mến Hiểu Liên, nhưng là ông trời không nên trêu người, nàng không nên mang cốt nhục của tướng quân... Con người chợt lóe lên ánh mắt hung ác độc địa, bất luận kẻ nào cũng không thể cướp đi phu quân của nàng. Càng không thể sinh hài tử cho hấn, hài tử của hấn chỉ có ba người Nguyệt Nhi mà thôi.

- Mẫu thân. Lãnh Loan Loan là một yêu nữ.

Lãnh Nguyệt Nhi dù sao vẫn còn nhỏ tuổi, đâu có thể nhìn ra thần sắc phức tạp của Mộc Chiêu Vân. Nàng nhớ tới lúc bị vây trong vòng lửa, trong lòng vẫn còn cảm thấy có chút sợ hãi.

- Yêu nữ ? Đứa nhỏ này nói linh tinh gì vậy, Mộc Chiêu Vân suy tư. Tay trở dí nhẹ lên trán Lãnh Nguyệt Nhi, cưng chiều nói:

- Nàng dù sao mới chỉ là đứa nhỏ ba tuổi, lẽ nào lại có thể khi dễ được người sao?

Hài tử kia mạng thực là cứng rắn. Vốn là khi Hiểu Liên mang thai, đã bị nàng hạ độc trong cháo, thế mà thai nhi lại không có việc gì. Không chỉ sinh ra bình thường, còn bị tướng quân biết được, nên muốn hạ thủ cũng khó. Nhưng nếu tưởng rằng muốn bình an lớn lên, thì cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nha đầu kia không được ở trong nhà cao cửa rộng, mà còn phải chịu bị người khi dễ...

- Mẫu thân, đó là sự thật. Lãnh Nguyệt Nhi không nghĩ tới, mẫu thân cư nhiên lại không tin mình, nàng vội co chân, cong cái miệng nhỏ nhắn nói.

- Nàng đúng thật là yêu nữ, nàng có thể làm cho lửa cháy. Mấy ngày trước đây, vườn cây cha thích nhất, chính là bị nàng thiêu cháy; ngày hôm nay nữ nhi hảo tâm đi nhìn nàng, nàng không chỉ đánh Thu Đường, còn dùng yêu hỏa đem chúng ta vây quanh, bọn hạ nhân đều có thể làm chứng việc này. Mẫu thân, người nhất định phải làm chủ cho nữ nhi.

Hai tay nhẹ lay cánh tay Mộc Chiêu Vân, nàng làm nũng nói. Tuy rằng Lãnh Nguyệt Nhi không có chứng kiến vườn cây có đúng là do Lãnh Loan Loan gây nên hay không, nhưng không ngờ ngày hôm nay nàng có thể làm cho lửa tự nhiên bùng phát, mà lúc vườn cây bị cháy thì nàng lại có mặt tại hiện trường, thì nhất định là nàng không thể sai.

- Nàng đúng là có thể làm cho lửa tự cháy? Theo như lời của nữ nhi, nàng tất nhiên là không tin. Hiểu con ai hiểu bằng cha mẹ, tính tình của nữ nhi cùng với mình như nhau, còn tâm đầu mà nhìn nha đầu kia. Chỉ là thấy nói đến việc Lãnh Loan Loan đánh Thu Đường, còn dùng yêu hỏa đem bọn họ vây quanh. Thật là bất khả tư nghị. Nha đầu kia mới chỉ ba tuổi, sao lại cái gì sử ra yêu hỏa? Nhưng thấy nữ nhi thề thốt, lại thấy nói có bọn gia đình, nha hoàn làm chứng, khiến cho nàng cũng nửa tin nửa ngờ.

- Bay đâu. Suy nghĩ một chút, nàng hướng ra ngoài phòng hô lớn.

- Phu nhân. Ngoài phòng đi tới một nha hoàn váy hoa sắc sỡ, nàng hướng Mộc Chiêu Vân vãn an.

- Phu nhân, người có việc gì phân phó ?

- Đi đem Thu Đường với đám gia đình, nha hoàn ngày hôm nay tháp tùng tiểu thư, đều chiêu tập lại đây.

- Dạ phu nhân. nha hoàn khẽ cúi xuống rồi lui ra.

- Mẫu thân, con cảm thấy Lãnh Loan Loan kia không phải là người như trước đây. Lãnh Nguyệt Nhi ngồi vào trong lòng Mộc Chiêu Vân, cắn môi nói.

- Không phải nói nha đầu kia vốn nhất gan như chuột sao, bất luận người nào cũng có thể khi dễ sao? Nhưng hôm nay Lãnh Loan Loan kia lại không hề nhát, thậm chí ta còn cảm thấy nàng giống như... Đột nhiên nàng ngừng lại.

- Giống như cái gì ? Mộc Chiêu Vân truy vấn, Nguyệt Nhi tại sao không nói ?

- Giống như ... Lãnh Nguyệt Nhi nhìn Mộc Chiêu Vân, sau đó từ từ nhắm hai mắt lớn tiếng nói. - Giống như phụ thân.

- Nói bậy. Mộc Chiêu Vân lúc này mất hứng trách cứ. - Cái ti tiện nha đầu làm sao lại giống như tướng quân được? Người phải biết rằng chỉ có người với ca ca và đệ đệ của người, mới là hài tử của tướng quân, mới giống hần. Nha đầu kia vốn là do cái ti tiện nha hoàn sinh ra, sao lại giống như cha người được.

- Nữ nhi không phải nói nàng có dáng dấp giống như cha, mà là ta nói ánh mắt của nàng, rất lạnh lùng, khiến cho ai nhìn nàng cũng phải khẽ rung mình, cùng với phụ thân là như nhau.

Trong trí nhớ của Lãnh Nguyệt Nhi, thì phần lớn thời gian phụ thân lúc nào cũng ở doanh trại, thỉnh thoảng mới trở về nhà, vẻ mặt lúc nào cũng lạnh như băng. Tựa hồ một điểm cũng không có yêu mến bọn họ, thế nhưng nàng lại vẫn rất sùng bái hắn. Người ngoài đều nói cha là đại anh hùng, hấn tay cầm trọng binh, sa trường giết địch. Bảo vệ đất nước an bình, mới có thể khiến cho Thiên Diệu Hoàng triều phồn vinh cường mạnh...

- Thật vậy sao? Mộc Chiêu Vân ngẩn ra, ti tiện nha đầu lại có ánh mắt giống như tướng quân sao? Thật là đáng giận, chính mình ba cái hài tử dung mạo phần nhiều là giống mình, khí chất cũng không có điểm gì giống như tướng quân...

- Phu nhân, Thu Đường bọn họ tới rồi. Ngoài phòng, tiếng nha hoàn mặc váy áo hoa sắc sỡ lạnh lạnh truyền đến.

- Vào cả đi. Mộc Chiêu Vân thu liễm tâm tình, kéo Lãnh Nguyệt Nhi ngồi xuống bên cạnh.

- Bái kiến phu nhân, Đại tiểu thư.

Thu Đường dẫn đám hạ nhân kia đi đến, cúi người hành lễ.

- Uhm. Mộc Chiêu Vân gật đầu, rồi nhìn Thu Đường nói: - Nghe nói người bị thương có phải không? Ngẩng đầu lên cho ta xem.

- Vâng, thưa phu nhân. Thu Đường ngẩng đầu, khuôn mặt trắng nõn bị sưng đỏ. Cặp mắt khôn khéo bây giờ nhắm lại, yếu ớt đáng thương, khiến cho người xem đều nhin không được mà thương tiếc.

- Quả nhiên là bị thương. Mộc Chiêu Vân nhìn vết thương trên mặt Thu Đường, ôn nhu nói. - Cũng may là lực đạo nhỏ, nếu không khuôn mặt đã có thể bị hủy. Thôi lui xuống dưới, nhớ bôi thuốc vào biết không ?

- Cảm ơn phu nhân. Thu Đường cúi đầu hành lễ, trong con mắt ẩn giấu sự đắc ý. Quả thực nàng Thu Đường lợi hại, ngay cả phu nhân cũng ôn nhu với nàng như thế. Sau này xem ai còn dám coi thường nàng.

- Các người gặp qua tiểu thư Bắc viện sao? Mộc Chiêu Vân quét con mắt sắc sảo nhìn đám hạ nhân, hoàn toàn đã không còn sự ôn nhu vừa rồi. Đôi mày lá liễu nhíu lại thành một chút nghiêm khắc.

- Dạ đã gặp qua, thưa phu nhân.

Mọi người cùng đồng thanh trả lời, hiện tại lúc này, trong lòng họ tim đập thành thịch, vẫn sợ hãi không thôi. Không nghĩ tới rằng, vẫn luôn luôn nhu nhược, bỗng nhiên Loan Loan tiểu thư lại trở nên lợi hại như vậy, cư nhiên còn có thể dùng yêu pháp. Ngọn lửa nóng hừng hực thiêu đốt, thiếu chút nữa đem bọn họ thiêu cháy...

- Khụ. Lãnh Nguyệt Nhi kho khan một tiếng, chân mày lá liễu dựng thẳng, trừng mắt nhìn bọn họ.

- Nhớ kỹ, các người chỉ có mình ta là tiểu thư.

- A, là, chúng ta chỉ nhìn thấy một tiểu nha đầu. Bọn hạ nhân thông minh xoay người nói.

- Nguyệt Nhi. Mộc Chiêu Vân liếc mắt nhìn Lãnh Nguyệt Nhi, sau đó mới quay đầu hỏi đám hạ nhân. - Nàng thực sự dùng lửa đem bọn người vây khốn ?

- Dạ phải, thưa phu nhân.

Mọi người gật đầu, đột nhiên cảm thấy Loan Loan tiểu thư so với Đại tiểu thư thì càng làm cho người ta sợ hơn. Đại tiểu thư bất quá là kiêu căng một chút, nhưng Loan Loan tiểu thư còn nhỏ tuổi như vậy, cư nhiên còn có yêu pháp, tùy thời có thể lấy mạng người. Vì mạng nhỏ của mình, bọn họ suy nghĩ sau này nếu gặp nàng thì nhất định phải trốn cho thật xa.

- Không có việc gì, các người đi xuống trước đi.

Mộc Chiêu Vân đắm chiêu nhìn thần sắc bọn họ, quả thật là thực sự sợ hãi, không giống là đang nói dối. Vì vậy phát phát tay, gia hiệu mọi người rời đi.

- Nô tài xin cáo lui.

- Nô tỳ xin cáo lui.

Bọn hạ nhân làm lễ, chậm rãi lui ra ngoài.

- Mẫu thân, giờ thì người tin ta nói thật đi a. Lãnh Nguyệt Nhi oán hận nói: - Nha đầu kia thực sự có yêu pháp.

Mộc Chiêu Vân không nói được một lời, chuyện này rất kỳ quái. Nha đầu kia lúc trước đều là một bộ dạng nhát gan, thế nào thoắt cái lại trở lên lợi hại như vậy ? Còn có thể làm yêu pháp ? Lẽ nào...

Gió từ cửa sổ ùa vào, màn cửa tung bay, dường như Quỷ Hồn không tiếng động mà đến.

Mộc Chiêu Vân đột nhiên hoảng hốt, chẳng lẽ là linh hồn của Hiểu Liên tác quái ? Nàng nhất quyết không chịu buông tha mình?

Bịch.

Nàng trượt xuống cái ghế, đặt mông xuống đất.

Mẫu thân, người làm sao vậy? Lãnh Nguyệt Nhi lại càng hoảng sợ, vội vã ngồi xổm trước mặt nàng.

Mộc Chiêu Vân ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt lóe ra hung quang. Gần từng chữ:

- Nha đầu kia giữ lại không được.

.....

- Ha ha... canh hai đêm nay...

7. Q.1 - Chương 7: Trò Chơi Mèo Vờn Chuột

Trên bầu trời đêm vô tận, hàng ngàn vì sao nhỏ sáng lấp lánh... nhìn giống như một chiếc áo ngủ bằng gấm hoa lệ... Gió đêm khẽ thổi, ánh trăng sáng rọi, khung cảnh mơ màng, yên tĩnh... Từng đóa hoa hồng nhẹ nhàng đua theo gió, không ngừng tỏa hương thơm...

Rèm vải trắng treo nơi giường ngủ bị gió lùa từ ngoài cửa sổ vào, nhẹ bay lên phất phơ... Trên giường, một thân ảnh bé nhỏ đang say giấc, lông mi khẽ buông xuống, đôi môi khép lại, bộ ngực nhỏ nhấp nhô từng nhịp thở, ngủ say sưa...

“Bịch bịch bịch...” Đột nhiên, có tiếng gõ cửa, tiếng gọi từ ngoài tiểu viện vang lên. “Mở cửa ra, mở cửa ra mau.”

Nằm trên giường ngủ, Lãnh Loan Loan khẽ mở mắt ra, ánh mắt chợt lóe ra tinh quang, dáng vẻ không còn mang hương vị ngọt ngào khi say giấc nữa.

“Chi.”

Lãnh Loan Loan nghe thấy tiếng mở cửa, đoán là nữ mẫu đi ra ngoài xem có việc gì. Nàng nhíu nhíu đôi mi, đêm khuya như vậy, chắc là không có chuyện gì tốt. Khóe miệng hé cười, Lãnh Loan Loan vội ngồi dậy, khoác áo ngoài, rồi cũng đi ra.

Nữ mẫu mở cửa tiểu viện, thì thấy tướng quân phu nhân đã đứng ở ngoài cửa. Sắc mặt của nàng lạnh lẽo, ánh trăng chiếu xuống mặt nàng, quỷ dị không gì sánh được. Phía sau nàng là một đám gia đình, đều là một bộ dáng dấp hung thần ác sát.

Nữ mẫu cả kinh, trong lòng thầm đoán rằng, phu nhân đến giờ này là vì chuyện hồi sáng. Lúc này vội hành lễ, uốn chuyển hỏi: “Tham kiến phu nhân, không biết phu nhân đêm khuya đến đây có chuyện gì?”

“Tiểu ti tiện kia đâu.” Mộc Chiêu Vân liếc mắt nhìn Nữ mẫu, chính là nhờ có lão bà nhiều chuyện này che chở, nên cái tiểu ti tiện kia mới có thể sống đến ngày hôm nay. Trong lòng không khỏi phẫn hận, trừng trừng nhìn nàng.

Nữ mẫu cố nén nhin sự ăm ức, bất mãn trong lòng đối với việc Mộc Chiêu Vân mắng tiểu thư, liền bình tĩnh nói: “Tiểu thư đang ngủ, thưa phu nhân.”

“Quả nhiên là tiểu ti tiện.” Mộc Chiêu Vân chán ghét, cao giọng nói, “Tiểu ti tiện dám hù dọa Nguyệt Nhi của ta thành bị bệnh, thần nhiên vẫn còn ngủ được. Đi đem nạng đến đây cho ta.” Nàng phất tay hướng đám gia đình đứng ở phía sau ra lệnh nói.

“Chậm đã ” Nhũ mẫu vội dang rộng hai tay, ngăn cản đám gia đình tiến đến, trong lòng như có lửa đốt. “Phu nhân, tiểu thư cũng là nữ nhi của tướng quân, người không thể làm như vậy.” Hai tròng mắt cố chế ngự sự sợ hãi nhìn Mộc Chiêu Vân, trống ngực phập phồng... Ban ngày tiểu thư dùng lửa bao vây Đại tiểu thư và đám gia đình, nha hoàn, là nàng đã biết thế nào cũng sẽ có chuyện... Cho nên dù có thế nào đi nữa, thì nàng cũng sẽ quyết bảo vệ tiểu thư. Tiểu thư từ khi sinh ra đã không còn mẹ, cũng không có được sự quan tâm thương yêu của tướng quân.

“Phản, người phản rồi.” Mộc Chiêu Vân trừng mắt nhìn Nhũ mẫu, chân mày lá liễu dựng thẳng. Tay chỉ về phía nhũ mẫu, vòng ngọc đeo trên cổ tay phản chiếu ánh trắng, sáng quang mang, làm tăng thêm vài phần lãnh ý... “Người một người hạ nhân cư nhiên dám giáo huấn bốn phu nhân. Bay đâu, vả miệng cho ta.”

“Ai dám.” Một tiếng trẻ con mềm mại vang lên mang theo chút cường thế. Không phải Lãnh Loan Loan, còn là ai.

“Tiểu thư.” Nhũ mẫu vội vàng quay người, “Đêm khuya gió lạnh, tiểu thư ra đây làm gì ?”

“Nhũ mẫu, ta không có việc gì.” Lãnh Loan Loan hướng nhũ mẫu mỉm cười ngọt ngào, rồi sau đó lạnh lẽo nhìn về phía Mộc Chiêu Vân và đám gia đình. Đôi mắt băng lãnh làm cho cả đám người khẽ run lên.

“Người chính là tiểu ti tiện.” Mộc Chiêu Vân bị Lãnh Loan Loan nhìn, trong nháy mắt thân người hơi cứng lại, nhưng rồi rất nhanh thân thể phản ứng lại.

Mộc Chiêu Vân nhìn Lãnh Loan Loan đánh giá. Nha đầu kia tóc đen như mực; mái tóc buông xõa ngang vai, phất phơ theo gió; váy áo trắng bị gió thổi không ngừng phập phồng, một đôi giày vải nhỏ... Bộ dạng tuy vẫn còn là gái ngủ, nhưng ánh mắt thì lại mang theo vài phần lãnh ý... Thần sắc và thái độ trông thật không giống như là một đứa bé mới ba tuổi. Quả thật là có khí thế giống như của tướng quân... lại là do ti tiện nha hoàn sinh ra... Nàng tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cho tiểu ti tiện một cái tát.

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu nhìn nữ nhân này, mái tóc vấn cao, hai bên cài đôi trâm ngọc, trên đỉnh đầu xuyên một cây thoa vàng trên có đính một bông hoa to bằng vàng và ngọc, nhìn rất đẹp. Quần áo bó sát, ngực lộ nồn nà, thắt lưng đính ngọc, áo khoác trắng từ bờ vai buông xuống theo gió đêm nhẹ bay... Rất là cao quý quyền rũ, nhìn nàng mặc dù tuổi chừng ba mươi, nhưng dung mạo lại diễm lệ, thần tình ương ngạnh, nhất định là tướng quân phu nhân.

“Người gọi ai là tiểu ti tiện?” Lãnh Loan Loan miễn cưỡng hỏi lại. Quả thực là ra dáng thiếu phụ đã có con. Thật đúng là chim công lớn sinh ra chim công nhỏ, nguyên lai tính nết của Lãnh Nguyệt Nhi là do nàng truyền lại.

“Tiểu ti tiện, là ta gọi người.” Mộc Chiêu Vân khí thế hùng hực trả lời, cao quý tướng quân phu nhân lại đối với một đứa trẻ cao chưa đến đầu gối của nàng mà tức giận, vậy còn gì xấu hơn nữa...

“A, nguyên lai tiểu ti tiện là gọi ta.” Lãnh Loan Loan dùng ngón tay nhỏ ngoáy ngoáy lỗ tai nhỏ, “Nhưng ta nghe được, người là tiểu ti tiện đó nha.”

“Phi phò...”

Nhũ mẫu phì cười, thật không nghĩ tới tiểu thư mắng chửi người cư nhiên lại cao tay như vậy.

“Người ”. Mộc Chiêu Vân trừng mắt, “Người cái đồ ti tiện nha đầu, dọa Nguyệt Nhi của ta không nói, vẫn còn ở nơi này nói sáo, ta hôm nay nhất định phải trị người.”

“Lãnh đại tiểu thư bị hù chết sao?” Lãnh Loan Loan giấu cợt, “Quả thật là đuối lý gây chuyện, nên mới đụng tới Diêm Vương lão tử.”

“Phi phi phi...” Mộc Chiêu Vân thất thố chỉ vào Lãnh Loan Loan mắng, “Người cái đồ ti tiện nha đầu dám nguyền rủa Nguyệt Nhi của ta, nên đến Diêm Vương phải là người, người nên đi bồi lão nương ma quỷ của người.”

Băng .

Lãnh Loan Loan chỉ cảm thấy trong lòng khí huyết sôi sục, cả người tản mát ra băng lãnh khí tức. Đôi mắt đen láy sáng như sao, dường như ngàn vạn năm hàn băng, toát lên hàn khí bức người. Tóc dài tung bay theo gió, vẻ mặt lạnh lẽo, nhìn nàng phảng phất như Tu La đoạt hồn.

“Thế nào ? Ta có nói sai sao?” Mộc Chiêu Vân nuốt nước miếng, quái, này ti tiện nha đầu như thế nào lại đáng sợ như vậy.“mẫu thân của ngươi vốn là cái ti tiện nha hoàn, vẫn vọng tưởng ở bên tướng quân, nàng xứng sao? Ma Tước cũng muốn biến thành Phượng Hoàng.”

“Ha ha...” Lãnh Loan Loan nở nụ cười tà, “Ta hiện tại rất là tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

“Cái gì ? Cái gì ?” Mộc Chiêu Vân sửng sốt, này ti tiện nha đầu đang nói cái gì vậy ?

“Nghe nói mẫu thân ta là bị ngươi hạ độc chết.” Lãnh Loan Loan chăm chú nhìn Mộc Chiêu Vân, sắc mặt lạnh lẽo.“Ngươi thử nói xem, thân là nữ nhi có nên vì mẫu thân báo thù”.

“Ngươi ”.

Mộc Chiêu Vân lui về phía sau từng bước, trong lòng hoảng hốt. Nàng, nàng quả nhiên là báo thù, là Hiểu Liên, nhất định là linh hồn của hắc bắt đầu tác quái. Cả người sợ run lên, chỉ cảm thấy một cổ hàn khí từ gan bàn chân xông thẳng lên. Trời đêm lạnh lẽo, trong đầu nàng nhưng lại hiện lên hình ảnh Hiểu Liên âm lãnh đau khổ, khuôn mặt tươi cười, nàng đang đòi mạng sao?

Lãnh Loan Loan nhìn chằm chằm Mộc Chiêu Vân, vốn là nàng cũng chỉ là tìm kiếm thử xem ai làm hại mẫu thân. Nhưng lại không ngờ chính là tướng quân phu nhân làm hại mẫu thân nàng. Bản tiểu thư cũng còn không có tìm tới cửa, ngươi cư nhiên chính mình đưa đến cửa, vậy thì cũng chớ có trách ta.

Lãnh Loan Loan cười nhạt, đôi tay nhỏ bé đập chồm vung lên bên hông chuông bạc. Đỉnh đỉnh đang đang, tại màn đêm yên lặng, tiếng chuông nghe rất chói tai, dường như tiếng Quỷ Hồn gào thét; như Tu La đòi mệnh, khiến cho đám người đều thay đổi vẻ mặt.

Bọn gia đình nhìn Lãnh Loan Loan chằm chằm, trong lòng tê dại. Ban ngày có người truyền nói rằng tiểu thư này giờ đã không phải là tiểu thư trước đây, bị quỷ mị ám vào người. Bọn họ vẫn nửa ngờ nửa tin, nhưng hiện giờ lại thấy tiểu thư này lại lãnh khốc như vậy, đâu còn là bộ dáng nhát gan của tiểu thư không được cưng chiều trước kia. Nàng quả thật là bị quỷ mị ám vào người, nghĩ vậy, bọn họ trong lòng rét lạnh, lui từng bước.

Lãnh Loan Loan nhìn bộ dạng bọn họ, đáy mắt con ngươi ánh sáng chột lóe, quả thật là một đám người nhát gan. So với huynh đệ dưới tay nàng trước kia thì kém xa, dù mưa bom bão đạn, mặt không đổi sắc.

Khóe miệng hé cười, bàn tay nhỏ bé vẩy chuông không dừng. Đỉnh đỉnh đang đang, tiếng chuông phát ra vang dội, mặt đất sáng dần lên...

“Tiểu thư.” Nhũ mẫu giật mình, ban ngày tiểu thư rung chuông làm cho lửa bùng bùng cháy lên. Hiện tại, lẽ nào tiểu thư lại muốn làm lửa cháy lên sao ? Trời ạ, nhưng đây là tướng quân phu nhân, lại là quận chúa. Nếu như đem nàng hù dọa, thì tiểu thư chắc chắn là gặp đại họa. Trên trán mồ hôi chảy ra, nàng lo lắng vội nắm tay Lãnh Loan Loan kéo về phía mình.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì ?” Mộc Chiêu Vân chỉ vào Lãnh Loan Loan, thân người hơi run rẩy.

“Làm cái gì sao? Ta muốn báo thù.” Lãnh Loan Loan phóng cởi Nhũ mẫu đích thủ-tay, con ngươi ánh sáng băng hàn, đóng băng ba thước.“Trước đây khi dễ chúng ta, hại chết mẹ ta, dù chỉ một người ta đều sẽ không bỏ qua.” Ta là tiểu yêu nữ, không phải sao ?

Nói xong, Lãnh Loan Loan búng ngón tay. Một đốm lửa nhỏ hướng Mộc Chiêu Vân lao tới, Xuy một tiếng, vài sợi tóc lơ thơ trên trán Mộc Chiêu Vân bị cháy mất nửa đoạn.

“A —— ”

Mộc Chiêu Vân bị hù dọa sửng sốt, thân người đứng tại chỗ, không dám cử động.

“Phu nhân.” Đám hạ nhân trừng mắt hoảng sợ, không biết giờ nên làm như thế nào cho phải.

“Thế nào ?” Lãnh Loan Loan chế giễu. “Mùi vị tóc bị cháy, thế nào ? !”

“Người ” Mộc Chiêu Vân thở hổn hển, phong phạm mất hết. “Người cái đồ yêu nữ, ta sẽ thông báo cho tướng quân biết, khiến cho hắn đem người đuổi đi.”

“Xin cứ tự nhiên.” Lãnh Loan Loan vẫy đôi tay nhỏ bé, mang dáng dấp của một người có bản lĩnh. Vừa lúc, nàng cũng muốn gặp tên gia hỏa đã tàn phá một đời hoa của mẫu thân, và cũng muốn biết tại sao tên gia hỏa kia dù chỉ một chút cũng không có quan tâm đến nữ nhi là nàng...

“Hừ, chúng ta đi.” Mắt thấy không làm gì được Lãnh Loan Loan, Mộc Chiêu Vân nhẹ phát tay áo, quay người đi ra. Một đám hạ nhân cũng theo sau rời đi, trong đầu nghĩ đến, ngày mai tất cả mọi người sẽ biết Bắc viện Loan Loan tiểu thư là một tiểu yêu nữ có yêu pháp.

Nhũ mẫu thở phào khi thấy tiểu thư chỉ là trêu cợt phu nhân, cũng không có thực sự đả thương nàng. Nhưng nàng cũng hiểu rằng Lãnh Loan Loan tiểu thư cũng không phải là buông tha phu nhân, mà là đang đánh đòn phủ đầu, làm cho người sợ hãi, không phải sao ? Trò chơi mèo vờn chuột mới chỉ bắt đầu...

Vừa rồi náo nhiệt, rốt cục lại an tĩnh trở lại.

Gió đêm thổi nhẹ, sao trên trời lấp lánh sáng, từng đóa hoa hồng dập dờn đưa, màn đêm yên tĩnh...

8. Q.1 - Chương 8: Gặp Mặt Nữ Nhi

- Đi đi đi...

Trên quan đạo vắng vẻ, 3 con tuấn mã vội vã phi như bay... Dẫn đầu là con ngựa lông màu nâu đỏ có tên là Phiêu Hân, ngồi trên lưng ngựa là một nam tử chừng ba mươi mấy tuổi, mặc bộ giáp trắng, tay đeo hộ thủ, khoác trên lưng một chiếc áo bào màu lam. Thắt lưng gắn ngọc bích, tóc dài cột cao, tóc mai phấp phới theo gió thổi. Mày kiếm mắt sáng, khóe miệng mím chặt, vẻ mặt lạnh lùng mà cao ngạo.

Phía sau là hai gã nam tử đi theo. Một người mặc trường sam màu trắng, tóc dài xỏa tung bay, mặt mày rạng rỡ, phong thái nho nhã; một người mặc trường sam màu xanh, tóc đen bó cao, ngũ quan rõ ràng, con người đen như u dầm, đáng vẻ bình tĩnh.

Hai canh giờ sau, 3 con ngựa đã đứng ở trước phủ Trấn Bắc tướng quân, 3 người liền xuống ngựa vào phủ.

“Tham kiến Tướng quân. Nguyễn quân sư, Lâm phó tướng.” Thị vệ Tướng quân phủ ra nghênh đón, rồi dắt ngựa vào chuồng.

Nam tử khoác áo bào màu lam không nói gì mà vội hướng bên trong phủ đi đến, nam tử trường sam màu xanh cũng theo sau. Nam tử trường sam màu trắng thì lại hướng bộ thị vệ cười cười, rồi sau đó theo sau mà vào.

Chính sảnh

“Tướng quân, Ngài đã trở về.”

“Cha, Ngài đã trở về.”

Hai mẹ con Mộc Chiêu Vân, Lãnh Nguyệt Nhi nhìn thấy Lãnh Bùi Xa đang từ xa bước đến, đều rất kích động, nhưng thấy sắc mặt lạnh lùng của hắn, cũng không dám làm càn. Hiện giờ, hai mẹ con không còn vẻ ương ngạnh như ngày thường mà trái lại ôn nhu rất nhiều.

“Tham kiến phu nhân, tiểu thư.”

“Tham kiến phu nhân, tiểu thư.”

Nam tử mặc trường sam màu trắng chính là quân sư Nguyễn Dật Ảnh, nam tử mặc trường sam màu xanh là Phó tướng Lâm Trình Khải hướng Mộc Chiêu Vân, Lãnh Nguyệt Nhi vấn an. Tuy rằng trong lòng bọn họ không thích hai mẹ con kiêu căng, ương ngạnh này, nhưng cũng vẫn phải tuân theo lễ tiết.

“Ân.” Mộc Chiêu Vân cao ngạo khề e hèm, nàng xem hai người tuy là quân sư, phó tướng, nhưng với nàng thì vẫn chỉ là hạ nhân mà thôi.

“Tướng quân, Ngài đi đường vất vả, thiếp thân xin đi trước phân phó hạ nhân chuẩn bị cho ngài rửa mặt chải đầu.” Mộc Chiêu Vân xoay người, khoe miệng mỉm cười dịu dàng nhìn Lãnh Bùi Xa, nửa năm không thấy, hần vẫn như trước đây, làm tim nàng đập nhanh không thôi.

“Không cần.” Lãnh Bùi xa lạnh lùng nói, “Trong thư gửi cho ta viết rằng trong phủ có người dùng yêu pháp hại người, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra ?” Mấy ngày trước đây đột nhiên nhận được thư từ trong phủ gửi tới, nói có người dùng yêu pháp hại người. Hần nguyên tưởng rằng là nữ nhân này dựng chuyện hoang đường, nhưng Dật Ảnh lại nói không bằng hỏi phủ xem một chút... Con người đen láy thâm thúy nhìn chằm chằm Mộc Chiêu Vân, dường như muốn đem tâm nàng xem thấu.

“Cha, là thật.” Đối với phụ thân, Lãnh Nguyệt Nhi vừa là sùng bái, lại vừa sợ hãi. “Bắc viện tiểu nha đầu kia không biết dùng yêu pháp gì khiến cho lửa bùng bùng lên, đem nữ nhi cùng bọn hạ nhân vây đứng lên, còn đốt cháy tóc trên trán của mẫu thân nữa.” Hai mắt mở thật to, tràn đầy sự phẫn hận cùng sợ hãi.

Nguyễn Dật Ảnh mím miệng, trong lòng cười trộm. Có thể làm cho hai mẹ con người này chật vật, điều này làm cho hắn cảm thấy bội phục. Ghé mắt nhìn về phía Lâm Trình Khải, thấy hắn đang nhíu nhíu mày, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Điều này là thật sao?” Lãnh Bùi Xa nhìn chằm chằm Mộc Chiêu Vân, trong lòng thầm nghĩ, nữ nhân này đúng là không an phận. Trong phủ thiếp thị không ai nói, rõ ràng là nàng đang giở trò quỷ. Đừng tưởng rằng hắn không biết, việc lần này chắn chắn là nàng dựng lên.

“Bọn hạ nhân cũng có thể làm chứng.” Lãnh Bùi Xa hoài nghi làm cho Mộc Chiêu Vân đau lòng, đôi mắt u oán nhìn hắn nói. Vì sao hắn lúc nào cũng làm thương tổn mình như vậy, mình thương hắn có gì sai sao?...

“Bắc viện nha đầu ?” Lãnh Bùi Xa ngẫm nghĩ nhưng lại không nhớ nổi là ai, cũng khó trách, nữ nhân ở trong lòng hắn chỉ như vật trang trí, vừa hữu dụng, vừa vô dụng.

“Là Lãnh Loan Loan.” Lãnh Nguyệt Nhi vội đáp, hắc, phụ thân đều không nhớ nổi nàng là ai, quả thật là cái dư thừa ti tiện nha đầu.

“Lãnh Loan Loan ?” Lãnh Bùi Xa tựa hồ nhớ tới ba năm trước đây, có thiếp thị sinh ra cho hắn một nữ nhi, là nàng sao? Nhưng đây không phải là ba tuổi hài tử sao? Như thế nào lại là yêu nữ như trong miệng các nàng nói?

“Bay đâu, đi đem Bắc viện tiểu thư mang đến đây.” Hắn chỉ nhớ lúc đứa bé kia chào đời, hắn có xem qua, hiện tại cũng không biết đáng đáng trông như thế nào. Giờ nghe các nàng nhắc tới, trong lòng sinh ra vài phần hứng thú.

“Dạ, tướng quân.” Ngoài cửa gia đình lĩnh mệnh, xoay người rời đi.

Nguyên lai là có thêm một Lãnh gia tiểu thư.

Nguyễn Dật Ảnh hoài nghi, mơ hồ có cảm giác hưng phấn. Trực giác nói cho hắn biết, vị Lãnh tiểu thư này không giống như người bình thường, hắn chờ mong nhìn thấy nàng xuất hiện...

Bắc viện

Lãnh Loan Loan đang đôi chân nhỏ, dựa lưng nằm trên xà nhà. Một tay cầm quyển sách, một tay cầm thức ăn. Tối hôm qua trong tủ treo quần áo, nàng tìm được mấy quyển sách, so với tiểu thuyết thời hiện đại thì cũng không khác nhau là mấy.

“Tiểu thư, tiểu thư, có chuyện không tốt.” Nhũ mẫu lo lắng la lên.

“Nhũ mẫu, có chuyện gì vậy?” Lãnh Loan Loan gấp quyển sách lại hỏi.

“Ôi, tiểu thư của ta như thế nào lại ngồi trên xà nhà thế kia?” Nhũ mẫu ngẩng đầu nhìn, thiếu chút nữa bị hù dọa ra bệnh. Tiểu thư thế nào lại trở nên thích ngồi ở trên cao như vậy, thật là nguy hiểm. Vỗ lồng ngực, nàng cảm giác như tuổi thọ của mình đều đã ít đi vài năm.

“Hi hi, ta không có việc gì. Nhũ mẫu người nói một chút ta nghe thử, xem có chuyện gì không tốt ?” Trải qua mấy tháng ở chung, Lãnh Loan Loan đã quen với việc làm cho vị Nhũ mẫu này cả kinh hoảng sợ...

“Tướng quân hồi phủ, hần muốn gặp tiểu thư.” Nhũ mầu đôi mi nhú lại, trong lòng phập phồng lo lắng. Tướng quân cũng chỉ xuất hiện lúc tiểu thư sinh ra, sau đó lại đem tiểu thư đến ở chỗ này rồi không hỏi không quản gì đến nữa. Đối với tiểu thư khẳng định là không có cảm tình gì, hiện tại như thế nào lại vừa mới hồi phủ đã đòi gặp tiểu thư ?

“Cha đã trở về.” Lãnh Loan Loan khoe miệng khe cười, “Tốt a, ta cũng đang muốn gặp hần.” Lời nói tuy như vậy, sắc mặt lại không có gì vẻ tưởng niệm, trái lại càng thêm vài phần quỷ dị.

“Tiểu thư” Nhũ mầu lo lắng nhìn nàng, tiểu thư sẽ không gặp phiền toái đi sao ?

“Nhũ mầu yên tâm đi.” Lãnh Loan Loan cười, “hiện giờ người tới nhắn gọi ta ở đâu?”

“Ở ngoài cửa viện, thưa tiểu thư.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Thân ảnh nhỏ bé giống như Phi Yến nhẹ nhàng từ nóc nhà bay xuống.

“ ... ”

Trời ạ, tiểu thư có thể bay ? Nhũ mầu ngốc lạng, không biết phải phản ứng như thế nào nữa...

Lãnh Loan Loan mỉm cười, Nhũ mầu phản ứng thật giống như nàng đã dự liệu. Mặc dù ở thời hiện đại, đa số mọi người đều là luyện võ công như: TaeKwonDo, Nhu đạo, các loại công phu quyền cước linh tinh... nhưng nàng Lãnh gia lại là võ hiệp tiểu thuyết thế gia nên mới có võ nghệ cao cường, từ tổ truyền lại cũng không thiếu tuyệt thế võ công. Đó cũng là nguyên nhân mà Lãnh gia mới có thể đứng vững ở hắc đạo, xưng danh đệ nhất gia. Bàn tay nhỏ mềm mại khẽ nắm lấy tay Nhũ mầu, hướng phía ngoài cửa tiểu viện đi đến...

“Bẩm tướng quân, Loan Loan tiểu thư đến.”

“Vào đi.” Thanh âm lãnh đạm từ trong nhà truyền ra.

Lãnh Loan Loan nhú nhú mi, thanh âm đã man dễ nghe nha. Bàn tay nhỏ bé lôi kéo Nhũ mầu đi tới, liếc mắt nhìn thì thấy tại chính sảnh nam tử kia ngồi trên ghế. Tuổi tác so với cha nàng ở thời hiện đại cũng không khác biệt là mấy, ngũ quan sắc bén, mày kiếm mắt sáng, quần áo lam bào, lạnh lùng ngạo nghễ.

Nguyễn Dật Ảnh, Lâm Trình Khải hướng mắt nhìn Lãnh Loan Loan đang bước vào, trong nháy mắt đều cau mày nhướng mi, hài tử này là yêu nữ sao? Thân thể nhỏ gầy, còn không cao đến đầu gối bọn họ. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, đôi con ngươi đen thui như bảo thạch. Bàn tay nhỏ lôi kéo Nhũ mầu, thấy thế nào cũng chỉ là một phần điều ngọc trác, chuyện gì cũng không hiểu tiểu oa nhi.

Lãnh Bùi Xa nhìn thân ảnh nho nhỏ, cảm giác thấy rất kỳ quái. Búp bê nhỏ nhắn xinh xắn này chính là ba năm trước đây, nhiều nếp nhăn tiểu nữ hài, là nữ nhi của hần sao? Trong trí nhớ của hần thì nữ nhân sinh ỳnh cái hài tử này có gương mặt thanh tú, mà nữ oa trước mắt này tuy rằng vẫn còn nhỏ, nhưng có thể nhìn ra sau này nhất định là khuyển thành mỹ nữ. Thần thái của nàng rất giống mình, đôi con ngươi không có nửa điểm sợ hãi. Trong lòng gật đầu, đối với tiểu oa nhi này cũng có vài phần tán thưởng.

“Tham kiến lão gia, phu nhân, Đại tiểu thư.” Nhũ mầu vội vàng vấn an, rồi lại nhẹ giọng báo Lãnh Loan Loan hướng bọn họ vấn an.

Lãnh Loan Loan khoe miệng cười mỉm, đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm lãnh Bùi Xa nói: “Người chính là cha của ta ?”

“Làm cần.”

“Thật không có quy củ.”

Hai mẹ con Mộc Chiêu Vân quát lên thị uy, vừa tức giận trước thái độ của Lãnh Loan Loan, trong lòng cũng có chút hả hê, ước gì tướng quân trị tội nha đầu này.

Nguyễn Dật Ảnh đôi mắt sáng lên, Lâm Trình Khải cũng nhướng nhướng mày, bọn họ dự kiến sắp có trò hay để xem.

“Tiểu thư.” Nhũ mầu vội vàng gọi Lãnh Loan Loan, trong lòng nàng lạnh ngắt, mồ hôi ứa ra. “Tướng quân, tiểu thư tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, Ngài nghìn vạn lần không nên tức giận nàng.” Nhũ mầu vội quỳ xuống vì Lãnh Loan Loan mà cầu tình.

“Nhũ mầu, Ngài đứng lên.” Lãnh Loan Loan không cho Nhũ mầu quỳ xuống, đôi mắt mở to nhìn lãnh Bùi Xa. “Ta vốn sẽ không muốn gặp người này, nhưng đã gặp thì phải hỏi một lần, vạn nhất hấn lại không phải là cha ta thì sao ?” Được rồi, nàng thừa nhận là cố ý. Là cố ý chọc tức tướng quân lão cha cao cao tại thượng này, nguyên lai là Lãnh Loan Loan muốn xả giận.

Lãnh Loan Loan nói xong, toàn bộ đám người tại thượng sảnh đều thềm rút một hơi khẩu khí.

“Người nói ta không phải cha ngươi ?” Lãnh Bùi Xa nhìn Lãnh Loan Loan, con ngươi lóe sáng, làm cho người khác nhìn không rõ tâm tư của hấn.

“Người là cha ta sao?” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu giờ khuôn mặt nhỏ nhắn lên, không chút nào tỏ ra yếu kém trờng mắt nhìn hấn. “Nếu như ngươi là cha ta, sao lại không quan tâm đến ta ? Nếu như ngươi là cha ta, ngươi tại sao lại mặc cho hạ nhân khi dễ ta ? Nếu như ngươi là cha ta, ngươi vì sao không thay ta báo thù ấu thân ta bị người hạ độc chết? !”

Câu nói cuối cùng, ngữ khí là nặng nhất. Con ngươi lạnh lẽo lóe sáng nhìn về phía Mộc Chiêu Vân.

Lãnh Loan Loan mỗi một câu hỏi cũng làm cho đám người nhin không được đều hút một hơi khẩu khí, đặc biệt là Nhũ mầu, đã sợ đến mềm nhũn cả hai chân. Tiểu thư không phải là đã đáp ứng không gây chuyện sao? Như vậy không phải là tự mình tìm đến phiền toái sao?

Có cá tính.

Nguyễn Dật Ảnh, Lâm Trình Khải đều cũng nhin không được, trong lòng không khỏi cảm thán, như vậy tiểu thư mới xứng là tướng quân nữ nhi nha.

Lãnh Bùi Xa nhìn Lãnh Loan Loan, khóe môi giật giật. Nàng hướng chính mình đòi giải thích sao?

“Nếu như ngươi là đang trách ta thiếu quan tâm ngươi...” âm thanh đột nhiên dừng lại, đôi mắt thâm thúy nhìn nàng.

“Phải, là ta đang trách ngươi.”

9. Q.1 - Chương 9: Bạt Tai Tướng Quân Lão Cha

“Phải, là ta đang trách ngươi.”

Lãnh Loan Loan lạnh lùng nhìn Lãnh Bùi Xa, thanh âm non nớt mềm mại vang lên.

Đồng .

Mọi người tựa hồ cũng nghe được một tiếng vang thật lớn, há to mồm giật mình nhìn nàng. Cái tiểu nha đầu này không muốn sống nữa hay sao, cứ nhiên dám quở trách tướng quân.

Hai mẹ con Mộc Chiêu Vân đồng thời cũng giật mình, trong lòng có chút hả hê, đáng đời... Việc như vậy, tướng quân còn không trừng trị nàng sao. Mẹ con Mộc Chiêu Vân mở to đôi mắt, con ngươi sáng long lanh, tựa hồ mong chờ chứng kiến Lãnh Loan Loan gặp kết quả bi thảm.

Nguyễn Dật Ảnh, Lâm Trình Khải thần sắc phức tạp, tướng quân tôn nghiêm là không được phép mạo phạm. Tam tiểu thư tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng mấy lần khiêu chiến tướng quân, thật không biết là nên bội phục nàng, hay là lo lắng cho nàng còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện...

Nhũ mầu chứng kiến chuyện như vậy, thoáng cái đã hôn mê bất tỉnh.

Không khí trong phòng yên lặng đến dọa người, tựa hồ rớt xuống một cây tú hoa châm đều có thể nghe được.

Lãnh Bùi Xa thần sắc bất động, con ngươi thâm thúy tĩnh mịch nhìn Lãnh Loan Loan, không nói được một lời, ai cũng đoán không ra đến tột cùng là hấn đang suy nghĩ cái gì ?

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu nhìn hấn, trong lòng nhưng lại không ngừng suy nghĩ, phán đoán hấn có phản ứng gì tiếp theo. Hấn bị nàng chọc giận sao? Khóe miệng hé cười, như thế tốt lắm. Không sai, nàng chính là cố ý trêu chọc hấn. Nàng sẽ khiến cho tướng quân phủ tất cả mọi người biết, cho dù có là ai đi chăng

nữa thì nàng cũng không sợ. Thức thời, thì đừng có trêu chọc nàng... Bằng không, phải có can đảm thừa nhận thủ đoạn của nàng.

“Ha ha ha...”

Lãnh Bùi Xa đột nhiên cất tiếng cười to, tiếng cười lạnh lạnh, cũng không một tia tức giận.

Phản ứng của hắn làm cho tất cả mọi người cảm thấy ngoài ý muốn, không phải là hắn sẽ tức giận tận trời, sau đó trừng trị Lãnh Loan Loan đắc tội sao?

“Quả thật là nữ nhi của ta.” Lãnh Bùi Xa đứng lên, “Đủ can đảm.”

Nguyễn Dật Ảnh cười, Lâm Trình Khải ngoéo ... môi một cái, xem ra tướng quân cũng đã phát hiện ra, vị Tam tiểu thư này không giống như người thường.

“Cha, người thế nào không nghiêm phạt nàng ? Nàng nói nàng trách người.” Lãnh Nguyệt Nhi không phục đứng lên, lớn tiếng phản bác.

“Im miệng.” Lãnh Bùi Xa quay đầu lại, lạnh lùng nói.

“Vì sao lại im miệng ?” Mộc Chiêu Vân Liễu mi dựng lên, cũng nhẫn nại không được sự giận dữ trong lòng: “Tướng quân người rất bất công, Nguyệt Nhi cũng là nữ nhi của Ngài, huống chi nàng có nói điều gì sai sao?” ánh mắt oán độc nhìn Lãnh Loan Loan, cái ti tiện nha đầu này dựa vào cái gì có thể có được sự thừa nhận của tướng quân.

“Bản tướng quân làm việc, phải cần các người đồng ý sao?” Lãnh Bùi Xa lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng, ngữ khí không hề giận.

“Tướng quân, thiếp thân” Mộc Chiêu Vân bất mãn chính là lời nói của Lãnh Bùi Xa, vội nuốt giận, lôi kéo con gái của mình ngồi xuống. Trong lòng âm thầm thề, nhất định nàng sẽ không buông tha Lãnh Loan Loan, cái ti tiện nha đầu này.

Lãnh Loan Loan lạnh nhạt nhìn ba người bọn họ xướng trò khôi hài, khoe miệng hé cười, trào phúng.

“Loan Loan, người muốn phụ thân như thế nào bồi thường người ?” Lãnh Bùi Xa cúi đầu nhìn tiểu nữ nhi, tỏ vẻ áy náy.

Bồi thường ?

Lãnh Loan Loan mím chặt môi, không phải là gây chuyện rồi sau đó mọi chuyện đều có thể bồi thường sao... Hơn nữa người phải bồi thường người đã mất, đứng ở người trước mặt cũng không phải là nữ nhi của người, mà là một thiếu nữ đến từ không gian và thời gian khác tới. Nhớ tới thân thể chủ nhân của thân thể này, Lãnh Loan Loan con người lóe sáng, thời điểm dễ xả giận đã đến rồi, lúc này thì phải thị uy...

“Người lại đây.” Nàng vươn bàn tay nhỏ bé, mềm mại mồm hướng Lãnh Bùi Xa vẫy vẫy ... đôi con người mang theo vẻ thần bí.

“Qua chỗ người ?” Lãnh Bùi Xa kinh ngạc, hắn không có nghe lầm đấy chứ? Đây bảo bồi nha đầu đến tận cùng muốn làm cái gì ?

“Ừ.” Lãnh Loan Loan gật đầu.

Lãnh Bùi Xa lại gần Lãnh Loan Loan, nghi hoặc nhìn nàng.

“Ngồi xổm xuống.” Lãnh Loan Loan tiếp tục nói.

Lãnh Bùi Xa con người chuyển động, nhưng vẫn nghe theo ngồi chồm hổm xuống.

“Tốt.” Lãnh Loan Loan gật đầu thoả mãn, vươn bàn tay mềm nhũn nhỏ bé ra, cho Lãnh Bùi Xa một cái bạt tai.

“Ba “.

Một tiếng vang nhỏ, nhưng lại dường như tiếng của một quả đạn pháo bùng nổ tại trong lòng mọi người.

Nguyễn Dật Ảnh, Lâm Trình Khải vốn cho rằng trái tim của mình đủ cường hãn, nhưng ngày hôm nay bọn họ cảm giác mình giống như bị ném vào thủy hỏa lưỡng trọng thiên trong, phản ứng không kịp, Tam tiểu thư này đến tột cùng là muốn thế nào ?

Mẹ con Mộc Chiêu Vân như chìm trong mộng, ti tiện nha đầu này dám tát vào mặt tướng quân, các nàng có thật là nhìn thấy như vậy hay không, hay là mắt có vấn đề...

Lãnh Bùi Xa trên mặt lưu một vết bàn tay nhỏ. Rất là đột ngột, con người đen láy lóe sáng, gắt gao trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan nhìn trên má hấn lưu lại nho nhỏ dấu bàn tay, liền thỏa mãn gật đầu.

“Tốt, nhìn rất giống một đóa hoa. Ha ha...”

Đôi con mắt quý dị lóe sáng, khóe miệng giật lại. Tiếng cười thanh thúy nhưng lại cực kỳ bừa bãi, trên người nàng toát ra một cỗ khí thế không thuộc về ba tuổi hài đồng, rất cao ngạo, bề ngễ tư thái.

“Người dám đánh ta ?” Lãnh Bùi Xa mày kiếm nhướng lên, thần sắc lạnh lùng. Cả người hàn khí điên cuồng bùng phát, dẫn mang tất cả sự băng lãnh.

“Vì sao không dám ?” Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hấn, “Không có gì là ta không dám làm.” Lời nói điên cuồng, khí thế không chút nào thua kém Lãnh Bùi Xa.

Nguyễn Dật Ảnh, Lâm Trình Khải trợn trừng mắt, nàng thực sự mới chỉ là ba tuổi tiểu oa nhi sao?

Hai mẹ con Mộc Chiêu Vân chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí ép lại, các nàng thật có thể đấu lại cái tiểu nha đầu này sao?

“Người không sợ ta ?” Lãnh Bùi Xa cảm thấy bất khả tư nghị, tiểu nha đầu này khí thế điên cuồng, thần tình duy ngã độc tôn, như thế nào lại cùng với thiếu niên hoàng đế khí phách như nhau ?

“Thế nào ? Người nghĩ muốn nghiêm phạt ta ?” Lãnh Loan Loan khẩu khí vẫn ngang ngược, “Người không phải nói rằng sẽ bồi thường ta sao ? Bất quá mới chỉ cho người một cái bạt tai, mà người đã mang thù, còn nói cái gì bồi thường nữa.” Đôi mắt tà tà nhìn hấn, tựa hồ muốn nói rằng việc làm và lời nói của hấn là không đồng nhất.

“Vậy một cái tát này là người đòi bồi thường sao?” Nhìn thấy bộ dạng nhỏ bé của nàng, Lãnh Bùi Xa đột nhiên cảm thấy hứng thú. Lần đầu tiên, đôi mắt thâm thúy nhưng lại thoáng hàm ý cười.

“Đương nhiên là không tính.” Lãnh Loan Loan lườm hấn một cái, “Có như thế tiện nghi hấn sao?”

Cho hấn một cái tát còn không tính là cái gì.

Lãnh Bùi Xa cười khở, nếu như là người khác, hấn đã sớm cho người đó muốn sống cũng không được.

“Vậy người muốn ta bồi thường người như thế nào?” Bàn tay to duỗi ra, đem nho nhỏ thân thể ôm vào trong lòng. Không biết tại sao, nhìn thân ảnh nhỏ bé này, hấn không thể tức giận nổi. Lẽ nào hiện tại hấn thay đổi rồi sao ? Chính mình ngẫm lại cũng nhận không được lắc đầu.

Nguyễn Dật Ảnh nhận không được lấy tay dụi mắt, trong lòng tự hỏi, mình không có nhìn lầm đấy chứ ?

Lâm Trình Khải cũng nhận không được nhú mày, tướng quân ngày hôm nay rất khác thường...

Hai mẹ con Mộc Chiêu Vân tức giận đến nội thương, tướng quân như thế nào lại không phạt ti tiện nha đầu kia, mà lại thân mật ấp ủ nàng ? Lãnh Nguyệt Nhi con người đầy oán hận trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan, cái ti tiện nha đầu này cư nhiên dám cùng nàng cướp đoạt phụ thân, thực sự là rất ghê tởm. Từ nhỏ đến lớn, phụ thân cũng không có ôm mình dù chỉ là một lần.

Lãnh Loan Loan ngồi ở trong lòng lãnh Bùi Xa, dù sao người muốn ôm thì ôm. Bất quá giờ nên nói điều kiện là vẫn không thể thiếu, vươn bàn tay mập mập, nàng cất cao giọng nói:

“Một là, ta muốn người danh chính ngôn thuận thừa nhận thân phận của ta, công bố ọi người trong phủ biết ta là nữ nhi của tướng quân, là chủ tử của bọn họ; Hai là, dù sao người thời gian dài không ở trong phủ, cho nên trong phủ ta là lớn nhất, mọi việc ta sẽ quản lý; Ba là, ta muốn điều tra rõ mẫu thân của ta là bị

ai hạ độc hại chết ?” Đôi mắt hướng Mộc Chiêu Vân nhìn, trong lòng thoả mãn nhìn thấy người nàng đang co rúm lại: “Bổn là, ta làm chuyện gì, người không thể phản đối, chỉ có thể chấp hành vô điều kiện; Năm là, giờ còn chưa có nghĩ đến, chờ ta nghĩ đến sẽ nói sau.”

“Không được.” Lãnh Nguyệt Nhi nhảy về phía trước đứng lên, lớn tiếng phản đối: “Mẹ ta là tướng quân phu nhân, nàng mới là người quản lý bên trong phủ. Người cái tiểu nha đầu, dựa vào cái gì phải theo như người nói ?” Nếu như nàng thực sự chưởng quản trong phủ, vậy mình còn có ngày bình yên sao?

“Đúng vậy, tướng quân, Loan Loan mới chỉ là một tiểu hài đồng, người trong phủ chắc sẽ không phục nàng.” Mộc Chiêu Vân cười nói, nhưng trong lòng là đang cường chế sự phẫn hận, chỉ có đôi tay đang nắm chặt mới tiết lộ tâm tình của nàng.

“Ta có hỏi các người sao?” Lãnh Loan Loan con người lạnh lùng, hàn khí bức người.

Hai mẹ con Mộc Chiêu Vân cùng nhịn không được, vội lui về phía sau từng bước, mắt nén giận, nhưng cũng không dám nói gì nữa.

Thật là lợi hại.

Nguyễn Dật Ảnh, Lâm Trình Khải nhìn thấy mẹ con Mộc Chiêu Vân vốn luôn kiêu căng, cư nhiên bị chế trụ, cũng nhịn không được ở trong lòng tán dương.

“Bây giờ là không phải nên đem thân phận của ta nói cho người trong phủ biết sao?” Thu hồi ánh mắt, Lãnh Loan Loan yên lặng nhìn lãnh Bùi Xa.

“Làm sao người biết là ta có thể đáp ứng yêu cầu của người ?” Lãnh Bùi Xa nhíu nhíu mi, hiếu kỳ nhìn về mặt chắc chắn của tiểu oa nhi trong lòng. “Yêu cầu của người ngoại trừ điều thứ nhất hợp lý, còn lại mấy cái sau rất khó tiếp nhận, hơn nữa phu nhân cũng không có nói sai, người nhỏ như vậy, người trong phủ sao tuân phục người ?”

“Người nhất định sẽ đáp ứng.” Lãnh Loan Loan nói, khóe miệng mỉm cười chế giễu. “Các nữ nhân khác của người có thể so được với ta sao? Về phần làm thế nào để tuân phục ta. Ta tự nhiên có thủ đoạn. ” Không phục sao? Có bản lĩnh thử xem. Đôi con mắt híp lại, một tia nguy hiểm quang mang lóe ra.

“Ha ha ha... Quả nhiên là nữ nhi của bản tướng quân, đủ thông minh, đủ can đảm.” Lãnh Bùi Xa cười lớn, “Ta đáp ứng yêu cầu của người.”

Lãnh Loan Loan mỉm cười, nàng đã sớm liệu như vậy.

“Phụ thân ”

“Tướng quân ”

Lãnh Nguyệt Nhi, Mộc Chiêu Vân không thể tin được, tướng quân không ngờ thực sự đáp ứng yêu cầu hoang đường này của ti tiện nha đầu.

“Quyết định như vậy đi.” Lãnh Bùi Xa lãnh trừng mắt liếc các nàng, “Từ nay về sau, mọi chuyện trong phủ đều do Loan Loan làm chủ.”

“Dạ, tướng quân” phẫn hận trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan, cho dù trong lòng bất mãn tới cực điểm, các nàng cũng không dám phản bác quyết định của tướng quân.

“Nha đầu, người nên gọi ta một tiếng cha đi a ?” Lãnh Bùi Xa mỉm cười nhìn chằm chằm Lãnh Loan Loan trong lòng. Giờ phút này hẳn cũng không còn nhớ tới từ lúc ban đầu tiểu nha đầu này gọi hắn là “người”, không có kêu lên chính mình một tiếng cha.

Lãnh Loan Loan trừng mắt liếc hắn một cái, không tình nguyện reo lên:

“Cha.” Nếu không phải nhìn người nói như vậy, đáp ứng yêu cầu của bản tiểu thư, nếu không ta cũng sẽ không bỏ qua cho người.

“Ha ha ha...”

Lãnh Bùi Xa nở nụ cười, có được nữ nhi thông tuệ như vậy, còn có thể nào lại không vui ?

...

Canh một, buổi chiều còn có canh hai...

10. Q.1 - Chương 10: Ta Là Tướng Quân Phủ Lão Đại

Bầu trời trong xanh, bao la vạn trượng, tiếng chim ríu rít, gió thổi vi vu, hương hoa thơm ngát...

Bên ngoài phòng khách.

Toàn bộ gia đình, nha hoàn, thị vệ trong tướng quân phủ đều đã được triệu tập đến đứng ở giữa sân. Tiếng thì thầm rì rào vang lên như tiếng ong vô vể, đám người không ngừng suy đoán xem đến tột cùng là có chuyện lớn gì xảy ra ?

Quản gia của tướng quân phủ đứng yên lặng một chỗ, hắn mặc một bộ trường sam màu xanh, thần tình lạnh nhạt. Lắng tai nghe đám người rì rào to nhỏ, sắc mặt vẫn điềm tĩnh như cũ, không hề đổi sắc. Tuy rằng trong lòng hắn cũng có vài phần nghi hoặc, nhưng thân làm hạ nhân thì nhiệm vụ chính là phục tòng chủ nhân. Lắm mồm, chỉ tổ tự mình chuốc lấy cực khổ.

“Tướng quân đến.”

Một tiếng thông báo vang lên, toàn bộ đám người đang bàn luận chợt đều im lặng, mọi điều bàn luận đều bị nuốt vào trong bụng.

Quản gia nhìn về phía thượng sảnh, đã thấy tướng quân khoác áo bào màu lam, phong thần tuấn lãng. Phía sau hắn là phu nhân, Đại tiểu thư, còn có Nguyễn quân sư, Lâm phó tướng. Nhưng điều làm hắn chú ý hơn cả lại là tiểu nữ oa đang ở trong lòng của tướng quân, Lễ nào lần này chiêu tập mọi người trong phủ đến đây là vì tiểu nữ oa kia sao?

“Quản gia, mọi người đã đến đông đủ chưa?” Lãnh Bùi Xa hỏi quản gia, ánh mắt lại là nhìn tiểu nữ oa trong lòng. Khi thấy nàng đang liếc mắt nhìn về phía đám hạ nhân kia, thì liền vội thu hồi ánh mắt lại.

“Khởi bẩm tướng quân, ngoại trừ các phu nhân ở Tầng Kiều Các không tới, còn lại đều đã có mặt ở nơi này.” Quản gia cúi đầu, cung kính trả lời.

” Tầng Kiều Các?” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, “Là tiểu thiếp của người.” Con người lóe ra ánh sáng, nàng nhớ kỹ đám tiểu thiếp này, vì bọn họ cũng vốn là đồng lứa khi dễ mẹ con nàng trước đây. Món nợ này, cũng không thể không tính.

“Phải” Lãnh Bùi Xa mỉm cười, cũng không quên gõ nhẹ lên trán nhỏ của nàng một cái. “Kêu phụ thân.”

“Hừ.” Lãnh Loan Loan hừ nhẹ, “Phụ thân, cũng đừng quên, người đã đáp ứng ta, mọi chuyện trong phủ đều do ta làm chủ.”

“Ta nào dám quên.” Lãnh Bùi Xa cười khỏ, đây quả thực là không phải nữ nhi của hắn, mà là tiểu tử tông của hắn.

Quản gia cùng đám người nhìn Lãnh Bùi Xa cùng Lãnh Loan Loan đối thoại, kinh ngạc đến mức mở to hai mắt. Bọn họ không nhìn lầm đi sao, luôn luôn lạnh lùng tự ngạo, tướng quân cư nhiên đối với tiểu nữ oa trong lòng lại ôn nhu như vậy. Nhưng mà, gọi tướng quân là phụ thân, lễ nào nàng cũng là nữ nhi của tướng quân? Là con của vị phu nhân nào vậy ? Bọn họ suy nghĩ một chút, rồi đột nhiên nhớ tới ba năm trước đây, có một người tiểu thiếp đã sinh cho tướng quân một hài tử, lễ nào là cái búp bê này sao?

Đám hạ nhân xì xào suy đoán thân phận của Lãnh Loan Loan, một vài người trước đây từng khi dễ nàng, đều sợ đến mức mặt trắng bệch cả ra. Ngoài ra, thiếp thân tỷ nữ Thu Đường của Lãnh Nguyệt Nhi thiếu chút nữa cũng té xỉu. Trời ạ, ai tới nói cho nàng biết, như thế nào mà tiểu nha đầu này hiện tại lại được sủng ái như vậy ? Ánh mắt nghi hoặc nhìn về hướng Lãnh Nguyệt Nhi, thấy tiểu thư nhà mình đang trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan... Lòng của nàng càng trở lên lạnh buốt, ngay cả tiểu thư, phu nhân đều như vậy thất thế sao? Nàng nên làm cái gì bây giờ ?

“Mọi người nghe đây.” Lãnh Bùi Xa lạnh lùng đưa ánh mắt nhìn đám người hầu, “Đây là Loan Loan tiểu thư của các người, từ nay về sau mọi chuyện lớn bé trong phủ đều do nàng làm chủ, không được phản kháng.”

Hắn nói vừa rơi xuống, cả đám người lại rì rào cả lên.

“Không thể nào, nhỏ như vậy, nàng có cái gì a ?”

“Tướng quân không phải là đang trêu đùa đi sao ?”

“ ... ”

“Có ai không phục sao?” Lãnh Loan Loan nghe được phía dưới nghị luận, khóe miệng nhếch lên, cười chế giễu, một cổ uy nghiêm bùng phát lên, rốt cuộc đám người đang nghị luận đều ngừng cả lại. Đột nhiên nhớ đến mấy ngày trước đây, có người truyền bá rằng Tam tiểu thư có yêu pháp. Cả đám hoảng sợ đều không dám thở mạnh. Trời ạ, bọn họ như thế nào lại đã quên mất, Tam tiểu thư hiện tại giờ đã không còn là vị tiểu thư nhút nhát trước đây.

“Tốt.” Nhìn thấy tràng diện bình tĩnh trở lại, Lãnh Loan Loan thoả mãn gật đầu. “Quản gia.” Nàng kêu lên.

“Có nô tài.” Quản gia cung kính đứng một bên thưa.

”Không tuân thủ mệnh lệnh của chủ tử, phủ đã quy định như thế nào? Nàng miễn cưỡng hỏi.

“Nhẹ thì đánh 20 roi, nặng thì đánh 50-100 roi, trục xuất khỏi phủ.” Quản gia bình thản, trả lời.

Lãnh Loan Loan trong lòng thầm nghĩ, hình phạt nhẹ như vậy thì sao đủ răn đe nghiêm phạt. Phải biết rằng nếu có thủ hạ phạm sai lầm, không nghe mệnh lệnh cấp trên, không phải chặt đứt ngón tay, thì cắt gân tay... hình phạt như vậy thật chỉ là gãi ngứa...

“Các người nghe kỹ đây.” Nàng ngừng đầu lạnh lùng trừng mắt nhìn đám người hầu này.

“Kể từ hôm nay, ta là tướng quân phủ lão đại. Bất kể là ai dám cãi lời của ta, kết cục tựa như thế này...” bàn tay nhỏ bé hướng cây đại thụ phía xa vung lên, chỉ nghe oanh một tiếng, một quả cầu lửa lao ra đem đại thụ thiêu trụi...

Mọi người bị hù dọa sợ đến mức đứng chôn chân tại chỗ.

Lãnh Bùi Xa kỳ quái nhìn Lãnh Loan Loan, nghĩ đến việc vườn cây bị cháy lần trước chắc chắn là do nàng phóng hỏa. Nhưng hiện giờ là mình không có biện pháp tìm hiểu nàng, chỉ có điều là tiểu gia hỏa này có phải thực sự là con gái của mình hay không? Càng nhìn càng cảm thấy nghi hoặc, một tiểu hài đồng ba tuổi, băng lãnh, cao ngạo, bề ngoài... tất cả đều không nói, cư nhiên lại còn biết cả pháp thuật?

Nguyễn Dật Ảnh, Lâm Trình Khải thần sắc cùng ngưng trọng, trong lòng thầm nghĩ, vị Tam tiểu thư này rất kỳ quái, toàn thân đều là bí mật... Hy vọng rằng, nàng sẽ không có ác ý đối với tướng quân phủ. Nếu không thì thật là khó đối phó.

Mẹ con Mộc Chiêu Vân sững sốt hồi lâu, rồi sau đó nét mặt trở lên vui mừng, nhìn có chút hả hê. Lúc trước tướng quân còn tưởng rằng các nàng sinh sự dựng chuyện, hiện tại chính nha đầu kia lộ ra yêu pháp, để xem tướng quân còn có nghĩ là các nàng tác quái nữa không.

“A, yêu pháp.”

Không biết là ai la lên trước tiên, đám hạ nhân lại bắt đầu khe khẽ thì thầm to nhỏ. Loan Loan tiểu thư khiến cho bọn họ cảm thấy sợ hãi...

Nghe được đoàn người nghị luận, mẹ con Mộc Chiêu Vân đắc ý nở nụ cười.

“Tất cả im lặng.” Quản gia trong lòng tuy cũng rất ngạc nhiên, nhưng biểu hiện ra bên ngoài vẫn là vẻ mặt bình tĩnh. Dù là như thế nào chẳng nữa, là hạ nhân lại bàn luận về chủ tử là không được phép, xem ra những người này cần phải được quản giáo... Hai tay giơ lên, “Không được gọi yêu pháp. Loan Loan tiểu thư rõ ràng là Tiểu Tiên nữ, cho nên phải gọi là tiên pháp.” Quản gia trợn mắt nói.

Tiên nữ? Trong lòng mọi người tự nhiên là không tin, tiên nữ không phải tất cả đều là ôn nhu, khả ái sao? Nhìn đi nhìn lại, thì Loan Loan tiểu thư này cả thân sắc lẫn phong thái đều không giống như là tiên nữ à.

Bất quá trong lòng là nghĩ vậy, nhưng cũng không có ai dám lung tung làm càn. Trong miệng thông minh gọi thẳng:

“Tam tiểu thư là tiên nữ.”

“Tam tiểu thư là tiên nữ chuyển thế.”

“...”

“Người là tiên nữ.” Lãnh Bùi Xa nhìn Lãnh Loan Loan ngồi ở trong lòng mình, đã thấy nàng bĩu môi, có vẻ như không thích việc đám hạ nhân gọi nàng là tiên nữ. Trong lòng không có lời giải đáp, Lãnh Bùi Xa khẽ nhún mày, yêu nữ tự mình là Tiên nữ sao? Hừ, nàng mới là không phải đi.

Mẹ con Mộc Chiêu Vân cùng mở to hai mắt nhìn, tại sao có thể như vậy? Nàng như thế nào từ yêu nữ lại biến thành tiên nữ? Hai bàn tay nắm chặt làm gân xanh nổi lên, các nàng không cam lòng trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan, cái ti tiện nha đầu này vì sao lại có thể tránh được một kiếp...?

“Các người lui xuống đi.” Lãnh Loan Loan phát tay, dù sao nàng là tướng quân phủ lão đại, dám không nghe mệnh lệnh của nàng thì là tự muốn chết.

“Quản gia, người ở lại.”

“Dạ, tiểu thư” quản gia đứng ở một bên, đối với tiểu chủ tử này tuyệt đối không dám chậm trễ.

“Lát nữa, người dẫn người đem Tàng Kiều Các hủy đi.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói, nàng nhớ tới Nhữ mẫu từng nói qua rằng, đám thị thiếp kia cũng từng khi dễ mẫu thân của nàng. Hiện giờ vừa lúc muốn báo thù, cho nên việc trước tiên phải làm là đem các nàng khai đao.

“A, điều này...” quản gia ngắc đầu, đưa mắt nhìn tướng quân. Tàng Kiều Các là nơi các thị thiếp của tướng quân trú ngụ, cũng chính là chỗ ở của họ.

“Loan Loan, các nàng là...” Lãnh Bùi Xa khó xử, lúng túng nhìn Lãnh Loan Loan, nên nói như thế nào đây? Chẳng nhẽ lại nói các nàng là nữ nhân của cha sao?

“Không phải là tiểu lão bà của người sao?” Lãnh Loan Loan phát tay. “Nếu như người cần giải quyết vấn đề sinh lý..., ta sẽ tìm giúp người thật nhiều mỹ nữ, đảm bảo là cho người thỏa mãn. Nói chung đám tiểu thiếp này, một người cũng không thể lưu lại.”

“Phi... khục khục...”

Nghe thấy Lãnh Loan Loan nói vậy, Nguyễn Dật Ảnh nhin không được phì cười, Lâm Trình Khả cũng nhin không được nhún nhún đôi mi.

Mẹ con Mộc Chiêu Vân ghen hống nhìn trân trối, này, này, này, nha đầu kia rốt cuộc có phải là nữ hài tử không? Không ngờ lại có thể nói ra những điều không biết xấu hổ như vậy. Các nàng thần sắc tràn đầy vẻ khinh thường... quả thật là do ti tiện nha hoàn sinh ra...

Lãnh Bùi Xa trừng mắt liếc nhìn Nguyễn Dật Ảnh một cái, rồi sau đó mới quay đầu lại, lúng túng nhìn Lãnh Loan Loan nói: “Loan Loan, người còn nhỏ, tại sao lại có thể nói to gan như vậy?”

“Ta nói có gì sai sao?” Lãnh Loan Loan chu miệng nhỏ đáp, “Các nàng vốn là tiểu lão bà của người, hơn nữa hiện giờ ta mới là tướng quân phủ lão đại, ta muốn dỡ bỏ Tàng Kiều Các thì dỡ bỏ.” Nói xong, Lãnh Loan Loan quay đầu lại, hướng quản gia phát phát tay.

“Người lập tức thi hành đi, nếu như các nàng không phục thì bảo các nàng tự tới tìm ta.”

“Dạ, thưa tiểu thư” quản gia gật đầu, trong lòng không khỏi buồn cười nghĩ đến tướng quân, hẳn là người thứ nhất bị con gái của mình ngay trước mặt nói muốn đuổi tiểu lão bà của họ, lại còn muốn giúp họ chọn lựa mỹ nữ...

“Còn việc này nữa” Lãnh Loan Loan lạnh nhạt nhìn mẹ con Mộc Chiêu Vân, khiến cho hai mẹ con nàng nhin không được khẽ rùng mình.

“Từ tháng này trở đi, tiền tiêu vặt của phu nhân và Đại tiểu thư giảm đi một nửa.” Các người dám hại Hiểu Liên mẫu thân, lại kêu người bòn rút tài vật, tiền tiêu của ta... thì giờ gắng chịu nhé.

“Không được, người dựa vào cái gì ?” Mộc Chiêu Vân kêu to. “Ta là tướng quân phu nhân, ta còn là Quận chúa, người dựa vào cái gì khấu trừ tiền tiêu vặt của ta ?”

“Quận chúa ?” Lãnh Loan Loan hừ lạnh, “Lẽ nào phu nhân cũng chưa từng học qua “nữ đức” trong đó nói xuất giá tòng phu sao? Người đã là người trong phủ tướng quân, còn nói quận chúa cái gì nữa?”

“Ta, ta...” Mộc Chiêu Vân bị hỏi ngược lại, đôi mắt chuyển hướng nhìn Lãnh Bùi Xa. “Tướng quân, người lẽ nào cũng để cho tiểu nha đầu này hồ đồ sao?”

“Hiện tại trong phủ ta là lớn nhất, người xin cha cũng không còn tác dụng.” Lãnh Loan Loan cười nhạt, bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ lên vai Lãnh Bùi Xa, “Cha, nhũ mẫu đã tỉnh, ta muốn đi nhìn nàng một chút.”

“Được rồi.” Lãnh Bùi Xa bắt đắc dĩ gật đầu, vội ôm nàng đặt xuống đất.

Nguyễn Dật Ảnh, Lâm Trình Khải nhìn mẹ con Mộc Chiêu Vân bị Lãnh Loan Loan làm cho chật vật. Gặp phải Lãnh Loan Loan kỳ lạ tiểu ma nữ, các nàng đành phải chịu lép vế... Nhưng mà tướng quân cũng không có đứng ra nói giúp ẹ con nàng? Thật là không dám tưởng tượng, vốn lạnh lùng tự ngạo tướng quân đại nhân, cư nhiên lại răm rắp nghe lời nữ nhi...

11. Q.1 - Chương 11: Thiếu Niên Mắt Tím

Thiên Diệu thành, dưới chân thiên tử.

Từng dãy cửa hàng buôn bán đông đúc, nằm san sát nhau, đường phố tấp nập người qua lại, quang cảnh thật là nhộn nhịp, tráng lệ...

Một cỗ kiệu tinh xảo do bốn người khiêng đang lướt đi trên đường phố. Mành kiệu bị vén lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ bé của một bé gái chừng ba bốn tuổi. Đôi con ngươi đen láy ngăm nhìn đường phố nhộn nhịp, bé gái này không ai khác, chính là Lãnh Loan Loan.

“Dừng kiệu.” Giọng trẻ con mềm mại vang lên.

Cỗ kiệu từ từ nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Một nha hoàn chừng mười bốn tuổi khẽ vén mành kiệu lên ngó vào trong. Nàng mặc một bộ áo váy hoa sắc sỡ, tóc tết hai bên, khuôn mặt thanh tú, đôi mắt mở to linh hoạt...

“Tiểu thư, người có gì phân phó ?”

“Ta muốn xuống đi dạo phố.” Lãnh Loan Loan thấy biểu hiện của nàng trầm ỉn chu đáo, trong lòng rất hài lòng. Nha hoàn này có tên là Ngâm Cầm, am hiểu chữ nghĩa. Vì trước kia đắc tội Thu Đường nên mới bị phạt xuống làm ở dưới phòng bếp. Do cơ duyên xảo hợp mà gặp gỡ nàng, thấy nàng thái độ đúng mức, cho nên mới thu nhận nàng làm thị nữ hầu hạ bên người.

“Dạ, tiểu thư” Ngâm Cầm vội vươn hai tay ra đỡ Lãnh Loan Loan xuống kiệu.

“Các người hãy về trước đi.” Lãnh Loan Loan hướng kiệu phu nói, “Một lát nữa, đến đại tửu lâu đón ta.”

“Này ...” bốn người kiệu phu hai mặt nhìn nhau.

“Tiểu thư, Ngài bên người không có thị vệ, hay là hãy để cho đám nô tài theo sau Ngài đi. Nếu không khi trở về, đám nô tài cũng không biết ăn nói thế nào với tướng quân.” Ngâm Cầm lo lắng nói.

“Ta bảo các người trở về, thì hãy trở về đi.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng trừng mắt nhìn bọn họ quát, “Ta không cần thị vệ.” Thị vệ ư? Một trăm thị vệ cũng đánh không lại một mình nàng. Cái gọi là thị vệ thì phần lớn đều là đồ giả áo túi cơm.

“Dạ, tiểu thư” thấy Lãnh Loan Loan tức giận, bốn gã kiệu phu cũng không dám phản bác. Loan Loan tiểu thư so với tướng quân còn lạnh lùng hơn... Hay là về phủ trước bẩm báo lại tướng quân, rồi tính sau.

Lãnh Loan Loan nhìn bốn người nâng cỗ kiệu vội vã rồi đi, khóe miệng khẽ cười một cái. Những người này chính là muốn bị mắng, cứ nhiên dám phản bác quyết định của nàng.

“Tiểu thư, chúng ta đi thôi. Người ta đều đang nhìn chúng ta kìa.” Ngâm Cầm đưa mắt nhìn xung quanh, thấy tất cả mọi người trên đường phố đều đang trân trối nhìn Lãnh Loan Loan, tâm trạng cảm thấy bất an nói. Tuy rằng trong phủ loan truyền Loan Loan tiểu thư có yêu pháp, nhưng nhìn đi nhìn lại thì tiểu thư ngoài tính tình lãnh liệt ra thì cũng giống như những hài tử khác, không có gì khác biệt. Còn nữa, tiểu thư lớn lên ngày càng xinh xắn, một thân phần điều trác ngọc, nhìn qua là biết tiểu thư con nhà quyền quý. Vạn nhất gặp phải kẻ xấu, như vậy cũng thật phiền toái.

“Hừ, họ muốn nhìn thì cứ để họ nhìn.” Lãnh Loan Loan đưa mắt nhìn bốn phía, trong lòng thoải mái. Tốt, ta chính là đang muốn như vậy.

Đám người xung quanh chợ đều kinh ngạc khi chứng kiến một tiểu nữ oa bước ra từ cỗ kiệu tinh xảo, ánh mắt tiểu nữ oa này rất lạnh lẽo, phong thái rất là uy nghiêm... Không biết tiểu oa nhi này, đến tột cùng là con cái nhà ai? Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã có bức này khí thế, thật là làm cho người ta hiếu kỳ.

Lãnh Loan Loan vung vẩy bàn tay, đôi chân nhỏ bước về phía trước, Ngâm Cầm cẩn thận theo sát phía sau. Đôi mắt đen không dám thả lỏng, chỉ sợ để lạc mất đi bóng dáng của Lãnh Loan Loan.

“Ngâm Cầm, người đi mua cho ta một xâu mít quả.” Lãnh Loan Loan xoay người nói với Ngâm Cầm. Từ xa, nàng nhìn thấy nơi góc phố có một ông lão mặc bộ quần áo vải màu xanh, đang xâu từng quả mít thành chuỗi rao bán...

“Dạ, tiểu thư.” Ngâm Cầm gật đầu, rồi lại lo lắng nói: “Nô tỳ lập tức đi mua rồi sẽ trở về ngay, tiểu thư đứng ở chỗ này chờ nô tỳ, được không?”

“Được rồi.” Lãnh Loan Loan khoát khoát tay, lúc này Ngâm Cầm mới hướng nơi góc phố đi đến.

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu quan sát bốn phía, nhưng nhìn mãi cũng không có thấy rõ hết từng cửa hàng. Thân thể nàng thật bé, nhìn một lần còn không có nhìn được hết, nàng cao chưa đến hông người ta, nhìn đầu cũng chỉ thấy người là người...

“Nhanh đi xem a, ở chợ nô lệ đang có hàng tốt rao bán.”

“Thật vậy chăng? Hắc hắc, ta cũng đi xem một chút. Có người nói lần này có nữ nô lệ người Hồ quốc, người nào cũng tư thái xinh đẹp cực kỳ. Mua về làm tiểu thiếp, khoái hoạt còn gì bằng.”

Hai gã nam tử đi qua người nàng, ngôn ngữ đậm vẻ dâm loạn.

Chợ nô lệ? Lãnh Loan Loan khẽ nhướn đôi mi lên, tựa hồ có chút ý tứ.

“Tiểu thư, xâu mít quả đây.” Ngâm Cầm mua vài xâu mít quả, thấy Lãnh Loan Loan còn đang đứng tại chỗ. Trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, rồi vội vàng đem xâu mít quả đưa cho nàng.

“A, vừa chua lại vừa ngọt.” Lãnh Loan Loan cầm trong tay xâu mít quả, cái miệng nhỏ nhắn liếm liếm. Nhìn nàng khả ái, không ai tin tưởng rằng, búp bê đáng yêu trước mặt lại là tiểu yêu nữ trong miệng người khác. “Ngâm Cầm, người bế ta đến chợ nô lệ.” Giờ là lúc hưởng thụ thì nên hưởng thụ...

“Chợ nô lệ?” Ngâm Cầm sửng sốt, chợ nô lệ không phải là nơi chỉ có phú thương, quan to quyền quý thường hay lui tới sao? Có người nói đó là nơi địa phương dính đầy máu tanh, thật không an toàn chút nào. “Tiểu thư, nô tỳ nghe nói nơi đó rất xấu xa, không thích hợp cho người đến đó đâu. ”

“Bốn tiểu thư muốn đi thì sẽ đi.” Lãnh Loan Loan tức giận, trừng mắt nhìn Ngâm Cầm một cái. Đột nhiên nàng cảm thấy có chút hứng thú. Nơi xấu xa, không an toàn sao? Những nơi thế này, ở thời hiện đại nàng đã nhìn quen lắm rồi. Hai tay của nàng cũng đã từng dính đầy máu tanh, thì còn sợ cái gì nữa.

“Dạ, tiểu thư” Ngâm Cầm bất đắc dĩ, bế lấy Lãnh Loan Loan rồi hướng phía chợ nô lệ mà đi. Nàng âm thầm cầu nguyện nghìn vạn lần không nên có chuyện gì xảy ra, bằng không nàng dù có đến mười cái đầu thì cũng không đủ để cho tướng quân chém.

Chợ nô lệ cùng với chợ đêm ở thời hiện đại cũng không khác nhau là mấy. Chỉ có điều là, việc buôn bán nô lệ ở đây thì được coi là hợp pháp, còn ở chợ đêm là trái pháp luật.

Lãnh Loan Loan được Ngâm Cầm bế tới chợ nô lệ. Chỉ thấy đầu đầu cũng đông nghịt người, tất cả đều quan tâm tới việc mua bán nô lệ. Tất cả đều không có chú ý đến sự có mặt của nàng. Tại đám đông phía trước, có một đài cao rộng chừng hai trượng, dài chừng ba trượng, bên trên có để mấy cái lồng sắt. Bên trong lồng sắt có một nữ tử thân thể lỏa lồ, vải không đủ che; một nam tử nhỏ bé đáng vẻ yếu ớt, còn có vài người nam nữ bộ dạng có vẻ cường tráng một chút...

Phía dưới đài có đủ hạng người, có nam, có nữ, có thanh niên, có già cả. Bọn họ đều đưa mắt nhìn chăm chăm bộ phận thân thể lỏa lồ của nô lệ nam và nữ, thần thái trông thật xấu xí, khiến người buồn nôn...

“Tiểu thư, chúng ta có nên rời đi nơi này không?” Ngâm Cầm nhìn thấy cảnh như vậy, sắc mặt trắng bệch ra.

“Nếu muốn đi thì người hãy đi đi.” Lãnh Loan Loan ở trong lòng nàng lạnh lùng nói, đôi mắt chăm chú nhìn trên đài cao. Ánh mắt nàng đột nhiên dừng lại trên người một gã thiếu niên trẻ tuổi ở lồng sắt thứ ba. Thiếu niên này ước chừng mười bốn tuổi, đôi tay bị xích sắt trói chặt. Y phục dơ bẩn loang lổ, có chỗ rách nát, lộ ra da thịt. Mái tóc dài đen như mực che kín mặt, khiến cho nàng nhìn không rõ khuôn mặt của hắn. Nhưng có điều kỳ quái là, Lãnh Loan Loan lại cảm thấy trên người gã thiếu niên này có một cỗ khí thế quật cường bất khuất.

“Buổi bán đấu giá nô lệ hôm nay bắt đầu.” Một gã đại hán mặc một bộ trang phục bó sát thân thể, bộ râu quai nón dài tua tủa, hướng phía trước đài đi tới nói.

“Người thứ nhất là nữ nô đến từ Dạ Liêu quốc, các vị gia xin mời hãy nhìn làn da của nàng xem, làn da trắng nõn, ánh mắt câu hồn, vóc dáng mê hồn...” Hắn đi tới lồng sắt thứ nhất, nữ tử trong lồng sắt cắn chặt đôi môi, mặc cho gã hán tử vuốt ve sờ nắn trên thân thể của mình...

Đám nam tử dưới đài, ánh mắt mở to, chỉ kém một chút là nước dãi chảy ra, ứa chen chúc nhau lao thẳng tới. Bọn họ không ngừng giơ tay lên hô-quát giá cả, thần tình khẩn cấp muốn có được nữ tử này trong lòng.

“Ta ra 100 lượng.”

“Ta ra 120 lượng.”

“Ta ra 190 lượng.”

“...”

Cuối cùng, một gã trung niên nam tử trả giá cao nhất, đoạt được nữ nô kia. Hắn nuốt nước miếng ừng ực, nhanh chóng đem nữ nô kia mang về nhà...

Lồng sắt số 2 là một gã thiếu niên nhỏ bé và yếu ớt, hắn nhanh chóng bị một gã thương nhân yêu thích nam sắc mua đi.

Hán tử râu quai nón đi tới lồng sắt thứ 3, tâm tình đột nhiên tăng vọt.

“Mọi người chú ý, đây chính là cái bảo bối a. Hắn đến từ Bắc Bang quốc, khuôn mặt tuấn mỹ, còn có một đôi đồng tử màu tím, điều đáng nói chính là, hắn tính tình cương cường như sư tử. Có vị đại gia nào hứng thú muốn nhìn rõ hắn không?” Nói xong, gã râu quai nón đưa tay vén mái tóc dài của thiếu niên xoắn lên. Một khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ hé lộ ra. Khóe miệng vương tơ máu, mày kiếm sắc bén, đôi con ngươi màu tím chất chứa sự căm hận, cường liệt trừng mắt nhìn gã hán tử. Về tuấn tú, làm cho đám người xem mê mẩn. Hai tay của hắn quật cường giật mạnh, tiếng xích sắt va chạm vang lên.

“Oa, quả thật là cực phẩm.”

“Đủ cương cường.”

“Lão bản, người muốn bao nhiêu Tiền?”

Đám người dưới đài nhân tình sáng lên, đều bị vẻ thần bí lại quật cường của thiếu niên kia hấp dẫn.

“Giá quy định là năm trăm lượng bạc.” Đại hán vùng bàn tay to lớn, lòng rất là thoả mãn trước sự phản ứng của đám đông phía dưới.

“Ta ra bảy trăm lượng.”

“Chín trăm lượng.”

“Một ngàn lượng.”

“Một nghìn năm trăm lượng.”

Lão bản nghe được một người trả giá cao, há miệng mừng rỡ. Bộ râu quai nón rung lên rần giật, trông thật là hoạt kê.

Lãnh Loan Loan nhìn thiếu niên kia, đôi con ngươi màu tím có lẽ đối với người cổ đại thật là thần bí. Nhưng đối với nàng, vốn là thiên kim của hắc đạo đệ nhất gia thì cái này cũng là chuyện bình thường. Đôi con ngươi bình tĩnh xem xét thiếu niên, thấy hắn ý chí quật cường, phần hận làm cho nàng sản sinh ra vài phần hứng thú.

“Hai nghìn lượng.”

Âm thanh non nớt nhưng lạnh lùng đột nhiên vang lên, mọi người đều sửng sốt.

Đám người quay đầu nhìn lại, thì thấy Lãnh Loan Loan đang giơ cao hai bàn tay mũm mĩm, đang được nha hoàn ôm ấp trong lòng. Mọi người ngẩn ra một cái, rồi cùng cười rộ cả lên.

“Không phải chứ tiểu búp bê ? Nơi đây không phải là nơi người chơi đùa..”

“Đúng vậy, tiểu nữ oa, người muốn đùa, thì phải chờ người lớn lên mới được.” Một nam tử trẻ tuổi tay cầm ngọc phiến, một thân áo bào trắng, phong độ bóng bẩy, lại là mặt người dạ thú cười cợt nói.

“Ha ha ha...” Mọi người đồng thời cười to.

“Tiểu thư, người ...” Ngâm Cầm bị những người đó cười, mặt ửng đỏ như màu trứng tôm, khẽ cúi đầu xuống, nhỏ giọng gọi Lãnh Loan Loan.

“Ta đùa thật sao, chỉ sợ các người cười không được.” Lãnh Loan Loan con ngươi lạnh lùng, trừng mắt nhìn nam tử kia. Sau đó ngẩng đầu nhìn lão bản râu quai nón, lãnh đạm nói: “Người bán hay là không bán ?”

Lãnh Loan Loan phản ứng khiến cho những người đó đầu óc đều choáng váng. Ngay một lát, nam tử mặc áo bào trắng mới kịp phản ứng, thì ra là nàng đang châm chọc mình. Mặt khẽ đỏ lên vì tức giận, nhưng lại không có tìm được cớ gì để nói lại nàng.

“Vị tiểu thư nhỏ nhỏ này, người có ngân lượng sao?” Lão bản râu quai nón thấy tiểu oa nhi này quần áo hoa lệ, khí độ bất phàm cho nên cũng không dám đắc tội.

“Đương nhiên là ta có.” Lãnh Loan Loan gật đầu, lại nhìn thiếu niên kia hai tay đang bị dây xích trói. “Người theo ta đi sao?”

Thiếu niên nhìn tiểu cô nương này, nàng tóc tết hai bên, mái tóc cài trâm hoa. Quần áo váy lụa màu phấn hồng, nhìn xuất thân thì nếu không phải con nhà giàu có thì cũng là con nhà quyền quý. Nhưng điều trọng yếu hơn cả là nàng kia có đôi mắt sắc bén, không có giống như là hài tử ngây thơ, nhưng cũng không có vẻ hèn mọn, tham niệm... ngược lại là một mảnh lạnh lùng. Trong đầu liền lập tức có ý niệm đáp ứng nàng.

“Được.” Hắn gật đầu, đem vận mệnh của mình giao phó cho tiểu nữ oa này.

“Tốt.” Lãnh Loan Loan nở nụ cười, sau đó từ bên hông móc ra một ngọc bài. Ngón tay khẽ bắn ra, miếng ngọc bài lướt qua trên đầu mọi người, rơi vào lòng bàn tay lão bản râu quai nón.

“Người cầm nó đến Trấn Bắc tướng quân phủ lấy bạc.”

“Tướng quân phủ ?”

“Cô nương này là ai a ?”

“Chẳng lẽ là thiên kim tướng quân?”

“Không đúng a, đại thiên kim của tướng quân so với nàng lớn hơn rất nhiều.”

“ ... ”

Đám người đứng dưới đài không ngừng nghị luận, Lãnh Loan Loan phát tay, sau đó đem tên thiếu niên kia rời khỏi chợ nô lệ.

“Tiểu thư, xin hỏi là ta đến tướng quân phủ thì gặp ai ?” Lão bản râu quai nón từ khiếp sợ bình tĩnh, thấy bọn họ muốn rời đi, vội vàng hô lên. Cầm ngọc bài có kí hiệu của tướng quân phủ trong tay, trong lòng lão bản không khỏi nghi ngờ, không biết ngọc bài này là thật hay không đây?

“Ngâm Cầm, nói cho hắn biết.”

“Tiểu thư nhà chúng ta là tướng quân phủ Loan Loan tiểu thư.” Ngâm Cầm xoay người, kiêu ngạo nói.

“Trời ạ, ta nghe có người nói, Loan Loan tiểu thư hiện tại là chủ nhà.”

“Đương gia ?” Người nào đó nghi vấn.

“Đúng vậy, người không biết sao ?” Người nào đó đặc ý nói, “Ta có thân thích ở trong phủ tướng quân, theo như lời hắn nói thì Loan Loan tiểu thư vốn là do một vị tiểu thiếp của tướng quân sinh ra, sau đó không biết vì sao lại được tướng quân sủng ái, không chỉ cho nàng chưởng quản cả phủ tướng quân, lại còn nghe nói nàng là tiên nữ chuyển thế, còn sử dụng tiên pháp gì nữa đâu.”

“Có thật như vậy không ?”

“ ... ”

Phía sau tiếng nghị luận tiếp tục xôn xao, Lãnh Loan Loan khước miệng mỉm cười, nguyên lai chuyện của nàng đã truyền ra tới bên ngoài.

Thiếu niên nghe được những lời nghị luận này, thần sắc trở nên phức tạp, không biết là đang nghĩ cái gì...

12. Q.1 - Chương 12: Khóc Làm Loạn, Dọa Đòi Thắt Cổ

“Tiểu thư, tiểu thư, người rốt cục đã trở về.”

Thấy cỗ kiệu khiêng Lãnh Loan Loan vừa dừng hạ xuống đất, nhũ mẫu liền vội vã chạy ra.

“Có chuyện gì vậy Nhũ mẫu?.” Ngâm Cầm dìu Lãnh Loan Loan ra khỏi kiệu, thiếu niên mắt tím đứng ở bên cạnh đưa mắt nhìn quan sát xung quanh.

“Các phu nhân ở Tàng Kiều Các đang làm loạn.” Nhũ mẫu vừa nghĩ tới đám thị thiếp phu nhân nháo loạn lúc này, đầu nàng lại như ong cả lên.

“Nha.” Lãnh Loan Loan gật đầu, nàng đã sớm biết rằng các nàng sẽ không dễ dàng thỏa hiệp như vậy. “Tướng quân phụ thân đâu ?” Hắn như thế nào nhìn người à, tìm toàn hạng nữ nhân gì đâu.

“Lúc trước có người từ quân doanh tới cấp báo, sau đó tướng quân đã dẫn quân sư, phó tướng rời phủ.” Nhũ mẫu trả lời.

“Đi nhanh như vậy sao?” Lãnh Loan Loan bĩu môi, không phải là bị các nàng hù dọa đi sao. “Đi, theo ta đi nhìn cái đám nữ nhân kia.”

“Dạ tiểu thư” nhũ mẫu gật đầu, ngày càng có thói quen nghe theo lời của Lãnh Loan Loan nói. Ngay cả tướng quân cũng đều giao mọi việc lớn nhỏ trong phủ cho tiểu thư, có thể thấy được tiểu thư có bao nhiêu lợi hại.

“Tiểu thư, vị công tử này là ?” nhũ mẫu nhìn thấy thiếu niên đứng bên cạnh tiểu thư, liền nghi hoặc hỏi. Vị công tử này dáng dấp cực kỳ tuấn tú xinh đẹp, hơn nữa cặp con ngươi lại có màu tím khác thường, thật là hấp dẫn ánh mắt người à. Chỉ là nhìn hắn quần áo rách nát, trông không giống như là con nhà phú quý.

“Là ta mua ở chợ nô lệ.” Lãnh Loan Loan đáp, rồi liếc nhìn thiếu niên hỏi, “Người tên là gì ?”

“Dạ Thần.” thiếu niên lạnh lùng nói. Tuy rằng hắn là do Lãnh Loan Loan mua về, nhưng lòng tự tôn lại vẫn như cũ bị tổn thương, chẳng biết tại sao hắn lại không muốn bị cô gái này xem nhẹ.

“Nhũ mẫu, người mang Dạ Thần đi tắm rửa trước đi. Ta sẽ tự mình đi tới Tàng Kiều Các.”

“Dạ, tiểu thư.” Nhũ mẫu gật đầu, “Tiểu thư, người phải ngăn cản bọn họ à.” Đám nữ nhân kia điên cuồng, thật là rất đáng sợ.

“Ân.” Lãnh Loan Loan gật đầu, dẫn theo Ngâm Cầm hương Tàng Kiều Các đi tới.

Hương hoa ngào ngạt, gió thoảng nhẹ bay. Hoa cỏ sum suê tươi tốt, một tòa các tinh xảo hoa lệ. Tàng Kiều Các, ba chữ kim sắc rồng bay phượng múa được tương khảm tại biển treo trên cửa. Dưới ánh nắng chiếu rọi, kim quang lấp lánh.

Tại phòng khách của Tàng Kiều Các, một đám nữ tử chia nhau ngồi hai bên. Các nàng quần áo rực rỡ, xinh đẹp diễm lệ; ngũ quan thanh tú, diễm đạm đáng yêu. Ở đại sảnh, ngồi ở giữa là tướng quân phu nhân Mộc Chiêu Vân, chỉ thấy nàng tay bưng chén trà, cử chỉ ưu nhã.

“Phu nhân, Ngài phải làm chủ cho chúng ta à. Loan Loan tiểu thư muốn hủy đi Tàng Kiều Các, chúng ta sẽ phải đi đâu đây?” Nữ tử ngồi hàng đầu tiên bên trái mở miệng nói, nàng bên trong mặc một cái áo ngực mỏng, nõn nà lả lơi. Áo khoác hồng sắc tơ lụa trường bào, mặt mày cân đối, thật là diễm lệ.

“Đúng vậy, phu nhân. Chúng ta hầu hạ tướng quân nhiều năm như vậy, nếu như phải rời khỏi phủ thì chúng ta sống thế nào đây? Ô..ô ô...” Nữ tử ngồi hàng đầu bên phải cũng mở miệng nói theo, nàng mặc một thân quần áo trắng, dải lụa khoác trên vai buông thông xuống hai tay. Thân thể nhỏ bé và yếu ớt, hai tròng mắt doanh lệ, diễm đạm đáng yêu.

“Ôi.” Mộc Chiêu Vân đặt chén trà xuống, đôi mày liễu khẽ nhíu lên, thở dài một tiếng: “Không phải là ta không muốn giúp các người, mà thật sự là hữu tâm vô lực. Các người cũng biết, hiện tại quý phủ mọi chuyện đều do Tam tiểu thư làm chủ, nàng ngay cả ta đều làm khó, huống hồ là các vị muội muội dâu?” Nàng nhìn chúng thiếp, mặt ai cũng lộ vẻ lo lắng. Tuy rằng việc đem những ... tiểu thiếp này đuổi ra phủ, khiến nàng cũng vui mừng vạn phần. Nhưng bất quá cũng không hẳn là chuyện tốt. Hiện tại nếu như đem các nàng đều đuổi đi hết, thì chỉ còn lại một mình nàng, sợ rằng một mình nàng thì không thể địch lại ti tiện nha đầu kia. Không bằng nghĩ biện pháp lưu các nàng lại, ỉn sử dụng.

“Thực sự là quá mức.” nữ tử xinh đẹp chân mày lá liễu nhướng lên, “Ngài mới là tướng quân phu nhân, dựa vào cái gì để cho ba tuổi hài đồng chưởng quản mọi việc trong phủ?” Nha đầu kia thật đúng là tàn nhẫn, không chỉ khấu trừ tiền tiêu vật của phu nhân, lại còn thẳng thắn muốn đem các nàng đều đuổi ra khỏi phủ, thực sự là rất đáng trách. Con người quyền rũ khê híp lại, phần hận...

“Đúng vậy.” nữ tử mặc áo trắng cũng tiếp lời, “Đại tiểu thư mới là ruột thịt trưởng nữ, mà nàng kia bất quá là một người do ti tiện nha hoàn sinh ra, dựa vào cái gì cùng phu nhân, Đại tiểu thư sánh với?” Ngũ khí nũng nịu, âm thanh như khe suối, con người trong veo nhưng không giấu diếm nổi tâm cơ cùng với sự hung ác...

“Nàng không phải là muốn thay ma quỷ mẫu thân của nàng báo thù đi sao?” Áo lam nữ tử đột nhiên mở miệng.

Ba.

Mộc Chiêu Vân buông rơi chén trà trong tay xuống đất, nước trà văng khắp nơi...

“Ôi, phu nhân, Ngài có sao hay không?” Thanh y nữ tử kinh hô.

“Không có, không có việc gì.” Mộc Chiêu Vân lắc đầu, cười cười. Trong lòng nàng nhưng lại dâng lên từng đợt sóng dữ, phải, ti tiện nha đầu kia đang nhắm vào các nàng, nhất định là muốn vì ma quỷ mẫu thân báo thù. Không, nàng nhất định không thể để cho nha đầu kia có cơ hội này.

“Phu nhân, Ngài nói chúng ta phải làm thế nào bây giờ?” Bạch y nữ tử cẩn thận nhìn thần sắc Mộc Chiêu Vân, nhẹ nhàng hỏi.

“Yên tâm, ta sẽ không để cho nàng đem bọn người đuổi đi.” Mộc Chiêu Vân quyết định lưu lại những ... thị thiếp này, các nàng đối với mình còn có tác dụng. Chờ các nàng không còn giá trị lợi dụng nữa, tự nhiên là không thể lưu lại.

“Thật vậy sao?” Thanh âm non nớt lạnh lùng vang lên.

Chúng nữ tử ngoái đầu nhìn lại, thấy một tiểu nữ oa dáng vẻ phần điêu trác ngọc đang đi đến. Nàng tóc tết hai bên, mái tóc cắm trâm hoa. Vài sợi tóc buông xuống rơi vào hai gò má, dáng dấp trông thật là bướng bỉnh. Quần áo váy lụa màu hồng nhạt, trên làn váy thêu một bông hoa lớn có sáu cánh, một đôi hồ điệp chập chờn bay. Mặt mày quen thuộc, nàng không phải là do Hiểu Liên ti tiện nha hoàn sinh ra sao? Nhưng là đã có sự thay đổi, đã không còn vẻ nhút nhát trước đây. Cặp mắt đen láy lóe ra tinh quang, thật là lạnh liệt.

“Quả nhiên là ti tiện nha đầu, thật không có quy củ, thấy các vị mẫu thân mà cũng không hành lễ.” Hồng bào nữ tử xinh xắn trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan, khẩu khí thật là ra dáng.

Ngoài nàng ra, các nữ tử khác cũng trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan. Chính là tiểu nha đầu này muốn hủy đi Tàng Kiều Các, đúng là nhìn còn nhỏ tuổi như vậy mà tâm tàn nhẫn.

Mộc Chiêu Vân mỉm cười, nhìn đám tiểu thiếp này làm khó Lãnh Loan Loan.

“Mẫu thân ?” Lãnh Loan Loan khoe miệng cười chế giễu. “Mẫu thân của ta đã ở dưới cửa tuyền gặp mặt Diêm Vương, chẳng lẽ các vị cũng muốn đi tới chỗ đó đưa tin ?”

“Người ...” quyến rũ nữ tử tức giận, nha đầu kia rõ ràng là đang nguyền rủa các nàng đi tìm chết.

“Hơn nữa ...” Lãnh Loan Loan con ngươi lóe ra tinh quang, lạnh lùng nhìn qua các nàng. “Các người xứng sao?”

“Dù nói như thế nào, thì bọn họ cũng là thê thiếp của cha người.” Mộc Chiêu Vân mở miệng nói.

“Thê thiếp ?” Lãnh Loan Loan hừ lạnh, “Giờ lập tức sẽ không phải như vậy rồi.”

“Người ...” Mộc Chiêu Vân buồn bực, ánh mắt oán hận trừng mắt nhìn nàng. “Người có thể làm cho tướng quân bỏ ta được không ?” Đám tiểu thiếp nha đầu kia cũng dám đuổi, nàng không tin ngay cả mình, nha đầu kia cũng dám làm càn.

“Có gì là không thể.” Lãnh Loan Loan cười khế, “Không có chuyện gì là ta không có thể làm.”

“Ta là quận chúa.” Mộc Chiêu Vân vẻ mặt giận dữ, cường điệu chính mình tôn quý thân phận.

“Quận chúa thì sao ?” Lãnh Loan Loan khinh thường nói, “Dù có là công chúa, chọc ta, cũng sẽ như thể cả thôi.” Hoàng đế, ta còn không sợ. Còn sợ một quận chúa như người, quả thực là ngu xuẩn đáng thương cảm.

“Người quá cuồng vọng.” Bạch y nữ tử doanh lệ nhìn Lãnh Loan Loan, tựa hồ giống như bị người khi dễ. “Chúng ta muốn gặp tướng quân.” Mong rằng tướng quân vì các nàng hầu hạ bấy lâu, có thể mở con đường cho các nàng...

“Tướng quân phụ thân cũng không có biện pháp thay đổi quyết định của ta.” Lãnh Loan Loan chán ghét nhìn giọt nước mắt của nàng, ghét nhất bị loại này giả bộ nữ nhân.” Ai bảo các người trước kia khi dễ Hiểu Liên mẫu thân của ta, giờ thì hối hận cũng đã muộn...

Nhìn vẻ mặt các nàng, Lãnh Loan Loan cười đắc ý.

“Ngâm Cẩm.”

“Có nô tỳ.” Ngâm Cẩm từ ngoài cửa bước vào.

“Người đi nói với quản gia rằng, phải hủy nơi này ngay lập tức.” Nàng muốn tận mắt nhìn thấy đám nữ nhân này bị đuổi ra khỏi phủ, đôi mắt lạnh lùng nhìn Mộc Chiêu Vân. Kế tiếp, sẽ đến lượt người.

“Phu nhân.”

“Phu nhân.”

“...”

Đám tiểu thiếp vừa nghe Lãnh Loan Loan nói, tất cả đều hoảng loạn cả lên. Vội vàng cầu xin Mộc Chiêu Vân, hy vọng nàng có thể lưu lại các nàng.

“Phu nhân có muốn theo ta cùng nhau nhìn nơi này được dỡ bỏ không?” Lãnh Loan Loan nhú mày, cố ý hỏi.

“Hừ.” Mộc Chiêu Vân nhìn nàng một chút, rồi hừ lạnh một tiếng. Bất chấp phía sau đám nữ tử cầu xin, phát tay áo rời đi.

“Ta không muốn đi.” Chứng kiến Mộc Chiêu Vân rời đi, nữ tử này biết là không đi không được. Lòng thật không muốn ly khai, nơi đây đã thành tập quán sinh hoạt của các nàng, các nàng căn bản là sẽ không thể sinh tồn nếu phải ra khỏi phủ.

“Ta, ta cũng không muốn đi.” Thanh sam nữ tử cũng trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan, rồi khẽ đặt móng ngồi xuống đất.

“Người, người muốn đuổi ta đi, thì ta sẽ thất cổ tự vẫn.” Bạch y nữ tử mắt chan chứa lệ, một bộ bị buộc đến đường cùng...

“Chúng ta đi ra ngoài cũng vô pháp sinh tồn, không bằng chết ở chỗ này.” Áo lam nữ tử cũng trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan.

“Người nhỏ tuổi như vậy, tâm địa hung ác. Người cẩn thận sẽ gặp báo ứng.” Hồng sam nữ tử không hổ quyền rũ xinh đẹp, tức thời mắng chửi người cũng một bức phong tình vạn chủng đáng đáp.

“...”

Đôi mi khẽ nhướng lên, tưởng rằng dọa sẽ tự tử là nàng sẽ bị hù dọa sao? Đáp án đương nhiên là O.

“Quản gia.” Bàn tay nhỏ bé phát ra.

“Có nô tài.” Quản gia dẫn theo gia đình đã đứng ở ngoài cửa hậu, nghe được đám tiểu thiếp này không ngừng nháo nhào, trong lòng nhịn không được thảm thán, các nàng thật là ngu ngốc, tưởng rằng như vậy là sẽ không việc gì sao.

“Người nghe cả rồi đấy, nơi này có người muốn treo cổ.” Lãnh Loan Loan giơ tay chỉ nữ nhân vừa kêu, lạnh nhạt nói: “Người đi tìm sợi dây cho nàng, miễn cho nàng tìm không được dây để thất cổ; mặt khác xong xuôi rồi thì kéo xa một chút, không nên để xác chết ở đây, làm dơ bẩn ánh mắt”.

“Dạ, tiểu thư” quản gia nén nhịn cười, Loan Loan tiểu thư thật đúng là lợi hại.

“Người ... ”

Đám nữ tử kia bị Lãnh Loan Loan nói tức giận đến phát run, mắt thấy kế sách này không hiệu quả. Cần gì phải hùng hùng hổ hổ nữa, chuẩn bị thu thập hành lý ra phủ thôi. Bất quá nếu phải đi, lựa là gấm vóc, vàng bạc châu báu, nhất định không thể thiếu.

“Đứng lại.” Lãnh Loan Loan nhìn nữ tử này, ánh mắt nhanh như chớp chuyển động, nàng há có thể nhìn không rõ tâm tư các nàng sao.

“Quản gia, phái người theo sát các nàng. Ngoại trừ đồ đạc của các nàng, các đồ đạc khác của tướng quân phủ dù chỉ một thứ cũng không thể mang đi.”

“Người ... ”

Bị xem thấu tâm tư, nữ tử kia vừa buồn bực lại vừa sợ hãi, ti tiện nha đầu này như thế nào thì trở nên lợi hại như vậy ?

“Người sẽ không có kết cục tốt.” Dù phải đi, cũng không quên lưu lại lời trừ úm.

“Ta khẳng định là so với các người còn tốt hơn nhiều.” Lãnh Loan Loan nở nụ cười tà, lạnh nhạt nói.

Tưởng rằng muốn đấu cùng nàng, bọn họ thực xứng sao...

13. Q.1 - Chương 13: Tâm Sinh Ác Ý

“Chết tiệt ti tiện nha đầu...”

Lãnh Nguyệt Nhi mặt mày cau có, vừa đi vừa mắng chửi. Đi theo phía sau nàng là một tiểu nha hoàn, đầu cúi xuống, thở mạnh cũng không dám thở ra.

“Người người chết a.” Lãnh Nguyệt Nhi quay đầu nhìn lại phía sau, thấy tiểu nha hoàn khép nép như con chuột, khiến cho nàng càng thêm tức giận, quát mắng tại trận. Lãnh Loan Loan chết tiệt, cứ nhiên đem Thu Đường điều đến phòng giặt quần áo, làm hại nàng muốn có một nha hoàn tri kỷ bên người cũng không có.

“Đi mau lên.” Lãnh Nguyệt Nhi tức giận đến đỏ mặt tía tai, nàng trừng mắt nhìn tiểu nha hoàn đang khiếp sợ quát.

“Đạ, Đại tiểu thư” tiểu nha hoàn khúm núm đáp. Nàng mặc một bộ quần áo vải màu lam, khuôn mặt thanh tú, cặp mắt sợ sệt nhìn Lãnh Nguyệt Nhi.

“Hừ.” Lãnh Nguyệt Nhi phất mạnh tay áo, giơ tay bắt lá bụi cây bên đường, lá xanh rơi đầy trên mặt đất, bụi cây chẳng mấy chốc thành tàn tạ xơ xác...

Dạ Thần sau khi rửa mặt chải đầu xong, liền thay một bộ Nguyệt Nha trường bào, tà áo theo gió nhẹ bay. Mái tóc đen dài, còn chút ướt át buông xõa xuống vai, dạo bước tại vườn hoa phía sau đình viện...

Lãnh Nguyệt Nhi vốn đang tức giận, chợt trông thấy Dạ Thần, ánh mắt nàng sửng sốt, thiếu niên này là ai vậy? Tóc dài đen như mực, mặt mày anh tú, một đôi con ngươi màu tím, có thể câu dẫn hồn người. Gọi cảm, mê hoặc, khiến cho trái tim thiếu nữ 10 tuổi đầu, bắt đầu nhảy loạn lên... Khuôn mặt trắng nõn chợt đỏ ửng, hân hoan so với Thiên ca ca nhìn càng đẹp mắt hơn à.

Dạ Thần liếc mắt nhìn tiểu cô nương đang đứng ngốc ngốc nhìn mình, mặt không chút biểu tình, nhẹ xoay người rời đi. Nhìn khắp bốn phía, thiếu niên thầm than, không ngờ tướng quân phủ này lại to lớn như thế. Lúc này quên mất không hỏi Loan Loan tiểu thư ở nơi nào. Nàng mua mình thì giờ mình là nô lệ của nàng. Tuy rằng trong thâm tâm hân, lòng tự tôn không muốn làm nô lệ, nhưng hân cũng hiểu được tình nghĩa. Huống chi Lãnh Loan Loan tiểu thư thật không giống như một hài tử bình thường, hân đối với nàng thập phần hiếu kỳ...

Lãnh Nguyệt Nhi thấy thiếu niên này không ngờ không để ý đến mình, lòng then thùng biến thành sự tức giận.

“Này, đứng lại.” Ngón tay chỉ Dạ Thần, giọng yếu ớt la lên.

Dạ Thần quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, thấy nàng dáng vẻ được nuông chiều, trong lòng hân hiện lên một tia chán ghét, một người không biết đến sự khó khăn của nhân gian, Đại tiểu thư.

“Người biết ta là ai không ?” Lãnh Nguyệt Nhi thấy Dạ Thần đang nhìn mình, trong lòng cảm thấy cao hứng. Khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, vẻ mặt kiêu ngạo: “Ta là tướng quân phủ Đại tiểu thư, thấy ta, người còn không thỉnh an.”

“...”

Dạ Thần ghét nhất bị loại này kiêu căng ương ngạnh Đại tiểu thư, hừ lạnh một tiếng, rồi lại xoay người tiếp tục rời đi.

“Này!” Lãnh Nguyệt Nhi không thể tin rằng, hân cứ nhiên biết mình là Đại tiểu thư mà vẫn dùng loại thái độ này đối với mình. Nàng dậm chân, tức giận. Mắt mở trừng trừng nhìn bóng dáng Dạ Thần dần dần khuất xa...

“Hân là ai vậy?” Lãnh Nguyệt Nhi thì thào tự hỏi.

“Bẩm tiểu thư, nô tỳ nghe nói là hân với Loan Loan tiểu thư cùng nhau hồi phủ.” Tiểu nha hoàn cho rằng Lãnh Nguyệt Nhi là đang hỏi mình, liền vội vàng trả lời.

“Cái gì ?” Lãnh Nguyệt Nhi điên lên, “Hắn cứ nhiên là do ti tiện nha đầu kia mang về.” Thảo nào bộ dạng lại lạnh lùng giống nhau.

Tiểu nha hoàn cúi đầu xuống, nghe Lãnh Nguyệt Nhi tức giận nói.

“Đi thôi.” Lãnh Nguyệt Nhi hung hăng giật mạnh bụi cây một cái rồi bước đi.

Tiểu nha hoàn vội bước theo sau nàng, thở mạnh cũng không dám thở ra.

Ngọc Nhan Các

Căn phòng là một đồng hồ độn, đồ đạc vứt ngổn ngang.

Mộc Chiêu Vân ngồi bên mép giường, bộ ngực không ngừng nhấp nhô. Lòng tràn đầy tức giận, khuôn mặt có vài phần thất sắc, nàng tiện tay vớ được cái gì là vứt luôn xuống sàn nhà.

“Ti tiện nha đầu chết tiệt, một ngày kia, ta nhất định phải cho ngươi biết là ai lợi hại.” Nhớ tới lời Lãnh Loan Loan nói, nàng lại bưng bưng lửa giận. Đôi con ngươi tràn đầy sự phẫn hận, dung mạo có chút dữ tợn lên. Người ngoài đều biết nàng có thân phận cao quý là Quận chúa, đồng thời cũng là Trấn Bắc tướng quân phu nhân. Quyền nghiêng thiên hạ, nhưng ai có thể biết được sự đau khổ của nàng? Đường đường là tướng quân phủ nữ chủ nhân, hiện tại lại bị ba tuổi tiểu nữ oa chèn ép, nếu việc này truyền ra ngoài thì nàng còn gì thể diện nữa?

Càng nghĩ, nàng càng tức giận.

Choang.... rầm...

Tiếng đồ gốm sứ bị vỡ vang lên

“Mẫu thân, người làm sao vậy ?” Lãnh Nguyệt Nhi mới vừa vào phòng thì nhìn thấy trên mặt đất là một đồng hồ độn, mà mẫu thân thì đang lửa giận bùng bùng ngồi ở mép giường. Khẽ nhìn liếc qua đồng hồ độn xộn trên mặt đất, nàng dè dặt bước tới chỗ Mộc Chiêu Vân bên người.

“Nguyệt Nhi, sao ngươi lại tới đây ?” Mộc Chiêu Vân nhìn thấy nữ nhi bảo bối đến, vẻ giận dữ thu liễm vài phần. Mặt mày lại ôn nhu như trước khi hờn giận.

Nghe được Mộc Chiêu Vân hỏi, Lãnh Nguyệt Nhi chợt nhớ tới mục đích của mình đến đây. Lúc này chu cái miệng nhỏ nhắn, kêu lên:

“Mẫu thân, vừa rồi Nguyệt Nhi tại hoa viên phía sau đình viện nhìn thấy một thiếu niên rất tuấn tú. Hắn có một đôi con ngươi màu tím, nhìn giống như hai viên bảo thạch vậy.” Nhớ tới ánh mắt Dạ Thần, Lãnh Nguyệt Nhi cảm thấy tâm mình lại nhảy lên rộn ràng. Hai gò má không nhịn được đỏ ửng lên xấu hổ.

“Có chuyện như vậy sao?” Mộc Chiêu Vân nhìn sắc mặt của nữ nhi, nàng cảm thấy có chút lo lắng. Xem chừng là Nguyệt Nhi đang vui mừng vì gặp mặt thiếu niên có đôi mắt tím hiếm thấy kia, thế nhưng nữ nhi của mình là kim chi ngọc diệp, người bình thường thì sao có thể xứng đôi với nàng? “Không biết thiếu niên kia vào trong phủ từ lúc nào?”

“Mẫu thân, là do ti tiện nha đầu kia dẫn về.” Nhớ tới Lãnh Loan Loan, Lãnh Nguyệt Nhi vẻ mặt lại tức tối lên. Vì sao ti tiện nha đầu kia lúc nào cũng tốt số vậy? Hiện giờ không chỉ phụ thân cưng chiều nàng, ngay cả thiếu niên tuấn tú này cũng là gặp mặt nàng trước. Thật không cam lòng, chính mình quyền lợi đều bị ti tiện nha đầu kia đoạt đi.

“Là nàng sao?” Mộc Chiêu Vân cũng phẫn hận, nàng đắm chiêu suy nghĩ, rồi hướng ra ngoài hô lớn: “Đan Xuyên, Đan Xuyên.”

“Có Nô tỳ.” Một nha hoàn chừng mười bảy tuổi vội vã chạy vào, chợt thấy đồ đạc bị vứt chổng chơ lộn xộn trên mặt đất, trong mắt toát lên một tia khó hiểu ý, rồi nhanh như tia chớp, nàng nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

“Phu nhân, người có gì phân phó?” nàng cung kính cúi đầu thưa.

“Ngươi đi hỏi thăm một lần trong phủ, xem xem thiếu niên có đôi con ngươi màu tím kia là ai?” Nghìn vạn lần không nên người do ti tiện nha đầu kia tìm tới giúp đỡ, bằng không thì nàng càng phiền toái.

“Dạ, phu nhân” Đan Xuyên gật đầu, rời đi.

“Mẫu thân, người vì sao muốn cho Đan Xuyên đi hỏi thăm thiếu niên kia ?” Lãnh Nguyệt Nhi khó hiểu hỏi.

“Người thân tín, mới không làm hồng việc.” Mộc Chiêu Vân kéo Lãnh Nguyệt Nhi ngồi xuống bên cạnh, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu của nàng. “Nguyệt nhi, người còn nhỏ. Có rất nhiều chuyện người còn không có hiểu hết được.” Không hiểu được lòng người hiểm ác đáng sợ...

“Mẫu Thân, Nguyệt Nhi thấy rất bức bối.” Lãnh Nguyệt Nhi ngược khuôn mặt lên, ánh mắt lóe ra sự hận ý cùng với sự không cam lòng. “Chỉ vì cái ti tiện nha đầu kia, cho nên cha mới không hề yêu mến ta. Ngay cả người trong phủ cũng coi thường mẹ con chúng ta, là nàng, là nàng đoạt đi của chúng ta tất cả, ta hận nàng!” Lãnh Nguyệt Nhi bưng bưng lửa giận, dường như lửa giận có thể đốt cháy cả đồng cỏ dại, đem tất cả mọi thứ đều thiêu đốt.

Mộc Chiêu Vân có chút kinh hãi, từ bao giờ, trong đôi mắt ngây thơ của nữ nhi lại chứa sự cừu hận như vậy? Dù sao những lời Nguyệt Nhi nói cũng không sai, là do ti tiện nha đầu kia cướp đi của nàng tất cả. Vì mình, cũng là vì nữ nhi của nàng, nhất định phải đem nha đầu kia diệt trừ. Trong đầu xoẹt lên một ý niệm ác độc, hai tròng mắt như ánh mắt độc xà, lóe ra quỷ dị quang mang.

“Phu nhân.” Tiếng Đan Xuyên từ ngoài cửa vọng vào.

“Vào đi.” Mộc Chiêu Vân thu hồi vẻ mặt thâm độc, lạnh lùng nói.

Đan Xuyên bước vào phòng, hành lễ, nói: “Khởi bẩm phu nhân, nô tỳ đã tìm hiểu rõ ràng. Thiếu niên kia là do Loan Loan tiểu thư mua từ chợ nô lệ mang về.” Chuyện Lãnh Loan Loan đến chợ nô lệ mua nô lệ đã lan truyền khắp Thiên Diệu thành, mọi người đầu đầu cũng bàn chuyện về Loan Loan tiểu thư.

” Chợ Nô lệ?” Mộc Chiêu Vân khẽ cau mày, vẻ mặt có chút dăm chiêu.

“Hắn là nô lệ sao?” Lãnh Nguyệt Nhi hô to, “Hắn làm sao có thể là nô lệ ?” Dáng vẻ cao quý như vậy, lạnh lùng như vậy, nhìn thế nào cũng không giống như là một tên nô lệ thấp hèn.

“Người lui ra trước đi.” Mộc Chiêu Vân khẽ phất tay, Đan Xuyên vội xoay người rời đi.

“Mẫu thân, thiếu niên có đôi con ngươi màu tím thoát nhìn thật không đơn giản, sao lại có thể là nô lệ như vậy chứ ?” Lãnh Nguyệt Nhi nắm lấy tay của mẫu thân lay nhẹ nói.

“E rằng đây chẳng qua chỉ là cái lá chắn.” Mộc Chiêu Vân lẩm bẩm nói, nói không chừng thiếu niên kia là do Lãnh Loan Loan tìm tới giúp đỡ, trợ giúp nàng đoạt đi tất cả mọi thứ của bọn họ.

“Nguyệt Nhi, người rất muốn có tên nô lệ kia sao?” Mộc Chiêu Vân đột nhiên cúi đầu nhìn Lãnh Nguyệt Nhi, hỏi.

“Dạ.” Lãnh Nguyệt Nhi gật đầu, “Hắn dám coi thường ta, ta nhất định phải cho hắn biết được, phạm lỗi với ta thì phải chịu kết cục gì.” Hai tròng mắt khẽ lóe ra ý niệm tàn nhẫn.

“Tốt.” Mộc Chiêu Vân con ngươi lóe sáng, “Chỉ cần người muốn thứ gì, mẫu thân đều đoạt cho người.” Ai cũng không thể đoạt đi những thứ mà mẹ con nàng muốn, dù là ti tiện nha đầu kia cũng là như nhau.

Gió khẽ ùa vào từ cửa sổ, mảnh vải tung bay. Mộc Chiêu Vân đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ...

14. Q.1 - Chương 14: Dạ Thần Bị Thương

Màn đêm yên tĩnh, sáng sủa, ánh trăng nhu hòa.

Trên trời cao từng đám mây lững lờ trôi, che khuất ánh trăng, khiến cho bầu trời lúc sáng, lúc tối, dường như chỉ là trong nháy mắt...

Dưới ánh trăng thanh, cây cối theo gió nhẹ lay động, mặt đường in bóng loang lổ. Trong vườn hoa, từng đóa hoa Hồng, Lan Hồ Điệp, nhẹ đung đưa khoe sắc dưới ánh trăng chiếu rọi, phảng phất như chúng nó được phủ thêm lên mình một bộ áo mỹ lệ...

Lãnh Loan Loan đã rời Bắc viện chuyển đến ở trong chủ viện. Nơi đây vốn là nơi ở của tướng quân phụ thân. Nhũ mẫu vẫn như cũ nằm tạm tại gian phòng phía ngoài, còn nàng thì nằm ở gian phòng phía trong. Hôm nay, Dạ Thần cũng là ngày đầu tiên làm nhiệm vụ hộ vệ. Tuy nói rằng nàng không cần, nhưng hắc nhân rồi không việc gì làm, để miễn cho việc hắc dùng đôi mắt tím kia câu dẫn hồn người, nên nàng đem hắc bố trí làm hộ vệ bên người...

Ngón tay mềm mại khẽ bung ra, ngọn nến đang cháy bỗng phụt tắt. Ánh trăng từ cửa sổ len lỏi ủa vào, căn phòng lại dường như sáng sủa như cũ.

Có lẽ là vì ban ngày quá mệt mỏi, nên Lãnh Loan Loan nhanh chóng chìm vào giấc ngủ...

Đồng thời lúc này, một đạo thân ảnh màu đen từ hậu viện tướng quân phủ leo tường mà vào. Dưới ánh trăng, hắc mặc một bộ dạ hành, khuôn mặt được che kín một nửa, để lộ ra một đôi mắt sáng lạnh lùng. Hắc tránh thoát được đội thị vệ tuần tra, nhẹ nhàng phi thân lên nóc nhà. Chạy dọc theo nóc nhà, hắc nhanh chóng hướng chủ viện đi tới. Đến phía sau chủ viện, hắc nằm rạp người xuống nóc nhà. Nhìn thấy trong phòng ánh nến đã tắt, con người bằng lãnh lóe sáng, bình tĩnh hô hấp, chờ đợi.

Giờ tử, đêm đã khuya. Khung cảnh vắng lặng, tiếng côn trùng nhỏ le lói vang lên.

Hắc y nhân bắt đầu hành động, chỉ thấy hắc nhẹ như chim Yến, từ trên nóc nhà bay xuống, lặng yên không một tiếng động. Hắc rón rén bước lại gần cửa sổ, ngón tay khẽ liếm nước bọt, rồi chọc thủng một lỗ nhỏ trên cửa sổ, hắc ghé mắt vào quan sát căn phòng. Thấy trong phòng là một mảnh yên tĩnh, hắc trong lòng thỏa mãn, vội rút ra một thanh trường đao, theo cửa sổ nhảy vào. Thân ảnh khe khẽ vòng qua gian phòng phía ngoài, rồi nhắm hướng phòng phía trong đi đến. Bóng đen bước lại gần giường, bàn tay khẽ vén màn vải lên, đại đao hàn quang lóe sáng, rồi nhanh như cắt hướng người đang nằm trên giường chém xuống.

Lãnh Loan Loan chỉ cảm thấy hình như có ánh sáng lóe lên, hai tròng mắt bỗng nhiên mở ra. Ánh sáng lạnh phụt ra, hàn khí bức người.

Bóng đen sửng sốt, hắc không nghĩ tới rằng đối phương lại cảnh giác như vậy. Bị khí thế mãnh liệt từ trên người tiểu nữ oa ảnh hưởng, khiến cho tâm hắc dao động, đường đao chém xuống cũng bị mất đi chính xác.

Lãnh Loan Loan thấy rõ tình thế, thân thể cấp tốc hướng phía trong lăn một vòng, tránh thoát một đao kia.

“Người là ai ?” Lãnh Loan Loan đưa mắt nhìn hắc y nhân.

“ ... ”

Hắc y nhân không nói gì, cấp tốc huy động đao tiếp tục bổ về phía nàng.

Lãnh Loan Loan thân thể cuộn tròn tránh né, nhiều lần tránh thoát được Hắc y nhân chém giết.

Đồng .

Hắc y nhân chém mạnh trường đao vào mép giường, làm phát sinh ra tiếng vang.

“Tiểu thư, làm sao vậy ?” Nhũ mẫu mơ mơ hồ hồ đi tới, hỏi.

“Nhũ mẫu.” Lãnh Loan Loan cả kinh, đã thấy hắc y nhân kia huy đao hướng Nhũ mẫu chém tới.

“A... ”

Hàn quang lóe ra, Nhũ mẫu nhìn đại đao đang chém tới, kinh hoàng kêu to lên.

“Đương . ”

Một thanh kiếm chắn đỡ lấy đường đao, Dạ Thần đã xuất hiện ở trước người nhũ mẫu.

“Người là ai ?”

Đôi con ngươi màu tím phản chiếu ánh trăng, thoát nhìn lại càng trở nên thần bí. Ngày trước hắc bị người ta bày kế hãm hại nên mới bị bắt làm nô lệ. Từ đó đến giờ, giấc ngủ của hắc luôn luôn chấp chờn không yên giấc. Nên vừa nghe thấy tiếng Nhũ mẫu hét chói tai, là hắc biết rằng nơi đây đang xảy ra chuyện.

“Dạ Thần, giữ lấy hần.”

Lãnh Loan Loan phán đoán rằng, người này hần phải là sát thủ. Theo sát thủ tổ chức quy định thì tuyệt sẽ không tiết lộ danh tiếng người thuê. Cho nên muốn từ hần để hỏi tên người thuê là không phải chuyện dễ dàng.

Dạ Thần nghe vậy, vội đem Nhũ mẫu đẩy ra xa nơi nguy hiểm. Tay phải cầm kiếm, cấp tốc tới gần Hắc y nhân.

Hắc y nhân nhìn thiếu niên trẻ tuổi, con người trong hiện lên một tia bất đắc dĩ, thật không ngờ thiếu niên đáng vẻ gầy yếu như vậy lại có vài phần năng lực. Quan trọng là mục tiêu ở phía sau kia, mặc dù thoát nhìn chỉ là một tiểu hài đồng ngây thơ, nhưng đôi con người lại chất đầy lệ khí, lạnh lùng, ngay cả hần vốn hai bàn tay nhuốm đầy máu tươi cũng nhịn không được...

Dưới bóng trăng khuya, đao quang kiếm ảnh, càng tăng thêm vài phần quỷ dị.

“Có chuyện gì vậy ? Làm sao vậy ?”

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân lại gần, thì ra là bọn thị vệ đi tuần tra, nghe được tiếng kêu của nhũ mẫu liền vội chạy đến.

Hắc y nhân ánh mắt khê trầm xuống, đêm nay sợ là không thể hoàn thành nhiệm vụ. Đại đao không hề do dự, hàn quang lóe ra, chém mạnh về phía cánh tay của Dạ Thần...

Đương.

Dạ Thần làm rơi kiếm xuống trên mặt đất, tay trái ôm lấy cánh tay phải bị thương, máu tươi không ngừng chảy ra, dưới đèn trăng như những đóa hoa đỏ rực xinh đẹp...

Hắc y nhân thừa dịp Dạ Thần bị thương, thân ảnh chợt lóe, vội lắt mình nhanh chóng thoát ra khỏi gian phòng.

Dạ Thần ôm cánh tay, muốn đuổi theo.

“Đừng đuổi theo.” Lãnh Loan Loan quát lên, nếu như nàng muốn đuổi theo, thì tên hắc y nhân kia có thể chạy thoát được sao? Nàng không bận tâm Hắc y nhân kia rời đi theo hướng nào, dường như nàng đã biết là ai chủ mưu đứng ở sau vụ này. Ngoại trừ Mộc Chiêu Vân ra, còn có ai có thể làm việc này, cư nhiên có thể thuê sát thủ ám sát mình. Hừ, đây mắt nàng thoáng hiện lên luồng sáng lạnh. Mộc Chiêu Vân như thế khẩn cấp muốn sát hại mình, là do nàng sợ mình cướp đi của nàng tất cả? Hay là sợ ta tìm nàng trả thù?

“Tiểu thư đã biết là ai?” Dạ Thần quan sát thấy nàng suy tư, nên khẳng định hỏi rằng.

“Không sai.” Lãnh Loan Loan tán thưởng nhìn hần một cái, quả thực không nhìn lầm người, hần đích xác đủ khôn khéo.

“Tiểu thư, người không sao chứ ?” Nhũ mẫu nghe không hiểu bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì ? Nàng nhào tới Lãnh Loan Loan bên giường, hai tay càng không ngừng vuốt ve khắp người Lãnh Loan Loan, chỉ sợ nàng có cái vết thương gì.

” Nhũ mẫu, ta không sao.” Lãnh Loan Loan nhìn Nhũ mẫu lo lắng ình, ánh mắt lạnh lùng lại trở nên nhu tình, ầm ập.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.” Nhũ mẫu gạt đầu, rồi quay sang phía Dạ Thần bị thương. “Tiểu Thần, người thế nào?” Sau đó vội vàng lấy ra một cái khăn trắng, giúp hần băng bó vết thương.

“Loan Loan tiểu thư, nơi đây đã xảy ra chuyện gì ?” Đầu lĩnh thị vệ trưởng dẫn thủ hạ đứng ở ngoài phòng cao giọng hỏi. Loan Loan tiểu thư hiện tại là tướng quân phủ tiểu chủ tử, nghìn vạn lần không được để xảy ra sai lầm, bằng không, tướng quân sẽ không tha cho hần.

“Không có việc gì.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói, “Chỉ là có một tên trộm lẻn vào phủ, nhưng đã bị thị vệ của ta đánh đuổi đi rồi.”

“Cái gì ? Trong phủ có kẻ trộm sao?” Thị vệ trưởng cả kinh, vốn tướng quân phủ có thể nói là canh gác nghiêm mật, thủ vệ sâm nghiêm. Lại để lọt một tên tiểu tặc chạy vào phủ làm loạn, xem ra còn phải tăng mạnh phòng bị mới được. “Vậy thuộc hạ xin dẫn người đi lục soát, xem tên trộm có còn ở trong phủ không?”

“Ân.” Lãnh Loan Loan đáp, “Các người hãy đi đi.”

“Thuộc hạ xin cáo lui.”

Tiếng bước chân đi xa dần, trong sân lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có.

“Tiểu thư, người thế nào lại không nói cho bọn hần biết có người muốn giết người ?” Một lúc lâu, nhũ mẫu khẽ hỏi. Nghĩ tới có người muốn làm hại tiểu thư, trái tim của nàng lại nhảy thẳng lên. Người nọ không có gây thương tổn cho tiểu thư, nhưng phải làm sao bây giờ ?

“Nhũ mẫu, không phải là ta không có việc gì sao.” Lãnh Loan Loan cười, “người đi nghỉ trước đi, ta cùng Dạ Thần còn có chút chuyện cần bàn.”

“Nhưng là ... ”

“Nhũ mẫu yên tâm, sẽ không ai làm ta bị thương đâu.” Lãnh Loan Loan nhẹ nhàng khuyên nhủ cho nàng an tâm.

Đợi Nhũ mẫu sau khi rời đi, Lãnh Loan Loan khôi phục lại vẻ lạnh lùng.

“Người lại đây.”

Dạ Thần tuy rằng không biết nàng muốn gì, thế nhưng lại vẫn bước đi tới.

“Buông tay ra.” Lãnh Loan Loan chỉ cánh tay trái hần dùng để ôm vết thương trên cánh tay phải.

Dạ thần buông ra tay trái ra, vết thương trên cánh tay phải vẫn chảy máu như cũ. Đường như một cổ máu huyết không ngừng phun ra, nhuộm đỏ cả ngực áo hần.

Lãnh Loan Loan khẽ cau mày, vươn bàn tay nhỏ bé chạm vào vết thương của hần. Một lát sau, thu tay lại nói: “Được rồi.”

Dạ Thần nhìn lại vết thương, hần ngạc nhiên đến sững sờ, dường như trên cánh tay hần chưa từng bị thương vậy... Nàng, nàng đến tột cùng là làm như thế nào ? Hay nàng đúng như người trong phủ đồn đãi có yêu pháp, là yêu nữ ? Trong lòng không ngừng suy đoán.

“Không nên nghĩ ngợi lung tung.” Lãnh Loan Loan trừng mắt liếc hần một cái, “Người bị thương, chứng tỏ là người quá yếu. Xem ra còn phải cần tu luyện thêm.”

Bị Lãnh Loan Loan nói rằng hần năng lực kém, Dạ Thần nhịn không được vội xiết chặt bàn tay. Dù sao thì việc hần thua trong tay Hắc y nhân là sự thực. Hần không cam lòng, hần muốn trở nên cường đại, không để bất luận kẻ nào khi dễ. Đôi con người màu tím lé ra quang mang, hần muốn làm sát thủ....

Lãnh Loan Loan nhìn ánh mắt hần đầy kiên định, đêm nay gặp thích khách, e rằng sau này còn phải gặp chuyện như vậy. Nàng đương nhiên là không lo lắng nhưng lại chỉ sợ địch nhân làm thương tổn nhũ mẫu. Có lẽ đây là lúc mình phải thành lập một phương thế lực, để có khả năng tự bảo vệ mình và nhũ mẫu...

“Ta cho người sáu năm.” Lãnh Loan Loan nhìn Dạ Thần nói, “Sáu năm này, không quản người dùng phương pháp gì, nhất định phải làm cho chính mình trở nên cường đại, mới có đủ tư cách đứng ở bên cạnh ta.”

“Được.” Dạ Thần nhìn Lãnh Loan Loan cố sức gạt đầu, “Ta nhất định sẽ không để cho tiểu thư thất vọng.”

“Ta mong rằng sáu năm sau khi gặp lại, lúc ấy người đã trở nên cường đại.” Lãnh Loan Loan đôi mắt lóe sáng. “Ngày mai người liền xuất phát, ta sẽ chuẩn bị ngân lượng cho người.”

“Tốt.”

Một tiếng trả lời, một thiếu niên cùng với tiểu nữ nhỏ hứa hẹn tại đây.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng tỏ, bóng cây cối chập chờn, chứng kiến giờ khắc này...

15. Q.1 - Chương 15: Trò Chơi Kết Thúc

6 năm sau.

Bầu trời trong xanh thăm thẳm, mây trắng lững lờ trôi. Cây cối xanh um tươi tốt, từng đám cỏ xanh mượt, hương hoa tràn ngập không gian.

Phong cảnh vùng ngoại ô thật là thơ mộng, có 2 cổ kiệu tinh xảo, một trước một sau lướt đi trên đường.

Rèm vải cửa sổ kiệu được vén lên, để lộ ra một khuôn mặt trắng xinh, hồng hào. Mặc dù nhìn mới chỉ tám chín tuổi, nhưng trong tương lai lại có thể trở thành một tuyệt sắc khuynh thành. Đôi mắt mơ màng ngắm nhìn phong cảnh xung quanh, môi anh đào chín mọng. Khung cảnh thoáng đãng, trong lành, khiến cho lòng cảm thấy vui vẻ thoải mái. Cuối Xuân tháng ba, chính là thời điểm tốt nhất để đi du lịch ngắm cảnh.

“Ngâm Cầm, bảo bọn họ dừng kiệu lại.” Lãnh Loan Loan hướng thiếp thân tỳ nữ đi theo bên cạnh nói.

“Dạ, tiểu thư” Ngâm Cầm gật đầu, “Kiệu phu, dừng kiệu.”

Cổ kiệu ngừng lại, Lãnh Loan Loan vén rèm đi ra ngoài.

“Có chuyện gì vậy ?” cổ kiệu phía sau cũng dừng lại, màn kiệu xốc lên, lộ ra nhũ mẫu thân ảnh.

“Nhũ mẫu, ta thấy khí trời thoáng mát trong lành, phong cảnh như bức tranh vậy. Chúng ta hãy ở nơi này nghỉ ngơi một lúc đi.” Ở thời hiện đại, Lãnh Loan Loan luôn luôn chìm trong máu tanh, ở trong giới hắc đạo, hiểm nguy rình rập tứ phía, chứ không được như thế này, nhàn nhã đi chơi hưởng thụ...

“Dạ, nghe theo tiểu thư.” Nhũ mẫu nhìn bầu trời trong xanh nắng ấm, phong cảnh hữu tình, khắp nơi hoa tươi rực rỡ, chim kêu riu rít. Cũng gật đầu, nàng lão bà tử cũng đã thật nhiều năm không có được đi chơi nhàn nhã như vậy.

“Ngâm Cầm, mau tìm một nơi trống trải sạch sẽ trải khăn ra, rồi đem đồ ăn bày lên.” Lãnh Loan Loan hướng Ngâm Cầm phân phó nói, sau đó lại hướng kiệu phu phát nhẹ tay áo. “Các người cũng đến một bên nghỉ ngơi một chút đi.”

“Cảm ơn tiểu thư.” Kiệu phu hành lễ, rồi đi tới một bên ngồi xuống nghỉ.

“Nhũ mẫu nhìn kìa, cây cải dầu hoa thật là xinh xắn, ánh vàng rực rỡ, một mảng óng ánh vàng trải dài trên mặt đất.” Gió nhẹ lướt qua, khắp nơi cây cải dầu hoa dập chồn, dường như sóng triều cuộn cuộn, trông thật là mỹ lệ.

“Tiểu thư thật là kỳ quái.” Nhũ mẫu buồn cười lắc đầu, “Vị thiên kim nào hầu như cũng đều thích cây hoa Mẫu Đơn cao quý, vậy mà hết lần này tới lần khác tiểu thư lại yêu mến cây cải dầu hoa.”

“Rau xanh, cây cải củ mới là tốt.” Lãnh Loan Loan khẽ nói “Cây Mẫu Đơn có cái gì tốt nào ? Tốt mà dễ cùi, một điểm cũng không thực dụng.” Cây cải dầu hoa vừa cảnh đẹp ý vui, lại có thể chế dầu, nàng xem ra tuyệt đối không kém đàn được là mấy.

Nhũ mẫu tủm tỉm cười, có Lãnh Loan Loan tiểu thư quán xuyến mọi việc trong phủ, nên nàng cũng được thanh nhàn không ít. Sáu năm, năm tháng trôi qua, nàng cũng không có thay đổi gì mấy. Nhưng Lãnh Loan Loan tiểu thư thì ngược lại, thân người cao lên không ít, dáng dấp cũng càng ngày càng xinh đẹp. Nhưng không có ai dám trêu chọc nàng, vì tính tình của nàng cương liệt lãnh ý. Từ trước đến nay, nàng muốn làm cái gì thì làm cái ấy. Trong phủ lẫn ngoài phủ, mọi người ai cũng đều sợ nàng, ai ai cũng biết rằng toàn bộ gia sản Trần Bắc tướng quân phủ là do một vị chủ nhân lợi hại quản lý. Nàng làm mọi việc đều tùy tâm sở dục; nếu ai dám chọc tới nàng, thì sẽ bị nàng trừng trị thật thảm thiết. Vì vậy, ở sau lưng nàng, bọn họ đều gọi nàng là tiểu yêu nữ.

“A ...” Ngâm Cầm đột nhiên kêu lên sợ hãi, tiếng la vô cùng kinh hoảng, đồ ăn trong tay làm rơi hết xuống đất.

“Có chuyện gì vậy ? Làm sao vậy ?” Kiệu phu nghe được tiếng kêu, đều cuống quýt đứng cả lên.

“Người chính là Lãnh Loan Loan ?”

Một hắc y nhân nam tử trong tay cầm một thanh lợi kiếm, đặt lên cổ của Ngâm Cầm, hắc kèm nàng đi tới. Ở phía sau hắc còn có vài tên Hắc y nam tử...

Kiệu phu thấy như vậy một màn, đều luống cuống đứng lên. Đứng yên tại chỗ không dám di chuyển, những người này là giết người không chớp mắt sát thủ a.

“Thả Ngâm Cầm ra.” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, con ngươi lạnh lẽo nhìn người này đi tới, vẻ mặt bình tĩnh.

Tên dẫn đầu đám hắc y nhân giơ tay đánh mạnh vào phía sau lưng Ngâm Cầm, Ngâm Cầm bị đánh té xỉu tại một bên.

“Giết cho ta.” Hắc vung bàn tay to lên, đám sát thủ phía sau đều xông lên.

“Nhũ mẫu, người cẩn thận.” Lãnh Loan Loan đem Nhũ mẫu đẩy sang một bên.

“Tiểu thư, người phải cẩn thận.” Nhũ mẫu nhìn đám hắc y nhân này, cấp bách hô lên. Sáu năm qua, tiểu thư bị tập kích vô số, cũng may lần nào cũng đều bình an vô sự. Hy vọng lần này cũng có thể bình an vượt qua, ánh mắt lo lắng dõi nhìn... Nhớ tới trước đây, tiểu thư từng nói qua, e rằng sẽ bị người hãm hại đến tính mệnh, bây giờ nghĩ lại thật đúng là như vậy. Có lẽ đám sát thủ này là do phu nhân sai khiến tới, thật là lòng dạ đàn bà nham hiểm, chỉ biết hãm hại tiểu thư.

Nhóm kiệu phu nhìn đám Hắc y nhân, trong lòng khẩn trương đứng lên, bọn họ minh bạch rằng, vô luận như thế nào thì hôm nay cũng khó thoát một kiếp. Không bằng theo bọn họ liều mạng, e rằng còn có một đường sinh cơ. Nghĩ như vậy, bọn họ vội nhặt đá trên mặt đất, hướng đám hắc y nhân ném tới.

Mắt thấy tám gã kiệu phu ném đá bay tán loạn, mặc dù không thể gây sát thương ỉnh, nhưng cũng không phải là chuyện thoải mái. Vài tên hắc y nhân tức giận, hàn quang lóe lên, kiếm thế vung ra.

Đám kiệu phu mắt thấy ngăn cản không được, hoảng sợ liền quay đầu bỏ chạy. Tiếc rằng bọn họ chỉ là đám mãng phu, làm sao có thể địch lại được mấy tên sát thủ thân thủ phi phàm này. Mấy người lão đảo rồi ngã nhào trên mặt đất. Máu tươi nhuộm hồng, người nào người nấy mắt trợn trừng, chết thảm thiết.

Nhũ mẫu nhìn thấy kiệu phu đều bị sát hại, nàng càng lo lắng cho Lãnh Loan Loan. Hai bàn tay nắm chặt, chỉ có thể đứng ở một bên lo lắng xuống.

Lãnh Loan Loan thân ảnh lạnh lẽo như phi Yến, chớp nhoáng tránh né rồi từ từ bay lên, bên hông chuông bạc vang lên ...đinh.. đương ...thanh thúy, thật là quý dị.

Hắc y nhân vốn tưởng rằng nhiệm vụ này không có gì chướng ngại, một cái tiểu cô nương thì có thể làm được gì ? Nhưng mà hôm nay vừa thấy phản ứng của Lãnh Loan Loan, tâm tình hắc cũng khẩn trương đứng lên. Mỗi khi bọn họ huy kiếm chém tới thì tiểu cô nương này đều có thể tránh né thoát. Nhìn nàng con ngươi lóe sáng u lãnh, nghe được tiếng chuông đinh đương, hắc cảm thấy sự tình có gì quỷ dị, tiếng chuông như tiếng búa hướng bọn họ đòi mạng. Nhưng nàng lại không có đánh trả, mà chỉ là né qua tránh lại. Rõ ràng là đang vui đùa bọn họ? Trong lòng tức giận dâng lên, đầu lĩnh Hắc y nhân hai mắt giận trợn trừng:

“Tiểu nha đầu, người dám đùa giỡn chúng ta.”

Nói xong, hắc vội đem nội lực dồn nơi mũi kiếm, huy kiếm chém tới. Mà phía sau, mấy tên sát thủ còn lại đều hướng nơi nhũ mẫu đang đứng chạy tới. Nếu như không có tính sai, thì nha đầu kia nhất định là cố kỵ cho thiếu phụ này.

Lãnh Loan Loan nhìn đầu lĩnh Hắc y nhân vận nội lực, môi hé mở ra, cười chế giễu. Từ khi xuyên đến nơi này, chính mình một lần cũng không có dùng qua võ công, hầu như nhiều lần nàng chỉ dùng Linh lực, giờ cũng nên cho hắc y nhân kia thấy được công lực của nàng. Nàng đứng im một chỗ, mặc cho hắc y nhân huy kiếm chém lại, nhưng ngay khi mũi kiếm cách nàng chừng vài centimet, bàn tay nhỏ bé vung lên, dồn nội lực bùng nhẹ vào mũi kiếm. Chỉ nghe keng một tiếng, thanh kiếm kia đã bị cắt thành hai đoạn.

Hắc y nhân kinh hãi, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ngực đã bị Lãnh Loan Loan cho ăn một chưởng, miệng phun ra một ngụm máu tươi, lão đảo ngã xuống đất.

“Tiểu thư ”

Nhũ mẫu bị mấy tên Hắc y nhân còn lại dùng kiếm kề cổ, toàn thân run rẩy lạnh lẽo. Nàng nhịn không được vội hô lên.

Lãnh Loan Loan quay đầu lại, nhìn thấy Nhũ mẫu đang kinh hoảng, con người đen híp lại. Một luồng khí tức nguy hiểm bùng phát lên, được, cứ nhiên dám dùng nhũ mẫu để uy hiếp nàng.

“Người nhanh tự vẫn, bằng không ta sẽ giết nàng.” Hắc y nam tử thấy thủ lĩnh bị giết, mấy người cũng bắt đầu kinh hoảng lên. Tiểu cô nương này quả thực không phải là con người, nàng là yêu nữ.

“Hừ.” Lãnh Loan Loan hừ lạnh một tiếng, “Thiên đường các ngươi không đi, lại muốn xuống địa ngục.” Nàng hận nhất người khác uy hiếp nàng, ra lệnh cho nàng. Bên hông, dây chuông bạc đình đình động động lay động vang lên. Vài sợi tóc đen tung bay, con người đen lách tuôn ra hàn khí bức người, ngón tay hướng mấy người bắn ra vài luồng chân khí, không một tiếng động, mấy tên sát thủ đã bị nàng điểm huyết.

Ba .

Hắc y nhân buông rơi kiếm trên tay xuống đất, nhân cơ hội đó nhũ mẫu vùng lao ra, chân bước tập tễnh dờn xa mấy người nọ.

“Người, người biết cách không điểm huyết.” Đột nhiên thấy toàn thân không thể động đậy, đám hắc y nhân kia đều hoảng sợ. Mở to hai mắt, sợ hãi nhìn về mặt lạnh lùng của Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan đi tới mấy người trước mặt, “Nói, là ai thuê các ngươi ám sát ta ?”

“Hừ.” Hắc y nhân nghiêng đầu, không nói.

“Không nói ?” Lãnh Loan Loan cau mày, xoay một cái, đã chặt đứt cánh tay trái của hắn.

“A...”

Máu tươi tung tóe trên mặt, tất cả mọi người đều kinh hãi.

“Nói hay không ? !” khuôn mặt nhỏ tràn đầy vẻ lãnh lệ, dường như tu la lâm thế.

Đám hắc y nhân bị ánh mắt của nàng quét qua, chỉ cảm thấy một luồng hàn khí không ngừng xâm nhập thân thể, xuyên từ gan bàn chân xộc thẳng lên não. Như lâm vào bên trong hàn băng vạn năm, nhịn không được, tất cả đều rùng mình một cái.

“Là, là Trần Bắc tướng quân phụ nhân.” Một tên Hắc y nhân nhất gan rớt cục nhịn không được nói ra.

“Quả thật là Mộc Chiêu Vân.” Lãnh Loan Loan khé miệng hé cười. Sáu năm qua, nàng thật đúng là không ngừng nghỉ ngơi, tìm đủ mọi cách để diệt trừ mình. Đáng tiếc, chính mình nhưng lại chỉ xem như là một trò chơi. Bất quá hiện giờ, xem ra trò chơi nên đến hồi kết thúc. Miễn cho con chuột lâu ngày có thể trở thành con cọp.

“Ta đã nói điều tiểu thư cần biết, tiểu thư hãy thả chúng ta đi sao.” Hắc y nhân cầu tình.

Lãnh Loan Loan lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, người nhất gan. Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên từng người đám sát thủ, chỉ nghe thấy vang lên một trận đầu khớp xương phân liệt đứt đoạn vang lên. Đám hắc y nhân đau đớn ngã xuống, thật ác độc, nàng cứ nhiên phế đi võ công của bọn họ.

Vài ánh mắt oán hận trợn trừng nhìn Lãnh Loan Loan, hàm răng cắn chặt, không có một tiếng kêu than thở ra. Tiểu cô nương này thủ đoạn độc ác, sợ là bọn họ càng đau, nàng càng hài lòng đi sao. Chỉ thâm than bọn họ xui xẻo, không ngờ gặp phải tiểu yêu nữ này.

Nhũ mẫu mở to mắt nhìn Lãnh Loan Loan, nàng chỉ cảm thấy hàn khí bay lên. Tiểu thư vừa rồi đáng vẻ lãnh lệ, nàng lại có võ công và pháp thuật. Từ rất lâu nàng thậm chí hoài nghi rằng, không biết tiểu thư trước mắt có phải hay không là tiểu thư trước kia?

“A ...”

Từ trong hôn mê thức tỉnh lại, Ngâm Cầm đưa mắt nhìn xung quanh, ... màn máu tanh làm nàng hoảng sợ. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, phong cảnh thơ mộng tươi đẹp cứ nhiên lại trở nên như vậy?

“Đừng kêu.” Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn nàng, “chuẩn bị trở về phủ”.

“Vậy, vậy những ... này đâu ?” Ngâm Cầm chỉ vào thi thể đám phu kiệu run run hỏi.

“Trở về rồi sai người đến an táng cho bọn họ.” Lãnh Loan Loan nói, bọn họ coi như là vì nàng mà mất mạng, nên xứng đáng được an táng chu tất. ” Trở về truyền tin cho tướng quân, nói là ta bị thương.”

“A ?”

Ngâm Cầm, Nhũ mẫu hai mặt nhìn nhau, nàng bị thương sao? Không có a.

Dẫu bụng đầy nghi hoặc, hai người vội theo Lãnh Loan Loan rời đi.

16. Q.1 - Chương 16: Tướng Quân Bỏ Vợ (thượng)

Quân doanh rộng lớn, vô số trường bông, xa xa nhìn lại giống như là một rừng nấm vậy. Xa xa, từng đội binh lính đang thao luyện, tiếng la hét vang dội. Ở chỗ khác, vài đoàn binh lính trên người mặc khôi giáp, trong tay cầm trường mâu cảnh giới tuần tra...

Phía trong Tướng quân trường bông, Lãnh Bùi Xa ngồi trên một chiếc ghế bọc da hổ. Tay phải đỡ trán, có vẻ như đang đau đầu suy nghĩ. Ngồi hai bên tả hữu là quân sư Nguyễn Dật Ảnh và phó tướng Lâm Trình Khải, hai người khoe miệng cười tùm tùm.

“Các người nói thử cho ta xem, nên xử lý việc tiểu oa nhi bướng bỉnh kia như thế nào ?” Nhớ tới Lãnh Loan Loan, vốn luôn luôn lạnh lùng tự ngạo Lãnh Trần Bắc tướng quân cũng nhin không được đau đầu. Nàng quả thực không phải là thường nhân, trời không sợ, đất không sợ. Trước đó không lâu, hắn còn không khỏi bội phục nàng quản lý mọi việc trong Tướng quân phủ đâu ra đấy.

“Tiểu thư quản lý mọi việc thật tốt.” Nguyễn Dật Ảnh nhin cười, nhớ tới mấy ngày trước đây, một nhóm nữ tử xinh đẹp như hoa tới quân doanh. Các nàng còn nói là do phụng mệnh Loan Loan tiểu thư đến chăm sóc tướng quân. Nhớ tới lúc đó, tướng quân sắc mặt hồng hào, hắn đã cảm thấy đủ giá trị...

“Tốt, tốt cái gì.” Lãnh Bùi Xa trừng mắt liếc nhìn Nguyễn Dật Ảnh, “Người từng nghe nói qua từ trước đến nay, còn nhỏ tuổi như vậy nữ nhi mà lại tuyển thị thiếp cho cha bao giờ chưa?” Càng kỳ quái hơn là trong thư viết là vì sức khỏe của hắn, thật là, hắn đều hoài nghi nữ nhi bảo bối của mình, đến tột cùng là bao nhiêu tuổi ? Tuy rằng sáu năm về trước nàng từng nói qua sẽ tuyển thị thiếp cho hắn, lúc ấy hắn tưởng là tiểu hài tử nói lung tung. Vậy mà hiện giờ, nàng lại thực sự đem người đưa đến quân doanh. Trời ạ, việc này nếu truyền ra ngoài, hắn đường đường Trần Bắc tướng quân còn gì thể diện nữa ?

“Khục khục.” Nguyễn Dật Ảnh nhìn vẻ mặt của Lãnh Bùi Xa, thật sự là hắn nhin cười không được.

Lâm Trình Khải khổ sở cố nhin cười, để giữ vẻ mặt bình tĩnh.

“Cấp báo.” Tiếng binh sĩ ở phía ngoài trường bông truyền đến.

“Vào đi.” Lãnh Bùi Xa vội thu hồi vẻ mặt suy tư, khôi phục lại vẻ mặt lạnh lùng vốn có.

“Báo cáo tướng quân, trong phủ có thư hàm.” Binh sĩ cúi đầu, hai tay trình lên thư tín.

“Ân, người đi xuống đi.” Lãnh Bùi Xa tiếp nhận thư, hai tay mở ra nhìn, chợt kinh hãi, nghiêng mực trên bàn đã bị ném xuống trên mặt đất. Mực nước văng tung tóe khắp nơi.

“Tướng quân, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Nguyễn Dật Ảnh, Lâm Trình Khải nhìn tướng quân thần sắc kinh hoảng, đều vội đứng lên. Thần sắc rất là ngưng trọng, lẽ nào Thiên Diệu thành lại xảy ra chuyện lớn gì?

“Loan Loan đã xảy ra chuyện.” Lãnh Bùi Xa nói, sau đó giao cho Nguyễn Dật Ảnh, Lâm Trình Khải tọa trấn quân doanh. Bàn giao mọi việc xong xuôi, Lãnh Bùi Xa đứng lên hướng ra phía ngoài trường bông phóng đi, miệng quát to: “Chuẩn bị ngựa.”

Binh sĩ dắt ngựa tới, hắn phi thân lên lưng ngựa, hai chân thúc mạnh vào bụng ngựa, lao đi như bay, nhanh chóng khuất xa tầm mắt mọi người...

Tướng quân phủ

Ánh nắng chan hòa, hương hoa tràn ngập bốn phía.

Mộc Chiêu Vân nằm ngủ ở trên lầu, tay ôm ấp vuốt ve con mèo trắng nhỏ, thoải mái mà nhắm mắt lại. Giờ này hẳn là ti tiện nha đầu kia đã được giải quyết đi a. Lần này mời đến, chính là tổ chức sát thủ đứng đầu giang hồ hiện nay. Nàng không cần phải lo lắng gì nữa. Nghĩ tới đây, đôi mắt nhắm lại càng sâu.

“Mẫu thân, mẫu thân.” Lãnh Nguyệt Nhi lảo đảo chạy vào phòng, nàng năm nay cũng đã mười sáu tuổi, dung mạo cũng có vài phần tư sắc giống Mộc Chiêu Vân. Chỉ thấy nàng sắc mặt khấn trương, chạy ào vào phòng, đụng phải cái ghế liền ngã lộn xuống đất.

“Làm sao vậy ?” Nhìn thấy nữ nhi thần sắc hoảng hốt, Mộc Chiêu Vân khẽ cau mày. Nguyệt Nhi gặp chuyện gì vậy, sao lại hoảng loạn thế kia?

“Mẫu thân, ti tiện nha đầu kia đã trở về.” Lãnh Nguyệt Nhi thở phì phò, con ngươi chứa đầy hận ý. Sáu năm qua, nàng bị ti tiện nha đầu kia lấn át, không quản là ở trong phủ hay ngoài phủ, người ta cũng chỉ nói đến Lãnh phủ tiểu thư là Lãnh Loan Loan, ngược lại đã đem nàng ruột thịt lãng quên.

“A...”

Mộc Chiêu Vân nắm chặt hai bàn tay, con mèo trắng hoảng sợ cào lên tay Mộc Chiêu Vân một cái, một vết máu xuất hiện ở nơi cổ tay. Đau đến mức nàng nhin không kêu lên một tiếng, trong lòng tức giận, nàng cố hết sức ném con mèo xuống đất.

“Meo meo.”

Con mèo con vô tội kêu lên, thân ảnh màu trắng xoay người thoát lao ra ngoài cửa.

“Lại thất bại.” Mộc Chiêu Vân thực không cam lòng, hai tròng mắt lóe ra cừu hận quang mang. Sáu năm qua, liên tục thuê người ám sát, nhưng lần nào cũng thất bại. Vốn tưởng rằng tổ chức sát thủ đứng đầu giang hồ có thể đem Lãnh Loan Loan đi gặp mặt ma quỷ mẫu thân của nàng, cũng không nghĩ rằng lần này lại thất bại. Lẽ nào sẽ không có biện pháp thu thập nàng sao?

“Mẫu thân, chúng ta nên làm gì bây giờ ?” Lãnh Nguyệt Nhi nhìn mẫu thân, nàng sợ ti tiện nha đầu kia trở về sẽ đối phó các nàng. Nha đầu kia tính tình âm lãnh, chuyện gì cũng dám làm.

“Sợ cái gì.” Mộc Chiêu Vân trừng mắt nhìn nữ nhi, “Sáu năm qua, chúng ta làm vẫn ít sao? Nàng ta có thể biết được là do chúng ta ra tay sao?” Mộc Chiêu Vân tự mình là đúng, nào biết đâu rằng kỳ thực mọi lần đều là do Lãnh Loan Loan cố ý giả vờ không biết, tạo thành một trò chơi để trêu đùa nàng.

“Đúng vậy, nàng căn bản không biết là do chúng ta làm.” Lãnh Nguyệt Nhi hai tròng mắt sáng ngời, nghe mẫu thân vừa nói như thế, nàng cũng yên tâm không ít.

“Nhưng là, mẫu thân, lẽ nào chúng ta cứ để mặc cho nàng kiêu ngạo thế sao ?” Sợ quá đi, Lãnh Nguyệt Nhi hô lên. Nàng thực không cam lòng bị ti tiện nha đầu cười ở trên đầu, dựa vào cái gì nàng có thể làm Lãnh phủ chủ tử, mà chính mình lại không được ?

“Yên tâm đi.” Mộc Chiêu Vân nheo con ngươi lại, “Ta sớm muộn cho nàng đẹp mặt.”

“Ân.” Lãnh Nguyệt Nhi cũng gật đầu, “Mẫu thân, nếu không chúng ta gọi đại ca, tiểu đệ trở về giúp chúng ta ?” Đại ca là trưởng tử, theo lý thuyết quản lý Lãnh phủ, hẳn so với ti tiện nha đầu kia thì càng danh chính ngôn thuận.

“Không được.” Mộc Chiêu Vân lắc đầu, “Đại ca người từ trước đến nay đều nghe lời phụ thân người, hẳn là sẽ không giúp chúng ta. Mà tiểu đệ người, thể chất yếu kém, tính tình lại ngây thơ, rất dễ bị người khác lừa dối, hãy để cho hắn tiếp tục bồi dưỡng thân thể ở nhà bà ngoại người đi.” Khẽ thở dài, nàng sinh hai nam một nữ. Quay đi quán lại thì cũng chỉ có mình với nữ nhi một cái.

“Phụ nhân.” Ngoài phòng truyền đến tiếng gọi của quản gia.

“Có chuyện gì ?” Mộc Chiêu Vân nhú mày, cùng với nữ nhi liếc mắt nhìn nhau: quản gia kia thế nào lại tới đây?

“Loan Loan tiểu thư xin mời phu nhân cùng với Đại tiểu thư đến phòng khách nói chuyện.” Quản gia truyền đạt lại Lân Loan Loan ý chỉ.

“Có chuyện gì ?” Mộc Chiêu Vân không hề giận mở miệng, nói như thể nào nàng cũng là tướng quân phu nhân, những người này hiện tại cũng không có đem mình để vào mắt.

“Nô tài không biết, Loan Loan tiểu thư chỉ là xin mời phu nhân cùng với Đại tiểu thư đến nói chuyện.”

“Chúng ta không đi thì thế nào ?” Lân Nguyệt Nhi cũng không tự nguyện đứng lên, ti tiện nha đầu kia xem mình là gì chứ, muốn mình đi thì mình sẽ phải đi sao.

“Chúng ta lập tức sẽ đi.” Mộc Chiêu Vân suy nghĩ một chút nói.

“Mẫu thân, chúng ta vì sao lại đi ?” Lân Nguyệt Nhi mất hứng, dựa vào cái gì làm cho nàng phải đi ?

“Đi nhìn một cái xem ti tiện nha đầu kia diễn xiếc gì cũng tốt.” Mộc Chiêu Vân nheo mắt lại, nàng muốn xem ti tiện nha đầu kia tốt cùng là muốn làm cái gì.

Lân Bùi Xa về đến Trần Bắc tướng quân phủ, đem ngựa giao cho thị vệ. Khuôn mặt lo lắng hướng chủ viện chạy đi.

“Loan Loan, người thế nào ?” Người còn chưa tới, thì tiếng đã vang lên. Luôn luôn cơ trí, hẳn rốt cuộc cũng không có phát hiện ra, trong phủ trên dưới cũng thực không có gì biến hóa, nếu như thực sự là Lân Loan Loan đã xảy ra chuyện, chỉ sợ là trong phủ đã sớm loạn cả lên.

Lân Loan Loan ngồi ở bên cạnh bàn, nghe thấy tiếng Lân Bùi Xa. Đôi mi chớp chớp, xem ra hiện tại là hẳn thực sự quan tâm đến nàng.

“Loan Loan, người ...” Lân Bùi Xa xông vào phòng, đã thấy nữ nhi hoàn hảo ngồi ở chỗ kia. Lặng đi một chút, “Người không có việc gì sao?”

“Ta đương nhiên không có việc gì.” Lân Loan Loan liếc hẳn một cái, “nhưng mà, phụ thân, người có việc phải làm.” Bỏ vợ đại sự.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Nhìn thấy nữ nhi không có việc gì, Lân Bùi Xa thở phào một cái, cũng không có trách cứ nàng vì sao loạn truyền tin tức. Hẳn ngồi vào ghế bên kia, nâng chung trà lên uống rồi nói. “Ta có chuyện gì phải làm?”

“Ngâm Cầm.” Lân Loan Loan hướng ra ngoài gọi.

Ngâm Cầm đi đến, đem đồ vật đã chuẩn bị tốt giao cho nàng.

“Đây, phụ thân nhìn một cái đi sao.” Lân Loan Loan đưa tất cả mọi thứ trên tay đều giao cho Lân Bùi Xa, đây đều là chứng cứ sáu năm qua Mộc Chiêu Vân hãm hại nàng.

“Đây là cái gì ?” Lân Bùi Xa nghi hoặc hỏi, xem xét vài đồ vật kia. Sắc mặt hẳn càng ngày càng âm trầm, không nghĩ tới nữ nhân kia càng ngày càng quá mức, cứ nhiên không coi mình vào đâu, mưu hại Loan Loan. Nhìn thấy chứng cứ chính xác, hẳn chỉ cảm thấy lửa giận hừng hực. Xem ra là hẳn rất phóng túng nàng, mới để cho nàng một tay che cả bầu trời.

“Tiện nhân kia giờ ở nơi nào ?” Buông lỏng chứng cứ ra, vẻ mặt hẳn đầy tức giận.

“Ở phòng khách.” Lân Loan Loan lạnh lùng nói, nhân từ với địch nhân, chính là đối với mình tàn nhẫn. Cho nên đối với việc Mộc Chiêu Vân sắp tới sẽ bị trừng trị như thế nào, thì nàng cũng không thêm mũi lòng thương tiếc.

“Đi.” Lân Bùi Xa lãnh lệ nghiêng răng nói, khẽ phát tay áo rồi bước ra ngoài.

“Đi thôi, chúng ta cũng đi xem diễn trò.” Lân Loan Loan nói, rồi dẫn Ngâm Cầm đi theo.

17. Q.1 - Chương 17: Tướng Quân Bỏ Vợ (hạ)

Phong khách xa hoa, hương trà thơm ngát.

Mộc Chiêu Vân ngồi ở chính giữa, Lãnh Nguyệt Nhi ngồi ở bên cạnh nàng. Hai người đều giương mi, nhìn hướng ra phía ngoài cửa.

“Ti tiện nha đầu kia rốt cuộc là đang làm trò quỷ gì ? Nàng thế nào còn không có xuất hiện ?” Chẳng biết tại sao, Mộc Chiêu Vân có cảm giác bất an. Tâm nàng khẽ nhảy lên, hy vọng là không nên có chuyện gì xảy ra.

“Mẫu thân, người thử nói xem, có đúng là ti tiện nha đầu kia đang đùa giỡn chúng ta hay không?” Lãnh Nguyệt Nhi sốt ruột hỏi.

“Tham kiến Tướng quân.” Ngoài cửa truyền đến tiếng người hầu vấn an.

Tướng quân ? Hai mẹ con Mộc Chiêu Vân cả kinh, các nàng không có nghe lầm đấy chứ ? Tướng quân (phụ thân) đã trở về ? !

“Tướng quân, Ngài tại sao trở về ?”

Lãnh Bùi Xa vẻ mặt đầy giận dữ, quanh thân tản ra khí thế lãnh lệ. Hắn nhếch môi, hướng Mộc Chiêu Vân bước tới. Thư hàm trong tay đã bị xé vụn, ném về phía nàng. Mảnh giấy vụn như tuyết bay tán loạn rơi xuống xung quanh Mộc Chiêu Vân.

Mộc Chiêu Vân cả kinh, nàng chưa từng gặp qua tướng quân lại tức giận như vậy. Sự bất an trong lòng càng thêm mãnh liệt, nàng kiềm chế sự sợ hãi, đem thư hàm nhặt lên nhìn, sắc mặt vội đại biến:

“Này, là ai hãm hại ta ? !” Làm sao có thể ? Chứng cứ ám sát ti tiện nha đầu kia như thế nào đến được tay tướng quân? Trong đôi mắt nàng thoáng hiện lên một tia kinh hoàng, rồi lại nhanh chóng ức chế kìm xuống... Lộ dáng vẻ ủy khuất, nàng hướng Lãnh Bùi Xa không ngừng kêu oan uổng...

“Có đúng hay không có người hãm hại ngươi, trong lòng ngươi là rõ ràng nhất.” Lãnh Bùi Xa hừ lạnh một tiếng, trong lòng tức giận, việc đã đến nước này mà vẫn còn tìm mọi cách chống chế.

“Phụ thân, mẫu thân, rốt cuộc có chuyện gì vậy ?” Lãnh Nguyệt Nhi thấy cha tức giận, nàng cảm thấy sợ hãi, tay run run nhặt thư hàm lên xem, đọc xong, nàng sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch cả ra, bàn tay vùng lên, mảnh thư hàm tung bay rơi xuống đất. Này, này, làm sao có thể như vậy?

“Bây giờ còn muốn nói gì nữa không?” Lãnh Bùi Xa nhìn phản ứng của đại nữ nhi, trong lòng càng thống hận. Nghĩ đến việc ngay cả nữ nhi ngoan ngoãn cũng bị Mộc Chiêu Vân làm hư...

“Ta còn muốn nói gì nữa ?” Mộc Chiêu Vân thấy sắc mặt trượng phu tuyệt tình băng lãnh, lòng nàng khẽ trầm xuống. Người nam nhân này là ông trời của nàng, là người phán xét nàng. Nhưng mà mấy mươi năm ân ái vợ chồng lại không thể bằng một cái ti tiện nha đầu sao? Coi như là nàng muốn trừ bỏ nha đầu kia, nhưng là nàng vì muốn bảo vệ vị trí của mình, bảo vệ tướng quân phủ.“Ta có làm gì sai sao? Ta chỉ là thăm nghĩ bảo hộ tướng quân phủ. Thấy ti tiện nha đầu kia tùy hứng làm bậy, khó có thể đảm bảo rằng sẽ không mang đến tai họa cho tướng quân phủ.” Nàng không có sai, khuôn mặt tràn đầy vẻ quật cường.

“Bảo vệ tướng quân phủ ?” Lãnh Bùi Xa trừng mắt nhìn nàng rồi cười to, “Hảo một người bảo hộ tướng quân phủ, người tại sao không nói là do tư tâm của người quấy phá ? Người sợ Loan Loan đoạt đi quyền thế của người, người sợ nàng sẽ vì mẹ mà báo thù ?” Dù không có người nói, cũng không thể khẳng định là hắn không biết. Mẫu thân Loan Loan vì sao mà trúng độc nên mới phải sinh non ra Loan Loan? Tất cả đều là do nữ nhân trước mắt này gây nên.

“Người ...” Mộc Chiêu Vân nhìn hắn, lòng vô cùng đau đớn. Ánh mắt hắn lạnh lùng, đây là người mà nàng khao khát được làm bạn đến suốt đời sao? Nguyên lai là hai mươi mấy năm qua, chính mình vẫn tự lừa dối mình, trong lòng hắn chưa bao giờ có mình, thậm chí hắn còn hận mình. Nàng làm đủ mọi chuyện vì hắn, nhưng tất cả trong mắt hắn chỉ đều là vì tư lợi. Nam tử như vậy, nàng còn lưu luyến cái gì ? Tâm nàng đã chết, tính cao ngạo đã lụi tàn...

“Cha, Ngài tại sao lại có thể nói mẫu thân như vậy ?” Lãnh Nguyệt Nhi thấy cha trách cứ oan uổng mẫu thân như vậy, cũng nhịn không được oán giận mở miệng nói:“Mẫu thân rốt cuộc đã làm sai việc gì ? Ta lại đã làm quá cái gì ? Vì sao Ngài vẫn không thương chúng ta, từ nhỏ đến lớn, Ngài thậm chí cũng chưa từng ôm lấy ta dù chỉ một lần. Vì sao ? Vì sao ?” Nàng không hiểu a, coi như là gia đình thường dân bình

thường thì tình cha con cũng không có như vậy à. Hết lần này tới lần khác, nàng vẫn luôn sùng bái phụ thân, nhưng hần chưa bao giờ mỉm cười với nàng. Nàng vốn tưởng rằng tính khí phụ thân là lạnh lùng, nên đối với bất luận kẻ nào cũng đều là như nhau. Nhưng là vì sao, khi cái ti tiện nha đầu kia xuất hiện thì lại hoàn toàn khác biệt. Lúc này nàng mới hiểu được, cha không phải không có tươi cười, không phải là không có từ ái, mà chỉ là hần đều dành cho ti tiện nha đầu kia.

Lãnh Bùi Xa nghe Lãnh Nguyệt Nhi oán giận nói, trong lòng cũng cảm thấy then thừng. Đúng là hần đã sai, không nên vì hần không thích Mộc Chiêu Vân mà cũng lạnh nhạt với nữ nhi. Nhưng cho dù hổ thẹn, thì việc làm của các nàng cũng không có thể dễ dàng bỏ qua. Về mặt tàn nhẫn quay đi, không nhìn Lãnh Nguyệt Nhi đang rưng rưng nước mắt oán khí nữa...

“Bay đâu, đem văn chương trình lên.” Bàn tay to vung lên, hần hướng người hầu ở phía ngoài cửa kêu lên.

“Người bỏ ta sao?” Mộc Chiêu Vân trừng mắt nhìn hần, nguyên tưởng rằng tâm nàng đã chết, cư nhiên lại còn có thể cảm thấy đau đớn hơn nữa. Hần cư nhiên vì ti tiện nha đầu kia từ bỏ chính thê là nàng? Có thể như vậy sao? Hần có thể nào tuyệt tình như vậy?

“Cha, không nên a.” Lãnh Nguyệt Nhi bị hù dọa, quỳ xuống nhào tới bên chân hần, gắt gao kéo tay áo hần. “Cha, người không thể bỏ mẫu thân. Lẽ nào Ngài muốn cho ta cùng đại ca, tiểu đệ đều trở thành hài tử không có mẹ sao?”

“Người cũng đã đến tuổi lấy chồng, chẳng lẽ còn muốn mang mẫu thân người xuất giá theo sao?” Lãnh Loan Loan cười nhạt, nhẹ bước chân đi tới. “Nếu sớm biết có ngày hôm nay, thì cần gì trước đây phải làm như vậy. Người nghĩ đến các người huynh muội không có mẫu thân, nhưng lại có từng nhớ tới mẹ ruột của ta bị chết không minh bạch; lại có từng nghĩ đến hài tử trong bụng thị thiếp sao mà vô tội?”

“Người...” Lãnh Nguyệt Nhi trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan một cái. “Người nói vậy.” Nàng không tin chuyện này là do mẫu thân của mình gây nên.

“Có đúng hay không nói vậy, người vì sao không hỏi mẫu thân người.” Lãnh Loan Loan con người giương lên, hướng Mộc Chiêu Vân nhìn.

“Mẫu thân, người nói đi, không phải là như thế, đúng không.” Lãnh Nguyệt Nhi nhìn mẫu thân, mắt mang theo tia hi vọng.

Mộc Chiêu Vân sắc mặt một mảnh trắng bệch, Lãnh Loan Loan đã nói ra tội ác vốn chôn sâu trong tâm nàng. Nàng quên không được thị thiếp này, nhớ tới máu tươi giữa hai chân Hiếu Liên chảy ra, càng quên không được ánh mắt Hiếu Liên ôm nỗi hận. Thân thể nằm nghiêng trên ghế, vô lực chống cự, thật là chết vật...

“Mẫu thân”. Lãnh Nguyệt Nhi không thể tin được khi nhìn thấy bộ dạng có vẻ cam chịu của mẫu thân. Làm sao có thể? Lẽ nào phụ thân vẫn không có thêm hài tử nào khác là bởi vì nàng? Lẽ nào mẫu thân của ti tiện nha đầu kia là cũng bị nàng hại chết, cho nên hiện tại là nha đầu kia đang trả thù các nàng? Bất lực, lòng của nàng rối bời. Lẽ nào từ đầu đến cuối, không phải là ti tiện nha đầu kia cướp đi những thứ này nợ thuộc về của nàng, mà là các nàng có lỗi với nha đầu kia trước đây? Trong lòng vẫn luôn tin tưởng, giờ giống như tòa nhà âm ỉ đổ sập xuống, tâm trí nàng mê muội.

“Đây là thư từ hôn, từ nay về sau, người không còn là thê tử của ta nữa.” Lãnh Bùi Xa thần tình lạnh lùng, nữ tử trước mắt này gả ỉnh hai mươi mấy năm qua, vì hần sinh hai nam một nữ, trong lòng không phải không cảm kích. Nhưng là cũng bởi vì nàng làm ỉnh không có thêm được nhiều hài tử được sinh ra, dù sao đó cũng là máu mủ sinh mệnh. Không thể không vì bọn nhỏ báo thù, như vậy một bức thư ly thân, từ nay về sau hai người không còn chung bước nữa đi sao.

“Thư từ hôn?” Mộc Chiêu Vân lẳng lẳng tiếp nhận thư từ hôn, “Ha ha ha...” bàn tay bóp nát bức thư, cười đến bi thiết. Hai mươi mấy năm phu thê, đối lấy một bức thư từ hôn sao? Kiêu ngạo như nàng, sao có thể thừa nhận? Thân sắc đã có vẻ điên cuồng.

“Mẫu thân, mẫu thân, người làm sao vậy?” Mộc Chiêu Vân điên cuồng làm cho Lãnh Nguyệt Nhi sợ hãi, ôm lấy la lên. Mặt rơi đầy lệ, vì sao? Vì sao sẽ phải là cục diện này?

Lãnh Bùi Xa nhìn thần tình điên cuồng của Mộc Chiêu Vân, mày khê dựng lên, nếu sớm biết như vậy thì hà tất trước đây phải làm như thế. Hắn dừng một chút, phất tay áo rời đi.

Lãnh Loan Loan lạnh nhạt liếc nhìn mẹ con Mộc Chiêu Vân, rồi cũng bước theo rời đi.

Phòng khách trống trải, Mộc Chiêu Vân cất tiếng cười thê lương, Lãnh Nguyệt Nhi bất lực nghe tiếng khóc quanh quẩn bên tai.

“Nguyệt Nhi, người phải nhớ kỹ. Tất cả nam nhân đều là kẻ bạc tình, bạc nghĩa.”

Một lúc lâu sau, Mộc Chiêu Vân ngừng tiếng cười. Ánh mắt bi thiết nhìn nữ nhi, lão đảo rời đi.

Lãnh Nguyệt Nhi ngồi yên tại chỗ, ánh mắt mông lung không biết phải làm sao.

Vài ngày sau, Mộc Chiêu Vân rời tướng quân phủ. Lãnh Nguyệt Nhi cũng trở nên trầm mặc, không còn sự ương ngạnh ngày xưa nữa.

Vì vậy, mọi người trong tướng quân phủ đều thăm nhủ:

Trêu hùng chọc hổ, nghìn vạn lần không thể trêu chọc Lãnh Loan Loan.

18. Q.1 - Chương 18: Hội Đèn Lồng Gặp Mặt

“Thiếu gia, Ngài đợi A Bảo với.”

Một thiếu niên chừng mười sáu, mười bảy tuổi, mặc quần áo màu lam. Khuôn mặt tròn bụ bẫm, làn da ngăm đen, đôi mắt đen hàm hậu, chạy đuổi theo một vị công tử ở phía trước.

“Ngu ngốc, người sao không chạy nhanh lên một chút a.” Nam tử phía trước chừng hai mươi tuổi, tóc đen bó cao, cài một cây ngọc trầm, trên người mặc một bộ Nguyệt Nha trường bào. Thắt lưng tương khảm một viên bảo thạch màu cam, chân đi một đôi giày thêu sắc vàng. Mày kiếm, mắt sáng, mũi cao thẳng, môi nhếch cười. Tay phe phẩy ngọc phiến, dáng vẻ phong lưu tiêu sái.

“Thiếu gia, Ngài thực sự muốn đi Duyệt Hương Các sao?” A Bảo chạy đến bên nam tử, khuôn mặt tròn tròn mang vẻ khở nạo, nhìn giống như là một cái bánh bao vậy. “Lão gia dặn ta phải trông chừng Ngài, không được để thất lạc Ngài.” Lão gia còn nói, bên trong Duyệt Hương Các có rất nhiều nữ yêu, người nào cũng đều một bộ dạng ăn tươi nuốt sống”.

“Bản thiếu gia thích đi đâu thì sẽ đến đó”. Con người thâm thúy như u đàm không quên hướng hai bên đường nhìn, các cô nương ai nấy đều là đang đắm đuối nhìn hắn, ai, người tuấn tú thật là phiền toái a.

“Lão gia nói Ngài là minh chủ võ lâm, nên phải chú ý đến hình tượng của mình.” A Bảo tròn tròn hai tròng mắt, nỗ lực phản bác. Thiếu gia như thế nào lại hướng mấy cô gái này nhìn, thật kỳ quái.

“Buồn cười.” Nam tử mày kiếm giương lên, “Lão gia tử thật là cổ hủ, ta là minh chủ võ lâm thì làm sao ? Cũng phải cần ăn uống, cũng cần phải giải quyết nhu cầu sinh lý, lẽ nào bởi vì là minh chủ võ lâm nên phải kiềm chế chính mình? Nếu là như vậy, thì chức minh chủ võ lâm này, ai muốn làm thì ta cũng nhường.” Hắn trời sinh phóng khoáng tự do, không thích sự gò bó, nên nếu phụ thân muốn ước thúc hắn, như vậy xin lỗi, Ngài vĩnh viễn sẽ không có khả năng đạt được kết quả như mong muốn.

“Thiếu gia, tại sao ngài lại có thể nói lão gia như vậy?” A Bảo thở phì phì trừng mắt nhìn nam tử, lão gia nho nhã, cơ trí, hiền lành, là người mà hắn sùng bái. Cũng không phải giống như thiếu gia nói cái gì là cổ hủ.

“Yêu, A Bảo, rốt cuộc ta là chủ tử của người hay hắn là chủ tử của người? !” Nam tử tức giận nhìn người hầu đi theo, dáng dấp có điểm buồn bực, rõ ràng chính mình đem hắn về sơn trang đi sao? Thế nào hiện tại lão nhân kia bảo gì hắn cũng nghe theo ?

“Đương nhiên là Ngài.” A Bảo khẽ cúi đầu xuống, chậm rãi nói.

“Vậy người một đường la lối đạo lý như vậy để làm chi ?” Nam tử cầm trong tay ngọc phiến hướng hẳn trên đầu khe khẽ gõ một cái, “Còn không cảm miệng cùng bản thiếu gia đi, hay là muốn bản thiếu gia đem người vứt bỏ đi ?”

“Thiếu gia không nên vứt bỏ A Bảo.” Vừa nghe thiếu gia muốn vứt bỏ chính mình, A Bảo lo lắng. Nghìn vạn lần cũng không thể để lạc thiếu gia, nếu không trở về biết ăn nói thế nào với lão gia đây ? Khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt mở to đầy vẻ thương cảm, nhìn nam tử thỉnh cầu nói.

“Không muốn bị ta vứt bỏ, thì chú ý theo sau đi.” Nam tử bĩu môi, bước nhanh hướng phía trước đi đến. Thật là, một tiểu tử xấu xí. Không biết là mình đem hẳn về gia trang là đúng hay sai ?

“Dạ, thiếu gia.” Vừa nghe hẳn lời này, A Bảo lại ha ha cười rộ lên. Chạy chậm bước, đi theo.

Cửa hàng san san, phồn hoa. Dưới ánh trăng, càng tăng thêm mấy phần mê say mỹ lệ.

Hôm nay là Thiên Diệu hoàng triều một năm một lần mở hội đèn lồng, đường phố xung quanh đều là giăng đèn kết hoa. Đèn lồng có đủ loại hình dáng, trên có viết câu đối, ngày này thường là dịp các đôi trai gái tìm hiểu nhau. Xuyên qua một đám đông ồn ào, A Bảo có chút hưng phấn. Đôi mắt xoe tròn mở to nhìn bốn phía, giống như là một tiểu hài tử lần đầu tiên ra phố vậy.

“Thiếu gia, Ngài nhìn bên kia xem, có chút kỳ quái.”

Nam tử vốn nãy giờ trông thấy bộ dạng cử chỉ của A Bảo, đang cảm thấy buồn cười, thì lại nghe thấy thanh âm xôn xao xung quanh, nhin không được vội giơ tay quạt lên trán. Hắn thấy vô số ánh mắt đang hướng hai người bọn họ quét đến, ôi, đúng là mất mặt.

“Có cái gì kỳ quái ?” Theo hướng ngón tay A Bảo chỉ nhìn lại, chứng kiến thấy một tiểu nữ tử bị một đám người vây quanh. Xuy, bắt quả chỉ là một tiểu nữ nhà giàu bị người ta hiếu kỳ vây quanh. Hắn chẳng thèm quan tâm chuyện như vậy. Nhưng A Bảo lại thấy kỳ quái vô cùng.

“Thiếu gia, vị tiểu thư kia nhất định rất lợi hại.” A Bảo giương miệng, mắt mở trừng trừng nhìn tiểu nữ tử kia. Theo kinh nghiệm nhìn người của hắn, thì cũng chỉ có địa vị ới có thể phô trương lớn như vậy.

“Ha ha ha...” Nam tử nghe được A Bảo đơn thuần ngu dần nói, nhin không được cười rộ lên, “A Bảo ngốc, nàng bắt quả chỉ là một cái thiên kim tiểu thư nhà giàu bị người nuông chiều làm hư mà thôi.”

Bị mọi người quan tâm, Lãnh Loan Loan đã sớm thành thói quen. Nhưng là nàng vẫn cảm giác được có một đạo ánh mắt rất đặc biệt, một đạo đơn thuần ánh mắt; con người khẽ liếc nhìn thì thấy một thiếu niên mặc quần áo màu lam, có khuôn mặt khả ái, đang giương mắt nhìn nàng. Đôi mắt to tròn đơn thuần đang nhìn mình, không mang theo ác ý; gã còn lại là một nam tử chừng hai mươi tuổi, mặc bộ áo bào trắng, đi giày thêu sắc vàng. Mái tóc cột cao, cắm một cây ngọc trâm. Khuôn mặt tuấn mỹ, mang vài phần điên cuồng ý tứ, không gò bó. Chỉ là đôi mắt đen như u đàm kia đang nhìn nàng có vẻ xem thường. Mi nhỏ khẽ giương lên, bị nhìn như thế làm cho nàng cảm thấy rất không thoải mái. Nam tử kia là ai vậy ? Lại nhìn nàng có vẻ xem thường như vậy. Đang buồn bực, rồi lại nghe được hắn nói mình bắt quả chỉ là một cái nhà giàu thiên kim tiểu thư bị làm hư. Tốt, tốt, người cư nhiên dám trêu chọc ta.

Ngâm Cầm cùng đám thị vệ nhìn thấy tiểu thư cau mày, bất chợt đều cảm thấy da đầu khẽ run rẩy. Trời ạ, tiểu thư lại muốn phát hỏa. Người nào thật là đáng chết, chính mình muốn chết lại làm liên lụy bọn họ. Ánh mắt trừng trừng hướng tên đầu sỏ gây nên chuyện kia, tản ra oán khí.

“Các người trừng mắt nhìn ta làm gì ?” Bị vài đạo ánh mắt đầy oán giận nhìn chằm chằm, nam tử kia cảm thấy khó chịu.

“Bọn họ đang nhìn con heo, người là heo sao?” Lãnh Loan Loan hé mắt nhìn cái tên gia hỏa tự mình là rất cao giá kia, lạnh lùng nói.

“Người, người ” nam tử có chút giật mình, trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan. Nguyên tưởng rằng chỉ là một cái thiên kim tiểu thư nhà giàu được nuông chiều làm hư. Nhưng không ngờ nàng lại phát ra khí tức lãnh liệt như vậy, hoàn toàn không giống như hình dáng bề ngoài.

“Nhìn người đáng đáp cũng tạm được, nguyên lai lại còn là một tên nói lắp.” Lãnh Loan Loan khước miệng cười chế giễu. Dám coi thường nàng, dám nói nàng là một thiên kim tiểu thư bị người nuông chiều làm hư

sao.

“Oa, người rất lợi hại nha.” A Bảo nhìn Lãnh Loan Loan còn nhỏ tuổi như vậy mà lại đã lợi hại như thế, cứ nhiên nói thiếu gia không ra gì. Đôi mắt tròn xoe tràn đầy vẻ sùng bái nhìn nàng, hoàn toàn không có để ý để về mặt của thiếu gia đứng bên cạnh.

“Câm miệng.” Nam tử nghiêm nét mặt, đem ngọc phiến hướng A Bảo gõ vài cái lên đầu.

A Bảo về mặt đau khổ, gãi đầu ủy khuất thối lui đứng sang một bên.

Lãnh Loan Loan nhìn A Bảo, đột nhiên hảo tâm nở nụ cười. Đôi mắt đen láy hướng A Bảo đùa nói: “Đại ca, người có muốn rời bỏ tên đại đầu trư này, theo ta không?”

“A ?” A Bảo nháy mắt mấy cái, không giải thích được nhìn nàng.

Không nên, nghìn vạn lần không nên.

Ngâm Cầm len lén chu miệng, chống hai tay bên hông làm xu thế.

Nam tử bị Lãnh Loan Loan lúc thì nói một cái đầu heo, lúc thì nói là một cái đầu trư. Khuôn mặt tuần tú tức giận co rúm lại, hần lạnh lùng hướng phía Lãnh Loan Loan hừ một tiếng: “Không nghĩ tới còn nhỏ tuổi như vậy mà nói lời ác độc, quả thật là phú quý người ta có phương pháp ‘Giáo dưỡng’ thiên kim à.” Nói đến hai chữ “giáo dưỡng”, cố ý nhấn mạnh.

“Ta giáo dưỡng đương nhiên là kém người.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng đáp, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rửa.

“Thiếu gia, người không đi Duyệt Hương Các sao?” A Bảo nhìn thiếu gia cùng tiểu cô nương tại đầu đường không ngừng lời qua tiếng lại, có chút kinh ngạc. Thấy thiếu gia hiện tại bộ dáng không khác gì một tiểu hài tử, hần nhin không được lên tiếng hỏi.

“Duyệt Hương Các ?” Lãnh Loan Loan cười nói, “Nguyên lai không chỉ là đầu heo, mà còn là một đầu dâm trư.”

“Ha ha...”

Ngâm Cầm cùng đám thị vệ đều nhin không được cùng phá lên cười, tiểu thư mắng chửi người thực sự là lợi hại.

“Người cái đồ không hiểu chuyện.” Nam tử lông mi co rúm, hai tay nắm chặt. Cái tiểu nữ tử kia thật là có bản lĩnh, nếu như không nhìn đến nàng mới chỉ là một tiểu nha đầu, hần thật sợ rằng mình nhin không được mà ra tay giáo huấn nàng.

Lãnh Loan Loan nghiêng mặt nhìn hần, thật là không chịu nổi kích. Mới nói mấy câu, mà gân xanh đã ứa ra.

Nam tử nỗ lực kiềm chế tức giận trong lòng mình, cười cười nói: “Người cái đồ không hiểu chuyện thì biết cái gì, phải kêu là phong lưu. Người hiểu không ?”

“Phong lưu ?” Lãnh Loan Loan hừ nói, “Nam nhân không phải là dựa vào bộ phận nửa người dưới sao? Chỉ bất quá người vừa vặn bộ phận bên trong là của trư mà thôi.”

Nghẹn họng nhìn trần trối, tâm tình của hần loạn xạ, hài tử này đến tột là nhà ai dạy dỗ ? Như vậy nói thẳng, nói chuyện người lớn trước đám đông thật là can đảm.

“Người ...” nam tử trừng mắt nhìn nàng, “Xem như người lợi hại.”

Phất mạnh tay áo một cái, hần vội vã rời đi. Hần đại nhân không chấp tiểu nhân, không thèm cùng một tiểu búp bê chấp nhặt.

“Thiếu gia, người chờ A Bảo một chút a.” A Bảo thấy thiếu gia tức giận rời đi, lại chạy đuổi theo. Trước khi ly khai còn không quên ngoái mắt nhìn lại vị tiểu cô nương lợi hại này, lần thứ hai bội phục nàng đủ lợi hại.

“Tiểu thư, bọn họ bị người làm cho tức giận bỏ đi rồi.” Ngâm Cầm nhìn với theo bóng dáng nam tử kia rời đi nói. Dù sao hần thực sự rất tuần mỹ, nghĩ đến đây, đôi má bừng lên rạng mây đỏ.

“Đã đi rồi, người còn nhìn theo làm gì?” Lãnh Loan Loan bĩu môi một cái, nhìn thấy thiếp thân tỷ nữ quanh co dằng dấp, nàng cảm thấy buồn cười. Bất quá cái tên kia thật sự cũng không tệ. Nếu như không phải do trêu chọc mình trước, thì nàng cũng không muốn trị hấn.“Ngâm Cầm, người cũng mười bảy tuổi đi a, có muốn hay không tiểu thư làm mai mối cho người.” Trút bỏ xong thán khí, giờ nàng lại hảo tâm vui đùa tỷ nữ.

“Tiểu thư.” Ngâm Cầm dậm chân, ra vẻ hờn dỗi. Thật là, tiểu thư rõ ràng còn là chín tuổi tiểu nữ oa, nhưng hết lần này tới lần khác hiểu được rất nhiều sự tình. Có đôi khi nàng còn nghĩ, không biết trong óc tiểu thư rốt cuộc còn có những thứ gì nữa?

“Đi thôi, đừng cho đầu dâm trư kia phá hủy niềm hứng thú đi dạo phố của bản tiểu thư.” Nàng bĩu môi, không thèm đùa với cái tiểu tỷ nữ da mặt mỏng này nữa.

Một đám người chậm chậm dạo phố, nhìn rất là phong cách.

19. Q.1 - Chương 19: Tại Duyệt Hương Các Kết Oán

Phía tây Thiên Diệu thành, hương lâu tinh xảo, tươi đẹp xuân phường, Duyệt Hương Các là một trong các kỹ viện lớn nhất, nổi tiếng nhất ở đây. Các kỹ nữ dáng như hoa như ngọc, xinh đẹp quyền rũ. Trong đó, nổi tiếng nhất là tứ đại hoa khôi, mỗi người một vẻ, sắc quốc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành. Vô số người phú quý quyền thế tranh nhau giành giật, không tiếc chi ngân lượng, chỉ vì mong giành được nụ cười của mỹ nhân.

Hôm nay là hội đèn lồng, Duyệt Hương Các càng thêm phi thường náo nhiệt. Lầu các bốn phía đèn kết giăng hoa lộng lẫy, cánh nam nhân chuyên tìm hoa hái liễu chen nhau tìm đến.

Sở Ngự Hằng dẫn theo A Bảo xuất hiện ở Duyệt Hương Các. Tú bà ánh mắt xoẹt sáng ngời, ước gì lại có đại thần tài tới cửa. Lắc lắc eo thon, nàng cười híp mắt, hai mắt dường như ánh trắng rằm. Tuy rằng tựa hồ có thể nhìn thấy trong ánh mắt của nàng sáng ngời lên vì ngân lượng, biết mình bị trở thành dê béo, nhưng Sở Ngự Hằng cũng không cảm thấy chán ghét.

“Yêu, hảo tuần tú công tử. Ngài là từ nơi khác đến sao?”

“Mụ mụ thật là có mắt nhìn người.” Sở Ngự Hằng khẽ nhú mày, cười đến ám muội.“Tại hạ vì mộ danh mà đến, mụ mụ cũng không nên ma cũ bắt nạt ma mới, nhất định phải giới thiệu mỹ nữ cho ta nha.”

“Công tử quá lời rồi.” Sở Ngự Hằng nói làm tú bà rất hưởng thụ, nở nụ cười tươi rồi vỗ nhẹ lên vai hấn.“Các cô nương ở Duyệt Hương Các chúng ta, mỗi người đều là mỹ nhân, đảm bảo sẽ không làm cho Ngài thất vọng.”

“Tất cả đều là mỹ nhân?” Sở Ngự Hằng con người thâm thúy liếc nhìn mỹ nữ bốn phía, trong lòng dâng lên một trận cuồng si.“Sở dĩ lần này ta tới là vì hoa khôi của các người.” Năm mười sáu tuổi, hấn đã bắt đầu vào chốn xuân phường hái hoa tìm liễu, cho nên kỹ nữ bình thường thì làm sao lọt vào mắt của hấn được.

“Này ...” tú bà có chút làm khó nhìn hấn, “Công tử, không phải mụ mụ ta không cho Ngài gặp, chỉ là muốn gặp các nàng thì cũng phải thông qua quy củ.”

“Là như thế nào vậy ?” Sở Ngự Hằng sao không hiểu ý của nàng, hấn khẽ vươn tay ra. Một thỏi vàng nặng trĩu xuất hiện trong lòng bàn tay, hướng tú bà vẫy vẫy.

“Hắc hắc, công tử Ngài muốn gặp, mụ mụ ta tự nhiên bố trí. Nhưng là ...” tú bà nhìn đĩnh vàng, hai tròng mắt phát quang.

Sở Ngự Hằng nhú mày, lại bỏ thêm một thỏi vàng nữa.

“Công tử, Ngài như thế nào giới tay nghề a.”

Tú bà rất nhanh tiếp nhận thỏi vàng, bàn tay không ngừng vuốt ve qua lại. Hai tròng mắt lộ ra thần sắc thoả mãn, nhưng vẫn còn không quên làm hết phận sự, hướng Sở Ngự Hằng giới thiệu nói:

” Bốn vị hoa khôi ở Duyệt Hương Các chúng ta, lần lượt là Thủy Liễm, Mai Ngâm, Thi Tình, Thi Họa, mỗi người đẹp như thiên tiên, tài tình hơn người. Công tử Ngải muốn gặp vị nào ?”

“Bốn vị đều đẹp như thiên tiên, bản thân ta cũng khó quyết định.” Nam tử ra vẻ dường như nghĩ ngợi, “Không bằng trước gặp Thủy Liễm cô nương đi sao.”

“Được rồi, ta đây đi thu xếp cho công tử.” Tú bà trong lòng cười thầm, giả bộ cái gì làm khó, vừa mở miệng là đòi gặp hoa khôi đầu bảng.

“Vậy làm phiền mụ mụ.” Sở Ngự Hằng phe phẩy ngọc phiến, nở nụ cười phong lưu phóng khoáng.

“Không có gì, không có gì.” Tú bà bắt tay vào làm việc, vị công tử này thế nào hiểu chuyện a ? Quay người lại hướng một nha hoàn hô, “Tiểu Hồng, người lại đây. Mang vị công tử này đi Thủy Liễm các.”

Nghe thấy tú bà gọi, nha hoàn có tên Tiểu Hồng bước vội tới. Nàng tóc tết hai bím, mặc váy thêu hoa, dáng dấp đoan chính. Nhưng ở nơi ong bướm này thì không thể coi là bình thường được.

“Công tử, xin mời.” Tiểu nha hoàn nhìn thấy Sở Ngự Hằng cũng nhin không được ửng hồng hai gò má, đầu khẽ cúi xuống nói.

Sở Ngự Hằng dắc ý, gật đầu theo nàng bước lên lầu trên. A Bảo mặc dù không tình nguyện nhưng cũng đi theo phía sau. Thật không hiểu được, công tử vì sao lại thích đến loại địa phương này ? Nhìn một cô nương ăn mặc hở ngực lộ lưng, trên mặt phấn son lòe loẹt, hương thơm trên người nồng nặc, mời gọi nam nhân í ếu, làm cho hần một thân nổi da gà. Nơi này có cái gì tốt đâu.

Tứ đại hoa khôi tại Duyệt Hương Các, mỗi người đều có một nơi ở riêng. Tại Thủy Liễm các, rường cột chạm trổ tinh xảo, mái ngói Lưu Ly cong cong. Nơi đây không ồn ào như ngoài tiền sảnh Duyệt Hương Các. Phía trước có các chậu hoa được xếp đặt nho nhã, muôn hoa khoe sắc, hương hoa ngào ngạt. Từng đám lá cỏ xanh mướt theo gió chập chờn, nếu như không phải biết nơi này là kỹ viện, thì sợ rằng tưởng là đi tới sân sau nhà ai khuê tú, một nơi thật thanh nhã.

“Cô nương, công tử tới rồi.” Tới phòng của Thủy Liễm, Tiểu Hồng đứng ở trước cửa thông báo.

“Vào đi.” Thanh âm như tiếng chim Hoàng Oanh mềm mại, dễ nghe từ trong phòng truyền ra.

Sở Ngự Hằng con người sáng lên, nghe được thanh âm này là đã có thể tưởng tượng được hoa khôi xinh đẹp đến độ nào.

Chi.

Tiểu Hồng đẩy cửa phòng ra, thối lui đứng một bên.

Sở Ngự Hằng dẫn A Bảo đi đến, gian nhà thơm mát hương vị tràn ngập, màn vải trắng nơi cửa sổ theo gió chập chờn, thoáng hiện nên một thân ảnh mảnh khảnh, nàng ngồi bên một cây huyền cầm.

“Công tử, muốn nghe một khúc đàn sao?” thanh âm ôn nhu lần thứ hai truyền đến.

“Phải.” Sở Ngự Hằng gật đầu, “Bất quá, hiện tại ta đối với cô nương cảm thấy rất hứng thú.” Thanh âm trầm thấp, khiến cho người nghe có cảm giác mê mẩn.

Thân ảnh kia đứng lên, chân bước nhẹ nhàng. Màn vải được vén sang bên, lộ ra thân ảnh.

“Oa, thật xinh đẹp.” A Bảo nhìn thấy nữ tử xuất hiện, nhin không được thốt lên, thần tình rất là khả ái.

“Quả nhiên không hổ là hoa khôi đứng đầu.” Sở Ngự Hằng nhìn Thủy Liễm đánh giá, mái tóc đen láy, trâm hoa cài đầu, dáng người thon thả. Áo che ngực màu trắng để hở nơi cổ, lộ ra làn da trắng muốt, quần áo hồng bào quyền rũ động lòng người. Dung nhan nghiêng nước nghiêng thành.

Thủy Liễm cũng đưa mắt nhìn Sở Ngự Hằng, chỉ thấy vị công tử này mày kiếm tung bay, tinh mắt ngưng thần. Mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ mân. Quần áo trường bào màu trắng, giày thêu viền vàng, ngọc cốt phiến nơi tay, hảo một vị phong độ bóng bẩy tuấn tú công tử. Thấy hần đang nhìn mình, hai tròng mắt loang loáng, nhưng lại không có mang ý khinh bạc. Làm nàng có vài phần kính trọng, nghĩ đến vị công tử này hần không phải là trêu đùa người đi.

“Công tử quá khen rồi.” Thủy Liễm hơi hạ người hành lễ, “Hai vị công tử mời ngồi.” nha hoàn dâng trà, nàng cũng ngồi vào một bên.

“Công tử có muốn nghe một khúc đàn không?” Thủy Liễm khẽ hỏi.

“Được a, mời cô nương.” Thường thức trà, nghe cầm khúc, xem mỹ nhân, còn việc gì hay bằng nữa?

“Vậy thì ta xin gảy một khúc Xuân hồi đại địa.” Nói xong, nàng ngồi xuống bên huyền cầm. Hai tay buông xuống dây đàn, thanh âm khẽ ngân, uyển chuyển như nước chảy mây trôi...

Sở Ngự Hằng nhắm híp mắt lại hưởng thụ, quả thật là một khúc nhạc hay.

A Bảo nghe tiếng đàn, mặt có chút ngây dại, không nghĩ tới cái cô nương này không chỉ xinh đẹp mà còn gảy đàn hay như vậy, thảo nào thiếu gia nhất định phải tới.

Ba ba ...

“Thật là một khúc nhạc hay.”

Tiếng vỗ tay từ bên ngoài truyền tới, cửa phòng bị đẩy ra.

Ngồi ở trong phòng, Sở Ngự Hằng cả kinh, chết tiệt, có người lại gần gian nhà mà mình cũng không có phát hiện được. Con người thâm thúy như u đàm đường như mũi tên nhọn hướng cửa phòng nhìn lại, chỉ thấy một nam tử mặc áo bào tím, tóc đen xõa xuống vai, khuôn mặt tuấn mỹ, rất là thần bí. Hơn nữa, hai tròng mắt lóe ra khí phách, không ai bì nổi quang mang, khiến cho người không dám nhìn thẳng. Phía sau hắn theo một gã cao to, một thân hắc y, lông mày rậm mắt to, ngũ quan sắc bén. Cước bộ trầm ổn nhưng mềm mại, xem ra cũng là người luyện công phu.

Sở Ngự Hằng nhìn thấy bọn họ, trong lòng cảnh giới càng sâu một tầng. Nhìn khí thế của bọn họ, là hẳn biết không phải người bình thường. Hơn nữa nam tử áo bào tím này, cả người đều tản ra một luồng khí tức thần bí khó lường, hiện tại không biết hắn là bạn hay là địch, tuyệt không thể phớt lờ.

“Các hạ không gõ cửa mà vào, có phải hay không quá thất lễ?” Sở Ngự Hằng lạnh lùng không hờn giận nhìn hắn.

“Gian nhà này là của người sao?” nam tử áo bào tím nhíu mày, hỏi ngược lại.

“Không phải.” Sở Ngự Hằng nhấp hế miệng.

“Nếu không phải, người có quyền gì trách cứ chúng ta không mời mà tới sao?” Mối mông khẽ nhếch lên, cười chế giễu.

“Người...” Sở Ngự Hằng không nói gì, trừng mắt nam tử.

“Oa, hẳn cùng vị tiểu cô nương kia thật giống nhau nha.” A Bảo nhìn thần thái của nam tử áo bào tím, lại nghĩ tới lúc nãy trên đường gặp phải tiểu cô nương kia. Mi chớp chớp, cười nhạt, hai người hầu như đều mang đến cho hắn cảm giác giống nhau.

“Khó trách ta cảm thấy chán ghét.” Sở Ngự Hằng nhíu nhíu mi, “Nguyên lai cùng nha đầu kia bị làm hư như nhau, lời nói ác độc, tự kiêu tự đại.” Nhìn nam tử áo bào tím, Sở Ngự Hằng càng cảm thấy chán ghét.

“Thủy Liễm cô nương, bọn họ tự tiện xông vào phòng của người, người không tức giận sao?” Con mắt đảo qua nhìn Thủy Liễm, đã thấy nàng đang ngốc ngốc nhìn nam tử áo bào tím. Trong lòng không khỏi hờn giận mà nói rằng.

“Khụ, không quan hệ, nghĩ đến hai vị công tử cũng là khách nhân.” Thủy Liễm xấu hổ ho nhẹ một tiếng, che giấu chính mình vừa rồi thất thố. Vị nam tử mặc áo bào tím này khí thế cao cao tại thượng, làm nàng không muốn rời ánh mắt. Còn có đôi con ngươi màu tím thâm thúy, lóe ra thần bí quang mang, dường như có thể câu dẫn hồn người, làm cho nàng mê mẩn. Chưa bao giờ nàng nhìn thấy nam tử nào đặc biệt như vậy, phảng phất như là một đóa hoa thuốc phiện, biết rõ có độc nhưng lại cam nguyện trầm luân cho hoa thơm.

“Cái gì không quan hệ?” Sở Ngự Hằng mất hứng, “Hiện tại ta mới là khách nhân của người.” Rõ ràng là hắn tới trước, không phải sao? Chứng kiến Thủy Liễm nhìn nam tử áo bào tím này, hắn cảm thấy khó chịu.

Từ trước đến nay, nữ tử nào nhìn thấy mình là chỉ có tâm động loạn khuê, vậy mà Thủy Liễm cư nhiên không có nhìn hấn, trái lại mắt đắm đuối nhìn nam tử kia, thật không có mắt nhìn người.

“A.” Thủy Liễm nhìn Sở Ngự Hằng, rõ ràng là hấn đang tức giận, nàng không biết phải làm sao. Đúng là theo lý thuyết thì hấn tới gặp nàng trước, nên hiện tại hấn mới là khách nhân của nàng. Nhưng là, Liễm Thủy vẫn ngược nhìn nam tử mặc áo bào tím, nàng không muốn bỏ qua, nàng muốn biết về nam tử này.

“Thiếu gia ”

...

Bầu không khí trở lên căng thẳng, ngoài cửa lại đi tới một người mặc thanh bào. Chỉ thấy hấn ghé vào tai hắc bào nam tử nói nhỏ, sau đó hắc bào nam tử thì thầm với nam tử áo bào tím.

Nam tử mặc áo bào tím thoáng nhìn hấn, dường như sáng tỏ ý tứ trong đó.

“Thủy Liễm cô nương, quả thực là khuynh quốc khuynh thành. Bất quá, tại hạ hôm nay có việc gấp, trước hết xin được cáo từ, ngày khác nhất định sẽ lại bái phỏng cô nương.” Nói xong, con người đảo qua liếc nhìn Sở Ngự Hằng, sau đó ba người vội vã rời đi.

“A, ta ...” Thủy Liễm còn chưa kịp phản ứng, thì đã thấy người nọ thân ảnh lẩn khuất vào bóng tối. Khuôn mặt tuyệt mỹ thoáng hiện lên sự thất vọng, sau này ta còn được gặp hấn nữa không?

“Coi như người thức thời.” Nhìn thấy người chán ghét kia đi rồi, Sở Ngự Hằng lại phe phẩy ngọc phiến nhất phái tiêu sái. Chỉ là nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của Thủy Liễm, khiến cho lòng tự trọng của hấn bị tổn thương. Trong lòng oán hận dâng lên, lần sau nếu gặp được tên kia, thì nhất định phải cho hấn đẹp mặt. Nói chung, hiện giờ bọn họ là kết oán chi thù...

20. Q.1 - Chương 20: Ta Cảm Thấy Người Rất Hứng Thú

Vàng trắng lười liềm treo trên cao, nhìn từ xa trông giống như là một thanh lưỡi hái. Muôn ngàn vì sao sáng lung linh như những viên bảo thạch, tô điểm thêm vẻ đẹp của màn đêm. Bầu trời dường như biến thành một tấm vải hoa lệ, trải dài vô tận...

Trên đường phố, đèn lồng với đủ mọi màu sắc được treo trên cao thành từng hàng, giống như sao trời lóe ra ánh sáng ngọc quang mang. Gió đêm nhẹ thổi, cây cối chấp chờn lay động, hương hoa ngập tràn, tiếng người ồn ào... Vô hình chung, nơi đây trở thành một tòa Bất Dạ Thành lung linh huyền ảo.

“Tiểu thư, chúng ta đi xem giải câu đố đi?” Ngâm Cầm thấy đám đông đang say mê giải câu đố, nghe được tiếng than thở hoặc thất vọng của bọn họ, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Giải câu đố ?

Lãnh Loan Loan ngồi trên vai một thị vệ cao to, mắt chăm chú nhìn hàng câu đố được treo trên dây hoa. Thấy không ít già trẻ gái trai đứng ở phía trước, người thì cau mày trầm tư, người thì lại mang dáng vẻ tươi cười. Thoạt nhìn rất hoạt kê, đáng tiếc là nàng vẫn cảm thấy không thú vị.

“Ta không đi.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói. Vẻ mặt đang kỳ vọng của Ngâm Cầm bỗng biến thành thất vọng.

“Tiểu thư, hay là chúng ta đi xem thả hoa đăng ?” Ngâm Cầm lại đề nghị nói. Hội đèn lồng mỗi năm mới được tổ chức một lần. Đi xem hội, không xem cái này.... không ngó cái kia... vậy còn có thể làm gì ? Chỉ là nàng dường như đã quên mất rằng, tiểu thư nhà nàng không giống như người bình thường. Những thứ bình thường này... làm sao có thể khiến cho nàng cảm thấy hứng thú được.

“Ta không muốn đi.”

“Tiểu thư kia...”

“Có người cướp đồ.” Một tiếng la thê lương vang lên, cắt đứt lời của Ngâm Cầm.

Đám người Lãn Loan Loan nghe thấy tiếng la vội nhìn lại, thì thấy một thiếu phụ đứng tuổi đang đuổi theo một nam tử trẻ tuổi, miệng không ngừng la lớn. Thiếu phụ tóc vẫn cao, trâm cài mái tóc. Váy áo thêu hoa, thắt lưng tinh xảo, lộ ra vài phần hoa lệ. Chỉ là khuôn mặt son phấn lờ lợt, làm cho người ta cảm thấy có chút khủng bố. Hóa ra là một thiếu phụ nhà giàu, bị tên đạo tặc theo dõi cướp đồ.

“Tránh ra, tránh ra.” Nam tử kia một tay cầm đồ, một tay cầm dao khua loạn, nhằm phía trước vội tới.

Đám đông kinh ngạc khi chứng kiến màn rượt đuổi. Khi thấy tên trộm tặc huy dao loạn xạ, thì không có một ai dám bước tới hỗ trợ. Trái lại, mỗi người đều lùi ra xa, ai cũng sợ bị tên trộm đụng phải.

Lãn Loan Loan khước miệng hé cười. Nguyên lai là dù ở thời hiện đại hay thời cổ đại, thì đại đa số người nào cũng sợ phiền toái, nhưng có điều người làm việc nghĩa không phải là không có, mà là ít đến thương cảm.

“Tiểu thư, hẩn hướng chúng ta vội tới.” Ngâm Cầm nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn của nam tử đang huy dao nhỏ hướng bọn họ vội tới, lại càng hoảng sợ.

” Hai người các người đem Ngâm Cầm lùi sang bên kia.” Lãn Loan Loan nhíu mày, lạnh lùng nhìn tên trộm tặc hung ác kia. Tốt, hiện tại nàng đang buồn chán, hẩn lại chính mình đưa đến cửa.

“Tiểu thư, chúng ta là do tướng quân phái tới bảo hộ Ngài.” Hai người thị vệ cảm thấy lo lắng cho Lãn Loan Loan nói.

“Tướng quân đem bọn người giao cho ta, ta chính là chủ tử của các người. Lẽ nào các người dám cãi mệnh lệnh của chủ tử?” Lãn Loan Loan khẽ cau mày lại, liếc mắt nhìn hai người.

Hai người bị nàng nhìn đến, chỉ cảm thấy một luồng hàn khí lạnh lẽo từ gan bàn chân toát lên. Thật là lạ, như thế nào mà tiểu chủ tử này so với tướng quân lại mang đến cho bọn hẩn cảm giác sợ hãi như vậy? Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều sợ run mở miệng nói:

“Chúng thuộc hạ không dám.”

“Vậy các người còn không mau đem Ngâm Cầm mang đi, nếu như Ngâm Cầm xảy ra vấn đề gì, ta sẽ không tha cho các người.” Lãn Loan Loan lạnh lùng nói, vấn đề là Ngâm Cầm có đôi khi đông dài, có thể so với Nhũ mẫu, nàng không muốn Ngâm Cầm phá hủy hứng thú của mình.

“Dạ tiểu thư” hai người vội đáp, rồi cấp tốc đem Ngâm Cầm kéo sang một bên.

“Tiểu thư, người muốn làm gì?” Ngâm Cầm đột nhiên bị kéo đi, không rõ Lãn Loan Loan đang muốn làm cái gì.

Lãn Loan Loan liếc mắt nhìn, Ngâm Cầm chỉ cảm thấy như bị hàn băng đông lại, đành an tĩnh đứng ở một bên. Nếu khiến cho tiểu thư tức giận, thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

“Thả ta xuống dưới.” Lãn Loan Loan kêu thị vệ trưởng thả mình xuống.

Thị vệ trưởng theo lời đem Lãn Loan Loan khe khẽ đặt xuống đất. Tiểu chủ tử lợi hại này là tướng quân tâm can bảo bối. Ai cũng biết rằng: trêu chọc ai đều được, nhưng chính là không thể trêu chọc nàng. Hẩn cũng không giống như hai người thị vệ kia, tiểu chủ tử lợi hại có thể là mấy người bọn họ hợp sức lại cũng xem ra kém xa...

“Lui sang một bên.” Bàn tay nhỏ bé hướng thị vệ trưởng phát lên.

“Dạ, tiểu thư” Thị vệ trưởng lui sang một bên, chứng kiến ánh mắt hai tên thị vệ kia nhìn hẩn mang theo vẻ nghi ngờ, hẩn chỉ gật đầu không nói...

“Tránh ra ”

Tên trộm tặc huy dao hướng Lãn Loan Loan vội tới. Thấy vị tiểu cô nương này đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích. Hẩn trợn tròn mắt, nghĩ muốn dừng ngay lại, nhưng theo quán tính thì không thể lập tức dừng lại.

Người khác đều kinh tâm nhìn nam tử này hướng tiểu cô nương phóng tới, thậm chí có người không đành lòng nhìn thấy một màn máu chảy đầm đìa sắp xảy ra mà nhắm hai mắt lại.

Lãnh Loan Loan hé miệng cười chế giễu, đôi con ngươi đen láy lóe sáng quang mang. Tay phải rung lên dây chuông bạc. Theo tay nàng động tác, đinh ...đinh ...đang.... đang ... tiếng chuông thanh thúy vang lên. Dưới bầu trời sao, bầu không khí dường như đông lại một cách quỷ dị.

Mọi người đều ngây dại, nhìn vị tiểu cô nương kia. Trong đầu nghĩ thầm, không biết tiểu cô nương này thần kinh có vấn đề gì không, không ngờ không né tránh, mà lại đứng ở tại đó rung chuông.

Tên trộm tặc cũng thoáng ngây người, nhưng thân thể vẫn như cũ hướng nàng xông tới .

“A... ”

Có nữ tử nhất gan sợ đến la hoảng lên, rất sợ tiểu cô nương xinh xắn này bị chết tại trong tay nam tử hung dữ kia.

Lãnh Loan Loan khẽ híp mắt lại, chuẩn bị xuất thủ. Thì một đạo thân ảnh màu trắng xẹt qua trước mặt nàng, chỉ thấy thân ảnh màu trắng này đá chân ra. Tên trộm tặc bị đá vào mặt liền té xuống đất, không ngừng lăn lộn kêu rên.

“Tiểu muội muội, người không sao chứ.” Nam tử áo trắng xoay người nhìn Lãnh Loan Loan, âm thanh thật mềm mại, ôn nhu. Dường như tiếng đàn vi-ô-lông-xen mơn trớn, khiến cho đám nữ tử có mặt ở đây tâm khê xao động.

“Hảo tuấn mỹ công tử.”

“Thật xinh đẹp thân thủ.”

“ ... ”

Một vài nữ tử không nhịn được la lên, mắt nhìn nam tử áo trắng đăm đếu. Những nữ tử còn lại thì đỏ bừng hai gò má, con ngươi lóe ra ánh sáng si mê.

Lãnh Loan Loan đen trắng phân minh, ánh mắt lạnh lẽo như mặt nước, xem xét nam tử vừa cứu mình. Hắn ước chừng mười bảy mười tám tuổi, trong mắt nàng thì cũng chỉ coi là một nam nhân mà thôi. Nhưng mà nam tử tuấn tú này, cũng khiến cho Loan Loan không khỏi không than thở hắn thật tuấn mỹ, đôi mày ngay ngắn, ngũ quan cân đối, mi dường như lưỡi kiếm, đôi mắt sắc xảo, lóe ra ánh sáng ngọc nhu hòa. Một bộ áo bào trắng phật theo gió, tóc đen bó cao, cài trâm ngọc, hắn phảng phất như là thiên thần từ trên trời giáng xuống.

Bất quá dù sao thì nàng cũng sẽ không bởi vì hắn ra tay mà tha thứ cho việc hắn quấy rối hứng thú của mình, lại càng không cần phải cảm tạ hắn, bởi vì hắn làm chính là việc thừa. Bĩu môi một cái, Lãnh Loan Loan ngược khuôn mặt lên nhìn hắn. Hai mắt nàng mở thật to, nhìn không chớp mắt, hoàn toàn không có bị việc vừa rồi hù dọa mà sợ hãi.

“Ta đương nhiên không có việc gì.”

Nam tử áo bào trắng lặng đi một chút, hiển nhiên là không nghĩ tới vị tiểu cô nương này lại phản ứng như vậy. Hắn chăm chú quan sát nàng. Nàng thân cao chưa đến thắt lưng mình. Váy áo màu hồng nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, một đôi mắt đen láy lóe ra tia sáng quang mang, giống như là vì sao trên bầu trời rơi vào mắt của nàng vậy. Mặc dù nhìn nàng như là một nữ hài tử bình thường, tóc tết hai bên, cài trâm hoa, nhưng ở nàng có một cỗ khí thế mà không có một hài tử nào có được. Nhìn nàng miệng cười chế giễu, phảng phất như là một thiếu nữ có cá tính, mà không phải là một vị tiểu cô nương.

Tuy rằng hắn sinh ra trong gia đình hoàng tộc, cũng chứng kiến không ít các tiểu hài tử, nhưng không có hài tử nào lại có khí thế lãnh lệ, bề ngoài giống như tiểu cô nương này. Rốt cuộc vị tiểu cô nương này là thiên kim nhà ai? Hắn nhìn không được ở trong lòng suy đoán. Nhớ đến Hoàng huynh của mình, nhìn đi nhìn lại thì vị tiểu cô nương này có khí thế lãnh lệ thật là giống. Bọn họ hẳn là cùng một loại người không thể có người muốn thân cận, là cô tịch đi sao. Bộ dạng có chút yêu thương, hắn ngồi xổm xuống cạnh Lãnh Loan Loan, ánh mắt triu mến nhìn nàng.

“Tiểu muội muội, người thực sự là không có chuyện gì sao ?” hắn vươn hai tay ra, rất muốn ôm vị tiểu cô nương này.

“Ta đương nhiên không có việc gì.” Lãnh Loan Loan chớp chớp mi, thiếu niên này thật là ôn nhu không phải chỗ à. Hắn nhìn mình bằng ánh mắt yêu thương là có ý gì ? Chẳng lẽ mình rất đáng yêu sao? Thân thể khe khẽ động, nàng tránh hai tay của hắn.

Ngâm Cầm cùng đám thị vệ nhìn ngây ngốc, vị công tử kia ngốc quá đi, đúng là không có nhìn ra sự lãnh ý của tiểu thư. Thật là lạ, ngoại trừ tướng quân cư nhiên còn có người ôn nhu với tiểu thư.

“Tiểu thư, người không có việc gì chứ?” Ngâm Cầm vội vàng chạy tới. Ánh mắt chăm chú nhìn nam tử áo trắng kia, oa, thật ôn nhu, hảo tuần mỹ công tử. Nàng cảm thấy trong lòng nhảy nhót, hình như có một dòng nước ấm chảy trong lòng, ấm áp, rất thoải mái. Vị công tử này so với vị công tử gặp lúc trước thì lại càng khiến cho người ta không thể chống cự. Ánh mắt hắn ôn nhu, nàng cảm thấy mình giống như ngã vào ao nước ngọt, toàn thân như bị hòa tan...

Lãnh Loan Loan nhìn thấy bộ dạng mê mẩn của Ngâm Cầm, trong lòng không nhịn được trừng mắt, khe bĩu môi một cái.

“Đi thôi.” Âm thanh non nớt, lạnh lùng mang theo sự uy nghiêm vang lên, làm cho Ngâm Cầm từ trong mê man bừng tỉnh, nàng lúng túng hướng Lãnh Loan Loan nhoeo miệng cười cười.

“Dạ, tiểu thư” Ngâm Cầm hướng bọn thị vệ vẫy vẫy tay.

“Hiên Viên Thiên Vương gia ?” Thị vệ trưởng đi tới trước mặt nhìn lên, không ngờ vị nam tử áo trắng này lại là Thiên Vương gia, hoàng đệ của đương kim Thiên tử. Lúc này hắn dẫn theo thị vệ quỳ xuống hành lễ, “Tham kiến Thiên Vương gia.”

Người chung quanh vừa nghe thấy có người kêu nam tử áo trắng này là Vương gia, cũng đều vội quỳ xuống. Đám nữ tử trên phố từ trong si mê bừng tỉnh lại. Trời ạ, không nghĩ tới rằng nam tử tuần tú kia lại là Vương gia, nếu có thể bị hắn nhìn trúng, được gả cho hắn, thì đó chính là từ Ma Tước biến thành Phượng Hoàng.

“Mọi người không cần đa lễ, đều đứng lên cả đi. Hôm nay là mỗi năm một lần hội đèn lồng được tổ chức, mọi người hãy thoải thích du ngoạn, không cần lưu ý đến sự có mặt của ta.” Hiên Viên Thiên hướng bách tính phát phát tay, ôn nhu nói.

“Tạ ơn vương gia.” Mọi người theo lời hắn đều đứng dậy. Vương gia lên tiếng, bọn họ tự nhiên cũng không dám hướng hắn loạn nhìn, để tránh khỏi chọc giận hắn.

Hiên Viên Thiên thấy mọi người đều bắt đầu tham gia hội như cũ, hắn thoải mái cười cười. Sau đó nhìn nam tử cao lớn đang quỳ, suy nghĩ một chút, rồi lại cười nói:

“Người là cận vệ của Lãnh Tướng quân đi sao, ta đã thấy ngươi vài lần.”

“Đúng vậy, Vương gia. Thuộc hạ là Vương Khôi.” Thị vệ trưởng nghe được Hiên Viên Thiên, không ngờ mới gặp qua vài lần thì nhớ kỹ chính mình, trong lòng kích động dâng lên.

“Vương Khôi, sao ngươi không ở bên Lãnh Tướng quân?” Hiên Viên Thiên nhìn xung quanh cũng không có thấy bóng dáng Lãnh Bùi Xa, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái nói.

“Thuộc hạ phụng mệnh lệnh của tướng quân, ở lại bảo hộ tiểu thư.” Vương Khôi đáp.

“Tiểu thư ?” Hiên Viên Thiên nghi hoặc nhìn Lãnh Loan Loan, nàng là nữ nhi của Lãnh Tướng quân sao? Lãnh Tướng quân không phải chỉ có Lãnh Nguyệt Nhi là nữ nhi sao? Thế nào mà tiểu cô nương này cũng là nữ nhi của Lãnh Tướng quân?

“Người chính là Hiên Viên Thiên.” Lãnh Loan Loan dừng bước, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn hắn. Nguyên lai hắn chính là người mà Lãnh Nguyệt Nhi trong miệng gọi là Thiên ca ca, không nghĩ tới lại là người ôn nhu như thế. Nếu như dùng ngôn ngữ hiện đại để nói thì hắn chính là một vị bạch mã vương tử. Thật không nghĩ tới ánh mắt của Lãnh Nguyệt Nhi vẫn còn không sai nha, bất quá chỉ sợ là cảm mến đơn phương.

“Tiểu thư. ”

Ngâm Cầm cùng đám thị vệ đều bị hù dọa làm cho sợ hãi, tiểu thư không ngờ gọi thẳng tên của Vương gia. Đây chính là hành vi đại bất kính a ? Mấy người đều quỳ xuống trên mặt đất không dám đứng dậy.

“Phải.” Hiên Viên Thiên ôn nhu nở nụ cười, cũng không có trách tội Lãnh Loan Loan.

“Ta là Lãnh Loan Loan.” Lãnh Loan Loan khẽ ngẩng đầu lên. “Ta cảm thấy người rất hứng thú.” Hai mắt mở thật to nhìn hắn, thẳng thắn nói.

“A... ”

“A... ”

Tất cả mọi người sợ ngây người, đây là ý tứ gì ?

Hiên Viên Thiên cũng chợt sững sờ, ngây ngốc nhìn vị tiểu cô nương này.

Nàng đến tột cùng là có ý gì ?

21. Q.1 - Chương 21: Thiếu Niên Thiên Tử Hiên Viên Đêm

Hoàng cung, nguy nga tráng lệ, lầu ngọc cung son. Bao nhiêu người mưu đồ nửa cuộc đời, máu nhiễm thiên địa, cũng chỉ là dùng máu tươi để đổi lấy nơi này.

Trong Ngự thư phòng, Long Tiên hương thơm ngát, có một người ngồi trên ghế rồng đỏ chính là đương kim Thiên tử Hiên Viên Đêm. Tóc buông xõa trên vai, long bào lông lân ánh vàng, nhìn hết sức xinh đẹp. Hắn tựa lưng vào ghế ngồi, khuôn mặt tuấn mỹ dưới ánh sáng nến, mơ hồ lộ ra quý dị sáng bóng. Con người thâm thúy như u đàm khép hờ.

“Hoàng thượng, Thiên Vương gia đến.” Đại nội tổng quản Hứa Mậu lạnh lạnh thanh âm ở ngoài cửa vang lên.

“Vào đi.” Hiên Viên Đêm mở mắt ra, miễn cưỡng mở miệng.

Chi.

Cửa Ngự thư phòng bị đẩy ra, ánh trăng sáng tỏ ủa vào, một làn ánh sáng màu trắng buông trên mặt đất.

“Hoàng huynh.” Hiên Viên Thiên bước vào, áo bào trắng theo gió khẽ tung bay. Ánh trăng rơi vào từ phía sau hắn, khiến cho hắn như được bao phủ trong một vầng sáng quang mang thần bí.

“Tới đây, ngồi đi.” Hiên Viên Đêm phát phát tay, nhìn thân đệ đệ cùng mẫu hậu sinh ra. Từ rất lâu rồi, hắn để ý thấy Hiên Viên Thiên luôn luôn ôn nhu, phiêu dật, đều này làm cho hắn cảm thấy bất khả tư nghị. Thân ở nơi ăn sống nuốt tươi, cư nhiên còn có thể tiêu dao như vậy, hắn thật là đệ đệ của ta sao?

“Hoàng huynh, không biết người kêu thần đệ lại có chuyện gì ?” Hiên Viên Thiên vốn là chưa kịp hiểu câu nói “Ta cảm thấy người rất hứng thú” của Lãnh Loan Loan; thì thị vệ tới thông báo là hoàng huynh triệu hắn vào cung. Vì vậy hắn vội vã từ biệt Lãnh Loan Loan vào cung. Có điều là từ giờ phút này, hình bóng của Lãnh Loan Loan đã khắc sâu ở trong lòng hắn.

“Đây là thư hàm từ Dạ Liêu Quốc mới gửi tới, người xem đi.” Hiên Viên Đêm đem thư hàm đưa cho Hiên Viên Thiên, ánh mắt thâm thúy lóe ra ánh sáng.

“Dạ, hoàng huynh” Hiên Viên Thiên tiếp nhận thư hàm, ngón tay khẽ mở ra xem, thần sắc hắn dần trở nên ngưng trọng.

“Thiên đệ, người thấy thế nào ?” Hiên Viên Đêm gõ ngón tay vào thành ghế theo từng nhịp, thanh âm trầm thấp trong thư phòng vang lên.

“Theo như ở thư thảo luận thì Dạ Liêu Quốc muốn thông qua hôn sự cùng ta liên minh. Dựa theo ý kiến của thần đệ, thì bọn họ rõ ràng là nhằm vào ngôi vị hoàng hậu còn trống của hoàng thất ta, vọng tưởng lợi dụng hôn sự để Dạ Liêu Quốc đạt được hậu vị.” Hiên Viên Thiên khẽ cau mày lên, Dạ Liêu Quốc từ trước đến nay luôn nhòm ngó Thiên Diệu hoàng triều, ý đồ bất lương. Có thể nào để cho bọn họ thực hiện được

muờ đồ này, chỉ là nếu như không chấp nhận hôn sự, thì chỉ sợ Dạ Liêu sẽ mượn cơ khơi mào chiến tranh, đến lúc đó máu chảy thành sông, chỉ có bách tính là phải chịu khổ.

Hiên Viên Đêm gật đầu, mục đích của Dạ Liêu Quốc rất rõ ràng. Chỉ là bọn họ quá coi thường Thiên Diệu hoàng triều, hẳn làm sao để cho Dạ Liêu đạt được mục đích chứ.

“Nếu bọn họ đưa ra hôn sự, Thiên Diệu ta tự nhiên sẽ tiếp nhận. Nhưng ai nói là trăm nhất định phải làm hôn sự này ?” Hiên Viên Đêm khước môi hé cười chế giễu.

“Ý Hoàng huynh nói là?” Hiên Viên Thiên đôi mắt sáng ngời, tựa hồ minh bạch ý định của Hiên Viên Đêm.

“Hắn muốn hôn sự, trăm sẽ tìm cho Công chúa Dạ Liêu Quốc một cái phò mã.” Hiên Viên Đêm ánh mắt lóe ra quang mang, Dạ Liêu Quốc muốn chơi trò chơi, hẳn tự nhiên cũng sẽ phụng bồi.

“Hoàng huynh kể sách thật là diệu kế, nhưng là tuyển ai cùng bọn chúng làm hôn sự chứ ?” Đôi mi khẽ nhướn lên, tuy nói rằng một bộ phận thanh niên là con em quan lại trong triều tài giỏi không ít, nhưng muốn tìm một người có thể xứng đôi với Dạ Liêu Quốc công chúa, lại còn phải có khả năng giám thị năng và người của nàng thì đây cũng là một việc khó khăn.

“Việc chọn người, ngày mai sẽ thương nghị tại triều chính.” Hiên Viên Đêm con ngươi lóe lên một đạo tinh quang. Đám lão đầu cả ngày mở miệng nói nào là cung quy, tổ tông quy chế, giang sơn xã tắc không phải rất lợi hại sao ? Như vậy sẽ đem sự kiện này giao cho bọn họ làm. Hẳn cũng muốn nhìn xem bọn họ có thể tuyển ra được người như thế nào.

Hiên Viên Thiên lắc đầu, xem ra hoàng huynh lại muốn làm khó dễ thần tử rồi.

Bầu không khí trở nên yên lặng, Long Tiên hương thơm tràn ngập.

“Dù sao, ngôi vị hoàng hậu lẽ nào vẫn muốn để trống sao?” Hoàng huynh đăng cơ cũng đã được mấy năm, hậu vị nhưng vẫn còn bỏ trống. Đám triều thần nghị luận lên xuống, đều đoán không ra dự định trong lòng của vị thần tử này. Đương nhiên, một ngày hậu vị còn trống, thì bọn họ ai cũng đều ấp ủ hy vọng có thể đem con gái của mình hướng tới ngôi vị này. Nếu như có thể leo lên ngôi vị hoàng hậu, là mẫu nghi thiên hạ, thì gia tộc quyền thế cũng sẽ được tăng lên, còn có ai dám đối nghịch với bọn họ nữa.

“Ngôi vị hoàng hậu đến lúc cần thì tự nhiên sẽ có.” Hiên Viên Đêm con ngươi híp lại, đám triều thần suốt ngày nhắc đến chuyện lập hậu; ở hậu cung thì đám nữ nhân lục đục với nhau cũng chỉ vì ngôi vị hoàng hậu. Muốn hậu vị, hẳn càng muốn tọa sơn quan hổ đấu. Chờ bọn họ đánh nhau bát nháo, lúc ấy mình mới bắt ngờ tuyển một người, như vậy mới thú vị, không phải sao ?

“Hơn nữa ...” Hiên Viên Đêm nhìn Hiên Viên Thiên nói, “Trong hậu cung Trẫm có cả đám nữ nhân, nhưng Thiên đệ ngươi đến bây giờ ngay cả một cái thị thiếp cũng không có, mẫu hậu đối với việc này lo lắng không thôi, ngươi thử nói ta xem có thiên kim tiểu thư nhà đại thần nào mới có thể xứng đôi với người.” Thiên Vương gia tuần mỹ, ôn nhu, khiến cho vô số nữ nhân động tâm. Nhưng mà kỳ quái chính là, cho đến nay hẳn ngay cả một nữ nhân cũng không có. Mẫu hậu không ngừng sốt ruột, làm cho Hiên Viên Đêm cũng rất ngạc nhiên vì chuyện này.

“Khiến ầu hậu lo lắng, là thần đệ không phải.” Hiên Viên Thiên ôn nhu lắc đầu, “Nhưng thần đệ vẫn chưa muốn nghĩ đến hôn sự.” Tuy rằng hẳn đã gặp rất nhiều nữ tử, trong đó đủ ôn nhu thanh tao lịch sự, lại có cả tài nữ, nhưng hẳn vẫn cảm thấy không có cảm giác gì đặc biệt, không có ai có thể khiến cho hẳn rung động.

“Ngươi a...”

Hiên Viên Đêm lắc đầu, bây giờ thần thái ngạo nghễ lãnh đạm đã có thêm mấy phần ôn nhu. Từ nhỏ đến giờ, không có người nào muốn thân cận với hẳn, ngoại trừ mẫu hậu cùng thân đệ, thì các huynh đệ tỉ muội cùng cha khác mẹ không thích chơi đùa cùng hẳn. Đương nhiên, hẳn cũng không thiết cùng với đám người ngu ngốc kia vui đùa cùng một chỗ. Trong mắt hẳn, thì đám huynh đệ tỉ muội kia chỉ biết ỷ vào bọn họ là hoàng tử, công chúa điều vô dương oai, cho nên ngay cả chào hỏi một cái cũng không có.

Hiên Viên Thiên nở nụ cười, e rằng tất cả mọi người cảm thấy hoàng huynh quá mức lãnh ngạo, duy ngã độc tôn, không người thân cận, thế nhưng hẳn hiểu được rằng, hoàng huynh xử sự như vậy là bất đắc dĩ.

Bên ngoài ngự thư phòng.

Hứa Mậu tay cầm phát trần đứng ở ngoài cửa nhìn bầu trời đêm, ánh trăng sáng tỏ, muôn vàn vì sao lấp lánh. Đảo mắt nhìn lại, hắc tiên cung cũng đã được bốn mươi năm rồi. Nhớ tới tiên hoàng còn tại vị, mọi việc phảng phất như mới chỉ là ngày hôm qua, rồi lại như vậy xa xôi... Tiên hoàng là vị hoàng đế tính tình ôn hòa, dùng lòng nhân từ trị vì thiên hạ. Thế nhưng hắc lại vô cùng mềm lòng, biết rõ triều thần trong đó có không ít người làm trái pháp luật, mưu quyền mưu lợi sâu mọt mà lại không có tội thanh trừ. Thế nên khi hắc đi về cõi tiên, đám sâu mọt kia tung hoành làm tổn hại đến Thiên Diệu hoàng triều. Bọn họ khinh thường tân hoàng đế tuổi còn nhỏ, mưu toan lừa trên gạt dưới để cướp hoàng quyền. Nhưng không ngờ hoàng thượng mặc dù tuổi nhỏ lại là một người lợi hại, đem đám loạn thần tặc tử diệt trừ. Tân hoàng đế đăng cơ được hai năm, không chỉ củng cố địa vị của mình, mà ngày càng đem Thiên Diệu phát triển sánh ngang với Dạ Liêu Quốc. Khiến cho các nước khác không dám khinh thường Thiên Diệu Quốc, cũng chỉ có thể ở trong bóng tối mưu toan thủ đoạn.

Ánh trăng nhu hòa, dường như một làn vải sa mỏng phủ trên mặt đất. Đêm tối mang theo vẻ thần bí.

Hứa Mậu ngẩng đầu nhìn vầng trăng treo trên cao kia. Nếu như tiên hoàng còn sống, nhìn thấy hôm nay Thiên Diệu phồn hoa sẽ rất vui mừng a.

“Hứa Mậu.” Ngự thư phòng truyền đến tiếng Hiên Viên Đêm.

“Có nô tài .” Hứa Mậu thu hồi tâm tư, cầm phát trần, vội vàng đi vào.

“Tham kiến hoàng thượng, Vương gia.” Hứa Mậu cúi đầu, vãn an.

“Hứa công công không cần đa lễ.” Hiên Viên Đêm phát phát tay, Hiên Viên Thiên vẻ mặt ôn nhu, nhẹ giọng nói.

“Mười sáu tháng này là ngày sinh nhật lần thứ 40 của Hoàng thái hậu, Hứa Mậu ngươi hãy thu xếp cho chu đáo.” Hiên Viên Đêm nói.

“Dạ, hoàng thượng” Hứa Mậu khom người đáp, trong lòng nghĩ năm nay sinh nhật thái hậu thì nên chuẩn bị những thứ gì mới có thể làm cho nàng hài lòng...

“Còn có ...” Hiên Viên Đêm ngập ngừng, “Giúp trẫm chuẩn bị một bộ thường phục.”

Hứa Mậu sửng sốt, hoàng thượng không phải vừa mới từ ngoài cung trở về sao? Trong lòng có nghi vấn, nhưng lại cung kính như cũ trả lời:

“Dạ, hoàng thượng ”

“Ngươi lui đi.” Hiên Viên Đêm phát phát tay.

“Hoàng huynh, ngươi muốn rời cung sao?” Hiên Viên Thiên hỏi.

“Ân, lúc trước vội vàng vàng hồi cung, còn có một chuyện làm chưa xong.” Con người thâm thúy lóe sáng, căn cứ tin tức mật báo thì Duyệt Hương Các không chỉ là một kỹ viện bình thường, bên trong còn cất giấu một lực lượng thần bí. Lúc trước hắc xuất hiện ở chỗ ấy, cũng là bởi vì tin mật báo này làm cho hắc thấy hứng thú.

“Hoàng huynh vừa nói, thần đệ cũng nhớ đến có việc chưa xong.” Trong đầu chợt hiện lên hình ảnh của Lãnh Loan Loan với ánh mắt lạnh lẽo câu dẫn, không hiểu vì sao hình bóng nàng lại quấn quýt con tim của hắc, khiến cho hắc không thể nào quên.

“Có chuyện gì vậy ?” Khó có thể nhìn thấy vốn luôn luôn ôn nhu đệ đệ cũng có lúc hoảng hốt như thế, Hiên Viên Đêm nhìn không được nhíu mày.

“Thần đệ hôm nay gặp một tiểu nữ tử kỳ quái.” Nhớ đến Lãnh Loan Loan khí thế bề ngỗ, Hiên Viên Thiên nhìn không được cười cười. “Nàng mặc dù mới chín tuổi, nhưng lại có khí thế lãnh lệ, ngạo thị thiên hạ. Hoàn toàn không giống một hài đồng ngây thơ.”

“A ?” Hiên Viên Thiên vừa nói, Hiên Viên Đêm cũng cảm thấy hứng thú. Mối hể ra, “Nàng là ai ?” Nhớ mang máng lúc ở Duyệt Hương Các, có hai gã nam tử cũng từng nói tới một vị tiểu thư, không biết là có phải cùng người mà Thiên đệ nói đến không ?

” Nữ nhi của Lãnh Tướng quân.”

“Lãnh Bùi Xa không phải chỉ có Lãnh Nguyệt Nhi là nữ nhi sao? Tại sao lại thêm một nữ nhi nữa ?” Hiên Viên Đêm nghiêng đầu, nhớ đến Thiên đệ trước đây từng nói với hắn về Lãnh Nguyệt Nhi.

“Không phải, là Lãnh Loan Loan.” Hiên Viên Thiên cũng lắc đầu, hắn cũng không rõ về xuất thân của Lãnh Loan Loan.

“Lãnh Loan Loan ?” Hiên Viên Đêm nhú mày, con người thâm thúy lóe sáng, hắn thật sự cảm thấy hứng thú.

“Àn.” Hiên Viên Thiên gật đầu, “Thần đệ còn nghe nói Mộc Chiêu Vân quận chúa bị Lãnh Tướng quân từ bỏ, nguyên nhân cũng là bởi vì Lãnh Loan Loan.” Nhớ tới lúc ở trên đường từ từ từ từ nghe được tin tức, hắn cảm thấy bất khả tư nghị. Lãnh Loan Loan lợi hại như thế, không chỉ chống đỡ toàn bộ tướng quân phủ, vẫn còn làm cho Lãnh Tướng quân bỏ vợ.

“Chuyện này càng có hứng thú rồi.” Hiên Viên Đêm gõ nhẹ tay vào ghế, “Trẫm rất muốn nhìn Lãnh Loan Loan một lần.” Một tiểu nữ tử mới chín tuổi hài đồng, cư nhiên có năng lực như vậy, thật là làm cho người ta hiếu kỳ.

“ ... ”

Hiên Viên Thiên đột nhiên không nói gì, nhìn thấy thần sắc hoàng huynh hăng hái bừng bừng, hắn cảm thấy trống ngực phập phồng.

Ta làm sao vậy ?

Hắn vuốt lồng ngực của mình, hoàng huynh không phải là người mà hắn tôn kính nhất sao ? Vì sao đột nhiên lại có cảm giác không muốn cho hoàng huynh của hắn gặp Lãnh Loan Loan?

Ngoài cửa sổ, ánh trăng sáng tỏ.

Ở trong phòng, mỗi người một tâm tư, bánh răng vận mệnh sắp bắt đầu chuyển động...

22. Q.1 - Chương 22: Tô Triển

Lãnh Nguyệt Nhi thay đổi!

Tại Trấn Bắc tướng quân phủ, mọi người đều cảm giác được là nàng đang có sự thay đổi. Đám hạ nhân từng bị mẹ con nàng o ép thì hả hê vui mừng khi chứng kiến Mộc Chiêu Vân bị tướng quân từ bỏ, khiến cho nàng mất đi chỗ dựa. Nhưng là bây giờ thấy nàng đáng vẻ u buồn, vốn muốn phát tiết tức giận bấy lâu nay, bọn họ đành lựa chọn là coi thường nàng. Mặc cho Lãnh Nguyệt Nhi giống như một cô hồn ở trong tướng quân phủ phiêu荡荡, cô đơn.

Từng làn gió thổi khua mặt nước, khiến ặt nước ao rung rinh xao động, từng vòng từng vòng sóng gợn lan tỏa ra.

Dưới ao, bầy cá chép hồng bơi lội tung tăng, con này đuổi theo con kia... Cây liễu cạnh ao rủ xuống mặt nước, nhẹ nhàng đung đưa theo gió. Từ xa nhìn lại, trông thật thanh bình.

Đình lầu cạnh ao, được dựng lên từ bốn cột trụ màu hồng, phía trên lợp ngói xanh mái cong. Lãnh Nguyệt Nhi một thân ảnh cô độc ngồi ở trong đình. Trên bàn đá bày một đĩa hoa quả tươi ngon, nàng vẫn không có đụng đến. Thần tình vốn ương ngạnh, nhưng giờ đây trên mặt nàng chỉ còn là sự ưu thương vô hạn.

Mặt nước ao phản chiếu hình bóng nàng. Chứng kiến khuôn mặt tái nhợt, thần sắc ảm đạm, nàng nhìn không được thấy nao nao. Khuôn mặt sáng sủa tươi tắn bấy lâu giờ đã không còn nữa. Từ ngày mẫu thân bị cha từ bỏ! Phụ thân giận dữ khiến nàng không biết phải làm sao, nhưng mà những việc mẫu thân làm trước đây quả thật là không đúng. Thật không ngờ, mẫu thân từ ái mà mình yêu quý bấy lâu, cư nhiên lại

lãnh khốc như vậy. Không chỉ Làm hại mẫu thân của Lãnh Loan Loan mà còn làm hại hài tử trong bụng thị thiếp của phụ thân. Chuyện tàn khốc như vậy, vốn cho rằng Lãnh Loan Loan cướp đoạt tất cả mọi thứ của mẹ con nàng bỗng chốc trở thành buồn cười, nguyên lai người làm sai lại chính là mẹ con nàng...

Nhớ tới sáu năm qua, nàng không ngừng ôm cừu hận với Lãnh Loan Loan, thậm chí còn muốn diệt trừ nàng, Lãnh Nguyệt Nhi giờ cảm thấy hổ thẹn vạn phần. Lòng của nàng hiện rồi như tơ vò, dường như đám xiềng xích nặng ngàn cân. Nàng giờ chỉ là một người cô tịch, bị người trào phúng khinh thường... Nhìn đàn cá bơi lội tung tăng trong ao nhỏ, nàng không ngừng hâm mộ, nàng muốn thoát khỏi đám xiềng xích trong lòng.

Gió thổi nhẹ nhàng, đưa hương hoa tràn ngập không gian. Lãnh Nguyệt Nhi ngẩng đầu nhìn ra xa bên ngoài bức tường cao, thấp thoáng bóng cây xanh nhấp nhô... Lúc này, một tia sinh cơ bừng lên, Lãnh Nguyệt Nhi đột nhiên bước ra ngoài. Nàng rút cuộc không khống chế được lòng mình, vội đứng lên hướng cửa phủ bước đi.

“Đại tiểu thư.”

Đám thị vệ canh cửa thấy Lãnh Nguyệt Nhi, vẫn như cũ gật đầu vắn an, chỉ là bọn họ không còn thấy e ngại và chán ghét nàng nữa.

“Ân.” Lãnh Nguyệt Nhi thản nhiên lên tiếng, cúi đầu xuống không dám nhìn tới bọn họ, nàng sợ trong ánh mắt đó có sự trào phúng coi thường, làm cho nàng khó chịu.

“Đại tiểu thư ngài muốn đi ra ngoài sao? Có muốn hay không nô tài tìm người cùng đi với tiểu thư?” Một tên thị vệ hỏi. Vốn là trước đây bọn họ đều chứng kiến, mỗi lần Lãnh Nguyệt Nhi đi ra ngoài đều là hậu hô tiền ủng, có một đám hạ nhân đi theo phô trương thanh thế.

“Không cần.” Lãnh Nguyệt Nhi sợ run lên, nhẹ giọng trả lời. Thân ảnh gầy gò hướng ra ngoài bước nhanh, tựa hồ sợ có ai đó đi theo nàng.

Đám thị vệ canh cửa nhìn nhau, rồi nhìn thân ảnh thẫn thờ của Lãnh Nguyệt Nhi dần dần tiêu thất trước mắt họ...

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với Đại tiểu thư vậy?” Một tên thị vệ hỏi, hắn không nhìn lầm a, vốn chứng kiến Đại tiểu thư kiêu ngạo là vậy, như thế nào đột nhiên lại thay đổi trở thành một vị tiểu thư khuê các hiền lành.

“Ai biết được?” Một tên thị vệ nhún vai, “Dù sao nàng thay đổi như vậy thật là tốt, trước đây đều là một bộ dạng kiêu căng ra lệnh người, thật là ăn không tiêu.” Nữ nhân ôn nhu khả ái mới đáng yêu, chứ còn hung dữ thì ai cũng không thích.

“Ân, người nói cũng phải.” Một tên thị vệ gật đầu đáp.

Bàn tán xong xuôi, đám thị vệ lại trở lại công việc của mình.

Những lời đám thị vệ vừa nói đều theo gió bay vào tai Lãnh Nguyệt Nhi, nàng khẽ hé môi, cười chua xót, nguyên lai mình trước đây khiến cho người ta chán ghét. Đôi mắt sáng ngược nhìn bầu trời trong xanh vô tận, trong lòng của nàng phút này chỉ còn là sự mê man. Mẫu thân rời Lãnh phủ, có người nói nàng cũng không có trở về Mộc Vương gia, mà là quy y Phật Môn. Nàng nên hết hy vọng đi a, bao năm qua nàng luôn sùng bái phụ thân, nhưng vẫn không có chiếm được tình cảm của hắn. Giờ nàng nên làm cái gì bây giờ?

Nàng cứ bước đi về phía trước, dần dần vào đám đông nhốn nháo. Vắn đi, vắn đi. Bước chân lảo đảo, tìm kiếm đáp án...

“Cô nương, cẩn thận.”

Một giọng nói ôn hòa vang lên, sau đó nàng cảm giác có người ôm lấy nàng.

Lãnh Nguyệt Nhi ngẩng đầu, một khuôn mặt tuấn tú gần ngay trước mắt. Làn da sáng, mặt mày thanh tú. Hai tròng mắt lạnh lệ dường như hồ nước, trong suốt sạch sẽ.

“Người...”

Lãnh Nguyệt Nhi hoảng hốt, không biết chuyện gì xảy ra.

Nam tử chợt đỏ bừng đôi má, hai tay truyền đến một luồng khí ấm ấm, rồi từ tay của hắn truyền tới tim của hắn. Hắn vốn là ở một bên ngắm cảnh, lơ đãng thấy cô gái này thần tình hoảng hốt, chân bước lảo đảo. Không biết sao, đôi mắt sáng mang vẻ ưu thương mê man kia thật sâu hấp dẫn hắn. Thấy nữ tử thiếu chút nữa ngã sắp xuống, hắn không chút suy nghĩ vội tiến lên ôm nàng. Hiện giờ mới biết, cô gái này mái tóc đen như mực, khuôn mặt thật đẹp, thần tình mê man càng làm cho người nhìn không được muốn thương tiếc.

“Cô nương, người thiếu chút nữa ngã sắp xuống rồi.” khẽ buông hai tay ra, nam tử giải thích.

“A, cảm ơn công tử.” Lãnh Nguyệt Nhi hướng nam tử cúi đầu, thần sắc nàng vẫn mê man như cũ, cứ nhiên xoay người lại muốn đi.

“Cô nương.” nam tử thấy nàng lúc này thất hồn lạc phách, trong lòng cảm thấy có chút lo lắng, vội gọi nàng.

“...” Lãnh Nguyệt Nhi đứng lại, giơng đôi mắt mê man nhìn hắn.

“Ta coi cô nương tựa hồ có tâm sự?” Nam tử nhẹ giọng hỏi.

“...” Lãnh Nguyệt Nhi nhìn hắn, không nói lời nào.

Thấy Lãnh Nguyệt Nhi không nói gì, nam tử có chút do dự.

“Cô nương không nên hiểu lầm, tại hạ chỉ là cảm thấy...”

“Công tử biết ở đâu có hồ không?” Nam tử còn chưa nói hết, Lãnh Nguyệt Nhi đã cắt lời hắn.

“Hồ?” Nam tử nhìn Lãnh Nguyệt Nhi, trong lòng tràn đầy lo lắng, không ngừng suy đoán. Vị cô nương này không phải là muốn nhảy xuống hồ chứ?

“Công tử không nên nghĩ nhiều lắm, ta chỉ là muốn đến bên hồ ngắm cảnh giải khuây, thật buồn phiền.” Nam tử nhân thần rất đơn thuần, Lãnh Nguyệt Nhi liếc mắt một cái là nhìn ra hắn đang nghĩ đến điều gì. Nàng nhìn không được cười khổ, ngay cả người xa lạ không quen biết đều lo lắng cho nàng. Cha mẹ của nàng, một người từ nhỏ đến lớn cũng không từng quan tâm đến nàng; một người thì giờ hiện tại cũng bỏ nàng mà đi.

“A, như vậy a.” Bị xem thấu tâm tư, nam tử đỏ mặt xấu hổ. “Tại hạ biết gần đây có một cái hồ, cô nương đi theo ta a.”

“Được.”

Lãnh Nguyệt Nhi gật đầu, theo sau nam tử đi về phía trước. Bóng lưng của hắn cao ngất, một bờ vai rộng, khiến cho nàng có cảm giác thấy an toàn.

Hai người không nói một lời, vẫn bước thẳng đến, cái hồ dần dần xuất hiện ở trước mắt.

Gió hồ mát lạnh, mặt nước lặn tẩn sóng gợn. Ánh dương quang chiếu vào mặt hồ, thanh quang lấp lánh, mặt hồ dường như một tấm lụa mềm mại hoa lệ...

Bên hồ, đám cây cối đu đưa theo gió lay động. Lãnh Nguyệt Nhi đứng ở bên hồ, mái tóc đen huyền theo gió nhẹ bay, một thân hình đơn bạc cô tịch cùng với vẻ mê man...

Nam tử cảm thấy có một sự yêu thương trong lòng trời dấy, bàn tay to khẽ giơ lên rồi lại hạ xuống. Đường như muốn an ủi nàng, rồi lại cảm thấy đường đột lại thôi.

“Ta sinh ra ở gia đình phú quý, mẫu thân cưng chiều ta, trong phủ hạ nhân sợ ta. E rằng bởi vì điều này, mà tính khí của ta trở lên kiêu căng.” Có lẽ là do lòng kiêu căng bấy lâu, giờ muốn tìm một nơi để giải bày, lại có lẽ là do bầu không khí trong lành, khiến cho Lãnh Nguyệt Nhi nhìn không được ngồi xuống trên thảm cỏ. Nàng nói ra tâm sự của mình, “Ta phi thường kính yêu phụ thân của ta, nhưng từ nhỏ đến lớn hắn cũng không từng ôm lấy ta dù chỉ một lần. Ta cho là vì hắn tính tình lạnh lùng, nên sẽ không quan tâm người khác. Nhưng khi nàng xuất hiện, ta mới hiểu được nguyên lai hắn không phải không biết quan tâm người khác, mà là chỉ dành cho nàng. Ta hận nàng, nàng xuất hiện không chỉ đoạt đi phụ thân, lại làm ấu thân mất đi ngôi vị gia chủ, thậm chí ngay cả hạ nhân trong phủ cũng không kính nể ta như trước đây.

Ta không cam lòng bị cướp đi tất cả, mẫu thân cũng vì củng cố địa vị của chúng ta ở trong phủ, vì vậy sáu năm qua, chúng ta không ngừng thuê thích khách ám sát nàng. Nhưng lần nào cũng thất bại...”

Nam tử cũng ngồi xuống bên cạnh Lãnh Nguyệt Nhi, lắng lắng nghe nàng tâm sự, thần sắc vẫn ôn hòa như lúc đầu.

Lãnh Nguyệt Nhi thấy vẻ mặt nam tử không có gì chán ghét mình, trong lòng nàng thả lỏng không ít.

“Nhưng là sau ta lại mới biết được, nguyên lai là mẫu thân trước kia làm thương tổn mẫu thân nàng, khiến cho nàng sinh hoạt cơ khổ. Hơn nữa mẫu thân còn làm thương tổn hài tử trong bụng các thị thiếp khác của phụ thân, sự tình tàn khốc khiến cho ta không biết phải làm sao. Nguyên lai từ đầu tới cuối chúng ta làm sai lại càng thêm sai...”

Mông lung đầy mắt thoáng hiện lên vẻ hổ thẹn, nàng nghiêng đầu nhìn nam tử, bất lực mà hỏi:

“Công tử nói xem, ta có phải là rất xấu xa không?” Nàng bây giờ nghĩ lại chuyện trước đây khiến cho nàng xấu hổ không chịu được, muốn làm sao mới có thể bù đắp lại những sai lầm ? Mới có thể một lần nữa bắt đầu lại ?

Gió hồ khẽ thổi, vài sợi tóc đen phiêu tán trên hai gò má của nàng. Chứng kiến thần sắc nàng khủng hoảng, bất an, nam tử nghiêm túc nhìn nàng, ôn hòa nói:

“Cô nương không xấu, tuyệt không xấu. Chân chính người xấu là dù biết làm sai nhưng vẫn cứ làm, người hiện tại đã hối hận rồi, hổ thẹn rồi, không phải sao ? Nếu biết sai rồi, hiện tại nên nghĩ biện pháp để bù đắp, đi xin lỗi, ta tin tưởng nàng kia sẽ tha thứ cho cô nương, đồng thời một lần nữa tiếp nhận người, hơn nữa phụ thân của cô nương cũng sẽ bởi vì sự thay đổi của cô nương mà kiêu ngạo.” Nàng chỉ là một hài tử khát vọng được yêu thương, bởi vì phụ thân coi thường nàng, dành sự yêu thương cho nha đầu kia, nàng mới trở nên cừu hận...

“Là như vậy sao?” Nhưng lời nam tử nói dường như một dòng nước ấm chảy vào lòng của nàng, trái tim băng lãnh dần dần ấm lên. Hai tròng mắt mông lung nhìn hắn, khát vọng có người cho nàng dừng khí.

“Đương nhiên.” Nam tử gật đầu, “Chỉ cần cô nương thành tâm, ta tin tưởng rằng nàng kia sẽ tha thứ cho cô nương.”

Gió thổi vi vu, giọng nói nam tử phảng phất trong gió. Lãnh Nguyệt Nhi nhìn mặt hồ xanh biếc, hai tròng mắt dần sáng ngời lên. Đúng vậy, thay vào việc ở chỗ này hối hận, hổ thẹn, không bằng nỗ lực dùng hành động đi bù đắp sai lầm trước đây, nỗ lực cho bọn hắn thấy mình thay đổi. Lúc này nàng sẽ không hối hận, bởi vì nàng đã nỗ lực rồi...

“Cảm ơn công tử.” Lãnh Nguyệt Nhi nhìn nam tử xa lạ, thật tình tạ ơn nói. Nhìn bề ngoài thì e rằng hắn không thể bì kịp nam tử tuần mỹ trước đây gặp tại hậu hoa viên, nhưng nhìn đôi mắt hắn trong suốt, phảng phất như sa vào một đoàn mềm nhũn cây bông Điền, làm cho người cảm thấy thoải mái.

“Không cần phải cảm tạ.” Nam tử lắc đầu, nhìn Lãnh Nguyệt Nhi không còn vẻ mê man nữa. Đôi mắt lóe sáng nhu hòa, nhìn nàng lại càng thấy đáng yêu.

“Ta là Lãnh Nguyệt Nhi, công tử tên là gì ?” Lãnh Nguyệt Nhi gương mặt thoáng ửng đỏ, đột nhiên có chút ngượng ngùng.

“Tại hạ là Tô Triển.” Nam tử da mặt cũng có chút thoáng hồng.

Thấm thoát mặt trời lặn đỉnh núi, rặng mây đỏ nở rộ. Rặng mây đỏ hồng dường như bốc cháy lên, khiến cho bầu trời đẹp rực rỡ loá mắt.

Hai người ngược nhìn bầu trời, tâm tình rất cuộc thoáng ngáy đại...

23. Q.1 - Chương 23: Ta Thấy Người Hiện Tại Thuận Mắt Hơn!

Không thích hợp, thật không bình thường.

Lãnh Loan Loan ngồi co chân trên ghế, ngón tay gõ từng nhịp lên mặt bàn. Đôi mi cong chớp chớp, sáu năm ước hẹn đã qua từ lâu, mà vẫn không có tin tức nào của Dạ Thần. Lẽ nào hắn không có đạt được một chút thành tựu gì sao, hay là hắn đã gặp nạn ở đâu đó ngoài kia rồi ?

Khẽ khẽ lắc đầu, nàng rất nhanh phủ định giả tưởng của mình. Ánh mắt của mình sẽ không sai đi, Dạ Thần cũng sẽ không phải là một tiểu nhân vật bình thường. Nhưng hiện tại vì sao lại không có tin tức gì của hắn? Có lẽ ta nên sai người đi tìm hiểu thực hư một lần.

“Tiểu thư.”

“Có chuyện gì ?” tiếng Ngâm Cầm vang lên đã cắt đứt dòng suy nghĩ của Lãnh Loan Loan, nàng ngẩng đầu, thần nhiên liếc mắt nhìn Ngâm Cầm.

“Đại, Đại tiểu thư tới.” Lãnh Nguyệt Nhi xuất hiện làm cho Ngâm Cầm có chút kinh ngạc, không nghĩ tới vốn từng vênh vào kiêu ngạo tự đắc, giờ nàng lại biến hóa to lớn như thế.

“A ? !” Lãnh Loan Loan nhú mày, Lãnh Nguyệt Nhi tới ỉ ‘Để cho nàng đi vào đi sao.” Từ ngày Mộc Chiêu Vân rời khỏi phủ, nàng cũng chưa thấy qua Lãnh Nguyệt Nhi. Chỉ là nghe nhũ mẫu nói Lãnh Nguyệt Nhi có biến hóa rất lớn, hôm nay cũng muốn nhìn nàng một cái, xem đến tột cùng nàng biến đổi thành cái dạng gì.

“Dạ, tiểu thư”

Ngâm Cầm đi ra, chỉ chốc lát sau thì dẫn Lãnh Nguyệt Nhi đi đến.

Quả nhiên biến hóa rất lớn.

Lãnh Loan Loan khẽ chớp mi, chăm chú nhìn Lãnh Nguyệt Nhi. Nàng hôm nay không mặc váy hoa sắc sỡ như mọi khi, thay vào đó là mặc một bộ váy áo có hình thức giản đơn, chân bước liên tục nhẹ nhàng, đáng vẻ thướt tha. Khuôn mặt thanh tú không có trang điểm. Thần tình lạnh nhạt, cao ngạo ương ngạnh trước đây đã không còn, giờ chỉ là một tiểu thư khuê các nhã nhặn, lịch sự ưu nhã.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau, bầu không khí chợt yên lặng xuống.

“Tam muội.” Một lúc lâu, Lãnh Nguyệt Nhi mới cất tiếng nói, phá tan sự yên lặng.

Lãnh Loan Loan nhú mày, nàng cảm thấy ngạc nhiên. Luôn luôn gọi nàng là ti tiện nha đầu, giờ cư nhiên Lãnh Nguyệt Nhi lại gọi mình là tam muội ?

“Lãnh đại tiểu thư đến có việc gì?” Nàng hé miệng cười hỏi.

“Ta. ”

Lãnh Nguyệt Nhi nhìn thần sắc của Lãnh Loan Loan, thật vất vả mới có dũng khí đến đây, dường như đã lại tan mất. Nàng cười chua xót, Lãnh Loan Loan không gọi mình là đại tỷ, quả thật là nàng không tha thứ ỉnh sao?

“Ân ?”

Lãnh Loan Loan mở to đôi mắt nhìn Lãnh Nguyệt Nhi, nàng định muốn nói lại thôi, dường như do dự.

“Xin lỗi.” Trong óc chợt hiện lên hình bóng của Tô Triễn, Lãnh Nguyệt Nhi tựa hồ như tìm lại được dũng khí của mình. Nàng khom người hướng Lãnh Loan Loan xin lỗi, “Việc mẹ con ta làm trước đây đối với mẹ con người là không đúng, cho ta xin lỗi về mọi việc, xin hãy tha thứ cho chúng ta.”

Gian phòng chợt im lặng xuống.

Lãnh Loan Loan không nói gì, ánh mắt chăm chú nhìn Lãnh Nguyệt Nhi. Thấy mồ hôi trên trán nàng lấm tấm, bàn tay nàng vịn vào góc áo, tâm tình của nàng đang rất khẩn trương.

Lãnh Nguyệt Nhi nín hơi, đôi mắt sáng yên lặng nhìn xuống mặt đất. Đôi tai dựng đứng đợi Lãnh Loan Loan trả lời, một canh giờ trôi qua, trong phòng vắng vẻ, im ắng làm nàng cảm thấy sợ hãi muốn đến ngừng thở. Nàng có tha thứ ta không ? Lòng bàn tay rịn ra mồ hôi, nàng lo lắng bất an suy nghĩ.

Ngoài cửa sổ, rèm cửa theo gió nhẹ bay, hương hoa lan tỏa vào gian phòng, không khí trở lên lắng đọng.

Lãnh Loan Loan hé miệng cười, con người đen láy nhìn thần sắc khẩn trương của Lãnh Nguyệt Nhi. Trong lòng cảm thấy vui vẻ, nàng thấy Lãnh Nguyệt Nhi thuận mắt hơn nhiều.

“Người là thành tâm muốn ta tha thứ sao?” Nhìn bộ dạng của Lãnh Nguyệt Nhi, nàng nảy ra ý định muốn trêu đùa nàng.

“Đúng vậy.” Lãnh Nguyệt Nhi không biết ý Lãnh Loan Loan thế nào, trong lòng có chút thấp thỏm.

“Trên mặt đất có vàng sao?” Lãnh Loan Loan lạnh nhạt nói.

“?” Lãnh Nguyệt Nhi ngẩng đầu nhìn Lãnh Loan Loan, nàng có ý tứ gì?

“Ngẩng đầu nhìn ta nói, thật là không có giáo dưỡng a.” Lãnh Loan Loan khê nói. Dáng vẻ của nàng lúc này, trông thật không được tự nhiên. Tuy rằng nhìn khuôn mặt của nàng thần sắc lãnh lệ, nhưng trong mắt người khác thì lại thấy rất là kỳ quái.

“A ?” Lãnh Nguyệt Nhi kỳ quái nhìn Lãnh Loan Loan, nàng đang phê phán mình sao?

Thấy thần sắc kinh ngạc của Lãnh Nguyệt Nhi, Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn nàng. Chỉ số thông minh thật là thấp, điều đơn giản như vậy nói đều nghe không hiểu.

“Người muốn ta tha thứ cho người, thì phải cho ta thấy được sự thành ý của người.” Muốn xin lỗi nàng chỉ đơn giản là nói lời xin lỗi thôi sao? Làm thương tổn nàng rồi chỉ cần nói tiếng xin lỗi là nàng phải tha thứ sao? Nếu muốn nàng tha thứ, thì chỉ ít phải cho nàng thấy được chút thành ý.

“Người muốn ta phải làm thế nào ?” Lãnh Nguyệt Nhi nhẹ hít và một hơi, nàng cho rằng Lãnh Loan Loan đang làm khó dễ mình. Bất quá nàng cũng đã sớm dự liệu được, cừu hận sao lại có thể giản đơn được bỏ qua một cách dễ dàng.

Lãnh Loan Loan nhíu mày. Nhìn dáng vẻ lo lắng, khẩn trương của Lãnh Nguyệt Nhi, so với người ương ngạnh trước đây thì thật tưởng như là hai người khác nhau.

“Trước đây người từng nhắc Thiên ca ca có phải là Hiên Viên Thiên không?” Con người lấp láy, Lãnh Loan Loan nhớ tới đêm hội đèn lồng gặp phải Hiên Viên Thiên. Nhớ tới trước đây Lãnh Nguyệt Nhi rất sợ mình cướp đi Thiên ca ca của nàng, mà bây giờ chính mình đối với Hiên Viên Thiên lại cảm thấy có hứng thú. Nàng nảy sinh ra ý nghĩ xấu, nàng sẽ đóng vai tiểu ma nữ cướp tình lang của Lãnh Nguyệt Nhi.

“Tam muội hỏi điều này để làm gì ?”

Lãnh Nguyệt Nhi nghi hoặc nhìn Lãnh Loan Loan, không ngờ trọng tâm câu chuyện lại xoay chuyển nhanh như vậy, thiếu chút nữa làm nàng không biết phải phản ứng như thế nào.

“Ta đang cao hứng.” Lãnh Loan Loan nhíu mày, “Không phải muốn nói xin lỗi ta sao? Như vậy nói cho ta biết thêm về Hiên Viên Thiên, thì ta sẽ tha thứ cho người.”

“Người .” Lãnh Nguyệt Nhi trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan, nàng không nghe lầm đấy chứ. Lãnh Loan Loan cứ nhiên đơn giản như vậy tha thứ mình ? Nàng vốn tưởng rằng sẽ bị làm khó dễ, nhưng hiện tại thì nàng thật sửng sốt.

“Người không có nghe nhầm.” Lãnh Loan Loan gõ nhẹ tay lên mặt bàn, hai người nói chuyện lúc này thật không bình thường.

“Người mau nói đi.” nàng hiện tại tâm tình rất tốt, nên muốn cho Lãnh Nguyệt Nhi cơ hội.

“Thiên ca ca là Hiên Viên Thiên.” Lãnh Nguyệt Nhi gật đầu, tuy rằng nàng không hiểu được Lãnh Loan Loan vì sao muốn nghe chuyện của hần. Nhưng trái lại vẫn nói cho nàng biết, “Năm nay mười bảy tuổi, là thân đệ đệ của đương kim hoàng thượng. Tài hoa hơn người, tính tình ôn nhu.”

“Tất cả chỉ có vậy ?” Lãnh Loan Loan nhíu mày, những điều này thì lần đầu tiên gặp nàng đã thấy rồi.

” Tất cả chỉ có vậy.” Lãnh Nguyệt Nhi không biết làm gì đành nhìn Lãnh Loan Loan, thấy nàng không có vẻ gì là hờn giận. Không ngờ nhìn nàng nhỏ như vậy nhưng lại phát ra khí thế có thể so với phụ thân làm cho người cảm thấy sợ hãi.

“...”

Xem ra thực sự là Lãnh Nguyệt Nhi chỉ đơn phương yêu mến, hoặc nói căn bản là do tư xuân tâm tình thiếu nữ. Lãnh Loan Loan chăm chú nhìn Lãnh Nguyệt Nhi, rồi khoát tay áo lên.

“Được rồi, người có thể đi rồi.” Giờ nói chuyện với nàng cũng không còn ý nghĩa gì nữa, chỉ là lãng phí thời giờ.

“Vậy người tha thứ cho ta sao?” Lãnh Nguyệt Nhi căn bản không hiểu Lãnh Loan Loan đến tột cùng là có tha thứ ình hay không? Đôi mắt mở to thấp thỏm nhìn Lãnh Loan Loan.

“Người bây giờ nhìn tương đối thuận mắt.” Lãnh Loan Loan chỉ nói một câu rồi lại phát phát tay.

“A?” Lãnh Nguyệt Nhi trừng mắt nhìn nàng, ý của nàng là tha thứ ình sao?

Trời ạ, nhìn Lãnh Nguyệt Nhi vẫn dường như một cây cột đứng ngậy ngốc ở chỗ ấy. Lãnh Loan Loan thật muốn thổ huyết, thật đúng là chỉ số thông minh thấp à. Nàng miễn cưỡng hướng Ngâm Cầm ở một bên liếc mắt:

“Ngâm Cầm, người nói cho nàng biết đi.” Nói xong, nàng uể oải nằm úp sấp xuống trên giường. Ân, việc kế tiếp nên làm là tìm Dạ Thần.

“Đại tiểu thư, tiểu thư tha thứ cho người.” Lãnh Nguyệt Nhi thay đổi, Ngâm Cầm cũng nhìn ra được. Tuy rằng trong đầu vẫn nhớ tới bộ dạng kiêu ngạo trước đây của Lãnh Nguyệt Nhi, nhưng hiện tại nhìn đáng vẻ đáng thương cảm của nàng, Ngâm Cầm cảm thấy rất không được tự nhiên. Dù sao nàng cũng rất tán thành lời của tiểu thư nói, hiện tại nhìn Lãnh Nguyệt Nhi tương đối là thuận mắt.

“Thực sự tha thứ cho ta sao?” Lãnh Nguyệt Nhi có chút hưng phấn.

“Phải.” Ngâm Cầm khẽ gật đầu, nhìn Lãnh Loan Loan nằm trên giường đang hé mắt lạnh lạnh nhìn lại. Ngâm Cầm nghĩ thầm, người còn không đi ngay, thì một hồi tao ương lại muốn nổi lên bây giờ.

“Đại tiểu thư xin mời đi thôi, tiểu thư phải ngủ trưa.” Ngâm Cầm khẽ vươn tay ra làm tư thế xin mời.

Lãnh Nguyệt Nhi quay đầu lại, nhìn thân ảnh nho nhỏ nằm lỳ ở trên giường, đôi mắt sáng mông lung đứng lên, e rằng tam muội cũng không giống như vẻ ngoài lạnh lùng. Nếu như mình là nàng, thì sẽ không đơn giản như vậy tha thứ cho nữ nhi của cừu nhân sát hại mẫu thân của mình, huống chi lại còn làm thương tổn nàng:

“Tam muội, cảm ơn người.”

Chân thành nói, nàng xoay người bước nhanh mà ra. Tựa hồ là sợ người khác nhìn thấy đôi mắt của nàng đã ngấn lệ, thế nhưng nàng vẫn không biết rằng giọng nói nghẹn ngào đã bán đứng nàng.

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu nhìn bóng dáng Lãnh Nguyệt Nhi đi xa dần, nói thầm:

“Quả nhiên hiện tại thuận mắt hơn.”

24. Q.1 - Chương 24: Bí Mật Duyệt Hương Các (Thượng)

Phành phạch.

Một con Bò câu trắng vỗ cánh hạ xuống nóc mái tường quân phủ, dưới ánh mặt trời, đôi cánh trắng họa xuất một đường cong mỹ lệ.

Lãnh Loan Loan ngồi bên cửa sổ ở lầu hai, bàn tay khẽ rung lên dây chuông bạc, tiếng chuông thanh thúy vang lên. Ánh dương lan tỏa như phối hợp cùng với tiếng chuông tạo thành tiết tấu đung đưa, mái tóc đen huyền theo gió tung bay, dưới ánh mặt trời chiếu vào lóe ra kim sắc quang mang. Nàng giống như một tiểu tinh linh bướng bính, vô ý rơi vào phạm trần.

Gru, gru...

Nghe tiếng chim Bồ câu, Lãnh Loan Loan mở to đôi mắt ngược lên mái nhà, khóe mắt chợt lóe lên một luồng ánh sáng. Thân hình nhỏ bé như phi Yến lao vút lên, làn váy tung bay, thoáng một cái người đã từ bệ cửa sổ nhảy lên nóc nhà, vững vàng hạ người xuống bên cạnh chim Bồ câu.

Lãnh Loan Loan chớp chớp mi, vươn tay ôm con chim Bồ câu lên, gỡ xuống bức thư tín được cột nơi chân của chim Bồ câu.

Sư tử.

Nhìn hai chữ đen được viết trên tờ giấy trắng, nàng khẽ nhíu mày. Trước đây theo bọn họ ước định, vấn đề nhỏ do chính mình xử lý, nếu gặp phải vấn đề lớn thì tìm nàng, hai chữ “sư tử” là danh hiệu bọn họ dùng. Xem ra là nên đi xem một chuyến.

Con người lãnh lệ lóe ra quang mang, thân hình nhỏ nhắn xinh xinh lại như phi Yến từ nóc nhà hạ xuống đất.

“Ngâm Cầm, chuẩn bị kiệu.”

“Dạ, tiểu thư.” Ngâm Cầm chứng kiến nhiều lần Lãnh Loan Loan tựa như chim én bay xuống bay lui, giờ nàng đã không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa. Vội vàng chạy đi gọi kiệu phu.

Lãnh Loan Loan nhìn Ngâm Cầm chạy thoát cái đã không còn bóng dáng, không khỏi nhíu mày. Quái, nàng tập chạy từ bao giờ mà thần tốc như vậy. Lắc lắc đầu, nàng đi vào phòng thay quần áo.

Ánh nắng lung linh chan hòa, khung cảnh thanh nhã trắng lẹ. Thành Tây hiện tại rất yên lặng, vốn là hàng ngày tiếng đàn hát rộn ràng vang lên, thì giờ các thanh lâu đều đóng cửa im lìm.

Hai gã nam tử đi tới trước cửa Duyệt Hương Các, ngẩng đầu quan sát xung quanh. Nam tử áo bào màu lam tay phe phẩy ngọc phiến, từng nhịp đong đưa lên xuống trông rất duyên dáng. Nam tử áo bào đen đứng ở phía sau hần, thân hình cao lớn vạm vỡ, ngũ quan sắc bén, dường như là một gã hộ vệ. Thần sắc nghiêm túc nhìn nam tử áo bào lam, bóng dáng của hần dưới ánh mặt trời kéo dài xuống mặt đất.

“Ảnh, đi gọi cửa.” nam tử áo bào màu lam đưa lưng về phía nam tử áo bào màu đen, tay quơ quơ ngọc phiến, lãnh đạm nói.

“Dạ ”.

Nam tử áo bào đen từ từ bước lên, tay cầm vòng treo nùm cửa đập xuống.

Bang ...bang... bịch.

Thanh âm đột ngột vang lên phá tan đi sự yên tĩnh.

“Ai vậy?”

Một thanh âm miễn cưỡng từ bên trong truyền ra, sau đó cánh cửa cổng khẽ mở ra. Một gã sai vặt mặc bộ vải bố, bộ dạng ngái ngủ lộ mặt ra. Chứng kiến ánh mắt lạnh lùng của nam tử áo bào đen, hần nhin không được khẽ rung mình một cái, vội buông hai bàn tay xuống nói:

“Vị công tử này, Duyệt Hương Các chúng ta ban ngày không có mở cửa. Buổi tối ngài hãy trở lại đi sao.” Nói xong định đóng cửa lại.

Ba .

Ảnh một tay chặn lại cánh cửa, con người băng lãnh trợn trừng nhìn gã sai vặt.

Gã sai vặt hoảng sợ chân mềm nhũn ra, nếu không phải dựa vào cánh cửa thì chắc hẳn đã té ngã.

“Công, công tử.” Hần lắp bắp kêu lên, “Chúng ta ban ngày thực sự không có mở cửa.” Má ơi, vị công tử này thật đáng sợ. Chứng kiến cặp mắt kia băng lãnh, hần cảm thấy mình giống như bị hãm vào vạ năm băng đàm vậy.

“Đây là cái gì quý củ ?” nam tử áo bào lam phe phẩy ngọc phiến bước tới hỏi. Cả người tản ra khí tức ngạo nghễ, tôn quý, bàn tay to duỗi ra, một thối vàng nặng trĩu ở lòng bàn tay: “Tiểu ca, hiện tại chúng ta có thể tiến vào sao?”

“Này, này ?” Gã sai vật nhìn thối vàng lóng lánh, ánh mắt mở to sáng long lanh, “Hai vị công tử xin chờ một chút, ta đi vào hỏi mụ mụ một chút rồi trả lời các người.” Dứt lời, hần vội vàng xoay người chạy vào gian nhà.

Một lát sau, một thiếu phụ khoác áo thêu hoa vội vã bước ra.

“Yêu, nguyên lai là nhị vị công tử! Xin mời vào, xin mời vào.” Tú bà nhìn thấy nam tử áo bào lam, vốn đáng vẻ buồn ngủ, đôi mắt mông lung xoẹt cái lóe sáng. Thần tài tới cửa, lần trước vị công tử này bỏ ra ngân lượng có thừa. Không nghĩ tới ngày hôm nay lại gặp nữa rồi, nàng tự nhiên sẽ không đem thần tài đẩy ra bên ngoài.

“Không phải là ban ngày không mở cửa sao?” nam tử áo bào lam thản nhiên nói.

“Yêu, Ngài là quý khách, chúng ta tự nhiên hoan nghênh.” Tú bà vẻ mặt tươi cười, lấy lòng nói.

“Vây đi thôi.” Lắc lắc tay áo, nam tử áo bào lam lướt qua nàng hướng vào trong đi đến. Nam tử áo bào đen không nói một lời, cũng theo sát phía sau hần đi vào.

“Đậu Đỏ, chạy đi gọi các cô nương dậy, nói có khách quý tới cửa.” Tú bà một bên hướng gã sai vật phân phó, một bên lắc mông đi theo.

“Nơi này thật là tốt, tuy là thanh lâu nhưng cũng không có vương thói tục.” Nam tử áo bào nam vừa đi, con người đen như u đêm quan sát đánh giá bốn phía, một bên dường như lơ đãng nói.

“Đó là.” tú bà nghe được hần tán thưởng, đắc ý cười lên.” Duyệt Hương Các chúng ta là đệ nhất thanh lâu tại thành Tây này, sẽ không có người dám nói là đệ nhị.”

“Mụ mụ thực sự là có khả năng.” Nam tử áo bào lam bí hiểm cười nói, “Như không phải nhìn thấy Ngài, ta còn tưởng rằng nơi đây nhất định là có cao nhân ở sau lưng làm chỗ dựa đâu ?” Gần đây có tin tức truyền ra, hần phái người thăm dò tìm hiểu, thì phát hiện rằng các đại thần tham dự chính sự hàng ngày thường lui tới Duyệt Hương Các vui chơi. Mà tin tức vốn là nên bảo mật, chắc chắn là sẽ bị đám quan viên để lộ ra cho các nữ tử ôn nhu này. Thanh lâu nữ tử bình thường chắc là sẽ không quan tâm những tin tức triều đình đại sự, xem ra Duyệt Hương Các nhất định không phải là thanh lâu bình thường đơn giản như vậy.

“Ở đâu, ở đâu...” nghe nam tử áo bào màu lam bảo nói, tú bà trong lòng khẽ nhảy lên. Đáng vẻ tươi cười bỗng cứng đờ lại, đôi mắt ái tài không dám nhìn vào mắt nam tử này. Người này xem ra không đơn giản, chỉ sợ lần này thần tài sẽ là mằm tai họa.

Bầu không khí có chút quỷ dị, nam tử áo bào màu lam híp mắt nhìn tú bà đang cường chế trấn định thần sắc. Xem ra, quả nhiên nơi này cất giấu bí mật.

“Mụ mụ, ban ngày ban mặt, Ngài bảo chúng ta đứng đây để làm chi ?”

Tú bà cảm thấy nhanh chóng chống đỡ không được ánh mắt sắc bén của nam tử áo bào lam này, đám cô nương trên lầu ăn mặc mát mẻ bộ dạng ngái ngủ, ánh mắt mông lung. Bị quấy rầy giấc ngủ, tâm tình đều cảm thấy khó chịu.

“Ôi, nhìn các người bộ dạng này, còn không sợ bị công tử chê cười.” Tú bà vội vàng thuận thế né qua ánh mắt của nam tử áo bào lam, thân thể xệt qua hần hướng thang lầu đi đến.

“Công tử ?” Vốn là hai tròng mắt mông lung, các cô nương vừa nghe có khách, lập tức thanh tỉnh không ít. Tái nhìn lên, yêu, hai vị công tử này thật đúng là anh tuấn a. Đặc biệt là nam tử áo bào lam, một thân quân áo hoa lệ, cử chỉ ưu nhã lại tôn quý, vừa nhìn là thấy ngay nhà giàu đệ tử. Hai tròng mắt mông lung xoẹt xoẹt sáng lên, tài chủ tới rồi.

“Ai nha, mụ mụ, Ngài thế nào không nói sớm. Để chúng ta còn chỉnh trang lại trang phục, thực sự là khiến cho nhị vị công tử chê cười rồi.” Một nữ tử già mồm cãi láo, hướng hai vị công tử cười cười, “Xin mời đợi bọn ta về phòng trước rửa mặt chải đầu một chút rồi sẽ quay lại hầu hạ nhị vị công tử.”

Đám cô nương sau đó hướng hai người cúi chào, rồi bước nhẹ nhàng trở về phòng. Nhưng khi đám cô nương trở về phòng thì tốc độ nhanh như tên xẹt, tranh nhau chạy thật nhanh, chỉ sợ tỷ muội phía sau vượt lên trước mình.

“Ha hả ...”

Nam tử áo bào lam nhin cười không được, tiếng cười làm cho tú bà cảm thấy kinh hãi.

“Mụ mụ.” Nam tử áo bào lam đột nhiên mở miệng nói.

“A, công tử có cái gì phân phó ?” Tú bà kinh ngạc nhìn hắn. Nhìn con người hắn sâu như u đàm, không thấy được đáy, càng cảm thấy người này không đơn giản, sợ rằng hôm nay là lai giả bất thiện. Trong lòng trầm tư, hay là để xem tình hình đi sao.

“Chúng ta nguyên là mộ danh mấy hoa khôi của Duyệt Hương Các mà tới, không ngờ lần trước đến thì có việc gấp, đánh phải vội vàng vàng rời đi. Hôm nay vừa lúc rảnh rồi mới tới đây. Không biết mụ mụ có hay không tạo thuận lợi cho chúng ta gặp các nàng.” Nói xong, lại xuất ra một thỏi vàng.

Thỏi vàng kim quang chói lọi, tú bà nhin không được, ánh mắt lần thứ hai lại lóe sáng lên. Thế nhưng không dám tiếp nhận, mà chỉ là miệng cười cười nói: “Công tử nếu muốn gặp tự nhiên là không thành vấn đề, nhưng nếu muốn gặp cả bốn vị thì sợ rằng ... ?” Một vị hoa khôi đã là giá trên trời, bốn vị cùng nhau gặp, tự nhiên là giá trên trời hơn nữa. Vả lại người này vừa mở miệng là đòi gặp bốn vị, không biết là có ý đồ gì ? Con người chợt lóe sáng, nàng phải để ý mới được.

“Vậy Thủy Liễm đi sao.” Nam tử áo bào lam nói, nếu ta không có nhầm thì lần trước nàng kia là hoa khôi đứng đầu Thủy Liễm. Nhìn dáng dấp nàng lúc đó, hắn thậm đoán rằng, từ trên người nàng hắn là có thể biết được điều gì đó.

“Được, vậy xin mời công tử chờ một chút. Ta đi xem Thủy Liễm.” Tú bà cười nói, rồi chạy lên lầu. Hai người này thân phận thần bí, ý đồ bất thiện, xem ra phải mời tiểu chủ tử ra tay mới được.

Đi tới nơi hậu viện trống trải, đưa mắt cẩn thận nhìn bốn phía, thấy không có ai, nàng duỗi tay đem một bức thư tín cột vào chân con chim Bồ câu. Hai tay nàng ôm lấy Bồ câu, vung tay lên. Bồ câu giang rộng đôi cánh bay đi, dần dần mất hút tại nàng trước mắt.

Ánh nắng lung linh chiếu rọi, nhưng ai biết mưa gió có hay không đột nhiên buông xuống đâu ?

25. Q.1 - Chương 25: Bí Mật Duyệt Hương Các (Hạ)

Thủy Liễm Các.

Nơi đây sáng sủa sạch sẽ, không gian thoáng mát. Từng cơn gió nhẹ khẽ lướt qua, khiến cho rèm cửa phất phơ chập chờn, hương trà nồng đậm thơm ngát.

Mái tóc theo gió nhẹ bay, đôi mắt sáng chăm chú nhìn nam tử đang bước tới. Người này ngũ quan rõ ràng, con người sâu thẳm, mũi cao, đôi môi mỏng, mặc một bộ áo bào màu lam thêu viền vàng, đai lưng khảm một viên bảo thạch trong suốt. Bước chân uy nghiêm, khí chất cao quý không gì sánh được. Hắn chẳng phải là người lần trước đến rồi đã lại vội vã rời đi sao?

Thủy Liễm đột nhiên cảm thấy trống ngực rộn ràng, hai gò má trắng như tuyết ửng hồng. Vốn nói nơi đây không có chân tình, thế nhưng hiện tại nàng vẫn không thể rời đôi mắt đẹp mê ly khỏi người nam tử kia. Nàng lúc này chân tay luống cuống, đầu còn tác phong của hoa khôi đứng đầu đâu?

“Liễm nhi a, người lo lắng gì chứ ? Xin mời công tử ngồi.” Tú bà thấy Thủy Liễm si ngốc nhìn nam tử áo bào lam, nàng khẽ cau mày. Nàng thiên toán vạn toán không có ngờ tới, chính mình khéo tay dạy dỗ, Thủy Liễm cũng không thể đối phó, bị mỹ nam tử kia mê hoặc. Việc này nhưng nguy rồi, vạn nhất hai người này thực sự là nhằm tứ đại hoa khôi mà tới, vậy không phải là mỗi người đều bị hắn mê hoặc đi sao?

“Dạ, mụ mụ” Thủy Liễm lấy lại tinh thần, hướng nam tử áo bào lam hành lễ. Nàng nở nụ cười yếu ớt, dịu dàng nói, “Vừa rồi ta thất lễ, xin công tử không lấy làm phiền lòng”.

“Cô nương chớ đa lễ, là do tại hạ mạo muội, quấy rối cô nương nghỉ ngơi.” Nam tử áo bào lam khẽ môi nhếch cười, lời tuy áy náy, nhưng cử chỉ cực kỳ ưu nhã, có một loại cao cao tại thượng cảm giác.

Ảnh theo sau nam tử áo bào lam ngồi xuống, nhìn Thủy Liễm tráng tách rót trà, hương trà thơm ngát phảng phất bao trùm căn phòng.

“Liễm nhi, ngươi hãy hầu hạ hai vị công tử cho thật tốt. Mụ mụ ta sẽ không quấy rối nữa.” Tú bà nói xong, hướng nam tử áo bào lam hành lễ. Mụ mụ bước ra khỏi cửa phòng, vẻ mặt tươi cười giả tạo lập tức biến mất. Thần sắc nàng trở nên ngưng trọng, nàng phân phó nha hoàn hầu hạ Thủy Liễm nếu nghe được điều gì thì nói lại cho nàng biết. Sau đó vội vàng hướng ra ngoài bước đi.

“Hai vị công tử, có muốn nghe ta gảy một khúc đàn không?” Thủy Liễm rót trà mời hai người, rồi ưu nhã ngồi xuống bên đàn. Ngón tay nhỏ dài tùy ý nhẹ lướt trên dây đàn, nở nụ cười yếu ớt hỏi.

“Nghe nói Thủy Liễm cô nương gảy đàn rất tuyệt, chúng ta sao lại có thể bỏ qua.” Nam tử áo bào Lam tay khẽ lay động ngọc phiến nói.

“Không biết công tử muốn nghe khúc nhạc gì?” Thủy Liễm hé miệng cười, con ngươi quỳnh rũ lấp lánh. Trong nháy mắt, nàng hiện lên một cái ý niệm trong đầu. Nếu như có thể làm cho vị công tử này để ý đến nàng, dù cho có phải làm thiếp, thì cũng tốt hơn là ở thanh lâu này, để rồi chứng kiến tuổi thanh xuân dần trôi qua... Vả lại nàng đối với vị công tử kia rất có hảo cảm, ý niệm này khiến cho nàng cảm thấy có chút hạnh phúc.

“Cô nương gảy khúc nhạc gì, chúng ta sẽ nghe khúc nhạc đó.” Nam tử áo bào lam dựa lưng vào ghế, vẻ mặt có vài phần đắc ý.

Thủy Liễm cúi đầu suy tư, hai tay nàng đặt trên dây đàn. Ngón tay nhẹ lướt khẽ gảy đàn, thanh âm thánh thót vang lên. Nàng hé mở môi, giọng hát như tiếng chim Hoàng Oanh khẽ ngân lên:

“Chim Phượng, chim Phượng về cố hương,

Ngao du bốn bể tìm chim Hoàng

Thời chưa gặp chừ, luống lỡ làng.

Hôm nay bước đến chốn thê lương.

Có cô gái đẹp ở đài trang,

Nhà gần người xa nào tâm trạng.

Ước gì giao kết đôi uyên ương,

Bay liệng cùng nhau thỏa mọi đường.”

“Chim Hoàng, chim Hoàng ở nơi đâu,

Giang lên đôi cánh lượn tình không.

Giao tình thông ý tâm hài hòa,

Lòng dạ lẫn nhau người quan ái

Hai cánh vỗ lên bay cao,

Không cảm thấy ta lòng đau xót.”

Khúc nhạc chi lyến, đúng là một khúc Phượng cầu Hoàng .

Nàng một bên ưu nhã vừa gảy đàn vừa hát, ánh mắt long lanh ngó nhìn nam tử áo bào lam. Ngoài cửa sổ, từng cơn gió mát khẽ lùa vào, mái tóc nhẹ bay, vạt áo theo gió chập chờn...

Dung mạo mỹ miều, thật là như một bức tranh đẹp.

Từ đầu đến giờ, nam tử áo đen vẫn không nói một lời, con ngươi băng lãnh lóe sáng, cảm thấy có chút ngoài ý muốn nhìn Thủy Liễm. Thấy nàng ngó nhìn chủ tử, liền đoán rằng là nàng đã bị chủ tử mê hoặc.

Nam tử áo bào lam dường như không nhìn thấy biểu tình của Thủy Liễm, khóe miệng hé mỉm cười, đến khi khúc nhạc hoàn tất, vỗ nhẹ nhẹ tay tán thưởng.

“Quả nhiên là một khúc nhạc hay, giọng hát cũng thật là tốt.”

“Công tử quá khen.” Nam tử áo bào lam tán thưởng làm cho Thủy Liễm hài lòng cười rộ lên, nhưng lòng nàng quan tâm nhất là hắn có hiểu được ý tứ của nàng ?

“Tại hạ rất ngạc nhiên.” Nam tử áo bào lam nhìn nụ cười yếu ớt của Thủy Liễm, chợt cau mày lại, “Thủy Liễm cô nương tài hoa như vậy, khuôn mặt đẹp như vậy, sao lại cam nguyện ở Duyệt Hương Các ?”

“ . . . ”

Thủy Liễm thần sắc có chút sững sờ, công tử áo bào lam hỏi khiến cho nàng không ngừng âm thầm suy đoán: hắn muốn nói là nàng không nên ở nơi này ? Hay là đang cự tuyệt hảo ý của nàng, muốn nói rằng nàng thân phận hèn mọn không xứng với hắn ?

Thủy Liễm vội đưa mắt nhìn hắn, thấy hắn hé miệng mỉm cười, không có giống là khinh thị thân phận của nàng. Chẳng lẽ là thương tiếc nàng sao? Như thế suy đoán, khóe mắt nàng đã hơi rơm rớm nước mắt, biểu tình đầm đìa đáng yêu. Nàng khẽ mở miệng, lời nói chứa đựng sự ưu thương:

“Ta cũng không muốn như vậy, nhưng thân phận như chúng ta còn có thể làm được gì bây giờ? Hơn nữa Duyệt Hương Các tuy là thanh lâu, nhưng ta chỉ là bán nghệ chứ không bán thân.”

“Duyệt Hương Các lão bản đối với cô nương tốt không?” Mắt thấy không có đạt được đáp án, nam tử áo bào lam lại hỏi.

“Không sai.” Thủy Liễm gật đầu, “Lão bản mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng rất tài năng. Nàng đem Duyệt Hương Các giao ụ mụ xử lý, lâu lâu mới đến kiểm tra một lần.”

“Tuổi còn nhỏ ?” nam tử áo bào lam nghiêng ngẫm lời này, lẽ nào Duyệt Hương Các là do một tiểu hài tử chưởng quản sao? Hắn nhếch miệng cười, đối với bí mật của Duyệt Hương Các càng cảm thấy hứng thú.

“Phải” Thủy Liễm nhớ tới tiểu lão bản Duyệt Hương Các, nàng chưa từng có gặp qua tiểu hài đồng lợi hại như thế. Quả thực là khiến cho người không thể tin được, nàng cả người toả ra khí thế lãnh lệ cùng với trí tuệ tuyệt luân, đều không có người nào có thể sánh bằng.

“Nghe cô nương vừa nói như thế, tại hạ nhưng thật ra đối với cô nương vừa nhắc đến tiểu lão bản thì lại cảm thấy rất hứng thú.” Nam tử áo bào lam phe phẩy ngọc phiến, không che giấu ý tứ, đậm nhiên nói.

“A ?” Thủy Liễm cười yếu ớt, tiểu lão bản thân phận đặc thù, cũng không phải các nàng muốn mời thì có thể mời tới. “Công tử tuần tú lịch sự, khí độ bất phàm, nghĩ đến thành tựu tất nhiên là không thể so chúng ta lão bản kém.”

“Cô nương quá khen.” Nam tử áo bào lam khẽ cười, dường như không để ý rằng nàng đang tìm hiểu thân phận của mình nói.

“Công tử làm nghề nghiệp gì ?” Thủy Liễm thẳng thắn dụ dằng hỏi.

“Tại hạ chỉ là làm ăn kinh doanh nhỏ.” Nam tử áo bào lam thản nhiên nói, “Tất nhiên là không thể so sánh được với Duyệt Hương Các của các người, nghĩ đến vị tiểu lão bản kia nhất định là kỳ tài trong thương nghiệp? ” Ngôn từ khéo léo uyển chuyển nói.

“Thì ra là như vậy” Thủy Liễm nghe hắn nói là thương nhân, trong lòng đại hỉ. Tuy nói công nông sĩ thương, trong đó thương nhân là vị trí thấp nhất. Nhưng trên thực tế thì thương nhân mới là thượng đẳng, có tiền có thể sai ma khiến quỷ. Nếu như có thể gả chồng vào nhà hắn, mặc dù không nói vinh hoa phú quý, nhưng tuổi già... ít nhất ... không phải lo lắng. Lại thấy hắn đối với tiểu lão bản cảm thấy hứng thú, thì cũng theo lời của hắn tiếp được đi.

“Chúng ta Duyệt Hương Các là thanh lâu có uy tín, nhưng chân chính phát triển thì mới chỉ từ bốn năm trước. Bốn năm trước, tiểu lão bản của chúng ta mới tròn năm tuổi, nàng sau khi tiếp nhận nơi này thì có nói là sẽ đem Duyệt Hương Các phát triển thành đệ nhất đại thanh lâu của cả Thiên Diệu hoàng triều, lúc ấy chúng còn chưa tin. Dù sao Duyệt Hương Các lúc đó bản thân kinh doanh cũng gặp nhiều khó khăn, hơn nữa thấy nàng khí phách, ý chí kiên định, mụ mụ nói rằng không bằng đánh cuộc một phen. Lại không nghĩ rằng thực sự như tiểu lão bản nói, Duyệt Hương Các không ngừng phát triển đi lên.”

“Năm tuổi hài đồng ?” Nam tử áo bào lam nghe nàng nói xong, đôi mi chớp chớp. “Thủy Liêm cô nương là đang nói giỡn sao, năm tuổi hài đồng nào có bản lĩnh như vậy?” năm tuổi hài đồng đem một tòa thanh lâu nguy nga trở thành đệ nhất đại thanh lâu, mới nghe qua thực sự đều cho là nói nhảm mà thôi. Mà ngay cả lúc hán năm tuổi cũng chỉ sợ không có bản sự này, lẽ nào thật có tiểu hài đồng lợi hại như vậy?

“Ta sao lại lừa dối công tử ?” Thủy Liêm nhợt nhạt cười, “Việc này ta đích thân chứng kiến, đều là sự thật.”

“Nếu quả thực như vậy, vậy thì thực sự là thần đồng.” con người sâu hút lóe sáng, nam tử áo bào lam chậm rãi nói.

Ảnh ngồi ở một bên, con người băng lãnh cũng hơi lóe sáng.

“Không biết quý tính vị tiểu lão bản là gì ?” Nam tử áo bào lam gấp gấp hỏi, như vậy kỳ tài, hán cũng muốn gặp gỡ một phen.

“Này. . .”

Nghe được lời nam tử áo bào lam vừa hỏi, Thủy Liêm giờ mới đột nhiên ý thức được, vừa rồi mình tựa hồ vô ý đã tiết lộ nhiều chuyện. Gương mặt quyến rũ khẽ cau lại, tuy nói nếu có thể được gả chồng vào nơi phú quý là chuyện tốt, thế nhưng nếu tiết lộ thân phận của tiểu lão bản thì chỉ sợ không có phúc mà hưởng, mất mạng như chơi. Trong đầu nàng chợt hiện lên ánh mắt lãnh lệ của tiểu lão bản, nàng kim lòng không được sợ run lên.

Nam tử áo bào lam con người chợt lóe, xem ra nàng cũng không phải không hiểu chuyện, đã nhận thấy được rằng mình đã tiết lộ nhiều chuyện, hiện giờ bắt đầu im miệng.

Ảnh ngồi ở một bên, ánh mắt vẫn chăm chú để ý đến tiểu nha hoàn đứng bên, thấy tiểu nha hoàn lặng lẽ rời khỏi phòng. Xem ra là muốn đi báo tin, e rằng người mà chủ tử muốn biết sẽ rất nhanh gặp được.

26. Q.1 - Chương 26: “nữ Vương” Gặp Hoàng Đế (Thượng)

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu rọi vào, từng vệt nắng in lại quang ảnh trên nền sàn. Ngoài cửa sổ, gió hạ nhẹ thổi, đem hương hoa phảng phất không gian.

Mành lụa trắng phất phơ, tú bà ngồi suy tư trên giường.

Tú bà dung trang tươi đẹp, khóe môi khẽ nhếch lên thỏa mãn đáng tươi cười. Hôm nay gặp được hai nam tử kia hiểu chuyện, ngân lượng đến đây tay. Bốn năm qua, nàng không ngừng nỗ lực dốc sức quản lý Duyệt Hương Các cho thật tốt. Nhớ tới Thủy Liêm ở trong phòng cùng với hai nam tử thần bí kia, đáng vẻ tươi cười chợt tắt ngúm. Dựa vào bản lĩnh của nàng, thì nàng chắc chắn rằng hai người này hôm nay đến đây là có mục đích. Hy vọng rằng không phải là chuyện xấu. Từ mép giường đứng lên, nàng đi tới đi lui. Bỏ câu đưa tin đã đi được nửa canh giờ, hán là giờ này tiểu chủ tử đã nhận được thư tín.

Vài sợi tóc lơ thơ trên trán nàng phe phẩy tung bay. Dường như lúc này, tâm tình của nàng nôn nóng bất an. Khẽ nhíu nhíu mày, cũng không biết hai người kia và Thủy Liêm đã nói những gì? Thủy Liêm kia rõ ràng là bị nam tử áo bào lam mê hoặc, càng nghĩ nàng càng khó chịu. Hận không thể có đôi mắt xem thấu tâm tư người khác, nếu không chỉ cần nhìn một cái là biết rõ ngay gian. Bích nhi tiểu nha đầu kia chậm chạp, cũng không biết có thể hay không thuận lợi nghe ngóng được tin tức?

Cộc cộc.

“Mụ mụ.” Tú bà đang lo nghĩ, chợt nghe thấy tiếng đập cửa ròn rập, tâm lại càng hoảng sợ. Nàng ngẩng đầu nghe ngóng, đây không phải là tiếng của Bích nhi sao?

Chi dát .

Nàng vội vàng ngồi dậy, bước ra mở cửa.

“Thế nào ? Có nghe được cái gì không?” Tú bà gơ tay kéo vội Bích nhi vào phòng, nàng khẩn cấp hỏi thăm.

Bích nhi nhìn vẻ mặt lo lắng của tú bà, nàng có chút giật mình, mụ mụ sao lại lo lắng như vậy? Ánh mắt nàng nghi hoặc, vội đem mọi chuyện nghe được nói lại cho tú bà:

“Đầu tiên là hai vị công tử nghe cô nương đánh đàn, cô nương gảy khúc nhạc là bản “Phượng cầu Hoàng”.” Kỳ quái, bình thường mọi ngày cô nương không bao giờ gảy khúc nhạc loại này.

“Phượng cầu Hoàng ?” Tú bà lãnh hừ lạnh một tiếng, quả nhiên nha đầu kia có tâm tư khác. Hừ, nghĩ muốn vỗ cái mông rồi đi, chứ có vọng tưởng. Nàng mất bao tâm tư công sức thổi phồng lên thành tứ đại hoa khôi đứng đầu. Nghĩ muốn qua sông rút ván, cũng không có cửa đâu.

“Dạ, phải mụ mụ.” Bích nhi gật đầu, “Vị công tử áo bào lam còn hỏi cô nương vì sao đồng ý ở tại Duyệt Hương Các ? Không có dự định gì khác sao ?”

Quả nhiên là nghĩ muốn lấy sừng, tú bà nắm chặt tay vào thành ghế.

“Nhưng điều kỳ quái chính là, tiếp theo bọn họ lại dò hỏi tới cái gì tiểu lão bản?” Bích nhi mở to mắt nghi hoặc nhìn tú bà hỏi. “Mụ mụ, Duyệt Hương Các chúng ta có cái gì tiểu lão bản thật sao?” Tiểu nha đầu mới đến Duyệt Hương Các được một năm, nên cũng không rõ ràng nơi này lắm. Chỉ là từng nghe Thủy Liễm nhắc đến tiểu lão bản lợi hại, nên nhin không được mà hiếu kỳ.

Tú bà trong lòng kéo một chút, lẽ nào bọn họ là hướng tiểu chủ tử mà tới ? Ánh mắt đắm chiêu bất động thanh sắc, nhìn vẻ mặt hiếu kỳ của Bích nhi tức giận nói: “Tiểu nha đầu trông nom nhiều việc làm gì ? Đi đi, xem tình hình bọn họ còn nói những gì nữa”.

Bích nhi không thu được đáp án, vẻ mặt có chút thất vọng, dù sao nàng chỉ là nha hoàn hầu hạ người khác, nên đành phải nghe lời. Nàng hướng tú bà hành lễ rồi xoay người rời đi.

Tú bà một lần nữa đóng cửa phòng, vừa quay người lại thì đã thấy tiểu chủ tử đang ngồi ở trên giường. Nàng chấn kinh hoảng hốt, chủ tử vào đây từ lúc nào ? Hai mắt nhìn xung quanh bốn phía, cuối cùng ngó ra cửa sổ. Lẽ nào nàng là từ ngoài cửa sổ đi vào ?

“Gặp qua tiểu chủ tử.” Nàng mím môi, chân bước khoan thai. Hướng Lãnh Loan Loan hành lễ, rồi nhu thuận đứng ở một bên. Giờ phút này, nàng hoàn toàn không còn dáng vẻ con buôn như trong những ngày thường.

“Àn.” Lãnh Loan Loan khe khẽ lên tiếng, đôi mắt lạnh lùng nhìn, “Vừa rồi ta cũng đã nghe hết những điều các người nói.” Không nghĩ tới, cứ nhiên có người điều tra về lão bản Duyệt Hương Các, việc này thật không bình thường. Bốn năm trước nàng mua lại nơi này, rồi giao tất cả mọi việc cho tú bà quản lý. Nàng chưa từng xuất hiện ở nơi này, cứ nhiên còn có người lại nhận thấy được. Xem ra quả thực không đơn giản, hai trông mắt hơi hơi nheo lại, nàng có vẻ cảm thấy hứng thú.

“Tiểu chủ tử, Ngài xem đến tột cùng là bọn họ đến đây có mục đích gì ?” Vốn tưởng rằng hai người kia đến đây là vì Thủy Liễm, hóa ra lại là vòng vo tìm hiểu tin tức của tiểu chủ tử. Chẳng lẽ là có người muốn đổi tiểu chủ tử bất lợi sao?

“Dẫn ta đi nhìn một cái.” Lãnh Loan Loan không quan tâm tú bà đang nghĩ gì, muốn biết hai người kia đến đây có mục đích gì, chỉ bằng nàng trực tiếp đi tìm hiểu.

“Dạ, chủ tử” tú bà cúi xuống hành lễ, rồi dẫn Lãnh Loan Loan hướng Thủy Liễm các đi đến.

Ở Thủy Liễm Các.

Bích nhi bưng mâm trái cây trở lại Thủy Liễm các, lại phát hiện thấy bầu không khí bên trong có chút vi diệu. Hai trông mắt mở to rồi lại không phát hiện ra điều gì. Hai tay đem mâm đựng trái cây đặt trên bàn, rồi lặng lẽ đứng ở một bên.

Thủy Liễm vẫn ngồi bên đàn, lại bắt đầu gảy đàn, cất tiếng hát khe khẽ. Khúc nhạc lả lơi, tiếng ca uyển chuyển.

Nam tử áo bào lam trầm tư suy nghĩ, con người lóe sáng quang mang. Xem ra Thủy Liễm cũng không phải nữ tử không hiểu biết. Hiện tại vô luận là hân hỉ thể nào, nàng hoặc là mỉm cười, hoặc là đánh đàn, không hề tiếp tục nói về lão bản Duyệt Hương Các nữa. Nhưng nàng càng không nói, mình lại càng thêm hiếu kỳ.

Tay cầm chén trà khe khẽ nhấm nháp, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân lại gần. Hấn vội vàng giả bộ vừa thưởng thức trà, vừa nghe nhạc khúc.

Đôi tai của Ảnh giật giật, hấn cũng đã phát hiện ra có người đang tới, nhưng hấn cũng vẫn ngồi im tại chỗ, yên lặng bất động.

“Hai vị công tử, ta đã lại quấy rối rồi.” Tú bà vẻ mặt tươi cười, cắt đứt tiếng đàn của Thủy Liễm.

Mấy người trong phòng nhìn ra hướng cửa, chợt thấy phía sau tú bà là một tiểu cô nương xinh xắn, vẻ mặt có chút kinh ngạc. Thủy Liễm sửng sốt, sau đó vội vàng đứng lên cung kính cúi mình hành lễ. Bích nhi hiểu kỳ mở to hai tròng mắt, nhìn thấy cử chỉ của Thủy Liễm cũng bắt chước hành lễ theo. Ảnh khẽ liếc mắt, nam tử áo bào lam ngồi ở trên ghế, đôi mi chớp chớp ra vẻ hứng thú nhìn thấy Lãnh Loan Loan. Chỉ thấy nàng tóc tết hai bên, đuôi tóc cài đôi trâm hoa, quần áo váy màu hồng nhạt, trên có thêu đoá hoa to. Dáng vẻ khả ái, đôi mắt hữu thần, bước chân ưu nhã, toàn thân có một cỗ khí tức lạnh lùng bất khả xâm phạm cao quý.

Lãnh Loan Loan đảo mắt nhìn mấy người trong phòng: Thủy Liễm quyền rũ xinh đẹp nàng đã gặp từ lâu. Tiểu nha đầu bên người Thủy Liễm thì đang mở to mắt hiểu kỳ nhìn nàng. Nam tử áo đen không nói một câu, khí chất đậm mạc phảng phất như một cái bóng. Còn Nam tử áo bào lam phong thần tuấn lãng, khí độ bất phàm, vậy hấn mới là chính chủ. Nhìn hấn quần áo đẹp đẽ quý giá, đôi mắt tinh anh, miệng hé cười, tay cầm chén trà ưu nhã, nhưng mà khi nàng cùng hấn chạm mắt nhìn nhau, thì trong lòng nàng chợt nhận thấy, hấn có một loại khí tức tương đồng với nàng. Người này rõ ràng là che giấu trong lòng khí phách, ngạo nghễ, bề ngễ. Tất cả khí thế, thần sắc của hấn đều không khoát khỏi ánh mắt của nàng.

“Mụ mụ, vị tiểu cô nương này là ?” nam tử áo bào lam đặt chén trà xuống nhú mày, ánh mắt khó hiểu nhìn bọn họ.

“Công tử, đây là. . .”

“Ta là lão bản Duyệt Hương Các.” Lãnh Loan Loan cất giọng nói còn pha chút trẻ con vang lên cắt đứt lời tú bà nói. Nếu hấn đến là tìm mình thì cũng không cần phải giấu diếm. Đôi mắt đen láy lạnh lùng nhìn nam tử áo bào lam, nàng cũng không vì ánh mắt lợi hại của hấn mà tỏ ra yếu kém.

“Gạt người.”

Bích nhi nghe được lời Lãnh Loan Loan nói, nếu như vài tuổi hài đồng cũng có thể là lão bản của đệ nhất đại thanh lâu, vậy các nàng những ... thành niên nữ tử này sẽ là thế nào đây? Chẳng phải là rất không hợp lý sao?

“Bích nhi, không được vô lễ.” Thủy Liễm thấy thiệp thân nha hoàn lỗ mãng như vậy, nàng nhịn không được vội trách cứ.

Lãnh Loan Loan lạnh lùng liếc nhìn tiểu nha đầu, Bích nhi trong lòng hoảng sợ. Trời ạ, ánh mắt thật lạnh lẽo. Nàng tựa hồ cảm thấy cả người như bị đông cứng lại, thân thể không ngừng run rẩy.

“Mụ mụ, mang các nàng đi ra ngoài đi.” Lãnh Loan Loan đứng tại chỗ lạnh lùng nói, bầu không khí trong phòng dường như đông lại.

Thủy Liễm nhìn nam tử áo bào lam muốn nói điều gì lại thôi, thật vất vả mới gặp lại hấn một lần, lẽ nào vừa gặp lại hấn đã phải vội vã biệt ly sao?

Bích nhi bị khí thế của Lãnh Loan làm cho sợ hãi, nàng nghẹn họng nhìn trân trối. Thời khắc này nàng mới hiểu được rằng, không thể nhìn dáng vẻ bên ngoài của Lãnh Loan Loan mà đánh giá nàng.

“Dạ, chủ tử” tú bà cảm giác được thần sắc lạnh lùng của Lãnh Loan Loan, hai bên trán nàng đã lấm tấm mồ hôi. Vội vã kéo tay Thủy Liễm lôi đi, Thủy Liễm lòng không tình nguyện cố níu tay đứng lại, vẻ mặt sửng sờ nhìn Bích nhi đang hướng ngoài cửa bước ra.

“Chậm đã .” nam tử áo bào lam đột nhiên nói, khóe miệng mang theo ý cười.

Thủy Liễm trong lòng kinh hãi, quay đầu lại yên lặng nhìn hấn.

“Mụ mụ.” nam tử áo bào lam nhìn tú bà, “Chúng ta cầm ngân lượng tới đây, lẽ nào đem cô nương mang đi, để khách nhân ở lại, vậy còn đạo lý gì?”

“Việc này, việc này.” tú bà nhìn Lãnh Loan Loan, mặt lộ vẻ khó khăn.

“Ta xin lưu lại hầu hạ công tử và chủ tử đi sao.” Thủy Liễm mở miệng khẩn cầu.

Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn nàng một cái, khiến cho Thủy Liễm ngượng ngùng đứng yên tại chỗ.

“Mục đích Công tử đến Duyệt Hương Các, đơn giản là muốn gặp ta đi.” Lãnh Loan Loan con người thâm trầm, ngữ điệu rắn chắc.

Thủy Liễm nghe thấy vậy, khẽ ngẩng đầu lên.

“Ha ha, tiểu lão bản quả nhiên thông minh.” Nam tử áo bào lam cất tiếng cười sảng khoái, con người thâm sâu nhìn Lãnh Loan Loan tán thưởng. Khóe miệng hé cười tiểu ý, cả người khí phách không ngừng dâng lên.

Câu trả lời của hắn làm cho Thủy Liễm buồn bã đau lòng, nguyên lai sự xuất hiện của hắn cũng không phải là vô tình. Hắn dụng tâm kín đáo tiếp cận mình là dò hỏi về tiểu chủ tử. Nàng vốn tưởng rằng hạnh phúc đang đến gần, nhưng đã quên mất rằng, nam tử có mấy người là chung tình, là thật lòng đâu? Đồi mồi trong veo mọng nước, nàng thất vọng, đau lòng rời đi.

27. Q.1- Chương 27: “nữ Vương” Gặp Hoàng Đế (Hạ)

Lãnh Loan Loan đứng đối diện với nam tử áo bào lam, hai người đối mặt nhìn nhau không nói một lời, dường như ai mở miệng trước thì người đó thua vậy.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng chiếu nghiêng mà vào, in lại quang ảnh kéo dài trên mặt đất. Gió Hạ mát lạnh từng đợt thổi vào phòng, làm tấm rèm cửa trắng bay phất phơ. Một tuần mỹ, một khả ái; một lớn một nhỏ đối diện nhìn nhau, thật là một bức tranh đẹp.

Ảnh ngồi im lặng, hai tròng mắt lạnh lùng không có mấy may biến hóa. Nhưng trong lòng hắn lại như hải triều đang cuộn trào mãnh liệt dâng trào. Hắn đã đi theo hầu chủ tử từ khi chủ tử của hắn còn làm Thái tử, chưa bao giờ thấy có ai có thể chống cự lại khí thế của chủ tử. Vậy mà hôm nay, có người có thể chống cự lại, hơn nữa lại là một tiểu cô nương. Hắn không thể không kinh ngạc, không thể không khiếp sợ. Hắn cảm giác được tiểu cô nương này bước chân mềm mại, rõ ràng là một cao thủ. Khẽ cắn chặt môi, hắn chăm chú nhìn hai người. Hiện tại không thể phán đoán tiểu cô nương này là địch hay là bạn, nếu như nàng đối với chủ tử bất lợi, thì mình cũng sẽ dùng toàn lực đem nàng diệt trừ, bảo vệ chủ tử an toàn.

“Tiểu lão bản vẫn muốn nhìn ta sao?” nam tử áo bào lam chính là đương kim Thánh thượng Hiền Viên Đêm, hắn khẽ mỉm cười cúi nhìn Lãnh Loan Loan trên tức nói. Thực sự là bất khả tư nghị, còn nhỏ tuổi như vậy, cư nhiên lại có khí thế ngạo nghễ như thế. Nàng lạnh lùng đứng ở nơi đó, ngẩng cao đầu, phảng phất tất cả mọi thứ đều ở dưới chân của nàng, hoàn toàn là dáng vẻ cao ngạo độc tôn của một tiểu nữ vương. Thú vị, chuyện này thực thú vị. Hắn gõ nhẹ tay vào cạnh bàn theo từng nhịp, thanh âm vang lên như cũng muốn hiểu kỳ cùng hắn.

Lãnh Loan Loan không thèm để ý tới bộ dạng trên tức của hắn, nàng bước đi ưu nhã ngồi xuống đối diện với hắn. Bất đắc dĩ, vì thân thể này nhỏ nhắn xinh xắn, nên khi ngồi cũng phải ngước đầu lên nhìn hắn, cái cổ ức chế không được tự nhiên, nàng lạnh lùng nhìn Hiền Viên Đêm ra lệnh:

“Người, ngồi thấp xuống một tí.”

Choang.

Hiền Viên Đêm vô ý làm rơi chén trà xuống đất, nước trà văng tung tóe. Hắn giật mình nhìn nàng, hắn không có nghe lầm chứ. Nàng, nàng cư nhiên ra lệnh cho hắn? Ánh mắt đăm chiêu cứng ngắc nhìn lại.

Ảnh trừng mở to mắt, hắn kinh ngạc lạnh lùng nhìn tiểu cô nương này. Hắn chăm chú quan sát lại nàng lần nữa. Thấy nàng quần áo váy đẹp dễ quý giá, cử chỉ ưu nhã, có thể thấy được nàng xuất thân không thấp. Nhưng cho dù xuất thân cao tới đâu thì cũng không thể cao hơn hoàng tộc. Nhìn nàng cử chỉ cao ngạo, khí

thể duy ngã độc tôn, chỉ sợ là người trong hoàng tộc cũng không có mấy ai có thể sánh được với nàng. Hơn nữa thấy nàng ẩn dấu nội lực cao thâm, vậy nàng đến tột cùng là ai?

“Người ra lệnh cho ta sao?” Hiên Viên Đêm có chút đăm chiêu mở miệng nói, đương kim Thiên tử Thiên Diêu hoàng triều cư nhiên bị một tiểu cô nương ra lệnh. Hắn không thể không nói rằng, lòng từ trọng của mình bị hao tổn. Nhưng trong lòng hắn có một loại cảm giác phức tạp dâng lên. Rất kỳ quái, đó là một loại cảm giác hỗn loạn. Thật là bất khả tư nghị, hắn cảm thấy trong lòng có một cổ hiếu chiến đang sục sôi.

Nhìn vẻ mặt của hắn, Lãnh Loan Loan bĩu môi, lòng không kiên nhẫn lặp lại lần nữa:

“Người, ngồi thấp xuống một tí.”

“Người . ”

Hiên Viên Đêm mím chặt môi, rồi đột nhiên nở nụ cười. Hắn xê dịch lại vị trí ngồi, ánh mắt chăm chú nhìn Lãnh Loan Loan. Cô bé này cao ngạo, lạnh lùng, lệ khí, nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy chán ghét nàng, mà trái lại khiến cho người ta hiếu kỳ về nàng.

“Đây là đạo đãi khách của Duyệt Hương Các sao?” con người thâm thúy lóe sáng, hắn nhìn thẳng vào đôi mắt nàng nói. Hắn hoàn toàn như đem nàng trở thành đối thủ, điều này thật thú vị, không phải sao ?

“Đạo đãi khách, tùy từng người mà đối đãi.” Lãnh Loan Loan cười chế giễu, “Đối đãi dụng tâm kín đáo người, tự nhiên không cần khách khí.” Con người lạnh lùng không chút nào che giấu quanh co, nhìn thẳng chằm chằm vào Hiên Viên Đêm.

“Các người rốt cuộc đến đây có mục đích gì ?” Mỗi chữ mỗi câu, ngữ khí càng thêm phần lãnh lệ. Dáng vẻ ưu nhã như bị bao phủ lên một tầng lạnh lùng, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn tản mát ra một cỗ khí thế bất khả xâm phạm cao quý, ngạo nghễ.

“Người cho rằng chúng ta có mục đích gì ?” Hiên Viên Đêm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc như vậy, nhin không được nghĩ muốn trêu đùa nàng.

“Ta không quản các người có mục đích gì.” Lãnh Loan Loan khẽ chớp đôi mi cong, dường như cánh bướm đập chồn. Người nam nhân này căn bản là đang trêu đùa mình, quanh co không chịu thừa nhận mục đích đến đây. Bất quá, nàng cũng không để ý. Chỉ cần nguy hiểm đến, nàng gặp phạt giết phạt, gặp yêu chém yêu.

Bàn tay trắng nhỏ khẽ dung dây chuông bạc, tiếng chuông giòn giã vang lên. Đôi mắt đen láy nghiêm túc nhìn Hiên Viên Đêm gần từng chữ:

“Người nếu muốn đối với ta bất lợi thì kết cục sẽ là như thế này.”

Từ ngón tay của nàng bắn ra một đoàn hỏa diễm nhằm tấm rèm cửa lao tới. Ngọn lửa bùng cháy lên, xinh đẹp không gì sánh được. Trong nháy mắt, đem tấm rèm thiêu đốt.

Hiên Viên Đêm vẻ mặt nghiêm nghị, cả người tản mát ra cường liệt băng lãnh khí tức.

Ảnh vội nắm chặt hai bàn tay, thân hình dường như như tia chớp vô thanh vô tức đứng chắn phía trước người Hiên Viên Đêm.

Lãnh Loan Loan lạnh lùng nhìn phản ứng của hai người, thoả mãn bĩu môi. Nàng ngồi yên tại chỗ, dáng vẻ có chút bướng bỉnh. Bàn tay phải khẽ búng một cái, nước trà trong chén cùng với nước trong bình hoa gần đó bốc lên tạo thành một dòng nước. Tiếng chuông lay động, dòng nước như có ý thức nhằm thẳng đám lửa đang cháy lao tới..

Xoẹt xoẹt.

Đám lửa xinh đẹp đột nhiên bị nước dội vào, nhanh chóng lụi tàn, Mặt đất lưu lại dấu nước, trong phòng tràn ngập mùi khói cháy.

Bầu không khí quỷ dị yên lặng. Ảnh lại không một tiếng động ngồi xuống một bên, chỉ là thần sắc của hắn vẫn rất khẩn trương. Nếu như lúc trước hắn cho rằng tiểu cô nương này cao thâm nội lực, thì lúc này vừa

thấy nàng có thể hô nước gọi lửa, hẳn thật không nắm chắc có thể bảo vệ được chủ tử tránh được bị thương, trong lòng hẳn cảm thấy lạnh ngắt.

Hiên Viên Đêm trầm mặc suy nghĩ, khuôn mặt tuần mỹ đăm chiêu, không biết là hẳn đang suy nghĩ điều gì.

Trầm mặc, trầm mặc.

Lãnh Loan Loan cười chế giễu, đứng ở trên ghế. Cao cao tại thượng quan sát Hiên Viên Đêm, nàng không quản này nam tử đang suy nghĩ điều gì ? Nàng suy nghĩ rất đơn giản, ngăn cản ta thì tử! Dù bất kể là ai, cũng không buông tha.

“Người là người ? Hay là yêu ?”

Một lúc lâu, Hiên Viên Đêm ngẩng đầu nhìn nàng, con ngươi thâm thúy tràn đầy vẻ nguy hiểm, thần tình có chút khấn trương. Nếu như tiểu cô nương này đối với Thiên Diệu Hoàng triều bất lợi, thì hẳn sẽ nỗ lực tất cả đại giới để diệt trừ nàng.

“Vô tri.” Lãnh Loan Loan nghe được Hiên Viên Đêm hỏi, lạnh lùng phun ra hai chữ.

“Người . ”

Hiên Viên Đêm gương mặt xám xịt, lồng ngực không ngừng nhấp nhô. Con ngươi thâm thúy bùng bùng lửa giận, hai bàn tay bóp chặt, khớp xương kêu răng rắc.“Ta hỏi lại một lần nữa, người là người ? Hay là yêu ?” Ngữ khí lãnh liệt, đối lại người khác chắc chắn sợ đến chân mềm.

Lãnh Loan Loan nhướng lên mi, “Ta tự nhiên là người.” Lời vô ích, nếu ta là yêu thì đã trực tiếp đem người nuốt vào trong bụng đi, đâu còn tùy xem thái độ của người như vậy.

“Vậy người vừa rồi điều khiển lửa và nước ?” Hiên Viên Đêm áp ủ thái độ hoà nghi, điều này rõ ràng không phải là người có thể làm được. Cho dù là cao thủ đứng đầu trên giang hồ, cũng không có khả năng làm được như vậy.

Lãnh Loan Loan nhẹ nhàng từ trên ghế nhảy xuống đất, nàng hôm nay tới không phải là để nói chuyện phiếm. Đối với sự nghi hoặc của Hiên Viên Đêm, nàng lựa chọn sự coi thường. Dù sao chỉ số thông minh của người cổ đại không thể so sánh được với nàng, cho dù giải thích thì hẳn cũng không thể hiểu. Hơn nữa nàng không cần phải lãng phí nước bọt dài dòng.

“Ta phải đi, các người cứ tự tiện.” Muốn nghe khúc, hay là muốn chơi gái, tùy bọn hắn đi. Nếu như bọn họ là người thông minh, tin tưởng rằng sẽ không trêu chọc nàng.

“Đợi chút .”

Hiên Viên Đêm bước ra từng bước, vươn song chưởng ngăn cản Lãnh Loan Loan.

“...” Lãnh Loan Loan không hề giận ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn.

“Tại hạ còn có một điểm nghi vấn.” Hiên Viên Đêm không để ý thần sắc không hề giận của Lãnh Loan Loan, đem mục đích cuối cùng nói ra.“Không biết Duyệt Hương Các vì sao phải thám thính chuyện của triều đình ?” Vài lần vốn nên bảo mật chuyện tình nhưng ở chỗ này đều bị tiết lộ đi ra ngoài, hẳn không thể coi thường. Vả lại tiểu cô nương này khí thế sợ run người, toàn thân sung mãn thần bí. Sự tình liên quan đến giang sơn xã tắc, hẳn không thể không đề phòng.

Nguyên lai là người của triều đình.

Lãnh Loan Loan giương đôi mi lên nhìn, đám cô nương làm việc cũng quá không cẩn thận tỉ mỉ. Cư nhiên bị người ta tìm tới cửa, không sai, trước đây nàng có mua Duyệt Hương Các chính là muốn lợi dụng đám người trắng hoa hồng tạp, thu thập tin tức, tự chính mình thành lập cơ quan tình báo. Xem ra phải cùng tú bà nói chuyện một lần, huấn luyện lại một nhóm cô nương tùy mặt gởi lời, cẩn thận hành sự.

Khẽ nhíu mày, nàng lạnh lùng nhìn Hiên Viên Đêm:

“Các hạ luôn miệng nói là Duyệt Hương Các chúng ta thám thính việc của triều đình, vậy sao không nói là quan viên triều đình các người tác phong bất chính, say mê ôn nhu hương sắc, khoe chính mình công tích,

địa vị để mà lộ bí mật đầu.” Làm sai sự tình chỉ biết giận chó đánh mèo nữ nhân, cũng không tại trên người mình tìm khuyết điểm, này có còn là nam nhân.

Hiên Viên Đêm mím môi, không phủ nhận lời của nàng. Quan viên triều đình đông đảo, đích xác là có số ít tư tưởng thoái nát, ngoài ra biết rằng có một số sâu mọt.

“Tự thân bất chính, lại đề phòng người khác thì có tác dụng gì!” Không hề dài dòng, Lãnh Loan Loan nhắm cửa trước đi ra.

Hiên Viên Đêm nhăm nuốt lời Lãnh Loan Loan nói, khoe miệng khẽ nhếch lên. Hắn quay người lại, nhìn Ảnh hỏi:

“Ảnh, ngươi cảm thấy tiểu cô nương này thế nào?”

“Không thể xem thường.” Ảnh thần nhiên phun ra bốn chữ.

” Không thể xem thường.” Hiên Viên Đêm thì thầm, “Ha ha, khó có được lần này, quả thực chuyến này đi không uổng công.”

“Ảnh, đi điều tra thân phận của nàng.”

“Dạ” Ảnh trầm thấp đáp.

“Tiểu cô nương, chúng ta còn có thể gặp lại” Hiên Viên Đêm thì thầm nói. Con người lóe ra quang mang, phi thường chờ mong.

28. Q.1 - Chương 28: Đêm Tối Tướng Quân Phủ

Màn đêm buông xuống, gió mát nhẹ thổi. Hằng hà vì sao sáng lấp láy trên bầu trời đêm, ánh trăng nhu hòa, soi rọi mặt đất.

Cửa sổ khép hờ, tấm rèm trắng buông phủ xuống đất mặt. Dưới ánh nền lung linh, tuần mỹ nam tử ngồi xem sách, vẻ mặt hòa ái, đọc chăm chú.

Cộc cộc.

Tiếng gõ cửa vang lên, nam tử ngừng đầu, nhẹ buông sách đặt xuống bàn, thần nhiên hỏi:

“Có chuyện gì?”

“Khởi bẩm Vương gia, thị vệ đi tra thám tin tức đã trở về.” Một thanh âm khàn khàn vang lên, đây chính là lão quản gia của Thiên vương phủ..

“Cho hắn vào đi.” Hiên Viên Thiên dựa lưng vào thành ghế, dường như có điều suy nghĩ.

“Dạ, Vương gia” lão quản gia trả lời.

Chi dát.

Cửa thư phòng bị đẩy ra, ánh trăng sáng từ bên ngoài ủa vào.

“Thuộc hạ tham kiến Vương gia.” Tên thị vệ bước vào, hắn cung kính hướng Hiên Viên Thiên quỳ xuống thi lễ.

“Đứng lên đi.” Hiên Viên Thiên nhẹ giọng nói, “Khổ cực cho ngươi, ngươi đã tra xét được điều gì?”

Hiên Viên Thiên mặc dù địa vị là dưới một người mà trên vạn người. Nhưng bản tính vốn ôn hòa, đối đãi với thuộc hạ quan tâm như huynh đệ, khiến cho đám thị vệ cảm thấy mình được tôn trọng. Nên cho dù bọn họ có khổ mệt, cũng cam tâm tình nguyện đi theo hắn.

“Tạ ơn Vương gia quan tâm.” Tên thị vệ cung kính thưa, “Thuộc hạ may mắn đã không làm nhục mệnh, trải qua nhiều ngày điều tra thuộc hạ đã xác định được kẻ khả nghi đêm đó lên vào là gian tế của Dạ Liêu quốc. Bọn họ muốn cướp bản đồ bố trí binh lực của ta.”

“Quả nhiên là như vậy.” Hiên Viên Thiên khẽ cau mày, xem ra lần này Dạ Liêu quốc đưa ra hôn sự, chỉ sợ cũng là có nguyên nhân bên trong. Chẳng lẽ bọn chúng muốn trong ứng ngoại hợp, định nuốt Thiên Diệu ta sao?

Gió từ ngoài cửa khe ủa vào làm cho tấm rèm vải trong phòng phát phơ chập chờn.

Hiên Viên Thiên thoáng trầm tư, đôi con ngươi trong suốt như nước lúc này lộ ra cơ trí quang mang. Phát hiện Dạ Liêu quốc phái người tới mật thám, tốt nhất là yên lặng theo dõi kỳ biến, để tránh khỏi dả thảo kinh xà. Đợi bọn hắc hành động, thì đem bản đồ giả cho bọn chúng lấy.

“Tiếp tục giám thị bọn chúng, không nên dả thảo kinh xà.” Hắc hướng thị vệ phân phó nói, “Nhưng phải để ý đến mọi hành động của bọn chúng, nếu có vấn đề gì thì phải bẩm báo bản Vương ngay.”

“Dạ, vương gia” tên thị vệ đáp.

“Người lui xuống trước đi.” Hiên Viên Thiên phát tay.

“Vương gia . ”

Tên thị vệ cũng không có rời đi ngay, vẻ mặt do dự, miệng định nói điều gì lại thôi.

“Còn có việc gì sao?” Hiên Viên Thiên kỳ quái liếc mắt nhìn tên thị vệ. Bộ dạng dè dặt như vậy, thật là làm cho người cảm thấy hiểu kỳ.

“Thuộc hạ có một chuyện không biết có nên nói hay không.”

“Người cứ nói đi, đừng ngại.” Hiên Viên Thiên mỉm cười nói.

“Thuộc hạ lần này tra xét gian tế Dạ Liêu quốc là một chuyện, nhưng trong lúc hành sự thì vô tình phát hiện thấy một đám người thần bí xuất hiện ở Thiên Diệu thành. Hắc xuất hiện không lâu thì có vài nữ tử bị mất tích. Thuộc hạ hoài nghi đám người này, nếu không phải là hái hoa tặc tử thì là đạo tặc.” Sự tình phát sinh, quan phủ địa phương đã tập trung nhân lực điều tra và giải quyết vụ án, nhưng đến nay vẫn không có kết quả gì.

“A, có việc này sao? !” Hiên Viên Thiên nhíu nhíu mày, dưới chân thiên tử cư nhiên dám phạm pháp.“Quan phủ điều tra vụ án có tra ra hung thủ không? ”

“Dạ không.” Tên thị vệ mím môi, nhớ tới mấy lão phụ đau đớn mất con gái, trong lòng hắc cũng hận bọn người này thấu xương.

“Người định nhờ bản vương phái người hiệp trợ phá án sao?” Xem ra có sáu một làm loạn, bằng không sao lại xảy ra việc như vậy. Bất kể hắc là Thiên Diệu con dân hay là thân đệ của Hoàng đế thì hắc cũng sẽ dốc hết toàn lực điều tra vụ án.

“Thuộc hạ lo lắng người kia tiếp tục làm càn, đến lúc đó chỉ sợ làm cho nhân tâm hoảng sợ.” Tên thị vệ nói. Việc này liên can đến bá tính huyết nhục, cho dù không có tài cán, thì hắc cũng sẽ vì bọn họ mà giúp sức.

“Ân. Bản vương đã biết.” Hiên Viên Thiên thần sắc nghiêm túc, “Người lập tức truyền khẩu lệnh của ta, dẫn người đến nha phủ tiếp quản vụ án.”

“Dạ, thuộc hạ xin đi ngay.” Tên thị vệ khẽ vui mừng, hướng Hiên Viên Thiên hành lễ rồi đi.

Bên tai nghe tiếng côn trùng rền rĩ từ ngoài cửa sổ vọng vào, nhưng Hiên Viên Thiên lại cảm thấy sự yên lặng. Đôi mắt mơ màng, trong đầu hắc chợt hiện lên hình ảnh khuôn mặt nhỏ nhắn, lãnh lệ của Lãnh Loan Loan. Khóe miệng khẽ nhếch lên, hắc nhin không được mỉm cười. Tiểu cô nương kia đã lưu lại ấn tượng khó phai trong lòng hắc.

Nhớ tới vừa rồi tên thị vệ nói rằng có không ít nữ tử mất tích, hắc không khỏi có chút lo lắng cho Lãnh Loan Loan. Tuy nói rằng tướng quân phủ đề phòng sâm nghiêm, tiểu cô nương kia tựa hồ thân thủ cũng không phải kém. Nhưng tâm hắc lúc này khẽ nhảy lên, hắc cực kỳ lo lắng. Mọi việc đều có thể xảy ra, vạn nhất nếu như nàng gặp phải tên tặc tử kia thì nên làm thế nào ?

Càng nghĩ càng không thể bình tĩnh, vẻ mặt bình tĩnh ngày xưa tựa hồ bị vứt sang một bên. Hắc vội đứng lên bước ra ngoài, hô to:

“Bay đâu, chuẩn bị kiệu.”

Tướng quân phủ.

Lãnh Loan Loan ngồi tại chính sảnh, vừa rồi nghe quản gia thông báo Hiên Viên Thiên tới, nàng đành ra đây nghênh đón. Gió đêm mơn man thổi, làm mấy sợi tóc trên trán nàng lay động phát phơ.

Một thân áo bào trắng, vóc người cao to. Ngũ quan thanh tú, khí chất ôn hòa. Hiên Viên Thiên cất bước tiến vào đại sảnh, vạt áo khẽ tung bay, nhìn dáng dấp một bộ phong thái tiêu dao.

Hiên Viên Thiên bước vào tướng quân phủ, nhìn thấy Lãnh Loan Loan mạnh khỏe ngồi ở trước mắt. Hắn đột nhiên thấy lòng mình rung động, ánh mắt lộ vẻ vui mừng. Không nghĩ tới vốn luôn luôn bình tĩnh, hắn cũng sẽ rung động như thế. Bất quá nhìn thấy nàng lúc này, tâm hắn trở nên yên ổn, nhẹ nhõm không ít.

“Vương gia, mời ngồi.” Lãnh Loan Loan ưu nhã vươn tay nhỏ bé ra mời, thái độ thông dong, cao quý.

“Đa tạ Tam tiểu thư.” Hiên Viên Thiên hướng Lãnh Loan Loan khom lưng chấp tay, mỉm cười. “Mạo muội đêm hôm quấy rối, mong rằng Tam tiểu thư không trách.”

“Đâu có.” Lãnh Loan Loan hướng Hiên Viên Thiên mỉm cười, nàng vội hỏi. “Không biết Vương gia đến đây có chuyện gì ?” Nàng thấy hắn ăn nói có vẻ nho nhã, thật đúng là phiến toái. Có việc gì thì nói thẳng ra, không nên dài dòng úp mở. Tuy rằng lần trước nàng nói có hứng thú với hắn, nhưng bất quá cũng chỉ là nhất thời mà thôi.

“Là như vậy.” Hiên Viên Thiên thấy lãnh Lãnh Loan Loan tựa hồ như quên chuyện hội đèn lồng hôm nọ, trong lòng không hiểu sao cảm thấy có chút mất mát. Hắn thu liễm tâm thần, nghiêm túc nói. “Mấy ngày gần đây Thiên Diệu thành xuất hiện một đám người thần bí tặc tử, đã có vài nữ tử bị mất tích. Quan phủ phái người truy nã, nhưng đến nay vẫn không kết quả.”

Có kết quả mới là lạ.

Lãnh Loan Loan đối với đám quan phủ rất khinh thường. Đám người này chỉ biết đứng trên mồ hôi nước mắt của nhân dân, gặp phải nguy hiểm thì là người chạy nhanh nhất. Nếu bọn họ có thể phá án, thì trừ khi mặt trời mọc ở phía tây.

“Cho nên ?” Lãnh Loan Loan nhìn hắn, lẽ nào hắn đêm khuya đến đây chính là thông báo việc này? !

“Lãnh Tướng quân hiện tại đang ở biên cảnh. Tướng quân phủ chỉ có hai vị tiểu thư làm chủ, bản vương lo lắng, cho nên đặc biệt đến xem. Hy vọng Tam tiểu thư, Đại tiểu thư chú ý an toàn.”

Lãnh Loan Loan nghe lời hắn nói, khóe miệng hé cười, hai tròng mắt nhìn chằm chằm hắn. Nàng thấy được sự lo lắng hiện lên trong mắt hắn, khiến cho nàng cảm thấy ấm áp. Nhưng đường đường là một vị Vương gia, chỉ dưới một người mà trên vạn người lại đi lo lắng cho nàng như vậy, nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái. Chẳng lẽ hắn thích nàng hay sao? Dù sao thân thể này mới chỉ là tiểu nữ chín tuổi, mà không phải là khuynh thành đại mỹ nhân gì. Hay là hắn chỉ cảm mến tiểu nữ hài?

Hiên Viên Thiên bị Lãnh Loan Loan nhìn, hắn thấy lòng hoảng hốt, tựa hồ cả người đều lơ lửng trước mắt nàng, mọi tâm tư của hắn đều bị nàng nhìn thấu. Hắn vội quay mặt nhìn hướng khác, con ngươi thoáng vẻ hoảng loạn.

Gian phòng tĩnh lặng, Lãnh Loan Loan mỉm cười. Con ngươi chăm chú nhìn Hiên Viên Thiên, nhưng trong đầu nàng lại hiện lên thân ảnh của một người. Thần sắc vốn lạnh lùng chợt trở nên nhu hòa. Hiên Viên Thiên bề ngoài cùng hắn giống nhau. Trước mặt người ngoài thì lạnh lùng, ngạo nghễ, nhưng trước mặt nàng thì lúc nào cũng dễ dãi, coi nàng như bảo bối. Người ngoài nói hắn lãnh khốc vô tình, thủ đoạn độc ác. Nhưng đâu có ai biết được trong lòng hắn có bao nhiêu khổ, cỡ nào cô độc... Lúc nàng tròn năm tuổi, thì mẹ nàng lâm bệnh qua đời. Người kia ngày càng trở nên đăm đăm, ôn nhu. Nàng cảm thấy trong lòng hắn rơi lệ, mọi sự yêu thương hắn đều dành hết cho nàng. Mặc cho nàng muốn gì được nấy, tùy ý nàng muốn làm gì thì làm. Hắn chỉ mỉm cười đứng theo nàng phía sau...

Khóe mắt đột nhiên mong nước, kí ức ngày xưa chợt ủa về... Hắn hiện giờ có khỏe không ? Từ lúc mình xuyên qua tới thời cổ đại này, hắn là hắn sẽ càng thêm cô tịch lẻ loi. Nàng cảm thấy hối hận. Nếu sớm biết

xảy ra việc thế này thì ngày ấy nàng sẽ không rời nhà đi. Nàng có hay không cố chấp, vẫn chưa từng một lần gọi hắn một tiếng “cha”?

Hiên Viên Thiên tựa hồ cảm giác được thần sắc dị thường của Lãnh Loan Loan, vội vàng quay đầu lại nhìn nàng. Chợt thấy khóe mắt nàng lóe ra tia sáng, nàng đang khóc sao?

“Người .” Hiên Viên Thiên vô cùng kinh ngạc.

“Đa tạ Vương gia đã lo lắng, đêm đã khuya, Vương gia có hay không nên rời đi?” Lãnh Loan Loan thô lỗ ngược mắt nhìn, thần sắc rất bình tĩnh. Hiên Viên Thiên tựa hồ cảm thấy vừa rồi là mình hoa mắt, nàng căn bản là không có rơi lệ.

“Vậy bản vương cáo từ.” Hiên Viên Thiên cảm giác được Lãnh Loan Loan tâm ý, nên cũng đành phải bắt đắc dĩ đứng dậy rời đi. Hắn ngẫm nghĩ, không biết rốt cuộc là mình muốn cái gì ?

Đêm nay thật là không bình thường...

29. Q.1 - Chương 29: Đêm Bắt Hái Hoa Tặc (thượng)

Ánh trăng sáng tỏ, rọi sáng mặt đất.

Tiếng côn trùng kêu rả rích, cây cối chấp chờn lay động.

Lãnh Loan Loan lẳng lặng ngồi tại chỗ, Hiên Viên Thiên rời đi đã được nửa canh giờ. Nàng trầm tư ngược nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ...

Tuy rằng, nàng đối với Hiên Viên Thiên khẩu khí vẫn lãnh liệt như cũ, nhưng chỉ có trong lòng nàng mình bạch. Khi phát hiện hắn có vài phần giống người cha ở thời hiện đại của nàng, nàng không thể coi thường hắn nữa. Hiên Viên Thiên đối với nàng thiện ý, khiến cho nàng không tự chủ được nghĩ đến người cha trước đây luôn luôn cưng chiều mình. Lúc chưa xuyên qua, nàng chưa từng một lần đặt mình ở địa vị của cha mình, luôn tùy hứng làm bậy, chỉ ý vào sự chiều chuộng từ ái của cha... Giờ đây, nàng mới biết quý trọng, đáng tiếc lại không còn cơ hội nữa. E rằng Hiên Viên Thiên xuất hiện, chính là bù đắp sự tiếc nuối trong lòng nàng. Nàng ước ao được trở lại thời hiện đại, lúc mẹ nàng còn sống, được đứng trước mặt cha mẹ làm nũng...

“Tiểu thư, đêm đã khuya, người đi nghỉ ngơi thôi.” Nhũ mẫu thấy Lãnh Loan Loan chưa trở về phòng, vội chạy đến phòng khách tìm nàng. Thấy Lãnh Loan Loan về mặt trầm tư, sự yêu thương trong lòng nàng lại dâng lên.

“Nhũ mẫu.” Lãnh Loan Loan nhìn nhũ mẫu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn lộ ra dáng tươi cười. Nhũ mẫu hay dong dài, lải nhải nhưng làm cho nàng cảm thấy ấm áp. Nàng như cảm thấy được sự ân cần chăm sóc của mẹ, vì vậy nàng đối với Nhũ mẫu như là thân nhân của mình.

“Người hài tử này.” Nhũ mẫu nhìn Lãnh Loan Loan ngây thơ đáng đáp, lòng nàng mềm nhũn yêu thương. “Mau nhanh trở về phòng đi thôi.”

“Ân.” Lãnh Loan Loan gật đầu, nhảy xuống cái ghế, theo Nhũ mẫu trở về chủ viện.

Vầng trăng sáng treo cao trên đỉnh đầu, ánh trăng nhu hòa. Hai người xuyên qua hậu viên hoa lá sum sê, dưới ánh trăng thân ảnh in bóng kéo dài trên mặt đất.

“Người đâu, người đâu.”

Một tiếng thê lương vang lên giữa bầu trời đêm, phá tan đi sự yên tĩnh.

“Làm sao vậy ?”

“Đã xảy ra chuyện gì ?”

Đám thị vệ tuần tra từ bên kia cũng chạy tới, dưới ánh trăng, thần sắc bọn họ trông rất khẩn trương. Nghìn vạn lần không nên có chuyện gì xảy ra, nếu không bọn họ sẽ bị tướng quân xử phạt.

“Hình như tiếng kêu là ở chỗ Đại tiểu thư truyền đến.” Nhũ mẫu nhíu mày suy tư, rồi khẩn trương nói với Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan nghi hoặc, nàng nhớ tới việc Hiên Viên Thiên tới lúc này, chẳng lẽ đám đạo tặc xông vào tướng quân phủ? Ánh mắt lãnh liệt liếc nhìn đám thị vệ đang chạy tới, đám người kia làm ăn kiểu gì không biết.

Bọn thị vệ bị Lãnh Loan Loan nhìn, nhất thời hoảng hốt, thần tình càng khẩn trương. Hận không thể tìm được cái khe nào tiến vào, Tam tiểu thư so với tướng quân nhưng càng đáng sợ.

“Lo lắng cái gì chứ? Còn không đi xem có chuyện gì xảy ra!”

Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói, trên người tỏa ra một cỗ khí thế vô thượng uy nghiêm.

“Dạ, tiểu thư” thị vệ trưởng liều mạng gật đầu, dẫn người hướng chỗ Lãnh Nguyệt Nhi chạy đi.

Chuyện thành linh xảy ra, tiếng kêu cũng làm cho đám hạ nhân giật mình tỉnh giấc, bọn họ cũng đều vội vàng mặc quần áo chạy ra.

“Các người đều trở về phòng hết đi.” Lãnh Loan Loan trừng mắt ra lệnh, đám hạ nhân sợ hãi vội vã quay trở về.

“Nhũ mẫu, ta cũng đi xem một chút. Người về phòng trước đi.” Lãnh Loan Loan nghiêng đầu nhìn về mặt lo lắng của Nhũ mẫu nói.

“Vây được.” Nhũ mẫu gật đầu, nàng muốn giúp cũng giúp không được, trái lại có khi còn làm vướng bận cho tiểu thư. “Tiểu thư, phải chú ý cẩn thận.” Nhũ mẫu lo lắng nói.

“Àn, được rồi.” Lãnh Loan Loan gật đầu, đợi Nhũ mẫu xoay người rời đi. Nàng thân thể như phi Yến nhẹ nhàng hướng phía Lãnh Nguyệt Nhi ở bên kia bay đi.

“Xảy ra chuyện gì?” Lãnh Loan Loan thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn hạ xuống sân, đã thấy Thu Đường xiêm y tán loạn, Lãnh Nguyệt Nhi đứng ngay ở bên cạnh, nước mắt lưng tròng. Hai người khẩn trương đứng ở một bên, nhìn đám người trong viện.

Phía trước, đám thị vệ rút đao khiêu chiến, đao quang lóe ra, bao vây hai tên hắc y nhân.

Lãnh Loan Loan xuất hiện khiến cho cục diện đang ở thế giằng co bị phá vỡ, Lãnh Nguyệt Nhi như thấy được cứu tinh, vội hướng nàng hô:

“Tam muội, hai người này là hái hoa tặc, bọn họ muốn bắt ta cùng Thu Đường đi.” Nghĩ đến chuyện vừa rồi, nàng vẫn nhìn không được cả người run. Nếu không phải Thu Đường liều mạng lớn tiếng kêu cứu, chỉ sợ các nàng đã bị bắt đi rồi.

“Xuy, một tiểu nữ oa thì làm được gì?” Một tên Hắc y nhân dáng vẻ cao kều nhìn thấy Lãnh Loan Loan, khóe miệng nhếch lên, cười nhạt nói.

“Tứ ca, tiểu cô nương này tướng mạo không tầm thường. Ngày sau nhất định là nghiêng quốc nghiêng thành, không bằng chúng ta đem nàng bắt lấy.” Tên hắc y nhân thân hình gầy nhom còn lại nhìn Lãnh Loan Loan đánh giá, hai mắt lóe sáng, không có hảo ý.

“Lớn mật.” Thị vệ trưởng nghe được hai tên tặc tử nói vội quát lớn, “Hai tên tặc tử cứ nhiên dám chạy đến tướng quân phủ làm loạn”

“Xuy. Tướng quân phủ tính là cái gì, hoàng cung bọn ta cũng dám đi.” Hắc y nhân thân hình cao kều cười nhạt, ngữ khí cuồng vọng, không có đem chúng thị vệ để vào mắt.

“Người.”

Bọn thị vệ bị bọn họ nói làm cho tức giận, vẻ mặt xám lại, nhưng cũng vô lực phản bác. Sáu năm về trước Lãnh Loan Loan thiếu chút nữa bị đâm, hiện tại đám người kia lại chạy đến tướng quân phủ bắt người. Đây không phải là tại trên mặt bọn họ giẫm lên trên một cước sao? Bọn họ còn có mặt mũi nào gặp người nữa.

“Chúng ta không cần theo chân bọn họ tổn lời vô ích. Dem bọn họ bắt lấy.”

Bọn thị vệ vốn là người trong binh doanh phái ra, chưa từng nhận quá sự vũ nhục này. Chỉ cảm thấy trong lòng máu dũng mà lên, tất cả đều mở to ánh mắt, hung ác độc địa trừng mắt nhìn hai tên Hắc y nhân.

“Tốt, xông lên”

“Lui ra.” Thị vệ trưởng hào hùng còn chưa có nói xong, liền đã bị Lãnh Loan Loan ngữ khí lạnh lùng cắt đứt.

“Tam tiểu thư ? !” Bọn thị vệ nghi hoặc nhìn nàng.

“Tứ ca, người xem tiểu cô nương này có đúng hay không có cổ quái ?” Tên Hắc y nhân gầy gò nhìn thấy tiểu cô nương này không e ngại bọn họ, trái lại cả người tỏa ra một cỗ khí tức lạnh liệt. Nên không khỏi hạ giọng đối với tên đồng bọn nói nhỏ, bọn họ không nên coi thường nha đầu kia đi sao.

“Có gì cổ quái ?” Tên tặc tử cao kều hừ lạnh, “Không phải chỉ là tiểu thư nhà giàu ngang ngược quen rồi thôi sao. Đây đàn thùng cơm mới có thể sợ nàng, ta sao có thể như vậy một bộ dạng đâu.”

“Tam muội ?” Lãnh Nguyệt Nhi có chút lo lắng nhìn Lãnh Loan Loan, nhìn không ra nàng lúc này trong lòng suy nghĩ cái gì. Bên người nàng, ánh mắt Thu Đường còn có chút mê ly, tựa hồ còn không có từ trong sợ hãi tỉnh lại.

Lãnh Loan Loan hướng Lãnh Nguyệt Nhi thoáng nhìn, con người lóe sáng bình tĩnh. Lãnh Nguyệt Nhi không nói lời nào, thần tình lại lo lắng như cũ.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, khuôn mặt Lãnh Loan Loan như được bao phủ lên một tầng sương vụ, đôi con ngươi lạnh lẽo như được ngâm trong khối băng ngàn năm nhìn hai tên hắc y nhân.

Hai tên tặc tử cuồng vọng cũng tìm lòng không được, sợ run cả người. Hai người nhìn nhau, đều thấy được trong mắt đối phương sự sợ hãi, sợ rằng tiểu cô nương này mới chân chính là cao nhân.

Tên tặc tử dáng cao kều đưa ngón tay chỉ một hướng... tên gầy nhom ánh mắt sáng lên, dường như hiểu ý tứ, thân hình vội hướng Lãnh Nguyệt Nhi lao đi.

“Đại tiểu thư . ”

Đám thị vệ cả kinh, hai người này định tấn công Lãnh Nguyệt Nhi hay sao ?

Bọn họ còn chưa kịp phản ứng, một đạo thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn như thiểm điện lao ra. Chỉ nghe phịch một tiếng, tên tặc tử gầy teo đột nhiên ngã xuống đất.

“Người ”

Tên tặc tử gầy teo toàn thân vô lực, té ngã trên mặt đất, vẻ mặt sững sờ. Hắn không thể tin được rằng, tiểu cô nương kia một chiêu đã đem hắn đánh bại. Làm sao có thể? Hắn làm sao có thể bị một tiểu cô nương nhất chiêu đánh bại?

“Lục đệ.” Hắc y nhân dáng cao kều kinh hô, hai tròng mắt phụt ra cường liệt hận ý, trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan. Thân hình chợt lóe, song chưởng giơ lên hướng nàng công tới.

Lãnh Loan Loan khéo miệng nhếch lên, đứng im tại chỗ không nhúc nhích. Chưởng phong nhằm hướng nàng đánh đến, khiến cho bọn thị vệ cùng Lãnh Nguyệt Nhi đều bị hù dọa, một thân thẫn thẫn đầm mồ hôi.

“Tam tiểu thư!”

“Tam muội!”

Lãnh Loan Loan dường như không nghe thấy tiếng bọn họ lo lắng la lên, đôi mắt tinh quang chợt lóe nhìn tên tặc tử đang đánh đến gần. Tên tặc tử dáng cao kều tựa hồ có chút bị ảnh hưởng, hai mắt thoáng thất thần, nhưng song chưởng vẫn đánh xuống. Đúng lúc này, Lãnh Loan Loan chỉ là khe khẽ búng tay một cái, Tên tặc tử dáng cao kều liền đã bị điểm huyết đạo.

Hắn tư thế cứng đờ đứng im tại chỗ, hai tròng mắt oán hận trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan. Trong lòng nhưng là phát hoảng, không nghĩ tới tiểu cô nương này thân thủ cao cường như vậy. Xem ra lần này bọn họ lãnh ít dữ nhiều.

Nhìn Tên tặc tử dáng cao kều xuất thủ sắc bén, nguyên tưởng rằng sẽ có một hồi ác chiến. Không nghĩ tới đơn giản như vậy đã kết thúc, bọn thị vệ cùng Lãnh Nguyệt Nhi đều có chút mộng. Thật lâu phản ứng không kịp, gió đêm lạnh lẽo thổi tới, làm cho bọn họ bừng tỉnh. Mở to mắt nhìn Lãnh Loan Loan, ánh mắt tràn đầy sự kính nể.

“Đây là trong truyền thuyết cách không điểm huyết a.”

Thị vệ trưởng đột nhiên cảm thán một câu, khiến cho bọn thị vệ càng thêm sùng kính nhìn Lãnh Loan Loan.

Lãnh Nguyệt Nhi mặc dù không biết cái gì là cách không điểm huyết, nhưng nhìn vẻ mặt bọn thị vệ thì nhất định là một môn công phu lợi hại gì đó. Đôi mắt ngược nhìn Lãnh Loan Loan, thần tình phức tạp. Từ bao lâu, vốn cho rằng Lãnh Loan Loan là một tiểu nữ oa nhu nhược, cư nhiên hiện giờ lại trở nên lợi hại như vậy. Khí thế và thân thủ của nàng phảng phất giống như là một người khác, hoàn toàn không giống với Lãnh Loan Loan trước đây...

30. Q.1 - Chương 30: Đêm Bắt Hái Hoa Tặc (hạ)

“Gia hỏa can đảm, cư nhiên dám trốn đến nơi đây.”

Một đạo thân ảnh màu trắng bay tới, thanh âm kia tựa hồ có chút quen thuộc. Lãnh Loan Loan khẽ nhíu mày, nhìn bóng người lướt tới.

Dưới ánh trăng, mái tóc đen dài, một thân áo trắng bị ánh trăng nhu hòa chiếu rọi, lóe sáng ngân quang, mây kiếm mắt sáng, đường hoàng. Nguyên lai là nam tử có thái độ kiêu ngạo, nàng đã gặp ở hội đèn lồng. Hẳn chính là đương kim minh chủ võ lâm Sở Ngự Hằng.

“Người phương nào tự tiện xông vào tướng quân phủ?”

Bọn thị vệ chỉ chốc lát sững sờ, rồi giơ đao lên hướng Sở Ngự Hằng phòng bị. Dưới ánh trăng, đao quang sáng chói. Bọn thị vệ cau mày, cư nhiên lại xông vào một người, bọn họ thật là mất mặt, chỉ có nước cầm đầu đi gặp tướng quân...

Sở Ngự Hằng bị đám thị vệ làm ất húng, hấn nhíu mày.

“Bản thiếu gia là truy hái hoa tặc mà vào.”

“Là người!” tên đạo tặc vóc dáng cao kều đang bị điểm huyết nhìn thấy Sở Ngự Hằng, vẻ mặt càng xám xịt lại. Thực là trời muốn tiết đường sống của huynh đệ bọn họ, bọn họ bị người này truy đuổi khắp nơi, không nghĩ tới hiện tại hấn vẫn đuổi tới Thiên Diệu thành.

“Hắc, lại gặp mặt.” Sở Ngự Hằng tủm tỉm cười nhìn tên đạo tặc cao kều, “Không nghĩ tới người nhìn thấy ta lại cao húng như thế, giơ hai tay hướng ta hành lễ.” Sở Ngự Hằng tầm mắt nhìn dáng dấp của hấn, nguyên lai là bị người ta điểm huyết.

“Người.” Tên đạo tặc cao kều tức giận đến nghiêng răng, nghiêng lợi, nhưng cũng chỉ có thể oán hận trừng mắt nhìn hấn, hận không thể đâm cho hấn một nhát.

“Ta.” Sở Ngự Hằng chỉ vào chính mình, “Bản công tử ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, mạo so với Phan An...”

“Khụ khụ.”

Lãnh Nguyệt Nhi nhin không được nở nụ cười, người này thực sự là dẻo mồm mép. Bất quá hấn dáng dấp thực sự anh tuấn, dưới ánh trăng, khuôn mặt mỹ lệ lạng lẽ ửng đỏ, ánh mắt đã không còn vẻ kinh hãi như vừa rồi. Ngay cả Thu Đường vốn thần tình sợ hãi mê man, cũng có vài phần thanh tỉnh.

“Yêu, nguyên lai có mỹ nhân ở đây a.” Sở Ngự Hằng nhìn Lãnh Nguyệt Nhi, cười đến phong lưu. Có lẽ là lần trước tại Duyệt Hương Các bị hoa khôi Thủy Liễm lạnh nhạt, Sở Ngự Hằng cho rằng mị lực của mình đã bị giảm đi. Nên ra khỏi Duyệt Hương Các, hấn lại đi dạo tiếp mấy nhà thanh lâu nữa. Hoàn hảo, ở các nơi này, cô nương nào nhìn thấy hấn đều không phải mặt đỏ lên thì tim đập rộn ràng. Căn bản là Thủy Liễm không có ánh mắt, nên mới có thể bị nam tử áo bào tím kia làm ề mẩn.

“Làm càn, không được vô lễ với Đại tiểu thư.” Thấy Sở Ngự Hằng ngả ngớn, thị vệ trưởng nhíu mày, người này thực sự là tróc hái hoa tặc sao? Hắn bản thân thật giống như hái hoa tặc không sai a.

“Bản công tử.” Sở Ngự Hằng đảo mắt nhìn quanh, tiếp theo hắn há miệng sững sờ, “Người, người tại sao lại ở chỗ này?” Hắn chỉ vào Lãnh Loan Loan kinh ngạc nói. Đây không phải là tiểu nha đầu ỉn ăn miết một vỏ sao?

“Nguyên lai mắt của người không đui mù.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng nhìn nam tử này. Thật không nghĩ tới, hắn cư nhiên trở nên nhiều lời như thế, bộ dạng ngả ngớn khiến cho người ta chán ghét. Càng làm cho nàng buồn bực là, hắn cư nhiên không có nhìn thấy mình.

“Người.” Sở Ngự Hằng chán nản, sau phút sững sờ, hắn lại nở nụ cười, “Ai, thật không có biện pháp a, ai kêu người nào đó rất nhỏ bé đâu.”

“Làm càn, dám can đảm vô lễ với Tam tiểu thư.” Thị vệ trưởng hai tròng mắt mở trừng trừng, nam nhân này rốt cuộc có địa vị gì? Đột nhiên xông vào đây, miệng luôn nói là truy hái hoa tặc, nhưng hắn hành vi ngả ngớn, nhìn lại càng giống như hái hoa tặc một dạng. Nếu hắn thực sự là có ý đồ bắt lương, bọn họ dù có đem đầu đi gặp tướng quân cũng không đủ để chuộc tội.

“Tam tiểu thư?” Sở Ngự Hằng kinh ngạc, tay chỉ vào Lãnh Loan Loan, “Tiểu nha đầu này là tướng quân phủ Tam tiểu thư?”

Lãnh Loan Loan lạnh lùng nhìn hắn.

“Các người trước đem này hai người này giải xuống phía dưới, sáng mai giao cho quan phủ.” Tay chỉ vào hai tên đạo tặc, Lãnh Loan Loan thản nhiên nói.

“Dạ, tiểu thư” thị vệ trưởng gật đầu, phía sau bốn gã thị vệ tiến lên đem hai tên tặc tử trói chặt lại.

“Còn có việc gì?” Nhìn thấy đám thị vệ bắt người nhưng không có vội rời đi, Lãnh Loan Loan nhíu mày hỏi.

“Tam tiểu thư, người này ? !” Thị vệ trưởng chỉ vào Sở Ngự Hằng chần chờ, người này không biết thân phận, vạn nhất đồng thời là một tên tặc tử thì làm sao bây giờ ? Tuy rằng hắn tướng mạo đường đường, nhưng tặc tử cũng không phải nhìn vào hình dáng bề ngoài để xét đoán.

“Này, bản thiếu gia đường đường là minh chủ võ lâm, làm sao có thể là người xấu được?” Sở Ngự Hằng nhìn sắc mặt thị vệ trưởng, hắn vội trấn tĩnh. Làm cái gì a? Thật là chủ nào tớ đấy, hắn phong thần tuấn lãng, nào có điểm giống như người xấu đâu chứ?

“Minh chủ võ lâm ?” Thị vệ trưởng hoài nghi nhìn hắn, nhưng thật ra có nghe nói minh chủ võ lâm Sở Ngự Hằng là một tuấn mỹ nam tử trẻ tuổi. Nhưng trước mắt người này, bộ dạng không đàng hoàng, thế nào là minh chủ võ lâm được chứ.

“Người đi xuống đi.” Lãnh Loan Loan phát phát tay, xem như là đã rõ thân phận của Sở Ngự Hằng.

“Thuộc hạ xin cáo lui.” Thị vệ trưởng thấy Lãnh Loan Loan điềm tĩnh như vậy, chẳng nhẽ thiếu niên này thực sự là minh chủ võ lâm sao. Lắc lắc đầu, hắn thật không hiểu nổi, sao lại có thể chọn một người tuổi còn trẻ lại ngả ngớn như thế làm minh chủ võ lâm được chứ?

Bọn thị vệ rời đi, bầu không khí ồn ào thoáng cái yên lặng xuống.

Ánh trăng sáng tỏ soi rọi, gió đêm lành lạnh thổi.

Thu Đường nhịn không được, thân thể khẽ run rẩy, mái tóc có vài phần hỗn loạn.

Lãnh Nguyệt Nhi thấy Thu Đường như vậy, trong lòng có chút lo lắng.

“Tam muội.” Nàng nhìn Lãnh Loan Loan, lại nhìn Sở Ngự Hằng, nhất thời không biết làm sao.

“Người trước mang nàng vào phòng đi, ta sẽ sai người tìm đại phu đến xem sao.” Lãnh Loan Loan thản nhiên nói, đối với việc ỷ lại của Lãnh Nguyệt Nhi đã thành thói quen.

“Ân.” Lãnh Nguyệt Nhi gật đầu, lại nhìn nhìn Sở Ngự Hằng. Cảm giác được hắn đối Lãnh Loan Loan không có ác ý, mới dìu Thu Đường vào phòng.

Tại mảnh sân rộng giờ chỉ có còn lại Lãnh Loan Loan cùng với Sở Ngự Hằng. Gió mát nhẹ thổi, mảnh sân được ánh trăng chiếu sáng, bóng hai người in dài trên mặt đất.

Sở Ngự Hằng buồn bực cúi đầu nhìn Lãnh Loan Loan, không nghĩ tới lần này lại gặp nàng trong tình huống như vậy. Nhìn hai tên tặc tử bị chế trụ, xem ra là do nàng ra tay. Không nghĩ tới, một tiểu cô nương lại lợi hại như vậy. Ánh mắt hắn phức tạp, lóe sáng ra quang mang. Thật là bất khả tư nghị, rốt cục tiểu cô nương kia còn giấu diếm chuyện thần kỳ gì nữa?

“Hắc, các người tướng quân phủ rộng lớn như vậy, không ngại thêm một người đi sao?” Hắn nhíu mày nhìn Lãnh Loan Loan, môi khẽ nhếch, có chút khiêu khích nói. Hắn tại trong lòng đánh cược, thế nào tiểu nữ oa này cũng lưu mình lại. Nghĩ muốn thăm dò bí mật của nàng, thì ở bên nàng là biện pháp tốt nhất.

Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hắn, nghĩ muốn ở lại thì nói thẳng ra, việc gì phải khích tướng. Hắn về điểm này tâm tư dấu diếm được ai.

“Người muốn ở lại thì ở lại đi.”

Nói xong, nàng hướng ra phía ngoài bước đi.

“Ặc, thật không được tự nhiên.”

Sở Ngự Hằng nhìn nàng lạnh lùng, bữu môi, đi theo.

Trong hậu viên, hai bóng người một trước một sau bước đi...

Lãnh Nguyệt Nhi ở trong phòng, nghe được thanh âm của hai người xa dần, nàng vội đi tới cửa sổ nhìn. Mảnh sân to rộng đã yên lặng trở lại, gió đêm nhẹ thổi, cây cối chấp chờn, vài sợi tóc theo gió nhẹ bay, bóng nàng in trên vách có chút cô tịch...

Ánh trăng sáng tỏ, màn đêm sáng như ban ngày.

Sở Ngự Hằng theo sau Lãnh Loan Loan, nhìn thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn ở phía trước. Nhớ lại lần trước tại hội đèn lồng, hắn tưởng nàng chỉ là một thiên kim nhà giàu được chiều chuộng làm hư, trong lòng không khỏi thảm than. Nhất định là lúc đó mình bị ánh sáng đèn lồng làm cho hoa mắt, bằng không sao lại có thể nhận định sai đâu?

Lãnh Loan Loan vẫn bước đi ở đằng trước, hoàn toàn không biết Sở Ngự Hằng đang suy tư. Đương nhiên, nàng cũng không biết là hắn đang nghĩ điều gì. Trở lại chủ viện, xa xa đã nhìn thấy Nhũ mẫu đứng chờ ở cửa viện. Thân ảnh của nàng dưới ánh trăng nhu hòa, mái tóc đã có chút nhiễm sương đêm...

Lãnh Loan Loan thần tình lạnh lùng bỗng trở nên nhu hòa. Nàng đi mau vài bước, rồi hướng Nhũ mẫu chạy đến.

“Tiểu thư, người đã trở về.” Nhũ mẫu nhìn thấy Lãnh Loan Loan, sự lo lắng trong lòng nàng đã phai nhạt không ít.

“Ân.” Lãnh Loan Loan gật đầu, “Nhũ mẫu, không phải là ta bảo người về nghỉ ngơi trước rồi sao?”

“Nhũ mẫu không ngủ được.” Nhũ mẫu nghẹn ngào nói, khóe mắt có chút ướt át. “Đại tiểu thư có việc gì không?”

“Ân, đã không có việc gì.” Lãnh Loan Loan gật đầu.

“Vậy là tốt rồi.” Nhũ mẫu thở dài nhẹ nhóm, “A, vị công tử này là ai?”

Nhẹ ngẩng đầu lên, chợt thấy Sở Ngự Hằng đứng ở một bên. Nhũ mẫu ngẩn ra, nàng chưa thấy nam tử xa lạ này bao giờ.

“Tại hạ Sở Ngự Hằng.” Sở Ngự Hằng thấy Lãnh Loan Loan đối với nhũ mẫu thần tình, hắn cảm thấy có chút ngạc nhiên. Vốn tưởng rằng, với tính tình của nàng thì nhất định là ai cũng không có để vào mắt. Xem ra vị nhũ mẫu này rất có ảnh hưởng đến nàng.

“Ân, Sở công tử.” Nhũ mẫu nhìn Sở Ngự Hằng phong thần tuấn lãng. Chỉ là giờ đã hơn nửa đêm, hắn là từ đâu tới? Trước đây chưa từng gặp hắn qua lại với tiểu thư a?

“Hắn đêm nay sẽ ở lại đây.” Lãnh Loan Loan bĩu môi, “nhũ mẫu hãy giúp hắn chuẩn bị một gian phòng.”

“Dạ, tiểu thư.” Nhũ mẫu gật đầu, bụng đầy nghi hoặc. Nhưng nếu tiểu thư phân phó như thế, thì chắc là có nguyên nhân của nàng.

“Đi thôi.” Lãnh Loan Loan nói xong, hướng trong viện đi đến.

“Sở công tử, xin mời.” Nhũ mẫu hướng Sở Ngự Hằng duỗi tay mời nói.

Sở Ngự Hằng gật đầu, không khách khí cất bước đi vào.

Nhũ mẫu đóng cửa viện lại. Sao trên trời như tròng mắt, nhìn theo thân ảnh của bọn họ rời đi...

Ngày mai, sẽ còn có chuyện gì nữa đây?

31. Q.1 - Chương 31: Phù Dung Trưởng Ấm

Trong căn phòng hoa lệ, xiêm y vút bừa bãi trên mặt đất. Hương trầm thơm thoảng bay. Trên giường, hai bóng người đang quấn chặt lấy nhau. Nam tử nhịp nhàng nhấp nhô, nữ tử nhắm mắt mỉm cười hưởng thụ. Một trận giao hoan mê say...

Tấm màn trắng nhẹ bay, hương ảnh di động. Giường hoa rung rinh, dục hỏa khí tức tràn ngập.

“A. ”

“Ân. ”

Nữ tử quyến rũ vui thích rên rỉ, nam tử trầm thấp từng nhịp thở.

Khung cảnh kiều diễm, mỹ lệ dường như yên lặng, chỉ có tiếng hô hấp thở dốc của đôi nam nữ.

Một cánh tay nhỏ dài từ trong màn gấm vươn ra, làn da trắng nõn nà, mềm mại như không có xương vậy.

Màn gấm bị nhấc lên khắp ngõ ngách, làm lộ ra bóng người bên trong.

Nữ tử thân thể trắng ngần, làn da lấm tấm mồ hôi nhễ nhại, mái tóc dài buông xõa. Ánh mắt mị hoặc, đôi môi đỏ khê nhếch lên, thân thể được nam tử xóc lên, dường như mềm mại vô lực.

Nam tử cùng nữ tử giao hoan quấn quýt, mồ hôi trên thân thể chảy nhè nhẹ. Khuôn mặt tuấn mỹ, đôi con ngươi sâu như u đàm trong hoàn cảnh tình cảm mãnh liệt này, nhưng lại không có lấy một tia đam mê hưng phấn, trong mắt hắn chỉ là một mảnh lạnh lùng.

“Hoàng thượng.” Nữ tử e thẹn cúi xuống, khuôn mặt ửng đỏ, dường như một đóa hoa nở rộ. “Nô tì nghe nói Quốc chủ Dạ Liêu quốc muốn cùng Thiên Diệu chúng ta hôn sự phải không?”

Hiên Viên Đêm lạnh lùng, con ngươi lóe ra một tia lưu quang. Khóe miệng hắn khê nhếch, lộ dáng tươi cười, ngả ngón nói:

“Thế nào, ái phi lo lắng trăm đem người để qua một bên sao?” Nữ nhân vĩnh viễn đều là như thế nông cạn.

“Đối phương là công chúa của một nước, chắc là vô cùng xinh đẹp, nô tì tự nhiên cảm thấy lo lắng.” Nữ tử khê liếc đôi mắt kiều mị nhìn Hiên Viên Đêm, khuôn mặt xinh đẹp diễn trò làm nũng...

“Xinh đẹp làm sao so được với ái phi.” Hiên Viên Đêm nở nụ cười tà, hắn giơ tay lên ngực nữ tử nắm lấy nhũ phong, “Trăm nhưng là thích thân thể của ái phi a.” Hắn cúi đầu xuống, đôi môi mỏng nhẹ lướt trên đầu nhũ hoa...

“Hoàng thượng. ”

Nữ tử vẻ mặt rạng rỡ, đôi mắt kiều mị, cười đắc ý. Tại hậu cung này, nàng danh Bạch Mỵ nương đâu có phải là hư danh. Nàng tư thái xinh đẹp, dung mạo quyến rũ, công phu trên giường lợi hại có mấy ai so được với nàng. Cho dù là công chúa Dạ Liêu quốc có đến thì nàng cũng không sợ.

“Ái phi không cần phải suy nghĩ, Dạ Liêu và Thiên Diệu sẽ vẫn làm hôn sự, nhưng trẫm cũng không nói là đích thân trẫm với công chúa Dạ Liêu quốc làm hôn sự.” Hiền Viên Đêm con người băng lãnh nhìn về mặt đắc ý của Bạch My nương, trong lòng hiện lên một tia chán ghét.

Nếu không phải âm thầm phát hiện được Bạch My nương là gian tế của Bắc Bang quốc, hẳn sao có thể kiên trì cùng nữ nhân này hoan ái đâu. Hắn lại nói, “Liêu quốc lần này đề nghị hôn sự, trẫm thấy mục đích không đơn thuần, trẫm sẽ tương kế tựu kế, một mặt chấp nhận hôn sự, nhưng mặt khác trẫm sẽ tìm một phò mã thay thế.”

“Hoàng thượng anh minh.” Bạch My nương hai tay ôm lấy bờ vai rộng của Hiền Viên Đêm, bộ ngực đầy đặn ép sát vào ngực hắn. Đôi mắt kiều mị lóe ra quang mang. Dạ Liêu quốc cũng muốn đánh chiếm Thiên Diệu hoàng triều sao chứ? Xem ra phải bấm báo chủ tử mới được, để cho hắn đề phòng Dạ Liêu quốc.

Hiền Viên Đêm vươn bàn tay ôm ấp thân thể của Bạch My nương, đôi mắt thâm thúy khẽ híp lại, hắn đã nhận ra nét mặt của Bạch My nương, xem ra hồ ly đã bắt đầu thò đuôi ra... Hắn vội xốc vác thân thể của nàng lên, lại bắt đầu một trận dôn dập, thân thể không ngừng di chuyển lên xuống....

Tiếng rên rỉ, thở dốc lại vang lên, màn gấm lại bắt đầu lay động.

“Hoàng thượng.”

Hai tấm thân thể đang quất quýt giao nhau. Thì bên ngoài vang lên tiếng kêu của Tổng quản thái giám Hứa Mậu.

“Có chuyện gì?” Hiền Viên Đêm trầm thấp nói.

“Hoàng thượng, Ảnh thị vệ đã trở về.” Hứa Mậu cung kính nói, lúc trước hoàng thượng đã phân phó nếu như Ảnh thị vệ thì ngay lập tức phải hồi bẩm hắn. Nghe được trong phòng hương diễm thanh âm, Hứa Mậu cũng do dự nửa ngày. Nhưng cuối cùng lại sợ hoàng thượng trách tội hắn, nên không thể làm gì khác là kiên trì cắt đứt bên trong hảo sự.

Hiền Viên Đêm dừng lại động tác, trong đầu hiện lên hình ảnh nhỏ nhắn xinh xắn. Nghĩ tới hắn sai Ảnh đi điều tra tiểu nữ oa kia, chắc là đã có tin tức gì rồi.

“Ái phi, ngày hôm nay tạm như vậy đi sao.” Nói xong, hắn xoay người bước xuống giường.

“Hoàng thượng”. Bạch My nương bắt mẫn kêu lên, rồi kéo áo ngủ bằng gấm che khuất thân thể lỏa lồ.

“Láu lỉnh.” Hiền Viên Đêm hướng nàng ám muội cười, “Trẫm sẽ bồi thường cho ngươi.” Nói xong hắn mặc quần áo rồi bước ra.

Bạch My nương nhìn thân ảnh Hiền Viên Đêm tiêu thất sau cánh cửa, dáng tươi cười quyến rũ trên khóe miệng chợt biến mất.

Hiền Viên Đêm cũng đồng dạng như vậy, sau khi bước ra khỏi phòng, nụ cười ám muội cũng tắt ngóm theo.

“Ảnh đang ở nơi nào?” Hắn hướng Hứa Mậu hỏi.

“Dạ đang ở Ngự thư phòng thưa hoàng thượng.” Hứa Mậu cúi đầu xuống đáp.

“Đi thôi.” Hiền Viên Đêm nói xong, nhắm phía trước bước đi.

“Dạ, hoàng thượng” Hứa Mậu nói rồi vội vã đi theo.

Ngự thư phòng.

Mùi Long Tiên Hương hương thơm tràn ngập, thân ảnh màu đen đứng ở một bên vẫn không nhúc nhích, dường như là một pho tượng điêu khắc vậy.

Thân ảnh màu vàng đi đến, lướt qua Ảnh, ngồi xuống ghé rỗng.

“Tham kiến hoàng thượng.” Ảnh quỳ xuống, hướng Hiền Viên Đêm hành lễ.

“Đứng lên đi.” Hiền Viên Đêm thản nhiên nói, dựa lưng vào thành ghế. Mái tóc dài buông xõa xuống ngang vai.

“Người đã điều tra được gì rồi?”

“Thần may mắn không có làm nhục mệnh lệnh của hoàng thượng.” Ảnh lạnh lùng nói, “Thần đã điều tra rõ thân phận của nàng.”

“A ?” Hiên Viên nhướng mày, “Nàng là ai ?” Hắn rất ngạc nhiên, không biết đến tột cùng là nữ nhi nhà ai.

“Tiểu cô nương kia tên là Lãnh Loan Loan, chính là Tam tiểu thư của Trấn Bắc tướng quân.” Ảnh hồi đáp, ban đầu tìm hiểu được tin tức này, hắn cũng rất là giật mình. Lãnh Tướng quân là công thần hai triều, tay cầm trọng binh. Thái độ làm người lạnh lùng tự ngạo nhưng là một trung thần, cũng chưa từng nghe qua là hắn có thêm một nữ nhi.

“Lãnh Bùi Xa ?” Hiên Viên Đem kinh ngạc không thôi, “Người không có nói sai đấy chứ? Không phải nghe nói hắn chỉ có hai con trai và một con gái sao?” Ba người con này đều là do Mộc Chiêu Vân sinh ra. Ông nội của Mộc Chiêu Vân vốn là được hoàng gia ngự ban cho khác họ Vương, cho nên Mộc Chiêu Vân cũng là quận chúa.

“Dạ, không sai, Lãnh Loan Loan là do một tiểu thiếp của Lãnh Bùi Xa sinh ra. Trước kia cũng không có được sủng ái, nhưng sáu năm về trước đột nhiên được tướng quân cực kỳ coi trọng”. Muốn tìm hiểu thân thế của Lãnh Loan Loan kỳ thực rất dễ dàng. Đến Thiên Diệu thành, tùy tiện hỏi thăm, ai cũng có thể biết nàng. Mọi người đều nói nàng là tiểu nữ oa không đơn giản, không chỉ có khí thế lãnh lệ, mà từ lúc ba tuổi nàng đã được giao chuởng quản tướng quân phủ.

“Thật là kỳ quái.” Hiên Viên Đem hí mắt lại, đối với Lãnh Loan Loan tỏ ra rất hiếu kỳ. Có thể được tướng quân sủng ái, lại còn có thể để cho tướng quân từ bỏ Mộc Chiêu Vân... Đến tột cùng là thế nào? Hơn nữa nàng sao có thể điều khiển được nước và lửa? Hiên Viên Đem nghi hoặc, xem ra tiểu nữ oa này còn giấu lắm sự tình.

“Ảnh, người thấy thế nào ?” Khẽ nhíu mày, hắn hỏi Ảnh.

” Lãnh Loan Loan biến hóa quá lớn, quả thực không giống người bình thường. Theo thuộc hạ tìm hiểu, trước ba tuổi, Lãnh Loan Loan là một hài tử nhút nhát, cả ngày bị người trong phủ khi dễ. Nhưng sau đó, nàng hoàn toàn thoát thai hoán cốt, không chỉ trở nên cường đại lãnh lệ, mà toàn thân sung mãn, khí tức ngạo nghễ không có thua gì Lãnh tướng quân; lại càng không giống như người thường ở chỗ là nàng có dị năng. Ai cũng thấy rằng nàng cùng với Lãnh Loan Loan trước đây hoàn toàn bất đồng.”

“Không phải một người sao?” Hiên Viên Đem vuốt cằm, khóe mắt hiện lên tinh quang. Những lời Ảnh nói không phải là không có lý. Thế nhưng Lãnh Bùi Xa chưa bao giờ là một người ngu dốt, hắn sao lại không nhìn ra Lãnh Loan Loan bất đồng? Nếu như thực sự là giả, chỉ sợ đã bị hắn xử lý. Hay là hắn có tâm tư khác? Thiên Diệu hoàng triều quan viên vốn chia tách thành hai phái. Một là theo tế tướng dẫn đầu quan văn, hai là theo Lãnh Bùi Xa dẫn đầu võ quan. Tuy nói hai người này đều là công thần, nhưng nhân tâm không thể suy đoán. Hắn từng nghe qua nhiều vụ việc vì quyền lợi mà huynh đệ tàn sát lẫn nhau, cốt nhục điêu tàn. Mà ngay cả các thúc bá của hắn cũng từng vì ngôi vị hoàng đế mà tranh đoạt lẫn nhau, cuối cùng tạo thành máu chảy thành sông bị kịch.

“Hứa Mậu”.

“Có Nô tài.” Hứa Mậu tay cầm phát trần đi đến, cúi người trả lời.

“Ngày sinh nhật của Thái hậu sắp tới, người hãy đi phân phó các quan viên đem theo gia quyến đến dự, một người cũng không thể thiếu.” Hắn chờ mong Lãnh Loan Loan khi nhìn thấy mình thì sẽ phản ứng thế nào.

“Dạ, hoàng thượng” Hứa Mậu trong lòng buồn bực, trước kia cũng không có thấy hoàng thượng hạ chỉ như vậy. Mặc dù nghi hoặc nhưng hắn cũng không dám nói gì.

“Người lui xuống đi.”

“Dạ, hoàng thượng” Hứa Mậu khom lưng hành lễ, lui về phía sau vài bước rồi quay người bước đi ra ngoài.

“Ảnh, người cũng lui xuống đi.” Hiên Viên Đem hướng Ảnh phát phát tay.

“Dạ, hoàng thượng” Ảnh đáp, hắn vừa muốn đi ra thì...

“Đợi chút.” Hiền Viên Đêm đột nhiên kêu hấn ở lại, trong đầu hiện lên thân ảnh của Bạch My nương: “Gần đây Bắc Bang quốc hấn là cũng sẽ có động tĩnh, người hãy phái người giám thị My Quý phi.”

“Dạ, hoàng thượng”

Chi dát.

Ảnh bước ra rồi đóng cửa Ngự thư phòng lại, Hiền Viên Đêm ngồi yên tại chỗ, con người lóe ra quỹ dị quang mang.

“Tiểu nữ oa, chúng ta sẽ rất nhanh gặp mặt!”

32. Q.1 - Chương 32: Ta Cũng Muốn Tiên Cung

“Tướng quân, Tam tiểu thư của chúng ta hiện tại rất nổi danh.”

Nguyễn Dật Ảnh vén màn vải phủ nơi quân trưởng đi vào. Hấn vẫn dáng dấp thư sinh như cũ, một thân áo bào trắng, lưng đeo thắt lưng gắn ngọc, mái tóc đen bó cao, cài một cây trâm ngọc, tay cầm ngọc phiến, tuấn mỹ nho nhã. Trông hấn không giống quân sư thì cũng có vài phần công tử đáng dấp.

Lâm Trình Khải mặc một bộ trường bào màu xanh, đai lưng rộng, chuế ngọc bội. Vẻ mặt lạnh lùng đi theo Nguyễn Dật Ảnh phía sau.

“Có chuyện gì vậy ?” Lãnh Bùi Xa đang đọc sách, vội ngừng đầu lên nhìn, vẻ mặt bình thản. Trải qua sáu năm, đối với Lãnh Loan Loan mà nói thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Vì vậy mà hấn không có vẻ gì là ngạc nhiên nữa.

“Tướng quân, ngài còn nhớ rõ đoạn thời gian trước, quan phủ đau đầu vì vụ án một số nữ tử bị mất tích không?” Nguyễn Dật Ảnh ngồi xuống ghế, tay cầm tách trà lên uống một hớp, nói.

“Đương nhiên.” Lãnh Bùi Xa đáp, bọn họ cũng đã từng tra xét qua, biết rõ thủ phạm là một đám nam tử vô công không kém. Bọn người đó rất là giáo hoạt, mỗi khi quan phủ bố trí bao vây, nhưng cuối cùng bọn chúng đều chạy thoát. Thậm chí còn lưu lại tờ giấy, cuống vọng trào phúng quan phủ vô năng, khiến ọi người đều nghiêng răng nghiêng lợi tức giận, rồi lại vô lực.

“Bọn chúng chạy tới Diệu Thành?” Lãnh Bùi Xa cau mày, những tên kia lá gan thật không nhỏ. Dưới chân Thiên tử cũng dám xằng bậy, bất quá theo như Dật Ảnh nói, chẳng nhẽ bọn người đó lại bị bảo bối nữ nhi trừng trị?

“Đúng vậy.” Nguyễn Dật Ảnh cười to, “Không ngờ bị Tam tiểu thư tóm gọn.” Hấn ngày càng bội phục vị Tam tiểu thư nhỏ nhắn xinh xắn nhưng lãnh lệ này. Sau khi tìm hiểu, biết nàng hai chiều đã tóm gọn đám tặc tử đem giam giữ, hấn không khỏi cảm thán. Lợi hại, thực sự là quá lợi hại! Quả thực không thể nhìn nàng vài tuổi hài đồng mà đánh giá, lẽ nào đây gọi là thiên tài sao?

Lâm Trình Khải ngồi ở một bên, hai tròng mắt lạnh lùng cũng nhìn không được, thoáng hiện lên tia tán thưởng quang mang.

“Hỗ phụ vô khuyến nữ.” Lãnh Bùi Xa thản nhiên nói, khóe miệng khẽ nhếch cười, vẻ mặt đắc ý không khỏi kiêu ngạo. Kỳ thực, hấn vẫn tiếc nuối Mộc Chiêu Vân vì hấn sinh hai nam, một nữ, nhưng không một ai có khí thế anh dũng như hấn. Duy chỉ có Lãnh Loan Loan, tuổi tuy còn nhỏ nhưng thực lực cao, bổ khuyết lại sự thiếu hụt trong lòng hấn.

“Bất quá .” Nguyễn Dật Ảnh từ trong tay áo, lấy ra một tờ thư tín, “Đây là Phong quân gia dùng bồ câu đưa tin tới, không biết bên trong nói cái gì”. Đưa cho Bùi lãnh xa, hấn có dự cảm là bức thư tín này có thể sẽ khiến cho Lãnh tướng quân đại nhân biến sắc mặt.

“Chỉ sợ cũng là nói về việc Loan Loan bắt mấy tên tặc tử đi.” Lãnh Bùi Xa bình thản nói rồi tiếp nhận thư, “Đây là có chuyện gì ? !” Con người mang tia cười thản nhiên nhìn vào nội dung bức thư, ánh mắt chợt đông lại. Trong phủ cư nhiên xuất hiện nam tử xa lạ, vẫn theo Loan Loan ra ra vào vào ?

“Tướng quân, đã có chuyện gì vậy ?” Nguyễn Dật Ảnh hỏi, không phải chuyện nghiêm trọng chứ? Nhìn thần sắc của tướng quân, hẳn vô cùng kinh ngạc.

Lâm Trình Khải nhíu nhíu mi, cùng Nguyễn Dật Ảnh nhìn nhau. Không biết thư tín viết điều gì mà tướng quân lại sắc mặt nghiêm trọng như vậy.

“Các người đọc đi.” Lãnh Bùi Xa đem thư đưa cho Nguyễn Dật Ảnh.

“Y, Sở Ngự Hằng xuất hiện ở tướng quân phủ ?” Nguyễn Dật Ảnh nhìn hàng chữ viết trên thư, vẻ mặt cũng vô cùng kinh ngạc.

Lâm Trình Khải nhíu mày, là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy tuổi trẻ minh chủ võ lâm ?

“Người biết hẳn ?” Lãnh Bùi Xa nhìn Nguyễn Dật Ảnh hỏi.

“Dạ, tại hạ không phải là đã từng nói với tướng quân rồi sao?” Nguyễn Dật Ảnh trừng mắt nhìn, “Hắn là đương kim minh chủ võ lâm Sở Ngự Hằng, đồng thời cũng là tiểu sư đệ của tại hạ.” Bọn họ một người học võ thuật, một người học binh pháp, bày trận. Sau khi xuất sơn, một người hành quân chiến tranh, một người trở về gia tộc, làm minh chủ võ lâm, ngày thường cũng không có đi lại, nhưng thư từ thật ra là thường có.

“Hắn cũng là đệ tử của Vô Cơ lão nhân?” Lãnh Bùi Xa cùng Lâm Trình Khải đều có chút ngạc nhiên. Lãnh Bùi Xa đối với việc của võ lâm cũng không tường tận; Lâm Trình Khải còn lại là không nghĩ tới, tuy đa số người đều biết minh chủ võ lâm Sở Ngự Hằng tuổi còn trẻ có võ công cao cường, nhưng không biết hẳn sư môn ra sao. Mà Sở Ngự Hằng bản thân cuồng tứ thích ngao du, không thích gò bó, cũng không có nói chuyện gì với ai.

“Ân.” Nguyễn Dật Ảnh gật đầu, “Sở Ngự Hằng là đóng cửa đệ tử.” Sư phụ Vô Cơ lão nhân là lãnh đời cao nhân, am tường thiên văn địa lý, võ học y thuật. Nếu không phải nguyên nhân cơ duyên xảo hợp, hẳn cũng sẽ không gặp được sư phụ, lại càng không có trở thành đồ đệ của hắn, tất cả đều là duyên phận.

“Nếu là sư đệ của Dật Ảnh thì ta tự nhiên yên tâm.” Cuối cùng cũng không phải người xa lạ, Lãnh Bùi Xa cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Ha ha, tướng quân người là không phải sợ có người đem nữ nhi của mình bắt cóc mà lo lắng à.” Nhìn thần sắc Lãnh Bùi Xa, Nguyễn Dật Ảnh nhin không được cười trêu nói. Tuy rằng trên danh nghĩa bọn họ là trên dưới quan hệ, nhưng thực chất hẳn, Lãnh Bùi Xa, Lâm Trình Khải lại là tương giao bằng hữu.

Lâm Trình Khải nghe được Nguyễn Dật Ảnh hài hước nói, môi cũng nhin không được khê mỉm cười.

“Người suy nghĩ nhiều quá.” Lãnh Bùi Xa nghe thế mỉm cười nói. “Loan Loan hiện tại mới chín tuổi, hay vẫn còn là hài tử.” Bất quá chờ đến khi Loan Loan lấy chồng, mình cũng thực sự là luyến tiếc đi sao.

“Ha ha ha...”

Nguyễn Dật Ảnh nhin không được cười lớn, quả thật là hồ đồ. Bất quá, Lãnh Loan Loan cũng khiến cho bọn họ cảm giác rằng, nàng thật không giống như là một đứa bé...

“Được rồi, Ảnh, Khải, ngày sinh nhật của Thái hậu sắp đến. Ta muốn trở về Thiên Diệu thành, việc quân doanh thì tạm giao cho các người xử lý. Gần đây Hồ Gầm quốc cùng với Bắc Bang thủ đô không an phận, vẫn ở trong bóng tối giở trò. Các người nhớ chú ý, không thể để cho bọn họ nhân cơ hội quấy nhiễu bách tích bên ta.” Nói tới quốc sự, Lãnh Bùi Xa vẻ mặt rất ngưng trọng. Đây Hồ Gầm, Bắc Bang quốc vẫn đã tâm bưng bưng nhìn trộm Thiên Diệu Hoàng triều, nên không thể khinh thường.

“Tướng quân xin hãy yên tâm.” Nguyễn Dật Ảnh thu hồi vẻ mặt vui đùa, vẻ mặt cũng trở lên nghiêm túc.

“Chúng ta sẽ không cho bọn hắn cơ hội như thế.” Lâm Trình Khải cũng đảm bảo nói.

“Tốt.” Lãnh Bùi Xa gật đầu, “Khổ cực các người!”

Bàn giao ọi việc xong xuôi, hắn chuẩn bị lên đường trở về Diệu thành.

Diệu thành. Tướng quân phủ.

Hoa viên, cây cối hoa lá sum suê, đá cuội rải đường mòn. Gió nhẹ thổi, hoa lá dập dờn. Hương hoa tươi mát tràn ngập không gian, đình đài, giả sơn, lầu các, ao nhỏ, cầu vòm...

Lãnh Loan Loan mặc một bộ váy áo màu trắng, bên hông đeo một miếng ngọc bội quý giá. Khuôn mặt đầy đặn thanh tao, bước chân nhẹ lướt, bàn tay nhỏ khẽ dung dây chuông bạc... tiếng chuông thanh thúy vang lên.

Sở Ngự Hằng theo sau nàng, hắn cũng mặc một bộ trường bào màu trắng, thắt lưng khảm ngọc, tóc đen bó cao, vài sợi tóc lơ thơ buông trên trán, tuấn mỹ phiêu dật. Ở lại tướng quân phủ mấy ngày, hắn lúc nào cũng theo sau Lãnh Loan Loan. Thật không có phát hiện trên người nàng cất dấu bí mật gì, chỉ là tiểu oa nhi này có một loại khí thế lãnh lệ, duy ngã độc tôn, khiến cho tất cả mọi người đều e ngại. Toàn bộ trong phủ tướng quân không ai dám trái lời của nàng; ở ngoài phủ, ngay cả trẻ hư gặp phải nàng cũng yếu sợ ba phần. Sau lưng đều gọi nàng là tiểu ma nữ, tiểu yêu nữ, bất quá nàng tuy lãnh lệ nhưng không có gây chuyện ác gì, mà ngược lại trừng trị được không ít ác nhân. Trừ phi là chọc tới nàng, thì mới biết nàng lợi hại.

“Loan Loan tiểu thư, Sở công tử.” Quân gia nhìn xung quanh, tìm thấy hai người vội nói.

“Có chuyện gì?” Lãnh Loan Loan nhìn về mặt lấm tấm mồ hôi của viên quân gia, thản nhiên hỏi.

“Tiểu thư, trong cung có người đến.” Quân gia cúi đầu xuống, cung kính đáp. Tướng quân không ở, trong phủ hiện tại do Loan Loan tiểu thư tác chủ. Trong cung công công lại tuyên đọc thánh chỉ, tự nhiên là nàng phải dẫn mọi người ra tiếp chỉ.

“Hoàng cung?” Lãnh Loan Loan khẽ nhíu mi, nàng hiểu rõ rằng là tướng quân nhi nữ thì cùng hoàng cung là không thoát khỏi quan hệ. Ở thời hiện đại, nàng cũng đã từng xem qua nhiều tuồng tích, tiểu thuyết, phim ảnh về chốn cung đình, hoàng cung hầu như là âm mưu đi cùng với tranh quyền đoạt vị... Nhưng quan trọng hơn là nàng không thích quỵ lụy, nó khiến cho nàng cảm giác là người hạ đẳng.

“Dạ phải, tiểu thư” quân gia gật đầu, “Công công đang chờ ở đại sảnh.”

“Trong cung sai người đến là có chuyện gì?” Sở Ngự Hằng mày kiếm chột cau, con người thâm thúy liếc nhìn lộ ra mấy phần thú vị. “Ta muốn đi theo người.” Hắn nhìn Lãnh Loan Loan nói.

“Tùy người.” Lãnh Loan Loan nói hai chữ, rồi hướng phòng khách đi đến.

Sở Ngự Hằng nhún nhún vai rồi theo sau nàng, hắn đã quá quen với vẻ lạnh lùng của nàng.

Quân gia dừng lại, lắc lắc đầu rồi cũng đi theo sau.

Đám người Lãnh Loan Loan bước vào phòng khách, thì nhìn thấy mấy người thị vệ trong cung đang canh giữ ở ngoài cửa. Trong phòng có một người mặc bộ y phục màu xanh, tay cầm phát trần. Hắn vóc người không cao, có chút nhỏ gầy. Làn da trắng, khóe mắt nhăn nheo, trên trán đầy nếp nhăn, thoát nhìn ước chừng khoảng năm sáu chục tuổi.

“Hắn là công công hầu hạ bên người hoàng thượng, cũng chính là tổng quản thái giám Hứa Mậu.” Quân gia thì thầm nói với Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan nhìn tên thái giám, rất nhiều tiểu thuyết nói tổng quản thái giám đều là tiểu nhân tham quyền lợi, ưa xu nịnh, nhưng vị công công này nhân thần lợi hại, thoát nhìn cũng có vài phần đáng đáp.

“Công công, đây là Tam tiểu thư của chúng ta.” Quân gia tiến tới hướng Hứa Mậu giới thiệu Lãnh Loan Loan.

“Lãnh tiểu thư.” Hứa Mậu hơi hơi hướng Lãnh Loan Loan gật đầu, nhìn tiểu nữ oa đánh giá. Đáy mắt hiện lên tia tán thưởng, không hổ là nữ nhi tướng môn, tuổi còn nhỏ mà đã có được bức này khí thế như vậy.

“Công công.” Lãnh Loan Loan cũng hơi hướng Hứa Mậu hành lễ, thanh âm thản nhiên, không có một tia dục dè.

“Lãnh phủ mọi người nghe chỉ.” Hứa Mậu hai tay cầm thánh chỉ, thanh âm lạnh lạnh vang lên. “Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết. Sắp tới là ngày sinh nhật của Hoàng thái hậu, đặc biệt tuyên triệu tất cả quan viên phải mang theo gia quyến cùng tiến cung, cùng lễ vật. Khâm thủ!”

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.”

Tại phòng khách Lãnh phủ, mọi người đều quỳ trên mặt đất nói.

Duy chỉ có Lãnh Loan Loan vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn đứng im tại chỗ, khí thế lạnh lùng. Mối anh đào khê mím, cũng không có tiếp chỉ.

Hứa Mậu nhíu mày, những người khác quỳ trên mặt đất trong lòng cũng lo lắng, mà ngay cả Sở Ngự Hằng đối với hành động của nàng cũng rất lo lắng. Tuy nói nàng ngạo nghễ, tự cao tự đại, nhưng bây giờ là lúc để đùa giỡn hay sao? Đây chính là hoàng mệnh, vô ý là toàn gia sẽ gặp tai ương.

“Không biết Tam tiểu thư hiện tại là coi rẻ hoàng mệnh ?” Thấy thái độ nàng như vậy, hắc Hứa Mậu lần đầu tiên gặp phải.

“Người không phải là tuyên chỉ sao? Ta sẽ tiến cung.” Thánh chỉ ? Nói trắng ra không phải một tờ giấy sao? Khiến cho nàng Lãnh Loan Loan hưởng một tờ giấy quỳ xuống, trừ phi nàng đâm đầu vào thùng nước.

“Người ” Hứa Mậu nổi giận, nguyên tưởng rằng nàng chỉ là có chút ngạo khí, cũng không nghĩ rằng nàng cư nhiên coi rẻ hoàng gia, thực sự là trọng tội.

“Công công, công công.” Quân gia chỉ cảm thấy trán bên nhỏ xuống mồ hôi lạnh, hắc vội vàng đứng lên, “Chúng ta cùng nói chuyện.” Nói xong rồi lôi kéo Hứa Mậu ra khỏi phòng.

Mọi người chỉ nhìn thấy hắc thì thầm to nhỏ bên tai Hứa Mậu, cũng không biết nói những thứ gì, tuy rằng sắc mặt Hứa Mậu vẫn xấu xí như cũ, nhưng cuối cùng cũng ly khai. Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại không dám chỉ trích Lãnh Loan Loan. Mỗi người đều ghen ứ hòng, rồi đều tự rời đi.

Sở Ngự Hằng nhìn Lãnh Loan Loan, tiểu nha đầu này thực sự khiến cho hắc càng ngày càng bội phục nàng. Đường đầu với hoàng quyền, đủ cường hãn a.

“Ta cũng muốn tiến cung.” Thấy nàng mạnh mẽ như thế, hắc càng chờ mong thấy được nàng tại hoàng cung thể hiện. Chắc chắn là rất thú vị đi sao, nghĩ đến vậy, hắc không tự chủ được vội nói.

“Tùy người.” Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hắc, nói hắc là mình chủ vô lâm, nàng thà nguyện tin tưởng rằng hắc là một tên chơi bởi lêu lổng, không biết nghe lời cha...

Sở Ngự Hằng nở nụ cười tà, hắc biết rằng nàng sẽ nói như vậy.

33. Q.1 - Chương 33: Chàng Có Tình, Nàng Cũng Có Lòng

“Tiểu thư, ngoài cửa có người gửi cho người một phong thư.” Thu Đường nhẹ nhàng bước lại, trải qua đêm đó chuyện tình. Tính nết của nàng thay đổi không ít, hoàn toàn không còn bộ dạng ý thể hiếp người như trước đây.

“Thư ?” Lãnh Nguyệt Nhi nghi hoặc nhìn phong thư trong tay Thu Đường, ai sẽ gửi thư cho nàng? Chẳng lẽ là đại ca, hay là tiểu đệ ? Nghĩ tới đây, nàng có chút hưng phấn.“Mau đưa thư cho ta.”

“Dạ, tiểu thư” Thu Đường giao phong thư cho Lãnh Nguyệt Nhi, ánh mắt hiếu kỳ dừng ở một bên nhìn.

Lãnh Nguyệt Nhi tiếp nhận thư, đã thấy trên phong thư viết hàng chữ “Lãnh Nguyệt Nhi tiểu thư thân ái”, hàng chữ này tựa rồng bay phượng múa rất có thần thái, không giống như bút tích của đại ca hoặc là tiểu đệ. Hưng phấn trong lòng có chút hạ xuống, nhưng rồi nàng lại hiếu kỳ đến tột cùng là ai viết thư cho nàng. Ngón tay nhỏ dài đem phong thư mở ra, đôi mắt đẹp vừa nhìn, thần sắc nàng trở nên kỳ quái. Đầu tiên là kính ngạc, về sau lại là khuôn mặt nở rộ rạng rỡ, hai má ửng hồng, giống như một đóa hồng bắt đầu nở rộ, động lòng người.

Thu Đường nghi hoặc, nhìn thần sắc e thẹn của Lãnh Nguyệt Nhi, rồi sau đó chăm chú nhìn vào bức thư trên tay nàng, lòng càng hiếu kỳ. Không biết trên thư viết những gì mà lại khiến cho tiểu thư trở lên như vậy ?

Lãnh Nguyệt Nhi chỉ cảm thấy hai gò má nóng hổi, hai tròng mắt trở nên mê ly. Mỗi giây mỗi chữ đều khắc vào lòng nàng, nàng không ngờ Tô Triển lại viết thư tình, càng không nghĩ đến nội dung bức thư là hắc bày

tỏ nỗi lòng với nàng. Lần đầu vô tình gặp mặt, dường như là một giấc mộng, lại chợt lóe hiện lên trong óc nàng. Cặp mắt trong suốt ôn nhu kia chăm chú nhìn nàng, hần tiếp thêm cho nàng dũng khí, làm cho nàng có thêm nghị lực dũng cảm đứng lên. Đối với hần hữu tình sao? Nàng chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Nhưng lúc này đây, tâm tình của nàng không tự chủ được khê nhẩy lên, trống ngực đập rộn rã, tựa hồ như cho nàng đáp án. Lắng nghe thanh âm trong lòng mình, nàng sáng tỏ thông suốt.

“Thu Đường, giúp ta chuẩn bị giấy bút, nghiên mực.” Con người lóe sáng lấp lánh, giọng nói có chút ngượng ngùng.

“Dạ tiểu thư”.

Thu Đường gật đầu, xoay người đem giấy và bút mực chuẩn bị đặt ở trên bàn.

Lãnh Nguyệt Nhi ngồi vào bàn, ngón tay dài nhỏ cầm lấy bút, nhìn giấy Tuyên Thành trắng thơm. Đôi mày khê cau lại suy tư, chỉ trong chốc lát nàng đặt bút viết xuống:

“Tâm của thiếp cũng giống như của chàng”.

Viết xong hàng chữ, hai gò má của nàng nóng hổi không thôi. Mình có quá lớn mật không? Hần có hay không nghĩ mình thiếu rụt rè?

“Thu Đường, người đưa thư đã đi chưa? ” Nàng ngẩng đầu lên hỏi, nàng giờ còn không biết đến phủ đệ của Tô Triển ở nơi nào.

“Hần còn đứng ở ngoài cửa.” Thu Đường gật đầu nói, người đưa thư là một tiểu ca chừng mười sáu, mười bảy tuổi, mi thanh tú, cặp mắt sáng sủa hữu thần, thoát nhìn nhưng thật ra rất cơ trí.

“Thật sao?” Lãnh Nguyệt Nhi khê miệng mỉm cười dịu dàng. Hai gò má ửng hồng, trông càng xinh đẹp. “Là người như thế nào?” Không phải Tô Triển tự mình đến đây chứ? Đôi mắt phảng phất như sao trời chợt lóe sáng.

“Là một gã sai vặt.”

“Gã sai vặt ?” Lãnh Nguyệt Nhi có chút thất vọng. Là người hầu của hần đi sao.

“Người đem phong thư này giao cho gã sai vặt, bảo hần nhất định phải giao cho Tô Triển công tử.” Nếu không cẩn thận để rơi vào tay người khác, nàng thực sự là xấu hổ.

“Dạ, tiểu thư yên tâm.” Thu Đường tiếp nhận thư từ Lãnh Nguyệt Nhi rồi lui ra ngoài.

Lãnh Nguyệt Nhi đứng lên, nhẹ bước tới cửa sổ.

Bầu trời trong xanh thăm thẳm, từng đóa mây trắng giống như những đám bông phấp phềnh. Thỉnh thoảng có vài cánh chim chao lượn, họa xuất một đường cong mỹ lệ...

Trong sân tiểu viện, muôn hoa khoe sắc, từng đám cỏ xanh mơn mớn, hương hoa thơm ngát tràn ngập không gian. Quang cảnh đẹp như bức tranh, động lòng người. Giờ phút này, nàng thấy lòng mình ngọt ngào như đường mật vậy.

Khê miệng nở nụ cười tươi. Đôi mắt mở to lóe ra niềm hạnh phúc quang mang.

“Tiểu thư.” Thu Đường lần thứ hai từ cửa viện bước vào, khuôn mặt thanh tú kích động.

“Giao thư giao cho hần chưa?” Lãnh Nguyệt Nhi trừng mắt nhìn, rất là lo lắng.

“Giao, đã giao.” Thu Đường gật đầu, “Bất quá, lại có một vị công tử nho nhã đòi muốn gặp tiểu thư”. Vị công tử này mặc áo bào trắng, mái tóc đen bó cao, ngũ quan thanh tú, đáng đáp nhĩ nhận.

“Chẳng lẽ là hần tới sao?” Lãnh Nguyệt Nhi thì thào, trong lòng đột nhiên hoảng loạn lên. Nàng nhìn xiêm y mình đang mặc, vội hỏi Thu Đường. “Người nhìn ta mặc y phục thế này được chưa? ”

Không đợi Thu Đường trả lời, nàng vội vã bước tới bàn trang điểm ngồi xuống. Ngón tay nhỏ dài vuốt ve mái tóc, sờ sờ trang sức, rồi quay người lại lo lắng hỏi:

“Tóc của ta không bị lộn xộn chứ?” Không xong, nàng thế nào cảm thấy chân tay mình luống cuống.

Thu Đường trừng mắt há miệng nhìn Lãnh Nguyệt Nhi. Từ trước đến giờ nàng chưa từng thấy tiểu thư lại hoảng loạn như vậy. Điều này khiến nàng không khỏi ngạc nhiên.

“Thu Đường, người nói đi.” Nhìn Thu Đường ngây ngốc tại chỗ, Lãnh Nguyệt Nhi có chút tức giận. Tô công tử còn đang chờ nàng ở bên ngoài, nàng không khẩn trương sao được.

“A, sẽ không a. Tiểu thư trông thật xinh đẹp.” Thu Đường hoàn hồn nhanh nhẩu gật đầu, tiểu thư vốn là mỹ nhân, hiện tại trang dung thanh nhã, thuần khiết khí chất.

“Thật vậy sao ?” Lãnh Nguyệt Nhi yên lặng nhìn Thu Đường hỏi.

“Dạ tiểu thư.” Thu Đường dùng hết sức gật đầu.

Lãnh Nguyệt Nhi thở phào nhẹ nhõm, nàng vội đứng lên.

“Vậy chúng ta đi thôi.”

Hai người hướng phía ngoài cửa bước ra, dần dần dung nhập vào một mảnh hoa lá, cây cối sum suê.

“Tô công tử.”

Lãnh Nguyệt Nhi bước vào phòng khách, liếc mắt nhìn thì đã thấy Tô Triển đang ngồi trên ghế. Hôm nay hắn vẫn mặc bộ trường bào màu trắng. Thắt lưng ngọc dải, hông đeo ngọc bội lục bảo, mái tóc đen bó cao, cài trâm ngọc. Hắn mặc dù không phải là loại hạc giữa bầy gà nam sinh, nhưng hắn có thuộc về mình khí chất. Ở bên hắn, nàng cảm thấy thật an tường bình tĩnh, nhạt như nước, nhưng ấm áp.

“Lãnh tiểu thư.”

Tô Triển nhìn Lãnh Nguyệt Nhi bước vào phòng khách, hắn kim lòng không được, tâm khẽ nhảy lên. Đôi mắt trong suốt ôn nhu chăm chú nhìn nàng. Ngày ấy vô tình gặp gỡ, đến khi về nhà, hắn lại không thể quên được ánh mắt u sầu kia... Còn nhớ rõ thời khắc chia lìa, nàng duyên dáng tươi cười, thần thái tung bay. Bóng hình xinh đẹp của nàng luôn khắc sâu trong đầu hắn. Vừa nghĩ tới nàng, là tim hắn lại đập rộn ràng, hai gò má cũng sẽ nóng hổi. Sau khi đọc được “Kinh Thi Quan sư”, hắn mới sáng tỏ, nguyên lai đó là tương tư, đó là ái tình.

Hắn tuy không phải là loại người vội vã, nhưng một khi có mục tiêu thì cũng biết muốn đi tranh thủ. Lúc đầu chỉ biết nàng tên là Lãnh Nguyệt Nhi, lại không biết nàng đến tột cùng là thiên kim tiểu thư nhà ai. Trải qua một phen tìm hiểu, hắn mới biết được nàng là Trần Bắc tướng quân đại thiên kim. Mặc dù có điều ngoài ý muốn, nhưng ái nàng không phải bởi vì thân phận của nàng. Tâm tư chỉ chốc lát, thì viết một bức thư tình đưa tới. Sau khi sai người gửi thư, tâm tình hắn thấp thỏm lo âu. Ngồi chờ đợi hồi âm của nàng, hắn không biết tâm tình của nàng đã hồi phục hay chưa, có giống như điều hắn mong muốn hay không. Đứng ngồi không yên, hắn cuối cùng nhịn không được, liền vội vã tự mình chạy đến Lãnh phủ. Đến trước cửa phủ thì vừa vặn gặp nha hoàn của Lãnh Nguyệt Nhi.

Cầm trên tay thư hồi âm của nàng, bàn tay run rẩy khẽ mở ra xem, chỉ thấy trên thư viết hàng chữ: “Tâm của thiếp cũng như tâm của chàng”. Vài chữ ngắn ngủi nhưng lại tựa như lời đinh đánh thẳng vào trái tim của hắn. Lòng vốn thấp thỏm bất an rốt cục thở phào nhẹ nhõm...

“Làm phiền Tô công tử đợi lâu.” Lãnh Nguyệt Nhi đi tới bên cạnh hắn hơi hơi khom người, sau đó ngồi vào vị trí đối diện.

“Không có.” Tô Triển mỉm cười nói, vẻ mặt ngây thơ ngượng ngùng.

Lãnh Nguyệt Nhi hai má ửng hồng, hai người ánh mắt nhìn nhau rồi lại khẽ cúi đầu thẹn thùng.

Bầu không khí có chút lúng túng, hai người ngồi ở chỗ kia cũng không có mở miệng.

Thu Đường đứng ở phía sau Lãnh Nguyệt Nhi, nhìn thái độ của hai người, cuối cùng cũng minh bạch. Nguyên lai tiểu thư là có người trong lòng, hi hi, xem ra vị Tô công tử này cũng được. Nhìn hắn ôn nhuận như ngọc, rồi lại còn có thể mặt đỏ, thực sự là nam tử khả ái. Nàng hay là không nên ở chỗ này cản trở sự tình, bằng không chỉ sợ hai người đều phải ngồi đây đến nửa ngày mất.

“A, tiểu thư. Nô tỳ nhớ tới còn có việc chưa làm, xin cáo lui trước.” Hướng hai người hành lễ, Thu Đường vội vã bước nhanh đi ra khỏi phòng khách.

“Người ”

“Người ”

Tô Triển cùng Lãnh Nguyệt Nhi đồng thời mở miệng, cả hai đều sững sốt hồi lâu.

“Lãnh tiểu thư nói trước đi sao.” Tô Triển duỗi tay làm ra tư thế xin mời, rất có phong độ.

“Tô công tử thấy tâm tình của ta hồi phục rồi sao?” Lãnh Nguyệt Nhi cúi đầu xuống, che giấu ánh mắt ngượng ngùng.

“Thấy được.” Tô Triển ôn nhu nhìn nàng chăm chú, mỉm cười.

“Ta thật cao hứng.”

Lãnh Nguyệt Nhi nở nụ cười, nghe được lời hân, nàng không chút nào che giấu sự hài lòng. Nàng ngẩng đầu lên, nhu tình nhìn lại hân.

Nhiệt độ không khí dần dần tăng cao, ánh mắt hai người chạm nhau, lóe lên vô số tinh quang hoa lửa. Phảng phất như có vô số lân tinh màu hồng nhạt đang vây xung quanh người bọn họ, ngay cả không khí cũng đều trở nên ngọt ngào.

“Ta cũng thật cao hứng.” Lãnh Nguyệt Nhi mỉm cười, nàng rốt cuộc biết đến hương vị của hạnh phúc. Thật ngọt ngào, dường như mật ngọt tràn ngập trong khoang miệng vậy.

“E rằng hiện tại có nói nhiều thì cũng đều là nói suông cả, thế nhưng ta nghĩ phải cho người biết, ta hy vọng rằng trong cuộc sống sau này đều có người làm bạn, ta sẽ cố gắng lớn nhất để cho người được hạnh phúc.” Tô Triển máu huyết sôi trào, tuy rằng hiện tại bọn họ vừa mới bắt đầu. Nhưng là hân đã ước mơ được cùng với Lãnh Nguyệt Nhi sánh đôi hạnh phúc.

“Ta tin người.” Thấy ánh mắt của hân chân thành, Lãnh Nguyệt Nhi cảm thấy trong lòng ấm áp. E rằng muốn có được hạnh phúc thì cũng chỉ là đơn giản như vậy, có người thương yêu mình, bên nhau đến già.

Hai người ánh mắt càng ngày càng nhu tình, Tô Triển rốt cuộc nhẹn không được đi tới bên người nàng, cầm lấy tay nàng.

Lãnh Nguyệt Nhi hai gò má nóng hổi, hai tay giao nhau, sóng nhiệt trào dâng. Thân thể nàng chậm rãi ngã vào lòng ngực hân. Hai cổ thân thể ôm lấy nhau, trên khuôn mặt hai người rạng rỡ nụ cười tình ái.

Gió ngoài cửa sổ nhẹ thổi, hoa lá chấp chờn. Tại giờ phút này, dường như vì hai người hữu tình mà ca xướng:

“Chàng có tình, nàng cũng có lòng”.

34. Q.1 - Chương 34: Ba Nghìn Bàu Nước, Chỉ Lấy Uống Một Bàu

Tuấn mã dừng lại trước cửa tướng quân phủ, Lãnh Bùi Xa nhẹ nhàng xuống ngựa.

“Tướng quân đã trở về.” Thị vệ canh giữ cửa ánh mắt sáng lên, hân lập tức chạy tới giữ ngựa.

“Ân.” Lãnh Bùi Xa gật đầu, “người dẫn ngựa vào chuồng đi, chuẩn bị đồ ăn, thức uống cho nó.” Hân dẫn dò thị vệ canh giữ cửa rồi quay người lại, áo bào tung bay, thân ảnh đã vào đại môn.

“Dạ, tướng quân” thị vệ canh giữ cửa trả lời.

“Tướng quân, Ngài đã trở về.” quân gia đang đứng ở hành lang chợt trông thấy Lãnh Bùi Xa, vội vàng lại nghênh đón.

“Ân.” Lãnh Bùi Xa gật đầu, bước chân không có dừng lại. “Nhiều ngày qua, trong phủ có phát sinh chuyện gì đặc biệt không ?” Từ quân doanh trở lại phủ, hân phải mất đến 10 ngày đường.

“Dạ, ngày hôm trước, trong cung đưa tới thánh chỉ.” Quân gia từ tốn nói.

“A ?” Lãnh Bùi Xa dừng bước, tiếp theo lại hướng phòng khách đi đến. “Thánh chỉ nói cái gì?”

“Hoàng thượng hạ chỉ nói: lần này sinh nhật Thái hậu, triều đình mở tiệc chiêu đãi. Thần tử cùng gia quyến đều phải tiến cung chúc mừng sinh nhật Thái hậu. ” Quân gia đi theo tướng quân bên người, đem nội dung thánh chỉ nói.

“Mang theo gia quyến ?” Lãnh Bùi Xa sững sốt, “Trước kia chưa từng như vậy? Sao giờ lại thay đổi như vậy ?” Mí mắt hạ xuống, vẻ mặt suy tư. Không biết tiểu hoàng đế có dụng ý gì?

“Đạo ý chỉ tựa hồ là ám chỉ quần thần phải dẫn theo gia quyến cùng đi. ” Quân gia gật gù, rồi đem suy đoán của mình nói ra.

“Không đúng.” Lãnh Bùi Xa lắc đầu, hẳn cảm thấy thiếu niên hoàng đế không phải là thực muốn quan viên mang theo gia quyến cùng đi. Nhưng hẳn đến tột cùng là có ý gì ? Là nhằm vào một loại người sao ?

“Ngoại trừ trong cung đưa tới thánh chỉ, còn có chuyện gì khác không?” Lãnh Bùi Xa lạnh lùng hỏi.

“Còn có một chuyện, nô tài không biết có nên nói hay không.” Nhớ tới thái độ của Lãnh Loan Loan khi đón nhận thánh chỉ, viên quân gia chần chờ do dự.

“Có chuyện gì không thể nói ?” Lãnh Bùi Xa nhíu mày, nhìn dáng dấp do dự của quân gia muốn nói lại thôi, hẳn cảm thấy kỳ quái.

“Hôm trước trong cung hạ thánh chỉ, Tam tiểu thư không có quỳ xuống tiếp chỉ.” Quân gia suy nghĩ một chút, cẩn rằng đem sự tình nói. Con người lóe ra sự lo lắng quang mang, hành vi của tiểu thư là coi rẻ hoàng quyền. Nay tội danh cũng không nhẹ, nếu rơi vào tay hữu tâm nhân lợi dụng, tướng quân phủ chỉ sợ cũng muốn gặp phiền toái.

“Cái gì ? !” Lãnh Bùi Xa cả kinh, sớm biết nữ nhi bảo bối của mình tính tình lãnh lệ, duy ngã độc tôn. Nhưng không nghĩ tới, nàng cư nhiên đối mặt với hoàng quyền cũng dùng bộ dạng này. Thiên hạ to lớn, đâu đâu cũng là đất của hoàng thượng. Coi như hẳn quyền nghiêng một cõi, nhưng bất quá cũng vẫn là thần tử. Đối mặt với thiếu niên thiên tử ngạo nghễ kia mình cũng phải quỳ lạy. Hoàng lệnh vừa ra, cũng chỉ có thể thuận theo. Loan Loan hài tử này thật sự là rất kiêu ngạo, tính tình như vậy mặc dù mình rất tán thưởng, nhưng chỉ sợ sớm muộn gì cũng sẽ gặp phải tai họa.

“Còn có chuyện gì nữa không? Sở Ngự Hằng ở đâu ? Hẳn cùng Loan Loan từ lúc nào nhận biết?” mày kiếm nhíu lên, hẳn bắt đầu có chút lo lắng về Loan Loan. Nghĩ đến tiểu sư đệ của Ảnh, cũng không hiểu vì lý do gì mà xuất hiện ở trong phủ, hẳn cau mày suy tư, trán hẳn nếp nhăn ngày càng sâu. Sở Ngự Hằng là người trong giang hồ, chỉ sợ chung quanh hẳn, người trong giang hồ cũng không ít. Loan Loan giao du với hẳn, không biết có hay không rước lấy việc giang hồ máu tanh?

“Nô tài cũng không biết Tam tiểu thư cùng với Sở công tử nhận biết thế nào, nhưng nô tài quan sát, Sở công tử nhưng thật ra là khó có được thanh niên nhân tài.” Tướng mạo đường đường không nói, toàn thân đều tản ra không gò bó khí tức. Thời gian ngắn tiếp xúc, hẳn thái độ làm người mặc dù ngạo nhưng cũng không ngang ngược kiêu ngạo, lễ phép, rất có khí thế của người lãnh đạo.

“Hẳn là sư đệ của quân sư.” Nghe được quân gia đối với Sở Ngự Hằng đánh giá, Lãnh Bùi Xa cũng thở phào nhẹ nhõm. Ồi, Loan Loan tính tình lãnh lệ, từ trước đến nay đều là tùy tâm sở dục, coi như làm cha như hẳn cũng vô pháp thay đổi ý tưởng của nàng. Nếu như thật muốn gặp phải cái gì phiền toái, vậy chỉ sợ cũng là vận mệnh đã định trước. Mà hẳn tất nhiên sẽ ngăn cản ở trước mặt nàng, vì nàng che gió che mưa.

“Mặt khác, hiện tại Lại bộ Thượng Thư nhị công tử đang ở quý phủ.” Quân gia cơ trí con người lóe sáng chớp nhoáng, nhớ tới Tô Triển tới chơi.

“Lại bộ Thượng Thư nhị công tử ?” Lãnh Bùi Xa nhíu mày. Thế nào mà trong phủ chuyện lạ xảy ra cũng không ít. “Hẳn tới làm cái gì ?” Lại bộ Thượng Thư nhưng là môn sinh của tế tướng, cùng chính mình không có quá lớn giao tình.

“Tô công tử là tới tìm Đại tiểu thư.” Quân gia đáp.

“Nguyệt Nhi ?” Lãnh Bùi Xa nghi hoặc, Nguyệt Nhi từ bao lâu cùng Thượng Thư nhị công tử có quan hệ gì? Bọn họ hiện tại ở nơi nào ?” Nhớ tới từ lúc Mộc Chiêu Vân rời phủ, hắn cũng không có cùng Nguyệt Nhi gặp mặt. Cũng không biết nàng hiện tại thế nào ? Nàng có thể hay không đem chuyện mẹ nàng ly khai, đổ hết sự giận dữ lên trên người Loan Loan. Hắn nhớ tới trước kia Nguyệt Nhi đối với Loan Loan rất có địch ý, nếu tái sinh ra chuyện này thì thật là đau đầu.

“Ồ đại sảnh thừa tướng quân.”

“Ta đi nhìn một cái.” Lãnh Bùi Xa phát phát tay, “Người đi xuống trước đi.”

“Dạ” quần gia cung kính khom người, rồi xoay người rời đi.

Vườn hoa nở rộ khoe sắc, hồng như lửa, trắng như tuyết, một đóa, một bụi, đẹp không sao tả xiết. Gió nhẹ thổi, muôn hoa dập dờn lay động.

Lãnh Bùi Xa ánh mắt lơ đãng ngắm nhìn từng khóm hoa, trong lòng đột nhiên cảm thán: Con gái của mình dường như giống những đóa hoa này, từ lúc là nụ hoa nhỏ nhỏ sau trường thành là đóa hoa mỹ lệ. Hiện tại hắn cũng không rõ ràng lắm, trong lòng các nàng đang suy nghĩ điều gì nữa? Giữa hắn cùng với các nàng phẳng phất như có một đạo ranh giới chắn ngang, e rằng chính mình thật không xứng là phụ thân đi sao. Giống như Loan Loan, nàng từ nhỏ mình cũng không có nhiều sự quan tâm ngó ngàng tới, hiện tại nàng trở lên lãnh lệ cao ngạo, ngay cả đối mặt với mình cũng không có ngoại lệ. Lại cũng như Nguyệt Nhi, từ nhỏ nàng khao khát được mình yêu thương, nhưng bởi vì bất mãn với mẫu thân của nàng mà hắn đem nàng bỏ quên, sau thậm chí lại còn từ hôn với mẫu thân của nàng. Hiện tại nàng nên hận chính mình đi sao?

Khê thở dài, không quản các nàng suy nghĩ điều gì ? E rằng hắn còn có cơ hội để bù đắp, mất bò mới lo làm chuông, hắn là không muộn đi sao.

“Cha.”

Lãnh Nguyệt Nhi tiến Tô Triển ra cửa, không nghĩ tới lại nhìn thấy vẻ mặt buồn vô cớ của phụ thân. Đôi má nàng ửng đỏ, chân tay có chút luống cuống.

Lãnh Bùi Xa nghe được thanh âm của Lãnh Nguyệt Nhi, vội vàng nhìn lại. Đã thấy nàng đang đứng cùng một nam tử trẻ tuổi. Mấy tháng không gặp, cũng không nghĩ tới nữ nhi lại biến hóa to lớn như thế. Đã từng quần áo tươi đẹp, ngang ngược kiêu ngạo, giờ hiện tại giống như thay đổi thành một con người khác. Quần áo váy bình thường, làn váy thêu đóa hoa bách hợp, bên hông giắt ngọc bội. Khuôn mặt gầy gò không ít, cả người thoát nhìn rất là mảnh mai, khiến cho người thương tiếc. Vị công tử bên người nàng mặc dù không phải là cực kỳ tuấn tú, nhưng cũng có một phen nhã nhặn nho nhã khí chất. Nhìn hai trông mặt trong suốt như nước của hắn, xem ra là người thông minh, chính trực.

“Lãnh Tướng quân.” Tô Triển hướng Lãnh Bùi Xa vừa chấp tay, khuôn mặt cũng ửng đỏ, dáng dấp nho nhã lộ ra vài phần ngượng ngùng, không nghĩ tới nhanh như vậy thì gặp phải phụ thân của Nguyệt nhi rồi. Ánh mắt đánh giá Lãnh Bùi Xa, quả không hổ là danh là trấn tứ phương Trấn Bắc tướng quân. Nhìn hắn một thân ngân sắc áo giáp, dưới dương quang lóe sáng, quang lâm, uy vũ. Mây kiếm mắt sáng, thật là lợi hại, lãnh ngạo không thôi.

Lãnh Bùi Xa hướng hai người gật đầu, đôi mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào Tô Triển, đáy mắt toát lên vài phần tán thưởng, người trẻ tuổi kia thái độ đúng mức, thông dong đạm nhiên, ngã xuống không mất phong phạm.

“Người là nhi tử của Lại bộ Thượng Thư phải không?”

“Dạ phải, văn bối là Tô Triển.” Tô Triển hướng phía Lãnh Bùi Xa hành lễ.

“Tô công tử, người là đến tìm Nguyệt Nhi?” Lãnh Bùi Xa nhìn thần tình ngượng ngùng của hai người, ánh mắt thâm thúy đã hiểu rõ. Thì ra là thế, lần trước Loan Loan từng nói đến việc Nguyệt Nhi cũng đã đến tuổi lấy chồng...

“Dạ phải.” Tô Triển hướng Lãnh Nguyệt Nhi mỉm cười, nhu tình hàng vạn hàng nghìn.

Lãnh Nguyệt Nhi cũng nở nụ cười, trong đôi mắt sáng hiện lên thân ảnh của hắn.

Lãnh Bùi Xa kinh ngạc, xem ra Nguyệt Nhi thay đổi không phải ít. Bất quá hiện giờ hắn thấy rất vui, Nguyệt Nhi so với trước kia vốn ương ngạnh kiêu đã man, giờ thì nàng trở nên khả ái nhiều lắm. Nhìn biểu tình của hai người, hắn cũng đã hiểu. Nhưng dù sao cũng phải giáo huấn Tô Triễn một chút, vạn nhất Tô Triễn là bên ngoài tỏ vàng nạm ngọc, là một tên ăn chơi trác táng, quanh co treu đùa tình cảm của Nguyệt Nhi, thì hắn sẽ thẳng tay trừng trị không tha.

“Tô công tử nếu như là mạo muội đến đây bái phỏng Nguyệt Nhi, chẳng lẽ không biết đến nam nữ thụ thụ bất thân đạo lý sao? Huống hồ hai người các người hiện tại ở cùng một chỗ, phá hủy Nguyệt Nhi danh tiết, như thế nào cho phải đây?” Ánh mắt hắn sắc bén chăm chú nhìn vào Tô Triễn, dường như muốn xem tất cả tâm tình của hắn vậy.

Lãnh Bùi Xa nói làm cho Lãnh Nguyệt Nhi, Tô Triễn hoảng hốt, bọn họ cho rằng lãnh Bùi Xa là đang tức giận.

Gió khe thổi, bầu không khí dường như cô đọng lại, có chút cứng đờ.

Lãnh Nguyệt Nhi cắn môi, không biết phải làm sao, nhìn khuôn mặt lãnh lệ của phụ thân.

“Văn bối tự biết mình thất lễ.” Tô Triễn mặt mang vẻ xấu hổ, nhưng không ngại ánh mắt sắc bén của Lãnh Bùi Xa đang nhìn hắn, từ tốn nói: “Nhưng văn bối cùng với Lãnh cô nương là thật lòng, nếu như tướng quân không phản đối, văn bối ít ngày nữa sẽ tới cửa cầu hôn.” Cầu hôn vốn là chuyện sớm muộn, nhưng hôm nay vừa vặn gặp phải phụ thân của Nguyệt Nhi. Còn không bằng nói ra, cũng giảm bớt đi phần nào tâm sự.

“Nếu như ta không đáp ứng?” Lãnh Bùi Xa cảm thán, quả nhiên là thất trách. Tại chính mình không biết lúc nào, nữ nhi bị người ta tìm đến. Nét mặt không có chút nào thay đổi, chỉ là ánh mắt thâm thúy uy nghi nhìn hắn.

“Cha” Lãnh Nguyệt Nhi vừa nghe Lãnh Bùi Xa nói, tâm có chút nóng nảy, khuôn mặt ngượng ngùng đỏ ửng. Tuy rằng hiện tại Tô Triễn cầu hôn, nàng cũng thoáng kinh ngạc. Trong lòng rất là hài lòng, nhưng tại sao cha lại không đáp ứng?

Tô Triễn nhìn Lãnh Nguyệt Nhi, đôi con ngươi trong suốt lóe lên sự kiên định, trấn an sự lo lắng của nàng.

“Tướng quân, văn bối biết tướng quân cũng là sợ văn bối không phải thật tâm đối với Nguyệt Nhi.” Hắn nhìn lại Lãnh Bùi Xa, ánh mắt chắc chắn: “Nhưng văn bối ở đây phát thệ, chỉ cần có ta một ngày, sẽ thật tình đối đãi với Nguyệt Nhi. Ba nghìn bầu nước, chỉ lấy uống một bầu. Chỉ lấy một mình nàng làm vợ.”

Ánh dương quang đường như rơi tại trong ánh mắt của hắn, quang mang tinh sáng. Ngôn ngữ như vậy kiên định, như vậy rõ ràng.

Lãnh Nguyệt Nhi cảm thấy nội tâm rung động, khóe mắt chớp đỏ, si ngốc ngốc nhìn hắn.

Lãnh Bùi Xa yên lặng xem xét hắn, Tô Triễn nhưng không chút nào e ngại nhìn lại. Đem chính mình nội tâm kiên định bày ra, minh bạch hắn đối với Nguyệt Nhi tình chân ý thật.

“Phụ thân, người nên đáp ứng hắn đi sao.” Không biết từ bao lâu, Lãnh Loan Loan cùng với Sở Ngự Hằng cũng đã đi tới.

“Tam muội.” Lãnh Nguyệt Nhi nhìn Lãnh Loan Loan, thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ đến có tam muội nói, thì nhất định là phụ thân sẽ không phản đối.

“Loan Loan.” Lãnh Bùi Xa nhíu mi nhìn tiểu nữ nhi.

“Cha, người xem hai người bọn họ hữu tình, người nghĩ định muốn chia lìa uyên ương sao?” Lãnh Loan Loan tuy rằng đối với việc Lãnh Nguyệt Nhi cùng Tô Triễn có tình ý, có chút kinh ngạc, nhưng hai người trong ánh mắt chan chứa tình sâu là không lừa được người. Nếu như bọn họ cảm thấy hạnh phúc, vì sao lại không thành toàn cho họ?

“Việc này” Lãnh Bùi Xa hay có chút nghi trì hoãn, dù sao hôn nhân đại sự không thể trò đùa. Một khi vô ý, đến lúc đó chỉ sợ sẽ hủy đi hạnh phúc suốt đời của Nguyệt Nhi.

“Tướng quân yên tâm, văn bối tuyệt sẽ không cô phụ Nguyệt Nhi.” Tô Triển nhìn Lãnh Bùi Xa buông lỏng khẩu khí, lần thứ hai can đảm nói. Đôi con người trong suốt khê nhìn Lãnh Loan Loan tràn đầy cảm kích, xem ra lời đồn đãi Lãnh Loan Loan khí phách độc tài là có điều bất đồng không đúng với.

“Cha yên tâm.” Lãnh Loan Loan nhìn Tô Triển, lãnh lệ nói: “Hắn nếu dám phụ Nguyệt Nhi, ta sẽ khiến cho hắn hối hận đến hết đời.” Ánh mắt sắc bén uy hiếp hắn.

Sở Ngự Hằng nhin không được cười lên một tiếng, quả thật là phong cách của Lãnh Loan Loan.

“Cha.” Lãnh Nguyệt Nhi cũng cầu xin nhìn Lãnh Bùi Xa, “Nữ nhi tin tưởng hắn có thể mang cho ta hạnh phúc, mong rằng cha thành toàn.”

“Được rồi. Ta đáp ứng.” Lãnh Bùi Xa nhìn biểu tình của mấy người, thiếu chút nữa cho là mình đang chia rẽ uyên ương. Ánh mắt của hắn nặng nề gật đầu, đáp ứng nói: “Thế nhưng nếu ngày khác ngươi phản lại lời thề, ta nhất định sẽ không buông tha ngươi.”

“Văn bối sẽ không quên.”

Bởi vì được đồng ý của Lãnh Bùi Xa, Tô Triển cùng với Lãnh Nguyệt Nhi đều cao hứng nở nụ cười.

Bọn họ nụ cười hạnh phúc dường như ánh nắng tươi sáng, ngay cả đám hoa bên cạnh thiên kiều bá mị cũng mất nhan sắc. Nhưng mà, ai cũng chưa từng nghĩ đến, hạnh phúc gần tới tay cũng sẽ có nguy cơ vụt mất...

35. Q.1 - Chương 35: Âm Mưu Trong Bóng Tối

Chi dát.

Cánh cửa cung nặng nề bị đẩy ra, một bóng người thân hình mảnh khảnh lộ đầu ra, một thân hắc y, khuôn mặt được khăn che lấp, chỉ để lộ ra cặp mắt quyền rũ nhưng lạnh liệt. Người nọ không ngừng nhìn ngó xung quanh, sau khi quan sát thấy bốn phía yên tĩnh, liền dè dặt phóng đi, lao vào màn đêm...

Màn đêm yên tĩnh, ánh trăng sáng tỏ, sao trời lấp lánh; Gió đêm nhẹ thổi, cây cối chấp chờn in bóng hình loang lổ xuống trên mặt đất, phẳng phất như quỷ mị đang giương nanh múa vuốt...

Dưới ánh trăng thanh, đám thị vệ tay cầm trường mâu, áo giáp sáng bóng. Người nào người nấy vẻ mặt nghiêm nghị, bước chân trầm ổn nhẹ nhàng tiến về phía trước, quét mắt nhìn ngó xung quanh, dò xét xem có phát hiện dị thường gì không.

Hắc y nhân chạy dọc theo hành lang, thỉnh thoảng quan sát đám thị vệ tuần tra. Thấy có người đến thì vội vàng ẩn nấp vào trong đám cây rậm rạp. Khi thấy đám thị vệ rời đi, cặp mắt quyền rũ kia chợt lóe lên một đạo tinh quang. Thân hình linh hoạt mềm mại khẽ bật lên, hướng phía cung cấm chạy tới.

Mái ngói Lưu Ly có vẻ có cũ nát, cung điện cũ được bảo phủ bởi đám cây cối rậm rạp. Ánh trăng xuyên thấu qua rặng cây, chiếu nghiêng mà vào, nhìn khung cảnh có vẻ rất là lạnh lẽo, quạnh quẽ. Thỉnh thoảng có vài tiếng cú mèo kêu đêm, làm khung cảnh tăng thêm vài phần quỷ dị.

Bóng người đi tới cung điện cũ nát, cánh cửa cung đã tàn tạ sập sệ. Sau khi xem xét xung quanh, liền gõ nhẹ tay lên cánh cửa cung 3 lần. Ngay lúc đó, một giọng nói trầm ổn từ phía sau cánh cửa vang lên.

“Không có ai bám theo ngươi đấy chứ?” Từ bên trong cửa lộ ra một đầu người, đó là một trung niên nữ tử. Khuôn mặt lạnh lùng không cảm tình, trông giống như là một pho tượng khắc bằng băng vậy.

“Không có.” Hắc y nhân lắc đầu, nhỏ nhẹ nói.

“Vào đi.” Trung niên nữ tử đẩy cửa rộng ra, người nọ nhẹ chui đi vào.

“Chi dát” một tiếng, cánh cửa cung bị mở toang ra.

Màn đêm vắng vẻ, ánh trăng chiếu rọi.

Hắc y nhân kéo tấm khăn đen che mặt xuống, để lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp, đó chính là Bạch My nương, phi tần được Hiền Viên Đêm sủng ái.

“Đi theo ta.” Trung niên nữ tử đối với Bạch My nương nói, rồi khẽ giật bức họa Phật Quan Âm trên vách tường xuống, bàn tay nhẹ nhàng bấm vào cơ quan trên bức tường, chỉ nghe thấy một tiếng động nhỏ vang lên, phía sau bức tường bỗng lộ ra một thông đạo mật thất.

Bạch My nương nhìn, nét mặt bất động thanh sắc. Trong lòng âm thầm bội phục chủ tử lợi hại, không chỉ cài người vào bên trong Thiên Diệu hoàng cung, mà còn có thể thiết lập điểm liên lạc cắm ở sâu trong cấm cung. Chỗ nguy hiểm nhất nhưng cũng là chỗ an toàn nhất. Này sợ rằng ai cũng đoán không được.

Hai người vừa vào mật thất, bức tường lại khép trở lại như cũ.

Trong mật thất, trung niên nữ tử ngồi vào ghế, ánh mắt nhìn bạch My nương.

“Người đã thu thập được những tin tức gì?”

Bạch My nương cũng ngồi vào một bên, lấy từ trong vạt áo ra một phong thư rồi nói.

“Tất cả đều ở bên trong.”

Trung niên nữ tử tiếp nhận thư, bàn tay nhẹ nhàng định mở thư ra.

“Đợi chút.”

Bạch My nương giơ tay cản lại, ánh mắt lộ ra màu sắc trang nhã.

“Thư này không phải chỉ giao cho chủ tử sao?” Trung niên nữ tử này tuy là người liên hệ, nhưng ai biết được có thể hay không phản bội. Hiện tại nàng tự ý xem thư, càng không hề theo quy củ định trước.

“My vệ không tin ta sao?” Trung niên nữ tử ánh mắt có phần nhấp nhô, hiện lên một tia chẳng đáng. Nữ nhân này dù sao chỉ là lợi dụng mỹ sắc nằm vùng, cư nhiên còn dám hoài nghi nàng.

“Không, My không tin được.” Bạch My nương cúi đầu xuống, thần nhiên nói. “My đến Thiên Diệu là vâng mệnh chủ tử.” Ý nói là ngoài chủ tử ra thì ai nàng cũng không tin tưởng.

“Hừ” trung niên nữ tử hừ lạnh, xuất ra một khối lệnh bài cấp cho Bạch My nương.

Bạch My nương cầm lấy lệnh bài, lệnh bài có khắc hình một con cự long, phía trên có một hỏa hồng lệnh tự dị thường loá mắt, ánh mắt nàng hiện lên vẻ kinh ngạc cùng với sự cung kính.

“Nguyên lai là Hồng tự bối trưởng lão, thứ cho thuộc hạ thất lễ.” Nàng quỳ xuống hướng trung niên nữ tử cúi đầu, thu hồi vẻ mặt hoài nghi vừa rồi.

Vì củng cố hoàng quyền, Bắc Bang đời thứ ba Hoàng đế Long Diệu Ngần ngầm bí mật thành lập Ảnh Diệu cung. Nó trực tiếp phụng mệnh Hoàng đế làm việc, chuyên môn phụ trách thu thập tình báo với nhưng thủ đoạn phi thường. Ảnh diệu cung Cung chủ do Hoàng đế tự thân bổ nhiệm, sau đó Cung chủ cùng tam trưởng lão cộng đồng quản lý Ảnh Diệu cung. Tam trưởng lão chia làm: Hồng tự bối chuyên môn phụ trách nắm giữ các loại tình tiết; Hắc tự bối phụ trách ám sát mệnh lệnh; Kim tự bối thì lại phụ trách về kinh tế. Ba chữ bối trưởng lão quyền lực tương đương, kiềm chế lẫn nhau.

Bạch My nương nguyên là do Cung chủ trực tiếp hiến dâng tính mạng theo Phi tử thân phận rót vào Thiên Diệu hoàng triều tìm hiểu trong cung cơ mật tin tức, nhưng ở tam trưởng lão trước mặt, nàng vẫn như cũ chỉ có xưng là thủ hạ.

“Ân.” Trung niên nữ tử thu hồi lệnh bài, “Người đứng lên đi.”

“Tạ ơn trưởng lão.” Bạch My nương đứng lên, thần sắc trở nên dè dặt. Không nghĩ tới Hồng tự bối trưởng lão cư nhiên tự thân xuất mã, xem ra Hoàng thượng nhìn Thiên Diệu là nhất định phải được.

Trung niên nữ tử đem thư cầm lên, mở ra xem. Biểu tình ngưng trọng đứng lên. Gấp lại thư, nàng nhìn bạch My nương, lạnh lùng nói:

“Dạ Liêu muốn cùng Thiên Diệu làm hôn ước, ta cũng có nghe qua. Thế nhưng tại thư người nói rằng Thiên Diệu hoàng đế biết Dạ Liêu có mục đích riêng, lẽ nào hãn là nghĩ đến cái lấy tình chế động?” Thiên Diệu hoàng đế Hiên Viên Đêm tuy rằng trẻ tuổi, nhưng không được phép khinh thường. Hãn mười hai tuổi trẻ đăng cơ, tại ngắn hai năm đã đem Thiên Diệu quốc phát triển sánh ngang cùng với Bắc Bang của nàng.

“Ân.” Bạch My nương gật đầu, “Hoàng thượng nói là hần sẽ tương kế tựu kế.”

“Tương kế tựu kế ?” Trung niên nữ tử nỉ non, “Không hổ là Hiên Viên Đêm.”

“Trưởng lão, chúng ta có hay không phải nhắc nhở Chủ tử thay đổi kế hoạch ?” Vốn là Bắc Bang dự định nuốt trọn Thiên Diệu, nhưng là hiện giờ Dạ Liêu quốc cũng tới cầm một cước, còn chưa kể đến Hồ Gầm quốc đang ở một bên nhìn chăm chăm, chỉ sợ rằng Bắc Bang muốn nuốt trọn Thiên Diệu cũng không phải là chuyện dễ.

“Ân.” Trung niên nữ tử gật đầu, nàng tất nhiên là biết chuyện này nghiêm trọng.

“Bất quá ” bạch My nương nhớ tới kế hoạch của Hiên Viên Đêm “Hoàng thượng dự định từ trong số con em quan viên tuyển ra một người để cùng với công chúa Dạ Liêu quốc thành hôn.”

“Hảo kế sách.” Trung niên nữ tử gật đầu, “Vừa không có cự tuyệt Dạ Liêu, Dạ Liêu thì sẽ không thể viện vào lý do gì để sinh sự.” Vả lại nếu như hần tuyển được một người, còn có thể ngày đêm giám thị Công chúa Dạ Liêu quốc, nhất cử nhất động của Dạ Liêu quốc thì đều ở trong lòng bàn tay, thật là thượng sách a.

“Thuộc hạ cũng là có một kế.” Bạch My nương mỉm cười ra.

“Nói.” Trung niên nữ tử nhíu mày, đối với kế sách của Bạch My nương cũng có vài phần hiếu kỳ.

“Không biết trong số quan viên Thiên Diệu hoàng triều có người của chúng ta không?” Bạch My nương nhìn trung niên nữ tử không có đáp, mà hỏi ngược lại.

“Ý của ngươi là ?” Trung niên nữ tử tựa hồ có vài phần sáng tỏ.

“Ân.” Bạch My nương gật đầu. Trong con ngươi tinh quang lóe ra, hoàn toàn không còn vẻ mặt xinh đẹp mềm mại như lúc ở trước mặt Hiên Viên Đêm. “Nếu như người của chúng ta có thể nắm được công chúa Dạ Liêu quốc, thông qua công chúa Dạ Liêu quốc mà biết được tình huống của Dạ Liêu, khơi mào Thiên Diệu cùng Dạ Liêu tranh chấp. Như vậy nhất cử lưỡng tiện, Bắc Bang ta đều có thể nắm Dạ Liêu và Thiên Diệu trong tay.”

“Diệu kế.” Trung niên nữ tử nghe được, trong mắt tinh quang lóe sáng, nếu như có thể đem Dạ Liêu nắm trong tay, thì giấc mộng Bắc Bang thống nhất thiên hạ cũng sắp tới.

“Ta sẽ trở về cung trao đổi với Cung chủ .” Trung niên nữ tử biểu tình có chút hưng phấn.

“Vậy thuộc hạ phải làm gì tiếp theo?” Bạch My nương nhìn nàng, không biết nhiệm vụ kế tiếp là cái gì.

“My vệ tiếp tục ở lại bên người Hiên Viên Đêm, chờ đợi chỉ thị tiếp theo.” Trung niên nữ tử nhìn Bạch My nương, đối với nàng có một chút tán thưởng.

“Dạ” Bạch My nương cúi đầu đáp.

“Ngày hôm nay trước hết như vậy đi.” Trung niên nữ tử khoát tay áo, “Ngươi về trước đi, để tránh khỏi bị người phát hiện.” Hiên Viên Đêm khôn khéo như vậy, nếu không cẩn thận chỉ sợ sẽ bại lộ.

“Dạ, thuộc hạ xin cáo lui.” Bạch My nương kéo khăn che mặt lên, sau đó chấp tay cúi người, lui ra ngoài.

Sau khi Bạch My nương rời khỏi ước chừng được nửa nén hương, trung niên nữ tử đem phong thư nhét vào trong vạt áo. Nàng dập tắt ngọn đèn dầu trong mật thất, rồi hướng phía ngoài bước ra.

Cầm cung quanh vắng, gió đêm thổi nhẹ, cành cây đu đưa xào xạc, dường như tiếng lão nhân thở dốc vậy.

Cánh cửa cầm cung lại kéo kẹt từ từ mở ra, trung niên nữ tử ngó mặt ra quan sát bốn phía. Xác định không có bóng người, thân ảnh cấp tốc lao ra ngoài cửa. Hướng phía sau cầm cung đi đến.

Đồng thời lúc ấy, một thân ảnh cao to, chân bước không một tiếng động vội vã bám theo sau.

Phía sau cầm cung là một khe núi đá. Vách núi dựng thẳng đứng, bên dưới là một khe sâu không thấy đáy, nhìn xuống chỉ thấy tối đen mù mịt.

Trung niên nữ tử đi tới chỗ ấy, thân ảnh nhẹ bước tới một tảng đá lớn. Ước chừng chỉ chốc lát, nàng từ phía sau tảng đá lớn đi ra. Trong tay cầm một cuộn dây to, nàng đem một đầu sợi dây cột vào tảng đá, còn đầu kia ném xuống phía dưới khe núi, sau đó nàng bám víu vào sợi dây, tung người phi xuống.

Thân ảnh cao lớn thấy nàng phi xuống dưới, đôi mắt thâm thúy chợt lóe lên. Nhưng hần ững không có lập tức hành động, mà là trốn ở phía sau tảng đá. Nửa canh giờ trôi qua, hần mới từ phía sau tảng đá đi ra, cúi người hướng xuống phía dưới khe núi tìm kiếm. Thân ảnh cao lớn cũng bám víu vào sợi dây lao xuống. Xuống phía dưới đáy vách núi, hần châm ngọn đuốc soi sáng xung quanh. Dưới chân vách núi là một mảnh xanh um tươi tốt, cây cối rậm rạp. Có một con đường mòn nhỏ quanh co phía sau bụi cây kéo dài dẫn ra ngoài. Nàng kia chỉ sợ là dọc theo đường mòn này đi ra bên ngoài. Không một tia do dự, thân ảnh cao lớn cũng men theo đường mòn mà đi. Một lúc lâu sau, hần phát hiện, đường mòn này cứ nhiên dẫn thẳng ra bên ngoài Thiên Diệu thành. Mây kiếm nhú lên, xem ra là bọn hần đã quên...

Bên trong Ngự thư phòng, mùi Long Tiên Hương tràn ngập thơm ngát.

Hiên Viên Đêm khoác một chiếc áo kim sắc ngồi trên ghế rồng, mắt nhắm lại suy nghĩ. “Ảnh, người mau trở lại đi a”.

“Hoàng thượng, Ảnh thị vệ đến.” tiếng Hứa Mậu vang lên.

“Cho hần vào đi.” Hiên Viên Đêm xoa xoa vùng xung quanh lông mày, khẽ gọi.

Cánh cửa Ngự thư phòng nhẹ mở. Ảnh vội bước vào.

“Tham kiến hoàng thượng.” Ảnh quỳ xuống hành lễ.

“Ân. Đứng lên đi.” Hiên Viên Đêm phát phát tay, mở mắt ra nhìn hần. “Người đã điều tra được chuyện gì?”

“Quả đúng như Hoàng thượng dự liệu, tối nay Mỹ Phi nương nương chạy tới cấm cung gặp mặt một người. Sau đó thuộc hạ theo dõi người nọ, rất cuộc phát hiện dưới khe núi phía sau cấm cung cứ nhiên có một đường mòn dẫn ra bên ngoài Thiên Diệu thành.” Ảnh đem chuyện tình phát hiện được hướng Hiên Viên Đêm bẩm báo.

“A ?” Hiên Viên Đêm cau mày, “Bọn họ cứ nhiên thiết lập trụ sở liên lạc ngay tại cấm cung của trẫm sao?” Những kẻ này quả thật là giảo hoạt. Nhưng dù sao, nếu bọn chúng muốn vui đùa, thì hần cũng sẽ phụng bồi bọn họ vui đùa. Hiên Viên Đêm khước miệng khẽ nhếch lên mỉm cười.

“Ảnh, người trước hết tiếp tục giám thị bọn họ, nhớ là không nên dă thảo kinh xà.” Ngón tay khẽ gõ từng nhịp xuống mặt bàn, hần trầm giọng phân phó.

“Dạ, Hoàng thượng ” Ảnh cúi người trả lời.

“Người hãy tạm lui đi.”

“Thuộc hạ xin cáo lui.” Bóng dáng cao to của Ảnh nhanh chóng tiêu thất tại thư phòng.

” Hoàng thượng, đêm đã khuya. Người nên đi nghỉ ngơi.” Hứa Mậu đi đến.

“Vây đi thôi.” Hiên Viên Đêm đứng dậy, những người đó dù sao cũng đã ở trong lòng bàn tay của hần.

Gió đêm nhẹ thổi, mái tóc đen xinh đẹp phát phơ bay lượn...

36. Q.1 - Chương 36: Sinh Nhật Hoàng Thái Hậu (thượng)

Nháy mắt qua đi, ngày sinh nhật của Hoàng thái hậu cuối cùng cũng đã tới.

Khắp nơi trong Hoàng cung giăng đèn kết hoa, người đông tập nập, người nào người đấy nét mặt tươi cười, cả bầu không khí vui mừng dào dạt.

Hoàng cung có bốn cửa chia làm đông, tây, nam, bắc. Các quan viên mang theo gia quyến, mỗi người xiêm y hoa lệ, lũ lượt từ các cửa kéo vào. Bọn người hầu thì vác bao lớn bao nhỏ quà tặng, đi theo chủ tử phía sau.

Trong khi các quan viên đều hướng phía trong cung chạy vào thì có 2 con ngựa, 2 cỗ kiệu dừng ở phía cửa đông của Hoàng cung.

Người có dáng vẻ cao to ngồi trên lưng con ngựa nâu chính là Trần Bắc tướng quân Lân Xa. Hắn mặc một bộ áo bào màu lam, thắt lưng khảm ngọc nạm vàng, đi đôi giày đen, tóc đen bó cao, cầm một cây trâm ngọc. Mặt quan như ngọc, nhân thần ngạo nghễ.

Người còn lại ngồi trên lưng con ngựa xám, là thiếu niên minh chủ võ lâm Sở Ngự Hằng, chỉ thấy hắn mặc một bộ cẩm bào, thắt lưng ngọc đá, bên hông đeo một miếng ngọc bội. Tóc đen bó cao, sợi tóc buông rơi. Ngũ quan tuấn mỹ, môi khê nhếch, dáng vẻ phong trần lãng tử không gò bó.

Hai cỗ kiệu tinh xảo, kiệu phía trước có đỉnh mái màu xanh ngọc, còn kiệu phía sau có đỉnh mái màu trắng. Tua cờ xung quanh vòm kiệu theo gió chập chờn, đám kiệu phu khe khẽ hạ kiệu đặt xuống đất. Hai tiểu nha hoàn nhẹ bước lại vén màn kiệu xốc lên. Hai thân ảnh một thấp, một cao chậm chậm bước ra.

Chiếc kiệu có đỉnh mái màu xanh ngọc là của Lân Nguyệt Nhi, chỉ thấy nàng mái tóc tết xinh xắn, hai bên cầm đôi châu thoa. Bộ váy áo màu trắng, phấp phơ theo gió. Trông thật là ưu nhã, quyến rũ, nhìn giống như một nàng tiên nữ vậy.

Chiếc kiệu có đỉnh mái màu trắng là của Lân Loan Loan. Nàng tóc tết hai bên, trên đầu cầm một đóa châu hoa. Phía trước trán tóc mai rủ xuống, càng làm nổi bật khuôn mặt của nàng. Lân Loan Loan mặc một bộ nguyệt sam váy, chân đi cẩm hài. Nếu như không nhìn sắc mặt của nàng thì nhìn nàng chẳng khác gì một búp bê xinh đẹp bằng sứ vậy.

“Đi thôi.”

Lân Xa cùng với Sở Ngự Hằng đồng hành, Lân Nguyệt Nhi thì lại theo Lân Loan Loan.

“Tướng quân.”

“Tướng quân.”

“...”

Đám thị vệ ở cửa cung nhìn thấy Lân Xa tiến đến, đều cung kính chào hỏi.

“Ân.” Lân Xa gật đầu.

Khi thấy mấy người đi xa dần, đám thị vệ lúc ý mới bắt đầu xôn xao bàn tán.

“A, ba người trẻ tuổi kia chắc là nữ nhi và nhi tử của tướng quân đi sao. Quả nhiên là hồ môn sinh tướng a, người nào người nấy đều thanh tú xuất sắc.” Tên thị vệ Giáp nói.

“Không đúng a.” Thị vệ Ất tiếp lời, “Ta đã thấy qua tướng quân đại công tử, không phải là người tuổi trẻ kia a?”

“Vậy hắn là ai?” Nghe thị vệ Ất vừa nói thế, những người khác cũng nổi lên nghi ngờ.

“...”

Ngoại trừ Lân Nguyệt Nhi, còn lại ba người chính mình cao thâm võ công, đều nghe được hết những gì đám thị vệ kia đàm luận. Lân Loan Loan mặt không đổi sắc, Sở Ngự Hằng thì cười mỉm, còn Lân Xa chỉ khẽ nhíu nhíu mày. Hoàng cung đại nội vốn là nơi không phải ai cũng có thể tiến vào, huống chi Sở Ngự Hằng là người trong võ lâm. Nhưng là Lân Loan Loan đã đáp ứng cho Sở Ngự Hằng đi theo, cho nên Lân Xa cũng không có cách nào cản trở. Hiện tại bị khen ngược, người khác còn nghĩ họ Sở thiếu niên kia là con của hắn, nếu như tiểu tử này ở trong hoàng cung gặp phải chuyện gì, bọn họ là trốn không thoát can hệ. Xem ra, hắn phải để ý nhiều hơn một chút.

Âm thanh ồn ào không rút bên tai, rượu ngon hương tràn khắp cả đại điện, vũ nữ ca múa câu nhân tâm hồn.

Hai bên trái phải đại điện, là đám quan viên, phu nhân, tiểu thư, công tử đang ngồi thưởng thức rượu ngon, nghe nhạc, xem ca vũ, hoặc khe khẽ nói nhỏ, bám víu giao tình, tràng diện rất là náo nhiệt.

Lãnh Bùi Xa mấy người tiến đến, tròng diện náo nhiệt chợt hạ thấp xuống, rồi sau đó lại càng trở nên náo nhiệt. Vốn là đám quan viên đang ngồi đều vội đứng lên hướng Lãnh Bùi Xa vắn an, đồng thời nhỏ giọng căn dặn gia quyến cùng Lãnh Tướng quân tử nữ hảo hảo quan hệ. Lãnh Bùi Xa tay cầm trọng binh, quyền thế nghiêng ngả, nếu như có thể được hân thưởng thức, thăng quan tiến chức không thể nói chơi a.

Lãnh Bùi Xa lãnh đám gặt đầu, rồi hướng bên trái thủ vị ngồi xuống. Bởi vì Thiên Diệu hoàng triều quy định gia quyến không được ngồi chung, cho nên Lãnh Loan Loan và Lãnh Nguyệt Nhi ở lại bên phía đám gia quyến nữ tử; còn Sở Ngự Hằng thì lại đi theo đám công tử quan viên.

Bọn họ đối diện chính là tể tướng Lâm Kế Tục cùng hân môn sinh đặc ý Tô Diệu Thành. Hai người bọn họ hướng Lãnh Bùi Xa chào hỏi qua loa, mấy người cũng không nói chuyện với nhau.

Tô Triển ở trong đám công tử, có vẻ đạm nhiên, miệng khẽ mỉm cười, nghe đám công tử bên cạnh nói bỗ nói phét, nhưng hân thủy chung không nói một câu. Thản nhiên là hân đã nhìn thấy Lãnh Nguyệt Nhi các nàng, đôi con ngươi trong suốt hiện lên nét ôn nhu.

Lãnh Nguyệt Nhi cũng trông thấy Tô Triển, ánh mắt lóe ra ánh sáng nhu tình quang mang. Hai người si ngốc nhìn lẫn nhau, đem tất cả sự ồn ào trên đại diện vút sang một bên. Đường như lúc này chỉ có bọn họ hai người vậy.

Sở Ngự Hằng nhìn quanh hai bên, đều không nhận biết một ai. Nhìn bọn họ mỗi người quần áo nghiêm chỉnh, biểu tình khoe khoang giả dối, trong lòng thấy rất khó chịu. Duy nhất một người khiến cho hân nhận biết và lại thuận mắt là Tô Triển, người trong lòng của Lãnh Nguyệt Nhi. Hân không chút do dự vội hướng phía Tô Triển bước tới.

“Sở huynh.” Tô Triển nhìn thấy Sở Ngự Hằng, vội thu hồi ánh mắt vừa rồi si ngốc nhìn Lãnh Nguyệt Nhi. Về mặt ôn hòa hướng Sở Ngự Hằng chấp tay nói.

“Tô huynh.” Sở Ngự Hằng không chút khách khí ngồi xuống bên cạnh Tô Triển.

“Y, vị công tử này là ?” Vốn là đang đàm luận về sự giàu có, một viên công tử bên cạnh nhìn thấy Sở Ngự Hằng vội chợt ngừng lại, thấy người này một thân khí thế bất phàm, lòng vừa đổ kỵ, lại vừa thăm đoán không biết là công tử nhà ai?

“Lại, ta giới thiệu một lần.” Tô Triển đứng lên, mỉm cười. “Vị này chính là Sở huynh.”

“Sở huynh, vị này chính là tể tướng đại công tử Lâm huynh, vị này chính là Nội các Đại học sĩ công tử Từ huynh, vị này chính là Đại Lý tự khanh tam công tử Kiều huynh, vị này chính là Đôn đốc viện Ngự Sử công tử Lý huynh.” Tô Triển lần lượt giới thiệu mấy công tử ngồi cạnh hân.

“...”

Sở Ngự Hằng hướng mấy người thản nhiên gặt đầu, cũng không để ý tới.

Mấy người công tử con quan lớn vốn là nhìn Sở Ngự Hằng không thuận mắt, hiện tại lại thấy hân thái độ ngạo nghễ. Trong lòng càng giận dữ, khi nghe Tô Triển giới thiệu hân cũng không có nói là nhà ai công tử, xem ra không phải là nhân vật nào a.

“Không biết lệnh tôn Sở huynh giữ chức vị gì?” Đại Lý tự khanh công tử ánh mắt bất thiện nhìn Sở Ngự Hằng hỏi.

“Gia phụ không phải là triều đình quan viên.” Sở Ngự Hằng thản nhiên nói, cũng không để ý tới hân khiêu khích.

“Nguyên lai là một cái bình thường bách tính.” Sở Ngự Hằng trả lời làm ấy người xem thường nói.

Sở Ngự Hằng bỏ mặt cũng không bỏ mặt bọn họ, bầu không khí nhất thời có chút lúng túng.

“Sở huynh hân là Minh chủ võ lâm.” Tô Triển thấy thế, vội ôn hòa mở lời.

“Bất quá là một cái giang hồ mông hân.” Nội các Đại học sĩ công tử Từ Hưởng cũng mở miệng nói, hân là người đọc sách đầy bụng kinh luân, từ trước đến nay chẳng mấy bận tâm đến việc mấy người giang hồ thường hay đá đá sát sát này.

Sở Ngự Hằng lạnh lùng liếc mắt nhìn mấy người, bằng phong khí thể lạnh người.

Mấy viên công tử nhất thời ngây ngốc, bọn họ chỉ cảm thấy phảng phất như bị ngàn năm hàn băng làm cho đông lại, toàn thân cứng ngắc, không thể phản ứng.

Sở Ngự Hằng nhìn thấy phản ứng của mấy người này, lòng thoả mãn khẽ nhếch môi lên, quả nhiên an tĩnh không ít.

Tô Triển thấy vậy, bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Lãnh Nguyệt Nhi vẫn quan tâm đến tình hình bên này, mắt thấy bầu không khí tựa hồ có chút không đúng. Trong lòng cũng không khỏi lo lắng, Sở công tử cuồng tứ không gò bó, vạn nhất thật muốn gặp phải sự tình gì làm liên lụy tới Tô Triển thì phải làm sao bây giờ ? Lúc này, nàng quan tâm chính là người trong lòng a.

Nàng lễ phép hướng các thiên kim quan gia gật đầu, cẩn thận ghé tai Lãnh Loan Loan nói nhỏ:

“Tam muội, xem Sở công tử bên kia có việc gì?”

Lãnh Loan Loan nghe vậy, đảo mắt nhìn về phía Sở Ngự Hằng. Quả nhiên có mấy người công tử nhà giàu tựa hồ như đang cùng Sở Ngự Hằng va chạm, bất quá nàng nhưng là một điểm cũng không có lo lắng. Đám nhà giàu đệ tử chỉ biết chơi bời kia thì làm sao là đối thủ của Sở Ngự Hằng. Một lát sau thì thấy mấy người kia bị Sở Ngự Hằng làm cho tức giận đến sắc mặt xám xịt, rồi lại bất đắc dĩ rời đi.

“Không có việc gì.” Nàng thản nhiên nói rồi quay người lại, nhìn một vị thiên kim đang từ phía sau tiến lại gần Lãnh Nguyệt Nhi, hai tròng mắt lạnh lùng khiến cho vị thiên kim kia vẻ mặt thất sắc vội vã quay người rời đi. Nguyên người nọ tưởng rằng Lãnh Loan Loan là một hài tử thơ ngây định bước đến bám víu tạo quan hệ, sao ngờ rằng nàng lại có lãnh khí như thế...

“Nha.” Lãnh Nguyệt Nhi nghe Lãnh Loan Loan nói, thì cũng yên tâm. Có tam muội ở đây, nàng hẳn là không cần phải lo lắng việc gì đi sao.

“Tam muội, người là lần đầu tiên tiến cung. Có hay không cảm thấy không quen?” Nhìn thấy tam muội sau khi tiến cung, vẻ mặt lạnh nhạt thờ ơ, Lãnh Nguyệt Nhi tò mò hỏi.

“Không có, chỉ là thấy thất vọng.” Lãnh Loan Loan mở to hai tròng mắt nhìn lướt qua cung điện, kim quang xán lạn, khí thế to lớn, không có khác gì mấy cảnh nàng đã từng xem trên TV ở thời hiện đại.

“Thất vọng ?” Lãnh Nguyệt Nhi có chút kinh ngạc, trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan. Trời ạ, tam muội tại sao có thể nói như vậy cơ chứ, nếu như bị người ta nghe được thì thật là rước vào tội lớn. Hoàng cung là biểu tượng của hoàng quyền, hơn nữa cung điện rất to lớn a. Nàng nhẹ cười hạ giọng nói: “Tam muội, lời này cũng không thể nói ra. Nếu như bị người ta nghe được, thì thật là rắc rối lớn.”

Ánh mắt Lãnh Loan Loan thoáng hiện lên sự trào phúng, nghe được thì thế nào?

Lãnh Nguyệt Nhi thấy biểu tình của nàng, càng không biết phải làm sao. Vội nhìn trước nhìn sau, xem có ai chú ý tới các nàng hay không.

“Thái hậu giá lâm, Hoàng thượng giá lâm, Thiên Vương gia giá lâm ”.

37. Q.1 - Chương 37: Sinh Nhật Hoàng Thái Hậu (hạ)

“Thái Hậu giá lâm, Hoàng Thượng giá lâm, Thiên Vương gia giá lâm”

Một thanh âm bén nhọn từ bên ngoài truyền đến. Cả đại điện đang huyền ảo, trong nháy mắt yên tĩnh, một tiếng động nhỏ đều có thể nghe được.

Một mảnh kim quang từ cửa điện hắt vào, ánh sáng ngọc loá mắt.

Nam tử đầu đội mũ miện, vài sợi tóc đen rủ xuống bên tai, theo gió tung bay. Ngũ quan sắc bén giống như dùng dao điêu khắc lên vậy. Mi giống như lợi kiếm, mắt sáng như sao trời, mũi cao thẳng, đôi môi khẽ nhếch. Trên người mặc một bộ hoàng bào, thắt lưng khảm bảo ngọc, chân đi đôi hài mạ vàng, dáng vẻ rất là anh khí ngạo nghễ.

Hắn nắm tay một trung niên mỹ phụ dẫn đi, đó là Hoàng thái hậu. Mặc dù đã bước ngũ tuần nhưng dáng vẻ lại vẫn như cũ phong hoa tuyết nguyệt. Mái tóc nàng vấn cao, đầu đội mũ ngọc, chân bước khoan thai, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, ánh mắt ôn hòa, quần áo đỏ thắm cảm bào, rất là cao quý.

Ở phía bên kia của Thái Hậu, Hiên Viên Thiên cũng nắm lấy tay nàng kéo đi. Hắn mặc bộ Nguyệt Nha cảm bào mạ vàng. Thân hình cao lớn, mặt quan như ngọc, con mắt sáng mĩm cười, tóc đen theo gió phiêu dật, tay áo phất phơ theo bước chân, dáng vẻ tiên phong thoát tục.

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế, Thái Hậu thiên tuế thiên tuế, Thiên Vương gia thiên tuế thiên tuế.”

Tiếng hô đình tại nhức óc ở hai bên đại điện vang lên. Khi ba người bọn họ bước vào, trong nháy mắt sở hữu mọi người cúi đầu hành lễ nói.

“Bình thân.”

Hiên Viên Đêm phát phát tay, lãnh đạm nói, rồi cùng Hiên Viên Thiên cùng nhau nâng mẫu hậu hướng phía trên đại điện đi đến. Ở lúc đi qua trước mặt Lãnh Loan Loan, cả hai huynh đệ đều đưa mắt nhìn nàng.

Lãnh loan loan vẫn không có cúi đầu xuống, đôi mắt đen láy như hai viên bảo thạch nhìn lại hai người. Khi nàng nhìn đến Hiên Viên Đêm, thì chợt thoáng kinh ngạc, nhưng nháy mắt lại khôi phục vẻ mặt bình tĩnh như cũ. Ở Duyệt Hương Các khi nhìn thấy hắn có một cỗ lệ nhân khí phách, ngạo nghễ cùng thói quen ra lệnh, quả thực nàng không nhìn lầm, hắn đúng là thiếu niên thiên tử.

Hiên Viên Đêm ánh mắt thâm trầm nhìn Lãnh Loan Loan, hắn chưa từng bỏ qua phút giây kinh ngạc của nàng vừa rồi. Ha ha, hiện tại biết thân phận của trẫm, ngươi sẽ có phản ứng gì? Hắn phi thường chờ mong.

Yên lặng nhìn nàng, thấy nàng chợt lóe qua kinh ngạc, nhưng lại ngay lập tức khôi phục vẻ bình tĩnh. Con người thâm thúy như u đàm quang mang lóe ra, không nghĩ tới nàng nhưng lại như thế bình tĩnh. Chẳng lẽ nàng sẽ không sợ mình tội nàng sao? Chỉ bằng nàng ở Duyệt Hương Các mạo phạm mặt rồng, hành vi đó hoàn toàn có thể đem phẫn chém đầu. Trong lòng hắn sự tò mò về nàng càng lúc càng lớn, nàng đến tột cùng là ngụy trang trấn định hay thật sự là không sợ?

Hiên Viên Thiên ánh mắt trong suốt như nước nhìn thân ảnh nhỏ bé của Lãnh Loan Loan, khóe miệng hắn mỉm cười ôn nhu. Vừa qua bận rộn, đã một tháng hơn không thấy nàng. Nhưng hình bóng của nàng luôn hiện diện trong đầu hắn, giống như nàng đang đứng ngay trước mắt hắn vậy. Coi như vô hình có một điểm duyên phận dẫn dắt, hắn tin tưởng nàng. Hắn hội hoai nghi chính mình có phải hay không tương tư. Ý niệm này trong đầu chợt lóe qua đi, nhưng hắn cũng là tự giễu mình. Nàng vẫn chỉ là một đứa nhỏ, mình lại như thế nào đối với nàng tương tư? Hay là để thuận theo tự nhiên đi, xem nàng như muối muối đối đãi. Hắn như thế tự nói với chính mình, vì chính mình tìm được một cái lý do. Nhưng là vì sao hiện tại phút này, nhìn thấy hoàng huynh cùng nàng đối mặt nhìn nhau, trong lòng hắn có một loại cảm giác bất an. Tựa hồ như để mất đi một cái gì đó? Hoàng huynh nhìn nàng bằng ánh mắt đặc biệt như thế, thậm chí mang theo một loại quen thuộc, chẳng lẽ bọn họ cũng nhận thức sao?

Hai huynh đệ lòng mang tâm tư, tay nâng Hoàng thái hậu đi tới chủ vị trên đại điện.

Hiên Viên Đêm ngồi vào long ý, ngồi bên cạnh hắn hôm nay là nhân vật chính Hoàng thái hậu. Hiên Viên Thiên ngồi xuống bên trái phía dưới Hiên Viên Đêm, ánh mắt chăm chú nhìn Lãnh Loan Loan.

Là hắn!

Sở Ngự Hằng ánh mắt lẳng nhiên, hắn nguyên bản là tò mò về thiếu niên thiên tử đến tột cùng là cái gì dạng người? Sau khi liếc mắt một cái nhìn tới, thì hóa ra là cái kia tử bào nam tử lần trước gặp ở Duyệt Hương Các. Hai bàn tay nắm chặt, khớp xương kêu răng rắc, hắn vẫn chưa quên ngày đó chi cừu. Lòng vẫn còn đang suy nghĩ nếu như gặp lại được nam tử kia, nhất định không tha cho hắn. Đến hôm nay cừu nhân ngay tại trước mắt, chính mình cư nhiên còn hướng hắn đi bái lễ. Hắn thật sâu kinh ngạc cùng không thể tin ở mắt mình, lẳng lặng tùy theo mọi người ngồi xuống.

“Hôm nay sinh nhật ai gia, chư vị khanh gia có thể tới dự, ai gia rất là vui mừng, mọi người cũng không cần phải đa lễ.” Hoàng thái hậu tao nhã giơ bàn tay lên, thanh âm giống như trân châu lạc bàn, mượt mà êm tai.

“Tạ Thái Hậu.” Mọi người lại là một phen cúi đầu, sau đó lũ lượt ngồi xuống.

“Hoàng Thượng, yến hội có thể bắt đầu được rồi.” Hoàng thái hậu hướng một bên con nói.

“Dạ, mẫu hậu.” Hiền Viên Đem đối với mẫu hậu đã không còn vẻ mặt lãnh ngạo, biểu tình nhu hòa không ít. Hắn quay người lại, hướng một bên Hứa Mậu thấp giọng phân phó.

“Yến hội bắt đầu.” Hứa Mậu tay cầm phát trần đứng ở trên đại điện thượng tuyên bố. Một đám vũ nữ phục trang sắc sỡ đi đến, huy tay áo dương bào, nhanh nhẹn ca múa.

“Mẫu hậu, con chúc người sinh nhật vui vẻ, thân thể khỏe mạnh.” Hiền Viên Thiên dẫn đầu đứng lên, tay cầm ly rượu hướng Hoàng thái hậu cung kính nói.

“Hảo, hảo.” Hoàng thái hậu nâng chén đồng ẩm, ánh mắt toát ra mẫu thân từ ái.

“Thái Hậu, nô tì cũng chúc ngài mọi sự như ý, an khang an bình.” Khương Uyển Uyển nhẹ nhàng đứng lên, khuôn mặt tinh xảo, vẻ mặt ôn nhu, miệng mỉm cười, bộ dáng rất là nhu thuận.

“Hảo, Uyển nhi có tâm.” Thái Hậu vừa lòng nhìn con dâu nhưng cũng lại là cháu gái của nàng, Uyển nhi tuệ chất lan tâm, nhưng thật ra là người tốt nhất để tuyển chọn làm hoàng hậu.

“Thái Hậu, nô tì đã chuẩn bị một cầm khúc, chúc ngài lão nhân gia phúc thể an khang.” Lâm Nhã Như nhìn thấy bị Khương Uyển Uyển tước đoạt trước, trong lòng hận nghiêng răng. Biểu tình lại nhu như nước, dấu điểm chút.

“Nga, Nhã phi cũng muốn tấu khúc. Tốt, ai gia hôm nay được nghe đã tai ah.” Hoàng Thái hậu chan chứa cười, biểu tình vẫn như cũ hòa ái.

Lâm Nhã Như tao nhã cúi người, đi đến huyền cầm đã chuẩn bị từ trước. Ngón tay ngọc đặt trên cầm huyền, thanh âm khuyển tiết mà ra. Giống như trăm phượng tề minh, lại giống như suối nước chảy nhỏ giọt lưu động.....

Một khúc xong, mọi người lúc này như si như túy.

“Hảo khúc.” Thái hoàng vừa lòng gật đầu, “khúc nhạc của Nhã phi, nghe ba ngày liền cũng vẫn muốn nghe.”

“Thái Hậu khích lệ, nô tì không dám nhận.” Lâm Nhã Như mặt mỉm cười, nội tâm lại đắc ý không thôi.

“Thái Hậu, các vị tỷ tỷ đều có lễ vật. Nô tì cũng nguyện dâng ngài một điệu múa, chúc ngài phúc như Đông Hải, thọ sánh Nam Sơn.” Bạch Mị nương nhìn Lâm Nhã Như, lập tức mi nháy dựng có chút khiêu khích về mặt đắc ý của Lâm Nhã Như.

“Nga, Mị phi cũng muốn múa?” Thái Hậu nở nụ cười, “Kia ai gia hôm nay thật sự là nghe đã tai, cũng nhìn đã mắt.”

Mị phi thiên kiều bá mị cười, liền bước nhẹ nhàng, tay áo tung bay, nàng bước đến chính giữa đại điện, hướng Hoàng Thượng, Thái Hậu tao nhã cúi người hành lễ. Mời anh đào khê mở nói:

“Thái Hậu, điệu múa của nô tì nhưng cần tiếng tiêu làm nhạc đệm.”

“Bẩm Thái Hậu, Lại bộ Thượng Thư nhị công tử tiếng tiêu như Thiên Âm, không ngại phiền hấn vì Mị phi nương nương làm nhạc đệm.” Tể tướng đứng lên, một thân mạ vàng trừ bào, môi khê nhếch, mỉm cười, cử chỉ nho nhã tư thái.

“Nga?” Hiền Viên Đem nhú mày, “Như thế, trẫm cũng muốn nghe nghe.” Ghé mắt cùng Hoàng thái hậu nhìn nhau cười, nhưng ánh mắt vẫn lưu ý đến mọi động tĩnh của Lân Loan Loan. Thấy tất cả mọi người vẻ mặt vui mừng, nhưng duy chỉ có mình nàng là vẫn như cũ vẻ mặt lạnh lùng, thật là bất khả tư nghị.

“Vì Mị phi nương nương làm nhạc đệm, là khuyến tử vinh hạnh.” Lại bộ Thượng Thư cũng đứng lên, chấp tay nói.

Tô Triển cùng Lân Nguyệt Nhi nhìn nhau, nhu tình cười. Rồi sau đó nhanh nhẹn đi đến một bên, tiếp nhận ngọc tiêu từ tay thái giám. Ngón tay nhẹ nhàng đưa tiêu lên môi thổi, hai tròng mắt thanh tú, miệng mỉm cười, quần áo bào trắng tung bay, rất là tuần tú phiêu dật.

Không ít quan gia thiên kim đều vụng trộm đồ bồng hai má, tuy rằng Tô công tử bây giờ còn chưa từng được phong quan phong chức, nhưng phụ thân hắn cũng là Tể tướng đặc ý môn sinh, nghĩ đến ngày sau hắn tiền đồ tất nhiên cũng là một mảnh bằng phẳng. Lại nhìn hắn phong độ nhã nhặn, tâm tình đều đặn không được nhảy lên.

Lãnh Nguyệt Nhi giật mình, nhìn Tô Triển, trong mắt nàng giờ này chỉ có hắn. Vốn từng mê muội Hiên Viên Thiên, nhưng hôm nay mới biết, nguyên lai Tô Triển cũng không kém hơn hắn.

Một bên Bạch Mị nương, một bên Tô triển. Nhanh nhẹn kỹ thuật múa cùng êm tai tiếng tiêu đồng thời dựng lên. Hai người tuy là lần đầu hợp tác, nhưng phối hợp ăn ý. Nhất vũ nhất tiêu, vũ mị tiêu mỹ.

Mọi người chỉ thấy nghe sa vũ động, cười yên như hoa. Tai nghe tiếng tiêu từ từ, giai như si như túy, giống như đắm chìm ở tại tiên cảnh.

Điệu múa dừng, tiếng tiêu vụt tắt.

Tiếng vỗ tay như sấm, thanh âm trầm trồ khen ngợi không ngừng vang lên.

“Hảo vũ, hảo tiêu.” Hoàng thái hậu khen không dứt miệng, nhìn lại Hiên Viên Đêm cười nói: “Hoàng Thượng, Mị phi quả thật là nhất vũ khuyển thành, khó trách người như thế sủng ái.”

Hiên Viên Đêm mỉm cười không nói, ánh mắt ở chỗ sâu trong lại là một mảnh lạnh như băng.

Thái Hậu vừa nói ra, Mị phi tất nhiên là đặc ý tràn đầy. Các phi tử khác đều biến sắc, ánh mắt giống như mũi tên nhọn bắn thẳng đến Bạch Mị nương.

“Mị phi nương nương múa như Triệu Phi Yến, Tô công tử tiếng tiêu cũng quả thực bất phàm.” Hiên Viên Thiên cũng cười nói.

“Vương gia, quá khen.” Tô Triển mỉm cười.

“Hoàng nhi, Dạ Liêu quốc không phải muốn cùng ta Thiên Diệu làm hôn sự sao?” Hoàng thái hậu lại cười nói, “Ai gia xem Tô Triển công tử một biểu nhân tài, thật là Phò mã hảo chọn người.”

Hoàng thái hậu vừa nói ra, khiến ọi người kinh tâm.

Tể tướng cùng Lại bộ Thượng Thư sắc mặt vui mừng, những người khác còn lại là hâm mộ và đổ kị.

Tô Triển đang mỉm cười chợt ngừng kết thành băng, ngây ngốc sững sờ.

Lãnh Nguyệt Nhi thất sắc, mộng ở.

Lãnh Bù Xa nâng chén ngưng lại, Lãnh Loan Loan, Sở Ngự Hằng đều nhú mày, xem ra sự tình không tốt .

“Mẫu hậu nói có lý.” Hiên Viên Đêm suy tư, này Tô Triển thật sự là thích hợp a. Không nói tới việc hắn xuất chúng, liền như phụ thân Lại bộ Thượng Thư cùng với Tể tướng là quan hệ hảo, nhưng đối với triều đình thật ra trung tâm. Nếu hắn cưới công chúa, đối với việc giám thị Dạ Liêu cũng có lợi.

“Trẫm nay hạ chỉ, phong Tô Triển làm Binh Bộ Thị Lang, thành hôn với Dạ Liêu Công chúa.”

“Chúc mừng Thượng Thư đại nhân, chúc mừng Tô công tử.”

“.....”

Mọi người đều đứng lên, hướng bọn họ chúc mừng.

“Hoàng Thượng ”

38. Q.1 - Chương 38: Cự Hôn?

“Hoàng Thượng ”

Tô Triển cảm thấy lòng mình lạnh ngắt, như tiến vào ngàn năm băng đàm, khiến cho hắn hít thở không thông. Thanh âm chúc mừng của mọi người xung quanh giống như từng đạo bùa đòi mạng, chân tay hắn

tê dại, cặp mắt trong suốt mê man, vẻ mặt hẩn thất thần. Giờ phút này, lòng hẩn chất chứa sự ưu thương vô tận...

“Thảo dân đã có người trong lòng, thỉnh xin Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

“Triển nhi.” Lại bộ Thượng Thư Tô Diệu Thành mặt biến sắc, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ nhìn con. Hẩn quay đầu lại nhìn, thấy ân sư vẻ mặt không hờn, không giận; Hoàng Thượng, Thái Hậu vẻ mặt nghiêm nghị, làm cho hẩn sợ tới mức té lảo đảo đến bên người Tô Triển, quỳ sụp xuống.

“Thái Hậu, Hoàng Thượng, khuyển nhi chính là nhất thời hồ đồ, cầu xin Hoàng Thượng, Thái Hậu tha tội cho hẩn.” Lại bộ Thượng Thư Tô Diệu Thành quay người lại, vội vàng kéo vạt áo Tô Triển, ý bảo hẩn quỳ xuống thỉnh tội.

“Thảo dân có tội.” Tô Triển quỳ xuống, biểu tình vẫn kiên định như cũ. “Nhưng tất cả lời nói của thảo dân đều là sự thật, mong rằng Hoàng Thượng thành toàn cho thảo dân.” Nếu không có Nguyệt Nhi, có lẽ hẩn sẽ nhận thánh chỉ này. Nhưng hiện tại cùng Nguyệt Nhi nguyện ước tam sinh, sao lại có thể phụ nàng?

“Này...” Nguyên lai một phen hảo ý của Hoàng thái hậu cũng bị biến cố này làm cho không biết nên như thế nào cho phải? Ánh mắt lưu lự nhìn Hiên Viên Đêm, “Hoàng nhi, người xem việc này nên làm thế nào cho phải?”

Hiên Viên Đêm im lặng không nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Triển. Toàn thân tản ra lạnh như băng hơi thở, khuôn mặt tuấn tú không có một chút biểu tình.

Đại diện vốn náo nhiệt, giờ lập tức yên lặng xuống dưới, tất cả mọi người nín thở không dám lên tiếng, cũng đoán không ra Hiên Viên Đêm đang suy nghĩ cái gì? Bất quá đám quan viên đối với Tô gia ôm đố kỵ, đều ở trong lòng vui sướng khi có người gặp họa, ai chẳng biết Hoàng Thượng tính tình thất thường, mà Tô Triển lại dám kháng cự thánh chỉ, họa này là do Tô gia tự rước lấy.

Lãnh Nguyệt Nhi một lòng không yên bất an, hai bàn tay gắt gao nắm chặt lấy khăn tay. Đôi con mắt đã ngấn nước, ánh mắt lấp lánh. Hiên Viên Đêm khẩu dụ giống như một thanh lợi kiếm cắm vào trong lòng của nàng, hạnh phúc khát khao bị đánh trúng tan thành từng mảnh nhỏ. Nguyên tưởng rằng chỉ có thể trở mặt nhìn hẩn thành thân với người khác, nàng đau lòng đến nghẹn thở. Nhưng mà hiện tại Tô Triển cự hôn, lại làm cho tâm đã muốn chết sống lại. Là cảm động, là chờ mong, cũng là kinh sợ. Không nghĩ tới hẩn cư nhiên vì mình mà kháng chỉ, hốc mắt phỉếm hồng, không nói nên lời, sự cảm động giống như một dòng nước ấm trong lòng chảy xuôi. Nhưng mà nàng còn chưa kịp vui vẻ, thì đã lại bị sự an nguy của Tô Triển làm cho lo sợ. Kháng chỉ nhưng là tử tội, Hoàng Thượng sẽ trị tội hẩn sao? Tình cảm rối rắm, khát vọng hạnh phúc tương lai, lại lo lắng cho an nguy của hẩn. Nàng phải làm sao bây giờ?

Lãnh Loan Loan nhìn thần tình phức tạp của Lãnh Nguyệt Nhi, hai bàn tay không ngừng vân vê chiếc khăn tay, đôi con mắt linh động thoáng hiện lên quang mang. Đối với chính mình tỷ tỷ càng ngày càng ý lại vào nàng này, nàng cũng đã dần dần có cảm tình. Mắt thấy Lãnh Nguyệt Nhi như thế lo lắng, vội giơ bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay nàng.

Lãnh Nguyệt Nhi cảm giác được Lãnh Loan Loan an ủi, ngoái đầu nhìn lại hướng nàng cười, lại cười đến so với khóc còn khó coi hơn, hai bàn tay run run, đem nội tâm bất an của nàng chân thật bày ra.

Không khí thực quỷ dị, tất cả mọi người đều cúi đầu xuống.

Lãnh Bùi Xa hạ chén rượu xuống, Tô Triển cự hôn làm cho hẩn tán thưởng. Nhưng mà hoàng mệnh khó cãi, cho dù hẩn hiện tại cự hôn còn có thể được sao? Chỉ sợ đến cuối cùng vẫn như cũ không thể không thuận theo đi thành hôn với Dạ Liêu Công chúa. Khẽ nghiêng người ngoái đầu nhìn lại, đã thấy đại nữ nhi hốc mắt đỏ hoe, như vậy bị thương nhìn Tô Triển quỳ trên mặt đất. Trong lòng hẩn phút này trời dậy một sự đau đớn, nữ nhi này vốn thiếu sự quan ái của hẩn, hẩn nợ nàng nhiều lắm. Nếu Tô Triển thật sự là hạnh phúc của nàng, mình có phải hay không nên giúp nàng?

Sở Ngự Hằng nhìn Tô Triển quỳ trên mặt đất, ánh mắt hiện lên sự thương thức quang mang. Nguyên vốn xem hẩn một bức thư sinh bộ dáng, không nghĩ tới có được như thế sự kiên định cùng dũng khí, thật là làm cho người ta bội phục.

“Có người trong lòng, kia lại như thế nào?” Hiên Viên Đêm rót cục mở miệng, ngữ khí lãnh nhạt. Mày kiếm khe nhú, ánh mắt có chút nguy hiểm nhìn Tô Triển quỳ trên mặt đất. Không nghĩ tới này nhả nhận công tử cư nhiên dám cự hôn, hắn có vài phần thưởng thức, nhưng hoàng quyền tuyệt không thể cho hắn khiêu khích. “Dù ngươi đã muốn thành thân, cũng phải cho ta lui.”

“Hoàng Thượng” Tô Triển bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn Hiên Viên Đêm. Đôi con ngươi trong suốt không e ngại, ngược lại dâng lên trước nay chưa từng có lòng kiên định.

“Thảo dân cùng nàng nguyện cả đời chỉ ước. Tuyệt sẽ không bỏ nàng mà thành thân với người khác.”

“Triển nhi, ngươi hồ đồ.” Tô Diệu Thành vừa nghe, chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh theo sống lưng chảy xuống. Quát lên một tiếng, ngăn cản hấn loạn ngữ.

“Cha, con bất hiếu.” Tô Triển gạt tay Tô Diệu Thành ra, kiên định nói. “Con tuyệt không hối hận, cũng tuyệt không thành thân với Dạ Liêu công chúa.” Tại đại điện, thanh niên anh tuấn không thiếu, vì sao lại muốn hấn đi thành thân với công chúa của một quốc gia?

“Lớn mật.” Vốn ôm ấp kỳ vọng vào hấn, Kỳ Tể tướng vội đứng lên, xanh mặt chỉ vào Tô Triển trách nói. “Hoàng Thượng cho ngươi thành thân với Dạ Liêu công chúa, đó là của ngươi phúc phận, ngươi cư nhiên dám kháng chỉ?”

“Thảo dân tự hỏi thân phận hèn mọn, tài học sơ thiểu, không xứng với Dạ Liêu công chúa.” Hấn nhìn lại Tể tướng, cũng không e ngại hấn. “Nhưng thật ra Tể tướng công tử nhất biểu nhân tài, hấn càng thích hợp hơn thảo dân.”

“Ngươi, ngươi” Tể tướng trừng mắt nhìn hấn không nói nên lời, khôn khéo như hấn sao không biết tính toán của Hoàng Thượng, làm sao chịu cho đứa con bảo bối của mình đi gánh cái kia gánh nặng? Việc đó không phải là vinh dự, căn bản là nhiệm vụ. Một khi vô ý, sẽ gặp phải diệt tộc tai họa.

“Đủ rồi!” Hiên Viên Đêm lạnh lùng quát, ánh mắt quét tới.

Tể tướng cùng Tô Triển im lặng, không dám loạn nói.

“Người trong lòng ngươi là tiểu thư nhà nào?” Hấn lạnh lùng nhìn Tô Triển, hấn muốn biết đến tột cùng là ai có thể làm cho Tô Triển không để ý đến tánh mạng cũng muốn kháng chỉ cự hôn?

Tô Triển nhấp hé miệng cũng không mở miệng, chính là nhìn thẳng mặt. Hiên tại nói ra chỉ sợ Nguyệt Nhi cũng khó thoát được tội, chỉ bằng chỉ mình hấn một người gánh chịu.

“Không nói?” Hiên Viên Đêm nguy hiểm nheo lại mắt, tốt lắm, tốt lắm, hấn cư nhiên dám không nhìn chính mình uy nghiêm. “Chẳng lẽ ngươi sẽ không sợ trảm hạ lệnh trị tội ngươi? Ngươi cần phải biết kháng chỉ là mất đầu tội lớn.”

“Triển nhi, ngươi mau nói a.” Tô Diệu Thành gấp đến độ không thể, dùng sức lôi kéo Tô Triển tay áo.

Trong đại điện tất cả mọi người đều dồn ánh mắt nhìn lại, đoán đến tột cùng ai mới là người trong lòng hấn?

Lãnh Nguyệt Nhi nghe được lời nói lạnh như băng của Hiên Viên Đêm, lại nhìn Tô Triển một bộ dáng cam chịu bằng bất cứ giá nào. Nàng yên lặng rơi lệ, không được, nàng không thể để cho Triển một người phải đi chịu tội.

“Là ta.” Nàng lấy hết dũng khí can đảm đứng lên, cặp mắt chan chứa lệ lại lóe ra sự kiên định từ trước đến nay chưa từng có, nàng bước đi ra quỳ xuống bên người Tô Triển. Đầu hướng Hoàng Thượng một lễ. “Người trong lòng Tô công tử là dân nữ.”

“Nguyệt Nhi.” Tô Triển nhìn nàng, lo lắng đến đau lòng.

“Dẫu có chết thì chúng ta cũng phải cùng một chỗ.” Lãnh Nguyệt Nhi hướng Tô Triển mỉm cười, “Cho dù bị luận tội như thế nào, ta đều phải cùng ngươi cùng nhau đối mặt.”

“Hảo.” Tô Triển mắt đã ướt ướt, bàn tay to kiên định nắm lấy tay của nàng.

Mọi người đều cả kinh khi thấy đó là Trần Bắc tướng quân đại nữ nhi, nhin không được khe khẽ nói nhỏ đứng lên. Mọi ánh mắt đều hướng về phía Lãnh Bùi Xa, đã thấy sắc mặt hần lạnh lẽo giống như phủ sương, lãnh lệ nhân.

Lãnh Bùi Xa thấy Lãnh Nguyệt Nhi chủ động đứng dậy, hần cũng đi lên quỳ xuống, thỉnh tội nói:

“Thần giáo nữ vô phương, còn thỉnh bệ hạ trị tội.”

“Cha, thực xin lỗi.” Lãnh Nguyệt Nhi nhìn thấy phụ thân, áy náy rơi lệ: “Là nữ nhi liên lụy người.”

Lãnh Bùi Xa không nói gì, ánh mắt kiên định trấn an nàng.

“Hoàng Thượng, Lãnh tướng quân là rường cột của nước nhà. Lãnh tiểu thư cùng Tô công tử cũng là có tình từ trước, việc này bọn họ không có sai. Còn thỉnh hoàng huynh cân nhắc.” Hiên Viên Thiên suy tư hồi lâu, rốt cục ở lúc Lãnh Bùi Xa tự mình thỉnh tội thì tỉnh táo lại. Không nghĩ tới Tô Triễn không tiếc kháng chỉ cự hôn, mà người trong lòng cư nhiên là Lãnh Nguyệt Nhi. Trong trí nhớ của hần, Lãnh Nguyệt Nhi vẫn là một vị thiên kim tiểu thư ngang ngược, hiện tại xem ra nàng nhưng đã trưởng thành không ít. Có dũng khí cùng Tô Triễn cộng đồng đối mặt, thật là làm cho người ta bội phục.

“Thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc.”

Trên đại điện đám đông quỳ thành một mảnh, cùng kêu lên cầu tình. Thanh âm vang dội khiến cung điện tựa hồ như đang rung động.

Một bộ phận là Lãnh Bùi Xa thế lực, vinh cùng hưởng, họa cùng chịu. Bọn họ tất nhiên là biết đạo lý này. Mặt khác còn lại là phe của Tể tướng, mặc dù chuyện này là Tô Triễn gây nên. Nhưng hần dù sao cũng là nhi tử môn sinh đặc ý của mình, có thể nào mắt thấy bọn họ chịu tội; Còn đám người còn lại là tâm không cam lòng tình không muốn, lại chỉ có thể phụ hợp nhân.

Hiên Viên Đêm ngồi ở điện thượng, mắt sáng như đuốc, đem mọi người vẽ mặt đều xem ở đáy mắt. Hần bản thần, như đang ngắm nghĩ.

“Hoàng Thượng, mọi người lời nói thật. Hôm nay vốn là sinh nhật của ai gia, người trước tiên khiến cho bọn họ đều lui hạ đi.” Hoàng thái hậu khẽ cười, khuyên Hiên Viên Đêm. Hoàng quyền cư nhiên không thể mạo phạm, nhưng là hai cái đương sự này, một là Lãnh tướng quân nữ nhi, một cái lại là Tể tướng đặc ý môn sinh con. Bọn họ phía sau liên lụy lại nhiều hơn phân nửa quan viên, này đó nhưng là giang sơn căn cơ, cũng không có thể bỏ qua.

Hiên Viên Đêm vẫn không rời ánh mắt khỏi Lãnh Loan Loan, vốn hần là muốn nhìn xem nàng có phản ứng gì. Nhưng nếu mẫu hậu đã mở miệng, tự nhiên không thể không tuân theo ý của nàng.

“Sinh nhật của mẫu hậu tự nhiên không thể làm ngài mất vui.” Hiên Viên Đêm đối với hoàng thái hậu mỉm cười, vội quay người lại, ánh mắt nhìn bốn người đang quỳ. “Các người trước tiên lui đi, việc này sẽ bàn lại sau.”

“Tạ Hoàng Thượng, Thái Hậu.”

Bốn người lui ra, trong lòng lại vẫn như cũ đè nặng tảng đá. Hoàng Thượng nói bàn lại sau, nhưng không có nói là thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, vẫn là tha tội cho bọn hần...

Lãnh Nguyệt Nhi cùng Tô Triễn nhìn nhau, trao đổi quyết định: Mặc kệ việc này như thế nào, bọn họ đều phải sống vai cùng đi tới.

Lãnh Loan Loan chớp chớp mắt một cái, nàng nghênh đón ánh mắt của Hiên Viên Đêm. Nam nhân kia không chịu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra là muốn cùng mình so chiêu sao? A, nàng dưới đáy lòng cười lạnh. Nếu người cho rằng mình thân phận là Hoàng Thượng, ta liền sợ sao. Như vậy thật đáng tiếc, muốn cho người thất vọng rồi. Ánh mắt ngạo nghễ nhìn hần, tiếp hần khiêu chiến.

Có ý tứ.

Hiên Viên Đêm đuôi lông mày nhíu nhíu, nữ oa này quả thực không làm mình thất vọng. Nhìn thấy nàng ngạo nghễ bộ dáng, giống như một đoá tuyết liên nở rộ ở trên vách đá. Cao cao nhìn xuống chân núi bề nghễ hết thấy, hần thực chờ mong phản kích của nàng.

Sở Ngự Hằng vẫn chăm chú nhìn Hiên Viên Đêm, trong lòng cũng không bởi vì hắn là Hoàng đế mà quên Duyệt Hương Các chi cừu. Ánh mắt thâm thúy thấy hắn cùng với lãnh Loan Loan đối diện nhìn nhau, trong lòng giống như bị cái gì tạp trụ không hiểu nguyên nhân, lại không hiểu vì sao cảm thấy Hiên Viên Đêm càng không vừa mắt...

39. Q.1 - Chương 39: Hoàng Hậu Sao?

Tiếng nhạc lại rộn rã vang lên, đám vũ nữ lại bắt đầu vũ đạo.

Nhưng mà trải qua chuyện tình vừa rồi, mọi người ai cũng đều đã không còn hứng thú để thưởng thức.

Hoàng thái hậu thấy bộ dạng của mọi người, cũng có chút phiền muộn.

“Hoàng Thượng, ai gia có chút mệt mỏi, ta về cung nghỉ ngơi trước.” Nàng vẻ mặt có chút ủ rũ đối với Hiên Viên Đêm nói, sau đó nhìn đám phi tần, quan viên cùng gia quyến phía dưới đại điện cười cười: “Chư vị khanh gia hãy tận hưởng tiệc vui, không cần bởi vì chuyện vừa rồi mà bối rối.”

Nói xong, nàng đứng lên. Đám thị nữ đứng ở một bên chạy nhanh tới đỡ tay nàng đi.

“Hoàng Thượng, nô tì cũng có chút không khỏe, không bằng để nô tì đưa Thái Hậu về nghỉ.” Khương Uyển Uyển đứng lên, tao nhã hướng Hoàng Thượng hành lễ nói.

“Tốt, vậy làm phiền Uyển phi.” Hiên Viên Đêm mỉm cười.

“Nô tì cáo lui.” Khương Uyển Uyển ôn nhu tươi cười, nhanh nhẹn đi ra phía sau lưng Thái hậu, từ từ nâng đỡ người Thái Hậu.

Thái Hậu nhìn Khương Uyển Uyển từ ái cười, ấm áp vỗ vỗ tay nàng. Người cháu gái này từ nhỏ liền đã ở trong tâm của nàng. Tâm tư linh lung, tính tình nhàn nhã, càng ngày càng cảm thấy nàng có thể đảm nhiệm ngôi vị Hoàng hậu.

Hai người đi xuống điện, mặt mỉm cười, cảm bào tung bay, rất là cao quý vui mắt. Đám cung nữ, thái giám đi theo phía sau hướng ra ngoài.

“Cung tiễn Thái Hậu.”

Mọi người lại là một phen quỳ bái.

“Hoàng Thượng a.” Đi đến cửa điện, Hoàng thái hậu đột nhiên ngừng bước. Nàng quay người lại nhìn Hiên Viên Đêm nói, hai tròng mắt có ý ám chỉ xem xét Khương Uyển Uyển. “Người có nghĩ rằng đã đến lúc nên tuyển Hoàng hậu không?”

Khương Uyển Uyển thấy ý tứ của Thái Hậu là ám chỉ chính mình, trong lòng rất là hưng phấn. Nhưng thần sắc bên ngoài không thay đổi chút nào, vẫn như cũ là bộ dạng tươi cười thực nữ.

Mọi người sắc mặt lại đột biến, không nghĩ tới Thái Hậu ở lúc gần rời đi lại nói như vậy. Chúng phi tần cũng nhìn ra ý tứ của Thái Hậu, người người hận nghiêng răng nghiêng lợi, lại không dám hé răng nửa lời.

Hiên Viên Đêm vẻ mặt không thay đổi, cúi đầu thản nhiên nói:

“Tuân theo mẫu hậu mệnh, trăm đã biết.”

Thái Hậu vừa lòng gật đầu, rồi Cùng Khương Uyển Uyển rời đi. Nàng nghĩ rằng Hiên Viên Đêm đã hiểu ra ý tứ của mình là muốn lập Khương Uyển Uyển làm Hoàng hậu, nhưng lại không biết hắn kỳ thật chính là đồng ý lập hậu lại là chuyện kinh thiên động địa.

Khương Uyển Uyển chớp mắt, dưới đáy mắt hiện lên một đạo tinh quang, chính mình cố gắng bấy lâu nay, cuối cùng đã có kết quả lớn như vậy sao?

Lâm Nhã Như tức giận đến run người, nàng trăm phương ngàn kế lâu như vậy, chẳng lẽ lại muốn bại dưới tay Khương Uyển Uyển sao? Không cam lòng, nàng không cam lòng...

Thái Hậu cùng Khương Uyển Uyển thân ảnh dần đi xa dần, mọi người trong lòng ồ lên. Văn vô bá quan tụ tập từng nhóm khe khẽ nói nhỏ, Thái Hậu ý tứ tất nhiên là muốn lập Uyển phi làm hậu. Nhưng là Hoàng Thượng ngôn ngữ lại mơ hồ, đồng ý lập hậu, là lập Uyển phi làm hậu? Nhíu mi cong má, bọn họ đều muốn biết rốt cuộc là thế nào? Ánh mắt đều tự hướng về phía Tể tướng cùng Lãnh tướng quân, muốn nhìn một chút đầu tàu ý tứ.

Đa mưu túc trí như Tể tướng nheo lại hai tròng mắt, đến tột cùng ai có thể bước lên ngôi vị Hoàng hậu, bây giờ còn khó nói sớm, tốt nhất là ở tĩnh xem biến mới là thượng sách.

Lãnh Bội Xa trên mặt biểu tình không thay đổi, tuy nhiên ai làm hậu đối với hắn ảnh hưởng cũng không nhiều. Giờ không có gì đáng phải quan tâm bằng chuyện tình khó giải quyết của Nguyệt Nhi cùng Tô Triển, Hoàng Thượng đến tột cùng có tính toán gì không?

Sở Ngự Hằng nhíu mày, không nghĩ tới một chuyến tiến cung lại gặp được nhiều chuyện như vậy, cũng không uống hẩn đi chuyện này.

Lãnh Loan Loan đối với chuyện không liên quan đến mình đều thờ hững, ánh mắt sắc bén hé nhìn biểu tình buồn bã của Lãnh Nguyệt Nhi. Một bộ thất hồn lạc phách, đâu còn dáng vẻ hạnh phúc như mấy ngày trước đây. Nhìn nàng bộ dạng như vậy, Lãnh Loan Loan đột nhiên cảm thấy chướng mắt.

“Đi, chúng ta đi ra ngoài.” Lãnh Loan Loan kéo tay Lãnh Nguyệt Nhi lôi đi ra phía ngoài điện. Nhìn nàng ở trong này bị thương, không bằng cho nàng đi ra bên ngoài giải sầu, miễn ột bức khổ dạng thương hai mắt của mình.

“Ai, Tam muội?” Bàn tay đột nhiên bị bàn tay nhỏ bé mềm nhũn của Lãnh Loan Loan cầm lấy, Lãnh Nguyệt Nhi kinh ngạc. Lại thân bất do kỷ bị nàng lôi kéo đi ra ngoài. Nàng quay đầu nhìn phụ thân, đã thấy sắc mặt hắn không chút nào thay đổi. Nhưng thật ra Tô Triển nhìn thấy các nàng, trong ánh mắt có chút kinh hoảng.

Thấy hai người rời đi đột ngột như thế, khiến cho cả điện mọi người ghen hòng nhìn trần trời.

“Lãnh tiểu thư có phải hay không rất vô lễ, lại ở trước mặt hoàng thượng làm càn.” Không biết ai nói ra một câu, làm cho những người khác đều phục hồi tinh thần trở lại.

“Chính là a, sao có thể thất thổ như thế, đâu còn phong phạm của tiểu thư khuê các đâu?”

“.....”

Tất cả mọi người đều tán thành, nhất thời như đã quên chuyện lập hậu vừa rồi.

Lãnh Bội Xa cũng biết hành vi của nữ nhi có chút không đúng mực, nhưng nữ nhi của hắn đâu có thể để cho người ngoài bàn tán. Một ánh mắt lạnh lùng quét tới, tất cả mọi người chột cảm nín, không ai dám tái loạn ngữ.

Hiên Viên Đêm, Hiên Viên Thiên đều dõi ánh mắt nhìn theo thân ảnh của Lãnh Loan Loan, khi nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé kia biến mất ở ngoài điện. Hai người trong lòng thở dài, tâm cũng đã theo rời đi.

Ngoài điện.

“Tam muội, chúng ta muốn đi đâu?”

Lãnh Nguyệt Nhi bị Lãnh Loan Loan lôi kéo đi ra ngoài, nàng có chút không hiểu, cũng có chút lo lắng rằng, hành vi của các nàng vừa rồi là coi thường mặt rồng, có thể sẽ rước lấy phiền toái.

Đi nơi nào?

Lãnh Loan Loan mím chặt môi anh đào, hai tròng mắt linh động quan sát nhìn bốn phía. Bốn phía cây cối xanh um tùm, gió nhẹ thổi, cành lá xao động. Quang cảnh xinh đẹp, nhưng ngược lại có vài phần thê lương. Chỉ sợ ở trong này làm cho nàng giải sầu, chỉ lại càng thương tình hơn.

“Ngự hoa viên ở nơi nào?” Tùy tay ngăn lại một viên thái giám, nàng hỏi.

Viên thái giám bị ngăn lại vốn định sinh khí, nhưng thấy Lãnh Loan Loan dáng người tuy nhỏ, lại một thân cảm sam váy, khí thể không tầm thường, nghĩ đến tất là quan gia thiên kim tới dự yến tiệc mừng sinh nhật Thái Hậu. Về mặt không kiên nhẫn lập tức thay đổi, đổi trái tươi cười:

“Hai vị tiểu thư muốn đi ngự hoa viên, để nô tài mang hai vị đi.”

“Đa tạ công công.” Lãnh Nguyệt Nhi thấy tam muội biểu tình lạnh lùng, vội mỉm cười trả lời.

“Hai vị tiểu thư xin mời theo nô tài đến đây đi.” Viên Công công đi lên phía trước dẫn đường, cũng không có vội hỏi thăm hai người thân phận. Nếu là thiên kim của quan gia có địa vị cao, hẳn nhiệt tình hầu hạ hai người, tương lai tất được lợi không ít. Về mặt nịnh nọt tươi cười, hỏi. “Không biết lệnh tôn của hai vị tiểu thư là vị đại nhân nào?”

“Gia phụ là Trần Bắc tướng quân.” Lãnh Nguyệt Nhi nói, tuy rằng trong lòng ưu phiền, nhưng cũng không có thất thố trả lời viên công công này.

“Nguyên lai là Lãnh tướng quân thiên kim.” Viên thái giám vừa nghe là Lãnh Bùi Xa nữ nhi, về mặt nịnh nọt cười càng sâu. “Thứ cho nô tài thất lễ.”

“Người thực sảo.” Lãnh Loan Loan không kiên nhẫn trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt như hàn băng chói mắt.

Viên Công công hoảng sợ, này vị tiểu thư Lãnh gia nho nhỏ cư nhiên có bức này khí thế. Hắn cúi đầu không dám nói nữa, sau khi dẫn hai người đến ngự hoa viên, vội vàng lấy cớ rời đi.

Ngự hoa viên kì hoa dị thảo, muôn hoa khoe sắc, hương thơm tràn ngập.

Lãnh Loan Loan chọn gian thủy đình, cùng Lãnh Nguyệt Nhi vào bên trong ngồi.

Lãnh Nguyệt Nhi ánh mắt giống như hàm chứa ngàn vạn nỗi ưu sầu, khuôn mặt vốn gầy gò lại càng mảnh mai. Về mặt bị thương, khiến cho người thương tiếc.

Hai người ngồi thật lâu không nói, ánh mắt nhìn kia một mảnh hoa hải, thấy bọn nó giống như sóng biển cuộn cuộn, theo làn gió du đưa phát động...

“Tam muội, người thử nói xem, hạnh phúc có phải hay không vỗ cánh bay đi?”

Thật lâu sau, Lãnh Nguyệt Nhi mở miệng nói tiếp. “Từ nhỏ ta khao khát được phụ thân ôm ta, yêu ta, sủng ái ta, nhưng ta chờ đợi mãi hắn cũng không từng để ý đến ta. Ta thường nghĩ rằng đến tốt cùng mình có phải là nữ nhi của hắn không? Sau đó người xuất hiện làm cho ta biết rằng, nguyên lai phụ thân hắn cũng biết thương yêu, vì thế ta hận người, cho rằng người cướp đi sự chú ý của hắn dành cho ta, cướp đi khát vọng tình thương của cha...”

Lãnh Nguyệt Nhi nói tới đây, quay đầu lại áy náy nhìn Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan không nói một lời, chính là lẳng lặng nghe.

“Lại sau khi mọi chuyện phát sinh, làm cho ta tựa như đứa nhỏ lạc đường mờ mịt. Rồi ta gặp Triển, hắn ôn nhu, hắn cổ vũ ta, giống như làn gió xuân sưởi ấm tâm hồn ta, làm cho ta tìm lại được đường đi. Bất tri bất giác, thân ảnh của hắn đã lưu lại trong lòng ta, không thể nhạt phai dấu vết. Khi ta biết trong lòng hắn cũng có ta, ta là cỡ nào cao hứng. Nguyên tưởng rằng lần này là có thể đạt được hạnh phúc, nhưng là vì cái gì? Vì cái gì mắt thấy hạnh phúc đến lại muốn bay đi?” Thanh âm của Lãnh Nguyệt Nhi mang theo sự ai oán càng ngày càng trầm xuống. Ông trời a, vì sao phải như thế tàn nhẫn, làm tan vỡ giấc mộng của ta?

“Ta không cam lòng, ta thật sự không cam lòng. Vì sao phải lựa chọn hắn đi làm phò mã?” Hai bàn tay nắm chặt, lưu lại màu đỏ chỉ ngân. Cặp mắt kia bị thương giống như bốc cháy lên hừng hực liệt hỏa, nằng nặc buồn không phải vì không chiếm được hạnh phúc, mà là mắt thấy hạnh phúc sắp tới tay, lại đành trơ mắt nhìn thấy nó rời đi.

Lãnh Loan Loan nhú nhú mi, nhìn bộ dạng của Lãnh Nguyệt Nhi. Đôi con mắt đen láy hiện lên một đạo u quang, nằng nặc môi khẽ nói:

“Hạnh phúc sẽ không vỗ cánh bay đi.”

“Thật vậy chẳng?” Lãnh Nguyệt Nhi nhìn nàng, tiếp theo lại cười khổ. “Chẳng lẽ chuyện của chúng ta còn có thể quay lại đường sống sao? Triển hấn kháng chỉ nhưng là tử tội?” Cho tới bây giờ hoàng quyền tối thượng không tha người mạo phạm, bọn họ nào lại có ngoại lệ.

“Ta không cho nó bay, nó liền không thể bay.” Lãnh Loan Loan lãnh ngạo nói. Cho tới bây giờ nàng muốn làm chuyện gì, không có gì là làm không được. Hoàng quyền lại như thế nào? Nàng cũng không tin thế kỷ hai mươi một thiên tài Hắc bang thiên kim muốn làm lại không được. Hiên Viên Đêm kia, rõ ràng là ánh mắt nhằm hướng về phía nàng nhìn đến.

“Tam muội.” Lãnh Nguyệt Nhi nhìn Lãnh Loan Loan, lệ quang lóe ra. Tuy rằng nàng không tin tam muội có thể có biện pháp làm cho Hoàng Thượng đem mệnh lệnh đã ban ra thu hồi, nhưng là lời của Lãnh Loan Loan lại làm cho nàng cảm động. Hồi tưởng lại những việc mình đã làm trước đây, nàng lại thấy xấu hổ không thôi, cũng lại càng cảm kích Lãnh Loan Loan.

“Ta chỉ là không hy vọng người cả ngày khóc lóc hề hề làm ngại mắt ta.” thanh âm không được tự nhiên, Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói, hai tròng mắt chuyển hướng tránh thoát cái nhìn của Lãnh Nguyệt Nhi. Kia một bộ ngập nước mắt, làm cho nàng nghĩ đến con chó nhỏ, bất quá nàng thật sự không có thói quen nhìn bộ dáng của Lãnh Nguyệt Nhi giờ phút này.

“Ha ha.....”

Lãnh Nguyệt Nhi nhìn khuôn mặt nho nhỏ không được tự nhiên của Lãnh Loan Loan, nhin không được nở nụ cười. Nếu không phải trong khoảng thời gian này xem xét dưới, có lẽ nàng thật sự cũng đã bị lừa gạt. Đây tam muội a, rõ ràng là có quan tâm người khác, nhưng lại luôn một bộ lạnh như băng vẻ mặt. Đây có lẽ chính gọi là khẩu thị tâm phi đi.

Tiếng cười du dương, muôn hoa lay động.

Lãnh Loan Loan khẽ mỉm cười, nụ cười trên môi nàng nở rộ, sáng lạn như hoa.

40. Q.1 - Chương 40: Vương Giả So Chiêu (thượng)

Tòa cung điện rộng lớn vốn đông đúc náo nhiệt, giờ thì trở nên yên tĩnh, văn võ bá quan cùng gia quyến đều đã trở về nhà.

Ngoài điện, từng làn gió khẽ thổi khiến cho đám cây cối cành lá đu đưa lay động, in bóng hình xuống trên vách tường sắc sỡ. Ánh mặt trời nhợt nhạt mỉm cười, nhưng lại không có chiếu được vào tận bên trong cung điện.

Tiết trời rất lạnh, mùa xuân tháng ba tựa hồ như biến thành mùa đông rét lạnh.

Phía cao trên đại điện, Hiên Viên Đêm ngồi nhìn xuống phía dưới, nhìn thân ảnh bé nhỏ đang đứng ở giữa trung tâm đại điện. Ánh mắt hần lãnh ngạo, không một tia dao động. Một thân long bào, mái tóc đen dài xoa sau lưng. Đầu đội mũ miện vàng, lấp lánh kim quang. Trên vách tường phía sau là hình một con phi long đang chao lượn, uy vũ cửu thiên. Hần tựa như hóa thân thành long, ngạo thị quần hùng, bề ngễ thiên hạ...

Lãnh Loan Loan đứng ở phía dưới đại điện, ánh mắt không kiêu ngạo, không siểm nịnh, ngênh đón ánh mắt của Hiên Viên Đêm. Nàng không thể không thừa nhận, nam nhân này có khí thế bất phàm khiến cho người run sợ. Hơn mười tuổi đã đem Thiên Diệu Hoàng triều phát triển phồn hoa, dân chúng an cư lạc nghiệp, nàng thực thưởng thức hần. Nhưng thưởng thức chỉ là thưởng thức, việc cần nên chấm dứt hay là muốn chấm dứt đi sao.

“Nói đi, người rốt cuộc muốn như thế nào?” thân ảnh bé nhỏ giống như một gốc cây ương ngạnh mà ngạo nghễ, không sợ tuyết sương mùa đông giá giập vùi. Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh thúy vang lên, làm phá vỡ đi sự yên lặng nơi đại điện.

Mặt trời dần khuất sau đỉnh núi, ánh nắng chiều tà nhuộm đỏ cả bầu trời. Ánh sáng ngọc giống như cẩm thạch, đem cả tòa cung điện bao phủ lại, giống như được phủ thêm lên một màu hoa lệ phù sa.

Gió ngừng thổi, cây cối trở lên im lặng.

Không khí trong cung điện vẫn quỉ dị như cũ, bên trong tuy tĩnh lặng nhưng lại giống như giường cung bật kiếm.

Hiên Viên Đêm nhìn Lãnh Loan Loan, khoe miệng khe nở nụ cười, một nụ cười xán lạn như hoa xuân, bên trong lại vô hình mang theo một luồng cường đại áp khí phô thiên cái địa, thổi quét mà đến. Hai bàn tay bóp chặt vào nhau, đầu xương khớp kêu răng rắc, nhưng vẻ mặt hắn lại thản nhiên như không có gì đáng để ý, chậm rãi nói:

“Như thế vô lễ, ngươi không sợ trẫm sẽ trị tội ngươi sao?”

Đôi mắt sâu như u đàm, chăm chú nhìn phản ứng của nàng.

“Ngươi sẽ sao?” Lãnh Loan Loan cũng không khách khí, trực tiếp hướng chiếc ghế bên cạnh bàn phía trên ngồi xuống. Thân ngồi ngay ngắn, hai chân chụm lại, ánh mắt sắc bén nhìn lại Hiên Viên Đêm.

“Không cần làm lãng phí thời gian của bốn cô nương.”

Chuyện vô nghĩa tốt nhất là không làm, nàng cũng không phải đến đây để hấn mắt to trừng đôi mắt nhỏ. Lại càng không muốn đến đây để hấn thỏa mãn Hoàng đế tự đại quyền thế tôn nghiêm. Nếu hấn cho rằng lưu nàng lại đây đó là sự thỏa hiệp, như vậy thật đáng tiếc làm cho hấn thất vọng rồi. Ở trong từ điển của nàng, chưa từng có hai chữ “thỏa hiệp”. Chưa từng có!

“Ngươi ”.

Hiên Viên Đêm bị khiến cho tức giận. Đúng vậy, hấn là muốn nàng thần phục hấn. Hấn là Thiên tử của Thiên Diệu Hoàng triều, một cái dặm chân liền có thể làm đất bằng dậy sóng. Chưa từng có người dám khiêu khích quyền uy của hấn, nhưng tiểu nữ oa này lại một hai không nhìn thân phận Thiên tử tôn quý của hấn, thật sự là rất đáng giận. Không cho nàng giáo huấn, nàng vĩnh viễn cũng sẽ không cúi đầu.

Ánh mắt thâm thúy chợt tắt, lại như hừng hực lửa giận thiêu đốt bùng lên, bị ngạnh sinh sinh áp chế đi. Đầu khớp xương ngón tay kêu răng rắc, hấn nghiêng người về phía trước. Môi khẽ nhếch, tà ý vạn phần.

“Ngươi sẽ không sợ ta đem Lãnh phủ toàn bộ mọi người trị tội sao?”

“Ngươi là hôn quân sao?” Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hấn một cái, rồi đột nhiên nói một câu như vậy.

“Ngươi có ý tứ gì?” Hiên Viên Đêm nhíu nhíu mày, nàng lại là muốn làm cái gì? Tuy rằng khó hiểu, nhưng thấy trên mặt nàng không có một chút sợ hãi. Hấn tức thì nắm chặt hai bàn tay, tiểu nữ oa này quả thực đủ đảm lược.

“Nếu không phải hôn quân, như thế nào lại gốc gác tự đi đào mồ chôn mình.” Lãnh Loan Loan nhíu mày, chắc chắn hấn sẽ không làm như vậy. Lãnh Bùi Xa tay cầm trọng binh, lại là hai triều trung thần. Toàn bộ hơn phân nửa quân đội của Thiên Diệu Hoàng triều đều là thuộc hạ của hấn, nếu hấn tưởng động đến Lãnh Bùi Xa, không phải là khiến cho can qua. Kết quả cũng không phải là Lãnh phủ gặp tao ương, mà là giang sơn của hấn mất đi một cánh tay.

Hiên Viên Đêm mặt mày trở nên xám xịt, tuy rằng Lãnh Loan Loan nói lời khó nghe. Nhưng điều này cũng là sự thực, một cái Lãnh Bùi Xa cũng là đã nắm trong tay một nửa Thiên Diệu Hoàng triều quan viên, chỉ sợ hấn nếu thực hạ lệnh trị tội Lãnh phủ, chỉ biết là tự mình hại mình. Khắp nơi đều biết, Trấn Bắc tướng quân công tích trác tuyệt. Nếu trừ bỏ hấn thì có thể sẽ rước lấy dân chúng kêu ca, đến lúc đó triều đình mất đi dân tâm. Không chỉ như thế, Hồ Gầm quốc, Dạ Liêu quốc, Bắc Bang quốc từ lâu đối với Thiên Diệu Hoàng triều như hổ rình mồi cũng sẽ nhân cơ hội này mà quần công Thiên Diệu. Bất quá, dù sao Lãnh Bùi Xa cùng với Tế tướng quyền thế khuynh đảo triều đình, nên cũng không thể không đề phòng. Nếu bọn họ có tâm mưu phản, thì Thiên Diệu Hoàng triều liền nguy.

Ánh mắt thâm sâu nhìn về mặt thanh thần của Lãnh Loan Loan, nàng thật lợi hại. Bất quá hấn dù sao cũng là Hoàng Thượng, trong nháy mắt lại khôi phục dáng vẻ ngạo nghễ, giống như Lãnh Loan Loan đối với chính mình không là vấn đề gì. Nhưng lời của nàng lại nhắc nhở hấn, nếu Lãnh Bùi Xa không có tâm tư gì khác, như vậy liền phải chặt chẽ bắt lấy, chỉ có thể vì chính mình sử dụng. Khóe mắt hấn hiện lên một đạo tinh quang, chuyện tình của Lãnh Nguyệt Nhi vừa lúc có thể cứu vãn.

“Quân muốn thần tử, thần không thể không tử.” Hắn ngồi trên ngai rồng, vài phần ngạo nghễ khí phách. “Chẳng lẽ Lãnh tướng quân dám công nhiên kháng mệnh sao? Nếu trẫm nhớ không lầm, Lãnh phủ đại thiên kim nhưng lại là chương ngại vật cho việc liên minh hai nước. Việc nước, việc nhà, Lãnh tướng quân lựa chọn phương nào?”

Trong lòng Lãnh Loan Loan, sự chán ghét quyền thế thời cổ đại ngày càng trở nên mãnh liệt. Một đạo thánh chỉ liền muốn tước đoạt đi hạnh phúc của người khác, thậm chí là tánh mạng sao? Thật chó má.

Lãnh Loan Loan mắt lóe ngân quang, hồi tưởng lại bộ dáng bị thương của Lãnh Nguyệt Nhi. Đầu khê lay động, nàng không muốn tiếp tục nhìn thấy bộ dạng thống khổ của Lãnh Nguyệt Nhi nữa. Nàng vội bật dậy nhảy xuống ghế, nàng bước từng bước một hướng phía trên đại điện đi tới.

Hiên Viên Đêm cũng không có ngăn cản, liền như vậy nhìn nàng từng bước một nghênh diện mà đến. Hắn muốn nhìn xem, tiểu oa nhi này đến tột cùng muốn làm cái gì?

Lãnh Loan Loan đứng ở Hiên Viên Đêm trước mặt, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào hắn. Hào quang hàn lệ, giống như hàn băng không có độ ấm.

Hai người ánh mắt giao nhau, giằng co .

Vô hình áp lực hóa thành phi long giận dữ gào thét bay lượn ở giữa hai người, ai thắng ai thua, đều có định.

“Người nghĩ rằng ta sợ người sao?” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu nhìn thẳng Hiên Viên Đêm, cùng ánh mắt của hắn đối chiến. Mối anh đào khê nhếch, tà ý cuồng vọng không thua gì Hiên Viên Đêm.

“Không sợ?” Hiên Viên Đêm cười, hơi thở ấm áp thổi tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Loan Loan. Trong nháy mắt, đôi con ngươi thâm thúy như u đàm thoáng hiện lên một luồng quỷ dị quang mang, tay phải như tên rời cung, đặt lên trên cổ mảnh khảnh của Lãnh Loan Loan.

“Người nói xem, nếu trẫm dùng lực, người sẽ như thế nào?” Vẻ mặt lạnh lẽo, hắn đưa mặt tới gần mặt của Lãnh Loan Loan. Khuôn mặt hai người trong lúc đó chỉ cách nhau trong gang tấc.

“Người thử xem chẳng phải sẽ biết sao.” Lãnh Loan Loan ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn nói. Tuy rằng nàng hiện tại chỉ là tiểu hài tử, nhưng là không thể chấp nhận được người khác ăn hiếp nàng. Ánh mắt bình tĩnh như mặt nước. Bị người chế trụ nơi cổ, nhưng nàng cũng không có hoảng loạn.

“Người”.

Hiên Viên Đêm không nghĩ tới, Lãnh Loan Loan đối mặt tử vong cư nhiên còn có thể như thế bình tĩnh. Bất quá đôi mắt khê chuyển, hắn muốn nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn này thật là không sợ hay vẫn là giả trang bình tĩnh.

“Cũng tốt, thử xem liền biết.”

Mang theo tà tà ý cười, bàn tay to chậm bóp chặt.

Lãnh Loan Loan ngửa đầu mỉm cười, nhìn Hiên Viên Đêm khiêu khích.

Bị lửa giận sục sôi, bàn tay to không hề lưu tình. Đột nhiên dùng sức bóp mạnh, trong nháy mắt có chút lạng ngóc. Nhìn khuôn mặt đã bầm đỏ của Lãnh Loan Loan, nhưng vẻ mặt của nàng lại vẫn bất tuân như cũ, hắn lại giận dữ.

Lạc.

Hắn giống như nghe được tiếng khớp xương nơi cổ nàng trong tay mình phát ra tiếng vang, còn không nhận thua sao?

Lãnh Loan Loan nhú nhú mi, hô hấp có chút khó khăn. Nam nhân chết tiết này, thật muốn bóp chết mình sao? Hoàng đế chết tiết, chủ nghĩa phong kiến chết tiết. Cư nhiên thật sự đem mạng người như cỏ rác sao? Muốn lấy mệnh của nàng, nàng còn không cho hắn như nguyện.

Ánh mắt chột lóe, tay phải đột nhiên vươn ra. Tiếng chuông bạc thanh thúy phát ra âm thanh đing đong.

“Muốn phản kích sao?”

Hiên Viên Đêm thấy cử chỉ của nàng, trong lòng đột nhiên hưng phấn đứng lên.

Lãnh Loan Loan chớp chớp chớp mắt, Hiên Viên Đêm chỉ cảm thấy một bóng đen trước mắt thoáng qua. Khi hắn hoàn hồn, thì thấy trong tay thế nhưng trống trơn. Đưa mắt nhìn xung quanh, đã thấy Lãnh Loan Loan đang đứng ở một bên cột trụ, lạnh lùng nhìn hắn.

“Giờ tới phiên ngươi.”

Dứt lời, thân ảnh của nàng giống như quỷ mị lại xuất hiện ở bên người Hiên Viên Đêm. Một phen hàn quang lóe ra, bảo kiếm đã đặt ở tại trên cổ hắn, hàn kiếm lạnh như băng thấu xương.

“Ngươi nói xem, nếu ta lại dùng lực, thì sẽ có kết quả gì?”

Lãnh Loan Loan thần sắc nghiêm nghị, dùng câu nói của Hiên Viên Đêm lúc nãy hỏi lại.

41. Q.1 - Chương 41: Vương Giả So Chiêu (hạ)

“Ngươi nói xem, nếu ta lại dùng lực, thì sẽ có kết quả gì?”

Lãnh Loan Loan đưa mắt nhìn Hiên Viên Đêm, nàng hỏi lại hắn lần nữa.

Hiên Viên Đêm nở nụ cười, quả thực không thể xem nhẹ nàng.

“Ngươi có hay không cũng muốn thử xem.”

Hắn nháy mắt mấy cái, bộ dáng trở nên có chút bí hiểm. Tiểu nữ oa này rất có ý tứ. Cứ nhiên dám dùng kiếm chỉ vào mình, nếu đem nàng giữ ở bên người, như vậy tương lai sẽ không nhàm chán. Sinh tử chỉ trong nháy mắt, hắn cứ nhiên lại toát ra cái ý niệm như vậy trong đầu. Có lẽ là hắn chắc chắn rằng tiểu nữ oa này sẽ không làm thương tổn đến mình, vì tuy rằng ngũ khí của nàng rất lạnh lùng nhưng lại không hề có sát khí.

“A, có thích khách. Hộ giá, hộ giá.”

Một tiểu thái giám vốn có việc định bẩm báo Hiên Viên Đêm, kết quả là vừa tiến đến liền nhìn thấy Lãnh Loan Loan đang dùng kiếm kề trên cổ Hoàng Thượng. Lúc này quá sợ hãi, bối rối rống to lên.

“Cầm miệng.”

Thanh âm lạnh lẽo vang lên. Lãnh Loan Loan nhíu mày, trong nháy mắt đã điểm trúng huyệt đạo của viên thái giám. Khiến cho hắn đứng im không nhúc nhích.

Viên thái giám há to miệng, trừng trừng mắt. Về mặt hoảng sợ nhìn nàng. Thảm, thảm rồi, chẳng lẽ hôm nay cái mạng nhỏ này phải kết thúc sao?

“Phát sinh chuyện gì? Phát sinh chuyện gì vậy?”

Ngoài điện, đám thị vệ nghe được tiếng hô của viên thái giám, tay cầm đao kiếm hoang mang rối loạn chạy tiến vào. Nhìn thấy Lãnh Loan Loan trên tay cầm bảo kiếm lóe sáng, trời ạ, hiện tại xảy ra chuyện gì? Lãnh gia tiểu thư không phải là do Hoàng Thượng cho lưu lại sao? Như thế nào hiện tại lại bị nàng dùng kiếm uy hiếp? Một đám nhất thời đều đã quên phản ứng, chỉ ngây ngốc nhìn bọn họ.

“Xem ra thị vệ của ngươi còn cần phải huấn luyện nhiều.” Lãnh Loan Loan nhíu mày, có chút trào phúng nói. Mới có như vậy mà đã bị dọa ngã, thật sự là một đám phế vật.

Bị Lãnh Loan Loan châm chọc, Hiên Viên Đêm có chút không nhịn được. Tiểu nữ oa này cứ nhiên cười nhạo thị vệ hoàng cung vô năng, đôi con ngươi chớp lóe hàn quang, lạnh lùng trừng mắt nhìn đám thị vệ ở phía dưới.

Bọn thị vệ cả người run lên, mới bắt đầu hồi phục lại tinh thần. Hoàng Thượng còn đang bị uy hiếp? Xoát xoát, đại đao hàn quang lóe lóe giương lên, đám thị vệ nhìn thẳng vào Lãnh Loan Loan nói.

“Lãnh tiểu thư, mau thả Hoàng Thượng ra.” Tuy rằng trong đám bọn họ cũng có nhiều người là thuộc hạ của Lãnh Bùi Xa, đối với hành động Lãnh Loan Loan cũng đoán không ra. Nhưng mặc kệ là như thế nào, tội nàng phạm phải là tru tộc diệt môn tội lớn, bọn họ không thể nghĩ nhiều.

“Có ý nghĩa.”

Lãnh Loan Loan đột nhiên thu kiếm, ngân quang hiện lên, thanh kiếm sắc bén lại trở lại bên người nàng.

Đám thị vệ bị cử chỉ của nàng cấp cho làm mộng. Bọn họ do dự có nên hay không xông lên đem nàng bắt lấy? Nhưng là lại không thấy Hoàng thượng ra chỉ ý gì, đành phải cầm đao kiếm ngậy ngốc đứng nhìn, chờ đợi Hoàng Thượng hạ lệnh.

“Các người lui xuống hết đi.” Hiên Viên Đêm hướng đám thị vệ phát phát tay, vẻ mặt thật bình tĩnh.

“Này...” Bọn thị vệ do dự.

“Hoàng Thượng, nhưng là vừa rồi Lãnh tiểu thư mạo phạm thánh nhan?” Cẩm cung hộ vệ thống lĩnh là thủ hạ của Tể tướng, nhìn thấy Hoàng Thượng cư nhiên muốn thả Lãnh Bùi Xa nữ nhi, hắn có chút khó hiểu. Trong lòng âm thầm suy đoán, hành động của Lãnh tiểu thư đủ để bị phán tru di cửu tộc. Đến lúc đó triều đình không phải đều là thế lực của Tể tướng đại nhân sao, hắn tự nhiên ít nhất cũng sẽ được thăng quan tiến chức.

“Ân.” Hiên Viên Đêm lạnh lùng trừng mắt liếc nhìn viên thống lĩnh một cái, “Trẫm làm việc cần người hỏi đến sao?” Không biết sống chết.

“Chúng thuộc hạ không dám.” Viên Thống lĩnh chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh sau lưng chảy ra, cuống quýt quỳ xuống.

“Còn chưa cút mau.” Hiên Viên Đêm lạnh lùng nói, thanh âm như hàn băng. Làm đông lại tâm của bọn họ, khiến cho bọn họ không dám phản kháng.

“Dạ, dạ thưa Hoàng thượng.”

Viên Thống lĩnh rối rít đáp, vội mang theo đám thủ hạ bối rối thoát ra ngoài điện.

“Đứng lại đã”. Lãnh Loan Loan gọi bọn họ dừng lại.

Bọn thị vệ dừng bước quay người lại, không biết phải làm sao. Lãnh tiểu thư có khí thế thật giống với Hoàng Thượng, làm cho bọn họ không ngừng run sợ.

“Đưa hắn mang đi.”

Lãnh Loan Loan chỉ tay về phía tên thái giám, ngân quang chợt lóe, chỉ nghe nhỏ một tiếng, tên thái giám kia đã được nàng giả khai huyết đạo.

“Khụ khụ khụ...”

Tên thái giám không ngừng ho khan, má ửng, thật là khủng bố. Hắn cảm thấy mình vừa rồi như đã đi dạo qua một vòng địa ngục, thật vất vả mới gắp lại ánh mắt trời.

Bọn thị vệ sửng sốt, đây không phải là cách không giải huyết sao. Hai tròng mắt tròn xoe mở to, cả đám thị vệ vội vã lôi kéo tên thái giám rời đi, bọn họ cơ hồ là chạy trốn đi ra ngoài. Thậm chí đã quên xin chỉ thị của Hoàng Thượng, bọn họ cảm thấy nếu không nhanh rời đi thì thật là thê thảm a. Chính là, Hoàng Thượng cùng với Lãnh tiểu thư đến tột là vì sao lại như vậy? Một cái rõ ràng là tướng quân nữ nhi, lại cố tình lấy kiếm chỉ vào Hoàng Thượng. Một cái rõ ràng là người bị nguy hiểm, nhưng lại cố tình không sợ hãi, không dao động. Bọn họ thật là không thể hiểu nổi...

Cả cung điện to lớn như vậy, lại là một mảnh yên lặng.

“Người thu hồi mệnh lệnh đã ban ra đi.”

Lãnh Loan Loan nhìn Hiên Viên Đêm, ngữ khí lạnh lùng nói. Đây không phải là khẩn cầu, mà là chân chính quyết định của nàng.

“Vì Lãnh Nguyệt Nhi sao?” Hiên Viên Đêm nhíu mày, có chút hưng phấn. “Trẫm nghe nói trước kia kia Lãnh Nguyệt Nhi đối với người cũng không tốt.” Không chỉ không tốt, từ tin tức mà Ảnh do thám được thì hai người chính là cừu nhân. Mộc Chiêu Vân hạ độc giết chết mẫu thân của Lãnh Loan Loan, sau lại cùng Lãnh Nguyệt Nhi nhiều lần phái người ám sát nàng. Chắc chắn, như thế thâm cừu đại hận, đối lại là hấn thì nhất định phải đáp trả thập bội.

“Đó là chuyện của ta.” Lãnh Loan Loan chớp chớp mi, làm như không có nghe ra thâm ý trong lời nói của hấn. Điều này ám chỉ nàng “Vĩ đại” sao? Nàng thật cao hứng, người như thế nào.

“Việc thu hồi hay không thu hồi mệnh lệnh đã ban ra đó là chuyện của trẫm.” Hiên Viên Đêm ngạo nghễ nhìn nàng. Phảng phất như thiên thần đang nhìn xuống nhân loại hèn mọn, cao cao tại thượng.

“Đó là chuyện của người.” Lãnh Loan Loan không hề yếu thế, ngạo nghễ nhìn lại. Khuôn mặt trẻ con lóe ra cơ trí, “Nếu như người muốn mất đi giang sơn, liền tùy người.”

“Người là đang uy hiếp ta sao?” Hiên Viên Đêm quắc mắt đứng lên, thân hình cao lớn mang theo cường đại áp lực. Một bóng ma bao phủ lên người Lãnh Loan Loan, lửa giận ở trong lòng hấn đang trỗi dậy. Hấn giận dữ mà cười, cả người lãnh lệ hơi thở bùng phát. Tốt lắm, cư nhiên dám uy hiếp hấn.

“Uy hiếp người thì sao?” Lãnh Loan Loan cảm giác được trên người hấn tản mát ra một luồng khí thế lãnh lệ càng ngày càng nặng, nàng không chút nào úy kỵ. Đến từ thế giới hiện đại như nàng, dầu thân mình ở trong mưa bom bão đạn, huyết vũ tinh phong nàng cũng vẫn không sợ tiếp tục đi tới. Tử vong nàng còn không e ngại, thì làm sao lại sợ khí thế của người này. Nói đến lãnh lệ, nàng làm sao thua hấn.

“Ta không đủ tư cách sao?” Lãnh lòng nhìn cao cao tại thượng đế vương, đừng tưởng rằng người là thiên tử con trời. Kia đều là cuồng ngôn, nàng nếu muốn hấn mệnh, thiên tử như hấn cũng sẽ biến thành cô hồn dã quỷ.

Hiên Viên Đêm nhìn thẳng vào mắt nàng, cặp mắt kia kiên định cùng ngạo nghễ, khí phách cùng hấn đối chiến. Không thể không thừa nhận nữ oa này thật sự có bản lĩnh, vốn luôn luôn kiêu ngạo như hấn cũng cảm giác được sự uy hiếp. Có lẽ đến giờ khắc này, hấn mới thật sự thừa nhận nữ oa này cường đại, cái loại này đủ để đem thế giới dẫm nát dưới lòng bàn chân. Từ người nàng như tản mát ra một vầng sáng không gì so sánh nổi, tựa như vầng trăng chiếu sáng giữa đêm đen.

Tuy rằng mình bị nàng chọc giận mấy lần, nhưng sự hứng thú của hấn đối với nàng thì lại càng ngày càng sâu đậm. Ánh mắt chợt lóe ra hàn quang, nàng tựa như một cuốn sách, chỉ có đọc tiếp từng trang thì mới có thể biết trang cuối cùng là như thế nào. Hai bàn tay bóp chặt, đầu khớp xương cánh tay kêu răng rắc, hấn như đang cân nhắc điều gì...

“Miệng vàng lời ngọc, trẫm nếu thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, chẳng phải là tự vả vào miệng mình.”

Hiên Viên Đêm bước sang một bên, bàn tay khe khẽ vuốt ve cột trụ. Hai con phi long quần quanh cột trụ trông thật sinh động, nhìn giống như chúng đang muốn được bay lên.

Lãnh Loan Loan trừng mắt nhìn, thông minh như nàng sao lại không hiểu thâm ý của hấn, hấn rõ ràng là muốn thỏa hiệp. Nhưng còn có điều kiện, thôi, không ngại thử nghe một chút, xem hấn muốn yêu cầu cái gì?

“Người có điều kiện gì?” Nàng đi thẳng vào vấn đề.

“Quả nhiên rất thông minh.” Hiên Viên Đêm xoay người, mỉm cười.

“Có đôi khi trẫm suy nghĩ, rốt cục người có phải là một tiểu oa nhi chín tuổi hay không?” Biểu hiện của nàng hoàn toàn không phải một tiểu hài đồng có được, một thân lãnh ngạo, duy ngã độc tôn, còn có trí tuệ, bình tĩnh.

“Hãy bớt sàm ngôn đi.” Lãnh Loan Loan không kiên nhẫn, nàng liếc mắt một cái, người nào có mắt nhìn thì sẽ nhìn ra được nàng thật không có giống người thường. Bất quá dù sao nàng vốn cũng không phải là một tiểu hài đồng, mà là một thiếu nữ mười bảy tuổi thiên tài.

“Trẫm muốn người ở lại bên người trẫm.”

Hiên Viên Đêm cũng không có nhiều lời nữa, nói thẳng ra điều kiện.

“Ở lại bên cạnh người?” Lãnh Loan Loan nghiêng đầu, “Lấy thân phận gì?” Vô duyên vô cớ ở lại bên người hắc, không phải là hắc muốn cho nàng đi làm nha hoàn đấy chứ?

“Thân phận?” Hiên Viên Đêm nhú mày, hắc nhưng thật ra không có nghĩ tới. Bất quá nàng muốn có thân phận sao? Trong đầu hồi tưởng lại chuyện mẫu hậu muốn hắc lập Hoàng hậu, chi bằng chọn người nhìn xem thuận mắt còn hơn là chọn đám nữ nhân dối trá kia làm Hoàng hậu. Ánh mắt đầy thâm ý nhìn Lãnh Loan Loan, tính tình của nàng tuyệt đối có thể làm cho cuộc sống của đám nữ nhân kia nơi hậu cung trở nên thú vị. Trong đầu tưởng tượng lên hình ảnh một đám diêm lệ nữ nhân lại đi quỳ lạy một cái tiểu nữ oa, hắc liền càng cảm thấy đây là một sự kiện vui.

“Hoàng hậu như thế nào?” Ánh mắt chợt lóe, khóe miệng nhếch lên, nở nụ cười tà. Như vậy chẳng những nàng có thể ở bên mình, mà còn có thể ở hậu cung quản lý đám nữ nhân kia, sao lại không làm? Càng nghĩ hắc càng cảm thấy ý tưởng của mình là cao siêu, mình là thiên tài a.

“Hoàng hậu sao?”

Lãnh Loan Loan nhìn biểu tình của hắc cũng không phải là như đang nói giỡn. Nàng cũng không cho rằng hắc là kẻ biến thái đối với tiểu nữ hài có ý đồ bất lương. Chỉ sợ là hoàng đế tôn nghiêm không thể để cho người khiêu khích, cho nên hắc muốn tiếp tục cùng mình giao đấu đi.

“Như thế nào?” Hiên Viên Đêm nhìn nàng.

“Tốt.”

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu lên nhìn tuấn mỹ nam tử cao lớn hơn mình. Ừ, trông cũng không đến nỗi nào; Dáng người cường tráng, rất xứng làm hôn phu của nàng; Cá tính tuy rằng cuồng vọng, nhưng có thể bằng nàng sao? Dù sao ở tướng quân phủ cũng đã lâu, vậy thử đối một cái địa phương khác xem thế nào.

“Bất quá người có thể khiến cho đám văn võ bá quan phục trước rồi hãy nói sau.” Nghĩ đến cũng biết, đám đại thần cổ hủ kia nhất định sẽ không chịu để ột tiểu nữ hài chín tuổi lên làm Hoàng hậu, làm quốc gia chi mẫu.

“Bọn họ?” Hiên Viên Đêm cười ngạo nghễ, “Trẫm sẽ cho người một đáp án.” Hắc đã muốn làm chuyện gì, mà còn làm không được sao.

“Ta sẽ chờ Phượng kiệu của người tới đón ta.” Lãnh Loan Loan môi anh đào khẽ nhếch lên, nàng đại khái sẽ trở thành một vị Hoàng hậu trẻ tuổi nhất lục địa. Cuộc sống nơi Hậu cung a, đột nhiên nàng có chút chờ mong.

42. Q.1 - Chương 42: Cố Ý Lập Hậu (thượng)

Kim Loan điện.

Hiên Viên Đêm thân mặc Long bào, đầu đội mũ miện, ngồi ở trên ngai rồng. Ánh mắt ngạo nghễ, vẻ mặt đạm mạc nhìn đám quần thần phía dưới. Thái giám Hứa Mậu tay cầm phát trần đứng ở bên trái điện thượng.

Phía dưới đại điện, bá quan văn võ quần áo chỉnh tề, đứng ở hai bên.

Cung điện rộng lớn, nhưng không khí bên trong lại trở nên ngưng trọng. Tất cả mọi người cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, dường như đang phải chịu một áp lực vô hình.

Hiên Viên Đêm ngồi yên lặng, bàn tay gõ từng nhịp lên thành ghế. Âm thanh tiết tấu thanh thúy vang lên quanh quần khắp đại điện. Theo cử động của hắc, long bào cũng hơi phát động. Hình con cừu thảo phi long trên áo dường như có sinh mệnh, cặp mắt kia lộ ra vài phần uy nghiêm.

Không khí trở nên lạnh như băng, Hiên Viên Đêm rốt cục mở miệng nói:

“Lễ bộ Thượng Thư đâu?”

“Có vi thần.” Lễ bộ Thượng Thư bước ra khỏi hàng, chấp tay nói.

“Trẫm muốn lập Lân tướng quân thứ nữ Lân Loan Loan làm Hoàng hậu, người đi soạn thánh chỉ đi.” Hiên Viên Đêm phát phát tay, thoải mái mà nói.

Nhưng lời hần vừa nói xong, cả tòa cung điện dường như nổ tung.

Lễ bộ Thượng Thư sững sờ đứng yên tại chỗ, Hoàng Thái hậu không phải là muốn lập Nhã phi nương nương sao? Như thế nào lại biến thành nữ nhi của Lân tướng quân?

Võ bá quan không ngừng nghị luận. Trong nháy mắt, cả triều đình nhốn nháo ồn ào giống như cảnh ngoài chợ vậy, rất là huyền ảo.

Lân Bùi Xa mộng ở, Hoàng thượng muốn lập Loan Loan làm Hoàng hậu sao? Loan Loan chỉ mới chín tuổi thôi mà, chẳng lẽ là Hoàng thượng nghĩ sai rồi? Nhưng là vì sao? Hôm qua Loan Loan hồi phủ, nhưng cũng không có đề cập tới việc đã cùng Hoàng thượng nói những chuyện gì. Trong lòng hần không ngừng suy nghĩ.

“Hoàng thượng, tiểu nữ năm nay vừa mới chín tuổi a.”

Hần đứng dậy, chấp tay nói. Con người thâm thúy lóe ra vẻ nghi hoặc, nhưng không dám hỏi thẳng Hiên Viên Đêm có hay không tính sai?

“Chín tuổi Hoàng hậu? Rất hoảng a.”

“Từ cổ chí kim cho tới nay, chưa bao giờ có chuyện như vậy.”

“Thật không hợp với cung quy tổ chế.”

“.....”

Lân Bùi Xa vừa nói ra, lại khiến ọi người xôn xao. Khuôn mặt tràn đầy vẻ khó có thể tin, thất kinh bát nháo. Đường đường một quốc gia, làm sao mới chín tuổi tiểu nữ tử lại có thể đảm nhiệm ngôi vị Hoàng hậu được. Quả thực chính là làm cho thiên hạ chê cười...

“Hoàng Thượng, vạn vạn lần không thể được.” Tể tướng Lâm Kế Tục đứng dậy, áo bào phiêu phất, hai tay chấp cung, ánh mắt điềm tĩnh, vẻ mặt trầm ổn phản bác.

“Việc này theo lễ nghi không hợp, lại càng không phù hợp với cung quy tổ chế.” Thiên Diêu Hoàng triều quy định, làm chủ hậu cung nữ tử ít nhất phải đến tuổi cập kê, vả lại còn phải được Thái hậu cùng chư thần bàn bạc quyết định tuyển lập.

“Không hợp lễ nghi? Tổ chế? Cung quy?”

Hiên Viên Đêm nhú nhú mày, nở nụ cười. Mấy thứ này ở trong mắt hần, căn bản chính là không đáng một đồng. Đám cổ hủ lão nhân này nghĩ muốn ngăn cản hần sao? Hần là ai vậy? Hần là Thiên Diêu Hoàng triều tuổi trẻ quân vương, mười hai tuổi đăng cơ. Ngăn ngừn trong sáu năm, bình nội, ngoại trừ hoạn, trở thành bề ngế thiên hạ đế vương. Cuồng vọng, ngạo nghệ, chỉ cần hần muốn thì không việc gì là không làm được. Hần càng muốn khiêu chiến đám cổ hủ lão nhân này, lập thứ nữ của Trấn Bắc tướng quân, chín tuổi hôn thê tiểu ma nữ lên làm Hoàng hậu.

“Thì tính sao? Trẫm muốn lập Lân Loan Loan làm Hoàng hậu.” Vẻ mặt cuồng ngạo, tự cao tự đại. Tựa hồ như cả đám quần thần chỉ như hạt cát, gió thổi mạnh liền không còn bóng dáng.

“Hoàng Thượng ”

“Hoàng Thượng ”

“.....”

Thấy Hoàng Thượng khư khư cố chấp, tất cả mọi người đồng thanh tè hô.

“Hoàng Thượng, Hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, liên quan đến giang sơn xã tắc. Còn thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc.” Tể tướng sắc mặt trầm trọng, quỳ rạp xuống đất khẩn cầu nói.

“Thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc.”

Chúng thần cũng đi theo quỳ xuống.

“Hoàng Thượng, tiểu nữ tuổi còn nhỏ, thực khó có thể đảm nhiệm ngôi vị Hoàng hậu.”

Lãnh Bùi Xa lại góp lời nói, vẻ mặt nặng nề. Một quốc gia chi mầu, vị trí này không biết bao nhiêu nữ tử cùng với gia tộc, dùng trăm phương nghìn kế để đoạt được đến. Điều này đối với hần thật không phải là vinh dự. Hậu cung thâm sâu, có biết bao nhiêu hồng nhan bạc mệnh. Hần lại nào có thể để ới chín tuổi Loan Loan cũng rơi vào nơi vực sâu âm u kia

“Không thể sao?” Hiên Viên Đêm lạnh lùng nhìn thẳng vào Lãnh Bùi Xa. “Chỉ sợ lệnh thiên kim năng lực không giống người nói như vậy đi?”

Lãnh Bùi Xa cả kinh, Hoàng Thượng đây là có ý gì? Chẳng lẽ hần nhìn thấu Loan Loan khác hần với thường nhân năng lực? Hay hần cố ý lập Loan Loan làm Hoàng hậu, kỳ thật là hần muốn như vậy? Đôi mắt thâm thúy nhìn Hiên Viên Đêm, ý đồ như muốn nhìn thấu tâm tư thiếu niên Hoàng đế này. Tiếc rằng cặp mắt hần mặc dù thâm sâu như u đàm, ngăm đen không thấy đáy, lại căn bản đoán không ra.

“Hoàng Thượng, lập Lãnh tiểu thư làm Hoàng hậu không phù hợp với tông pháp a.” Tể tướng vẫn là đau khổ khuyên can. Thứ nhất lập chín tuổi tiểu nữ làm Hoàng hậu xác thực không hợp với quy củ hoàng triều; Thứ hai, Lãnh Bùi Xa vốn là nắm binh quyền, cùng chính mình đối trọng. Nếu nữ nhi của hần được lập làm Hoàng hậu, thì không phải là hần càng thêm quyền thế khuynh thiên. Đến lúc đó, chỉ sợ khắp nơi đều bị hần quản chế.

“Đúng vậy, Hoàng Thượng. Chín tuổi hoàng hậu từ cổ chí kim đều không có tiền lệ a.” Nội các đại học sĩ cũng phản đối.

“Trẫm liền khai này tiền lệ.” Hiên Viên Đêm lạnh lùng bác bỏ lời nói của hần.

“Hoàng Thượng”

“Tốt lắm, các người không cần ồn ào nữa. Ý trẫm đã quyết, lập tức soạn chỉ hạ chiếu.” Hiên Viên Đêm không để ý tới đám cổ hủ lão nhân này, phát tay áo vung lên đứng dậy.

“Bãi triều.”

Hiên Viên Đêm xoay người rời đi, lưu trong lòng chúng thần một bóng hình kiên quyết.

Chúng thần quỳ trên mặt đất, bất đắc dĩ thở dài.

“Tướng gia, ngài nói việc này phải làm sao bây giờ?”

Chúng quan đều vây quanh Tể tướng lo lắng. Lập chín tuổi tiểu nữ làm Hoàng hậu, nếu tin tức này truyền ra chỉ sợ làm trò cười cho thiên hạ. Tiếc rằng Hoàng thượng lại cố tình không tuân tông pháp tổ chế, cố tình khư khư cố chấp a.

“Lãnh tướng quân, sự tình quan hệ đến nữ nhi của người, người xem nên làm thế nào?”

Tể tướng nhìn Lãnh Bùi Xa, hần không tin tưởng rằng Lãnh Bùi Xa có thể đem danh dự của mình đánh bạc. Chín tuổi nữ nhi bị lập làm Hoàng hậu, đây là thiên hạ chuyện lớn, chỉ sợ thế nhân dèm pha, đem nước miếng cũng có thể đưa hần chìm chết.

Lãnh Bùi Xa chậm rãi đứng lên, đôi mắt ưu tư. Hoàng thượng luôn luôn là duy ngã độc tôn, làm theo ý mình. Nếu hần càng muốn hạ chỉ lập Loan Loan làm Hoàng hậu, bọn họ dù có khuyên nữa cũng trở nên vô dụng. Hiện tại chỉ có thể hy vọng Thái hậu có thể ngăn cản được hần.

“Trước bẩm báo Thái hậu đi.”

“Đúng vậy.” Lễ bộ Thượng Thư vỗ tay, “Chúng ta cùng đi tìm Thái hậu đi.”

Thế là một đám người chậm rãi hướng Từ Ninh cung mà đi, hi vọng Thái hậu cuối cùng cũng có thể khuyên giải a.

Từ Ninh cung.

Hoàng thái hậu mỉm cười ngồi ở phía trên, nghe một đám con dâu nói chuyện phiếm.

Khương Uyển Uyển một thân áo bào trắng, mái tóc vấn cao, chân bước tiêu sái.

Lâm Nhã Như một thân quần áo màu lam trường bào, mặt cười mỉm.

Bạch Mị nương một thân sam váy màu đỏ, ánh mắt kiêu mị.

Ở bên người các nàng, đám phi tần cũng đều tụ tập đông đủ.

Một đám người cố gắng nghĩ biện pháp lấy lòng Thái hậu, cũng chỉ vì chuyện lập Hoàng hậu. Tuy rằng đều biết Thái hậu chỉ vừa lòng chất nữ Uyển phi, nhưng mọi chuyện cũng không có thể nói trước, có lẽ các nàng nếu khiến Thái hậu vui lòng, ngôi vị Hoàng hậu kia cũng là có khả năng dừng ở trên đầu các nàng.

“Khởi bẩm Thái hậu, Tể tướng cùng chư vị đại nhân đang ở ngoài cung cầu kiến.” Từ Trữ cung công công Diêu Hỉ đi đến, thấp giọng nói.

“Nga, bọn họ tới là vì chuyện gì?” Thái Hậu nghi hoặc nghĩ.

Phi tần đang cười nói cũng đều ngừng lại, ánh mắt đẹp giật mình.

“Cho bọn họ vào đi.” Thái hậu hướng viên công công vẫy vẫy tay nói.

“Khấu kiến Thái hậu, chư vị nương nương.”

Tể tướng, Lãnh Bùi Xa, Lễ bộ Thượng Thư đám người đi đến.

“Chư vị đại nhân hãy bình thân.” Thái hậu khoát tay, tiếp đón bọn họ.

“Các người đến đây là có chuyện gì?”

“Bẩm Thái hậu.” Tể tướng đứng lên, chắp tay nói: “Hôm nay vào triều, bệ hạ muốn Lễ bộ Thượng Thư soạn chỉ lập Lãnh tướng quân chín tuổi thứ nữ làm Hoàng hậu.”

“Cái gì?” Hoàng thái hậu kinh hãi, chúng phi dung nhan thất sắc, cũng không dám tin tưởng chính mình nghe được.

“Thần lấy tông pháp khuyên can Hoàng thượng cân nhắc, nhưng bệ hạ lại cố ý muốn hạ chỉ lập hậu.” Tể tướng tiếp tục nói.

“Hoang đường.” Thái hoàng về mặt tươi cười thoáng liềm đi, phần nộ vỗ vào mặt bàn: “Hoàng Thượng hẳn có thể nào không để ý đến tổ tông quy củ, quả thực rất tùy hứng.”

“Thỉnh Thái hậu khuyên giải bệ hạ.” Lãnh Bùi Xa khom người nói, “Thần nữ tuổi còn nhỏ, nào có thể nào đảm nhiệm ngôi vị Hoàng hậu?” Hắn cũng không nguyện ý đem bảo bối nữ nhi đưa vào hoàng cung, đi theo đám nữ nhân kia tranh đấu.

Thái hậu ánh mắt ngọc lưu ly nhìn Lãnh Bùi Xa, thấy hắn biểu tình nghiêm túc thật. Quả nhiên cũng là không đồng ý, trong lòng yên tâm không ít.

“Được, việc này ai gia sẽ đi gặp Hoàng Thượng.”

Nhẹ phát tay áo đứng lên, nàng tuyệt đối không thể để cho Hoàng Thượng tùy hứng. Lập chín tuổi Hoàng hậu, Hoàng gia còn gì mặt mũi nữa?

“Bãi giá Dưỡng tâm điện.”

“Cung tiền Thái hậu.”

Mọi người quỳ xuống, sau đó cũng theo đuôi rời đi Từ Ninh cung.

Ngoài cung, gió khẽ thổi, cành lá đung đưa. Giống như tâm trạng lắc lư bất an của mọi người, bách quan vội vã rời đi. Mà đám phi tần còn lại kinh hoàng, người người khe khẽ nói nhỏ rời đi.

Khương Uyển Uyển vốn nghĩ nắm chắc thắng lợi trong tay. Ngàn vạn lần không nghĩ tới nửa đường cư nhiên sát ra chín tuổi oa nhi. Nếu thật sự bị nàng đoạt Hoàng hậu vị, nàng thật là không cam lòng. Mắt khẽ liếc sang Lâm Nhã Như, thấy vẻ mặt nàng cũng đều đang xám xịt...

Bạch Mị nương khinh thường, ánh mắt kiêu mị. Dù sao nàng có nhiệm vụ trong người nên cũng không trông mong có thể lên làm Hoàng hậu. Cho dù là chín tuổi nữ oa làm Hoàng hậu, thì nàng cũng không để vào mắt.

Nhưng thật sự là không sao cả sao? Lúc này nàng cũng có nghĩ đến, chín tuổi oa nhi kia lại sẽ là khắc tinh của nàng trong tương lai. Hết thầy âm mưu đều vì nàng mà bại...

43. Q.1 - Chương 43: Cố Ý Lập Hậu (hạ)

Dưỡng Tâm điện.

Mành lụa vàng khê phát phơ lay động, sắc vàng lấp lánh. Trên lư hương đỉnh, có bốn con phi long được trạm trổ tinh xảo, mùi Long Tiên Hương thơm ngát tràn ngập không gian.

Sáng sửa sạch sẽ, hương thơm nồng nàn.

Hiên Viên Đêm ngồi trên ghế, đôi mắt khép hờ, khóe môi hé cười để lộ ra hắc răng có tâm tình tốt.

“Hoàng Thượng, thỉnh người lựa chọn.”

Hứa Mậu đem từng tấm thẻ bài có khắc tên phi tần trên đó, trình lên cho hắc lựa chọn.

Hiên Viên Đêm từ từ mở mắt ra, khê liếc nhìn từng tấm thẻ bài, sắc mặt hắc nhưng lại thật bình thản. Đám nữ nhân kia ngoại trừ dáng vẻ kịch cỡm làm nũng ra thì còn có thể làm được cái gì? Mỗi ngày đều phải nhìn bộ dáng dối trá của bọn họ cũng đến phát chán. Trong đầu hắc lúc này, lại nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn phần điều trác ngọc, ngạo nghệ, cuồng tứ không hợp với lứa tuổi kia của Lãnh Loan Loan. Nhớ tới đây, hắc kim lòng không được khóe miệng tươi cười. Cuộc sống tương lai có nàng làm bạn, tất nhiên sẽ thú vị không ít.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng?” Thái giám Hứa Mậu thấy Hiên Viên Đêm đang thất thần nhìn đám thẻ bài, nhưng lại cũng không có lên tiếng chọn lựa, hắc có chút khó hiểu. Hoàng Thượng làm sao vậy? Hắc nhin không được đánh bạo thấp giọng kêu.

Hiên Viên Đêm giương mắt liếc nhìn hắc mắt một cái, ánh mắt lạnh lùng làm Hứa Mậu nhin không được thoáng cái rùng mình.

“Hoàng Thượng, đêm nay người đến thăm cung của vị nương nương nào thị tẩm?” Nên là Mị phi đi, ở hậu cung Mị phi là người được sủng ái nhất.

“Khi nào thì chuyện giường chiếu của trẫm người cũng muốn quản?” Hiên Viên Đêm lạnh lùng trừng mắt nhìn hắc liếc mắt một cái, lẩm miệng.

“Nô tài không dám.”

Hứa Mậu bị hắc trừng mắt nhìn, sợ hãi đến nỗi đôi chân bủn rủn. Bùm một tiếng, đã quỳ gối xuống đất, không dám cử động.

“Hừ”.

“Thái hậu giá lâm.” Ngoài cửa vang lên hô của thái giám.

Hiên Viên Đêm sững sốt, sau rốt cục hiểu rõ. Mẫu hậu đến giờ này, nhất định là kiệt tác của đám lão nhân kia, muốn ấu hậu ngăn cản hắc lập Lãnh Loan Loan làm Hoàng hậu.

“Yêu, Hoàng thượng, đây là làm sao vậy?”

Hoàng thái hậu tức giận hùng hực đi vào Dưỡng Tâm điện, từ cửa nhìn vào đã thấy Hứa Mậu quỳ trên mặt đất.

“Mẫu hậu, người như thế nào đến đây?” Hiên Viên Đêm đứng dậy nghênh đón, đem Hoàng thái hậu dìu đến ghế trên ngồi.

“Tham kiến Thái hậu.” Hứa Mậu vội hướng Hoàng thái hậu quỳ lạy nói.

“Hứa công công đây là việc gì?” Hoàng thái hậu ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Đêm, hỏi.

“Người ra ngoài trước đi.”

Hiên Viên Đêm hướng Hứa Mậu phát phát tay, lãnh đạm nói.

“Là, nô tài cáo lui.”

Hứa Mậu khom người, bước lui đi ra ngoài.

“Hoàng thượng.” Hoàng thái hậu nhìn con, “Nghe nói người muốn lập mới chín tuổi thứ nữ của Lãnh tướng quân làm Hoàng hậu?” Đôi mắt ngọc lưu ly xinh đẹp lóe ra sắc thái không đồng ý quang mang, nhưng đồng thời lại mang theo một tia hy vọng hắc có thể thay đổi ý định.

“Dạ phải.”

Hiên Viên Đêm khẳng định đã làm xé rách hi vọng của Hoàng thái hậu, khuôn mặt đoan trang nhàn nhã cũng dần hiện lên vẻ khó chịu. Nàng mỉm cười, biểu tình nghiêm túc.

“Hoàng nhi, người như thế nào lại hồ đồ như vậy? Lập một tiểu nữ mới chín tuổi làm Hoàng hậu, không phải muốn làm cho người trong thiên hạ chê cười sao?” Một đôi con mắt sáng ngời nhìn hắc, đứa nhỏ này tuy rằng tính tình thô bạo vô thường, song lại chưa bao giờ khiến cho nàng phải quan tâm thái quá. Mười hai tuổi hắc đăng cơ, đem Thiên Diệu Hoàng triều phát triển, quốc thái dân an. Sao lần này hắc lại không suy nghĩ mà làm chuyện có liên quan đến sự an nguy của giang sơn xã tắc như vậy?

“Mẫu hậu, lập hậu là chuyện của con, để ý đến người khác làm gì?” Hắc Hiên Viên Đêm làm việc gì cũng không có cần người khác chỉ điểm, cũng không thêm bận tâm đến việc người khác bàn luận ra sao.

“Hồ đồ.” Hoàng thái hậu nghiêm khắc trách Hiên Viên Đêm, “Người là Thiên tử một nước, chuyện gì của người cũng đều liên quan đến giang sơn xã tắc. Huống chi Hoàng hậu là quốc gia chi mẫu, chứ đâu phải như thê tử của đám dân chúng bình thường.” Mẫu nghi thiên hạ, một tiểu nữ oa mới chín tuổi làm thiên hạ chi mẫu thế nào được?

Hiên Viên Đêm đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, tháng tư muôn hoa đua nở, muôn sắc muôn hương.

Hắc cả đời quý trọng thân nhân nhất đó là phụ hoàng, mẫu hậu cùng với hoàng đệ, hiện tại phụ hoàng đã mất, mẫu hậu cùng hoàng đệ càng trở nên quan trọng đối với hắc. Mọi việc khác hắc đều có thể theo ý của mẫu hậu, nhưng duy nhất chuyện này hắc sẽ không thỏa hiệp. Tiểu nữ oa kia giống như một khối nam châm thật sâu hấp dẫn hắc, hắc muốn tìm kiếm trên người nàng xem đến tột cùng có bao nhiêu điều kỳ lạ. Muốn đào móc các bí mật của nàng, hắc muốn xem quyển sách này đến trang cuối cùng...

“Mẫu hậu, ý con đã quyết.”

Hiên Viên Đêm thu hồi ánh mắt, ánh mắt kiên định nhìn lại Hoàng thái hậu, bày tỏ quyết định của mình.

“Người”.

Hoàng thái hậu tức giận đến run người, chỉ vào hắc thật lâu nói không lên lời.

Không khí dường như nén chặt lại, duy chỉ có mùi Long Tiên Hương thoang thoảng bay.

Ba.

Hoàng thái hậu nhìn con mình, sắc mặt kiên định không có ý lui bước, giận dữ, nàng chỉ cảm thấy trong lòng hừng hực hỏa thiêu đốt. Nàng hất tay xô chén trà xuống đất vỡ tan, nước trà lênh láng trên mặt đất.

“Người là đứa con bất hiếu, người để tổ tông pháp chế ở chỗ nào?” Dịu dàng như nàng chưa bao giờ tức giận như thế, nhưng lần này đứa nhỏ này làm cho nàng thất vọng rồi. Nếu tương lai nàng từ giả cõi đời này, còn gì mặt mũi đối mặt với liệt tổ liệt tông?

“Mẫu hậu bớt giận.” Trong đôi mắt thâm sâu của Hiên Viên Đêm thoáng hiện lên một tia áy náy, “Phượng thể quan trọng hơn.”

“Ai gia có thể nào bớt giận?” Hoàng thái hậu nghe hắc một lời lại càng tức giận, bộ ngực không ngừng phập phồng. Đôi mắt bị tức giận xâm nhiễm lóe sáng, “Tổ tông vất vả đánh hạ giang sơn, sự tôn nghiêm đều vì

mình người mà hổ thẹn.” Lập chín tuổi tiểu nữ tử làm hậu, thể nhân chẳng phải nhạo báng Thiên Diệu ta không người. Mới có thể làm ột tiểu hài đồng cái gì cũng không hiểu lên làm mẫu nghi thiên hạ, đâu còn bộ mặt của hoàng triều?

“Ai dám nhạo báng Thiên Diệu ta?”

Hiên Viên Đêm gương đôi mày kiếm, đôi con ngươi thâm thúy như u đàm lóe ra cuồng ngạo, bề ngễ hết thấy quang mang. Tựa như một viên dạ minh châu sáng ngời trong đêm tối, ánh sáng rạng ngời đến nỗi khiến cho người ta chỉ biết đứng từ xa mà ngưỡng mộ.

“Trăm mười hai tuổi đăng cơ, đem Thiên Diệu thống trị. Quốc thái dân an, được thể nhân ca tụng. Mọi điều Trăm quyết định đều sẽ chỉ làm cho Thiên Diệu ngày một phát triển, thậm chí có một ngày, trăm tiêu diệt tất cả các quốc gia khác, thống nhất thiên hạ.”

Một thân ngạo nghễ, lý tưởng hào hùng, thần thái duy ngã độc tôn, giống như một vị Đế vương thống lĩnh cả trời đất, giờ phút này ai cũng sẽ không thể hoài nghi năng lực của hắn.

Hào ngôn của hắn làm cho Hoàng thái hậu ngẩn ra, nàng không nghĩ tới con mình cư nhiên có ý tưởng nhất thống thiên hạ. Trên mặt hắn kia, sự tự tin giống như ánh mặt trời, làm nàng chói mắt. Sự tức giận trong lòng giảm bớt, nàng trở nên chần chờ. Chính là lập đứa nhỏ chín tuổi làm Hoàng hậu thật sự sẽ không làm cho giang sơn xã tắc bị ảnh hưởng sao? Sự tình trọng đại, nàng cũng không dám đánh cược.

Hiên Viên Dạ không bỏ qua bất cứ biểu tình nào trên mặt mẫu hậu, nhìn nàng đã bắt đầu chần chờ. Hắn biết lời nói của mình đã đã động đến mẫu hậu, nhưng nàng vẫn còn băn khoăn như cũ.

“Năng lực của Hoàng Thượng, ai gia tất nhiên là không dám phủ định.” Con mình từ nhỏ thông minh hơn người, ba tuổi học văn, năm tuổi học võ học. Chín tuổi liền bắt đầu hiệp trợ tiên hoàng thống trị Thiên Diệu, rất được khen ngợi. Nhưng là hiện tại hắn cố ý lập chín tuổi tiểu nữ tử làm Hoàng hậu, chẳng lẽ là nữ oa kia có chỗ hơn người?

“Hoàng Thượng, Lãn tướng quân thứ nữ hay không có chỗ hơn người?”

“Nàng a...” Hiên Viên Đêm nhớ tới Lãn Loan Loan, mặt khẽ mỉm cười. Mười mấy năm qua, chỉ có nàng một người không chút nào sợ hãi chính mình, chẳng những dám trái mệnh lệnh của mình, còn dám dùng kiếm chỉ vào hắn. Như vậy tiểu oa nhi kia lại là có chỗ hơn người mà thôi.

Hoàng thái hậu nhìn Hiên Viên Đêm mỉm cười, trong lòng giật mình không thôi. Nàng không có nhìn lầm đi, con mình luôn luôn lãnh lệ cao ngạo cư nhiên cũng sẽ có cảm xúc tươi cười, không tà tứ, không lạnh như băng, vẻ mặt hướng thụ tươi cười, chan chứa yêu thương. Chẳng lẽ nữ oa kia thật sự có chỗ hơn người sao? Nàng hiện tại đối với đứa nhỏ kia có vài phần tò mò.

“Nàng như thế nào?”

Hoàng thái hậu thúc giục, bộ dáng hoàn toàn không còn vẻ nghiêm khắc như lúc đầu.

“Thông minh tuyệt đỉnh, ngạo nghễ cuồng tứ, duy ngã độc tôn, lãnh lệ quyết đoán...” Hiên Viên Đêm hồi tưởng lại hai lần gặp mặt ngắn ngủn, nàng lại cấp ình thật nhiều ấn tượng. Càng nhớ tới, khóe miệng hắn tươi cười càng sâu. Trong lòng hắn, sự hứng thú, tò mò về nàng liền càng càng sâu đậm, thậm chí còn cảm thấy có một tiểu hoàng hậu như vậy, chẳng những có thể ình gia tăng thêm hứng thú, thậm chí còn trợ giúp hắn đem Thiên Diệu phát triển huy hoàng.

“Đằng đằng” Hoàng thái hậu càng nghe càng cảm thấy không đúng, vung tay lên, ngăn Hiên Viên Đêm tiếp tục nói tiếp.

“Hoàng Thượng đến tốt cùng là người nói nàng hay là nói chính người?” Đây đó không phải đều là đặc điểm trên người của con mình sao?

“Tự nhiên là nói nàng.” Hiên Viên Đêm ánh mắt tươi cười, nhưng mà cái tiểu oa nhi kia thật sự là rất giống mình. Vô luận là đảm lượng, hay là khí thế cũng vậy. Nhiều lúc, hắn thậm chí nghĩ rằng nàng như là bản sao của chính mình. Nhưng trên đời này, không có hai người hoàn toàn giống nhau, ngoài nàng ra thì không có ai có được dị năng như nàng, điều này càng khiến cho hắn tò mò về nàng.

“Lãnh gia tiểu thư quả thực lợi hại như Hoàng Thượng nói không?” Hoàng thái hậu mắt ngọc lưu ly mở thật to, không phải nghe nói rằng nàng là do thể thiếp sinh ra, lúc trước căn bản không được sủng ái sao? Một tiểu nữ tử không được coi trọng như vậy lợi hại sao? Nàng có chút nghi hoặc, ngay cả công chúa do hoàng gia sinh ra cũng không có ai có thể xuất sắc như vậy.

“Con không dám lừa gạt mẫu hậu.” Hiên Viên Đêm mỉm cười, “Nếu mẫu hậu không tin, không ngại tự mình gặp nàng.”

Hoàng thái hậu thấy hần ngôn từ như thế chắc chắn, nghĩ đến nữ oa kia quả thực không giống người thường. Khó trách hoàng nhi cố ý muốn lập nàng làm Hoàng hậu, nếu Thiên Diệu Hoàng triều có thể có được một Hoàng hậu lợi hại như thế, thì đương nhiên chỉ biết là càng ngày càng phát triển.

“Kia tổ tông pháp chế phải làm như thế nào?” Tuy rằng trong lòng đã muốn đồng ý với quyết định của Hoàng thượng, nhưng Hoàng thái hậu đối với tổ tông quy vẫn còn có điều băn khoăn.

“Quy củ là do người định ra, muốn sửa có khó gì?” Hiên Viên Đêm đối với quy củ cổ hủ này thật là khinh thường, không phù hợp với thời thế nên cho đào thải là vừa.

“Chỉ sợ bách quan không phục.” Nhớ tới thái độ của Tể tướng và đám quần thần, Hoàng thái hậu lắc lắc đầu.

“Quân mệnh thần chịu, chẳng lẽ bọn họ còn muốn kháng chỉ sao?”

Hiên Viên Đêm muốn làm việc gì, đám lão nhân kia lại như thế nào ngăn trở được. Từ khi hần đăng cơ đến nay, mọi việc đều không phải là như vậy sao. Đám lão nhân kia nhiều lần phản bác, nhưng lần nào cũng chỉ phí công vô ích.

Hoàng thái hậu thấy thái độ kiên quyết của Hiên Viên Đêm, chả nhẽ nữ oa kia lại lợi hại như vậy, nàng cũng là không ngăn trở nữa. Tuy rằng nàng ưu ái cháu gái Uyển phi, nhưng chuyện nhà, chuyện nước, thì tự nhiên phải đem giang sơn xã tắc đặt lên trên hết.

“Vậy liền theo như Hoàng Thượng nói đi.”

Hiên Viên Đêm khoe miệng khe khẽ, việc kế tiếp hần lên làm là nghênh đón tiểu hoàng hậu của hần tiến cung.

Ngoài điện gió khe thổi, cành lá lay động. Giống như đang phản bác lời nói của Hiên Viên Đêm, tiểu hoàng hậu muốn vào cung còn cần có một phen ép buộc đâu.

44. Q.1 - Chương 44: Càng Muốn Làm Hoàng Hậu

Lãnh phủ.

Thư phòng.

Hương đỉnh sương khói tràn ngập, trong làn khói mông lung, khuôn mặt tuần tú lãnh ngạo lại toát lên vẻ ngưng trọng. Mọi người đều nói nữ tử vào cung đó là một bước bay lên thành phượng hoàng, vinh hoa phú quý hưởng không hết. Gia tộc cũng thêm vinh dự, thêm quyền thế. Nhưng mà hần, Lãnh Bồi Xa làm quan trải qua hai triều, chứng kiến không ít cảnh phi tần ở nơi thâm cung mòn mỏi chờ đợi đến già. Lại như thế nào nhẫn tâm đem bảo bối nữ nhi của mình đưa vào nơi thâm cung nội viện? Huống chi Loan Loan mới chín tuổi, chưa đến tuổi cập kê. Nơi hậu cung, đám phi tần lục đục với nhau, cảnh người lừa ta gạt trong triều đình xảy ra không hiếm. Người thông minh đến đâu cũng không khỏi lo lắng, huống chi nàng căn bản là không nhìn thấy cái đen tối trong Hậu cung âm u kia.

Mây kiếm nhú cao, càng nghĩ càng cảm thấy không ổn. Ngồi chờ Hoàng Thượng hạ thánh chỉ, chỉ bằng đem Loan Loan lánh đi. Lấy hần làm đại thần hai triều, lại cầm trọng binh trong tay, Hoàng Thượng tất cũng sẽ không dễ dàng động đến chính mình. Khớp xương bàn tay kêu răng rắc, thanh âm thanh thúy đột ngột vang lên. Hần mỉm cười, trong lòng cũng đã có quyết định.

“Người đâu.” Hần cao giọng hướng ra ngoài hô.

“Tướng quân, có gì phân phó?” Từ phía ngoài cửa, gã sai vặt lập tức đi vào, cúi người nghe lệnh.

“Đi mời tam tiểu thư đến đây.”

“Tiểu nhân tuân mệnh.” Gã sai vặt đáp rồi lui ra.

Lãnh Bùi Xa nghĩ ngợi hồi lâu, lấy bút mài mực, chuẩn bị viết phong thư gửi cho thân tín, vì Loan Loan làm chuẩn bị cho nàng rồi đi.

Bàn tay to vung lên, hạ bút viết lên trang giấy Tuyên Thành trắng muốt. Nét bút cứng cáp, ngôn từ khấn thiết nhưng cũng không có làm mất đi sự uy nghiêm.

Chưa kịp viết xong phong thư, thì nghe được tiếng gõ cửa từ phía ngoài truyền đến.

“Cộc cộc.”

Sau hai tiếng gõ, cửa thư phòng bị đẩy ra. Dem theo tia nắng ấm từ bên ngoài ủa vào, thư phòng bỗng sáng sủa, phẳng phất hương thơm tươi mát.

“Phụ thân, người tìm ta.”

Lãnh Loan Loan bước tới, vẻ mặt thản nhiên.

“Ân, Loan Loan ngồi đi.” Thanh âm của Lãnh Bùi Xa có chút trầm xuống, nghĩ tới việc bảo bối nữ nhi sắp phải rời xa mình. Vốn luôn luôn lãnh ngạo, trong lòng hắn cũng không khỏi xốn xang, nhưng lại là điều bất đắc dĩ.

“Phụ thân, có chuyện gì vậy?” Lãnh Loan Loan nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Lãnh Bùi Xa, cặp mắt thâm thúy kia toát ra vẻ bất đắc dĩ. Nàng ngồi vào ghế, ngoái đầu nhìn hắn. Bộ dáng cử chỉ có vài phần giống với tiểu hài đồng đáng yêu.

“Loan Loan, ngày ấy Hoàng Thượng lưu ngươi lại, các người đã nói những gì?” Lãnh Bùi Xa không biết lãnh Loan Loan cùng với Hoàng Thượng đã nói với nhau những gì, còn tưởng rằng ngày sinh nhật Thái hậu là ngày hai người lần đầu tiên gặp mặt. Mà ngày ấy Loan Loan cũng không có hành động gì đặc biệt, duy nhất khả năng đó là sau khi hai người nói chuyện. Đến tột cùng nàng đã nói cái gì, cư nhiên có thể làm cho Hoàng Thượng có ý muốn lập nàng mới chín tuổi lên làm Hoàng hậu?

“Chưa có nói cái gì.” Lãnh Loan Loan ngồi ngay ngắn, thản nhiên nói. Nàng cũng không nói cho Lãnh Bùi Xa biết việc mình yêu cầu Hiền Viên Đêm thu hồi mệnh lệnh cho Tô Triển thành hôn với công chúa Liêu quốc, việc kia cũng không có gì đáng nói.

“Thật sự?” Lãnh Bùi Xa nhíu mày, hiển nhiên không tin. “Thật sự là chưa nói cái gì sao? Hoàng Thượng hẳn lại như thế nào cố ý muốn lập ngươi làm Hoàng hậu?” Một mực không màng đến sự phản đối của văn võ bá quan, lại cũng không có coi cung quy tổ chế vào mắt.

“Hắn nói vậy sao.” Lãnh Loan Loan nhếch môi, nam nhân kia quả thực nói được thì làm được.

“Ngươi biết việc này?” Lãnh Bùi Xa thấy nữ nhi biểu tình không kinh ngạc, giống như mọi việc nàng đều đã biết trước trong lòng bàn tay. Cảm thấy thấy có vài phần kỳ quái, “Chẳng lẽ ngày ấy các người nói chuyện là về chuyện này?”

“Ân.” Lãnh Loan Loan gật gật đầu.

“Ngươi không phản đối?” Lãnh Bùi Xa cất cao giọng nói, có chút khó có thể tin vào thái độ bình tĩnh của nữ nhi.

“Vì cái gì phải phản đối?” Lãnh Loan Loan thản nhiên nhìn Lãnh Bùi Xa liếc mắt một cái, nàng làm Hoàng hậu lại như thế nào?

“Ngươi mới chín tuổi.” Lãnh Bùi Xa nặng nề nói, chín tuổi Hoàng hậu vốn là chuyện bất khả tư nghị.

“Như thế nào?” Lãnh Loan Loan không cho là đúng, chính là thân thể tuy nhỏ, nhưng linh hồn của nàng là mười bảy tuổi cộng thêm chín tuổi. “Chín tuổi thì sao chứ, dù chín mươi tuổi ta cũng vậy.”

Lãnh Bùi Xa ngừng một chút, hắn cũng chưa từng phủ nhận năng lực của nữ nhi. Trí tuệ, lãnh lệ, quyết đoán, thật là ít người có được như vậy.

“Hậu cung chẳng qua là một cái lồng sắt lớn hoa lệ, chẳng lẽ ngươi tình nguyện đem chính mình nhốt tại cái lồng sắt kia sao?”

Lãnh Bùi Xa không tin nữ nhi lãnh ngạo tính tình lại có thể chịu được trời buộc, từ xưa đến nay cung viện thâm sâu đã vùi chôn biết bao tuổi thanh xuân của phận hồng nhan.

“Nó là lồng sắt hoa lệ không sai, nhưng vị tất đã giam giữ được ta.”

Lãnh Loan Loan nhếch miệng cười nhạt. Lồng sắt sao? Nàng việc gì phải e ngại. Nàng không phải cá chậu chim lồng, nàng là cơn gió không có ngọn nguồn, muốn vào thì vào, muốn ra liền ra.

“Nơi hậu cung, đám phi tử không ngừng lục đục với nhau, ngươi xác định muốn đi tranh chấp giống bọn họ sao?”

Lãnh Bùi Xa chưa từ bỏ ý định, cố gắng khuyên giải nữ nhi. Nói hậu cung là nơi đen tối, người tốt đi vào cũng sẽ bị trở thành người xấu. Hắn thật không muốn rằng, nữ nhi của mình sẽ biến thành người tâm ngoan thủ lạt, vì quyền thế không từ mọi thủ đoạn.

“Như vậy cũng có ý tứ, không phải sao?” Lãnh Loan Loan cười đến tà tứ, từ lúc xuyên qua đến Thiên Diêu hoàng triều lâu như vậy. Nếu không có Mộc Chiêu Vân thường đưa sát thủ tới, làm cho cuộc sống của nàng thêm sinh động, thì chỉ sợ nàng đã sớm cảm thấy mớ meo buồn chán. Hiện tại không có Mộc Chiêu Vân, nhưng vào trong cung cùng đám nữ nhân kia ngoạn ngoạn nhất định sẽ thú vị. Việc trọng yếu hiện giờ là cái tên thiên tử cao cao tại thượng kia, chỉ sợ hắn đã sớm chuẩn bị cùng mình tiếp tục so chiêu đấu. Tốt lắm, nàng cũng đang có cái ý tứ này. Bởi vì không phải ai cũng đều có đủ phân lượng cùng với mình so chiêu, ta cũng sẽ không mong đợi quá mức vào chỉ số thông minh của người cổ đại.

Mặc dù bề ngoài Lãnh Bùi Xa vẫn ra vẻ bình tĩnh, nhưng biểu tình trên mặt đã sớm bán đứng tâm tư của hắn. Khẽ chớp chớp mắt, nàng kiên định nói.

“Ta cũng sẽ không trở thành người như ngươi tưởng tượng đâu.”

Đùa giỡn thủ đoạn cũng là một loại năng lực, nhưng nàng cũng sẽ không trở thành cái loại này vì quyền thế bán đứng lương tâm. Quyền thế tính là cái gì? Ngồi vị Hoàng đế nàng cũng không xem ở trong mắt. Đời người thoáng như mây bay, hưởng thụ mới là thú vị nhất. Mà sự hưởng thụ của nàng chính là làm ình hạnh phúc, không bạc đãi chính mình.

Lãnh Bùi Xa yên lặng nhìn nàng, thần thái kia thật sự chứng minh nàng tự nguyện? Nhưng rốt cuộc vì sao lại lựa chọn như thế đâu?. Hậu cung thật sự không phải là nơi dành cho nữ tử ở, chỉ biết đó là nơi các nàng chôn vùi tuổi thanh xuân của mình.

“Loan Loan, ngươi không phải là vì chúng ta đấy chứ?” Hắn đoán rằng, tuy rằng nữ nhi bề ngoài thoát nhìn lãnh khốc, nhưng xem mọi việc nàng làm, nàng đều có lý do riêng, trong phủ mọi việc lớn bé đều là theo ý của nàng. Nội tâm của nàng cũng không phải là người lãnh khốc, nàng cũng có nhu tình.

“Ngươi không cần lo lắng, cha đã có đối sách. Chỉ cần ngươi tạm thời rời đi một đoạn thời gian, Hoàng Thượng tìm không thấy ngươi, chuyện lập Hoàng hậu tự nhiên liền hủy bỏ. Mà ta là đại thần hai triều, hắn sẽ không dễ dàng đụng đến ta.”

Nói xong, hắn viết nốt bức thư đưa cho nàng xem.

Lãnh Loan Loan xem thư tín, biểu tình bình tĩnh. Nội tâm lại pha chút cảm động, không nghĩ tới Lãnh Bùi Xa cứ nhiên kháng chỉ cũng muốn bảo vệ nàng. Nhưng nàng cũng không có đáp ứng chuyện này, bởi vì nàng thật sự tự nguyện muốn tiến cung làm Hoàng hậu. Từ nhỏ lớn lên ở hắc bang, cái dạng gì hung hiểm nàng đều đã trải qua không ít. Còn nhớ rõ mười hai tuổi năm ấy, Mafia Italia cùng bọn nàng phát sinh xung đột, song phương sinh tử vô số, cơ hồ là vạn cốt chất cao thành núi. Nhưng đối mặt với cảnh địa ngục như vậy, nàng cũng chưa từng sợ hãi quá, người kia lúc nàng năm tuổi thì nói cho nàng rằng: bọn họ thân mình hãm ở đao sơn thương hải, chỉ có là cường giả mới có khả năng sinh tồn. Hậu cung có lẽ lục đục

với nhau, có lẽ âm mưu thật nhiều, nhưng coi như là như vậy, những âm mưu này bất quá chỉ là giúp nàng tăng thêm lạc thú mà thôi.

“Ta không có lo lắng, ta cũng sẽ không đi.” Lãnh Loan Loan mắt sáng như đuốc, truyền lại nội tâm ý tưởng của mình.

“Ta muốn tiến cung, ta muốn làm người duy nhất trong lịch sử, chín tuổi tiểu Hoàng hậu.”

“Ai, người”

Lãnh Bù Xa thấy nữ nhi cố chấp, cũng biết chỉ sợ mười ngựa đầu đàn cũng không có khiến cho nàng thay đổi ý định. Thôi, thôi, con cháu có con cháu phúc, hấn cũng vô pháp thay thế cuộc sống của nàng. Liên tùy theo ý của nàng, chỉ mong về sau nàng có thể bình an, không cần trở thành oán phụ tóc bạc nơi thâm cung...

45. Q.1 - Chương 45: Tên Bản Lén Rời Cung

Hoàng cung.

Ngự hoa viên.

Cảnh xuân tươi đẹp, muôn hoa khoe sắc, hương thơm ngào ngạt.

Gió xuân mơn man thổi, làm cho đám hoa cỏ lay động giống như từng đợt sóng biển cuộn cuộn dập dờn, hương thơm dịu mát, đắm say lòng người.

Bên trong mái đình, trụ hồng ngói xanh, một đám nữ tử áo quần diễm lệ, trang sức lấp lánh, mặt như phù dung, băng cơ ngọc cốt, phong tình vạn chủng, nhìn đẹp hơn cả cảnh xuân sắc ngoài kia.

“Nương nương, nương nương...”

Mấy tiểu cung nữ tóc tết bím hai bên từ xa chạy đến.

“Các người nghe được tin tức gì rồi sao?”

Đám phi tần kia đã sớm không còn kiên nhẫn, vội vàng truy hỏi.

“Đã, đã nghe được.” Một cung nữ miệng thở phò, ngôn từ đứt quãng.

“Người mau nói xem” Nhị phẩm Quý phi Lâm Nhã Như chỉ vào một cung nữ mặc váy áo hồng nhạt, thoát nhìn rất là lạnh lợi nói.

Cung nữ này đưa mắt nhìn chủ tử là Uyển phi, thấy nàng vẻ mặt thản nhiên, liền vội quỳ xuống đem tin tức nghe được bẩm báo lên:

“Bẩm các vị nương nương, nô tỳ theo Hoàng thái hậu tới gặp Hoàng thượng, đúng là Hoàng thượng có ý muốn lập thứ nữ mới chín tuổi của Lãnh tướng quân làm Hoàng hậu.”

“Vô nghĩa.” Lâm Nhã Như tức giận trách mắng, “Bản cung muốn hỏi là Hoàng thái hậu có thể khuyên can Hoàng Thượng không?”

Lời của nàng vừa thốt ra, chúng phi tần đều mở to hai mắt nhìn chằm chằm cung nữ kia, chỉ sợ bỏ lỡ nghe không được câu trả lời của nàng. Tuy rằng hy vọng của các nàng thật là nhỏ bé mong manh, nhưng dù như thế nào đi nữa, thì việc lập một tiểu nữ mới chín tuổi làm Hoàng hậu cũng quá hoang đường. Kể từ đó, không phải là các nàng cả ngày đều bị quản chế bởi một cái tiểu oa nhi sao?

“Thái Hậu cũng đồng ý.” Cung nữ trả lời, khi nàng mới nghe tin tức này cũng không dám tin tưởng.

“Không có khả năng.” Chúng phi tần vẻ mặt sững sốt không tin, lập chín tuổi Hoàng hậu căn bản là không hợp quy củ.

“Đó là sự thật, nô tỳ còn có Lý công công ở Dưỡng Tâm điện làm chứng.” Xem ra Thiên Diêu Hoàng triều nhất định phải có một Hoàng hậu chín tuổi, chỉ là nữ oa kia đến tột cùng là có năng lực gì?

Có thể lên làm Hoàng hậu? Thật bất khả tư nghị!

Bịch.

Cả đám phi tần đều ngã ngửa trên ghế, không nghĩ tới việc các nàng ngày đêm cân nhắc mưu toan, kết quả lại là không công chấp tay đưa ột tiểu nữ oa mới chín tuổi. Điều này làm sao khiến cho các nàng cam tâm.

Tóc mây, hoa nhan điểm lệ, mặt đẹp như phù dung, mày lá liễu, làn mi cong vút.

Dưới lớp hóa trang thanh nhã, ánh mắt mọi người đều để lộ ra vài phần tàn nhẫn. Ánh sáng hoàng hôn khắc thân ảnh mảnh mai của các nàng trên vách đá, phong tình quyến rũ động lòng người...

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đã không còn vẻ hồn nhiên trong gương đồng, trong lòng Lâm Nhã Như có chút buồn bã. Vào cung đã được 4 năm, năm tháng vô tình. Từ lúc tiến cung nàng mới chỉ là một thiếu nữ bình thường, đối với phu quân tràn ngập khao khát. Sao kiếp hồng nhan chưa già, ân đã đoạn, hậu cung mỹ nữ chỗ nào cũng có. Lúc đầu ngọt ngào, rồi sau đó hàng đêm nàng một mình trong phòng chờ đợi, thốn thức rơi lệ đến lúc bình minh, nhưng phu quân lại ở bên các phi tần khác. Đêm nghe tiếng ngô đồng xào xạc, tịch mịch có ai biết. Ngày qua ngày chờ đợi cùng thất vọng, nàng vốn hồn nhiên rồi dần tâm cũng trở nên lạnh lùng... Ngồi đây chờ tình nghĩa của hắn cũng cầu không thấy, không bằng ra tay trước. Như vậy có ai dám châm chọc khiêu khích, cho dù không thể độc chiếm sủng ái của hắn, nhưng cũng có thể cùng hắn sống vai đứng chung một chỗ...

Hai bàn tay nắm chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, đau đớn kia ngược lại làm cho nàng càng thêm thanh tỉnh. Ánh mắt tàn nhẫn lóe ra thâm sâu, nàng cân nhắc mưu toan bấy lâu nay, lẽ nào có thể cam tâm tặng ngôi Hoàng hậu ột tiểu nữ oa cái gì cũng không hiểu? Không, nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha như vậy.

Đôi mắt khẽ khép lại, lóe lên tinh quang. Không đến cuối cùng, tuyệt không dừng tay. Ánh mắt dừng ở cái tráp màu đen trên mặt bàn, nàng đã có chủ ý.

“Người đâu.” Nàng mở tráp ra, bên trong một khối ngọc bội màu tím. Khối ngọc trong suốt, rất hiếm thấy.

“Nương nương, có gì phân phó?” Cung nữ thân tín Ái Vân đi đến.

“Người cầm lấy khối ngọc bội này, nghĩ biện pháp đem ra ngoài cung, đưa cho chủ quỹ khách sạn Bạc Vân.” Hy vọng người nọ còn không có quên lời hắn hứa hẹn.

“Dạ, nương nương.”

Ái Vân tuy rằng khó hiểu, nhưng biết rõ tại đây, nơi địa phương này không thể lảm lòi. Nàng tiếp nhận ngọc bội cất vào trong lòng rồi bước đi ra ngoài.

Lâm Nhã Như thấy Ái Vân ra đến ngoài cửa vội gọi giật lại, trong lòng vẫn là không yên tâm.

“Nương nương, còn có điều gì phân phó?” Ái Vân quay lại lại, hỏi.

“Ái Vân.” Lâm Nhã Như gọi nàng, “Bản cung hàng ngày đối với ngươi như thế nào?” Sự tình trọng đại, cũng không thể không cẩn thận.

“Nương nương đối với nô tỳ có ân tái tạo.” Ái Vân quỳ xuống nói. Nàng vốn là cung nữ ở bộ phận giặt quần áo, vì không có bối cảnh dựa vào nên bị các cung nữ khác khi dễ. Ngày ấy nàng bị vu oan lấy trộm trang sức, bị bọn họ đánh đập. Lần đó may gặp Nhã phi nương nương đi ngang qua cứu nàng, từ nay về sau đi theo hầu hạ nàng. Tuy rằng người khác đều nói nương nương dối trá, nhưng nàng lại chưa từng bạc đãi mình. Mà ân cứu mạng kia, nàng cũng vĩnh viễn không quên.

“Tốt lắm.” Lâm Nhã Như sắc mặt ngưng trọng, “Ái Vân, ngọc bội này liên quan đến vận mệnh của bản cung. Ngươi cần phải cẩn thận bảo quản, đưa tới cho chủ quỹ khách sạn Bạc Vân. Nếu xảy ra sự tình gì, thì chẳng những ngươi sẽ có nguy hiểm mà chỉ sợ bản cung cũng khó trốn thoát liên hệ.”

“Nương nương, nô tỳ nhất định đem ngọc bội đưa đến.” Ái Vân hướng Lâm Nhã Như dập đầu, cam đoan nói.

“Ân.” Lâm Nhã Như thấy thế, sắc mặt dịu đi không ít. “Vậy ngươi đi thôi, chính mình phải cẩn thận.”

“Dạ, nương nương.”

Ái Vân không hề chần chừ, cẩn thận đem ngọc bội bảo quản đi ra ngoài. Lần này nàng đã có cơ hội báo đáp nương nương ân cứu mạng.

Lâm Nhã Như nhìn bóng dáng Ái Vân khuất dần ở ngoài cửa.

Đôi mắt lóe ra sự kiên định quang mang, nàng nhất định phải bước lên ngôi vị Hoàng hậu kia. Chỉ dưới một người, mà trên vạn người.

Đêm khuya thanh vắng, trăng đã lên cao, ánh sao sáng lung linh như ngọc.

Một thân ảnh màu đen nhanh nhẹn tránh thoát tuần tra cấm vệ quân, xuất hiện ở ngoài thềm cung của Lâm Nhã Như. Chỉ thấy ngón tay hắc ngón tay trắng, tên thủ vệ cùng viên công công liền ngã xuống. Hắc nhanh chóng bước tới đem hai người lôi vào trong rồi lặng lẽ tiến vào cung điện.

Màn trướng lụa vàng rủ xuống phát phơ, Lâm Nhã Như mở to hai tròng mắt nhìn ra phía ngoài. Hắc y nhân đã đứng ở giữa phòng.

Lâm Nhã Như thoáng sửng sốt, rồi sau ý thức được người vừa đến là ai.

“Người đã đến rồi.” Nàng vội vã đứng lên, nhưng không có bước ra ngoài màn trướng.

“Ân.” Hắc y nhân lạnh lùng lên tiếng trả lời, “Tìm ta có chuyện gì?”

“Người còn nhớ rõ lời hứa hẹn của người cách đây ba năm đi.” Lâm Nhã Như cũng không để ý tới sự lãnh đạm của hắc.

“Tự nhiên nhớ rõ.” Hắc y nhân gật gật đầu, sự việc cách đây ba năm, không nghĩ tới giờ hiện tại rốt cục phải thực hiện lời hứa hẹn. Ba năm trước đây hắc làm nhiệm vụ thất bại, bản thân bị trọng thương chạy trốn, được nàng cứu giúp nhân chuyển rời cung về thăm người thân. Hắc không muốn nợ người nhân tình, liền đem tùy thân ngọc bội tặng cho nàng, nhận lời vì nàng làm một chuyện. Ba năm sau, nàng chưa từng mang ngọc bội tới cửa. Vốn tưởng rằng chuyện liền như vậy trôi qua, cũng không nghĩ tới hôm nay nhưng lại nhận được ngọc bội kia.

“Nói đi, muốn ta làm cái gì?”

“Ta muốn người giết một người cho ta.” Thấy hắc hết lòng tuân thủ hứa hẹn, Lâm Nhã Như hài lòng gật đầu. Hai tròng mắt sáng ngời lóe ra sự tàn nhẫn quang mang, miệng gần từng chữ thốt ra.

“Ai?”

“Trần Bắc tướng quân thứ nữ Lãnh Loan Loan.” Đột nhiên tới một chương ngại vật, tốt nhất là nên dẹp bỏ.

Hắc y nhân chần chừ một chút, Trần Bắc tướng quân uy danh thiên hạ ai cũng đều biết. Mà thứ nữ Lãnh Loan Loan của hắc bị người đồn đãi gọi là tiểu ma nữ, lãnh lệ cùng thủ đoạn cũng không có kém Lãnh Bùi Xa. Không nghĩ tới nàng cư nhiên cùng tiểu ma nữ chống lại.

“Như thế nào? Không chịu sao?” Thấy hắc chần chừ, làm cho Lâm Nhã Như bất mãn cau mày, “Đừng quên lời hứa hẹn của người trước đây.”

“Được.” Hắc y nhân nặng nề đáp.

Lâm Nhã Như vừa lòng nở nụ cười, Lãnh Loan Loan, người muốn làm Hoàng hậu, thì phải nhìn xem mệnh người còn hay không.

“Từ nay về sau, chúng ta không còn thiếu nợ nhau.” Hắc y nhân nói xong, xoay người rời đi.

“Đương nhiên.”

Lâm Nhã Như nhếch miệng cười, chỉ cần loại bỏ nàng, mọi việc còn lại đều trở nên dễ làm.

46. Q.1 - Chương 46: Đêm Tối Âm Sát

“Phụt”.

Lãnh Loan Loan búng nhẹ ngón tay, ánh nến liền phụt tắt.

Nằm ở trên giường, đôi mắt đen láy mở to, nàng cảm thấy không buồn ngủ chút nào.

Hiên Viên Đêm hắc là có năng lực đem sự tình dàn xếp đi, nàng sẽ tiến cung làm Hoàng hậu sao? Chín tuổi Hoàng hậu, chuyện này chưa từng có trong lịch sử. Mối anh đào hé cười, tà ý vạn phần. Nghĩ đến lúc tin tức này truyền ra, chỉ sợ nhiều người đêm cũng không chợp mắt được. Hơn nữa, sợ là có kẻ hận không thể diệt trừ được nàng cho thống khoái.

Vành tai khẽ giật giật, bên ngoài có tiếng động tĩnh rất nhỏ. Xem ra, là có kẻ tới đây.

Đôi mắt mở to chợt nhắm lại, hô hấp đều đều, nàng giả bộ như đang chìm vào giấc ngủ.

“Chi dất”.

Cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, một thân ảnh màu đen nhẹ nhàng tiến vào phòng. Đưa mắt nhìn thấy nữ mẫu đang nằm trên giường ở phòng ngoài, hắc nhú nhú mày. Ngón tay nhanh chóng vươn ra điểm vào huyệt ngũ của nàng, nữ mẫu liền chìm vào giấc ngủ say. Hắc sớ soạn cẩn thận rồi tiến vào phòng phía trong. Nghe được tiếng hít thở đều đều trên giường, đôi con ngươi lóe ra hào quang. Bảo đao liền rút ra khỏi vỏ, ở trong bóng tối hàn quang lóe sáng. Bàn tay to vươn ra, đem rèm trường vén lên. Hắc huy đao nhằm hướng Lãnh Loan Loan đang nằm chém tới.

Choeng.

Vốn đang say ngủ, Lãnh Loan Loan chợt lăn người vào trong tránh thoát một đao, đao va chạm trên mặt giường phát ra tiếng vang. Trong bóng tối yên tĩnh, nghe đặc biệt chói tai. Hắc y nhân cả kinh vội vàng nín thở. Thân ảnh nhỏ bé kia dường như vẫn ngủ say không có tỉnh lại, hắc nhưng thật là lo lắng.

Khẽ cau mày, ngón tay nhanh chóng xuất thủ điểm vào huyệt ngũ của nàng.

Hừ.

Cơ hồ không có tiếng vang, thân ảnh hắc lại quay trở lại.

Ánh đao soi sáng khuôn mặt nhỏ bé của Lãnh Loan Loan, hắc chợt ngẩn mặt ra. Nhìn vẻ mặt thuần khiết như tiểu tiên nữ đang nằm ngủ trên giường kia, ánh mắt hắc nghi hoặc, nàng thật sự là lãnh lệ tiểu ma nữ theo truyền thuyết mọi người đồn thổi sao? Luôn luôn lạnh như băng hắc bắt đầu chần chờ, cư nhiên khó có thể xuống tay.

Lãnh Loan Loan âm thầm lưu ý tới mọi động tĩnh của người này, cảm giác được ánh mắt hắc đang dừng ở trên người mình. Nàng cảm nhận thấy trên người hắc không phải hoàn toàn là sát khí, ngược lại trở nên do dự. Trong lòng âm thầm đoán, người này đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì? Hay là hắc có âm mưu gì khác? Bất động thanh sắc nàng tiếp tục giả bộ ngủ say, chờ đợi hành động kế tiếp của hắc.

Gian phòng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hít thở của nàng.

Trong đầu hắc lại vang lên giọng nói của Lâm Nhã Như: “Người không quên lời hứa hẹn đấy chứ?”, ánh mắt nhất thời ngưng trọng. Hành tẩu giang hồ, danh dự là lớn nhất. Hắc đã hứa hẹn vì nàng làm một chuyện, nếu vi phạm, đó là bội tín. Ngày sau như thế nào tiếp tục ở giang hồ sống yên?

Tay cầm chặt thanh đao, đôi mắt thâm sâu như u đàm, một đạo ngân quang ở đáy mắt hiện lên. Không hề do dự, hắc xuất thủ nhanh như điện xẹt, lưỡi đao hướng Lãnh Loan Loan đang ngủ say chém tới.

Phanh.

Lãnh Loan Loan còn chưa phản ứng, thì cửa sổ đã bị người bỏ ra, mang theo ánh trăng cùng gió đêm ủa vào, khiến cho gian phòng trở nên sáng sủa. Một đạo thân ảnh màu trắng từ cửa sổ phi vào, tay áo tung bay. Trên mặt hắc đeo một cái mặt nạ màu vàng, để lộ ra cặp con ngươi màu tím thần bí quỷ dị. Hắc cầm bảo kiếm trong tay, dưới ánh trăng, kiếm quang lóe sáng, thẳng hướng Hắc y nhân chém tới.

Hắc y nhân cả kinh, không nghĩ tới đi được nửa đường lại xuất hiện người này. Đại đao xoay ngược, đón nhận lưỡi kiếm của Bạch y nhân.

Hai người đao quang kiếm ảnh, chiêu thức sắc bén.

Cái bàn trong phòng chắn giữa hai người, đao quang kiếm ảnh lướt qua bị chém thành nát bấy.

Hắc y nhân dừng đao lại, khuôn mặt phủ khăn che kín để lộ ra hai tròng mắt lóe sáng lạnh lùng quang mang.

“Các hạ, vì có gì ngăn cản chuyện của ta?”

Nam tử áo trắng thân hình cao to, đôi con ngươi màu tím lóe mâu quang bức người. Bảo kiếm hàn quang cùng Hắc y nhân giằng co, mặt nạ khe động đây, lạnh lùng mở miệng nói:

“Muốn thương tổn nàng, phải qua ta trước.”

Hắc y nhân ngập ngừng, ý tứ nam tử áo trắng nói là hắn muốn bảo vệ nữ oa kia sao? Khớp xương bàn tay kêu răng rắc, mặc kệ hắn là người bảo vệ nàng, nếu hắn đã đáp ứng Lâm Nhã Như diệt trừ nàng, liền không có rảnh mà nói chuyện đạo lý.

“Xem ra, chúng ta là địch nhân rồi.”

Dứt lời, Hắc y nhân lại huy đao bổ tới, sát khí bốc lên, thân như giao long.

“Đi ra ngoài đánh.”

Bạch y nhân nói, một kiếm huy lên phá giải thế công của Hắc y nhân. Thân như hồng yển, nhanh nhẹn bay ra ngoài cửa sổ.

“Hào.”

Hắc y nhân đuổi sát theo sau. Tiếng động ở phòng vang quá lớn, chỉ sợ dẫn động đám thị vệ chạy tới, xem ra hôm nay muốn trừ bỏ nữ oa kia có chút khó khăn. Nhưng trước mắt phải giải quyết nam tử áo trắng này đã. Hắn lộn người một vòng xuống đất, nhặt lên một viên đá nhỏ, ngón tay hắn bắn ra hướng tới người Lãnh Loan Loan trên giường vọt tới. Nghe tiếng hít thở của nàng, thân ảnh lại hướng phía ngoài cửa sổ lao đi.

Lãnh Loan Loan khe mở mắt ra, ngân quang u lãnh. Viên đá nhỏ dùng để điểm huyết đạo của nàng đã lại xuất hiện ở trong tay nàng. Khe xoay người đứng lên, dưới ánh trăng sáng, nhìn đồng hồ độn trong phòng, đôi mày hung hăng nhíu nhíu.

Chủ viện là nơi nàng cùng nữ mẫu ở, tỷ nữ Ngâm Cầm cùng đám gia đình thị vệ thì lại ở gian viện khác. Có lẽ là do thói quen thích yên tĩnh ở thời hiện đại, nên nàng luôn thích ở một mình hưởng thụ sự yên tĩnh. Nguyên lai là nữ mẫu vốn cùng ở với bọn họ, nhưng nàng lo lắng sợ Loan Loan ở một mình, nên cứ theo như ngày trước, nàng ngủ ở gian phòng ngoài. Nếu không đêm nay, hai người tranh đấu động tĩnh lớn như vậy, đã đem những người khác dẫn tới.

Mặc tạm chiếc áo khoác màu trắng, nàng bước đến mở rộng cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Bầu trời đầy sao, hai thân ảnh cao to lao vào nhau, đao quang kiếm ảnh đan xen quần quít, khó phân thắng bại. Dưới ánh trăng sáng tỏ, bóng dáng của bọn họ in dài trên mặt đất.

Áo bào tung bay, thân hình phiêu dật. Hai người tranh đấu nhưng lại không có đổ máu, nhìn giống như là hai cao thủ đang luận võ vậy.

“Đó là...”

Trong phút chốc, thân ảnh áo trắng đối mặt với Lãnh Loan Loan. Cặp con ngươi màu tím quen thuộc kia lọt vào ánh mắt nàng, đôi mắt đen láy như bảo thạch chợt ngấn ra, rồi sau đó nàng khe nhếch môi nở nụ cười.

“Rốt cục hắn đã trở lại”.

Hắc, bạch thân ảnh giao quện vào nhau, lúc này một đạo thân ảnh khác lao thẳng tới mà đến.

“Lớn mật, dám đột nhập vào tướng quân phủ ta.”

Người tới không ai khác, đúng là Trấn Bắc tướng quân Lãnh Bùi Xa. Ban ngày cùng nữ nhi một phen đàm luận, tuy rằng hần đồng ý với quyết định của nàng, nhưng trong lòng lại luôn không an tâm. Buổi tối, ở thư phòng phê duyệt công văn do thuộc hạ đưa đến, hần cũng vẫn còn phiền lòng. Ánh mắt ngó ra ngoài cửa sổ, bầu trời đêm trăng sao sáng tỏ, gió đêm vi vu. Hần liền đứng dậy bước ra ngoài đi dạo, bất tri bất giác lại đi đến bên ngoài chủ viện nơi ở của Loan Loan. Chợt nghe thấy bên trong hình như có tiếng đánh nhau, lúc đầu còn tưởng rằng là mình nghe lầm. Nhưng sau yên lặng lắng nghe thì quả thật là có người ở bên trong đánh nhau. Hần cả kinh, vội quay trở lại thư phòng đem thanh kiếm treo trên tường lấy xuống rồi chạy nhanh tới chỗ ở của Loan Loan.

Lãnh Bùi Xa đột ngột chạy đến, khiến cho Hắc y nhân trong nháy mắt thất thần, Bạch y nhân thấy hần thất thần, thân giống như tia chớp lao tới trước mặt hần, ngón trỏ đã điểm vào huyệt đạo trên người Hắc y nhân.

Thân hình hần rồi lại nhoáng lên một cái, tránh được Lãnh Bùi Xa kiếm phong. Đôi con ngươi màu tím lóe lên, thân ảnh như đại bàng, hướng ngoài viện bay lên rồi đi.

Lãnh Bùi Xa muốn đuổi theo, lại bị Lãnh Loan Loan ngăn lại:

“Đừng đuổi theo hần.”

Lãnh Loan Loan theo cửa sổ nhảy ra, cất cao giọng nói.

“Loan Loan, ngươi không sao chứ?” Nhìn thấy nữ nhi đi ra, Lãnh Bùi Xa lập tức chạy đến. Con mắt thâm thúy xem xét toàn thân nàng, chỉ sợ nàng đã bị thương tổn gì.

“Cha, ta không sao.” Lãnh Loan Loan lắc lắc đầu, ánh mắt u lãnh, bước đến trước mặt Hắc y nhân.

Hắc y nhân đưa mắt chăm chú nhìn thân hình bé nhỏ cao chưa đến thắt lưng mình của Lãnh Loan Loan, vừa quan sát nàng, vừa phỏng đoán. Hần giờ liền biết nữ oa này căn bản là không có say ngủ, ánh mắt nàng lãnh lệ, khí thế kinh người. Cả người phát ra cường giả hơi thở khiến cho là sát thủ giết người vô số như hần cũng nhin không được cảm thấy sợ hãi, đêm nay hần quả là đã gặp hạn. Cho dù không có Bạch y nhân kia, hần căn bản cũng giết không được nữ oa này.

“Loan Loan, giao hần cho cha xử lý.” Lãnh Bùi Xa ánh mắt tàn nhẫn nhìn chằm chằm Hắc y nhân, dám can đảm đến Lãnh phủ đến hành hung. Hần quả nhiên gan hùng mật báo, không sợ chết.

“Cha, thả hần đi.”

Lời nói của Lãnh Loan Loan làm cho Lãnh Bùi Xa không thể tin được, cũng khiến cho Hắc y nhân cảnh giới nhìn nàng. Nàng đang muốn làm cái gì?

“Cha, chuyện ta làm đều có nguyên nhân của ta.” Lãnh Loan Loan nhìn lại ánh mắt nghi hoặc của Lãnh Bùi Xa, nàng kiên định gật đầu.

“Được rồi.” Lãnh Bùi Xa tuy rằng không biết nữ nhi có ý định gì, nhưng nếu nói vậy thì nàng cũng có suy tính của nàng. Tuy rằng trong lòng cực không cam lòng, nhưng cũng vẫn nghe theo nữ nhi giải huyệt đạo cho tên Hắc y nhân.

“Ngươi đi đi.” Nếu không đi mau, bản tướng quân khiến cho ngươi muốn đi cũng không được.

Hắc y nhân ánh mắt sáng quắc nhìn Lãnh Loan Loan, lại nhìn không thấu dưới khuôn mặt tinh xảo kia, nàng đang tính toán điều gì. Thu hồi ánh mắt, hần phi thân rồi đi.

“Loan Loan, Bạch y nhân kia đâu?” Lãnh Bùi Xa không hiểu nữ nhi vì sao cũng không muốn hần truy đuổi theo Bạch y nhân kia, bất quá xem ra Bạch y nhân kia tựa hồ không phải cùng phe với Hắc y nhân.

“Hần sẽ quay lại.”

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu nhìn vầng trăng khuyết, sáu năm rồi, ngươi rốt cục đã trở lại.

47. Q.1 - Chương 47: Lâu Chủ Mãn Nguyệt Lâu

Vầng trăng tròn treo giữa bầu trời đêm, có muôn vàn vì sao làm bạn. Gió đêm vi vu, cây lá lay động.

Đêm ở Thiên Diêu thành sáng như ban ngày, các ngôi nhà san sát nối tiếp nhau được ánh trăng sáng tỏ bao phủ. Nơi ngã tư đường rộng lớn yên tĩnh, phu canh tay cầm đồng la, vừa đi vừa cảnh báo:

“Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa.”

Nói xong, hắn nhìn sang dãy nhà đối diện, chợt thấy một đạo thân ảnh màu trắng lướt như bay trên đường. Dưới ánh trăng sáng tỏ, mặt nạ màu vàng lờ lờ sáng lên. Cặp con ngươi màu tím thần bí lóe ra quỷ dị quang mang, nhìn giống như quỷ mị.

“Choeng.”

Đồng la rơi xuống, phát ra thanh âm thanh thúy. Phu canh sợ tới mức run run, hai tròng mắt trắng dã. Một lúc sau, đạo thân ảnh kia tiến lại gần lướt qua trước mặt hắn, theo cảm tính hắn hoảng sợ la to lên:

“Có quỷ a.”

Thanh âm sợ hãi thê lương, phá tan đi sự yên tĩnh của màn đêm, phu canh ngay cả đồng la cũng không thêm nhặt lên. Hắn sợ tới mức cầm đầu bỏ chạy, chốc chốc lại té ngã trên đường.

Đi đã xa, thân ảnh màu trắng nghe được tiếng la kia, môi khẽ nhếch lên nở nụ cười tà tứ không thôi.

Nửa canh giờ sau, thân ảnh của hắn biến mất ở một tòa nhà giống như nhà ở của dân chúng bình thường.

“Lâu chủ.”

“Lâu chủ.”

Hai đạo thân ảnh màu đen đồng thời xuất hiện, sau khi thân ảnh màu trắng đã dừng thân ở dưới đất.

“Ân.” Thân ảnh màu trắng lạnh lùng đáp, “Mọi chuyện thế nào rồi?”

“Bẩm Lâu chủ, thuộc hạ đã phát ra Mãn Nguyệt Lâu triệu tập lệnh, triệu hồi tứ đại hộ pháp tới Thiên Diêu thành.” Hắc y nhân ở bên trái nói.

“Thuộc hạ cũng đã bắt đầu đem giao thương ở Bắc Bang chuyển tới Thiên Diêu.” Hắc y nhân ở bên phải nói.

“Tốt lắm.” Nam tử áo trắng gật đầu.

“Phải nhanh lên một chút, đem Mãn Nguyệt Lâu tạo dựng thế lực ở Thiên Diêu thành.”

“Dạ, Lâu chủ.”

Hai vị Hắc y nhân gật đầu đáp. Tuy rằng khó hiểu, vì sao phải đem Mãn Nguyệt Lâu di dời đến Thiên Diêu Hoàng triều? Nhưng Lâu chủ có lệnh, bọn họ tự nhiên phải tuân thủ.

“Các người đi xuống đi.” Nam tử áo trắng phát phát tay nói.

“Thuộc hạ cáo lui.”

Hai Hắc y nhân chấp tay nói, thân hình chợt lóe, người đã không còn thấy bóng dáng.

Nam tử áo trắng đứng ở trong viện, gió đêm vi vu thổi. Mái tóc đen theo gió tung bay. Hắn ngẩng đầu lên, đôi đồng tử màu tím chăm chú nhìn vầng trăng tròn. Ánh trăng trong trẻo nhưng sáng lạnh lùng, tựa như biểu tình lạnh lùng của nàng vậy. Tối nay vốn là muốn đi thực hiện ước định sáu năm trước, không ngờ lại phát hiện có sát thủ muốn ám sát nàng. Đôi mắt sâu hút lóe ra quang mang lạnh như băng, lúc này hắn quyết định sẽ không hiện thân vội, mà âm thầm bảo vệ nàng... Lợi dụng thế lực của Mãn Nguyệt Lâu điều tra ra kẻ muốn đối phó nàng, một lưới tóm gọn. Sau khi điều tra rõ tất cả địch nhân, hắn mới gặp mặt nàng.

“Chi đất.”

Hắn đẩy ra cửa phòng ra, ánh trăng tiêu sái ulla vào.

Trong phòng, rèm lụa rủ xuống đất, ngăn cách phòng ngoài với phòng trong. Căn phòng sáng sủa sạch sẽ, nhưng rất là lạnh lùng. Vừa bước vào liền làm cho người ta cảm giác lạnh như băng.

Đi đến bên cạnh bàn, hắn gỡ bỏ tấm mặt nạ màu vàng xuống, hé lộ ra một khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng. Mày kiếm, ánh mắt sáng, đôi con ngươi màu tím thần bí u lãnh, mũi thẳng, đôi môi mỏng khê mân.

Nam tử tuấn mỹ này không ai khác, đó là sáu năm trước rời đi Dạ Thần. Năm đó còn là thiếu niên lông bông, hắn bị người ám toán đưa tới Thiên Diệu Hoàng triều làm nô lệ bị đem bán đấu giá. Nguyên tưởng rằng khó có thể thoát khỏi vận mệnh bị thảm làm nô lệ. Nhưng người tính cũng không bằng trời tính, năm ấy được Lãnh Loan Loan mới tròn ba tuổi mua đi. Mặc dù chỉ ở Lãnh phủ chưa được vài ngày, nhưng Lãnh Loan Loan gây cho hắn một ấn tượng khó phai. Nàng là ba tuổi hài đồng, nhưng lại có được sự lãnh ngạo, thông minh, thủ đoạn, không thể không làm cho hắn tâm phục. Nàng là người làm thay đổi vận mệnh của hắn. Rời đi sáu năm trời, dù gặp muôn vàn khó khăn, nhưng ở trong thâm tâm hắn luôn âm thầm thề, vô luận có khó khăn như thế nào đi nữa thì cũng phải vượt qua. Rốt cục ở bốn năm trước, hắn một tay sáng lập ra Bắc Bang đệ nhất tổ chức sát thủ. Hiện tại hắn đã trở lại, để thực hiện sáu năm trước hứa hẹn.

Gió đêm khê thổi, tiếng chuông gió treo nơi cửa sổ kêu leng keng.

Đôi con ngươi màu tím chợt tối sầm lại, ống tay áo vung lên. Mấy cây ngân châm bắn ra, hưu hưu hưu.

Phốc.

Tiếng châm chạm đến xương tủy vang lên, đạo bóng đen kia ngã xuống.

Thân ảnh màu trắng bay ra ngoài cửa sổ, đứng ở bóng đen bên người. Ánh trăng sáng ngời, chiếu rõ thân hình của bóng đen. Một đầu tóc đen che mặt, xem không rõ khuôn mặt.

“Dạ Hồn, Dạ Mị.”

Dạ Thần lạnh lùng mở miệng, đứng ở nơi đó không chút sứt mẻ. áo bào phiêu dật, tựa như thiên thần.

“Có thuộc hạ.”

Hai đạo thân ảnh màu đen một lần nữa xuất hiện ở phía sau hắn, quỳ xuống.

“Đây là có chuyện gì?” Dạ Thần đưa lưng về phía bọn họ, đôi con ngươi màu tím lóe ra lãnh lệ quang mang. Thanh âm lạnh như ngàn năm băng sương, nguy hiểm đến cực điểm.

Dạ Hồn, Dạ Mị nhìn thấy bóng đen kia, sắc mặt đột biến. Bàn tay run rẩy chống đỡ người đứng lên, con ngươi lạnh như băng cũng trở nên bối rối.

“Thuộc hạ thất trách, thỉnh Lâu chủ trách phạt.”

Hai người mở miệng cùng nói một lúc, hơi thở nhẹ nhẹ, không dám ngắt đầu.

“Trách phạt?” Dạ Thần hừ lạnh, “Xem ra các ngươi sống rất thoải mái. Hắn như thế nào lại ở trong này?” Hai kẻ này cư nhiên dám lên mặt trọng phạm. Không tuân thủ lâu quy, còn lưu bọn hắn dùng làm gì nữa?

“Việc này” Dạ Hồn chần chờ.

“Lâu chủ, Dạ Ảnh vi phạm lần đầu, cũng không phải cố ý. Mong rằng Lâu chủ cho hắn một cơ hội để sửa đổi.” Dạ Mị đánh bạo vì Dạ Ảnh cầu tình, hắn cùng với Dạ Ảnh vốn lớn lên cùng nhau, tự nhiên không đành lòng thấy hắn bị chặt đứt hai tay. Sát thủ bị phế bỏ hai tay thì không phải thành một cái phế nhân sao?

“Hay cho ngươi to gan.” Dạ Thần hừ lạnh, bỗng nhiên xoay người. Một cước đem Dạ Mị đá bay.

Phanh.

Dạ Mị bị đá ra một góc, máu đỏ đã vương nơi khóe miệng.

“Lâu chủ ” Dạ Hồn vì Dạ Mị cầu tình.

“Câm miệng.” Dạ Thần quát lạnh một tiếng, “Đừng có khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta.”

Gió chợt ngừng thổi, không khí dường như nén chặt lại.

Dạ Hồn khép miệng lại, không dám loạn nói.

“Các người đã quên Mãn Nguyệt Lâu lâu quy rồi sao?” Dạ Thần lạnh lùng mở miệng, ánh mắt như tên, nhìn chăm chăm Dạ Mị.

“Thuộc hạ không dám.” Dạ Mị cúi đầu, đáp.

“Kia lâu quy nói như thế nào?” Dạ Thần hỏi.

“Mãn Nguyệt Lâu lâu quy, đó là “ba không hai phải”. Không lén lút, không phản bội, không ra tay với kẻ yếu; Phải tuân lệnh lâu chủ, Phải bảo mật bí mật của bốn lâu.” Dạ Mị một hơi nói ra lâu quy.

“Tốt lắm, xem ra người không phải là không nhớ rõ.” Dạ Thần gật đầu, nở nụ cười nguy hiểm. “Dạ Ảnh rõ ràng phạm vào ba điều lâu quy, chẳng những lén lút, lại còn lật lọng, không tuân thủ mệnh lệnh của ta. Dựa theo lâu quy trừng trị hắn không nên sao?” Không có củ quy, không thể hành sự.

“Dạ, nên.” Dạ Mị cũng biết Dạ Ảnh là bị trừng phạt đúng tội, nhưng hắn lại không vượt qua được tình cảm của bản thân.

“Là nên sao? Các người vì sao phải lén thả hắn?” Đôi con người màu tím khé híp lại, Dạ Thần lớn tiếng hỏi.

“Thử hỏi, hắn phạm lâu quy, nếu không xử lý. Như thế nào khiến cho người khác phục tùng?”

“.....”

Dạ Thần nói làm cho Dạ Hồn, Dạ Mị đều cúi đầu xuống, không dám lên tiếng trả lời.

“Có lẽ...” Dạ Thần lạnh lùng nhìn Dạ Mị, Dạ Hồn hai người, “Các người không thích hợp tiếp tục ở lại Mãn Nguyệt Lâu.”

“Lâu chủ.”

“Lâu chủ.”

Dạ Hồn, Dạ Mị kinh hãi, Dạ Mị bắt chắp lau đi vết máu nơi khóe miệng. Đi đến bên chân Dạ Thần, dập đầu nói.

“Bọn thuộc hạ biết sai rồi, thỉnh lâu chủ đừng đuổi chúng ta đi.” Bị tổ chức khai trừ, sát thủ căn bản không thể tiếp tục sinh tồn, mặc kệ là cừu nhân hay là đồng bọn, tất cả đều đối với họ truy sát.

Dạ Thần bần thần, không nói một câu.

“Thỉnh lâu chủ đừng đuổi thuộc hạ đi.”

Hai người dập đầu xuống đất, máu từ trên trán chảy ra, nhuộm đỏ cả mặt đất, giống như đóa hồng đỏ đầu xuân xinh đẹp.

“Được rồi, ta cho các người một cơ hội cuối cùng.” Thật lâu sau, Dạ Thần mới mở miệng. “Về phần Dạ Ảnh hoặc là để cho hắn tự rời đi, hoặc là tự phế hai tay.” Quy củ cùng tôn nghiêm không thể để bị người khiêu khích.

“Dạ, lâu chủ.”

Dạ Mị trả lời, hắn dù sao cũng còn đường sống mà quay lại.

“Đưa hắn dẫn đi đi.”

“Thuộc hạ cáo lui.”

Hai người một trái một phải dẫn Dạ Ảnh đi, thân ảnh dần dần biến mất.

Dạ Thần đứng yên tại chỗ, tựa như một gốc cây ngô đồng. Đôi con người màu tím mâu quang lưu chuyển, nàng không phải muốn mình đi xông xáo thiên hạ tạo dựng cơ nghiệp sao? Hiện tại mình thành lập Mãn Nguyệt Lâu, nàng hắn là hải lòng đi.

48. Q.1 - Chương 48: Song Hỷ Lâm Môn

Ngày xuân nắng ấm, muôn hoa đua hương khoe sắc. Đi dạo ngắm cảnh, hít ngửi hương hoa thơm ngát, thì thật sảng khoái a.

Một chiếc kiệu màu xanh ngọc đỗ ở trước cửa Lãnh phủ, rèm kiệu theo gió lay động. Bức rèm che bị vén lên, một người mặc một bộ quần áo lam bào, thắt lưng ngọc dải từ bên trong đi ra. Hắn chính là thái giám Hứa Mậu. Tay hắn cầm thánh chỉ màu vàng, cất bước mà đi.

Cầm cung thị vệ, lưng đeo bội kiếm cùng với vài tên tiểu thái giám theo đuôi hắn phía sau, chậm rãi tiến vào Lãnh phủ.

“Thánh chỉ tới.”

Thanh âm từ ngoài phủ vang vọng vào bên trong phủ, bên đường đám hạ nhân đều quỳ xuống.

Nghe được thanh âm Hứa Mậu, Lãnh Bùi Xa một thân Nguyệt Nha cấm bào từ đại sảnh đi ra. Gió xuân khẽ thổi, y bào tung bay. Trên khuôn mặt tuấn mỹ là một mảnh lãnh đạm, hắn đã đoán biết được phần nào nội dung của thánh chỉ.

“Lãnh tướng quân.”

Hứa Mậu bước tới, sắc mặt ôn hòa. Đối với Lãnh Bùi Xa chiến công hiển hách tướng quân, hắn là bội phục không thôi.

“Hứa công công, mời vào bên trong.”

Lãnh Bùi Xa hướng Hứa Mậu chấp tay, thối lui đến một bên, mời hắn đi vào.

Hứa Mậu gật đầu, hai tay cầm thánh chỉ tiến vào đại sảnh.

“Hứa công công, mời ngồi.” Lãnh Bùi Xa mời hắn ngồi xuống, đồng thời sai người hầu dâng trà.

“Lãnh tướng quân không cần khách khí.” Hứa Mậu thản nhiên đứng nói, “Chúng ta hôm nay tới là tuyên đọc thánh chỉ, không biết tam tiểu thư đang ở đâu, mời nàng ra tiếp chỉ đi.”

Lần trước đến đây, liền biết Lãnh gia thứ nữ khí thế bất phàm, không giống người bình thường. Chính là hắn sao cũng không dự đoán được, nữ oa này cư nhiên trở thành Thiên Diệu Hoàng triều từ trước tới nay tuổi nhỏ Hoàng hậu. Hoàng Thượng ngày ấy trước bá quan văn võ tuyên bố muốn lập Lãnh Loan Loan làm Hoàng hậu, hắn cũng là sững sốt kinh ngạc. Chúng thần phản đối thanh âm như sóng triều, nhưng lại vẫn không khuyên can được Hoàng Thượng. Sau lại kinh động đến Hoàng thái hậu tự mình đi khuyên giải Hoàng Thượng, Hoàng Thượng lại vẫn như cũ muốn lập chín tuổi tiểu nữ oa làm Hoàng hậu. Đến cuối cùng Hoàng thái hậu ngược lại bị Hoàng Thượng thuyết phục, đồng ý chuyện này. Hắn vẫn không quên được cảnh đám đại thần thất vọng ra sao khi biết được Hoàng thái hậu cũng đồng ý, thật sự là chuyện kinh điển.

“Công công chờ một lát,

Ta sai người đi tìm Loan Loan.”

Lãnh Bùi Xa đi ra đại sảnh, sai người hầu mời nữ nhi đến.

Một lát sau, Lãnh Loan Loan đi vào đại sảnh. Cùng nàng đi vào còn có Lãnh Nguyệt Nhi nữa.

Lãnh Loan Loan mặc một bộ sam váy màu lam, mặt mày như tranh vẽ, biểu tình thản nhiên. Lãnh Nguyệt Nhi cao hơn Lãnh Loan Loan gần nửa người, mặc một bộ váy áo màu trắng. Bên hông đeo thắt lưng màu hồng nhạt có kim tuyến, đồ trang sức trang nhã, nhìn nàng càng có vài phần diễm lệ thanh thoát.

Hai người một ột thấp, chậm rãi bước vào.

“Phụ thân, Hứa công công.”

Lãnh Nguyệt Nhi nhẹ nhàng tiến lên, hướng Lãnh Bùi Xa, Hứa Mậu hạ người hành lễ.

“Đại tiểu thư.” Hứa Mậu gật gật đầu, đối với biểu hiện của Lãnh Nguyệt Nhi cũng có chút vừa lòng. Nhớ trước kia nàng rất là đánh đá, không nghĩ tới hiện tại lại có vài phần nhu tình làm cho người ta có cảm giác thương yêu.

“Loan Loan, còn không mau ra mắt Hứa công công.” Lãnh Bùi Xa Lãnh thấy Loan Loan vẫn duy trì bộ dạng lãnh ngạo như cũ, có chút cảm thấy đau đầu. Sau này nàng tiến cung tuy là Hoàng hậu, nhưng hậu cung có lắm thị phi. Hứa Mậu lại là đại nội tổng quản, nếu có hấn hờ trợ chiều cổ, phiền toái Loan Loan gặp phải tự nhiên là được giảm bớt một chút.

Lãnh Loan Loan mặc dù không thích vẻ nho nhã quy củ, nhưng là không đành lòng phụ ý tứ của Lãnh Bùi Xa. Hấn cũng là vì muốn tốt ỉnh, tuy rằng không nhất thiết phải như vậy. Nàng vội bước đến trước mặt bọn họ, cũng học theo Lãnh Nguyệt Nhi hướng Hứa Mậu hạ người hành lễ.

“Gặp qua Hứa công công.”

Có thể để nàng hành lễ với mình sao? Lần trước tới Lãnh phủ, Lãnh Loan Loan có vẻ coi thường hấn, hấn không biết là nên làm cái gì. Hiện tại thấy nàng cúi đầu hạ mình hành lễ, khiến cho hấn chấn kinh. Hấn vội chạy nhanh tới đỡ nàng nói:

“Không cần đa lễ.” Nàng chính là Thiên Diệu Hoàng hậu, là chủ tử của hấn. Nào dám để cho nàng hành lễ với mình, thôi quên đi. Nàng vẫn là dù sao phúc cao tại thượng, chính mình ngược lại nên tiết giảm thói quen một chút.

“Nếu mọi người đã đến đủ, ta liền tuyên đọc thánh chỉ.” Hứa Mậu nói xong, hai tay đem thánh chỉ mở ra. Màu vàng cẩm lụa lóe ra ánh sáng ngọc quang mang, hình đôi rồng châu ngạo nghễ...

Lãnh Bùi Xa, Lãnh Nguyệt Nhi quỳ xuống, mà Lãnh Loan Loan lại vẫn đứng yên. Dù sao nàng đứng, không sai biệt lắm cũng chỉ cao bằng thân hình bọn họ quỳ mà thôi.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết. Lãnh phủ thứ nữ Lãnh Loan Loan, thông minh tuyệt luân, thất khiếu linh lung, dung mạo thanh tú, xứng đáng là nữ tử đứng đầu. Nay sắc phong làm Hoàng hậu, vào ở Phụng Nghi cung. Khâm thủ, tạ ơn.”

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.”

Lãnh Bùi Xa, Lãnh Nguyệt Nhi cúi lạy, cùng hô lên.

Lãnh Loan Loan chép miệng, nam nhân kia thật đúng là nhiều chuyện. Cái gì thất khiếu linh lung, dung mạo thanh tú, ở trong mắt người khác, nàng chỉ là một tiểu nữ oa mà thôi. Chỉ sợ để người ngoài biết được nội dung thánh chỉ này, chỉ biết là trở thành trò cười.

“Hoàng hậu nương nương, tiếp chỉ đi.”

Hứa Mậu trầm nghĩ, Hoàng hậu nương nương này biểu tình khinh thường cũng thật quá rõ đi.

“Bản cung tiếp chỉ.” Lãnh Loan Loan hai tay tiếp nhận thánh chỉ, một tiếng bản cung ngay cả chính nàng đều cảm thấy không được tự nhiên. Dù sao, cũng may là quyền lực Hoàng hậu nhưng thật ra tốt dùng. Trở thành Hậu cung lão đại, về sau tam cung lục viện tất cả đều là của nàng.

“Chúc mừng nương nương, tướng quân, đại tiểu thư.” Hứa Mậu mỉm cười, hướng đám người Lãnh Bùi Xa chúc mừng nói.

“Công công khách khí.”

Lãnh Bùi Xa mỉm cười gượng gạo. Hấn thực lòng không muốn Loan Loan tiến cung, cũng không muốn làm cái gì quốc trượng.

Lãnh Nguyệt Nhi cười nhẹ. Tuy rằng đối với việc tam muội mới chín tuổi lên làm Hoàng hậu, lúc đầu nàng cảm thấy kinh ngạc vạn phần, nhưng sau đó tin tưởng rằng, với bản lĩnh của tam muội thì cho dù làm Hoàng hậu cũng là việc đơn giản.

“Đúng rồi, còn có một đạo thánh chỉ nữa.” Hứa Mậu tiếp nhận từ tay tiểu thái giám một đạo thánh chỉ khác, nói.

Lãnh Bùi Xa cùng Lãnh Nguyệt Nhi hai mặt nhìn nhau, còn có thánh chỉ nữa sao?

Lãnh Loan Loan ánh mắt sáng lên, nghĩ tới đạo thánh chỉ này hẳn là liên quan đến tới Lãnh Nguyệt Nhi đi. Nếu mình đã đồng ý ở lại bên người hắn, thì hẳn tự nhiên cũng phải muốn thực hiện hứa hẹn, tìm người khác thay thế thành hôn với công chúa Dạ Liêu, cho phép hai người yêu nhau Lãnh Nguyệt Nhi cùng Tô Triển thành hôn.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết. Lãnh phủ trưởng nữ Lãnh Nguyệt Nhi huệ chất lan tâm, thông minh sắc sảo. Cùng Lại bộ Thượng Thư nhị công tử Tô Triển quả thật đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, ông trời tác hợp cho. Nay ban hôn ước cho hai người cuối năm thành hôn, khâm thử.”

“Hoàng Thượng vận tuế vận vạn tuế.”

Lãnh Bùi Xa cùng Lãnh Nguyệt Nhi lại cúi đầu lễ bái, bất quá lần này Lãnh Bùi Xa nhưng thật ra trên mặt vui mừng khôn xiết. Đại nữ nhi hôn sự đã định, kết thúc tâm nguyện của hắn ray rứt bấy lâu.

Lãnh Nguyệt Nhi hai má ửng hồng, thẹn thùng không thôi. Nguyên tưởng rằng hạnh phúc vỗ cánh bay đi, lại không dự đoán được nó lại bay trở về. Hoàng Thượng cư nhiên vì nàng cùng Triển ban hôn. Tâm khê nhảy lên vui sướng không ngừng, mắt lệ doanh đầy, cũng là nước mắt vui sướng.

“Chúc mừng tướng quân, chúc mừng đại tiểu thư. Quý phủ lần này thật sự là song hỷ lâm môn a.”

“Cám ơn công công.”

Lãnh Bùi Xa cười lớn, sai quản gia đem bạc thưởng cho đám thị vệ, tiểu thái giám. Mà Hứa Mậu, hắn đích thân đưa tặng một khối ngọc sư tử hiếm có. Ngọc thông thấu trong suốt, Hứa Mậu yêu thích không nỡ buông tay.

“Thôi ta sẽ không quấy rầy các vị nữa, ta còn phải đi tới Tô phủ tuyên chỉ nữa.” Hứa Mậu đem ngọc sư tử cẩn thận nhét vào trong ngực áo, vội vã cáo từ.

“Công công đi thông thả.”

Lãnh Bùi Xa cùng đám gia nhân đưa tiễn hắn rời phủ.

“Tam muội, cảm ơn người.” Lãnh Nguyệt Nhi biết Hoàng Thượng ban hôn đều là bởi vì Loan Loan duyên cớ, nàng hốc mắt ửng đỏ, cảm động nhìn Lãnh Loan Loan. Đây phân tình, nàng vĩnh viễn đem ghi nhớ trong lòng. Là Loan Loan rộng lượng tha thứ lỗi lầm nàng từng phạm phải trước đây, cũng là nàng dùng hạnh phúc của mình đổi lấy hạnh phúc của nàng. Đạo thánh chỉ này vừa ban xuống nàng liền hiểu rằng, Loan Loan chấp nhận làm Hoàng hậu là cùng với Hoàng Thượng trao đổi chuyện hôn nhân của mình.

“Không cần phải suy nghĩ nhiều lắm, ta chỉ là cùng hắn nói một chút thôi.”

Lãnh Loan Loan nhìn không thấu tâm tư của Lãnh Nguyệt Nhi, mặt nàng bình thản lạnh nhạt. Nàng thật không muốn nhìn thấy bộ dạng khóc lóc, nước mắt lưng tròng của Lãnh Nguyệt Nhi nữa, rất buồn nôn...

Lãnh Nguyệt Nhi nhìn bộ dáng không được tự nhiên của Lãnh Loan Loan, nở nụ cười trộm. Tam muội quả thực vẫn là như vậy, rõ ràng là quan tâm đến mình nhưng lại bày ra bộ dáng như không để ý tới.

“Tóm lại, cảm ơn người.”

Trong viện, từng đóa hoa hồng lay động, hương hoa tràn ngập bốn phía, Lãnh Nguyệt Nhi vui sướng không thôi.

49. Q.1 - Chương 49: Thích Không?

Tay áo rộng phát phơ màu tuyết ngọc

Năm đó gặp nhau lưu luyến tình

Điệu vũ lả lướt thân dương liễu

Lời ca tựa đóa hoa đào trong gió

Thời gian qua đi, đôi lần gặp lại

Vài lần cùng chàng mộng ân ái

Đêm nay ngồi soi gương bạc

Tất cả giờ chỉ là mộng ảo thôi.

...

Nữ tử trên đầu cắm điểm vài chiếc trâm kể, một thân xiêm y màu trắng điểm lệ, đôi mi thanh tú, mị nhãn như tơ. Giống như hoa sen mới nở, thoát trần di thế.

Ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn nam tử mặc bộ Nguyệt Nha trường bào đang ngồi ở phía sau bức rèm che. Ánh mắt như nước, nhu tình vạn phần. Khúc nhạc khẽ ngân, thanh âm uyển chuyển hàm xúc. Bàn tay lướt trên huyền cầm, khúc du mỹ không ngừng lưu tiết mà ra...

Nam tử dung mạo tuấn tú như Phan An, khí độ phi phàm. Tay cầm chén trà, nhẹ nhàng đưa lên môi. Mày kiếm, mắt sáng như sao, mang theo vài phần tà tứ tươi cười, khiêu khích đón nhận ánh mắt của nữ tử.

Đột nhiên, nữ tử mặt cười rạng rỡ, đôi má ửng hồng như rặng mây đỏ tung bay. Dáng vẻ ngượng ngùng càng khiến cho dung mạo vốn như chim sa cá lặn lại thêm vài phần hồn nhiên động lòng người, giống như một nụ hoa nở rộ, làm cho người ta mê say.

Nam tử hạ chén trà xuống, khoe miệng khẽ nhếch lên một cái, trong lòng cười thầm nói: “Đầu năm nay, ngay cả thanh lâu nữ tử đều có thể giả dạng làm như khuê phòng tú nữ bình thường, thật đúng là lợi hại.”

Khúc nhạc kết thúc, ngón tay thu hồi. Móng tay thon dài màu hồng nhạt, mượt mà trong suốt, giống như có thể ngửi được hương vị ngọt ngào. Nàng hướng nam tử thản nhiên tươi cười, ánh mắt mị hoặc. Gian phòng giống như bị nụ cười kia thấp sáng, sáng như ánh trăng, lại giống như dạ minh châu.

“Sở công tử, không biết khúc nhạc tiểu nữ tử vừa gảy như thế nào?” Đôi mắt lóe ra hào quang, ánh mắt mong chờ nhìn hấn.

“Hay lắm.” Sở Ngự Hằng vỗ tay, mỉm cười khen. “Khúc nhạc của Phượng Ngự cô nương chỉ có thiên giới mới có, nhân gian mấy khi được nghe thấy a.” Khúc nhạc tự nhiên là êm tai, nhưng không thể coi là cực xuất sắc. Đương nhiên, lời này chỉ có thể để ở lại trong lòng.

“Công tử quá khen rồi.”

Nghe Sở Ngự Hằng nói, Phượng Ngự càng thẹn thùng. Ánh mắt lưu chuyển, ngấm nhìn dáng vẻ phong thần tuấn lãng của hấn. Tuy nghe thế nhân nói võ lâm thiếu niên mình chủ Sở Ngự Hằng phóng đảng, phong lưu. Nhưng nàng lại đối với hấn động tâm, hấn mặc dù phong lưu cũng không hạ lưu, mỗi lần đến chỗ nàng chỉ nghe nhạc khúc và nói chuyện phiếm, hoàn toàn không giống như những người khác động tay động chân. Một mảnh tâm ý dừng ở trên người hấn, tuy rằng nàng là thanh lâu nữ tử, nhưng nàng không thích đám nam tử mà nàng từng gặp qua. Bọn họ đều là những kẻ giả dối, dùng lời ngon tiếng ngọt dụ hoặc, một khi chiếm được thân thể các nàng, liền trở mặt. Càng nhìn, nàng liền càng cảm thấy khó có ai được như Sở Ngự Hằng. Nếu có thể ủy thân cùng hấn, dù chỉ làm tiểu thiếp của hấn, thì cuộc đời này nàng cũng thỏa mãn.

“Tại hạ chỉ nói những lời tâm huyết.” Sở Ngự Hằng nhìn nàng nói, “Phượng Ngự cô nương chẳng những đẹp như thiên tiên, cầm nghệ rất cao, giống như một đóa sen nở rộ dưới bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.” Câu nói này nhưng lại là thật sự, Phượng Ngự tuy là thanh lâu nữ tử, nhưng là bán nghệ chứ không bán thân. Dù sao không biết đây là sách lược khôn khéo của tú bà, hay vẫn là nàng giữ mình trong sạch?

Phượng Ngự ánh mắt lóe ra tinh thần ánh sáng ngọc quang mang, nghe Sở Ngự Hằng nói những lời này, làm cho nàng cảm động không thôi. Đám nam tử đến chỗ nàng phần lớn không phải để nghe nhạc mà là thêm muốn thân thể nàng. Một khi nàng cự tuyệt thì sẽ mắng chửi những lời khó nghe. Cái gì kỹ nữ giả thanh cao linh tinh, lúc đầu, nàng cảm thấy ủy khuất, ban đêm thường âm thầm rơi lệ. Ngày qua ngày, tâm nàng dường như đã chết lặng, nàng không quan người khác nói gì về mình. Nàng là kỹ nữ? Đúng vậy. Các nàng chẳng lẽ không có tôn nghiêm sao? Nàng là nghệ kỹ, cũng không có bán thân. Nguyên tưởng rằng mọi người ai cũng sẽ cho rằng nàng không còn thuần khiết, không nghĩ tới nam tử này cư nhiên có thể nói

ra những lời ca ngợi nàng. Đôi mắt bắt tri bắt giác ướt át, giống như gặp ủy khuất tìm được rồi nơi phát tiết, nước mắt ứa tuôn ra...

Ngoài cửa sổ, cây xanh lay động, hoa lá phiêu vũ, hương hoa thoảng bay, bức rèm che theo gió lắc lư.

Không khí, tựa hồ trở nên ám muội.

Phượng Ngự nhìn khuôn mặt tuấn mỹ kia, trong lòng bắt đầu sinh một cái lớn mật ý tưởng. Nàng muốn nắm bắt cơ hội này, nàng muốn thoát khỏi cuộc sống phong trần, theo đuổi chính mình hạnh phúc.

Sở Ngự Hằng nhếch miệng một cái, ánh mắt thâm thúy quan sát từng biểu tình trên mặt nàng. Của nàng thẹn thùng, của nàng cảm động, của nàng có chút dăm chiêu. Quả nhiên, cuộc sống như vậy mới thích hợp chính mình. Nhớ tới ngày ấy sinh nhật của Hoàng thái hậu kết thúc, hắn cùng Lãnh Bội Xa trở lại Lãnh phủ. Lại ở phủ cửa gặp A Bảo vẽ mặt đau khổ đang chờ hắn, nói là cha đột nhiên bệnh nặng. Tuy rằng cảm thấy kinh ngạc, lại không hoài nghi. Đây trường bánh bao mặt chưa bao giờ nói dối, vì thế vội vàng từ biệt Lãnh Bội Xa. Ngay cả cái kia tiểu ma nữ Lãnh Loan Loan cũng chưa gặp mặt, liền mang theo A Bảo về nhà. Ai ngờ vốn chưa từng nói dối, A Bảo cư nhiên dám nói dối hắn, lão cha căn bản không có lâm bệnh gì. Chính là sự kể lừa mình về nhà, nguyên nhân là muốn hắn thành thân.

Lửa giận thiêu đốt, bất quá vì lão nương nước mắt, nên đành phải ngoan ngoãn mặc cho bọn họ đem từng bức họa nữ tử ỉnh lựa chọn. Nhưng là hắn Sở Ngự Hằng là dễ dàng như vậy thỏa hiệp sao? Đương nhiên không có khả năng. Thừa dịp bọn họ thả lỏng cảnh giác khi, hắn còn không bỏ trốn mất dạng.

Ánh mắt lóe ra sự đắc ý quang mang, muốn hắn làm một đóa hoa buông tha cho toàn bộ hoa viên, đánh chết cũng không làm.

“Sở công tử, người thật sự thấy ta đẹp sao?” Phượng Ngự kiều nhuỵ thanh âm vang lên.

“Tự nhiên.” Sở Ngự Hằng gật đầu, không phải vô nghĩa sao. Nếu không đẹp, bốn thiếu gia không phải phí phạm bạc sao.

Phượng Ngự đôi má ửng hồng, bước như hoa sen. Xốc lên bức rèm che, chân thành đi đến trước mặt Sở Ngự Hằng.

“Đêm nay công tử có muốn lưu lại không?” Ánh mắt nàng mỉa mai, cười xảo hề hề hỏi.

“Ồ lại?”

Sở Ngự Hằng ngẩn ra, không phải là nàng chỉ bán nghệ chứ không bán thân sao? Vì sao giờ phút này lại đáp ứng muốn chính mình ở lại? Hắn chần chờ, đôi mắt thâm thúy nhìn nữ tử diễm lệ kia, nhận thấy ánh mắt kia ẩn chứa bao tình ý. Nếu hương diễm loá mắt, trong đầu hắn phút này cư nhiên lại hiện ra thân ảnh của Lãnh Loan Loan, cặp mắt lạnh lệ tựa hồ đang nhìn chính mình, hắn không khỏi cả người run lên. Cái gì kiều diễm ý niệm trong đầu cũng vô pháp phát ra.

“Công tử không muốn sao?” Phượng Ngự ánh mắt tối sầm lại, không nghĩ tới hắn cư nhiên còn tại do dự.

“Ta.”

Sở Ngự Hằng ngáp ngừng mở miệng, lại thủy chung thoát không thoát khỏi được thân ảnh của Lãnh Loan Loan. Trời ạ, đến tận cùng là chuyện gì đang xảy ra?

“Ta đã hiểu.” Khuôn mặt Phượng Ngự mất đi vẻ rạng ngời ảm đạm xuống, “Công tử là ghét bỏ ta sao?”

“Đương nhiên không phải.” Sở Ngự Hằng lắc đầu, mỹ nhân chung tình với mình, hắn đương nhiên vui vẻ. Nếu là lúc bình thường hắn nhất định lập tức đáp ứng, nhưng là hiện tại hắn muốn đáp ứng, thì hình bóng tiểu nữ oa kia lại hiện lên trong óc hắn. Tựa hồ hiện tại nàng đang đứng ngay tại phòng nhìn chằm chằm hắn.

“Chẳng lẽ trong lòng Sở công tử đã thích một người nào đó rồi sao?” Phượng Ngự ảm đạm thất thần, thấy biểu tình của hắn thực không phải là khinh thị mình. Chẳng lẽ hắn có người trong lòng rồi sao? Cho nên mỗi lần đến chỗ nàng nơi này đều chỉ là nghe khúc mà thôi.

“Thích một người?” Sở Ngự Hằng sửng sốt, “Như thế nào mới là trong lòng thích một người?”

“Ở mọi thời điểm, trong đầu luôn hiện lên thân ảnh của nàng. Làm việc gì, cũng lại nghĩ đến nàng. Nhìn đến người nào đó, cũng chỉ thấy dáng vẻ của nàng...”

Lời nói của Phương Ngữ làm cho Sở Ngự Hằng chấn động, những gì nàng nói cùng với tình hình của mình bây giờ là giống hệt nhau. Mà người nọ không phải ai khác, chính là Lân Loan Loan. Nếu theo như nàng nói tình hình đó là thích, chẳng lẽ mình đã thích tiểu nữ oa kia sao?

Vốn kiêu ngạo bất tuân, lần đầu tiên tâm hấn khủng hoảng, là như vậy sao? Hắn sẽ thích một cái chín tuổi nữ oa sao?

50. Q.1 - Chương 50: Nạp Thái Lễ (lễ Hối)

Tu tu...

Thùng thùng..

Choeng...

Tiếng thanh la, tiếng chiêng trống rộn rã đình tai nhức óc, mười dặm phổ dài đoàn người trang phục sắc đỏ tiến tới.

Dân chúng Diệu thành tụ tập từng nhóm chạy tới dừng ở hai bên đường cái ngắm nhìn, trong lúc nhất thời đám đông rộn ràng nhốn nháo.

Ngã tư đường vốn rộng rãi giờ trở nên chật chội.

Đoàn người nhìn từ xa giống như một con cự long đang gào thét tiến đến. Đi đầu là đội lễ nhạc, tiếng thanh la, chiêng trống vang lên rộn rã. Tiếp đến là 2 con tuần mã cao lớn, trên lưng ngựa là hai nam tử, một người mặc trang phục màu đen, một người mặc trang phục màu trắng. Thất lưng đeo bội kiếm, anh khí lạnh lùng.

Phía sau bọn họ là cỗ kiệu màu xanh ngọc bốn người nâng, rèm kiệu theo gió lay động. Theo sau chiếc kiệu là đám thái giám khiêng đồ sinh lễ, thân người lắc lư bước theo tiếng nhạc, nhìn bọn họ giống như đang múa vậy. Đám cung nữ phục trang sắc sỡ, cả người hương thơm mê say, người thì tay bê tráp bê hộp, người thì tay cầm giỏ hoa, lễ cụ... nhẹ bước mà đi.

Ngự Lâm quân thân mặc nhung trang, cầm trong tay trường mâu, uy phong lẫm lẫm.

Gió khẽ nhẹ thổi, bầu trời trong xanh, ánh dương ấm áp, hương hoa thoảng bay.

Đoàn người giống như được phủ lên một tầng ánh sáng ngọc quang mang, hoa lệ. Đứng ở hai bên đường, đám dân chúng mở to mắt nhìn, nhin không được khe khẽ nói nhỏ thăm đoán, không biết là có chuyện gì xảy ra?

“Tránh ra, tránh ra.”

Một người dáng vẻ mập mạp đẩy người đứng phía trước mình ra bước tới. Người bị đẩy, oán hận ngoái nhìn lại, thấy hai tên gia nô một bộ hung thần ác sát đứng ở bên cạnh nam tử béo mập, lúc này sợ tới mức vội chạy sang phía bên kia.

“Yêu, này đây không phải người trong hoàng cung sao?” Mập mạp nhìn đoàn Ngự Lâm quân tay cầm trường mâu, cũng thoáng hoảng sợ, bất quá hắn lại càng phát ra tỏ mò. Không biết người trong cung đang đi đâu? Chẳng lẽ là nữ tử nhà ai bị Hoàng Thượng coi trọng, muốn đưa tiến cung làm phi tử? Sách, thật sự là mệnh tốt a. Ánh mắt tròn vo toát ra sự hâm mộ quang mang, nữ nhi của hắn cả ngày chỉ biết rong chơi cũng không chịu học cầm kỳ thư họa, tác phong của thiên kim tiểu thư. Nếu không, cho dù không được vào cung làm phi tử, thì ít nhất làm phu nhân quan viên cũng không sai a.

“Ta nghe nói Lân phủ thứ nữ bị Hoàng Thượng nhìn trúng, sắc phong làm Hoàng hậu.”

Diệu thành đệ nhất đại tửu lâu chưởng quầy cũng đứng ở trước cửa tửu lâu ngắm nhìn đoàn đội ngũ kia. Chắc chắn, thật sự là đủ hoa lệ a. Nhìn đoàn thái giám, cung nữ kia mang đồ sinh lễ, trong đầu hẳn không

ngừng suy đoán. Nghĩ đến đồ bên trong gì đó có giá trị xa xỉ, không chừng chính là cái gì hiếm có hi thế trân bảo, trách không được có nhiều Ngự Lâm quân hộ tống như vậy.

“Chẳng lẽ những người này chính là đi tới Lãnh phủ sao?” Dân chúng đứng bên cạnh nghe thấy gã chương quỳ vừa nói như vậy, đoán nói.

“Có lẽ đi.” Chương quỳ lắc đầu, ai biết được?

“Không đúng a.” Dân chúng nhao nhao lên, “Lãnh tướng quân thứ nữ không phải là cái kia tiểu ma nữ sao? Nàng mới chín tuổi, tác phong làm việc lãnh lệ, tuyệt không giống một tiểu hài đồng bình thường.”

“Hoàng gia luôn là muốn giữ thể diện, sao lại có thể để ột tiểu nữ oa mới chín tuổi lên làm Hoàng hậu?” Mập mập nghe được mấy người dân nói không khỏi cười nhạo, nếu một cái chín tuổi tiểu oa nhi cũng có thể làm Hoàng hậu, vậy hẳn không phải cũng có thể làm Thái thượng hoàng sao.

“Ta cũng chỉ nghe người ta nói như vậy, chuyện của hoàng gia, tiểu dân chúng ta như thế nào hiểu được.” Chương quỳ lắc đầu, có lẽ thật sự là nghĩ sai rồi đi. Dù sao chín tuổi Hoàng hậu, thật là từ trước tới nay chưa từng có.

Mấy người đoán già đoán non, rồi nhìn theo đoàn lễ nghi đi xa dần.

Nhưng mà, ai cũng không dự đoán được, đoàn người này quả thật là tới Lãnh phủ đưa đồ lễ hỏi.

Lãnh Bùi Xa từ sớm đã mang toàn bộ mọi người trong phủ ra bên ngoài cửa, chờ đón đoàn người trong hoàng cung đến.

Tu tu...

Thùng thùng..

Choeng...

Tiếng thanh la, tiếng chiêng trống vang trời, đoàn người từ từ đi tới.

Chiếc kiệu xanh dừng lại, bức rèm che được vén lên. Lễ bộ Thượng Thư một thân cẩm bào màu xanh, khuôn mặt mỉm cười, xuất hiện ở mọi người trước mắt.

“Lãnh tướng quân.” Lễ bộ Thượng Thư chấp tay hướng Lãnh Bùi Xa nói.

“Vương đại nhân.” Lãnh Bùi Xa hướng Lễ bộ Thượng Thư đáp lễ.

“Xin mời tiếp Thánh chỉ.” Lễ bộ Thượng Thư tiếp nhận thánh chỉ từ một tên thái giám, bắt đầu tuyên chỉ.

“Trẫm vâng mệnh trời, mang trọng trách lớn, trị quốc an dân, lập chính cung Hoàng hậu. Vợ chồng son sắt, tình nghĩa bền lâu. Hiếu kính tổ tông, cùng phụng dưỡng sinh thành. Nay tuân theo mệnh thánh mẫu Hoàng thái hậu, lấy lễ chọn lựa.”

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.” Mọi người quỳ lạy cúi đầu, tạ ơn.

“Chúc mừng Hoàng hậu nương nương, tướng quân.” Lễ bộ Thượng Thư đem thánh chỉ giao cho Lãnh Loan Loan, con người thâm thúy đánh giá tiểu nữ oa này. Thấy nàng mặc bộ Nguyệt Nha sam váy, phần điều ngọc mài, lại không có lấy nửa điểm hài đồng tính trẻ con. Ánh mắt quýnh nhiên, khí độ bất phàm. Cả người tản mát ra lãnh ngạo, khí phách, có thể cùng Hoàng Thượng so sánh với.

Lãnh Loan Loan thản nhiên gật gật đầu.

“Làm phiên Vương đại nhân.” Lãnh Bùi Xa hai tay ôm quyền.

“Không dám.” Lễ bộ Thượng Thư xua tay, quay người lại chỉ tay vào này đám hòm tráp, lễ hạp, cất cao giọng nói.

“Lễ hỏi: Hoàng kim năm ngàn lượng, bạc trắng mười vạn lượng, kim trà khí một khối, ngân trà khí hai khối, ngân bồn hai khối, ngọc như ý sáu bộ, Nam Hải trân châu mười hòm, hắc bảo thạch một quả, vân tú gấm vóc ngàn thất, hạng nặng an bí văn mã hai mươi thất...”

Người bên ngoài nghe được trợn mắt há hốc mồm, hoàng gia nạp hậu quả thực phi phàm.

Lãnh Nguyệt Nhi nhìn đồ lễ hỏi này, ánh mắt toát ra cực kỳ hâm mộ. Đôi má ửng đỏ, rất là thẹn thùng. Muội muội sắp mặc Hoàng hậu lễ phục, mà mình cuối năm cũng được đội mũ phượng phủ khăn duyên ương, làm tân nương gả cho Triền.

Lãnh Bùi Xa phát tay, sai người hầu hỗ trợ đem đồ lễ hỏi mang vào trong nhà.

Mọi người vào ra, rất là bận rộn.

Lãnh Loan Loan đứng im tại chỗ, từ đầu đến cuối nàng chưa nói một câu. Gió xuân khẽ thổi, váy áo nhẹ bay. Phấn nộn trên mặt không có gì biểu tình, cũng không vì nhìn thấy nhiều đồ lễ hỏi như vậy mà kinh ngạc. Một người thản nhiên, giống như mọi việc trước mắt này hết thảy cùng nàng không quan hệ.

Lễ bộ Thượng Thư lui đến một bên, âm thầm quan sát nàng. Tuy rằng lúc đầu hấn cũng là phản đối lập chín tuổi nữ oa làm Hoàng hậu, bất quá hiện tại xem ra nữ oa nhi này khí chất trầm ổn, cũng không giống một hài tử bình thường. Ánh mắt u quang lóe ra, không khỏi âm thầm đoán, Hoàng Thượng lập nàng làm hậu có hay không vì nguyên nhân đặc biệt gì?

“Hoàng hậu nương nương.” Vài tên trung niên nữ quan đi đến trước mặt Lãnh Loan Loan, hạ người hành lễ nói. Các nàng sắc mặt bình tĩnh, tựa hồ đối với việc tôn xưng một tiểu nữ cao chưa đến thất lưng của các nàng là Hoàng hậu là việc bình thường, không có chút nào có vẻ không tự nhiên.

“Có việc gì?” Lãnh Loan Loan mở miệng, thản nhiên đưa mắt nhìn các nàng.

Nhóm nữ quan bị ánh mắt kia đảo qua, cảm giác được một cỗ hàn khí vội cúi xuống đầu, nữ quan cầm đầu bấm báo nói:

“Hoàng hậu, mũ phượng đã được đưa đến, không biết nương nương có muốn đội thử không?” Bởi vì chưa từng có Hoàng hậu nhỏ tuổi như vậy, mũ phượng là Hoàng Thượng đặc biệt hạ lệnh gấp gấp chế tạo ra. Cũng không biết có hợp với nàng hay không?

“Không cần.” Lãnh Loan Loan cự tuyệt, nam nhân kia ánh mắt tinh tường như vậy, bên người phi tần vô số. Tin tưởng rằng hấn đối với thân thể của nữ nhân rõ như lòng bàn tay. Tuy rằng biết nàng vẫn là tiểu hài đồng, nhưng hấn nhất định cũng sẽ không tính sai a.

“Dạ, Hoàng hậu.” Nữ quan vội lui ra.

“Hoàng hậu nương nương, tướng quân, lễ hỏi đã hoàn tất. Tại hạ còn phải hồi cung phục mệnh, như vậy cáo từ.” Lễ bộ Thượng Thư thở dài, suất lĩnh mọi người rời đi.

“Cáo từ.”

Trong đám người rộn ràng nhốn nháo, một đạo thân ảnh màu đen khẽ rời đi.

51. Q.1 - Chương 51: Mãi Ở Bên Nàng

Mãn Nguyệt Lâu.

Ánh dương quang xuyên qua song cửa sổ. Gió xuân mơn man khẽ phả vào mặt, rèm cửa lay động.

Mái tóc đen tung bay, mấy phần hỗn độn.

Nam tử ánh mắt thản nhiên, giống như có chút đắm chiêu.

Cộc, cộc...

Tiếng đập cửa vang lên làm gián đoạn suy nghĩ của hấn, ngón tay xẹt qua mặt bàn. Đem mặt nạ màu vàng cầm lấy, đeo lên mặt.

“Vào đi.”

“Khấu kiến lâu chủ.” Hắc y nhân thân hình chợt lóe mà vào, quỳ dưới đất.

“Ân. Đứng lên đi.” Dạ Thần thản nhiên mở miệng, đôi con ngươi màu tím liếc nhìn hấn một cái. “Có chuyện gì?”

“Bẩm lâu chủ, hôm nay người trong hoàng cung đến Lãnh phủ đưa lễ hỏi.”

Hắc y nhân chính là thân ảnh màu đen trà trộn vào giữa đám dân chúng. Chứng kiến đoàn người trong cung đến là vì Lãnh gia thứ nữ đưa lễ hỏi, có bao nhiêu khiếp sợ. Không nghĩ tới hôm nay, Thiên Diệu hoàng triều cứ nhiên lập một cái chín tuổi nữ oa làm Hoàng hậu, hơn nữa nữ oa kia lại là người mà lâu chủ vẫn âm thầm bảo hộ. Bất chấp tâm tình kinh ngạc, hấn trước tiên phải hướng lâu chủ bẩm báo.

“Lễ hỏi?” Ánh dương quang chiếu vào chiếc mặt nạ màu vàng, đôi đồng tử màu tím lóe ra luồng quang mang kỳ dị. Về sau hiểu rõ cười cười, Lãnh phủ đại tiểu thư cũng là đã đến tuổi lấy chồng. Mặc dù chỉ gặp qua nàng một lần, nhưng hấn vẫn không quên, nhớ nàng là một cái nữ tử kiêu ngạo, ương ngạnh. Chính là không nghĩ tới, một nữ tử như vậy cứ nhiên cũng lọt vào mắt hoàng đế, trở thành phi tử.

“Là Lãnh gia đại tiểu thư đi.”

“Không phải.” Hắc y nhân lắc đầu, nếu là Lãnh gia đại tiểu thư, hấn làm sao phải chạy về hướng lâu chủ bẩm báo đâu.

“Không phải?” Dạ Thần ánh mắt nhú mày, Lãnh phủ chỉ có hai vị tiểu thư. Không phải nàng, chẳng lẽ lại là mới chín tuổi Loan Loan? Đây cũng quá hoang đường đi. Sao lại có thể tuyển chín tuổi nữ oa lên làm Hoàng hậu đâu?

“Chính là Lãnh gia thứ nữ mà lâu chủ âm thầm bảo vệ bấy lâu nay.” Hắc y nhân đáp.

“Như thế nào có khả năng?” Dạ Thần ánh mắt lãnh đạm hiện lên vẻ nghi hoặc, Loan Loan như thế nào được tuyển vào hậu cung? Không nói tới chuyện nàng chưa đến tuổi cập kê, vẫn là một cái hài đồng. Huống chi tính tình của nàng như thế, sao lại cam tâm vào chốn hậu cung chôn vùi tuổi thanh xuân? Thật không có khả năng. Hấn không tin. Đôi đồng tử màu tím lạnh lùng nhìn tên thủ hạ đang quỳ, cảm nhận thấy hơi thở của hấn vững vàng, biểu tình bình tĩnh. Tuyệt đối không có dấu hiệu nói dối, hấn cũng không tin là kẻ kia dám nói dối hấn. Như vậy, chẳng nhẽ lại là sự thật sao?

“Thiên chân vạn xác.” Hắc y nhân gật đầu, “Thuộc hạ lúc mới nghe thấy cũng cảm thấy khó có thể tin, nhưng toàn thành dân chúng đều chứng kiến quá trình người trong hoàng cung hạ lễ hỏi hôm nay. Hơn nữa Lãnh tiểu thư cũng không phải là phi tử bình thường, mà là Thiên Diệu Hoàng triều Hoàng hậu.” Đoàn nghi lễ rầm rộ như vậy, nghĩ đến mọi người gặp qua một lần cũng đều khó có thể quên. Huống chi đối tượng tới hỏi chỉ là một cái chín tuổi nữ oa, như vậy càng khiến ọi người muốn quên cũng không được.

“Đáng chết!”

Dạ Thần đột nhiên lạnh lùng phun ra hai chữ, ống tay áo giương lên. Ấm trà trên bàn đã bị ném xuống đất vỡ tan.

Hắc y nhân giật mình, không nghĩ tới chủ tử phản ứng lại mãnh liệt như thế. Hấn quỳ dưới đất, không dám ho he.

Phanh.

Dạ Thần đại chưởng chụp ở trên bàn, làm cho cái bàn bị đập nát thành hai nửa. Trong lòng hình như có một cỗ lửa giận hùng hực thiêu đốt, khiến hấn cả người khó chịu. Đôi đồng tử màu tím thần bí lóe ra quang mâu, cảm xúc của hấn đang dao động.

Gió khe thổi, nắng xuân ấm áp.

Ánh dương quang chiếu xạ xuống mặt bàn, loang lổ tro bụi bay lên.

Tay áo tung bay, màu trắng thân ảnh đột nhiên theo cửa sổ bay ra.

Hắc y nhân ngẩng đầu, giật mình nhìn đống hỗn độn trong phòng. Lâu chủ, là đang đi tìm Lãnh gia thứ nữ kia sao?

Gió thổi bên tai, y phục khe lay động, chỉ còn sự tĩnh mịch trả lời hấn.

Lãnh phủ.

“Tam muội, người xem Hoàng Thượng thật hào phóng a. Tất cả đồ lễ hồi đều là thế gian hiếm có, vô giá.” Lãnh Nguyệt Nhi hai tròng mắt rạng rỡ sáng lên, cơ hồ bị đồ lễ hồi trong phòng mê hoặc.

Lãnh Loan Loan bĩu môi, không nói câu nào. Mấy thứ này thật là vô giá, nhưng đối nàng mà nói bất quá là một đám vật chết. Không có gì đáng giá nàng phải ngạc nhiên, nói lập hậu là lập hậu, chẳng lẽ Hiên Viên Đêm còn có thể làm hơn thế nữa sao. Điều này không phải làm ảnh hưởng đến quốc thể, làm hấn trên mặt không ánh sáng sao?

“Ta đi đây.”

Nàng đối với mấy thứ này không có hứng thú, Lãnh Nguyệt Nhi nếu muốn xem thì cứ xem đi.

“A, Tam muội, Tam muội?” Lãnh Nguyệt Nhi đang cầm viên Nam Hải trân châu trên tay, thấy nhân vật chính không quay đầu lại đã đi rồi. “Tam muội sao lại vội đi như thế?” Ánh mắt nghi hoặc nhìn Loan Loan rời đi, mấy thứ này đều là sính lễ Hoàng thượng đưa cho nàng a.

Lãnh Loan Loan trở lại phòng, cảm nhận trong phòng có hơi thở xa lạ. Trong lòng thoáng rung mình, nhưng trên mặt lại điềm tĩnh không biến sắc. Nàng nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đã thấy một thân ảnh màu trắng quay lưng về phía mình.

“Người đã trở lại.” Thản nhiên mở miệng, nàng đã biết người là ai.

“Ta đã trở về.” Thân ảnh màu trắng quay đầu lại đáp, cặp đồng tử màu tím kia như thế quen thuộc, đúng là Lâu chủ Mãn Nguyệt Lâu Dạ Thần. Nghe được tiếng của Lãnh Loan Loan lời nói, khuôn mặt đặng sau chiếc mặt nạ cười nhạt, sớm biết rằng hành tung hấn không thể thoát khỏi mắt nàng.

“Gỡ mặt nạ xuống đi.” Đối với chiếc mặt nạ lạnh như băng kia, ánh mắt Lãnh Loan Loan lóe lên đạo hào quang. Nàng khẽ nhếch miệng, ra lệnh nói.

Thân thể Dạ Thần khẽ run lên một cái, sau đó vươn tay đem mặt nạ tháo xuống.

Dưới cái mặt nạ kia, vẫn là khuôn mặt tuấn mỹ như sáu năm về trước, vẫn là đôi con ngươi màu tím, mũi thẳng, đôi môi mỏng. Có điều hiện tại hấn đã thành thực nhiều, cũng thêm vài phần lãnh ngạo...

“Người trở về thực hiện ước định sao?” Lãnh Loan Loan ngồi vào bên cạnh bàn, tự rót trà. Nước trà được rót vào chén, hương trà thơm tràn ngập.

“Phải.” Dạ Thần cũng ngồi vào bên kia.

“Còn nhớ rõ lời ta nói với người từ sáu năm trước không? Lãnh Loan Loan nhìn hấn, thản nhiên nói. Muốn thực hiện ước định, như vậy hấn đã thành công sao?

“Tự nhiên nhớ rõ.” Năm đó, nàng nói ỉn sáu năm, muốn hấn trở nên cường đại. Hiện tại hấn đã làm được, cho nên hấn trở về thực hiện ước định. Môi khẽ nhếch lên, khóe miệng nở rộ tự tin ý cười. “Ta đã không còn là ta lúc sáu năm trước, sáu năm nay ta đã trải qua muôn vàn khó khăn, rốt cục ở ba năm trước đây tại Bắc Bang thành lập nên tổ chức sát thủ tối cường Mãn Nguyệt Lâu.” Hiện tại hấn có tư cách đứng ở bên nàng, làm bạn nàng.

“Mãn Nguyệt Lâu?” mạng lưới tình báo của Lãnh Loan Loan không thể khinh thường, tự nhiên biết Bắc Bang đệ nhất tổ chức sát thủ. Chính là không nghĩ tới, Mãn Nguyệt Lâu thần bí lâu chủ lại là Dạ Thần, xem ra hấn thật sự trưởng thành.

“Phải.” Dạ Thần nhìn Lãnh Loan Loan nói, “Mãn Nguyệt Lâu là vì người mà lập nên.” Năm đó nếu không gặp nàng, có lẽ chính mình hiện tại đã muốn trở thành nam sủng của tên quý tộc biến thái kia.

“Người không làm cho ta thất vọng.” Lãnh Loan Loan nở nụ cười.

Nụ cười kia giống như gió xuân phả vào mặt, sưởi ấm tâm tình Dạ Thần.

“Vì sao phải tiến cung?” Nhớ tới thủ hạ hồi bẩm hấn tin tức, biểu tình hấn bỗng trở nên cứng đờ.

“Nguyên lai người là vì chuyện này mới hiện thân.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng cười. Trách không được nhanh như vậy liền hiện thân, nguyên lai là vì nàng được phong hậu mà đến.

“Vì cái gì?” Dạ Thần cố ý hỏi, đôi con ngươi màu tím thâm sâu không thấy được suy nghĩ.

“Bởi vì ta muốn.” Lãnh Loan Loan khẽ nhấp hớp trà, thản nhiên nói: “Ta chán ghét hiện tại, mọi thứ không còn thú vị nữa.” Bởi vì không thú vị, cho nên nàng mới quyết ý tiến cung làm Hoàng hậu.

“Không thú vị?” Dạ Thần cười lạnh, quả nhiên là tác phong của nàng. “Chẳng lẽ người đã quên ước định của chúng ta sao?” Một khi hấn thành tựu sự nghiệp, liền có tư cách ở bên nàng.

“Không có.” Lãnh Loan Loan đặt chén trà xuống, nhìn hấn. “Chẳng lẽ ta tiến cung, người sẽ không còn theo ta nữa?” Hấn là do mình mua về, hiện tại hấn có giá trị, tự nhiên là nàng muốn sử dụng.

“Đương nhiên, Mãn Nguyệt Lâu là cho người sử dụng.” Bởi vì nàng, mới có Mãn Nguyệt Lâu.

“Cho nên...” Lãnh Loan Loan nhú mày.

“Ta hiểu được.” Đôi con ngươi màu tím sáng quắc lên, hấn đã hiểu được ý tứ của nàng.

“Ta vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh người.”

Cả đời sẽ thế, đều làm cái bóng của người.

52. Q.1 - Chương 52: Yêu Liền Yêu

“Ai”.

Lại là một tiếng thở dài, nam tử vốn luôn kiệt ngạo nay đôi mắt giống như bị bịt kín. Đôi con ngươi sâu hút như u đàm giờ phút này có chút mờ lung, mang theo vài phần phiền não.

Gió nhẹ thổi làm mái tóc đen dài tung bay. Nguyệt Nha tay áo bào phất phơ, mang vài phần tiên phong thoát tục...

Sở phu nhân trừng lớn ánh mắt nhìn con mình, mặt trời mọc lên từ phía tây hay sao? Luôn luôn chỉ thích ngao du bên ngoài, con mình cứ nhiên lại ở trong nhà. Nhìn đi nhìn lại, thấy hấn vẫn không ngừng thở ngắn than dài.

Quái!

“A Bảo, người xem thiếu gia có phải uống nhầm thuốc hay không?” Sở phu nhân chớp chớp mắt, nghiêng đầu hỏi một bên bánh bao mặt.

“Không biết.” Bánh bao mặt lắc đầu, hấn cũng không rõ ràng lắm.

“Người không phải ngày đêm theo hầu hạ hấn bên người sao? Như thế nào người cũng không biết?” Sở phu nhân tức giận nhìn bánh bao mặt, cứ nhiên ngay cả gã sai vặt bên người cũng không biết. Thất trách, tuyệt đối thất trách.

A Bảo vô tội nhìn lại, đôi má phồng phồng. Hấn xác thực không biết a, phu nhân trách cứ cũng vô dụng.

Sở phu nhân đảo cặp mắt trắng dã, quên đi. Xem tiểu tử này ngốc ngốc ngây ngốc, còn không bằng tự mình đi xem.

Lông mi dài nhỏ quăn rũ, môi hoa đào khẽ mấp, cực kì phong tình. Nàng nhìn chăm chăm con, nhú nhú mày, bắt đầu lăm bầm lăm bầu:

“Ân, ân, không phải là than thở tầm thường. Ánh mắt đắm chiều như phủ sương mù, giống như gặp chuyện gì khó khăn?”

Ánh mắt nàng đột nhiên sáng ngời, chẳng lẽ con có người trong lòng rồi sao? Nhớ tới mình cho hấn xem bao nhiêu bức họa mỹ nữ, hấn đều thờ ơ. Nguyên lai là..., hắc hắc, Sở phu nhân giáo hoạt cười. Nếu con mình vì tình khổ sở như vậy, làm mẫu thân như nàng sao có thể không giúp hấn đâu?

Vỗ vỗ tay, nàng cười tủm tỉm hướng phòng ở đi đến. Lập tức ngồi xuống đối diện với con, môi hoa đào quăn rũ tủm tỉm có chút bồn chồn nhìn hấn.

“A Hằng, người có người trong lòng rồi phải không?”

Sở Ngự Hằng ngoái đầu nhìn lại, nhìn mẫu thân. Thản nhiên mở miệng: “Nương, người suy nghĩ nhiều quá.” Chỉ sợ nói có người trong lòng, nàng còn không lập tức chạy đến nhà gái cầu hôn. Sách, mẫu thân của mình, hẳn còn không rõ sao?

“Thật sự không có?” Sở phu nhân trừng mắt nhìn hắn, muốn đem tâm tư của hắn nhìn thấu. Xem bộ dáng hắn rõ ràng chính là vì tình khổ sở, còn nói không có, lừa ai đâu?

“Thật sự.” Sở Ngự Hằng gật đầu.

“Vậy người ca thán tức giận cái gì?” Sở phu nhân tức giận nhìn chằm chằm hắn, làm hại người ta nghĩ đến tương lai có con dâu, phút chốc tan tành, khiến cho nàng không vui.

Sở Ngự Hằng không biết nên khóc hay cười, nhìn biểu tình của mẫu thân. Hắn thở dài cũng có thể chọc giận nàng sao?

“Không đúng, nhất định là người có người trong lòng.”

Sở phu nhân ngẫm lại, con mình chưa từng chịu ở nhà lâu như vậy, càng không có thở ngắn than dài. Hắn nhất định là có người trong lòng, chỉ là không muốn nói ỉn biết.

Phải bắt hắn nói ỉn biết mới được.

Sở Ngự Hằng thở dài, lão nương thật đúng là không đạt mục đích không bỏ qua. Nếu chính mình không cho nàng một cái đáp án vừa lòng, chỉ sợ nàng sẽ hỏi mình cả ngày.

“Mẫu thân, thích là cái gì?” Quên đi, dù sao trong lòng cũng phiền não. Không bằng coi như nói chuyện phiếm đi, mẫu thân cùng Phượng Ngự thật là nói giống nhau.

“Ha ha, còn nói trong lòng người không có ai sao.” Sở phu nhân cười đến đắc ý, xem đi. Giờ mới mở miệng sao? Con mình vì tình khổ sở a, thật sự là hạnh phúc. Không nghĩ tới cứ nhiên lại nhìn được bộ dáng thờ dài đáng yêu của con mình.

“Ngài nói việc chính đi.”

Sở Ngự Hằng lắc đầu, dù sao từ trước đến nay mọi việc mẫu thân đều làm chủ. Hai người phụ tử bọn họ đều không nói lại được với nàng, đành phải nhận thua.

“Đó là đương nhiên, cũng không nhìn một cái xem ta là ai.” Mắt phượng nhíu nhíu, thật là đắc ý.

“Bất quá vấn đề tình cảm người hỏi mẫu thân, nhưng là hỏi đúng người a.”

“Thích có rất nhiều loại, có sự thích nhau giữa bằng hữu, thân nhân thích nhau, nam nữ thích nhau...”

Sở Ngự Hằng đầu đầy hắc tuyến, nếu nghe mẫu thân xả như vậy, chắc muốn xả đến trời tối cũng không đề cập tới vấn đề chính.

“Chúng ta giờ nói chuyện nam nữ thích nhau.” Sở phu nhân làm bộ không nhìn thấy biểu tình của con mình, “Nam nữ thích nhau chia làm hai loại đó là: mới gặp đã yêu và lâu ngày sinh tình. Vậy người thuộc loại nào?” Chớp chớp mắt, cười cười nhìn con. Không biết con mình thuộc loại gì. Tò mò a, nàng muốn nhìn xem con mình luôn luôn tự nhận phong lưu phóng túng, nói đến chuyện tình cảm rốt cuộc là bộ dáng gì?

“Không biết.” Sở Ngự Hằng lắc đầu, hắn cũng chưa hiểu được có phải giống như lời Phượng Ngự nói hay không, hẳn là thích cái kia chín tuổi nữ oa?

“Keo kiệt.” Sở phu nhân bĩu môi, tiếp tục nói: “Mới gặp đã yêu, chính là lần đầu tiên gặp nhau liền đối với đối phương có hảo cảm, thậm chí bắt đầu nhận định đối phương là người cùng mình có thể dặt tay cả đời.”

Mới gặp đã yêu?

Sở Ngự Hằng lắc đầu, hắn cũng không có quen lần đầu cùng Lãnh Loan Loan gặp gỡ bất ngờ. Kia cũng không phải là chuyện vui vẻ gì, hắn cứ nhiên bị một cái tiểu oa nhi làm cho bẽ mặt.

“Còn lâu ngày sinh tình. Đó là theo thời gian tiếp xúc dần dần bị đối phương hấp dẫn.”

Lâu ngày sinh tình?

Sở Ngự Hằng không thể không thừa nhận ở Lãnh phủ một đoạn thời gian, cùng Lãnh Loan Loan chạm mặt, hẳn đối với nàng có hảo cảm nhất định, ít nhất không có giống như lần đầu gặp mặt, phần hận cùng chán ghét. Điều này có phải là thích không?

“Cũng không phải sao?” Sở phu nhân nhìn con lắc đầu, trong lòng nóng nảy: “VẬY NGƯỜI TRONG LÒNG ĐẾN TỐT CÙNG SUY NGHĨ CÁI GÌ?”

“Ta cũng không biết.” Sở Ngự Hằng lắc đầu, đôi mắt thâm thúy như u đàm toát ra vẻ mê mang khó hiểu.

“Ta cùng nàng lần đầu gặp mặt tình huống cũng không vui vẻ gì, nàng lãnh ngạo, miệng lại lợi hại. Nhưng sau lại ngoài ý muốn cùng nàng ở chung một đoạn thời gian, ta phát hiện kỳ thật nàng bề ngoài lãnh lệ, nhưng trong lòng cũng rất nhu tình. Đối với người từng làm thương tổn thân nhân của nàng, nàng đều có thể tha thứ. Còn có thể vì đối phương xử lý chuyện khó xử, miệng lại cố tình nói toàn điều lạnh lùng.” Nếu hẳn là Lãnh Loan Loan, hẳn sẽ nhất định không tha thứ cho Lãnh Nguyệt Nhi, lại càng không muốn đối đãi tốt với nàng.

Sở phu nhân nhìn con nói đến cô gái kia, đáy mắt toát lên vẻ ôn nhu ý cười. Còn nói không có người trong lòng sao? Thật là ngốc tử. Nàng vụng trộm cười.

“Ngốc tử a, đó là thích a.” Không nghĩ tới luôn luôn được xưng tình thánh, con mình cứ nhiên căn bản không hiểu chuyện tình yêu.

“Đó là thích?” Sở Ngự Hằng ánh mắt nhìn về phía xa, khoe miệng khẽ nhếch một cái. Phượng Ngự nói tưởng niệm một người đó là thích, mẫu thân cũng nói đây là thích.

“Đúng vậy.” Sở phu nhân gật đầu, “Chỉ có thích một người mới đem hình bóng của nàng đặt ở trong lòng, cũng chỉ có thích, đáy mắt của người mới có thể toát ra sự ôn nhu thần sắc như thế.”

“Ánh mắt của ta thực ôn nhu?” Sở Ngự Hằng nghe mẫu thân nói có chút kinh ngạc, hẳn không nghĩ tới mình cũng sẽ có loại ánh mắt này.

Sở phu nhân gật đầu.

“Đúng rồi, nữ hài tử người nói tới là con gái nhà ai?” Nếu xác định con thích người ta, đương nhiên là phải tới cầu hôn ngay. Thật vất vả mới có người lọt vào mắt con mình, nếu bỏ lỡ phải làm sao bây giờ?

Sở Ngự Hằng trợn mắt trắng dã, quả nhiên lại tới nữa. Bất quá, ánh mắt hẳn ngưng một chút, nếu hẳn nói rằng người mình thích chính là mới chín tuổi nữ hài. Mẫu thân có thể hay không bị kích thích đến té xỉu, hẳn ý nghĩ xấu xa như vậy.

Thôi, nếu biết rõ ràng trong lòng cảm giác. Chín tuổi nữ oa lại như thế nào đâu? Thích có lẽ thực không có đạo lý đáng nói, ai ngờ đến hẳn lại đi yêu tiểu nữ oa từng dùng mồm mép cho hẳn một vỏ trứng?

Thôi, yêu liền yêu. Chẳng sợ bị thế nhân mắng mình biến thái, xem thành luyện đồng cũng không sao hết.

53. Q.1 - Chương 53: Đón Dâu

Chữ hỉ màu đỏ, giấy dán tường màu đỏ, đèn lồng màu đỏ, đâu đâu cũng toàn là một màu lửa đỏ...

Sắc màu đỏ thắm tô điểm thêm cho căn phòng, xinh đẹp mà vui mừng.

Tắm rửa xong cũng đã được một canh giờ, Lãnh Loan Loan mặc bộ quần áo lót ngồi ở trước gương đồng, mặt gương mong lung phản chiếu khuôn mặt phần điêu trác ngọc của nàng. Không vui không buồn, bình tĩnh như mặt nước tĩnh lặng.

Khuôn mặt tuy còn mang vẻ non nớt, nhưng lại sắp phải làm chuyện trọng yếu thứ hai trong đời của thiếu nữ, đó là thành thân.

Bàn tay nhỏ mềm mại vỗ lên má, nếu ở hiện đại, có lẽ mình còn có thể cảm nhận được hương vị làm tân nương. Nhưng giờ phút này, nàng cảm thấy bất quá chỉ là một trò chơi.

Đúng vậy, trò chơi.

Một trò chơi mới bắt đầu, tựa như sóng triều từ từ dâng cao, chính là thỏa mãn sự hứng thú cho cuộc sống nhàm chán của nàng.

“Tiểu thư, có nữ quan trong cung đến.” Ngâm Cầm chạy vào phòng nói, đi theo sau nàng là vài cung nữ đã đứng tuổi.

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Nhóm nữ quan dáng vẻ vui mừng, hướng Lãnh Loan Loan hành lễ.

“Các người đứng lên đi.” Lãnh Loan Loan thản nhiên nói.

“Tạ ơn nương nương.” Đám cung nữ liền đứng lên.

“Nương nương, đoàn sứ giả đón dâu sắp đến. Để cho chúng nô tỳ giúp ngài thay lễ phục đi.” Nữ quan cầm đầu nhóm cung nữ nói, nàng chính là người đã tới đây vào ngày đưa lễ hỏi.

“Àn.” Lãnh Loan Loan gật gật đầu.

Nghe được nàng trả lời, nhóm nữ quan tiếp nhận bộ Hoàng hậu lễ phục từ tay Ngâm Cầm. Bắt đầu giúp Lãnh Loan Loan mặc vào, sau đó giúp nàng vấn tóc, trang điểm...

Ngâm Cầm đứng ở một bên nhìn, xem tiểu thư nhà nàng xinh đẹp động lòng người. Nàng lớn lên nhất định là tuyệt sắc mỹ nữ khuynh quốc, khuynh thành. Khó trách Hoàng Thượng vội vã đem nàng vào cung, lập làm Hoàng hậu.

Một lát sau, nhóm nữ quan giúp Lãnh Loan Loan trang điểm xong.

Gương đồng phản chiếu ra dung nhan của tiểu nữ tử còn mang nét trẻ con, đoan chính thanh nhã có một không hai. Đầu đội mũ phượng, trên gắn ngọc phỉ thúy, có hình chín long bốn phượng, mười hai đóa hoa lớn nhỏ, hoa lệ rực rỡ. Một thân màu hồng lễ phục, kim tú phượng văn, khăn quàng vai, váy dài màu hồng. Thắt lưng màu vàng, chân đi tú hài nạm vàng, đeo khuyên tai ngọc, vòng trang sức cũng là ngọc phỉ thúy.

Sắc sỡ loá mắt, diễm lệ vô cùng.

Đám nha hoàn ở Lãnh phủ đều trợn mắt há hốc mồm nhìn, vừa kinh ngạc lại vừa hâm mộ.

“Tiểu thư, thật là xinh đẹp.” Ngâm Cầm hai tay ôm má, ánh mắt mở to nhìn.

“Phải gọi là nương nương.” Nữ quan trưởng cười nói.

“Nga, phải rồi. Hoàng hậu nương nương thật xinh đẹp.” Ngâm Cầm hi hi cười.

Lãnh Loan Loan mím môi, nghe các nàng nói chuyện.

“Đoàng đoàng đoàng...”

Ngoài phòng truyền đến một trận tiếng pháo, đình tai nhức óc.

“Đoàn đón dâu đến rồi.”

Nữ quan nói xong, liền phủ lên trên đầu Lãnh Loan Loan tấm khăn yên ương có thêu hình long phượng.

Nơi cửa lớn Lãnh phủ, Lãnh Bùi Xa đã dẫn mọi người trong phủ quỳ xuống nghênh đón đội đón dâu.

Sứ giả đón dâu cao giọng tuyên chiếu, tiếng chiêng trống vang trời. Cầm Y vệ kiệu phu đem lễ dư, long đình của Hoàng hậu mang vào tiền viện, sau lại được thái giám mang tới hậu viện trước khuê phòng của Loan Loan, rồi lại phải theo Khâm thiên giám quan chỉ định “Nơi nào may mắn” thì đặt xuống.

Lãnh Loan Loan theo sự hướng dẫn của nữ quan liền quỳ lạy kim sách, kim bảo, sau đó trở lại trong phòng chờ đợi giờ lành.

Giờ lành đến, Lãnh Loan Loan được nữ quan nâng đi ra.

Lãnh Bùi Xa đỡ lấy Lãnh Loan Loan từ trong tay nữ quan, trong đôi mắt đã thoáng hồng. Hắn không nghĩ tới nhanh như vậy đã phải tự tay đem nữ nhi gả đi, trong tâm hắn bao cảm xúc ngổn ngang.

Theo quy củ nữ tử lấy chồng, hắn dặn dò nói:

“Là phụ thân của ngươi, phụ thân chỉ có một câu: Mọi việc phải cẩn thận, lòng người khó đoán. Nhớ kỹ.”

Lãnh Loan Loan gật gật đầu, bái biệt hắn. Nữ quan dìu nàng vào kiệu hoa.

Kiệu hoa khởi giá, đoàn đón dâu chiêng trống rộn rã, chậm rãi hướng phía Hoàng cung mà đi.

Lãnh Bùi Xa nhìn theo đoàn đón dâu đi xa dần, mới thu liễm thần sắc. Vào bên trong phủ tiếp đón tân khách, trong phủ hỉ yến bắt đầu...

Hai bên ven đường, dân chúng tụ tập đông nghịt cả biển người, vô cùng huyên náo. Đám dân chúng hướng mắt mong ngóng nghênh đón Hoàng hậu. Hai bên Ngự Lâm quân người người tay cầm binh khí hợp thành một giới tuyến, mọi người cũng chỉ có thể nhìn sắc hồng lướt qua trước mắt.

Trong một gian phòng ở tầng hai của đệ nhất tửu lâu tại Diệu thành, cửa sổ được mở rộng, nam tử đứng bên cửa sổ, mái tóc đen dài theo gió tung bay. Mặt quan như ngọc, mắt sáng như sao. Nhưng giờ đây ánh mắt thất thần, âm đạm thất sắc.

Năm ngày trước, hắn ở Đàm thành nhận được trong cung thánh chỉ. Giống như bị lôi đình sét đánh, đem dáng vẻ vốn luôn nho nhã mỉm cười của hắn tẽ phá thành từng mảnh nhỏ. Lòng hắn đau đớn không thể nói lên lời. Không nghĩ tới mới gần nửa tháng chia lìa, nàng liền đã trở thành hoàng tẩu của hắn. Tâm hắn rối loạn, hô hấp hít thở không thông. Có lẽ là ở đầu tiên gặp lại, tâm hắn liền đã mất đi phương hướng. Rõ ràng thân hình bé nhỏ kia, khuôn mặt phần điêu trác ngọc còn mang tính trẻ con kia. Bề ngoài nàng cố tình tỏ ra lạnh lùng lãnh lệ, nhưng có hay không đằng sau vẻ lạnh lùng đó ẩn giấu sự đau lòng? Hắn vẫn muốn biết. Nàng tựa như một khối nam châm hấp dẫn hắn thăm dò, ai ngờ càng ngày tiếp xúc cùng nàng lại càng bị nàng hấp dẫn. Không thể khống chế bản thân, biết rõ nàng chỉ là đứa nhỏ mới có chín tuổi lại vẫn gửi tâm ở chỗ nàng như cũ. Ngày ấy nàng ngẫu nhiên lộ ra bi thương, hốc mắt còn nhòa nước mắt, giống như một cú đánh thật mạnh vào trong lòng hắn. Hắn đau lòng, không yên, muốn làm biến mất tất cả ưu thương của nàng...

Ánh mắt nhìn theo đoàn đón dâu đi xa dần, chỉ còn lại những tấm lụa đỏ bay trong gió. Xinh đẹp như thế, tựa như một vũ đạo tuyệt mỹ.

Nếu ngày đó hắn không có đi Đàm thành, có hay không kết cục hiện tại sẽ khác?

Trong lòng tự hỏi chính mình, nhưng mà hết thấy đều là vô ích, sự thật đã muốn ở trước mắt.

Kiệu hoa đã muốn đi xa, chỉ còn lại sắc hồng giống như còn phiêu đảng ở trước mắt.

Thôi, nếu đây là vận mệnh. Như vậy xin để cho hắn canh giữ ở bên nàng. Dù nàng giờ đã là chị dâu của hắn, hắn cũng sẽ vĩnh viễn bảo hộ nàng, thủ hộ nàng...

Ánh mắt lóe ra sự kiên định quang mang, tay áo tung bay, màu trắng thân ảnh biến mất ở bên cửa sổ.

Hắn cũng phải tới hoàng cung để tham gia tiệc cưới, cười, so với khóc càng khó coi.

Hắn không biết rằng ở phòng bên, còn có người vẫn nhìn theo đoàn đón dâu.

Người nọ mặc bộ Nguyệt Nha trường bào, thắt lưng ngọc đá. Tóc đen dài bó cao, búi tóc được cắm một chiếc trâm bằng trúc. Hai vai giội, vài sợi tóc lơ thơ buông xuống. Khuôn mặt được che bởi một chiếc mặt nạ màu vàng. Để lộ ra một đôi đồng tử màu tím. Mâu quang sâu thẳm, chính là yên lặng chăm chú nhìn theo đoàn đón dâu chậm rãi đi xa dần.

Mỗi một tiếng chiêng trống tựa hồ đều vang lên bên tai hắn, thanh âm tiếng chiêng trống xa dần, đem theo nàng đi hướng về nơi có mái cong ngọc lưu ly, ngói xanh tường cao trong hoàng cung.

Nàng lãnh lệ, cao ngạo có thể bị bức tường cao này trói buộc sao?

Hắn lắc đầu, tiểu nữ oa kia xem việc lập gia đình như một trò chơi, như thế nào bị quản chế. Cho dù có, hắn cũng sẽ không cho phép. Nữ oa kia giống như một đoá tuyết liên nở rộ trên đỉnh tuyết sơn, ngạo nghễ nhìn xuống khắp thiên hạ.

Mắt thấy kiệu hoa đi xa, dần dần biến thành một cái điểm nhỏ màu đỏ.

Đôi con người màu tím lóe lóe, thực tiếc nuối không thể chứng kiến đại hôn lễ của nàng. Càng tiếc nuối là không biết bộ dạng thường ngày của Hoàng Thượng đến tốt cùng là như thế nào? Liệu có xứng đôi với nàng hay không? Liệu có đáng giá để nàng buông tha cho hết thấy, cùng hắn ngoạn một hồi trò chơi?

Ánh mắt xa xăm, đem tâm tư nhìn theo bóng kiệu hoa đã đi xa.

Cũng là cái bóng của nàng, như thế nào có thể cách nàng quá xa đâu? Môi khẽ nhếch một cái, có lẽ hắn có biện pháp đi xem đại hôn lễ!

Tay áo tung bay, thân ảnh cũng theo biến mất.

54. Q.1 - Chương 54: Đại Hôn

Thiên Diệu hoàng triều.

Ngày 16 tháng 4.

Theo quan Khâm thiên giám luận định, thì đây là ngày đại cát cho nam tử kết hôn.

Hoàng cung giăng đèn kết hoa, chữ hỉ màu đỏ thiếp vàng được dán ở khắp nơi. Thảm đỏ trải dọc đường đi, giống như một đôi hỏa long duyên tiến bước.

Thái giám, cung nữ trang phục chỉnh tề xếp thành hàng đứng ở dọc hai bên đường đi dẫn thẳng đến cửa chính của hoàng cung.

Đội ngũ đón dâu đi tới cửa chính, thái giám, cung nữ đứng ở hai bên đường đón chào, tiếng vỗ tay như sấm.

Quan ở bộ Lễ cho người mang của hồi môn gồm kim sách, kim bảo, giao cho thái giám mang đến Kim Loan điện trưng bày.

Các nữ quan, cung nữ sắc mặt vui mừng, dẫn đường cho kiệu phu đem kiệu hoa nâng đến Phượng Nghi Các – tẩm cung của Hoàng Hậu, cùng Hoàng Thượng làm lễ bái đường, hành đại lễ.

Phượng Nghi Các.

Đèn lồng đỏ rực có dán chữ hỉ màu vàng treo trên cao, theo gió xuân lay động, giống như vì buổi lễ long trọng hôm nay mà hoan vũ.

Bọn cung nữ, thái giám hoặc là sắp hàng hoan nghênh, hoặc là bận rộn làm việc.

Vương công đại thần vui sướng đứng ở hai bên trái phải, nhóm nữ nhạc khẽ đặt ngón tay lướt nhẹ trên nhạc cụ, sáo đặt bên môi, diễn tấu.

Tiếng sáo trúc thanh thanh, rất là dễ nghe.

Vạn dặm không mây, bầu trời tươi sáng.

Ánh nắng nhu hòa ấm áp, Hiên Viên Đêm thân mặc long bào, tà áo theo gió lay động, chân đi giày thêu chỉ vàng, đầu đội vương miện vàng, lóe ra ánh sáng ngọc quang mang. Khuôn mặt tuấn mỹ mang vẻ hưng phấn vui sướng, hai tròng mắt thâm thúy như u đắm vẫn chăm chú nhìn về phía trước.

Đi bên cạnh hắn, Hoàng thái hậu mặc bộ cẩm bào nam vàng, trên thân áo thêu một đoá hoa mẫu đơn, mái tóc cấm đôi kim thoa trên có đính bông hoa bằng vàng, trân châu làm nhụy. Dáng người đoan trang, khuôn mặt mang rạng ngời mang theo nụ cười mỉm dịu dàng.

Đám phi tần của Hiên Viên Đêm hận nghiêng răng nghiêng lợi khi bị một cái tiểu nha đầu đoạt đi ngôi vị Hoàng hậu. Hôm nay người nào người nấy, trang điểm xinh đẹp, phục trang diễm lệ. Bọn họ muốn cấp cho

tiểu Hoàng hậu một cái hạ uy, bọn họ cũng không tin rằng một tiểu nha đầu lừa đảo có thể một tay che được trời.

Kiệu hoa sắc đỏ rực rỡ xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Đám cung nữ, thái giám chậm rãi vây quanh. Khí thế như vậy, khiến cho đám phi tần tức giận âm thầm nghĩ rằng.

Dưới tay áo bào, Lâm Nhã Như nắm chặt đôi bàn tay, lòng bàn tay lưu lại mười đạo hồng ngân. Sự đau đớn từ lòng bàn tay truyền lại, nhưng mà cũng không đau bằng một nửa nỗi đau trong lòng nàng. Không nghĩ tới sai người ám sát lại không thành công, tiểu nha đầu kia mệnh thật là cứng rắn. Nhưng đừng tưởng rằng vào được cung rồi là xong, nàng sẽ hảo hảo chiêu đãi nàng.

Khương Uyển Uyển dịu dàng cười, nhưng cặp mắt kia lại như phủ một lớp sương mù, khiến cho người ta xem không rõ tâm tư trong lòng của nàng.

Bạch Mị Nương mặc một chiếc áo khoác mỏng manh, lộ ra cảnh xuân phần hồng. Một đóa lục sắc mẫu đơn thêu trước ngực, càng làm nổi bật da thịt ngọc ngà của nàng. Mị nhân như tơ, phong tình vạn chủng. Trong ánh mắt có sự thay đổi, lại có mấy phần tâm cơ đang nảy mầm...

Kiệu hoa sắc màu đỏ thắm như lửa, vành kiêu là các tua chỉ vàng, mảnh vải phủ kiêu thêu hình một con phượng hoàng nhìn rất sống động, theo gió phát phơ.

Kiệu hoa đứng ở phía trước Phượng Nghi Các, nữ quan xốc mành kiêu len đem tân nương nâng ra kiêu, lễ phục dưới ánh mặt trời rạng rỡ loang loáng, sắc sỡ chói mắt.

Hiên Viên Đêm khẽ nhếch môi mỉm cười. Bước chân trầm ổn từ từ đi đến kiêu hoa, cuối cùng đứng ở trước mặt Lãnh Loan Loan.

Đôi con ngươi thâm thúy như u đàm nhìn xuống Lãnh Loan Loan, thân cao chưa đến thắt lưng của mình kia, khăn duyên ương thêu hình long phượng che khuất khuôn mặt của nàng. Môi khẽ nhếch một cái, khóe miệng nở rộ nụ cười tà tử. Không biết sắc mặt của tiểu nữ oa lúc này như thế nào? Là lạnh nhạt, hay vẫn lãnh lệ. Nhớ tới tiểu nữ oa cao ngạo kia cư nhiên trở thành tiểu tân nương của mình, trong lòng liền cảm thấy kỳ diệu lại chờ mong.

Bàn tay nhẹ nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm nhũn của nàng, hất dịu nàng vào Phượng Nghi Các.

Khoảnh khắc Hiên Viên Đêm cầm tay của nàng, con ngươi thoáng hiện lên một tia không hiểu. Sau đó lại nháy mắt khôi phục bình tĩnh, tựa hồ chuyện nắm tay chỉ là việc bình thường.

Tương lai, có lẽ sẽ nhiều lần nắm tay như vậy. Hắn cùng với nàng sẽ có thời gian rất dài cùng một chỗ...

Hoàng thái hậu cười gật gật đầu, phân phó Hứa Mậu chuẩn bị bái đường, hành lễ.

Vương công đại thần, hậu cung phi tần hướng Phượng Nghi các chính điện tiến tới, chờ đợi chứng kiến hôn lễ đặc biệt này.

Hương thơm tràn ngập, tiếng nhạc thanh nhã.

Ba tiếng pháo nổ vang, giờ lành đã đến.

Hoàng thái hậu ngồi vào chính vị, Hứa Mậu đứng ở một bên đảm đương MC.

“Nhất bái thiên địa.”

Hiên Viên Đêm nắm tay Lãnh Loan Loan mặt hướng ra phía ngoài, một ột thấp đồng dạng cúi đầu, không có vẻ gì mất tự nhiên.

“Nhị bái Thái Hậu.”

Hai người lại hướng phía Hoàng thái hậu ngồi nhẹ nhàng cúi đầu, Hoàng thái hậu vừa lòng gật đầu.

“Vợ chồng giao bái.”

Lãnh Loan Loan cùng Hiên Viên Đêm nhẹ nhàng đối nhau cúi đầu, cảm xúc ảm áp lại vừa cứng rắn kia khiến cho nàng vô thức nhíu mày.

Bách quan cùng phi tần nhìn cảnh này, đều che miệng vụng trộm cười rộ lên.

Hiên Viên Đêm lạnh lùng hướng mọi người liếc mắt một cái, toàn bộ đám người sợ tới mức run lên. Mồ hôi lạnh theo lưng chảy xuống, vội vàng cúi đầu né tránh ánh mắt của hắn.

Hắn vừa lòng cười, nắm bàn tay mềm nhũn kia thực thoải mái.

“Kết thúc buổi lễ.” Hứa Mậu hô to, thanh âm vang khắp đại điện.

Hiên Viên Đêm nắm tay Lãnh Loan Loan, dẫn nàng hướng thượng điện bước tới, đứng ở trước mặt Hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu mỉm cười, cầm lấy đũa ngọc từ chiếc khay trên tay nữ quan. Nhẹ nhàng gỡ khăn duyên ương phủ trên đầu Lãnh Loan Loan xuống.

Chiếc khăn rút xuống, hé ra khuôn mặt phấn điêu trác ngọc xuất hiện trước mắt nàng. Mặt mày như họa, mắt ngọc mày ngài. Thản nhiên, không có cảm xúc gì. Thân hình nhỏ nhắn lại tản ra hơi thở cao ngạo tôn quý.

Quả thật là chuyện diệu kì trong thiên hạ.

Trong đôi mắt ngọc lưu ly của Hoàng thái hậu hiện lên một tia tán thưởng, tiểu nữ oa này quả thật là khí thế bất phàm.

Lãnh Loan Loan ánh mắt dò xét, thân ảnh của Hoàng thái hậu chiếu vào đáy mắt nàng. Dịu dàng, cao quý, là những gì Thái Hậu cấp cho nàng ấn tượng. Chỉ là nàng thật sự là người như vậy sao? Hậu cung nữ tử ai không phải tâm cơ thâm trầm, mặt ngoài dịu dàng không nhất định là thật sự dịu dàng. Có lẽ ngày sau nhiều lần gặp mặt, mới có đáp án.

Ánh mắt đảo sang một bên, thấy Hiên Viên Đêm một thân hoàng bào, áo bào thêu Cửu Long phi vũ, uy nghiêm lẫm liệt. Trên khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng ấy, nàng không nhìn thấy một tia không tự nhiên nào khi cùng với một cái tiểu nữ oa cao không đến thắt lưng hắn thành thân, chỉ thấy môi hắn cười cười, có vẻ tự mãn tự đắc.

Hiên Viên Đêm thấy Hoàng thái hậu ánh mắt vừa lòng, tâm tình không khỏi vui mừng.

Dẫn Lãnh Loan Loan hướng Hoàng thái hậu cúi đầu, sau đó hai người bước lên long ỷ phượng tòa, nhận bách quan cùng phi tần quỳ lạy.

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế thiên thiên tuế.” Thanh âm vang dội vang vọng đại điện, giống như tiếng nghìn lương quanh quẩn.

“Bình thân.” Hiên Viên Đêm khoát tay áo.

Mọi người đứng dậy, bách quan cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng dung nhan của Hoàng hậu.

Đám phi tần cũng không giống nhau, người thì cúi đầu, người thì vụng trộm đánh giá Lãnh Loan Loan. Chỉ thấy nàng mặc quần áo phượng y, đầu đội mũ phượng. Cả người cao sang rực rỡ, rất uy phong. Các nàng lại hận nghiêng răng, hào quang rực rỡ từ hỉ bào mũ phượng làm ánh mắt của các nàng thấy chói lóa.

Hiên Viên Thiên đứng ở trong điện, ánh mắt từ từ dõi theo. Từ đầu đến cuối, hắn vẫn không nói một lời, sắc đỏ hỉ sự như trăm ngàn mũi kim đâm vào trái tim hắn. Đau đớn tới tận xương tủy, cả người tê rần, hắn muốn bỏ chạy...

Ánh mắt sáng như sao giờ mờ mịt vô hồn, hắn hốt hoảng làm theo động tác của mọi người cho đến khi hôn lễ chấm dứt.

Trái tim kia giờ như đã muốn mất đi, vẻ mặt vốn ôn nhu tươi cười trở nên ảm đạm.

Tiếng sáo trúc du dương càng khiến lòng hắn tê tái.

.

55. Q.1 - Chương 55: Động Phòng

Ánh nền đỏ lay động, chiếu sáng chữ hỉ lớn được dán trên tường.

Rèm lụa Nguyệt Nha sắc vàng khê tung bay, áo ngủ đỏ thẫm bằng gấm thượng hạng có thêu hình long phượng phi vũ.

Lãnh Loan Loan ngồi ở bên mép giường, hít ngửi hương thơm tươi mát trong căn phòng.

Nàng gỡ khăn uyên ương phủ trên đầu xuống, thì chợt một tiếng hét chói tai la lên:

“Nương nương, bây giờ người không thể tháo khăn xuống được. Phải đợi Hoàng Thượng tới gỡ xuống.” Nữ quan nhìn thấy Lãnh Loan Loan kéo khăn xuống, trên mặt thoáng hiện một trận kinh hoảng.

Hoàng Thượng tới gỡ khăn xuống sao?

Đều đã gặp mặt qua, giờ lại phủ khăn trên đầu thì có ý nghĩa gì? Lãng phí thời gian.

Nàng cúi đầu, đem mũ phượng cũng gỡ xuống. Mũ phượng này thật đẹp, nhưng lại như một khối đá nặng đặt ở trên đầu. Khó chịu là thế, song lại vì nó mà nhiều nữ tử không tiếc trả giá bằng chính sinh mệnh của mình. Thật sự là ngu xuẩn.

“A, nương nương. Mũ phượng cũng không thể bỏ xuống.” Nhìn Lãnh Loan Loan lại gỡ mũ phượng xuống, nhóm nữ quan quả thực thất kinh tới cực điểm. Hận không thể chạy tới đem mũ phượng, khăn uyên ương đội lại trên đầu nàng. Trời ạ, tiểu Hoàng hậu nương nương không nghe lời các nàng khuyên giải, vạn nhất Hoàng Thượng tiến vào trách tội các nàng thì phải làm sao bây giờ?

“Câm miệng.” Thực lắm chuyện, Lãnh Loan Loan trừng mắt nhìn nhóm nữ quan, ánh mắt giống như băng. Cả ngày bị gò ép phải tham gia hôn lễ này, hiện tại trong lòng nàng thực rất khó chịu. Thúc thời thì không nên chọc giận nàng.

Trời ạ, thật bằng lãnh.

Nhóm nữ quan sợ tới mức một cử động nhỏ cũng không dám, chỉ cảm thấy cả người tóc gáy đều dựng thẳng lên. Hoàng hậu ánh mắt lãnh lệ, giống như ngàn năm hàn băng. So với Hoàng Thượng, càng làm cho người ta khiếp đảm.

Căn phòng ấm áp, đột nhiên nhiệt độ chợt giảm xuống, giống như đang mùa xuân trực tiếp chuyển đến mùa đông vậy.

Sắc hồng trong căn phòng cũng trở nên ảm đạm, làm sao còn có cảm giác vui mừng.

“Các người đi ra ngoài hết đi.” Mấy người đứng ở đó như cọc gỗ, thật sự là không thoải mái.

“Nhưng là...”

Nhóm nữ quan hai mặt nhìn nhau, lát nữa các nàng còn muốn hầu hạ Hoàng Thượng, Hoàng hậu hoàn thành nghi thức lễ uống rượu hợp cẩn đâu.

“Đi ra ngoài.”

Lãnh Loan Loan khê mở miệng nói. Thanh âm giống như kết băng, khiến người khác run sợ.

Nhóm nữ quan rơi vào thế khó xử, Hoàng hậu, Hoàng Thượng đều là chủ nhân lợi hại. Các nàng nếu nghe lời Hoàng hậu nói, nhờ lại bị Hoàng Thượng trừng trị thì phải làm sao bây giờ?

Lãnh Loan Loan ánh mắt mở to, mặt không hờn giận, nàng là Hoàng hậu ngay cả uy nghiêm cũng đều không có sao?

Hừ...

Một tiếng rất nhỏ vang lên, nhóm nữ quan đột nhiên ngã xuống.

Lãnh Loan Loan nhú mi, nhìn một cung nữ cao gầy xuất hiện ở phía sau nhóm nữ quan.

“Tiểu thư.”

Cung nữ kia mặc bộ quần áo sam váy màu tím, đầu cài châu hoa. Dáng người cao gầy, có vài phần người phương bắc bộ dáng. Khuôn mặt thanh tú, chỗ giáp mũi có mấy nốt tàn nhang. Đôi mắt màu nâu mỡ màng, lạnh đậm.

“Dạ Thần.”

Nghe giọng nói của cung nữ kia quen thuộc, Lãnh Loan Loan nhíu mi, môi nhếch một cái, mỉm cười. Không nghĩ tới Dạ Thần cư nhiên cải trang thành cung nữ xuất hiện ở trước mặt nàng, chính là cặp đồng tử màu tím kia như thế nào lại biến thành màu nâu. Không phải thời đại này cũng có kính sát trùng công nghệ cao đấy chứ?

“Ánh mắt của người sao lại như vậy?”

Dạ Thần một phen sờ soạng, sau đó lột bỏ da mặt nạ lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ vốn có. Cặp ánh mắt kia lại vẫn như cũ là màu nâu mà không phải màu tím.

“Dịch dung mặt nạ.” Lãnh Loan Loan vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trong truyền thuyết dịch dung mặt nạ, nàng có chút kinh ngạc.

“Ánh mắt là do một loại dược thủy mà biến đổi thành.” Dạ Thần gật gật đầu, chỉ vào ánh mắt nói: “Như vậy ta có thể ở lại bên cạnh người.”

Lãnh Loan Loan nhìn hẩn một thân cung trang, có vài phần khôi hài. Bất quá dù sao có hẩn ở lại bên người mình cũng là bớt việc, nếu gặp trường hợp muốn xuất cung hoặc nàng không có phương tiện trực tiếp ra mặt xử lý chuyện tình thì đành phải dựa vào hẩn.

“Tốt.” Lãnh Loan Loan gật đầu, “Dù sao người cũng phải cẩn thận, đừng để bị người phát hiện.” Giả mạo cung nữ nếu bị phát hiện thì tội danh không phải nhỏ.

“Ta hiểu được.” Dạ Thần gật đầu, lỗ tai chợt giật giật, nghe được tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến. Vội vàng đem da mặt nạ đeo lên mặt, đồng thời giải khai huyệt đạo cho nhóm nữ quan.

Nhóm nữ quan thần trí mơ hồ, như thế nào giống như vừa rồi có một đoạn trí nhớ trống rỗng.

“Các người trước lui xuống đi.” Hiên Viên Đêm rảo bước tiến vào phòng, nhìn Lãnh Loan Loan ngồi nơi mép giường đã tháo mũ phượng xuống. Hẩn nhếch miệng cười, đã biết rằng nàng nhất định sẽ không ngoan ngoãn chờ hẩn đến tháo khăn uyên ương xuống. Hẩn hướng nhóm nữ quan phất phất tay, làm các nàng lui ra.

“Dạ, Hoàng thượng.” Tuy rằng nghi thức còn không có hoàn thành, nhưng Hoàng Thượng cho lui xuống. Các nàng vẫn là không cần ở đây quấy rầy Hoàng Thượng, Hoàng hậu, miễn cho phải bị tội.

Mấy người thối lui, Dạ Thần cũng rời khỏi, thân ảnh biến mất ở ngoài cửa.

Cửa phòng được đóng kín lại, không khí trở nên quỷ dị.

Hôm nay vốn là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, nhưng là một cái thành thực nam tử, một cái chín tuổi tiểu nữ. Như thế nào có khả năng chuyện tình phát sinh? Nếu thực sự, thì Hiên Viên Đêm kia là tên biến thái.

Hai người ánh mắt giằng co một lát, Hiên Viên Đêm đi đến bên Lãnh Loan, cúi người ngồi xuống.

“Người đói bụng chưa? Có muốn ăn chút gì hay không?” Từ sớm đến tối muộn, tân nương tử là chưa được ăn cái gì.

“Không cần.” Lãnh Loan Loan thần nhiên cự tuyệt, nàng tất nhiên là sẽ không bạc đãi chính mình. Trước khi lễ đại hôn diễn ra, Ngâm Cẩm đã chuẩn bị điểm tâm cho nàng. Trên đường từ Lãnh phủ đến hoàng cung, nàng đã ăn no rồi.

“Hôm nay là ngày chúng ta thành thân, thân ái tiểu Hoàng hậu, vẻ mặt của người có thể hay không vui vẻ một chút?” Hiên Viên Đêm nhìn khuôn mặt đáng yêu kia thần nhiên lạnh lùng, trong lòng cảm thấy mất mát.

Lãnh Loan Loan trừng mắt nhìn, muốn vui vẻ sao. Được thôi, nhìn bộ dáng chờ mong của hấn như vậy, nàng làm sao có thể làm cho hấn thất vọng đâu?

“Thân ái Hoàng Thượng, người thực nhân rồi sao?” Đôi mắt đen láy mang theo ý cười trong suốt.

Hiên Viên Đêm sững sốt, không nghĩ tới luôn luôn lãnh lệ, nàng cư nhiên cười rộ lên hồn nhiên đáng yêu như thế, nụ cười giống như hoa xuân như ánh trăng thu. Nhưng mà cái gì kêu thực nhân rồi?

“Tiểu hoàng hậu, trầm sao lại nhân rồi?” Ánh mắt toát lên sự khó hiểu.

Lãnh Loan Loan đột nhiên thu hồi nụ cười, lạnh lùng nhìn hấn.

“Không nhân rồi, người ở trong này làm cái gì? Còn không đi tìm ái phi của người, không chỉ nói hôm nay là đêm động phòng hoa chúc, ta còn là tiểu hài tử, chẳng lẽ người muốn tàn phá tương lai đóa hoa nhỏ của quốc gia hay sao?”

Hiên Viên Đêm khoe miệng nhin không được trừu súc, này oa nhi chẳng những lãnh lệ mà còn mỗ nhon. Tàn phá tương lai đóa hoa nhỏ của quốc gia? Ánh mắt quét nhìn thân thể nàng, thật đúng là đóa hoa nhỏ. Đuôi lông mày nhíu nhíu, hấn cười đến tà tứ.

“Chẳng lẽ thân ái tiểu hoàng hậu đang ghen sao?” Nếu muốn vui đùa, liền cùng nhau vui đùa.

“Thật xin lỗi, ta còn là một đứa trẻ. Thỉnh không cần làm ô nhiễm tâm hồn thanh khiết của ta.” Lãnh Loan Loan tức giận bĩu môi, ghen? Một đứa nhỏ chín tuổi. Chắc chắn, tuy rằng linh hồn của nàng đã muốn mười bảy tuổi, nhưng ăn của hấn dầm chua sao? Một con ngựa đực, quên đi. Nàng không có ánh mắt nhìn sao?

“Ta muốn đi ngủ, người cứ tự tiện.”

Thân hình nhỏ bé hướng lên giường nằm xuống, kéo tấm chăn đắp lên người. Hai mắt khép hờ, thật sự đáng yêu.

“Tiểu Hoàng hậu.” Hiên Viên Đêm trừng mắt nhìn, “Người liền như vậy đã ngủ?”

Lãnh Loan Loan nằm thẳng, không thèm để ý tới hấn.

“Ta đây cũng ngủ.” Hiên Viên Đêm kéo lại tấm chăn lên người.

Ài, đều nói đêm xuân một khắc trị giá ngàn vàng, hấn lại đối với tiểu nữ oa này mà không ngủ đến tận trời sáng.

Thôi, vì tương lai càng nhiều vui vẻ, hấn đành chấp nhận.

Ngọn nến đỏ vẫn thiêu đốt, hai người dần dần đi vào giấc mộng.

56. Q.1 - Chương 56: Vấn An

Ngọc lưu ly mái cong, ngói xanh, tường màu hồng.

Ánh mặt trời chiếu xuống, kim quang xán lạn.

Gió xuân khẽ thổi vào mặt, hương hoa tràn ngập.

Phượng Nghi các.

Một đám nữ tử ngồi ở chính điện, hoa nhan tóc mây, xiêm y hoa lệ, dung nhan mỹ mạo, phong tư rạng ngời. Từng cặp mắt quyến rũ nhìn chăm chăm vào chiếc ghế trống của Hoàng hậu ở chính điện, ánh mắt lóe ra sự hâm mộ cùng với đồ kỵ.

Mùi hoa hỗn loạn theo gió xuân ùa vào bên trong điện, xiêm y giống như mây bay, mềm mại lay động.

Lâm Nhã Như hạ đôi mắt xuống, che dấu sự phẫn hận nơi đáy mắt. Cung điện hoa lệ này, thân phận tôn quý kia đều phải thuộc về nàng mới đúng. Lắng nghe đám phi tần bên cạnh không chút nào che dấu sự đồ kỵ bàn tán xôn xao, ánh mắt mâu quang lóe lóe. Một đám nữ nhân ngu ngốc, nhưng đồng thời cũng là những kẻ có thể có ích cho nàng.

“Tiểu Hoàng hậu của chúng ta ngủ thật say giấc a.” Nàng hé miệng cười cười, ý cười lại giống bị bịt bởi một lớp mạng che, mơ hồ không giống thực.

“Nàng đương nhiên ngủ say sưa, đáng thương cho chúng ta phải chờ đợi vất vả.” Bạch Mị nương mị nhàn như tơ, chu miệng bất mãn nói. Nàng mặc áo khoác đính phỉ thúy, để hở phần ngực trên trắng nõn. Lỗ lỗ bằng cơ ngọc phu, xương quai xanh gợi cảm mê người. Nhìn vào đều là phong tình vạn chủng, hấp dẫn mê chúng. Tuy rằng nàng là do Bắc Bang phái đến Thiên Diệu Hoàng đế bên người mật thám, nhưng hai năm ở chung nàng đã có thói quen ôm ấp thân hình ấm áp của Hiên Viên Đêm. Nhưng từ lúc chuẩn bị cho việc lập Hậu, Hiên Viên Đêm liền vẫn chưa từng đến Tàng Mị các của nàng. Ban đêm đơn thân gối chiếc không nói, đằng sau lưng nàng lại có kẻ nói huyền thuyên rằng nàng bị thất sủng. Nghĩ tới đây, nàng liền hận nghiêng răng nghiêng lợi, đều là tại cái tiểu nha đầu chết tiệt kia. Hừ, tiểu Hoàng hậu lại là như thế nào, đừng hy vọng cuộc sống tương lai của nàng sẽ yên ổn.

“Cũng không hẳn là như vậy.” Một nữ tử mặc cẩm bào màu hồng nhạt, thân mềm mại như liễu nói. “Người ta là Hoàng hậu, tự nhiên là cao cao tại thượng. Chúng ta sao sánh được, vẫn là ngoan ngoãn chờ đợi đi. Bằng không lại trở thành đề tài cho người ta nói.” Bị Bạch Mị nương kia dẫm trên đầu, hiện tại cư nhiên lại thêm một cái chín tuổi tiểu Hoàng hậu. Hừ, một cái tiểu oa nhi cũng muốn cao cao tại thượng, thật sự là đáng giận.

“Cho dù là Hoàng hậu cũng không nên a.” Liễu quý phi mỉm cười, châm thêm ngòi nói. “Nếu là chủ tử thì nàng nên làm tấm gương cho chúng ta mới là, nào có đến mặt trời đã cao ba sào, làm Hoàng hậu cũng chưa có rời giường. Quy củ Hậu cung chẳng lẽ là dùng để trang trí sao?”

“Liễu quý phi nói có lý, nàng hẳn cho rằng mình là hậu cung lớn nhất chủ tử liền có thể muốn làm gì thì làm.” Một phi tử mặc bộ sam váy màu vàng nhạt tiếp lời nói, lời nói nhỏ nhẹ ấm áp. Duy chỉ có cặp mắt kia theo ác ý cười, tiểu nha đầu kia thật đúng là tự đem mình làm hồi sự.

“.....”

Khương Uyển Uyển vẫn nhâm nhi tách trà, một đôi đồng tử như ánh trăng thu, mang theo sự dịu dàng tươi cười. Bên tai nghe đám phi tần bàn tán, môi anh đào khẽ ngoéo một cái. Đám nữ nhân này thật sự là ngu ngốc, nàng là Lãnh gia thứ nữ đồng thời cũng là Thiên Diệu Hoàng triều Hoàng hậu. Nữ nhân thông minh là sẽ không chủ động đối mặt với địch nhân. Có đôi khi tức thời muốn đánh đối phương một cái tát cũng phải khiến cho đối phương có khổ mà không thể nói.

“Nương nương, còn chưa tỉnh dậy sao?”

Cung nữ ở Phụng Nghi cung bước tới ngoài cửa phòng ngủ của Lãnh Loan Loan, nghe bên trong rất là im lặng. Không khỏi cùng với một cung nữ khác bắt đầu nói to nhỏ, sáng nay Hoàng hậu nương nương còn phải tới chính điện cho các nương nương khác vấn an đầu.

“Đúng vậy, giờ này cũng sắp đến buổi trưa rồi.” Một cung nữ khác nói, nhìn ánh dương quang chói rọi trên cao, hai tròng mắt của nàng không thể mở.

“Vậy phải làm sao bây giờ, các vị nương nương còn đang ngồi chờ ở tại chính điện.” cung nữ mặc cung trang màu xanh biếc, tóc tết hai bên, vài sợi tóc lơ thơ trên trán, đôi mi thanh tú chớp chớp, lo lắng đi tới đi lui.

Cung nữ kia cũng lo lắng, Hoàng hậu nương nương đều không phải có thể trêu chọc các vị nương nương kia a. Người người ngoài mặt mỉm cười, đằng sau lại dùng thủ đoạn đáng sợ. Mà Hoàng hậu của các nàng mới chỉ là chín tuổi đứa nhỏ, nếu có sơ xuất gì thì cần phải làm sao bây giờ?

Các nàng lo lắng bất an, lại không biết người trong phòng đã muốn tỉnh lại.

Lãnh Loan Loan mở to đôi mắt, rèm phủ Nguyệt Nha sắc vàng hắt vào mắt. Bên người Hiên Viên Đêm sớm đã rời đi, nơi hắn nằm chỉ còn lại dấu vết cùng hơi thở xa lạ. Nguyên tưởng rằng đột nhiên thêm một người xa lạ nằm ở bên cạnh, nhất định không thể ngủ, lại không nghĩ rằng nàng ngược lại ngủ say ngọt ngào như thế. Đầu ngón tay tựa hồ còn lưu lại hơi ấm của hắn, cảm giác giống như vừa được người kia ôm ấp. Con người chớp chớp, đối với Hiên Viên Đêm cùng chính mình lãnh lệ nam nhân, nàng cảm thấy hoang mang không hiểu.

Cuộc đối thoại của hai cung nữ ngoài phòng làm gián đoạn dòng suy nghĩ của nàng. Đôi mắt liền khôi phục lại sự lạnh lùng, môi anh đào khẽ ngoéo một cái, đám nữ nhân kia tới thỉnh an mình sao? Mâu quang lưu chuyển, nhớ tới hôm qua khi đại hôn bắt đầu ở điện thượng, đám nữ tử này người người trang điểm xinh đẹp, đôi mắt sáng ngời tựa hồ hận không thể đem mình ăn tươi nuốt sống. Thỉnh an sao? Chỉ sợ là mình thái bình an đi.

Khóe miệng nở rộ nụ cười lạnh, các người đã đưa mình tới cửa, nàng liền nhận.

“Người đâu.”

Thân hình nhỏ nhắn ngồi dậy, vén tấm rèm Nguyệt Nha nơi giường ngủ lên, thản nhiên hướng ra ngoài nói.

Hoàng hậu nương nương, tỉnh.

Vốn đang lo âu, các cung nữ nghe được tiếng nàng gọi, đều nhẹ nhàng thở ra. Hai người đẩy cửa phòng bước vào.

“Tham kiến nương nương.”

Hai cung nữ quỳ xuống, chờ đợi Lãnh Loan Loan phân phó.

“Bản cung muốn rửa mặt.” Lãnh Loan Loan thản nhiên liếc mắt, lại không nhìn thấy bóng dáng của Dạ Thần đâu. Hắn đang làm gì? Đôi mi thanh tú chớp chớp.

“Dạ nương nương.”

Cung nữ nghe vậy vội đứng lên, một người giúp Lãnh Loan Loan mặc trang phục, một người nhanh chóng ra khỏi phòng đi lo chuyện rửa mặt.

Trong chốc lát, cung nữ kia quay lại dẫn theo vài người bưng bê chậu rửa, khay để khăn mặt. Dạ Thần đã ở trong đó, một bộ dạng biết vâng lời hèn mọn cung nữ.

Một phen ép buộc, rốt cục thu phục.

Lãnh Loan Loan một thân váy áo hoa lệ cấm bào, tay áo rộng viền vàng, làn váy màu vàng giống như Phượng hoàng giương cánh muốn bay. Trên cổ nàng đeo châu liên hiếm có, lóe ra trong suốt sáng bóng. Khuyên tai bằng vàng, tóc cài trâm hoa. Nét mặt như họa, thân hình đáng yêu, mi liễu xinh đẹp, môi anh đào đỏ mọng, hương phấn nhẹ dịu. Cả người châu quang bảo khí, tựa như một đóa hoa mai.

Lãnh Loan Loan nhìn vào gương đồng, không nhận được chút mảy may. Vốn phần điều trác ngọc tiểu oa nhi, giờ chợt như trở thành một diễn viên tuồng, hai má bị tô đỏ hồng như mông đất khi vậy.

Nàng mặt không chút thay đổi, tháo hết trang sức xuống, cả vòng đeo trên cổ cũng đem tháo xuống. Sau đó lau sạch lớp son phấn trên mặt, trở lại khuôn mặt mộc mạc như cũ.

“Nô tỳ đáng chết, xin nương nương thứ tội.”

Đám cung nữ thấy Lãnh Loan Loan tựa hồ không hài lòng, sợ tới mức đều quỳ rạp trên mặt đất.

Lãnh Loan Loan không nói lời nào, không khí như bị buộc chặt lại.

Thật lâu sau, đám cung nữ đang nghĩ đến mình khó có thể thoát khỏi bị trừng phạt thì Lãnh Loan Loan đột nhiên lạnh lùng mở miệng “Các người ra ngoài hết đi.” Rồi chỉ vào Dạ Thần giả trang cung nữ “Nàng lưu lại.”

“Dạ nương nương.” Đám cung nữ nhẹ nhàng thở ra, lại vì Dạ Thần lo lắng.

Vốn tưởng rằng Hoàng hậu vẫn chỉ là một đứa nhỏ, nhưng khí thế của nàng lại cùng Hoàng Thượng giống nhau lãnh lệ. Ở trước mặt nàng, các nàng giống như bị giam cầm ở một tòa băng sơn. Từng cơn rét lạnh không lưu tình chút nào lao thẳng tới các nàng, cả người đều phải bị đóng băng đông lại.

57. Q.1 - Chương 57: Lập Uy.

Gió từ ngoài cửa sổ khê ùa vào phòng, rèm cửa Nguyệt Nha lay động.

Trong phòng thực im lặng, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp hít thở.

Đám cung nữ vừa rời đi, Dạ Thần liền thu lại nét mặt nhu tình biết vâng lời. Về mặt giờ trở nên thần nhiên lạnh lùng không có cảm xúc đứng ở một bên, tựa giống như thân cây ở bên ngoài cửa sổ kia.

“Chúng ta đi thôi.”

Lãnh Loan Loan đứng dậy, quần áo tung bay. Dáng vẻ thanh thoát tự nhiên, mang theo vẻ mặt lạnh lùng. Lúc này đám nữ nhân kia sợ là không đủ kiên nhẫn chờ đi. Mỗi khê nhếch lên một cái, có chút ác ý nghĩ.

Dạ Thần đi theo phía sau nàng, dung mạo bình thường, cung trang bình thường. Đôi mắt lạnh như nước, không có cảm xúc. Y như hần lời nói, hần chính là cái bóng của nàng. Có ai để ý tới một cái bóng bao giờ đâu?

Hai người đi đến ngoài chính điện, các cung nữ hạ người hành lễ.

Lãnh Loan Loan phất tay ngăn lại các nàng, lẳng lặng đứng ở ngoài điện. Từng cơn gió khê thổi qua làm lay động y bào của nàng, y phục màu vàng so với ánh dương quang càng thêm sáng lạn. Nhưng mà khuôn mặt kia lại mang theo vẻ lạnh lùng, khiến cho tiết trời ấm áp dường như bị xé rách.

Các cung nữ nhìn tiểu Hoàng hậu không tiến vào điện, trong lòng cảm thấy khó hiểu. Hàn khí từ trên người nàng tỏa ra làm cho bọn họ sợ hãi cúi đầu xuống, miệng cảm như hén.

Trong điện, thật là ồn ào.

Lấy bàn tay ngọc che miệng, Lâm Nhã Như nhìn các phi tần đang hoa môi múa mép, dùng những lời lẽ công kích tiểu Hoàng hậu. Nàng cười đến đắc ý vạn phần, nàng muốn làm cho tiểu nha đầu kia trở thành tâm điểm ọi người chỉ trích.

“Ta thấy chúng ta nên đi thôi.” Phi tử mặc áo váy màu hồng nhạt bất mãn nhíu mi nói, “Sắp tới buổi trưa rồi, xem ra tiểu Hoàng hậu kia nhất định là cố ý để cho chúng ta phải chờ đợi.” Tiểu nha đầu kia người không lớn, mà gan cũng thật lớn a. Cứ nhiên để cho đám tỷ muội các nàng ở trong này chờ đợi nàng lâu như vậy.

“Hừ, ta xem nàng là muốn ra oai phủ đầu với chúng ta” Phi tần mặc quần áo màu phỉ thúy cũng thêm miệng vào.

“Ra oai phủ đầu?” Một phi tử khác cao ngạo ngẩng đầu, “Chỉ bằng nàng? Dù sao cũng chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi.”

“Suyt.” Phi tử mặc y phục màu trắng làm dấu im lặng, “Lý phi, cẩn thận bị nàng nghe được.”

“Nghe được thì như thế nào?” Lý phi cau mày, “Dù có nghe được thì nàng cũng chỉ là một đứa nhỏ chín tuổi lừa đảo mà thôi. Một tiểu nha đầu có thể làm cho nghiêng trời lật đất sao?”

“Lý phi muội muội nói lời này sai rồi.” Khương Uyển Uyển dịu dàng cười, “Nàng tuy nhỏ tuổi, nhưng dù sao nàng cũng là Hoàng hậu của Thiên Diệu Hoàng triều. Là chủ tử của chúng ta.”

“Uyển tỷ tỷ.” Phi tử mặc váy áo màu hồng nhạt cười ngọt ngào, giống như vì nàng bênh vực kẻ yếu. “Thái Hậu rõ ràng là vừa ý tỷ tỷ, kết quả lại bị một tiểu nha đầu chiếm tiện nghi. Muội muội thực cảm thấy bất bình thay cho người a.”

“Đúng vậy.”

“Đúng vậy.”

“.....”

Các phi tử khác cũng phụ họa theo.

“Muội muội lời này cũng không thể nói.” Khương Uyển Uyển vẫn là dịu dàng cười, cũng không có sinh khí. “Nếu để cho Hoàng hậu nghe được, thì phải làm sao bây giờ?”

Thấy nàng biểu tình như thế, Phi tử mặc váy áo màu hồng nhạt ngượng ngùng cười gượng. Lâm Nhã Như đáy mắt hiện lên vẻ khinh thường quang mang, Khương Uyển Uyển này thật là giả tạo.

“Ta phải đi.” Bạch Mị nương cũng không còn muốn cùng đám nữ nhân này lãng phí thời gian, nếu tiểu Hoàng hậu không đến, nàng chờ còn có cái ý tứ gì.

“Ai, Mị quý phi, người...”

Chúng phi tần nhìn Bạch Mị nương đằng hoàng làm càn, trong lòng lại hiện lên sự hâm mộ cùng với đố kỵ. Hâm mộ nàng ngay thẳng tính tình, lại đố kỵ nàng dùng sắc đẹp mê hoặc Hoàng Thượng.

Bạch Mị nương chớp chớp mi, lắc lắc eo thon nhỏ đi ra ngoài. Lại đột nhiên dừng lại, mọi người theo nhìn lại. Đã thấy tiểu Hoàng hậu đi tới.

“Tham kiến Hoàng hậu.”

Mọi người mặc dù không cam lòng, nhưng cũng không thể không tuân theo quy củ hành lễ với Lân Loan Loan.

Lân Loan Loan không nói lời nào, nàng bước tới chủ vị trên điện ngồi xuống.

Không khí trở nên cổ quái, chúng phi tần quỳ trên mặt đất, không có mệnh lệnh của Hoàng hậu, các nàng ai cũng không dám đứng dậy. Đầu gối truyền đến cảm giác lạnh như băng, khiến cho các nàng nhú nhú mi. Ánh mắt dò xét, đã thấy vẻ mặt tiểu Hoàng hậu thản nhiên giống như không muốn mở miệng cho các nàng đứng lên. Người nào người nấy tức giận, trong lòng mắng to nàng.

“Hãy bình thân.” Thật lâu sau, Lân Loan Loan rốt cục mở miệng. Thanh âm lạnh lẽo giống như băng, đem không khí trong điện lập tức lạnh đến cực điểm.

“Tạ Hoàng hậu.”

Nguyên vốn cho rằng nàng dù sao cũng chỉ là một cái tiểu nha đầu, đám phi tần hai mặt nhìn nhau, tiểu Hoàng hậu này, khí thế kia, vẻ mặt kia như thế nào thấy không giống một nữ oa bình thường. Bọn họ định ra oai phủ đầu nàng, nhưng hiện tại người người trong lòng cảm thấy bồn chồn.

Các nàng ai cũng không lên tiếng, không khí dường như bị buộc chặt lại.

Lâm Nhã Như nhìn Lân Loan Loan ngồi trên điện thượng, trong lòng khẽ run lên. Tiểu Hoàng hậu Kia có vẻ mặt nhưng lại cùng Hoàng Thượng như thế giống nhau, lãnh ngạo, bề ngoài, giống như đại thần cao cao tại thượng coi thường nhân loại nhỏ bé. Tiểu Hoàng hậu này không phải là một nhân vật đơn giản, điều này làm cho nàng hoảng hốt không thôi.

Khương Uyển Uyển trong lòng khẽ động, nhưng nhanh như chớp khôi phục lại vẻ dịu dàng trên mặt, nở nụ cười nhẹ.

Bạch Mị nương ánh mắt quyến rũ nhú nhú, biểu tình diễm đam không thay đổi.

“Hoàng hậu nương nương, nô tì mang đến một chuỗi ngọc phật, cung chúc nương nương cùng Hoàng thượng vĩnh kết đồng tâm.” Phi tử mặc váy áo màu hồng nhạt thấy tiểu Hoàng hậu tựa hồ có vẻ khó đối phó, lập tức thay đổi thái độ. Nói xong liền sai cung nữ bên người đem ngọc phật trình lên, giao cho Dạ Thần trình lên Lân Loan Loan.

Lân Loan Loan hơi hơi nhìn lướt qua ngọc phật trong tay Dạ Thần trình lên, khóe miệng ngoéo một cái, cười lạnh. Mới vừa rồi ở ngoài cửa, nàng nhưng là nghe thấy hết rành mạch mọi tình hình trong phòng. Lúc bước vào, trong nháy mắt nàng đã thăm dò đại khái tình huống của đám phi tần. Trong đám phi tần thì chỉ có ba người là nổi bật nhất. Nữ tử có bộ ngực diễm lệ quyến rũ hẳn là Lý Mị quý phi, nghe đồn là nàng bằng cơ ngọc cốt, mùi thơm quyến rũ, đẹp nhất hậu cung. Người thứ hai là Uyển quý phi, cháu gái của Hoàng thái hậu, nàng là một nữ tử khéo léo; Người còn lại là Lâm Nhã Như, nữ nhi của Lâm Tể tướng, cũng là một nữ tử tâm cơ thâm sâu. Điều này không phải là càng thú vị sao?

“Vĩnh kết đồng tâm?” Lãnh Loan Loan khinh thường quét mắt liếc nhìn đám phi tần một cái, “Bản cung như thế nào nghe được có người muốn thị uy ra oai phủ đầu với bản cung?”

Bị ánh mắt nàng nhìn qua, chúng phi tần trong lòng run sợ. Sau lại nghe nàng hỏi những lời này, cả đám lặng im thín thít không dám mở miệng.

“Bản cung chính là chín tuổi tiểu nha đầu, có thể làm cho nghiêng trời lật đất không phải sao?” Lạnh lùng, đôi mắt giống như mũi tên nhọn. Màu vàng phượng hoàng lãnh lệ thêu trên y phục như muốn giơ lên vũ trảo, giống như muốn xé rách người các nàng.

“Hoàng hậu nương nương tha tội.”

Chúng phi tần quỳ trên mặt đất, mấy nữ tử từng nói những lời này run như cây sậy. Trên cái cái trơn bóng, mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra, các nàng sợ hãi.

Lâm Nhã Như, Khương Uyển Uyển, Bạch Mị nương cúi đầu xuống che dấu đi ánh mắt kinh ngạc. Không nghĩ tới, tiểu Hoàng hậu này không lựa chọn lấy lòng người, mà ngược lại thẳng mặt cùng các phi tần là địch. Nàng là thông minh hay là đang cuồng vọng đây?

“Hừ...” Lãnh Loan Loan lạnh lùng hừ nói, “Chư vị nương nương hầu hạ bệ hạ cũng không phải mới được mấy ngày, cứ nhiên còn không hiểu rõ được quy củ của hậu cung sao?”

Mọi người câm như hến.

“Tất cả đều trở về đi, cung quy hậu cung chép thành một trăm bản, ngày mai đem nộp cho bản cung.”

Trừng phạt người khác cũng có hai loại, một loại là không đủ thông minh mới làm thương tổn thân thể người khác. Nếu nàng làm bị thương đám phi tử này, chỉ sợ ảnh hưởng đến thanh danh của nàng; Loại thứ hai đó là trừng phạt cũng phải làm cho các nàng không thể nói được lời nào.

Một trăm bản cung quy? Chúng phi tần âm thầm kêu khổ, chỉ sợ viết mỗi tay cũng khó mà hoàn thành. Nhưng Hoàng hậu đã hạ lệnh, các nàng cũng vô pháp phản bác.

“Nô tì cáo lui.” Trong lòng mọi người thật bức bối a, rõ ràng là định ra oai phủ đầu nàng. Không nghĩ tới ngược lại bị nàng ra oai phủ đầu trước.

“Tưởng ra oai phủ đầu với ta sao?...” Lãnh Loan Loan nhìn thân ảnh đám phi tần đi xa dần cười lạnh, “Các người còn không đủ trình độ.”

Dạ Thần khẽ nhếch môi, một đám nữ tử ngu ngốc.

Muốn cùng với tiểu thư so đấu, quả thực là tự tìm chết!

58. Q.1 - Chương 58: Mặt Nạ

Choang.

Chiếc bình hoa trân quý bị ném xuống đất vỡ tan, nát bấy.

Mấy cung nữ đứng ở một bên, miệng câm như hến.

Nữ tử hai tròng mắt lóe ra ánh sáng điên cuồng quang mang, nhìn đông hỗn độn trên đất mà vẫn chưa hết giận. Cầm bào màu lam ôm lấy thân người nàng, đôi mi chớp chớp, mắt ngọc mảy mai, phiến má hồng nhuận, nét mặt vốn dịu dàng tươi cười giờ không còn nữa.

Cửa phòng mở rộng, gió xuân tràn vào.

Mái tóc đen dài theo gió lay động, cả người lệ khí dâng lên. Nếu nói lúc nàng dịu dàng mỉm cười giống như một đóa cúc hoa xinh đẹp, thì giờ phút này nàng lại như một thân cây ở trong bão táp gào thét giận dữ, dùng toàn thân khí lực mà phát tiết ra sự bức bối trong lòng.

Các cung nữ run run, người khác chỉ biết Uyển Phi thanh nhã khả ái, biết lấy lòng người. Ai cũng hâm mộ các nàng có chủ tử tốt, nào ai có thể biết được ở đằng sau vẻ dịu dàng kia là sự lợi hại bao nhiêu. Khuôn mặt xinh đẹp giờ hung dữ giống như sài lang, đôi mắt lóe ra u quang như muốn xé xác một ai đó.

Khuông Uyển Uyển quét mắt nhìn đám cung nữ đang run rẩy đứng ở một bên, trong lòng buồn bực chán ghét. Tất cả đều là một đám phế vật, không một ai có thể giúp được nàng.

“Biến, tất cả đều cút hết đi.”

Choang.

Lại là một vật phẩm trân quý nữa bị đập vỡ, từng mảnh nhỏ bén nhọn bay thẳng về phía các cung nữ.

“Nô, nô tỳ cáo lui.”

Các cung nữ mặt thất sắc, cơ hồ như chạy trốn lao ra bên ngoài.

Đều là vì tư lợi gì đó.

Khuông Uyển Uyển trong lòng lẩm bẩm nói, ánh mắt có vẻ lo lắng. Hai tay túm lấy tấm rèm lụa màu hồng nhạt, nảy sinh ý tưởng ác độc.

Tấm rèm lụa màu hồng nhạt bị hai tay nàng siết chặt giầy xéo rách thành từng mảnh nhỏ, rơi xuống. Giống như một đóa tuyết hoa xinh đẹp phi vũ.

Hai tròng mắt sáng điên cuồng, ý cười ở trong mắt nở rộ. Nụ cười giống như xuân hoa sáng lạn, lại khiến cho người ta nhìn thấy không rét mà run.

Nhu thuận cái gì, khéo léo cái gì, thương yêu cái gì?

Đều là nói dối, hết thảy đều là nói dối.

Hồi còn nhỏ, bọn họ là thanh mai trúc mã, hai đứa vô tư. Hắn đồng ý lớn lên sẽ cưới nàng làm tân nương, nhưng là đâu. Nàng tin tưởng chờ hắn, chờ đợi lại là cái gì? Hắn từ bỏ lời hứa giữa bọn họ đi cưới nhị nữ nhi của Tể tướng, chỉ vì phụ mẫu nàng mất sớm. Nàng dù sao chỉ là bé gái mồ côi được Thái Hậu nuôi lớn. Với thân phận là cháu gái Hoàng Thái Hậu, nhưng nàng cũng không thể so sánh với thiên kim của Tể tướng quyền uy khuyh đảo.

Nàng quên không được lúc hắn nói lời tàn nhẫn: Uyển Nhi, ta không còn yêu ngươi nữa.

Ha ha ha, yêu? Trên đời còn có tình yêu sao?

Nàng đau lòng khôn xiết, nước mắt bị gió thổi bay.

Từ ngày hắn nói với nàng câu nói đó, nàng đã học được cách không rơi lệ, học được cách không yêu người ta.

Tình yêu là cái gì? Yêu bất quá chỉ là độc dược, là tự làm thương chính mình.

Nàng không cần yêu, đôi mắt lóe ra sự kiên định quang mang. Nàng phải trở nên mạnh mẽ, nàng muốn sống cuộc sống thượng đẳng. Muốn cho hắn hối hận, hối hận vì đã từ bỏ nàng.

Dáng vẻ dịu dàng tươi cười trở thành mặt nạ của nàng, một chiếc mặt nạ vô địch. Nàng chiếm được lòng thương hại cùng với sự yêu thích của mọi người xung quanh. Nhất là bác gái của nàng, là cao cao tại thượng Hoàng thái hậu, rất sủng ái nàng. Lưu nàng lại bên người, thậm chí còn cho nàng làm phi tử của con mình.

Trái tim bị thương tổn vỡ nát, nàng không còn tin tưởng nam nhân nữa. Càng không thể bộc lộ lòng mình, chỉ có quyền lực, tiền tài mới là thực chất. Khoảng khắc nhìn nam tử kia quỳ dưới chân mình xưng ‘thần’, nàng rất thống khoái, hắn cũng sẽ có một ngày như vậy.

Dựa vào mặt nạ dịu dàng tươi cười, nàng như cá gặp nước. Tranh thủ lấy tình cảm của đám phi tử kia, mặc cho bọn họ lục đục tranh đấu với nhau, nàng an vị ở một bên xem long tranh hổ đấu, một thân an nhàn. Nhưng từ khi Lâm Nhã Như tiến cung, cuộc sống đã xảy ra biến hóa. Nữ nhân kia tâm cơ thâm trầm, tựa hồ nhìn thấu sự nguy trang của nàng, thường công kích nàng. Bởi vì hai người đều là nhị phẩm quý phi,

nên các nàng địa vị tựa hồ ngang nhau. Tranh đấu gay gắt lại chưa phân thắng bại. Nếu, nếu chính mình bước lên được ngôi vị Hoàng hậu kia, như vậy hậu cung còn có ai là đối thủ của nàng nữa.

Có được mục tiêu, nàng càng thêm cân nhắc lo lắng lòng bác của mình. Bác nàng ngày càng thấy nàng vừa lòng, khen nàng thông minh, hiểu biết, cũng có ý đem ngôi vị Hoàng hậu giao cho nàng. Không ngờ nửa đường lại sát ra cái Lân gia thứ nữ, đem kết quả mà nàng khổ tâm mưu đoạt bấy lâu phá hủy.

Hận, nàng bất quá mới chỉ là chín tuổi tiểu nữ oa, có tài đức gì có thể trở thành Hoàng hậu của Thiên Diêu Hoàng triều.

Nhớ tới sáng hôm nay cùng đám phi tần vẫn an Hoàng hậu, thấy ánh mắt của nàng lãnh lệ. Chỉ sợ tiểu Hoàng hậu này so với Lâm Nhã Như càng khó đối phó.

Đôi bàn tay nắm chặt, lòng bàn tay của nàng lưu lại từng vết đỏ ửng. Nàng không thể để người xem thường, lại càng không thể bị một đứa nhỏ chín tuổi cười trên đầu, nàng phải là người đứng đầu, ngồi trên ngai vàng kia nhìn xuống tất cả đám người dám khinh thường nàng....

Đôi mắt lóe sáng ra hào quang, môi khẽ nhếch lên một cái, khóe miệng nở nụ cười lạnh, nàng sẽ không tiếp tục giận dữ như vậy nữa.

Chín tuổi tiểu Hoàng hậu, người chờ tiếp chiêu đi!

Khẽ vuốt ve sợi tóc, nàng quay đầu nhìn lại, bộ dạng đã trở lại vẻ dịu dàng tươi cười như cũ.

“Xuân Đào.”

“Có nô tỳ.”

Cung nữ mặc bộ cung trang màu hồng nhạt đi đến, nàng có đôi mắt sáng ngời, giống như có thể nói. Nhìn Khương Uyển Uyển đã bình thường tươi cười như cũ, nàng cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm.

“Người đi tìm mấy người tới dọn dẹp lại phòng đi.” Vạn nhất có người tới thăm, nhìn thấy đông hỗn độn này, có thể làm hỏng chuyện.

“Dạ nương nương.”

Xuân Đào lui đi, trong chốc lát liền mang theo ba bốn cung nữ tiến vào đem phòng dọn dẹp sạch sẽ.

Khương Uyển Uyển ngồi trước gương đồng, mặt gương mong lung phản chiếu khuôn mặt dạng rõ mĩm cười. Tóc buông tựa mây, làn mi uyển chuyển. Khi nàng cười giống như đóa hoa nở rộ toát ra ánh sáng ngọc, sắc mặt quen thuộc này lại bỗng dưng xa lạ như thế.

Không biết bao lâu sau, từ trong trí nhớ kia lướt qua hình ảnh một cô gái thuần khiết giờ cứ nhiên trở thành Uyển Phi nương nương dựa vào chiếc mặt nạ đi đeo bám mọi người. Thống hận sao? Có lẽ đi, hận vận mệnh bất công. Nếu không phải cha mẹ nàng mất sớm, nàng như thế nào lại trở thành bé gái mồ côi? Nếu không phải bị hấn vút bỏ, nàng như thế nào lại trở nên đáng ghét như thế?

Đôi bàn tay nắm chặt, khiến cho lòng bàn lưu lại từng vết đỏ hồng. Không thể lại đi suy nghĩ, không thể tiếp tục suy nghĩ. Lắc lắc đầu, sợi tóc tung bay. Quá khứ đã trôi qua, chỉ còn tồn tại trong trí nhớ. Người là phải hướng về phía trước, nàng tự nói với chính mình. Trong đầu xẹt qua hình ảnh của Lâm Nhã Như với khuôn mặt cười lạnh, Bạch Mị yêu mị điềm đậm cười, bộ dáng hoặc ghen ghét hoặc lấy lòng của các phi tần, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh khuôn mặt trắng nõn cùng ánh mắt lãnh lệ của Lân Loan Loan. Đáng vẻ cao cao tại thượng, giống như đang nhìn một hạ nhân nhỏ bé không đáng giá nhắc tới. Mũ phượng trên đầu nàng lóe ra ánh sáng rực rỡ, làn váy thêu phụng hoàng giương cánh muốn bay ấy giống như đang cười nhạo nàng...

Lại một lần nữa, như có một quyền thế nện đánh ở trong lòng Khương Uyển Uyển. Nàng thề muốn lấy lại ngôi vị Hoàng hậu từ tay tiểu nữ oa kia, làm cho đám nữ tử ở hậu cung chỉ có thể đối với nàng cúi đầu xưng thần.

“Xuân Đào.”

Xuân Đào nghe thấy tiếng Khương Uyển Uyển gọi âm ỉ, vội đi đến.

“Chuẩn bị đi Từ Ninh cung.”

Bác gái ở nơi đó, vẫn là không thể buông lỏng, phải bám lấy dựa vào.

59. Q.1 - Chương 60: Nước Đá Bào

“Ừng ục...”

Ngự thư phòng đang im lặng, đột ngột vang lên một trận tiếng vang.

Hiên Viên Đêm buông tấu chương trong tay, quay đầu nhìn lại.

Tiểu thái giám hai tay ôm bụng, vẻ mặt xấu hổ đứng ở nơi đó.

Nguyên lai âm thanh phát ra là từ bụng hắn.

“Hoàng Thượng tha mạng.”

Tiểu thái giám nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Hoàng Thượng, sợ tới mức quỳ trên mặt đất, cầu xin tha thứ.

“Đã đến giờ gì rồi?”

Hiên Viên Đêm đột nhiên hỏi, làm cho tiểu thái giám sửng sốt, sau đó lắp bắp trả lời:

“Đã đến giờ Ngọ, là buổi trưa rồi thưa Hoàng thượng.”

“Đã đến buổi trưa, khó trách a.” Hiên Viên Đêm hướng ra phía ngoài cửa sổ nhìn lại, ánh mặt trời chói lóa, sáng lạn vô cùng.

“Không biết Hoàng hậu hiện đang làm cái gì?”

Hắn đột nhiên hỏi, ánh mắt đen thâm thúy thoáng hiện lên một đạo chói mắt quang mang khi nhắc tới Lân Loan Loan. Nhớ lại lúc buổi sáng khi rời giường, thấy Lân Loan Loan điềm tĩnh ngủ say, trong lòng hắn như chảy qua một dòng nước ấm. Không nghĩ tới, ngày thường vốn lãnh lệ, cao ngạo như thế, nàng cũng sẽ có vẻ đáng yêu khi ngủ như vậy. Khuôn mặt phần hồng, làn mi cong che khuất cặp mắt lạnh lệ, lại đáng yêu như thế. Chiếc mũi nhỏ khéo léo đều đặn hồ hấp, môi phần hồng, tựa như hoa đào thắm ba khoe sắc. Nàng ngủ giống như một pho tượng ngọc, khiến người ta muốn nhéo nhéo khuôn mặt phần hồng kia.

Nếu như không phải lên lâm triều, hắn có lẽ còn có thể cùng nàng ngủ đến lúc bình minh. Thân hình nhỏ bé trong lòng ngực rộng lớn của hắn, giống như hắn đang ôm một pho tượng mềm mại, ấm áp. Hậu cung mỹ nữ đẹp vô số, vô luận là mảnh khảnh, nở nang hay vừa phải, các nàng là do chính mình tuyển chọn. Mà tiểu Hoàng hậu lại cho hắn cảm giác ấm áp, an tâm, yên tĩnh, cái loại cảm giác này như đắm chìm trong gió xuân ấm áp, vứt bỏ hết thấy mọi chuyện nơi phàm trần. Thoải mái, hắn nghĩ rằng, mình ngày càng yêu thích thân hình nhỏ bé mềm nhũn của nàng.

“A?”

Tiểu thái giám nghe Hoàng Thượng nói, sửng sốt một chút, sau đó cuống quýt trả lời.

“Nghe nói hôm nay ở hậu cung, Hoàng hậu nương nương phạt các vị nương nương phải chép cung quy thành một trăm bản.” Tiểu thái giám đem tin tức nghe được thuật lại cho Hoàng Thượng nghe.

Nguyên bản người trong cung đối với chín tuổi Hoàng hậu đều mang thái độ cười đùa. Một cái chín tuổi nữ oa nhi thì đã hiểu được cái gì? Cho dù nàng xuất thân tướng môn cũng bất quá là so với nữ oa bình thường hơn vài phần thành thực thôi. Nếu muốn cùng các vị phi tần tâm cơ thâm trầm so đấu chỉ sợ là không có thực lực a. Nhưng là ngoài dự đoán của mọi người, mới ngày đầu tiên nàng đã cho đám phi tần một cái hạ mã uy, khiến cho tất cả mọi người kinh hãi.

“Nga.” Hiên Viên Đêm nhíu mày, điều này thật thú vị. Vừa mới tiến cung liền đã tạo ình vô số địch nhân, nàng quả thực không phải nữ oa bình thường. Sao chép một trăm bản cung quy, xuy, cũng chỉ có nàng mới có thể nghĩ ra chiêu này. Vừa trừng phạt đám nữ nhân kia, lại vừa có thể lập uy.

“Đi thôi, đi nhìn xem tiểu Hoàng hậu của trẫm một cái.”

Hiên Viên Đem đột nhiên khẩn cấp muốn nhìn thấy nàng, không biết khi gặp mặt, nàng còn có thể ỉnh kinh hỉ như thế nào đâu? Hắn thật chờ mong a.

Tay áo tung bay, hắn kích động hướng Phượng Nghi cung bước nhanh đến.

Tiểu thái giám đứng lảng ngốc một lúc mới lấy lại tinh thần. Vội vàng đuổi theo hô lớn:

“Bãi giá Phượng Nghi cung.”

...

Phượng Nghi cung.

Muôn hoa khoe sắc, ong bướm dập dờn.

Thái giám, cung nữ bận rộn ra vào Phượng Nghi cung, bọn họ trong tay mỗi người bê một cái hòm. Cũng không biết bên trong có bảo bối gì, người người đều thật cẩn thận.

Trong phòng, Lãnh Loan Loan nằm ở trên xích đu, trong tay cầm xem một cuốn sách cổ.

Dạ Thần dịch dung thành cung nữ Dao Cầm, thân mặc bộ cung trang màu trắng, dẫn các cung nữ đem hòm tới. Đem bên trong gì đó cho vào chiếc bát màu trắng, sau đó chờ đợi chủ tử phân phó.

“Chuẩn bị xong rồi sao?” Lãnh Loan Loan bỏ cuốn sách xuống, giờ phút này nàng không có sự lãnh lệ như ngày thường.

Nhìn đám cốc chén đặt trên bàn, bên trong đựng đầy nước trái cây. Cái thì màu trong suốt, cái thì màu hồng, màu xanh, vàng hoặc màu đen... nước trái cây, ánh mắt nàng lóe sáng ra sự quang mang khác thường.

“Dạ.” Dao Cầm đứng ở một bên, thấp giọng trả lời.

“Tốt lắm.” Lãnh Loan Loan khoe miệng ngoéo một cái, lộ ra dáng tươi cười.

“Bế ta lên.” Nàng hướng Dao Cầm ngoắc ngón tay, ra lệnh nói.

Dao Cầm đi qua bế nàng rời khỏi xích đu, thân hình nhỏ nhỏ mềm mại, ôm vào trong ngực rất là thoải mái. Trên khuôn mặt bình thường lộ ra một chút tươi cười, hắn đem Lãnh Loan Loan đặt ở trên ghế.

Lãnh Loan Loan hai mắt sáng ngời, bàn tay mềm nhũn tiếp nhận chiếc khăn ướt trên tay cung nữ lau tay cho sạch. Sau đó dùng thìa được làm bằng ngà voi đem màu hồng, màu xanh nước trái cây... một đám tưởi lên khối băng đá vụn trong chiếc bát màu trắng mà Dao Cầm vừa bỏ vào khi nãy. Sắc đỏ, xanh, vàng, hồng phấn, đen cùng trắng dung hợp, màu sắc xinh đẹp vô cùng.

Nhìn nước trái cây dần thấm sâu vào bên trong khối băng đá vụn, môi anh đào vi mân, xúc một thìa cho vào trong miệng. Oa, cảm giác lạnh lẽo nháy mắt thành ngọt lịm. Thoải mái, thực thoải mái.

“Thành công.”

Vừa lòng mỉm cười, Lãnh Loan Loan ngoái đầu nhìn lại, thì thấy đám cung nữ, thái giám ở trong phòng đang tò mò nhìn. Tâm tình vui vẻ, Lãnh Loan Loan cũng cho bọn họ mỗi người một chén nếm thử.

Đám cung nữ, thái giám vui mừng kích động. Quỳ trên mặt đất hô to:

“Hoàng hậu nương nương thiên tuế ngàn thiên tuế, tạ nương nương ban cho.”

Dao Cầm tiếp nhận một chén đủ mọi màu sắc Lãnh Loan Loan đưa cho. Tuy rằng không biết đây là cái gì, nhưng thấy biểu tình của nàng thì nhất định là rất ngon, xúc thử một thìa bỏ vào trong miệng, hương vị lạnh lẽo lại xen kẽ ngọt ngào. Khuôn mặt xuất hiện biểu tình kỳ quái, vừa giống như khen ngợi, lại vừa giống như là ngạc nhiên.

“Tiểu Hoàng hậu của Trẫm đang làm gì?”

Hiên Viên Đêm ngăn trở tiếng thỉnh an của thái giám ngoài cửa, cười bước đi vào trong phòng. Lại nhìn thấy một phòng chủ tớ đều đang bưng bát đủ mọi màu sắc gì đó xúc ăn, biểu tình còn thực thoải mái. Ánh mắt chớp chớp, kinh ngạc không thôi.

“Tham kiến Hoàng Thượng.”

Bọn cung nữ, thái giám thấy hoàng thượng tới, liền cả kinh lập tức quỳ trên mặt đất. Có người miệng còn ngậm đá bào, lúc ấy sợ tới mức đành nuốt vội xuống.

“Các người đang làm gì?” Hiên Viên Đêm tò mò hỏi.

Lãnh Loan Loan liếc mắt, hướng đám cung nữ, thái giám đang hoảng sợ quỳ trên mặt đất phất phất tay.

“Các người đều lui xuống đi.”

“Nô tỳ cáo lui.” Cung nữ cùng bọn thái giám giống như được ân xá, cả đám liều mạng chạy nhanh đi ra ngoài.

Dao Cầm do dự trong chốc lát, rồi cũng lui đi ra ngoài.

Trong phòng, chỉ còn lại có Hiên Viên Đêm cùng với Lãnh Loan Loan.

“Tiểu Hoàng hậu, đây là cái gì?”

Hiên Viên Đêm tiến lại gần, xúc một thìa từ ly đá bào được dưới nước ép trái cây lên ăn. Ân, lạnh lẽo lại ngọt ngào, hương vị thật không sai.

“Nước đá bào.”

Lãnh Loan Loan thản nhiên nói, lại xúc một thìa ăn, không thêm quan tâm đến Hiên Viên Đêm.

Hiên Viên Đêm xấu hổ ngồi vào một bên, cũng cầm một chén nước đá bào trên bàn lên ăn. Ừ, quả thực ăn ngon. Lần sau phải bảo ngự thiện phòng cũng làm, mùa hè ăn cái này giải nhiệt rất tốt.

“Nghe nói người phật các phi tần phải chép cung quy.” Tốt, giáo huấn đám nữ nhân ngày thường vốn kiêu ngạo một chút cũng tốt.

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu lên, một ít băng vụn dính ở khóe miệng nàng. Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu nghiêng mà vào, dừng ở trên đám băng vụn. Lấp lánh sáng, tựa như một viên bảo thạch phát ra ánh sáng ngọc loá mắt.

“Người tới tìm ta, là muốn lấy lại công đạo cho đám nữ nhân kia sao?”

60. Q.1 - Chương 61: Kế Sách

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu lên, một ít băng vụn dính ở khóe miệng nàng. Ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu nghiêng mà vào, dừng ở trên đám băng vụn. Lấp lánh sáng, tựa như một viên bảo thạch phát ra ánh sáng ngọc loá mắt.

“Người tới tìm ta, là muốn lấy lại công đạo cho đám nữ nhân kia sao?”

Nam nhân này thật đúng là không khách khí, nàng nhìn hắn xúc ăn hết thìa này đến thìa khác một cách ngon lành...

“Ai, thật là thoải mái.” Hiên Viên Đêm nuốt vào một miếng trái cây màu đỏ, ánh mắt mị mị. Tựa hồ hơi lạnh lẽo đã muốn từ khoang miệng cổ họng rót thẳng vào đáy lòng hắn, nhin không được thoải mái mà thở dài một tiếng.

“Ta mặc kệ người muốn làm gì.” Lãnh Loan Loan nghĩ tới đám nữ nhân kia, cư nhiên dám ở sau lưng đối phó nàng, thật sự là chán sống. Ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Hiên Viên Đêm, chắc hẳn đám nữ nhân kia chạy đến khóc lóc trước mặt hắn đi sao. Ngựa đực nam nhân này tới đây là vì đám nữ nhân kia cầu tình hay là lại muốn tranh luận với nàng? Dù sao mặc kệ hắn muốn làm cái gì. Nếu chọc giận nàng, thì dù là Hoàng đế đi nữa cũng không cho hắn mặt mũi.

“Ta trừng phạt các nàng thì như thế nào?”

Khuôn mặt phần điêu trác ngọc ngẩng cao, ngạo nghễ như đóa hoa mai nở rộ giữa trời đông giá rét, tản mát ra hơi thở cao quý.

Hiên Viên Đêm cũng không có tức giận, trải qua nhiều lần tranh luận với nàng, hẳn nhưng thật ra hiểu rõ tiểu nữ oa này mỗi khi nàng bực bội, chỉ biết là lời nói của nàng chọc cho hắn tức chết. Hắn nhẹ nhàng từ tốn nói:

“Trẫm thật sự không phải vì các nàng mà đến.”

Đám nữ nhân kia không thật an phận, ở trong hậu cung âm thầm làm loạn khiến cho chương khí mù mịt. Trừng phạt các nàng cũng tốt, để cho các nàng bớt đi sự cao ngạo.

“Vậy người tới đây làm cái gì?”

Lãnh Loan Loan tuyệt không tiếp nhận thịnh tình của hắn, lạnh lùng tỏ vẻ mình không chào đón hắn.

Hiên Viên Đêm hạ mắt nhìn xuống, từ khi nào thì hắn liền trở thành người không được hoan nghênh. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng kia, ai, chỉ sợ cũng chỉ có mình nàng dám dùng thái độ như vậy đối với hắn. Bất quá dù sao, hắn cũng chỉ cho phép mình nàng đối đãi với hắn như thế, nếu đối là người khác, thì hắn đã sớm lòi ra ngoài xử trảm từ lâu.

“Trẫm với tiểu hoàng hậu là vợ chồng, tự nhiên ta phải tới chỗ tiểu Hoàng hậu của ta rồi.” Hôn sự không phải là giả, hắn thật lòng muốn lập nàng làm Hoàng hậu. Hơn nữa điều tối trọng yếu đó là, hắn đối với nàng có hứng thú. Hiện tại có nàng ở bên người, hắn đương nhiên muốn thăm dò trên người nàng rốt cuộc cất dấu bao nhiêu chuyện thần kỳ, cũng thuận tiện cho việc bồi dưỡng cảm tình. Tốt nhất là nàng không cần phải trừng mắt lạnh đạm với mình như vậy.

Lãnh Loan Loan đảo mắt trợn trắng, nam nhân này da mặt thật đúng là dày. Mình tỏ vẻ không chào đón hắn, vậy mà hắn còn nói cái gì bồi dưỡng cảm tình. Hắn thật sự sẽ không đem thân thể nhỏ bé của nàng chú ý đi? Nhớ lại lúc ở thời hiện đại, nàng từng xem qua một quyển sách, trong đó nói rằng hoàng cung chính là một tòa đại kỹ viện xa hoa, phi tần đều là kỹ nữ, các nàng chính là bán mình cho riêng hoàng đế. Hoàng đế quyền uy lớn lao, có tiền có thế, không chừng còn có cái gì biến thái ham mê. Tỷ như thích trẻ nhỏ, yêu người cùng giới....

“Đã tới buổi trưa rồi, tiểu Hoàng hậu, chúng ta dùng bữa đi.”

Hiên Viên Đêm làm như không nhìn thấy ánh mắt lộ vẻ kỳ quái của Lãnh Loan Loan, dù sao hôm nay hắn là hạ quyết tâm muốn ở bên nàng. Vừa lúc đến giờ dùng cơm trưa, hắn phát phát tay sai cung nữ chuẩn bị đồ ăn.

Một lát sau, cung nữ, bọn thái giám mang theo từng khay thức ăn, xếp thành đội đi ra. Đem đồ ăn từng món bưng ra bày thành một bàn đầy ắp.

Đồ ăn thật đa dạng, từ rau xanh cho đến thịt rán..., mùi thơm nức mũi.

Lãnh Loan Loan nhìn một bàn đầy ắp đồ ăn, liền cầm lấy đũa làm bằng ngà voi gắp một miếng thức ăn nhỏ bỏ vào trong miệng. Nàng nhai nhẹ nhàng, biểu tình giống như đang thưởng thức cái gì bảo vật vậy.

Hiên Viên Đêm kỳ quái nhìn nàng, ngày thường hậu cung phi tần ở trước mặt hắn dùng cơm đều là cực kì nhã nhặn, cử chỉ tao nhã vạn phần. Nhưng thật ra tiểu Hoàng hậu của hắn tuy rằng cử chỉ tao nhã, nhưng nhìn biểu tình của nàng lại như thế nào cảm thấy không giống như đang dùng bữa?

“Thế nào?”

Nhìn nàng chậm rãi nhắm nuốt, vẻ mặt thản nhiên. Hiên Viên Đêm nhin không được liền mở miệng hỏi.

Lãnh Loan Loan buông đôi đũa làm bằng ngà voi xuống, thản nhiên liếc mắt nhìn hắn:

“Ngự thiện phòng nên thay đổi đầu bếp.”

Bàn thức ăn này ở tửu lâu bình thường có thể xem như sắc hương mỹ vị, nhưng là ở trong miệng của Lãnh Loan Loan thì có điều khủng hoảng. Trước ở Lãnh phủ, nàng ăn không quen thức ăn do đầu bếp nấu, cho nên nhũ mẫu phải đích thân xuống bếp nấu thức ăn cho nàng.

“Phải đổi đầu bếp sao?” Hiên Viên Đêm nửa tin nửa ngờ cầm lấy chiếc đĩa gấp đồ ăn bỏ vào miệng, ân, hương vị cũng giống như mọi khi mà. “Tiểu Hoàng hậu cảm thấy khó ăn sao?”

Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hắn một cái, hoài nghi hắn có phải ăn sơn hào hải vị nhiều quá hay không, đến nỗi vị giác cũng đến hỏng mất.

“Đổi.”

Lạnh lùng nói ra một chữ, đó là quyết định của nàng.

Hiên Viên Đêm nhú nhú đôi mày kiếm, được rồi. Thấy nàng kiên quyết như thế, vậy đổi đi sao.

“Người...”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, nương nương, Hứa công công ở ngoài điện cầu kiến. Nói là có chuyện trọng yếu muốn bẩm báo Hoàng Thượng.”

Hiên Viên Đêm còn chưa kịp nói xong, thì nghe được tiếng cung nữ ở ngoài cửa nói Hứa Mậu muốn gặp hắn.

Hắn nhú nhú mày, có chuyện trọng yếu gì mà khiến cho hắn phải quấy rầy mình vào lúc dùng bữa?

“Cho hắn vào đi.”

“Tham kiến Hoàng thượng, nương nương.” Hứa Mậu quỳ lạy nói.

“Đứng lên đi.” Hiên Viên Đêm thản nhiên nói, “Có chuyện gì trọng yếu sao?”

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, có một phong thư từ hoàng cung Dạ Liêu gửi tới.” Hứa Mậu đem thư hàm trình lên, rồi đứng ở một bên.

“Dạ Liêu?” Hiên Viên Đêm môi bạc khẽ nhếch lên, trong lòng thầm nghĩ, không biết bọn họ lại đang muốn làm cái trò gì? Dem thư hàm mở ra xem, bất chợt hắn tức giận đến xanh mặt.

“Chết tiệt, bọn họ cứ nhiên đem chủ ý đánh tới trên đầu Thiên đệ.” Lời lẽ trong thư mang giọng điệu uy hiếp, nếu hôn sự với Thiên đệ không thành, bọn họ sẽ gặp lại trên biên ải. Hừ, chẳng lẽ Thiên Diệu ta lại sợ Dạ Liêu hắn sao?

Lãnh Loan Loan vươn tay cầm lấy thư tín trên tay Hiên Viên Đêm, dường như không nhìn thấy ánh mắt không đồng ý của Hứa Mậu. Hậu cung nữ tử dám can thiệp việc triều đình? Chính là thấy Hoàng Thượng không mở miệng, nên hắn cũng đành im lặng.

Lãnh Loan Loan nhìn thư hàm, rốt cục hiểu được Hiên Viên Đêm vì sao lại tức giận như thế. Dạ Liêu quốc hoàng đế tự cường thế, rõ ràng là xem thường Thiên Diệu. Bất quá, muốn Hiên Viên Thiên chấp nhận hôn sự? Ánh mắt chợt thoáng hiện lên sự không hiểu quang mang, nàng đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái. Vì cái gì? Bởi vì hắn đối với mình ôn nhu? Hay là tại hắn cùng lão ba giống nhau?

“Dạ Liêu, nên diệt.”

Lãnh Loan Loan lạnh lùng phun ra bốn chữ, đôi mắt sắc bén phụt ra quang mang lãnh lệ không thể xâm phạm.

“Tiểu Hoàng hậu có ý kiến hay gì không?” Hiên Viên Đêm nghe nàng nói như vậy, nhãn tình sáng lên. Nữ oa này cũng không phải là đứa nhỏ bình thường, chẳng những bình tĩnh lại có trí tuệ tuyệt đỉnh.

“Bắc Bang.” Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hắn một cái rồi nói.

“Bắc Bang?” Hiên Viên Đêm nỉ non, đột nhiên ánh mắt sáng lên rạng rỡ. Đúng vậy, hắn như thế nào không nghĩ tới? Bắc Bang cùng với Dạ Liêu quốc cũng là ngăm lược đục với nhau, sao không lợi dụng Bắc Bang, làm cho bọn họ đấu đá lẫn nhau.

“Tiểu hoàng hậu của trăm quả nhiên thông minh.” Hiên Viên Đêm chớp mắt đứng lên, “Trăm hiện tại liền triệu Thiên đệ tiến cung thương nghị việc này.”

“Đừng quên đổi đầu bếp khác đấy.”

Giờ tỵ, thấy Hiên Viên Đêm bước nhanh ra khỏi phòng, Lãnh Loan Loan liền nói với theo.

“Là.” Hiên Viên Đêm quay đầu lại, tà tứ cười.“Xin tuân theo mệnh lệnh tiểu Hoàng hậu.”

Nói xong, hần tiêu sái rời đi, lưu lại một chuỗi tiếng cười.

Hứa Mậu hướng Lãnh Loan Loan cáo lui, trong lòng lại không ngừng suy đoán. Tiểu hoàng hậu này cư nhiên như thế lợi hại, ngay cả Hoàng Thượng luôn luôn cao ngạo nhưng lại cũng nghe lời của nàng. Nay đến tột cùng là chuyện tốt hay là không tốt đây?

61. Q.1 - Chương 62: Phản Kế

Tháng tư trời se lạnh,

Cuối xuân sao rất lạnh?

Gặp lại nàng trong mộng

Tương tư, nàng nào biết.

Tâm ẩm đậm, mộng tan.

Quay đầu nhìn lại

Bóng hình nàng đã tan biến.

Rời xa, rời xa.

.....

Gió xuân ôn nhu, ánh mặt trời ấm áp.

Tường cẩm thạch, ngói lưu ly.

Hoàng cung đắm chìm trong ánh dương quang sáng lạn, kim quang lờ lờ, hoa lệ rộng lớn.

Hai tròng mắt trong suốt như nước suối của Hiên Viên Thiên nhìn cảnh sắc quen thuộc này, trong mắt lại dần dần dâng lên một tầng sương mù. Rành rành quen thuộc như thế, vì sao trong lòng lại dâng lên cảm giác lạ lẫm sợ sệt. Rèm lụa lay động, tựa như tâm tình của hần hiện tại. Rõ ràng là muốn gặp nàng, lại sợ hãi thấy nàng. Sợ hãi tình cảm của mình sẽ làm thương tổn đến mình cũng là hại đến nàng, chỉ vì hiện tại nàng đã trở thành tiểu Hoàng tẩu của hần.

Ta sinh người chưa sinh, người sinh ta đã già. (*)

Bọn họ cũng không có bị thương như câu chuyện xưa, từ đầu tới cuối tựa hồ đều chỉ là mình hần một người bị ai. Hần yêu nàng mà nàng lại không biết; Hần hiểu được tình yêu trong lòng mình đã mọc rễ, nàng lại vào chốn thâm cung đại nội kia, mà mình lại trở thành em chồng của nàng. Chung quy là có duyên mà không phận, chỉ đến gần rồi lại lướt qua nhau.

Cảnh xuân nắng ấm rạng rỡ ở trong mắt hần giường như mất đi nhan sắc, trong mắt hần giờ chỉ là hai màu đen trắng.

“Vương gia, cát tường.” Hứa Mậu mới từ Ngự thư phòng đi ra, liếc mắt một cái liền đã trông thấy bóng dáng Hiên Viên Thiên. Gió xuân phả vào mặt, ánh dương quang nhu hòa, tay áo theo gió lay động, mặt mang nét u sầu. Giống như có điều rối rắm trong lòng, mày khẽ nhíu nhíu.

“Hứa công công.” Thanh âm của Hứa Mậu đem tâm tư đang trôi xa của Hiên Viên Thiên cấp tỉnh lại, hần hướng Hứa Mậu nhẹ nhàng gật gật đầu.

Thật không bình thường!

Hứa Mậu quan sát nhìn Hiên Viên Thiên, ngày thường đều là mỉm cười hề hề, như thế nào Vương gia lại trở nên ưu thương trầm tư như thế? Vẻ rạng rỡ tươi cười trên khuôn mặt hắn đã biến mất, thật sự là có chuyện gì rồi? Hôm nay, đầu tiên là Hoàng Thượng ở trước mặt tiểu Hoàng hậu không có một chút uy nghiêm nào, mà ngược lại là bộ dạng vui vẻ tươi cười; Hiện tại Thiên vương gia lại trầm tư bộ dáng, thật sự là rất không bình thường.

“Vương gia, Hoàng Thượng cho truyền gọi ngài.”

Hiên Viên Thiên môi bạc thần vi mân, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía xa Ngự thư phòng bước đi. Lại đột nhiên cảm thấy đôi chân mình giống như bị trói chặt lại, bước chân nặng nề không thể di động. Trong lòng thực mâu thuẫn, cũng không biết phải đối mặt với huynh trưởng của mình như thế nào? Rõ ràng hắn là ca ca thân thiết của mình, nhưng là hiện tại hắn lại vô tâm cướp đi người mà mình yêu mến? Bất quá là thật vô tâm sao? Hắn đột nhiên nhớ lại vài ngày trước, hoàng huynh luận đàm về Tể tướng và Lãnh tướng quân quyền thế từ từ lớn mạnh. Sợ rằng bọn họ tương lai sẽ có quỷ tâm. Hắn cướp Loan Loan có thể hay không là muốn kềm chế hai người bọn họ sao? Mày khế nhũ, một cái là tối thân thiết huynh trưởng, một cái là tiểu cô nương mà mình yêu thương. Là ai trong bọn họ? Chính mình cũng không muốn bọn họ bị tổn thương.

“Vương gia?”

Hứa Mậu cất tiếng hô nhỏ, thấy Hiên Viên Thiên lại lâm vào trầm tư, hắn chợt nghĩ thầm, Vương gia hôm nay quả thật là không bình thường. Hoàng Thượng đang đợi hắn, hắn cũng có thể trầm tư nửa ngày.

“Ân. Bỏ vương đi vào.”

Hiên Viên Thiên ngẩng đầu lên, mặc kệ chính mình trong lòng như thế nào mâu thuẫn, cũng không có thể không gặp hoàng huynh.

Bước chân nặng trĩu, hắn đi từng bước một hướng tới Ngự thư phòng.

Đứng ở phía sau, Hứa Mậu lắc lắc đầu, thở dài rồi đi.

“Chi dát.”

Cánh cửa phòng được trạm trổ chu sắc hoa văn khê bị đẩy ra, gió xuân ùa vào, mang theo ánh mặt trời từ ngoài phòng chiếu nghiêng mà vào, rực lên một màu vàng óng ánh.

Hiên Viên Thiên mặc Nguyệt Nha trường bào, tà áo theo gió lay động. Hắn toàn thân giống như bị kim quang vây quanh, nhìn tựa như một thiên thần.

Ngự thư phòng lý cửa sổ rộng mở, một mảnh sáng ngời.

Hiên Viên Đêm ngẩng đầu, nhìn Hiên Viên Thiên đi tới. Trên mặt lộ ra mỉm cười, hắn chỉ ôn nhu khi đối đãi với thân nhân.

“Thiên đệ, người đã đến rồi. Ngồi đi.” Gập lại thư hàm, hắn hướng Hiên Viên Thiên phát phát tay.

“Tạ ơn hoàng huynh.” Hiên Viên Thiên đem tâm tư phức tạp chôn sâu xuống tận đáy lòng, khuôn mặt hé mỉm cười. Hắn ngồi xuống một bên, chính là đôi con người kia vốn từng trong veo như nước suối, giờ lại giống như bị bịt kín một tầng sương mù, dường như thiếu đi vẻ chân thực.

“Không biết hoàng huynh tìm thần đệ đến đây có chuyện gì?”

“Người cầm xem đi.” Hiên Viên Đêm đem thư hàm Dạ Liêu quốc quân gửi đến giao cho Hiên Viên Thiên.

“Đây là?”

Hiên Viên Thiên tiếp nhận thư tín xem, khuôn mặt anh tuấn càng ngày càng trầm, rồi trở nên xám xịt.

Cư nhiên muốn hắn cùng Dạ Liêu công chúa thành thân.

Ôn hòa như Hiên Viên Thiên cũng bị khẩu khí cường thế uy hiếp của Dạ Liêu quốc quân ở thư tín chọc giận, chẳng những muốn hắn cùng với Dạ Liêu công chúa thành thân, thậm chí hạ còn nói, nếu không đáp

ứng liền sẽ xung đột vũ trang. Thật khinh người quá đáng. Giấy viết thư bị hấn hung hăng vò nát ở trong tay, mây nhúu thật sâu.

Xung đột vũ trang?

Chỉ sợ đây mới là mục đích của Dạ Liêu đi, hấn vẫn luôn muốn dò xét quốc thổ Thiên Diệu. Giờ lại muốn mượn hôn sự để uy hiếp, thật sự là ti bỉ. Nhưng là nếu không đáp ứng, một khi hai quốc thật sự xảy ra khai chiến, chịu khổ cũng là dân chúng vô tội. Nhưng là giờ phút này, trong đầu hấn lại hiện lên khuôn mặt phẫn nộ của Lãnh Loan Loan. Hiện giờ nàng không thể ở bên hấn nữa. Nhưng hấn lại vẫn như cũ, không thể bỏ tâm tư xuống được. Đuôi lông mày khẽ nhúu lên, trách nhiệm cùng với cảm tình cùng cuốn lấy hấn...

“Hoàng đệ không cần sầu lo.” Hiên Viên Đêm thấy Hiên Viên Thiên thật là buồn rầu, không khỏi nở nụ cười.

“Hoàng huynh?” Hiên Viên Thiên khó hiểu nhìn Hiên Viên Đêm, đây chính là chuyện liên quan đến giang sơn xã tắc, hoàng huynh như thế nào lại bình thường thoải mái thế kia?

“Hừ.” Hiên Viên Đêm nhìn thấu sự nghi hoặc của Hiên Viên Thiên, hấn lạnh lùng hừ một cái, “Mục đích của Dạ Liêu, trăm như thế nào lại không biết? Bất quá...”

Môi bạc khẽ nhếch lên, lộ ra một chút vô vị ý cười.

“Tiểu Hoàng hậu của Trẫm đã vì chúng ta nghĩ ra biện pháp”

“Loan..., tiểu hoàng tẩu?”

Hiên Viên Thiên thiếu chút nữa thất thố nói ra khuê danh của Lãnh Loan Loan, chưa sót mở miệng sửa lại lời nói. Thanh âm ba chữ “tiểu hoàng tẩu” lại giống như mũi kim đâm sâu vào trong lòng hấn, sự đau đớn cơ hồ khiến cho hấn hít thở khó khăn.

Hiên Viên Đêm cũng không có phát hiện ra sự thất thố của hấn, nhưng thật ra ý cười nhẹ nhàng.

“Bắc Bang.” Lợi dụng Bắc Bang kiềm chế Dạ Liêu, khiến cho hai nước đánh nhau. Thiên Diệu hấn ở một bên tọa sơn xem hổ đấu, quả thật là diệu kế. Đôi mắt thâm thúy giương lên, đối với Lãnh Loan Loan hấn càng tỏ ra thích thú. Quả nhiên không hổ là tướng môn chi nữ, trí tuệ hơn người.

“Làm cho Bắc Bang cùng Dạ Liêu đánh nhau?” Hiên Viên Thiên cũng hiểu được, môi vi câu lộ ra chưa sót tươi cười. Nữ tử thông minh tuyệt thế như vậy, cuộc đời này thật là vô duyên với hấn.

“Phải.” Hiên Viên Đêm cười, “Dù sao muốn cho bọn họ cùng nhau tranh đấu, chúng ta phải lợi dụng hôn sự lần này.”

“Ah?” Hiên Viên Thiên thu liễm biểu tình, hiện tại không phải lúc tư vọng nữ nhân. “Ý Hoàng huynh là nói?”

“Bắc Bang không phải cũng có vị công chúa mỹ danh truyền xa sao? Dạ Liêu muốn người thành thân với Dạ Liêu công chúa, chúng ta không bằng cũng đánh tiếng với Bắc Bang có ý cho người cùng Bắc Bang công chúa thành thân. Khiến cho Bắc Bang cùng Dạ Liêu tranh đấu”. Tuy rằng việc này đối với hoàng đệ có chút quá mức, nhưng quốc gia làm trọng, cũng không còn cách nào khác.

“Được.” Hiên Viên Thiên gật gật đầu, chỉ cần hấn không phải thực sự làm hôn sự, liền có thể an tâm bảo lưu đầy đủ thể xác và tinh thần, yên lặng bảo vệ Loan Loan.

“Còn có một người hấn là phải dùng tới.” Đôi mắt Hiên Viên Đêm lóe lên sự nguy hiểm, Bạch Mị nương là gian tế của Bắc Bang, rốt cục có thể lợi dụng.

“Là nàng.”

Hiên Viên Thiên cũng hiểu rõ liền gật đầu, đối với người có thể gây nguy hại cho Thiên Diệu giang sơn, hấn chưa bao giờ mềm lòng.

“Ân.”

Chú thích:

(*) Câu này dựa theo điển tích xưa.

Nhân vật Đào trong câu chuyện nuôi dưỡng tình yêu dành cho người chú Triết Dã của mình, kết cục khi chết nàng chỉ lưu lại một phong thơ: “Yêu Yêu, ta đi, nhưng người không cần lúc nào cũng nhớ ta, lúc nào cũng suy nghĩ về ta, với ta mà nói người có thể hưởng một cuộc sống bình thản, đó mới chính là an ủi lớn nhất của ta.”...

Nguyên tác bài thơ:

“Chung vu tác liễu giá cá quyết định biệt nhân thuyết ngã chấm yêu bất lí

Chích yếu nhĩ dã nhất dạng đích khảng định ngã nguyên ý thiên nhai hải giác đô tùy nhĩ khứ

Ngã tri đạo nhất thiết bất dung dịch ngã đích tâm nhất trực ôn tập thuyết phục tự kỷ

Tối phạ nhĩ hốt nhiên thuyết yếu phóng khí ái chân đích nhu yếu dũng khí lai diện đối lưu ngôn phỉ ngữ

Chích yếu nhĩ nhất cá nhân thần khảng định ngã đích ái tựu hữu ý nghĩa

Ngã môn đô nhu yếu dũng khí khứ tương tín hội tại nhất khởi

Quân sinh ngã vị sinh, ngã sinh quân dĩ lão

Quân hận ngã sinh trì, ngã hận quân sinh tảo

Quân sinh ngã vị sinh, ngã sinh quân dĩ lão

Hận bất sinh đồng thì, nhật nhật dữ quân hảo

Ngã sinh quân vị sinh, quân sinh ngã dĩ lão

Ngã li quân thiên nhai, quân cách ngã hải giác

Ngã sinh quân vị sinh, quân sinh ngã dĩ lão

Hóa điệp khứ tầm hoa, dạ dạ tê phương thảo

Nhất kiến quân,

Như cổ tri,

Tự tăng tương thức,

Tương kiến hà thái trì.

Tư quân quân bất tri,

Dục bả tương tư dữ quân tri,

Quân chi tình ý nhượng ngã tư,

Ngã vi tri âm trường tương tư.

Nhất kiến quân,

Như cổ nhân,

Ái mộ tình thâm,

Tiền thế đích duyên phân.

Tư quân nan kiến quân,

Thường thường tưởng dữ quân tương phùng,

Ngã tư quân xử quân tư ngã,

Chích nguyện quân tâm tự ngã tâm,

Định bất phụ tương tư ý.”

Tạm dịch:

“Chung quy khi đã quyết định, thì dù nhân thế nói ta ra sao ta cũng chẳng màng
Chỉ cần người cũng khẳng định là thế, ta nguyện ý chân trời góc biển cùng người sóng bước
Dẫu biết rằng không có gì là dễ dàng, tim ta vẫn tự thuyết phục chính mình.
Sợ nhất người bỗng nói phải buông tay, thật cần rất nhiều dũng khí để đối mặt thế gian.
Chỉ cần ánh mắt người khẳng định tình yêu của ta còn ý nghĩa.
Chúng ta đều cần dũng khí để tin tưởng sẽ mãi cùng nhau.
Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã lão
Quân hận ta sinh trẻ, ta hận quân sinh sớm
Quân sinh ta chưa sinh, ta sinh quân đã lão
Hận không sinh đồng thời, ngày ngày cùng quân hảo
Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã lão
Ta xa quân chân trời, quân cách ta góc bể
Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã lão
Hóa bướm đi tìm hoa, hàng đêm về cỏ thơm
Vừa thấy quân,
Như cố tri,
Tựa như từng tương thức,
Tương kiến đã quá trễ
Nhớ quân quân chẳng biết,
Muốn nỗi tương tư này quân cũng biết,
Ý tình quân khiến ta nhớ,
Ta là tri âm trường tương tư.
Vừa thấy quân,
Như cố nhân,
Ái mộ tình thâm,
Duyên từ kiếp trước.
Nhớ quân lại khó thấy,
Luôn tương dữ quân tương phù,
Ta nhớ quân trong quân nhớ ta,
Chỉ nguyện tâm quân như lòng ta,
Định không phụ ý tương tư.”

62. Q.1 - Chương 63: Hư Tình

Lầu băng điện ngọc giường uyên ương, mờ hôi đỏ ra trôi hết son phấn.

Rèm lụa lả lướt, liềm mi mỉm cười.

Thanh âm kiều nhuyễn mị mị, tiếng thở dốc trầm thấp.

Không khí nồng nặc mùi ân ái, quân hôm nay hoan lạc.

.....

Sáng sửa sạch sẽ, hương nồng kiều diễm.

Long sàng vàng rực lay động theo tiết tấu, một lát sau mới yên tĩnh trở lại.

Mỹ nhân kéo tấm chăn mỏng, che đầy bộ ngực sữa. Mị nhân như tơ, đỏ mờ hôi đầm đìa.

Đầu gối lên bộ ngực rộng lớn kia, lắng nghe tiếng tim đập. Môi hé cười, nụ cười giống như mật ngọt.

Mấy ngày cô đơn, đêm khuya tịch mịch. Vốn tưởng rằng Hoàng Thượng đã không còn lưu luyến thân thể của nàng nữa, không ngờ tối nay, Ngự tiền tổng quản cư nhiên tự mình hạ chỉ mời nàng đi thị tẩm. Nhiều ngày hờn giận, thoáng cái đã trở thành hư không, Hoàng Thượng quả nhiên là vẫn nhớ tới nàng.

Bước qua ánh mắt hâm mộ xen lẫn sự đố kỵ của đám phi tần, nàng một lòng muốn bay ngay đến bên người Hoàng thượng. Đúng vậy nàng là thám tử của Bắc Bang. Nguyên vốn không thể động tình, nhưng người đầu phải là cỏ cây, sao có thể vô tình. Từ lúc tiến cung tới nay, Hoàng Thượng đối với nàng rất sủng ái, có vật trân quý hiếm lạ luôn mang đến thăm cung của nàng đầu tiên. Hắn đối tốt với nàng, nàng sao có thể nào thờ ơ. Hoàng Thượng vẫn còn là trẻ tuổi anh tuấn, phong độ phi phàm. Một người có quyền thế, có mạo có tài như vậy, khiến nàng không động tâm sao được?

Đúng vậy, nàng đã yêu người mà nàng phải thám thính. Nhưng là nàng dứt khoát, nàng tin tưởng rằng Hoàng Thượng thật tâm thích nàng. Mấy năm như một ngày, tuyệt sẽ không có cảnh “Hồng nhan chưa già, ân đã đoạn” bị thăm.

Cánh tay trắng muốt chạm rãi món trăn, vuốt ve bộ ngực rộng lớn của Hiên Viên Đêm, mang theo vài phần khiêu khích, nàng vờ vẽ ngón tay vẽ loạn trên ngực hắn. Nàng muốn giữ chặt lấy hắn, không sợ sau này thân phận mình có bại lộ, nàng tin tưởng rằng hắn cũng sẽ tha thứ ỉn.

Hiên Viên Đêm híp mắt, nhìn vẻ mặt của Mị nương. Hắn âm thầm trong lòng cười nhạo nàng ngu xuẩn, bàn tay lại phối hợp vuốt ve lên tấm lưng trơn bóng của nàng. Nhưng kỳ quái là thân thể băng cơ ngọc cốt kia, lại không thể châm lên dục vọng trong lòng hắn. Trong đầu hắn phút này, lại hiện lên thân ảnh nhỏ nhắn của tiểu Hoàng hậu đang hồn nhiên say ngủ. Bàn tay hắn cảm giác giống như có thể chạm vào bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng, không biết hiện tại nàng đang làm cái gì?

“Hoàng Thượng.”

Bạch Mị nương cảm giác được Hiên Viên Đêm không yên lòng, trong lòng phập phồng. Thanh âm kiều mị vang lên, giống như tiếng nước chảy khiến người ta nghe xong chỉ cảm thấy trong lòng ngứa ngáy. Thân hình đầy đặn trắng nõn di động trên người Hiên Viên Đêm, hai bầu vú cọt sạt trên ngực hắn. Mị nhân khiêu khích nhìn hắn, làn thu ba trong suốt.

“Như thế nào, ái phi còn không có ăn no sao?”

Hiên Viên Đêm thu hồi tâm tư suy nghĩ, ám muội nhéo một cái vào mông của nàng. Môi khẽ nhếch lên, cười đến tà tứ.

“Ai nha.” Bạch Mị nương thẹn thùng cười cười, “Người ta đã lâu không nhìn thấy Hoàng Thượng, tự nhiên tưởng niệm ngài a.”

“Nữ nhân dâm đẳng”. Hiên Viên Đêm trong lòng thầm nghĩ, biểu tình lại vẫn như cũ tà tứ vạn phần.

“Việc đó là trẫm không phải, hiện tại trẫm liền bồi thường cho ái phi.”

Dứt lời, thân mình cường tráng đề lên thân hình đầy đặn xinh đẹp của Bạch Mị nương.

“Hoàng Thượng, thật là lợi hại!”

Bạch Mị nương thăm thì bên tai Hiên Viên Đêm, hơi thở phì phò.

“Tiểu yêu tinh, cho người nhìn xem sự lợi hại.”

Hiên Viên Đêm bắt đầu di động thân hình, một vòng hoan ái mới lại bắt đầu.

“A, a.....”

Tiếng rên rỉ phóng dăng vang lên liên tục đến tận giờ Dần. Đám công công trực bên ngoài điện nghe được đều đỏ mặt tía tai.

Bạch Mị nương rốt cục được ăn no, Hiên Viên Đêm thừa dịp nàng thiu thiu buồn ngủ, bắt đầu tiến hành chính sự.

“Ái phi, người mệt rồi sao?” Đôi mắt thâm thúy híp lại, cất dấu sự lạnh lùng như băng.

“Ân, còn, còn không có.” Hoàng Thượng tỉnh lực thật tốt. Bạch Mị nương cảm thấy hai mắt muốn híp lại, cũng không có đáp lại lời Hiên Viên Đêm.

“Trẫm không ngủ được, muốn cùng ái phi tâm sự thế nào?” Hiên Viên Đêm nhìn bộ dạng mệt mỏi cực độ của Bạch Mị nương, lại dùng giọng nói ôn nhu lừa gạt nói.

“Hoàng, Hoàng Thượng muốn tán gẫu điều gì?”

Bạch Mị nương nhu nhu ánh mắt, lại vẫn như chìm trong cơn buồn ngủ.

“Vậy liền tâm sự đi.” Hiên Viên Đêm thần nhiên nói, “Hôm qua, trẫm nhận được tín hàm của Dạ Liêu quốc quân. Dạ Liêu quốc càn rỡ đến cực điểm, chẳng những muốn Thiên đệ cưới công chúa của bọn họ, còn uy hiếp nếu Thiên Diêu ta không làm theo, bọn họ liền sẽ xung đột vũ trang. Thật sự đáng giận, người nói có phải hay không?”

“Đúng vậy, rất đáng giận.” Bạch Mị nương phụ hợp nói, thanh âm nhỏ nhẹ.

“Trẫm nên đáp ứng hay không đáp ứng đây?” Hiên Viên Đêm lắc đầu, giống như buồn rầu. “Nếu đáp ứng, Thiên Diêu quốc còn uy danh gì? Nhưng nếu không đáp ứng, khai quốc một khi khai chiến, chỉ sợ lê dân bá tánh bị chìm trong nước sôi lửa bỏng.”

“Đúng vậy, đáp ứng cũng vậy, mà không đáp ứng cũng vậy.” Bạch Mị nương mơ mơ màng màng nói.

“Đúng rồi, ái phi a. Chỉ nói người là còn dân Bắc Bang quốc, đúng không?” Hiên Viên Đêm mở miệng.

“Đối, đối, ta là Bắc, Bắc Bang người.” Bạch Mị nương đột nhiên ý thức được mình đang trả lời cái gì, lập tức từ trong cơn mơ ngủ tỉnh lại. Mở to đôi mắt, kinh ngạc nhìn Hiên Viên Đêm. Đã thấy hẩn biểu tình lạnh nhạt, giống như mọi khi. Trong lòng không khỏi cảm thấy bất ổn, chẳng lẽ hắn đã biết thân phận của mình?

“Hoàng Thượng, ngài vì sao lại hỏi như vậy?” Không có mục đích gì chứ?

“Trẫm nghe nói Lăng Tuyết công chúa của Bắc Bang xinh đẹp như hoa, ôn nhu nhàn nhã” Hiên Viên Đêm biểu tình không thay đổi, cũng không sợ nàng nghi ngờ.

“Cho nên?” Bạch Mị nương nghi hoặc nhìn hắn. Sẽ không phải Hoàng Thượng nghe được mỹ danh của Lăng Tuyết công chúa, nổi tâm lên chứ?

“Ái phi cảm thấy Thiên đệ như thế nào?” Hiên Viên Đêm nhíu mày, cố ý không nhìn vào ánh mắt của nàng.

“Thiên Vương gia?” Bạch Mị nương nhớ tới nam tử luôn mặc áo bào trắng, nụ cười như gió xuân. “Thiên Vương gia tốt lắm a, ngọc thụ lâm phong, ôn nhu như ngọc, hơn nữa tài trí bất phàm.” Hoàng Thượng hỏi Thiên Vương gia làm cái gì?

“Cho nên a...” Hiên Viên Đêm vuốt ve sợi tóc của nàng, mỉm cười nói. “Ái phi không biết là Bắc Bang quốc Lăng Tuyết công chúa cùng Thiên đệ rất xứng đôi sao? Quả thực là trời đất tạo nên một đôi.”

“Nguyên lai là như vậy.” Bạch Mị nương rốt cục hiểu được ý tứ của Hoàng Thượng, nguyên lai hẳn là muốn cho Lăng Tuyết công chúa cùng Thiên Vương gia thành thân. Mị nhân vòng vo chuyển, đề nghị này thật ra không sai. Để Dạ Liêu thu lợi ở giữa, không bằng làm cho Bắc Bang cùng Thiên Diêu cầu thân.

“Ái phi cảm thấy đề nghị của trẫm như thế nào?” Hiên Viên Đêm giương mi lên, nhìn biểu tình của Bạch Mị nương cũng đã muốn nói lên hết thấy, nhưng hẳn cũng không thể làm cho nàng phát hiện ra việc này, vì từ đầu đến cuối là muốn làm cho nàng mắc câu.

“Tốt lắm.” Bạch Mị nương cười rạng rỡ, “Nô tì từ khi tiến cung, cũng chưa một lần về Bắc Bang, nếu công chúa có thể ở đây, cũng xem như là nhìn thấy cổ hương, nô tì cũng có thể giải tỏa nỗi nhớ nhà.”

“Là trẫm đã sơ sót.” Hiên Viên Đêm giống như sẵn sóc vỗ vỗ nàng, “Trẫm ngày mai liền viết thư cấp Bắc Bang quốc quân đề nghị chuyện hôn sự, ngày sau để cho công chúa làm bạn với ái phi.”

“Hoàng Thượng.”

Nghe Hiên Viên Đêm nói như thế, Bạch Mị nương cảm thấy tâm ấm áp. Quả nhiên, Hoàng Thượng đối với nàng là có tình.

“Ngài đối với nô tì thật tốt quá.”

“Đương nhiên, ngươi là ái phi của trẫm, không đối tốt với người thì đối tốt với ai?” Hiên Viên Đêm ôn nhu nói nhỏ.

“Hoàng Thượng, nô tì là người Bắc Bang, dưỡng của nô tì làm quan tại triều. Không bằng để nô tì tu viết thư gửi dưỡng, đề xuất ý kiến cho hẳn, cũng miễn cho Dạ Liêu nghĩ Hoàng Thượng cố ý làm khó chúng, chạm đến binh đao.” Bạch Mị nương thấy Hiên Viên Đêm như thế đối đãi nàng, đương nhiên cảm động tột đỉnh, liền đề cập đến chuyện cầu thân.

“Thật vậy chăng?” Hiên Viên Đêm ngạc nhiên mở miệng, “Ái phi thật sự là vì trẫm suy nghĩ, không hổ là trẫm sủng ái Mị nhi.”

“Hoàng Thượng.”

Bạch Mị nương dựa đầu vào lồng ngực của Hiên Viên Đêm, mị nhân cười đến đắc ý.

Quả nhiên, Hoàng Thượng khó thoát khỏi lòng bàn tay của nàng.

63. Q.1 - Chương 64: Thị Uy.

Tháng tư, hương hoa tràn ngập không gian.

Nơi đình viện muôn hoa đua sắc thắm.

Cánh bướm đẹp xinh tung tăng bay lượn.

Lưu lại ngọc ảnh ở trước mắt.

....

Ngự Hoa Viên.

Cây cối hoa lá sum suê, gió nhẹ thổi, cánh bướm dập dờn bay lượn.

Bạch Mị nương mặc áo cẩm tú la quần màu đỏ, áo nịt ngực màu trắng để lộ làn da thịt trắng nõn nà. Trên đầu cài đôi trâm vàng, tai đeo đôi khuyên ngọc hình bán nguyệt. Mị nhân như tơ, làn môi quyến rũ. Má hồng như rặng mây đỏ, tay áo phi vũ, chằm chằm khoan thai, diễm quang bức người.

Một đám cung nữ theo sau nàng, đầu cúi xuống giống như bị sắc đẹp của nàng uy áp.

Trước mặt, một đám phi tần cũng bước khoan thai mà đến.

Bạch Mị nương giương mi, miệng khẽ nhếch cười đến sáng khoái.

“Yêu, các vị đi đâu vậy?”

“Tham kiến Mị phi nương nương.”

“Tham kiến Mị phi nương nương.”

“.....”

Phi tần có chức phẩm nhỏ hơn so với Bạch Mị nương, đều hướng Bạch Mị phi vãn an, trong lòng lại nghiêng rằng nghiêng lợi thâm hận nàng. Nữ yêu tinh này cả ngày câu dẫn Hoàng Thượng, chính là muốn một mình độc chiếm Hoàng Thượng.

Dẫn đầu nhóm phi tần đến là Nhã phi Lâm Nhã Như, phẩm chức của nàng đồng cấp với Bạch Mị nương. Nàng mặc lam bào, thắt lưng màu trắng ngọc dải. Khăn lụa vắt trên tay, dung nhan như tranh vẽ, mắt ngọc mây ngải. Bàn tay mềm mại, dáng người yếu điệu. Miệng chứa mông lung ý cười, cũng là một mỹ nữ động lòng người. Nhưng cho dù mặt đẹp như Phù Dung, thì cũng không thể so với khuôn mặt tỏa nắng rạng rỡ, yêu mị xinh đẹp của Bạch Mị nương. Trong nháy mắt liền mất đi vài phần nhan sắc, hơn nữa sau nhiều ngày liên tiếp chờ đợi vô vọng, lại không được thấy thánh nhan, nàng sớm tức tối đầy mình. Hiện tại lại nhìn thấy bộ dạng thị uy của Bạch Mị nương liền càng tức giận. Hai bàn tay nàng nắm chặt lại, đem tức giận nuốt xuống.

“Không đi riêng nơi nào cả, gặp ngày đẹp trời, ta cùng với vài vị muội muội cùng nhau đến Ngự Hoa Viên phơi nắng, ngắm hoa xuân.” Lâm Nhã Như thản nhiên nói xong, liền quay đầu lại cùng với đám phi tần nhìn nhau cười.

“Ngày đẹp trời?” Bạch Mị nương con mắt lóe sáng ngược nhìn mặt trời, “Yêu, ngày nắng chói như vậy, không phải sẽ đem làn da phơi nắng phá hư đi sao?” Nói xong, bàn tay mềm làm vẻ ta đây lời kéo tấm che ngực, lồ lộ da thịt hoàn toàn lộ ra ở trong mắt nhóm phi tần.

“Muội muội thật sự là băng cơ ngọc cốt, trách không được Hoàng Thượng yêu thích không buông tay.”

Lâm Nhã Như hung hăng nắm chặt lòng bàn tay, bên ngoài tươi cười nhưng bên trong không cười nổi. Trong lòng thầm mắng: “Chết tiệt yêu tinh, tiểu tiện nhân, người câu dẫn Hoàng Thượng. Quả thực so với kỹ nữ còn phóng đảng, không biết liêm sỉ”.

Nàng lại được sủng hạnh.

Đám phi tần bên cạnh Lâm Nhã Như cũng hận nghiêng rằng nghiêng lợi, nhìn trắng noãn da thịt như thế rõ ràng, làm đau đớn ánh mắt các nàng. Tiện nhân, sẽ có một ngày cũng muốn cho người ném thử tư vị một mình ngồi trông phòng.

“Đúng vậy, ai nói ta trời sinh xinh đẹp mà không có chí tiến thủ chứ.” Bạch Mị nương đắc ý vươn cánh tay mềm mại trơn bóng, “Hôm qua ban đêm a, Hoàng Thượng nhưng là hung hăng muốn ta vài lần.”

“Thật không biết xấu hổ”.

Lời nói của Bạch Mị nương làm cho vẻ mặt của nhóm phi tần hết đỏ lại đen. Người người ánh mắt như lửa, nhìn chằm chằm Bạch Mị nương.

Bạch Mị nương tựa như không nhìn thấy, nhẹ xoay vòng eo.

“Ai nha, mới đứng một lát mà đã thấy mệt mỏi. Ta muốn trở về nghỉ ngơi, các người chậm rãi phơi nắng đi.” Nói xong, phong tình vạn chủng trừng mắt nhìn, tựa như mặt trăng ghênh ngang lướt qua ánh sao nhỏ mà đi.

“Đúng rồi.” Nàng đột nhiên đứng lại, môi anh đào giương lên, lộ ra tà ác tươi cười. “Các người ngàn lần không nên đem làn da phơi nắng nhuộm đen. Bằng không, chỉ sợ đem Hoàng Thượng dọa trụ. Ha ha ha....”

Các cung nữ đứng ở phía sau Bạch Mị nương chỉ cảm thấy sau lưng đã thấm đẫm mồ hôi lạnh. Hôm nay Mị phi nương nương nói chuyện đã động chạm, đắc tội với các vị nương nương, chỉ sợ sau này bọn họ sẽ âm thầm sau lưng đối phó với Mị phi nương nương. Có một chủ tử can rõ như vậy, các nàng cũng thật sự là đáng thương.

“Quá mức kiêu căng phách lối.”

Bạch Mị nương thân ảnh vừa ly khai tầm mắt, chúng phi tần liền đen mặt lại.

“Ỗ vào được Hoàng Thượng sủng ái là có thể không coi ai ra gì sao?” Nữ tử mặc y phục màu trắng vốn không phải là xuất sắc ở trong hậu cung khổng lồ này, hiện tại lại bị Bạch Mị nương cười nhạo, tức giận đến hai mắt bắn ra lửa giận.

“Đúng vậy.” Nữ tử mặc thúy sắc la quần dậm dậm chân, “Không phải là ỗ vào diện mạo hồ ly tinh kia sao? Một ngày nào đó, Hoàng Thượng sẽ bỏ nàng mà thôi.” Quá mức kiêu ngạo, quá cuồng vọng. Tự cho rằng mình được sủng ái, sẽ không đem các nàng đặt ở trong mắt. Nói như thế nào thì các nàng cũng là nữ nhân của Hoàng Thượng.

“Nàng là một cái yêu tinh không biết sống chết..”

“Tiện nhân.”

“Thật muốn cho nàng mấy cái bạt tai.”

“Cắt đầu lưỡi của nàng, xem nàng còn có thể kiêu ngạo như vậy không?”

“.....”

Đám phi tần từng người một thốt ra lời ngoan độc, nét mặt vốn như hoa như ngọc, giờ phút này lại dữ tợn thật đáng sợ.

Lâm Nhã Như nghe các nàng nói một câu, mắng một câu, môi anh đào chỉ mân mê không nói. Chính là đôi bàn tay rịn ra mồ hôi kia đã bán đứng cảm xúc của nàng. “Bạch Mị nương, người chờ đó, nổi nhục hôm nay, ngày khác ta sẽ hoàn lại gấp trăm lần”.

“Tỷ tỷ, người nói xem, nàng có phải hay không quá phận.” Đám nữ tử thấy Lâm Nhã Như đều không có mở miệng, không khỏi tức giận hỏi, giống như muốn nàng ra mặt đối địch, cùng nhau lên án Bạch Mị nương.

“Đúng vậy a.” Một cái nữ tử khác cũng gia nhập đề tài, “Chức phẩm của tỷ tỷ đồng cấp với nàng, nàng dựa vào cái gì cùng ngài nói chuyện như vậy?”

“Đúng vậy, tuyệt không đem tỷ tỷ để vào mắt.”

“.....”

Chúng nữ tử tán thành, chức phẩm của các nàng so với tiện nhân kia thấp. Bị nhục chỉ có thể cho rằng mình xui xẻo, nhưng là Nhã phi sẽ không như vậy, nàng chẳng những phẩm chất cùng Bạch Mị nương giống nhau, mà lại còn là thiên kim của Tế tướng, nào có thể để yên cho tiện nhân kia thị uy?

Lâm Nhã Như nhẹ đưa tay, nhìn đám phi tần mỉm cười nói:

“Bọn muội muội không cần tức giận, tức giận cũng chẳng được việc gì, ngược lại sẽ làm chính mình bị thương.” Xem ra nàng thu phục đám nữ nhân này thật không có uống phí, tất cả đều là đứng về phía nàng.

“Tỷ tỷ, ngài thiện lương lương như vậy. Nếu đổi thành ta, ta khẳng định sẽ chịu không nổi.” Nhìn thấy Lâm Nhã Như ôn nhu ý cười, một cái phi tần hạ phẩm, tính tình nóng nảy nhện không được nói.

“Đúng vậy.” Một phi tử khác tán thành, “Phụ thân tỷ tỷ là Tế tướng đương triều, nếu hần biết tỷ tỷ ngài bị người khi dễ, nhất định sẽ thương tâm.” Con mắt sáng vòng vo chuyển, tốt nhất là để chuyện này đến tai Tế tướng. Bằng vào quyền thế của Tế tướng, Bạch Mị nương kia nhất định không ăn được trái cây ngon. Quý phi thì làm sao? Muốn tìm biện pháp trị nàng, đối với Tế tướng quyền khuynh đảo một phương mà nói, còn không phải là chuyện dễ dàng sao.

“Các muội muội đừng nói nữa.” Lâm Nhã Như như thế nào nghe không ra ý tứ của các nàng, vọng tưởng muốn mượn phụ thân nàng ra tay đến trị Bạch Mị nương cho hết giận. Như vậy sao được. Phụ thân quan chức mặc dù cao, nhưng có một số việc không thể ra mặt. Vạn nhất thủ hạ làm việc không kiêng nể gì, chỉ sợ sẽ liên lụy đến quan đồ của phụ thân.

“Mị phi cùng chúng ta đều là phi tử của Hoàng Thượng, hần là nên đồng tâm đồng lực hầu hạ Hoàng Thượng mới đúng. Nào lại khơi mào gây sự chuyện tình?” Người thông minh khi đối phó với địch nhân thì không

thể động thanh sắc. Cho dù người hận không thể bóp chết nàng, thì cũng không thể biểu lộ ra nét mặt, nếu không hết thấy đều là kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ.

“Ai, vẫn là tỷ tỷ nói đúng.” Phi tử mặc sam váy màu hồng phấn nhũ mây, “Chỉ sợ Mị phi kia cũng không nghĩ như vậy, nàng nha, là ước gì độc chiếm Hoàng Thượng.” Nhớ tới liền giận, Mị phi thật đáng giận.

“Suyt...”

Lâm Nhã Như nhỏ giọng nói, “Cẩn thận có người nghe thấy.”

Chúng phi tần nhìn bốn phía thái giám, cung nữ, lúc này mới im lặng.

Lâm Nhã Như nhẹ vỗ về lòng bàn tay, âm thầm thì:

“Bạch Mị nương, người chờ đó. Ta muốn cho người và tiểu nha đầu kia cùng nhau đến địa phủ làm bạn”.

64. Q.1 - Chương 65: Âm Mưu Giá Họa.

Mặt trăng dần lên cao phía trên ngọn cây. Sao trời lấp lánh. Muôn hoa theo gió lay động. Ban đêm vẫn thật là náo nhiệt. “Chi dát.” Cánh cửa khẽ hé mở, ánh trăng tiêu sái lọt vào phòng, tạo thành một đạo bạch quang thẳng tắp. Nữ tử ngồi trên ghế, mái tóc như mây, dung nhan đẹp như tranh vẽ. Mặc áo Nguyệt Nha la quần màu trắng, dáng người yếu điệu. Ngồi bên cạnh nàng, là một tiểu cung nữ, tóc tết hai bên. Nữ tử cúi đầu xuống, thì thầm nói nhỏ bên tai tiểu cung nữ. Tiểu cung nữ liền tiếp gạt đầu, cuối cùng tiếp nhận một cái chai nhỏ từ tay nữ tử đưa cho, sau đó vội vàng rời đi. Nữ tử nhìn theo thân ảnh của tiểu cung nữ, đến khi thân ảnh nàng biến mất ở ngoài cửa. Hai trông mắt liền híp lại, lóe ra sự lãnh lệ quang mang. Mỗi anh đào khẽ mở, hàm răng trắng muốt dưới ánh trăng lộ ra vài phần khủng bố. Hai bàn tay hung hăng siết chặt lại không một tiếng động, miệng thì thảo nói nhỏ: “Bạch Mị nương, Lãnh Loan Loan, các người hãy cứ chờ đó.” Ngọc Kiều cung. Giường ngủ bằng ngà voi, rèm phủ loạn vũ. Mỹ nhân kéo tấm chăn mỏng, che đầy bộ ngực sữa. Làn mi cong vút thon dài như cánh bướm chập chờn, khuôn mặt xinh đẹp yêu mị. Mỗi anh đào mím chặt, nhịp thở đều đều. Bộ ngực sữa phập phồng, thật là mê hoặc người. Cung nữ gác đêm trong phòng, sau khi đoán nữ tử đã ngủ say sưa thì mới nhẹ nhàng ngoắc tay với gọi một vị tốt tỷ muội. “Ta đi ra ngoài một lát, Dao Thúy, người thay ta canh giữ một lúc với nhé.” Cung nữ mặc cung trang màu phấn hồng chỉ vào bụng, vẻ mặt đau khổ nói. Dao Thúy hé miệng cười trộm, gạt gạt đầu. “Tỷ tỷ, người đi đi. Ta sẽ trông chừng nương nương.” Thấy bộ dáng của Dao Nhạc, tám chín phần là bụng dạ không tốt do ăn uống. “Đa tạ muội muội.” Dao Nhạc thở dài, bộ dáng vô cùng cảm kích. Chân bước nhanh hướng phía ngoài phòng đi đến. Dao Thúy lắc lắc đầu, Dao Nhạc dạo này thường xuyên như vậy. Biết rõ cuối xuân khí hậu biến đổi thất thường, mà còn không chú ý đến ăn uống, chắc lại là ăn lạnh gì đó... Nhìn thấy thân ảnh Dao Nhạc khuất bóng, Dao Thúy mới ngồi xuống một bên, canh giữ cho chủ tử, tiếp tục vì chủ tử gác đêm. Ánh trăng nhu hòa, bao phủ khắp mặt đất. Dao Nhạc sau khi ra khỏi phòng, liền buông bàn tay đang ôm bụng xuống. Chân bước nhẹ nhàng, không còn bộ dáng khó chịu như lúc nãy nữa. Tránh né cấm cung thị vệ, nàng hướng nơi phiến núi giả ở Ngự Hoa Viên đi tới. Phía sau núi giả, một cung nữ khác đã chờ sẵn. Cẩn thận nghe động tĩnh chung quanh, chỉ tới khi có tiếng bước chân truyền đến, nàng mới lách trốn đi, che dấu thân ảnh. Dao Nhạc thật cẩn ở núi giả xem xét chung quanh. Nhìn bốn phía, xác định không có ai. Nàng ngồi xổm xuống, bắt chiếc tiếng mèo kêu: “Meo meo meo meo meo meo.....” Trốn ở phía sau phiến núi giả nơi chỗ âm u, cung nữ nọ nghe được, mày khẽ nhíu lên, vội lách thân mình chui ra kêu đáp lại: “Meo meo meo meo meo meo.....” Dao Nhạc vui vẻ, bước tới chỗ phát ra thanh âm kia. “Người đã đến rồi.” Cung nữ tới trước thấp giọng hỏi Dao Nhạc: “Không có ai phát hiện chứ?” “Không có.” Dao Nhạc lắc đầu, trên đường tới đây nàng thập phần cẩn thận. “Vây là tốt rồi.” Cung nữ kia không có nhiều lắm biểu tình, vội lôi trong túi ra một cái chai nhỏ đưa cho Dao Nhạc. “Đây là cái gì?” Dao Nhạc nhìn cung nữ kia, hỏi. “Là Hạc Đỉnh Hồng.” Cung nữ kia trả lời, vẻ mặt thản nhiên như bình thường. “A?” Dao Nhạc cả kinh, thiếu chút nữa đánh rơi lọ Hạc Đỉnh Hồng xuống đất. Không nghĩ tới, hôm nay chủ tử sai người đưa cho nàng Hạc Đỉnh Hồng, đây là thiên hạ cực độc. Chủ tử muốn nàng làm cái gì? Sợ hãi, sắc mặt nàng có chút ảm đạm xuống. “Nhỏ tiếng thôi, người muốn đem mọi người dẫn tới đây sao.” Cung nữ kia hiển nhiên từng trải hơn so với Dao Nhạc, mặt vẫn không đổi sắc giáo huấn nàng. “Dạ.” Dao Nhạc lí nhí nói, chỉ cảm thấy lọ độc được trong tay nàng tựa như nặng ngàn cân. Rất nặng, hai tay nàng giương như vô lực không thể cầm nắm. Cung nữ kia nhìn sắc mặt ảm đạm của Dao Nhạc, khóe mắt thoáng hiện

lên một đạo hào quang. “Trăm ngàn lần phải thật cẩn thận, không được để lộ cho người khác biết. Càng không thể đem chủ tử cung khai đi ra.” Chủ vong nô cũng vong theo, cùng vinh cùng nhục, sống chết cùng nhau. Dao Nhạc cảm thấy đầu óc hoang mang trống rỗng. Mái tóc đen rủ xuống theo gió loạn bay. Như thế nào có thể khai chủ tử ra được? Chủ tử đối với nàng ân nặng như núi. Nguyên lai là ba năm trước đây, Dao Nhạc chỉ là một hạ đẳng cung nữ làm ở bộ phận giặt giũ quần áo, nên hàng ngày thường bị quản sự cô cô ý thể ức hiếp. Một lần đắc tội với quản sự cô cô, nàng bị phạt đánh. Ngày đó nàng tưởng rằng khó thoát khỏi một kiếp, những tưởng phải chịu thảm cảnh da bong thịt tróc, thì may mắn thay nàng gặp gỡ được chủ tử. Tình cờ hôm ấy Nhã phi nương nương đi ngang qua chứng kiến sự việc và đã cứu thoát nàng. Nàng vĩnh viễn nhớ rõ ngày ấy, Nhã phi mặc trang phục màu trắng, vạt khảm viền vàng, chậm rãi đi tới. Khuôn mặt yêu kiều, nụ cười mỉm trong suốt như gió xuân. Tựa như tiên nữ hạ phàm, giải cứu nàng thoát khỏi số khổ trong cơn nước lửa. Nhã phi ôn nhu, lời nói nhỏ nhẹ hỏi nàng có đau hay không, rồi khẽ vuốt lên vết thương của nàng. Đau đớn tựa hồ giảm bớt đi rất nhiều, cả người nàng giống như bị một đoàn ánh sáng bao vây lấy, thật là thoải mái. Từ thời khắc ấy, nàng liền quyết định theo hầu Nhã phi chủ tử để đền đáp ân đức của nàng. Sau lần đó, Nhã phi đã đem quản sự cô cô đuổi đi. Nhưng lại không có đáp ứng cho nàng đi theo Nhã phi bên người, mà là đem nàng đưa tới Mị phi nương nương bên người, hơn nữa còn dặn dò nàng là không được để lộ cho người ngoài biết nàng và Nhã phi quen biết nhau. Ở trong cung được bốn năm, nàng tự nhiên biết chốn hậu cung phi tần thường xuyên lục đục với nhau, Nhã phi là muốn nàng ở lại Mị phi bên người là muốn nàng làm nội ứng đi. Ba năm qua, không hề nhiều lời, Nhã phi chỉ hỏi nàng một chút tình huống của Mị phi nương nương. Cho nên nàng không nghĩ tới lần này, cư nhiên chủ tử lại đưa cho nàng Hạc Đỉnh Hồng. Chẳng lẽ chủ tử muốn giết chết Mị phi nương nương sao? Nàng run rẩy, chỉ cảm thấy một cổ hàn khí từ gan bàn chân xông lên. “Chủ, chủ tử là muốn dùng Hạc Đỉnh Hồng đầu độc Mị phi nương nương sao?” Cung nữ áo trắng liếc mắt nhìn nàng một cái, nếu muốn giết Mị phi thì cần gì phải chờ đợi ba năm chứ? “Không phải, Hạc Đỉnh Hồng này là dùng để hạ độc Hoàng hậu.” “Hoàng hậu?” Dao Nhạc kinh hãi, tuy rằng nàng chưa từng tiếp xúc với chín tuổi Hoàng hậu. Nhưng nghe bọn cung nữ tỷ muội lên truyền nhau nói, tiểu Hoàng hậu kia khí thế bất phàm, cũng không phải là người bình thường, hạ độc sát hại Hoàng hậu là sẽ bị tru di cửu tộc. “Như thế nào?” Cung nữ kia đem ánh mắt lạnh lùng nhìn Dao Nhạc, “Chẳng nhẽ ngươi đã quên ân tình của chủ tử đối với ngươi??” Uy hiếp, đối phó với loại nữ tử yếu đuối này thì phải dùng biện pháp cứng rắn. “Không, không phải.” Dao Nhạc lắc lắc đầu, “Ân tình của chủ tử, Dao Nhạc trọn đời không quên.” “Vậy là tốt rồi.” Cung nữ áo trắng khẽ nhếch miệng, vừa lòng cười nói. “Ngươi yên tâm đi, chỉ cần ngươi nghĩ biện pháp đem Hạc Đỉnh Hồng trộn vào thức ăn của Hoàng hậu là được.” “Ta, ta.....” Dao Nhạc chần chờ do dự, chuyện này thật sự là đại nghịch. “Yên tâm đi.” Cung nữ kia giương mắt như xem thấu sự lo lắng trên nét mặt của Dao Nhạc, liền vội trấn an nói, “Ngươi không cần phải lo lắng, chủ tử đã lên kế hoạch tốt lắm. Sau khi sự việc thành công, chúng ta liền đem chuyện này đổ lên trên người Mị phi.” Một hòn đá ném trúng hai chim, không phải chuyện tốt sao? “Thì ra là như vậy.” Dao Nhạc cuối cùng mới hiểu, nguyên lai là Nhã phi ghi hận hai người. Là do nàng đổ kị Mị phi được sủng ái, lại hận Lãnh gia thứ nữ đoạt đi ngôi vị Hoàng hậu của nàng. Tuy rằng cảm thấy thực thất vọng, khi tiên nữ trong lòng mình lại là người ngoan độc như thế, nhưng mặc kệ nàng là người như thế nào, dù sao chính nàng đã cứu mình. Lần này, coi như là báo đáp nàng đi. Hai người lại khe khẽ nói nhỏ hồi lâu, rồi mới thật cẩn thận tách ra. Ánh trăng sáng tỏ, gió đêm lành lạnh. Sau khi các nàng rời đi, một đạo thân ảnh khác cũng từ đám núi giả rời đi.

65. Q.1 - Chương 66: Tương Kế Tụ Kế .

Ngon lửa nhỏ màu đỏ nhảy múa ở giữa không trung, xinh đẹp quý dị.

Lãnh Loan Loan nhìn ngọn lửa rạng rỡ sắc hồng, bàn tay mềm mại khẽ vung lên. Một sợi dây thừng liền mắc ngang ở hai cái cột bên tường. Thân ảnh nhỏ nhắn giống như phi yến bay lên trên dây thừng, nằm xuống.

Dây thừng rung rinh đong đưa, Lãnh Loan Loan như đang nằm trên vông đu vậy. Bàn tay nhỏ bé khẽ vươn ra vẽ lên một đoàn họa tiết ở không trung, ngọn lửa theo động tác của nàng mà vũ động. Ngọn lửa nhỏ bừng sáng rực đỏ, tựa như có sinh mệnh nhảy nhót.

Cửa sổ rộng mở, gió đêm từ từ ùa vào.

Mái tóc đen loạn bay, tà áo trắng phấp phới. Chân ngọc dong đưa theo từng tiết tấu, mang theo thân thể nhỏ bé đáng yêu của nàng. Ánh trăng chiếu nghiêng mà vào, chiếu sáng gian phòng, ánh sáng ngọc loá mắt.

Vẻ mặt lãnh lệ trở lên nhu hòa, môi anh đào hé mở, khuôn mặt phấn nộn đáng yêu, hồn nhiên cười khê.

Đây là nàng bắt chước chiêu nằm trên dây của Tiểu Long Nữ, ha ha ha.

.....

Dạ Thần đi đến thăm cung của Hoàng hậu, nhìn thấy một màn quý dị trước mắt.

Lãnh Loan Loan tựa như một tiểu tinh linh, tùy ý thi triển ma pháp hoa lệ. Vẻ hồn nhiên tươi cười trên khuôn mặt kia, xán lạn như ánh trăng rằm, so với ngọn lửa đang nhảy múa trong không trung, càng làm cho người ta khó có thể dời đi ánh mắt.

Nếu không phải chính mắt nhìn thấy, cơ hồ sẽ không có người tin tưởng rằng tiểu tinh linh trước mắt này sẽ là ban ngày tiểu Hoàng hậu ngạo nghễ, cao cao tại thượng Lãnh Loan Loan.

Vẻ tuyệt lệ tao nhã ở trên người một cái chín tuổi nữ oa như vậy, lại không có chút nào đột ngột.

Dạ Thần ngây ngốc đứng nhìn, ánh mắt mang theo vẻ kinh diễm.

Lãnh Loan Loan ánh mắt thản nhiên, nghiêng đầu nhìn cái kia đứng ngây người cung nữ. Nếu không phải biết nàng là Dạ Thần dịch dung thành, nàng còn có thể nghĩ rằng cung nữ kia quả là một đóa bách hợp khuyh thành.

“Vào đi.”

Thanh âm thản nhiên, phá vỡ không khí quý dị.

Dạ Thần thu liễm sự kinh diễm trong mắt, định lại bước chân rồi nhẹ nhàng đi vào.

Lãnh Loan Loan xoay người ngửa lên, sửa lại tư thế nằm. Làn váy tung bay, sợi tóc hỗn độn phi vũ. Bàn tay nhỏ bé vẫn như cũ đùa giỡn ngọn lửa nhỏ, khê cười nói:

“Nói đi, có chuyện gì?”

Ánh mắt hồ hững hờ Dạ Thần nhìn lại, ban đêm hẩn tìm đến mình như vậy, không biết đã xảy ra sự tình gì.

“Thuộc hạ vừa rồi ở Ngự Hoa Viên phát hiện một việc.”

Từ ngày được Lãnh Loan Loan mua về, hẩn quyết định đi theo nàng, Dạ Thần liền tự xưng là thuộc hạ.

Lãnh Loan Loan cũng không giống như là một nữ chủ nhân, nói cái gì mỗi người ngang hàng, không cần bọn họ xưng hô nô tài nô tỳ. Nhưng thật sự ngang hàng sao? Khóe miệng ngoéo một cái, này đều là gạt người mạnh miệng. Chưa từng có chân chính mỗi người đều ngang hàng địa vị, người có tiền, người có quyền, người tài trí hơn người; Nếu người ngay cả ba bữa ăn cũng không ít hơn bần dân, người có thể nói người này quan to quý nhân là ngang hàng sao? Thế giới này là cường giả vi tôn, không có năng lực, người liền chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu xưng thần.

“Nga, có chuyện gì?” Lãnh Loan Loan dừng lại bàn tay nhỏ bé, ngọn lửa cũng liền lặng im không hề vũ động. Tiến cung đã được vài ngày, hoàn toàn không có trò thú vị gì. Vốn tưởng chốn hậu cung đám phi tần thường hay lục đục với nhau, nhưng nay lại thấy lặng im như con mèo nhỏ ngoan ngoãn. Chỉ có Bạch Mị nương kia có vẻ ra mặt một chút. Nhưng dù sao cũng không có chủ động trêu chọc vào nàng. Còn có Hiên Viên Đêm cả ngày bận rộn quốc sự, khiến cho nàng cả ngày nhàm chán, đành phải làm vài trò gì đó như ở thời hiện đại để giải buồn.

“Thuộc hạ nghe được hai người cung nữ nói chuyện với nhau, một người là cung nữ của Nhã phi, một người là cung nữ của Mị phi. Nhưng hai người họ là có quen biết, với lại cung nữ của Mị phi, chân chính chủ tử của nàng lại cũng là Nhã phi.” Ở trong cung ngăn ngấm mấy ngày, Dạ Thần đã muốn cảm nhận được nữ nhân này ngoan độc. Thật sự là nữ nhân càng xinh đẹp thì gai độc càng nhiều, hoàng đế kia nhưng thật ra lợi hại, cơ nhiên có thể chu toàn nhiều độc mỹ nhân bên người như vậy.

“Nga.” Lãnh Loan Loan hai tròng mắt sáng ngời, “Nguyên lai trò chơi đã muốn bắt đầu.” Mấy ngày trước đây, Bạch Mị nương kia được sung hạnh, khiến cho đám hậu cung nữ tử đỏ mắt ghen tỵ. Chắc chắc, Bạch Mị nương kia hương cơ ngọc cốt, đầy đặn mê người, trách không được mọi người đều nói nam nhân chính là động vật ánh mắt, lóa mắt trước cái đẹp. Hiền Viên Đem kia bắt quá chính là như vậy sao?

“Sau lại như thế nào?”

Hai người đến tột cùng nói về chuyện gì? Là hạ độc, hay là thiết kế cạm bẫy? Phim cổ trang trên truyền hình thời hiện đại cũng không thiếu những cảnh đó, bắt quá cũng chỉ có vài bộ như vậy. Không biết Lâm Nhã Như định làm như thế nào?

“Nhã phi nương nương sai người đưa cho cung nữ của Mị phi một chai độc được Hạc Đỉnh Hồng để hạ độc tiểu thư.” Nguyên tưởng rằng là hạ độc Mị phi, không nghĩ tới cư nhiên là hạ độc tiểu thư. Ánh mắt nguy hiểm chột lóe lên, đám thương tổn đến tiểu thư, hẳn tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha các nàng.

“Để ta nói xem nhé.” Lãnh Loan Loan nghiêng đầu, “Các nàng hẳn là tính hạ độc ta, sau đó vu oan cho Bạch Mị nương đi.” Chắc chắc, vẫn là kỹ xảo cũ kỹ.

“Tiểu thư quả nhiên trí tuệ hơn người.” Đôi mắt Dạ Thần mở to, lóe ra sự tán thưởng. Trí tuệ như tiểu thư, như thế nào lại trúng kế của đám phi tần này chứ? Hẳn quả nhiên là lo lắng vô ích.

“Tiểu thư, chúng ta có hay không vạch trần quỷ kế của các nàng?” Vạch trần bộ mặt ngày thường đoan trang của Nhã phi, khiến nàng lộ ra chân diện thực, danh dự lập tức đem quét rác.

“Không cần.” Như vậy không thể có trò hay ngoạn chơi.

Lãnh Loan Loan liếc mắt, đôi đồng tử chuyển động, trong lòng tiểu quỷ tà ác tươi cười.

“Chúng ta sẽ tương kế tựu kế.”

Làm cho các nàng tưởng rằng kế sách thực hiện được, đắc ý tới cực điểm. Lúc đó cho ngã xuống tới, nhất định sẽ rất đau.

“Ha ha ha...”

Tà ác bắt đầu sống lại, tương lai ai dám sau lưng đối phó chúng ta, thì chuẩn bị đỡ đòn đi sao?

Dạ Thần cảm thấy lạnh run, tiểu thư quả nhiên vẫn là tiểu thư. Bộ dáng tươi cười kia thật khủng bố, vừa rồi nhất định là mình gặp ảo giác đi.

“Vậy việc kia, chúng ta phải làm như thế nào?”

Tương kế tựu kế, chẳng nhẽ phải uống Hạc Đỉnh Hồng? Trời ạ, kia nhưng là thể gian cực độc, khó giải.

“Ngu ngốc.”

Lãnh Loan Loan thu hồi vẻ tươi cười, lạnh lùng liếc mắt nhìn Dạ Thần một cái. Nàng tựa hồ nhìn thấu tâm tư của hắn, trí tuệ của người cổ đại thật sự không thể xem là rất cao.

“Người có thể dịch dung, vì sao ta không thể ngất?”

Ngất thì ngất, nhưng tin tức nhất định phải phong tỏa ở trong hoàng cung. Không thể để lọt ra ngoài cung, mình ngất đi không có việc gì, chỉ sợ sẽ khiến cho nhũ mẫu, Lãnh Nguyệt Nhi, phụ thân bọn họ sợ chết khiếp.

“Đó là Hạc Đỉnh Hồng.” Độc được khó giải.

“Hạc Đỉnh Hồng lại như thế nào?”

Lãnh Loan Loan ngón tay hướng chén trà bắn ra, nước trà hóa thành vô số giọt nước mưa ở không trung phiêu vũ. Dưới ánh trăng, lấp lánh trong suốt.

“Thay mặt đối đầu.” Đánh tráo Hạc Đỉnh Hồng, không phải là xong sao?

“Ý tiểu thư nói là...?” Dạ Thần cũng hiểu được, “Đem Hạc Đỉnh Hồng đổi thành mê dược.”

Kế này, thật tinh diệu.

“Ân.” Lãnh Loan Loan gật gật đầu, cuối cùng hiểu được.

“Việc trước tiên cần làm là tráo đổi độc được, mặt khác sau khi ta ngất đi vì mê được, phải phong tỏa tin tức, nhất thiết không được để lọt tin tức tới tướng quân phủ.” Nếu để cho bọn họ thương tâm, chỉ sợ làm hỏng kế hoạch của nàng.

“Dạ.” Dạ Thần gật đầu.

Lãnh Loan Loan nhếch miệng nở nụ cười, tà tứ vạn phần.

Rốt cục có việc để làm, sẽ không còn nhàm chán nữa.

Dạ Thần thở dài, rất nhiều thời điểm hắn đều cảm thấy Lãnh Loan Loan quá mức mâu thuẫn. Lãnh lệ, cao ngạo, trí tuệ, hồn nhiên, tà ác, tựa hồ trên người nàng mọi thứ đều tồn tại. Hoàn toàn là một cái chỉnh thể tổng hợp, khiến cho người ta không thể nắm bắt được tâm tư của nàng.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, gió đêm phả vào mặt, ánh trăng sáng tỏ, mai lại bắt đầu ngày mới đi sao?

66. Q.1 - Chương 67: Tin Dữ

Từ Ninh cung.

Long Tiên Hương lượn lơ, lụa trắng nhẹ phẩy.

Hoàng Thái hậu ngồi trên ghế, ánh mắt mỉm cười.

Một bên, Uyển phi mặc trang phục màu hồng nhạt, làn váy thêu hình hoa đào xinh đẹp nở rộ bằng chỉ bạch tuyến. Thất lưng Minh Nguyệt. Bàn tay mềm mại, xinh đẹp như hoa. Khi thì mỉm cười, dịu dàng e lệ; Khi thì lại rặng ngời lấp lánh, khiến cho Hoàng Thái hậu thỉnh thoảng phát ra vài tiếng cười vui vẻ.

“Thái Hậu, Uyển phi nương nương thật sự là trăm năm khó thấy, huệ chất lan tâm.” Hoàng thái hậu bên người tỷ nữ Tô ma ma lạnh lạnh cười, khích lệ Khương Uyển Uyển.

“Tô ma ma quá khen rồi. Uyển nhi nào có tốt như ngài nói đâu?” Khương Uyển Uyển ánh mắt giống như nguyệt nguyệt, thần nhiên mỉm cười. Tô ma ma này vốn là tỷ nữ bên người mẫu thân của Hoàng thái hậu, giờ vẫn làm bạn theo hầu Thái Hậu. Địa vị có thể nghĩ, Khương Uyển Uyển tất nhiên là kính nể vài phần.

“Tô ma ma nói có lý, Uyển nhi của chúng ta không phải là xinh đẹp linh lung, người gặp người thích sao.” Hoàng Thái hậu cũng rất là yêu thích đứa nhỏ mình nuôi nấng từ bé, nhu thuận lanh lợi, lại đoan trang hào phóng. Cũng không giống như đám phi tần trong hậu cung ngày thường tranh giành tình nhân, lục đục với nhau. Vốn là muốn cho nàng lên làm Hoàng hậu, nắm giữ hậu cung. Bất đắc dĩ, Hoàng Thượng lại cố tình chọn Lãnh gia chín tuổi thứ nữ kia. Đối với Uyển nhi, trong tâm nàng liền sinh ra vài phần áy náy, cho nên đối với nàng cũng là ngày càng sủng ái có thêm.

“Thái Hậu.”

Khương Uyển Uyển then thùng, bộ dáng tiểu nữ nhi xinh đẹp làm cho Thái Hậu cùng Tô ma ma nhìn nhau cười.

“Nơi này không có người ngoài, Uyển nhi vẫn kêu là bác đi.”

Hoàng Thái hậu trìu mến nắm lấy bàn tay của Khương Uyển Uyển, đứa nhỏ này lúc nào cũng như vậy, làm người ta yên tâm. Nhưng nàng càng là nhu thuận, thì lại càng làm cho người ta thêm yêu mến.

“Bác.”

Khương Uyển Uyển khẽ nói, tay kia thì cầm lấy một quả nho đã bóc vỏ trong suốt dịch quả trình lên:

“Bác, Uyển nhi nghe nói quả nho đối với dưỡng nhan rất là hữu hiệu, bác, mời ngài nếm thử.” Mượn hoa hiến phật.

“Được, liền theo người nếm thử.”

Hoàng Thái hậu cười, đem quả nho bỏ vào trong miệng.

“Quả nhiên ngọt lịm.”

“Kia nhất định là Uyển phi trong tâm đối với ngài kính ý.” Tô ma ma trả lời, cười đến ôn hòa.

“Đúng vậy, ha ha a.....”

Hoàng Thái hậu cũng cười lên, Khương Uyển Uyển hai má ửng hồng, giống như bị hai người khích lệ mà ngượng ngùng.

“Chuyện gì lại khiến ấu hậu vui vẻ như vậy?”

Thanh âm sang sảng từ phía ngoài truyền tiến vào, ngay sau đó, Hiên Viên Đêm đi đến. Hắn vẫn như cũ thân mặc Hoàng Long bào, chín con rồng phân bố trên thân áo bào, mở to hai tròng mắt sáng ngời, hữu thần sáng ngời nhìn về phía trước. Tóc đen vấn cao, đầu đội kim quan, cầm một cây trâm ngọc. Tà áo phấp phới bay, tuần mỹ phi phạm.

“Hoàng Thượng cát tường.”

Tô ma ma hướng Hiên Viên Đêm hành lễ, lại nhớ tới Hoàng Thái hậu bên người.

“Hoàng Thượng vạn phúc.”

Khương Uyển Uyển cũng đứng lên, tào nhã hướng Hiên Viên Đêm hành lễ.

“Nguyên lai Uyển phi ở đây, khó trách mẫu hậu vui vẻ như vậy.” Hiên Viên Đêm hướng Khương Uyển Uyển phát phát tay, làm cho nàng đứng lên. Đối với biểu muội cùng nhau lớn lên này, hắn cũng không có nhiều lắm cảm tình. Chỉ biết mọi người đều khen nàng xinh đẹp linh lung, rất là nhu thuận. Sau khi trở thành phi tử của hắn, cũng là người am hiểu ý. Chưa bao giờ nghe nói nàng cùng các phi tần khác tranh giành tình nhân, khiến người chán ghét.

“Hoàng nhi, sao hôm nay lại rảnh rỗi tới đây?”

Hoàng Thái hậu ôn nhu hướng con trai cười cười, đã nhiều ngày hắn bận việc quốc gia đại sự. Thật lâu không có đến Từ Ninh cung thỉnh an nàng, nhưng nàng hiểu được quốc sự làm trọng.

“Mấy ngày này con bận quá, chưa tới thỉnh an ngài được. Hôm nay đặc biệt thỉnh cầu mẫu hậu tha thứ.”

Theo mật báo, nghe nói Dạ Liêu cùng Bắc Bang bắt đầu lục đục. Hiên Viên Đêm tâm tình tốt lắm, môi khẽ nhếch lên, lộ ra vẻ tươi cười.

“Người a.”

Hoàng Thái hậu nhìn bộ dáng thoải mái của con mình, trong lòng cũng rất là vui mừng.

“Hoàng Thượng, khó có dịp hôm nay Thái Hậu vui vẻ như vậy. Không bằng lão nô đi chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn, Hoàng Thượng ngài liền cùng Thái Hậu dùng cơm trưa đi.”

Tô ma ma nhìn thấy hai mẫu tử tâm tình rất tốt, cũng vui vẻ theo.

“Tốt, làm phiền Tô ma ma.”

Hiên Viên Đêm hướng Tô ma ma cười, đối với vị này chăm sóc mình cùng Thiên đệ lớn lên, cho nên hắn rất là tôn kính.

“Đúng rồi, hoàng nhi, như thế nào không nhìn thấy Thiên nhi tiến cung?”

Hoàng Thái hậu nhớ tới con trai út, không khỏi kỳ quái hỏi. Thiên nhi thường xuyên tiến cung đến vẫn an sàng, trong khoảng thời gian này như thế nào càng ngày càng ít nhìn thấy?

“Thiên đệ thay ta ra ngoài làm việc, ước chừng một tháng sau sẽ về.”

Hiên Viên Đêm mỉm cười nói, nhưng ánh mắt lại thoáng hiện lên một đạo do dự quang mang. Hai bàn tay trên đầu gối nắm chặt, không biết có phải hay không hắn đã phạm lỗi gì. Hắn cảm thấy sau đại hôn của hắn, Thiên đệ tựa hồ tránh né chính mình. Lúc tuyên hắn vào cung, ánh mắt hắn cũng là dao động. Còn ánh mắt vốn ngày thường trong suốt của hắn tựa hồ như có một tầng sương mù bịt kín, xem không rõ trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì?

Là do mình bận quá? Không để ý tới Thiên đệ? Hay lúc mình lo hôn sự, hẳn đã xảy ra sự tình gì sao?

Mây hơi nhúu lại, rồi khẽ buông ra. Mặc kệ như thế nào, ở trước mặt mẫu hậu cũng không thể biểu lộ tâm tình dao động. Miễn khiến ấu hậu lo lắng, tổn thương thân thể.

“Nguyên lai là như vậy a.”

Hoàng Thái hậu gật gật đầu, cuối cùng hiểu được.

Khương Uyển Uyển vẫn mỉm cười nghe hai mẫu tử nói chuyện, đôi mắt lóe ra nghi hoặc nhìn Hiên Viên Đêm. Xem ra tâm tình của hắc tử hồ bất đầu dao động, sinh ra sầu lo cảm giác.

“Bác, Hoàng Thượng, Uyển nhi gần nhất vừa tập xong một cầm khúc, xin được gảy ọi người nghe có được không?” Khương Uyển Uyển cười đến dịu dàng động lòng người, còn mang theo vẻ ngượng ngùng, càng khiến cho người thích.

“Tốt, tốt.” Hoàng thái hậu vỗ tay, “Có thể nghe được tiếng đàn của Uyển nhi, ai gia cùng Hoàng Thượng thật có phúc phận nghe a.”

“Hoàng Thượng, ngài nói xem có đúng không?” Trong tâm tư, nàng hy vọng Hoàng Thượng cùng Uyển nhi tình cảm có thể càng tiến thêm một bước. Tuy rằng hai người lớn lên cùng nhau, nhưng luôn luôn cảm giác trung gian như có một tầng ngăn cách.

“Mẫu hậu nói rất đúng.” Hiên Viên Đêm phụ họa, gật đầu.

“Uyển nhi bêu xấu rồi.” Khương Uyển Uyển ngồi xuống bên huyền cầm, ngón tay trắng nõn khẽ lướt trên dây đàn. Thanh âm tao nhã thánh thót ngân vang.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng.....”

Đột nhiên, Hứa Mậu hoang mang rối loạn chạy nhanh tiến vào.

Tiếng đàn ngưng lại, ba người đều quay đầu lại nhìn hắc tử.

“Tham kiến Hoàng Thượng, Thái Hậu, Uyển phi nương nương.” Hứa Mậu quỳ xuống, thanh âm đã có chút dồn dập.

“Hứa công công, có chuyện gì vậy?” Hoàng Thượng thấy Hứa Mậu vốn luôn luôn trầm ổn, cư nhiên như thế kích động, không khỏi gấp giọng hỏi.

“Hoàng hậu bị trúng độc.”

Hứa Mậu kinh hoảng nói, thanh âm càng phát ra chói tai.

“Cái gì?”

Hiên Viên Đêm phút chốc đứng lên, sắc mặt trầm xuống.

“Hứa công công, ngài không nói sai chứ?” Khương Uyển Uyển cũng lắp bắp kinh hãi, “Hoàng hậu như thế nào lại bị trúng độc được?”

“Đó là sự thật.” Hứa Mậu gật đầu, lúc hắc tử mới nghe qua cũng không thực tin tưởng. “Nô tài tự mình đi xem qua, Hoàng hậu hiện tại đã muốn hôn mê.” Khuôn mặt phấn nộn tiểu oa nhi trong nháy mắt trắng bệch nằm ở nơi đó, ai nhìn cũng không kìm được thương tâm.

“Hoàng Thượng, việc này?” Hoàng Thái hậu cũng cả kinh.

“Đi Phụng Nghi cung.”

Hiên Viên Đêm quát to, tay áo tung bay, thân ảnh đã dừng ở ngoài phòng.

67. Q.1 - Chương 68: Không Thể Cứu Người?

Ánh nắng tươi sáng, gió xuân nhu hòa.

Muôn hoa xinh đẹp, thảm cỏ xanh mướt.

Cuối xuân tháng tư, ấm áp lòng người.

Thiên nhiên tươi đẹp, cảnh sắc ưu nhã, không khí trong lành, khiến cho lỗ chân lông thông thoáng, mang lại cảm giác thư giãn ấm áp, giờ dường như đọng phải một bức tường khí vô hình, bị ngăn cản lại ở phía ngoài Phượng Nghi cung.

Long Tiên Hương lượn lờ, hương thơm tràn ngập.

Không khí dường như đọng lại, không khí trong phòng áp lực đến dọa người.

Thái giám, cung nữ ở Phượng Nghi cung quỳ hết trên mặt đất, thân người khẽ run rẩy. Vẻ mặt sợ hãi hít thở không thông, cảm giác như bị nhấn chìm trong sóng biển giận dữ thét gào.

Nhóm Thái y ở Thái y viện sắc mặt ngưng trọng, lắc lắc đầu.

Đám thái giám, cung nữ ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn thần sắc của nhóm Thái y, mọi hy vọng mong manh trong lòng đều vụt tắt. Sắc mặt trắng bệch một mảnh, hai mắt trống rỗng.

“Ô ô ô.....”

Một cung nữ nhất gan nhẹn không được bật khóc nức nở, tiếng khóc phát ra khiến cho không khí dường như bị buộc chặt lại.

Bầu không khí như thế, giống như tia chớp, bão táp đêm khuya.

“Hoàng Thượng giá lâm.”

“Thái Hậu giá lâm.”

“Uyển phi giá lâm.”

Thanh âm một trước một sau vang lên.

Đám thái giám, cung nữ đang quỳ, nhóm Thái y thần sắc ngưng trọng, cả người đều khẽ run lên. Hai tròng mắt toát lên vẻ kinh sợ thất thố, giống như đang nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường đến lấy mạng bọn họ.

Một thân Hoàng bào bước vào phòng, đôi mắt lạnh lùng băng giá, hàn khí bức người. Đôi môi khẽ giật giật, hai bàn tay nắm chặt lại, khắc chế cảm xúc trong lòng.

Ở phía sau hẳn, Tô ma ma đỡ Hoàng Thái hậu, cung nữ dẫn Khương Uyển Uyển, theo sát tiến vào.

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế, Thái Hậu thiên tuế thiên tuế, Uyển phi nương nương thiên tuế thiên tuế.”

Thái giám, cung nữ cúi đầu quỳ lạy, nhóm Thái y cũng hô to quỳ xuống.

Hiên Viên Đêm không nói một câu, đôi mắt thâm thúy gắt gao nhìn chằm chằm nơi Lãnh Loan Loan nằm. Ánh mắt hóa thành mũi tên nhọn, giống như phải xuyên thấu qua tấm rèm phủ.

Tấm rèm phủ Nguyệt Nha tinh xảo treo ở hai bên giường, theo gió khẽ lay động, không nhìn thấy rõ được thân ảnh người nằm ở bên trong.

Rèm phủ che khuất thân hình của Lãnh Loan Loan, nhìn không thấy được thân ảnh nàng, trong lòng Hiên Viên Đêm tựa như bị một tảng đá đè nặng. Không thể tin được, mấy ngày trước kia nàng còn làm ra đồ ăn mới lạ, lại vì hắn hiền kẻ sách, giờ thì... nàng lại đang nằm ở bên trong đó....

Hai bàn tay siết chặt lại, đầu khớp xương kêu lên răng rắc, hắn cất bước xuyên qua đám cung nữ, thái giám, Thái y đang quỳ. Bước thẳng tới chỗ Lãnh Loan Loan, vẻ mặt âm trầm, bước chân nặng nề, tâm tựa như bị ép tới hít thở không thông.

Thái giám, cung nữ quỳ run rẩy, hai hàm răng cắn chặt lại, đem sợ hãi trong lòng áp chế ở miệng.

Nhóm thái y lớn tuổi, râu tóc hoa râm quỳ gối, tuổi già thân hình loạng choạng. Trên lưng đã thấm đẫm mồ hôi lạnh, cùng chờ đợi Hiên Viên Đêm tức giận bộc phát.

Hoàng Thái hậu cùng Tô ma ma nhìn cảnh tượng trong phòng, mày khẽ nhú nhú. Chẳng lẽ Hoàng hậu thật sự là lành ít dữ nhiều?

Khương Uyển Uyển cúi đầu xuống, nhìn không rõ tâm tư trong mắt của nàng.

“Xôn xao.”

Hiên Viên Đêm giờ bàn tay to vén tấm rèm phủ ra, thân ảnh Lãnh Loan Loan say ngủ xuất hiện ở trong mắt hân.

Đây là cái kia lãnh ngọc, không ai bì nổi Lãnh Loan Loan, là tiểu Hoàng hậu của hân sao?

Nắm chặt tấm rèm phủ, bàn tay hân run rẩy, ánh mắt toát ra sự đau xót cùng với nỗi khiếp sợ.

Lãnh Loan Loan đầu cài trâm ngọc, mái tóc đen hỗn độn rối tung. Cặp mắt vốn linh động sắc bén giờ nhắm chặt lại, làn mi cong sụp xuống. Khuôn mặt phấn nộn thường ngày giờ trắng bệch một mảnh, giống như bị phủ một lớp sương mù. Chiếc mũi nhỏ hít thở từng nhịp mong manh. Môi anh đào không có một tia huyết sắc, thoáng thâm đen.

Không, này không phải nàng, tuyệt đối không có khả năng là nàng?

Hiên Viên Đêm ở trong lòng phản bác, bất đắc dĩ nàng lại vẫn như cũ nằm ở nơi đó trước mặt hân, vẫn không nhúc nhích.

Khóe mắt bất giác chảy ra giọt lệ đau thương cùng với phẫn nộ, gân xanh ở hai bên thái dương nhảy lên.

Cung nữ, thái giám, Thái y quỳ trên mặt đất, không dám thở mạnh, giờ phút này Hiên Viên Đêm cả người tràn đầy lệ khí đủ để hủy diệt thiên địa. Chẳng lẽ tiểu Hoàng hậu thật sự đối với Hoàng Thượng trọng yếu như thế sao? Bọn họ không dám đoán, bởi vì đáp án kia là bọn hân không thể thừa nhận.

Hoàng Thái hậu xa xa nhìn Lãnh Loan Loan nằm ở trên giường, kia khuôn mặt phấn nộn nữ oa giờ phút này dường như không có sinh khí. Hai hốc mắt đỏ hồng, tiểu nữ oa này thật đáng thương.

Tô ma ma cầm tay nâng Hoàng Thái hậu, trong mắt cũng lão lệ doanh đầy. Tuy rằng nàng cùng tiểu Hoàng hậu kia chưa từng tiếp xúc, nhưng hiện giờ ai nhìn thấy tình trạng của tiểu nữ oa phấn điêu trác ngọc này cũng phải đau lòng.

Khương Uyển Uyển vịn vào chiếc khăn tay, khóe miệng khẽ nhếch lên một cái, họa xuất một đạo quỷ dị đường cong, rồi sau đó lại chợt biến mất.

“Nói, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Hiên Viên Đêm đưa lưng về phía đám người, gằn từng chữ. Từng chữ đều lạnh như băng mùa đông, như đem mọi người đánh sâu vào hầm đá đông lạnh.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Loan Loan như thế nào lại trúng độc?

Hân không nghĩ ra, dựa vào bản lĩnh của Lãnh Loan Loan, có ai có thể hạ độc hại được nàng? Trừ phi là người thân cận của nàng.

Xoay người lại, ánh mắt lãnh lệ quét nhìn đám thái giám, cung nữ đang quỳ trên mặt đất.

“Là ai phát hiện ra Hoàng hậu trúng độc?”

“Là, là nô tỳ.” Một cung nữ mặc cung trang màu trắng, sợ hãi run rẩy ngẩng đầu lên đáp.

Hiên Viên Đêm nhìn nàng liếc mắt một cái, thấy hai tròng mắt của cung nữ này như nai con vô tội, vẻ mặt đầy kinh hoảng.

“Hoàng hậu sai nô tỳ tới Ngự Thiện phòng lấy canh hạt sen, sau khi nô tỳ mang về thì Hoàng hậu dùng ăn. Chính là khó hiểu, Hoàng hậu bất chợt ngã xuống, sắc mặt trắng bệch, môi mấp máy.”

Tiểu cung nữ hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó, cả người lạnh như băng, mặt không còn chút máu.

“Nô tỳ lúc ấy cũng ở đây.”

Tiểu cung nữ khác bên cạnh cũng vội nói, chứng thực lời nói của tiểu cung nữ này.

Xem ra là bát canh hạt sen có vấn đề.

“Thái y.” Hiên Viên Đêm lạnh lùng nói.

“Bẩm Hoàng Thượng, thần khám nghiệm đồ ăn của nương nương, trong bát canh hạt sen quả thật phát hiện ra thiên hạ cự độc Hạc Đỉnh Hồng.” Thủ tịch Thái y viện Bạch Tư Miếu trả lời.

Hạc Đỉnh Hồng?

Hiên Viên Đêm thở dốc vì kinh ngạc, Hoàng Thái hậu cũng cả kinh lui về phía sau từng bước.

Đến tận cùng là người nào to gan lớn mật, cư nhiên hạ độc tiểu Hoàng hậu Thiên Diệu hoàng triều bằng loại cự độc khó giải này.

“Các người không có chuẩn đoán sai chứ?” Hiên Viên Đêm cố gắng áp chế kích động trong lòng, lạnh giọng hỏi.

“Vi thần xin lấy đầu đảm bảo.” Sự tình trọng đại, sao dám chẩn đoán sai.

“Không có cách gì cứu được sao?” Hiên Viên Đêm bước lại gần giường, bàn tay to nắm chặt bàn tay nhỏ bé lạnh như băng kia, thanh âm khàn khàn nói. Biết rõ Hạc Đỉnh Hồng là thiên hạ đệ nhất cự độc, nhưng hắn vẫn như cũ ôm lấy hy vọng nhỏ bé.

“Chúng thần bất lực.” Nhóm Thái y cúi đầu.

Thật sự không còn phương pháp gì để cứu sao?

Đồng tử thống khổ co rút lại, Hiên Viên Đêm không biết mình đang bị làm sao vậy? Nhưng nghĩ đến việc Lân Loan Loan sẽ vĩnh viễn rời đi mình, trong lòng đau đớn giống như hải triều mãnh liệt, đưa hắn bao phủ, nhấn chìm nơi đáy biển.

Bàn tay to đột nhiên vùng lên, hắn quay đầu nhìn đám quan Thái y chỉ biết kêu bất lực. Đáy mắt hừng hừng lửa giận thiêu đốt, giống biển lửa thiêu trụi cả đồng cỏ. Khớp xương hai tay kêu lên răng rắc, Hiên Viên Đêm chỉ tay vào bọn họ, hung hăng mắng:

“Một đám phế vật, trẫm còn dùng các người làm gì nữa? Người đâu, mang ra ngoài chém đầu.”

“Hoàng Thượng thứ tội.”

Chúng Thái y quỳ xuống đất dập đầu thỉnh tội.

“Hoàng Thượng, việc cấp bách trước tiên là cứu trị Hoàng hậu.” Hoàng Thái hậu mắt thấy mọi người tánh mạng khó giữ được, vội vàng nói. Tuy biết rằng khả năng cứu sống được Hoàng hậu là mỏng manh, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể trước mắt trấn an tâm tình không khổng chế được của con mình.

“Hừ, thuận theo lời Thái hậu. Trước lưu lại đầu của các người.” Hiên Viên Đêm vùng ồng tay áo lên nói, “Bất quá, nếu tính mạng Hoàng hậu khó giữ được, đầu của các người cũng muốn đi theo.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Chúng Thái y nhẹ nhàng thở hắt ra, nhưng lại bị câu nói cuối của Hiên Viên Đêm nhốt đánh vào vực sâu.

Hạc Đỉnh Hồng, thật sự có thể giải được sao?

68. Q.1 - Chương 69: Đường Lang Bộ Thiên, Hoàng Tước Ở Phía Sau

Trên chiếc bàn chu sắc, đặt một cái bể cá. Bầy cá nhỏ ở trong hang bơi lội, làm mặt nước gợn lăn tăn.

Một bàn tay vươn ra, tiếp nhận gói thức ăn cho cá từ tay cung nữ. Một chút một chút một hướng hang cá rải xuống, bầy cá nhanh chóng hé miệng đem đồ ăn nuốt vào bụng.

“Khanh khách lạc.....”

Chủ nhân của bàn tay cười hớn hở, ngón tay thon dài giữ chặt tấm lưới nhỏ nơi cửa hang ngăn cản bầy cá đớp thức ăn. Nhìn chúng nó giãy giụa cố gắng thoát ra, nữ tử lại càng phát ra tiếng cười thoải mái.

Sẽ là như vậy, cho dù thông minh đến đâu, một khi bị người phá hư, thì cũng sẽ phải chịu như chúng nó.

Ánh mắt lóe lên sự lãnh lệ quang mang, nhẹ buông tấm lưới, nàng thu tay lại, miễn cưỡng hỏi:

“Dao Nguyệt còn chưa về sao?”

“Bẩm nương nương, vẫn chưa về.” Cung nữ nhỏ giọng trả lời.

“Vẫn chưa về?” Lâm Nhã Như nhíu nhíu mày, nên là sẽ không có vấn đề gì đi?

“Nương nương, nô tỳ đã về.”

Cung nữ mặc cung trang màu tím trở về, thần sắc thản nhiên.

Lâm Nhã Như hiểu ý gạt đầu, hướng một bên cung nữ phân phó nói:

“Người lui xuống đi.”

“Dạ, nô tỳ cáo lui.” Cung nữ hướng Lâm Nhã Như hạ người hành lễ, rồi lui đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại có Lâm Nhã Như cùng với cung nữ Dao Nguyệt.

Cửa sổ mở rộng, rèm cửa nhẹ lay động.

Không khí thực im lặng, lại mang theo âm mưu hương vị.

“Ra khép cửa lại.” Lâm Nhã Như hướng Dao Nguyệt phát phát tay.

“Dạ, nương nương.”

Dao Nguyệt đi ra cửa phòng, nhìn ngó xung quanh rồi vươn tay đóng chặt cửa lại.

“Chi đất”.

Cánh cửa phòng được khép lại, đem ánh dương quang sáng lạn cách trở ở bên ngoài phòng.

“Tìm hiểu được cái gì rồi?”

Cung nữ bước đến trước mặt nàng, Lâm Nhã Như liền khẩn cấp hỏi. Ánh mắt ngưng trọng, hai bàn tay mềm mại nắm chặt.

“Bẩm nương nương, tiểu Hoàng hậu kia quả nhiên là trúng độc.” Dao Nguyệt hai tròng mắt lóe ra sự bội phục sáng rọi, nương nương quả nhiên mưu kế hơn người.

“Hoàng Thượng rất giận dữ, thiếu chút nữa chém đầu Thái y.”

“Là vậy sao?” Lâm Nhã Như khẽ nhếch môi cười lạnh. Tiểu nha đầu kia lúc này rốt cục không thể tránh thoát khỏi cái chết. Hừ, cho dù Hoàng Thượng ép buộc Thái y viện đám lão già kia thì như thế nào? Nàng cũng không tin còn ai có thể giải được Hạc Đình Hồng.

“Nương nương cơ trí hơn người, các nàng tự nhiên là khó thoát khỏi lòng bàn tay của ngài.” Dao Nguyệt khẽ vuốt mông ngựa.

“Người nha, miệng liền ngọt như vậy.” Lâm Nhã Như bị Dao Nguyệt nịnh nọt liền nhẹ nhàng trách mắng.

“Bước tiếp theo cũng không nên vội vã mà hỏng chuyện.” Kế tiếp là đến phiên tiện nhân kia đi, ánh mắt khẽ híp lại, vội xoay người đứng lên bước tới bế cá, vẻ mặt rất là tà khí.

“Nương nương yên tâm, tuyệt đối sẽ không xảy ra sai sót gì.” Dao Nguyệt vỗ ngực cam đoan nói.

“Tốt lắm.”

Ngón tay thon dài đột nhiên vọt vào trong hang cá, bắt lấy một con. Móng tay sắc bén trong suốt gắt gao đâm vào đôi mắt cá, môi anh đào gợn lên, cười đến tàn nhẫn. Dùng một chút lực, mắt con cá kia đã lồi ra.

Dao Nguyệt kim lòng không được, khẽ rùng mình một cái, cúi đầu xuống không dám nói một câu.

Lâm Nhã Như tao nhã buông con cá vẫn đang giãy giụa ra, hai tròng mắt phụt ra lãnh lệ, khoái ý quang mang.

“Bạch Mị nương, giờ đến lượt người.”

Lạc Hỷ cung.

Khương Uyển Uyển nhẹ nhàng tháo đồ trang sức trên đầu, khê buông mái tóc xuống. Mái tóc đen dài hỗn độn xõa xuống ngang vai.

Cửa sổ sáng sủa, yên tĩnh.

Sắp tới giờ Dậu, mặt trời sắp lặn sau núi. Bầu trời sáng mờ chiếu rọi, thiên không giống như bị vô số ánh sáng ngọc bủa vây, nhìn càng xinh đẹp.

Hương hoa tươi mát, tràn ngập không gian.

Khương Uyển Uyển ánh mắt khê híp lại, bàn tay mềm mại nhẹ vuốt lại mái tóc.

Cảnh tượng tại Phượng nghi cung tái hiện lại trong óc nàng, Hoàng Thượng phẫn nộ, đau thương giống như chích lang mất đi bạn tình. Đôi môi khê nhếch lên, không ngờ rằng hẳn đối với tiểu nữ oa kia có tình cảm chân tình như vậy, thực làm cho người ta khó tin, nhưng đây lại là sự thật. Bàn tay mềm nắm chặt lại, cảm giác nguy cơ trong lòng nhen nhóm dâng lên. Nhưng mà tiểu Hoàng hậu kia hiện giờ đã không còn sinh cơ nằm ở trên giường, sự sống trở nên xa vời. Nàng không hề còn là kẻ cản đường mình nữa, không có nàng, ngôi vị Hoàng hậu bỏ trống. Nàng cách ngôi vị Hoàng hậu liền càng tiến thêm một bước gần, khéo miệng nở rộ tươi cười. Nghĩ tới đây, nàng thực phải cảm ơn người đã xuất thủ kia.

Ai là thủ phạm đây? Hậu cung phi tần nhiều như vậy, nhưng người có khả năng lớn nhất lại là Lâm Nhã Như và Bạch Mị Nương. Hai người bọn họ cùng phẩm cấp với nàng, đều là nhị phẩm quý phi, nhòm ngó ngôi vị Hoàng hậu là đương nhiên. Nhưng tổng quan, nàng cảm thấy chuyện này lại không đơn giản như vậy, sự tình phía sau đến tột cùng còn cất dấu huyền cơ gì?

Lòng có chút hoang mang, nàng cũng sẽ không bị tính kế ở bên trong chứ? Xem ra cần phải cẩn thận đề phòng.

“Thùng thùng.”

Tiếng đập cửa chợt vang lên.

“Vào đi.”

“Chi dát”

Cánh cửa phòng bị đẩy ra, cung nữ Dao Duyệt đi vào.

“Nô tỳ tham kiến nương nương.” Dao Duyệt hạ người hành lễ.

“Ân.” Khương Uyển Uyển nhẹ gật đầu.

“Có chuyện gì?”

“Nương nương, nô tỳ có việc bẩm báo.” Dao Duyệt ánh mắt long lanh, thần bí khó lường.

“Người nghe được chuyện gì?”

Khương Uyển Uyển nghiêng đầu, thần nhiên hỏi.

“Là chuyện liên quan tới Hoàng hậu.” Dao Duyệt nhẹ giọng nói.

“Nga?” Khương Uyển Uyển vừa nghe đến đây, liền cảm thấy hứng thú.

Nàng ngồi thẳng dậy, ánh mắt lóe ra hào quang.

“Nói đi.”

Dao Duyệt gật gật đầu, đem điều chính mình nghe được bẩm báo.

“Nô tỳ đi qua Ngự Hoa Viên, nhìn thấy Dao Nguyệt bên người Nhã phi và Dao Nhạc bên người Mị phi thì thâm to nhỏ. Nô tỳ thấy khả nghi, liền vụng trộm đi theo các nàng. Thấy các nàng trốn vào sau núi giả, nô tỳ cũng tránh ở bên cạnh. Nghe được Dao Nguyệt kia kêu Dao Nhạc làm tốt lắm, Hoàng hậu nương nương quả nhiên trúng độc.”

Khương Uyển Uyển khẽ nhú mày, tinh quang hiện lên.

“Nguyên lai là Nhã phi ra tay.” Quả nhiên là nàng kia âm hiểm tính cách.

“Nhưng là nương nương, nghe Dao Nguyệt kia nói thì rõ ràng là do Dao Nhạc hạ độc Hoàng hậu.” Dao Duyệt nghe được Khương Uyển Uyển nói, vội phản bác.

Khương Uyển Uyển liếc mắt nhìn nàng một cái, có thể mà vẫn chưa hiểu?

“Dao Nhạc kia nhất định là do Nhã phi sắp xếp vào Mị phi bên người.”

“Thì ra là thế.” Dao Duyệt gật gù đầu, tỏ ra hiểu ý.

“Nếu ta đoán không sai, Nhã phi nhất định là muốn đem chuyện hạ độc hại Hoàng hậu giá họa cho Mị phi.” Đôi mắt sắc quắc vòng vo chuyển, quả nhiên là độc kế.

“Nhã phi nương nương thật là ngoan độc.” Dao Duyệt khẽ thốt ra, cư nhiên có thể nghĩ ra mưu kế như vậy.

“Đúng vậy.” Khương Uyển Uyển khẽ nhếch đôi môi anh đào một cái, “Dù sao đây cũng là chuyện tốt.”

“Ý tứ của nương nương là?” Dao Duyệt phỏng đoán.

“Nàng có thể hạ độc hại Hoàng hậu, sau đó giá họa cho Mị phi. Chẳng lẽ chúng ta lại không thể sử dụng kế sách của nàng, đem nàng chủ mưu tố ra?” Bàn tay mềm mại khẽ vươn ra, môi anh đào thối nhẹ. Kế sách là tuyệt diệu, nhưng đến tay nàng thì lại càng tuyệt diệu hơn.

Đường lang bộ thiên, hoàng tước ở phía sau.

Xem Lâm Nhã Như kia chích đường lang có hay không tránh thoát nàng này chích hoàng tước, ha ha.

69. Q.1 - Chương 70: Tâm Tình Thổ Lộ

Mặt trăng đã lên cao, gió đêm nhẹ thổi.

Phượng Nghi cung tĩnh lặng đến dọa người.

Ánh nến mờ lung, in bóng trắng trên vách tường.

Tấm rèm phủ giường được hạ xuống, che khuất đi thân thể Lãnh Loan Loan đang nằm.

Các cung nữ gác đêm trong lòng kinh hãi, sợ sệt ngồi ở một bên, chỉ sợ Hoàng hậu lại xảy ra chuyện gì. Dù cho các nàng có đến một trăm cái đầu cũng không đủ để chém. Nhớ lại lúc ban ngày, Hoàng Thượng bộc phát cơn tức giận, giống như hải triều mãnh liệt, tiếng quát giận dữ đó đến giờ như vẫn còn quanh quẩn ở bên tai.

“Chi dát.”

Cánh cửa phòng đột nhiên hé mở ra, mang theo một trận gió lạnh ủa vào. Ánh nến le lói, dường như chỉ chợt tắt.

Các cung nữ hoảng sợ, vội vã đứng lên.

Một thân hoàng bào xuất hiện ở trước mắt các nàng, khuôn mặt giống như bị phủ một tầng sương mù. Toàn thân phát ra khí thể lạnh lẽo băng giá, khiến các nàng không thể nhúc nhích.

“Hoàng, Hoàng Thượng cát tường.”

Đứng ngây người một lúc sau, các cung nữ mới lắp bắp vãn an.

Hiên Viên Đêm phát phát tay, ánh mắt hướng nhìn về phía giường ngủ. Ánh nến chiếu rọi tấm rèm phủ, ánh sáng mờ lung mang theo vài phần ôn hòa. Khuôn mặt hắn đắm chiêu, môi khẽ nhếch lên hỏi:

“Hoàng hậu có tỉnh lại lần nào không?”

Tuy biết rằng đó là điều vô vọng, nhưng hắn lại vẫn ôm hy vọng có kỳ tích phát sinh. Hy vọng nàng có thể mở ra cặp mắt long lanh kia, liếc nhìn mình một cái.

“Dạ, không có.”

Các cung nữ lắc đầu, không có nhìn thấy sự ôn nhu hiện lên trong ánh mắt của Hiên Viên Đêm. Trong lòng bọn họ không ngừng lo lắng sợ hãi, chỉ lo là chọc giận thánh nhan thì tánh mạng khó giữ được.

Hiên Viên Đêm trầm mặc, dưới ánh sáng nền mờ lung, thân ảnh lại có thêm vài phần cô đơn.

“Các người lui ra đi.”

“Dạ, Hoàng thượng.”

Các cung nữ hành lễ, rồi rời khỏi phòng đi ra ngoài.

Hiên Viên Đêm đứng yên tại chỗ, thật lâu bất động.

Trên bàn, ánh nến càng ngày càng mỏng manh, giống như nhịp hô hấp của Lãnh Loan Loan. Đó là dấu hiệu sinh mệnh trôi qua sao? Hiên Viên Đêm không dám tưởng tượng. Có lẽ hắn đang tự lừa mình dối người, nhưng dù sao hắn vẫn có dũng khí đón nhận, không phải sao?

Bước chân nặng nề, giống như bị trói buộc, hắn lê từng bước đến bên giường của Lãnh Loan Loan.

Từng lạnh lẽ, bề ngỗ, giờ đây ánh mắt hắn giống như bị một tầng sương mù bao phủ, lộ ra vài phần bất lực yếu ớt.

Lúc ban ngày nhìn thấy nàng như không còn sinh cơ nằm ở trên giường, tâm hắn đã kích động. Hắn sợ rằng nàng sẽ ngủ mãi không tỉnh dậy, sợ rằng sẽ theo như lời Thái y nói: không có cách nào cứu chữa cho nàng. Lúc ấy hắn chưa từng nghĩ, vì sao trong lòng bởi vì sợ mất đi nàng mà thống khổ vạn phần? Cái loại cảm giác đau đớn này, tựa hồ giống như từng bộ phận trên người hắn bị cắt xuống mà đau đớn...

Sau khi rời khỏi Phượng Nghi cung, hắn trở lại Ngự Thư Phòng.

Long Tiên hương lượn lờ, trong đầu lại hiện lên hình ảnh của Lãnh Loan Loan.

Duyệt Hương Các thần bí; nàng lãnh ngạo, cuồng tứ. Tại yến hội mừng sinh nhật Thái Hậu, nàng điềm tĩnh, tự tin, kiêu ngạo đàm phán. Sau khi tiến cung lại lộ ra cơ trí thông tuệ.... Mỗi một màn đều khắc rõ ở trong đầu hắn. Nguyên lai không biết từ lúc nào, bóng dáng nàng đã bám sâu vào cuộc sống của hắn. Hắn không thể không chú ý tới nàng.

Chẳng lẽ đây yêu sao?

Tuy rằng việc một nam tử trưởng thành lại đi thích một tiểu nữ oa chín tuổi, nghe có vẻ là chuyện bất khả tư nghị, thực biến thái. Nhưng Hiên Viên Đêm cũng vốn là không thích theo khuôn phép cũ, lễ giáo ở trong mắt hắn chỉ như bụi đất mà thôi. Yêu liền yêu, không kể tuổi tác, thân phận, địa vị, chỉ cần hắn muốn, liền không có chuyện gì là không thể làm.

Đôi mắt thâm thúy như u đàm chợt lóe ra ánh sáng nhu tình, một khi đã yêu, thì quyết không hối hận. Chính vì lẽ đó mà buổi tối nay hắn quay lại Phượng Nghi cung.

....

Ánh sáng nền tối dần rồi chợt tắt, căn phòng trở nên u ám.

Hiên Viên Đêm vung ống tay áo lên, một ngọn nến khác trong phòng liền vụt sáng.

Căn phòng lại bừng sáng trở lại, tỏa ra ánh sáng ngọc chói mắt.

Bàn tay nhẹ nhàng vén tấm rèm phủ ra, mắc vào cái móc câu ở hai bên thành giường.

Lãnh Loan Loan vẻ mặt bình tĩnh, khuôn mặt trắng bệch đắm chìm trong ánh sáng, có một tia sắc thái nhu hòa, tựa hồ như có thêm sinh khí.

Hiên Viên Đêm dùng bàn tay xoa nhẹ hai má của nàng, khớp xương ngón tay nhẹ kêu, chứng tỏ hần chưa từng quá ôn nhu như vậy.

“Đừng ngủ như vậy nữa”.

Hần cầu khẩn trong lòng, chỉ cần nàng có thể sống, hần nguyện ý giảm thọ mười năm, hai mươi năm...

Lãnh Loan Loan tuy ăn vào mê dược, nhưng thần trí của nàng vẫn tỉnh táo.

Từ việc lúc ban ngày Hiên Viên Đêm tức giận, cho đến tận bây giờ hần nhu tình vuốt ve, nàng đều có thể cảm giác được. Trong lòng kinh ngạc không thôi, là nàng không hiểu rõ hần sao? Vì sao nam nhân kia lại lộ ra vẻ đau thương? Hần vì mình mà khổ sở sao?

Không thể tin được, từ lúc gặp gỡ cho đến khi vì hần mà nàng làm Hoàng hậu. Nàng nghĩ rằng, bọn họ bất quá là vì tính cách quật cường, muốn đối phương thần phục mình. Nhưng giờ hiện tại, hần lại tỏ ra âu yếm triu mến, ôn nhu. Vốn cao cao tại thượng, không ai bì nổi thiếu niên thiên tử, hần lại đi thích một tiểu nữ oa chín tuổi sao.

Với chỉ số thông minh IQ 200, thiên tài như nàng cũng tỏ ra nghi hoặc, trong lòng không hiểu, hoang mang.

Nếu nàng là một cô gái trưởng thành, nàng tin tưởng có thể mê đảo chúng sinh. Nhưng là hiện tại với thân thể nhỏ bé này, mặc dù có thể có chút đặc biệt, dễ nhìn... Hay là hần yêu thích trẻ nhỏ?

Đột nhiên hiện ra cái ý tưởng như vậy, khiến cho nàng hoảng sợ. Người kia sẽ không thừa dịp nàng hiện tại không thể nhúc nhích, đối với nàng làm ra cái loại hành vi bất lương đó chứ? Cảm giác được đôi bàn tay kia càng ngày càng đưa tới gần người, Lãnh Loan Loan hận không thể lập tức nhảy dựng lên lùi xa hần một chút.

“Loan Loan.”

Hiên Viên Đêm đột nhiên cúi đầu nói, ngôn ngữ chan chứa tình cảm làm cho Lãnh Loan Loan sửng sốt. Chẳng lẽ người này thật sự thích mình sao? Trong lòng không có lời giải đáp, cũng không có chán ghét, chính là lúc này nàng thực bình tĩnh.

“Người đừng rời xa trẫm.”

Hiên Viên Đêm chợt nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé mềm nhũn của Lãnh Loan Loan. Cảm giác ấm áp truyền đến tận trong lòng, khiến cho tâm trí nàng hoang mang, lảng lạng nghe hần nói chuyện.

“Người biết không? Trẫm từ nhỏ bị phụ hoàng ký thác kỳ vọng cao, đi theo hần học tập trị quốc chỉ đạo. Huynh đệ tỷ muội đều bất mãn, ghen tức, xa lánh ta. Thậm chí về sau lại còn vì ngôi vị hoàng đế quyền thế, mà ra tay hạ độc thủ với ta. Năm ấy trẫm sáu tuổi, ở khu sân bắn của hoàng gia, tam ca cùng tứ ca đã thuê sát thủ ám sát trẫm. Nếu không phải thị vệ bên người lấy thân che cho trẫm, chỉ sợ trẫm đã chết rồi. Nghĩ lại, tròng ám sát đó thật đáng sợ. Từ đó về sau, trẫm ngày càng trở nên lãnh lệ, trừ bỏ phụ hoàng, mẫu hậu và Thiên đệ ra, thì trong mắt trẫm không còn có những người khác. Mười hai tuổi trẫm đăng cơ, đem đám hoàng huynh đẩy đi nơi phương xa ban đất, phong vương. Sau đó tận lực xây dựng củng cố, đem vị thế của Thiên Diệu hoàng triều ngang bằng với Bắc Bang quốc. Mọi người đều nói trẫm lãnh khốc vô tình, hỷ nộ vô thường, nhưng có ai biết được tận trong đáy lòng, trẫm cô đơn biết bao...”

Hiên Viên Đêm cúi đầu xuống, mang theo vô hạn sầu não. Hần cao ngạo như thế, vậy mà có thể đem bí mật trong đáy lòng bộc bạch ra ngoài, đây vốn là chuyện khó có thể làm được.

“Trẫm vốn không tin tưởng nữ nhân, là bởi vì thấy đám phi tần trong hậu cung luôn lục đục tranh đấu với nhau. Một đám dối trá đầy tâm cơ. Nhưng vì giang sơn xã tắc, trẫm không thể không cưới nữ nhi của đám đại thần. Chỉ có ngôi vị Hoàng hậu, trẫm vẫn hy vọng rằng có thể có một nữ tử đáng giá để cho trẫm thực sự tin tưởng. Lúc trước lập người làm Hoàng hậu là vì người khiến cho trẫm tò mò, trẫm muốn chinh phục người, muốn người thần phục trẫm. Nhưng là không biết từ khi nào, bóng dáng của người luôn hiện thị trong tâm trí trẫm. Cho tới hôm nay, khi người bị trúng độc, trẫm mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai là trẫm đã yêu người...”

Lãnh Loan Loan trong lòng thoáng chấn động một chút. Thật không ngờ rằng, nam nhân cao cao tại thượng này lại thực sự thích mình. Không nói đến việc hắn yêu thích trẻ nhỏ, chỉ bằng vào lời nói chân thành, mang theo sự ưu thương của hắn, nàng hiểu được rằng, đây là chuyện mình không thể trốn tránh...

Hắn yêu nàng, nhưng nàng thì sao?

Nàng thích hắn sao?

70. Q.1 - Chương 71: Từ Chối Tình Yêu

Trên bầu trời đêm, mây đen cuộn cuộn vần vũ, trăng sao bị che lấp.

Ánh sáng ngọc lu mờ, bóng tối dần bao phủ mặt đất.

Gió đêm gào thét dữ dội. Cây cối hoa lá run rẩy, bị vùi dập trong mưa gió.

“Ầm”.

“Đùng đoàng”.

Là ai chọc giận lôi thần.

Tiếng sấm nổ đình tai, tia chớp xẹt qua, xé toạc bầu trời đêm, cơn mưa to xối xả trút xuống.

Tiếng gió, tiếng sấm, tiếng mưa rơi, tia chớp chói lòa bủa vây.

Từng cơn gió mạnh như muốn giật tung cánh cửa sổ, ánh chớp lập lòe chiếu hắt vào...

Không khí trở lên quỷ dị, khiến lòng người bất an.

“Kẹt”.

Cánh cửa sổ bị gió kéo giật, hé mở ra một cái khe hở, gió đêm ứa vào, mang theo hơi lạnh của mưa đêm. Ánh nến trong phòng thoáng vụt tắt, căn phòng chìm trong bóng tối.

Hiên Viên Đêm cầm tay Lãnh Loan Loan, không hiểu sao chợt cảm thấy bất an trong lòng.

Đêm nay thật không bình thường, chẳng lẽ là biểu thị cái gì sao?

Ở trong bóng tối, không nhìn thấy được khuôn mặt của Lãnh Loan Loan. Tâm tình của hắn trở nên dao động, bàn tay bối rối nhẹ vuốt lên mái tóc của Lãnh Loan Loan.

Người nàng tựa hồ như lạnh hơn.

Cảm giác bất an xẹt qua trong lòng, hắn nghiêng người đột nhiên hô lớn:

“Người tới, người tới.”

Trong bóng đêm yên tĩnh, thanh âm giống như một đạo mũi tên nhọn phá không bắn ra. Long bào tung bay, đôi mắt đen thâm thúy lóe ra lệ khí quang mang, khiến cho người sợ hãi.

“Chi đất”.

Cửa phòng khẽ bị đẩy ra, một cung nữ mặc cung trang màu trắng cầm đèn bước vào. Khuôn mặt nàng bình thường, miệng lung mờ nhạt dưới ánh đèn.

Căn phòng bừng sáng trở lại, ngọn đèn mờ nhạt kia giống như rót vào trong lòng Hiên Viên Đêm một cổ hy vọng. Cảm xúc xao động, khôn khéo như hắn cư nhiên cũng không có lưu ý đến điểm khác thường của cung nữ đứng ở phía sau.

Ánh mắt thâm thúy gắt gao nhìn Lãnh Loan Loan, mái tóc nàng rối tung buông xõa, khuôn mặt phấn nộn vẫn trắng bệch như cũ. Nếu không phải nghe thấy hơi thở mong manh của nàng, thì hắn đã tưởng rằng nàng đã muốn rời đi.

Đôi mày khê nhú, rồi lại chột dãn ra. Ngón tay thon dài vuốt ve bàn tay nhỏ bé mềm mại kia, tựa hồ như muốn cho nó trở nên ấm áp.

Vẫn im lặng không nói một lời, cung nữ đứng ở phía sau Hiên Đem Đem đầu cúi xuống, cặp mắt bình thản thoáng hiện lên sự không hiểu quang mang. Dưới ống tay áo, hai bàn tay nắm chặt lại. Chứng kiến động tác ôn nhu, biểu tình nhu tình của nam tử cao cao tại thượng trước mặt, nhưng là vì sao lại cảm thấy trong lòng không thoải mái?

Ngoài cửa sổ, mưa to tầm tã! Cây cối cuồng hoảng, giống như vô số quỷ mị xoay vũ thân hình, ngâm xướng đoạt hồn khúc.

“Xoẹt, xoẹt”.

Lại một đạo tia chớp xẹt qua phía chân trời, bầu trời lóe sáng.

Cung nữ hai tròng mắt sáng ngời, thời cơ đã đến.

Thân ảnh như quỷ mị lao tới phía sau Hiên Viên Đem, bàn tay nhẹ vung lên nhanh chóng điểm trụ huyết đạo sau lưng hắn.

Hiên Viên Đem toàn tâm chú ý đến Lãnh Loan Loan ở trên giường nên không hề phòng bị, liền bị cung nữ công kích.

“Phanh”.

Thân ảnh cao lớn ngã xuống trên giường, phát ra tiếng vang thật lớn.

“Nguy rồi, trúng chiêu”.

Trong đầu chỉ kịp thoáng hiện lên một câu như vậy, hắn liền mất đi tri giác.

Cung nữ liếc mắt nhìn hắn một cái, đem thân thể của hắn nằm sang một bên.

Thân ảnh cao gầy ngồi xuống bên giường, lấy từ trong túi ra một cái bình nhỏ. Khê lắc mạnh một cái, đổ ra một viên thuốc màu đỏ ở trong lòng bàn tay.

Cung nữ một tay nâng người Lãnh Loan Loan lên, tay kia đem thuốc bỏ vào miệng nàng.

Hai tròng mắt chăm chú nhìn vào nàng. Một lúc sau, cặp mắt đang nhắm kia chột hé mở.

Lãnh Loan Loan giật giật thân hình cứng ngắc, chậm rãi ngồi dậy. Ánh mắt liếc nhìn Hiên Viên Đem đang nằm ở một bên. Nàng cảm thấy bàn tay ấm áp như vẫn còn trên má, ngôn từ thân thiết như còn văng ở bên tai... Mọi động tác của hắn đều chứng tỏ là hắn quan tâm tới nàng, là hắn thích nàng.

Môi anh đào khê mím lại, trong lòng thoáng bối rối.

Nàng thích hắn sao?

Câu hỏi đơn giản, lại giống như ngàn vạn sợi tơ đem nàng vây kín, nghiêng ngả lão đảo, lại tìm không thấy được lối ra.

Đối với nàng, tình yêu chỉ là một mặt của trò chơi nhân sinh.

Ở thời hiện đại, nàng suốt ngày ở bên bờ hắc ám, trầm mình trong làn tên mũi đạn, huyết tinh bạo lực. Dùng khuôn mặt xinh đẹp, dùng nụ cười tà tứ nếm trải trò chơi nhân sinh...

Yêu, là độc được khó giải.

Bởi vì nó, mẹ nàng đã đem cả tuổi trẻ cùng sinh mệnh của mình chôn vùi. Ngốc đến đáng thương.

Yêu, là cực độ xa xỉ.

Đạt được nó, cũng là mất đi cái quý giá nhất của cuộc đời.

Nàng không quên được bóng dáng cô đơn của phụ thân. Yêu nhau, quyết định đến với nhau, lại không thể vĩnh viễn ở bên nhau. Hắn ẩn cư nơi núi rừng yên tĩnh, ôm ấp lấy bi thương.

Biết rõ kết quả là thống khổ, vì sao còn muốn chờ mong?

Ánh mắt lạnh đậm liếc nhìn Hiên Viên Đêm, người đã làm nhiễu loạn trái tim nàng.

Hắn nằm tại đó, tư thế có chút chật vật, nhưng lại vẫn như cũ lộ ra một cổ khí thể ngạo nghễ. Hắn là bất phàm, ngũ quan tuần mỹ, khí thể nghiêm nghị, tôn quý vô cùng, khiến cho vô số nữ tử vì hắn mà loạn chiến. Chấp nhận ở bên hắn, là chấp nhận ở trong chốn thâm cung hoa lệ nhà giam. Mất đi tự do, thậm chí cùng nữ tử khác tranh giành sự sủng ái của hắn. Đó là chuyện nàng không thể chịu được, tiến vào hoàng cung làm Hoàng hậu chỉ là một hồi của trò chơi. Một khi tâm hạ xuống, sẽ vĩnh viễn bị trói buộc...

Nàng không muốn giống như số phận bi thảm của mẹ nàng như ở thời hiện đại, chỉ vì yêu mà mất đi cơ hội được hưởng thụ thế giới, lại khiến cho cha nàng thương tâm muốn chết...

Tình yêu, nàng lựa chọn từ chối!

Đôi mắt sáng kiên định tỏ rõ quyết định của nàng, nhưng nàng có thể quên được mọi chuyện đêm nay sao?

Mưa to gió lớn, lôi điện xé toạc bầu trời đêm.

Hết thấy, đều không thể dễ dàng giải đáp.

Lãnh Loan Loan thu liễm cảm xúc, từ trên giường bước xuống đứng dậy.

“Đưa trang phục cho ta.”

Cung nữ đem quần áo đã chuẩn bị tốt đưa cho Lãnh Loan Loan, rồi quay người lại, đưa lưng về phía nàng.

“Tốt lắm.”

Lãnh Loan Loan thay quần áo xong, lãnh đạm nói.

Cung nữ quay người lại, chờ nàng phân phó.

“Người không cảm thấy đeo mặt nạ khó chịu sao?” Lãnh Loan Loan nhìn mặt nạ trên mặt của Dạ Thần, nàng thật sự cảm thấy chướng mắt. Đột nhiên có chút nhớ nhung đôi đồng tử màu tím kia.

“Tháo mặt nạ xuống đi.”

“Dạ.”

Cung nữ thản nhiên trả lời, thon dài ngón tay đưa lên mặt. Nhẹ nhàng bóc ra tấm mặt nạ, hé lộ ra khuôn mặt tinh xảo tuần mỹ. Đôi đồng tử màu tím dưới ánh sáng đèn, rạng rỡ sinh quang.

“Đi thôi.”

Lãnh Loan Loan vừa lòng, môi khẽ nhếch lên, thân ảnh nhỏ nhắn hướng cửa phòng bước đi ra ngoài.

Dạ Thần quay đầu lại, nhìn Hiên Viên Đêm đang mê man trên giường, rồi cũng lặng lẽ theo sau rời đi.

Ngoài phòng không có lấy một bóng người, cung nữ, thái giám đều ở trong phòng mình ngủ say. Nay hết thấy, tự nhiên cũng là kiệt tác của Dạ Thần.

Không biết từ nơi nào lấy ra hai bộ áo mưa, mặc ở trên người. Hai đạo thân ảnh một thấp một cao lướt đi, giống như hai con phi ưng bay ra khỏi hoàng thành.

Tiếng sấm nổ rền vang, mưa gió thét gào.

Đêm, tựa hồ lại càng không an ổn.

71. Q.1 - Chương 72: Thần Bí Mất Tích

Giống như là vừa ngủ say trong một khoảng thời gian dài.

Hiên Viên Đêm đột nhiên cảm thấy cả người bủn rủn vô lực, mơ mơ màng màng mở mắt ra. Hắn trở mình tỉnh dậy, thì phát hiện thấy mình đang nằm ở một bên góc giường, thảo nào mà cả người cảm thấy bủn rủn.

“Ầm ầm.”

“Đùng đoàng”.

Tiếng sấm rền vang, mưa rơi tầm tã, gió lạnh thét gào.

Thần chí mơ hồ rốt cục thanh tỉnh, hẳn không phải là đang nắm tay Loan Loan sao?

Ánh mắt hướng trên giường nhìn lại, thì thấy thân ảnh của Lãnh Loan Loan đã không còn nằm đó.

Nàng không phải là bị trúng độc chết ngất sao? Như thế nào lại không thấy bóng dáng đâu? Chẳng lẽ là bị người bắt đi?

Ý niệm trong đầu xẹt qua, đôi mắt đen thâm thúy mãnh liệt co rút lại.

Lòng kinh hãi, hẳn vội hướng ra phía cửa phòng chạy tới.

Bàn tay to nhẹ mở cửa phòng ra, màn đêm sâu thẳm vắng lặng, từng cơn gió lạnh phả vào người, khiến cho hẳn nhịn không được khẽ rùng mình.

Sấm động lôi minh, tia chớp cắt ngang qua thiên không. Ánh điện quang bao phủ cả bầu trời Thiên Diêu, thoát ẩn thoát hiện.

Màn đêm yên tĩnh thật đáng sợ.

Bình thường có thái giám, cung nữ đứng canh ở ngoài cửa, nhưng giờ phút này lại hoàn toàn không thấy bóng dáng một ai.

Long bào bị mưa nhiễm ướt, thân hình cao lớn lộ ra đường cong rắn chắc.

Giông tố cuồng phong trước mặt, cây cối hoa lá bị gió mưa đập vùi lay động. Bóng cây nghiêng ngả, giống như trăm ngàn cái Quỷ hồn đang cuồng chạy.

Đôi môi mím chặt, thần tình lộ ra vẻ khẩn trương.

Hiên Viên Đêm đột nhiên có cảm giác không tốt, Loan Loan nhất định là đã gặp bất trắc gì. Nhất định là kẻ hạ độc thấy Loan Loan trúng Hạc Đỉnh Hồng mà không có lập tức bị mất mạng, tâm sinh bất an, nên quay lại ra tay với nàng.

Đúng rồi, hẳn nhớ tới cung nữ cầm đèn đi vào phòng lúc trước. Nàng không nói một lời nào, sắc mặt trầm ổn. Căn bản là không giống như là cung nữ, chẳng lẽ nàng chính là hung thủ?

Mưa đêm lạnh lẽo, hẳn lại cảm thấy trên trán chảy ra mồ hôi nóng. Không thể nghĩ nhiều, thân ảnh cao lớn lao thẳng vào màn đêm, long bào hoa lệ ướt đầm. Dưới mưa to tầm tã, cuồng phong thổi mạnh, cao cao tại thượng thiếu niên thiên tử giờ phút này trông thật chật vật.

Vừa chạy, Hiên Viên Đêm vừa la lớn:

“Người tới, người tới.”

Thanh âm rất nhanh bị tiếng mưa rơi và tiếng sấm bao phủ.

“Chết tiệt, chạy hết cả đi nơi nào.”

Hiên Viên Đêm phẫn nộ, một cước đạp đổ cái bàn đá trong trang viện ở Phượng Nghi cung, thân ảnh giống như đại bàng hướng Dưỡng Tâm Điện phóng đi cực nhanh.

Dưỡng Tâm Điện.

Hứa Mậu tay cầm phát trần, đứng ở trước cửa điện, ngẩng đầu nhìn xung quanh. Đã tới giờ hội, Hoàng Thượng như thế nào còn chưa có hồi cung nghỉ ngơi?

Mây khẽ nhú lại, hẳn không thể không lo lắng được. Lần này tiểu Hoàng hậu đột nhiên bị trúng độc, khiến cho Hoàng Thượng tâm thần bất định. Chẳng những thiếu chút nữa đem thái y chém đầu, lại còn buông bỏ chính sự, ở bên tiểu Hoàng hậu. Không cho bất luận kẻ nào đi quấy rầy hẳn.

Tối nay mưa gió nổi lên, sấm chớp rền vang, nhiệt độ không khí trở nên lạnh lẽo. Vốn là hấn muốn mang thêm quần áo cho Hoàng Thượng, nhưng không có hấn phân phó cho nên vẫn không dám đi. Không biết tại sao Hoàng Thượng lại đi lâu như vậy? Vạn nhất bị cảm lạnh, tổn thương đến long thể thì làm sao?

Nhịn không được, hấn đi tới đi lui, làm cho đám thị vệ cũng bồn chồn hoảng loạn.

“Hoàng Thượng đã trở lại.”

Hứa Mậu chợt thấy Hiên Viên Đêm đang chạy dưới trời mưa, lòng kinh hãi. Vội cầm lấy chiếc ô chạy nhanh đến che mưa cho hấn.

“Hoàng Thượng, ngài như thế nào lại chạy dưới mưa?” Đám nô tài ở Phụng nghi cung làm ăn cái gì không biết? Vạn nhất tổn thương đến long thể, bọn họ dù có mười cái mạng cũng không đủ bồi. Hứa Mậu trong lòng khẩn trương đứng lên.

Hiên Viên Đêm nét mặt nghiêm nghị, không nói một lời. Chân vẫn bước chạy đều, Hứa Mậu chạy theo hấn bên người.

“Không biết có chuyện gì mà khiến cho Hoàng Thượng như vậy?”

Hứa Mậu nhìn vẻ mặt xanh mét của Hiên Viên Đêm, trong lòng âm thầm phỏng đoán. Chẳng lẽ là tiểu Hoàng hậu đã xảy ra chuyện gì?

Tiếng sấm nổ vang, tia chớp dương oai lóe sáng.

Hiên Viên Đêm trong lòng càng khủng hoảng, chợt vung tay lên gạt chiếc ô Hứa Mậu đang cầm trên tay ra. Mưa đêm lạnh lẽo lại phủ trên người hấn, cảm giác mát lạnh khiến cho tâm chí hấn thanh tỉnh không ít.

Hiện tại không phải là thời điểm để lo lắng.

Chân bước nhanh tới mái hiên, hấn chỉ vào một tên thị vệ phân phó nói:

“Người, truyền thủ dụ của trẫm, mời Thống lĩnh Ngự Lâm quân đến đây.”

“Dạ.”

Thị vệ lĩnh mệnh, tiếp nhận kim bài Hiên Viên Đêm đưa cho, rồi sau đó rời đi. Tuy rằng không biết đã xảy ra sự tình gì, nhưng thấy bộ dáng khẩn trương của Hoàng Thượng lúc này, thì nhất định là có chuyện lớn.

Hiên Viên Đêm đẩy cửa ra, bước vào thềm cung.

Hứa Mậu theo ở phía sau, đem chiếc ô đưa cho tiểu thái giám, rồi chậm rãi đi vào. Bệ hạ tìm Ngự Lâm quân tới làm cái gì?

“Hoàng Thượng, nô tài xin chuẩn bị nước cho ngài đi tắm.” Cả người Hoàng Thượng ướt đẫm, phải tắm một cái mới được.

“Không cần.”

Hiên Viên Đêm phát phát tay, nước mưa theo dấu chân lưu lại trên mặt thềm.

Đôi mắt thâm thúy giống như bị sương mù che phủ, nhìn không rõ tâm tư của hấn. Chỉ có hàn khí lượn lờ toàn thân, làm cho nhiệt độ trong phòng cũng trở nên lạnh lẽo.

“Hoàng Thượng, đã xảy chuyện gì?”

Hứa Mậu cảm giác được cả người Hiên Viên Đêm phát ra sự bi thương cùng với sự bất lực, khiến cho tâm hấn khẽ run lên, nhịn không được mới cất tiếng hỏi. Hấn chưa từng gặp tình cảnh Hoàng Thượng giống như trong lúc này. Ngay cả lúc tiên hoàng đi về cõi tiên, hay lúc tiểu Hoàng hậu trúng độc cũng vậy.

“Hoàng hậu mất tích.”

Hiên Viên Đêm cúi đầu nói, toàn thân run run. Giống như áp lực không thể khắc chế bi thương. Không thể tin rằng, vốn nằm ở trên giường, Loạn Loạn cư nhiên biến mất.

“Không thấy tiểu Hoàng hậu của trẫm.”

Thanh âm càng ngày càng thấp, cả người bị ai lại càng ngày càng đậm.

“Cái gì?” Hứa Mậu ánh mắt trừng to. Hắn không thể tin được điều mình vừa nghe được, Hoàng hậu mất tích? Như thế nào lại không thấy? Hoàng hậu không phải bị trúng độc chết ngất sao? Hoàng Thượng không phải canh giữ bên nàng sao? Có thể ở trước mặt Hoàng thượng bắt đi Hoàng hậu, vậy Hoàng Thượng không phải cũng nguy hiểm sao?. Ánh mắt rất nhanh đảo qua Hiên Viên Đêm toàn thân, sợ hãi bị thương. Hoàn hảo, hoàn hảo, mặc dù có chút chật vật, nhưng cũng không bị thương. Xem ra người nọ chỉ bắt đi Hoàng hậu, mà không thương tổn đến Hoàng Thượng. Nhưng kẻ bắt đi Hoàng hậu là ai? Hắn có mục đích gì? Nghi hoặc trong lòng Hứa Mậu không ngừng suy diễn...

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thống lĩnh Ngự Lâm quân Lâm Dương đại nhân cầu kiến.” Một tiểu thái giám canh giữ ở ngoài cửa bẩm báo nói.

“Cho vào.” Hiên Viên Đêm lạnh lùng nói, trong giọng nói lại mang theo sự khẩn trương.

Hứa Mậu đứng ở một bên, trong lòng âm thầm phân tích, tính toán mọi khả năng.

“Thần tham kiến Hoàng Thượng.” Lâm Dương đi đến, quỳ lạy nói.

“Đứng lên đi.” Hiên Viên Đêm lạnh lùng nói.

“Tạ Hoàng Thượng.” Lâm Dương đứng lên, trông thấy bộ dạng của Hoàng thượng, lại chạm vào ánh mắt băng lãnh của Hiên Viên Đêm, hắn kinh sợ vội cúi đầu xuống.

“Hoàng hậu bị mất tích.” Hiên Viên Đêm nói, “Người lập tức suất lĩnh Ngự Lâm quân dọc theo trong cung và ngoài cung tìm kiếm cho trẫm, nhất định phải tìm thấy Hoàng hậu mang về.”

“Thần lĩnh chỉ.” Lâm Dương nghe thấy chín tuổi tiểu Hoàng hậu cư nhiên bị mất tích, tâm khê động một chút. Việc này nguy rồi, Hoàng hậu cư nhiên ở trong cung bị người bắt đi. Bọn họ Ngự Lâm quân khó thoát khỏi trách nhiệm, thoáng rung mình một cái. Hắn vội lĩnh chỉ, nhanh chóng rời đi.

“Đợi đã.” Hiên Viên Đêm đột ngột gọi hắn lại, “Đừng để lộ ra, tìm một cái lý do thích hợp.” Không thể để cho kẻ bắt Loạn Loạn biết được. Nếu để cho hắn kinh hoảng lại ngộ thương đến nàng...

“Dạ”.

Long Tiên Hương tràn ngập, hương khí tươi mát phiêu tán.

Hiên Viên Đêm đứng bên cửa sổ, ánh mắt chăm chú ngược nhìn bầu trời đêm mưa gió.

Loạn Loạn, người nhất định đừng xảy ra việc gì.

72. Q.1 - Chương 73: Chúa Tể Chân Chính.

Cuồng phong gào thét, mưa to xối xả.

Tiếng sấm như tiếng nhạc, ánh chớp như khiêu vũ.

Bữa tiệc đêm tối náo nhiệt bắt đầu.

Một ột thấp thân ảnh xuất hiện ở đầu đường, đêm dài nhân tĩnh. Ánh đèn ngẫu nhiên từ cửa sổ nhà dân chiếu ra, trong đêm mưa tăng thêm vài phần ấm áp.

Lãnh Loạn Loạn đột nhiên nhớ tới Nhũ mẫu. Từ khi nàng xuyên không đến dị giới này, nhũ mẫu là người đầu tiên hoàn toàn đối tốt với nàng, mỗi khi nàng quên về khi, Nhũ mẫu cũng sẽ thấp một ngọn đèn cho nàng, chỉ dẫn ánh sáng về nhà.

Mưa tựa hồ rơi cả vào trong ánh mắt sáng ngời, đáy mắt lóe ra. Nếu không phải đoán được Hiên Viên viên cuối cùng không tìm được tin tức của nàng chắc chắn hoài nghi sự mất tích của nàng, sẽ đến Lãnh phủ tìm nàng, nàng hiện tại sẽ gặp Nhũ mẫu.

Vươn cánh tay mềm mại, hạt mưa lạnh lạnh chảy xuôi theo đầu ngón tay. Môi gợi lên nhè nhẹ, sớm hay muộn nàng cũng sẽ quang minh chính đại về Lãnh phủ .

Hiên Viên Dạ, người cũng đừng để ta chờ lâu!

Gió vẫn thổi, cây cối lay động.

Tiếng mưa rơi bên tai, từng giọt thanh thúy; Tiếng sấm đình tai nhức óc, tựa như nhạc vũ trường ở hiện đại.

Đôi mắt hắc bạch phân minh nghiêng nhìn thân mình không nói một lời, Dạ Thần, tuy rằng gió thổi, hắc không chút chật vật. Tháo nữ trang buồn cười của cung nữ, thay vào Nguyệt Nha trường bào, khoác lên áo mưa mỏng manh, vẫn là đệ nhất thiếu niên như cũ. Đôi mắt màu tím trong cơn mưa, càng sáng ngời, giống như là hai viên bảo thạch trong suốt, ánh sáng ngọc loá mắt.

Khí thế trầm ổn, ắt là kẻ lợi hại. Nàng hoàn toàn không nhận ra thiếu niên trong xác nô lệ oán hận đầy người lúc mới gặp, thời gian sáu năm qua đã tôi luyện hắc thành một cái nam tử thành thực.

“Mãn Nguyệt Lâu ở đâu?” Nàng thần nhiên hỏi.

Dạ Thần sững sốt, về sau đáp:

“Phương bắc Diệu Thành.” Cả Thiên hạ, ai cũng không nghĩ đến tổ chức sát thủ tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ lại ẩn thân ở chốn phồn hoa dưới chân Thiên tử, thậm chí Lâu chủ của tổ chức sát thủ này còn tồn tại ngay bên người Hoàng đế.

“Ôm ta.”

Giọng nói lạnh lùng, nhưng lại rất tự nhiên.

Dạ Thần ngây ngốc, cúi đầu nhìn nàng tựa như bộ dáng nữ vương.

Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hắc, vươn hai tay. Không nói một lời, chính là đợi động tác tiếp theo của hắc.

Gió thổi mạnh vào mặt có chút lạnh đau, trong đôi mắt Dạ Thần hiện lên một ánh sáng. Hắc cười thầm chính mình buồn cười, Loan Loan dù không giống người thường như thế nào, bất quá cũng chỉ là cửu tuế nữ đồng, nam nữ thụ thụ bất thân đặt ở thân thể nàng có chút lỗi thời. Đưa hai tay ôm lên thân hình nhỏ bé, hạt mưa trên người nàng dừng ở trên người hắc. Có lẽ là thật sự chia lìa đã lâu, nàng ở lúc chín tuổi đã có một chút nặng, không giống oa nhi mềm mại nhẹ hẫng lúc ba tuổi...

“Đi thôi.”

Lãnh Loan Loan tự nhiên tựa đầu vào trong ngực hắc, nghe tiếng mưa tí tách, đặt Hoàng cung vào trong óc, cũng đặt kia Hiên Viên Dạ khí phách lại đáng thương kia để trong óc.....

Hoàng cung, nàng vẫn sẽ trở về. Nhưng, không phải hiện tại.

Dạ Thần không một tiếng động đi về phía trước, hạt mưa ở bộ pháp di chuyển của hắc vung vẩy ra như cánh hoa.

Thân ảnh chợt hiện lại giống như khi xuất hiện, biến mất ở trong màn mưa dày đặc.

Mãn Nguyệt Lâu bao phủ trong một mảnh đêm tối, chỉ có tia chớp xẹt qua phía chân trời, lâu như ẩn như hiện.

Hai thân ảnh màu đen ở hai phòng ở, nhắm mắt tựa hồ đang ngủ.

“Đạp...”

Cùng với tiếng bước chân vang lên ở sân, hai thân ảnh màu đen quắc mắt dựng lên.

“Ai?”

Lạnh lùng lớn tiếng, lại bị một tiếng sấm nuốt chửng.

Dạ Hồn, Dạ Mị liếc nhau, thân ảnh đồng thời bay ra.

“Lâu chủ.”

Nhìn Dạ Thần ôm một nữ oa xuất hiện, hai người đều có chút kinh ngạc. Nhưng biểu tình sát thủ là giấu ở đáy lòng, mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc như cũ.

“Ừ.” Dạ Thần gật đầu.

“Các người là sát thủ của Mãn Nguyệt Lô?” Lãnh Loan Loan từ trong lòng Dạ Thần, ánh mắt sáng như sao, nhìn Dạ Hồn, Dạ Mị hỏi. Hai người biểu tình lãnh đạm, ngũ quan tuấn mỹ, vẻ mặt điềm nhiên, khí thế thật không sai.

Dạ Hồn, Dạ Mị sửng sốt, không biết tiểu nữ oa này thân phận ra sao? Cứ nhiên bình thản đàm luận sát thủ mà mỗi người e ngại như thế, tựa hồ là đang nói về chuyện rất bình thường.

“Bọn họ là sát thủ của lâu.”

Dạ Thần thay Dạ Hồn, Dạ Mị trả lời, lại không biết câu trả lời của hắn càng làm hai người kinh hãi. Chuyện này vốn là chuyện của lâu, nay Lô chủ nói ột tiểu nữ oa. Trong ánh mắt hai người lóe ra ánh sáng kỳ quái, lần đầu tiên đáy lòng phát lên cảm giác tò mò.

“Tiểu thư, về sau chính là chủ tử của các người.”

Dạ Thần tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của hai người, nhưng không có giải thích nghi hoặc. Ngược lại một câu càng khiến hai người mơ mơ hồ hồ. Chủ tử? Nữ oa này? Bọn họ không có nghe sai chứ?

Lãnh Loan Loan ánh mắt lãnh lệ liếc hai sát thủ một cái, làm cho hai người không kiềm chế được đánh cái rùng mình.

“Sát thủ không có biểu tình.”

Lạnh lùng xuống nói, lại làm Dạ Hồn, Dạ Mị kinh hãi. Bọn họ đã phạm vào cấm kỵ của sát thủ, cứ nhiên lộ cảm tình ra ngoài. Nhưng nhược điểm trí mạng này mà nữ oa cứ nhiên có thể một câu chỉ ra. Toàn thân run lên, nhìn theo Lô chủ ôm Lãnh Loan Loan đi đến.

Hai người đối diện, ở trong đáy mắt đối phương cảm thấy sợ hãi.

Nữ oa kia tuyệt không đơn giản, thậm chí còn ở phía trên Lô chủ.

Lãnh Loan Loan từ trong bể vai rộng lớn của Dạ Thần nhìn lại, hai người ngây ra như phỗng. Làn mi nhỏ nhỏ nhíu lại, nhóm người này còn cần tiến thêm một bước huấn luyện. Nghĩ ngợi, liền lệnh cho hai người gọi những người khác đưa tới.

“Hai người các người, đi đem những người khác của Mãn Nguyệt Lô triệu đến đại đường.”

“Dạ.”

Nếu Lô chủ nói năng là chủ tử của bọn hắn, bọn họ liền chấp hành mệnh lệnh.

Lãnh Loan Loan đánh giá một lần Lãnh Nguyệt lâu, chỉ là căn phòng bình thường. Tốt lắm, càng bình thường, người khác mới có thể càng không chú ý.

Dạ Thần sai người tìm đến một bộ quần áo của tiểu nữ oa, Lãnh Loan Loan rửa mặt sau, thay vào, lại thấy một nữ oa sắc sảo như tiểu nữ vương.

Hai người cùng nhau đi đến đại đường của Mãn Nguyệt Lô, hai bên đường trái phải đã người ngồi đầy.

“Lâu chủ.”

Mọi người ở nhìn thấy Dạ Thần đi vào đều đứng lên, chấp tay trầm giọng nói.

Dạ Thần không nói một câu, đứng ở bên người Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan ngồi xuống ghế chủ.

Hai bên người dò xét, không biết nữ oa này vì sao ngồi vào vị trí của Lô chủ.

Lãnh Loan Loan đánh giá hai bên người một phen, theo bề ngoài, khí thế không có trở ngại. Nàng khẽ kéo Dạ Thần một chút, Dạ Thần hiểu rõ. Hắn tiến lên, ánh mắt lợi hại đảo qua mọi người.

“Vị này chính là chủ tử chân chính của Mãn Nguyệt Lâu.”

Cái gì?

Mọi người cả kinh, quả thực không thể tin được tiểu nữ oa kia mới là chủ tử của lâu? Lâu chủ hay là nói giỡn?

Lãnh Loan Loan đảo ánh mắt qua mọi người, hàn khí bức người.

“Không cần hoài nghi điều các người vừa nghe.”

“Rầm...”, trong nháy mắt, bàn gỗ một bên hóa thành vụn gỗ. Mảnh vụn tung bay, tựa như bông tuyết.

Mọi người kinh sợ, không nghĩ tới nữ oa này cư nhiên có năng lực này. Chỉ sợ là sát thủ cao cấp của bọn họ cũng không thể làm được. Giờ phút này, bọn họ là thật tin phục nữ oa này.

“Ngày mai, ta muốn kiểm tra công phu của các người. Mặt khác, đi đưa tú bà của Duyệt Hương Các đến đây.”

Tú bà?

“Tìm tú bà tới làm cái gì?” Dạ Hồn hỏi.

Lãnh Loan Loan liếc hẩn một cái, xem ra hẩn vẫn không học được cách đem nghi hoặc giấu ở đáy lòng.

“Duyệt Hương Các là sản nghiệp của ta.” Một câu giải thích tất cả.

Mọi người lại là cả kinh, Duyệt Hương Các là đệ nhất đại thanh lâu của Thiên Diệu. Không nghĩ tới cư nhiên là sở hữu của nữ oa trước mắt.

Dạ Thần nhưng thật ra hiểu rõ, khi ba tuổi, nàng có thể ở chợ nô lệ mua mình; Khi chín tuổi có năng lực trở thành Hoàng Hậu của Thiên Diệu, còn có chuyện gì mà nàng làm không được?

Nàng, mới là chúa tể chân chính.

73. Q.1 - Chương 74: Kẻ Hạ Địch?.

Mưa gió, đêm không yên.

Rất nhiều Ngự Lâm quân lung sục mọi góc ngách trong Hoàng cung, lộ ra một loại không khí không tầm thường.

Cung nữ, thái giám khe khẽ thì thầm, các phi tần bắt đầu bắt mắt.

Trong lúc nhất thời, đèn đuốc sáng như ban ngày, có thể so với tia chớp trên bầu trời.

Nơi nơi ra ra vào vào.

Đồng tổ giống như phối hợp cùng không khí, ảm thấp, tia chớp vụt sáng, bóng cây cao ngắt loạn choạng, cơ hồ đã vịn gây thất lúng.

Tiếng gió như tiếng lệ rơi.

Mang theo tò mò, lại mang theo thấp thỏm lo âu.

Đi tới đi lui đã vài canh giờ, cho đến hừng đông.

Mưa gió ngừng lại, cảnh vật đổ nát.

Các thái giám, cung nữ vội vàng thu thập hoa lá héo úa, từng đồng từng đồng chở đi, làm trở Hoàng cung lại sạch sẽ như cũ, phong cảnh tuyệt đẹp.

Phi tần bị quấy nhiễu giấc ngủ tao nhã ngáp một cái, bò ra khỏi tấm chăn hoa lệ ấm áp.

Ngự Lâm quân nói là tìm kiếm vật phẩm trọng yếu, các nàng cũng không muốn dây vào. Quyền thế, địa vị, sung ái mới là thứ các nàng quan tâm, những chuyện còn lại không liên quan mình, chỉ thoáng qua mà

thôi. Muốn sống bình an tại nơi ăn thịt người này chính là không nhiều chuyện, theo gió mà làm, giả câm vờ điếc là đã hoàn thành khóa học.

Nhưng mà không phải bình hoa nào cũng muốn giả câm vờ điếc, đóa hoa một khi đã nở rộ ở chỗ cao càng không cam tâm lùi về góc bển nhỏ của mình. Phải biết địa vị càng cao, bị ngã xuống càng thảm hại. Vì sống yên phận, các nàng hận không thể hóa thành Thiên lý nhân, người thánh tai, đem tất cả chuyện nắm ở trong lòng bàn tay, mới có thể giữ chặt vinh hoa phú quý các nàng vất vả lấy được.

Phía chân trời lộ ra một quãng sáng trắng, trên các ngọn cây, hoa cỏ còn đọng nước mưa. Trong suốt tựa như thủy tinh.

Đẩy ra cửa sổ, không khí tươi mát làm người ta nhin không được lộ ra thoải mái mỉm cười.

Mái tóc đen rối tung theo gió tung bay, khuôn mặt tinh xảo như được chạm khắc, đôi mắt sáng ngời như hắc bảo thạch bần, lông mi kiều thon dài giống như con bướm vỗ nhẹ phi cánh, cái mũi mướt mà, đôi môi khéo léo như cánh hoa. Hai má như bạch ngọc không tỳ vết ngọt ngào, đây là một nữ tử xinh đẹp như tiên tử.

“Nương nương.” Tiếng hô thanh thúy chột vang, tựa hồ còn mang theo tiếng mưa.

Nữ tử trở lại, tươi cười không giảm.

“Hỏi được những gì rồi?”

Ngự Lâm quân lòng sực cả Hoàng cung, đây cũng không phải là việc nhỏ. Chỉ có đám nữ nhân ngốc nghếch mới có thể tin, bây giờ còn có thể ngủ say như lợn. Lông mi run run, mang theo trào phúng tươi cười.

“Nương nương quả nhiên liệu sự như thần.”

Cung nữ mặc quần áo hồng nhạt, dường như đã bước qua vườn hoa bụi cỏ nào đó, có vài phần ướt át, quần áo dán tại trên người. Đôi giày thêu cũng dính bùn đất, cả người chật vật. Mắt to linh động chớp chớp, tựa như ánh sao. Ngũ quan cũng không xinh đẹp, nhưng làm cho người ta cảm thấy có cảm giác rất thông minh lạnh lị.

“Trong cung cũng không mất đi cái gì, là không thấy Hoàng Hậu nương nương.”

“Cái gì?” Phi tử hiển nhiên giật mình không nhỏ, hoắc mắt ngẩng đầu lên. Ánh mắt nửa vàng trắng thẳng tắp nhìn chằm chằm cung nữ, mày liễu nhíu nhíu. Giống như đang xác định điều mình nghe được.

“Người không nghe nhầm chứ?”

Một quốc hậu không thấy, đây chính là đại sự. Nhưng là vì sao Hoàng Thượng lại che che lấp dấu mà lục tìm, chẳng lẽ bên trong giấu chuyện gì khác? Ngón tay như ngọc nhẹ nhàng chống xuống, suy tư.

“Không có. Nô tỳ tuyệt đối không có lầm.” Sao có thể nói giỡn sự tình trọng đại. Chuyện gì đều có thể nghe nhầm, ngay cả chuyện Hoàng Hậu mất tích cũng có thể nghe nhầm sao?

“Nhưng là Hoàng Hậu không phải trúng độc hôn mê ở giường sao?”

Khương Uyển Uyển giống như hỏi cung nữ, lại giống như tự nhủ nói. Không thấy nàng đâu ư? Thật kì quái, trúng Hắc đỉnh hồng cách cái chết không xa, lại đã không thấy bóng dáng. Đến tột cùng là chuyện xảy ra như thế nào? Cau mày, lại nghĩ không ra trong đó đến tột cùng có chuyện gì.

“Nương nương, nghe nói Ngự Lâm quân chẳng những lục tìm ở trong cung bốn phía, ngay cả ngoại thành ngoại cũng không buông tha.”

Cung nữ nhắc nhở Khương Uyển Uyển rằng, mặc kệ tiểu Hoàng Hậu mất tích như thế nào, hiện tại cục diện đối với nàng mà nói cũng là không thể tốt hơn. Ngự Lâm quân toàn diện xuất động, Hoàng Thượng tất đã long nhan giận dữ, nhất định sẽ truy tìm nguyên nhân. Lâm Nhã Như, Bạch Mị Nương hai tảng đá lớn này, không đợi lúc này hủy diệt thì còn chờ khi nào?

Trong đôi mắt lóe ra ánh sáng độc ác, nét cười trên mặt càng tỏ ra lãnh liệt. Cầm bảo bay bay, ai cũng không nghĩ rằng nàng lúc này cùng lúc tuyệt sắc nữ tử cười ngọt ngào trước kia có liên hệ với nhau.

“Dao Nguyệt, người lại đây.”

Khương Uyển Uyển hướng cung nữ vẫy tay, mang theo vẻ mặt thần bí.

Dao Nguyệt đến gần Khương Uyển Uyển, dựa vào hương nàng.

Khương Uyển Uyển thăm thì ở bên tai nàng, lời nói nhỏ nhẹ. Vẻ mặt theo lời của nàng mà biến hóa, cuối cùng dừng lại ở nụ cười đắc ý tự tin.

“Dạ, nô tỳ đã hiểu.”

Dao Nguyệt gật đầu, đi ra ngoài.

Bầu trời sáng ngời, đã là buổi sáng. Dưới ánh sáng ngời này, có thể nhìn thấy cây cối trong viện bị gió thổi mưa rơi làm cho đổ nát.

Khương Uyển Uyển gọi môi lên, một nụ cười lạnh nở rộ ở khóe môi.

“Người đâu, đi hái hết hoa trong viện cho bản cung.”

“Dạ.”

Các cung nữ ngoài cửa đáp, mang theo rổ đi đến bồn hoa.

Một lát sau, tất cả hoa tươi đều bị hái sạch, chỉ còn trơ lại cành thân trụi lủi.

Sân, nháy mắt trở nên thưa thớt.

Tiếng cười của Khương Uyển Uyển càng sâu, tốt lắm, bông hoa chương mắt đã bị vặt đi.

Ngự Thư Phòng

Hiên Viên Dạ đứng ở bên cửa sổ, một đêm không ngủ.

Bầu trời đột nhiên xuất hiện một vết trắng, tâm hần cũng nhảy dựng lên.

Ngự Lâm quân đã lục soát mọi góc ngách trong Hoàng cung, nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng của Loan Loan. Chẳng lẽ nàng đã không còn ở Hoàng cung nữa sao? Hay là nàng đã..... Đôi mắt híp lại, không dám nghĩ tới.

Là ai? Đến tốt cùng là ai bắt Loan Loan? Rõ ràng nàng đã trúng cự độc, lại vẫn không buông tha nàng. Người nọ dám ở trước mặt mình mang nàng đi, lại quen thuộc Hoàng cung như thế, mười phần thì đến chín là người trong cung, bằng không cũng là cùng người trong cung liên thủ. Nhưng vì sao? Nếu là địch của Lãnh Tướng quân, vậy hần phải ở lúc Loan Loan chưa tiến cung mà hành động mới đúng.

Chẳng lẽ thật sự là người trong Hoàng cung? Ý nghĩ này làm mi hần nhú lại, có khả năng nhất trong Hoàng cung đó là đám nữ nhân trong Hậu cung. Bởi vì Loan Loan phạt các nàng, cũng bởi vì Loan Loan một nữ oa lên làm Hoàng Hậu, cho nên chúng phải diệt Loan Loan cho thống khoái? Nhưng là tối hôm qua lục soát như thế nào cũng không phát hiện được manh mối gì?

Thân ảnh cao lớn ở thư phòng đi tới đi lui, không bình tĩnh giống như bình thường. Lòng mảy mảy một khắc cũng chưa giãn ra, đôi mắt thâm thúy như màn đêm mang theo nghiêm túc trước nay chưa có.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng.”

Cửa Ngự Thư Phòng bị Hứa Mậu đẩy ra, ngọn gió tươi mát tràn vào, thổi đi không khí nặng nề trong đây.

“Có tin tức sao?”

Hiên Viên Dạ một bước đi đến trước mặt hần, hai tròng mắt lóe ra ánh sáng hy vọng, tựa như ánh sao.

“Không phải.....”

Hứa Mậu trong lời nói nói không, ánh mắt Hiên Viên Dạ lại ảm đạm trùng xuống.

“Hoàng Thượng, nô tài là muốn nói, có khả năng tìm được hung thủ làm Hoàng Hậu nương nương trúng độc.” Hứa Mậu nhìn thấy vẻ mặt Hiên Viên Dạ thất vọng như thế, liền vội nói.

“Cái gì?” Quả nhiên, Hiên Viên Dạ vừa nghe. Ánh mắt đột nhiên lóe sáng, lệ khí tràn ngập.

“Nói mau, là ai?” Hắn phải cho bấm thây vạ đoạn kẻ chết tiết kia, nếu không phải do nàng, Loan Loan như thế nào không thấy?

“Vừa rồi có người hồi báo nói ngày Hoàng Hậu trúng độc phát hiện cung nữ ở Ngọc Kiều cung lén lút gặp mặt ở bên ngoài Phượng Nghi cung.”

“Bạch Mị Nương?” Hiên Viên Dạ nguy hiểm thăm thẳm, không nghĩ tới là nàng.

“Đi, Ngọc Kiều cung.”

Thân ảnh rất nhanh vụt ra ngoài cửa, cả người tỏa ra khí thế thô bạo làm người ta phải tránh xa

Hứa Mậu vừa thấy Hiên Viên Dạ bộ dáng thô bạo, cũng chạy nhanh theo.

74. Q.1 - Chương 75: Vào Lãnh Cung.

Tháng ba hương đào,

Quân từ trong rừng đến.

Hai má hồng như lửa,

Nỉ non say tâm quân.

.....

Rèm lụa mà phấn, trang trí bằng cẩm ngọc. Mỹ nhân như hoa, ngọc thể nằm ngang. Áo ngủ bằng gấm che đây, bộ ngực sữa như ngọc.

Đôi mắt đẹp như sóng thu, che đi thân hình trắng nõn, đầy đặn. Trong lòng giống như gió xuân cuốn lửa cháy lan ra đồng cỏ, dập dờn nhảy múa. Ngón tay trơn bóng vuốt ve dần xuống dọc theo ngực, tưởng tượng là bàn tay to mạnh mẽ của Hiên Viên Dạ đang âu yếm mình. Mị nhân như tơ, vẻ mặt ửng hồng giống như mây tía. Bất đắc dĩ cảm giác hỏa thiêu của mình vẫn không thể thỏa mãn như cũ, hư không giống như quỷ mị nuốt lấy nàng. Nàng nhớ Hiên Viên Dạ, điên cuồng nhớ bàn tay to của hắn, khát vọng hắn âu yếm từng chút từng chút một thân thể mình, cảm giác được cùng nhau thiêu đốt...

Nàng tưởng nàng điên rồi, cũng là tình yêu bức điên nàng. Nàng yêu Hiên Viên Dạ, một người vốn nên đối địch lập trường. Tình yêu liều lĩnh như thế, thậm chí quên mất của thân phận gián điệp của nàng.

Hối hận?

Không, nhớ tới sủng ái Hiên Viên Dạ nàng, nhớ tới hoan ái mấy ngày trước đây, nàng có thể cảm giác Hiên Viên Dạ cũng kích cường mình, hắn yêu mình.

Thời khắc này, nàng tin thế.

Mái tóc như thác rối tung trên vai, sóng mắt quyến rũ, trên mặt ửng hồng khiến khuôn mặt xinh đẹp kia càng phát ra mê người. Cánh môi không tô mà mọng hơi gợi lên, lộ ra một cái nụ cười hạnh phúc của người con gái đang chìm sâu trong bể tình.

Nhưng là hạnh phúc đầy bụng giờ phút này, đầy nhớ nhung này nàng có muốn cũng không đến, cái nàng gọi là hạnh phúc thì ra là thứ không chịu nổi một kích như thế.

Hạnh phúc, chính là khát khao của nàng.

“Hoàng Thượng giá lâm.”

Ngoài cung, giọng nói cao vút của thái giám làm nàng chấn động.

Ngần ra, về sau là mừng như điên. Hoàng Thượng nhất định là lo lắng tới hôm qua Ngự Lâm quân dọa nàng sợ.

Cười quỵn rũ, vôi vàng phủ thêm sa y bên cạnh. Sa y màu hồng nhạt làm cơ thể bằng cơ ngọc phu như ẩn như hiện, nửa che đậy lại càng khiêu khích lòng người. Môi đỏ mọng khẽ mím lại, mang theo dụ hoặc xinh đẹp.

Hiên Viên Dạ cùng nét mặt bình tĩnh đi nhanh vào Ngọc Kiều cung, tất cả đều màu hồng làm hấn dờn dợn nổi da gà.

Híp mắt lại, rốt cục nhìn thấy người cần tìm, Bạch Mị Nương cười đến hạnh phúc, không để ý về mặt dọa người của Hiên Viên Dạ.

“Hoàng Thượng...”

Nàng nằm ngang giường ngà voi, ngón tay ngọc câu dẫn Hiên Viên Dạ. Ánh mắt gửi gắm phong tình ngàn vạn, mang theo vô hạn khiêu khích. Môi mỉm cười, nàng tin không nam nhân nào kháng cự được cảnh xuân như thế.

Hiên Viên Dạ nhú lông mày, ánh mắt thâm trầm nhìn tư thế mời gọi của Bạch Mị Nương. Trong lòng càng ghê tởm, nàng còn muốn dùng tư thế dụ hoặc như vậy hấp dẫn mình sao?

Hừ, trong lòng lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng. Vài bước chân đã đi đến trước mặt Bạch Mị Nương, lệ khí mãnh liệt.

Bạch Mị Nương rốt cục ý thức được sự khác thường của Hiên Viên Dạ, vội bỏ đi sự quỵn rũ trước mắt. Nàng giống như vô tội nhìn Hiên Viên Dạ, nhẹ giọng hỏi:

“Hoàng Thượng, người làm sao vậy? Ai khiến người tức giận?”

Xem bộ dáng của hấn giống như muốn ăn thịt người. Ai có lá gan lớn như vậy, dám chọc đến lão hổ?

“Ba...”

Trả lời nàng là tiếng tát vang lên.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh dọa người, không khí tràn ngập ám muội biến mất.

Đầu của Bạch Mị Nương bị cái tát đó của Hiên Viên Dạ khiến quay sang một bên, vài sợi tóc bay theo má của nàng. Lặng lặng, nàng lấy tay che mặt. Ngẩng đầu, không thể tin được nhìn về mặt về giận dữ của Hiên Viên Dạ.

Hấn đánh nàng? Hấn cư nhiên đánh nàng? Vì sao? Hấn không phải sủng ái nàng nhất sao?

Khát khao kiều diễm trong đầu đều bị bàn tay chụp tán, hơi nước trong đôi mắt quỵn rũ mang theo không thể tin, nhìn hấn không chớp mắt.

“Người đánh ta?”

Hiên Viên Dạ cười lạnh, thô bạo càng sâu.

“Trẫm chẳng những đánh người, còn muốn ngũ mã phanh thây tiện nhân ngươi.”

Tức thời một cái tát như vậy cũng không thể giảm bớt hận cùng đau trong lòng hấn, tiện nhân chết tiệt.

“...”

Bạch Mị Nương chỉ cảm thấy mình đã bị vứt bỏ ở giữa rừng sâu, nàng không thể tin được nam nhân mà nàng khát khao có thể mang đến hạnh phúc ĩnh. Hấn cư nhiên nói ra lời nói tàn khốc như thế. Không, nhất định là ảo giác.

“Hoàng... Hoàng Thượng, người đang nói đùa sao? Người muốn trêu nô tì vui vẻ sao?”

Nhất định là như vậy, nhất định là hấn cố ý đùa mình. Nàng cực lực an ủi chính mình, nhưng áp lực kia khiến nàng run run hai tay.

“Ba...”

Lại là âm thanh tát rất vang, rơi xuống trên bờ má trắng ngọc kia. Nháy mắt, khuôn mặt trắng ngọc không tỳ vết trở nên hồng rồi mềm oặt như bánh bao.

“Người...”

Trên mặt vừa nóng vừa đau tựa hồ như ngọn lửa hùng hực đốt tới đáy lòng, đập cả người nàng thành từng mảnh nhỏ. Không thể dỗi gạt mình nữa, nam nhân nàng yêu thật sự đánh nàng. Thậm chí dùng ánh mắt ghê tởm, thô bạo nói phải cho ngũ mã phanh thây mình. Hàn khí từ gan bàn chân truyền lên, đó là sợ hãi, cũng là tuyệt vọng không thể tưởng tượng.

“Vì sao? Vì sao lại như thế này?”

Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao hắn lại trở mặt nhanh như vậy? Là thân thể của nàng đã được phơi bày sao?

“Hay cho câu hỏi vì sao?” Hiên Viên Dạ vung tay lên, hét to “Người đâu, tha nàng ra ngoài cho Trẫm.”

“Dạ.”

Hai gã thị vệ đi vào từ ngoài cửa, hai người chạm vào da thịt như ẩn như hiện của Bạch Mị Nương nhìn không được nuốt nước miếng một cái. Tin đồn Mị phi quả nhiên không sai, nhìn da thịt vô cùng mịn màng của nàng, sờ vào nhất định sẽ thoải mái. Hai người ở trong lòng dâm ý nói, lại bị ánh mắt thô bạo của Hiên Viên Dạ trừng dọa sợ. Thôi, thôi, đây chính là nữ nhân Hoàng Thượng, bọn họ cũng không thể loạn tưởng.

“Không cần, Hoàng Thượng.”

Bạch Mị Nương thấy hắn thật sự phải giết mình, trong lòng sợ hãi như ngập toàn thân. Thân ảnh ngã xuống giường, quỳ gối bên người Hiên Viên Dạ. Lệ nơi hư mưa, đau khổ cầu xin:

“Nô tì đến tột cùng đã làm sai cái gì? Hoàng Thượng lại đối đãi nô tì như thế. Cầu Hoàng Thượng để cho nô tì hiểu được, bằng không nô tì chết cũng không sáng mắt.”

Vô duyên có vô cớ bị đánh, tánh mạng còn khó giữ. Mặc cho nàng suy nghĩ như thế nào, trừ bỏ thân phận gian tế, nàng thật sự không làm sai cái gì.

“Hảo, Trẫm sẽ ngươi chết minh bạch.” Hiên Viên Dạ một cước đá văng Bạch Mị Nương, khiến nàng chật vật ngã xuống đất.

“Người ngàn lần không nên, vạn lần không nên hạ độc Hoàng Hậu.”

“Cái gì? Hạ độc Hoàng Hậu?” Bạch Mị Nương cả kinh, lại bò lại đến bên người Hiên Viên Dạ. “Hoàng Thượng minh oan, nô tì không hạ độc Hoàng Hậu, nhất định là có người vu oan thiếp, Hoàng Thượng người hãy điều tra a.” Đến tột cùng là kẻ nào giá họa nàng, đẩy mất quyền rũ hiện lên một mảnh lạnh như băng.

“Vu oan?” Hiên Viên Dạ quan sát vẻ mặt Bạch Mị Nương, trên đường đến Ngọc Kiều cung hắn không phải là không tự hỏi xem có khả năng vu oan hay không?. Nhưng nếu nàng bị vu oan, ý đồ đối phó nàng của kẻ đứng phía sau màn cũng rất rõ ràng, không bằng tương kế tựu kế, lợi dụng nàng dẫn ra hung thủ thực sự.

“Dạ, nô tì oan uổng. Mong rằng Hoàng Thượng xem xét, lấy lại công đạo cho nô tì.” Bạch Mị Nương thấy thần sắc Hoàng Thượng dịu đi, dập đầu nói.

“Hoàng Thượng.” Hứa Mậu cũng đi đến, thấp giọng khuyên nhủ “Nô tài nghĩ chứng cứ không đủ, không thể xử trảm nương nung.”

“Chứng cứ?” Hiên Viên Dạ cười to, tiện đà lạnh lùng cười “Cho dù ngươi không phải hung thủ hạ độc Hoàng Hậu, nhưng ngươi là gian tế Bắc Bang, không thể giữ ngươi lại nữa.”

“Người đâu, đem Mị phi vào Lãnh cung. Chờ khi điều tra rõ sẽ định đoạt.”

“Bịch...”

Bạch Mị Nương té ngã, xong rồi.

75. Q.1 - Chương 76: Dự Cảm Không Tốt.

Bầu trời xanh lam, ánh mặt trời nhu hòa. Một đêm đông tổ tựa hồ tẩy sạch tất cả bụi đất, không khí tươi mát.

Lâm Nhã Như mặc quần áo cảm bào màu lục, bước chân uyển chuyển, thắt lưng như lụa. Đi lại, ngọc bội phát ra âm thanh đĩnh đạc.

Phía sau nàng là vài phi tần phẩm thấp theo đuôi, biểu tình ủ rũ. Tối hôm qua bị náo loạn, tức thời có ngủ lại thấy cũng không thư sướng như lúc trước. Nhưng quý phi mời, các nàng lại không thể không ứng.

“Các muội muội mệt sao?”

Lâm Nhã Như giống như cảm giác được mọi người lườm nhác, quay người lại, ý cười ôn nhuận trên mặt như xuân hoa nở rộ.

“Không có.”

“Không có.”

“.....”

Mọi người phủ nhận, nhanh chóng lấy lại tinh thần.

“Tỷ tỷ, người nói tối hôm qua Ngự Lâm quân lục soát Hoàng cung đến tột cùng là vì sao?” Phấn sam nữ tử hỏi, nàng mặt như phù dung, mắt giống như làn thu. Cũng là tiểu mỹ nhân xinh đẹp, chỉ tiếc xuất thân không cao, chỉ ở mức quý nhân.

Lâm Nhã Như sóng mắt thoáng nhìn, cười dịu dàng.

“Muội muội, chuyện này người hỏi thừa rồi. Tối hôm qua Ngự Lâm quân không phải nói trong cung bị mất vật phẩm quý giá, cho nên đang tìm sao?” Bàn tay mềm nắm khăn tay thật chặt, mặt ngoài phong khinh vân đạm. Nhưng chỉ có nàng biết tối hôm qua Ngự Lâm quân lục soát cung làm nàng khấn trương cỡ nào, tâm như nhảy lên, chỉ sợ bọn họ tới tra tìm hung thủ hạ độc Hoàng Hậu.

“Ai biết đó là không phải thật sự?” Phấn sam nữ tử bĩu môi nói, đã đánh mất vật phẩm quý giá này nọ? Quý thể nào cơ chứ, cư nhiên ngay cả toàn bộ Ngự Lâm quân đều xuất động.

Lời của nàng làm Lâm Nhã Như sững sốt, biểu tình cứng đờ.

Phi tần nhìn thấy Lâm Nhã Như thần sắc không đúng, nhanh nhanh lôi kéo phấn sam nữ tử.

Phấn sam nữ tử sững sốt, con mắt sáng nhìn Lâm Nhã Như, cũng biết ngậm miệng.

Không khí im lặng, mang theo bất an nói không nên lời.

Gió thổi, mang đến mùi hoa cỏ.

Lâm Nhã Như khôi phục tươi cười, đoan trang cao quý. Nhẹ nhàng vung khăn trong tay lên, có chút trêu ghẹo nói:

“Nhìn xem, chúng ta nói chuyện không thú vị ấy làm cái gì? Nào, chúng ta đi thưởng cảnh tâm tình.”

“Cũng không phải là, vẫn là tỷ tỷ hiểu được.”

“Đúng vậy.”

“Đúng vậy.”

“.....”

Chúng phi tần nhìn Lâm Nhã Như cho cái bậc thang, đều đều tán thành nói.

“Đi thôi, chúng ta đi Ngự Hoa Viên nhìn một cái. Nghe người ta nói hiện tại vũ châu còn không có, Hoa nhi lộ về vũ châu này là ở Thiên Kiều. Tựa như pha lê trong suốt, thật là xinh đẹp.”

“Vậy sao? Vậy chúng ta nhất định phải nhìn một cái đi.”

Một trận cười duyên, đàn nữ tử này bước nhẹ nhàng đi đến Ngự Hoa Viên đi đến.

“Nương nương.”

“Nương nương.”

“Nương nương.”

“.....”

Còn chưa tới Ngự Hoa Viên, các cung nữ bên người phi tần đều phía trước phía sau chạy tới.

“Yêu, đây là như thế nào?”

Lâm Nhã Như nhìn này cung nữ chạy đến thở hổn hển, không khỏi nhú nhú mày liễu tình xảo, hỏi.

“Dao Bội, cái này còn thể thống gì?”

Phần sam nữ tử nhìn thấy bộ dáng kích động của cung nữ bên người, sợ làm Lâm Nhã Như không vui. Liên trừng mắt, khiển trách nói.

“Nô tỳ biết sai.” Dao Bội chạy nhanh phúc phúc thân, “Tham kiến các vị nương nương.”

“Tham kiến nương nương.”

“.....”

Các cung nữ nửa quỳ, cùng kêu lên nói.

“Tốt.” Lâm Nhã Như cười nhẹ như trong suốt, “Đều đứng lên đi, các người kích động như vậy đến tột cùng là vì thế nào?”

“Tạ nương nương.”

Chúng cung nữ đứng dậy, dao bội khóa tiền từng bước nói:

“Khởi bẩm nương nương, Ngọc Kiều cung ra đại sự. Mị phi nương nương bị đuổi vào Lãm cung.” Mị phi nương nương vốn được độc sủng đột nhiên bị bắt vào Lãm cung, vừa nghe, mọi người đều ồ. Trên dưới đều đoán Mị phi đến tột cùng là làm chuyện gì, mới có thể chọc thánh nhan giận dữ.

“Cái gì?”

Chúng phi tần cả kinh, về sau vui vẻ cười.

“Phi, không nghĩ tới nàng cũng có hôm nay. Thật sự là xứng đáng.”

Người người trên mặt đều lộ vẻ vui sướng khi người gặp họa tươi cười, ai kêu kia Mị phi ngày thường ỷ vào được Thánh Thượng quyền sủng đem các nàng, những phi tần địa vị thấp không xem ở trong mắt, còn chế ngạo các nàng. Hiện tại báo ứng đã đến.

Lâm Nhã Như cúi đầu, lông mi dày cong che khuất cảm xúc trong mắt. Bàn tay mềm nắm khăn tay thật chặt, không biết suy nghĩ cái gì.

“Tỷ tỷ, người sao không nói lời nào?” Một phi tần nhìn Lâm Nhã Như không nói một lời tò mò hỏi, các phi tần nghe thấy cũng quay đầu nhìn nàng.

“Không có.” Lâm Nhã Như ngẩng đầu, cười nhẹ.

“Ta chỉ muốn biết nàng đến tột cùng đã làm sai cái gì mới có thể chọc Hoàng Thượng phẫn nộ đẩy nàng vào Lãm cung?” Chẳng lẽ Dao Nhạc đã bố trí mọi chuyện? Không phải nói chờ nàng phân phó sao? Mày liễu cau vào, cảm thấy có gì không ổn.

“Đúng vậy, Mị phi không phải luôn luôn được sủng sao?” Phần sam nữ tử cũng nắm khăn tay, suy tư về.

“Chẳng lẽ tới hôm qua này Ngự Lâm quân là hướng về phía nàng?” Lam sam nữ tử cũng đoán.

“Ai mà biết được.” Một nữ tử khác lắc đầu, quân ân khó dò.

“Bất kể nàng phạm vào cái gì, mọi người chỉ cần biết rằng kẻ nhìn không vừa mắt về sau sẽ không xuất hiện ở trước mặt chúng ta, kia không phải tốt lắm sao?” Một phi tần khác sang sảng thanh thúy nói.

“Đúng vậy.”

Mọi người gật đầu, quả là như vậy.

Lâm Nhã Như nghe các nàng người một câu ta một câu, nhưng không có ngấm cảnh tâm tình. Hiện tại, nàng khẩn cấp muốn biết rõ ràng đây là có chuyện gì.

“Bọn muội muội, ta xem ra chuyện này, chúng ta vẫn là tự hồi cung đi, vạn nhất tai ương đến chúng ta, đến lúc đó phiền toái.” Đôi mắt hắc bạch phân minh mang theo thần sắc lo lắng, Lâm Nhã Như nói nhỏ.

“Tỷ tỷ nói đúng, trong cung thị phi. Ai biết còn có ai tạo tạo ương, chúng ta đều về đi.”

“Hảo, hảo.”

“.....”

Mọi người đồng ý với Lâm Nhã Như, đều tự rời đi.

Lâm Nhã Như vội vã chạy về Hạo Nguyệt cung, đã thấy Dao Nguyệt sớm đang chờ đợi nàng. Chỉ thấy nàng thần sắc dị thường, Lâm Nhã Như đáy lòng nảy lên một cỗ bất an.

Đem các cung nữ khác đuổi ra ngoài, đóng cửa. Nàng khẩn cấp hỏi:

“Dao Nguyệt, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Nương nương, nô tỳ cũng không rõ.” Dao Nguyệt run sợ nặng nề lắc lắc đầu, “Dựa theo kế hoạch, Dao Nhạc hẳn là ở đêm nay đem chứng cứ giấu trên giường Mị phi, vì sao còn không có hành động Mị phi đã bị vào Lân cung?” Đối với chuyện này, nàng nghĩ mãi không thông.

“Dao Nhạc nói như thế nào?”

Lâm Nhã Như gắt gao nhíu mi, trầm giọng hỏi, nàng càng ngày càng cảm thấy bất an.

“Dao Nhạc nói nàng cũng không rõ.”

“Kia nhất định là có người khác đối phó Bạch Mị Nương.” Không phải người của nàng, nhất định là có kẻ khác tác quái.

“Vậy không phải tốt lắm sao?” Dao Nguyệt nghe Lâm Nhã Như nói như vậy, biểu tình thoải mái đi không ít. “Kia Mị phi ỷ vào khuôn mặt được Hoàng Thượng sủng ái, luôn không coi ai ra gì, có người hận không thể trừ nàng cho thống khoái là chuyện bình thường.” Bĩu môi, kiêu ngạo đến nỗi mọi người đều hận. Cũng không thể trách người khác, muốn trách chỉ nói do nàng quá kiêu ngạo.

“Chỉ sợ sự tình không đơn giản như vậy.” Lâm Nhã Như lắc đầu, nếu sự tình thực đơn giản như vậy thì tốt rồi. Nhưng là loáng thoáng, nàng lại nghĩ thấy hương vị âm mưu.

“Đó là...?” Dao Nguyệt khó hiểu giương ánh mắt, chẳng lẽ còn có âm mưu khác ở bên trong?

“Chỉ sợ người nọ không chỉ là muốn trừ bỏ Mị phi đơn giản như vậy?” Có khả năng là mình mà đến, dù sao Hậu cung hiện tại Hoàng Hậu trúng độc, cũng chỉ có nàng, Khương Uyển Uyển, Bạch Mị phi phẩm chất cao nhất.

“Dao Nguyệt, ngươi thay ta đưa phong thư này đến Tể tướng phủ. Nhớ rõ, nhất định phải cẩn thận đừng cho người thấy là được.” Đây là thời điểm nói cho phụ thân tất cả, mong rằng hắn có thể giúp mình một phen.

“Dạ.”

Dao Nguyệt thấy vẻ mặt cẩn trọng của Lâm Nhã Như, nặng nề gật gật đầu.

Gió theo cửa sổ thổi vào, mảnh rèm lay động.

Lâm Nhã Như nhíu mi, thầm than: Hy vọng dự cảm của nàng không trở thành sự thật.

76. Q.1 - Chương 77: Tể Tướng Lâm Kế Tục

Tể tướng phủ

Đại sảnh lớn, lịch sự tao nhã, tràn ngập hương trà.

Tể tướng Lâm Kế Tục mặc trường bào màu đen, vạt áo màu trắng. Thắt lưng khảm ngọc, giày màu đen. Ngồi ở chính vị, khuôn mặt trầm tĩnh.

Phía dưới hai sườn trái phải là hai cánh tay đắc lực, cũng là môn sinh của hắn, Tô Diệu Thành, Lâm Viễn Giác, sau đó là các quan viên theo thứ tự mà ngồi.

Đề đốc sông Nhị Hà Suất Tiền chấp tay hướng Tô Diệu Thành, cười nói:

“Chúc mừng Tô đại nhân, lệnh lang được Hoàng Thượng ban hôn, đại nhân kết thông gia cùng Lãnh tướng phủ.”

“Đúng vậy, chúc mừng.”

“Chúc mừng.”

“.....”

Những người khác nghe vậy cũng đều đứng lên, chúc mừng Tô Diệu Thành.

“Cám ơn chư vị đại nhân.”

Tô Diệu Thành đứng lên đáp lễ, khoe miệng lại lộ vẻ cười khổ. Những người này là cố ý, biết rõ ân sư của hắn ngồi ngay bên cạnh còn nói đến chuyện ban hôn. Người khác có lẽ cho rằng này việc hôn nhân này là việc vui, nhưng đối hắn là việc vui sao? Bọn họ cùng Lãnh Bùi Viễn vốn không quen biết, huống chi hắn cùng ân sư luôn tranh đấu chuyện triều đình. Hiện tại hắn cùng họ Lãnh kết thành thông gia, ở trong mắt người khác đã là người một nhà. Đối mặt với ân sư cùng thông gia, hắn phải xử lý như thế nào? Chuyện vui này, bảo hắn chịu như thế nào?

Ánh mắt cơ trí của Lâm Kế Tục đảo qua nét mặt của mọi người, đương nhiên hiểu được những người này đang cố tình chế giễu hắn. Nghĩ rằng hắn sẽ vì chuyện này mà trở mặt với Diệu Thành, phi. Có lẽ lúc trước hắn thực sự vì chuyện Tô Triển cùng nữ nhi đối thủ yêu nhau cảm thấy phẫn nộ, thậm chí có cảm giác bị phản bội. Hắn thấy Tô Triển lớn lên, chẳng những bình tĩnh, văn chương bất phàm, hơn nữa hoàn toàn không lây bệnh công tử. Hắn vốn đặt rất nhiều kỳ vọng vào người thanh niên này. Lần trước Hoàng Thượng đích thân chọn hắn làm Phò mã cưới công chúa Dạ Liễu, hắn cùng hắn cha đều thật cao hứng. Nào biết không biết từ bao giờ đứa nhỏ này hóa ra lọt vào mắt của đại nữ nhi của Lãnh Bùi Viễn, thậm chí không tiếc vì nàng mà cãi thánh lệnh.

Thôi, thôi, đây là số mệnh. Cũng may Hoàng Thượng cuối cùng mở miệng ban hôn cho bọn họ, bằng không đứa nhỏ chỉ sợ đã đánh mất tính mạng.

Lúc này trên mặt cười, hắn nhẹ nói:

“Tô Triển là đứa nhỏ mà từ nhỏ lão phu đã yêu thích. Lần này có thể lấy được đại nữ nhi Lãnh gia mỹ nhân như vậy làm vợ, cũng là may mắn của hắn. Làm trưởng bối, lão phu vui cho hắn.”

Lời của Lâm Kế Tục rơi xuống, mọi người sững sốt. Về sau ngượng ngùng ngậm miệng, xem ra chuyện Tể tướng đối đãi Tô Diệu Thành như con hết như đồn đãi, ngay cả con hắn cùng nữ nhi đối thủ kết thân, hắn cũng không so đo. Trong lòng lại có chút oán hận, cho dù bọn họ vì hắn làm việc như thế nào cũng không được để ý như Tô Diệu Thành kia, rất không công bằng.

Tô Diệu Thành nghe ân sư nói lại cảm động không hiểu, trong lòng âm thầm quyết định ngày sau mặc kệ phát sinh chuyện gì, hắn vẫn đứng ở phía ân sư.

Đại sảnh lại khôi phục không khí bình tĩnh, mọi người ngời một lời ta một câu nói về chuyện quan trường gần đây nhất.

“Khởi bẩm đại nhân, có một vị cô nương đưa tới một phong thư.”

Quản gia Lâm phủ đi đến, hẩn mặc thanh bào, hơi hơi mập.

“Đưa lên đây.”

Lâm Kế Tục hơi nhú mồm kiểm, hướng quản gia phát tay.

Mọi người im lặng, đều nhìn phong thư kia, đoán xem phong thư này viết cái gì? Đối với bọn họ có ảnh hưởng linh tinh hay không?.

Lâm Kế Tục nhận lấy phong thư, nhìn thấy trên phong thư vẽ một đóa hoa lê trắng noãn, lúc này vẽ mặt bỗng sa sầm lại, hóa ra là thư con gửi. Lúc mở ra, thần sắc đã lộ vẻ kinh hãi. Song vẽ mặt cũng không thay đổi, lại tươi cười nói với mọi người:

“Các vị, lão phu đột có việc gấp. Hôm nay, mọi người hãy về đi.”

“Ty chúc cáo từ.”

Mọi người đứng dậy chấp tay nói, mặc dù đối với nội dung phong thư rất tò mò, nhưng bọn họ cũng biết không nên nói xen vào lúc này, sẽ bị làm khó.

“Diệu Thành, Giác nhi, các người ở lại.”

Tô Diệu Thành, Lâm Viễn Giác hai người hai mặt nhìn nhau, đều không nói gì khác.

Đám quan viên đang rời đi vừa nghe Tô Diệu Thành được bắt đồng đãi ngộ, trong lòng lại một trận ghen tỵ.

Sau khi những người khác đi hết, trong phòng khách chỉ còn lại có Lâm Kế Tục, Tô Diệu Thành, và Lâm Viễn Giác.

Gió nhẹ theo cửa sổ rộng mở thổi vào, mang theo cảm giác mát lạnh nhẹ nhẹ.

Lâm Kế Tục trầm mặc, thật lâu sau mới mở miệng nói:

“Như nhi, lần này sợ đã gây đại họa.”

Tô Diệu Thành, Lâm Viễn Giác bỗng chốc giật mình.

“Đại muội đã gây họa gì?”

“Các người tự xem đi.” Lâm Kế Tục giao phong thư cho hai người, Lâm Viễn Giác nhận lấy nó, xem cùng Tô Diệu Thành, sắc mặt biến đổi.

“Đại muội sao có thể hồ đồ như thế?”

Lâm Viễn Giác có chút ghê sợ, hóa ra nàng hạ độc Hoàng Hậu, còn muốn giá họa cho Mị phi. Tuy rằng chuyện tranh đấu của nữ tử trong Hậu cung không thể không tàn khốc sắc mùi thuốc súng, chiêu này của muội muội cũng cũng không có gì đặc biệt. Nhưng chọc ai chứ chọc vào phu quân nàng, lại không phải ai khác, chính là Hiên Viên Dạ thô bạo vô thường mà lại dị thường khôn khéo. Nếu hẩn tra được chân tướng chỉ sợ ai trong Lâm gia cũng khó thoát khỏi vạ lây. Huống chi tiểu Hoàng Hậu mặc dù tuổi nhỏ nhưng cha nàng cũng là Trấn Bắc Tướng quân quyền khuynh thiên hạ như cha. Nếu hẩn biết là đại muội hại nữ nhi của hẩn, chỉ sợ không chờ Hoàng Thượng ra tay, hẩn cũng đã khởi binh báo thù.

“Hiện tại không phải lúc quở trách nó.”

Tuy rằng Lâm Kế Tục cũng rối bời và chuyện lỗi mẫn của con gái, nhưng hiện tại mấu chốt là làm như thế nào để giúp nữ nhi che giấu chân tướng, bảo vệ nàng, bảo vệ Lâm gia đây?

“Thưa ân sư...” Tô Diệu Thành suy tư chốc lát, trầm giọng mở miệng. “Trong thư đại Tiểu thư nói, nàng sai cung nữ hạ độc Hoàng Hậu là thật. Nhưng không giá họa cho Mị phi, hiện tại Mị phi bị đẩy vào Lãn cung, chỉ sợ bên trong có sự tình ma quái khác.” Không giá họa, cho dù là chưa kịp, nên nghĩ là phúc hay họa đây?

“Phải.” Lâm Kế Tục gật đầu, “Như nhi là lo lắng người này sợ là nhằm về nàng.”

“Vậy là chuyện gì đây??” Lâm Viễn Giác bĩu môi, “Đại muội có thể tính kế người khác, hiện tại trái lại lại bị người ta tính kế.” Thật là, nàng không thể an phận làm quý phi của nàng sao?

“Giác nhi, không được nói mát.” Lâm Kế Tục trừng mắt nhìn con, “Đừng quên nàng là muội muội của con, nếu nàng gặp chuyện không may, con cũng chạy không thoát.” Độc giết Hoàng Hậu, đó là trọng tội diệt môn tru di cửu tộc. Cho dù hần thân là Tể tướng thì sao chứ, vẫn không thoát được quốc pháp.

Lâm Viễn Giác bị phụ thân trừng mắt, âm thầm giận. Đứng ở một bên không mở miệng, có phải hần đi độc hại Hoàng Hậu đâu?

“Diệu Thành, người xem việc này nên làm như thế nào?”

Lâm Kế Tục nhìn vẻ mặt thất vọng của con mà lắc lắc đầu, xoay người hỏi môn sinh đặc ý của mình. Aizzz, vì sao con cái hần người người cũng chẳng cho hần bớt lo sầu đây? Một người tuy là quý phi lại hành động không đủ chu toàn. Một người tuy cùng làm quan với mình, nhưng tính tình lại vội vàng, dễ xao động, không thể gánh được trọng trách. Còn có một nữ nhi cả ngày chỉ biết hưởng lạc, con rể cũng khó thành châu báu.

“Trước mắt, chúng ta cũng không biết người đó đến tột cùng là người phương nào? Nhưng là hần vô cùng có khả năng hại đại tiểu thư. Lo một chữ ‘nếu như’ đó xảy ra, tốt nhất là dặn đại Tiểu thư để ý động tĩnh chung quanh, mặt khác chúng ta tức khắc bắt tay vào tra xét thân phận người nọ.” Dịch ở trong tối, ta ở ngoài sáng. Phòng cũng không thể phòng, động tác phô trương chỉ làm đánh rắn động cỏ thôi.

“Đúng, nói có lý.” Lâm Kế Tục vuốt vuốt chòm râu, gật gật đầu nói: “Tốt, vậy làm như vậy. Ta viết thư gửi Như nhi, Diệu Thành cùng Giác nhi phải nhanh chóng tra xét ra thân phận người nọ.”

“Dạ.”

77. Q.1 - Chương 78: Lãnh Cung.

Thê thê thăm thăm, lạnh lùng thanh thanh.

Tám chữ đơn giản cũng bóc trần bộ mặt thật của Lãnh cung.

Gió hơi lay động, cánh cửa sổ rung động. Tấm rèm màu trắng tung bay, càng tăng thêm phần quỷ dị cùng tịch mịch.

Bạch Mị Nương bị tước bỏ một thân y phục hoa lệ, khuôn mặt nhờn nhợt. Đầu tóc rối tung, hỗn độn. Cặp mắt phượng lúc trước quyến rũ nay cũng trở nên ảm đạm không ánh sáng, hoàn toàn là hình dáng của một người vợ bị chồng ruồng bỏ.

Thói quen cầm y ngọc thực, bước chân ra khỏi cửa là nô tỳ vây quanh nay ở đâu? Cuộc sống thê lương ở Lãnh cung quả thực bức bách đến điên rồi, giường ngọc rèm lụa biến thành gỗ giường nhỏ như tấm ván vừa lạnh vừa cứng, khiến da thịt mềm mại của nàng nổi lên những nốt sori hồng hồng. Thái giám, cung nữ thấy nàng mất thể, các vật dụng đưa đến đều là thứ thấp kém nhất, làm người ta thực không nuốt trôi; Mỗi khi đêm xuống, gió lạnh gào rít giống như tiếng sói tru, còn có tiếng các phi tần trong Lãnh cung ngày đêm khóc lóc kêu thương quý quý mị mị khiến nàng sợ hãi không thể ngủ, hàng đêm đều mở mắt thật to đợi đến bình minh. Mới chỉ ngắn ngủn hai ngày, cả thể xác lẫn tinh thần đều bị dả kích nghiêm trọng.

“Phanh...”

Tóc dài che khuất đôi mắt, trên khuôn mặt tinh xảo còn sót lại phần son trang điểm ngày đó. Vẻ mặt nàng có chút điên cuồng, gần như nghiêng ngả lao đảo chạy đến phía trước cửa sổ gỗ, dùng sức với tay ra ngoài, lớn tiếng kêu:

“Ta muốn ra ngoài, cho ta ra ngoài.”

Cung nữ bên ngoài đi ngang qua nhìn nàng một cái, lại không chút thay đổi rời đi. Một phi tần đã vào nơi này đừng mong ra đi, về phần có thể thoát ra hay không lại phải dựa vào tạo hóa.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, nô tì bị oan. Người thả ta ra ngoài!!!”

Thanh âm đã khàn khàn, mang theo tiếng nghẹn ngào tinh tế. Nước mắt chảy xuống từ hốc mắt, khuôn mặt càng chật vật. Vì cái gì? Vì cái gì chuyện lại thành thế này? Là nàng sai sao? Là nàng sai khi quên thân phận của mình mà đặt tình cảm vào hắn sao? Là nàng sai khi đánh giá quá cao tâm tình của hắn sao?..
Đều nói đế vương vô tình, hôm nay lên mây cao, ngày khác rơi xuống đất. Một đế vương có ba ngàn Hậu cung nữ hoa mỹ quyến, làm sao có thể thật tâm yêu các nàng đây?

Ánh mặt trời sáng như ngọc, lại không chiếu được vào Lãnh cung. Gió xuân nhẹ thổi, nhưng không thổi được vào chốn lạnh lẽo này. Cây cỏ lau động, tựa như trái tim đang mất cân bằng của nàng.

Chỉ có tiếng la thê lương trong trẻo mà lạnh lùng quanh quẩn trong cung, ngoại trừ ngẫu nhiên chung quanh truyền đến vài tiếng si ngốc của các cô gái khác. Lần này, tất cả nghi hoặc trong lòng Bạch Mị Nương đều hóa thành cát bụi theo gió bay đi.

Nàng đột nhiên khụy xuống, làn hơi lạnh như băng từ nền đất truyền khắp thân thể. Trong lòng càng lạnh như băng, chẳng lẽ nàng thật sự bị nhốt cả đời tại nơi lạnh như băng này sao?

Ngẩng đầu, đôi mắt nhìn chung quanh gian phòng nhỏ nhỏ. Đáy mắt tràn đầy không cam lòng. Không! Nàng không muốn bị nhốt ở đây. Nàng muốn cảm ы ngọc thực, nàng muốn không khí tự do, nàng muốn ánh nắng ấm áp, muốn ngắm xuân hoa...

“Kéttttt...”

Cửa phòng bị đẩy ra, khiến Bạch Mị Nương kinh động.

Ngẩng đầu, tóc đen rối tung. Ánh vào mắt nàng là một bộ cẩm bào nữ ы màu xanh thêu hoa, giày có nạm vàng. Vạt áo bay lên, ngọc bội phát ra âm thanh đinh đàng. Trên mặt mang theo vẻ khinh khỉnh, trang trọng mà cao quý. Giày nạm vàng, bước chân uyển chuyển, không phải Nhã phi thì là ai?

Bạch Mị Nương sa sầm mặt lại, toàn thân cứng đờ, mang theo nề đề phòng trừng mắt nhìn Lâm Nhã Như :

“Người tới làm gì?” Muốn chê cười nàng sao?

Lâm Nhã Như không nói, cười nhạt một cái một phen đánh giá phòng. Sau đó lắc đầu ngán ngẩm với Bạch Mị Nương đang nửa ngồi nửa ngã, thành tiếng ‘chặc chặc’:

“Yêu, muội muội, người chịu ủy khuất rồi. Nhìn đi, nơi này đâu phải nơi cho người sống?” Tuy rằng Bạch Mị Nương cũng không phải do nàng hãm hại, nhưng kết quả này cũng như nàng muốn. Nhìn khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp hấp dẫn lòng người nay biến thành mặt hoa héo úa, trong lòng nàng liền cảm thấy vui vẻ. Xứng đáng, cuối cùng nàng cũng có hôm nay.

“Không cần người giả mù sa mưa.”

Bạch Mị Nương đứng lên, vỗ vỗ một thân tro bụi. Hai tay sửa sang lại mái tóc hỗn độn, mang theo lãnh ý nhìn chằm chằm vào Lâm Nhã Như. Đừng tưởng rằng nàng không nghe ra cười nhạo của nàng ta, muốn chê cười nàng, nàng nhất định không làm như ý của nàng.

“Người rất nhân rồi sao? Lại đến đây xem ta?” Ngồi vào ghế trên, nàng ngẩng mặt lạnh lùng hỏi. Tiếp theo mày buông lả, cười đến tà khí. “Hay là người muốn đến làm bạn với ta?”

“Phi, có trời muốn đến làm bạn với người.” Lâm Nhã Như rút cục thu hồi ý cười dối trá, oán hận trừng mắt với Bạch Mị Nương. “Người không phải có một thân bằng cơ ngọc cốt sao? Không phải ánh mắt có thể quyến rũ lòng người sao? Nhìn người đến nơi này, còn muốn câu dẫn người như thế nào?”

Hừ, vào nơi này xong không gốc cũng phải điên.

Bạch Mị Nương nghe vậy, vẻ mặt càng khó coi, nghiêng rằng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Lâm Nhã Như, trong lòng hiện lên một suy nghĩ:

“Là người, nhất định là tiện nhân người vu oan cho ta!!!”

Trùng mắt đứng lên, ngón tay trắng tắp chỉ vào Lâm Nhã Như. Lửa giận trong đôi mắt giống như gió xuân trên thảo nguyên, hừng hực thiêu đốt. Cả người cũng cứng đờ, hận không thể xông lên một ngụm nuốt lấy nàng.

Lâm Nhã Như bị hận ý điên cuồng của Bạch Mị Nương dọa cho nhảy dựng, lui về phía sau từng bước. Nhưng sau vỗ ngực, lạnh lạnh nói:

“Ta thật sự tính đem chuyện Hoàng Hậu trúng độc đặt ở trên đầu ngươi, nhưng chưa kịp hành động, lại bị kẻ khác đi trước một bước. Aizz, chỉ có thể nói là do người ngày thường chuốc oán với nhiều người, gây nhiều thù hằn, tai họa mới rơi xuống trên đầu ngươi.”

“Quả nhiên là ngươi.”

Bạch Mị Nương ánh mắt hung ác, thân mình đột nhiên đánh tới Lâm Nhã Như. Dáng vẻ như muốn liều mạng với nàng.

“Dao Nguyệt, Dao Nguyệt, nữ nhân này điên rồi.” Lâm Nhã Như hét lên về phía cửa phòng.

Thân ảnh Dao Nguyệt nhanh chóng chạy vào, đẩy mạnh vào người Bạch Mị Nương. Một Bạch Mị Nương đã mấy ngày không biết vị cơm nên cả người bủn rủn vô lực, hơn nữa võ công đều bị Hiên Viên Dạ sai người phế bỏ, sao có thể chống trả lực đẩy này? Thân mình lúc này ngã ngửa ra trên mặt đất, dùng ánh mắt không cam lòng nhìn chằm chằm các nàng.

“Aizz, ta nói muội muội à, người sao lại có thể trở nên dã man như vậy.” Lâm Nhã Như vỗ ngực, dáng vẻ như hơi sợ. “Chẳng lẽ là bị nhốt đến hồ đồ rồi sao?”

“Ta phi.” Bạch Mị Nương dữ tợn nhổ ra một bãi nước miếng trước mặt Lâm Nhã Như “Muội muội người là ai? Người là tiện nhân! Người hãm hại ta, nhất định không chết tử tế được.”

“Ta nói Mị phi nương nương à...” Dao Nguyệt sử dụng vẻ mặt của chủ tử mà nàng học được, nhướn mi thật cao nói: “Cũng không phải là chủ tử chúng ta hãm hại của người nha, chúng ta là chậm một bước, người có hận cũng không nên hận chủ tử.”

“Hừ, chẳng lẽ các ngươi không phải tính giá họa cho ta sao?” Bạch Mị Nương hừ lạnh một tiếng, đột nhiên môi trắng bệch, cười quỷ dị.

“Ha ha, hóa ra là ngươi, là người hạ độc Hoàng Hậu. Ta muốn nói cho Hoàng Thượng, nói cho Hoàng Thượng!!!” Ngón tay chỉ vào Lâm Nhã Như, nàng giống như đã thấy được hy vọng đi ra khỏi nơi này.

“Hừ, ngươi cho là ngươi đi được ra ngoài sao?”

Lâm Nhã Như bị lời khẳng định của Bạch Mị Nương khiến cho run sợ. Nếu Hoàng Thượng biết, hậu quả thiết không gánh nổi, lạnh lùng nhướn mi về phía Dao Nguyệt, Dao Nguyệt hiểu ý đi về phía Bạch Mị Nương.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì?” Bạch Mị Nương không ngừng lui về phía sau, sợ hãi nhìn Dao Nguyệt.

Dao Nguyệt cười lạnh, nhanh chóng lấy ra một viên viên thuốc đè lại Bạch Mị Nương đang giãy dụa, viên thuốc từ miệng của nàng đi xuống.

“Ngô, ngô...” Bạch Mị Nương cố gì vào cổ họng, nôn mửa.

“Ha ha, nơi này lạnh như thế, muội muội người cũng không cần nói chuyện.”

Lâm Nhã Như không nhìn hận ý của Bạch Mị Nương, kiêu ngạo mà dắt Dao Nguyệt nghênh ngang rời đi.

Trong phòng, Bạch Mị Nương thống khổ phát ra âm thanh ‘ngô...ngô...’.

Ai cũng không nhìn thấy một thân ảnh màu đen rời đi giống như tia chớp.

78. Q.1 - Chương 79: Làm Bạn Ở Lãnh Cung.

Khói lượn lơ tỏa ra từ lư hương, tấm rèm lụa lay động.

Thân ảnh màu đen quỳ xuống nền đất, vẫn không nhúc nhích.

Sau bàn, thân ảnh màu vàng dựa vào lưng ghế. Vẻ mặt như được bao phủ bởi một bóng ma, âm khí từ người tỏa ra toàn bộ căn phòng.

“Người nghe được Lâm Nhã Như thừa nhận đã hạ độc Hoàng Hậu?”

Ngón tay thon dài nắm chặt tay vịn, gân xanh ở tay và lưng nổi lên. Tựa như vô số cuồng long gào thét, cực kì tức giận.

Lâm Nhã Như to gan lớn mật, vẻ ngoài uyển chuyển hóa ra dấu diêm tâm địa ngoan độc. Thật sự đáng giận, chẳng lẽ nàng ta là ý vào có một phụ thân làm Tể tướng quyền khuynh một cõi làm núi dựa vào không?

“Dạ.” Ảnh gật đầu, hần cũng không nghĩ tới một Nhã phi luôn luôn dịu dàng hóa ra là kẻ rắp tâm hại người. Màn kịch vừa rồi ở Lãnh cung đã đánh vỡ nát tất cả tạo nhã, cao quý của nàng. Nữ nhân, càng là mỹ nhân xinh đẹp càng ngoan độc.

“Ba...”

Tay áo bào giương lên, tấu sớ đầy bàn bị hất văng hết. Tốt lắm, nàng nếu đã dám làm thương tổn tiểu Hoàng Hậu của Trẫm thế, nàng sẽ có gan gánh chịu hậu quả. Lửa giận hừng hực bốc lên trong đáy mắt, mang theo quyết liệt khôn cùng.

Ảnh cúi đầu, về sau ngẩng đầu nói:

“Hoàng Thượng, Mị phi nương nương đã bị hạ độc câm.”

Hiên Viên Dạ sững sờ, đáy mắt hiện lên một ánh sáng tối bí ẩn. Tuy rằng nàng không làm thương tổn Hoàng Hậu, nhưng thân phận gian tế của nàng cũng không thể chối cãi. Dù sao đi nữa, kết cục của nàng đều khó thoát khỏi tội chết. Nếu hiện tại nàng đã câm, coi như là do ông trời, giữ cho nàng một mạng. Vậy cho nàng sống ở Lãnh cung sống quãng đời còn lại đi.

“Vẫn là Lâm Nhã Như sao?” Nữ nhân này quả nhiên thủ đoạn ngoan độc, xem ra mặt ngoài càng ôn hòa nhân hậu bên trong càng đáng sợ hơn. Trong đầu đột nhiên hiện lên một khuôn mặt cười nhẹ nhàng dịu dàng, chẳng lẽ cũng là nàng sao? Nhíu mày, nếu nàng cũng phạm sai lầm, chỉ sợ mẫu Hậu sẽ thương tâm và thất vọng. Dù sao nàng đứa bé được Thái hậu nuôi lớn từ nhỏ, hy vọng nàng không tham gia vào chuyện này.

“Là Nhã phi nương nương phân phó, cung nữ bên người tên Dao Nguyệt chấp hành.”

Cung nữ nho nhỏ có vẻ mặt y hệt Nhã phi nương nương, ngữ điệu học được cũng giống mười phần, thật sự là gần mực thì đen. Hoàng cung, nơi vô số người không tiếc tất cả mà khát vọng, cũng là bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa. Bề ngoài hoa lệ huy hoàng, vĩnh viễn cũng không che dấu được âm u, nồng mùi máu tanh ở bên trong...

“Hừ, nàng thật sự là vô pháp vô thiên. Trước độc hại Hoàng Hậu, sau độc câm phi tần, thật sự là được lắm!” Càng nói, trong lòng càng ghê tởm nữ nhân ngoan độc ấy. Thật sự là được thừa kế từ phụ thân giáo hoạt kia, hạng người ngoan độc từ trong xương tủy. Khó nói sẽ không có một ngày phối hợp cùng phụ thân, hạ độc Trẫm, độc chiếm giang sơn nhà Hiên Viên.

Sắc mặt càng ngày càng thâm trầm, gió từ cửa sổ làm lay động mái tóc. Tay dùng sức đập lên mặt bàn, phát ra ba tiếng vang.

“Người đâu.”

Hứa Mậu nghe được tiếng quát của Hiên Viên Dạ, vội vàng đi vào. Từ sau khi Hoàng Hậu mất tích, tình hình Hoàng Thượng càng ngày càng thô bạo. Người ra lệnh phong tỏa tin tức trong cung, ngay cả thái giám, cung nữ trong Phụng Nghi cung cũng vẫn tưởng rằng Hoàng Hậu còn trúng độc nằm trên giường. Mà nhóm Thái y đều bận rộn tìm thuốc giải xem có thể phá giải Hạc đỉnh hồng hay không? Mặt khác, nếu Lãnh Tướng quân biết được chuyện Hoàng Hậu, không biết còn nháo loạn như thế nào đây?.

“Hoàng Thượng.”

“Hứa công công, truyền chỉ của Trẫm.”

“Dạ.”

Hứa Mậu đi đến bên bàn, cầm lấy cây bút trong nghiên, im lặng chờ Hoàng Đế mở lời.

“Phụng Thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết: Đã điều tra ra Nhã quý phi độc hại Hoàng Hậu, lòng người nổi giận. Nay phế bỏ phong hào nhị phẩm quý phi, đẩy vào Lãnh cung.”

“Cạch...”

Cây bút trong tay Hứa Mậu hạ xuống, hung thủ độc hại Hoàng Hậu là Nhã phi? Sẽ không điều tra sai chứ, lúc trước nói là Mị phi, cho nên nàng bị đẩy Lãnh cung. Hiện tại lại là Nhã phi, Nhã phi cũng tầm thường, phụ thân nàng là Tể tướng Thiên Diệu Hoàng triều, thủ hạ môn sinh đông đảo, ngang thế với Lãn Bội Viễn, cầm giữ hơn nửa quan viên trong triều. Nếu định tội Nhã phi, chỉ sợ hấn tức giận mà phản. Rắc rối khó gỡ, khó bảo toàn triều đình.

“Hoàng Thượng, Nhã phi là Thiên kim Tể tướng, có nên cân nhắc không?.” Thiết nghĩ không thể bởi vì chuyện Hoàng Hậu mà làm dao động xã tắc.

Hiên Viên Dạ nhú mày kiểm, có chút giận dữ mở miệng nói:

“Người là đang dạy Trẫm làm việc sao?”

“Nô tài không dám.” Hứa Mậu mắt thấy thần sắc giận dữ của Hiên Viên Dạ, liền quỳ xuống. “Nô tài chính là hy vọng Hoàng Thượng cân nhắc, môn sinh Lâm Tể tướng phần đông, phần lớn làm quan viên trong triều, nếu xử tội Nhã phi nưng nưng, chỉ sợ Tể tướng không thuận theo.”

“Buồn cười thật.” Lời của Hứa Mậu làm Hiên Viên Dạ càng tức giận, cười lạnh nói: “Trẫm là Quân, hấn là Thần. Quân muốn thần chết, thần không thể không chết. Huống chi tội nữ nhi hấn phạm phải vốn là tội chu di cửu tộc. Hấn dám mưu phản, Trẫm liền giết hấn.” Đôi mắt nguy hiểm híp lại, ngữ khí lãnh lệ.

Hứa Mậu run lên, biết rõ Hoàng Thượng là nói được thì làm được. không dám lên tiếng nữa, soạn thánh chỉ.

Hạo Nguyệt cung

Sáng sửa sạch sẽ, gương đồng mờ lung.

Lâm Nhã Như ngồi đối diện với gương đồng mà trang điểm, mái tóc như mây, làm mi thanh thoát. Môi hơi cười nhẹ, dáng dấp của thần tiên. Hai má hồng hồng, xinh đẹp như một bông hoa.

Hoàng Thượng mấy ngày không đến Hạo Nguyệt cung, không biết sau khi gặp lại nàng có ngạc nhiên hay không? Nàng có thể bắt trụ trái tim Hoàng Thượng không? Bạch Mị Nương xinh đẹp nhất Hậu cung hiện tại đã vào Lãnh cung, ngược mắt mà mơ tưởng, hiện tại, có thể so sánh với nàng trong toàn bộ Hậu cung cũng chỉ có Khương Uyển Uyển.

Ánh mắt híp lại, nhớ tới nụ cười dịu dàng của Khương Uyển Uyển, nàng liền nhin không được muốn xé nát khuôn mặt tươi cười kia, vì sao hai người đều là dùng khuôn mặt tươi cười đối đãi kẻ khác. Khương Uyển Uyển lại luôn đến niềm vui cho người khác, cướp đi ánh sáng chói lọi của nàng. Nàng dựa vào cái gì? Bất quá là dựa vào thân phận bé gái mồ côi được Thái Hậu nuôi lớn, chỉ thế mà dám ở trước mặt mình diễu võ dương oai ư?. Tức giận, quả là ngu ngốc...

Bàn tay mềm dùng sức xiết chặt cái trâm, một vết hằn máu trắng nổi lên ở lòng bàn tay. Hoàng Hậu trúng độc, Mị phi bị nhốt vào Lãnh cung, kế tiếp có phải hay không nên đến phiên người? Ý cười trên môi như bông tuyết mùa đông, lạnh đến thấu xương.

“Thánh chỉ tới!” Tiếng hô cao vang lên ở ngoài phòng.

Lâm Nhã Như sững sốt, về sau vội vàng sửa sang quần áo. Vội vàng đi ra ngoài, trong lòng đoán thánh chỉ nói gì?

“Nhã phi, mời tiếp chỉ.” Hứa Mậu nhìn Lâm Nhã Như đi ra, đưa tay mở thánh chỉ.

“Nô tì tiếp chỉ.”

“Phụng Thiên thừa vận, Hoàng Đế chiếu viết: Đã điều tra ra Nhã quý phi độc hại Hoàng Hậu, lòng người nổi giận. Nay phế bỏ phong hào nhị phẩm quý phi, đẩy vào Lãnh cung. Khâm thử!”

“Ba...”

Lâm Nhã Như ngã ngồi ở nền đất, chỉ cảm thấy cả người như một đám mây bị thổi vào vực sâu, vụn kiếp bất phục. Như thế nào lại là như vậy? Như thế nào lại là như vậy? Khi ở Lãn cung, Bạch Mị Nương nói nàng sẽ vào làm bạn trong đây như ma chướng hiện lên ở trong óc. Là nàng, nhất định là lời nguyện rửa của nàng ứng nghiệm! Tiệm nhân chết tiệt! Đôi mắt ngoan độc, từ đầu tới đuôi nàng đều không kiểm điểm lỗi lầm của mình.

“Người đâu, mang nàng đi.”

Hứa Mậu nhìn vẻ mặt không biết hỏi cái như thế của Lâm Nhã Như, lắc đầu hô.

Thị vệ bên người tiến lên giải Lâm Nhã Như đi, nàng quay đầu gào lên với Hứa Mậu:

“Ta muốn gặp Hoàng Thượng, ta muốn gặp Lâm Tể tướng...!!!”

Hứa Mậu khoát tay với thị vệ, hai người đem nàng giải về phía Lãn cung.

“Ta muốn gặp Hoàng Thượng, ta muốn gặp Tể tướng...!!!”

Tiếng gào không cam lòng của Lâm Nhã Như vẫn quanh quẩn không tiêu tan, cho đến kia thân ảnh biến mất ở ngã rẽ hành lang...

79. Q.1 - Chương 80: Thái Hậu.

Mái vòm ngọc lưu ly, ánh mặt trời rọi khắp dãy phòng, lấp lánh lên những ánh sáng ngọc trong suốt như bảo thạch. Một cơn gió nhẹ phe phất trên mặt, hoa cỏ lay động, không có chút gì buồn bã.

“Choang...”

Đó là tiếng rơi của một chén trà, chiếc chén cổ trần làm bằng gốm thượng hạng trong nháy mắt vỡ thành bốn năm mảnh.

“Chết tiệt, người muốn làm Trầm bồng chết sao?”

Hiên Viên Dạ phản nộ phất tay áo bào thành tiếng xé gió, giống như có thể làm chấn động cả cung điện. Ánh mắt đen lạnh lùng ẩn chứa một cơn sóng triều gió lớn, cánh tay vung lên, ống tay áo phất lên theo, giống như phi long giận dữ đang gào thét bay lên.

“Hoàng... Hoàng Thượng thứ tội.”

Tiểu thái giám đáng thương quỳ trên mặt đất, đầu cúi gằm xuống, thân mình gầy yếu càng không ngừng run run, tựa như chiếc thuyền đơn độc lắc lư giữa sóng cuồn cuộn.

“Pha trà cũng không biết, giữ lại làm gì? Tha ra ngoài chém.”

“Phịch” một tiếng, mặt bàn đầy tấu sớ, nghiên mực bị hất bay ra ngoài, mực vung vẩy lên cả người thái giám, chảy dài xuống theo sợi tóc chảy, thật là chết vật.

Thái giám một cử động cũng không dám, sợ hãi trong lòng đã bao phủ hân. Hân choáng váng, ngay cả cầu xin tha thứ cũng quên.

“Người đâu! Người đâu.....”

Hiên Viên Dạ nhìn đáng vẻ chỉ ngậy ngốc của tiểu thái giám, lửa giận trong lòng càng bùng cháy mãnh liệt. Ánh mắt lóe ra ánh sáng như ánh sao, giống như hai ngọn lửa đang thiêu đốt ở trong mắt.

Thái giám ngoài cửa hai mặt nhìn nhau, từ khi tiểu Hoàng Hậu trúng độc, tính tình Hoàng Thượng càng ngày càng nóng nảy, cả ngày đều bưng bưng như sét đánh, như pháo nổ bất cứ lúc nào. Mỗi ngày người vẫn đến Phụng Nghi cung vấn an Hoàng Hậu, nhưng kỳ quái là Hoàng Thượng không cho phép kẻ nào đi theo, thậm chí ngay cả cung nữ, thái giám hầu hạ cũng không cho. Mọi người nghi ngờ, lại không dám đoán lung tung. Vạn nhất lại xảy ra chuyện gì, chỉ sợ bọn họ có trăm cái đầu cũng không đủ để chém. Nhìn đi, một Mị phi nương nung dung mạo quyền rũ, thân thể xinh đẹp, khuôn mặt xinh đẹp nhất Hậu cung cũng bị Hoàng Thượng đánh rồi nhốt vào Lãn cung. Còn một Nhã phi nương nung, mặc dù không xinh đẹp

phong tình như Mị phi, nhưng ngày thường tựa như hoa sen mới nở, hướng chi cha nàng là Tể tướng dưới một người, trên vạn người cũng giống Mị phi bị đẩy vào Lãnh cung...

Hiên Viên Dạ quát lâu mà không thấy ai đi vào, ngọn lửa giận lại cuồn cuộn thiêu. Hắn trừng mắt đứng lên hất tất cả những gì trên bàn xuống, cho dù không còn gì lọt vào trong tầm mắt nữa cũng không giảm không thoải mái trong lòng.

“Người cút ngay cho Trẫm!” Ánh mắt đảo đến tiểu thái giám, hắn cầm lấy một quyển sách ném đi.

Tiểu thái giám co rúm lại một chút, nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Két...”

Đám thái giám nhìn tiểu thái giám đầy người chật vật, đáng thương đi ra, đồng tình lắc lắc đầu.

Huynh đệ, người chịu khổ rồi.

Đôi mắt đỏ hồng của tiểu thái giám cũng không nhìn thấy ánh mắt đồng tình của hai thái giám, cứ như vậy đi thẳng về phía trước. Thầm nghĩ tìm một chỗ hảo hảo an ủi trong lòng và cơ thể bị thương của mình, cũng muốn hỏi ông trời cùng cha, mẹ một chút, vì sao khi ấy bỏ hắn mà đi?

“Rầm”

“Ôi.” Tiểu thái giám không chú ý tới phía đối diện, còn chưa kịp phản ứng, liền bị kẻ nào đó ném tới một bên.

“Nô tài lớn mật, dám chặn Loan kiều của Thái Hậu, người muốn chết sao?”

Thái giám bên người y phục màu hoa sen của Hoàng thái hậu chìa tay vào máng tiểu thái giám, giọng nói già mà cao vót. Tựa như có người đang giằng co xỉ vả nhau, làm người ta nhìn không được mà cả người nổi da gà.

“Thái Hậu thứ mệnh, thứ mệnh.”

Tiểu thái giám vừa nghe là va vào kiều Thái Hậu, lại quỳ xuống, dập đầu. Má ơi, chẳng lẽ hắn bị sao chổi chiếu sao? Hôm nay hắn lại đi chọc tới hai người cao nhất. Chẳng lẽ mạng nhỏ này không giữ được nữa sao? Nghĩ vậy, cả người đều nhìn không được run run.

“Được rồi, Trường An. Ai gia không phải không có đang có việc sao? Không cần mất thời giờ nữa.”

Hoàng thái hậu lộ vẻ từ ái, ôn nhu cười, nhìn tiểu thái giám gầy yếu cả người đều phát run. Aiz, tiểu tử đáng thương kia khẳng định là bị Trường An làm cho sợ hãi.

“Dạ.” Trường An nửa cúi đầu, đi đến trước mặt tiểu thái giám. “Thái Hậu nương nương nhân từ, không so đo cùng kẻ nô tài lỗ mãng nhà người, người còn không mau tạ ơn.” Thái Hậu nương nương chính là rất mềm lòng, nếu là hắn nhất định phải hảo hảo giáo huấn nô tài thất lễ như vậy.

“Tạ Thái Hậu nương nương, tạ Thái Hậu nương nương.”

Tiểu thái giám dập đầu, hai mắt đỏ lên hàm chứa nước mắt. Đôi mắt không lớn trở nên ngập nước, hơn nữa thân thể nhỏ bé gầy yếu làm người ta nổi lên vài phần thương tiếc.

“Tốt lắm, mau đứng lên đi.” Hoàng thái hậu vẫy vẫy với tiểu thái giám, trong mắt ngọc lưu ly tràn đầy thương tiếc. “Người làm sao vậy? Bị thái giám khi dễ sao?” Nàng nghe nói vài thái giám trong cung ý vào việc ở lâu trong cung nên thường xuyên khi dễ người mới tới, khinh thường các thái giám gầy yếu. Xem thái giám trước mắt này chật vật như thế, chắc là bị kẻ nào khi dễ rồi.

“Không, không có.” Ánh mắt tiểu thái giám né tránh, khi dễ hắn chính là Hoàng Thượng. Hắn nào dám nói, có mặt vàng cũng chỉ có thể nuốt vào bụng, ai bảo hắn làm nô tài chứ.

Hoàng thái hậu thấy tiểu thái giám không chịu nói, liền lắc lắc đầu, phát tay với nô tài nâng kiều “Chúng ta đi thôi.”

“Khởi giá.”

Giọng nói dài của Trường An hô, đoàn người chậm rãi đi đến Ngự Thư Phòng.

“Tham kiến Thái Hậu.” Thái giám bên ngoài Ngự Thư Phòng trông thấy Thái Hậu nương nương đến, nhanh chóng quỳ xuống.

“Đứng lên đi.” Hoàng thái hậu vẫy tay, ngăn hai người chuẩn bị vào bẩm báo. “Không cần bẩm báo, ai gia tự mình vào.”

Hoàng thái hậu đẩy cửa ra, ánh mặt trời tràn vào. Khung cảnh bữa bãi nơi này ánh vào trong mắt của nàng, mảy nhíu lại. Căn phòng này sao lại bữa bộn như thế?

“Hoàng Thượng, đây là có chuyện gì?”

“Mẫu hậu, người sao lại đến đây?” Hiên Viên Dạ nhìn thấy mẫu hậu tự mình vào, lúc này đi qua nâng tay nàng đến một bên. Lại sai người quét tước thư phòng sạch sẽ, cho đến khi không còn một hạt bụi.

“Ai gia có thể không tới sao?” Hoàng thái hậu vẻ mặt nặng nề “Trong cung đều truyền khắp rồi, nói Hoàng nhi người trước đây Mị phi vào Lãn cung, sau lại lột bỏ phong hào quý phi của Nhã phi, cũng nhốt cả nàng vào Lãn cung. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Mị phi nàng vốn cũng không thích lắm, nàng ta yêu yêu mị mị. Nhưng còn Nhã phi chẳng những dịu dàng dễ gần, còn là đại Thiên kim Tể tướng. Có thể nhốt nàng vào Lãn cung, Hoàng Thượng đến tột cùng đang suy nghĩ gì?

Hiên Viên Dạ vừa nghe mẫu hậu là vì hai người kia mà đến, lúc này thần sắc trầm xuống.

“Mị phi là gian tế Bắc Bang, Trẫm không thể giữ lại nàng. Mà Nhã phi hóa ra là hung thủ độc hại Hoàng Hậu, lại càng không thể chấp nhận.” Hấn hận không thể bầm thây vạn đoạn nàng, nhốt nàng vào Lãn cung đã là sự trừng phạt nhẹ nhàng nhất rồi.

“Mị phi là gian tế, phải trị tội. Nhưng Nhã phi ngày thường rất dịu dàng nhu thuận, người nói nàng là hung thủ hạ độc hại Hoàng Hậu, có bằng chứng chứng minh không?” Nhìn thế nào cũng không thấy nàng là kẻ thâm trầm như vậy, huống chi nàng là Thiên kim của Tể tướng, cho dù như thế nào cũng không thể tùy ý xử phạt.

“Ảnh chính tai nghe được nàng thừa nhận, chẳng lẽ là giả?” Hiên Viên Dạ lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng “Huống chi nàng còn độc căm Mị phi.” Ngay cả phế phi ở Lãn cung cũng không buông tha, nữ nhân tâm địa ngoan độc, làm người ta giận sôi.

“Chuyện này...”

Hoàng thái hậu nghe Hiên Viên Dạ khẳng định như thế, lại nghe thấy Nhã phi độc căm Mị phi. Trong lòng cũng rất kinh hãi, không biết nên nói tiếp như thế nào.

“Hạng ác độc như thế, mẫu hậu, người cho rằng ta không nên xử lý nàng sao?” Hiên Viên Dạ hỏi lại, hấn tuyệt không cho phép kẻ làm thương tổn Loan Loan có thể bình yên vô sự.

“Chuyện này...?”

80. Q.1 - Chương 81: Nhất Ngữ Chi Ngộ

Cơn gió ùa vào từ cửa sổ rộng mở, khiến cho tấm rèm lay động.

Hiên Viên Dạ đưa lưng về phía Hoàng thái hậu, cả người lãnh đạm khiến cho nàng kinh hãi.

Chẳng lẽ chuyện tiểu Hoàng Hậu trúng độc ảnh hưởng lớn với hấn như thế sao?

Không, Hoàng thái hậu lắc đầu. Chuyện này tuyệt đối không phải chuyện tốt. Kẻ đế vương một khi đem lòng đến bên một người, thậm chí là một đứa trẻ con, vì nàng mà không tiếc đối nghịch cùng triều thần. Chuyện này rõ ràng chính là đang đùa giỡn với giang sơn xã tắc, nàng tuyệt đối không cho phép.

Về mặt trước giờ luôn uyển chuyển ôn nhu trở nên nghiêm túc, thậm chí mang theo vài phần cường thế. Ngọn gió cuốn lên vài sợi tóc hai bên mai, trong đôi mắt ngọc lưu ly hiện lên một thứ ánh sáng. Nếu Hoàng Thượng quyết định khiến cho Tể tướng bất mãn, thậm chí làm nguy hiểm triều đình, nàng nhất định sẽ

không chút do dự dùng quyền lực mà Tiên hoàng lưu lại cho nàng – Long Đầu trượng: Trước đánh hôn quân, sau đánh nghịch thần.

“Hoàng Thượng, nếu Hoàng Hậu đã trúng cự độc Hạc đỉnh hồng, cơ hội giải độc lại xa vời như vậy, vì sao người phải làm khó xử Nhã phi, chỉ là chuyện vô bổ mà thôi. So với chuyện sống chết của Hoàng Hậu, không bằng thương tiếc cho người trước mắt.” Nói đến đây, ngôi vị Hoàng Hậu cũng nên là Nhã phi. Nàng là người từng trải, tự biết những phân tranh vì quyền lực cùng những đen tối nơi Hậu cung này. Nhã phi cũng không sai, nàng bắt quá là muốn tranh thủ làm gì đó ỉnh. Hơn nữa tại nơi mà người ăn thịt người này, nếu không đủ thủ đoạn, chỉ có thể chờ bị người khác ăn thịt.

Nhớ ngày đó, nàng chẳng phải cũng như vậy sao? Mọi người đều nói nàng thiện lương, nhân từ, nhưng mà hôm nay nàng có thể đi lên ngôi lên ngai vàng Hoàng thái hậu cũng đã bước trên vô số xác người, nàng hiện tại thiện lương, nhân từ có lẽ chỉ là vì muốn được tha lỗi, vì muốn trong lòng được an ổn.

“Thương tiếc người trước mắt?” Hiên Viên Dạ môi hơi gợi lên, cười lạnh nói. “Mẫu Hậu, người không biết là lời người nói rất buồn cười sao? Hóa ra Trầm phải đi thương tiếc hung thủ độc hại Trầm thích? Nếu đổi lại là phi tử của phụ hoàng làm thương tổn người, người còn có thể yêu cầu phụ hoàng đi thương tiếc kẻ đó sao?” Nhớ tới dáng vẻ đứng giữa sống chết của Lãnh Loan Loan, và cả Phượng Nghi cung này trống rỗng, lạnh tanh, vẻ mặt Hiên Viên Dạ càng trở nên kích động, nhin không được nói ra lời không nên nói.

“Chát...”

Một cái tát từ tay Hoàng thái hậu rơi vào khuôn mặt của Hiên Viên Dạ, mũi phượng trên đầu lắc lắc, cả người kích động run run. Môi cũng run rẩy, nói không thành câu:

“Người!!! Người hóa ra vì tiểu yêu nữ kia, có thể nói với ai gia như vậy sao?”

Rất tức giận, đứa con của chính mình hóa ra vì một đứa bé chín tuổi mà đối đãi kẻ làm mẫu thân như vậy. Có thể nào không làm cho trái tim nàng trở nên băng giá, Lãnh gia thứ nữ kia nhất định là yêu nữ, tuổi nhỏ như vậy đã có thể mê hoặc người ta. Trách không được lúc trước Hoàng Thượng lập lời thề không phải nàng thì không lấy, nhất định là đã sớm bị nàng mê hoặc. Mà mình chẳng những bị hấn thuyết phục, liền khinh địch rước tiểu yêu nữ kia vào cung như vậy. Hiện tại nhớ lại, sự xuất hiện của nàng đã rước lấy bao nhiêu phiền toái, nếu không có nàng, Hoàng cung sẽ không xảy ra lắm chuyện như vậy. Nghĩ vậy, nàng càng cảm thấy chuyện Nhã phi làm là không sai.

Hiên Viên Dạ đầu nghiêng sang một bên, lạnh lùng nói:

“Mẫu Hậu biết lời này đã thương người, cần gì phải yêu cầu con đi làm?” Nhìn thấy mẫu Hậu thương tâm, trong mắt Hiên Viên Dạ hiện lên một chút không đành lòng cùng áy náy. Nhưng dù sao chẳng nữa hấn sẽ không lui bước.

Hoàng thái hậu trừng mắt nhìn hấn, tức giận đến không thể nói gì.

Ánh mặt trời chiếu vào từ ngoài cửa sổ, rơi xuống một vầng sáng màu vàng óng ánh.

Nhưng mà, hai người lại không cảm giác được chút gì ấm áp. Giữa mẫu tử lần đầu tiên sinh ra kẻ nứt, lại quật cường đến độ không chịu thừa nhận lỗi của mình.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thái Hậu, Tể tướng đại nhân cầu kiến.”

Thái giám ngoài cửa hô, xé rách không khí lạnh lẽ.

“Vào đi.” Hiên Viên Dạ đi đến sau bàn, sắc mặt trầm trọng.

“Tội thần Lâm Kế Tục khấu kiến Hoàng Thượng, Thái Hậu.”

Lâm Kế Tục mặc cẩm bào màu đen cùng giày bạc đi vào, liền quỳ xuống, sắc mặt ửng hồng, trong giọng nói mang theo hơi thở gấp gáp. Rõ ràng là hấn vội vã tới. Khi hấn từ bên ngoài vừa hồi phủ liền nghe con trai hoang mang rối loạn nói cho hấn, Như nhi bị đẩy Lãnh cung. Lúc ấy hấn chỉ cảm thấy lỗ tai vang lên một tiếng, ngàn tính vạn tính, không tính được Hoàng Thượng hóa ra nhận ra nhanh như thế.

“Lâm tể tướng, hãy bình thân.” Hoàng thái hậu lại nổi lên tươi cười dịu dàng, nói nhẹ.

“Tạ Hoàng Thượng, tạ Thái Hậu.” Lâm Kế Tục thấy thái độ Hoàng thái hậu, trong lòng nhưng an ổn một ít. Xem ra Thái Hậu đứng ở phía bọn họ.

“Hừ...” Hiên Viên Dạ lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, đập mạnh tay xuống bàn.

“Tể tướng, người nuôi nữ nhi thật tốt, dám hạ độc Hoàng Hậu, còn độc cam Mị phi. Người nói đi, phải bị tội gì?”

Hiên Viên Dạ đập bàn như vậy, Lâm Kế Tục lại quỳ xuống. Đầu cúi xuống, trầm thấp nói:

“Thần không biết cách dạy con, xin Hoàng Thượng xử tội.”

“Tốt.” Hiên Viên Dạ đuôi lông mày cao gầy, ánh mắt thâm thúy hiện lên lãnh liệt nhìn hần. “Ám sát Hoàng Hậu, luận tội tru di cửu tộc. Nhưng Trẫm thấy người làm quan hai triều, trung thành tận tâm, nay không luận tội Lâm phủ, nhưng tội của Nhã phi không thể tha. Trẫm đã hạ lệnh lột bỏ phong hào của nàng, đầy Lân cung. Người có gì dị nghị không?” Giữ lại mạng nhỏ của nàng đã là ân huệ lớn như vậy, nếu lão gia hỏa này còn dám cò kè mặc cả, Trẫm liền tru di cả nhà người.

“Tạ ân điển của Hoàng Thượng đã tha mạng cho tiểu nữ.”

Mắt thấy nữ nhi đến già đều phải lẻ loi hiu quạnh ở Lân cung trong treo nhưng lạnh lùng, trong lòng Lâm Kế Tục vừa giận vừa đau. Nhưng họa là nữ nhi gây ra, hiện tại chỉ mong giữ lại được mạng, hần còn có thể nói gì. Chẳng lẽ thật muốn vì một mình nàng mà làm liên lụy đến mấy trăm nhân khẩu ở Lâm phủ sao? Aizz, thôi, chỉ có thể nói là do mệnh nàng không tốt.

“Hừ...” Thấy Lâm Kế Tục thức thời, Hiên Viên Dạ cũng không nhiều lời.

“Xin Tể tướng đứng lên.” Hoàng thái hậu hiểu được tâm tình lo lắng cho con cái của người làm cha mẹ, Nhã phi vào Lân cung, tương đương phải chết già trong đấy. Lâm Kế Tục tự nhiên đau lòng không chịu nổi, nghĩ vậy, nàng không khỏi thở dài. Quên đi, nàng cũng đã khuyên Hoàng Thượng, nhưng ngược lại biến thành mẫu tử không thoải mái, lần này mặc kệ Hoàng Thượng đi, dù sao tiểu Hoàng Hậu chỉ sợ cũng sống không được nữa, xem về sau, nàng mê hoặc Hoàng Thượng thế nào?

Từ đầu tới đuôi, nàng đều còn không biết Lân Loan Loan đã mất tích, vẫn nghĩ thế để tự an ủi mình.

“Tạ Hoàng Thượng, Thái Hậu.” Lâm Kế Tục đứng lên, tuy rằng kết cục nữ nhi đã định, nhưng hần cũng không cam tâm buông tha kẻ thực sự đã hãm hại Mị phi, nếu không phải do hần, có lẽ chuyện của nữ nhi căn bản sẽ không bị ai phát hiện.

“Hoàng Thượng, thần có một chuyện muốn bẩm báo.” Chắp tay, hần nói với Hiên Viên Dạ.

“Nói đi.” Hiên Viên Dạ nhíu mày, tội của Nhã phi đã định, nhìn người còn có thể nói gì?

“Như nhi độc hại Hoàng Hậu là thật, nhưng nàng nhưng không hãm hại Mị phi nương nương. Hoàng Thượng chẳng lẽ không nghĩ tới trong chuyện này còn âm mưu gì sao?”

Hiên Viên Dạ đặt tay lên cằm, lời của Lâm Kế Tục nhắc nhở hần. Còn có một người giấu sau lưng chưa tìm ra, hơn nữa nàng vô cùng có khả năng liên quan với chuyện Loan Loan mất tích. Ánh mắt mị mị, đổ ra mấy phần nguy hiểm.

“Trẫm đã biết.”

Phất phất tay, đừng tưởng rằng hần không biết lão gia này đang suy nghĩ gì. Đơn giản là muốn tìm một cái ‘đệm lưng’ cho Nhã phi, chẳng cần biết hần có mục đích gì, mình phải tìm được người này.

Gió thổi, rèm lụa tung bay.

Ba người không nói câu gì, chỉ có đắm chiêu.

81. Q.1 - Chương 82: Chúc Cách

Trong đêm tối, vàng trắng nấp sau tầng mây rất nặng, không thấy ánh sáng. Hoa cỏ nhẹ nhàng lay động, tựa như quỷ quỷ mị mị thường lui tới. Gió đang gào thét, mang theo hơi thở tà tà làm người ta bất an...

Hai thân ảnh màu đen nhanh như đại bàng, hòa vào trong đêm tối, không thấy bóng dáng. Một lát sau, bọn họ lại xuất hiện ở trên nóc nhà Tiểu Yên cung.

Trong Tiểu Yên cung, ánh nến lay động.

Ánh nến mờ lung, Khương Uyển Uyển mặc áo lót màu trắng, ngực lồ lộ, lộ ra da thịt vừa được nước nóng làm cho dễ chịu, mềm mại quá, làm cho người ta nhìn không được có ý niệm mơ màng trong đầu. Tóc dài như thác rối tung trên vai, còn vương bọt nước.

Cung nữ Dao Duyệt cầm một chiếc khăn bông lau tóc cho nàng trước gương đồng, thấy nàng duyên hoa thanh nhã thoát tục, ánh mắt mơ màng. Cho dù là ai cũng không đoán ra mỹ nhân như họa hóa ra là nữ tử thâm trầm, thủ đoạn độc ác. Nụ cười của nàng nhìn như ôn nhu, cũng là một khối mặt nạ vô hình che dấu tất cả xấu xí cùng đen tối, làm người ta bất tri bất giác rơi vào cám bẫy của nàng.

“Chủ tử, xong rồi.”

Dao Duyệt buông khăn xuống, nhìn Uyển phi đẹp như thiên tiên từ trong gương đồng. Một đôi mắt linh động lóe ra ánh sáng sùng bái, chủ tử rất xinh đẹp, hơn nữa thật lợi hại, mặc dù có lúc nàng nổi giận lên làm cho người ta sợ hãi, nhưng nàng vẫn sùng bái chủ tử. Tiến cung từ năm tuổi, nàng biết rõ Hậu cung âm u, nếu người không đủ độc, không đủ thông minh, kết cục sẽ rất thảm. Nàng từng gặp qua rất nhiều được phi tần được sủng ái nhất thời, ngay sau đó liền bị đẩy vào vực sâu không đáy. Cho nên tất cả những chuyện Uyển phi làm ở trong mắt nàng là đương nhiên, tất cả đều là bảo vệ địa vị của mình, miễn ỉnh bị người ta làm cho thương tổn.

“Ừ.” Khương Uyển Uyển miễn cưỡng gật đầu, ngồi nghiêng mình. Bàn tay mềm vuốt cằm, nói nhẹ.

“Hiện tại Mị phi cùng Nhã phi đều bị nhốt vào Lãnh cung, Dao Duyệt, người nói còn có ai là đối thủ của ai gia?” Mang theo vài phần đắc ý, Hậu cung này hiện tại cuối cùng chỉ còn nàng độc tôn. Nếu hiện tại không thể trở thành Hoàng Hậu, nhưng chuyện này bất quá chỉ là sớm muộn.

Lời của nàng rơi xuống, hai bóng đen vốn ẩn nấp trên nóc nhà run lên. Không nghĩ tới những gì bọn họ phỏng đoán hóa ra là đúng, nữ chủ nhân của Tiểu Yên cung như xuân hoa này hóa ra là một con người lòng tham vô đáy. Xem ra bên trong Hậu cung, nếu muốn tìm một nữ nhân chân chính tâm tư thuần khiết căn bản là không thể.

Hai người lại đặt lỗ tai ở trên mái ngói, lắng lắng nghe cuộc đối thoại của Lâm Nhã Như cùng cung nữ bên người, ý đồ tìm được manh mối từ bọn họ.

“Chủ tử, hiện tại đương nhiên là lớn nhất.”

Dao Duyệt một bên dùng lược ngà voi chải tóc cho Khương Uyển Uyển, một bên hồi đáp.

“Người sai rồi.” Khương Uyển Uyển nhẹ nhàng đặt ngón tay trên bàn trang điểm, “Không phải còn có Hoàng Hậu sao?”

“Hoàng Hậu?” Dao Nguyệt cười nhạo một tiếng, “Tiểu oa nhi kia không phải trúng Hạc đỉnh hồng sao? Chẳng lẽ còn sống được sao?” Một cửu tuổi oa nhi làm Hoàng Hậu, tuy rằng nghe nói nàng rất là lợi hại, nhưng là như thế nào, nàng cũng hiểu được đó là chuyện hoang đường. Có lẽ nàng có chút đồ kỵ ở bên trong, vì cái gì nàng ta chín tuổi có thể làm Hoàng Hậu, mà lúc mình chín tuổi lại phải ở trong cung làm trâu làm ngựa cho người ta?

Khương Uyển Uyển nhếch lên môi anh đào, giống như thực vừa lòng khi nghe được lời của Dao Nguyệt.

“Tuy rằng nàng trúng độc, nhưng nàng vẫn là Hoàng Hậu.”

Hai người trên nóc nhà từ đoạn đối thoại của các nàng đã hiểu chuyện Lãnh Loan Loan mất tích không quan hệ cùng hai người này. Họ cũng không có hứng thú nghe hai nữ nhân đối trá, ác độc tiếp tục nói tiếp, hai người đứng dậy, rời đi không một tiếng động.

Ngự Thư Phòng

Hai thân ảnh màu đen xuất hiện ở trong phòng, đều tự tháo xuống mặt nạ màu đen. Ngọn đèn chiếu ra gương mặt hai người, bọn họ hóa ra đúng là thiếu niên hoàng đế Hiên Viên Dạ cùng Ảnh thị vệ của hắn.

Hiên Viên Dạ ném đi mặt nạ, cởi hắc y trên người, lộ ra một thân hoàng bào. Ngồi vào bàn, sắc mặt sa sầm lại, không nói một tiếng

Ánh đứng ở phía dưới, ánh mắt bình tĩnh. Giống như một làn nước lặng, không có chút phập phồng.

Cửa sổ rộng mở, gió đêm thổi vào.

Không khí thực tĩnh lặng, giống như một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được.

“Không ngờ Uyển phi hóa ra lại là nữ tử thâm trầm như thế.”

Thật lâu sau, Hiên Viên Dạ mở miệng nói. Có lẽ là Khương Uyển Uyển ngày thường nguy trang rất thành công, một khi bại lộ, mới càng làm người ta cảm thấy khó có thể tin.

Đôi mắt Ánh lóe lóe, mấy ngày gần đây, hẳn đối với các nữ tử trong cung đã hoàn toàn nhận thua. Người sau càng độc hơn người trước, quả thực càng là mỹ nhân càng rắn rết. Quả nhiên càng là xinh đẹp, độc càng sâu.

“Xem ra, chuyện Hoàng Hậu mất tích cũng không liên quan đến Uyển phi nương nương.” Thản nhiên, Ánh mở miệng .

“Ừ.” Hiên Viên Dạ gật đầu, mày kiếm thật sâu nhíu lại. Chuyện Loan Loan mất tích nếu không quan hệ đến Uyển phi, còn có thể là ai? Trong Hậu cung, đếm đi đếm lại cũng chỉ có ba người Mị phi, Nhã phi, Uyển phi phẩm chất cao nhất, có khả năng được ngồi vào ngôi Hoàng Hậu nhất, cho nên muốn trừ bỏ Loan Loan là đương nhiên, nhưng hiện tại ba người này đều bị bài trừ. Vậy là ai vào đây?

Ánh mắt tà mị, hẳn cảm thấy chính mình hình như đang bị cái gì đó che dấu, không nhìn thấy chuyện bị che dấu là gì? Là gì? Ngón tay thon dài nhẹ gác trên mặt bàn, chiếc nhẫn bạch ngọc ở ngón cái phản xạ ánh sáng dưới ngọn đèn. Đột nhiên ánh mắt sáng lên, hẳn hô to:

“Người đâu, đi mời Trịnh thái y đến.”

“Dạ.” Thái giám ngoài cửa lĩnh chỉ, rời đi.

Nửa khắc sau, Trịnh thái y vội vàng tới.

“Khấu kiến Hoàng Thượng.”

“Đứng lên đi.” Hiên Viên Dạ thản nhiên nói.

“Tạ Hoàng Thượng.” Trịnh thái y đứng lên, có chút thấp thỏm lo âu. Không biết đã muộn như vậy, Hoàng Thượng gọi hắn tới có chuyện gì? Chẳng lẽ là vì chuyện giải được cho Hoàng Hậu? Trong lòng càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi, mi nhắm lại, mồ hôi lạnh đổ trên trán.

“Trịnh thái y, Trẫm hỏi ngươi, người trúng Hạc đỉnh hồng bình thường sẽ như thế nào?”

“Bẩm Hoàng Thượng, Hạc đỉnh hồng là Thiên hạ cự độc, người trúng độc này, nếu có thể chất kém sẽ lập tức bị mất mạng. Nếu người có võ công tuyệt thế, cũng có thể dùng nội lực bức ra một phần độc tố, nhưng chống đỡ không quá năm canh giờ.” Trịnh thái y cẩn thận trả lời.

Hiên Viên Dạ đập vào mặt bàn, năm canh giờ? Loan Loan trúng độc đến ngày mất tích vượt xa qua năm canh giờ lâu rồi. Tuy rằng hô hấp mỏng manh, cũng vẫn sống .

“Trịnh thái y, Trẫm hỏi lại ngươi. Ngươi có biết trên đời có loại thuốc gì có thể làm cho người uống vào giống như trúng Hạc đỉnh hồng, nhưng kỳ thật hoàn toàn không có việc gì hay không?”

“Thần nghe nói qua một vị thuốc là ‘Chước cách’, nó có thể làm người uống vào sinh ra dấu hiệu như trúng độc, nhưng kỳ thật thần chỉ người đó vẫn rõ ràng, giống như uống mê dược bình thường.”

“Chước cách?” Hiên Viên Dạ bí hiểm nở nụ cười, hẳn rốt cục đã biết vì sao một người trúng cự độc hôn mê trên giường lại có thể đột nhiên mất tích .

Tiểu Hoàng Hậu thân ái của Trẫm, ngươi muốn cùng Trẫm chơi trò gì đây?

Hắn, đột nhiên rất chờ mong!

82. Q.1 - Chương 83: Đế Hậu Đánh Giá (thượng).

Ánh mặt trời nhỏ vun, rơi xuống từng đợt.

Ngon gió mát lạnh, hoa cỏ lay động xinh đẹp.

Một đôi giày thêu tinh xảo, bên hài thêu một con bướm sắc sỡ, nhỏ nhỏ xinh xinh, con bướm giống như đang bay múa. Chuông bạc theo ngọn gió dong đưa mà phát ra âm thanh thanh thúy, đinh đinh đang đang quanh quẩn trong không gian.

Lãnh Loan Loan khoanh tay, híp mắt. Lông mi đậm sắc thon dài ở trên mặt có ảnh ngược như một bóng ma, tóc đã dài đến thắt lưng tùy ý dùng một sợi dây màu hồng buộc chặt lên, theo gió mà tung bay. Cái trán trơn bóng có một vết chu sa hồng nhạt hình cánh hoa đào, khuôn mặt trắng nõn, quần áo nguyệt nha đã hơi ngả theo thời gian lớn lên, người càng thon dài, đã có thể thấy được vài phần phong thái thiếu nữ.....

Trong rừng cây xanh um, tiếng chim hót líu lo. Hoa cỏ sum suê, đàn bướm xinh đẹp. Một con suối nhỏ róc rách, cá trong khe đá vui vẻ dạo chơi.

Ở Mãn Nguyệt Lâu, có thể dùng hai chữ hình dung. Đó là – nhân nhã.

“Chủ tử.”

Trong không gian yên tĩnh đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng, giống một làn gió lạnh thổi qua.

Ánh mặt trời tươi đẹp dường như bị mây đen che đầy, Lãnh Loan Loan mở mắt, liếc mắt nhìn Dạ Hồn một thân hắc y. Ánh sáng tinh tế dừng lại trên gương mặt của hắn, trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngũ quan tuần mỹ, làm sát thủ xem ra có chút lãng phí.

“Chuyện gì?”

Miễn cưỡng động dậy thắt lưng, hơi nể nang thật là thoải mái. Lúc trước thật đúng là không nghĩ tới hóa ra một nơi nhìn như bình thường này, mặt sau cất giấu nơi tốt như vậy, hoa thơm chim hót, làm người ta vui vẻ thoải mái.

“Vừa rồi từ Hoàng cung truyền đến, Mị phi, Nhã phi đều bị đẩy vào Lãnh cung.”

Dạ Hồn cứng nhắc nói, lúc người của Mãn Nguyệt Lâu nghe được tiểu chủ tử của bọn họ muốn họ lưu ý mọi động tĩnh trong Hoàng cung, ai cũng cảm thấy rất kỳ quái. Bọn họ là một tổ chức sát thủ, sao lại biến thành tổ chức tình báo giống Duyệt Hương Các như vậy?. Tuy nhiên, mặc kệ tò mò thế nào cũng phải giấu ở trong lòng, tiểu chủ tử nói, làm một sát thủ xuất sắc phải biết che giấu đi tâm sự, khiến kẻ địch không thể nhìn được tâm tư. Nhưng sau này, bọn họ mới biết tiểu chủ tử hóa ra là thứ nữ của Trấn Bắc Tướng quân Lãnh Bùi Viễn thanh danh uy chấn tứ phương, là tiểu ma nữ trong miệng dân chúng ở Diệu Thành, lại còn là nữ oa trong truyền kỳ cửu tuổi hoàng hậu duy nhất từ trước đến nay của Thiên Diệu. Biết chuyện ấy, bọn họ đối với tiểu nữ oa không giống người thường này quyết định cũng sẽ không thấy kỳ quái nữa.

“Tốt.”

Lãnh Loan Loan gật gật đầu, xem ra Hiên Viên Dạ đã bắt đầu hành động. Mị phi, Nhã phi sao? Môi nhướn lên, cười lạnh. Chỉ có thể trách các nàng không nên âm mưu lên đầu mình, nhất là Lâm Nhã Như. Không nghĩ tới sát thủ trước đêm tiến cung đó là nàng phái tới, hừ, chỉ đẩy vào Lãnh cung thôi thật đúng là quá dễ dàng rồi.

“Còn có gì không?” Hiên Viên Dạ chẳng lẽ vẫn không tra ra tin tức nàng rời đi? Nếu vậy, thật đúng là làm người ta thất vọng.

“Chủ tử, Nhũ mẫu người đã được mời vào trong cung.” Dạ Hồn tiếp tục bẩm báo, thân hình cao lớn hoàn toàn bao phủ Lãnh Loan Loan.

Nhũ mẫu tiến cung?

Nhú mi lại, tên kia thật đúng là sẽ tìm người có thể uy hiếp nàng. Hắn không phải là muốn bức nàng phải hiện thân sao? Vậy mình sẽ làm như ý hắn.

“Dạ Hồn, truyền tin cho Dạ Thần, nói cho hần ta hồi cung. Nói hần sau khi trở về thì tới tìm ta.”

Lãnh Loan Loan đứng lên, nói với Dạ Hồn.

“Dạ.”

Dạ Hồn gật đầu, hắc bào tung bay, thân ảnh bay vút đi, ở trong ánh nắng rực rỡ biến thành một điểm đen.

Hoàng cung

Mái cong ngọc lưu ly, lan can bằng cẩm thạch. Cung điện san sát nhau, điều long mai phượng, khí thế mạnh mẽ. Ánh dương sáng lạn dừng giữa những dãy nhà, giống như vô số ánh sao rơi xuống, ánh lên ánh sáng ngọc loá mắt.

Nhũ mẫu khấn trương đi theo phía sau Hứa Mậu, mắt không dám nhìn lung tung.

Hôm nay, trong Hoàng cung đột nhiên có thánh chỉ nói Hoàng Hậu nương nương sống không quen, cho nàng tiến cung làm bạn. Lúc nàng nghe được thánh chỉ thật sự là bị dọa đến ngây người, không nghĩ tới một hạ nhân như nàng lại có một ngày có thể vào Hoàng cung. Cảm giác giống như đi trên mây, không có thực. Sau đó, lúc nàng thu xếp hành lý, nha đầu Ngâm Cầm ở bên cạnh liên tiếp lau nước mắt quở trách Tiểu thư bất công, không đem nàng theo. Còn muốn Nhũ mẫu nhận lời nàng, tiến cung sau nói với Hoàng Hậu gọi nàng vào, ở bên người nàng, tiếp tục hầu hạ. Nha đầu ngốc, Hoàng Hậu là người ai đều có thể vào gặp sao? Nhưng mà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khóc lóc thương tâm, nàng cũng không nhẫn tâm liên đồng ý. Nhưng hiện tại nhìn thâm cung đại viện giống như không chỗ nào là không có quy củ, tiểu nha đầu kia lại lỗ mãng như thế, không tiến cung đối với nàng có lẽ là chuyện tốt.

Dần dần, Hứa Mậu phía trước đi chậm lại. Chẳng lẽ đến rồi? Nhũ mẫu trong lòng kích động, từ khi Loan Loan tiến cung, hai người vẫn chưa gặp lại. Không biết trong khoảng thời gian này Loan Loan sống thế nào? Béo hay là gầy? Tiểu thư tính tình lãnh đạm lại lười nhác sống ở nơi thâm cung này có thể không quen với sự hầu hạ của người ngoài...

“Đến rồi.”

Giọng nói Hứa Mậu làm chấn động suy nghĩ của Nhũ mẫu, nàng nhìn lên. Đứng trước một Phượng Nghi cung hoa lệ, nàng có chút khiếp sợ.

“Vào thôi.” Hứa Mậu thúc giục Nhũ mẫu.

Nhũ mẫu đi vào, trong phòng một người cũng không có, càng miễn bàn đến tiểu thư?

Nhũ mẫu kinh ngạc, vội vàng quay đầu. Đã thấy đi vào là một nam tử mặc cẩm bào vàng, tuần mỹ vô cùng, vẻ mặt có chút lãnh lệ. Hần rất giống Tiểu thư, chẳng lẽ hần là Hoàng Thượng?

“Dân phụ khấu kiến Hoàng Thượng.”

“Đứng lên đi.” Hiên Viên Dạ thần nhiên mở miệng, đánh giá nữ tử trung niên bình thường này. Dung mạo bình thường, trên mặt tàn nhan lấm tấm. Nhưng nàng lại có vị trí cao nhất trong lòng Lãnh Loan Loan không sợ trời không sợ đất kia, rốt cuộc là dựa vào cái gì?

Nhũ mẫu cúi đầu, không dám nhìn thẳng long nhan.

Không khí tĩnh lặng có chút đáng sợ, Nhũ mẫu chỉ nghe thấy tim mình đập thình thịch.

“Hoàng Thượng, xin hỏi Hoàng Hậu nương nương ở đâu?” Một lát sau, Nhũ mẫu rốt cục nhìn không được không khí này, mở miệng hỏi. Rõ ràng thánh chỉ nói là Hoàng Hậu gọi nàng vào cung, nhưng sao vào cung rồi lại không thấy bóng dáng Tiểu thư, điều này có thể không làm nàng lo lắng không? Đường như còn người được một không khí bình tĩnh.

“Hoàng Hậu không ở trong cung.” Hiên Viên Dạ đáp, ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chú vào chiếc giường ngà voi trống rỗng. Trong đầu hiện lên ngày đầu tiên khi thành thân, bộ dáng đáng yêu khi say ngủ của Lãnh Loan Loan. Đấy mắt hiện lên một sự dục dăng đã nhiều ngày không có, Loan Loan cũng sắp đã trở lại rồi.

“Cái gì?” Nhũ mầu kinh sợ, đột nhiên ngẩng đầu. Cũng bất chấp cái gì gọi là lễ nghĩa, mạo phạm long nhan.

“Hoàng Thượng, Hoàng Hậu vì cái gì không ở trong cung? Không phải nàng hạ thánh chỉ cho dân phụ tiến cung sao?” Có một ý nghĩ không tốt trong đầu, chẳng lẽ Tiểu thư đã xảy ra chuyện gì? Càng nghĩ trong lòng càng lo lắng, ngay cả hồi hộp khi lần đầu tiên tiến cung cũng tiêu đi.

Hiên Viên Dạ liếc liếc mắt nhìn Nhũ mầu đang kích động, nhìn nàng lo lắng cho Loan Loan. Tấm lòng chân thành của nàng, trách không được Loan Loan đối xử khác với nàng như thế.

“Không cần lo lắng, Trẫm biết Loan Loan sẽ sớm trở lại.”

“Cái gì?” Nhũ mầu không hiểu câu nói của Hiên Viên Dạ.

“Bởi vì người đến đây, Loan Loan tự nhiên sẽ hồi cung.”

Hiên Viên Dạ nói xong, rời khỏi Phượng Nghi cung, để lại Nhũ mầu một người đứng ở nơi đó còn đang nhăm nhút ý tứ trong câu nói của Hiên Viên Dạ.

Ánh sáng nhỏ vụn lọt vào đáy mắt của Hiên Viên Dạ, lóe sáng.

Loan Loan, nàng sẽ lấy cách nào để xuất hiện đây?

83. Q.1 - Chương 84: Đế Hậu Đánh Giá (hạ).

Ba ngày, ba ngày rồi...

Hiên Viên Dạ nôn nóng đi qua đi lại, cơn gió ngoài cửa sổ thổi tung lên mái tóc đen, tựa như nhảy múa. Đôi mắt thâm thúy mất đi khí phách tự tin bình thường, hơi thở cũng trở nên hung bạo như cuồng long giận dữ. Chết tiệt, chết tiệt, Nhũ mầu đã vào cung ba ngày. Vì sao tiểu Hoàng Hậu còn chưa trở về?

Bụp, bụp, bụp.....

Hắn giống như phải muốn làm đổ vỡ tất cả, phất ống tay áo. Trên gương mặt tuần mỹ khi thì nhíu mi, khi thì giãn trũng mắt, một bên Hứa Mậu nhìn thấy quả thực đã trợn tròn mắt. Hắn nhìn Hoàng Thượng lớn lên, chưa từng gặp qua vẻ mặt buồn rầu như thế. Chẳng lẽ đây là hành vi đang lâm vào bế tắc như mọi người nói sao? Trong đầu hiện lên vẻ mặt thâm tình của Hiên Viên Dạ đối với tiểu Hoàng Hậu chỉ cao tới thắt lưng hắn, nhìn không được cả người nổi da gà. Tưởng tượng như vậy nhất định không được tự nhiên, hơn nữa Hoàng Thượng lãnh ngạo một chút có vẻ tốt hơn...

“Cốc cốc”

Từ ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa, Hứa Mậu nhìn liếc mắt Hiên Viên Dạ hãy còn nôn nóng, đi nhẹ đến trước cửa, nhìn thấy tiểu thái giám bên người Tiểu Tông Tử mở cửa phòng.

“Làm cái gì vậy? Không có quy củ gì hết.” Hứa Mậu lạnh lùng trách mắng Tiểu Tông Tử, tiểu tử này chẳng lẽ không biết Hoàng Thượng tâm tình không tốt, nếu lỡ mắng, không phải tự tìm đi tìm đường ném mìn đầu khổ sao?

“Công công thứ tội.” Tiểu thái giám cúi đầu, nói nhanh. “Là người trong Phượng Nghi cung tới nói, Nhũ mầu của Hoàng Hậu muốn gặp Hoàng Thượng.” Hắn cũng không muốn đến nghe mắng, Nhũ mầu tuy là một dân đen, nhưng là người của Hoàng Hậu, huống chi là người Hứa Mậu công công tự mình dẫn tiến cung. Một tiểu thái giám như hắn nào dám đắc tội.

“Nàng muốn gặp Hoàng Thượng?” Hứa Mậu nghĩ nghĩ, gật đầu. “Ta đã biết, ta đi bẩm báo Hoàng Thượng.” Phất tay, cho tiểu thái giám rời khỏi.

Hứa Mậu quay lại, nhìn Hiên Viên Dạ còn đang nôn nóng bước đi. Tính mở miệng, nhưng không phát ra tiếng. Cũng không biết Nhũ mầu là có chuyện gì? Nhờ đâu nàng không hiểu phép tắc một chốc giận Hoàng Thượng, hậu quả kham không nổi. Ngộ nhỡ Hoàng Hậu đã trở lại, không thể không bẩm báo với Hoàng Thượng. Tay xiết lại, thế khó xử.

“Có chuyện gì?”

Hiên Viên Dạ quay đầu nhìn về mặt Hứa Mậu, không kiên nhẫn hỏi. Hiện tại đã đủ phiền lòng, còn muốn đến làm phiền hần. Thật sự là đủ rồi, còn chọc giận hần, hần sẽ đuổi toàn bộ những người đó đi, miễn cho làm hần chướng mắt.

“Bẩm bệ hạ, vừa rồi có người đến báo Nhũ mẫu của Hoàng Hậu muốn gặp người.” Hứa Mậu thấy Hoàng đế chủ động hỏi, bẩm báo.

“Nàng muốn gặp Trẫm làm cái gì?” Hiên Viên Dạ nhú mày, đôi mắt thâm thúy tràn đầy không vui. Ngay cả một Nhũ mẫu còn chiếm vị trí trong lòng Loan Loan, chẳng lẽ để vương cao nhất của Thiên Diệu hoàng triều lại không bằng một dân nữ bình dân sao?

Đúng vậy, hần đồ kị. Từ khi cùng Lãnh Loan Loan quen biết tới nay, nàng không ngừng áp chế khí chất của mình. Giống như không coi hần là một đế vương tôn quý. Cho dù đã vào cung làm Hoàng Hậu của hần, cũng là lạnh lùng ngạo ngạo, chưa bao giờ khách khí.

“Đi thôi.” Tuy rằng trong lòng không tình nguyện, nhưng dù sao nàng ta cũng là Nhũ mẫu của Loan Loan. Chỉ sợ nếu mình chậm trễ, ngày sau Loan Loan sẽ không nhìn mình hoà nhã được. Aizz, không nghĩ tới hần đường đường là Thiên tử một quốc gia lại thỏa hiệp vì một tiểu nữ oa.

Tự giấu mình, hần lắc lắc đầu, đi đầu cất bước ra ngoài.

Hoàng Thượng không phải mất hứng sao?

Hứa Mậu nháy mắt mấy cái, khó hiểu đi theo.

Ánh nắng tươi sáng, trăm hoa kiều diễm.

“Ha ha ha.....”

Tiếng cười thanh thúy quanh quẩn ở Phượng Nghi cung, quét đi cái yên tĩnh đã ngự trị bấy lâu.

Hiên Viên Dạ mới đi đến bên ngoài đã nghe tiếng cười mà sững sốt, đôi mắt thâm trầm, tức giận âm âm. Trong cung không có người quẩn sao? Chủ tử không có, bọn hạ nhân lại dám trêu đùa như thế. Mi càng nhú càng chặt, trong ánh mắt như có bão bùng.

Nguy rồi!

Hứa Mậu cũng nghe thấy tiếng cười, lúc này cũng sững sốt. Cẩn thận ngẩng đầu, lại nhìn thấy Hoàng Thượng đang giận đến phập phồng. Cung nữ đã làm càn cười đùa sợ là khó thoát khỏi chịu trượng (bị gây đánh), hần liền lắc đầu theo đuôi Hoàng Thượng vào trong cung.

Hiên Viên Dạ nổi giận dùng dùng đi vào phòng, nhìn thấy trước mắt, lại sững sốt.

“Loan... Loan Loan?” Giọng nói là không thể tin nổi.

Cũng không phải, hóa ra tiếng cười đó không phải của cung nữ, là Lãnh Loan Loan. Chỉ thấy nàng quần áo màu phấn, trán dán chu sa cánh hoa anh đào. Mái tóc dài đến thắt lưng rối tung, theo ngọn gió từ ngoài cửa sổ mà phất phới, giống như đang nhảy múa. Cơ thể nhỏ bé ngồi trên một sợi dây treo ở giữa không trung, vạt áo tung bay. Trên khuôn mặt tinh xảo mang theo nụ cười ngọt ngào, thoáng nhìn như một tinh linh rơi vào phạm trần.

Phía dưới nàng, Nhũ mẫu dịu dàng tươi cười nhìn nàng. Lắc lắc đầu, bộ dáng muốn đỡ nàng.

Hiên Viên Dạ nhìn thẳng, đứng ở nơi đó tựa như một gốc cây ngô ngác. Không nghĩ tới tiểu Hoàng Hậu luôn luôn lãnh ngạo bề ngoài cũng sẽ giống như một đứa trẻ hồn nhiên hoạt bát thế này, nụ cười trên mặt như hoa lê thuần khiết, thần sắc còn rực rỡ hơn ánh sáng mặt trời chói mắt. Hơn nữa nàng giống như cao hơn nhiều, cả người đã có ý nhị của một thiếu nữ xinh đẹp.

“Dân phụ tham kiến Hoàng Thượng.” Nhũ mẫu nhìn thấy Hiên Viên Dạ đi vào, nhanh chóng quỳ xuống.

“Đứng lên đi.” Hiên Viên Dạ phất tay, có chút đồ kị nhìn con người bình thường này. Loan Loan quả nhiên không nỡ bỏ nàng, chẳng những trở về vì nàng, còn tại mở lòng với nàng như thế, cười vui giống như một

cô gái không biết sâu muộn. Tuy nhiên, hấn thật ra rất ngạc nhiên, trong cung nơi nơi đều bố trí người, như thế nào lại không ai phát hiện ra Loan Loan đã trở lại? Nàng đến tột cùng là từ nơi nào đến?

“Tiểu Hoàng Hậu của Trẫm, nàng đã trở lại rồi. Làm cho Trẫm chờ rất lâu đó.”

Hiên Viên Dạ qua nhiều ngày mù mịt, môi gợt lên, tâm tình sáng sủa. Đi đến phía dưới Lãnh Loan Loan, vươn cánh tay thon dài, ý bảo Loan Loan nhảy xuống.

“Tham kiến Hoàng Hậu nương nương.” Hứa Mậu cũng không nghĩ tới hóa ra là Lãnh Loan Loan đã trở lại, nếu không phải Hoàng Thượng nói qua. Hấn thật nghĩ là Hoàng Hậu đã trúng độc đi về cõi tiên. Xem ra Hoàng Hậu thật là lợi hại vượt qua trí tưởng tượng của hấn.

“Ừm. Đứng lên đi.” Lãnh Loan Loan tốt bụng phát tay áo, cười tủm tỉm.

“Hoàng Thượng, người sẽ đón được nô tì sao?” Má ơi, dùng cái cơ thể nhỏ như vậy mà tự xưng nô tì thật không tự nhiên.

“Hừ.” Hiên Viên Dạ gật đầu, “Yên tâm, sẽ không làm nàng ngã đâu.”

Nếu làm bốn cô nương ngã, người nhất định cũng sẽ thế.

Lãnh Loan Loan nhướn mi, hai tay giang ra, cơ thể trực tiếp lọt vào trong lòng Hiên Viên Dạ.

“Loan Loan, người rốt cục đã trở lại.” Khi cơ thể nhỏ bé này rơi vào trong lòng mình, Hiên Viên Dạ mới có một cảm giác chân thật. Ôm chặt, nhịn không được thỏa mãn nói.

Lãnh Loan Loan muốn giãy dụa, nhưng trong đầu đột nhiên hiện lên cảnh ngày ấy Hiên Viên Dạ ở bên giường nàng nỉ non, động tác cũng ngừng theo. Quên đi, thời gian này cũng làm khó hấn nhiều rồi.

“Hay ột lá gan lớn dám trêu đùa Trẫm?” Đột nhiên Hiên Viên Dạ buông nàng ra, lớn tiếng rít lên.

Nhũ mẫu, Hứa Mậu đều bị chuyển biến đột ngột của Hiên Viên Dạ dọa cho sợ, liền quỳ gối xuống.

Lãnh Loan Loan bước dịch ra, đi đến một bên nhân nhả phẩm trà. Tuyệt không đưa tức giận của hấn để vào mắt, môi anh đào nhếch lên, lạnh lạnh nói:

“Hoàng Thượng, người tức giận sao? Nô tì... Ta không thấy như vậy.” Quên đi, không cần tự làm mình ủy khuất. Xưng cái gì mà nô tì, không được tự nhiên.

“Nàng...” Hiên Viên Dạ bị thái độ của nàng khiến cho dở khóc dở cười. Hấn đương nhiên là sẽ không tức giận, lo lắng vì nàng, đau lòng vì nàng, cũng luyến tiếc nàng.

“Nàng nói xem.”

Lãnh Loan Loan nghe được câu nói của Hiên Viên Dạ mang theo hương vị chiều chuộng, trong lòng đột nhiên có cảm giác kỳ quái. Ngọt ngào, còn có chút vui vẻ.

Đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn hấn, ánh sáng phức tạp thay đổi.

Chẳng lẽ mình cũng có chút thích hấn sao? Có khả năng không?

84. Q.1 - Chương 85: Người Là Người Của Bốn Cô Nương (thượng).

Chẳng lẽ mình cũng có chút thích hấn sao? Có khả năng không?

Ngoài cửa sổ, gió thổi phát phơ, cây cối lay động. Bách hoa đón ánh sáng mặt trời, khoe hương khoe sắc.

Không khí trở nên có chút mờ ám, không khí như đã bị nhốt vào một căn phòng kín. Nhưng lại ngọt ngào, dụ dỗ khứu giác lòng người.

Hứa Mậu hướng một ánh mắt về phía Nhũ mẫu, hai người lặng lẽ rời đi.

Trong đôi mắt như có một dòng suối mắt đang xuôi chảy, gió nhẹ thổi quá, dòng suối bỗng dập dờn lay động. Những tia sáng nhỏ vụn rơi vào, gợn sóng khúc xạ ra ánh sáng ngọc rực rỡ. Tựa như có vô số chấm nhỏ ở trong đó, chói đến loá mắt.

Lặng lặng, hương trà tràn ngập. Đôi mắt không chút nào kiêng dè thẳng thắn đánh giá Hiên Viên Dạ, hơi hợt mà ngạo nghễ, khí thế mà khí phách, đã thành thói quen ra lệnh cho người khác. Đó đều là ấn tượng lần đầu tiên gặp nhau lúc trước, nhưng chưa từng nghĩ một nam nhân cao cao tại thượng này lại thích mình? Nhưng lại là thân thể nhỏ bé như thế này? Điều này làm người ta nghĩ không ra.

“Người yêu ta?”

Mọi anh đào khê mở, không chút thẹn thùng hỏi. Thật có lỗi, Lãnh Loan Loan nàng chưa bao giờ biết thẹn thùng là cái gì? Yêu là yêu, không yêu là không yêu. Chỉ là nàng không hiểu vì sao cách xa nhau mới mấy ngày, cảm giác nàng đối với hắn lại thay đổi, có gì đó không hiểu nhiều hơn một ít tràn ra trong lòng. Là yêu sao? Hiện tại nàng cũng không thể khẳng định đáp án, nhưng nếu xác định là yêu, nàng sẽ không trốn tránh. Nhưng nếu muốn nàng cả đời cùng hắn sống tại cái lồng sắt hoa lệ này mà làm con chim cảnh cao quý, như vậy thật có lỗi. Nếu là chân ái (tình yêu thật sự), vậy nàng định đoạt. Dù người là Ngọc Hoàng đại đế, hay là hoàng đế. Muốn dùng gông xiềng của ái tình giam hãm nàng, vĩnh viễn không thể. Cho dù phải bỏ qua, cũng tuyệt không thỏa hiệp.....

Hiên Viên Dạ thấy nàng hỏi vậy, trong con mắt thâm thúy hiện lên hào quang, ý của nàng này xem như thừa nhận sao?

“Không biết.”

Hắn lắc đầu, thích nàng hay không ư?. Nhưng thật ra, đôi khi muốn nói lại nói không nên lời, đến khi phát hiện tâm ý, yêu đã thật sâu.

“Có lẽ ban đầu là người không giống người thường hấp dẫn Trẫm. Rõ ràng là một nữ oa không lớn, lại có ngạo nghễ cùng khí phách không thua Trẫm, lãnh lệ thành thực, thậm chí còn có thể thao hỏa khống thủy (Thao túng lửa, khống chế nước). Một lần làm Trẫm nghĩ lầm người đến từ một nơi nào đó, đến nhân gian làm tiểu yêu nữ.” Hiên Viên Dạ nhớ tới lần gặp gỡ bất ngờ ở Duyệt Hương Các, lần đầu tiên mình bị người khác đe dọa, mà đối tượng là nữ oa nhi cao không đến thất lưng hắn. Thật sự là cảm thấy lại kinh ngạc, lại có chút hứng thú.

“Bốn cô nương chưa từng phủ nhận mình là yêu nữ.” Lãnh Loan Loan nhếch môi, nàng là yêu nữ thì sao. Nhưng so với đám yêu phi, nàng là yêu nữ cấp bậc cao hơn, yêu nữ chân chính, lợi hại hơn...

Hiên Viên Dạ nghe thấy Lãnh Loan Loan nói như vậy, chỉ cười sùng nịch. Hắn đương nghĩ nàng nói giỡn, không để ở trong lòng.

“Bối tò mò về nàng, Trẫm đã hạ lệnh cho Ảnh đi tìm hiểu tất cả, dàn xếp cho nàng tham gia yến mừng sinh thần của mẫu hậu, muốn nhìn xem sau khi nàng biết thân phận của Trẫm sẽ có phản ứng như thế nào?”

“Thân phận của người đối với bốn cô nương mà nói không có gì khác nhau.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, sớm biết rằng lúc trước tiến cung là do hắn giở trò quỷ. Tuy nhiên biết hắn là hoàng đế thì như thế nào, nàng chưa bao giờ sợ hãi.

“Vậy sao.” Hiên Viên Dạ chỉ nhếch môi lên, không thể không nói phản ứng của nàng lúc đó. Hậu cung ba ngàn giai nhân, tuy rằng tính tình, vẻ ngoài khác biệt, nhưng ở trước mặt hắn đều đón ý nói đùa. Ngược lại Loan Loan đối với hắn chỉ thể hiện làm như không thấy, lại càng khiến hắn trào lên suy nghĩ muốn tìm kiếm cái lạ, muốn áp chế ngạo khí của nàng, muốn nàng thần phục mình.

“Nói nhiều như vậy, ta thấy ngươi căn bản không phải yêu ta. Mà là cảm thấy không gặp được, sinh ra hiếu kì.” Lãnh Loan Loan kết luận cho Hiên Viên Dạ, ở hiện đại thường nghe người ta nói đàn ông ti tiện, càng không chiếm được ngược lại cảm thấy hứng thú. Hiện tại Hiên Viên Dạ cũng có hứng thú bất thường với một oa nhi chín tuổi, muốn bẻ gãy cánh chim cao ngạo của mình...

“Trẫm thừa nhận lúc đầu là như thế.” Hiên Viên Dạ thành thực gật đầu, “Nhưng là sau khi nàng tiến cung, trong đầu Trẫm thường thường hiện lên bóng dáng của nàng, thường thường nhớ nàng. Mà khi đã hiểu được tình cảm chân chính của mình chính là lúc nàng trúng Hạc đỉnh hồng, là khi nhìn sắc mặt nàng tái

nhọt, hô hấp mỏng manh, dường như đã không còn sức sống nằm ở trên giường lạnh như băng, Trầm thực cảm thấy trong lòng như bị ai đó vét sạch. Hốt hoảng! Dường như cái gì cũng không hiểu, nhưng trong lòng vẫn có một ý niệm mong nàng sống sót.....”

Cảm xúc đau đớn đến tê tâm liệt phế lúc đó cũng không đủ để hình dung, thời khắc đó, hẳn sẽ nhớ kỹ trong lòng cả đời. Sau đó ngày sau nhắc nhở mình không để cho nàng gặp nguy hiểm như vậy thêm một lần nào nữa, không làm cho tim mình đau thêm một lần nào nữa.....

Đau, cả đời một lần là đủ.

Giống như đang nhớ lại thời điểm kia, con người thâm thúy tự nhiên toát ra thống khổ, vẻ mặt bất lực, kẻ để vương cao cao tại thượng gặp được tình yêu sao có chỗ nào khác kẻ phạm phu tục tử? Vì tình sở khổ, vì tình bị thương.....

Lãnh Loan Loan nhìn vẻ mặt thống khổ của Hiên Viên Dạ, trong lòng dâng lên một cảm giác chưa từng có. Dường như là áy náy, lại dường như là đau lòng.....

Cho dù không rõ quan hệ, nhưng hiện tại nàng đã hiểu được một chuyện, chính là cảm xúc của mình bị nam nhân trước mắt này làm ảnh hưởng. Khi tình cảm đã bị một ai đó khống chế, có phải trong lòng đối với hắn đã có chân tình hay không?

Đôi mi thanh tú nhàn thành một đường, nàng không thích cảm giác giống như mình bị hắn nắm trong tay vậy. Chỉ ở đây mà mông mông lung lung, không bằng tự mình cảm nhận. Đi tìm tình cảm của mình.

“Ta không biết là thích người hay không.” Nàng thẳng thắn nói, hai tròng mắt trong suốt như nước.

Hiên Viên Dạ vốn là vì lời của Lãnh Loan Loan mà nhíu mi, Hiên Viên Dạ hẳn là vua của một nước, địa vị tôn quý vô cùng, vẻ ngoài tuấn lãng vô trù, khí độ phi thường không ai sánh bằng. Vậy mà tình cảm của hắn lại bị người ta cự tuyệt, là ai, tìm kiếm khắp Thiên hạ, đại khái cũng chỉ có tiểu nữ oa trước mắt này.

Lãnh Loan Loan nhìn Hiên Viên Dạ vì câu nói của mình mà vẻ mặt trở nên uể oải, trong lòng có chút nhảy nhót. Hóa ra không chỉ có cảm xúc của nàng đã bị hắn làm ảnh hưởng, nam nhân cao cao tại thượng này cũng bị mình mà tác động đến hỉ nộ ái ố.

“Có lẽ ta thích người.”

“Thật sao?” Ánh mắt Hiên Viên Dạ sáng lên, song rất nhanh lại trở về trầm thấp, nhìn chằm chằm Lãnh Loan Loan, biểu tình không sai.

“Ta có thể nhận tình cảm của người, cũng sẽ thử để ý cảm giác với người. Nhưng...” Lãnh Loan Loan nhướn đôi mi thanh tú, liếc mắt một cái. “Trận tình này ta làm chủ, chỉ tính những gì ta nói.” Người bị động, luôn dễ dàng bị tổn thương.

“Ví dụ như...?”

Hiên Viên bỗng thấy hứng thú, mày kiếm nhíu lại, ánh mắt lóe sáng. Tiểu Hoàng Hậu này luôn làm những chuyện hắn không tưởng tượng được, chưa từng nghe rằng tình yêu có thể do nữ nhân làm chủ? Từ xưa tới nay, nữ không phải đều phụ thuộc vào nam nhân sao? Ít nhất trước kia nói như vậy, nhưng từ khi gặp nàng, giống như tất cả quan niệm đều bị nàng phủ định.

“Ví dụ như, không can thiệp vào chuyện của ta, không thay ta quyết định công chuyện, không được coi ta như nữ nhân của người, Hậu cung ba ngàn của người cũng không được. Lại càng không được hoài nghi những chuyện ta làm, không được mắng ta, không được làm ta oan uổng, không được dùng quyền thế áp chế ta, đương nhiên – ta cũng không sợ người.....” Lãnh Loan Loan lắc đầu ngón tay, “Quan trọng nhất, khi ta thích người, người phải ở bên; Khi ta không thích người, người phải rời đi, người được thoải mái. Không được giống như đế vương lấy quyền lực mà đông dãi ta, đó là điều làm người ta trở nên nhất.” Trước kia ở hiện đại, nàng ghét nhất cái loại biết rõ cảm tình đã phai nhạt, còn nháo chết nháo sống muốn giữ đối phương lại. Thế giới này thiếu ai mà không thể sống cơ chứ? Biết rõ là dưa hấu xanh thì không ngọt, lại càng muốn hái. Người như thế không phải đứa ngốc, thì là ngu ngốc.

Hiên Viên Dạ nghe Lãnh Loan Loan nói, càng ngày càng kinh ngạc. Ai nói nữ tử là kẻ yếu, khẳng định đó là kẻ ngu ngốc. Nhìn tiểu Hoàng Hậu của hắn, quả thực còn bá đạo hơn hắn, không cái này, không cái kia,

hoàng đế phu quân nay ngược lại y hệt tiểu thiếp của nàng.....

“Thế nào?” Lãnh Loan Loan ngạo nghễ nhìn Hiên Viên Dạ, “Người có đồng ý không?”

“Đồng ý.” Hiên Viên Dạ gật đầu, tất cả lời của nàng cũng không có vấn đề gì. Nếu thích nàng thì phải tin nàng, sủng nàng, nhưng về lời nói cuối cùng của nàng, he he, nàng muốn rời đi?. Sao hắn lại có thể khiến nàng sinh ra ý niệm như vậy được?

“Xem như người thức thời.”

Lãnh Loan Loan gật đầu, một chút cũng không cảm thấy điều kiện mình nói có cái gì không công bằng. Nháy mắt, nàng đi đến trước mặt Hiên Viên Dạ. Vươn tay phải mềm mại cầm lấy tay hắn, tuyên bố:

“Từ nay về sau, người là người của bốn cô nương.”

85. Q.1 - Chương 86: Người Là Người Của Bốn Cô Nương (hạ)

“Từ nay về sau, người là người của bốn cô nương.”

Một câu, mang theo giọng nói của một đứa trẻ, lại bá đạo đến mãnh liệt.

Một câu, đơn giản như vậy liền quyết định thân phận hiện tại của Hiên Viên Dạ.

Nam nhân của Lãnh Loan Loan.

Hiên Viên Dạ cực kì ngạc nhiên, thật không ngờ sau một phen điều kiện lại sẽ là như vậy. Hắn thành người của nàng? Nhưng không phải nàng là tiểu Hoàng Hậu của hắn sao? Không biết nên khóc hay cười đây, không nghĩ tới để vương một nước như hắn cũng có lúc bị người ta ở trên mình. Nhưng, ngón tay thon dài vuốt ve cái trán trơn bóng, nam nhân của nàng? Cảm giác cũng không tồi...

“Tốt lắm, nam nhân. Ta muốn đi Lãnh cung một chuyến, người làm gì thì làm đi.”

Lãnh Loan Loan phát phát tay với Hiên Viên Dạ, cảm giác này tốt hơn so với tưởng tượng của mình. Không phiền não, không bi thương, nàng chủ động tất cả. Có lẽ không bao lâu, nàng sẽ chân chính yêu thương hắn cũng không chừng.

Một cửu tuổi nữ đồng gọi hắn là nam nhân, cảm giác thật đúng là quái dị.

Hiên Viên Dạ nhin không được khóe miệng co rúm lại, con người thâm thúy như màn đêm kiên định nhìn nàng, trong ánh mắt lóe ra ánh sáng kháng nghị:

“Tiểu Hoàng Hậu, nàng có thể đổi xưng hô hay không? Trẫm dù gì cũng là vua một nước, nếu bị người ta nghe thấy thì mặt mũi để đi đâu?” Có thể tưởng tượng nếu bị kẻ khác nghe được, bọn họ khẳng định cười đến rút gân. Tuy nhiên, hắn nhất định sẽ giết bọn họ diệt khẩu.

Lãnh Loan Loan liếc mắt một cái, cười:

“Vậy muốn gọi là gì? Hiên Viên ca ca, hay là Dạ?” Trừ phi, người muốn tìm cái chết.

“Không cần, không cần.” Hiên Viên Dạ khoát tay, cách gọi giả tạo như vậy, hắn cũng không cần. “Có người ngoài, gọi ta là Hoàng Thượng đi. Không có người khác, tùy tiện cho nàng gọi như thế nào cũng được.”

Nữ tử kia vẻ mặt sát khí, hắn vẫn không nên chọc giận nàng. Miễn cho chuyện vừa mới xoay người một cái, người đã mất tích. Hắn cũng không muốn nhớ đến lúc mình biến thành người ngã ngựa, lại càng không muốn nhớ những lo lắng cùng đau lòng ấy.

Xem như người thức thời.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, vẫy vẫy tay.

“Ôm ta.” Lúc mới đầu, nàng tiến cung còn có một nguyên nhân. Đó là hắn, hời hợt thì cũng đủ tuần tú, nhìn thì cũng thấy cảnh đẹp ý vui. Thứ hai chính là đáng người tạm chuẩn, làm cổ kiêu di động mềm mại thì rất tốt.

Hiên Viên Dạ vươn cánh tay, Lãnh Loan Loan nhảy vào. Hai tay ôm lấy cổ của nàng, cái đầu nhỏ nghiêng nghiêng rồi dựa vào vai hắn, tự động tìm vị trí thoải mái.

Hiên Viên Dạ cảm nhận được thân thể nhỏ bé ấm áp trong lòng, chớp mũi nhàn nhạt ngửi thấy hơi thở ngây thơ chất phác. Trong lòng thở dài, tiểu nữ vương bá đạo vừa rồi nói không cho hắn chạm đến nữ nhân khác, phải bảo vệ thân thể sạch sẽ. Nhưng mà, tiểu Hoàng Hậu của Trầm, đến khi nào thì nàng mới lớn đây?

“Đúng rồi, Loan Loan. Rốt cục là nàng từ nơi nào trở lại cung? Người của Trầm chung quanh cung sao lại không nhìn thấy nàng?” Hiên Viên Dạ triệu Nhũ mẫu tiến cung đã dự đoán Lãnh Loan Loan chắc chắn trở về, vì thế trong ngoài Hoàng cung đều bố trí người canh gác. Nhưng không ngờ đến sau ba ngày, sau khi hắn đã mất hết kiên nhẫn, nàng lại xuất hiện ở Phượng Nghi cung. Nghĩ thế nào cũng không ra nàng từ nơi nào về cung? Còn cảm thấy thân thể của nàng không đơn giản chỉ là Thiên kim Lãnh phủ như vậy, ngoại trừ là chủ nhân phía sau màn của Duyệt Hương Các, nàng còn có thân phận thần bí gì mà người ta không biết đây?

Lãnh Loan Loan cười nhạo, nàng đương nhiên biết trong cung nơi nơi canh gác cả chỗ sáng lẫn góc tối, chờ đợi nàng xuất hiện. Nhưng mà, nàng ngu ngốc đến vậy sao? Nếu nghênh ngang từ bên ngoài trở về không phải rước thêm chuyện cho người ta bàn tán sao, làm chuyện nói dối rằng nàng trúng độc tự sụp đổ. Nếu lọt ra ngoài cung, chỉ sợ làm Tướng quân lão cha mong nhớ.

“Loan Loan, nói cho Trầm đi, Trầm thật sự rất tò mò.” Hiên Viên Dạ nhìn Lãnh Loan Loan tươi cười hờ hững, càng cảm thấy tò mò. Chẳng lẽ trong Hoàng cung có mật đạo thông ra ngoài cung? Không đúng, hắn lớn lên từ nhỏ trong cung, không phát hiện có mật đạo hay những thứ linh tinh khác? Huống chi cho dù có, Loan Loan mới vào cung sao mà hiểu biết hết được?

“Chờ lúc ta muốn nói mới nói cho người.” Lãnh Loan Loan lơ đãng câu hỏi của Hiên Viên Dạ. Nếu hiện tại nói cho hắn, về sau nếu nàng rời cung, không phải sẽ tự tìm phiền toái sao?.

Hiên Viên Dạ bất đắc dĩ, đành phải nhận mệnh cầm miệng nuốt tất cả tò mò vào trong bụng. Aiz, quả nhiên nàng là tiểu khắc tinh của hắn, đường đường là vua của một nước cũng có lúc vô lực.

Chi...

Đẩy cửa ra, ánh mặt trời sáng lạn chiếu rọi. Ấm áp, mùi hoa xông vào mũi, mùa hoa cỏ tươi mát.

Hứa Mậu cùng Nhũ mẫu đều cung kính canh giữ ở ngoài phòng, nhìn vẻ mặt sùng ái của Hoàng Thượng ôm Lãnh Loan Loan đi ra, đều có chút giật mình. Tuy nhiên, về sau cũng là vui mừng. Nhũ mẫu tất nhiên là vui cho Tiểu thư, có thể được Hoàng Thượng sùng ái; còn Hứa Mậu là vì nhìn thấy Hiên Viên Dạ vui vẻ qua mấy ngày u ám.

“Nhũ mẫu, ta muốn đi ra ngoài một chút. Người ở đây chờ ta đi.” Lãnh Loan Loan quay đầu nói với Nhũ mẫu, sau đó lại nói với Hứa Mậu một bên. “Làm phiền Hứa công công triệu hồi thái giám, cung nữ trong Phượng Nghi cung trở về, chiếu cố Nhũ mẫu.”

“Tiểu thư, Nhũ mẫu có thể tự mình chiếu cố mình.”

“Dạ, Hoàng Hậu nương nương.”

“Cứ làm như vậy đi, không được dị nghị.” Lãnh Loan Loan vung tay, khí phách quyết định nói. Nhũ mẫu không quen cuộc sống trong cung, đương nhiên phải tìm người giúp nàng.

“Để ta xuống dưới đi.”

Quay đầu nhìn Hiên Viên Dạ, ánh mặt trời rơi trên tóc của nàng, tựa như vài chấm nhỏ óng ánh, trông rất đẹp mắt. Trong đôi mắt to linh động in khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng của Hiên Viên Dạ, trên mặt hắn vẫn lộ vẻ sùng nịnh tươi cười.

“Nàng thật sự muốn đi một mình sao?” Hiên Viên Dạ cũng không quên chuyện Lâm Nhã Như hãm hại Loan Loan, tuy rằng Loan Loan phát hiện nên Lâm Nhã Như mới thất bại, nhưng hiện tại Nhã phi bị đày Lãnh cung, ai biết nàng có uất hận càng sâu hay không, cho dù có ngư tề vòng phá (mất cả chì lẫn chài).

“Vô nghĩa.”

Lãnh Loan Loan đẩy gương mặt đang gần sát của Hiên Viên Dạ ra. Hơi thở của hắn đọng trên mặt nàng, có chút ngứa, không thoải mái. Hơn nữa nàng là một linh hồn mười bảy tuổi, thân thể bé gái chín tuổi này đối với một tuyệt sắc mỹ nam, thật đúng là không phải chuyện gì hay ho lắm. Nhẹ nhàng nhảy xuống, mái tóc bồng bênh rơi thành một độ cong xinh đẹp.

Đúng lúc Hứa Mậu đi gọi cung nữ, thái giám, ai nhìn thấy cảnh này cũng đều ngây ngẩn cả người. Hóa ra tiểu Hoàng Hậu sống không còn được bao lâu nay lại vui vẻ xuất hiện ở trước mắt, hơn nữa Hoàng Thượng luôn luôn thô bạo lại có vẻ mặt ôn nhu như vậy? Lại nha, chẳng lẽ bọn họ hoa mắt?

“Làm càn, nhìn thấy Hoàng Thượng, Hoàng Hậu còn không hành lễ.” Hứa Mậu nhìn thấy bọn họ đều choáng váng, trong lòng rất không vui. Người nào dạy dỗ hạ nhân như vậy? Không hiểu quy củ gì hết.

“Nô tài/tỳ, khấu kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương.” Nghe Hứa Mậu trách mắng, mọi người mới hoang mang rồi loạn quỳ trên mặt đất.

“Được rồi.” Lãnh Loan Loan vẫy tay, “Dao Ca, Dao Mộng, Dao Trúc, các người ở trong này hầu hạ Nhũ mẫu bốn cung, người, người, và người đi tìm người nâng Loan kiệu cho bốn cung, những người khác thì đi đi.”

“Dạ.” Ba cung nữ cùng ba thái giám được điểm danh thì cúi đầu, trả lời.

“Hoàng Thượng, người không phải còn có tấu chương chưa phê sao? Nô tì tại đây cung tiễn người.” Lãnh Loan Loan cúi người. Quên đi, trước mặt hạ nhân cho hắn chút mặt mũi.

Hiên Viên Dạ bắt đắc dĩ, cùng Hứa Mậu rời đi.

“Cung tiễn Hoàng Thượng.” Cung nữ, thái giám lại hô phía sau Hiên Viên Dạ.

Ánh dương sáng lạn, bóng dáng Hiên Viên Dạ càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất ở trước mắt mọi người.

86. Q.1 - Chương 87: Trùng Trị Lâm Nhã Như

Lãnh cung

Tuy rằng đang là ban ngày, nhưng nơi này vẫn thanh thanh lạnh lùng như cũ.

Loan kiệu của Lãnh Loan Loan xuyên qua từng khu, đi vào bên trong cung điện yên lặng.

Thị vệ Lãnh cung cùng quần gia nhìn thấy Loan kiệu, nhanh chóng đi lên quỳ lạy.

“Tham kiến Hoàng Hậu nương nương.”

Hai người trăm miệng một lời, trong lòng cũng rất nghi hoặc. Hoàng Hậu nương nương xuất hiện tại Lãnh cung là vì sao? Trước đó vài ngày không phải đang nói Hoàng Hậu nương nương trúng cự độc, tính mạng bị đe dọa hay sao? Mà Mị phi cùng Nhã phi, Thiên kim Tể tướng từng được thánh sủng kia đều vì hãm hại nương nương trước mắt mà bị đầy Lãnh cung.

“Đứng lên đi.” Lãnh Loan Loan hạ Loan kiệu, để thái giám ở bên ngoài, phượng bội bên hông nhoáng lên trước mắt hai thị vệ một cái, “Bốn cung muốn vào trong.”

“Dạ.” Hai thị vệ lui sang một bên, “Nương nương, tiểu nhân đưa người vào?” Phi tử sống nơi này phần lớn là không chịu đựng được sự lạnh lùng của nơi này, sự tịch mịch của nơi này, đều đã trở thành nửa điên cả. Nhờ đâu Hoàng Hậu đi vào mà ngọc thể bị thương, bọn họ có mười cái đầu cũng không đủ để chặt.

“Không cần.” Lãnh loan liếc mắt một cái, thản nhiên nói.

“Dạ.” Hai thị vệ bị nàng nhìn như vậy, nhất thời lạnh run cả người. Kỳ quái, rõ ràng là ban ngày, vì sao lại cảm thấy đổ mồ hôi lạnh? Tuy nhiên, khí thế của tiểu Hoàng Hậu thật sự rất kinh người.

Lãnh Loan Loan đi vào trong Lãnh cung, đã thấy cảnh tượng trong tòa nhà trống trải, các nữ tử quần áo hỗn độn, vẻ mặt si ngốc hoặc đi tới đi lui, hoặc ngồi một bên miệng cắn cọng rơm, thì thảo tự nói: Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, rất lâu rồi người không thăm nô tì đó.

Lãnh Loan Loan nhú mi, các cô gái này vẫn ở độ tuổi thanh xuân dồi dào sức sống, không nghĩ tới lại biến thành như thế này. Hoàng cung quả nhiên là nơi ăn thịt người không cần xương, xem ra về sau nàng phải canh chừng Hiên Viên Dạ một chút, không cho hắn tàn phá nữ tử, lãng phí thanh xuân của người ta.

“Nô tài chết bầm, sao còn chưa pha trà?”

Một giọng nói đột ngột từ một ai khác vang lên, lơ lửng ở trong trong cung điện trống trải.

“Đến đây, đến đây.” Một cung nữ gầy yếu đang cầm một ly trà chạy qua trước mặt Lãnh Loan Loan, do nóng vội nên nàng ta không phát hiện sự có mặt của nàng.

“Khoan đã...” Lãnh Loan Loan ngăn nàng lại, “Người kia là ai?” Tại nơi này mà khẩu khí còn kiêu ngạo như thế, hơn nữa giọng nói còn có vài phần quen thuộc.

“Người là...?” Cung nữ này chưa từng rời khỏi Lãnh cung nên không biết Lãnh Loan Loan. Đôi mắt không lớn nhìn nàng, đoán xem nàng có phải là công chúa hay không? Nhưng không phải Hoàng Thượng không có con nối dõi hay sao?

“Nô tài chết bầm, người còn ở đó làm cái gì?”

Lâm Nhã Như không chờ được, nổi giận dưng dưng đi ra. Tuy rằng bị nhốt vào Lãnh cung, nhưng bởi vì Hoàng thái hậu cùng phụ thân Lâm Kế Tục tạo áp lực cho kẻ trông giữ Lãnh cung nên nàng ở trong này vẫn có cuộc sống cảm y ngọc thực như cũ. Chính là Lãnh cung trong trẻo nhưng lạnh lùng này khiến nàng bất an, cũng bất chấp lột cả vỏ ngọc trang khuôn mặt tươi cười gì đó, dù sao cũng không có ai nhìn.

“Là người!!!” Lúc nàng nhìn thấy cung nữ bên người và Lãnh Loan Loan thì chỉ thấy – chấn động, ngay sau đó tất cả hận thù đều nảy lên trong lòng. Nếu không phải là tiểu nha đầu này đột nhiên ngồi lên vị Hậu, vì sao nàng phải vì cái ghế đó mà làm ra nhiều chuyện như vậy, đến nỗi kết cục là rơi xuống nơi quỷ quái này.

“Người tới làm cái gì? Không phải người đã muốn trúng Hạc đỉnh hồng của ta sao?” Nhìn ánh mặt trời rơi xuống dáng người của Lãnh Loan Loan, rõ ràng như thế, khiến Lâm Nhã Như tức giận đến run run. Tại sao lại như vậy, sao nàng lại không chết? Chẳng lẽ nàng là quái vật, hóa ra ngay cả Hạc đỉnh hồng cũng không độc chết được.

Lãnh Loan Loan lạnh lùng nhìn Lâm Nhã Như, hay cho cái gọi là đầy Lãnh cung. Xem nàng thân mặc cảm y, đầu đội châu sai, còn có uy phong chủ nhân với cung nữ, có điểm nào giống kẻ bị đầy Lãnh cung đây? Chẳng lẽ Hiên Viên Dạ cũng không biết sao?

“Thật to gan.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói, “Thấy bồn cung còn không quỳ xuống?”

“Choang...”

Chén trà rơi xuống đất tạo nên một âm thanh thanh thúy, nước trà văng khắp nơi.

“Nô tỳ tham kiến nương nương.”

Cung nữ nghe thấy Lãnh Loan Loan tự xưng ‘bồn cung’ mà bị dọa ngã, vạ lần cũng không nghĩ tới tiểu nữ oa này hóa ra là một nương nương.

“Đứng lên.” Lâm Nhã Như quát cung nữ, “Nó mà là nương nương nổi gì? Một tiểu oa nhi chín tuổi, tóc cũng chưa dài mà cũng có thể đi lên ngai vàng Hoàng Hậu. Nhất định nó đã dùng yêu thuật mê hoặc Hoàng Thượng.”

Đôi mắt dưới ánh mặt trời mà híp lại, đáy mắt trào lên không cam lòng cùng phần hận, tựa như một mũi tên nhọn bắn thẳng vào Lãnh Loan Loan. Đều tại nàng, đều tại đứa con nít này làm nàng mất tất cả.

Cung nữ nghe thấy lời của Lâm Nhã Như lại sợ tới mức lại toàn thân run run, trời ạ, nàng chẳng những là nương nương, mà còn là Hoàng Hậu nương nương. Thân mình gầy yếu cúi gục đầu, toàn thân run rẩy.

“Người đứng lên đi.” Lãnh Loan Loan thản nhiên nói với cung nữ, “Đi xuống, bồn cung có chuyện muốn nói với tội phi Lâm thị.”

“Tạ nương nương.” Cung nữ nhặt lên mấy mảnh chén vỡ, vội vã rời đi.

“Người muốn làm cái gì?”

Lâm Nhã Như nhìn cung nữ rời đi, đám nữ nhân bên cạnh thì si ngốc mà nhìn. Trong lòng âm thầm sinh hàn khí, tiểu nha đầu này là tới báo thù ư?

“Người cũng biết sợ sao?” Lân môi lạnh lùng gợi lên, cười nói. “Không phải vừa dương uy sao?”

“Ta đương nhiên không sợ người.” Lâm Nhã Như ưỡn ngực, nàng tuyệt không thừa nhận giờ phút này, trong lòng đang sinh ý sợ hãi với tiểu oa nhi này.

“Hừ...” Lân Loan Loan lạnh lùng hừ một tiếng, “Cuộc sống Lân cung của người hóa ra thật nhàn nhã, hóa ra còn có cẩm y ngọc thực, còn có thể sai phái cung nữ?” Xem ra nàng có cuộc sống chẳng kém ngày xưa là bao, nhất định là có Tể tướng lão cha quyền khuynh một phương ở phía sau màn thao tác. Hừ, Lâm Kế Tục? Lão già kia ngày thường đối nghịch với Tướng quân lão cha, hiện tại lại che chở Lâm Nhã Như như thế, xem ra, hẳn chẳng coi ai ra gì. Ánh mắt híp lại, lộ ra nét nguy hiểm.

“Người hừ cái gì? Nói cho người biết, sớm hay muộn ta cũng sẽ rời khỏi đây.” Lâm Nhã Như đắc ý ngẩng đầu lên, cha nàng lên nói qua rằng lần này Hoàng thái hậu cũng đứng ở phía bọn họ. Hừ hừ, tin tưởng không đến mười ngày, nàng nhất định sẽ rời khỏi nơi quỷ quái này.

“Rời khỏi đây?” Lân Loan Loan nhếch đuôi lông mày, lạnh lùng nói. “Mơ mộng hảo huyền.”

“Người đâu!” Mắt nhìn thẳng Lâm Nhã Như, một mặt gọi người bên ngoài tới.

“Tham kiến nương nương.” Thị vệ cùng quần gia của Lân cung vội vàng đi đến.

“Nghe đây.” Lân Loan Loan gằn từng chữ, “Thứ nhất, từ hôm nay không cho bất cứ kẻ nào tới thăm Lâm Nhã Như, nhớ kỹ là bất-luận-kẻ-nào.”

“Vạn nhất Thái Hậu muốn tới thì phải làm sao bây giờ?” Thị vệ đột nhiên hỏi, trước đó vài ngày Hoàng thái hậu đã tới. Chẳng lẽ lần sau cũng ngăn người ở ngoài cửa sao? Bọn họ không dám.

Lâm Nhã Như nghe thị vệ nhắc tới Thái Hậu, mi nhướn cao cao, vẻ mặt càng đắc ý.

“Hoàng thái hậu cũng giống nhau.” Lân Loan Loan tuy rằng không biết Thái Hậu, người mà mỗi lần cười thì rất dịu dàng ấy vì sao phải đến thăm Lâm Nhã Như, nhưng nếu bà ta cản trở mình, tất nhiên cũng không ngoại lệ.

“Nhưng...” Thị vệ cùng quần gia đều tròn mắt, tiểu Hoàng Hậu không cho Hoàng Thái Hậu đến?

“Nếu Thái Hậu đến, người mời Người đến Ngự Thư Phòng lấy chỉ dụ của Hoàng Thượng. Về sau, không có thủ dụ của Hoàng Thượng hoặc bổn cung, bất luận kẻ nào cũng không thể đến.”

“Dạ.”

“Thứ hai, phi tần trong Lân cung ăn cái gì, mặc cái gì, Lâm Nhã Như cũng phải làm theo. Thứ ba, nếu nàng dám giận dữ, đánh cung nữ, thái giám, thay bổn cung phạt nàng hai mươi trượng...”

“Tiểu tiện nhân, người không thể làm như vậy.” Lâm Nhã Như vừa nghe Lân Loan Loan nói vậy, phồng sừng phồng lên. Nếu như vậy, nàng khẳng định sẽ chết.

“Dám nhục mạ bổn cung, đáng đánh.”

“Ba” một tiếng, trên gương mặt trắng noãn của Lâm Nhã Như sừng vù lên. Ai cũng không nhìn thấy Lân Loan Loan xuất thủ như thế nào? Đều ngây ngẩn cả người.

“Lời Bổn cung nói, các người hiểu chưa?” Lân Loan Loan trở lại hỏi thị vệ cùng quần gia.

“Đã rõ.”

Mấy người nhanh chóng gật đầu, đùa à, sao mà không hiểu được chứ? Khí thế của Hoàng Hậu, đủ độc.

“Tốt lắm.” Lân Loan Loan vừa lòng gật đầu, bước ra ngoài.

“Cung tiễn Hoàng Hậu nương nương.”

Mọi người lễ bái, Lâm Nhã Như còn ngây ngốc đứng nhìn.

Bên kia, Bạch Mị Nương nhìn màn này mà nở nụ cười.

Lâm Nhã Như, người cũng có ngày hôm nay đấy!.

87. Q.1 - Chương 88: Kết Thù Với Thái Hậu

Ngự Thư Phòng

Sáng sớm sạch sẽ, mùi hương Long Tiên Hương quen thuộc bị thay thế bởi mùi hoa nhài tươi mát, có một chiếc ghế nằm tinh xảo đặt ở một bên cạnh bàn. Ghế bọc bởi một lớp vải mịn màng, thêu một con phượng hoàng màu vàng giương cánh bay lên giữa một trời hoa. Bên cạnh ghế nằm đặt một cái bàn nhỏ, trên bàn có đĩa quả anh đào, lóe ra ánh sáng, dụ dỗ vị giác người ta.

Cơ thể nhỏ bé nằm đến ghế, đôi mắt hí hí lại.

Ánh mặt trời từ bên ngoài cửa sổ chiếu nghiêng vào, tạo nên một dải ánh sáng. Hương thơm tràn ngập làm người ta cảm thấy thoải mái. Cơn gió khe khẽ thoảng qua, làm tấm rèm lay động, tạo nên một độ cong xinh đẹp.

Lãnh Loan Loan vỗ tay, cung nữ bên người hiểu ý, lập tức đưa một quả anh đào đến bên môi của nàng, mở miệng, quả anh đào trôi vào miệng. Thường thức chậm rãi, miệng đầy hương thơm.

Hiên Viên Dạ bỏ tấu chương trong tay ra, đôi mắt như mực cười nhẹ nhàng nhìn Lãnh Loan Loan. Tiểu Hoàng Hậu của hắn quả thực rất biết cách hưởng thụ, đáng về điền tĩnh tự đặc giống như là một nữ vương cao cao tại thượng. Mỗi khi có cơn gió ulla qua, làm lay động những sợi tóc búi bình, mang theo vài phần đằm đằm ý cao ngạo. Lần môi hắn cũng khẽ gợi lên, kìm lòng không được trở thành nụ cười sùng ái cứng chiều say lòng người. Tuy rằng đưa theo Hoàng Hậu khi đang làm chuyện công thực không hợp cung quy chút nào, nhưng là những quy củ cứng nhắc này ở trong mắt Hiên Viên Dạ hắn lớn nhất thì bằng hạt cát, gió thổi qua thì không còn. Chỉ cần hắn vui vẻ, cho dù dùng giang sơn đổi lấy nụ cười mỹ nhân thì như thế nào? Có lẽ tiểu nữ oa này bây giờ còn quá nhỏ, nhưng thông minh, không giống người thường, tình cảm cũng là ngây thơ, nhưng hắn tin thêm một chút, giống như mười ngày qua, Lãnh Loan Loan chắc chắn hiểu được tình yêu chân chính, mà người nàng yêu nhất định sẽ là mình!

“Này, ta nói nam nhân à, người xử lý tấu chương xong rồi?”

Bị ánh mắt rực lửa của Hiên Viên Dạ nhìn chăm chăm, Lãnh Loan Loan cảm thấy dường như có một cái lò lửa ở bên người. Nàng bấu môi, nghiêng đầu, mở to mắt nhìn Hiên Viên Dạ, tức giận nói.

Mấy ngày qua, cung nữ đã sớm thành thói quen với cách nói chuyện giữa Hoàng Hậu và Hoàng Thượng. Tuy rằng thoạt nhìn là đại nghịch bất đạo, nhưng kỳ thật cẩn thận quan sát sẽ phát hiện hai người trong lúc đó sẽ có một biểu hiện vô cùng thân thiết.

Hiên Viên Dạ cười, vừa muốn nói gì, lại bị người ta chặn họng.

“Làm càn.”

Hoàng thái hậu mấy ngày nay đều lắng nghe mọi chuyện của Lãnh Loan Loan. Hoàng đế có đủ loại sủng ái với nàng, thậm chí không để ý quy củ cùng lễ nghi Hoàng gia, làm hỏng thể thống Hoàng gia. Trong lòng vốn không vui, sau lại đến Lãnh cung thăm Nhã phi, lại bị thị vệ ngăn lại ngoài cửa, nói là Hoàng Hậu hạ lệnh bất luận kẻ nào cũng không thể tùy ý ra vào Lãnh cung, trừ phi có thủ dụ của nàng hoặc Hoàng Thượng. Ngọn lửa trong lòng hừng hực bùng lên, nha đầu làm càn. Hóa ra ngay cả Thái Hậu như nàng cũng dám ngăn cản. Lần đầu thấy nàng, nàng còn thăm khen thưởng trầm ổn của nàng. Nổi giận dùng dùng đến Ngự Thư Phòng, lại nghe nàng vô lễ xưng hô với Hoàng Thượng như thế. Lửa giận ngập trời, cầm cây trượng trong tay dùng sức gõ trên mặt đất.

“Tham kiến Thái Hậu nương nương.” Cung nữ nhìn Hoàng thái hậu phẫn nộ, vội vàng cúi người.

“Mẫu Hậu, người đến đây làm gì vậy?”

Hiên Viên Dạ thấy Hoàng thái hậu giận dữ đi vào, vội vàng đứng lên đón nàng. Tuy rằng lần trước vì chuyện của Nhã phi mà tranh chấp với mẫu hậu, nhưng hấn vẫn kính yêu mẫu hậu.

“Ai gia nếu không đến, thể diện của Hoàng gia sẽ bị mất hết.”

Hoàng thái hậu nổi giận đùng đùng, gạt tay Hiên Viên Dạ ra. Đôi mắt đã không còn trong suốt nhìn Lãnh Loan Loan một bên, biểu lộ bất mãn.

Lãnh Loan Loan từ ghế nằm đứng lên, mấy ngày tìm hiểu đã biết Hoàng thái hậu hiện tại đã ôm thành kiến rất sâu đối với nàng. Nhưng mà, nàng đối với lão thái bà cổ hủ cũng không có hảo cảm gì. Hơn nữa sau khi biết bà hóa ra vọng tưởng đưa Lâm Nhã Như kiều ngạo, không biết hối cải khỏi Lãn cung, lại càng không vừa mắt với lão thái bà này. Nhưng dù sao đi nữa, bà ta cũng là mẫu thân của Hiên Viên Dạ, lại là mẹ chồng trên danh nghĩa của nàng. Vẫn là giữ mặt mũi cho Hiên Viên Dạ đi, cơ thể nhỏ bé cũng hành lễ, thản nhiên nói:

“Tham kiến Thái Hậu.”

“Hừ...” Hoàng thái hậu vung tay áo bào, hiển nhiên không nhận lễ này của nàng.

“Hoàng Hậu, người thân làm vương hậu một nước, không lấy thân làm tấm gương cho phi tần Hậu cung, ngược lại đem quy củ, lễ nghi Hoàng gia đặt sau đầu, nay lại ở Ngự Thư Phòng quấy nhiễu Hoàng Thượng xử lý quốc gia đại sự, người phải bị tội gì?”

Hai mắt nhìn Lãnh Loan Loan, nụ cười luôn luôn nở rộ ở khóe miệng đổi thành uy nghi Hoàng gia không thể coi thường.

“Mẫu hậu, không phải như thế, là Trầm để Loan Loan ở bên người.” Hiên Viên Dạ không nghĩ tới mẫu hậu hiện tại lại nhằm vào Lãnh Loan Loan, liền mở miệng, biện hộ cho Lãnh Loan Loan.

“Hoàng Thượng, người không cần nói thay cho nàng.” Tiếng trượng nện xuống như một tiếng trống vang lên trên mặt đất, “Thân là Hoàng Hậu, chẳng lẽ ngay quy củ này cũng không hiểu. Hơn nữa ai gia vừa nghe thấy nàng gọi người là nam nhân. Hừ, còn ra thể thống gì. Không có một chút uyển chuyển nào của nữ tử, càng không có phong thái của một quốc hậu.” Một cử tuổi Hoàng Hậu vốn đã khiến người ta chê cười, nay còn là một nha đầu hoang dã không biết lễ nghi. Bao nhiêu người ngoài đã biết rồi đây? Không phải sẽ ở sau lưng chê cười Thiên Diệu hoàng triều, chê cười Hoàng Thượng sao?

Lãnh Loan Loan thản nhiên nghe lão thái bà càng nói càng kích động, môi anh đào chỉ nhếch lên. Một quốc hậu? Phong thái? Lúc trước nếu không phải chính các người hạ lệnh sắc phong nàng làm Hậu, sao nàng lại ở chỗ này? Hiện tại lão thái bà này trách cứ nàng không có phong thái, không có dáng vẻ của một quốc hậu. Thật sự buồn cười.

“Bốn cung không tiếp thu thì có gì sai.” Lãnh Loan Loan thản nhiên liếc nhìn vẻ mặt vẻ giận dữ của Hoàng thái hậu, lạnh lùng nói.

“Hoàng Thượng là phụ quân của bốn cung, bốn cung ở bên người hấn thì có gì là sai? Về phần làm tấm gương cho phi tần Hậu cung, bốn cung chỉ có thể nói kia không phải là do khí chất, lại càng không là phong thái. Đó là ngu xuẩn, trên thế giới có nữ nhân nào nguyện ý cho những nữ nhân khác cùng mình chia sẻ trượng phu.” Trừ phi có bệnh, nam nhân đều sợ thê tử đeo nón xanh cho hấn, nữ tử dựa vào cái gì mà phải quang minh chính đại cho phép nam nhân có nữ nhân khác? Hừ, cho dù là Hoàng Hậu thì như thế nào? Nàng bây giờ là tiểu nữ oa, dù phân rõ phải trái, nhưng không cho phép người khác nhìn trộm vật mà nàng sở hữu.

Lời của Lãnh Loan Loan rơi xuống, Hiên Viên Dạ cũng giật mình. Chưa từng nghe được lời nào lớn mật như thế, Loan Loan quả nhiên đặc biệt.

“Người đang nói mê gì thế?” Thái Hậu dùng trượng chỉ vào Lãnh Loan Loan, mắt mở to kinh ngạc. Dùng ánh mắt nhìn kẻ điên mà nhìn nàng. “Từ xưa đến nay nam nhân tam thê tứ thiếp, nữ tử hiền hậu an nhàn nghe lời chồng, lo dạy con. Người quả thực không có một chút khí độ, hoàn toàn là một người vợ xấu xí ganh ghét. Có điểm nào mà được làm Hoàng Hậu?”

Lãnh Loan Loan lạnh lùng nhìn một cái, nhếch đuôi lông mày cao gầy:

“Người khác ta mặc kệ, nam nhân của bổn cô nương nếu dám tam thê tứ thiếp, ta liền bỏ hần!” Lão thái bà thật sự là cổ hủ, ngu ngốc, Lãnh Loan Loan ngay cả ‘bổn cung’ cũng không thèm xưng, không muốn cùng bà tiếp tục cuộc đối thoại nhàm chán này nữa.

Hiên Viên Dạ ngẩn ra, gắt gao nhìn Lãnh Loan Loan. Thấy nàng thái độ kiên quyết, không giống nói giỡn. Như vậy Hậu cung phải làm sao bây giờ? Giải tán sao? Hần vuốt trán, tự hỏi.

“Đại nghịch bất đạo, không tuân thủ quy tắc.” Hoàng thái hậu tức giận đến ngực phập phồng không ngừng, chỉ vào Hoàng đế quát lớn. “Hoàng Thượng, người tuyển Hoàng Hậu thật tốt. Chẳng có một chút bao dung, lại còn nói hươu phụ. Làm càn, nói vô lễ như vậy nhất định phải dùng quy củ xử phạt.”

“Nam nhân, người nói như thế nào?” Lãnh Loan Loan nhướn mi, đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn chằm chằm Hiên Viên Dạ. Nếu dám có nửa điểm không thuận theo ý của nàng, bổn cô nương hiện tại sẽ bỏ người. Rồi bỏ hoàng cung, chu du Thiên hạ, làm kẻ tiêu dao.

Hiên Viên Dạ mở mắt nhìn nàng:

“Trẫm đang suy nghĩ có phải nên giải tán Hậu cung hay không?” Miễn cho đến lúc đó bị nàng dùng cớ này bỏ hần.

“Người, người...” Hoàng thái hậu nghe Hiên Viên Dạ nói thế, tức giận đến không nói nên lời. Nghịch tử, nghịch tử, quy củ tổ tông lưu lại bị hần làm mất sạch rồi, giang sơn sớm hay muộn cũng mất vào tay hần!

“Người đâu, đưa Thái Hậu về cung.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng hô về phía bên ngoài.

Hứa Mậu đi đến, đưa Hoàng thái hậu tức giận mà bất lực ra ngoài.

Thù oán giữa Lãnh Loan Loan và Hoàng thái hậu, từ nay xem như bắt đầu!

88. Q.1 - Chương 89: Lăng Tuyết Công Chúa

Trời xanh mây trắng, ánh nắng tươi sáng. Mây trắng như từng chùm hoa bông bành bành phía chân trời, oanh ca yến ngữ, cánh bướm lướt qua nền trời tạo nên một độ cong xinh đẹp.

Hoàng cung Bắc Bang

Cây xanh từng dãy, cỏ cây rợn ngợp, trăm hoa kiều diễm. Gió nổi lên, cánh hoa lay động. Hương thơm tươi mát nồng đậm tràn ngập trong không khí, hấp dẫn vô số cánh bướm.

Một cái giá cao cao, thắt một dọi dây thừng mềm. Hóa ra đây là một cái dây đu tình xảo, màu hồng nhạt của những bông hoa ở mọi nơi, ánh dương chiếu trên từng khóm hoa, tựa như vô số bảo thạch khảm trên từng khóm, lóe ra ánh sáng ngọc xinh đẹp.

Một cô gái kết tóc hai bên, bím tóc rất dài buông xuống. Trên đầu không có nhiều đồ trang sức, chỉ đơn giản cắm một cái trâm châu hoa phỉ thúy. Ở giữa trán có một hạt châu được khảm hoa, mi mục như họa, con mắt sáng trong suốt như làn suối. Chiếc mũi duyên dáng nhanh nhạy, môi anh đào mím lại. Quần áo màu lửa, váy dùng sợi chỉ vàng thêu một đóa mẫu đơn lớn, dưới ánh mặt trời rạng rỡ loang loáng. Bàn tay nắm ở dây đu, cao thấp nhộn nhạo. Làn váy xinh đẹp tung bay trong gió, tựa như con bướm xinh đẹp một mình bay múa giữa biển hoa.....

“Công chúa, nô tỳ mang kiếm của người đến đây.”

Một cung nữ chạy chậm mặc trang phục màu hồng nhạt, thân mình thanh mảnh, khuôn mặt thanh tú, đôi tay nhỏ đang cầm kiếm quý của Lăng Tuyết công chúa, cùng với tiếng cười trong veo như đóa hoa đang nở rộ.

“Tốt lắm.”

Đang đu mình trên dây, đôi mắt sáng hắc bạch phân minh của Lăng Tuyết công chúa nhìn thấy ánh kiếm sáng ngời khi khúc xạ ánh sáng ánh từ thanh kiếm trên tay tỳ nữ, hai tay nàng nhẹ nhàng buông khỏi sợi dây thừng, thân mình tựa yển tử nhẹ nhàng phi xuống. Tay áo vung lên, giống như tia chớp nắm lấy bảo kiếm trong tay cung nữ. Một vòng xoay tròn, nàng chạm xuống đất, bảo kiếm tuốt khỏi vỏ, ánh kiếm lóe

lên, công phu uyển chuyển tựa đang đùa giỡn. Mũi kiếm hướng đến đâu, những cánh hoa bay tán loạn đến đó, cả một trời hoa hồng nhạt.....

“Công chúa thật là lợi hại!” Cung nữ đứng ở một bên nhìn cảnh tuyệt mỹ này, vỗ tay bội phục.

Lăng Tuyết nghe vậy, làn mi cũng giương lên. Cơ thể xinh đẹp đứng thẳng, ở giữa trời hoa bông bành, tóc đen như mây, theo gió tung bay, quần áo tung bay, thân nhẹ như yến. Tựa như tiên nữ nhảy múa, càng khiến cung nữ đứng một bên nhìn mà ánh mắt lóe ra ánh sao sáng rọi.

“Công chúa, công chúa.”

Một cung nữ khác chạy đến, lớn tiếng ồn ào chạy về phía Lăng Tuyết. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mồ hôi toát ra từ trán. Xem dáng vẻ sốt ruột kia, hình như có đại sự gì đã xảy ra.

Lăng Tuyết nhíu mi, quay lại nhìn. Bảo kiếm vào vỏ, cơ thể chạm xuống đất. Mở mắt to nhìn tiểu cung nữ, nhìn nàng thở phì phò chạy đến trước mặt mình.

“Thu Vũ, người chạy nhanh như vậy làm gì? Lửa đốt mông à!” Lăng Tuyết nhìn cung nữ chạy đến đỏ cả mặt như mông khỉ, nhin không được trêu nói.

“Hi hi, công chúa lại giấu cợt. Nhưng mà, Thu Vũ, dáng vẻ của người thật giống vậy đó.” Cung nữ Thu Sương ở đó từ trước cũng nhin không được hé miệng cười rộ lên, công chúa của các nàng tính tình thẳng thắn, hào khí, tuyệt không giống nữ tử khép nép, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi, cả ngày cố làm ra vẻ khác.

“Thu Sương, ngay cả người cũng giấu cợt người ta.” Thu Vũ lườm Thu Sương một cái, mới quay đầu bấm báo với Lăng Tuyết công chúa. “Công chúa, người còn giấu cợt nô tỳ. Vừa rồi nô tỳ nghe được Hoàng Thượng sẽ phái sứ thần đến Thiên Diệu vương triều đi yết kiến Thiên Diệu Hoàng đế, thương nghị chuyện liên minh giữa hai nước.”

“Không phải chứ, hoàng huynh còn không chịu buông tha cho ta đi cầu thân sao?” Lăng Tuyết công chúa vừa nghe, mi nhíu thành một đường. “Quá đáng, hoàng huynh không thương ta. Ta đi tìm hần.”

Nói xong, đưa kiếm cho Thu Sương. Thân ảnh đã như một ngọn gió bay vút về hướng Ngự Thư Phòng. Gió thổi, tay áo tung bay, để lại cho hai cung nữ một bóng dáng xinh đẹp.....

“Thu Vũ, người nói Hoàng Thượng có thể khiến công chúa đồng ý không?” Thu Sương đang cầm kiếm, lẳng lẳng nói.

“Đừng lo nhiều.” Thu Vũ bĩu môi, “Chuyện hai nước liên minh là đại sự, Hoàng Thượng nếu phải triệt tiêu, công chúa lại lợi hại như vậy, hần sẽ đồng ý triệt tiêu. Aizz, chỉ sợ công chúa đi lần này lại uống phí.”

“Aizzzzz”

Hai người thở dài, nhìn nhau.

Ngự Thư Phòng

Hoàng đế Bắc Bang – Thượng Quan Hiên ngồi ở bàn, bàn tay lật mấy bản tấu chương trên mặt bàn. Tuần mi nhíu lại, ánh mắt toát ra tức giận.

“Ba...”

Hung hăng quăng đi tấu chương, hần lạnh lùng nói:

“Nhìn đi, nhìn đi, đám người này ngày thường đều chỉ biết thúc ngựa xu nịnh, đến khi gặp chuyện, người người đều thành cam điếu, nếu không cũng chỉ giỏi kêu ‘Vi thần vô năng’. Trầm cần những kẻ này làm gì?” Càng nói càng tức giận, rầm, tay hạ xuống một chưởng trên mặt bàn.

“Hoàng Thượng bớt giận.” Nam tử mặc quan phục màu tím đứng phía dưới, nho nhã nhả nhặn, đôi mắt thâm thúy biểu lộ cơ trí cùng trầm tĩnh. Hần đi lên trước, chấp hai tay nói. “Những người này tuy chỉ biết thúc ngựa xu nịnh, nhưng cũng không phải toàn không có chỗ dùng. Chỉ cần có thể căn cứ vào khả năng của bọn họ mà giao việc, cũng là lấy tài dùng cho triều đình.” Mặc dù thúc ngựa xu nịnh, nhưng thúc ngựa xu nịnh cũng có chỗ dùng. Loại người này nếu dùng để đặt bên đối thủ thích được người ta nịnh nọt thối phồng, chắc chắn sẽ dễ không chế đối phương. Mà chuyện tình báo, cũng không phải việc khó .

“Aizz, Tể tướng đại nhân, chỉ có người mới có thể giải ưu cho Trẫm.” Thượng Quan Hiên nói.

“Hoàng huynh...”

‘Phịch’ một tiếng, cánh cửa bị Lăng Tuyết công chúa đẩy ra, ánh mặt trời chiếu vào, mang theo sức sống viên mãn.

“Lăng tuyết, muội xem muội còn ra thể thống gì? Dám xông vào Ngự Thư Phòng?” Thượng Quan Hiên thấy muội muội của mình chạy vào, khuôn mặt tuần tú lại sa sầm lại. Nha đầu tính tình rất lỗ mãng, không có chút dịu dàng, mảnh mai gì.

“Muội xin lỗi.” Thượng Quan Lăng Tuyết thấy Hoàng đế ca ca tức giận, bĩu môi, không tình nguyện nói. “Người ta còn không phải do rất sốt ruột sao.” Một bên giải thích, còn không quên nhỏ giọng thì thầm.

“Vi thần tham kiến công chúa.” Tể tướng nhìn thấy dáng vẻ thẳng thắn của công chúa, nhin không được mỉm cười.

“Miễn.” Thượng Quan Lăng Tuyết vung tay, trực tiếp chạy đến bên người Thượng Quan Hiên. “Hoàng huynh, huynh thật sự bắt Lăng Tuyết đi cầu thân sao? Huynh không thương Tuyết nhi.” Nói xong, bàn tay mềm mại giật giật ống tay áo của Thượng Quan Hiên làm nũng.

Thượng Quan Hiên xấu hổ nhìn Tể tướng liếc mắt một cái, aizz, nha đầu kia bị hấn làm hư rồi.

“Được rồi, Tuyết nhi. Muội cũng không còn nhỏ nữa, nên tìm phò mã rồi.”

“Nhưng vì sao lại bắt muội đi Thiên Diệu, mà không phải hấn đến Bắc Bang?” Thượng Quan Lăng Tuyết không muốn một mình đến một quốc gia xa lạ, lại càng không muốn ột người xa lạ trở thành phu quân của nàng.

“Công chúa.” Tể tướng mỉm cười, giải vây cho Hoàng đế. “Công chúa không phải vẫn nói muốn sống cuộc sống hành hiệp trượng nghĩa như hiệp nữ sao? Hôn sự lần này, Bệ hạ đều vì muốn tốt cho công chúa.”

“Tốt cho ta?” Thượng Quan Lăng Tuyết nhìn Tể tướng khó hiểu chỉ vào mình, “Chẳng lẽ bắt ta đi cầu thân còn có thể sống cuộc sống hành hiệp trượng nghĩa như hiệp nữ sao?” Đùng gạt người, đối phương nghe nói là Vương gia, sao mà có thể buông vinh hoa phú quý, cùng nàng trở thành người giang hồ được.

“Đương nhiên.” Tể tướng gật đầu, “Công chúa cũng biết Thiên Vương gia của Thiên Diệu hoàng triều chẳng những là hoàng đệ cùng mẹ với Thiên Diệu Hoàng đế, hơn nữa có vẻ ngoài tuấn dật phi phàm, tính tình dịu dàng như gió xuân, lại có một thân võ nghệ, thường thường hành tẩu bên ngoài, hành hiệp trượng nghĩa, bênh vực kẻ yếu, tiếng thơm truyền xa.” Mặc kệ Bắc Bang có mục đích như thế nào, nhưng đối với Hiên Viên Thiên, hấn thật sự sẽ là một phu quân tốt.

“Thật sự thế sao?” Thượng Quan Lăng Tuyết bán tín bán nghi, “Ta đây cũng phải đi Thiên Diệu một chuyến tự mình thấy hấn.” Đôi mắt hắc bạch phân minh chớp chớp, đối với người có khả năng trở thành phu quân mình, Hiên Viên Thiên, sinh ra hứng thú.

“Chuyện này?” Thượng Quan Hiên nghĩ nghĩ, gật đầu nói. “Được rồi.”

“Cám ơn hoàng huynh.”

Đôi mắt Lăng Tuyết hiện lên một ánh sáng không hiểu, Hiên Viên Thiên? Hy vọng người đừng khiến ta thất vọng.

89. Q.1 - Chương 90: Đế Na Công Chúa

Núi Hồng Ân mở nhạt sắc xuân

Ngả đầu xuống nhìn thấy cánh hoa bay đỏ như san hô

Khói tỏa như từng sợi hỗn loạn buộc lại với nhau, hương mây ẩm ướt

Nghi hoặc quay về trong giấc mộng Tương Vương*

.....

Mùi vị hoan ái nồng đậm tràn ngập trong không khí, tấm rèm lụa màu trắng. Hai cơ thể triển miên lồng vào nhau, pháp phồng. Mồ hôi rơi xuống từ cơ thể trơn bóng, rơi xuống mặt giường.

“A, Hoàng Thượng, nô tì không được.”

Mái tóc đen của nữ tử hỗn độn rơi trên nền gối, khuôn mặt trái xoan tinh xảo ửng hồng một mảnh, giống như đám mây ở hai má. Đầu lắc lắc loạng choạng, một dáng vẻ thoải mái lại không thừa nhận.

“Ái phi, như vậy mà đã không được. Vậy không ngoan rồi, Trẫm còn yêu ngươi chưa đủ.” Dạ Thanh Minh gọi môi lên, lộ ra nụ cười tà tứ. Ngũ quan nhân long nay lại trở nên gợi cảm, cơ thể tinh trắng nhẹ nhàng đẩy một cái xuống cơ thể xinh đẹp kia, nữ tử lại là thở gấp không thôi.

“Hoàng Thượng, người thật xấu.” Nữ tử mở miệng, gắt giọng.

“Trẫm xấu, ngươi không yêu sao?” Bàn tay của Dạ Thanh Minh xoa bóp trên bộ ngực đầy đặn trắng nõn, tà tà hỏi.

“Hoàng....”

“Cốc cốc”

Tiếng gõ cửa đánh gãy câu nói của nữ tử, khiến hai cơ thể đang ôm nhau ngẩn ra.

“Chết tiệt, là ai?” Lúc hoan ái lại bị người ta làm phiền, là nam nhân cũng không cao hứng.

“Hoàng Thượng thứ tội, thuộc hạ có chuyện trọng yếu cần bẩm báo.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói thản nhiên của ám vệ của Dạ Thanh Minh, nếu không phải việc này là chuyện Hoàng Thượng tự tay giao cho quá, hẳn sẽ chẳng đến làm phiền chuyện tốt của Hoàng Thượng đâu.

“Trước tiên lui xuống, Trẫm lập tức sẽ tới.”

Vừa nghe thấy thị vệ nói vậy, thần trí của Dạ Thanh Minh đã phục hồi. Hắn đứng dậy từ thân xinh đẹp kia, cầm lấy quần áo.

“Hoàng Thượng...” Nữ tử bất mãn gọi ngọt lịm.

“Ái phi, ngươi không phải rất mệt mỗi sao? Trước nghỉ ngơi đi.” Dạ Thanh Minh thản nhiên nói, để giọng nói ấy ở phía sau lưng.

Nữ tử bất đắc dĩ, không nghĩ tới một câu làm nũng của mình thành cơ để hắn không ở lại, azzzz. Có chút không cam lòng trừng mắt nhìn theo, kéo tấm chăn của Dạ Thanh Minh qua một bên, quấn vào người rồi dần chìm vào giấc ngủ.

“Két...”

Dạ Thanh Minh ra tới cửa phòng, liếc mắt nhìn thái giám đứng một bên cúi đầu. Bọn nô tài này không biết thông báo một tiếng trước sao? Thật sự là một đám phế vật.

“Đi thôi.” Thản nhiên nói với thị vệ.

Thị vệ mặc hắc y, theo hắn rời đi.

Ngự Thư Phòng

“Nói đi, đến tột cùng là chuyện gì?”

Dạ Thanh Minh ngồi ở long ý, híp mắt thản nhiên hỏi.

“Bẩm bệ hạ, thuộc hạ tuân theo ý chỉ của người giám sát nhất cử nhất động ở Hoàng cung Bắc Bang. Hôm nay biết được Hoàng đế Bắc Bang phái sứ thần chuẩn bị đi Thiên Diệu hoàng triều, hơn nữa Lăng Tuyết công chúa của Bắc Bang cũng sẽ đi theo. Hẳn là tính muốn đề cập hôn sự với Hiên Viên Thiên.” Thị vệ nửa quỳ, đem những chuyện dò thám được rành rọt hồi báo cho Dạ Thanh Minh.

Bàn tay đặt tay ở tay vịn của Dạ Thanh Minh xiết chặt, chắc chắn, Bắc Bang quả nhiên không từ bỏ. Hiện tại còn muốn đi trước cầu thân với Thiên Diệu, hừ, đoán xem, hần sao có thể để bọn chúng dễ dàng như vậy.

“Lâm, nghe được bọn chúng bao lâu nữa sẽ xuất phát?” Dạ Thanh Minh hí hai mắt lại, ngón tay thon dài gõ trên tay vịn.

“Ngày mai.”

“Ngày mai?” Dạ Thanh Minh nói khẽ, “Bọn chúng gấp gáp đến độ không chờ kịp vậy sao?”

“Ám vệ đều trở về rồi sao?”

“Đã triệu hồi toàn bộ từ Bắc Bang.” Lâm đáp.

“Tốt lắm.” Dạ Thanh Minh đứng lên, “Chúng ta nhất định phải đến trước Bắc Bang.”

“Bệ hạ, có kịp hay không?” Lâm hỏi.

“Hừ...”

Dạ Thanh Minh hừ lạnh một tiếng, nhếch môi. “Bất kể mất bao lâu cũng phải đi trước bọn chúng.” Bất kể tất cả đại giới.

“Nhưng phải ai đi sứ Thiên Diệu đây?” Bộp chộp quá, khó tránh khỏi lo lắng không chu toàn.

“Cho Tể tướng đi.” Dạ Thanh Minh mở miệng, “Bằng năng lực của hần định sẽ không thua sứ thần Bắc Bang kia, nhất định sẽ làm tốt.” Đối với người trầm ổn như Tể tướng, hần rất yên tâm.

“Bất quá, lần này Trẫm cần là một kết quả hoàn mỹ, không thể để xảy ra một chút sai lầm.”

Không thể cho Bắc Bang một chút cơ hội nào.

Đôi mắt thâm thúy như màn đêm nay lóe ra ánh sáng nguy hiểm, khi quan trọng có thể hạ độc chiêu.

“Lâm, ngươi dẫn người phục kích đoàn người của Bắc Bang, nhất định phải ngăn công chúa Bắc Bang lại.” Không còn công chúa để cầu thân, các người còn muốn đi nói chuyện gì. A, hần nhếch môi, lộ ra cái nụ cười thâm trầm.

“Bắc Bang cùng Dạ Liêu ta phân thành hai đoàn, chỉ có vào trong Thiên Diệu thì mới có thể gặp nhau. Hoàng Thượng, nếu xảy ra chuyện ở Thiên Diệu, vậy...” Lâm có chút băn khoăn, nếu bị người của Thiên Diệu phát hiện, hậu quả không tưởng tượng nổi.

“Cho nên phải cẩn thận làm việc, tuyệt không thể sai nửa điểm.” Dạ Thanh Minh nhướn mi, lạnh lùng nói.

“Cho dù làm sai, cũng chỉ có thể để sứ thần Bắc Bang chết ở Thiên Diệu. Hung thủ cũng là bọn chúng...” Nếu như vậy, hai nước nhất định mâu thuẫn. Một khi hai quốc khai chiến, Dạ Liêu hần không phải làm ngư ông đắc lợi sao?

“Dạ.”

“Được rồi, người trước lui xuống chuẩn bị đi.” Dạ Thanh Minh phất tay với Lâm.

“Thuộc hạ cáo lui.” Lâm cúi đầu cáo lui.

Bắc Bang ư?

Dạ Thanh Minh hí hai tròng mắt, chặn đường đều phải rõ ràng.

“Người đâu.” Hần mở mắt, hô về phía ngoài

“Bệ hạ, có gì phân phó?” Tổng quản thái giám cầm phát trần trong tay, đi vào từ bên ngoài.

“Bãi giá đến Tường Phụng cung.”

“Dạ.”

Đêm đã khuya, ánh trăng tròn treo trên bầu trời. Mỉm cười ngắm cảnh, gió đêm thổi nhẹ, bách hoa lay động, hương thơm tươi mát tràn ngập.

Tường Phụng cung, đèn đuốc sáng trưng.

Đế Na công chúa vốn đã nghỉ ngơi lại rất tỉnh táo, đôi mắt to linh hoạt nhanh như chớp, không có một chút buồn ngủ nào. Tiểu cung nữ Nha nhi bên người ngáp một cái, chống lại cơn buồn ngủ.

“Nha nhi, người nói ta thật sự phải gả đến Thiên Diệu hoàng triều xa lạ kia sao?” Đế Na hỏi, từ khi biết phải đi cầu thân, vấn đề này vẫn làm nàng cảm thấy phức tạp, có một chút sợ hãi nho nhỏ trong lòng, cũng có chút ngượng ngùng, hơn nữa nghe nói Vương gia của Thiên Diệu hoàng triều là người xuất sắc như thế nào.

“Dạ, thưa công chúa, Hoàng Thượng quyết định cho người đi cầu thân.” Nha nhi hí mắt, đáp.

“Nhưng mà...”

“Hoàng Thượng giá lâm.” Giọng nói cao vút của thái giám chặn đứng câu nói tiếp theo của Đế Na công chúa, cũng làm cơn buồn ngủ của Nha nhi chạy mất.

“Khấu kiến Hoàng Thượng.” Nha nhi hành lễ.

“Hoàng huynh, người sao lại đến đây?” Đế Na nhìn Dạ Thanh Minh, chớp chớp mắt.

“Trẫm đến xem tiểu công chúa đáng yêu nha.” Dạ Thanh Minh cười, hẳn rất thích muội muội thiên chân khả ái này. Nếu không phải vì nàng là một công chúa, hẳn cũng sẽ không gả nàng đi. Tuy nhiên cho dù nàng có lấy chồng, hẳn ở sau lưng vẫn sẽ bảo vệ nàng, làm hậu thuẫn cho nàng.

“Hoàng huynh gạt người, người nhất định là có việc, đúng hay không?” Đế Na chớp chớp hai mắt đáng yêu, đáng vẻ muốn nói ‘huynh làm sao mà lừa được muội được’.

“Ha ha, tiểu công chúa của Hoàng huynh quả nhiên thông minh.” Dạ Thanh Minh sủng ái gõ nhẹ lên chóp mũi của Đế Na, “Hoàng huynh muốn nói cho Na Na biết, ngày mai sẽ đi Thiên Diệu quốc, tiểu công chúa cũng đi nha.”

“Ta cũng phải đi?” Đế Na đột nhiên có chút sợ hãi, nhanh như vậy mà đã phải đối mặt với những kẻ xa lạ kia sao?

“Ừ.” Dạ Thanh Minh gật gật đầu, “Na Na đừng sợ, coi như chỉ là đi du ngoạn. Thuận việc đi nhìn phu quân tương lai của ngươi luôn, hẳn là nam tử rất tuấn mỹ phiêu dật, hoàng huynh còn sợ tiểu công chúa nhìn thấy hẳn, sẽ không thích hoàng huynh nữa ấy chứ?” Mang theo ý trêu cười.

“Nào có, hoàng huynh toàn nói giỡn à.” Đế Na nghe Dạ Thanh Minh nói vậy, hai má tỉnh xảo hồng lên những đám mây, thẹn thùng động lòng người. Nàng bĩu môi, phản bác nói.

“Ha ha, tiểu công chúa ngượng rồi.” Dạ Thanh Minh nhìn muội muội bảo bối ngượng ngùng, thoải mái cười.

“Hoàng huynh...” Đế Na dậm chân, mang theo yếu ớt của tiểu nữ nhi.

“Được rồi, hoàng huynh không trêu ngươi nữa.” Dạ Thanh Minh cười nói, “Đêm đã khuya, hoàng huynh đi đây. Tiểu công chúa đi ngủ sớm một chút đi, bằng không sẽ không đẹp đâu.”

“Cung tiễn hoàng huynh.”

“Cung tiễn Hoàng Thượng.”

Thân ảnh của Dạ Thanh Minh vội vàng biến mất ở trước mặt các nàng.

Đế Na mở to mắt, càng chẳng buồn ngủ chút nào.

Ngày mai sẽ ra sao???

(*mộng Tương Vương: Đất Cao Đường, bên cạnh đầm Vân Mộng có hai ngọn núi là Vu Sơn và Vu Giáp thuộc tỉnh Hồ Bắc nước Tàu. Đời Chiến Quốc, vua Sở Tương Vương thường đến du ngoạn. Một hôm, nhà vua đến đấy, say sưa ngắm cảnh, một lúc mệt mỏi mới nằm ngủ dưới chân núi Vu Sơn.

Trong lúc mơ màng giấc điệp, vua Sở mộng thấy thiếu nữ tuyệt sắc, mặt hoa, da phấn, duyên dáng thướt tha đến bên mình, rồi cùng nhà vua chung chăn gối vô cùng thỏa thích.

Sau khi cùng giai nhân ân ái mặn nồng, vua Sở hỏi:

- Chẳng hay ái khanh ở đâu đến đây để quả nhân duyên may gặp gỡ?

Giai nhân mỉm miệng cười duyên, thưa:

- Muôn tâu thánh thượng! Thiếp là thần nữ núi Vu Sơn qua chơi đất Cao Đường, vốn cùng nhà vua có tiền duyên, nay được gặp gỡ thật là phỉ nguyện mong ước. Ở thiên cung, thiếp có nhiệm vụ buổi sớm làm mây, buổi chiều làm mưa ở Dương Đài.

Nói xong, đoạn biến mất. Nhà vua chợt tỉnh dậy, cảm thấy mùi hương như còn thoang thoảng đâu đây. Mộng đẹp vợ vẫn trong trí não, nhà vua thấy luyến tiếc vô cùng. Sau sai người lập miếu thờ (tức miếu Vu Sơn thần nữ) gọi là miếu Triền Viên.)

90. Q.1 - Chương 91: Hắc Là Thị Vệ Của Ta!

Khóm hoa hồng nhạt lay động theo gió, chum đầu thân mật trò chuyện với cơn gió đang tràn xuống.

Ánh mặt trời dịu dàng tỏa ra ánh dương màu sáng ngọc, dưới bầu trời, vạn vật như được phủ thêm một tấm áo rực rỡ.

Lãnh Loan Loan ngồi ở nóc nhà, hai chân đong đưa. Chuông bạc ở cổ tay theo nhịp đong đưa của nàng mà phát ra những âm thanh thanh thúy dễ nghe. Mái tóc đen không chải vuốt, cứ rối tung thả trên vai như vậy. Tóc đen, quần trắng tung bay theo gió, khuôn mặt tuyệt mỹ đang từ từ hiện lên nay rất thờ ơ, không có vẻ mặt gì. Tựa như một tiên tử không nhìn thấy phạm trần.....

Khẽ ngẩng đầu, ánh mắt đưa ra nhìn trời xanh mây trắng, Hoàng cung với những mái cong ngọc lưu ly, Ngự Hoa Viên với hoa cỏ sum suê., tất cả dường như rất quen thuộc, lại thật xa lạ. Nơi hoa lệ này dần dần dung nhập vào cuộc sống của nàng, nhưng nó cũng không phải là mái nhà của mình trong tương lai.

Cơn gió mùa hè mang theo một chút cảm giác mát lạnh, tóc mai hai bên đang khe khẽ vuốt trên gương mặt, có chút ngứa ngứa. Lại có chút giật mình nhìn một cây đại thụ tươi tốt che bên một cái cây nhỏ khác, khiến đáy lòng của nàng gợi lên suy nghĩ không muốn đi vào bế tắc.

Dường như đã rất lâu rồi nàng cũng không nhớ hiện đại nữa, không biết hiện tại cha sống thế nào? Trước là mất mẹ, giờ lại mất cả nàng rồi. Tấm lưng kia phải sẽ càng cô đơn hay không?

Trong đầu lại hiện ra một khuôn mặt khác hao hao giống cha, Hiên Viên Thiên, hình như từ lúc nàng tiến cung thì rất hiếm khi thấy hắc thì phải. Cho dù vô tình chạm mặt, ánh mắt hắc cũng vội vàng dời đi. Mỗi anh đào nhếch lên, tên ngu ngốc đó đang trốn mình. Tình ý ở đáy mắt hắc rõ ràng như thế, nàng sao mà không thấy chứ. Tuy rằng nàng cảm thấy rất kỳ quái, thiếu niên tuần mỹ phiêu dật rành rành như thế lại cũng thích tiểu nữ oa như lúc này, tình yêu giống như không hợp lí như Hiên Viên Dạ nói. Giống như mình cũng đã dần dần thấy quen bóng dáng lúc ẩn lúc hiện của Hiên Viên Dạ ở chung quanh mình, thậm chí còn bắt đầu thích cái tên thô bạo lại lúc nào cũng làm theo những lời nói không hề có đạo lý của mình ấy...

Khuôn mặt nho nhỏ hé ra một chút ý cười ngọt ngào. Không thể không nói nam nhân này, trước mắt vẫn đủ tư cách. Một Hoàng đế cao cao tại thượng lại có thể dễ dàng bỏ qua cho tiểu oa nhi nàng khoa tay múa chân, lời nói lạnh nhạt, hơn nữa hắc còn thật sự không tìm nữ nhân trong Hậu cung. Đám nữ nhân ấy tức giận chạy đến trước mặt Hoàng thái hậu mà ai ai oán oán, lại vẫn bất lực như cũ.

“Tiểu Hoàng Hậu của Trẫm đang nghĩ gì vậy?”

Hiên Viên Dạ mặc Long bào, đầu đội mũ miện, giày thêu rồng vàng cất bước đến trước Phượng Nghi cung. Hắc ngẩng đầu, đôi mắt dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng sáng ngời, giống như có những vì sao rơi vào đáy mắt hắc. Làn môi khiêu gợi nhếch lên, lộ ra một chút tà khí lại sùng nịch tươi cười.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, nàng khó mà nói được câu nào mà không lạnh nhạt, ngẩng đầu, rất là đáng yêu vẫy ngón tay với Hiên Viên Dạ:

“Nam nhân, đi lên đây.”

Hiên Viên Dạ cảm thấy đau đầu, đối với Lãnh Loan Loan, rõ ràng một cái tiểu nữ oa lại cứ thích gọi ‘nam nhân’, ‘nam nhân’ là gọi mình cũng cảm thấy bất lực. Khi nói chuyện với nàng, nàng lại lạnh lùng thoáng nhìn một cái, môi anh đào phun ra ba chữ: “Ta thích thế”.

Lắc đầu, thân ảnh hoàng bào như đại ưng giương cánh bay vút lên, hạ xuống bên người Lãnh Loan Loan.

“Loan Loan đang nhìn gì vậy?” Mắt nhìn theo tầm mắt của Lãnh Loan Loan, lại chỉ nhìn thấy cảnh sắc trong Hoàng cung. Đối với hần, từng lá cây ngọn cỏ nơi này tự nhiên vốn rất quen thuộc, không có gì đặc biệt.

“Nhìn tương lai.” Lãnh Loan Loan tựa đầu vào chân Hiên Viên Dạ, ánh mắt híp lại nhìn bầu trời. Những đám mây trắng nhẹ nhàng bông bành, tựa như một cái kẹo bông đường.

“Tương lai?” Bàn tay Hiên Viên Dạ nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc của nàng, ánh mắt cũng biểu lộ khát khao. “Tương lai, nàng và Trẫm cùng một chỗ, sinh Trẫm hai tiểu công chúa đáng yêu, hai tiểu hoàng tử đáng yêu.” Tưởng tượng có một công chúa nhỏ đáng yêu như Loan Loan, có một hoàng tử nhỏ tuấn mỹ như hần, làn môi trong vô thức gợi lên, cười nhẹ.

“Người xem ta là heo sao?”

Lãnh Loan Loan ngồi xuống trên đùi hần, quay đầu, trừng mắt, khuôn mặt non nớt hòa trộn giữa nét trẻ con và thiếu nữ tức giận, “Nam nhân, người đang dùng ngôn ngữ tàn phá đóa hoa của quốc gia, người có biết hay không?. Bồn cô nương hiện tại mới chín tuổi, người nói với ta sinh con. Còn nữa, ta đồng ý sinh con với người sao?”

Mọi người có thể tưởng tượng một nam nhân trưởng thành nói với một tiểu oa nhi, nói nàng về sau sinh con cho hần thì như thế nào không? Hình ảnh này, ngay cả Lãnh Loan Loan khi nghĩ đến đều nhịn không được rung mình một cái. Nàng nhú mày, hoài nghi nhìn Hiên Viên Dạ:

“Người thật sự không phải luyện đồng?” Càng nghĩ càng cảm thấy hần rất có khuynh hướng này, lại còn có thể nói ra câu này với một đứa bé chín tuổi như nàng.

“Nàng...” Hiên Viên Dạ không biết nên khóc hay cười, ngón trở trừng phạt gõ vào mũi nàng.

“Trẫm không phải luyện đồng, nhưng Trẫm là cuồng chịu ngược, mới có thể thích tiểu nữ vương này.” Mấy từ ‘cuồng chịu ngược’ này cũng là học từ Lãnh Loan Loan, aizz. Đường đường vua của một nước như hần, lại đi thích tiểu nữ oa này.

Lãnh Loan Loan bĩu môi, giống như đang nói đùa.

“Nam nhân, gần đây người bề bộn nhiều việc lắm phải không?”

Con người này rõ ràng ở trước mắt, mà xoay đầu một cái đã không thấy đâu, ngay cả đến Ngự Thư Phòng cũng chưa chắc đã tìm được người, không thể không làm người ta hoài nghi, hần đến tột cùng là đang giấu mình chuyện gì? Và vì sao?

“Ồ, tiểu Hoàng Hậu rốt cục đã biết nhớ phu quân mình rồi sao?.” Hiên Viên Dạ cười đắc ý, ngón tay lướt qua mái tóc mềm mại của nàng.

“Người tự sướng.”

Lãnh Loan Loan tức giận liếc trắng mắt, muốn nói thì nói, không nói thì nàng cũng có cách để biết.

“A, tức giận rồi!” Hiên Viên Dạ nói tiếp, “Trẫm bận mấy ngày nay, là vì nhận được tín hàm của Dạ Liêu và Bắc Bang, hai nước đều muốn đi sứ đến nước ta.” Xem ra này hai nước này không dừng việc nhòm ngó nước ta.

“Bọn chúng?” Lãnh Loan Loan nhú nhú mi, đối với hai nước kia chẳng có chút hảo cảm nào. “Bọn họ đều muốn gả công chúa cho Thiên vương gia?”

“Ừ.” Hiên Viên Dạ gật đầu, “Trẫm đã hạ chiếu triệu Thiên trở lại.” Cũng không biết chuyện Thiên đàm phán cùng Hồ Gầm quốc như thế nào.

“Ta xem Dạ Liêu cùng Bắc Bang chẳng có ý tốt gì, lén tranh đấu không ngừng. Lần này cùng đi, chỉ sợ sẽ có chuyện xảy ra.” Nói đến đây, đôi mắt Lãnh Loan Loan lóe ra ánh hào quang, dường như rất chờ mong.

“Trẫm biết Dạ Liêu đề cập đến hôn sự không có ý tốt gì, nhưng không nghĩ tới Bắc Bang lại chen chân. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Dạ Liêu hẳn là sẽ phái người mai phục sứ thần Bắc Bang trên đường đi.”

“Ta ghét Dạ Liêu.” Lãnh Loan Loan cau mày, cảm giác cái kia Hoàng đế nước kia thật có dã tâm, thậm chí là âm hiểm. Tuy nhiên, nếu lần này hẳn nghĩ có thể gây chuyện trên địa bàn của nàng, đừng trách nàng không khách khí.

“Thần, xuất hiện đi.”

Lãnh Loan Loan đột nhiên thốt ra một câu làm Hiên Viên Dạ sửng sốt, thân thể đột nhiên cứng lại. Đáng chết, hóa ra hẳn không phát hiện ra xung quanh đây có người. Tuy nhiên, xem dáng vẻ của Loan Loan thì đó là người quen thuộc với nàng.

Một thân ảnh màu đen xuất hiện ở nóc nhà ngay sau khi Lãnh Loan Loan dứt lời, mặt nạ màu vàng và con người màu tím dưới ánh mặt trời càng tỏa ra loá mắt. Khí thế mãnh liệt làm Hiên Viên Dạ cũng nhin không được nhú mi.

“Hắn là thị vệ của ta.” Lãnh Loan Loan nói với Hiên Viên Dạ.

Hiên Viên Dạ không nói gì, nam tử đeo mặt nạ này khí thế như thế, khó mà chấp nhận thân phận thị vệ. Nhưng nếu chủ tử của hắn là Loan Loan, mình cũng không cảm thấy kinh ngạc. Giống như không có gì là Loan Loan không làm được, mi liền giãn ra.

“Thần, sắp tới Bắc Bang cùng Dạ Liêu sứ thần hai nước muốn tới Thiên Diệu. Ta phỏng chừng Dạ Liêu sẽ xuống tay với Bắc Bang, người dẫn người đi theo dõi. Đừng cho bọn chúng làm loạn hết lên.” Sống hay chết, kỳ thật nàng cũng không quan tâm. Nhưng là mình hiện tại là Thiên Diệu Hoàng Hậu, cũng nên lấy ra một phần sức lực.

“Dạ.” Dạ Thần đáp, thân ảnh biến mất. Từ đầu tới đuôi, ánh mắt của hắn đều không chia cho Hiên Viên Dạ một chút nào.

Hiên Viên Dạ quay đầu, nhìn Lãnh Loan Loan nói:

“Loan Loan, ngươi còn thân phận gì mà Trẫm không biết?”

Lãnh Loan Loan cũng ngẩng đầu, mắt to chớp một cái. Môi anh đào khẽ mở, phun ra ba chữ làm Hiên Viên Dạ muốn hộc máu:

“Ngươi đoán xem.”

91. Q.1 - Chương 92: Âm Sát

Ba ngày sau

Bầu trời sáng sủa, vạn dặm không bóng mây.

Một đội ngũ với tốc độ rất chậm rãi dần dần tiến vào trong biên giới Thiên Diệu hoàng triều, đi đầu là hai tuần mã. Người ngồi trên lưng tuần mã màu đen tay trái là một nam tử áo trắng, sắc mặt lạnh lùng tuần kiệt, hai mắt hữu thần. Bên hông giắt bội kiếm, mắt nhìn sáu phương, tai nghe tám hướng, rất cảnh giác. Người ngồi trên lưng tuần mã màu rám nắng tay phải là một nam tử áo lam, mái tóc dài dùng ngọc trâm cột cao, không mang theo binh khí, nụ cười nhẹ vương trên môi. Nhưng hẳn cũng mang theo khí thế phi phàm, xem ra thân thủ nam tử này cũng phi phàm như vậy.

Hai nam tử đi phía trước, đi theo phía sau bọn họ là hai gã thị vệ tay gơ cờ vàng thêu chữ. Một chữ “Bắc”, một chữ “Bang” như rồng bay phượng múa trên mỗi mặt cờ, đón gió mà tung bay.

Hai cỗ kiệu tinh xảo đi giữa đội ngũ, được thị vệ bảo vệ trước sau. Bên trong chiếc kiệu màu xanh ngọc là sứ thần Bắc Bang, còn một bên, tấm rèm của cỗ kiệu màu vàng nhẹ nhàng được vén lên, hé ra khuôn mặt động lòng người. Cặp mắt như ánh trăng mùa thu đánh giá không gian bên ngoài cỗ kiệu, mang theo tò mò.

“Mọi người chú ý, phía trước là rừng rậm. Mọi người phải cẩn thận đề phòng.”

Phía trước, nam tử áo trắng quay đầu, nghiêm túc dò thị vệ phía sau. Cơn gió thổi tung y bào của hắn, khuôn mặt lãnh tuấn trầm lại.

“Rõ.” Tất cả thị vệ cùng trả lời, thanh âm vang dội giữa cánh đồng bát ngát.

“Tốt, tiếp tục đi.” Nam tử áo trắng vung tay lên, mọi người lại tiếp tục đi về phía trước.

Con đường cũng không rộng lớn đường, hai bên là những hàng cây cao lớn liên miên. Những cành lá tươi tốt tựa như những hình dáng đặc biệt, hợp lại thành một mảnh rừng rậm. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua lá cây, tạo nên những cột ánh sáng ngọc rơi trên mặt đất, sắc sỡ.

Trong rừng thực yên tĩnh, đội ngũ đi lên. Những cánh chim núp ở trong rừng rập kinh sợ bay ra, lá rụng tán loạn.

Cánh rừng yên tĩnh, lộ ra một không khí quỷ dị nói không nên lời.

Tất cả mọi người đều cảnh giác, coi chừng sự phục kích bất ngờ.

Chỉ có Lăng Tuyết công chúa, bàn tay nắm kiếm, đôi mắt mở lớn, ánh mắt lóe ra niềm hưng phấn. Nàng ước gì có một toán cướp nhảy ra, như vậy mới có thể giống hiệp nữ.

“Vút...”

Một mũi tên đột ngột lao tới bằng một lực rất mạnh, gào thét phóng tới.

“Ba...” một tiếng, nam tử áo trắng đi đầu tay cầm kiếm chặn lại mũi tên. Tên lệch khỏi quỹ đạo, cắm vào bùn đất, xuyên qua lá rụng.

“Là bằng hữu phương nào...?” Nam tử áo trắng tay cầm kiếm, lạnh lùng mở miệng. “Sao không hiện thân lên?”

Bọn thị vệ nhìn thấy mũi tên, toàn thân đều co cứng lại. Phải chuẩn bị tiến lên chém giết, sứ thần không biết võ công, ở trong kiệu không dám đi ra.

Thượng Quan Lăng Tuyết vừa nghe có người xuất hiện, vội vàng nắm chặt kiếm xốc rèm kiệu lên.

“Công chúa, người không thể ra.” Thu Sương từ phía sau đi lên, nhanh chóng ngăn Lăng Tuyết công chúa muốn hạ kiệu.

“Không, bản công chúa.....”

Thượng Quan Lăng Tuyết còn chưa nói xong, lại kinh ngạc thấy rất nhiều hắc y nam tử che mặt hạ xuống từ trên cây.

“Đến đây, đến đây.”

Thượng Quan Lăng Tuyết hưng phấn đến nỗi thiếu chút nữa cầm kiếm xông lên, nhìn Hắc y nhân không chớp mắt. Quả nhiên giống như sách nói, những người này đều thích mặc hắc y che mặt.

“Các hạ bao vây chúng ta có ý đồ gì?” Nam tử áo trắng ánh mắt lạnh lùng, cầm kiếm chỉ vào Hắc y nhân cầm đầu. Hắn lộ ra đôi mày kiếm cùng ánh mắt lãnh lệ, đầy mắt sát khí, cả người hàn khí, rất giống sát thủ.

“Hãy bớt sàm ngôn, để lại mạng đi.”

Hắc y nam tử cầm đầu không phải người khác, đúng là ám vệ Lâm của Dạ Liêu Hoàng đế Dạ Thanh Minh, những hắc y nhân xung quanh hắn đều là ám vệ. Tất cả ám vệ đều người người võ nghệ kỹ càng, tính tình lạnh lùng. Ở nơi này mà nói, bọn họ chính là sát thủ. Dạ Thanh Minh bồi dưỡng sát thủ, chuyên làm một số việc không thể lọt ra ngoài ánh sáng.

Nói xong, kiếm bay nhanh ra khỏi vỏ, đâm thẳng đến nam tử áo trắng trên lưng ngựa.

Nam tử áo trắng đạp lên lưng ngựa mượn lực bay lên, đầu kiếm với Lâm.

Nam tử áo lam bỏ đi mũ cười bên môi, ổng tay áo giương lên, nhìn kĩ, rõ ràng phát hiện trên tay hấn là một cái long tiên.(roi rồng)

Hắc y nhân “rầm” một tiếng, kiếm lao vào đội ngũ Bắc Bang.

Thị vệ Bắc Bang còn lại chia ra bảo vệ công chúa cùng sứ thần, trông coi lễ vật, những người khác cũng rút đao hướng Hắc y nhân.

Trong rừng, trong lúc nhất thời đao quang kiếm ảnh, hô ‘giết’ không ngừng.

Thượng Quan Lăng Tuyết nhìn màn chém giết kịch liệt này đến đỏ cả mắt, vài lần muốn rút kiếm xông lên gia nhập vào cuộc chiến. Nhưng đều bị Thu Sương gầy yếu ôm chặt lấy nàng, không nhúc nhích được.

“Thu Sương, ngươi làm gì đây? Bản công chúa muốn hỗ trợ.” Thượng Quan Lăng Tuyết trừng mắt, nói với Thu Sương. “Ngươi không thấy đám Hắc y nhân này người người thân thủ lợi hại sao, thị vệ bình thường của chúng ta không phải là đối thủ của bọn họ?” Nhìn từng binh lính ngã xuống, Thượng Quan Lăng Tuyết càng lo lắng.

“Công chúa, vì những người đó quá lợi hại, lại giết người không lưu tình, người càng không thể lên, người là cành vàng lá ngọc, nếu như bị thương phải làm sao bây giờ?” Thu Sương nhìn trận này có chút sợ hãi, nhưng là lại cường thế trấn tĩnh ôm lấy Thượng Quan Lăng Tuyết, cố gắng không để nàng tiến lên.

“Ngươi...”

Thượng Quan Lăng Tuyết vừa tức vừa vội, chỉ biết trừng mắt nhìn trận chém giết phía trước.

Đột nhiên, một thanh niên mắt tím đeo mặt nạ màu vàng cùng một đội Hắc y nhân khác xuất hiện. Hàn khí trên người bọn họ càng mãnh liệt hơn Hắc y nhân trước, cũng không biết bọn họ là địch hay là bạn. Người Bắc Bang cả kinh, không dám thả lỏng.

Nhưng ngay sau khi nam tử mang mặt nạ màu vàng vung tay lên, toàn bộ Hắc y nhân phía sau hấn cùng lúc xông lên đánh Hắc y nhân lúc trước. Hấn hình như là đến giúp người Bắc Bang?

Hắc y nhân trước đều đánh với một Hắc y nhân sau, người Bắc Bang tay nắm binh khí ngơ ngốc đứng nhìn hai đội Hắc y nhân, có chút không biết làm sao, sao chuyện lại như thế này?

Nam tử áo trắng và cùng nam tử áo lam hai mặt nhìn nhau, cũng không tìm ra nguyên do.

Ánh mắt của Thượng Quan Lăng Tuyết nhìn chăm chăm vào nam tử mắt tím xuất hiện. Oa, mắt màu tím, thật thần bí. Nam tử mặt nạ màu vàng với mái tóc đen dài, thoát nhìn rất cao quý. Cả người phát ra khí thế làm người ta không dám nhìn thẳng, hấn nhất định là cao nhân.

Thân thủ nhóm Hắc y nhân trước tuy rằng phi phàm, nhưng không thể sánh bằng nhóm Hắc y nhân sau. Hiển nhiên vẫn hơn một chút, không đến thời gian một nén hương, toàn bộ đội trước đều bị thương. Mắt thấy không thắng nổi, Lâm dẫn theo thủ hạ đào tẩu.

Nam tử mang mặt nạ màu vàng cũng không đuổi theo, liền đột nhiên rời đi giống như khi đến.

Cánh rừng lại khôi phục yên tĩnh, nhưng mùi máu tươi xộc lên mũi chứng minh chuyện vừa rồi.

Đôi mắt hắc bạch phân minh của Thượng Quan Lăng Tuyết si ngốc nhìn nam tử mắt tím rời đi, ngây ngốc.

Hấn, đến tột cùng là ai?

92. Q.1 - Chương 93: Trầm Thích!

Mái cong ngọc lưu ly, ngói xanh tường hồng.

Chiếc thảm hoa lệ trải dọc theo Hoàng cung, xem giữa những bồn cây sum suê, kéo dài đến Kim Giám điện hùng vĩ hoa lệ. Ánh dương sáng lạn rơi xuống, tựa như những chùm lửa đỏ.

Bên trong Kim Giám điện, âm nhạc thanh thanh, rượu ngon đưa chén.

Những vũ nữ thân mặc nghê sa vũ y hoa lệ phiêu dật phát tay áo, xoay thắt lưng, tư thế xinh đẹp. Một cái chớp mắt, một nụ cười, đều kiều diễm bá mị.

Phía trên Kim Giám điện, Hiên Viên Dạ ngồi ở long ỷ, thân mặc Long bào, thắt lưng khảm bảo thạch ngọc dải. Trên đầu đội mũ miện, lóe ra độ cong xinh đẹp. Bàn tay nắm tay Lãnh Loan Loan, không để ý ánh mắt suýt lọt khỏi tròng của người trong triều.

Lãnh Loan Loan mặc Phượng bào, thêu Phượng hoàng đỏ rực ở bên áo. Mái tóc đen vấn bằng một cái trâm phiêu dật phi vân, tóc cài trang sức kim thúy, giữa trán dính một điểm màu vàng, tai mang ngọc châu. Trước ngực có một chuỗi ngọc Nam Hải hiếm có, toàn thân mang một khí thế cao quý tao nhã nói không nên lời.

Nhưng Lãnh Loan Loan mím môi, đôi mắt hắc bạch phân minh biểu lộ sự chán ghét nồng đậm. Cái này gì mà cao quý tao nhã, căn bản chính là chịu tội. Một cơ thể nhỏ bé như vậy lại phải gánh nhiều sức nặng, làm người ta không thoải mái thế này.

Nàng rút tay ra khỏi tay Hiên Viên Dạ, lại bị nam nhân bá đạo này cầm lấy, hồn nhiên không để ý vẻ mặt xanh mét của Hoàng thái hậu một bên. Hai mắt bà trừng lớn nhìn hai người, hận không thể trừng đến chọc thành một lỗ thủng trên người bọn họ.

Phía dưới, phi tần hai bên cũng phần nộ nhìn Lãnh Loan Loan cao cao tại thượng, vì tiểu hoàng hậu này ích kỷ ghen tị nên không cho Hoàng Thượng chiều các nàng thị tẩm. Càng kỳ quái hơn là Hoàng Thượng luôn luôn làm theo ý mình lại đồng ý, chuyện này không phải rất buồn cười sao? Nào có một Hoàng đế lại bỏ Hậu cung ba ngàn giai nhân của mình sang một bên, lại cả ngày dẫn theo một tiểu Hoàng Hậu còn chưa trưởng thành?

Hiên Viên Thiên một mình ngồi ở phía dưới, tay không rời chén. Hẳn rõ ràng là đang uống trà Long Tỉnh nồng hương, vì sao trong miệng toàn vị chua xót? Vốn nghĩ rằng vì công việc Hoàng huynh giao, hẳn sẽ rời khỏi nàng một thời gian, đau đớn trong lòng sẽ biến mất. Tiếc rằng, không gặp càng nhớ. Hiện tại nhìn Hoàng huynh sủng ái nàng như thế, lòng mình càng chua xót. Vì sao những gì tốt của nàng đều bị Hoàng huynh phát hiện trước? Nếu lúc trước hẳn không để tuổi tác của nàng, chân thành thẳng thắn bày tỏ tâm tình của mình, kết cục có phải sẽ khác hay không?

Cơn gió mùa hạ ào ạt tràn vào từ cửa, mang theo cảm giác mát lạnh quất vào mặt. Nhưng cơn gió kia cũng không thổi tan được đóng băng trong lòng hắn, có lẽ nàng nhất định là oan trái của hắn.

Lãnh Loan Loan mất dần kiên nhẫn nhìn đám vũ nữ chỉ có nữ nhân dưới kia, cảm thấy không thú vị chút nào. Đám sứ thần chết tiệt rốt cuộc khi nào thì mới đến? Nàng cũng không muốn đợi chút nào nữa. Chọc giận nàng, nhất định phải trị kẻ làm nàng mất hứng.

Ánh mắt vô tình chạm vào ánh mắt Hiên Viên Thiên, đáy mắt hắn rõ ràng đau lòng cùng bất lực. Lãnh Loan Loan đột nhiên cảm thấy rất kỳ quái, đến tốt cùng sao lại biến thành như vậy? Một em chồng trên danh nghĩa lại thích mình. Tuy rằng biết tình ý của hắn, nhưng đã sâu đến vậy sao? Đến tốt cùng là vì chuyện gì? Làm cho ánh mắt dịu dàng như gió xuân lại bị nổi u buồn thay thế?

“Không ca múa nữa.” Lãnh Loan Loan mất hứng, nàng thích cái gì thì sẽ làm theo ý mình, không cần bắt mình cố này cố kia. Hiện tại, nàng đã dần dần có cảm giác trái tim bị trói buộc? Phất tay với nhóm vũ nữ, chán ghét nói.

Nhóm vũ nữ đang say sưa múa bị giọng nói của tiểu Hoàng Hậu làm hoảng sợ, đều dừng lại động tác, không biết làm sao. Không rõ các nàng đã phạm lỗi gì? Ngay cả đám quan viên, phi tần cũng không nghĩ ra.

Lãnh Bùi Viễn cùng Lâm Kế Tục ở phía dưới đồng thời nhíu mi. Lãnh Bùi Viễn lo lắng hành động của Loan Loan sẽ rước lấy phiền toái, còn Lâm Kế Tục đối với hành động tự ý này của tiểu Hoàng Hậu rất không hài lòng.

“Hoàng Hậu, người làm cái gì vậy?” Hoàng thái hậu mất hứng, mấy ngày nay bà càng ngày càng không thích tiểu nữ oa luôn làm bậy này. Rất không có quy củ, chẳng những không biết tôn kính trưởng bối, còn khoa tay múa chân, ngôn hành bất kính đối với phu quân Hoàng đế. Quan trọng nhất là người con trai luôn

luôn tôn kính bà nay vì nàng mà không tiếc tranh cãi với mình, đều do tiểu yêu hậu này ở bên trong xúi giục.

“Xin Thái Hậu đừng tức giận.” Uyển phi phía dưới cười đến ôn nhả, “Hoàng Hậu nương nương nhất định là tuổi nhỏ, nghĩ không quen cảnh này. Hoàng Thượng, người nói đi?” Nói xong, nàng còn cười nhẹ nhìn Hiên Viên Dạ, lại không biết đối trá của nàng sớm bị phát hiện.

Hiên Viên Dạ thản nhiên nhìn nàng một cái liền thu hồi ánh mắt, sau đó sủng nịch nhìn Lãnh Loan Loan, nhẹ giọng hỏi:

“Làm sao vậy?”

Về coi thường của Hiên Viên Dạ dường như là một cái tát đánh vào mặt Khương Uyển Uyển, nụ cười không nhìn được, chỉ có thể trấn định tiếp tục cười nhẹ.

Đó là bộ hạ của chúng ta sao?

Người khác nhìn thấy Hiên Viên Dạ nói nhỏ nhẹ như vậy đối với tiểu Hoàng Hậu đều kinh sợ. Vốn tưởng rằng đây là chuyện không thể tin nổi, không nghĩ tới hiện tại càng thấy càng ngạc nhiên. Chẳng lẽ lời đồn lưu truyền trong cung là thật? Hoàng Thượng thật sự sủng ái tiểu Hoàng Hậu này đến vô pháp vô thiên?

Hiên Viên Thiên nắm chén trà, không nói một câu.

Bọn quan viên phần lớn nhìn Lãnh Bùi Viễn, nghĩ rằng nếu Hoàng Hậu chịu độc sủng, như vậy ngày sau quyền thế của Lãnh thị không phải càng lớn hơn sao, bọn họ có lẽ nên lựa chọn đứng về phía hắn?

“Phiền.” Lãnh Loan Loan không chút che dấu cảm giác của mình, “Y phục này làm ta thấy phiền, ca múa lả lướt cũng làm ta phiền.” Nặng đến nổi cổ nàng cứng đờ rồi, thật là, cả người châu quang bảo khí, cảm giác mình sắp trở thành con gái của một gia đình mới phát lên. Còn có âm nhạc ca múa trong điện, đều cảm giác thực áp lực, vẫn là nhạc hiện đại hay hơn.

Hiên Viên Dạ nhìn dáng vẻ mất kiên nhẫn của Lãnh Loan Loan mà nở nụ cười, lần trước tham gia yến hội mừng sinh thần Thái Hậu, nàng im lặng, hôm nay không chịu nổi rồi.

“Các người đi xuống đi.”

Hiên Viên Dạ phát tay với nhóm vũ nữ, chắc sứ thần cũng sắp đến rồi .

“Dạ.” Chúng vũ nữ cáo lui.

“Nam nhân, ta muốn đi thay quần áo.” Lãnh Loan Loan không muốn để ủy khuất chính mình, hướng chỉ nàng nghĩ, khí thế của một người là là phát ra từ nội tâm.

“Aizz, được rồi.” Hiên Viên Dạ gật đầu, chỉ sợ không cho phép nàng cũng vẫn làm.

“Ta đi chốc lát lại đến.” Tiểu thân ảnh quang minh chính đại rời đi ở trước mặt văn võ bá quan cùng phi tần.

“Hoàng Thượng.” Lãnh Loan Loan vừa đi, Lâm Kế Tục lập tức làm khó dễ. “Hoàng Hậu nương nương cũng thất lễ, sứ thần đều còn chưa tới, nàng có thể nào đi trước?”

“Đúng vậy, Tể tướng nói có lý.”

“.....”

Quan viên theo phe Lâm Kế Tục cũng đều đều đi ra, chấp tay bẩm báo nói.

Lãnh Bùi Viễn mím môi không nói, tuy rằng hành động của Loan Loan hôm nay xác thực không phù hợp với thân phận Hoàng Hậu. Nhưng hắn cho tới bây giờ vẫn không muốn nàng làm Hoàng Hậu, tâm nguyện của hắn chính là hy vọng nữ nhi sống vui vẻ.

Cung điện, trong lúc đó, nhất thời bàn tán, phần lớn đều công khai lên án cử chỉ của Lãnh Loan Loan.

Đôi mắt phượng của Hiên Viên Dạ lạnh lùng đảo qua toàn bộ, lấy khí phách, chân thật áp chế mọi âm thanh khác:

“Làm sao? Tiểu Hoàng Hậu của Trẫm làm vậy, Trẫm cho nàng quyền này. Lễ tiết thì sao? Trẫm thích.”

Một câu ‘Trẫm cho quyền’, một câu ‘thích’.

Tất cả mọi người bị dọa, không nghĩ tới Hoàng Thượng lại nói như vậy.

Trong lúc nhất thời, toàn điện cảm như hén.

93. Q.1 - Chương 94: Công Chú Hai Nước

“Sứ thần Dạ Liêu quốc đến.”

Giọng nói cao vút xé rách không gian yên lặng, cũng giải cứu mọi người.

Ánh dương sáng lạn ủa vào từ cửa lớn, rơi trên tấm thảm lửa đỏ. Gió hè thổi phất, cuốn đi nỗi lo lắng của mọi người. Giống như tất cả rét lạnh đều bị thổi tan ra.....

Hiên Viên Dạ nổi lên khí phách lãnh lệ, khẽ nhếch môi, cười nhạt nói:

“Tuyên.”

Hứa Mậu cảm phát trần di đến trước điện, hô:

“Tuyên sứ thần Dạ Liêu quốc yết kiến.”

Giọng nói cao vút vang vọng, sau đó tiểu thái giám ngoài điện tiếp nhận, truyền đi.

“Tuyên sứ thần Dạ Liêu quốc yết kiến.”

“Tuyên sứ thần Dạ Liêu quốc yết kiến.”

“.....”

Tựa như một hồi tiếp sức, thật lâu vang vọng.

Trong thanh âm quay cuồng, đoàn sứ thần của Dạ Liêu quốc rốt cục xuất hiện ở trước điện.

“Dạ Liêu quốc sứ thần Đỗ Uy Hải...”

“Dạ Liêu quốc Đế Na công chúa...”

“Khấu kiến Thiên Diệu hoàng triều Hoàng đế bệ hạ, Hoàng Hậu nương nương.”

Một trung niên nam tử thân mặc cẩm bào xanh cùng một Dạ Đế Na thân màu hồng nhạt đi đến, quỳ lạy nói.

Trung niên nam tử khí độ bất phàm, đôi mắt lóe ra ánh sáng, giống như con người đã trải qua năm tháng tang thương, trầm ổn mà cơ trí, hần đúng là Dạ Liêu Tể tướng Đỗ Uy Hải.

Mà Đế Na công chúa, mái tóc đen được vấn, cắm châu hoa. Đôi mắt to tròn chớp chớp, xinh đẹp khả ái.

“Mời công chúa đứng lên, mời sứ thần đứng lên.” Hiên Viên Dạ cười nhẹ, đôi mắt thâm thúy linh hoạt, đó là phong thái cường giả của vua một đại quốc.

“Tạ bệ hạ.”

Đế Na công chúa cùng Đỗ Uy Hải trăm miệng một lời, sau đó đi đến vị trí đã chuẩn bị sẵn một bên.

“Sứ thần Bắc Bang quốc yết kiến.”

Hai người vừa mới đến nơi, liền nghe được ngoài điện lại truyền đến tin tức của Sứ thần Bắc Bang quốc.

Dạ Đế Na có chút tò mò giương mắt nhìn ra bên ngoài, ánh sáng trong đôi mắt Đỗ Uy Hải biến mất không để lại dấu vết, xem ra kế hoạch của Lâm đã thất bại.

“Tuyên.” Hiên Viên Dạ giương giọng nói.

“Tuyên sứ thần Bắc Bang quốc yết kiến.” Giọng nói của Hứa Mậu lại vang lên.

“Sứ thần Bắc Bang quốc Thượng Quan Minh khấu kiến Thiên Diệu Hoàng đế bệ hạ.”

“Bắc Bang Lăng Tuyết lễ bái Thiên Diệu Hoàng đế bệ hạ.”

Hai giọng nói tuổi trẻ phiêu đảng ở trong điện, tựa như ánh sáng mặt trời ấm áp ánh vào lòng mọi người.

Bắc Bang Quốc sứ thần không phải là người được coi là ‘Tái Gia Cát’ Tể tướng Doãn Trung Thu, mà là một nam tử tuổi còn trẻ. Hắn thân hình cao to, nhưng lộ ra vài phần nhu nhược. Đôi mắt sáng ngời trong suốt hàm chứa ý cười, làm người ta nghĩ tới từ ngữ ấm áp.

Mà Bắc Bang công chúa Thượng Quan Lăng Tuyết mỹ mạo truyền xa, thân mặc quần áo màu lửa đỏ, quần thêu chỉ vàng, làn váy dài, thanh nhã yếu điệu. Tóc đen như mây, trăm hoa phiêu dật, mi mục như họa. Ánh mắt tựa ánh sao, môi hồng răng trắng, quyến rũ cùng thẳng thắn cùng tồn tại, như một đóa hoa như một đóa hoa tường vi đỏ như lửa nở rực rỡ hấp dẫn ánh mắt mọi người trong điện.

Bắc Bang công chúa xinh đẹp, quả nhiên danh bất hư truyền.

“Mời sứ thần, công chúa, đứng lên.” Hiên Viên Dạ nhẹ phẩy tay, làm thành tư thế mời.

“Tạ bệ hạ.”

Hai người ngồi xuống một bên, vừa lúc cùng sứ thần và công chúa Dạ Liêu quốc, mặt đối mặt.

Đế Na công chúa nhìn Bắc Bang Lăng Tuyết công chúa thì mơ mộng, không nghĩ tới trên đời có nữ tử xinh đẹp như vậy. Thật sự quá đẹp, nàng nghĩ các cô gái khác nhìn Lăng Tuyết cũng sẽ choáng váng như nàng. Đôi mắt hắc bạch phân minh toát ra ánh sáng thuần khiết, đem tất cả tâm tư trong lòng nàng không chút nào giữ lại bày ra ở trên mặt.

Thượng Quan Lăng Tuyết thấy vẻ mặt của Đế Na, nhin không được mỉm cười. Nói như vậy nàng ta chính là Dạ Liêu công chúa? Thấy nàng quần áo hồng nhạt, cười khê đáng yêu. Khuôn mặt trái xoan trắng nõn được khảm một đôi mắt to, tựa như biết nói. Đôi mắt ấy trong suốt như nước, tất cả tâm tư đều được bày tỏ ra, thật là làm người ta yêu quý.

Hai vị công chúa đều có hảo cảm với lẫn nhau, lại không biết ý đồ của các nàng đến cũng giống nhau. Đều là vì Hiên Viên Thiên, các nàng tự cho là sẽ là phu quân của các nàng.

Ánh mắt đầu tiên của Thượng Quan Lăng Tuyết là hướng về phía Hiên Viên Dạ cao cao tại thượng, đó là Hoàng đế của Thiên Diệu hoàng triều, quả nhiên tuấn mỹ vô song, khí thế phi phàm, tương xứng với ca ca. Nhưng nhìn vị trí trống trơn bên người hắn, nàng kỳ quái nhíu mi. Không phải nói Thiên Diệu Hoàng Hậu là một đứa bé chín tuổi sao? Sao lại không thấy người đâu?

Ánh mắt đảo qua phía dưới, lại dừng ở nam tử y phục thêu vàng trẻ tuổi ấy. Hắn thực anh tuấn, nhưng vẻ anh tuấn không giống Hiên Viên Dạ, hắn là một loại phiêu dật tuấn mỹ. Tóc đen như thác nước, dùng ngọc trăm vắn cao. Tóc mai ở hai bên, khuôn mặt tuấn mỹ như bị sương mù bao phủ, mờ mờ lung lung, có loại hơi thở u buồn thương cảm. Cần thận nhìn lên, phát hiện ngũ quan hắn có vài phần giống Hiên Viên Dạ, chẳng lẽ hắn đó là Hiên Viên Thiên sao?

Nhướn mi, Tể tướng không phải nói Hiên Viên Thiên võ nghệ bất phàm, là người ôn nhu sao? Sao nàng hoàn toàn không cảm giác được, chính là nhìn thấy giống như một nam tử nhu nhược trầm cảm vậy, hắn thật là Hiên Viên Thiên sao?

Có chút hoài nghi nghi ngại, trong đầu vô thức hiện lên nam tử mắt tím có chiếc mặt nạ màu vàng. Nếu nói Hiên Viên Thiên là hiệp khách vương, như vậy nàng càng tin tưởng nam tử mang mặt nạ kia mới chân chính là võ lâm thiếu hiệp.

“Bệ hạ.” Dạ Liêu Tể tướng đứng lên, chấp tay với Hiên Viên Dạ nói. “Hoàng đế bệ hạ của thần lúc sắp khởi hành, dặn dò thần nhất định phải thay người thăm hỏi bệ hạ, cũng dâng lên loài chim Bách Cầm trân quý của Dạ Liêu, nguyện cho tình hữu nghị của hai nước trường tồn.”

“Vậy sao?” Hiên Viên Dạ cười nhẹ, “Trẫm nghe nói chim Bách Cầm lớn hơn chim bình thường, cánh chim nhiều màu, lông chim dài, cao quý vô cùng. Không biết đó có phải thật sự không?”

Những người khác nghe vậy, cũng đều tò mò.

“Đúng vậy.” Đỗ Uy Hải gật đầu, nghiêng người vỗ tay, chỉ nghe ‘Bộp bộp’ hai tiếng, hai thái giám nâng một cái lồng sắt lớn dùng vải đen bao lại đi đến.

“Mở ra đi.” Đỗ Uy Hải nói với thái giám.

Thái giám xốc lên miếng vải đen, một con chim xinh đẹp tuyệt luân xuất hiện ở trước mặt mọi người. Mỏ đỏ mọng, mắt đen, bộ lông chim sắc màu lửa đỏ, dải lưng màu vàng, đuôi dài, vằn xanh vằn vàng, còn có hoa văn rất xinh đẹp. Hai cánh màu lam, chân thẳng mà dài. Đầu ngẩng cao, rất ngạo nghễ.

“Quả nhiên, quả nhiên là kỳ diệu.”

“Con chim thật đẹp.”

“Bách Cầm diệu, Bách Cầm diệu quả là thượng hạng.”

“.....”

Chim Bách Cầm vừa hiện thân, tất cả mọi người đều kêu lên. Con chim xinh đẹp như vậy, cao ngạo đẹp đẽ quý giá như vậy, thật là vua của trăm loài.

“Quả nhiên là trân quý, mong sứ thần thay Trẫm cảm ơn quý quốc.” Hiên Viên Dạ cười nói, trong đôi mắt thâm thúy cũng biểu lộ vẻ hứng thú với loài chim cao ngạo này. Đột nhiên, hắn càng cảm thấy này vẻ mặt con chim này giống Loan Loan. Không biết Loan Loan gặp nó sẽ mang bộ dáng gì?

Nghiêng đầu, hắn thấp giọng bảo Hứa Mậu đi xem sao Loan Loan còn chưa đi ra. Không phải mượn cớ thay quần áo rồi đi về luôn chứ? Lại cười nhẹ, sao lại như thế được? Với tính tình của Loan Loan tuyệt không trốn tránh.

“Dạ, thần nhất định đem lời nói của bệ hạ chuyển tới Hoàng Thượng.” Đỗ Uy Hải cười nhẹ, chấp tay đáp.

94. Q.1 - Chương 95: Phượng Hoàng

“Hóa ra Phượng hoàng thực sự tồn tại.”

Một câu trẻ con, lạnh lùng vang lên, thân ảnh nhỏ bé của Lãnh Loan Loan rốt cục xuất hiện.

Phượng bào hoa lệ đã thay bởi Nguyệt Nha trường bào đơn giản, búi tóc vấn cầu kì cũng đổi thành búi tóc đơn giản phiêu dật. Châu hoa và những trang sức khác đã bị tháo ra, chỉ còn lại một chiếc trâm ngọc. Toàn thân thuần khiết, hoàn toàn không còn vẻ ăn diện hoa lệ của Hoàng Hậu. Nhưng cũng là như vậy, đôi mắt hắc bạch phân minh của nàng toát ra vẻ lãnh ngạo, khiến người ta không dám khinh thường.

Hoàng thái hậu nhìn thấy nàng ăn mặc tầm thường như vậy đi ra, chỉ cảm thấy đáy mắt tức giận lan tràn. Cái này, đáng vẻ này thành cái gì nữa, còn đâu phong thái Hoàng gia.

Phi tần, bách quan đã mang theo cảm xúc vui sướng khi người gặp họa, ước gì nàng cứ khó coi như vậy làm Hoàng Thượng giận dữ trước mặt mọi người, trách cứ nàng, khiến nàng không còn mặt mũi mới tốt.

Nhưng Hiên Viên Dạ tự nhiên sẽ không làm như bọn họ mong muốn, chỉ thấy hắn mỉm cười vươn đôi tay thon dài tới Lãnh Loan Loan. Cách ăn mặc phiêu dật như vậy càng thích hợp với nàng, tựa như một tinh linh. Giống như đêm đó nàng đột nhiên xuất hiện ở Phượng Nghi Các, làm người ta đui mù.

Hai người ngồi ở phía trên điện, thân phận của Lãnh Loan Loan tự nhiên không cần nói cũng biết.

Một ột thấp, tựa hồ không hợp chút nào. Nhưng mà, mâu thuẫn ấy lại làm người ta không tìm ra chỗ nào không ổn nữa. Hiên Viên Dạ cao ngạo, Lãnh Loan Loan cao ngạo, hắn cao quý, nàng độc tôn, tương tự như thế, hoàn toàn khiến mọi người đều thần phục ở dưới chân.

“Hoàng Thượng, Phượng hoàng kia là...?”

Lãnh Loan Loan làm như không thấy ánh mắt đổ kỵ hoặc tìm tòi nghiên cứu của mọi người. Tất cả sự chú ý của nàng giờ phút này đều gắn với Phượng hoàng. Vốn nghĩ Phượng hoàng và rồng là hư cấu, không ngờ lại có thể thật sự nhìn.

“Chim Bách Cầm này là do sứ thần Dạ Liêu quốc đưa lên.” Hiên Viên Dạ cười, quả nhiên Loan Loan cảm thấy hứng thú đối với nó. Nhưng vì sao Loan Loan lại gọi nó là Phượng hoàng? Tuy nhiên cái tên Phượng hoàng cùng với loài chim Bách Cầm hoa lệ này thật xứng đôi.

“Chim Bách Cầm?” Lãnh Loan Loan cười cười, Phượng hoàng xác thực là vua của trăm loài chim, tên này cũng hợp.

“Không biết Hoàng Hậu nương nương vì sao gọi chim Bách Cầm là Phượng hoàng?”

Dạ Liêu Tể tướng Đỗ Uy Hải đứng lên, chấp hai tay hỏi. Chim Bách Cầm là loài chim mà Dạ Liêu độc hữu, trân quý vô cùng. Biết được tên nó thì nhiều người, nhưng thấy nó lại không mấy người. Thiên Diệu hoàng triều Hoàng Hậu thấy xong chẳng những không chút ngạc nhiên, lại nói ra như vậy. Chẳng lẽ chim Bách Cầm thật sự cùng Phượng hoàng là một sao?

Lãnh Loan Loan nhếch môi, lạnh lùng liếc kẻ đang nói. Xem hán tuổi chừng ngoài bốn mươi, tóc đen lẫn trắng, nhưng khuôn mặt nhã nhặn, ánh mắt thâm thúy. Người này nhất định là người có địa vị ở Dạ Liêu quốc.

“Chim này là Phượng hoàng.”

“Hoàng Hậu nương nương, chim Bách Cầm chỉ có ở Dạ Liêu quốc. Người sinh ở Thiên Diệu, làm sao biết được nó là Phượng hoàng?” Khương Uyển Uyển thấy ánh mắt mọi người đều bị Lãnh Loan Loan đoạt đi, mà đứng ở nơi đó vốn là nàng. Có chút giận dữ, lại vẫn cười nhẹ như cũ mà nói, dường như chính là một nghi vấn đơn giản, lại mang theo một mũi châm nhọn vô hình, ý định đâm cho Lãnh Loan Loan toàn thân là máu.

Mọi người nghe Khương Uyển Uyển nói vậy, cũng nghi hoặc. Không phải Phượng hoàng là do tiểu Hoàng Hậu tự nghĩ chứ?

Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn Khương Uyển Uyển một cái, ánh mắt lạnh lùng giống như phải kéo xuống tươi cười giả dối trên mặt nàng, làm Khương Uyển Uyển không được tự nhiên quay đầu. Chết tiệt, ánh mắt tiểu Hoàng Hậu vì sao làm trái tim người ta băng giá như thế chứ?

Dạ Đế Na cũng mở to mắt nhìn Lãnh Loan Loan, nháy mắt. Nhìn nữ oa còn nhỏ hơn mình này lại có khí thế cường giả như vậy, nàng liền cảm thấy tò mò không thôi. Thật là lợi hại, nàng thật sự chỉ có chín tuổi thôi sao? Lúc chín tuổi, mình vẫn là tiểu nha đầu chỉ biết quần quít lấy phụ hoàng, mẫu hậu làm nũng, quả thực không thể so với Thiên Diệu Hoàng Hậu trước mắt. Sự lạnh lùng của nàng, sự cao ngạo của cửa, sự trấn định của nàng, mỗi ánh mắt của nàng đều làm người ta không tự giác bị nàng chinh phục. Trên người nàng dường như cất giấu vô số điều thần bí khiến người ta muốn đi thăm dò.

Thượng Quan Lăng Tuyết cũng giương mắt nhìn Lãnh Loan Loan, tiểu Hoàng Hậu khí thế không nhỏ. Xem nàng chỉ với một ánh mắt đã có thể khống chế người khác, nàng thậm chí cảm thấy tiểu Hoàng Hậu này còn lợi hại hơn Hoàng Hậu, phi tần của Hoàng huynh nhiều. Hơn nữa xem nàng bộ pháp nhẹ nhàng, lại có hơi thở vô hình, chẳng lẽ nàng ta cũng là người luyện võ sao? Mắt to bình tĩnh, hận không thể xông lên khoa tay múa chân với nàng.

“Hoàng Hậu, Trẫm cũng muốn biết chim Bách Cầm vì sao lại là Phượng hoàng?” Hiên Viên Dạ mang theo ý cười ảm áp nhìn Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, xem như cười nhẹ đáp lại.

Ánh mắt của Hiên Viên Thiên từ sau khi nàng xuất hiện vẫn không dời khỏi nàng, màu trắng quả nhiên thích hợp với nàng hơn màu vàng. Phiêu dật, xuất trần, tùy ý, nàng giống như loài chim Bách Cầm kia, cao quý, ngạo nghễ, thích hợp vây vùng giữa trời xanh, mà không phải bị vây giữa những bức tường cao này.

“Nó không chỉ gọi là Phượng hoàng.” Lãnh Loan Loan thần nhiên nói, “Cũng gọi là chim hồng tước, phượng hoàng đỏ, chim lửa, côn kê. Trong truyền thuyết, Phượng hoàng mỗi lần chết đi, toàn thân bốc cháy tẩm trong biển lửa, sau đó lại sinh ra trong tro tàn ấy, sinh mệnh sau càng cường đại hơn trước, gọi là “Phượng hoàng niết bàn”. Như thế vòng đi vòng lại, Phượng hoàng sống suốt đời, còn gọi là “Chim bất tử”. Phượng hoàng cũng giống Kỳ Lân, trông má gọi chung, hùng là phượng, thư là hoàng, gọi chung là Phượng hoàng. Phượng hoàng tể phi, là tượng trưng cho cát tường hài hòa.”

Lãnh Loan Loan nói xong, toàn điện yên tĩnh. Tất cả mọi người đều dùng không thể tin nổi nhìn nàng. Thật thần kỳ, chim Bách Cầm hóa ra còn có nhiều tên như vậy, cũng sẽ chết đi sống lại sao?

“Vớ vẩn, làm gì có loài chim nào lại chết đi sống lại.” Dạ Liêu Tể tướng Đỗ Uy Hải không thể không thừa nhận lời của Thiên Diệu Hoàng Hậu làm hắn khiếp sợ, nhưng chim Bách Cầm là của Dạ Liêu, không có chuyện lời nàng nói bọn họ lại không biết. Huống chi nếu nàng nói là sự thật, không phải thừa nhận Dạ Liêu ngu dốt, phải cần Thiên Diệu giải thích nghi hoặc sao. Còn nữa, chỉ sợ mọi người nghe thấy nó thần kỳ đều mơ ước, đưa tới phiền toái cho Dạ Liêu.

Lãnh Loan Loan thần nhiên liếc mắt một cái, cũng không phản bác. Chính là tiếp tục nói:

“Phượng hoàng ngao du vùng vẫy bốn bề

Bay qua Côn Luân

Ghé núi Chỉ Trụ

Không dừng chân ở chùa Phong Huyệt

Ngắm Thiên hạ an bình.”

“Nghe Hoàng Hậu nói vậy, Phượng hoàng là loài chim quý, tượng trưng cho Thiên hạ an bình.” Hiên Viên Thiên đứng lên, chấp tay hướng Hiên Viên Dạ nói: “Thần đệ chúc mừng Hoàng Thượng, hôm nay nhìn thấy Phượng hoàng, chính là thuyết minh Thiên Diệu hoàng triều ta quốc thái dân an.”

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn vạn tuế, Thái Hậu, Hoàng Hậu thiên tuế thiên thiên tuế.”

Mọi người vừa nghe Hiên Viên Thiên nói vậy, liền đứng lên. Không phải sao? Hoàng Hậu nói nhiều như vậy không phải là nói này Phượng hoàng là dấu hiệu điềm lành, chính là thuyết minh Thiên Diệu nhất định càng thêm phồn vinh hưng thịnh sao?

Liên tiếp thanh âm vang vọng ở trong điện, vang dội.

“Tốt.” Hiên Viên Dạ đứng lên, “Phượng hoàng thật tốt, Thiên hạ an bình, quốc thái dân an. Hôm nay, chim Bách Cầm Dạ Liêu tặng cho nước ta liền đổi tên là Phượng hoàng.”

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn vạn tuế, Thái Hậu, Hoàng Hậu thiên tuế thiên thiên tuế.” Mọi người lại một trận hô.

Lãnh Loan Loan không kiên nhẫn nhếch môi, những người này thật đúng là tưởng bở. Nàng cùng lắm là giải thích về Phượng hoàng, lại xả ra cái gì là Thiên Diệu hoàng triều Thiên hạ thái bình linh tinh.

Ngủ xuẩn!

95. Q.1 - Chương 96: Đồng Hồ

“Hoàng Hậu quả nhiên bác học uyên thâm.”

Nhìn thấy tất cả mọi người một trận hoan hô, Đỗ Uy Hải cũng sửa lại miệng. Lại là một vẻ nho nhã, trầm ổn. Cũng biết rõ Hoàng Hậu chín tuổi tất là người khó đối phó, cũng không thể thị uy với Hoàng đế của Thiên Diệu như Hoàng thượng đã dạy. Tuy nhiên, cũng nên đi vào việc chính rồi.

“Hoàng Thượng, không biết chuyện cầu thân của bộ hạ đề nghị, lần này có thể cho chúng ta một câu trả lời vừa lòng được chứ?” Trái phải đều không yên, sau lại còn có Bắc Bang đến làm rối, nghĩ đến có thể do Thiên Diệu Hoàng đế ở giữa cố ý khơi mào.

“Hoàng Thượng.” Bắc Bang Thượng Quan Minh có thể nào để Dạ Liêu quốc được như ý nguyện, không đợi Hiên Viên Dạ trả lời. Hắn cũng đứng dậy, quần áo áo bào trắng bay bay, mặt cười nhẹ, nhưng thật ra càng thể hiện phong độ.

“Hoàng đế bộ hạ cũng có một phần lễ vật trình cho Hoàng Thượng, nguyện mượn lễ vật này, dâng cho tình hữu nghị hai nước.” Nói xong, vỗ tay ba tiếng.

Hai thái giám một trái một phải nâng một cái gì đó rất cao tiến vào, bên ngoài phủ tơ lụa màu vàng, thần bí, hoa lệ.

Đám phi tần, quan viên khe khẽ nói nhỏ, đoán rằng Dạ Liễu quốc đưa đã là vật báu hãn hữu, không biết Bắc Bang đưa lên cái gì?

Thượng Quan Minh đi đến trước nó, trước sự chờ mong và ánh mắt tò mò của mọi người, xốc lên tấm lụa màu vàng.

“Oa, đây là cái gì?”

“Giống như một ngăn tủ?”

“Không đúng, trong đó còn có cái gì chuyển động?”

“.....”

Rèm lụa tơ vàng hạ xuống, hiện ra trước mặt mọi người, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người. Khe khẽ nói nhỏ, không đoán ra thứ Bắc Bang dâng đến rốt cuộc là cái gì? Nhìn bề ngoài mà nói, thứ này không đẹp để quý giá, xinh đẹp như Phượng hoàng của Dạ Liễu.

Hai huynh đệ Hiên Viên Dạ, Hiên Viên Thiên cũng không dời mắt nhìn vật phẩm cao đứng giữa điện, rốt cuộc đây là cái gì?

Tất cả mọi người đều bị nó thu hút, không khí trong điện có chút quỷ dị.

Thượng Quan Minh cười, mang theo tự hào cùng kiêu ngạo, chức quan của hắn mặc dù không cao, nhưng ở Bắc Bang lại luôn luôn có sự tôn tại riêng. Bởi vì thích du lịch các quốc gia, Hoàng đế Bắc Bang liền cho hắn một chức quan giống sứ thần ngoại giao. Vật này chính là do hắn mấy tháng trước phát hiện ở một quốc gia gọi là Lô Á quốc, bọn họ gọi nó là “Đồng hồ”, là vật thần có thể báo giờ.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, con mắt hắc bạch phân minh đảo qua vật giữa đại điện, thiếu chút nữa cười ra tiếng. Sách, còn cho là bảo bối gì? Hóa ra thứ đã vô cùng phổ biến ở hiện đại, hơn nữa thứ ở trước mắt này, căn bản không quý gì. Cũng chỉ có cổ nhân chưa thấy qua bao giờ mới có thể ngạc nhiên.

“Xin hỏi sứ thần, không biết vật này của quý quốc là gì?” Hiên Viên Dạ vuốt trán, giống như rất hứng thú. Hắn thật sự không nhìn ra vật này có gì đặc biệt ?

“Bẩm báo Hoàng Thượng, vật này là.....”

“Đồng hồ.” Lãnh Loan Loan chặn họng Thượng Quan Minh, khẩu khí thần nhiên .

“Sao Hoàng Hậu biết?” Thượng Quan Minh cả kinh, không nghĩ tới tiểu Hoàng Hậu biết cả cái này. Ánh mắt trong suốt mang theo ngạc nhiên nhìn Hoàng hậu tuy tuổi nhỏ nhưng khí thế lãnh ngạo này, thật sự rất ngạc nhiên. Nàng còn có cái gì không biết?.

“Hoàng Hậu biết ư?” Hiên Viên Dạ quay sang, nhìn Lãnh Loan Loan. Ông trời ơi, tiểu nữ này hình như cái gì cũng biết, cũng quá thần kỳ chứ? Hắn rất ngạc nhiên, rốt cục những kiến thức này là từ đâu mà có? Nàng không phải là thứ nữ do một tiểu thiếp không được sủng sinh ra sao?

Tất cả mọi người đều nhìn Lãnh Loan Loan, hôm nay, tiểu Hoàng Hậu này khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên. Quả thực là từng chuyện từng chuyện đều làm bọn họ suýt bị dọa. Nàng thật sự là một đứa bé chín tuổi sao? Nếu học rộng biết nhiều, vẫn không giống một nữ tử bình thường chút nào.

Hiên Viên Thiên cũng kinh ngạc, chuyện này, Loan Loan rốt cục là đã được học từ đâu?

Đôi mắt thâm thúy của Lãnh Bùi Viễn lóe ra ánh sáng phức tạp, tuy rằng ban đầu hắn thực kiêu ngạo vì có một nữ nhi không giống người thường như thế, nhưng những hành động lạ lẫm ấy làm cho hắn cảm thấy xa lạ, hắn thậm chí có cảm giác Loan Loan căn bản không phải nữ nhi của mình? Thử nghĩ một đứa bé thường xuyên bị hiếp đáp, lại không được yêu thương vì sao lại biết nhiều như vậy? Chẳng lẽ nàng thật sự không phải nữ nhi của mình sao?

Đế Na công chúa, Lăng Tuyết công chúa đều sùng bái nhìn cửu tuổi Hoàng Hậu cao cao tại thượng, không nghĩ tới nàng ta lại lợi hại như vậy, biết được nhiều chuyện lạ, thật làm các nàng rất ngạc nhiên, cảm thấy hứng thú, rất muốn làm quen với nàng.

Lãnh Loan Loan thản nhiên bĩu môi, xem ra hôm nay còn phải nói nhiều với đám cổ nhân này.

“Đồng hồ gọi là timepiece, được chế tạo bởi người nước ngoài đến từ nơi rất xa. Con người ở nơi đó có màu da khác chúng ta, da trắng, mắt xanh, bọn họ cần mỗi ngày thành hai mươi bốn giờ, mỗi giờ sáu mươi phút, mỗi phút sáu mươi giây. Mà đồng hồ là công cụ dùng để báo giờ, kim dài nhất là kim giây, hơi ngắn một chút là kim phút, ngắn nhất là kim đồng hồ.....”

Lãnh Loan Loan nói một tràng, mọi người nghe xong lại như lọt vào sương mù, căn bản không hiểu nàng đang nói cái gì, vẻ mặt mờ mịt. Chỉ có Thượng Quan Minh hiểu được, bởi vì người của Lôi Á quốc cũng giải thích như vậy cho hắn nghe. Khi hắn nghe một đứa trẻ chín tuổi như Lãnh Loan Loan nói rõ ràng như thế, quả thực không thể tin được.

“Hoàng Hậu nương nương quả nhiên trí tuệ tuyệt luân, học thức uyên bác.” Tể tướng Lâm Kế Tục mở miệng. Hắn đã từng đi điều tra, Lãnh Loan Loan nguyên là được tiểu thiếp thất sủng của Lãnh phủ sinh ra, hơn nữa tiểu thiếp kia chết lúc sinh nàng, sau này là một đứa trẻ không có nơi nương tựa bị người khác xa lánh, coi thường. Cũng không biết là vì nguyên nhân gì, năm nàng ba tuổi, xuất hiện kỳ tích nên chiếm được sự sủng ái của Lãnh Bội Viễn, hơn nữa tính cách của nàng cũng thay đổi rất nhiều. Nhưng cho dù một người có thay đổi như thế nào, bản chất đều bất biến. Huống chi vì sao nàng lại hiểu được nhiều điều mà người bình thường không hiểu như thế? Ánh mắt thâm thúy linh hoạt, trầm nghi ngờ ở trong lòng.

Lãnh Loan Loan thản nhiên liếc mắt một cái, nàng vẫn chưa quên hắn lên sắp xếp để Lâm Nhã Như kia ở trong Lãnh cung mà vẫn hưởng sự đãi ngộ khác. Tuy nhiên hôm nay không nên xử lý.

“Tể tướng nói không sai, Hoàng Hậu quả nhiên là người phi thường.” Hiên Viên Dạ nhìn phía sứ thần Dạ Liêu, Bắc Bang quốc đều xanh cả mặt, trong lòng rất đắc ý. Nghĩ đến Dạ Liêu, Bắc Bang tính đưa lễ vật chưa ai thấy, cũng là muốn chê cười Thiên Diệu. Lại không nghĩ rằng Loan Loan hiểu tường biết tận, hơn nữa phân tích rõ ràng, nói ra nhiều điều mà bọn chúng không biết, khiến chúng không còn chút mặt mũi.

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế, Hoàng Hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Mọi người lại lễ bái, ca tụng.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, đảo mắt qua người ở phía dưới, tạm dừng lại ở sứ thần Dạ Liêu, Bắc Bang, lãnh giọng nói:

“Thiên Diệu ta đất rộng của nhiều, nhân tài đông đúc. Sao lại không biết được chứ?” Ngụ ý, chỉ một đứa bé chín tuổi như nàng cũng dám bêu xấu.

Sứ thần Dạ Liêu, Bắc Bang mặt sa sầm lại, vốn nghĩ lấy của hiềm đến thị uy với bọn họ, không nghĩ tới bị người ta vả ột cái, thất sách.

Đế Na công chúa, Lăng Tuyết công chúa thật ra là hai cô gái đơn thuần, cũng không rõ những tính toán trong lòng sứ thần. Nhưng cả hai càng ngày càng bội phục cửu tuổi tiểu Hoàng Hậu, đôi mắt trong suốt như nước suối chớp chớp, thiếu chút nữa thì trên mặt cũng viết hai chữ ‘sùng bái’.

Thật là tiểu nữ oa lợi hại.

96. Q.1 - Chương 97: Tranh Phò Mã

Kiến thức của Lãnh Loan Loan quá lợi hại, Đỗ Uy Hải, Thượng Quan Minh cũng không đại thử lại để thêm mất mặt. Mục đích kế tiếp của hai người giống nhau, là chuyện hôn sự.

“Hoàng Thượng, như Hoàng Hậu nương nương đã nói, Thiên Diệu nhân tài đông đúc. Hoàng đế đệ hạ của thần cũng có chút thưởng thức, nhất là Thiên vương gia của quý quốc, tuấn đạt bất phàm, tình tính ôn hòa, mà Lăng Tuyết công chúa của chúng ta là người thẳng thắn, nếu hai người có thể kết liền một cành, có thể nói là trời đất tạo một đôi. Mà hôn sự này, tất làm cho quan hệ giữa Thiên Diệu và Bắc Bang càng thêm thân mật khăng khít.”

Hiên Viên Thiên sững sốt, nhưng lại hồ hững, hẳn đã sớm biết dự tính này của hai nước, chẳng có gì kinh ngạc. Đôi mắt thâm thúy quay trở lại nhìn Lãnh Loan Loan cao cao tại thượng, muốn biết sau khi nàng nghe thế sẽ có vẻ mặt gì? Nàng có ngạc nhiên không? Dường như có chút không yên nhìn theo, lại chỉ thấy thêm thất vọng. Ở trên gương mặt ấy chỉ mang một biểu cảm lạnh nhạt, nàng quả thực không cần mình sao? Ánh mắt âm đạm, hẳn có chút tuyệt vọng. Có lẽ sớm biết kết quả, nhưng mình lại ngu ngốc không chịu nhận.

Thượng Quan Lăng Tuyết nhìn vẻ mặt dần thay đổi của Hiên Viên Thiên, trong lòng sáng ngời, hình như đã hiểu được cái gì. Nàng vốn cũng chỉ ôm lòng tò mò mà đến, nhưng Hiên Viên Thiên hiển nhiên sớm đã có lòng, nàng cần gì phải để mình chịu ủy khuất tranh đấu với người ta? Trong đầu hiện lên nam tử mắt tím cùng chiếc mặt nạ màu vàng, đôi mắt lóe ra ánh sáng như bảo thạch, nếu là hắn, có lẽ nàng sẽ đồng ý.

“Bệ hạ, chuyện liên minh hai nước vốn là Hoàng đế bệ hạ trao đổi trước với người, Thiên Vương gia phải là phu quân của Đế Na công chúa của chúng ta.” Đỗ Uy Hải thấy Thượng Quan Minh đi trước một bước, hẳn cũng đứng lên, một bước cũng không nhường, ánh mắt nhìn hắn.

“Sứ thần Dạ Liêu lời ấy sai rồi.” Thượng Quan Minh cười nhạt, “Dạ Liêu cùng Thiên Diệu đã có thư hàm làm chứng, nếu không, há có thể nói Thiên Diệu chỉ cầu thân với Dạ Liêu các vị chứ, Bắc Bang chúng ta đường đường cũng là đại quốc một phương, Lăng Tuyết công chúa mỹ mạo vô song, bất kể so dung mạo, tài năng, đều xứng đôi với Thiên vương gia. Hai người kết hợp lại, có thể nói là hoàn mỹ.”

“Tại hạ thừa nhận Lăng Tuyết công chúa xinh đẹp vô song, nhưng Đế Na công chúa xinh đẹp khả ái, tính tình ôn nhu, là Vương phi tốt nhất.” Đỗ Uy Hải tiếp tục phản bác lại lời của Thượng Quan Minh, tuy rằng mỹ mạo của Đế Na công chúa xác thực thua Lăng Tuyết công chúa một bậc, nhưng tính tình Lăng Tuyết khó thuần lương như Đế Na.

“Sai rồi, sai rồi.” Thượng Quan Minh lắc đầu, “Thân là Vương gia, lại là cánh tay trái của Hoàng Thượng, tất là ngày đi vạn dặm, sẽ rất vất vả. Đường nhiên cần một Vương phi có thể cùng nhau chia sẻ, mà không phải nữ tử đơn thuần chỉ biết thêu hoa.”

“Người...” Đỗ Uy Hải tức giận, cũng không oán bác Đế Na công chúa thật sự là một nữ tử đơn thuần cần người ta chăm sóc.

“Chẳng lẽ sứ thần Dạ Liêu quốc cho rằng ta nói không đúng sao?” Thượng Quan Minh vẫn cười ôn hòa như cũ, nhưng nhìn thế nào đều cũng thấy hắn quả là kẻ nham hiểm.

“.....”

Sứ thần hai nước ở giữa điện tranh giành Hiên Viên Thiên, khí thế ngất trời, thậm chí đến mức giương cung bạt kiếm. Nhưng bọn hắn lại không để ý đến ba nhân vật chính, Hiên Viên Thiên tất nhiên là không muốn, vẫn đạm mạc không nói gì. Thượng Quan Lăng Tuyết cũng không ham thích, ngược lại trong đầu thường xuyên hiện ra thân ảnh một người khác, trái tim lại vì hắn mà nhảy lên. Đế Na công chúa đơn thuần thì nhìn trước ngó sau, cũng không thêm để ý chuyện này.

Hiên Viên Dạ khế nhếch môi, nhìn sứ thần Dạ Liêu, Bắc Bang tranh luận không ngớt. Quả nhiên như đã đoán từ trước, hai quốc nhất định không chịu lùi một bước với hôn sự này, nhưng dù như thế nào, nhất định cũng phải có lợi nhất với Thiên Diệu.

Lãnh Loan Loan vượt trán, chỉ cảm thấy hai người kia nói nhiều quá. Rõ ràng một người trầm ổn cơ trí, một người thâm tàng bất lộ, lại nói nhiều như thế. Chúng thật nhìn không ra đây là Thiên Diệu, hay là do đang ở chính điện, mới có thể không thấy rõ.

“Bộp bộp...”

Lãnh Loan Loan gõ hai cái xuống bàn hoa quả, âm thanh thanh thúy lại kêu vang dội ở trong điện.

Vốn hai kẻ đang tranh chấp nghe thấy tiếng đều ngừng lại, nhưng một già một trẻ lại cũng không chịu thua kém.

“Hoàng Thượng, Thiên Diệu nếu cùng Dạ Liêu kết thân, giao hảo càng thêm thân mật. Đối với sự phát triển của hai nước cũng có nhiều hợp tác, hai nước cùng phần vinh.” Đỗ Uy Hải dụ bằng lợi ích quốc gia.

“Bệ hạ, Bắc Bang cùng Thiên Diêu trước đã có thâm tình giao hữu, nếu có hôn sự của Thiên vương gia và Lăng Tuyết công chúa, tất thân càng thêm thân. Tin rằng chúng ta hợp tác phát triển càng thêm chặt chẽ.” Thượng Quan Minh cũng chút thua kém.

Hiên Viên Dạ gõ ngón tay, nghiêng đầu cười nhẹ hỏi Lãnh Loan Loan: “Hoàng Hậu, nàng thấy như thế nào?”

Câu hỏi nhìn như bình thản, lại khiến mọi người ồ lên. Từ xưa đến nay, nữ tử Hậu cung không thể tham gia vào chính sự. Hôm nay Hiên Viên Dạ hỏi ý kiến của cửu tước Hoàng Hậu về cuộc hôn nhân chính trị hai nước? Quả thực không ra thể thống gì.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, cười ngọt ngào khác thường, lại làm người ta cảm thấy hàn khí bức người.

“Thiên Vương gia tất nhiên là xuất sắc, Hoàng đế Dạ Liêu, Bắc Bang đều muốn hoàng giao hoàng muội yêu quý cho người xuất sắc cũng có lý. Nhưng Thiên Vương gia chỉ có một, không thể chia làm hai.”

Mọi người không nói gì, không biết nàng rốt cuộc muốn nói gì?

Đỗ Uy Hải, Thượng Quan Minh lại giật mình, trước xem tiểu Hoàng Hậu tuyệt không phải để trang trí, chỉ sợ nàng mới là mấu chốt của việc hôn sự lần này.

“Tuy nhiên...” Lãnh Loan Loan nghiêng đầu, “Bổn cung nghe nói Hồ Khiếu quốc cũng có công chúa dung mạo khuynh thành, tài tình hơn người.....”

Nói chưa xong, sắc mặt Đỗ Uy Hải, Thượng Quan Minh đã thay đổi. Tiểu Hoàng Hậu muốn liên minh với Hồ Khiếu quốc sao?

“Nhưng mà...” Lãnh Loan Loan lại mở miệng, làm mọi người quay lại vấn đề. “Bổn cung cho rằng chuyện hai nước liên minh mặc dù lấy chuyện phồn vinh thịnh làm đầu, nhưng cho dù là hai vị công chúa, hay là Thiên vương gia của chúng ta cũng đều là người thân của bệ hạ các quốc gia, hạnh phúc của họ tự nhiên cũng nên đặt ở đầu. Không biết hai vị sứ thần cảm thấy lời của bổn cung có đúng hay không?” Đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn hai vị sứ thần, môi anh đào nhếch lên, mang theo áp lực vô hình.

“Hoàng Hậu nói không sai.”

“Nếu hai vị sứ thần cũng đồng ý với ý của bổn cung, như vậy các người muốn tranh thủ hôn sự, sao không hỏi công chúa của quý quốc trước?” Nếu không sai, vừa rồi Bắc Bang Lăng Tuyết công chúa rõ ràng căn bản là vô tình với Thiên, mà Đế Na công chúa nhìn cái là biết tính tình đơn thuần, chỉ sợ cũng chẳng xác định nổi chuyện gì.

“Chuyện này...” Hai người đều chần chờ.

Đế Na công chúa, Lăng Tuyết công chúa vừa nghe Lãnh Loan Loan nhắc tới các nàng, đều nhìn nàng, không rõ nàng rốt cuộc là có ý gì?

Giống như nhìn ra nghi hoặc của hai người, Lãnh Loan Loan cười nhẹ nói:

“Hạnh phúc, phải do bản thân mình nắm lấy. Nếu không biết mình muốn cái gì, sống làm người uổng phí.”

Lời nói kiên quyết của Lãnh Loan Loan nổ tung bên tai mọi người, chấn động đáy lòng bọn họ. Bọn họ phần lớn cả đời đều sống trong vòng quan trường tranh danh đoạt lợi, hạnh phúc rốt cuộc là gì? Bọn họ muốn cái gì? Đường như chưa từng tự hỏi như vậy. Chẳng lẽ cả đời này thật là tầm thường như vậy mà qua sao?

Đôi mắt Thượng Quan Lăng Tuyết đột nhiên sáng lên, lời nói của Lãnh Loan Loan giống như tia sáng dắt đường chỉ lối ở trong đêm tối. Nàng vẫn muốn sống cuộc sống tiêu sái tự tại của hiệp nữ, mà không phải bị trói buộc ở vách tường Hoàng cung. Nàng muốn tự do cất cánh, không muốn tiếp tục gò bó trong vô vàn quy củ này nữa.

Đế Na còn đang suy nghĩ lời nói của Lãnh Loan Loan, lại hồi tưởng cuộc sống cảm y ngọc thực từ trước đến nay. Mình có thật sự vui vẻ không? Nàng vượt ngục tự hỏi, tuy rằng đơn thuần, nhưng nàng cũng có cảm nhận của mình. Được Hoàng huynh sủng ái, nhưng nàng vẫn là kẻ cô độc trong bốn bức tường cao cao kia

nghĩ cũ, nàng thường nhìn lên bầu trời, khát vọng được tự do giống chim nhỏ kia, có lẽ đó chính là lúc nàng trưởng thành.

Hai công chúa vẻ mặt dần dần kiên định, dường như đều đã có quyết định.

“Ta không đồng ý.”

97. Q.1 - Chương 98: Hủy Hôn

“Ta không đồng ý.”

Hai công chúa trầm miệng một lời, một trong sáng, một lớn giọng vang lên ở trong điện.

Một trận ồ lên.

Mọi người đối với lời một người thân là Hoàng Hậu như Lãnh Loan Loan đã kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới hai vị công chúa tới cầu thân cũng lên tiếng phản bác. Rốt cuộc chuyện này là như thế nào?

Bắc Bang Thượng Quan Minh, Dạ Liễu Đỗ Uy Hải cũng không đoán được trong lúc bọn họ cố gắng tranh đấu, hai chủ tử lại phản bác ở mặt sau. Về mặt đều có chút ngây ngốc, hiển nhiên chịu đả kích không ít.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, đôi mắt như làn nước hàm chứa ý cười nhìn hai công chúa đã dũng cảm nói ra điều không thể nói, sinh ra vài phần hảo cảm đối với các nàng.

“Công chúa, sao người lại phản đối?”

“Công chúa, người đã quên sự dặn dò của bề hạ sao?”

Thượng Quan Minh, Đỗ Uy Hải mấy phần cũng trầm miệng một lời, hai người đều nhú mi nhìn Đế Na công chúa cùng Lăng Tuyết công chúa, hiển nhiên bất mãn đối với biểu hiện của hai người. Bọn họ đều cố gắng vì hôn sự này có thể tranh thủ ích lợi quốc gia, mà các nàng lại tự ý quyết định ở phía sau.

“Thượng Quan Minh, hôn sự của bản công chúa, sao không để ta tự làm chủ?” Lăng Tuyết công chúa ngắt đầu, đôi mắt to nhìn Thượng Quan Minh, sự tôn quý và kiêu ngạo của một công chúa lấp lánh trên người nàng.

“Đỗ Tế tướng, Đế Na rất sợ, không muốn lấy một người xa lạ.” Đế Na công chúa mở to đôi mắt sáng ngời, đáng thương nhìn hẳn. Ánh mắt giống như còn phảng phất hơi nước, khổ sở, làm người ta thương tiếc.

Thượng Quan Minh, Đỗ Uy Hải đầu đầu không thôi, không biết công chúa vốn rất hợp tác ban đầu vì sao lại tự hủy hôn sự? Bọn họ trở về phải ăn nói với Hoàng Thượng như thế nào?

Hiên Viên Thiên cúi đầu, lông mi đậm nét thon dài buông xuống ở hai má như một bóng ma xinh đẹp. Ai cũng không nhìn thấy vẻ mặt của hẳn, dường như rất im lặng, im lặng đến nỗi khiến người ta cảm thấy hẳn chỉ là một người qua đường, mà tất cả tranh luận hiện tại không dính dáng chút gì đến hẳn.

Lãnh Loan Loan đứng lên, ý cười nở rộ ở đôi mắt sáng ngời. Tựa như một đóa quỳnh chỉ tỏa hương ban đêm, xinh đẹp khiến người ta muốn vĩnh viễn lưu lại nó. Nguyệt Nha trường bào tuy hình thức đơn giản, nhưng lại khiến hơi thở linh động thêm phiêu dật. Cơn gió mùa hạ ùa vào từ cửa lớn, làm mái tóc đen của nàng tung bay, áo bào trắng, nàng tựa như từ trong bức tranh bước ra ngoài thiên hạ.....

Tất cả mọi người im lặng, vô thức hướng mắt về phía nàng.

“Hai vị sứ thần, nếu hai vị vừa rồi cũng cho rằng hạnh phúc của công chúa là quan trọng, mà hiện tại công chúa cũng không đồng ý, các người hẳn là phải tôn trọng ý kiến của công chúa chứ?”

Thượng Quan Minh, Đỗ Uy Hải không nói gì, hóa ra mấy lời của Thiên Diệu hoàng triều Hoàng Hậu kia là vì chờ hiện tại này. Bọn họ hóa ra bị một tiểu nữ oa an bài sẵn, cuối cùng không còn gì để nói. Hạnh phúc của công chúa tự nhiên là quan trọng, nhưng nếu bọn họ trả lời như vậy, lời nói trước không phải là từ miệng sao?

“Hoàng Hậu nương nương.” Thật lâu sau, Đỗ Uy Hải mở miệng, “Hạnh phúc của công chúa tự nhiên là quan trọng, cho nên bề hạ mới có thể đề nghị công chúa kết thân cùng Thiên Vương gia quý quốc. Tin rằng nếu

lấy Thiên vương tôn quý, vĩ đại, tự có thể mang đến hạnh phúc cho công chúa.” Chung quy hẳn cũng là nhất phẩm Tể tướng đa mưu túc trí, tự nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ.

“Sứ thần Dạ Liêu nói không sai, Hoàng đế bề hạ cũng thập phần sủng ái Lăng Tuyết công chúa, mới đề nghị hôn sự cùng quý quốc, gần nhất là cho tình hữu nghị hai nước về sau có thể càng thêm chặt chẽ, nhưng quan trọng cũng là Thiên Vương gia vĩ đại đủ cho Lăng Tuyết công chúa hạnh phúc.” Thượng Quan Minh cũng cười nhẹ nói.

“Hạnh phúc hay không, chỉ có người trong cuộc mới biết. Có đôi khi ý tốt thường thường lại thành ác ý.” Lãnh Loan Loan thản nhiên liếc mắt một cái, sớm biết rằng bọn họ sẽ không từ bỏ như vậy. “Thiên Diêu là nước trọng lễ nghi, tuyệt không đem ý của mình áp đặt cho người khác.”

Đỗ Uy Hải, Thượng Quan Minh nghe xong Lãnh Loan Loan nói đều nhin không được nhú mi, Thiên Diêu Hoàng Hậu rõ ràng là nói bọn họ chính là đã man mới không để ý ý nguyện của công chúa? Buồn cười, quả thực rất vô lễ.

“Hoàng Thượng, xin hỏi chính sự quý quốc lại cần một tiểu nữ oa nho nhỏ xen mồm vào sao?” Thượng Quan Minh mất kiên nhẫn, hẳn ở Bắc Bang luôn luôn được người ta tôn trọng, từ bao giờ lại bị một tiểu oa nhi áp bức thế này.

Thượng Quan Minh vừa nói ra, bách quan, phi tần của Thiên Diêu hoàng triều biến sắc. Nữ tử Hậu cung không thể xen vào chính sự, hôm nay Hoàng Hậu lại liên tục bao biện, không phải nàng đang xen vào chuyện quốc gia sao, thật thất lễ.

Hoàng thái hậu lại tức giận đến lửa giận ứa ra trong lòng, tiểu Hoàng Hậu này đúng là thất lễ. Ngày thường làm loạn ở trong cung, hôm nay trước mặt sứ giả ngoại quốc cũng như thế. Mà Hoàng Thượng còn dung túng nàng, làm người ta thất vọng.

Hiên Viên Dạ cười nhẹ, đôi mắt đen thâm thúy thản nhiên nhìn Thượng Quan Minh một cái. Hiên Viên cũng không cho lời hắn để vào mắt, chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nắm lấy tay Lãnh Loan Loan, mang theo vô hạn dung túng cùng khí phách.

“Sứ thần Bắc Bang quốc đang dạy Trẫm làm việc sao?”

Quay đầu, ánh mắt sùng nịnh tươi cười hóa thành một mũi tên sắc bén tên lạnh lùng lao tới Thượng Quan Minh. Xem ra Bắc Bang, Dạ Liêu rất không coi hắn ra gì, dám ở giữa Thiên Diêu giáo huấn hắn.

Hiên Viên Dạ một lời nói ra, mọi người lại ồ lên.

Thái độ dung túng quá mức rõ ràng, vạn không nghĩ tới Hoàng Thượng lại thẳng thắn, chuyện này không phải gây khó dễ cho sứ thần Bắc Bang sao? Một khi kết thù, chỉ sợ từ nay về sau Thiên Diêu gặp nguy. Aizzz, đều nói hồng nhan họa thủy, nhưng tiểu Hoàng Hậu này cùng lắm vẫn là bé gái chín tuổi, nếu có dung mạo khuynh quốc khuynh thành thì họa thủy càng thêm họa thủy.....

“Tại hạ tuyệt không có ý này.” Thượng Quan Minh ngăn ra, vạn không nghĩ tới Hiên Viên Dạ sẽ có thái độ như vậy.

“Trẫm biết sứ thần cũng không có ý này.” Hiên Viên Dạ đột nhiên nở nụ cười, cho Thượng Quan Minh một cái thang vớt.

Thượng Quan Minh cười gượng, không nói nữa.

Vấn đề hôn sự bị gác lại, không khí có chút quái dị.

“Hoàng Thượng, xin hỏi còn chuyện hôn sự?” Đỗ Uy Hải chưa từ bỏ ý định, chuyện hôn sự bên kia như vậy, phải lợi dụng tiến công chứ.

Hiên Viên Dạ nhìn quét Đỗ Uy Hải một cái, lão gia hỏa này thật ra chưa hết hy vọng.

“Hoàng Hậu vừa rồi nói đúng, hạnh phúc rất quan trọng. Nhân vật chính là Thiên vương, Trẫm hỏi hắn, xem Thiên vương đáp lại như thế nào.” Hiên Viên Dạ nói xong, nhìn phía Hiên Viên Thiên vẫn không nói được lời nào.

“Thiên, về chuyện hôn sự, đệ thấy như thế nào?”

Hiên Viên Thiên ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh. Thản nhiên nhìn Đỗ Uy Hải, Thượng Quan Minh, lại nhìn phía Đế Na công chúa, Lăng Tuyết công chúa, chấp tay nói:

“Thật cảm tình của hai vị sứ thần, nhưng bổn vương đã có ý trung nhân, không thể đáp lại đề nghị này.”

Hiên Viên Thiên vừa nói ra, mọi người lại bắt đầu bàn tán. Thiên vương phiêu dật phi phạm, là rồng trong chốn người, là con rể lý tưởng của đám quan viên, không nghĩ tới chẳng những Dạ Liêu, Bắc Bang đều mơ ước hần, hiện tại hần còn nói đã có người trong lòng. Rốt cuộc là Thiên kim nhà ai hạnh phúc như thế, được Thiên vương ưu ái?

“Chuyện này...”

“Chuyện này...”

Công chúa phản đối, Hiên Viên Thiên từ chối. Đỗ Uy Hải, Thượng Quan Minh cho dù thông minh phi phạm thế nào, cũng không làm gì hơn được.

“Nếu Thiên vương đã có ý trung nhân, công chúa hai quốc cũng không ý, như vậy hủy bỏ việc hôn sự này đi.” Hiên Viên Dạ phát tay, kết luận.

Đỗ Uy Hải, Thượng Quan Minh không biết nói gì, choáng váng.

98. Q.1 - Chương 99: Thích Khách Thần Bí

Ngoài điện, ánh mặt trời vẫn rực rỡ như cũ.

Trong điện, không khí lại bị đóng băng.

Đối với kết quả như vậy, Dạ Liêu, Bắc Bang đều không thể chấp nhận. Nhưng mà, bọn họ cũng đã tán thành lời Hoàng Hậu nói về hạnh phúc, không thể chối bỏ. Huống hồ, công chúa nói rõ là cự tuyệt, bọn họ phải làm thế nào được nữa đây?

“Vút...”

Một mũi tên nhọn đột nhiên bay vút vào từ ngoài điện, lực đạo rất mạnh.

Tất cả mọi người bị mũi tên đột nhiên ngoài ý muốn này khiến cho ngu ngốc, đến khi ngoài điện vang lên âm thanh hỗn loạn.

“Có thích khách.”

Đùng...

Giống như là cổ bị cháy lan, trong điện sôi trào.

Vài bóng người màu đen che mặt trong lúc mọi người chưa hoàn hồn, xông vào. Trước mắt sát khí, ánh dương nhỏ vụn vào từ ngoài điện, dừng ở trên hắc y, sáng long lanh, càng tăng thêm mấy phần kinh người, hàn khí.

“Hộ giá, hộ giá.”

Hứa Mậu giờ phút trần ngăn lại phía trước Hiên Viên Dạ cùng Lãnh Loan Loan, giọng nói cao vút hô cao tựa như một đoạn răng cưa làm lỗ chân lông của người ta phải dựng đứng cả lên.

Trong điện hỗn loạn, bách quan ngày thường chỉ biết sống an nhàn sung sướng hoang mang rối loạn tránh né ra chung quanh. Mà các phi tần trong điện ăn mặc như những cành hoa chỉ biết sợ tới mức thét chói tai, đáng vẻ sớm đã cực kì chật vật.

Thượng Quan Minh, Đỗ Uy Hải sửng sốt, rồi sau đó đều tự che chở công chúa của mình.

Đôi mắt Đế Na lóe ra kinh sợ, bị cảnh trước mắt làm cho cả kinh không biết làm sao, chính là tránh ở phía sau Tể tướng Đỗ Uy Hải, trái né phải trốn.

Thượng Quan Lăng Tuyết phản ứng tuyệt đối khác, nàng túm lấy làn váy dài, đẩy Thượng Quan Minh không có võ công sang một bên, không để ý sự ngăn trở của hắn, đứng dậy, liền chạy ra bên ngoài.

“Công chúa, công chúa, mau trở lại.”

Thượng Quan Minh tức giận đến giơ chân, nhưng bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Thượng Quan Lăng Tuyết như một ngọn gió tràn vào trong đám người hỗn loạn kia.

“Hoàng Thượng, long thể quan trọng hơn, người mang theo Thái Hậu, Hoàng Hậu nương nương tránh đi. Nơi này giao cho nô tài.” Hứa Mậu mắt thấy càng ngày càng hỗn loạn, liền nói với Hiên Viên Dạ.

Hiên Viên Dạ nghiêng đầu nhìn Hoàng thái hậu có chút kinh hoảng, phát phát tay nói: “Trước hộ tống Hoàng thái hậu về Từ Trữ cung.”

“Hoàng nhi, còn người?” Hoàng thái hậu nghe Hiên Viên Dạ nói như thế, có chút lo lắng nhìn hắn.

“Mẫu hậu yên tâm, nhi thần không có việc gì.” Hiên Viên Dạ cười nhẹ, sai người tiến bước Hoàng thái hậu, ánh mắt nhìn chăm chú vào thân ảnh của nàng biến mất.

“Hoàng Thượng, Hoàng Hậu...” Hứa Mậu còn muốn cầu bọn họ rời đi.

Lãnh Loan Loan giương tay, chặn lời của hắn.

“Người rất lắm miệng.” Đừng có quấy rầy nàng xem kịch, được không?

Hiên Viên Dạ cười, đã biết Loan Loan sẽ không bỏ qua màn náo nhiệt này.

Vài thân ảnh màu đen lọt vào điện, nhưng rất kỳ quái, bọn chúng không phải ám sát Hiên Viên Dạ, mục tiêu của chúng dường như là người Dạ Liêu, Bắc Bang.

Đao quang kiếm ảnh, bách quan cùng phi tần sợ tới mức kinh hãi, không còn giữ dáng vẻ gì, thậm chí không tiếc trốn xuống dưới bàn, mặt sau cây cột, chật vật như vậy.

Đỗ Uy Hải che chở Đế Na, tính dời đi. Nhưng Hắc y nhân phi thân lên, Hiên Viên Thiên, Lãnh Bùi Viễn thấy vậy, ngừng đấu với Hắc y nhân, bay vút lên ngăn cản.

Lãnh Loan Loan lạnh lùng nhìn, đám Hắc y nhân này nhằm về phía Dạ Liêu, Bắc Bang. Là ai đang giở trò? Nếu sứ thần Dạ Liêu, Bắc Bang ở Thiên Diếu gặp chuyện không may, ba quốc tự nhiên không tránh được một cuộc huyết chiến, ai sẽ được lợi? Kết quả không cần nói cũng biết. Trách không được tứ quốc chỉ một nước không hề có động tĩnh, hóa ra là giấu tài, chờ thời cơ này.

Đôi mắt hắc bạch phân minh híp lại, lóe ra ánh sáng nguy hiểm. Môi anh đào nhếch lên, nàng ngồi ở ghế không nhúc nhích. Nàng nhìn xuống phía dưới, thu lấy tất cả thần thái của mọi người.

“Nam nhân, người nói xem Hắc y nhân đó là do ai sai đến?”

“Tiểu Hoàng Hậu không phải sớm biết rồi sao?” Hiên Viên Dạ tà tà nhếch môi, cầm lấy tay Lãnh Loan Loan, hai người thần thái thoải mái, giống nhau màn trước mặt cùng lắm là diễn trò trên người.

Lãnh Loan Loan trừng mắt một cái, nam nhân này cũng quá không hợp.

“Ngự Lâm quân của người đâu?” Đến bây giờ còn không xuất hiện, trong tiểu thuyết không phải viết một khi nguy hiểm xuất hiện, Ngự Lâm quân cũng sẽ xuất hiện sao?

Hiên Viên Dạ nhướn mi, xuất hiện sớm quá không phải sẽ mất thú vị sao? Tuy nhiên, cũng đến lúc rồi.

“Phổ, đến đây.”

Lãnh Loan Loan ngẩng lên, quả nhiên một đoàn Ngự Lâm quân xông vào từ ngoài điện.

Bách quan, phi tần nhìn thấy Ngự Lâm quân đến, dường như an tâm không ít. Không ít người nhân cơ hội chạy đến phía sau Ngự Lâm quân, muốn được bảo vệ.

“Xông lên.” Thống lĩnh Ngự Lâm quân Lâm Phổ sắc mặt lãnh lệt, ánh mắt trời rơi trên áo giáp màu bạc lóe ra ánh sáng kiên nghị. Bàn tay to vung lên, tất cả Ngự Lâm quân đều nhắm phía Hắc y nhân.

Cung điện, lập tức trở nên chật chội.

Hắc y nhân mặc dù không nhiều lắm, lại không chút nào khủng hoảng. Ánh mắt kẻ nào cũng không lộ ra chút phập phồng, bọn họ giống như con rối bị thao túng, càn xả đao kiếm. Hàn quang lờ lờ, giống như Diêm vương đang chiêu gọi.

Thượng Quan Lăng Tuyết đoạt lấy kiếm của một thị vệ, hướng tới Hắc y nhân. Nhưng nàng mặc dù thân thủ bất phàm, nhưng không có bao nhiêu kinh nghiệm thực chiến. Trải qua vài trận, tất nhiên đã cố hết sức, trán chảy mồ hôi, tay cũng bắt đầu mềm nhũn.

Thượng Quan Minh một bên nhìn thấy mà kinh hãi, muốn xông lên, lại bất đắc dĩ hẳn chính là thư sinh có văn không có võ.

“A...”

Cây kiếm trên tay Thượng Quan Lăng Tuyết bị đánh rơi, mắt thấy kiếm của Hắc y nhân đang đánh xuống. Nàng nhắm mắt, chờ kiếm rơi trên người mình. Nhưng đau đớn như trong tưởng tượng không xuất hiện, một đôi tay to ấm áp ôm lấy thắt lưng của nàng. Mở mắt nhìn, thấy một nam tử tuấn mỹ lạnh lùng ở trước mắt, hần mím môi, tay cầm kiếm đấu với Hắc y nhân. Nhiệt độ bên hông dường như lên đến mặt, nàng đột nhiên cảm thấy hai gò má nóng như lửa, đôi mắt không kìm chế được theo hắn. Chiêu thức của hắn sắc bén, khí thế bất phàm, như hiệp sĩ trong truyền kỳ...

Trong đám Hắc y nhân đã có người bị thương, mùi máu tươi bắt đầu tràn ngập. Đôi mắt Hắc y nam tử cầm đầu có chút biến hóa, giống như băng lãnh ngàn năm kết lại ở đáy mắt. Ngón cái cùng ngón trỏ tay phải đưa lên bên môi, một tiếng huýt sáo vang lên.

“Xuýt...”

Từ ngoài điện, một đám Hắc y nhân lao vào, bách quan, phi tần nghĩ đã an toàn nay lại là một trận kinh hô.

Nhóm Hắc y nhân nhóm giống như bị Ngự Lâm quân chọc giận, đao kiếm giương lên, thấy người liền đâm tới, cũng không chỉ còn nhắm đến sứ thần Bắc Bang, Dạ Liễu quốc cùng công chúa nữa.

“Thượng Quan đại nhân cẩn thận.” Thượng Quan Lăng Tuyết lướt qua một Hắc y nhân đang lao kiếm về phía Thượng Quan Minh, lớn tiếng kinh hô. Nàng nhào ra khỏi cánh tay của nam tử kia, giờ kiếm chặn Hắc y nhân.

Nam tử nhíu mi, thân là Tướng quân của Thiên Diệu hoàng triều, bảo hộ nước là trách nhiệm, nhưng nếu sứ thần ngoại quốc gặp nguy hiểm ở Thiên Diệu, sẽ khơi mào quốc chiến. Một chiêu gọn gàng giải quyết Hắc y nhân bên người, hắn phi đến chỗ Thượng Quan Lăng Tuyết, Thượng Quan Minh.

Ánh mắt Hắc y nhân cầm đầu thoáng nhìn thân ảnh mấy người, lướt một ánh mắt qua thủ hạ một bên. Sau những hư chiêu tung ra, hắn đánh lên ở phía sau Lãnh Bùi Viễn.

“A, người cẩn thận đằng sau.” Thượng Quan Lăng Tuyết cầm kiếm che chở Thượng Quan Minh, không ngờ đã thấy người vừa rồi cứu mình, Lãnh Bùi Viễn bị người đánh lên. Trong nháy mắt, hoa dung thất sắc, lớn tiếng cảnh báo.

Lãnh Bùi Viễn bảo vệ thân sau, nhưng Hắc y nhân trước người lại ra chiêu không ngờ. Chỉ nghe ‘phập’ một tiếng, kiếm xuyên qua lưng hắn, thủ lĩnh Hắc y nhân rút kiếm ra, máu tươi bắn lên, xinh đẹp kinh hoàng.

Cây kiếm trên tay Thượng Quan Lăng Tuyết dừng lại một chút, nàng che miệng, chỉ cảm thấy hai mắt bị mơ hồ, trong lòng trào ra một nỗi đau lòng không hiểu. Nhưng nàng còn chưa phản ứng, Lãnh Loan Loan hô lên trước một bước:

“Tướng quân phụ thân.”

99. Q.1 - Chương 100: Loan Loan Bùng Nổ

“Tướng quân phụ thân.”

Mắt thấy Lãnh Bùi Viễn bị thương, Lãnh Loan Loan tâm xao động. Khóe miệng cong thành một nụ cười, cả người hàn khí phát ra, tựa như Tu La. Một tiếng hô, thân mình nhỏ bé phảng phất giống như một tia chớp màu bạc bay vút xuống từ trên điện. Thấy mấy Hắc y nhân đều bị nàng dùng một chiêu mà hạ sát, máu tươi phun ra, rơi từng giọt trên mặt đất, tựa như một đóa hoa máu xinh đẹp.

Dừng ở bên người Lãnh Bùi Viễn, hai ngón tay nhanh chóng điểm huyết đạo ngưng máu cho hắn, sau đó để Lâm Phổ chiếu cổ Lãnh Bùi Viễn. Nàng đứng lên, ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Hắc y nhân cầm đầu đánh lên Lãnh Bùi Viễn, đến độ Hắc y nhân kia kim lòng không được mà run sợ.

“Làm phụ thân của bốn cung bị thương, người làm ta mất kiên nhẫn.”

Hắc y nhân cầm đầu cũng là kẻ đã trải qua bao trận phong huyết tinh vũ, tự nhận không có gì đáng sợ. Nhưng tiểu nữ oa cao không đến thất lưng hắn lại làm cho kẻ sát thủ chuyên nghiệp hai tay dính đầy máu tươi cũng lâm vào sợ hãi.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, cười xinh đẹp, lại làm người ta cảm giác rợn cả tóc gáy. Chuông bạc vang lên không ngừng, âm thanh vốn thanh thúy lại làm người ta cảm thấy chói tai, tựa như đang đòi mạng.

Bàn tay nhỏ bé chậm rãi nhận lấy kiếm của Lãnh Bùi Viễn, vươn đầu lưỡi phấn hồng liếm qua hàn quang lóe ra ở thân kiếm. Đôi mắt hắc bạch phân minh trong suốt liếc qua hắn, ánh mắt tà tứ vạn phần. Nàng chưa xuống tay, nhưng mỗi một động tác lại làm yết hầu Hắc y nhân phập phồng, hàn khí bức người.

“Vút...”

Bảo kiếm hướng về phía hắc y nam tử, mái tóc tung bay, môi anh đào khê mở, thản nhiên nói:

“Người là muốn giữ lại mắt, hay là tay?”

Rõ ràng là giọng nói trẻ con chưa thoát, lại làm người ta kim lòng không được mà chảy mồ hôi lạnh.

Hắc y nhân tay cầm kiếm bắt đầu run run, lại cường ngạnh giữ vẻ lạnh lùng, trừng mắt nhìn nàng, không nói.

“A, không nói lời nào, xem ra cũng không cần giữ lại?” Lãnh Loan Loan nhướn mi, “Tốt lắm, người đã không muốn giữ lại, bốn cung liền tác thành người,” Dứt lời, khuôn mặt búp bê không chút thay đổi, ai cũng không nhìn thấy nàng xuất thủ như thế nào, mọi người chỉ cảm thấy những ánh sáng trắng xẹt ra trước mắt, bên tai đã truyền đến tiếng kêu thảm thiết đến tận tâm liệt phế của Hắc y nhân.

Mọi người nhìn lên, đều sợ tới mức choáng váng. Đám phi tần nhất gan thậm chí nhịn không được chạy qua một bên nôn như điên.

Chỉ thấy từng sợi tóc của Hắc y nhân bị tước rơi xuống đất, chỉ chừa một cục như đầu người. Trong hai mắt, máu từ hốc mắt chảy xuôi qua hai gò má, tay phải cầm kiếm đã bị chặt, cánh tay rơi trên mặt đất, vẫn nắm kiếm ở trong tay.

Rất tàn nhẫn!

Tất cả mọi người hoảng sợ nhìn về mặt bình tĩnh của Lãnh Loan Loan, chỉ cảm thấy nàng căn bản chính ác ma đến từ địa ngục. Rõ ràng là khuôn mặt trẻ con, lại có thể không chút biến sắc chặt tay, chọc mù mắt một người...

Khương Uyển Uyển sợ tới mức run run, thời khắc này, nàng rốt cục hiểu được nàng vĩnh viễn không đấu lại tiểu nữ oa này, nàng ta căn bản không phải người, mà là ác ma, yêu nữ.

Hiên Viên Thiên khiếp sợ nhìn Lãnh Loan Loan, không nghĩ tới Loan Loan hạ thủ hóa ra lại tàn nhẫn như thế, cho dù Hắc y nhân làm Lãnh Bùi Viễn bị thương là đáng chết, nhưng phế hai mắt, chặt tay của hắn không khỏi quá đáng.

Đỗ Uy Hải lấy thân ngăn lại Đế Na công chúa, không cho người đơn thuần như nàng nhìn thấy trận huyết tinh này. Vốn tưởng rằng Thiên Diêu sớm hay muộn sẽ trở thành vật nắm trong tay của Dạ Liêu, nhưng hôm nay thấy nữ hoàng này, hẳn hiểu được, nếu muốn chinh phục Thiên Diêu, nhất định phải trừ bỏ tiểu Hoàng Hậu này mới được. Nếu không, chỉ sợ vĩnh viễn không thể.

Thượng Quan Lăng Tuyết ôm miệng, nàng hiển nhiên cũng bị kinh sợ. Tuy rằng luôn tự xưng là công chúa hiệp nữ không sợ trời không sợ đất, nhưng sự độc, sự ác của tiểu Hoàng Hậu này, nàng cũng chưa bao giờ nghĩ thấy.

Đại diện vốn huyền náo bởi vì màn vừa rồi của Lãnh Loan Loan, mà tĩnh lặng đến đáng sợ.

Nhưng tất cả bọn họ chỉ cho rằng Lãnh Loan Loan tàn nhẫn, lại không nghĩ rằng nàng đã thủ hạ lưu tình. Nếu nói về trình độ tàn nhẫn, phế mất, chặt tay căn bản không đủ nhắc tới.

Toàn bộ chỉ có Hiên Viên Dạ ánh mắt không thay đổi, hần xem chuyện Loan Loan làm hoàn toàn không có gì là tàn nhẫn đáng nói. Có thù báo thù, đó là chuyện đương nhiên.

Lãnh Loan Loan đảo mắt qua mọi người, mọi người run lên. Môi anh đào nhếch lên, có chút khinh thường cười lạnh. Quả nhiên là một đám chuột nhắt, nhắt gan như thế. Nàng nhìn về phía Hiên Viên Dạ, nhưng không nhìn ra một tia kinh ngạc, chán ghét, sợ hãi nào, vẫn là đáy mắt thâm thúy cùng nụ cười nhẹ như cũ, là sủng nịch, là dung túng.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, cho hần một ý cười. Trong lòng lúc này đối với Hiên Viên Dạ, tình cảm càng sâu thêm một phần, có lẽ hần thật sự là chân mệnh thiên tử của mình. Có thể vô điều kiện dung túng nàng, tín nhiệm nàng, sủng ái nàng, tin rằng tương lai hần vẫn sẽ sủng ái nàng.

Thu hồi ánh mắt, lạnh lùng toát ra ở đáy mắt nàng. Không khí sắc mùi máu tươi, làm người ta không thoải mái, xem ra nên thanh lọc. Cánh tay nhẹ nhàng vỗ vào nhau, lạnh lùng nói:

“Thần, đi ra.”

Dạ Thần từ ngoài điện đi đến, quần áo Nguyệt Nha trường bào, giày thêu nam vàng. Tay áo bào rộng, phiêu dật mà đẹp đẽ quý giá. Mặt nạ màu vàng che đi tuấn nhan, chỉ còn đôi mắt màu tím thần bí mà xinh đẹp, làm người ta không kìm lòng được muốn ngấp trong đôi mắt ấy.

Thượng Quan Lăng Tuyết nhìn thấy Dạ Thần xuất hiện thì liền sửng sốt, không nghĩ tới người này là thủ hạ của Hoàng Hậu. Nhưng kỳ quái là vì sao lần này thấy hần lại không có hưng phấn, tâm tình kích động như lần đầu. Đôi mắt không tự chủ được dừng ở trên người Lãnh Bùi Viễn. Nhìn hần lạnh lùng đứng ở nơi đó, một thân anh khí, làm trái tim nàng nhảy dựng lên.

“Chủ tử.” Dạ Thần cúi đầu, không để ý sự bàn tán của những người khác.

“Ừ.” Lãnh Loan Loan gật đầu, “Mọi người đều đã đến?”

“Dạ.” Dạ Thần đáp.

Mọi người nghe cuộc đối thoại của hai người lại một trận choáng váng. Ai tới? Nam tử mắt tím này rốt cuộc có thân phận gì? Vì sao không bái kiến Hoàng Thượng, lại chỉ hành lễ với Hoàng Hậu? Hơn nữa vì sao còn gọi nàng là chủ tử, mà không phải Hoàng Hậu?

“Bảo bọn họ vào đi, cũng nên hoạt động một chút.” Lãnh Loan Loan vuốt hai tay, thản nhiên nói.

Dạ Thần quay người lại, tay áo bào vung lên, mọi người chỉ nghe ‘xoát’ một tiếng, chỉ thấy một đạo kim quang lóe lên ở ngoài điện, tiếp theo một nhóm Hắc y nhân tiến vào. Mọi người còn chưa hết kinh hoảng này, đã thấy nhóm Hắc y nhân quỳ trước mặt Lãnh Loan Loan cùng nam tử mắt tím:

“Tham kiến tiểu chủ tử, Lâu chủ.”

“Ừ, đứng lên đi.” Lãnh Loan Loan phát tay, thản nhiên nói. “Dạ Hồn, Dạ Mị, các người dẫn người bắt hết đám Hắc y nhân này.”

“Dạ.”

Dạ Hồn, Dạ Mị gật đầu, bỗng nhiên đứng dậy. Dẫn những Hắc y nhân phía sau đến phía đám Hắc y nhân sớm mất kẻ cầm đầu mà có chút tán loạn, sát thủ của Mãn Nguyệt Lâu đều trải qua sự dạy dỗ của Lãnh Loan Loan, tất nhiên là cao hơn một bậc so với đám Hắc y nhân trước. Sau vài hiệp, Hắc y nhân liền bị bắt trọn.

“Lâm thống lĩnh.” Lãnh Loan Loan vẫy tay với Lâm Phổ: “Người đem đám Hắc y nhân này vào thiên lao, trông coi nghiêm ngặt.”

“Dạ.” Lâm Phổ nửa quỳ lĩnh mệnh.

“Lễ bộ Lễ thị phái người đưa hai vị sứ thần cùng công chúa về dịch quán nghỉ ngơi, những người khác đều về đi. Về chuyện thích khách này, Thiên Diệu ta sau khi tra rõ chắc chắn sẽ ọi người một đáp án.” Một đám bộc mủ, chỉ biết kêu sợ hãi.

“Dạ.” Mọi người thấy Hoàng đế không dị nghị, đều tuân chỉ.

“Khoan đã...” Thượng Quan Lăng Tuyết đột nhiên lên tiếng, đôi mắt sáng nhìn Lãnh Bùi Viễn. “Ta muốn ở lại chiếu cố ân nhân.”

100. Q.1 - Chương 101: Thượng Quan Lăng Tuyết! Mẹ Kế?

“Đợi một chút...” Thượng Quan Lăng Tuyết đột nhiên lên tiếng, đôi mắt sáng nhìn Lãnh Bùi Viễn. “Ta muốn ở lại chiếu cố ân nhân.”

Đại diện vốn yên tĩnh lại vì một câu của nàng mà sôi trào.

Ý của Bắc Bang công chúa là gì? Nay lại thẳng thắn muốn ở lại chiếu cố Lãnh tướng quân? Đừng nói rằng, nhìn trúng Lãnh tướng quân rồi chứ?

Mọi người khe khẽ nói nhỏ, đưa mắt về phía Lãnh Bùi Viễn, rồi nhìn đánh giá Thượng Quan Lăng Tuyết.

Thượng Quan Minh chỉ cảm thấy mình một cái đầu hai cái lớn. Vốn tưởng rằng chuyến đi Thiên Diệu này sẽ thuận lợi, lại không ngờ rằng đầu tiên là tiểu Hoàng hậu này áp chế hần mọi điều, sau đến chuyện công chúa không đồng ý hôn sự, hiện tại lại muốn ở lại chiếu cố Thiên Diệu tướng quân?

“Công chúa, không ổn.” Người là khuê nữ chưa chồng, vạn không thể vì nhất thời hồ đồ mà làm hỏng danh dự. Đôi mắt thâm thúy của hần nhìn Thượng Quan Lăng Tuyết, như thể truyền lại ý tứ của mình cho nàng hiểu.

Thượng Quan Lăng Tuyết vốn thông minh, vừa nhìn đã rõ ý của hần, hai má đỏ lên, tựa như rặng mây đỏ. Nhưng một giọng nói xuất phát từ trong lòng kêu nàng hãy ở lại. Một khi bỏ qua cơ hội, một khi đã quay về Bắc Bang, chỉ sợ không hẹn ngày gặp lại.

Lãnh Loan Loan và Hiên Viên Dạ nhìn nhau, môi khẽ nhếch lên, cả hai đã nhìn ra tình ý của Thượng Quan Lăng Tuyết, nhưng mà... Lãnh Loan Loan đưa mắt nhìn, cô gái này muốn trở thành mẹ kế của mình sao? Hơi nhíu mi lại, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không được tự nhiên. Nàng mang linh hồn hiện đại mười bảy tuổi, mà Thượng Quan Lăng Tuyết này chỉ sợ chưa đến mười bảy tuổi, nàng sẽ thành mẹ kế của mình?

Lãnh Bùi Viễn có chút kinh ngạc ngẩng đầu, đôi mắt nâu nhìn Bắc Bang công chúa mỹ mạo tuyệt luân. Rốt cục nàng có biết mình đang nói gì hay không? Một công chúa chưa chồng cư nhiên muốn ở lại chiếu cố hần? Đây là chuyện có thể làm tổn hại danh dự của nàng.

Dạ Đế Na cũng chớp chớp đôi mắt sáng ngời như nước, trong đôi mắt lóe ra một nỗi hoang mang không rõ. Còn nơi đây mắt Đỗ Uy Hải lại hiện lên một ánh sáng sáng ngời, thăm dò Thượng Quan Lăng Tuyết và Lãnh Bùi Viễn. Cái tên Lãnh Bùi Viễn, hần cũng không xa lạ. Danh tiếng vang vọng, dưới trướng hần có vô số thủ hạ tinh binh, nơi chiến trường chỉ cần nghe thấy tên hần cũng khiến kẻ địch khiếp sợ. Chẳng lẽ Bắc Bang hiện tại muốn chuyển hôn sự sang hần ư? Nhíu mày rất sâu, Lãnh Bùi Viễn tay cầm trọng binh, quyền khuynh trong triều, còn là phụ thân của tiểu Hoàng hậu, quốc trượng của Thiên Diệu hoàng triều. Bất kể là địa vị, hay là bề ngoài, tài hoa, cũng không thua Hiên Viên Thiên. Nếu Bắc Bang kết thân với hần, chỉ sợ chạm đến địa vị của Dạ Liêu.

“Ân cứu mạng, không thể không báo. Lăng Tuyết nguyện ý lấy thân báo đáp.”

Quả nhiên, càng lo lắng, kết quả càng khiến lòng run sợ. Thượng Quan Lăng Tuyết có thể nói rõ ràng như vậy ở trước mặt mọi người, khẩu khí kiên quyết làm người ta ghen hòng, chỉ biết nhìn trân trối. Nhưng mọi người nhìn thấy biểu tình của nàng lại thấy say đắm. Chỉ thấy nàng hai má nhiễm hồng, tươi đẹp như

hoa đào tháng ba đương lúc nở rộ. Đôi mắt quyến rũ còn e ấp ngượng ngùng, lại kiên định vô cùng. Mỹ mạo như vậy, nữ tử thẳng thắn như vậy, thật là không thể làm người ta chán ghét cho được.

Lãnh Loan Loan nở nụ cười, cảm thấy càng ngày càng thích Thượng Quan Lăng Tuyết. Lại đưa mắt nhìn về Tướng quân phụ thân, lại thấy cảnh con người luôn luôn lãnh đạm như hắc nham lại ngày càng khó có được, chắc cũng đã bị câu nói lớn mật của Thượng Quan Lăng Tuyết dọa rồi. Ha ha!!!

“Công chúa.” Thượng Quan Minh nhin không được cất cao giọng nói, chỉ cảm thấy đầu đang nổ tung ra. Chuyện cũ chưa hoàn thành, hiện tại nàng lại đưa đến một phiền toái mới. Đường đường là Bắc Bang công chúa lại nói những lời này với Thiên Diêu tướng quân, nếu tin này truyền ra thì mặt mũi Bắc Bang để đi đâu? Bất luận nàng là công chúa tôn quý, hay đổi thành nữ tử bình dân bình thường, cũng không thể nói mà không ngượng như thế, trước mặt mọi người lại tuyên bố như thế với một nam tử.

Thượng Quan Lăng Tuyết không để ý tới tiếng hô của Thượng Quan Minh, chỉ thấy nàng ngẩng đầu, răng môi đỏ hai má còn chưa tan, đôi mắt sáng ngời lóe ra ánh sáng, yên lặng nhìn Lãnh Bùi Viễn, chân thành hỏi:

“Người có thích ta không?” Thích hay không? Bởi vì bọn họ đều là người xa lạ, không biết điều kiện của đối phương như thế nào, xác định thích hay không rất khó, nhưng nếu có duyên, liếc mắt một cái đã có thể xác định có tình cảm hay không, ngày sau có thể bồi dưỡng tình cảm.

Đôi mắt thâm thúy của Lãnh Bùi Viễn đảo qua mọi người đang vây quanh, cuối cùng dừng ở nụ cười rực rỡ hơn ánh nắng của Thượng Quan Lăng Tuyết. Nói thực ra nàng là một cô nương rất đẹp, hơn nữa tính tình hoạt bát thẳng thắn, thật là một cô nương người gặp người thích. Tuy rằng không biết nàng vì sao ngay tại lần đầu gặp nhau nàng đã tuyên cáo lớn mật như thế, nhưng là trong lòng hắn cũng không có cảm giác gì. Chính là...

Mở miệng lại thôi, hắn đã không còn là thiếu niên mới hơn mười tuổi. Đại nữ nhi Nguyệt Nhi của hắn cũng gần tuổi với Lăng Tuyết công chúa này rồi, hắn không xác định được rốt cục Lăng Tuyết công chúa coi trọng mình ở điểm nào? Hay chỉ là nhất thời nói đùa?

Lãnh Loan Loan nhìn ra ý của Lãnh Bùi Viễn qua ánh mắt, nàng nhẹ nhàng cười. Nếu Tướng quân lão cha thật sự có hảo cảm với Lăng Tuyết công chúa, nàng sẽ không phản đối. Dù sao thị thiếp trong phủ cũng đều đã bị nàng đuổi đi, hơn nữa Lăng Tuyết công chúa này có võ công, tính tình được, thật ra rất xứng đôi với Tướng quân lão cha.

“Hạnh phúc dựa vào tự mình giành lấy.” Nàng lại cười nhẹ, thản nhiên nói một câu.

Lãnh Bùi Viễn quay đầu nhìn tiểu nữ nhi của mình. Sau mỗi lần chia tay, hắn lại cảm thấy trên người nàng có gì đó rất xa lạ, sự cường thế, những hành vi lợi hại kia quả thực không giống như nữ nhi từ nhỏ sống cô độc của mình. Nhưng đáy mắt nàng dịu dàng như thế, còn mình? Cho dù nàng thật sự không phải nữ nhi mình, nhưng mình cũng sẽ coi nàng là nữ nhi của mình đi, bởi vì thâm tình phụ tử đã hòa vào trong xương, thấm vào máu, không thể thay đổi. Mà câu nói của Loan Loan là nói ỉn, nàng muốn mình nhận Thượng Quan Lăng Tuyết sao?

“Loan Loan, con có muốn có mẫu thân không?” Đột nhiên, Lãnh Bùi Viễn nhíu mày, cười nhẹ hỏi.

“Nếu người thích, có gì là không thể.” Lãnh Loan Loan nhún vai, dù sao có hay không nàng cũng không thêm để ý. Có lẽ sẽ cảm thấy không được tự nhiên, nhưng tin sau dần sẽ thành thói quen. Giống như nàng từ thế giới rượu đèn xanh đỏ kia xuyên không đến dị giới này, tất cả sẽ thành thói quen, không sao cả.

“Đợi một chút...” Thượng Quan Lăng Tuyết vươn tay ngừng cuộc đối thoại của hai người, trong đôi mắt sáng ngời tràn đầy vẻ không thể tin nổi. Ngón tay ngọc chỉ vào Lãnh Bùi Viễn, lại chỉ vào Lãnh Loan Loan. “Xin hỏi người và Hoàng hậu có quan hệ gì?” Nàng không nghe lầm chứ, vì sao lại cảm giác quan hệ của hai người là cha và con gái? Thật sao? Tiểu Hoàng hậu cường thế, lãnh ngạo này lại chính là con gái của tuần mỹ nam tử này?

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, tự hỏi: “Nếu đúng, thì hai chúng ta là quan hệ cha và con gái.”

“Cái gì mà nếu đúng?” Thượng Quan Lăng Tuyết khó hiểu, cha và con gái thì là cha và con gái, còn gì mà sai với đúng.

Lãnh Loan Loan gật đầu, “Đúng vậy, là quan hệ cha và con gái.” Tuy rằng đúng thân thể, nhưng quan hệ thì như thế nào. Hai người đều là Lãnh Loan Loan, không phải sao?

“Trời ạ, thật sự là cha và con gái sao?” Thượng Quan Lăng Tuyết rên rỉ, vậy mình không phải sẽ thành mẹ kế của Hoàng hậu sao?

“Hi.” Lãnh Loan Loan cười, “Lăng Tuyết công chúa hối hận à?”

“Đương nhiên là không.” Thượng Quan Lăng Tuyết thốt ra, lại xấu hổ đỏ mặt.

“Thì phải nguyện ý làm mẫu thân của bản cung.” Lãnh Loan Loan cười, đột nhiên lắc lắc ngón tay với Hiên Viên Dạ trên điện.

“Như vậy à, bệ hạ thân ái, hạ chỉ đi.”

Hiên Viên Dạ sủng nịch cười, tất nhiên sẽ tác hợp chuyện này.

“Tốt.”

101. Q.1 - Chương 102: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (thượng)

Hiên Viên Dạ ban hôn cho Lãnh Bùi Viễn và Thượng Quan Lăng Tuyết, Bắc Bang nửa mừng nửa lo.

Thượng Quan Minh muốn quay về Bắc Bang mang tin vui về, lúc này đã lên đường rời Thiên Diệu hoàng triều.

Hôn sự thất bại, Dạ Liêu quốc cũng không cam nguyện, đoàn người ở tại Thiên Diệu hoàng triều.

Dịch xá của Thiên Diệu hoàng triều

Một thân ảnh nổi bật ra đứng ở lầu hai dịch xá, nàng ngồi ngang bên cửa sổ. Cơn gió mùa hạ thổi phất, tay áo tung bay, mái tóc đen đơn giản kết hai bên, mỗi bên cài một đóa châu hoa màu hồng nhạt. Cái trán trơn bóng được làm đẹp bởi một vết hoa màu hồng nhạt, đôi mắt sáng ngời nhìn dưới ngà tư đường, khi thì cười nhẹ, khi thì tò mò kiếng chân thăm dò nhìn xa ra ngoài, đáng vẻ rất xinh đẹp...

“Công chúa.” Nha nhi tiến vào từ ngoài cửa, trong tay bưng một cái khay cháo tổ yến ngọt lịm, bát cháo còn bốc hơi, mê hoặc vị giác. “Cháo tổ yến nấu xong rồi ạ.”

Đế Na công chúa quay đầu, cau mày, thoát nhìn cũng mất hứng.

“Nha nhi, ta không muốn ăn cái gì cả.” Cả ngày ở lì trong phòng ngoài trừ ăn thì chính là ăn, buồn muốn chết.

Nha nhi đem bát cháo tổ yến đặt trên bàn, đi qua nắm lấy bàn tay của Đế Na công chúa nói: “Công chúa của em, người sao vậy?”

“Nha nhi, ta rất buồn.” Bĩu môi, Đỗ Tể tướng có việc nên chạy đi chạy lại, lại dặn dò nàng không được chạy loạn, nhưng nàng rất buồn. “Hay là, chúng ta đi chơi đi?” Đôi mắt thật to sáng lên, trên đường đồng đúc náo nhiệt, hơn nữa còn có rất nhiều đồ chơi mà ở Dạ Liêu không có, nàng rất muốn mua.

“Đi ra ngoài?” Nha nhi cũng rất muốn đi chơi, nhưng nơi này không phải Dạ Liêu, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì phải làm sao bây giờ? Nàng phải làm chuyện Hoàng thượng giao cho như thế nào? Đôi mi thanh tú nhú lại, dường như đã kéo thành một đường ngang. “Công chúa, đừng đi. An toàn của người quan trọng hơn, vạn nhất chúng ta gặp phải người xấu thì làm sao bây giờ? Hơn nữa Đỗ Tể tướng đã nhắc chúng ta ở lại dịch xá chờ hần.”

“Nhưng ta thật sự rất buồn.” Đế Na công chúa ngồi một bên, bĩu môi. Ngón tay ngọc vân vê sợi tóc hai bên mai của mình tóc, sinh hờn dỗi.

“Công chúa...”

Nha nhi gọi, Đế Na cũng không quay đầu nhìn nàng.

Aizzz, Nha nhi thở dài trong lòng. Công chúa thật sự giống một đứa trẻ con, đơn độc tinh khiết, điều này tốt cuộc là tốt hay không tốt đây?.

“Được rồi, chúng ta ra ngoài đi dạo chút.” Chỉ sợ nếu không đồng ý, công chúa sẽ hờn dỗi cả ngày.

“Ta biết là Nha nhi tốt nhất mà!.”

Đế Na công chúa vừa nghe, đôi mắt nhấp nháy sáng ngời, dường như trong đó tràn đầy vui vẻ, cuốn hút khiến Nha nhi cũng không tự chủ được nở nụ cười.

“Nhưng chỉ có thể đi dạo một chút thôi.” Phải về trước khi Tể tướng đại nhân về, bằng không nhất định sẽ bị giáo huấn.

“Ừ, được.” Đế Na vui vẻ gật đầu. “Vậy chúng ta đi thôi.”

Nha nhi gật đầu, cùng Dạ Đế Na đi ra ngoài.

Thị vệ Dạ Liễu nhìn thấy công chúa đi ra đều sửng sốt.

“Tham kiến công chúa.”

“Ừm.” Đế Na công chúa phát tay, “Bản công chúa muốn đi dạo một chút, các người ở lại dịch xá đi.”

“Công chúa....”

Một thị vệ ngăn nàng cùng Nha nhi, nghiêm túc.

“Tể tướng đại nhân trước khi đi có dặn thuộc hạ bảo vệ nghiêm mật cho an toàn của công chúa. Hơn nữa đặc biệt dặn công chúa không thể tùy tiện ra ngoài, xin công chúa đừng làm khó thuộc hạ.”

Đế Na công chúa vừa nghe, mặt cười sụp xuống.

Nha nhi nhìn lên công chúa hờn giận, đi lên trước, trừng mắt nhìn thị vệ, quát nói:

“Làm càn, các người nhưng mà cũng dám ngăn công chúa, không muốn sống nữa sao?”

“Nha nhi cô nương, không phải chúng ta ngăn công chúa, mà Tể tướng đại nhân đã căn dặn thế.” Bọn thị vệ đều biết Nha nhi là tỷ nữ bên người, rất được công chúa coi trọng nên cũng không dám coi thường.

Nha nhi nhú mi, lớn tiếng hỏi:

“Tể tướng đại nhân dặn thì nghe, lời của công chúa chẳng lẽ không nghe sao?” Tên này cần giáo huấn.

“Thuộc hạ không dám.” Mọi người quỳ xuống đất, sợ hãi nói.

“Hừ, xem ra các người cũng không dám.” Nha nhi liếc mắt một cái, thừa dịp bọn họ không có phản ứng, nàng chạy nhanh lùi Đế Na công chúa ra bên ngoài.

“Vù vù...”

Sau một lúc lâu, hai người đứng ở bên ngoài dịch xá há miệng thở phì phò.

“Rốt cục đã thoát rồi.” Đế Na nhìn cảnh tượng người đến người đi bên ngoài rất hưng phấn, đôi mắt to nhìn Nha nhi, sùng bái nói. “Nha nhi, vừa rồi em thật là lợi hại.” Chỉ bằng ba năm câu đã giáo huấn đám thị vệ kia, còn nàng là công chúa mà không có cách gì. Nghĩ đến đây, có chút uể oải.

“Công chúa.” Nha nhi trợn trắng mắt, “Người rất dịu dàng, người vừa rồi nên hung dữ một chút, đưa ra cái giá của công chúa, xem đám thị vệ kia còn có dám không nghe lời người hay không.”

“Nhưng mà...” Đế Na cắn môi, nàng không thể hung dữ được.

Nha nhi nhìn vẻ mặt của nàng liền biết công chúa lại bắt đầu suy nghĩ lung tung, không khỏi giữ lấy tay nàng.

“Không phải công chúa muốn đi dạo phố sao? Chúng ta đi thôi.”

“Ừ.” Lời của Nha nhi làm Đế Na không tự oán nữa, hé ra nụ cười như bông hoa nở rộ. Trong đôi mắt to hình như có vô số ánh sao rơi trong đó, lóe ra ánh sáng ngọc loá mắt, thần thái xinh đẹp.

Hai người cùng cười, nắm tay nhau đi trên đường. Thời khắc này, các nàng chính là đôi bạn từ nhỏ lớn lên bên nhau, mà không là chủ tớ.

Hai bên đường, cửa hàng tấp nập. Những dãy phố san sát nối tiếp nhau. Ở ngã tư đường, xa thủy mã long*. Các tiểu thương chào hàng những thương phẩm rực rỡ muôn màu, những giọng nói to liên tiếp, phồn hoa như cảm.

(*xe nối tiếp nhau như nước chảy, ngựa nối đuôi nhau như một con rồng = ngựa xe như nước)

Dạ Đế Na cùng Nha nhi hai người giống như Lưu lão lão đứng đĩnh đi dạo ở Đại Quan Viên*, đối với cái gì cũng tràn ngập tò mò. Nơi ngã tư đường, hai nữ tử xinh đẹp rước lấy không ít ánh mắt của mọi người. Nhưng hai người bọn họ lại không có cảm giác, chỉ lo mở to sáng nhìn trước nhìn sau.

(*Lưu lão lão là nhân vật già Lưu trong tác phẩm “Hong Lâu Mộng” của Tào Tuyết Cần, ý là một người được mở mang tầm mắt.)

“Kẹo hồ lô, kẹo hồ lô đây...”

Trước mặt là một ông lão tay giơ một cột rơm cắm đầy những xâu kẹo hồ lô màu đỏ, vừa đi vừa rao. Dưới ánh dương nhỏ vun, kẹo hồ lô như cũng lóe ra ánh sáng lấp lánh. Màu đỏ rực kia, mê hoặc mọi người nhìn không được liếm môi.

“Nha nhi, đó là cái gì?” Kẹo hồ lô? Dạ Liêu quốc không có thứ này, nhưng thoát nhìn thì rất ngon thì phải.

“Tiểu thư, em cũng không biết.” Nha nhi cũng là lần đầu tiên thấy, đôi mắt sáng ngời. Màu thật đẹp, lửa đỏ, ăn sẽ rất ngon miệng.

“Hai vị tiểu thư muốn mua kẹo hồ lô không?” Ông lão nhìn thấy hai cô nương nhìn kẹo hồ lô không chớp mắt, liền hỏi.

“Nha nhi?” Đế Na ý bảo Nha nhi mua.

“Ông lão, chúng ta muốn hai xâu.” Nha nhi cười nhẹ, bàn tay móc vào túi thì bỗng nhiên cứng đờ, chết rồi, quên mang ngân lượng.

“Hai vị tiểu thư thích kẹo hồ lô sao? Bản công tử mua hết cho hai nàng.” Một giọng nói lỗ mãng truyền đến.

Đế Na, Nha nhi cùng ngoái đầu nhìn, đã thấy một nam tử áo trắng dung mạo bình thường đi tới. Tay gã cầm chiết phiến, phía sau có hai gia đình đi theo.

“Chúng ta không cần” Nha nhi nhìn ánh mắt sỗ sàng của nam tử này nhìn công chúa, không khỏi trừng mắt nhìn hắn. Lập tức kéo Dạ Đế Na xoay người rời đi.

“Nhị vị tiểu thư muốn đi đâu vậy?” Nam tử ra hiệu, hai gia đình lập tức tiến lên ngăn các nàng.

“Tránh ra.” Nha nhi quát hai gia đình, bảo vệ Dạ Đế Na ở sau người.

“A, tiểu nha đầu rất hung dữ nha.” Nam tử áo trắng đi lên trước, dùng cây quạt nâng cằm của Nha nhi lên.

Nha nhi gạt cây quạt, Đế Na có chút sợ hãi.

Nam tử áo trắng cũng không ngại, thu hồi chiết phiến. Ánh mắt dao động trên mặt Đế Na, “Nhưng mà, tiểu thư này rất đáng yêu.” Về ngoài rất được, hơn nữa đôi mắt lóe ra ánh sáng khiếp sợ, làm người ta nhìn không được muốn trêu chọc nàng.

“Người đâu, mau mời hai vị tiểu thư hồi phủ.”

“Các người muốn làm gì?”

102. Q.1 - Chương 103: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân (hạ)

“Các người muốn làm gì?”

Nha nhi thét chói tai, hai tay liều mạng chống trả hai tên gia đình, không cho phép bọn họ chạm vào Đế Na công chúa. Chết tiệt, người trên phố đều chết rồi sao? Thấy có người khi dễ hai thiếu nữ, cư nhiên không có một ai chịu ra tay tương trợ.

Dạ Đế Na trắng bệch mặt, người từ nhỏ sinh ra trong Hoàng cung như nàng tựa như một đóa hoa sống trong nhà kính, chưa từng gặp qua ác bá giữa ban ngày ban mặt ức hiếp dân nữ như vậy. Đôi mắt sáng đã sòng sánh lệ, thái độ điềm đạm đáng yêu lại càng làm nam tử áo trắng kia dâng lên ý tưởng biến thái.

Đẹp, quả nhiên là rất đẹp. Nhìn đáng vẻ như hoa lê trong mưa, thật đúng là làm người ta ngứa ngáy trong lòng.

“Mỹ nhân, đừng giãy dụa. Cùng bốn thiếu gia hồi phủ, tuyệt không bạc đãi hai nàng.”

“Ta phi.” Nha nhi nghe thấy câu nói vô sỉ của hắc thiếu không học máu, “Làm càn, người không biết thân phận của tiểu thư nhà ta, nếu dám xằng bậy, chắc chắn người sẽ chịu ngũ mã phanh thây.”

“Ha ha ha...” Nam tử kia nghe vậy ngược lại cười to, giống như nghe thấy chuyện khôi hài nhất trong thiên hạ. “Ngũ mã phanh thây? Chỉ bằng các người?” Ha ha, các nàng tưởng các nàng là ai vậy? Ở Thiên Diếu hoàng triều trừ bỏ hoàng thất, còn ai dám động hắc, phụ thân hắc là Tể tướng quyền khuynh đương triều.

“Bốn thiếu gia, hai nha đầu này nhất định là bị dọa đến choáng váng.”

“Ha ha ha...”

Hai gia đình cũng cười ha hả, hai nha đầu này thật sự buồn cười, lại còn nói sẽ ngũ mã phanh thây công tử, quả thực không biết sống chết.

“Người, các người cười cái gì?”

Tiếng cười kiêu ngạo làm Nha nhi cùng Dạ Đế Na càng sợ hãi, chẳng lẽ thân phận người xấu không đơn giản?

“Cười cái gì sao?” Nam tử áo trắng tà tà nhìn các nàng, “Chờ các người đến quý phủ, các người sẽ biết.” Bàn tay to lớn vung lên, hai gia đình một người kéo một cái, lôi Nha nhi cùng Dạ Đế Na đang giãy dụa đi.

“Vù...”

Đột nhiên một ánh sáng bạc lóe ra, hai gia đình chỉ cảm thấy bàn tay đau xót, lập tức thả tay.

Nha nhi, Dạ Đế Na nhận được sự viện trợ, lập tức chạy đến một bên.

“Ai làm hỏng chuyện tốt của bốn thiếu gia?” Nam tử áo trắng thấy có người làm hỏng chuyện tốt, giận dữ. Huơ cây quạt, rống to bốn phía.

Mọi người chung quanh sớm đã nhận ra ác bá này là ai, nào dám đối nghịch với gã. Vừa thấy hắc trợn mắt, đều như ong vỡ tổ chạy đi.

“Ông nội người đây.”

Một giọng nói như du côn truyền đến, ngay sau đó một nam tử thân mặc cẩm bào xanh ngọc mạ vàng hiện ra trước mặt bọn họ. Chỉ thấy hắc mày kiếm mắt sáng, làn môi khê nhếch, giống như cười mà lại không phải. Mái tóc như thác nước, dùng một cây ngọc trâm búi lên cao. Đôi tay cũng phe phẩy ngọc phiến, gió thổi lơ mơ, y bào tung bay, là một công tử tuấn mỹ lại có phong độ.

Dạ Đế Na đột nhiên thoáng nhìn người tới, một lòng không khổng chế được nhảy dựng lên. Khuôn mặt vốn bị dọa đến trắng bệch cũng thoáng thoáng như rặng mây tía, ánh màu phấn hồng. Trong đôi mắt to, nước mắt chảy xuôi ở hốc mắt. Nhưng trong mắt lại có một chút ánh sáng như sao, giống như nhìn thấy một bông hoa yêu thích.

Nam tử này thật tuấn tú.

Trong lòng có chút thẹn thùng nghĩ, không giống vẻ tà tử như Thiên Diếu hoàng đế hôm qua nhìn thấy, cũng không giống Thiên Vương gia ôn nhả, phiêu dật. Nam tử trước mắt mang theo phong lưu không kèm chế được, cặp mắt thâm thúy như màn đêm giống như cuốn hút người ta chìm trong nó...

“Người là ai?” Lâm Viễn Hành nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện thì oán hận hỏi, đáng giận, không phải đây là vẻ ngoài dạng tiểu bạch kiêu* sao? Cư nhiên dám phá hỏng chuyện tốt của gã, nhất định phải giáo huấn.

(*mặt trắng, chỉ người yếu ớt, ẻo lả)

“Ông nội người đó.” Nam tử ‘xoát’ một tiếng khép quạt lại, nhướn mi tà tà nói với Lâm Viễn Hành.

“Thật to gan, cư nhiên dám mắng bổn đại gia.” Nếu hắn là ông nội, mình không phải là cháu sao. “Lên, đánh chết tiểu tử này cho ta.”

Vung tay lên, hắn quát hai gia đình, còn mình thì trốn một bên. Xem tiểu tử này thân thủ bất phàm, vạn nhất đánh không lại, hắn phải chạy trước. Dù sao giáo huấn hắn chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Hai gia đình chần chừ, nam nhân này toàn thân tản ra khí thế mãnh liệt. Vừa thấy đã biết hắn là kẻ luyện võ, khó đối phó.

“Thất thần gì thế? Mau lên cho ta.”

Lâm Viễn Hành nhìn thấy gia đình đứng bất động, không dám xông lên, liền một cước đá gia đình qua.

Hai gia đình lảo đảo, thiếu chút nữa nằm ngã sắp trước mặt nam tử.

“A, không cần hành lễ lớn như vậy, gia gia ta nhận là được.” Nam tử vung quạt lên, khiến hai gia đình bay sang một bên.

Hai gia đình hoảng sợ, bọn hắn còn chưa ra tay đã bị người ta đánh ngã. Sao còn dám xông lên, dù là lệnh của thiếu gia, nhưng người hành động lại là bọn hắn. Nếu bị đánh chết, mạng của bọn hắn cũng không đáng giá. Hai người nhìn nhau, trong đáy mắt đối phương thấy được tâm tư tương tự. Nhất thời, hai người bắt đầu rên rỉ, giả bộ đáng vẻ bị nam tử này đã thương.

“Hai tên phế vật.” Lâm Viễn Hành nhìn thấy hai gia đình không chịu được một kích, nhất thời lửa giận đầy ngập. Gã lại quay lại đầu trừng mắt nhìn nam tử.

“Người cũng biết ta là ai?” Lá gan không nhỏ, cư nhiên ngay cả công tử của Tế tướng cũng dám chọc.

“Biết.”

Lâm Viễn Hành vừa nghe, ý cười rất cao. “Nếu đã biết thân phận bản công tử, còn không thức thời rời đi. Bản công tử đại nhân đại lượng, tha cho người.”

“Chắc, có cách nói chuyện với gia gia ta như vậy sao?” Nam tử nhướn mi, dùng ánh mắt như nhìn con cháu bất hiếu nhìn Lâm Viễn Hành. Hắn khẽ nhếch môi, “Nên là cháu ngoan, hay muốn lãnh nắm đấm của gia gia?”

“Ta phi, ai là cháu nội người? Dám trêu chọc bản công tử, người chờ xem, ta muốn người đợi đấy.” Lâm Viễn Hành nói xong liền xoay người chạy trốn.

“A, cháu ngoan đừng chạy.”

Nam tử nói xong, chỉ thấy hắn giơ tay lên. Lâm Viễn Hành ‘bùm’ một tiếng liền nằm úp sấp, miệng đầy bùn đất thật là chật vật. Mọi người thấy thế đều nhin không được bịt miệng, vụng trộm cười.

“Ôi, cháu ngoan, đi đường cẩn thận.” Nam tử lại tựa tiểu phi tiểu nói.

Lâm Viễn Hành đứng lên, quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn hắn, sau đó mặt xám xịt bỏ đi.

“Công tử, đợi ta với.”

Hai gia đình thấy chủ tử đi rồi, cũng không giả vờ bị thương nữa. Đứng lên, chạy đuổi theo.

Mấy người rời đi, người chung quanh cũng tản ra.

Nam tử đi đến trước mặt Dạ Đế Na, Nha nhi, nhẹ nhàng hỏi: “Hai vị cô nương không có việc gì chứ?”

“Đa tạ công tử đã cứu tiểu thư nhà ta cùng nô tỳ.” Nha nhi lắc đầu, cúi người với nam tử.

“Không cần khách khí.” Nam tử lắc đầu, ánh mắt thâm thúy chạm vào ánh mắt của Dạ Đế Na, thấy nàng mặt cười đỏ bừng, ánh mắt né tránh. Lúc này trong lòng khẽ cười, không nghĩ tới vị tiểu thư này lại dễ thẹn thùng như thế, nhưng thấy nàng lại là một cô nương đáng yêu tinh khiết.

“Hai vị cô nương ở đâu? Có không cần tại hạ đưa nhị vị hồi phủ hay không?”

“Đa tạ ý tốt của công tử, chúng ta ở ngay gần đây, không nên làm phiền công tử.” Thân phận của các nàng cũng không thể tùy ý nói cho người lạ biết.

“Vậy hai vị cô nương trên đường cẩn thận, tại hạ có việc đi trước.” Nam tử chấp tay chào, xoay người rời đi.

“Công tử xin dừng bước.” Dạ Đế Na vẫn thẹn thùng không nói nên lời thấy hắn phải rời đi, trong lòng đột nhiên có chút lo lắng, bỗng nhiên thốt ra lời. Chính là lúc mở miệng, khuôn mặt nóng bỏng như bị lửa đốt.

“Tiểu thư có việc gì sao?” Nam tử trở lại, nhướn mi nói.

“Công tử đã cứu chủ tớ hai người ta, mong rằng công tử lưu lại danh tính. Ngày khác, chúng ta sẽ báo đáp công tử.” Dạ Đế Na đỏ mặt nói.

Nam tử nhếch môi, buồn cười nhìn khuôn mặt bốc hơi nước kia.

“Tại hạ là Sở Ngự hằng.”

Dứt lời, thân ảnh nhanh nhẹn rời đi.

“Sở Ngự hằng.”

Dạ Đế Na nỉ non, đôi mắt sáng ngời si ngốc nhìn thân ảnh đã xa dần. Chỉ sợ trái tim này cũng theo hắn đi mất rồi.

103. Q.1 - Chương 104: Đêm Ghé Hoàng Cung

Đêm, vầng trăng tịch tịch lấp trong những đám mây. Bốn phía ảm đạm, gió đêm thổi nhẹ, cây cỏ lay động, rì rào, tựa như nơi quỷ mỵ thường lui tới.

Một thân ảnh màu lam lướt qua thủ vệ, võ nghệ cao cường, nhắm thẳng Hậu cung mà đi.

Phượng Nghi Cung, ngọn đèn ảm áp chiếu ánh ngược lên cửa sổ.

Trong phòng, rèm lụa trong suốt, chiếu ra thân ảnh Lãnh Loan Loan đang nằm trên chiếc giường ngà voi.

“Vù...”

Một tiếng cực nhỏ, hai thái giám gác đêm ngoài cửa ngã xuống. Cánh cửa mở ra, phát ra một tiếng “két” rất nhỏ.

Bóng dáng thon dài được chiếu rọi bởi ngọn đèn, bóng đổ dài xuống.

Hắn dùng cước bộ nhẹ nhất đi đến chiếc giường ngà voi, tay nhẹ nhàng xốc lên rèm giường, lộ ra dung nhan nhớ nhung đã lâu.

Khuôn mặt nho nhỏ dưới ngọn đèn mờ lung lộ ra ảm áp, đôi mắt hắc bạch phân minh nhắm lại, lông mi thon dài cong cong phảng phất như một bóng ma. Môi anh đào hé mở, phát ra tiếng thở đều đều. Vẻ mặt của nàng lúc ngủ ngọt ngào như thế, giống như một đứa trẻ không nhìn thấy lo lắng. Nhưng hắn biết, nàng không phải như vậy. Sau khi nàng tỉnh lại, dáng vẻ hồn nhiên này sẽ ngay lập tức biến mất, hầu như không còn gì lại cả.

Bàn tay chậm rãi vươn ra, giống như muốn giữa mãi nét yên lặng này. Nhẹ nhàng đưa tay đến, ngay trước khi chạm vào gương mặt ấy, đôi mắt sáng ngời bỗng nhiên mở ra, nhìn thẳng hắn.

Bàn tay cứng đờ, thật lâu không cử động.

Sau một lúc lâu, hắn mới thu hồi tay, làm bộ không có việc gì, nhưng lồng ngực phập phồng mãnh liệt lại bán đứng cảm xúc chân thật của hắn.

“Nàng tỉnh rồi?” Đôi mắt thâm thúy như màn đêm toát ra ánh sáng phức tạp, kỳ vọng nàng tỉnh lại, lại càng thêm thất vọng. Cơ thể mới cao đến thất lưng, nay nhìn thẳng hấn.

Lãnh Loan Loan không nói gì, nhìn nam nhân đã lâu không thấy này. Không ngờ tới lại gặp nhau trong hoàn cảnh này, càng không dự đoán được người ngày xưa đã phải chịu thiệt do mình cư nhiên thích mình. Là thích, tình cảm trong đôi mắt kia rõ ràng như thế, muốn nàng nhìn không được cũng khó.

“Sao ngươi lại tới đây?” Đã là hơn nửa đêm, nếu bị thị vệ phát hiện chắc chắn sẽ bị coi như thích khách. Nhưng thị vệ trong Hoàng cung nên tăng, cư nhiên có thể cho người ta tiến vào phòng của nàng.

Sao hấn lại đến đây?

Sở Ngự Hằng đứng nơi đó. Dưới ngọn đèn mờ lung, nàng không thấy rõ vẻ mặt của hấn. Hấn đã phải nên đến đây từ sớm rồi, chỉ hận mình đã đến chậm. Khi đã rõ tâm ý kia với nàng, một khắc đã phải đến, mà không phải trói buộc mình, bỏ qua.

Nhớ rõ thời khắc khi hấn nghe nói Lãnh Loan Loan trở thành mẫu nghi thiên hạ Hoàng hậu của Thiên Diệu hoàng triều, thế nào cũng không thể tin lỗi tai mình. Thậm chí lừa mình dối người cho rằng nàng chỉ là một bé gái chín tuổi sao lại có thể đi lên ngai vàng Hoàng hậu được cơ chứ, sao có thể thành mẫu nghi thiên hạ? Nhưng trong lòng lại phản bác, nàng không phải bé gái bình thường, sự khác biệt của nàng giống như một khối bảo thạch đã hấp dẫn mình, sao lại không thể hấp dẫn được người khác chứ? Không quên được lần đầu tiên bước vào Hoàng cung, mạch nước ngầm giữa nàng và Hoàng đế cao cao tại thượng kia đã bắt đầu sóng sánh, cuối cùng sau khi yến tiệc mừng sinh thần Hoàng thái hậu kết thúc, Hoàng đế còn giữ nàng lại hai người trò chuyện với nhau, hướng chi Hoàng đế nhìn là thấy là người không để thế tục lễ giáo trong đầu, lập nàng làm Hậu, hóa ra hấn thực sự làm vậy...

Không biết lúc ở nhà hấn đã ngạc nhiên mơ màng bao lâu, cuối cùng mẫu thân đại nhân thấy vậy mà chường mắt, một cước đá hấn ra khỏi cửa, bảo hấn mốc meo thì đứng xa xa một chút, đứng làm nhiệt độ trong nhà uể oải theo.

Hấn không muốn tin, nhưng không muốn thỏa hiệp dễ dàng. Ban đầu, hấn chỉ nghĩ đi đến Diệu thành. Đến Diệu thành rồi, lời đồn về chín tuổi tiểu Hoàng hậu quá nhiều, về sự thông tuệ, bác học của nàng, về sự lãnh lệ của nàng. Còn có bao câu chuyện về sự sủng ái đến không thể tin nổi của Hoàng đế cao cao tại thượng với nàng.

Những lời đồn dường như đã xé rách hi vọng hấn hữu trong lòng hấn, khi hấn cứu được đôi chủ tớ kia. Đến Tướng quân phủ, có lẽ sẽ giải tìm được đáp án. Lãnh Bùi Viễn không có nhà, là Lãnh Nguyệt Nhi gặp hấn. Cô gái kia đang đắm chìm trong tình yêu, toàn thân đều phát ra cảm giác ngọt ngào, hoàn toàn mất vẻ ghen ghét đố kỵ, cũng không có sầu lo trước kia. Cả người tươi đẹp động lòng người, đáng vẻ ngọt ngào lại làm hấn cảm thấy đau lòng.

Lãnh Nguyệt Nhi cũng không biết tình cảm của Sở Ngự Hằng với Lãnh Loan Loan, chỉ coi hấn như bạn bè bình thường của Loan Loan. Nàng chỉ kể lại mọi chuyện trước sau cho hấn, càng không để ý đến thần sắc dần dần ảm đạm.

Mang theo trái tim mất mát nặng nề, Sở Ngự Hằng cáo biệt Lãnh Nguyệt Nhi. Rồi Lãnh phủ, bên ngoài đã một mảnh tối đen, tựa như trái tim đã rơi đến đáy cốc, không còn có ánh sáng. Ngẩng đầu nhìn về hướng Hoàng cung, nhưng vẫn chìm trong bóng đêm như cũ. Gió lạnh quất vào mặt, hoa cỏ lay động, giống như một con quỷ mặt mũi hung tợn, đang giương nanh múa vuốt trong đêm tối cuồng phong...

Giọng nói kia không ngừng kêu gào trong tai hấn, hấn muốn gặp Loan Loan. Lập tức, lập tức, muốn gặp nàng!.

Ngẩng đầu, trong đôi mắt thâm thúy không kềm chế được ánh hào quang nhìn người trên giường. Bởi vì suy nghĩ mãnh liệt trong lòng, cho nên hiện tại hấn ở đây. Nhìn thấy nàng, tất cả của nàng dường như đã vượt quá tưởng tượng của mình. Không hề ủy khuất, không hề thống khổ. Hấn sớm biết, có lẽ những nữ tử khác nếu sống trong vòng tường cao này chỉ là lãng phí thanh xuân, nhưng là nàng, tiểu ma nữ, sao có thể để mình chịu ủy khuất như người thường? Nàng vẫn lãnh lệ như cũ, chỉ khác là, khuôn mặt trẻ con kia đã bắt đầu hiện ra thần thái thanh xuân của một cô gái...

Thần thái của nàng là vì ai? Vì Hoàng đế cao cao tại thượng kia sao?

Lòng hần đau, nhưng đôi mắt không biết nói cũng đã bán đứng cảm xúc này.

Lãnh Loan Loan mím môi, ngồi dậy, thần nhiên nhìn hần. Nàng không phải người bác ái, cũng không phải người hay ảo tưởng, cũng không hy vọng những mỹ nam tử đều vì nàng mà khuynh đảo. Nhưng vì sao luôn làm trái tim hần bị thương? Đau nhiều không bằng đau ít, có lẽ nàng nên nói rõ. Không thể để cứ ám muội mãi, cuối cùng hỏng hết, ngay cả làm bạn bè cũng không thể nữa.

Hai người không nói gì, khiến không khí im lặng đáng sợ. Dường như nếu ai nói, sẽ đánh vỡ thứ gì đó trong lòng.

“Không ngờ nàng sẽ làm Hoàng hậu?”

Cuối cùng thì Sở Ngự Hằng đã mở miệng, môi mấp máy, tựa như có chút khó khăn. Nữ oa lãnh lệ, không sợ trời không sợ đất cũng sẽ đi vào chiếc lồng sắt hoa lệ này, hần không tin nàng chỉ vì hôn sự của Lãnh Nguyệt Nhi cùng Tô Triền, nàng không phải là người dễ thỏa hiệp như vậy.

“Ở bên ngoài rất nhàm chán.” Câu của Lãnh Loan Loan quả thực đã giải đáp nghi hoặc của hần, chỉ là không nghĩ tới là một câu nhàm chán, hần lại bỏ lỡ.

“Nàng đi theo ta, chúng ta cùng nhau chu du thiên hạ, tuyệt không nhàm chán.” Đôi mắt thâm thúy có chút nóng bỏng nhìn nàng, nếu chỉ do nhàm chán, hần sẽ mang nàng đi chu du thiên hạ, không để nàng nhàm chán nữa.

Lãnh Loan Loan nhú mi, xem ra hần không hiểu ý của mình.

“Ta không đi, ít nhất là hiện tại.” Nếu phải đi, có lẽ là lúc mình đã chán ngấy, có lẽ là lúc Hiên Viên Dạ phá hỏng quy củ của nàng. Còn hiện tại nàng không muốn rời đi, không muốn rời khỏi nam nhân kia. Nàng không phải người mù, cũng không phải kẻ điếc. Hần sùng ái, hần nhu tình, đều đã lưu lại trong lòng nàng. Không thể không nói, nàng kỳ thật đã muốn thích nam nhân kia.

“Vì sao?” Sở Ngự Hằng khó hiểu.

“Người thích ta sao?” Lãnh Loan Loan đột nhiên hỏi.

Sở Ngự Hằng ngẩn ra, lại khẳng định gật đầu. “Đúng vậy, ta thích nàng, không biết từ khi nào, thân ảnh nho nhỏ của nàng đã khắc sâu vào tâm trí ta...”

“Ta không thích người.” Lời của Lãnh Loan Loan cắt đứt giọng nói của Sở Ngự Hằng, không muốn hần lún quá sâu.

Không khí giống như bị đọng lại, ngọn đèn ảm đạm.

104. Q.1 - Chương 105: Nàng Là Của Trẫm

“Ta không thích người.”

Một câu, lại nhốt hần vào hầm băng.

Tứ chi cứng ngắc, giống như không còn cảm giác. Trong đầu, những lời này lặp đi lặp lại, mỗi một lần càng làm thần kinh hần thêm đau đớn. Ánh mắt như sao đã mất đi thần thái, ảm đạm không còn chút ánh sáng. Thiếu niên mình chủ từng phóng khoáng không ai kiềm chế được, thời khắc này lại chưa xót đến vậy, hương vị thật khó chịu. Đây là báo ứng sao? Bởi vì hần từng giẫm lên tâm tư của các nữ tử khác, cho nên ông trời muốn trừng phạt hần...

“Vùù...”

Ngoài phòng đột nhiên nổi lên cơn gió mãnh liệt, cửa sổ bị gió đập vào liền mở ra, đập vào tường, phát ra âm thanh chói tai. Trong phòng còn đọng lại không khí bị đóng băng, như trái tim hần bị xé rách, thân thể cứng ngắc bắt đầu có tri giác. Đau đớn một chút, dọc theo trái tim đã vỡ tan chạy dọc cơ thể, đến nỗi đau đến không còn cảm giác.

“Vì sao?”

Như cục diện đáng buồn, đôi mắt bình tĩnh nhìn Lãnh Loan Loan, vì sao không thích hẳn? Hẳn có điểm nào không tốt? Nếu trách hẳn trước kia hay lưu luyến trò chơi nhân gian, hẳn sẽ sửa, ít nhất thì từ khi hiểu được tâm ý thật, hẳn đã muốn còn giao thiệp với những hoa cỏ đây, dù có gặp cũng không có gì. Vì sao phải phá nát hi vọng của hẳn? Không phải nhàm chán sao? Nắm tay nhau, tiểu ngạo giang hồ, như vậy không phải tốt lắm sao? Vì sao? Vì sao? ...

Trong đầu tràn đầy bế tắc, hẳn không rõ, càng không rõ, càng không cam lòng, rốt cục mình đã thua ở điểm nào?

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, đôi mắt hắc bạch phân minh bình tĩnh như nước, nỗi đau của nam tử trước mắt, nàng tất nhiên sáng tỏ. Càng bình tĩnh, lại càng làm cho nàng có tội cảm rất sâu. Ta không giết người, nhưng người lại vì ta mà chết. Tuy rằng hẳn có quyền thích mình, mình cũng có quyền từ chối hẳn. Nhưng trải qua khoảng thời gian, ở chung với Hiên Viên Dạ, nàng đã từng bước lý giải tình yêu vì sao như vậy? Không yêu hẳn, cũng không muốn làm hẳn thương tổn. Nhưng cự tuyệt hẳn, cũng là vì không yêu hẳn. Mọi anh đào mở ra, thản nhiên mở miệng:

“Ta đã có người trong lòng.” Nam nhân kia, khí phách, bề ngoài, thô bạo, hẳn sở hữu tính tình giống mình. Không để người khác cự tuyệt, không để người khác kiêu ngạo, nhưng mà đối với nàng, hẳn đã có lúc vô cùng ôn nhu, sự dung túng không cách nào hình dung được, sủng nàng đến nỗi càng ngày càng tệ, thậm chí có lúc nguy đến giang sơn xã tắc, hẳn cũng không chối từ. Sủng ái không chút đạo lý như vậy lại làm cho nàng có cảm giác được hưởng sự dịu dàng chưa từng có, ấm áp khi được yêu. Cũng không nói gì, nhưng không thể không thừa nhận mình là thật sự thích hẳn, thậm chí là yêu.

“Là ai?” Hẳn mở miệng, có chút không cam lòng hỏi. Không đợi nàng trả lời, về sau lại tự giấu nói, “Mặc kệ là ai, cũng không phải là ta...”

“Không phải người nên biết là ai sao?” Đáy mắt hẳn rõ ràng đã có dấu hiệu sáng tỏ, cũng không muốn đối mặt. Như vậy chỉ làm cho hẳn càng khổ, tình yêu chưa bao giờ là chuyện dễ dàng cả, cho nên lúc trước nàng mới không cần nó. Tình yêu cũng là món đồ chơi tốt, chẳng qua nó vĩnh viễn được người đời yêu thích.

“Hoàng đế?” Sở Ngự Hằng bị nàng nói vậy, tuần nhan thất sắc, mất đi vẻ hăng hái. Quả nhiên, là Hoàng đế. Hoàng đế khi ở Duyệt Hương Các, vừa xuất hiện đã hấp dẫn ánh mắt hoa khôi, khiến hẳn không còn mặt mũi. Hoàng đế hiện tại lại đoạt đi người hẳn yêu, cuộc đời này, bọn họ nhất định là kẻ địch rồi.

“Đúng.” Lãnh Loan Loan gật đầu, thản nhiên thừa nhận.

“Hẳn có cái gì tốt?” Sở Ngự Hằng không phục, mở mắt thật lớn. “Hẳn tuy là Hoàng đế, quyền thế ngang trời, nhưng hẳn có tam cung lục viện, nữ tử người người dung mạo khuynh thành. Nàng cho là hẳn sẽ vẫn sủng nàng sao? Không, hiện tại hẳn chỉ là chưa từng gặp một nữ oa như nàng, nên sinh tò mò, cho nên mới ngoan ngoãn phục tùng nàng. Một khi hẳn chán, nàng sẽ chẳng là gì nữa, chỉ có thể đánh mất thanh xuân ở nơi thâm cung đại viện này...” Bao ví dụ về cảnh ‘hồng nhan chưa già, quân ân đã đoạn’ còn thiếu sao?

“Theo ta đi, cùng ta tiểu ngạo giang hồ, làm một đôi thần tiên quyến lữ. Chẳng phải tốt hơn sao? Vì sao phải tự trói buộc mình trong cái lồng sắt hoa lệ này?”

“Nàng sẽ không theo người đi.” Một giọng nói khí phách lãnh lệ truyền vào.

“Nàng là của Trẫm.”

Hai người cùng quay đầu, đã thấy Hiên Viên Dạ cất bước tiến vào. Thân mặc long bào theo động tác của hẳn, áo bào lắc lư. Mái tóc tung bay, tuần mỹ vô trù, nhưng khuôn mặt lại mang vẻ giận dữ, ánh mắt thâm thúy giống như đã bị kết băng, khiến không khí trong phòng động lại.

Hiên Viên Dạ nhìn nam tử xông vào Phượng Nghi Cung, thân mặc trường bào xanh ngọc, phong thần tuấn lãng, hơn nữa dường như có vài phần quen mắt.

“Người là ai? To gan! Nửa đêm dám xông vào Hoàng cung? Còn dám xông vào tam cung của Hoàng hậu?” Vừa rồi hẳn ở Ngự Thư Phòng làm xong công chuyện, Hứa công công hỏi hẳn có muốn về Dưỡng Tâm điện nghỉ ngơi hay không, trong đầu hẳn lại hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của Loan Loan, liền quyết định đến

Phượng Nghi Cung. Ở bên ngoài rồi mới biết phát hiện có điều không đúng. Hai thái giám đứng thẳng tắp, ánh mắt không chớp, thấy hấn đến cũng không thông báo. Cản lại giọng nói của Hứa Mậu, hấn tiến lên, mới biết hai thái giám cánh đã bị điểm huyết Trong lòng kinh hoảng, sợ Loan Loan gặp chuyện không may. Lại nghe thấy một nam tử đang cổ động Hoàng hậu cùng hấn bỏ đi, thật sự là rất thật giận!

“Ta là Sở Ngự Hằng.”

Sở Ngự Hằng với Hiên Viên Dạ vốn còn chút khúc mắc, hiện tại thấy, hai mắt đỏ lên, hận không thể cùng hấn rút kiếm đấu một trận. Nhưng nay lại ánh mắt yên lặng nhìn hấn, đáy mắt lóe ra hận ý. Điều là tại nam nhân này, nếu không phải hấn, Loan Loan có thể thích mình.

“Sở Ngự Hằng?” Hiên Viên Dạ nhíu mày, a, không phải là Vô Lâm minh chủ sao?. “Người ban đêm xông vào Hoàng cung chính là muốn mang Hoàng hậu của Trẫm đi sao?” Ánh mắt nhìn sang Lãnh Loan Loan, thấy nàng vẻ mặt bình tĩnh, liền thấy trong lòng không có cách nào thả lỏng. Đối với Loan Loan, hấn cảm thấy không thể nắm lấy, thái độ của nàng luôn như gần như xa như vậy, nàng có thể sẽ đi với hấn không?

“Cái gì mà Hoàng hậu của người?” Sở Ngự Hằng không cam lòng, mím chặt môi. Coi như phải áp chế tức giận trong lòng, thật lâu sau mới mở miệng. “Người bắt quá là ý vào thân phận Hoàng đế thôi, ta mới là người quen Loan Loan đầu tiên.”

“Hừ, quả nhiên đủ can đảm.” Hiên Viên Dạ lạnh lùng nói, “Người thích Loan Loan.”

“Tất nhiên.” Nếu có mắt thì có thể nhìn ra.

“Chỉ sợ là đơn phương yêu thôi.” Loan Loan nhất định không thích hấn, nếu thích, nàng sẽ không tiến cung làm Hoàng hậu của mình.

“Người...” Sở Ngự Hằng bị đụng đến chỗ đau, hai mắt toát ra lửa, đưa tay tới eo, rút ra nhuyễn kiếm đâm tới Hiên Viên Dạ.

Hiên Viên Dạ lắc mình một cái, tránh thoát khỏi kiếm của hấn.

“To gan, cứ nhiên dám ám sát trẫm.” Mi mắt trầm xuống, đôi tay bỏ tới Sở Ngự Hằng.

‘Bốp bốp ỳnh ỳnh’, hai thân ảnh như giao long mãi mê đánh đấu, một vàng một xanh, kiếm tạo nên những cơn lốc.

Lãnh Loan Loan ngồi ở mép giường, gác chân nhìn hai người đấu qua đấu lại trong phòng, cũng không ngăn cản, càng không lo lắng. Hai người đều là cao thủ, giống như đang xem đấu võ hiệp.

“Rầm”

Hứa Mậu nghe thấy động tĩnh bên trong, sợ tới mức lao cửa ừa vào. Thấy hai người, thiếu chút nữa kêu to có thích khách.

Lãnh Loan Loan tự nhiên không cho hấn cơ hội ấy, trong nháy mắt điểm huyết hấn. Hứa Mậu chảy mồ hôi lạnh, không rõ vì sao Hoàng hậu lại điểm huyết mình. Chỉ có thể lo lắng nhìn Hiên Viên Dạ, sợ hấn bị thương.

Sau thời gian một nén hương, phòng khuê hoa lệ trở nên bừa bãi. Lãnh Loan Loan xem ra cũng đã nhìn đủ, rốt cục lên tiếng:

“Dừng lại.”

Hai chữ lạnh lùng, giống như không có độ ấm. Hai người vốn đang kịch liệt đánh nhau bỗng cứng đờ, cuối cùng rơi xuống.

“Tổn thất nơi này, các người đền như thế nào?”

105. Q.1 - Chương 106: Nam Nhân, Ta Yêu Người!

“Tổn thất nơi này, các người đền như thế nào?”

Thần nhiên một câu, lại làm hai nam tử xấu hổ.

Đưa mắt nhìn, cái bàn bị vỡ thành nhiều mảnh, bình vỡ chén tan, tấm rèm bị xé tả tơi, như hoa tuyết tung bay ở trong phòng. Tóm lại, vô cùng bừa bãi!

Hai đại nam nhân, một người tay còn nắm kiếm, một người tay không dùng chưởng. Hai ánh mắt thâm thúy nhìn trái nhìn phải cũng không dám nhìn thẳng vào Lãnh Loan Loan. Một khi ánh mắt hai người gặp nhau, đều hừ lạnh một tiếng rồi nhanh chóng tách ra.

Hứa Mậu đứng ở cạnh cửa, chỉ cảm thấy mồ hôi chảy dọc theo trán. Trận này nhìn sao cũng thấy giống như hai đứa trẻ đang gặp rắc rối, khiến các vị đại nhân tức giận la mắng? Tuy rằng Hoàng thượng cùng lam bào nam tử kia đều thân cao chín thước, nhưng lại bị Hoàng hậu nhỏ nhỏ hù dọa, thật sự làm người ta muốn bật cười. Nhưng hẩn hiện tại không cười nổi, bị điểm huyết mất rồi.

Vàng trắng không biết qua bao lâu đã lên đến ngọn cây, ánh trắng sáng tỏ từ cửa sổ rộng mở tràn vào, để lại một quang vàng óng ánh, chiếu căn phòng sáng ngời.

Một tiểu nữ oa, hai đại nam tử. Không khí có chút kỳ quái.

“Vù...”

Lãnh Loan Loan trong nháy mắt giải khai huyết đạo cho Hứa Mậu, tuy nhiên, hiện tại hẩn cũng không dám tùy ý hô to hô nhỏ. Chỉ có thể cúi đầu, đứng ở một bên, đợi chủ tử phân phó.

Lãnh Loan Loan đảo mắt qua hẩn, còn quay sang nhìn Sở Ngự Hằng cùng Hiên Viên Dạ hai người chân tay luống cuống. Đột nhiên nhếch môi, nhin không được mỉm cười. Hai người này một là Võ lâm minh chủ tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, cuồng tứ không kềm chế được; một người là Thiên Diệu Hoàng đế, thô bạo độc tôn, giờ phút này lại như hai hài đồng đang chà tay vào nhau, chờ khẩu lệnh của nàng.

“Hứa công công, người phái người đến sửa sang lại căn phòng này. Nhưng nhớ kỹ không được để người dưới nói lung tung.” Lạnh lùng liếc nhìn Hứa Mậu, cảnh cáo hẩn. Sở Ngự Hằng tự tiện xông vào Hoàng cung đã là tử tội, hiện tại lại động thủ với Hoàng đế, chịu tội ngập trời.

“Dạ.” Hứa Mậu cúi đầu đáp, “Nhưng còn hẩn...?” nhìn Sở Ngự Hằng, nam nhân này rõ ràng tự tiện xông vào Hoàng cung, lại động thủ với Hoàng thượng. Chẳng lẽ bỏ qua như vậy?

“Bản cung nghĩ người cũng thông minh.” Thoáng nhìn qua hẩn, nhưng xem ra còn chưa đủ.

“Dạ, nô tài cáo lui.”

Hứa Mậu vừa nghe giọng nói lạnh như băng của Lãnh Loan Loan, trong lòng biết Hoàng hậu tức giận, lại nhìn Hoàng thượng chẳng hơn mình là bao, nào dám nhiều lời nữa. Nhanh chóng lui xuống, aizzz, mình thật sự là hồ đồ rồi. Hoàng thượng ở trước mặt Hoàng hậu, chỉ lời của Hoàng hậu nói mới tính.

“Kết...”

Cánh cửa được khép lại, sau đó, phòng một trận yên lặng.

Cơn gió đêm thổi vào, tay áo tung bay, rèm phòng, màn giường lay động, có một hương vị khác lạ.

“Loan Loan, nàng tức giận sao?” Hiên Viên Dạ cười, cẩn thận hỏi Lãnh Loan Loan. Chẳng còn một chút lãnh ngạo, độc tôn như đối với người bên ngoài, hoàn toàn là khẩu khí lấy lòng.

Sở Ngự Hằng cũng thật cẩn thận nhìn Lãnh Loan Loan, quả thấy nàng cười lạnh, hai má như sinh băng bàn, hàn khí ứa ra.

“Ta tức giận cái gì?” Lãnh Loan Loan cười nhạo, “Hai vị không phải rất tài giỏi sao? Một người là vua của một nước, một người là Võ Lâm minh chủ, còn có thể để ý cảm giác của một đứa bé như ta sao?” Đánh nhau thoải mái rồi, võ nghệ cao quá nhỉ?. Hừ.

“Loan Loan...”

“Loan...”

Hai người trăm miệng một lời, sau đó đồng thời trừng mắt nhìn đối phương.

“Ai cho người gọi như vậy? Loan Loan là Hoàng hậu của Trẫm, dân thường như người phải gọi nàng là Hoàng hậu.” Hiên Viên Dạ nhíu mày, lạnh lùng trừng mắt nhìn Sở Ngự Hằng. Tuy rằng đã trải qua một phen đánh nhau, hắn là rất bội phục võ công và lá gan của nam nhân này. Nhưng hắn cũng không quên chính người kia muốn bắt cóc Loan Loan, hừ, nằm mơ.

“Người nói không gọi thì ta sẽ không gọi sao? Ta càng muốn gọi đó, Loan Loan, Loan Loan, Loan Loan...”

Sở Ngự Hằng ngắc đầu, trừng mắt nhìn Hiên Viên Dạ, giống như một đứa trẻ không chịu khuất phục, xướng lên tên Lãnh Loan Loan.

“Người!!!”

Nghe thấy hắn dùng ngữ khí vô cùng thân thiết như vậy gọi thê tử của mình, Hiên Viên Dạ lửa giận phừng phừng. Hắn siết chặt tay, hận không thể lại cùng Sở Ngự Hằng đấu một phen.

Lãnh Loan Loan nhìn hai nam tử đỉnh thiên lập địa giống như hai đứa trẻ tranh chấp nhau vì một cái kẹo, còn thiếu chút nữa không nằm ăn vạ trên đất, nàng liền tức giận trừng mắt nhìn hai người, lạnh lùng nói.

“Đủ rồi.” Gọi hồn à?

Giống như một chỉ thị, hai người nghe thấy lời của Lãnh Loan Loan lại dừng lại hành động ngay thơ. Một trái một phải đứng yên.

“Ngự Hằng.” Lãnh Loan Loan gọi Sở Ngự Hằng, tình cảm của hắn, mình cảm kích, nhưng không thể nhận.

“Lần đầu tiên nàng gọi tên ta.” Một câu ‘Ngự Hằng’ của Lãnh Loan Loan khiến Sở Ngự Hằng kích động nhìn nàng, “Đây là lần đầu tiên nàng gọi tên ta.” Cho tới bây giờ nàng luôn đứng dưng với hắn, chưa từng gọi mình, hôm nay gọi tên của hắn, sao hắn có thể nào không kích động?

“Cái gì? Nàng cứ nhiên gọi tên của hắn, nàng chưa từng gọi tên ta như thế.” Hiên Viên Dạ vừa nghe đã không vui, nàng luôn gọi hắn là ‘nam nhân’, ‘nam nhân’, chưa từng gọi tên mình một câu nào. Hiện tại lại trước mặt mình gọi tên của nam nhân này, đôi mắt giận dữ trừng mắt nhìn Sở Ngự Hằng.

“Câm miệng.” Lãnh Loan Loan trừng mắt nhìn Hiên Viên Dạ, nam nhân thô bạo độc tôn vì sao cố tình gây sự như thế, khiến nàng thêm phiền.

Hiên Viên Dạ hung hăng đưa một ánh mắt oan uổng về phía Sở Ngự Hằng, còn mình ngồi vào một bên không nói lời nào.

Lãnh Loan Loan nhìn thấy như thế, mặt mày cười nhẹ. Nam nhân hiểu chuyện như thế, vẫn tôn trọng mình.

“Ngự Hằng.” Nụ cười của Lãnh Loan Loan biến mất, khuôn mặt xinh đẹp lại một mảnh lạnh nhạt. Đôi mắt sáng ngời chiếu ra thân ảnh của hắn, chân thành nói:

“Ta thực cảm tạ cảm tình của người cho ta, nhưng chuyện tình cảm phải xuất phát từ hai bên. Ta hiện tại đã có người trong lòng, không thể lại đáp lại người. Người là một nam nhân tốt, tin rằng người sẽ có một tình cảm hoàn mỹ.”

Hiên Viên Dạ nghe thấy Lãnh Loan Loan nói có người trong lòng, trong lòng lập tức nhảy lên. Đôi mắt thâm thúy nhìn bọn họ, không nói được một lời, cũng rất cẩn thận lưu tâm cuộc nói chuyện của bọn họ. Khi nghe thấy Loan Loan cự tuyệt tình cảm của Sở Ngự Hằng, không nhịn được nhếch môi mỉm cười.

Sở Ngự Hằng siết chặt bàn tay, tuy rằng sớm hiểu ý tứ của nàng, nhưng vẫn khó chấp nhận, gương mặt tuấn mỹ như kết băng, lạnh lùng, chịu đựng đau đớn.

“Cùng ba ngàn nữ tử khác chung một trượng phu, nàng cũng không suy nghĩ sao?” Rốt cuộc là người nào làm sao? Vì sao lại như vậy?

Lãnh Loan Loan lạnh lùng, cũng rất thản nhiên nhìn hắn. Đôi mắt lóe ra ánh sáng kiên định, gần từng chữ:

“Ta sẽ không cùng ai chung tình yêu của ta, ta yêu nam nhân này.”

Đôi mắt hắc bạch phân minh nghiêng người nhìn Hiên Viên Dạ một bên đã bị lời của nàng làm cho kinh sợ hỏi:

“Nam nhân, ta yêu người, người có đồng ý giải tán Hậu cung hay không?” Ba ngàn con sông, người có bằng lòng chỉ mức một gáo hay không?

Hiên Viên Dạ mừng như điên, rốt cục hần đã nghe thấy Loan Loan nói yêu hần. Mặt mày mỉm cười, rực rỡ như ánh mặt trời. Đôi mắt thâm thúy nhìn nàng, nhu tình ngàn vạn.

“Vì nàng, giải tán hậu cung thì có sao?”

Ánh mắt si ngốc chạm nhau, một khắc càng khắc sâu trong lòng thứ gì đó đang chảy trong lòng nhau ...

Sở Ngự Hằng nhận thua, không thể không thừa nhận nam nhân này xứng đôi với Loan Loan.

Không muốn ở lại nhìn ánh mắt đăm đuối của hai người nữa, bóng dáng áo lam ấy lặng lẽ rời đi.

Lòng này, vỡ tan rồi...

106. Q.1 - Chương 107: Tiếng Đàn Nửa Đêm

Ánh trăng sáng tỏ, soi sáng vạn vật mông lung.

Một bóng người màu trắng từ Từ Ninh cung đi ra, gió đêm lay động, mái tóc tung bay. Trường bào màu trắng lay động, lá rụng tán loạn. Ánh mắt trong suốt như nước cũng giống như bị ánh trăng chiếu vào mông lung, làm người ta không thấy được cảm xúc thực nơi đáy mắt.

Bộ pháp vừa nhẹ vừa nặng, ánh mắt hướng về một phương xa xăm. Khi trước mắt chính là cung điện xa hoa với những mái cong lưu ly mái cong và hoa lá sum suê, hần vẫn kích động như cũ.

Nàng ở trong cung điện này, gần ngay trước mắt, lại không thể chạm tới. Lại như ánh trăng trên trời, ánh ngọc loá mắt, ai chẳng muốn với tay hái trăng, nhưng trăng vĩnh viễn chỉ có thể đậu nơi bầu trời, nhìn ngắm vạn vật thế gian...

Cước bộ đi đến nơi đó, lại dừng lại. Cơn gió đêm thổi tung những sợi tóc hỗn độn, che khuất đôi mắt. Khóe môi cong thành một nụ cười khổ, vậy thì như thế nào? Hiện tại còn có thể làm gì? Nàng đã là tiểu hoàng tẩu của mình, đây là chuyện không thể thay đổi. Nếu càng đặt trong lòng, chỉ càng làm tăng phiền não mà thôi.

Đứng đó một lúc lâu, cước bộ vô ý thức đi tới, không muốn tuân theo vòng quay vận mệnh.

Đó là một rừng trúc xanh biếc, trong rừng mơ hồ có thể thấy được một cung điện tinh xảo. Cơn gió cứ nhẹ thổi, lá trúc rung động, tựa như vô số người đang khe khẽ nói nhỏ, rì rào nên những âm thanh hỉ nộ ái ố.

Đôi giày màu trắng nạm vàng dẫm lên những chiếc lá rụng, âm thanh xèo xèo thoát ra từ dưới mặt đất. Ánh trăng xuyên qua từng tán lá, rơi đầy trên đất. Một mảnh mông lung, có cảm giác trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Hiên Viên Thiên bụng đầy tâm sự, hần bước đi nhưng không để ý hần đang đi tới nơi nào. Chỉ tới khi một tiếng đàn êm tai truyền đến, giống như đã phá vỡ mê thuật, hoảng hốt kéo tâm tư ảo não của hần quay về.

Sao ta lại ở đây?

Khi hần hoàn hồn, lại phát hiện mình đang ở trong rừng trúc, ánh trăng bàng bạc, ngoại trừ tiếng gió, bốn phía trong trẻo nhưng lạnh lùng. Ánh mắt nhìn theo nơi tiếng đàn phát ra, chỉ thấy một cung điện không lớn nhưng tinh xảo như ẩn như hiện trong rừng trúc, nơi cửa sổ lộ ra một ngọn đèn, tiếng đàn hần là phát ra từ trong gian phòng kia.

Bước chân vô thức đi theo tiếng đàn, qua rừng trúc, gian ngoài cung điện, một cánh cửa được khảm màu vàng và đá chu sắc, hai chữ ‘Trúc Uyển’ được khắc vào cửa, rồng bay phượng múa, thậm chí có một phen ý nhị.

Trong cung lại có một nơi thanh u như vậy, trong đôi mắt hiện lên một ý nhị tán thưởng. Hay cho hai tiếng ‘Trúc Uyển’, quả nhiên xứng với tên. Nhìn chằm chằm vào cánh cửa đang khép chặt, hần cúi đầu, bay vút qua, vào trong viện.

Trong viện có lầu các, có những hòn non bộ, có hương thơm của hoa cỏ. Nhưng vẫn như cũ, có những hàng trúc cao ngất, mỗi khi gió thổi, thân ảnh lắc lư, giống như chúng đang nhảy múa vậy. Trong viện cũng không thấy thái giám gác đêm, chỉ có ngọn đèn mông lung ở lầu hai và tiếng đàn êm ái truyền ra.

Lại phi thân lên, thân ảnh màu trắng dừng ở nóc nhà. Mái tóc tung bay, tay áo phát phới.

Hiên Viên Thiên ngồi xổm, lấy tay lôi ra một khối mái ngói. Đưa mắt nhìn vào trong phòng, một nữ tử thân mặc hồng y đang ngồi ở sau bàn. Chỉ thấy đôi tay ngọc nhẹ nhàng lướt qua huyền cầm, tiếng đàn êm tai liên tiếp ra...

Bên cạnh nàng, một tiểu cung nữ tay chống cằm, không chớp mắt nhìn nữ tử đánh đàn, si mê dáng vẻ như người say rượu.

Ngọn đèn mông lung, cảm giác ấm áp tràn ngập.

Tiếng đàn như nước chảy, trong ban đêm yên lặng vang lên tiếng uyển chuyển. Hiên Viên Thiên không biết vì sao mà thấy trong lòng dịu lại, phiền não như bất tri bất giác biến mất trong tiếng đàn...

“Cách...”

Một phút bất cẩn, bàn tay hấn đụng phải miếng ngói vừa lật lên kia, phát ra tiếng vang, quấy nhiễu hai người trong phòng.

Tiếng đàn đột nhiên dừng lại, hai nữ tử có chút kinh hoảng ngẩng đầu nhìn nóc nhà.

“Ai ở trên vậy?”

Cung nữ đứng lên, bảo vệ nữ tử đánh đàn ở sau người.

“Rốt cuộc là ai? Cứ nhiên dám xông vào hậu cung, nếu không bước ra, ta sẽ gọi người.” Trúc Uyển chưa từng có người ngoài tiến vào, sao hôm nay lại có tiếng vang dị thường?

Hiên Viên Thiên thấy mình đã hai người quấy nhiễu, mím môi lại. Vốn định không tiếng động rời đi, nhưng cung nữ kia sẽ gọi người. Xem ra, đành phải hiện thân.

Một cái nhún chân, thân ảnh bay vút xuống, xốc cửa sổ lên, nhảy vào cửa sổ lầu hai.

Nữ tử đánh đàn cùng cung nữ ngẩn ra, hai mắt nhìn người tới đến nỗi quên phản ứng. Không nghĩ tới người tới không phải Hắc y nhân, mà y thân mặc bạch y quang minh chính đại dễ gây chú ý. Nhưng nhìn theo chất liệu quần áo của hắn, cùng với dung mạo thanh dật tuấn mỹ, thoát nhìn giống công tử nhà đại gia hơn. Quan trọng hơn là, nữ tử đánh đàn cảm thấy nam tử nhìn rất quen mắt, giống như từng gặp qua ở đâu đó?

“Người là ai? Tại sao ban đêm lại xông vào khuê phòng của nương nương chúng ta?”

Cung nữ tuy rằng bị dung mạo tuấn mỹ cùng khí chất xuất trần của Hiên Viên Thiên khiến trái tim loạn nhịp, nhưng không quên nhớ tới thân phận người tới không rõ, bằng hữu không rõ, che chở nữ tử đang khảy đàn, không dám qua loa.

Nương nương?

Hiên Viên Thiên nhíu mi, đánh giá nữ tử đánh đàn. Chỉ thấy nàng thân mặc hồng bào, dáng người nổi bật. Mi mục như họa, con mắt sáng lương thiện, môi hồng răng trắng, mặc dù không thể nói là khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng là mỹ nhân. Nàng là phi tử của hoàng huynh sao? Vì sao hắn chưa từng thấy? Đôi mắt như làn nước trong suốt, giống như không nhiễm một hạt bụi, hậu cung nữ tử không có khí chất như cô gái này.

Nữ tử đánh đàn bị Hiên Viên Thiên nhìn mà sinh ngượng ngùng, chỉ biết cúi đầu.

Cung nữ nhìn Hiên Viên Thiên chẳng những không nói lời nào, ngược lại đang đánh giá nương nương, trong lòng âm thầm phỉ nhổ, chẳng lẽ nam tử có này diện mạo như trich tiên chỉ là tô vàng nạm ngọc bên ngoài, bên trong thối rửa. Lại là một nam nhân có ý xấu với nương nương?

“Làm càn, cứ nhiên dám nhìn nương nương, xem ta móc mắt ngươi thế nào.” Hai tay xoa thắt lưng, hung hãn quát Hiên Viên Thiên.

“Liên nhi, không thể vô lý.”

Nữ tử đánh đàn thấy Hiên Viên Thiên là nhân tài bậc nhất, mặc dù y đánh giá mình, nhưng ánh mắt không tà dâm, ngược lại rất thản nhiên, thanh thoát, xem ra không giống người xấu. Mà cung nữ của mình lại hung hãn như thế, nàng không khỏi lên tiếng.

“Nương nương, người này nửa đêm xông vào Trúc Uyển, nhất định không có ý tốt.” Liên nhi vẫn không chịu nhượng bộ.

“Công tử, thật ngại quá, tỳ nữ ta không hiểu chuyện. Nhưng xin hỏi ngài đến Trúc Uyển có chuyện gì?”

“Là tại hạ thất lễ.” Hiên Viên Thiên chấp tay xin lỗi hai người, “Không biết nương nương phong hào là...?”

“Người cũng xem thường nương nương chúng ta sao?” Vừa nghe Hiên Viên Thiên hỏi phong hào của nữ tử đánh đàn, Liên nhi lại như một con mèo bị dẫm vào đuôi, giương nanh múa vuốt. Nếu không phải nương nương từ nhỏ thân mình nhu nhược, đêm đó vào cung lại phát bệnh, sao nàng lại không chiếm được ân sủng của Hoàng thượng, mà phải sống ở nơi trong trẻo nhưng lạnh lùng địa này cơ chứ?

“Tại hạ cũng không có ý này.” Hiên Viên Thiên kinh ngạc, không biết vì sao cung nữ lại có phản ứng kịch liệt như thế.

“Thật có lỗi, là tỳ nữ thất lễ.” Nữ tử lại ôn nhu xin lỗi Hiên Viên Thiên thay cung nữ, “Nô tì là tư chiêu nghi.”

(*chiêu nghi: một chức phẩm thấp của phi tần)

“Hóa ra là nhị tiểu thư của Binh bộ Thượng Thư.” Hiên Viên Thiên vừa nghe phong hào của nàng thì đã hiểu rõ, Binh bộ Thượng Thư Thu Tĩnh Thần, dưới gối có hai trai hai gái. Vị tư chiêu nghi này đúng nhị nữ Thu Tứ Dung của hần. Tục truyền nhị nữ này tính tình thiên chân lương thiện, dung mạo xinh đẹp động lòng người, nhưng từ nhỏ thể chất nhu nhược. Hai năm trước, Thái Hậu ngẫu nhiên nhìn thấy nàng, cảm thấy yêu thích, liền tuyên cho nàng tiến cung phụng dưỡng thánh giá. Nhưng sau khi vào cung Thu Tứ Dung luôn ốm yếu, không thể thị tẩm. Cuối cùng Hoàng huynh cho nàng sống yên ổn tĩnh dưỡng, nhưng sao mãi mà nàng vẫn ở nơi này.

“Ngài là Thiên vương điện hạ?”

Thu Tứ Dung cũng nhớ ra hai năm trước từng gặp qua Hiên Viên Thiên một lần, chính là lúc đó hần cực kỳ ôn hòa. Mà trước mắt hần đã có hơi th u buồn, hần xảy ra chuyện gì sao? Không hiểu, nàng đột nhiên suy nghĩ.

“Đúng vậy.” Hiên Viên Thiên đáp.

“Thiên vương xin thứ cho tội.” Liên nhi vừa nghe là Thiên vương gia, hoảng sợ, liền quỳ xuống.

“Đứng lên đi.” Hiên Viên Thiên thản nhiên nói, “Là bốn vương lỗ mãng, nghe thấy tiếng đàn bất tri bất giác xông vào. Hiện tại đêm đã khuya, thật sự không tiện, xin cáo từ.”

Dứt lời, thân ảnh lại như giao long, tiêu sái phi thân rời đi.

Thu Tứ Dung sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng gì, thân ảnh hần đã sớm biến mất. Đuổi tới bên cửa sổ, cũng không thấy gì nữa.

Gió đêm xuy phất, lá trúc rung động.

Không biết sao, trong lòng nàng cứ nhiên có chút buồn bã...

107. Q.1 - Chương 108: Ba Nam Nhân Say Rượu

Phượng Nghi Cung

Ngọn đèn đã tắt, cung điện lâm vào mảnh hắc ám.

Gió đêm nhẹ nhẹ, hắc bào nhẹ nhàng lay động, tựa như một bàn tay đang đàn một khúc than. Mặt nạ màu vàng sáng tỏ dưới ánh trăng, lóe ra hào quang, cặp mắt tím thâm thúy kia xẹt qua một đạo ánh sáng, rồi sau đó lại chìm trong bóng tối nó vốn có.

Ngừng bước, trong lòng nặng nề. Nàng không chỉ là chủ tử của một mình y? Có lẽ đã sớm đã không phải, y lại tự lừa mình dối người, cho rằng làm cái bóng của nàng thì sẽ có thể vĩnh viễn bảo vệ nàng. Nhưng y đã quên, nàng đã thành thân, có vị hôn phu của mình, vị hôn phu của nàng thậm chí còn là Thiên tử cao cao tại thượng, mà mình ngay cả làm một cái bóng của nàng cũng phải lựa chọn thời gian...

Thật sâu nhìn vào gian phòng kia, trở lại. Bóng người màu đen giống như khi đột nhiên xuất hiện, biến mất trong bóng đêm.

Ngoài cung, đường cái.

Một tửu quán đặt tại ngã tư đường trong ngõ nhỏ, bên ngoài tửu quán lộ hai ngọn đèn lồng. Ánh đèn mờ mờ lung linh chiếu sáng, thấy hai chữ đen viết rõ trên mặt đèn: Điều Ký.

Tửu quán không lớn, ít bụi bặm. Bàn bốn cạnh, ghế dài, trên bàn đặt ấm trà màu đen, xếp quanh có vài cái chén.

Ở phía quầy, chưởng quầy béo mập gầy gầy ngón tay thô béo ở bàn tính, ông ta đang tính nháp hôm nay. Một tiểu nhị vắt khăn trên cổ đứng ở một bên, ngáp ngủ.

“Tiểu nhị, mang rượu đến.”

Một nam tử đi vào cửa, quần áo cẩm bào màu lam, thân hình cao, khuôn mặt tuấn tú không có vẻ mặt gì, vừa tiến vào đã ngồi vào bàn bên cạnh.

Chưởng quầy thấy khách dáng vẻ lớn, dùng bàn tay lớn vỗ đầu tiểu nhị, kéo tiểu nhị đang ngồi chơi cờ với Chu công lại, trừng mắt khiến gã tỉnh táo hẳn.

“Còn không mau đi lấy rượu cho khách quan.” Chưởng quầy tức giận nói.

Tiểu nhị chạy nhanh đi lau mặt, đi đến chỗ lam bào nam tử.

“Khách quan, xin hỏi ngài cần gì?” Sắp đóng cửa rồi mà còn tới nữa, thật sự là đáng ghét. Bên ngoài tiểu nhị cười êm thấm, trong lòng lại nói thầm.

“Mang vài bầu rượu lên.” Nam tử lạnh lùng nói, hần cần rượu để đuổi những thứ không thoải mái trong lòng đi.

“Khách quan muốn rượu gì? Nữ Nhi Hồng, Trúc Vị Thanh, hay là Mai Tửu?”

“Ta muốn rượu nặng nhất.” Tốt nhất có thể lập tức uống rượu, như vậy có thể quên đi phiền não.

“Dạ, tiểu nhân mang lên cho khách quan.” Tiểu nhị thấy khách quan này đầy bụng tâm tư, lại là một người mượn rượu tiêu sầu đây.

Nam tử phát tay, lại lâm vào một mảnh trầm tĩnh.

“Khách quan, rượu tới rồi!” Một lát, tiểu nhị dùng khay bưng một bầu rượu đến.

“Khách quan, uống thông thả.” Tiểu nhị đặt rượu xuống, rời đi.

Sở Ngự Hằng mở bầu rượu ra, ngửa đầu uống một ngụm lớn. Vị rượu cay đắng đổ vào dạ dày, cảm giác nóng bừng tràn ra. Hần thiếu chút nữa bị sặc, ho khan vài tiếng. Chút ít rượu tràn ra, làm ướt vạt áo hần.

Chưởng quầy và tiểu nhị nhìn hần uống mạnh như vậy, đều nhin không được lắc lắc đầu.

Sở Ngự Hằng ngừng ho khan, dùng tay thô lỗ lau miệng, lại uống tiếp hai ngụm lớn nữa. Rượu ban đầu cay đắng rất khó chịu, dạ dày hần như sắp bốc cháy, hần vẫn không ngừng uống như cũ, nhưng vì sao rượu vào, lại không giải được ưu sầu, ngược lại lòng thêm đau vậy?

Một mình, hần lẳng lặng nốc rượu. Bên tai, tiếng bàn tính của chưởng quầy vang lên, rõ ràng. Nhưng không thể xua đi những lời nói vang lên trong đầu hần...

Loan Loan nói nàng không yêu mình, còn chúc mình sớm ngày tìm được chân ái, thậm chí trước mặt mình thẳng thắn bày tỏ tình yêu với Hiên Viên Dạ. Lòng này, rất đau, nàng sốt ruột muốn mình cách xa như vậy sao? Hay nàng căn bản rất ghét mình?

Hai mươi năm qua, chưa bao giờ đau lòng như hiện tại. Tất cả kiêu ngạo trước mặt nàng cũng không giá trị nhắc tới, thậm chí bị cự tuyệt vô tình. Biết rằng nàng không yêu ta, biết rằng không có cơ hội, vì sao vẫn cảm thấy không cam lòng, không muốn buông tay như cũ?

“Tiểu nhị, mang thêm một bầu rượu.” “Rằm”, hắn đặt bầu rượu hết nhãn lên bàn, la hét gọi tiểu nhị.

“Dạ, lập tức có ngay.” Tiểu nhị vội vàng chạy vào hầm rượu, lấy một bầu đặt trước mặt hắn.

Sở Ngự Hằng lại uống ừng ực, uống quá nhanh khiến hắn ho khan, còn không ngừng chảy ra nước mắt. Hành động như vậy hoàn toàn muốn tự ngược mình.

Chưởng quầy cùng tiểu nhị hai mặt nhìn nhau, có chút lo lắng, lát nữa khách quan này say rượu, có thể hóa điên hay không?

Nghe thấy cửa “kẹt” một tiếng, lại thêm một vị khách.

Người tới mặc áo bào trắng, y bào tung bay. Trên gương mặt khuôn mặt thanh dật tuấn mỹ không có biểu tình gì, thản nhiên tiêu sái ngồi một bên.

“Khách quan, ngài cần gì?” Tiểu nhị cẩn thận nghênh đón, cười hỏi. Trong lòng lại thầm than, hôm nay là có chuyện gì xảy ra vậy? Sao mà gã toàn thấy những công tử đẹp đẽ quý giá nhưng tâm trạng chán nản thế?

“Một bầu rượu.” Nam tử ma mặc áo bào trắng này là Thiên vương, hắn vốn đã nên về phủ, nhưng tới trước cửa phủ lại đi vòng vo một hồi. Trong lòng rối bời, đột nhiên không muốn trở lại tòa nhà im lặng tịch mịch kia. Dọc theo ngã tư đường, bất tri bất giác bước vào một tửu điểm thoang thoảng hương rượu trong ngõ nhỏ này.

“Dạ, lập tức sẽ có liền.” Tiểu nhị chạy đi, chốc lát sau liền bưng rượu tới. “Khách quan, rượu của ngài đây, mời uống thông thả.” Quả nhiên lại là một người mượn rượu tiêu sầu.

Hiên Viên Thiên cũng không nói lời nào, chỉ yên lặng cầm rượu mà uống. Ánh mắt chạm vào Sở Ngự Hằng đối diện, liền sưng sốt. Xem ra người muốn tự chuốc say mình đêm nay không chỉ có hắn.

Sở Ngự Hằng cũng thấy Hiên Viên Thiên, ảo não trong lòng, nghĩ rằng không bằng cùng hắn uống làm bạn. Vì thế liền cầm bầu rượu đi qua:

“Huynh đài, không ngại cho ta ngồi xuống chứ.”

Hiên Viên Thiên gật đầu, ý bảo hắn ngồi xuống.

Sở Ngự Hằng ngồi xuống, một người tu rượu, một người yên lặng uống rượu. Ai cũng không nói một câu, không khí rất bình tĩnh, lại lộ ra vẻ cổ quái.

Tiếng mở cửa lại vang lên, lại thêm một người một mình tiến vào. Hắn đeo một chiếc mặt nạ màu vàng, lộ ra đôi mắt tím thâm thúy.

Chưởng quầy, tiểu nhị bị hắn nhìn, đều có chút run run. Người này thật lạnh lùng, có phải là sát thủ hay không?

“Tiểu nhị, mang rượu lên.” Dạ Thần nhìn lướt qua bàn của Sở Ngự Hằng, đoạn lạnh lùng nói với tiểu nhị.

“Có ngay.” Tiểu nhị ngay chóng mang rượu lên, sau đó nhanh chóng rời đi.

“Huynh đài.” Sở Ngự Hằng xoay người nhìn Dạ Thần, “Khó có dịp chúng ta gặp nhau, không bằng cùng nhau ngồi đi.”

Dạ Thần nghĩ nghĩ, rồi đi qua.

Ba người làm thành hình tam giác, đánh giá lẫn nhau một lúc, liền tự yên lặng uống rượu.

“Các người nói xem, nữ nhân sao mà khó như vậy? Người yêu nàng thì nàng không cần, lại muốn cùng một đồng nữ nhân khác tranh một nam nhân?” Tuy rằng Hiên Viên Dạ nói sẽ vì Loan Loan mà giải trừ hậu cung, nhưng nói giải là giải được sao? Hậu cung ba ngàn là quy củ của Hoàng gia từ xưa tới nay, há có thể tùy tiện phá bỏ? Sở Ngự Hằng lại dốc một ngụm rượu, cảm giác nóng bỏng, trong lòng ngược lại lại thoải mái đi không ít.

Hiên Viên Thiên nhớ tới nữ oa lãnh lệ làm hấn đau lòng kia, con mắt thâm thúy ảm đạm, hấn không nói gì, chỉ yên lặng uống rượu.

“Muốn bên nàng, bảo vệ nàng, tưởng rằng lúc nào cũng có thể nhìn nàng, một lòng giúp nàng tiêu tan phiền não, đó là yêu sao?” Dạ Thần cũng vừa uống rượu vừa nói ra nghi hoặc trong lòng, y vốn cho rằng nàng sẽ mãi là chủ tử, nhưng vì sao hiện tại mình lại có nhiều suy nghĩ với nàng như vậy?

“Vô nghĩa.” Sở Ngự Hằng uống rượu nói lớn, “Lúc trước ta cũng giống huynh, mơ mơ màng màng. Nhưng sau này hiểu được, thì lại chậm mất rồi, nàng đã lập gia đình.” Đó chính là nỗi đau sâu nhất.

“Đúng, chậm mất rồi.” Đôi mắt tím tối sầm lại, sao hấn không biết chứ.

“Nào nào nào, uống rượu thôi. Không nói mấy chuyện phiền lòng này nữa.” Cảm thấy ba người đều là đồng bệnh tương liên, Sở Ngự Hằng cầm lấy bầu rượu giơ lên. Ba người chạm cốc, dốc ngược vào cổ họng.

Đêm đã muộn, ba người dần dần có men say. Mơ mơ màng màng la hét mê sảng, nhưng mà, ba người lại không biết người đã khiến ba người họ phải mượn rượu tiêu sầu vốn là cùng một người.

Cơn gió đêm thổi tới, ba người vốn được cho là tình địch nay lại cùng nhau uống rượu đến say mềm trong đêm trăng.

Chuyện này, có lẽ cũng là vận mệnh!

108. Q.1 - Chương 109: Chiến Thuật Tâm Lý

Người nhiều việc vui tinh thần thích!

Có được sự đáp lại tình yêu của Lãnh Loan Loan, quả thực khiến tâm tình Hiên Viên Dạ đạt đến điểm cao nhất. Con người luôn luôn thô bạo bất thường như hấn nay lại ngày ngày có một nụ cười ầm ập ngọt ngào trên khóe miệng. Gương mặt tuấn mỹ vô trù càng tuấn tú đến câu hồn người, trong đôi mắt thâm thúy lóe ra ánh sáng, giống như có vô số đốm sao rơi vào đó, khiến các phi tần, cung nữ nhìn hấn không mà thiếu chút nữa chảy nước miếng. Lãnh Loan Loan tức giận lườm nam nhân, trực tiếp đưa ra hai chữ: Yêu Nghiệt.

Hiên Viên Dạ nhướn mày kiểm, càng phát ra đắc ý. Yêu Nghiệt và Tiểu Yêu nữ vừa vận xứng đôi, không phải sao?

Lãnh Loan Loan không nói gì, nam tử này càng ngày càng vô sỉ! Nam nhân từng cả người tản ra khí thế thô bạo, duy ngã độc tôn rốt cuộc đã bị giấu đến đâu rồi?

Ngự Thư Phòng, một lớn một nhỏ trừng mắt nhìn nhau. Hiên Viên Dạ tự nhiên là ánh mắt mỉm cười, hấn không thể nói cho toàn bộ người trong thiên hạ biết tâm trạng hạnh phúc của hấn giờ phút này. Mà Lãnh Loan Loan trừng mắt, càng trừng, trừng, trừng!!!. Nam nhân này, hình như mỗi giây mỗi phút hấn đều nhìn chằm chằm nàng? Tuy rằng hấn sủng ái, dung túng là rất thoải mái, nhưng nàng cũng muốn đi chơi, mà không phải lúc nào cũng theo hấn kể cả lúc hấn đi làm công chuyện. Ở Ngự Thư Phòng vài ngày, sắp mốc meo rồi, nếu hiện tại gã nam nhân không hay ho kia dám nhiều lời, nàng xác định sẽ cho hấn đẹp mặt!

“Hoàng thượng...”

Đang nghĩ tới đâu, giọng nói lạnh lạnh của Hứa Mậu truyền đến. Xé rách bầu không khí như ngâm nước này, cũng vì thế chọc tới phiền toái.

“Kêu la cái gì?” Hiên Viên Dạ mắt kiên nhẫn nói, “Có chuyện gì?” Hiện tại chuyện gì cũng không bằng chuyện hấn cùng tiểu Hoàng hậu tiếp tục bồi dưỡng tình cảm. Nếu Hứa Mậu dám lấy một ít việc nhỏ đến làm phiền hấn, phải đánh ông ta mấy chục đại bản.

Cơn gió mùa hè tràn vào từ ngoài cửa sổ, mặt trời tháng năm đã rực rỡ đến chói mắt.

Hứa Mậu nghe thấy giọng nói mất kiên nhẫn của Hiên Viên Dạ, do dự đứng ở ngoài cửa. Tâm trạng nhiều ngày nay của Hoàng thượng không phải rất tốt sao? Sao mà hiện tại lại có điềm báo núi lửa bùng nổ thế này, hẳn có nên đi vào làm người hết giận hay không?

Lãnh Loan Loan liếc nhìn Hiên Viên Dạ một cái, nàng còn muốn tìm việc giải buồn. Đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, lạnh lùng nói: “Vào đi.”

Nghe thấy giọng nói Lãnh Loan Loan, Hứa Mậu đi vào.

“Tham kiến Hoàng thượng, nương nương.”

“Nói đi, có chuyện gì?” Hiên Viên Dạ đưa mắt sâu kín nhìn hắn, Hứa Mậu kìm lòng không được đánh cái rùng mình. Kỳ quái, rõ ràng thời tiết đang rất nóng, sao trong phòng lại lạnh thế này?

“Khởi bẩm bệ hạ, nương nương, vừa rồi Lâm thống lĩnh hồi báo đám sát thủ bị giam trong thiên lao, bắt luận dùng hình tra tấn như thế nào cũng không mở miệng khai.” Sự tình liên quan đến Bắc Bang, Dạ Liêu, việc này không thể khinh thường.

“Một đám phế vật.” Hiên Viên Dạ lạnh lùng nói, ngay cả vài tên sát thủ cũng không tra được, còn dùng những người này làm gì?

“Khoan đã... “

Lãnh Loan Loan chặn giọng Hiên Viên Dạ, đôi mắt hắc bạch phân minh sáng lên. A, sao mà mình lại quên đám Hắc y nhân kia được nhỉ? Dám làm loạn ở địa bàn của nàng, còn dám làm tướng quân lão cha của nàng bị thương, sao nàng có thể tha cho bọn chúng được chứ.

“Bản cung có cách khiến chúng khai, hơn nữa tuyệt không tra tấn.”

“A, Hoàng hậu có cách gì?” Hiên Viên Dạ nghiêng người nhìn Lãnh Loan Loan, cảm thấy hứng thú.

“Nhìn rồi chẳng phải sẽ biết sao.” Lãnh Loan Loan nói, đi ra ngoài.

“Trẫm muốn đi.”

Hiên Viên Dạ thấy nàng rời đi, cũng nhanh chóng đứng dậy, nói với Hứa Mậu, “Còn không mau bãi giá.”

Hứa Mậu vừa nghe, chạy ra ngoài cửa gọi thái giám nâng kiệu rồng.

Hiên Viên Dạ cùng Lãnh Loan Loan cùng ngồi trong kiệu rồng, hướng đến thiên lao. Ánh dương sáng bạc rơi trên hoa và cây cảnh, giống như khủ lên chúng một lớp áo lấp lánh.

Thiên lao

Rất nhiều thị vệ gác, âm lãnh không có một tia nhân khí.

“Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu giá lâm.”

Giọng nói lạnh lạnh vang lên ở nơi âm trầm này, thị vệ cả kinh, quỳ xuống:

“Tham kiến Hoàng thượng, nương nương.”

Cổ kiệu dừng trước cửa Thiên lao, Hiên Viên Dạ nắm Lãnh Loan Loan bước xuống. Bọn thái giám đều cúi đầu, chờ đợi phân phó.

“Các người lưu lại đi.”

Lãnh Loan Loan phất tay với thái giám, tổng quản Thiên lao dẫn hai người vào Thiên lao.

Thiên lao, những gian tù nối tiếp nhau, bởi vì bịt kín, nên dù bốn vách tường bên trong đều treo đèn, nhưng ngọn đèn u ám, càng tăng thêm mấy phần âm trầm.

Hiên Viên Dạ, Lãnh Loan Loan được tổng quản dẫn đến một gian phòng tận cùng bên trong. Đây ra cánh cửa vừa lớn vừa nặng, ‘két’ một tiếng, trong Thiên lao yên lặng vang lên một âm thanh chói tai. Mươi Hắc

y nhân đều bị cột vào những chiếc cọc gỗ, những sợi xích sắt lớn trói chặt người, y phục đã có vết máu loang lổ, mái tóc hỗn độn buông thõng, che khuất khuôn mặt.

Nghe thấy động tĩnh, mấy người đều ngẩng đầu, ánh mắt dừng ở Hiên Viên Dạ một thân hoàng bào và Lãnh Loan Loan nhỏ nhắn. Sợi tóc tùy ý buông thả, cách khom người khiến nàng trở nên lạnh như băng. Đáy mắt hận ý không chút nào che giấu, nếu không phải bị trói, tin rằng đám Hắc y nhân này sẽ xông lên xé rách họ. Là vì tiểu nữ oa này bắt được thủ lĩnh của bọn họ, lại đưa tới một đám Hắc y nhân khác bao vây, nếu không, tin rằng vào giờ phút này, kết cục của chúng sẽ không phải ở trong nhà lao lạnh như băng lao này.

Hiên Viên Dạ nhú mày, trừng mắt nhìn. Một đám người đáng chết, cư nhiên dám ngông cuồng nhìn chằm chằm Loan Loan như thế, quả thực không biết sống chết.

Lãnh Loan Loan ngửa đầu, ánh mắt bình tĩnh như nước, đi đến trước mặt một Hắc y nhân, nhìn chăm chú vào miệng vết thương còn chảy máu trên người hắn. Lấy qua một chiếc roi một bên, vung tay đánh không ngừng.

Hắc y nhân trừng mắt nhìn nàng, thân thể không kìm lòng được co rúm lại. Chớp mắt, làn roi vung ra, đau đón lan tràn. Nữ oa này quả thực là ma quỷ, Hắc y nhân đều không quên khoảnh khắc nàng ở giữa điện, mặt không đổi sắc chọc mù mắt lão đại, chặt tay hắn.

Hiên Viên Dạ được tổng quản bưng tới một chiếc ghế dựa, dựa lưng vào ghế tràn đầy hứng thú nhìn Lãnh Loan Loan. Không phải Loan Loan đã nói không cần tra tấn sao? Hiện tại nàng như vậy là muốn làm gì?

Không khí trong ngục giống như bị rút dần đi, Lãnh Loan Loan không nói một lời, chỉ có cây roi lúc ẩn lúc hiện. Thời gian từng chút một đi qua, dần dần, trong mắt Hắc y nhân đã bắt đầu toát ra thần sắc khủng hoảng. Gã nhìn chằm chằm nàng, ngay cả hô hấp cũng thật cạn kiệt.

Nữ oa này rốt cuộc muốn làm gì?

Bởi vì không đoán ra, bọn họ càng sợ hãi.

Ngay khi họ nghĩ mình sắp không thể hít thở, khủng hoảng mà chết, Lãnh Loan Loan lại quăng roi sang một bên, cây roi rơi vào bếp lò đổ rực. Từ trong lò phát ra tiếng roi bị thiêu đốt, khói toát ra.

Lãnh Loan Loan đi về bên người Hiên Viên Dạ, vẫy tay với quản ngục một bên.

Quản ngục liếc nhìn Hiên Viên Dạ, được sự cho phép của Hoàng đế, liền cẩn thận cúi người, nghe sự thì thầm của Lãnh Loan Loan, rồi trở đi.

“Két...”

Quản ngục rời đi, sau một lúc mang về mười mấy tên thị vệ.

Lãnh Loan Loan vung tay lên, mười mấy tên thị vệ đi đến trước mặt mười tên Hắc y nhân. Một đối một, bắt đầu hỏi bối cảnh của chúng, là ai sai họ ám sát đoàn sứ đến Thiên Diệu.

Hiên Viên Dạ một trận kinh ngạc, đây là cái mà Loan Loan gọi là biện pháp mà không cần dùng hình? Hắn căn bản không thấy có cái gì đặc biệt? Nhưng rất nhanh, hắn đã hiểu được. Mười mấy tên thị vệ hỏi đi hỏi lại Hắc y nhân những vấn đề giống nhau, như vô số tiếng o o của ong mật. Nửa canh giờ sau, một canh giờ sau, lại thêm nửa canh giờ, hai canh giờ giờ, vẫn không ngừng hỏi đi hỏi lại như cũ.

Hắc y nhân đầu tiên thì kiên trì cắn răng không đáp, nhưng tinh thần chúng giống như bị cào xé từ từ đến vô tận, vẻ mặt bắt đầu hoảng hốt, tòa thành vững vàng rốt cục đã có vết nứt.

Lãnh Loan Loan cũng không có tâm trạng theo chân chúng tiếp tục nghe, liền kéo Hiên Viên Dạ rời đi. Nhưng lại phản phó nếu thị vệ hết nước miếng, thay người khác tới hỏi.

Đến bữa tối, từ thiên lao truyền đến tin tức. Toàn bộ Hắc y nhân đã khai, bọn họ là sát thủ Hồ Khiếu phái đến, mục đích là muốn ám sát sứ thần Bắc Bang, Dạ Liêu, khơi mào chiến tranh giữa ba nước.

Hiên Viên Dạ bình tĩnh đại ngộ, thì ra đầu tiên là Lãnh Loan Loan làm cho Hắc y nhân cảm thấy không nắm được tình huống mà sinh khủng hoảng, lại lúc chúng khủng hoảng thì oanh tạc, khiến tinh thần chúng không thể tập trung, rốt cục đã hoảng hốt khai. Mà theo nàng nói, chiêu này tên là...

Chiến thuật tâm lý.

109. Q.1 - Chương 110: Hồ Khiếu Quốc, Nguy Rồi!

Đêm, rất tĩnh lặng. Vầng trăng lơ lửng từ tầng mây dày,朦胧 lung ngượng ngừng nở nụ cười. Gió, nhẹ nhàng lôi kéo hoa và cây nhảy múa, vô số ánh sao lấp lánh làm bạn bên vầng trăng.

Một thân ảnh màu trắng giống như quỷ mị hiện lên, không một tiếng động lao qua hành lang, bay vút qua vườn hoa cây cảnh sum suê. Gió đêm thổi tung mái tóc như thác, mặt nạ màu vàng朦胧 lung thần bí dưới ánh trăng sáng. Đôi mắt tím như một cái hồ không có làn nước phập phồng, y bào tung bay, thân ảnh dừng ở sân Phượng Nghi Cung.

“Vào đi.”

Một giọng nói hồ hững, lại giống như không chút để ý, giống như một viên trân châu rơi xuống nước. Giọng nói ấy truyền vào trong tai y, cơ thể cứng đờ, có chút không biết phải làm sao. Tối hôm qua, để ý cảm tình của bản thân với nàng, hiện tại thì sẽ đối mặt với nàng. Y còn có thể giữ bình tĩnh như trước không? Ngón tay thon dài của kẻ luyện võ đưa lên mặt, chạm vào mặt nạ. Thật tốt, nó vẫn ở đó. Đường như an tâm thêm mấy phần, thân ảnh y bay vút vào từ cửa sổ...

“Chủ tử.” Giọng nói có vài phần lạnh hơn so với bình thường, che dấu cảm xúc khác trong nội tâm. Cúi đầu, mắt nhìn mặt đất, không đối mặt với tiểu nữ oa làm lòng mình rối loạn.

“Ừ.” Lãnh Loan Loan thần nhiên đáp lại, dựa lưng vào giường, mái tóc dày buông trên cằm bào màu trắng. nàng cúi đầu, hai tay không chút để ý nghịch nghịch, “Chuyện lần trước phân phó làm thế nào rồi?”

“Không làm nhục mệnh, thuộc hạ đã dựa theo ý chỉ của chủ tử mở quán trọ, tửu lâu, vựa lúa, ngân hàng, hàng hải, tiêu cục, và hơn chục làng thêu, phát triển thế thực mạnh mẽ, chẳng những đã nắm giữ mạch máu kinh tế của Thiên Diệu hoàng triều, còn thâm nhập vào nền kinh tế của ba nước Hồ Khiếu, Bắc Bang, Dạ Liêu.” Dạ Thần thấp giọng đáp, lúc trước khi Lãnh Loan Loan rời Hoàng cung ở Mãn Nguyệt lâu, chẳng những bắt tay vào huấn luyện sát thủ, còn bảo y thành lập các cửa hàng trải rộng cả nước.

“Tốt lắm.” Lãnh Loan Loan gật đầu, tú bà ở Duyệt Hương Các cũng đã đưa người của Duyệt Hương Các thâm nhập tam quốc, hình thành mạng lưới tình báo tinh vi. Mấy ngày trước đã gửi mật thư nói Bắc Bang quốc có một tổ chức bí mật bảo vệ hoàng tộc. Mặt khác, Dạ Liêu Hoàng để bồi dưỡng một đám tử sĩ. Còn Hồ Khiếu quốc dựa vào ưu thế dựa núi gần biển, ngầm giấu tài, có ý ngầm phá tam quốc, hướng tới mục đích nhất thống thiên hạ. Đáng tiếc, có lẽ sát thủ lần này bọn họ phải tới xác thực có thể thừa nhận nỗi đau thân thể, nhưng tinh thần cũng trăm phần kiên định. Nếu đều vọng tưởng nhất thống thiên hạ, không bằng để Thiên Diệu làm bá chủ. Hiện tại trước hết khai đao Hồ Khiếu quốc, ai bảo chúng dám đụng vào mình? Ánh mắt híp lại, một ánh mắt nguy hiểm xẹt qua, nhanh như điện, làm người không thể bắt giữ.

“Thần, ngày mai người mang người đến Hồ Khiếu. Ta muốn người nội trong ba ngày làm suy sụp kinh tế Hồ Khiếu quốc, mang về bản đồ địa hình của chúng.” Trước một tấm giấy Tuyên Thành màu trắng, một nam nhân cao lớn bị một nữ oa thấp bé dùng mắt dẫn đường, hai tay đầu hàng. Nét bút hạ xuống thật mạnh, một nét gạch khiến nam nhân chia năm xẻ bảy, Hồ Khiếu, nguy rồi!.

“Dạ.”

Dạ Thần đáp, xoay người, thân ảnh màu trắng lại biến mất trong bóng đêm.

Nhất thống thiên hạ?

Lãnh Loan Loan hạ bút, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ. Ánh trăng朦胧 lung, gió đêm từ từ. Nếu trăng nơi nào cũng tròn, không bằng nhét chúng vào trong túi Thiên Diệu...

Ba ngày sau, ba con tuấn mã cao lớn tới Hổ Khiếu quốc. Trên lưng tuấn mã, ba nam tử có phong thái tuyệt thế hấp dẫn ánh mắt mọi người, nữ tử thẹn thùng đến hai má hồng như quả táo chín đỏ.

Ba nam tử trên lưng ngựa đi vào Huyền thành của Hổ Khiếu quốc, trực tiếp tiến vào Điều Ngâm Lâu – lầu lớn nhất của Hổ Khiếu quốc.

Dạ Hồn đi đến trước quầy, lệnh bài nhoáng lên một cái trước mắt chưởng quầy. Chưởng quầy lập tức trở nên cung kính vạn phần, tự mình dẫn ba người đi vào gian phòng chữ Thiên.

“Tham kiến Lâu chủ.”

Vào phòng, đóng cửa. Chưởng quầy lập tức quỳ xuống trước ba người, vãn an.

“Đứng lên đi.” Dạ Thần thản nhiên nói, Dạ Hồn, Dạ Mị đứng ở hai bên trái phải y.

“Không biết lần này Lâu chủ có gì phân phó?” Chưởng quầy đứng dậy, cúi mình hỏi.

“Có đại sự.”

Có một ánh mắt của Dạ Thần, Dạ Hồn lĩnh ngộ. Hắn tiến lên nói nhỏ bên tai chưởng quầy, chưởng quầy thỉnh thoảng lại gật đầu.

“Thuộc hạ lập tức đi làm, xin Lâu chủ nghỉ ngơi ở đây.” Chưởng quầy gật đầu với ba người một cái, mở cửa rời đi.

Sau nửa canh giờ, chưởng quầy dẫn một đám người vào phòng chữ Thiên. Những người này có nam có nữ, đều là người của Mãn Nguyệt Lâu, hiện là ông chủ của các cửa hàng ở Hổ Khiếu quốc.

“Tham kiến Lâu chủ.” Mọi người cúi đầu trước Dạ Thần.

“Ừ.” Dạ Thần gật đầu, ánh mắt đảo qua mọi người, lạnh lùng nói, “Lần này chủ tử có lệnh: Trong ba ngày làm tề liệt nền kinh tế của Hổ Khiếu quốc.”

Ba ngày?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đối với vị chủ tử thần bí rất tò mò. Cũng có chút khủng hoảng, trong ba ngày có thể làm suy sụp Hổ Khiếu quốc sao?

“Ba ngày, nhớ kỹ.” Dạ Thần dùng ánh mắt lạnh như băng liếc mọi người một cái, khí phách nói.

“Dạ.” Mọi người đáp.

Ba ngày sau, Hổ Khiếu quốc vốn phồn hoa như cấm đột nhiên xuất hiện khủng hoảng kinh tế. Ai cũng không biết là do nguyên nhân gì, trên dưới một vạn cửa hàng của Hổ Khiếu quốc toàn bộ đóng cửa không kinh doanh, Hổ Khiếu tổn thất nghiêm trọng.

Hoàng đế Hổ Khiếu tức giận, hạ lệnh tra rõ. Tiếc rằng bọn quan viên đi nhiều người bắt tài, càng làm Hổ Khiếu bị bao phủ bởi một bóng ma. Ngay lúc Hổ Khiếu không hiểu vì sao kinh tế bị khủng hoảng, lại truyền ra một tin tức làm người ta càng thêm khiếp sợ: Địa đồ Hổ Khiếu quốc mất tích.

Trên dưới Hổ Khiếu ồ lên, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Ngắn ngủn trong ba bốn ngày, Hổ Khiếu lâm vào một mảnh mây đen mù sương.

Sang ngày thứ năm, Hổ Khiếu Hoàng đế không hiểu vì sao lại thấy xuất hiện ở Ngự Thư Phòng một phong thư. Ai cũng không biết trong thư rốt cuộc viết gì? Nhưng Hoàng đế Hổ Khiếu sau khi xem xong thì cả kinh ngã xuống ghế rồng. Tờ giấy tung bay rơi trên mặt đất, mặt trên rõ ràng viết:

Hổ khiếu tương bất khiếu, ách hồ yên xưng vương.

(*Hổ Gầm không gầm nữa, hồ yên lặng xưng vương.)

110. Q.1 - Chương 111: Màn Đêm Chết Chóc

Con người có hai tay, thứ nhất, cụt một tay khó làm việc; thứ hai, không có tay không có đức hạnh.

Bóng đêm sáng ngời, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng sáng tỏ, khắp nơi được trải một màu sáng bạc. Gió đêm lành lạnh, hoa cỏ lay động. Trong màn đêm im lặng, lộ ra một hơi thở không tầm thường.

Dạ Liêu, Bắc Bang, giờ tỵ.

Hơn mười thân ảnh màu đen võ nghệ cao cường vượt khỏi biên giới Thiên Diếu quốc trong đêm trăng, dẫn đầu là nam tử mắt tím có chiếc mặt nạ màu vàng. Ánh trăng sáng ngời, y lấy ra hai bản vẽ, thì thầm thảo luận với người khác. Một lát sau, tất cả Hắc y nhân phân tán thành hai đội, xuất phát đến Dạ Liêu cùng Bắc Bang.

Gió đêm lạnh người, lá cây sà sạt rung động. Giống như một tiếng kinh hô, sau lại bình tĩnh lại.

Giờ tỵ, mọi người đang ngủ. Mùi máu tươi lén lút hòa vào trong bóng đêm, sắc súa...

Hắc y nhân băng qua những ngôi nhà khác nhau, hoặc hoa lệ, hoặc đồ nát. Ánh bạc lóe ra, rút ra đao kiếm, hàn quang chớp ảnh, càng phát ra vẻ âm trầm.

Cuồng sát...

Lên vào phủ Binh bộ Thượng Thư Dạ Liêu, Hắc y nhân gỡ một tấm mái ngói ra, làm kinh động hộ viện tuần tra ban đêm thông minh của phủ.

“Ai?”

Hộ viện bỗng nhiên hét lớn một tiếng, ‘xoát’, mọi người đều rút đao ra, cảnh giới nhìn chằm chằm bốn phía.

“Mau đi ra.”

“Gâu gâu gâu...”

Giọng nói của hộ viện làm mọi thứ bỗng tĩnh, tiếng chó sủa nhốn nháo. Màn đêm yên lặng bị lộ ra, không ít phòng đều sáng đèn.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Thượng Thư Bộ binh khoác một chiếc áo dài, miệng ngáp đi ra. Không ít người hầu gia đình cũng mặc quần áo theo ra.

“Lão gia, vừa rồi chúng ta nghe được điều khác thường.” Hộ viện chấp tay hồi bẩm.

“Vậy sao?” Thượng Thư Bộ binh ngẩn ra, mày rậm lập tức nhíu lại. “Có phát hiện ra cái gì không?”

“Không có.” Hộ viện lắc đầu, “Nhưng thuộc hạ tin nhất định có kẻ xông vào.”

Có kẻ xông vào?

Mọi người nghe xong đều hoảng hốt, khe khẽ bàn tán.

“Im lặng.” Thượng Thư Bộ binh vung tay lên, chúng người hầu lập tức yên tĩnh lại. “Có thể là có đạo chích xông vào phủ, mọi người phải cẩn thận. Còn nữa, phái người đi bảo vệ các thiếu gia, tiểu thư.”

“Dạ.” Mọi người đáp.

“Người, người, ở lại đây bảo vệ phu nhân.” Thượng Thư Bộ binh chỉ vào hai người, “Người theo ta đến thư phòng.” Lại chỉ vào tên còn lại, nói.

“Dạ.”

Thượng Thư Bộ binh mang theo thủ hạ, đi đến thư phòng.

Hắc y nhân ẩn mình trên nóc nhà cẩn thận đứng lên, đi theo.

“Người canh ở bên ngoài.” Thượng Thư Bộ binh đi vào thư phòng nói với hộ vệ, mình đẩy cửa ra rồi đi vào.

“Két...”

Cửa được đẩy ra, hắt thấp một ngọn đèn nhỏ. Ngọn đèn mờ lung sáng lên ở trong phòng, chiếu sáng bốn phía.

Thượng Thư Bộ binh quay đầu nhìn bên ngoài trừ hộ vệ thì không có người khác, mới thả lỏng đi đến giá sách. Tay xoay một chốt được giấu kĩ trong giá sách, chỉ nghe kéo kẹt một tiếng, giá sách mở ra hai bên, lộ ra một gian mật thất, hần cầm theo ngọn đèn rồi đi vào mật thất. Từ trên vách tường trong mật thất lấy ra một cái hộp, mở ra, thấy bên trong rõ ràng là một phần binh đồ. Hần thấy bức binh đồ còn đầy đủ không tổn hao gì, nhẹ nhàng thở ra một tiếng. Đột nhiên, lại phát hiện trên vách tường ngoại trừ mình còn có một bóng dáng màu đen khác. Tâm cả kinh, còn chưa kịp phản ứng, ‘vút’ một tiếng, một cây đao đã găm ở cổ hần, máu tươi phun ra tung toé như một bông hoa xinh đẹp, thân ảnh ngã nghiêng rồi ngã xuống, bộ binh đồ bị người ta lấy đi.

Hộ vệ canh giữ ở ngoài phòng thấy lão gia không đi ra, cũng không nghe thấy tiếng. Trong lòng có cảm giác không tốt, bất chấp mệnh lệnh không được vào thư phòng, gã chạy vào. Kết quả phát hiện ra lão gia đã chết trong mật thất, dòng máu chói mắt chảy xuôi trên mặt đất...

“A, lão gia bị giết!..”

Đồng thời, mấy phủ quan trong nội thành Dạ Liêu đèn đuốc đột nhiên sáng tỏ. Một tiếng thét chói tai vang lên: Đại nhân bị giết!!!.

Gió đêm vẫn như cũ, nồng đậm mùi máu tươi tràn ngập ở trong gió.

Ngày 13 tháng 5, Dạ Liêu quốc.

Mười mấy tên quan viên bị giết, máu tươi đầy vách tường, tất cả tín hàm, họa đồ quan trọng đã không cánh mà bay, trên dưới Dạ Liêu cả kinh.

Ảnh Diệu Cung, Bắc Bang.

Tọa trên vách núi đen, Ảnh Diệu Cung giống như một tòa thành nguy hiểm vô cùng. Bốn phía bóng cây loang lổ, con đường thu hẹp. Vài đại hán tay cầm đao ở khắp bốn phía cung điện, ánh mắt cảnh giới.

Hơn mười thân ảnh màu đen bay vút lên theo đường núi, giống như tia chớp phi thân tới phía sau đại hán, ‘hự’ một tiếng, giải quyết các đại hán. Mấy người nhìn nhau, nhanh chóng đi vào trong điện.

Trong cung gấp khúc quanh co, hơn mười bóng đen chia làm mấy đội, đều tự rời đi. Vào đến phòng nào, thừa dịp bóng đêm liền giết người không một tiếng động. Không đến một lát, mùi máu tươi bắt đầu tràn ra...

Có lẽ là im lặng không tầm thường, có lẽ là ngửi được mùi máu tươi trong không khí, mọi người trong cung đều bình tĩnh, châm đèn, một mảnh ánh sáng. Hắc y nhân bị phát hiện, người của Ảnh Diệu Cung một bên bình khí liền bắt đầu đánh nhau. ‘Keng keng choang choang’, đao quang kiếm ảnh, hỗn loạn.

Cung chủ Diệu Ảnh cung phủ thêm ngoại bào màu đỏ, có thêu hoa đào quyến rũ, hần híp mắt lại, hiện lên một ánh sáng nguy hiểm.

“Cung chủ, có kẻ xông vào Ảnh Diệu Cung.” ‘Két’ một tiếng, một thiếu niên đẩy cửa vào. Hần một thân bạch y bị máu tươi nhuộm đỏ, thở hào hển, rất chật vật.

Cung chủ thản nhiên liếc mắt nhìn hần, tay cầm bảo kiếm của mình, thân mặc hồng y, tóc đen như thác buông trên vai. Xẹt qua thiếu niên, bộ pháp nhẹ hẫng đi ra ngoài.

Đi ra ngoài điện, một tay vung kiếm chặn mặt Hắc y nhân ở trước dùng một chiêu đã giải quyết xong. Sau mấy chiêu, đã có ba người bị chết.

Đột nhiên, Dạ Thần đeo mặt nạ màu vàng lao ra. Đôi mắt tím và đôi mắt màu hoa đào, giống như băng sơn gặp băng sơn. Hai người giằng co, giống như đều đang đánh giá thực lực của đối phương.

Một lát sau, hai người đồng thời rút kiếm phi thân đâm tới đối phương. Tựa như hai con giao long bay lên trên không trung, một đỏ một trắng, tay áo tung bay. Kiếm khí va vào nhau, bốn phía bàn thì bay mất, ghế thì bị phá nát, những mảnh vỡ bắn ra khắp nơi.

Hai người kịch liệt đánh nhau, chẳng phân biệt được thắng thua, đến khi người người càng đến nhiều rồi ngã xuống. Mùi máu như ác ma dụ hoặc người ta, đôi mắt tím kia, giống như là rơi vào ma đạo, lộ ra tàn

khốc lạnh như băng. Dạ Thần ra một hư chiếu, rồi lại đâm tới. Chỉ nghe ‘vút’ một tiếng, hàn quang lóe ra, lưỡi kiếm đâm sâu vào trước ngực cung chủ Ảnh Diệu Cung.

“Phụt...”

Miệng đầy máu tươi phun ra, bắn vào y bào trắng như tuyết của Dạ Thần. Như một đóa huyết hoa nở rộ, xinh đẹp mà quỷ dị. Thân ảnh màu lửa đỏ ngã xuống, mang theo không thể tin, trừng lớn mắt, không còn thấy rõ nữa.

Đôi mắt tím của Dạ Thần biến sắc, cuối cùng khôi phục bình tĩnh, y quay đầu, vẫy tay. Những Hắc y nhân đang giải quyết người của Ảnh Diệu Cung rời đi theo hần.

Sau nửa canh giờ, Hồng Tự Bối trưởng lão cứu Bạch Mị Nương từ Thiên Diệu Lãnh cung ra đã xuất hiện ở Ảnh Diệu Cung. Chờ đợi bọn họ, ngoại trừ tiếng gió, chính là thi thể đầy đất...

Ai nói cho bọn họ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

111. Q.1 - Chương 112: Nhất Thống Thiên Hạ

Nền kinh tế Hồ Khiếu quốc đột nhiên trượt dốc, dùng mọi biện pháp cũng không cách nào cứu hoãn được.

Trọng quan của Dạ Liêu quốc bị giết, Hoàng đế tức giận lại không tìm ra hung thủ.

Tổ chức bảo vệ hoàng gia Bắc Bang Quốc, trong một đêm hóa thành tro tàn.

Trong mấy ngày ngắn ngủi, ba nước lần lượt xảy ra chuyện cực lớn chấn động các quốc gia. Rốt cuộc là ai ở phía sau bày ra màn này? Mọi người bàn tán, nhưng vẫn không thể đoán ra kẻ đó là ai. Có người nói trong tứ đại quốc chỉ có Thiên Diệu hoàng triều bình yên vô sự, có lẽ hung thủ là Thiên Diệu. Thiên Diệu muốn diệt trừ tam quốc, độc bá Thiên hạ. Nhưng cũng có người nói tam quốc không thoát nổi, nói không chừng mục tiêu kế tiếp là đến phiên Thiên Diệu hoàng triều ... Tóm lại, đủ mọi ý kiến.

Mười ngày sau, Thiên Diệu hoàng triều đột nhiên gửi một tín hàm đến tam quốc, bắt tam quốc xưng thần, tôn Thiên Diệu làm chủ.

Mọi người ồ lên, Thiên Diệu hoàng triều từ khi nào lại có thực lực mà có thể không mất một người liền làm lung lay tam quốc như thế?

Bất luận bên ngoài phỏng đoán như thế nào, trong Hoàng cung Thiên Diệu vẫn một mảnh bình tĩnh như cũ.

Ánh nắng tươi sáng, chim ca hoa nở.

Các cung nữ, thái giám chạy tới chạy lui dưới ánh dương sáng bạc, bận rộn với công việc của mình.

“Cái gì?”

Từ bên trong Ngự Thư Phòng truyền ra một tiếng quát kinh thiên động địa, giống như có thể làm chấn động cả cung điện. Thái giám ngoài điện run run, giống như chưa bao giờ thấy Hoàng Thượng lại hô to như thế.

“Người không nghe sai.” Lãnh Loan Loan ngồi ở ghế, đóng đưa chân, mắt nhìn Hiên Viên Dạ, ánh mắt thần nhiên. “Là ta phải người chặt đứt kinh tế của Hồ Khiếu quốc, cũng là ta cho người giết bọn cầu quan của Dạ Liêu quốc, lấy đi tín hàm họa đồ của chúng; cũng là ta tiêu diệt tổ chức Ảnh Diệu Cung của Bắc Bang Quốc, cuối cùng cũng là ta cầm ngọc tỷ của người viết thư khuyên hàng đưa đến tam quốc...”

Hiên Viên Dạ nghe nàng nói ra từng chuyện, chỉ cảm thấy kinh hãi vô cùng. Tiểu Hoàng Hậu của hần rốt cuộc là người như thế nào? Có thể trong mấy ngày ngắn ngủi biến tam quốc thành nơi gà bay chó sủa, dường như không có gì ngoài ý muốn, bình tĩnh tựa như ngủ bình thường. Nàng, thật là người sao? Ánh mắt thâm thúy mang theo tìm tòi nghiên cứu thật sâu nhìn nàng, giống như phải nhìn thấu nàng. Nếu là người, thân thể nhỏ nhỏ sao có thể lạnh nhạt mà biến ba đại quốc thành cảnh chết vật như thế? Nàng rốt cuộc đã làm thế nào?

“Đừng nghĩ linh tinh.” Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn Hiên Viên Dạ một cái, nam nhân này khẳng định lại miên man suy nghĩ. “Không phải ngươi muốn nhất thống Thiên hạ sao? Hiện tại ta đã giải quyết tam quốc, tặng lễ vật này cho ngươi. Ngươi không cần sao?” Nếu không cần, để cho cục diện tam quốc tiếp tục rối rắm, ai thích thì can thiệp đi.

“Mục đích của ta xác thực là muốn nhất thống Thiên hạ, nhưng không nghĩ tới Loan Loan nhanh như vậy đã thay ta làm được. Rất kinh ngạc, rốt cuộc nàng đã làm như thế nào vậy?” Ba quốc gia, hóa ra chỉ dùng vài ngày đã khiến chúng chân tay luống cuống, thật sự quá lợi hại. Cho dù là hắn, cũng không thể không bội phục.

“Về sau ngươi sẽ biết, hiện tại chúng ta chỉ cần chờ thư xưng thần thư của chúng đến nơi.” Lãnh Loan Loan cũng không muốn mở quân bài mà mình chưa lật xong, cho dù thân mật như vợ chồng cũng đều sẽ có mỗi riêng tư. Huống hồ, quân bài đã nắm chắc mới có thể thần bí, mới có thể hấp dẫn đối phương, mới có thể ở thời điểm mấu chốt xuất kỳ bất ý*, đạt được toàn thắng.

(*bất thành linh, thừa lúc người ta không ngờ, làm cho không kịp đối phó)

Lãnh Loan Loan không muốn nói, Hiên Viên Dạ cũng sẽ không bức bách. Cứ việc tò mò, nhưng giống như nàng nói, về sau bọn họ còn có rất nhiều thời gian, không phải sao?

“Nàng xác định chúng sẽ thần phục, mà không phải dấy binh phản kháng?” Hiên Viên Dạ hoài nghi, nhờ đâu tam quốc liên hợp lại đánh Thiên Diệu thì sao?

“Ngươi chờ coi đi, không quá ba ngày, chúng tất sẽ đưa tới thư thần phục.” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, tự tin tràn đầy nói.

“Vậy sao?” Hiên Viên bán tín bán nghi, ba ngày? Vậy chờ đi, hắn chờ mong kết quả sau ba ngày.

Hổ Khiếu quốc, Ngự Thư Phòng.

‘Rầm’ một tiếng, Hoàng đế Hổ Khiếu quốc quăng tín hàm của Thiên Diệu xuống đất. Khuôn mặt tuần mỹ xanh mét, ngực phập phồng, có thể thấy hắn tức giận thế nào.

“Rất làm phiền, muốn Hổ Khiếu thần phục dưới Thiên Diệu ư? Hắn nằm mơ!” Giống như chưa hết giận, bàn tay lại đánh xuống mặt bàn.

“Hoàng Thượng bớt giận.” Chúng thần sợ hãi quỳ xuống đất.

“Bớt giận?” Hoàng đế Hổ Khiếu quốc cười lạnh, “Chúng sắp ngồi lên trên đầu ta, các ngươi chỉ biết kêu bớt giận. Trẫm còn cần các ngươi làm gì?” Một đám phế vật.

“Hoàng Thượng.” Tế tướng đứng dậy, “Gần đây quốc gia của ta đã phải chịu biết bao tai họa, dân chúng lâm than. Theo như lão thần thấy, việc này là do Thiên Diệu gây nên.”

“Chu Tướng quân, mau điểm binh, Trẫm muốn thân chinh Thiên Diệu.” Hoàng đế Hổ Khiếu quốc nhíu mày rậm, phát tay nói.

“Xin Hoàng Thượng cân nhắc.” Nghe Hoàng đế muốn thân chinh, tất cả đại thần đều quỳ xuống.

“Hoàng Thượng...” Đột nhiên thái giám tổng quản vội vã chạy vào, “Hoàng Thượng, việc lớn không tốt. Quốc khố vừa bị trộm, hơn nửa ngoài cung truyền tin, tất cả giá gạo tăng vọt, đã sắp đến mức ngàn kim một đấu gạo. Dân chúng cũng sắp cạn lương thực.”

“Cái gì?”

Hoàng đế ngã xuống long ỷ, chúng quan cũng kinh hãi. Chẳng lẽ trời muốn diệt Hổ Khiếu sao?

Dạ Liêu quốc, Kim Giám điện.

Dạ Thanh Minh thân mặc Long bào ngồi trên long ỷ, trên đầu mũ miện lay động thành một độ cong xinh đẹp. Khuôn mặt thờ ơ, không cười không nói, càng nghiêm túc, đông lạnh.

Bách quan quỳ gối ở điện, vẫn không nhúc nhích.

“Nói chuyện đi, ngày thường các ngươi không phải biết ăn nói lắm sao? Sao gần đây xảy ra chuyện quan viên bị giết, họa đồ bị trộm, các ngươi lại chẳng tra được chút gì? Nói mau, một đám ngốc đứng đây làm gì?”

‘Rầm’ một tiếng, chúng quan nhện không được run run.

“Hoàng Thượng.” Một nam tử mặc quan phục màu lam đi ra, cúi người chấp tay nói, “Thần nghĩ đến trong tứ đại quốc, chỉ có Thiên Diệu hoàng triều vô sự, nhất định là chúng muốn dùng cách này diệt trừ chúng ta, độc bá Thiên hạ.”

“Đúng, Trương đại nhân nói có lý.”

“...”

Đại thần thấy thế, đều tán thành.

Dạ Thanh Minh lạnh lùng nhìn mọi người, bọn chúng nghĩ hần không nghĩ như vậy sao? Nhưng chúng có đâu? Chúng có ở đâu??? Nếu chỉ nói suông, hần lấy gì mà lý luận với Thiên Diệu?

“Hoàng Thượng.” Thái giám tổng quản vội vàng đi đến, “Thiên Diệu hoàng triều đưa tới một phong tín hàm.”

Dạ Thanh Minh cầm lấy lá thư, chúng thần cũng tò mò.

Mở thư ra, sắc mặt Dạ Thanh Minh lại theo nội dung trong tín hàm mà càng xanh mét. Lửa giận từng chút thoát ra, ‘rầm’, hần vứt lá thư xuống mặt bàn.

“Hoàng Thượng, không biết Thiên Diệu gửi thư đến có chuyện gì? Khiến người tức giận như thế?” Quan viên tiến lên từng bước hỏi.

“Chuyện gì ư?” Dạ Thanh Minh cười lạnh, “Người ta muốn Dạ Liêu ta cúi đầu xưng thần với Thiên Diệu.” Bàn tay to gắt gao siết lại, gân xanh ứa ra. Chết tiệt, tất cả họa đồ trọng yếu đều đã đánh mất không nói, hiện tại Đế Na cùng Tế tướng còn ở tại Thiên Diệu chưa về.

“Hoàng Thượng, không bằng thần lĩnh quân đi diệt Thiên Diệu.” Dạ Liêu Tướng quân là kẻ thô lỗ, chỉ biết là mang binh đi đánh giặc.

“Đánh giặc?” Dạ Thanh Minh trừng mắt nhìn hần, hần nghĩ mình chưa từng nghĩ chuyện này sao? “Người muốn tấn công cả Đế Na công chúa cùng Tế tướng sao? Hay là chủ động đưa lên cửa cho người ta đánh? Tất cả sơ đồ hành quân bố trí, bản đồ địa hình, sơ đồ phân bố lương thảo đều không thấy, nhờ đâu nó trong tay Thiên Diệu, người còn muốn đánh như thế nào?”

“Chuyện này, chuyện này...” Tướng quân vuốt đầu, suy nghĩ.

“Hừ.”

Dạ Thanh Minh hừ lạnh, lại giải quyết không được vấn đề này. Rốt cuộc phải làm sao bây giờ?

Bắc Bang quốc, Ảnh Diệu cung

Thượng Quan Hiên mang theo ám vệ đến Ảnh Diệu cung, cung điện to lớn ngày xưa, hôm nay lại như một tòa thành cô độc. Gió núi gào thét, bóng cây lay động, phát ra thanh âm vù vù, làm người ta nghe được mà lông tơ đều dựng đứng lên.

“Tham kiến Hoàng Thượng.” Hồng Tự Bối trưởng lão dẫn Bạch Mị Nương nửa quỳ, thỉnh an Thượng Quan Hiên.

“Đứng lên đi.” Thượng Quan Hiên phát tay, giọng nói thản nhiên dường như bị tiếng gió lấn át. “Ảnh Diệu cung bây giờ còn còn lại bao nhiêu người?”

“Trong cung chỉ còn thuộc hạ cùng Bạch Mị Nương, nhưng bên ngoài còn mười người.” Trưởng lão thanh âm có chút thương cảm, không nghĩ tới những người đã làm bạn lâu năm như vậy sớm đi rồi. Mà bà nếu không phải đi Thiên Diệu cứu Bạch Mị Nương, chỉ sợ cũng khó trốn một kiếp.

“Ừ.” Thượng Quan Hiên gật đầu, mấy thế hệ hoàng thất bồi dưỡng nên Ảnh Diêu cung liền như vậy mà không còn gì nữa, thật là làm người luyến tiếc, phần hận. Rốt cuộc là ai diệt Ảnh Diêu cung? Báo thù ư? Không giống!. Chẳng lẽ là biết Ảnh Diêu cung là hoàng thất, nên mới đến? Đôi mắt thâm thúy híp lại, lộ ra vài phần nguy hiểm.

“Người chính là Bạch Mị Nương?” Thượng Quan Hiên nhú hai hàng lông mày, nhìn chăm chăm cái nữ tử xinh đẹp quyền rũ kia.

“Ồ ô...” Bạch Mị Nương gật đầu, cổ họng đáng thương đã bị uống độc cam của Lâm Nhã Như, không thể nói.

Thượng Quan Hiên nhú mi, “Người theo Trẫm hồi cung.”

Bạch Mị Nương gật đầu, nàng cũng không muốn ở lại nơi đã không có người này.

“Về phần Hồng trưởng lão, người đi chiêu tập người phân tán bên ngoài cung nhân về.” Có ngày có lẽ còn có thể dùng.

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Hồng trưởng lão gật đầu.

Cơn gió làm xiêm y tung bay, một lát sau, thân ảnh rời đi.

Bắc Bang quốc, Hoàng cung

Thượng Quan Hiên để Bạch Mị Nương ở Hậu cung, biết được Thiên Diêu hoàng triều đưa tới một phong thư liên vôi vàng về Ngự Thư Phòng. Đi đến bàn, mở tin hàm đọc, tức giận đến cả người run run. Đáng giận, Thiên Diêu hoàng triều hóa ra bắt Bắc Bang cúi đầu xưng thần với Thiên Diêu.

“Tức chết Trẫm, tức chết Trẫm.” Thượng Quan Hiên bóp nát tin hàm, đi tới đi lui ở trong phòng. Đôi mắt lóe ra lửa giận hừng hực, giống như đã nhiễm đỏ đôi mắt.

“Người đâu, người đâu.” Hô to bên ngoài.

“Hoàng Thượng, có gì phân phó?” Một tiểu thái giám chạy vào.

“Đi, đi mời Tể tướng đại nhân tiến cung.” Thượng Quan Hiên quát tiểu thái giám.

“Dạ.” Tiểu thái giám lĩnh mệnh đi xuống.

Sau nửa canh giờ, Tể tướng vôi vàng đến.

“Tham kiến Hoàng Thượng.”

“Được, bình thân.” Thượng Quan Hiên vẫy tay, đã mất kiên nhẫn.

“Không biết Hoàng Thượng chiêu vi thần có chuyện gì?” Tể tướng thấy tâm tình Hoàng đế không tốt, lên tiếng hỏi.

“Người xem đi!” Thượng Quan Hiên giao tin hàm cho Tể tướng.

Tể tướng nhận tin, đọc xong quá sợ hãi: “Chuyện này, chuyện này, Thiên Diêu cuồng vọng muốn Bắc Bang ta xưng thần ư?”

Thượng Quan Hiên gật đầu, trầm trọng hỏi: “Ái khanh, người nghĩ phải xử lý chuyện này như thế nào?”

“Theo ý vi thần, Thiên Diêu cuồng vọng muốn ta xưng thần như thế, chỉ sợ đã định liệu trước.” Sợ là đã sớm có kế hoạch.

“Nếu Bắc Bang khai chiến với Thiên Diêu, có bao nhiêu phần trăm thắng?” Thượng Quan Hiên gật đầu, tự nhiên cũng hiểu Thiên Diêu đường đường chính chính viết thư chiêu thần, sớm đã dự tính. Nhưng muốn Bắc Bang xưng thần, hẳn đương nhiên không theo.

“Hoàng Thượng...” Giọng nói Tể tướng có chút trầm trọng, “Chỉ sợ không có phần thắng.”

“Sao có thể như thế?” Thượng Quan Hiên kinh hãi, binh lực Bắc Bang không yếu, sao lại nói không có phần thắng.

“Gần đây Bắc Bang trong nước có biến, chỉ sợ kẻ địch đã lên vào. Nếu lão thần không đoán sai, động tĩnh hai ngày hai ngày này. Hơn nữa chỉ sợ không chỉ là Bắc Bang, mà ngay cả Hồ Gầm, Dạ Liêu chỉ sợ cũng khó thoát khỏi lần này. Thiên Diệu muốn nhất thống Thiên hạ, sợ đã định rồi.”

Một ngày sau, quả không sai, giống như Tể tướng đoán. Hồ Gầm, Dạ Liêu, Bắc Bang đều bị chặt lương thảo, dân chúng, quan binh đều lo lắng yếu thế; Cùng một ngày, dân chúng tam quốc bắt đầu phát động bạo loạn, đẩy lên mỗi nguy cơ lớn.

Ba ngày sau, Bắc Bang, Hồ Khiếu, Dạ Liêu đều gửi tín nguyện xưng thần với Thiên Diệu, khẩn cầu Thiên Diệu phái binh điều lương đến giúp bọn họ trấn an dân chúng.

Ngày 24 tháng 5 theo lịch Thiên Diệu, Hiên Viên Dạ hạ chỉ ban thưởng Bắc Bang, Hồ Khiếu, Dạ Liêu tam quốc là thuộc Thiên Diệu, dân chúng ba nước đều phục tùng một đế vương. Hàng năm yết kiến Thiên Diệu Hoàng đế, tiến cống Thiên Diệu.

112. Q.1 - Chương 113: Ai Tấu Khúc “phượng Cầu Hoàng”?

Giang sơn tươi đẹp, anh hùng khom lưng.

Thiên Diệu rốt cục đã nhất thống Thiên hạ, Hiên Viên Dạ đã hoàn thành tâm nguyện, ngập đầy nhiệt huyết, bắt đầu xử lý mọi việc sau khi bốn bề thống nhất.

Lãnh Loan Loan chẳng có chuyện gì để làm, sinh ra nhàm chán.

Sáng sớm, tiếng chim thanh thúy. Cỏ xanh, hoa lá đều còn thấm sương, những hạt sương tựa như thủy tinh trong suốt. Ở phía đông, mặt trời còn chưa hừng. Không khí phẳng phất mùi của đất, làm khứu giác thấy thoải mái.

Lãnh Loan Loan miễn cưỡng đứng lên từ chiếc giường bằng ngà voi tinh xảo, đôi mắt còn ảm chút sương mù, giống như buồn ngủ. Vén rèm lụa Nguyệt Nha lên, căn phòng trong trẻo nhưng lạnh lùng làm nàng nhú mi. Hiên Viên Dạ, nam nhân kia liên tục ba ngày bận rộn ở Ngự Thư Phòng. Nàng tuyệt đối không phải nhớ hắn, nhưng mình cũng là có vài phần nhàm chán, cô tịch...

Cung nữ hầu hạ vệ sinh cá nhân, ăn xong bữa sáng, đứng ở cung điện to như vậy, bốn phía mùi thơm hoa cỏ, nàng lại chỉ cảm thấy nhàm chán, hiện tại dáng vẻ này đã có vài phần như cá chậu chim lồng.

“Bỏ cung đi dạo một chút, các người sẽ không đi theo.” Quay người nói với thái giám, cung nữ, thân ảnh xinh đẹp chậm rãi đi ra ngoài.

Ánh mắt không có đích, bắt tri bắt giác đến ven hồ. Nước hồ trong xanh, đàn cá bơi lội, phản chiếu ảnh ngược của hàng cây mọc bên bờ, có vẻ lịch sự tao nhã.

Lãnh Loan Loan cởi giày ngồi trên chiếu, thân ảnh nhỏ bé cũng in xuống làn nước, nước buổi sáng có chút lạnh, nàng không tìm được mà co co lại. Lại bướng bình làm dậy mặt nước, khiến bọt nước văng khắp nơi, làm con cá cả kinh kích động chạy đi.

Phượng hề, phượng hề quy cổ hương,

Ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng,

Thời vị ngộ hề vô sở tương,

Hà ngộ kim tịch đăng tư đường.

Hữu diễm thực nữ tại khuê phòng,

Thất nhĩ nhân hà sấu ngã trường.

Hà duyên giao cảnh vi uyên ương

Tương hiệt cương hề cộng cao tường.

Chim phượng, chim phượng về cổ hương,

Ngao du bốn bể tìm chim hoàng
Thời chưa gặp chữ, luống lỗ làng.
Hôm nay bước đến chốn thên thang.
Có cô gái đẹp ở đài trang,
Nhà gần người xa nào tâm tràng.
Ước gì giao kết đôi uyên ương,
Bay liệng cùng nhau thỏa mọi đường.

(Trích “Phượng cầu hoàng” – Chim phượng trống tìm chim phượng mái – Theo wikipedia.org)

.....

Đột nhiên, khúc đàn mềm nhẹ triển miên truyền đến. Lãnh Loan Loan ngừng động tác, nghiêng đầu lắng nghe, không phải đây cổ khúc nổi danh “Phượng Cầu Hoàng” sao? Tương truyền “Phượng Cầu Hoàng” chính là nỗi niềm Tư Mã Tương Như mong muốn chiếm được mỹ nữ Trắc Văn Quân mà tấu, nói đơn giản chính là tương đương với ca nhạc tổ tình ở hiện đại. Đôi mắt híp lại, Hậu cung của Thiên Diệu hoàng triều không có công chúa. Đoạn tấu “Phượng Cầu Hoàng” này tự nhiên không phải của cung nữ, chẳng lẽ là phi tần Hậu cung, bởi vì trong khoảng thời gian này, Hiên Viên Dạ không hề sủng hạnh nữ tử trong Hậu cung, cho nên đám nữ nhân này muốn mượn khúc đàn hấp dẫn nam nhân sao? Nhưng nếu thật sự như vậy, đám phi tần kia sẽ tìm nơi có Hiên Viên Dạ mà đánh đàn, chứ không phải là bên hồ yên lặng này. Trong lòng tò mò, bàn tay bạch ngọc đi giày vào, nàng muốn xem rốt cuộc là ai tấu khúc?

Tìm kiếm dọc theo ven hồ lần theo tiếng đàn, hóa ra đằng sau hồ là một rừng trúc rập rập, một màu xanh lục trước mắt làm cho người ta cảm thấy tâm tình thư sướng. Ở cuối rừng trúc là một tòa cung điện như ẩn như hiện, lộ ra mấy phần thần bí. Tiếng đàn đó là truyền ra từ cung điện kia.

Lãnh Loan Loan có chút kinh ngạc nhú nhú mi, không nghĩ tới trong Hoàng cung có rừng trúc tự nhiên lớn như vậy. Thân ảnh xinh đẹp bay vút lên, quần áo tung bay, nhẹ như tơ hồng. Chợt thấy hai thái giám, liền dừng ở sau núi giả. Thò người ra nhìn lại, thấy bên kia núi giả là tấm rèm lụa theo gió lay động, loáng thoáng có một thân ảnh màu hồng đang ngồi đánh đàn.

“Nương nương.” Một cung nữ xinh đẹp chạy vào đình, thần sắc có chút nghiêm trọng. “Xin người dừng tiếp tục đàn khúc này, dù người đàn như thế nào, y cũng không nghe thấy đâu.” Vì tình đau khổ, người mà không được thấu hiểu tình ái thì càng khổ. Nếu đã khổ, cần gì phải tiếp tục ép buộc mình.

Cô gái được gọi hai tiếng ‘nương nương’ kia ngừng một chút, lại tiếp tục đàn, chính là cảm sắc mang theo cảm giác ai uyển.

Nương nương?

Lãnh Loan Loan nhìn, chẳng lẽ nữ tử này cũng là phi tần của Hiên Viên Dạ? Khúc đàn nàng tấu là “Phượng Cầu Hoàng” đúng là dành cho Hiên Viên Dạ sao?

“Các người đi xuống đi.” Cung nữ phát tay với hai gã thái giám đi tới đi lui, có một số việc không thể cho bọn họ nghe được.

“Dạ.”

Hai cái thái giám rời đi, tiếng đàn im lại.

Không khí thực yên lặng, chỉ có hoa cỏ lay động, rèm lụa tung bay, Lãnh Loan Loan có một dự cảm, muốn nghe một bí mật.

“Liên nhi, người nói y có tới không?”

Nữ tử ôm đàn đứng dậy, tấm rèm màu trắng tung bay ở phía sau. Tựa như cánh chim trắng noãn, quần áo nàng màu lửa, khoảng trước ngực là tơ lụa màu vàng, môi hé nhẹ, răng trắng, con mắt sáng, lúm đồng tiền

đầy mỹ lực. Có một nét lạ nổi bật, vẻ ngoài yên lặng nhàn nhã. Tư sắc này mặc dù không quyến rũ xinh đẹp, nhưng là cực mỹ, quốc sắc thiên hương cùng lắm cũng chỉ được như vậy.

Lãnh Loan Loan đánh giá nàng, không rõ tuyệt sắc mỹ nhân như thế sao lại ở trong này? Chẳng lẽ Hiên Viên Dạ trước kia không phát hiện ra nàng sao?

“Nương nương, người đừng nhớ nữa.” Liên nhi vừa tức vừa bất lực, nếu không phải ngày ấy Thiên Vương gia đột nhiên xuất hiện khiến trái tim nương nương bị lạc phương, hiện tại nàng sao lại ngày ngày tương tư như thế nào?

“Nương nương, chớ quên thân phận của người.” Gần từng tiếng cực kỳ nặng nề, đã ở chốn thâm cung, mặc kệ được Hoàng đế sủng hạnh hay không, đều là người của hắn. Thân là phi tần, có thể nào nghĩ đến nam nhân khác. Hơn nữa nam nhân này còn là huynh đệ phu quân của mình, là em chồng của mình.

Lãnh Loan Loan mở môi, lời của Liên nhi đã giải tỏa nghi vấn của nàng. Khúc “Phượng Cầu Hoàng” của tuyệt sắc mỹ nhân này hóa ra không phải vì Hiên Viên Dạ, mà vì một nam nhân khác. Chuyện như vậy ở Hậu cung là cấm kỵ, liệt vào tử tội. Dù không liên quan đến nàng, nhưng nàng tò mò muốn biết rốt cuộc là nam nhân nào khiến có thể làm tuyệt sắc nữ tử như thế nhớ nhung đến thế?

Lời của Liên nhi làm nữ tử cứng đờ người, nàng tự nhiên không dám quên thân phận của mình. Nhưng trong lòng thủy chung không cam lòng, rõ ràng nàng cùng Hoàng Thượng cùng lắm mới chỉ gặp mặt, cũng chưa từng được sủng hạnh, chẳng lẽ mình phải ngồi ở đây yên lặng cô độc một thân, đến khi hồng nhan héo rũ hay sao?

“Liên nhi, ta rất khó chịu. Vì sao lại như vậy?” Nàng ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, ngón tay ngọc chỉ vào mỗi chỗ của nơi này, thê lương nói, “Nơi này căn bản không phải là cung điện hoa lệ gì cả, nó là một hầm mộ lạnh như băng, nó mai táng bao nhiêu thanh xuân nữ tử, hiện tại đến phiên ta ...”

“Nương nương...”

Dáng vẻ thống khổ của nữ tử khiến Liên nhi lòng đầy chua xót, nàng làm sao mà không biết nơi này căn bản là chốn quỷ quái chuyên ăn tươi nuốt sống cơ chứ?. Nhưng các nàng phải ở đây, đó là mệnh.

“Nương nương, đây đều là mệnh.”

“Mệnh?” Nữ tử thê thảm cười, “Hay ột từ mệnh, ông trời thật tàn nhẫn, vì sao cho ta gặp y, chính là lúc ta đã lấy chồng. Hơn nữa vì sao y lại là huynh đệ của phu quân?”

Cơn gió lay động, mặt trời không biết đã lên cao từ bao giờ. Lửa đỏ chiếu rọi bầu trời, phảng phất như tấm vải gấm thêu vô số lửa đỏ.

Nữ tử khóc như bão, làm lay động đáy lòng của Lãnh Loan Loan. Hơn nữa đang nghe đến câu ‘vì sao huynh đệ của phu quân’, đột nhiên hiểu được “Phượng Cầu Hoàng” này rốt cuộc là vì người nào. Nàng được xưng là ‘nương nương’, phu quân của nàng không phải là yêu nghiệt nam nhân thì là ai?. Mà hiện tại huynh đệ còn sót lại của yêu nghiệt nam nhân cũng chỉ có Hiên Viên Thiên. Đôi mắt sáng lên, nàng đã có chủ ý.

113. Q.1 - Chương 114: Nam Nhân, Căn Thận Ta Không Cần Người!

“Hoàng Hậu nương nương, giá lâm.”

Giọng nói kéo dài vang lên, thân ảnh Lãnh Loan Loan đã xuất hiện ở Ngự Thư Phòng.

“Loan Loan, sao nàng lại tới đây?”

Hiên Viên Dạ ngẩng đầu từ một đồng tấu chương, ánh mắt thâm thúy nhìn nữ tử thân mặc quần áo phiêu dật nguyệt nha cẩm bào thêu hoa mai. Đôi mắt hơi mờ một đảo qua nàng, buông tấu chương, ôn nhu nhìn nàng.

Lãnh Loan Loan nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Hiên Viên Dạ, lại nhìn hắn mặc xiêm y giống hôm qua, cuối cùng ánh mắt dừng ở một đồng tấu sớ như một ngọn núi ở trên bàn. Đôi mi thanh tú nhíu nhíu, chẳng lẽ nam nhân này cả đêm không nghỉ ngơi sao?

“Namnhân, đừng có khiến mình già hơn nữa. Người lớn hơn ta mười một tuổi rồi, cẩn thận về sau ta không cần người nữa.” Lãnh Loan Loan đi lên trước, ngẩng đầu lạnh lùng nói với Hiên Viên Dạ. Chết tiệt, hóa ra dám giấu nàng cả đêm không ngủ. Không biết là không ngủ thì không tốt với sức khỏe sao? Quả thực là đang tiêu hao sinh mệnh.

Hiên Viên Dạ vươn tay ôm lấy Lãnh Loan Loan kéo ngồi lên trên đùi, khẽ nhếch môi, một ý cười âm áp nở rộ. Tuy rằng lời của Lãnh Loan Loan nhìn như lạnh lẽo khó nghe, giống như đang cười hắc hắc. Nhưng hẳn hiểu đây là sự quan tâm của nàng với mình, tiểu nữ lãnh ngạo này chỉ là cố tình dùng khẩu khí không được tự nhiên nói ra thôi.

“Còn cười?” Lãnh Loan Loan nhìn khóe miệng Hiên Viên Dạ, tức giận liếc mắt, nhìn tấu chương trên bàn là các vấn đề sau khi tứ quốc thống nhất. Tùy tay lấy một quyển sổ con nhìn vài lần, dám thần tử này thật đúng là giá áo túi cơm, đừng phải cái gì cũng xin chỉ thị, bọn họ làm ăn kiểu gì không biết? Thành phần tri thức chỉ biết nhận lộc quốc gia sao? Namnhân này cũng thật là, bồi dưỡng nhiều người ‘tài’ như vậy để làm gì? Chính là để dùng, vì chia sẻ cho hắn, hóa ra lại toàn không dùng được.

“Bịch...”

Nàng quăng tấu chương lại mặt bàn, hướng ra ngoài hô: “Hứa công công, vào đi.”

“Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương.” Hứa Mậu đi đến, quỳ xuống.

“Hứa công công, chuẩn bị nước tắm, đồ ăn sáng cho Hoàng Thượng, sau đó truyền chỉ, triệu bách quan tiến cung yết kiến.” Lãnh Loan Loan thần nhiên giao việc.

“Nô tài tuân chỉ.” Hứa Mậu rời đi.

“Loan Loan triệu bách quan tiến cung làm gì?” Hiên Viên Dạ vuốt ve sợi tóc mềm mại của Lãnh Loan Loan, ngửi hương thơm phát ra từ nó, thuận miệng hỏi.

“Xử lý chuyện này cho người đó.” Lãnh Loan Loan thể hiện một ánh mắt xem thường, chỉ vào đồng tấu chương trên bàn, mở miệng, “Người có biết hay không, có câu gọi là ‘phải dùng bằng hết’, triều đình nuôi quan viên không phải cả ngày chỉ biết thúc ngựa xu nịnh, chỉ biết là một đám phế vật không giải quyết được vấn đề gì, mà là muốn cho bọn họ phân ưu giải nạn với Hoàng đế người, đền đáp triều đình.”

Hiên Viên Dạ dừng động tác vuốt tóc, hẳn tự nhiên có nghĩ đến chuyện này. Nhưng những người này thế nào trong lòng hắn tính rõ, sao dám đem chuyện giao cho bọn họ đi làm?

Lãnh Loan Loan giống như cảm giác được suy nghĩ từ sự trầm mặc của Hiên Viên Dạ, quay lại vỗ ngực của hắn.

“Dem chuyện giao cho bọn họ đương nhiên là không đáng tin, chúng ta có thể giám sát. Triều đình không phải phân hai phái sao? Ai cũng thấy đối phương không vừa mắt, chúng ta để bọn họ dò xét lẫn nhau. Đương nhiên không cho bọn họ hãm hại nhau, chúng ta có thể định ra một ít quy tắc đặc biệt.”

Hiên Viên Dạ hiểu được, nhịn không được ôm chặt Lãnh Loan Loan. Tiểu nữ này thật sự là bảo bối, làm cho hắn càng ngày càng thích.

“Ọc ọc...”

Tiếng bụng réo vang lên, Hiên Viên Dạ có chút xấu hổ. Không nghĩ tới trước mặt người yêu lộ ra chỗ thất lễ.

“Còn không mau đi rửa mặt chải đầu, dùng bữa.” Lãnh Loan Loan không cảm thấy có gì đáng xấu hổ, đôi bụng thì kêu thôi. Thân ảnh xinh đẹp nhảy xuống, giúp Hiên Viên Dạ đi đến.

Hiên Viên Dạ lại quay người, cùng nàng đi về phía trước.

Sau nửa canh giờ, Hiên Viên Dạ một thân sạch sẽ, rượu cơm đầy đủ nắm tay Lãnh Loan Loan trở lại.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, các vị đại nhân đã chờ ở Nghị Sự sảnh.” Tiểu thái giám đi vào, bẩm báo nói.

“Được.” Hiên Viên Dạ gật đầu, cùng Lãnh Loan Loan đi đến Nghị Sự sảnh.

Nghị Sự sảnh

Bách quan đứng ở hai bên, bàn tán.

“Hoàng Thượng không phải nói hôm nay miễn thượng triều sao? Sao lại triệu mọi người tiến cung?” Quan viên A hỏi.

“Ai biết được?” Quan viên B lắc đầu, xoay người mang theo nụ cười giả tạo hỏi Lãnh Bùi Viễn. “Tướng quân, người biết Hoàng Thượng triệu mọi người đến có chuyện gì hay không?”

Lãnh Bùi Viễn thần nhiên liếc mắt nhìn hắn, “Sao bản Tướng quân biết được?”

“Hắc, Tướng quân người chẳng những là quốc trượng, trước đó vài ngày còn cưới Bắc Bang công chúa, chẳng lẽ Hoàng Thượng có việc lại giấu người sao?”

Đám quan viên vừa nghe, cũng nghĩ như vậy. Hoàng Thượng sủng ái Hoàng Hậu như thế, Lãnh Tướng quân thân là quốc trượng tự nhiên không phải người ngoài, sao hắn lại không biết? Đều bán tín bán nghi nhìn hắn, chẳng lẽ hắn cố ý không nói?

“Hoàng Thượng giá lâm, Hoàng Hậu nương nương giá lâm.” Đột nhiên, giọng nói của thái giám khiến chúng quan giật mình, đều đều đứng về chỗ, sắc mặt nghiêm túc.

“Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương”. Hô liên tiếp.

“Bình thân.” Hiên Viên Dạ cùng Lãnh Loan Loan ngồi chung ở phía trên, thần nhiên nói.

“Không biết Hoàng Thượng chiêu chúng thần đến có chuyện gì?” Tể tướng Lâm Kế Tục tay cầm gián thiếp, đi ra.

“Lâm Tể tướng, không biết đối với chuyện tứ quốc thống nhất thấy thế nào?” Hiên Viên Dạ hỏi.

“Tứ quốc thống nhất chính là lòng dân mong muốn, tự nhiên có lợi cho dân chúng.” Lâm Kế Tục khom người cung kính đáp.

“Đã có lợi cho dân chúng, tin rằng mọi người khẳng định nguyện ý cống hiến vì dân chúng?” Hiên Viên Dạ nhướn mi, hỏi.

“Thần nguyện mưu cầu phúc lợi cho dân chúng, cúc cung tận tụy, đến chết không thôi.” Lâm Kế Tục cùng bách quan đồng thời quỳ xuống, cùng hô.

“Tốt lắm.” Hiên Viên Dạ gật đầu, hắn đang chờ những lời này.

“Cái gọi là ‘nuôi quân ngàn ngày, dùng quân một ngày’, hiện tại Thiên hạ bắt đầu thống nhất, còn rất nhiều chỗ cần các vị ái khanh. Trẫm quyết định thành lập Tam Nghị Tổ, tấu chương từ các nơi đến lần thứ nhất để ở tổ thứ nhất, sau đó mới giao cho tổ thứ hai, cuối cùng mới qua tổ thứ ba giao cho Trẫm quyết định cuối cùng. Mà Tam Nghị Tổ này giao cho Tể tướng cùng Lãnh Tướng quân cùng đề cử người đảm nhiệm, giám sát lẫn nhau, nếu phát hiện có quan viên nào dám bỏ rơi nhiệm vụ hoặc là ngầm dùng thủ đoạn lừa dối, Trẫm tuyệt không tha.” Giọng nói cứ từ từ trầm thấp, ‘rầm’ một tiếng, tay đánh ở mặt bàn, đánh nát chén trà.

Tiếng vang thanh thúy phát ra chói ta ở phòng nghị sự, như một tiếng sét đánh ở trong lòng bách quan. Bọn họ đều cúi người, không dám thở mạnh.

“Các vị đại thần hiểu rồi chứ?” Hiên Viên Dạ đảo qua mọi người, lạnh lùng hỏi.

“Thần tuân chỉ.”

“Tốt lắm.” Hiên Viên Dạ gật đầu, vừa lòng với câu trả lời của bọn họ.

Lãnh Loan Loan cũng nhú mày, tốt lắm. Kể từ nay, nam nhân tự nhiên sẽ không mệt mỏi như vậy nữa. Tuy nhiên, có chút tò mò, nam nhân nghe được mình nói tuổi tác bọn họ chênh lệch như thế, nếu về sau không cần hắn, trong lòng có chút bối rối?

“Lâm Tể tướng, Lãnh Tướng quân, các người đi xuống nghỉ danh sách rồi mang trình cho Trẫm. Hôm nay đến đây thôi.” Phất phất tay, hắn cũng nên đi hầu chuyện Loan Loan.

“Khoan đã...”

114. Q.1 - Chương 115: Giải Tán Ba Ngàn Hồng Nhan

“Khoan đã...”

Lãnh Loan Loan giơ tay, để bách quan ở lại.

Hiên Viên Dạ không rõ cho nên nhúu mày, bách quan cũng sững sờ đứng tại chỗ, không rõ tiểu Hoàng Hậu này lại muốn làm gì? Vài quan viên đưa ánh mắt hướng Lãnh Bùi Viễn, đối phương lại đưa trở về bọn họ là một vẻ mặt lạnh lùng.

“Hoàng Thượng, người còn nhớ lời hứa đêm đó không?” Lãnh Loan Loan nhìn Hiên Viên Dạ, ánh mắt lạnh lạnh.

Hiên Viên Dạ suy tư, bỗng nhiên kí ức tràn về. Môi mở ra, trả lời:

“Trẫm đồng ý với Hoàng Hậu phải giải tán phi tần trong Hậu cung, tất nhiên là miệng vàng lời ngọc.”

Bàn tán...

Hiên Viên Dạ nói ra, tất cả đều ồ lên. Bọn họ không nghe nhầm chứ, Hoàng Thượng bảo giải tán Hậu cung?

“Vậy xin hoàng thượng hạ chỉ, giải tán Hậu cung, đưa phi tần về nguyên quán, ban hôn, không thì tặng hoàng kim ngàn lượng, chu cấp cho cuộc sống của các nàng.”

“Được, Trẫm...”

“Xin Hoàng Thượng chậm đã.” Lâm Kế Tục bước ra, cúi người, vẻ mặt nghiêm túc. “Hoàng Thượng, giải tán Hậu cung là chuyện lớn, xin Hoàng Thượng cân nhắc.”

“Xin Hoàng Thượng cân nhắc.”

“...”

Chúng thần tán thành, quỳ nói.

Lãnh Loan Loan tức giận đứng lên, lạnh lùng đảo qua mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng ở Lâm Kế Tục, khí thế bức người hỏi:

“Tể tướng đại nhân, giải tán Hậu cung chính là Hoàng Thượng chính miệng đồng ý với bốn cung, cái gọi là miệng vàng lời ngọc, chẳng lẽ ngươi muốn Hoàng Thượng nói không giữ lời sao?” Thật sự là một tên đáng ghét, hẳn nghĩ gì đừng tưởng nàng không biết. Đơn giản là muốn cho nữ nhi của hắn xoay người, mơ tưởng, có nàng ở đây, Lâm Nhã Như kia đừng mơ tưởng đã chết thành tro bụi mà còn có thể sống lại.

Lâm Kế Tục đứng lên, ánh mắt thâm thúy nhìn Lãnh Loan Loan. Nữ oa dần dần trưởng thành này là một đối thủ mạnh mẽ, nàng chẳng những khiến Hoàng Thượng độc sủng, thậm chí cho phép nàng can thiệp chuyện triều chính. Nếu còn để như thế, chỉ sợ Thiên Diếu sẽ có nữ đế. Hay cho hồng nhan họa thủy, hẳn cho dù vì nữ nhi cũng không thể để nàng giải tán Hậu cung. Tuy rằng hiện tại nữ nhi đang ở Lãnh cung, nhưng khó nói nàng không có một ngày có thể xoay chuyển tình thế. Nếu giải tán Hậu cung, tương lai nàng phải làm sao bây giờ?

“Hoàng Hậu nương nương, Hậu cung ba ngàn phi tần là quy củ được thừa kế của tổ tông từ xưa đến nay, mục đích là giúp sinh con đẻ cái cho Hoàng gia, kéo dài huyết mạch hoàng thất. Mà hiện tại bệ hạ không có con nối dòng, Hoàng Hậu lại chưa đến tuổi cập kê. Nếu giải tán Hậu cung, huyết mạch Hoàng gia phải giữ như thế nào? Mà thần cũng thẹn với nhắc nhở của tiên hoàng.”

Không hổ là Tể tướng một quốc, quả thực có thể nói như vậy. Tựa như đó là ý trời, người không tìm thấy lý do phản bác. Nhưng nàng là người như thế sao?

Lãnh Loan Loan vẫn lạnh lùng như cũ, khí thế cũng không đuối đi vì lời nói của hắn chút nào.

“Tể tướng đại nhân nói có lý, nhưng Hoàng Thượng không muốn kẻ khác có con cho hần. Mà không phải là ai cũng có được tư cách mang long thai.” Quét mắt nhìn Hiên Viên Dạ, mang theo nguy hiểm. Nam nhân, nếu người dám tìm nữ nhân khác sinh con, đừng trách ta trở mặt, chạy lấy người.

Hiên Viên Dạ hiểu được ý tứ của Lãnh Loan Loan, trán chảy ra mồ hôi lạnh. May quá, may mà hần không khiến phi tần có con. Nếu không, chỉ sợ tiểu oan gia này sẽ trị mình. Ánh mắt thâm thúy quét về phía Lâm Kế Tục, lạnh lùng trầm trầm nói:

“Ý của Hoàng Hậu là ý của Trẫm, các khanh không thể dị nghị. Trẫm tức khắc hạ chỉ giải tán Hậu cung, đưa phi tần rời cung.”

“Hoàng Thượng...”

Bách quan thấy Hoàng Thượng khư khư cố chấp, đều lo lắng.

“Hoàng Thượng, vạn vạn không thể.” Tể tướng Lâm Kế Tục quỳ xuống đất, thanh âm trầm trọng. “Trăm ngàn năm qua quy củ không thể nói hủy thì hủy, như vậy khiến dân chúng tin phục như thế nào. Hơn nữa hiện tại đúng là Thiên hạ mới bắt đầu thống nhất, càng không thể dao động căn bản, tránh khiến lung tung, chiến tranh bùng nổ.”

“Xin Hoàng Thượng cân nhắc.” Mọi người tán thành.

“Lãnh Tướng quân, tiên hoàng năm đó dẫn hai ta phò tá Hoàng Thượng thống trị Thiên Diệu quốc thái bình an, hiện tại Hoàng Thượng muốn phá hủy quy củ mấy ngàn năm truyền lại, người cũng không khuyên giải sao?”

Lâm Kế Tục thấy Lãnh Bùi Viễn không nói một lời, đổ chuyện này lên trên người hần.

Lãnh Bùi Viễn đạm mạc nhìn hần một cái, Hoàng Thượng làm hỏng quy củ không phải lần một lần hai, lúc trước lập Loan Loan làm Hậu không phải cũng bị chúng quan phản đối, nhưng kết quả thì sao? Không phải vẫn lập Loan Loan chín tuổi làm Hậu sao?. Tuy nhiên, tất cả mọi người phản đối, hần cũng không thể không lên tiếng:

“Xin Hoàng Thượng cân nhắc.”

“Phụ thân.” Lãnh Loan Loan gọi Lãnh Bùi Viễn, giọng nói lạnh nhạt. “Chuyện nữ nhi muốn làm xưa nay chưa từng không làm được, người đứng lên đi.”

Lãnh Bùi Viễn nghe vậy, khước miệng giật giật, đứng lên.

“Quân mệnh không thể cãi, quân muốn thần chết thần không thể không chết. Tin tưởng chư vị đại thần cũng từng nghe những lời này.” Lãnh Loan Loan nhìn đám đại thần đang quỳ lạnh lùng nói, “Hiện tại Hoàng Thượng đã hạ lệnh, chẳng lẽ chư vị muốn kháng chỉ sao?”

“Chuyện này...”

Mọi người nghe vậy đều chần chừ đứng lên, hai mắt nhìn nhau.

Bách quan giằng co cùng Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, không khí có chút quỷ dị.

“Hoàng thái hậu giá lâm.”

Giọng nói cao truyền đến, xé rách màn yên lặng, không khí quỷ dị.

“Ai gia sẽ kháng chỉ.”

Hoàng thái hậu thân mặc cẩm bào màu đỏ, tay cầm Long Đầu Trượng của Tiên hoàng bước vào. Ánh mắt tang thương chống lại ánh mắt hung hăng của Lãnh Loan Loan. Tiểu yêu nữ quả thực gây sóng gió, dám kích động Hoàng Thượng hủy Hậu cung, thật sự là rất thật giận.

“Tham kiến Thái Hậu, Thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Bách quan đang do dự vừa thấy Hoàng thái hậu cùng Long Đầu Trượng hùng hổ tiến vào đều giống như được uống thuốc an thần, nhẹ nhàng thở ra. Nhưng, bọn họ nào biết rằng chuyện mà Lãnh Loan Loan đã quyết định chưa bao giờ gì chuyện gì mà thay đổi.

“Mẫu Hậu, sao người lại đến đây?” Hiên Viên Dạ vừa thấy Hoàng thái hậu đến, liền biết là có người lên báo.

“Ai gia nếu không đến, không phải trơ mắt nhìn người làm hồng quy của của tổ tông sao.” Hoàng thái hậu trừng mắt nhìn Hiên Viên Dạ, thật sự không nghĩ tới con trai nàng hiện tại mọi chuyện đều nghe tiểu yêu nữ này.

“Mẫu hậu nói quá lời.” Hiên Viên Dạ mệnh Hứa Mậu dìu Hoàng thái hậu ngồi xuống một bên.

“Có nghiêm trọng không, trong lòng người biết rõ.” Hoàng thái hậu đập mạnh Long Đầu Trượng xuống, ma sát mặt đất phát ra tiếng vang lớn. Mọi người run lên trong lòng, càng thêm rung mình.

“Thái Hậu, quy củ tất nhiên quan trọng. Nhưng nếu người muốn thấy một Hậu cung có mà không có tác dụng, nhìn những nữ tử như hoa mà phải cô độc ngồi chờ trong cung đến nỗi hồng nhan héo mòn, cho đến sinh mệnh cuối sao?” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Hoàng thái hậu.

“Người...” Hoàng thái hậu phẫn hận nhìn Lãnh Loan Loan, “Nếu không phải do người không cho Hoàng Thượng chiêu phi tần thị tẩm, Hậu cung sao lại biến thành thùng rỗng kêu to như thế. Người ghen tị, không có bao dung, căn bản không xứng làm một quốc hậu, làm mẫu nghi Thiên hạ.”

Một quốc mẫu, mẫu nghi Thiên hạ?

Lãnh Loan Loan cười nhạt, những thứ này nàng chưa bao giờ từng để vào mắt.

“Mẫu hậu.” Hiên Viên Dạ nặng nề lên tiếng, mẫu hậu chỉ trích rất nghiêm trọng. “Huỷ bỏ Hậu cung là ý Trẫm, không liên quan đến Loan Loan, mẫu hậu không nên trách Loan Loan.”

“Người còn che chở nàng.” Hoàng thái hậu rất thất vọng, gơ Long Đầu Trượng chỉ vào Hiên Viên Dạ. “Người làm cho ai gia thất vọng rồi, nếu người phải làm một hôn quân, ai gia liền đánh cho người tỉnh.” Nói xong, cây trượng đánh xuống người Hiên Viên Dạ.

“Thái Hậu...” Mọi người kinh hô.

“Mẫu hậu không thể.” Được tin, Hiên Viên Thiên vội vàng chạy đến ngăn cản Hoàng thái hậu.

“Người cũng ngăn ai gia.” Hoàng thái hậu trừng mắt nhìn Hiên Viên Thiên, “Nếu sớm biết hần có ngày như vậy, lúc trước nên cho người làm Hoàng Thượng.”

Chúng thần vừa nghe, ồ lên.

Hiên Viên Thiên lúc này quỳ xuống, bàn tay to nâng Long Đầu Trượng. “Nhi thần trong lòng chỉ biết Hoàng huynh là Hoàng Thượng, Thiên Diệu không thể không có Hoàng huynh, xin mẫu hậu đừng nói đến chuyện này nữa.”

“Phản, phản rồi!!!” Hoàng thái hậu bị hai đứa con làm cho tức giận đến run run.

“Mẫu Hậu, nhi thần đưa người hồi cung nghỉ ngơi.” Hiên Viên Thiên nhìn một ánh mắt về Hiên Viên Dạ, đỡ Hoàng thái hậu rời đi.

“Không được.” Hoàng thái hậu chỉ vào Lãnh Loan Loan, “Không thể để yêu nữ này độc bá Hậu cung.” Hiên tại cũng đã ngắt trời, nếu Hậu cung bị huỷ, không biết sẽ thành dạng gì nữa.

“Mẫu Hậu, thân thể quan trọng hơn. Việc này hoãn lại đi.” Hiên Viên Thiên khuyên Hoàng thái hậu, rời khỏi Nghị Sự sảnh.

Lãnh Loan Loan nhìn đám đại thần còn lại, cũng không muốn lãng phí thời gian.

“Huỷ bỏ Hậu cung việc là việc phải làm, chư vị đại thần không cần nói vô mồm nữa.”

“Ý Trẫm đã quyết.” Hiên Viên Dạ cũng nói một lần nữa thể hiện lập trường kiên định. Nếu nói trước kia, sự tồn tại của phi tần là vì kiềm chế quan viên triều đình, kéo dài huyết mạch hoàng thất, nhưng hiện tại Thiên hạ thống nhất, lại có Loan Loan bên người, hần thậm nghĩ chỉ muốn sinh con với Loan Loan, sự tồn tại của các nàng đã không có ý nghĩa.

“Hoàng Thượng...” Mọi người vẻ mặt đau khổ muốn khuyên giải.

Hiên Viên Dạ kéo Lãnh Loan Loan rời đi, để lại ọi người là giọng nói bất lực, thật lâu không tiêu tan.

115. Q.1 - Chương 116: Quét Sạch Phiền Toái

Hủy bỏ Hậu cung, trước đó chưa từng có, mọi người khiếp sợ, Thái Hậu càng bối rối mà bệnh không dậy nổi. Nhưng mặc kệ mọi người bàn tán như thế nào, phỏng đoán như thế nào, Hiên Viên Dạ vẫn hạ thánh chỉ phế Hậu cung như cũ.

Thiên Diêu, trong mười ngày đầu tiên của tháng sáu, phi tần Hậu cung được giải tán đầy đủ, các cung nữ đã lớn tuổi cũng được phân phát đi. Ngày rời cung, trong cung nhộn nhạo, các cung phi nhớ nhà tự nhiên tình nguyện sớm ngày trở về, nhưng một ít phi tần đã quen cuộc sống phú quý trong cung thì không chịu đi.

Sang tháng sáu, thời tiết nóng bức. Cơn gió oi bức thổi, hoa cỏ lay động. Hương hoa mùa hạ nồng, mặt trời chói đến sáng trắng. Côn trùng kêu râm ran không ngừng, càng tăng thêm mấy phần phiền toái

Ngự Thư Phòng, Lãnh Loan Loan nằm ở ghế ngọc trúc lạnh lạnh, đóng đưa chân, cung nữ bên cạnh phe phẩy cây quạt mát. Hiên Viên Dạ ngồi ở bàn, phê duyệt tấu chương.

Không khí im lặng, âm áp.

“Hoàng Thượng...” Hứa Mậu đi đến, “Khấu kiến Hoàng Thượng, nường nường.”

“Có chuyện gì?” Lãnh Loan Loan liếc hắt, xem hắt mặt đồ bưng, ánh mắt lo lắng, tám phần lại là vị phi tần nào không chịu đi đây. Thật không rõ đám nữ nhân này vì sao lại ngốc như vậy, ở lại trong cung chính là một mình trông phòng, lãng phí thanh xuân, không bằng ra cung tìm kiếm một bầu trời khác, không phải rất tốt sao?

“Bẩm nường, là Uyển phi cùng tội phi Lâm thị ở Lãnh cung làm loạn ở bên ngoài muốn gặp Hoàng Thượng.” Hứa Mậu cúi đầu trả lời, Hoàng Thượng sủng Hoàng Hậu thật sự là vô pháp vô thiên, hủy bỏ Hậu cung, từ nay về sau độc sủng một mình Hoàng Hậu.

“Uyển phi cùng Nhã phi?” Hiên Viên Dạ bỏ tấu chương trong tay, hung hăng nhíu mày. “Các nàng muốn kháng chỉ sao?”

“Nam nhân, người tiếp tục làm việc đi. Ta đi xem.” Lãnh Loan Loan lắc lắc tay, ngồi dậy từ ghế nằm. Quần áo nguyệt nha dài, mái tóc dùng ngọc trâm thúc cao, lộ ra cái cổ trơn bóng cùng xương quai xanh, đã có vài phần gợi cảm của thiếu nữ.

“Ta đi với nàng.” Không biết từ bao giờ, trước mặt Lãnh Loan Loan, Hiên Viên Dạ đã hoàn toàn bỏ từ ‘Trẫm’ tôn quý. Vì nàng dường như cũng không quá coi trọng chuyện này.

“Tùy người.” Lãnh Loan Loan đứng lên, vươn tay đặt trong tay của Hiên Viên Dạ. Mùa hè, tay hắt lạnh như băng, làm cho nàng vốn sợ nhiệt mừng rỡ cảm nhận cái mát lạnh ấy.

“Các nàng ở đâu?” Hiên Viên Dạ hỏi Hứa Mậu.

“Bên ngoài Từ Trữ cung.” Hứa Mậu đáp, “Tể tướng đại nhân đã ở đấy.”

Hiên Viên Dạ nhíu mi, Lâm Kế Tục còn không chịu hết hy vọng, hiện tại lại làm loạn ở nơi của Hoàng thái hậu. Chẳng lẽ không biết là Hoàng thái hậu cũng không thay đổi ý chỉ đã hạ sao?

“Đi thôi.” Lãnh Loan Loan kéo Hiên Viên Dạ, đi tới cửa quay sang nói với tiểu thái giám bên người. “Người truyền Tư chiêu nghi* ở Trúc Uyển đến Phụng Nghi cung đi.”

Hiên Viên Dạ khó hiểu nhìn nàng, không biết Loan Loan lại có ý gì?

Lãnh Loan Loan cười thần bí, không trả lời.

Từ Trữ cung

Hoàng thái hậu ngồi ở phía trên, thần sắc có bệnh. Tô ma ma bưng tới một bát tuyết lê đường phèn giải nhiệt choa bà, nhận lấy chiếc quạt của tiểu cung nữ một bên, nhẹ nhàng quạt gió.

Phía dưới, Khương Uyển Uyển ngồi ở bên trái, dung nhan luôn luôn miệng cười nay vẻ mặt bi thương, ánh mắt lấp lánh lệ. Mà ở bên phải Khương Uyển Uyển, là Lâm Nhã Như mới từ Lãnh cung đi ra. Nàng có chút chật vật, vốn nàng ở Lãnh cung cũng không chịu tội gì, nhưng tiểu Hoàng Hậu vừa đi liền hoàn toàn quấy rầy cuộc sống của mình, còn bây giờ, hiện tại còn bị đuổi ra cung, nàng ngay cả một chút cơ hội được sủng ái một lần nữa cũng không có, nàng sống thế nào đây?

Tể tướng Lâm Kế Tục ngồi ở bên người Lâm Nhã Như, nhìn con gái yêu luôn luôn được sủng ái nay chật vật như thế, người cũng gầy yếu không ít. Hắn càng hận Lãnh Loan Loan sâu sắc, tất cả đều do tiểu yêu nữ kia gây nên.

“Bác, người nên làm chủ cho Uyển nhi, Uyển nhi sớm đã mất cha mẹ, cũng chỉ có người là người thân, hiện tại Hoàng Thượng hạ chỉ cho phi tần rời cung, Uyển nhi phải làm sao bây giờ?” Khương Uyển Uyển nước mắt tràn ra, hai tay cầm khăn tay nhẹ lau lệ, đáng thương nói.

“Đúng vậy, Thái Hậu. Người nhất định phải làm chủ cho chúng ta, đều do tiểu Hoàng Hậu xúi giục Hoàng Thượng phá hỏng quy củ tổ tông. Nếu không phải nàng, sao Hoàng Thượng lại ngỗ nghịch với người như thế?” Lâm Nhã Như đã ở một bên nói để vào.

“Thái Hậu, theo như lão thần xem, tiểu Hoàng Hậu này biết yêu thuật, bằng không nàng một đứa bé chín tuổi sao lại có năng lực làm Hoàng Thượng sủng ái mọi đường như thế?” Lâm Kế Tục cũng tiếp lời, Lãnh Loan Loan bất quá là một con nhóc, sao có thể so với Hậu cung ba ngàn phi tần như hoa? Nếu không phải yêu thuật, sao nàng có thể mê hoặc Hoàng Thượng đến như vậy?

“Đủ rồi.”

Hoàng thái hậu lạnh lùng nói, nghe ba người người một câu ta một lời, bà càng cảm thấy đau đầu, tuy rằng không thể không nói ba người đều nói đúng với lòng bà. Nếu không phải do Lãnh Loan Loan, hoàng nhi tự nhiên sẽ không thay đổi như thế. Nhưng con đã lớn, cánh đã đủ cứng rắn, bà còn có cách sao? Ngay cả Long Đầu Trượng cũng đã lấy ra, hắn vẫn ngỗ nghịch mình.

“Bác, chẳng lẽ ngay cả người cũng không cần Uyển nhi sao?” Khương Uyển Uyển càng khóc càng thương tâm, đôi mắt đầm lệ đáng thương nhìn Hoàng thái hậu.

Bộ dáng lê hoa đái vũ khiến Hoàng thái hậu đau lòng, chất nữ này là do một tay mình nuôi lớn, có thể nào không đau, quả thực rời cung thì nàng xác thực không có thân nhân, ra cung phải đi đâu?

“Uyển nhi, người ở lại bên người ta, ai gia nhìn xem tiểu yêu nữ kia có thể làm gì người?”

“Bác...”

“Hình như ta nghe thấy có người muốn kháng chỉ, phải không?” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến, Lãnh Loan Loan tay trong tay với Hiên Viên Dạ đi đến.

“Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu.” Tuy rằng không cam lòng, nhưng mọi người trừ bỏ Hoàng thái hậu đều vẫn đều phải vãn an Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan nhìn qua Lâm Nhã Như một cái, chắc chắn, xem ra nàng ở Lãnh cung không dễ dàng rồi.

“Hoàng Thượng, Uyển nhi là thanh mai trúc mã từ nhỏ lớn lên với người, sao người có thể nhẫn tâm đuổi nàng ra khỏi cung?” Hoàng thái hậu coi thường Lãnh Loan Loan, bất mãn nói với Hiên Viên Dạ.

Thanh mai trúc mã?

Lãnh Loan Loan liếc Khương Uyển Uyển một cái, xem dáng vẻ lê hoa đái vũ đúng là làm người ta thương tiếc. Thực đáng tiếc, nhưng người thương tiếc nàng khẳng định không có mình.

“Mẫu hậu, cũng không phải đuổi Uyển phi ra khỏi cung. Mà là cho các nàng ra ngoài tìm kiếm cuộc sống mới, mà không phải để các nàng ở trong cung, đánh lỗ thanh xuân.” Hiên Viên Dạ lời Lãnh Loan Loan, ngồi xuống một bên.

“Hoàng thượng! Các nàng đều là người của người, còn có thể tìm cuộc sống mới thế nào?” Hoàng thái hậu giận dữ trả lời, nữ tử đã mất trinh tiết, cuộc sống mới thế nào?.

“Hoàng Thượng, một ngày vợ chồng trăm ngày ân ái. Nô tì tự hỏi hầu hạ người cũng không có chút gì sai sót, chẳng lẽ người thật sự nhần tâm như thế sao?” Khương Uyển Uyển mắt chứa lệ, ai oán nhìn Hiên Viên Dạ.

“Hoàng Thượng, tội thiếp tự biết có tội. Không dám cầu người tha thứ, nhưng nô tì đã là người của người, người để nô tì rời cung thì lấy mặt mũi gì đối mặt với người khác?” Lâm Nhã Như cũng lấy ống tay áo che mặt, giống như khóc thầm.

Tiếng khóc ai oán của hai người vang lên ở Từ Trữ cung, làm người bên ngoài nghe thấy mà đau lòng.

Nhưng Hiên Viên Dạ ngồi mím môi không nói, Lãnh Loan Loan cũng vẻ mặt đăm đăm.

“Hoàng Thượng, lão thần khẩn cầu người, đừng để hai vị quý phi ra cung.” Lâm Kế Tục cũng quỳ xuống đất.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, đột nhiên tà tà cười. “Thứ nhất, các nàng nhiều nhất chính là thiếp, mà không phải thê; Thứ hai, các người xác định muốn ở lại sao?” Ánh mắt tà tứ liếc nhìn Khương Uyển Uyển, rồi chuyển qua Lâm Nhã Như. Ý này muốn nói, nếu các người muốn ở lại, tốt nhất chuẩn bị cho ta chính.

Khương Uyển Uyển, Lâm Nhã Như cả người run lên, đồng thời dập đầu nói. “Hoàng Thượng, cầu người cho phép nô tì tiếp tục ở lại hầu hạ người.”

“Không cần.” Hiên Viên Dạ lạnh lùng trả lời, nếu ý đã quyết, tự nhiên không thay đổi.

“Hoàng Thượng...” Hai người tiếp tục cầu xin.

“Các người thực lắm chuyện, biết không?” Lãnh Loan Loan đột nhiên lạnh mặt, ghét nhất loại nữ nhân gặp chuyện chỉ biết dây dưa níu kéo, cố làm ra vẻ. Tay giơ lên, hai Hắc y nhân đi đến, cả người mang hơi thở lạnh như băng giống như mùa đông đang có mặt giữa mùa hè.

“Mang các nàng mang ra khỏi cung.” Lãnh Loan Loan thần nhiên phân phó.

“Dạ.” Hai người đáp, một người lúi Khương Uyển Uyển, một người lúi Lâm Nhã Như.

“Dừng tay.” Hoàng thái hậu thấy chuyện này cũng hoảng, đầy mặt tức giận trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan. “Yêu nữ, ai cho phép người làm càn như thế.”

“Hoàng Thượng.” Lại quay đầu nhìn Hiên Viên Dạ, “Uyển nhi mất cha mẹ từ nhỏ, là một tay ai gia nuôi lớn, đuổi nàng ra khỏi cung, nàng sống như thế nào?”

Hiên Viên Dạ nhú mi, quả thật nữ tử như Khương Uyển Uyển, không quen cuộc sống rời khỏi hoàng cung, sinh tồn thật là không dễ.

“Chuyện này rất đơn giản.” Lãnh Loan Loan đứng lên, khuôn mặt khéo léo ngẩng cao, không chút nào thỏa hiệp. “Chúng ta có thể mua một tòa nhà lớn ở ngoài cung cho nàng, cũng có thể phái nô bộc chiếu cố cuộc sống của nàng. Thậm chí mỗi tháng phát ngân lượng cho nàng.”

“Hoàng Thượng...”

“Tốt lắm.” Hiên Viên vung tay, lời của Loan Loan đã nhắc nhở hần. Nói cái gì mà tương lai khó khăn, kỳ thật rất dễ dàng giải quyết. “Cứ quyết định như vậy.”

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng...”

“...”

Hai Hắc y nhân lúi hai người giãy dụa không muốn rời đi, rất xa rồi mà vẫn nghe được tiếng hô không cam lòng của hai người.

“Vi thần cáo lui.” Lâm Kế Tục thấy kết cục đã định, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ phát tay áo rời đi.

“Người, người...”

Hoàng thái hậu chỉ vào Hiên Viên Dạ, đột nhiên hai mắt trắng dã, hôn mê bất tỉnh.

“Thái Hậu, Thái Hậu...” Tô ma ma vội vàng đỡ lấy nàng.

Hiên Viên Dạ Thần sắc cứng đờ, về sau hướng ra ngoài hét lớn: “Truyền ngự y.”

Lãnh Loan Loan thấy cảnh rối ren trong Từ Trữ cung, lạnh lùng nói: “Dừng lại.”

“Hoàng Hậu?” Tô ma ma khó hiểu nhìn Lãnh Loan Loan, thậm chí mang theo phòng bị. Tiểu Hoàng Hậu này muốn làm cái gì? Hoàng thái hậu té xỉu đều là kiệt tác của nàng. Hoàng cung thậm chí bị nàng biến thành gà bay chó sủa, không thể an bình.

“Loan Loan?” Hiên Viên Dạ cũng không khỏi nhìn nàng, một bên là người yêu, một bên là mẫu Hậu ngắt xỉu. Tâm tình của hắn rối rắm, có chút không biết làm sao.

Lãnh Loan Loan tức giận nhìn Hiên Viên Dạ, gì thế, nghĩ nàng sẽ hại chết lão thái bà này sao? Tuy rằng nàng nhìn bà không thuận mắt, nhưng không đến mức phải hại chết, huống chi dù gì bà ấy cũng là mẫu thân của nam nhân, là mẹ chồng trên danh nghĩa.

“Chờ các người tìm ngự y, chỉ sợ nàng cũng không thở được nữa.”

“Vậy nàng muốn...?” Hiên Viên Dạ có chút không thể tin được nhìn Lãnh Loan Loan, chẳng lẽ nàng biết y thuật?

“Vô nghĩa.” Lãnh Loan Loan xóc lên mấy người vương bận bên người, đi đến bên người Hoàng thái hậu. “Đương nhiên là cứu bà tỉnh lại.”

Không hề nói nhiều, Lãnh Loan Loan mở mí mắt của bà xem. Lại dò mạch, xem ra là giận dữ quá nên công tâm. Vấn đề không lớn, lúc này ấn mạnh vào huyệt nhân trung*.

(*đường giữa môi với mũi)

“Khụ khụ...” Hoàng thái hậu tỉnh lại đã thấy Lãnh Loan Loan, lại thấy khó thở.

“Thái Hậu, người đừng ngắt xỉu nữa. Miễn cho ta lại phải cứu.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói, liếc mắt nhìn Hoàng thái hậu một cái. Quay người kéo Hiên Viên Dạ nghiêng ngàng đi, không quản Hoàng thái hậu tức giận đến mắng ở phía sau.

Tóm lại, hiện tại Hậu cung không còn phiền toái nữa.

116. Q.1 - Chương 117: Ban Hôn [Thượng]

“Tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương.”

Thu Tứ Dung mặc y phục màu trắng, cúi người, tư thái tao nhã. Tóc cài trâm giản dị, vẻ mặt đạm mạc. Đôi mắt thoắt sáng, dung mạo tuyệt luân.

Hiên Viên Dạ nháy mắt kinh ngạc, không nghĩ tới Thu Tứ Dung thần sắc có bệnh, một thân nhu nhược lúc trước hóa ra lại xinh đẹp như thế. Càng khó tin là nàng tuy rằng trang dung đạm mạc, lại có một loại hơi thở tươi mát xuất trần như hương sen.

Lãnh Loan Loan nhìn thấy Thu Tứ Dung, đôi mắt vừa lòng cong lên sáng như ánh sao. Đúng là một đóa sen gần bùn mà không hôi tanh mùi bùn. Tại chốn Hậu cung đục ngầu này còn có thể giữ tâm hồn trong trẻo như nước, cũng là khó có. Một người tươi mát thanh nhã, một người phiêu dật xuất trần, Thu Tứ Dung rất hợp với Hiên Viên Thiên.

“Bình thân.” Hiên Viên Dạ qua cơn kinh ngạc, chớp mắt khôi phục bình tĩnh, vô cùng thân thiết nắm tay Lãnh Loan Loan, ngồi ở ghế trên.

“Tạ Hoàng Thượng, nương nương.” Hơi hơi đứng dậy, cười yếu ớt như đóa lê hoa nở rộ giữa mùa xuân. Giọng nói như tiếng chim kiêu oanh, nhanh nhẹn thán thốt. Đôi mắt như mùa thu thấy Hiên Viên Dạ cùng Lãnh Loan Loan thân mật, trong lòng có chút kinh ngạc. Nhưng là hâm mộ, mà không phải là vui sướng khi thấy phu quân thường có.

“Không biết Hoàng Thượng, nương nương triệu nô tì đến có chuyện gì?” Hoàng Thượng đột nhiên hạ chỉ huỷ bỏ Hậu cung, cả nước khiếp sợ. Nàng tự nhiên cũng rất kỳ quái, vốn nghĩ phải chôn vùi thanh xuân

tại bốn bức tường cao này, hiện tại có thể đi, có thể nào không sợ hãi. Ngay lúc lòng đầy hưng phấn thu thập hành lý, chính là lúc có chỉ của Hoàng Thượng, nường nường muốn gặp nàng, thực nghi hoặc, trong lòng bất an không yên, không biết rốt cuộc đã có chuyện gì?

Hiên Viên Dạ ngăn người trước câu hỏi của nàng, hần cũng không biết Loan Loan muốn làm gì? Ngoái đầu, đôi mắt đen huyền hơi nghi hoặc nhìn Lãnh Loan Loan, hy vọng nàng có thể cởi bỏ câu hỏi này.

Lãnh Loan Loan khẽ nhếch môi, nhìn Thu Tứ Dung thản nhiên mở miệng: “Mấy ngày trước đây trên đường đi, bốn cung đột nghe thấy có người tấu “Phượng Cầu Hoàng”, âm điệu tuyệt đẹp êm tai...”

Lãnh Loan Loan chưa nói xong, Hiên Viên Dạ khó hiểu. Tấu “Phượng Cầu Hoàng” thì như thế nào?

Khuôn mặt Thu Tứ Dung trắng bệch, con mắt sáng có chút giật mình nhìn Lãnh Loan Loan. Nàng tấu “Phượng Cầu Hoàng”, chỉ sợ cuộc đối thoại của mình và Liên nhi cũng bị nghe được mất rồi? Nhưng các nàng ở trong rừng trúc, rốt cuộc vì sao Hoàng Hậu lại nghe được ?

“ Khúc “Phượng Cầu Hoàng” kia, là ai tấu, vì ai mà tấu?” Lãnh Loan Loan có thâm ý nhìn Thu Tứ Dung một cái, thản nhiên nói, “Hoàng Thượng biết điển cố “Phượng Cầu Hoàng” không?”

“Tất nhiên.” Hiên Viên Dạ gật đầu, “Tương truyền “Phượng Cầu Hoàng” nguyên là do danh nhân Tư Mã Tương Như vì muốn chiếm lòng giai nhân Trác Văn Quân mà tấu, sau đó, Trác Văn Quân quả thực ái mộ người, sợ bị thế gian cản trở tình yêu, bỏ trốn cùng Tư Mã Tương Như.” Nói tới đây Hiên Viên Dạ dường như đã hiểu nguyên nhân Lãnh Loan Loan triệu Thu Tứ Dung đến, chỉ sợ nguyên thân này, trong lòng Tư chiêu nghi nghĩ gì, còn hần chính là phu quân trên danh nghĩa. Ánh mắt Hiên Viên Dạ âm trầm, dù hần với Thu Tứ Dung không phải là vợ chồng thực, nhưng nghe nghe thấy trong lòng nữ nhân vốn là của mình lại nhớ nhung người khác, vẫn có cảm giác bị đeo nón xanh...

Lãnh Loan Loan liếc Hiên Viên Dạ một cái, chỉ biết nam nhân đều có một dự vọng biến thái thích không chế người khác. Rõ ràng chẳng qua chính là ham danh mà thôi, hần còn để ý, nhưng lại dám thể hiện trước mặt lão bà này. Nàng khó chịu cầu mạnh vào mu bàn tay của Hiên Viên Dạ một chút. Xú nam nhân, nếu dám ăn trong bát nhìn trong nồi, xem nàng thu thập hần thế nào.

Hiên Viên Dạ bị Lãnh Loan Loan cấu, tức khắc lấy lại tinh thần. Lắc lắc đầu, hần đã huỷ bỏ Hậu cung, các nàng tự nhiên cũng không còn quan hệ gì với mình. Chỉ có điều tiểu gia hỏa này đang ghen sao? Cúi đầu nhìn Loan Loan hung hăng trừng mắt, môi gợn lên, lộ ra nụ cười vui mừng.

Lãnh Loan Loan liếc trắng mắt, quay đầu nhìn Thu Tứ Dung không nói lời nào.

Thu Tứ Dung cả kinh, biết Hoàng Hậu quả thật là nghe được cuộc đối thoại ngày ấy của nàng và Liên nhi, chính là không biết nàng đã nghe được bao nhiêu? Sợ rằng cảm tình đơn phương của mình sẽ làm liên lụy đến Hiên Viên Thiên, nàng quỳ xuống đất.

“Xin Hoàng Thượng, nường nường tạ tội.”

Vài sợi tóc hai bên má, theo động của nàng mà tung bay, tựa như trái tim lắc lư bất an của nàng vào giờ phút này. Hai đầu gối quỳ trên mặt đất, cúi xuống đầu không dám nhiều lời. Chỉ sợ nói nhiều, sai càng nhiều.

“Tư chiêu nghi, người cũng biết tội?”

Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói, một cỗ khí thế bất cảm làm Thu Tứ Dung càng sợ hãi, nhưng mà chỉ biết cúi đầu nàng không dám nhìn nụ cười nhạt của Lãnh Loan Loan.

Hiên Viên Dạ không rõ Lãnh Loan Loan rốt cuộc có ý gì? Nhưng hần ở một bên xem diễn vậy.

“Nô tì biết tội, xin Hoàng Thượng, nường nường trừng phạt nô tì, tha cho người nhà nô tì.” Thu Tứ Dung khẩn cầu nói, thân là nữ nhân của Hoàng đế, trong tim lại nhớ thương một người khác là không tuân thủ phụ đức, phạm vào tội. Nàng tự nguyện bị phạt, nhưng không muốn làm liên lụy đến y, lại càng không muốn làm liên lụy đến người nhà.

“Bốn cung có nói nói trừng trị người sao?”

Một câu đơn giản của Lãnh Loan Loan lại làm Thu Tứ Dung tròn mắt, thu mâu tràn đầy khó hiểu. Nàng vừa nói không trùng trị mình sao? Vì sao? Hành vi của nàng đủ để liệt vào trọng tội mà?

Hiên Viên Dạ cũng không rõ ý của Lãnh Loan Loan, bàn tay vuốt ve sợi tóc mềm mại như tơ lụa của nàng, yên lặng đợi động tác kế tiếp.

“Hứa công công, Thiên Vương gia đến chưa?” Lãnh Loan Loan hỏi Hứa Mậu ôm phất trần đứng một bên.

“Nô tài đi xem sao.” Hứa Mậu lui đi ra ngoài.

“Thiên Vương gia giá lâm.” Vừa mới tới cửa liền nghe tiểu thái giám bẩm báo, người tới là Hiên Viên Thiên.

Thu Tứ Dung vừa nghe Hiên Viên Thiên cũng đến đây, trong lòng càng bối rối. Đôi mắt như làn thu thủy mơ hồ, lại có chút chờ mong.

“Hoàng huynh, Hoàng Hậu.” Hiên Viên Thiên đi đến, quần áo bào trắng, theo gió lay động. Mái tóc vẫn cao, chỉ cầm một chiếc ngọc trâm. Mái tóc ấy tung bay theo từng động tác, ngọc thụ lâm phong, phiêu dật xuất trần. Thật không ngờ Lãnh Loan Loan tìm hắc đến Phượng Nghi cung, rốt cuộc là có chuyện gì? Đôi mắt trong suốt đôi mắt nhìn quét qua Thu Tứ Dung một bên lại càng không đoán được.

“Vương gia.” Thu Tứ Dung không đứng dậy, ôn nhu gật đầu với Hiên Viên Thiên.

Hiên Viên Thiên cũng gật đầu, ánh mắt dừng ở trên người Hiên Viên Dạ: “Hoàng huynh, Thu Tứ Dung này là...?” Không phải giải tán Hậu cung sao? Nàng sao còn quỳ gối ở đây? Đáy lòng rất nhiều nghi hoặc, ánh mắt nhưng không đưa đến phía Lãnh Loan Loan, hắc sợ mình không thể khắc chế nổi tình cảm sẽ bị Hoàng huynh phát hiện, mang đến phiền toái cho Loan Loan. Hơn nữa Hoàng huynh dám phản đối ý kiến của văn võ bá quan, kiên quyết huỷ bỏ Hậu cung, có thể thấy tình cảm của hắc đối với Loan Loan chỉ sợ cao hơn mình. Có lẽ kiếp này mình chỉ có thể yên lặng bảo vệ nàng...

“Tư chiêu nghi...”

“Vương gia.” Lãnh Loan Loan đoạt lấy lời của Hiên Viên Dạ, cười nhẹ với Hiên Viên Thiên, như lê hoa nở rộ. “Người cảm thấy Tư chiêu nghi như thế nào?”

Hiên Viên Thiên thiếu chút nữa say trong nụ cười của nàng, lại đứng lúc thanh tỉnh.

117. Q.1 - Chương 118: Ban Hôn [Hạ]

“Vương gia.” Lãnh Loan Loan đoạt lấy lời của Hiên Viên Dạ, cười nhẹ với Hiên Viên Thiên, như lê hoa nở rộ. “Người cảm thấy Tư chiêu nghi như thế nào?”

Hiên Viên Thiên thiếu chút nữa say trong nụ cười của nàng, lại đứng lúc thanh tỉnh.

Thu Tứ Dung bất an không yên, đôi tay gắt gao siết vào nhau, tựa như cây ma hoa*. Hoàng Hậu hỏi câu này có ý gì? Trong lòng bất an, nhưng nội tâm lại có một khát vọng muốn nghe câu trả lời của Hiên Viên Thiên. Ánh mắt như sao nhìn hắc, nhìn chăm chú vào từng vẻ mặt của Hiên Viên Thiên.

(cây ma hoa, hay cây gai dầu, xem hình ảnh tại đây)

Hiên Viên Dạ nhếch môi, cười nhẹ, hắc cuối cùng đã hiểu được dụng ý của Loan Loan, nàng hắc là muốn tác thành cho Tư chiêu nghi và Thiên. Dù nhìn bên ngoài thấy hai người khác biệt, nhưng khí chất, giống như trời đất tạo một đôi. Quả là người làm huynh trưởng như mình đã xem nhẹ chuyện, hiện tại Thiên cũng mười bảy, còn chưa đón dâu, thậm chí ngay cả thị thiếp trong phủ cũng không có, nay cũng là lúc nên quyết định việc hôn nhân cho hắc. Tuy rằng Thu Tứ Dung vốn là người của mình, nhưng cũng may ngoại trừ gặp mặt qua, bọn họ chưa có gì, chỉ cần khôi phục thân phận Thiên kim Thượng Thư của nàng, là có thể xứng với Thiên. Thân nhiên nhưn mi, hắc sẽ tác hợp chuyện này.

Hiên Viên Thiên mặc dù không biết Lãnh Loan Loan vì sao hỏi như vậy, có lẽ hắc hay suy nghĩ, nhưng khẳng định không nghĩ đến chuyện sống cùng nữ nhân của Hoàng huynh. Lại càng không từng nghĩ tới chuyện người mà mình yêu sẽ kết mối tơ hồng ỉn? Theo thói quen mà cười nhẹ một tiếng, cơn gió mùa hạ

ùa vào từ cửa sổ, làm mái tóc dài của hắn tung bay. Ánh dương nhỏ vun rơi trên mặt đất, ánh quang loang lổ. Thời khắc này, hắn giống như là một trích tiên không nhiễm bụi trần.

“Tư chiêu nghi là phi tử của Hoàng huynh, thần đệ không dám vọng ngôn.”

Thu Tứ Dung nghe hắn nói vậy, loạng choạng. Đúng vậy, dù Hậu cung bị huỷ, nhưng thân thể của nàng vẫn dán mác là nữ nhân của Hoàng Thượng như cũ. sao dám ảo tưởng, vọng tưởng hắn có cùng cảm giác với mình. Cần môi anh đào, khắc chế nụ cười khổ.

Hiên Viên Dạ dừng việc vuốt ve sợi tóc của Lãnh Loan Loan, chỉ sợ kế hoạch của Loan Loan sẽ trôi xuôi theo dòng nước.

Lãnh Loan Loan cũng không nghĩ như vậy, nàng nghiêng đầu, bộ dáng rất đáng yêu.

“Vương gia lời ấy sai rồi, Hậu cung đã bị huỷ bỏ, Thu cô nương không còn là phi tử của Hoàng Thượng. Hoàng Thượng cùng nàng cho tới bây giờ đều trong sạch.”

Nói trắng ra như thế, khiến Hiên Viên Dạ cùng Thu Tứ Dung đều xấu hổ không biết làm sao.

Hiên Viên Thiên giật mình, thông minh như hắn tự nhiên nghe ra ý của Lãnh Loan Loan. Nàng muốn mai mối ỳnh? Hắn cúi đầu, che đi nỗi thống khổ trong đôi mắt trong suốt. Không nghĩ tới nàng sẽ mai mối ỳnh?

Thu Tứ Dung cũng hiểu ý của Lãnh Loan Loan, vừa kinh ngạc vừa thẹn. Hai má bạch ngọc hồng lên, như hai quả táo chín mọng.

“Vương gia, như thế nào?”

Lãnh Loan Loan trong lòng có một cảm xúc yếu ớt không hiểu, nàng hiểu tình cảm của Hiên Viên Thiên. Có lẽ biết rằng việc này thật tàn nhẫn với hắn, nhưng nguyên nhân là mong hắn được hạnh phúc, muốn hắn chân chính buông tay với mối tình vô vọng này, mới có thể làm gì cho hắn. Có lẽ hiện tại hắn không có tình cảm gì với Thu Tứ Dung, nhưng nàng xem tình cảm của Thu Tứ Dung với hắn rất sâu. Đó là một cô gái tốt, tin rằng nhu tình của nàng đủ để Hiên Viên Thiên thích nàng, thứ mà hiện tại bọn họ thiếu chính là thời gian...

Hiên Viên Thiên vẫn cúi đầu như cũ, không nói. Hắn không nói nên lời, hắn sợ chính một khi mình ngẩng đầu, đáy mắt thống khổ sẽ bị phát hiện, càng sợ nếu mở miệng mình lại không tự chủ được thổ lộ, cho nên hắn không thể.

Hiên Viên Thiên không nói một lời làm Thu Tứ Dung vốn hai má hồng hồng, tim đập loạn nhịp tức khắc phục hồi. Quả thật nàng rất tham sao? Hắn không nói gì không phải đã thể hiện ý kiến sao? Thu mâu bắt đầu đỏ lên, đáng vẻ bị thương mềm mại làm người ta nhìn không được muốn thương tiếc.

Hiên Viên Dạ không nghĩ tới Hiên Viên Thiên luôn luôn ôn hòa nay lại lấy trầm mặc ra cự tuyệt, hắn vốn cho rằng cho dù Thiên không đồng ý cũng sẽ cự tuyệt ôn hòa, uyển chuyển, mà không phải không nói gì giống hiện tại, càng dả thương người ta.

Không gian yên tĩnh, không khí có chút đáng sợ.

Thu Tứ Dung không nhận được hai tay che miệng, sợ mình khóc thành tiếng.

Ánh mặt trời sáng lạn, làn gió mát rượi.

Lãnh Loan Loan nhìn Thu Tứ Dung, lại nhìn Hiên Viên Thiên. Biết mình làm chuyện này thêm khó khăn, nhưng nàng cũng sẽ không để như vậy. Cúi đầu, nhớ tới cha ở hiện đại vì mất mẹ mà vẫn cô độc, lại dừng mắt ở trên người Hiên Viên Thiên. Đáng vẻ hắn cúi đầu giống cha như thế, hắn thích mình, tức thời cũng không nói gì. Nhưng hắn một lời vừa mới, một ánh mắt lại rõ ràng nói cho nàng biết. Bởi vì như thế, nàng càng không hi vọng hắn tiếp tục đặt tình cảm ở mình. Bởi vì nàng hiểu kiếp này mình không thể đáp lại tình yêu của hắn, càng không hi vọng hắn giống như cha, vĩnh viễn cô tịch. Một người như trích tiên phiêu dật tuấn mỹ, hắn nên có được hạnh phúc như hoa cỏ gió xuân giống như chính hắn. Có lẽ nói là mình muốn giảm bớt áy náy, hoặc là cái gì khác. Về hắn cùng với Thu Tứ Dung, nàng nhất định đã định rồi. Đôi mắt hắc bạch phân minh hiện lên ánh sáng kiên định, nàng đột nhiên thần nhiên mở miệng, phá vỡ không gian yên lặng:

“Có một người, hắn cùng người yêu ước hẹn tình định kiếp kiếp. Sau khi thành thân, họ sống rất hạnh phúc, sinh con gái đầu lòng. Một ngày, vợ chồng cùng con gái đi du ngoạn, không ngờ gặp kẻ địch...”

Hiên Viên Dạ, Thu Tứ Dung, Hiên Viên Thiên đều ngẩng đầu, nghe Lãnh Loan Loan thản nhiên kể chuyện. Tuy rằng không biết sao nàng đột nhiên kể một câu chuyện dường như không liên quan, nhưng bọn hắc vẫn lắng nghe như cũ. Có lẽ là bởi vì bọn họ đều cảm giác, trong giọng nói thản nhiên kia kỳ thật cất giấu một cảm xúc bị thương...

“Hắn giết được địch, nhưng thê tử của hắn vì bảo vệ con gái tuổi nhỏ mà bị thương. Từ nay về sau, hắn liền thay đổi. Ôn hòa trở nên lạnh lùng, cả người cô tịch làm người ta đau lòng. Hắn tự trách mình, cho rằng là hắn vô năng mới hại chết thê tử. Cho nên hắn liều mạng tiến lên, cho đến khi dừng lại ở địa vị cao nhất. Sau đó hắn báo thù, dồn tình yêu từ thê tử chuyển cho nữ nhi. Đối với nữ nhi, hắn yêu thương đến đến vô pháp vô thiên. Nhưng hắn không biết nữ nhi luôn được thê tử bảo vệ này tuy rằng bên ngoài cuồng, ngạo, làm càn không kềm chế được, lại luôn đối nghịch cùng hắn. Kỳ thật người con gái ấy rất yêu cha nàng, nàng không hy vọng phụ thân tiếp tục cô đơn, nàng chỉ mong hắn hạnh phúc mà thôi...” Nàng muốn cha hạnh phúc, kỳ thật đây là điều nàng hiểu được sau khi xuyên qua. Tất cả phản nghịch, tất cả phóng túng, cùng lắm đều là muốn hắn giải thoát mình, mà không phải dung túng, lại càng không là đặt hết tâm tư ở nàng. Nguyên vọng của nàng rất đơn giản, chính là mong hắn hạnh phúc...

Mở mắt to nhìn Hiên Viên Thiên, truyền lại kỳ vọng trong lòng.

Hiên Viên Thiên nhìn nàng, trong lòng run lên nhẹ nhẹ. Ý của nàng là mong mình hạnh phúc sao? Không biết vì sao trong lòng ấm lên. Là vì nàng mặc dù không yêu mình, nhưng rất quan tâm mình sao?

Hiên Viên Dạ nắm chặt tay Lãnh Loan Loan, đôi mắt thâm thúy không bỏ qua ánh mắt hai người. Bọn họ, có chuyện gì mình không biết sao?

“Thu cô nương rất tốt. Thông minh tuyệt ngộ, đẹp như thiên tiên.”

Thu Tứ Dung buông tay, quả thực không thể tin được điều mình vừa nghe. Hắn nói thật sao? Ở trong lòng hắn mình tốt đẹp như vậy sao?

Đôi mắt Lãnh Loan Loan lóe ra, hắn quả thực nguyện ý buông tay sao?

“Hoàng Thượng, Thu cô nương tốt đẹp nhiều mặt, Vương gia ngọc thụ lâm phong. Người không thấy họ là trời đất tạo một đôi sao?” Lãnh Loan Loan quay đầu cười khanh khách nhìn Hiên Viên Dạ, nam nhân này cầm lấy tay mình nhanh như vậy, chẳng lẽ hiện tại mới bắt đầu ăn dấm chua sao?

“Hoàng Hậu có lý.” Hiên Viên Dạ thấy Lãnh Loan Loan cười, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra. “Trẫm hiện tại ban hôn cho hai người.”

“Tạ Hoàng Thượng.”

“Tạ Hoàng huynh.”

Hai người quỳ xuống, một người then thùng không thôi, một người không muốn lại không đành lòng làm nàng thất vọng.

Nếu hy vọng của nàng là hy vọng mình hạnh phúc, như vậy hy vọng của hắn cũng là hy vọng nàng được hạnh phúc. Nếu mình thành thân nàng có thể vui vẻ, sao còn có thể do dự? Có lẽ kiếp này hắn không có tư cách có được tình yêu của nàng, vậy chờ kiếp sau...

Kiếp sau, ta sẽ không để lỡ nàng!

118. Q.1 - Chương 119: Câu Chuyện Mới

Ánh mặt trời làm bầu trời sáng lạn, vạn vật sáng lạn. Con gió nặng nề thổi.

Đệ nhất đại tửu lâu dưới chân Thiên tử Thiên Diệu hoàng triều, mọi người uống rượu, bên người còn có gã sai vặt chuyên phục vụ quạt mát của tửu lâu. Trên đài chính giữa tửu lâu, người kể chuyện nước bọt bay

tứ tung, gã đang kể chuyện Thiên Diêu Hoàng để bỏ qua Hậu cung ba ngàn phi tần như hoa, độc sủng tiểu Hoàng Hậu chín tuổi.

Mọi người uống rượu nghe chuyện, hưởng thụ, còn nói chuyện với nhau vài câu, tám nhắm đôi lời hôm nay.

Một góc của tửu lâu, lam bào nam tử nắm chặt hai tay, móng tay siết sâu vào lòng bàn tay nổi lên từng vết máu. Người kể chuyện cùng những tiếng bàn tán bên ngoài càng làm hắn kích thích, ôm vò rượu mạnh mẽ đưa lên miệng. Rượu chảy xuống theo khóe miệng làm ướt một khoảng cằm bào hoa lệ, hắn không để ý chút nào. Rượu vừa cay vừa nóng vào trong miệng hắn giống như biến thành nước, trong nháy mắt, thêm một vò rượu trống rỗng.

Gã sai vật nhìn vị khách này như vậy, lặng lẽ lui đi. Chỉ sợ chốc lát sau nếu hắn say rượu nổi điên, mình bị liên lụy.

“Người đi đâu? Không thấy ta nóng đỏ mồ hôi sao? Mau quạt cho bốn thiếu gia.” Nam tử cảm giác sức gió giảm bớt, quay đầu hung tợn trừng mắt nhìn gã sai vật.

Gã sai vật sợ tới mức run run, lại cầm lấy cây quạt. Má ơi, công tử này thoát nhìn tuần mỹ vô trù, không nghĩ tới lại hung hăng như vậy, giống như ác thú muốn ăn thịt người.

“Vậy mới tốt.” Nam tử nói, lại xoay người ôm lấy vò rượu uống.

“Tiểu nhị, mang thêm một vò rượu.” Chốc lát, vò rượu đã cạn sạch. Nam tử đưa lên miệng uống không còn, lại gọi tiểu nhị.

Mọi người trong tửu lâu nhìn, kinh thật, đã bốn, năm vò rồi.

Tiểu nhị vẻ mặt đau khổ nhìn chường quầy, chường quầy gật gật đầu. Chỉ cần không uống chết, muốn uống bao nhiêu thì cho hắn uống. Dù sao không thiếu tiền thưởng.

“Khách quan, rượu đến đây.” Tiểu nhị đem rượu đến, dùng ánh mắt đồng tình nhìn gã sai vật.

Có lẽ tiểu nhị thực sự dự kiến trước, nam tử này đã uống rượu hai canh giờ, vẫn hăng. Nhưng đáng thương nhất chính là gã sai vật, sợ lúc này tay đã không còn chút lực.

Khi nam tử đi ra khỏi tửu lâu, ánh dương đã không còn gay gắt. Thân thể loạn choạng, đặt ánh mắt của mọi người ở sau đầu, ánh mắt không có định hướng, đáng vẻ tiêu sái.

“Người, người mau thả ta ra!”

“Thả tiểu thư của chúng ta ra!”

Đi đến một ngõ nhỏ yên lặng, nam tử đột nhiên nghe được bên trong truyền đến tiếng hô sợ hãi của hai nữ tử. Nhướn mày, vừa lúc bốn thiếu gia hiện tại tâm tình cực kỳ không tốt, kẻ nào không sợ chết cứ xông lên.

“Buông người ra?” Bên trong truyền đến giọng nói dâm loạn, “Thiếu gia ta không dễ dàng như vậy đâu. Lần trước thả các người, lần này sao còn dễ dàng như vậy, xem ai còn có thể cứu được các người.”

“Lớn mật, người, người có biết Tiểu thư chúng ta có thân phận gì hay không?” Tuy rằng Dạ Liêu đã xưng thần với Thiên Diêu, nhưng hiện tại Tiểu thư vẫn là thân phận quận chúa như cũ. Dám mạo phạm quận chúa, chết chắc rồi.

“Ái chà, sợ quá đi.” Nam tử ra vẻ sợ hãi, giọng nói cũng rất khinh thường.

“Thiếu gia, chúng ta cũng sợ quá.”

“Ha ha...”

Mấy tên nô bộc cũng làm theo, cười rộ lên.

“Mau bắt lấy nha đầu kia, để bốn thiếu gia thu thập tiểu thư này.” Nam tử dâm loạn giao cho đám tùy tùng.

“A, đừng...” Nữ tử hét chói tai.

“Rầm...”

Ôm đầu, áp lực trên người lại bỗng nhiên nhẹ hẫng. Ngắc đầu, sững sốt, con mắt sáng tràn đầy kinh hãi, “Công tử, lại là người cứu ta.” Vẫn là Sở Ngự Hằng lần trước cứu các nàng sao?

Mấy tên kia thấy lại là nam nhân lần trước xuất hiện, sợ tới mức buông nha đầu ra. Chạy tới đỡ thiếu gia ngã xuống đất lên

“Thiếu gia, người có sao không?”

“Mẹ nó, người nói ta không sao được à?” Tên thiếu gia kia ngắc đầu, trán sưng lên một cục, mũi cũng bị đâm cho hồng đỏ lên, như một con trâu, khiến đám tùy tùng cũng nhin không được mà cười.

“Cười cái rắm.” Thiếu gia đánh tên tùy tùng, lại xoay người nhìn nam tử. “Lại là người!” Con mẹ nó, sao hắn luôn làm hỏng chuyện tốt của hắn. Cẩn thận nhìn hắn, đã thấy hôm nay nam nhân này đã uống say rượu. Con mắt đảo quanh, không có ý tốt gì nhìn chằm chằm nam tử áo lam. Đây không phải cơ hội ông trời đưa tới sao? Thừa dịp hắn uống rượu, nói không chừng võ công yếu đi không ít, đúng lúc báo thù.

“Hắn uống rượu, các người mau xông lên thu thập hắn.”

Tên tùy tùng nhìn lên, cũng đúng, chúng xoa tay đi lên, ha ha, lần này phải thu thập thật tốt. Điều là hắn, làm hại lần trước bọn họ bị thiếu gia mắng.

“Công tử, người không sao chứ?” Hai nữ tử cũng nhìn ra nam tử có chút say, cũng không dám được người đầy mùi rượu. Nhìn đám tùy tùng đến, các nàng cũng nhin không được lo.

Sở Ngự Hằng không nói gì, đôi mắt thâm thúy lạnh lùng nhìn chăm chú vào mấy người. Ánh mắt lợi hại, tựa như một con hổ đang vận sức chờ xông lên.

Nhóm tùy tùng run lên, sau đó lại trấn định. Hắn đã là kẻ say, còn có gì phải sợ. Khuôn mặt mấy người hầm hầm, ‘xoát’ một tiếng, gươm đao chém tới Sở Ngự Hằng.

Sở Ngự Hằng đợi bọn hắn tới gần, rút ra nhuyễn kiếm bên hông đâm trúng mấy người.

“A, ta chảy máu.”

“...”

Tên tùy tùng kêu to, ‘keng’ một tiếng đại đao rơi xuống đất, che chỗ bị thương, liên tục kêu thảm thiết.

Lâm Viễn Hành thấy như vậy, trong lòng biết hôm nay không thắng được, quay người, chuẩn bị bỏ chạy.

Sở Ngự Hằng còn nguyên cơn tức, sao lại để hắn trốn được chứ. Một bước đi lên, một kiếm chém đứt cánh tay trái của Lâm Viễn Hành. Máu tươi văng khắp nơi, Lâm Viễn Hành mở to hai mắt, ngay sau đó hôn mê bất tỉnh.

“Công tử, công tử.” Bọn gia đình nhìn thấy, sợ tới mức bóp mạnh vào chỗ bị thương. Mấy người chạy đến bên người Lâm Viễn Hành, đưa hắn chạy thoát.

“Ông trời ơi, cánh tay hắn bị chặt. Có thể ghép phiên toái hay không?” Nha nhi nhìn cánh tay vẫn máu chảy đầm đìa thiếu chút nữa nôn, mà Dạ Đế Na sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Tuy nhiên sợ nhất chính là thiếu chút nữa bị người ta vũ nhục, hai người nhìn Sở Ngự Hằng, ánh mắt cảm kích:

“Sở công tử, cảm ơn người lại cứu chúng ta.”

Dạ Đế Na vốn đã nên về Dạ Liêu, nhưng lần đó được Sở Ngự Hằng cứu, trái tim khuynh đảo, sợ sau khi quay về Dạ Liêu sẽ không còn được gặp hắn nữa. Lần đầu tiên tự yêu cầu ở lại thêm mấy ngày, không ngờ hôm nay gặp người xấu, mà lại được Sở Ngự Hằng cứu, chẳng lẽ đây chính là duyên phận sao? Hai má hồng đỏ, trái tim đập thình thịch.

Sở Ngự Hằng vốn đã không ý thức được gì, chính là làm việc bằng cảm giác. Hiện tại rượu đã phát huy tác dụng, lập tức cảm thấy đầu choáng váng. Chỉ nghe như có một tiếng trống vang lên, hắn lập tức té xỉu.

“Công tử, công tử.”

Thấy hắn đột nhiên ngã xuống đất, Dạ Đế Na cùng Nha nhi hoảng sợ, liền chạy lên, mới biết hắn là say rượu.

“Tiểu thư, hiện tại phải làm sao bây giờ?” Nha nhi nhìn Sở Ngự Hằng, nhúu đôi mi thanh tú.

“Đưa hân về quán trọ của chúng ta.”

Trong ánh mắt Dạ Đế Na hiện lên một ánh hào quang, có lẽ gặp nhau là vận mệnh, là một câu chuyện mới...

119. Q.1 - Chương 120: Chôn Cất Hạnh Phúc

Bình sinh không tương tư

Mới có thể tương tư

Nên sợ tương tư

Thân như mây bay

Tâm như tơ bay

Hơi thở mong manh

...

Khó được một ngày mưa.

Mưa bụi như những sợi lông mao, như vô số tinh linh nhanh nhẹn nhảy múa. Nhẹ nhàng xoay người, sau đó hạ xuống ở nhánh cây, đóa hoa.

Ở trên những thảm cỏ, ánh sáng trong suốt như một dải ánh sáng ngọc bằng thủy tinh.

Cung điện tráng lệ ẩn hiện ở trong màn mưa, mái cong ngọc lưu ly, điêu lan ngọc triệt*. Ở lầu hai, Lãnh Loan Loan ngồi dựa vào lan can, quần áo bào trắng tung bay nhẹ theo gió, mái tóc đen mềm như tơ lụa tung bay. Mặt như phù dung, da thịt như ngọc sứ. Trong vẻ non nớt đã dần lộ ra ý nhị của một thiếu nữ dần trưởng thành, tựa như tiên tử rơi vào thế gian...

(*những lan can được trạm trổ tinh xảo)

Ở một góc lầu hai, Dạ Thần cũng mặc Nguyệt Nha trường bào lẳng lặng đứng. Dáng vẻ ấy tựa như một gốc cây nhỏ làm bạn bên một đóa hoa, theo năm tháng nhìn nàng lay động theo mưa gió, dần dần nở rộ càng ngày càng xinh đẹp. Một thói quen trôi qua theo năm tháng, bất tri bất giác biến thành thương, biến thành yêu say đắm. Đóa hoa xinh đẹp kia tỏa ra hào quang ngọc ngà chói mắt, hấp dẫn vô số con bướm xinh đẹp vây quanh. Nàng chu toàn ở bên một con bướm cao quý, chưa bao giờ cúi đầu liếc mắt nhìn đám cỏ xanh bên chân...

Cỏ xanh dần dần cảm thấy cô đơn, ánh mắt vẫn dõi theo đóa hoa như cũ. Cho đến khi nàng đã rõ ràng ở trước mắt, lại vẫn phải nhớ nhung như cũ. Chỉ vì bọn họ tuy gần ngay trước mắt, lại xa tận chân trời góc biển. Muốn chạm vào, nhưng vĩnh viễn không thể chạm vào, chỉ vì nàng không yêu y...

“Thần, người có tính toán gì không?”

Lãnh Loan Loan quay lại, đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn Dạ Thần, đáy mắt rõ ràng phản chiếu khuôn mặt của y. Sáu năm trước, nàng mua y. Nhưng không phải do thiện tâm, nàng vốn không phải hạng người thiện lương. Đối với nàng, y hữu dụng. Nàng không phủ nhận điều ấy. Nhưng làm việc lãnh lệ, không có nghĩa là nàng không có tình cảm. Xuyên không đến dị thế, đã có nhiều người có vị trí nhất định trong đáy lòng nàng, như Nhữ mẫu tốt nhất với nàng, như Lãnh Bùi Viễn, Lãnh Nguyệt Nhi, Sở Ngự Hằng, Hiên Viên Dạ, Hiên Viên Thiên, còn có người trước mắt, là y. Hiện tại Hiên Viên Thiên đã thành thân cùng Thu Tứ Dung, mặc dù không biết bọn họ như thế nào, nhưng tin rằng thời gian sẽ cho bọn họ cơ hội vun đắp tình cảm lẫn nhau. Mà Sở Ngự Hằng nghe nói cũng đã sống với Đế Na công chúa Dạ Liêu quốc. Tuy rằng không biết hai người bọn họ vì sao mà quen nhau, nhưng không phủ nhận trong lòng mình thấy vui vẻ. Một Hiên Viên Thiên, một Sở Ngự Hằng, bọn họ yêu quá sâu, mà nàng không thể nhận, trong lòng ấy nấy, hiện tại hai người đều đã có một người tốt hơn, ấy nấy trong lòng giảm đi. Bên người nàng, người duy nhất còn cô đơn cũng chỉ có Dạ Thần.

Dạ Thần sững sốt, mím môi. Nàng đang đuổi mình?

“Thuộc hạ nguyện luôn luôn bên người chủ tử.” Thật lâu, khi Lãnh Loan Loan nghĩ rằng y sẽ trầm mặc thì Dạ Thần mở miệng, mang theo kiên quyết không thể phá bỏ. Y ngẩng đôi mắt màu tím, ánh mắt sâu thẳm, bóng hình nhỏ bé của Lãnh Loan Loan hằn sâu trong đó. “Sáu năm trước, khi mà chủ tử mua thuộc hạ, ta đã quyết định.” Chính vào thời khắc đôi mắt trong suốt như nước nhìn mình, chính vào thời khắc nàng hỏi tên của mình, tất cả đều đã định.

“Sáu năm trước, ta mua người, nhưng người hẳn là hiểu được ta căn bản không có thiện tâm gì, mua người cùng lắm là thưởng thức người, hy vọng người có thể trở thành trợ thủ đắc lực của ta.” Rồi sau đó quả nhiên chứng minh nàng không nhìn lầm người. Không đúng sao? Chỉ vài năm, y từ hai bàn tay trắng thành lập Mãn Nguyệt Lô, có thể nói là đệ nhất tổ chức sát thủ, sau lại thành lập các thương nghiệp trong cả nước, nắm giữ mạch máu kinh tế của các quốc gia, vì nàng mà nhất thống thiên hạ, giương lá cờ đánh đâu thắng đó...

“Thuộc hạ biết.” Dạ Thần mím môi, “Nhưng cho dù như thế, thuộc hạ vẫn là do người mua như cũ. Từ sáu năm trước, thuộc hạ tất cả đều là của chủ tử.”

Lãnh Loan Loan ngây ngốc một chút, nhú mi. Nghe Dạ Thần nói như vậy, nàng không vui vẻ. Nàng biết tình cảm bất đắc dĩ của Sở Ngự Hằng và Hiên Viên Thiên, sao lại không rõ tâm tư Dạ Thần được chứ? Cặp mắt màu tím luôn luôn dõi theo trong lúc nàng không chú ý, mang theo nóng rực mà chính y cũng không hiểu được, như một ngọn lửa thiêu đốt. Có lẽ nàng thừa nhận, ở dị thể này, nàng đặc biệt. Cho nên khó tránh bọn họ bị sự đặc biệt của nàng hấp dẫn. Nhưng hấp dẫn biến thành thích, đây không phải chuyện hạnh phúc, ngược lại đó là gánh nặng trầm trọng. Nàng không hy vọng y biến thành Sở Ngự Hằng hay Hiên Viên Thiên, vì không có được tình cảm mà sở khổ, nếu hữu ích, nàng tình nguyện mở lòng nói chuyện với y.

“Người yêu ta sao?” Ngẩng khuôn mặt khéo léo, đôi mắt hắc bạch phân minh toát ra ánh mắt lạnh lùng. “Không được nói người không biết, cũng ko được tránh né.”

Dạ Thần ngẩn ra, cặp mắt sáng ngời kia nhìn thẳng y. Giống như đưa tất cả tâm tư ở đáy lòng y, y không biết nên làm sao. Nhưng mà trong lòng lại có một chờ mong khó có thể kiềm chế. Đúng không? Đây là một cơ hội sao? Giấu tình yêu say đắm ở đáy lòng, lại phải đối mặt với nàng mỗi ngày, đây chính là một sự tra tấn thống khổ. Rất nhiều thời điểm, y thậm chí không nhin không được muốn thổ lộ, nhưng cuối cùng lại nhin xuống. Hiện tại có lẽ là ông trời cho y một cơ hội, cho y có thể thổ lộ tất cả ái tình với nàng...

“Đúng, ta thích nàng. Có lẽ bất kể thân phận, hay địa vị đều không thể xứng với nàng. Nhưng ta thật sự thích nàng, ta biết Hoàng Thượng yêu nàng, cũng biết nàng yêu Hoàng Thượng. Cho nên ta chỉ có thể chôn dấu tình cảm của mình xuống tận đáy lòng, chỉ cần có thể yên lặng bên nàng. Cho nên, xin nàng cho ta cứ như vậy nhìn nàng, bên nàng...”

Đôi mắt màu tím như một dòng nước, nhộn nhạo thâm tình. Sâu như vậy, khiến Lãnh Loan Loan chột dạ.

Lãnh Loan Loan nghe Dạ Thần lần đầu tiên thổ lộ tình yêu trong lòng ình, thấy y phải trả giá thật đau lòng. Nhưng càng bởi vì vậy, càng hy vọng y có thể ra đi, có được hạnh phúc của chính mình.

“Nếu người hiểu được ta không thể đáp lại tình cảm của người, vì cái gì còn chờ đợi, ngốc đến vậy? Mỗi ngày bên một người mình yêu mà không thể chiếm được, đau như vậy, người thật sự muốn tiếp tục? Buông tay đi, đi tìm hạnh phúc của mình. Thiên hạ to lớn, tương lai của người không luôn ở bên cạnh ta được...”

Dạ Thần mím môi, lời của Lãnh Loan Loan y chưa từng không hiểu. Nhưng y là người như vậy, một khi đã quyết định thì đó là cả đời. Có lẽ sẽ có một ngày y nghĩ thông suốt, nhưng hiện tại y chỉ muốn bên nàng, làm thủ hạ của nàng, làm cái bóng của nàng...

Đôi mắt tím kiên định nhìn nàng, thể hiện quyết tâm.

“Tương lai ta không biết, hiện tại ta chỉ hy vọng nàng có thể cho ta ở bên cạnh nàng.”

Nhìn nàng thật sâu, không đợi trả lời, thân ảnh màu trắng như một con đại bàng, phi lên. Chỉ chốc lát sau, ở trong màn mưa bụi hóa một điểm trắng nho nhỏ...

Lãnh Loan Loan dõi theo hướng y biến mất rất lâu, thở dài: Chỉ hy vọng y có thể sớm ngày hiểu được, tìm kiếm hạnh phúc.

Phía sau, một đôi tay thon dài ôm lấy nàng vào vòng ngực rộng lớn quen thuộc, hơi thở ấm áp làm tâm tình nặng nề dần bình phục.

“Ta có lẽ thật là tiểu yêu nữ, mới khiến bọn họ đều bị thương như thế.”

“Đúng, nàng là tiểu yêu nữ.” Hiên Viên Dạ ôm chặt lấy nàng, “Nhưng nếu như ta không thể không động tâm với yêu nữ, ta nghĩ bọn họ cũng giống thế, cho nên biết rõ sẽ bị thương cũng cam nguyện.” Đã nhiều ngày, hẳn hiểu được tình yêu của những nam tử kia với Lãnh Loan Loan. Nhưng may mắn là, người Loan Loan lựa chọn là hắn.

“Nam nhân, người cũng cho rằng ta quá đáng sao?” Ví dụ như bắt hắn huỷ bỏ Hậu cung, thậm chí đuổi Khương Uyển Uyển đi khiến Thái Hậu sinh bệnh. Trong mắt người khác hẳn đều là chuyện thật đáng giận phải không?

“Không.” Hiên Viên Dạ lắc đầu, “Ta biết những gì nàng làm tất cả kỳ thật không phải ích kỷ.” Huỷ bỏ Hậu cung, kỳ thật cũng là vì suy nghĩ cho nữ tử trong Hậu cung, không muốn làm tuổi thanh xuân trong trẻo như hoa của họ bị Hậu cung làm ô nhiễm đến đục ngầu, không muốn các nàng chờ đợi đến hồng nhan phai tàn. Rời khỏi cung, có lẽ các nàng sẽ tìm thấy một bầu trời khác cho riêng mình, nhận được hạnh phúc. Mà Khương Uyển Uyển hay Lâm Nhã Như, trái tim của họ đã bị ô nhiễm, ở lại trong cung cũng chỉ sinh sự, không bằng rời cung, có lẽ sẽ gặp một người nào đó cho các nàng bắt đầu lại một lần nữa...

“Cám ơn người.” Lãnh Loan Loan cười nhẹ, tiếng cười rơi xuống như mưa. Thật tốt, hẳn hiểu mình. Thật tốt, hẳn có thể làm bạn với mình.

Hiên Viên Dạ cũng cười, ôm chặt lấy nàng.

Những cánh bướm ngọt ngào, những chú chim ngậm nga những giai điệu xinh đẹp, mưa bụi bay lất phất, tương lai nhất định sẽ hạnh phúc!

—————Hết quyển I—————

120. Q.2 - Chương 1: Thảm Án Diệt Môn

Trăng đã treo trên ngọn cây, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, gió đêm thổi khe khẽ, hoa cỏ lay động. Tiếng côn trùng rả rích trong đêm, tạo nên những âm thanh thanh thúy.

Vạn Gia Trang được bao phủ bởi ánh trăng, hiện ra một mảnh thanh sắc trắng bạc. Xuyên qua cửa sổ khép hờ có thể nhìn thấy bóng người ngủ say trên giường, ngẫu nhiên còn có vài tiếng ngáy tỉnh tể.

Giờ sử*, những bóng đen phi vào trong tường cao lao qua đám cây cỏ giữa những dãy nhà, động tĩnh phát ra lại được tiếng gió che dấu. Họ đi vào, những bóng đen ấy xúm lại một chỗ thì thào nói thầm, sau đó phân tán ra những hướng khác nhau.

(*1 – 3 giờ sáng)

Bóng đen cao lớn cầm đầu dẫn vài tên thủ hạ đi thật nhẹ tiếp cận hàng lang của chủ nhân Vạn Gia Trang, khi đến gần căn phòng, một thủ hạ lỡ đụng vào bồn cây cạnh xếp theo hành lang, phát ra tiếng vang nhỏ.

Trang chủ Vạn Gia Trang – Vạn Quyền Sinh đương ngủ trong phòng thì bên tai giật giật, đột nhiên mở mắt. Ông nhú mày, cảnh giác, nhẹ nhàng lay tỉnh phu nhân bên người. Đúng lúc bà muốn lên tiếng ngáp ngáp, Vạn Quyền Sinh nhú mày, miệng hướng ra ngoài, ý Vạn phu nhân lưu ý.

Vạn phu nhân mím môi nín thở lắng nghe, quả nhiên nghe vài tiếng động rất nhỏ, cả tiếng hít thở không tầm thường.

Có người xông vào trang!.

Hai người đồng thời ý thức được, mở tròng mắt, gật đầu với đối phương. Ba mươi năm ăn ý khiến đối phương dễ dàng hiểu được ý nghĩ lẫn nhau. Hai người nhẹ tay nhẹ chân ngồi dậy, nhanh chóng khoác áo ngoài đơn giản, bắt lấy thanh kiếm giắt bên giường, nhẹ nhàng tự tránh ở sau cánh cửa.

“Két...”

Hắc y nhân bên ngoài cảm giác được âm thanh va vào bồn cây kia không đánh thức vợ chồng họ Vạn, nhẹ nhàng thở ra. Gã rút đại đao, thân đao lóe ra ánh sáng bạc dưới ánh trăng, hàn khí bức người. Kề đao vào khe của cánh cửa, nghe ‘cạch’ một tiếng, chốt khóa bên trong bị đao chặt gãy. Vài Hắc y nhân nhìn nhau gật đầu, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng.

Vợ chồng Vạn gia phía sau cửa gật đầu nhìn nhau một cái, không đợi Hắc y nhân tiến vào toàn bộ, ‘xoát’, bảo kiếm ra khỏi vỏ. Thân thủ nhanh như tia chớp, bảo kiếm lợi hại chém tới vài Hắc y nhân.

Hắc y nhân hiển nhiên không dự đoán được hai người vốn đang ngủ say lại nấp ở ngoài cửa, sững sốt giây lát, đột nhiên lấy lại tinh thần, đánh nhau với vợ chồng Vạn gia. Đao quang kiếm ảnh, âm thanh chấn động.

“Tặc nhân phương nào, dám xông vào Vạn Gia Trang ta?”

Vạn Quyền Sinh một mặt hươu kiếm như giao long, chém giết Hắc y nhân, một bên lớn tiếng hỏi. Ánh mắt sáng rõ tròng mắt nhìn Hắc y nhân, khí thế mạnh mẽ.

Hắc y nhân không trả lời, hươu kiếm như mưa, chiêu thức càng ngày càng sắc bén.

Bốn Hắc y nhân đánh nhau với hai người Vạn gia, nhưng không khá hơn mấy. Trong lúc mấy người đấu không ngớt, bên ngoài viện cũng truyền đến từng đợt đánh nhau.

Vợ chồng Vạn gia cả kinh, xem ra Hắc y nhân xâm nhập vào trang không chỉ có bốn người trước mắt. Vạn phu nhân lo lắng, chiêu thức trở nên vội vàng, lộ ra sơ hở.

Một hắc y nhân thấy vậy, nhanh chóng liếc nhìn đồng bọn. Gã kia hiểu rõ gật đầu đáp, bao vây Vạn phu nhân. Tên còn lại lặng lẽ lướt qua phía sau Vạn phu nhân, giơ tay chém xuống. Mắt thấy phu nhân gặp nguy hiểm, ánh mắt Vạn Quyền Sinh trở nên hải hùng, lao kiếm đâm tới Hắc y nhân. Ông đâm bị thương một Hắc y nhân, tức thì phi thân đến bên Vạn phu nhân, quay người đưa kiếm ngăn cản tên đánh lên phía sau bà.

“Phu nhân, nơi này có ta. Nàng mau đi xem Chiêu nhi cùng Tuấn nhi.” Bảo kiếm của Vạn Quyền Sinh và đại đao của Hắc y nhân va vào nhau, ông dựa lưng vào Vạn phu nhân, nghiêng đầu vội vàng nói với nàng. Không biết bên ngoài có bao nhiêu Hắc y nhân, Chiêu nhi cùng Tuấn nhi thế nào?

“Được, lão gia, ông phải cẩn thận.” Vạn phu nhân cũng lo lắng cho an nguy của con, lúc này nói với trưởng phu. Bà hươu kiếm vào Hắc y nhân trước người, thân như phi yến, vội vàng phi thân ra ngoài.

Bên ngoài, sớm đã đèn đuốc sáng trưng.

Mọi người trong trang đều đã tỉnh, huy động vũ khí chống trả Hắc y nhân. Ánh trăng như nước, thờ ơ chiếu tỏ cảnh chém giết tàn khốc này. Không khí tràn ngập mùi máu tươi. Vạn phu nhân nhìn trên nền đất, cạnh cửa, hành lang đã la liệt xác chết thảm thiết, trong lòng căng thẳng, đi nhanh. Một bên đấu kiếm với Hắc y nhân, một bên tìm kiếm bóng dáng hai đứa con.

“Mẹ, mau cứu con.” Con trai sáu tuổi được Nhũ mẫu ôm, nhìn thấy Vạn phu nhân, lớn tiếng la lên .

Vạn phu nhân nhìn thấy con, trong lòng nhẹ nhàng thở ra. Ngay sau đó lại tròng lớn đôi mắt, thất thanh kêu lên:

“Không!!!”

Trơ mắt nhìn Nhũ mẫu và con nhỏ bị thanh kiếm của Hắc y nhân đâm xuyên qua người, cơ thể nhỏ nhỏ theo Nhũ mẫu. Đôi mắt trong suốt ấy tràn đầy khủng hoảng, nhìn bà chăm chăm. Đường như đôi mắt ấy đang lên án bà vì sao không cứu nó?

“Tuấn nhi...”

Vạn phu nhân điên cuồng chạy đến phía con, một bên hươu kiếm, Hắc y nhân bên người đều bị nàng điên cuồng chém giết, máu tươi phun tung toé, như những bông hoa xinh đẹp nở rộ trên mặt đất.

“Tuấn nhi, Tuấn nhi của ta.” ‘Choang’, kiếm rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy. Vạn phu nhân si ngốc quỳ trên mặt đất ôm thân thể nhỏ nhỏ lại lạnh như băng, mái tóc đen hỗn độn rối tung, áo khoác màu trắng bị máu tươi nhuộm dần, vẻ mặt mê man, thật là dọa người.

“Tuấn nhi...!!!”

Vạn Quyền Sinh cũng chạy ra từ chủ viện, nhìn thấy cảnh thê thảm đến như vậy. Hai mắt trừng trừng, cánh tay cầm kiếm ứa gân xanh, cực kỳ bị thương gào lên: “Là kẻ nào giết con ta?”

Huy kiếm như gió, bị phần cùng thù hận bùng nổ, điên cuồng lao về phía Hắc y nhân.

“Mẹ, cẩn thận!”

Vạn Oánh Chiêu cầm kiếm, máu tươi từ thân kiếm nhỏ giọt, như những hạt mưa bằng máu. Khuôn mặt bởi vì cuộc chém giết tàn khốc này mà trở nên trắng bệch. Nàng thoát khỏi một Hắc y nhân đuổi phía sau, đến đây thì nghe thấy tiếng rống bị thương của phụ thân, cảm thấy căng thẳng, chẳng lẽ Tuấn nhi đã xảy ra chuyện? Chưa kịp tiêu hóa tin dữ, thấy mẫu thân bị thương ôm đê đê, mà một Hắc y nhân đánh lên vào lúc này...

Vừa sợ vừa hận, Vạn Oánh Chiêu hô to một tiếng. Cổ tay vừa chuyển, kiếm đâm tới Hắc y nhân. Mái tóc như thác nước xổ tung, y phục màu hồng nhạt tung bay theo từng động tác. Ánh trắng sáng tỏ, giống như một dải lụa trắng, mỏng lung, mang theo không khí quỷ dị.

Hắc y nhân thấy Vạn Oánh Chiêu, đôi mắt lộ ra từ mặt nạ trở nên sáng ngời, nhiễm một sắc màu dâm loạn, cười dâm đãng nói:

“Đại ca, nơi này có một cô nương.” Dứt lời, đại đao chợt lóe, nhân cơ hội tóm lấy Vạn Oánh Chiêu.

Vạn Oánh Chiêu vừa sợ vừa giận, một phút bất cẩn bị cánh tay ô uế kia bắt lấy.

“Ác tặc, ta liều mạng với ngươi.” Vạn phu nhân vốn thất thần đau khổ vì mất con, nghe Hắc y nhân nói vậy, trừng mắt đứng lên. Bà nắm lấy kiếm chém tới Hắc y nhân.

Mắt thấy mỹ nhân đã tới tay sắp bị nữ nhân này đoạt về, Hắc y nhân giận dữ, lắc mình né tránh sự công kích của Vạn phu nhân. Ánh mắt độc ác, một đao chém tới bà.

“Mẹ!!!”

“Phu nhân!!!”

Đại đao cắm vào bụng Vạn phu nhân, máu tươi từ vết đao chảy ra. Vạn phu nhân hai tay giơ kiếm, động tác cứng đờ. Đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, trừng mắt ngã xuống.

Vạn Quyền Sinh điên cuồng chém giết Hắc y nhân. Báo thù!. Hắc y nhân ti bỉ kia, gã làm bộ ngã xuống đất, rồi một đao chém đứt hai chân ông.

“A!!!” Vạn Quyền Sinh kêu thảm thiết.

121. Q.2 - Chương 2: Kiêu Gia Hoàng Hậu

“A!!!” Vạn Quyền Sinh kêu thảm thiết.

“Cha, cha...” Vạn Oánh Chiêu nước mắt rơi như mưa, hươu kiếm cố gắng mang Vạn Quyền Sinh chạy trốn. Y phục hồng nhạt đã bị máu tươi nhuộm thành đỏ thẫm, hai má bạch ngọc cũng bị vết máu phun lên tung toé.

“Chạy mau, chạy mau!” Vạn Quyền Sinh lê trên mặt đất, gào thét với Vạn Oánh Chiêu.

“Không...!” Vạn Oánh Chiêu lắc đầu, ánh mắt sùng đờ nhìn Vạn Quyền Sinh lại bị chém một đao.

“Đi mau, báo thù cho chúng ta!!!” Vạn Quyền Sinh siết chặt hai tay bắt lấy Hắc y nhân muốn đuổi theo nữ nhi, mặc bọn chúng chém đao lên người.

“Cha...”

Vạn Oánh Chiêu gào lên đến tê tâm liệt phế, cuối cùng trong ánh mắt khẩn cầu của cha mới xoay người bỏ chạy.

“Nha đầu chạy rồi, mau đuổi theo.” Hắc y nhân thêm muốn sắc đẹp của Vạn Oánh Chiêu dẫn đầu đuổi theo.

Vạn Oánh Chiêu liều mạng chạy, nước mắt chảy xuống theo hai má. Mái tóc đen rũ rượi, ống quần thiếu chút nữa mắc vào cỏ cây ven đường. Nàng cắn răng, dùng kiếm rạch bỏ hơn phân nửa váy.

Thất tha thất thế, nàng chạy mà không có đích. Chạy qua ngã tư đường im lặng, chạy qua cây cối, cuối cùng xuất hiện ở nàng trước mặt là một vách núi đen. Nhìn xuống vách núi, phía dưới là vực sâu vạn trượng, tối đen một mảnh, tựa như ma quỷ trong đêm tối, chúng đang cười dữ tợn.

Nàng ngừng lại, quay đầu, đã thấy đám Hắc y nhân kia chạy đến.

“Tiểu nha đầu, xem ngươi còn muốn chạy đến đâu?” Hắc y nhân cười âm thầm, từng bước tiến tới.

“Ngươi dừng lại đây.” Vạn Oánh Chiêu hươu kiếm vào hắc, trong ánh mắt tràn đầy hận ý. Nước mắt yên lặng chảy xuôi theo hai bên má, càng khiến chúng thêm muốn.

“Ngươi trốn không thoát đâu, thức thời thì mau hạ kiếm trở về cùng đại gia ta.” Hắc y nhân sỗ sàng cười, ánh mắt lướt qua người Vạn Oánh Chiêu.

“Phi, ta thà chết cũng không để các ngươi bắt được.” Vạn Oánh Chiêu lui tới đằng sau, dừng lại ngay sát vách núi.

“Các ngươi rốt cục là ai? Vạn Gia Trang ta và các ngươi không thù không oán, vì sao phải giết cả nhà ta?” Tay trái siết chặt, nàng không thể quên cảnh tượng đầm máu vừa rồi. Càng không thể quên đệ đệ đã chết, cha và mẹ liều mạng để mình có thể trốn. Rốt cục là ai? Là ai tàn nhẫn như vậy, sát hại cả nhà nàng???

“Nói cho ngươi cũng không sao.” Hắc y nhân nói, “Chúng ta cũng là nhận tiền của người ta, thay người ta làm việc. Chỉ trách các ngươi đã đắc tội với người không nên đắc tội.”

“Được rồi, lão Tam, không cần dài dòng với ả. Ngươi nếu cần ả, bắt về là xong. Muốn xử lý thế nào, đều tùy ngươi.” Thủ lĩnh Hắc y nhân không kiên nhẫn quát, tên này háo sắc như thế, sớm muộn gì hắn cũng sẽ làm hỏng chuyện.

“Dạ, đại ca.” Lão Tam thấy đại ca không hài lòng, lúc này cất bước, nhanh chóng vươn tay bắt lấy Vạn Oánh Chiêu.

Vạn Oánh Chiêu thấy hắn lại gần, chém kiếm về phía hắn, tay trái như tia chớp giật lấy mặt nạ.

“Ta sẽ nhớ kỹ ngươi.”

Khi thấy khuôn mặt xấu xí đầy sẹo sao lớp mặt nạ ấy, đôi mắt nàng hiện lên một ánh sáng kiên định. Nếu nàng còn có thể sống, sẽ có một ngày, nàng trở về tìm hắn báo thù. Thân mình đổ về phía sau, nàng lựa chọn con đường ngã xuống vực sâu vạn trượng.

“Phi, nha đầu chết tiệt kia, không biết nặng nhẹ gì.” Hắc y nhân bị hạ mặt nạ sưng sốt trong nháy mắt, không nghĩ tới nha đầu kia thừa dịp mà nhảy xuống vách núi.

“Được rồi, dù sao nhiệm vụ của chúng ta cũng đã hoàn thành. Đi thôi.” Thủ lĩnh Hắc y nhân nói, gãi vung tay, mọi người theo đuổi rồi đi.

~~~~~*~~~~~

Tháng ba, cỏ cây tươi tốt, chim ca líu lo, hoa đào nở rộ. Ánh dương ấm áp chiếu xuống nhỏ vun, lóe lên ánh sáng ngọc loá mắt, tựa như vô số kim cương lóe ra hào quang.

Trên đường lớn, một chiếc xe ngựa hoa lệ chậm rãi đi. Rèm lụa nguyệt nha màu vàng lay động theo gió. Trước rèm, hai hắc y nam tử ngồi ở mặt trên, đánh xe ngựa. Hai người đều dung mạo tuấn mỹ, ánh mắt lợi hại, mái tóc đen dài, chỉ dùng một chiếc trâm ngọc cột cao. Thấy những nam tử xuất chúng như thế lại là người đánh xe, người qua đường không khỏi cảm thán, tò mò về người trong xe ngựa. Rốt cục là người như thế nào? Xe ngựa tiếp tục đi, để lại bàn tán dò xét của đám người qua đường ở sau đầu...

Sau nửa canh giờ, xe ngựa đi vào một cánh rừng. Con đường lớn dần dần biến mất, chiếc xe chậm rãi đi qua hai bên cây cối, những dãy núi cao. Đột nhiên, nam tử đánh xe liếc nhìn một cái về một bóng áo hồng nhạt nằm ở vách núi.

“Chủ tử, nơi đó có một người.” Tuy rằng thân phận của bọn họ thì không hiểu kỳ, không quan tâm gì đối với việc ngoài thân, nhưng trời biết chủ tử tôn kính của bọn chẳng có việc gì làm nên nhàm chán, có lẽ hiện tại nàng ước có chuyện gì để làm.

Trong xe ngựa vẫn lẳng lặng không có tiếng trả lời nào, giống như người trong xe ngựa không nghe thấy, thậm chí làm cho nam tử sinh ra ý nghĩ hẳn đã nói lời không nên nói.

“Dạ Hồn, người đi xem đi.” Rốt cục, trong lúc nam tử tên Dạ Hồn sắp ảo não, một giọng nam truyền ra từ bên trong.

“Dạ.”

Dạ Hồn đáp, giao cương ngựa cho Dạ Mị. Bóng dáng màu đen như một mảnh ưng bay vọt lên từ thân ngựa đến chỗ bóng người hồng nhạt kia. Lúc ánh mắt thâm thúy chạm đến người nọ, có chút ngây ngốc, hóa ra lại là một cô gái xinh đẹp. Nhưng cả người cô gái này đã bị thương, y phục màu hồng nhạt đã bị nhuộm thành màu đỏ thẫm. Nếu không phải vừa rồi nhìn thấy làn váy hồng nhạt, chỉ sợ hẳn đã nhận sai.

“Chủ tử, là một cô nương bị thương.” Dạ Hồn xoay người, trả lời người ngồi trong xe ngựa.

“Còn sống không?” Lại là giọng nam, tựa như tiếng đàn mơn trớn.

Dạ Hồn đưa ngón tay dò xét hơi thở trước mũi nữ tử, may quá, tuy rằng mỏng manh, nhưng vẫn còn hơi thở.

“Còn sống, nhưng nếu không cứu, chỉ sợ không sống quá hôm nay.”

Người trong xe ngựa im lặng, chốc lát sau, tấm màn lụa nguyệt nha bị xốc lên, lộ ra đôi tay thon dài hữu lực, một nam tử đeo mặt nạ màu vàng đi ra, đôi mắt tím ánh dưới tia sáng mặt trời lóe ra ánh sáng thần bí.

Sau khi xuống xe, y cung kính đứng ở một bên, vươn tay, một bàn tay trắng bạch ngọc thon thả đặt lên tay y. Ngay sau đó, chủ nhân của bàn tay ngọc ngà kia lộ mặt. Tóc đen buông nhẹ, quần áo màu lửa nạm vàng, băng cơ ngọc cốt, một dung nhan xinh đẹp mà văn chương không thể diễn tả. Cái gì mà ‘khuyên quốc khuyên thành’, ‘tuyệt sắc giai nhân’, dùng nó để nói về nàng còn vẫn kém. Chỉ thấy nàng vừa đi ra, ánh xuân cũng đều thất sắc, ánh dương nơi bầu trời ảm áp kia cũng không còn xanh ngọc như trước. Đôi mày liễu kia làm sáng tỏ đôi mắt, môi anh đào mím nhẹ, cả người toát lên khí thế ngạo nghễ cùng cao quý nói không nên lời, nàng tựa như nữ vương không ai bì nổi.

“Đi thôi.” Môi anh đào khê mở, giống như tiếng ca của kiều oanh, lại có một sự uy nghiêm làm người ta không thể kháng cự.

“Dạ.”

Nam tử đeo mặt nạ màu vàng gật đầu, cùng nàng đến chỗ Dạ Hồn. Hai người một đỏ một trắng, phi thân trong không trung tựa như hai vị tiên tử làm người ta không thể dời tầm mắt.

Hai người hạ xuống đất, ánh mắt nữ tử dừng lại trên người cô gái bị thương. Nàng ước chừng cùng tuổi với mình, thoát nhìn xinh đẹp khả ái. Song cả người nhuốm máu tươi chát vật, lại khiến người ta thương tiếc. Xem như cô gái này cũng có vận khí tốt, nàng thấy cũng thuận mắt, quyết định cứu nàng.

“Mang nàng lên xe ngựa.” Thờ ơ nói vậy, nàng quay người vào xe ngựa.

“Dạ, Hoàng hậu.” Dạ Hồn đáp.

“Cái gì?” Lãnh Loan Loan quay đầu lạnh lùng nhìn hấn, Dạ Hồn phạm lỗi như vậy.

“Thuộc hạ đáng chết.” Dạ Hồn cả kinh, hấn luôn bị khí thế của chủ tử tôn quý không ai bì nổi này khiến cho giật mình, do đó tự nhiên nhớ tới thân phận Hoàng hậu của nàng.

“Lần sau nếu tái phạm, ta cũng không tha cho người.”

“Tạ ơn chủ tử.” Dạ Hồn cúi đầu, đáp.

“Đi thôi.” Gật đầu nhìn Dạ Thần vẫn đeo mặt nạ như cũ, y thấy vậy liền theo lên.

Dạ Hồn ôm lấy nữ tử bị thương, theo lên.

Xe ngựa bắt đầu xuất phát, mang theo kiêu gia Hoàng hậu, đặt Hoàng cung và Hiên Viên Dạ xa xa kia vào sau đầu.

Bệ hạ thân yêu, người có đuổi theo ta không?

122. Q.2 - Chương 3: Tiểu Chiêu

Trong căn phòng màu trắng, nữ tử tỉnh lại. Thu mâu* thấy tấm rèm màu trắng, có chút hoảng hốt. Nàng đang ở đâu?

(*ánh mắt như mùa thu, trong suốt, bằng phẳng, chỉ đôi mắt đẹp)

“Cô tỉnh rồi.” Một giọng nói lạnh lùng truyền đến.

Nữ tử nghe tiếng nhìn lại, thấy một nam tử tuấn mỹ mà lạnh lùng đứng ở bên cửa sổ. Thân thể hấn cao to, mặc áo bào màu đen tay ngắn, thắt lưng khảm ngọc, hai tay vắt trên ngực. Mái tóc đen như mực mềm mại rồi tung trên vai, hòa lẫn vào trong hắc y, làm người ta không phân biệt rõ tóc hay màu quần áo. Ánh dương vàng rực ủa vào từ ngoài cửa sổ, những quầng sáng rơi trên mái tóc hấn, sáng bóng, giống như có những đốm sao rơi trên mái tóc ấy.

Nữ tử có chút ngây ngốc, nàng nhìn thấy thân ảnh mình trong đôi mắt thâm thúy kia. Nhưng người đó là ai? Là nàng sao? Vì sao nàng cảm thấy có cái gì không đúng? Còn nữa, nàng quen nam nhân này sao?

“Người là ai?” Giọng nói có chút khàn khàn vang lên, mang theo vẻ mê mang.

Dạ Hồn liếc nàng một cái, thờ ơ mở miệng: “Là chủ tử của chúng ta cứu cô.”

“Vậy ư...?” Cứu mình, chẳng lẽ nàng gặp chuyện gì sao? Nữ tử mê hoặc nghĩ.

“Ta đi mời chủ tử đến.” Dạ Hồn nói xong, mở cửa rồi đi ra ngoài.

Nữ tử một người ở trong căn phòng xa lạ, trong lòng khủng hoảng giống như bị bão biển tua rua quần lấy mình, vì sao? Vì sao nàng cảm thấy trong đầu giống như trống rỗng, dường như mất đi cái gì đó rất quan trọng vậy...

“Cạch”

Trong lúc nàng ôm đầu thống khổ, cửa bị đẩy ra. Nữ tử ngẩng đầu, nhìn đến ngây người. Đó là tiên nữ sao? Chỉ thấy một vị hồng y nữ tử tựa như trong suốt, nàng đi tới, thân mặc áo choàng mềm mại như tơ, không đeo trang sức, chỉ một lớp phấn nhè nhẹ cũng đẹp đến kinh người. Giống như một câu thơ: Tam đông hữu vu sơn, yểu điệu thần nữ nhan*. Nàng là thần nữ hạ phàm, khiến một nữ tử phàm trần như nàng cũng nhìn không được mà suy tư.

(*Vu hiệp có đến mười ba ngọn núi, trong đó nổi tiếng nhất là Thần Nữ Phong, dáng vóc như một thiếu nữ yểu điệu, khom lưng đứng nhìn dòng sông. Tương truyền ngọn núi này là hóa thân của Tây Vương Mẫu, bà vợ già dừ dằn của Ngọc Hoàng Thượng Đế)

“Cô tỉnh rồi sao, cảm giác thế nào?”

Lãnh Loan Loan đi đến ngồi xuống bên người nữ tử, ngón tay ngọc đặt lên cổ tay của nàng. Được rồi, hơi thở đã vững, xem ra đã qua đại nạn.

“Là cô nương đã cứu ta sao?” Nữ tử nhìn Lãnh Loan Loan gần ngay trước mắt, lại cảm thấy không có thật. Không nghĩ tới nữ tử như vậy lại chính là cư nhiên sẽ chủ tử trong miệng nam nhân kia?

“Ừ.” Lãnh Loan Loan gật đầu.

“Cám ơn cô nương.” Đôi mắt sáng ngời toát ra cảm kích, cúi đầu nói với Lãnh Loan Loan. “Nhưng, xin hỏi cô nương phát hiện thấy ta ở đâu?”

Câu hỏi của nàng khiến Lãnh Loan Loan khựng lại một chút, rồi nhìn nàng, có chút dăm chiêu hỏi:

“Cô không nhớ ư?”

Nữ tử lắc đầu, trong đầu nàng chỉ có một mảnh hỗn độn.

“Vậy cô còn nhớ đã xảy ra chuyện gì không?” Không phải mất trí nhớ chứ?

“Không nhớ...” Nữ tử lại lắc đầu.

“Vậy cô nhớ tên mình là gì không?” Lãnh Loan Loan lại hỏi, trong lòng đã hiểu được tám chín phần là nàng đã đụng tới một nữ tử mất trí nhớ.

“Ta tên là gì ư?” Nữ tử suy nghĩ, trong óc lại như bị vây trong một mảng sương mù, không thể nhớ chút gì liên quan đến mình. Nàng nhú mày, cảm giác không có trí nhớ làm nàng không biết làm sao, chỉ thấy vô cùng khủng hoảng.

“Rốt cuộc tên ta là gì?” Nàng dùng hai tay ôm đầu, cố gắng nhớ lại, nhưng đầu bắt đầu đau.

“Thôi đi, cô đừng suy nghĩ nhiều.” Lãnh Loan Loan nhìn chăm chú vào nàng. Trong lúc cứu nàng, Lãnh Loan Loan đã kiểm tra qua đầu nàng, không bị va chạm, khả năng máu tụ trong đầu chèn lên dây thần kinh đến nỗi mất trí nhớ tự nhiên cũng không thể. Lại nhớ tới nàng toàn thân bị thương, xem ra nhất định là đã trải qua một chuyện khiến nàng không thể thừa nhận đến nỗi đầu óc tự động chôn lấp trí nhớ.

“Về sau, cô gọi là Tiểu Chiêu.” Hiện tại giữ lại nữ tử mất trí nhớ này, không chừng sẽ xảy ra chuyện gì đó. Nếu như vậy thì cứ để nàng lại bên người mình đi. Có lẽ trong tương lai, sẽ có rất nhiều chuyện thú vị chờ đợi mình. Ví dụ như, ai đã hại nàng bị thương? Đôi mắt trong suốt híp lại, có lẽ cuộc dạo chơi giang hồ lần này thú vị hơn trong tưởng tượng nhiều...

“Tiểu Chiêu?” Nữ tử bỏ hai tay ôm đầu, đôi mắt mê man bỗng sáng ngời. Không biết vì sao cái tên Tiểu Chiêu này khiến nàng có một cảm giác quen thuộc, “Về sau ta là Tiểu Chiêu.”

“Ừ.” Lãnh Loan Loan gật đầu, một nụ cười nhẹ nở rộ ở khóe miệng. Trong nháy mắt, trong phòng giống như có vô số hoa tươi nở rộ, xinh đẹp chói mắt.

Nữ tử ngây ngốc, nàng biết nàng đã hiểu được cái gì gọi là kêu ‘nhất tiểu khuynh thành’.

“Thần, Dạ Mị, Dạ Hồn, vào đi!” Lãnh Loan Loan gọi ra phía ngoài.

Tiểu Chiêu ngẩng đầu, thấy ba nam tử đi đến. Ngoại trừ hắc y nam tử lúc trước đã thấy, còn có một hắc y nam tử khác, hẳn cùng với nam tử trước có hơi thở tương tự. Mà người còn lại, ánh mắt Tiểu Chiêu dừng lại trên người y. Y đeo một chiếc mặt nạ màu vàng, chỉ lộ ra một đôi mắt màu tím. Đôi mắt kia thâm thúy giống như không có đáy, giống như sẽ bị nó hút sâu vào trong nó.

“Nàng là Tiểu Chiêu.” Lãnh Loan Loan thờ ơ nhìn đám người Dạ Thần, “Nàng mất trí nhớ, từ giờ trở đi sẽ đi theo chúng ta.”

Mất trí nhớ?

Ba người giật mình, không nghĩ tới nữ tử này lại mất trí nhớ?

“Bọn họ là Dạ Thần, Dạ Hồn, Dạ Mị.” Lãnh Loan Loan chỉ vào ba người phân biệt nói, “Bọn họ đều là bằng hữu của ta.”

Câu nói của Lãnh Loan Loan rơi xuống, những người khác đều giật mình nhìn nàng.

Nàng coi bọn họ là bằng hữu sao?

Ba người trong lòng thực kích động. Họ vẫn nghĩ nàng là chủ tử, bọn họ là thủ hạ, vì nàng làm việc, bán mạng, là điều đương nhiên. Nhưng chưa từng nghĩ ở trong lòng nàng, bọn họ lại là bằng hữu của nàng. Nếu như không phải đủ định lực, chỉ sợ ba nam nhân đều đã giết mình.

Tiểu Chiêu cũng có chút kinh ngạc, lúc trước nam tử kia rõ ràng nói nàng là chủ tử. Nhưng hiện tại chủ tử lại có thể coi cấp dưới như bằng hữu. Đột nhiên, nàng đối Lãn Loan Loan ngoại trừ ngưỡng mộ, còn có tôn kính. Nữ tử xinh đẹp như tiên tử này, bề ngoài cao ngạo, kỳ thật có trái tim ấm áp.

“Ta là Tiểu Chiêu, về sau hy vọng ba vị đại ca chiếu cố nhiều hơn.” Tiểu Chiêu đứng dậy từ trên giường, cúi người với ba nam nhân, sau đó xoay người quỳ xuống dưới Lãn Loan Loan, “Mạng của Tiểu Chiêu là được Tiểu thư cứu, tên cũng do Tiểu thư đặt, từ nay về sau, Tiểu thư là chủ tử của Tiểu Chiêu. Tiểu Chiêu nguyện ý dùng sinh mạng của mình bảo vệ chủ tử.” Đôi mắt to nhìn Lãn Loan Loan, toát ra ánh sáng kiên định. Thời khắc này, ở trong lòng nàng âm thầm thề cả đời nhất đời nguyện trung thành với Tiểu thư, phải bảo vệ Tiểu thư xinh đẹp, nhu nhược. Nhưng mà, nàng không biết chủ tử của nàng kỳ thật tuyệt không nhu nhược, thậm chí chủ tử nàng còn rất mạnh mẽ.

“Đứng lên đi.” Lãn Loan Loan thờ ơ mở miệng, cười nhẹ.

Đám người Dạ Thần cũng gật đầu, lộ ra ý cười ấm áp với Tiểu Chiêu. Nghe Tiểu Chiêu nói vậy, bọn họ cũng nhận thức nàng.

Cơn gió ấm áp tràn vào từ ngoài cửa sổ, cũng làm ấm áp cả trái tim của Tiểu Chiêu. Cho dù nàng đã không còn trí nhớ, nhưng nàng tin tưởng lai nhất định sẽ rất vui vẻ. Bởi vì, nàng có chủ tử xinh đẹp, có bạn.

123. Q.2 - Chương 4: Uyên Ương Hái Hoa Tặc

Những dãy cửa hàng, nhà cửa san sát nối tiếp nhau. Mặt đường rộng lớn, ngựa xe như nước.

Một chiếc xe ngựa hoa lệ chậm rãi đi qua cửa thành, đánh xe là hai nam tử tuấn mỹ, lạnh lùng. Bọn họ thân mặc hắc y, tóc dài buông thông, vài sợi tóc hai bên mai, trong nét lạnh lùng lại lộ ra vài phần gợi cảm, cả người tản ra hơi thở lãnh đạm.

Xe ngựa ngừng lại ở quán trọ lớn nhất La thành, hai nam tử nhảy xuống xe, mặc kệ dung nhan đồ bừa của chúng nữ tử. Hai người một trái một phải xốc lên tấm rèm bằng tơ lụa màu trắng, y phục màu lửa đỏ theo gió nhẹ nhàng lay động.

Người bước ra đầu tiên từ trong xe ngựa là một nam tử cao lớn, y đeo một chiếc mặt nạ màu vàng. Ánh dương nhỏ vun rơi trên mặt nạ của y lóe ra ánh sáng ngọc mê hoặc ánh mắt mọi người. Trong mặt nạ lộ ra đôi mắt màu tím như hai viên bảo thạch thần bí hấp dẫn mọi người rơi vào trong đó. Không biết đằng sau mặt nạ kia rốt cục là dung nhan như thế nào? Ánh mắt mọi người còn lưu luyến ba vị nam tử có bề ngoài bất phàm, đã thấy nam tử mắt tím kia đưa cánh tay thon dài ra.

Chẳng lẽ trong xe ngựa còn có người khác? Ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm vào xe ngựa, muốn biết rốt cục còn có người như thế nào xuất hiện?

Một đôi tay ngọc ngà vươn ra, bàn tay mềm mại trắng nõn dưới ánh mặt trời dường như trở nên trong suốt, móng tay trơn bóng hồng nhạt. Đôi tay thôi mà đã xinh đẹp như thế, chủ nhân không biết sẽ phong tình như thế nào?

Rốt cục, trong lúc mọi người nín thở mím môi, đáy lòng ngàn tò mò vô cùng thì chủ nhân đôi tay kia rốt cục xuất hiện với khăn che mặt thần bí, thân ảnh dưới ánh mặt trời, giống như toàn thân đều được bao phủ bởi một vàng sáng ngọc...

Nàng thật là người sao?

Mọi người nhìn nàng, ngây ra như phỗng. Y phục màu lửa đỏ nạm vàng, lưng áo cao, làm dáng người thêm thướt tha. Dáng đứng thẳng, kiên định như tước thành, lộ ra cái cổ mảnh khảnh trơn bóng, xương quai xanh khiêu gợi, da dẻ nõn nà, trắng không tỳ vết. Mái tóc mềm mại dài đến thắt lưng, ánh dương nhỏ vun tựa như vô số ánh sao dừng trên mái tóc, trên người cũng không đeo trang sức xa hoa. Một vẻ đẹp mà văn

chương khó hình dung, mũi mào không son phấn mà nhan sắc như ánh bình minh, đôi mắt trong suốt như làn nước lạnh nhạt, tựa như nữ thần không dính chút bụi phàm...

Bàn tay ngọc ngà của nàng đặt lên tay nam tử mắt tím, lửa đỏ tung bay, người đã vô thanh vô tức nhanh nhẹn hạ xuống đất, càn như tiên tử phiêu dật. Phía sau nàng, một cô gái xinh đẹp mặc y phục hồng nhạt cũng theo xuống, xem ra, hồng y nữ tử này là nô tỳ.

Rốt cục là thiên kim Tiểu thư nhà ai đây?

Mọi người si mê nhìn theo mấy người đi vào quán trọ, đến khi thân ảnh kia đã biến mất ở trước mắt, mọi người dường như còn có thể nghe thấy trong không khí lưu lại hương hoa mai...

“Tiểu nhị, bốn gian phòng thượng hạng.” Dạ Hồn chán ghét nhú mi, nói với tiểu nhị nhìn đến ngây ngốc kia.

“A, a...” Tiểu nhị vẫn si ngốc nhìn Lãnh Loan Loan như cũ, chỉ có điều chưa chảy nước miếng. Thật sự đẹp quá, má ơi, cho tới bây giờ chưa từng thấy nữ nhân xinh đẹp như vậy.

Những người khác trong khách điểm cũng giống y tiểu nhị, sớm đã choáng váng, hoàn toàn không có phản ứng gì.

“Rầm..”

Dạ Thần tức giận mím môi, bảo kiếm đập mạnh xuống quầy. Thanh âm như tiếng sấm, mọi người sợ tới mức ngu si mới lấy lại hồn phách.

“Bốn gian phòng thượng hạng.”

Đôi mắt tím lạnh lùng nhìn chằm chằm chưởng quầy mập mạp, hơi thở lạnh như băng giống như thời tiết đã vào đông.

“Dạ, dạ...” Chưởng quầy sợ tới mức vội vàng gật đầu, luống cuống tay chân. Sau đó quát tiểu nhị một bên, “Còn không mau đưa khách quan lên lầu.”

“Dạ, khách quan xin theo tiểu nhân.” Tiểu nhị vắt khăn lên vai, cúi đầu khom lưng dẫn đường cho nhóm Lãnh Loan Loan. Tuy rằng mỹ nữ bên người, nhưng gã không có can đảm trộm ngắm một cái. Gã chỉ sợ nếu như ngắm một cái, chẳng những con mắt sẽ bị ba nam nhân kia móc ra, chỉ sợ ngay cả mạng nhỏ cũng không giữ nổi. Mỹ nữ đáng quý, nhưng mạng nhỏ còn quan trọng hơn.

Dạ Hồn trừng mắt nhìn tiểu nhị xấu xí, đi một trái một phải với Dạ Mị ở phía sau. Lãnh Loan Loan cùng Dạ Thần đi ở phía trước, Tiểu Chiêu khom người làm tỳ nữ đi sao Lãnh Loan Loan.

Mọi người si ngốc nhìn bóng dáng bọn họ, thật lâu không thể hoàn hồn.

Một góc quán trọ, một nam một nữ ngồi ở đó. Hai người dung mạo bình thường, nhìn như bình thường, chỉ có đôi mắt lóe ra ánh sáng tà ác bán đứng bọn họ.

“Nữ nhân kia thật đẹp, xem da thịt mềm mại, thật muốn hung hăng sờ một phen.” Nam nhân nhếch môi, cười dâm dăng nói. Bàn tay to quá cỡ vuốt ve môi, rất muốn nếm thử nữ nhân kia.

“Hừ, tử tướng.” Bàn tay nữ nhân còn lại lướt qua đầu nam tử kia, lại cười càn tà tứ hơn. “Nhưng mà, ba nam nhân kia thật là cao lớn mà, hơn nữa nam nhân mang mặt nạ, đôi mắt tím của hắn giống như câu hồn người, vừa nhìn thấy mà thân thể ta đã mềm nhũn đi.”

“Người còn không phải giống như vậy sao?” Nam nhân cười cợt, tiếp theo nhướn mày rậm, tới gần bên tai nữ tử, thấp giọng nói. “Tối nay, chúng ta đi làm chuyện tốt.”

“Đương nhiên.” Nữ tử cười tà khí, “Tối hôm nay, ta sẽ nếm thử tư vị ba nam nhân kia.” Áo tử tướng tư vị được ba nam nhân ôm trong ngực, nữ tử chỉ cảm thấy cả người đều run lên. Đúng, nhất định sẽ rất ****.

“Dâm phụ.” Bàn tay to của nam nhân đi đến đùi nữ nhân, cười tà.

“Tiện nam.” Nữ nhân cười khiêu khích, cơ thể mềm mại không xương sờ vào trong ngực nam nhân, vẽ những đường lưng tung.

“Dâm phụ, tiện nam, trời sinh một đôi.” Nam nhân bắt lấy tay của nữ nhân, “Bảo bối, chúng ta đại chiến ba mươi hiệp.” Mây mưa thất thường, cộng phó vu sơn, đã sớm cuốn lấy nhau.

“Tử tướng, đi thôi.” Nữ nhân cười.

Hai người vén màn, rất nhanh biến mất ở đại sảnh.

Quán trọ, dãy phòng chữ Thiên.

Nam nữ vào phòng, đóng cửa. Nam nhân bế nữ nhân lên, một bước tới giường lớn. Môi hôn môi đối phương, hai tay cũng gấp gáp như không thể chờ, kéo bỏ quần áo nhau. Sau một lát, ném hết quần áo hỗn độn đi. Tấm rèm giường hạ xuống, bên trong là hai cơ thể triển miên quấn lấy nhau, như hai con rắn quấn quanh đối phương.

“Oan gia, người nhanh lên.”

Nam tử dao động ngón tay to trên người nữ nhân, châm lên dục hỏa trong cơ thể, nhưng chỉ sờ mó hiển nhiên không thể thỏa mãn ả, nữ nhân nhịn không được nũng nịu nói.

“Đến đây, người là tiểu yêu tinh.” Bàn tay của nam nhân vỗ trên cái mông đầy đặn của nữ tử, thân mình trầm xuống, thật mạnh kết hợp với nữ tử.

“A a a...” Nữ tử rên rỉ, mái tóc đen rối tung bên gối, theo từng cái đong đưa mà lay động.

Tiếng rên rỉ của nàng kích thích nam tử, động tác của nam tử càng nhanh càng mạnh.

Trong lúc nhất thời, trong phòng kiều diễm.

Sau nửa canh giờ, tất cả vui thích đều đã bình tĩnh. Chỉ có không khí lý trần ngập mùi xạ hương chưa tan cũng những trận kích tình.

“Tặc nam, buổi tối chúng ta làm như thế nào?” Nữ tử vuốt ve ngực nam nhân, nũng nịu hỏi. Ngón tay vẽ những đường lung tung trên thân nam nhân, khuôn mặt bình thường không biết từ bao giờ lại trở nên xinh đẹp, diễm lệ.

“Hắc, bảo bối yên tâm, đã có diệu kế.” Nam nhân không biết từ bao giờ cũng bỏ đi lớp ngụy trang, lộ ra khuôn mặt tuần tú nhưng trắng bệch. Nếu không phải tà khí trong mắt kia, ai cũng sẽ không đoán được nam tử thần sắc có bệnh này hóa ra chính là hái hoa tặc người người căm ghét e sợ.

“Tốt nhất là như vậy.” Nữ tử cười quyến rũ, “Ta cũng không muốn buông tha ba tuần nam kia.”

“Yên tâm, chúng ta uyên ương đạo đã bỏ mất con mồi bao giờ đâu.” Nam tử cười đắc ý.

Mỹ nhân, buổi tối chờ ca ca đi. Hắc hắc.

124. Q.2 - Chương 5: Dâm Tặc Thất Bại

Đêm lạnh như nước, trăng sao mơ màng ngủ trong những đám mây mềm. Gió đêm nhè nhẹ, hoa cỏ trong đình viện lay động. Trong bụi cỏ, một loài côn trùng không biết tên chiêm chấp xèo xèo.

Bốn căn phòng Thiên, Ất, Đinh, Bính giáp nhau. Lãnh Loan Loan và Tiểu Chiêu hai nữ tử ở hai gian giữa Đinh, Ất. Dạ Hồn, Dạ Mị ở phòng bên trái. Dạ Thần ở Bính phòng bên phải.

Khi gần đến giờ tỵ*, Lãnh Loan Loan vẫn chưa ngủ. Từ cửa sổ mở rộng, gió đêm tràn vào. Tấm rèm giường tung bay, nàng càng tỉnh. Đôi mắt như nước mở thật to, không thể không nói thói quen là thứ thật đáng sợ. Thời gian trôi nhanh, đảo mắt đã qua bảy năm. Bảy năm qua, nàng quen với khi ngủ có hắc bên cạnh, quen mùi Long Tiên Hương quen thuộc kia. Nhưng là hiện tại không quá mấy ngày ngắn ngủn, nàng đã cảm thấy cô độc, thậm chí bắt đầu nhớ hắc. Không biết hiện tại hắc có phải cũng giống mình, nằm ở trên giường mà không thể ngủ hay không, có phải sẽ nhớ mình hay không?

(* 11h đêm – 1h sáng)

Nam nhân, chàng có nhớ ta không?

Cánh hoa không tô mà đỏ nhẹ nhàng mím lại, mang theo buồn bã chưa bao giờ có. Bàn tay cũng quen đặt ngang qua, lại chỉ chạm đến nơi trống rỗng. Mái tóc dài đến thắt lưng rơi ở trên giường, dày mà mịn hoặc. Miễn cưỡng ngồi dậy, nội y màu trắng buông lỏng ở trên người, lộ ra vai, ngực, hương diễm động lòng người. Nàng bước xuống giường, chân trần dẫm lên sàn nhà lạnh như băng, có chút không thoải mái mà nhú mi. Có lẽ thật sự là sống đến xa hoa rồi, cho dù là căn phòng tốt nhất, nàng vẫn cảm thấy kém cỏi như cũ.

Đẩy cửa sổ, bầu trời đêm phồn hoa giống như cảnh ngã tư đường, im lặng dị thường. Màn đêm tối đen hoàn toàn bao phủ dãy phố xa xa, trong trẻo nhưng lạnh lùng, càng làm người ta cảm thấy cô tịch...

Xuy, một tiếng động rất nhỏ truyền đến từ hành lang ngoài cửa.

Lãnh Loan Loan hai tai giật giật, trên mặt cũng bất động thanh sắc. Xem ra đêm nay có khách tới bãi phòng? Nhếch môi, lạnh lùng cười. Con mắt sáng híp lại, nhìn một ông trúc đảm thủng giấy cửa sổ.

Khói mê? Thủ pháp tầm thường.

Cười nhẹ một cái, nhẹ nhàng đóng cửa sổ, nàng xoay người trở lại trên giường. Buông màn, chậm rãi đợi vị khách không mời mà đến kia.

“Cạch”

Chốt cửa bị thân đao mỏng manh chặt đứt, thân ảnh màu trắng nhẹ nhàng đi đến. Ánh mắt xuyên qua màn giường, đôi mắt hẹp dài toát ra nụ cười tà ác âm thầm.

“Mỹ nhân, ta đến đây.” Nhẹ nhàng nỉ non một câu, nhanh chóng vồ đến trên giường. Một phen nhấc tấm màn lên, lại sững sốt. “Sao...sao ngươi không bị hôn mê?” Không thể nào, mê dược của gã là hạng nặng. Tuyệt đối bách phát bách trúng, nàng không thể tỉnh được.

Lãnh Loan Loan nhú mày, muốn dùng mê dược khiến nàng hôn mê, kiếp sau đi.

“Nhưng mà, tỉnh cũng tốt.” Ánh mắt nam tử sáng lên, làm việc với mỹ nhân tỉnh không phải tốt sao? Hai tay bắt đầu cởi quần áo mình, cho dù tỉnh cũng không chạy được, mọi người trong quán trọ đều bị bọn họ khiến hôn mê cả rồi. Kêu rách họng, cũng không có người đến quấy rầy.

Lãnh Loan Loan lạnh lùng nhìn động tác của nam tử dâm loạn, phảng phất như nàng là người ngoài cuộc. Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, giống như nhìn một con trâu đực làm nam tử cứng đờ, lưng thấy lạnh lạnh. Sao nữ tử này bình tĩnh như thế? Chẳng lẽ mình sơ sót cái gì? Tự giác thấy một điều nguy hiểm ở phía sau, gã ngừng cởi áo, nhanh chóng xoay người đào tẩu.

“Phải đi sao?” Lãnh Loan Loan đột nhiên nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nói như tiếng chim ca, làm nam tử ngừng cước bộ. Má ơi, giọng nói của nữ nhân này thật dễ nghe, hần cư nhiên có một xúc động muốn ở lại.

“Rầm...”

Ngay tại lúc hần lưỡng lự, cửa bị người ta một cước đá văng. Gió lạnh tiến vào, làm rèm lụa trong phòng tung bay.

Tiểu Chiêu nắm kiếm, mái tóc buông thông, đôi mắt linh động dẫm về đôi mắt hẹp dài dâm loạn của nam tử. Sững sốt, về sau quát:

“Tặc tử lớn mật, xem chiêu đi!”

Cổ tay mềm mại linh hoạt, hàn khí từ kiếm đâm thẳng tới hái hoa tặc.

Hái hoa tặc sững sốt, nha đầu kia vì sao cũng không hôn mê? Vốn còn tính trộm tuyệt sắc mỹ nữ, ăn sạch một hôm, không ngờ chẳng bắt được thứ gì. Gia gia, vì không muốn cả sự nghiệp chấm dứt trong đêm nay, bằng bất cứ giá nào, nếu không chạm được tuyệt sắc mỹ nữ, tiểu nha đầu này nhất định phải tới tay. Trong lòng nghĩ vậy, thân hình rồi đột nhiên chột lóe, tránh thoát khỏi công kích của Tiểu Chiêu. Hần đưa tay, bóp cổ họng của Tiểu Chiêu.

Tiểu Chiêu nhìn thấy võ công của hần mà cả kinh, nàng mặc dù võ nghệ bất phàm, nhưng dù sao đối kinh nghiệm đánh địch quá ít, trong lúc nhất thời có chút tay chân bối rối.

Lãnh Loan Loan ngồi ở mép giường, ngón tay vân vê sợi tóc của mình. Hai mắt nhìn chăm chú vào hai người đánh kiếm, giống như chẳng có chút nào lo lắng cả. Gió đêm thổi, mái tóc đen tung bay, theo gió nhảy múa.

Ngón tay Lãnh Loan Loan bắn ra, chỉ nghe ‘vù’ một tiếng rất nhỏ, ngọn đèn trên bàn được thắp lên, ánh sáng mờ mờ cũng đủ chiếu căn phòng lên có chút mờ nhạt.

“Tặc nam.”

Ngay lúc hái hoa tặc sắp bắt được Tiểu Chiêu, thì giọng nói của nữ hái hoa tặc truyền đến. Nam hái hoa tặc sửng sốt, nhờ ánh nến thì thấy ả còn nhỏ dãi thì bị ba nam nhân áp tới cửa.

“Cực cương, sao muội...?” Hái hoa tặc quả thực không thể tin được hai mắt của mình, không nghĩ tới kế hoạch hái hoa vốn không có sơ hở nhưng lại lộ, đây chính là lần đầu thất bại với uyên ương hái hoa đã tung hoành đại giang nam bắc bọn họ, trở thành nỗi sỉ nhục suốt đời.

“Bọn họ thật giỏi hoạt.” Nữ tặc trừng mắt nhìn ba nam tử, hận nghiến răng. Rõ ràng đều không bị nhiễm khói mê lại giả vờ hôn mê, đột nhiên ngã xuống đất. Làm hại ả trong lòng một trận vui mừng, kết quả vừa ra tay đã bị nạt. Nếu lần này bọn họ may mắn đào thoát, ả nhất định sẽ trở về tìm này những nam nhân này báo thù.

Lãnh Loan Loan ở trong lòng ‘chắc chắn’ cảm thán hai tiếng, đã gặp qua kẻ da mặt dày, nhưng chưa từng thấy loại người đã ghê tởm lại da mặt dày giống bọn họ. Rõ ràng mình tâm địa bẩn thỉu, lại nói ai giỏi hoạt. Càng làm người ta ghê tởm chính là, hai người này gọi nhau là ‘cực cương’, ‘tặc nam’, khiến nàng phải nổi da gà.

Hái hoa tặc lắc mình một cái, hai tay bắt được Tiểu Chiêu, hung hăng bóp cổ nàng. Đôi mắt hẹp dài nhìn Dạ Thần nói, “Các người mau thả cực cương của ta, bằng không ta bóp chết ả.” Gã bóp cổ Tiểu Chiêu, Tiểu Chiêu lập tức cảm giác khó thở. Mặt bắt đầu trắng bệch, thanh kiếm từ lúc đột nhiên bị tóm đã rơi mất, nàng bị sự đột nhiên này khiến ngây ngẩn cả người, mới có thể thất thần bị bắt.

“Đúng rồi, mau thả ta, tay bị các người làm đau rồi.” Tặc nữ nhìn thấy hái hoa tặc cũng không ở chỗ hạ phong, lập tức khôi phục xinh đẹp như ngày thường.

Lúc này Dạ Hồn, Dạ Mị lại cũng không thèm nhìn ả một cái, lạnh lùng siết chặt dây trói.

Gió đêm ngừng lại, mùi hoa tràn ngập.

“Nếu không thả thì như thế nào?”

125. Q.2 - Chương 6: Thủ Đoạn Tàn Khốc

“Nếu không thả thì như thế nào?”

Giọng nói thờ ơ vang lên, Lãnh Loan Loan đứng lên, bàn tay mềm đưa tay lấy áo choàng màu đỏ một bên khoác ở trên người. Dưới ánh trăng mờ lung, khuôn mặt xinh đẹp càng thêm vài phần thần bí.

Tặc nữ trừng mắt nhìn nàng, hận không thể rạch nát khuôn mặt câu lòng người kia. Ngọn lửa đỏ kỳ hiện ra nơi đáy mắt, dựa vào cái gì mà nữ nhân có dung nhan mỹ miều như thế? Hơn nữa xem cử chỉ, cách ăn mặc của ả, nhất định là thiên kim nhà giàu. Không có thiên lý, vì sao những gì tốt nhất đều là của ả, ngay cả ba nam nhân mình nhìn trúng cũng là thuộc hạ của ả...

“Không thả, ta sẽ cho rạch khuôn mặt trắng nõn của nha đầu một đao.” Tặc nữ hung tợn trừng mắt nhìn Tiểu Chiêu, nha đầu này tuy không xinh đẹp như nữ tử kia, nhưng nhìn nàng khả ái linh động, ả thấy chán ghét. Hơn nữa cặp mắt trong suốt như nước suối nhìn thẳng. Đường như có thể lột trần tất cả âm u nơi đáy lòng ả, thật là đáng sợ.

“Đúng, thả người của ta ra. Bằng không, đao của ta sẽ không lưu tình.”

Hái hoa tặc biết rõ lần này là gặp hạn, nhưng cũng không chịu dễ dàng nhận thua. Một tay bóp cổ Tiểu Chiêu, tay kia lấy ra dao găm bên người. Đổi tay, dùng chủy thủ dao động trên mặt Tiểu Chiêu.

Tiểu Chiêu chỉ cảm thấy trên mặt một lạnh như băng, hàn khí chui vào từ lòng bàn chân. Nhưng nàng không lên tiếng, chỉ mím môi, mặc kệ hái hoa tặc kèm hai bên mình, nàng tin chủ tử nhất định sẽ cứu mình.

“Được, chúng ta thử một lần xem mặt người và mặt Tiểu Chiêu ai sớm bị vẽ hoa hơn.”

Lãnh Loan Loan đột nhiên nở nụ cười, rõ ràng đẹp như xuân hoa, vô cùng rực rỡ, lại làm hai kẻ hái hoa tặc kìm lòng không được rung mình một cái, một nỗi sợ hãi thật sâu toát ra.

“Người, người...” Nữ tặc thấy vẻ thờ ơ ấy, sợ tới mức không nói nên lời.

Nam hái hoa tặc vẫn giữ chủ thủ nãy cũng hơi run run, thiếu chút nữa lưu lại dấu vết trên mặt Tiểu Chiêu.

Ánh mắt Dạ Hồn, Dạ Mị lạnh lùng, dám uy hiếp bọn họ, thật sự muốn chết. Dùng chút lực siết chặt dây trói nữ tặc, nữ tặc liền cảm thấy xương cốt đều như đã bị nghiền nát.

“A!!!”

Ả kêu thảm thiết một tiếng, khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp trắng bệch. Mồ hôi lạnh chảy ra từ trán, dưới ngọn đèn mờ lung lung rõ ràng có thể thấy được.

“Người, người mau thả nàng.”

Hái hoa tặc thấy nữ tặc kêu thảm thiết, trong lòng run lên. Hắn xuất hiện suy nghĩ bỏ Tiểu Chiêu để chạy trốn, đơn giản là hiện tại hắn đã biết, mấy người này không đơn giản, chỉ sợ nếu hắn không chạy, sẽ mất cả mạng.

“Không phải đang diễn kịch khoa chân múa tay sao?”

Lãnh Loan Loan cười lạnh, đi đến trước mặt bọn họ. Áo ngoài lửa đỏ dài, tóc như thác dài đến thắt lưng. Hai bên má, vài sợi tóc buông bình tung bay. Bước đi nhẹ nhàng, tựa như cánh hoa mai.

“Nhanh như vậy đã nhận thua sao?” Người của nàng cũng dám chạm đến, thật sự muốn chết.

Rõ ràng mỗi một bước đi của nàng đều như bước đi của tiên tử, nhưng hai tên hái hoa đạo tặc đều cảm giác theo sự đến gần của nàng, một khí thế cường đại đổ xuống từ trên trời, làm bọn hắn thiếu chút nữa không thể hô hấp.

“Người, người rốt cuộc muốn thế nào?”

Hái hoa tặc nhận thua, nữ nhân này căn bản không phải tiên nữ, nàng là yêu nữ, một yêu có được vẻ ngoài phiêu dật tuyệt mỹ của tiên nữ, lại có khí thế bức làm người ta sợ hãi, không thể dò xét được suy nghĩ của nàng.

“Ta ư?” Lãnh Loan Loan nhếch môi, vươn tay ra trước ngọn đèn. Móng tay trơn bóng thon dài dưới ngọn đèn mờ nhạt lại có vẻ khủng bố dị thường, ánh mắt hái hoa tặc nhìn chăm chăm vào tay nàng, không dám động thủ.

Đột nhiên, Lãnh Loan Loan liếc mắt một cái. Hai người chỉ cảm thấy một ánh sáng bạc hiện lên, Tiểu Chiêu vốn đang bị nam tặc bắt lấy thì nay đứng ở bên người Dạ Thần, mà lớp mặt nạ của nam hái hoa tặc bị kéo xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn tú nhưng trắng bệch.

“Dâm thư sinh.”

Dạ Mị nhìn thấy khuôn mặt thật của hái hoa tặc thì hô lên một tiếng, dường như cũng không kinh ngạc. Hắn vừa nói, đám người Lãnh Loan Loan cũng hiểu được thân phận hái hoa tặc. Bọn chúng vốn là xú danh uyên ương dâm đạo trên giang hồ, nam tử gọi là ‘Dâm thư sinh’, chuyên môn xuống tay với nữ tử có nhan sắc. Dù là bình dân hay thiên kim nhà giàu, chỉ cần bị hắn nhìn trúng, sẽ không chạy thoát khỏi ma chướng. Nữ tử gọi là ‘Dâm nương’, nghe nói ả quyến rũ xinh đẹp, biết cách câu dẫn nam nhân. Nam nhân bị ả nhìn trúng, có thể câu dẫn, ả liền câu dẫn, nếu không được liền dùng thủ đoạn với hắn. Hai người này vốn ai làm việc đấy không chút nào tương quan, nhưng một ngày vừa mắt nhau, cùng nhau, từ nay về sau hợp thành uyên ương dâm đạo khiến nam hay nữ nghe thấy đều phải biến sắc.

“Tính người có kiến thức.” Hái hoa tặc gặp thấy Dạ Mị biết thân phận mình, cũng không tiếp tục nguy trang nữa.

“Uyen ương dâm đạo trên giang hồ bất quá cũng chỉ được như thế.” Dạ Hồn lạnh lùng cười nhạo.

“Các người muốn thế nào?” Bị đâm trúng chỗ đau, Dâm thư sinh oán hận mở miệng. Tính hăn xui xẻo, không nghĩ tới lại rơi vào tay mấy người này.

“Muốn giết, muốn chém, tùy các người.” Dâm nương cũng cứng đầu cứng cổ, lạnh lùng nói.

“Nghe nói khinh công các người tốt lắm?” Lãnh Loan Loan không chút để ý mở miệng, ánh mắt thờ ơ nhìn hai người một cái.

“...”

Hai người không nói lời nào, cảnh giác nhìn chằm chằm Lãnh Loan Loan. Nữ nhân này, rõ ràng có dung nhan như thiên tiên, lại tâm địa độc ác như thế.

“Nếu không còn chân, các người còn muốn trốn đi đâu?” Lạnh lùng tà tứ cười, giống như từ thiên sứ biến thành ác ma. Nàng nghiêng đầu, biểu cảm trên mặt dưới ngọn đèn mờ nhạt lý trở nên mơ hồ, làm người ta không thể nắm lấy.

“Người...”

Hai dâm đạo trăm miệng một lời, cả người run run. Giống như rơi vào hầm băng vạn năm, tất cả cảm giác đều bị đông lại. Lớn mắt trừng trừng như mắt trâu, nhìn nữ tử xinh đẹp như thiên tiên này. Nàng, nàng căn bản không phải người, nàng là yêu nữ...

Lãnh Loan Loan nhướn mày, bình tĩnh thưởng thức sự sợ hãi của hai người. Tốt, hiện tại đã biết sợ hãi. Nhưng khi bọn chúng làm chuyện ác, có từng nghĩ tới tâm tình nam nữ từng bị chúng lăng nhục hay không? Nữ tử đã mất trinh tiết ở cổ đại căn bản không thể sinh tồn nữa. Đối với kẻ dâm đạo trên tay không biết nhiễm bao nhiêu máu tươi của nữ tử, nếu nương tay với chúng, là gián tiếp giết chết các nữ tử vô tội. Những hành động như vậy đối với hiệp dâm ở hiện đại, bạo vị thiếu nữ thành niên có gì khác nhau?

Gió thổi, đèn đuốc lay động, nửa sáng nửa tối.

Lãnh Loan Loan nhớ tới năm mình mười lăm tuổi, chính mắt thấy một cái bé gái mười hai tuổi bị vài tên lực lưỡng say rượu mạnh mẽ kéo vào chuyện đen tối. Nếu khi đó cô gái đó không gặp mình, chỉ sợ kết cục thê thảm vô cùng. Cho dù cuối cùng nàng được cứu vớt, nhưng bóng ma dơ bẩn ấy lại ám ảnh vĩnh viễn trong lòng.

Mí mắt bỗng nhiên buông xuống, lạnh lùng mở miệng:

“Đánh gãy hai chân, rạch gân tay.” Kẻ xấu phải bị trừng phạt. Nàng cũng không cho rằng qua vài năm, kẻ xấu sẽ cải tạo thành người tốt. Hoặc đó chỉ là lừa gạt ánh mắt đại chúng, khi tất yếu, lấy bạo trị bạo mới là biện pháp tốt nhất.

“A!!!!”

126. Q.2 - Chương 7: Trí Nhớ Của Tiểu Chiêu

“A!!!”

Tiếng kêu bén nhọn xé rách màn đêm trầm tĩnh.

Nhưng tiếng hét này không phải phát ra từ uyên ương dâm đạo, bởi vì chúng sớm đã bị dọa ngây người.

Lãnh Loan Loan, Dạ Thần, Dạ Hồn, Dạ Mị, nhìn Tiểu Chiêu đột nhiên thét lên đến tê tâm liệt phế kia, đều nhú nhú mi.

Nàng tựa như lâm vào ý thức vô cùng sợ hãi, hai tay ôm đầu, khàn cả giọng. Đôi mắt to linh động đã không còn tiêu cự, chỉ gào thét trong vô thức. Mái tóc hỗn độn, chỉ cảm thấy trong đầu vút qua rất nhiều hình ảnh, có cảnh người mẹ ôm đứa con, có cảnh một nam nhân đang phát cuồng, có vô số máu tươi xinh đẹp nhảy múa...

Đau đầu, đầu đau quá, ôm chặt lấy đầu, lại vẫn có cảm giác đầu sắp nổ tung như cũ. Đáy mắt càng ngày càng sáng, càng ngày càng sáng, cuối cùng một ánh sáng trắng toát hiện lên, hình ảnh dừng ở cảnh một nam tử bị chặt hai chân, chặt vật bỏ trên mặt đất ôm siết lấy Hắc y nhân. Bờ môi của ông động đậy, dường như đang cố gắng nói cái gì đó, nhưng nàng cái gì cũng không nghe thấy, cái gì cũng không nghe thấy...

“A!!!!”

Cuối cùng một tiếng thét lớn, thân ảnh xinh đẹp mềm oặt rồi ngã xuống.

Dạ Hồn nhanh chóng chuyển thân, đỡ lấy Tiểu Chiêu.

Dạ Thần, Dạ Mị đều có chút lo lắng, tuy nói mới mấy ngày ở chung, nhưng Tiểu Chiêu xinh xắn khiến bọn họ cảm giác có một muội muội, làm người ta không thể không yêu mến.

Lãnh Loan Loan nhấp môi, xem ra chuyện đêm nay đã kích thích Tiểu Chiêu. Không chừng trí nhớ của nàng cũng sắp khôi phục rồi. Chỉ tay vào hai dâm đạo, nói với Dạ Mị: “Mang chúng đi đi, nhớ kỹ chặt hai chân, rạch gân tay.” Xem bọn họ còn có thể đi làm chuyện ác hay không?.

“Dạ.” Dạ Mị cúi đầu đáp, điểm huyết hai người, mang đi.

“Đưa Tiểu Chiêu phóng tới giường ta.”

Lãnh Loan Loan đi đến bên cạnh bàn, uống một chén trà lạnh, nói với Dạ Hồn.

“Dạ.” Dạ Hồn ôm Tiểu Chiêu đến giường của Lãnh Loan Loan, lui sang một bên.

“Các người đi xuống trước.”

Lãnh Loan Loan hạ chén trà, ngồi vào bên mép giường, khoát tay với Dạ Thần, Dạ Hồn. Mái tóc đen rơi xuống bên áo nàng. Y phục màu lửa đỏ như mang theo năng lực có thể thiêu đốt tất cả, giống như nàng, bề ngoài, cao cao tại thượng.

“Có việc gì thì gọi ta, ta ở bên ngoài cửa.”

Dạ Thần mở miệng, dù biết căn bản không có ai có thể làm Lãnh Loan Loan bị thương, nhưng y vẫn không an tâm như cũ. Đôi mắt sâu nhu tình nhìn chăm chú vào nàng, nhìn nàng từ một bé gái phần điều ngọc mài từ từ trở mã thành mỹ mạo kinh người như hôm nay. Mỗi một lần lột xác, y lại yêu sâu một phần. Qua bảy năm ròng, ánh mắt vẫn mãi dõi theo nàng. Biết rằng, nàng sẽ vĩnh viễn bên kẻ quân vương cao cao tại thượng kia. Biết rằng, hai người họ thân thiết tình ý làm y đau đến chết lặng. Nhưng y chưa từng buông tay. Nếu nói nhân sinh đều có một kiếp, như vậy kiếp sống của y nhất định là nàng.

“Được.” Lãnh Loan Loan nhẹ nhàng đáp, đối với sự kiên quyết của Dạ Thần, nàng đã sớm lĩnh ngộ. Y đã dùng hai ngàn năm trăm năm mươi lăm ngày* để chứng minh sự kiên định và tình yêu của y. Nếu như y nói, chỉ cần ở bên mình, đối với y đó là hạnh phúc, như vậy nàng sẽ cho y hạnh phúc này. Chỉ hy vọng trong tương lai, sẽ có một người đáng giá cho tình cảm của hắn xuất hiện, vượt qua nhiều ngày hạnh phúc hơn thế.

(*2555 ngày = 7 năm)

Dạ Thần, Dạ Hồn đi ra ngoài, cánh cửa nhẹ nhàng khép lại.

Một, hai canh giờ sau, màn đêm lại khôi phục yên lặng. Ngoài hành lang, côn trùng kêu vang. Gió đêm vẫn thổi nhẹ nhàng như cũ, hoa cỏ loạn choạng nhảy múa.

Căn phòng được bao phủ bởi ánh sáng từ một ngọn đèn, nổi lên một vẻ ấm áp mờ nhạt.

Lãnh Loan Loan nhìn Tiểu Chiêu nằm trên giường, lông mi thon dài kiêu diễm in xuống bờ má bạch ngọc một bóng ma xinh đẹp. Khuôn mặt trái xoan tinh xảo khéo léo còn vương nước mắt, tức thời đi vào giấc ngủ, môi anh đào cũng không động đậy. Cô gái này hẳn đã trải qua chuyện rất thống khổ mới có thể khiến nàng mất trí nhớ như thế, chỉ là không ngờ chuyện hôm nay đã kích thích nàng, nếu khôi phục trí nhớ, không biết đối với nàng là tốt hay xấu?

Vươn ngón tay ngọc đặt lên cổ tay của nàng, mạch đập có chút hỗn loạn. Nhíu mi, Lãnh Loan Loan đỡ Tiểu Chiêu trên giường ngồi dậy, nàng cũng ngồi xếp bằng sau lưng Tiểu Chiêu. Hai tay vận khí, đưa chân khí vào người nàng.

Nửa nén hương sau, Lãnh Loan Loan lau mồ hôi trên trán, đặt Tiểu Chiêu nằm xuống một lần nữa, sau đó nàng cũng tựa vào giường mơ mơ màng màng vào mộng đẹp.

~~~~~*~~~~~

Ánh mặt trời hắt vào từ cửa sổ, vàng rực rỡ, mang theo cả mùi thơm của hoa cỏ.

Lãnh Loan Loan thân vai, mái tóc lắc lư theo, mang theo vài phần gợi cảm, áo choàng lửa đỏ đã có nếp gấp, vạt áo trượt xuống, lộ ra da thịt nõn nà, xương quai xanh gợi cảm. Giờ phút này, nàng hoàn toàn là một yêu tinh có thể câu hồn người.

“Cô tỉnh rồi.” Miễn cưỡng quay đầu đầu, trông thấy Tiểu Chiêu ngơ ngác nhìn mình, không khỏi nhếch môi tà tứ cười.

“Tiểu thư.” Đôi mắt trong suốt của Tiểu Chiêu giống như đọng hơi nước, có chút sương mù. Giờ phút này, nhìn Lãnh Loan Loan trước mắt, nàng có một tâm tư không hiểu. Sau một đêm, dường như tất cả mọi chuyện đã thay đổi. Nàng phát hiện ra Tiểu thư lãnh lệ, tàn khốc, nhưng nàng không sợ hãi. Quan trọng hơn là nàng đã khôi phục trí nhớ mất đi, hóa ra nàng đã không còn ai là thân nhân, họ đều đã bị chúng sát hại một cách tàn nhẫn. Nơi đáy mắt lóe ra hận thù sâu thẳm, nàng nhớ tới đệ đệ, nhớ tới mẹ, nhớ tới phụ thân dù bị chém đứt hai chân vẫn liều mạng ôm địch nhân cho nàng trốn, nước mắt bắt đầu lóe ra. Nàng nhớ rõ lời cuối cùng của cha, nếu còn sống, nhất định phải báo thù. Mà bằng sức bản thân sao có thể báo thù? Bất lực cúi đầu, trước mặt lại xuất hiện một thân ảnh lửa đỏ.

“Tiểu thư.” Ngắc đầu, dung nhan thiên tiên của Lãnh Loan Loan ánh vào mắt. Tuy rằng vẻ mặt nàng rất thờ ơ, nhưng Tiểu Chiêu lại giống như đã tìm được chỗ dựa vào, tìm được dũng khí. Nàng bỗng nhiên ôm lấy Lãnh Loan Loan, bắt đầu khóc thất thanh.

“Ô ô ô...”

Tiếng khóc thất thanh làm người ta nghe thấy mà thương tâm vang lên ở trong căn phòng im lặng, vắng thái dương kia dường như cũng thương tâm cho cảnh này mà trốn vào những tầng mây.

Lãnh Loan Loan đỡ Tiểu Chiêu ôm mình, không đẩy nàng ra. Hai tay buông ở một bên, lẳng lẳng nghe nàng phát tiết ra nỗi thương tâm.

Sau một lúc lâu, Tiểu Chiêu rốt cục khóc đến mệt. Ngắc đầu, đôi mắt sáng ngời giống như vừa được tẩy rửa bởi mưa xuân. Hốc mắt hồng hồng, mũi hồng hồng, mang theo nụ cười ngượng ngùng với Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan thờ ơ lắc đầu, ngồi ở bên nàng. Mái tóc rơi trên tấm chăn màu trắng, một màu đen sáng ngời.

“Cô đã khôi phục trí nhớ rồi.” Là một câu khẳng định, không phải câu hỏi.

“Dạ.” Tiểu Chiêu gật đầu, nhớ lại chuyện cũ, đôi mắt lại sớm ngân ngấn. “Khuê danh của ta là Vạn Oánh Chiêu, nguyên là đại Tiểu thư của Vạn Gia Trang. Ta có một đệ đệ sáu tuổi, cha mẹ rất tương thân tương ái. Vạn Gia Trang lấy áp tiêu làm nghề nghiệp, gia đình sống rất vui vẻ hài lòng. Không ngờ, vào một đêm nửa tháng trước, đột nhiên có một toán Hắc y nhân xâm nhập vào trang. Chúng giết người, đệ đệ ta bị chết, mẹ vì bảo vệ ta mà bị thương, thậm chí cha ta cũng...” Nhớ tới cái chết thảm của phụ thân, Vạn Oánh Chiêu khóc không thành tiếng.

“Cô muốn báo thù sao?” Lãnh Loan Loan dừng mắt ở bên nàng.

“Muốn.” Vạn Oánh Chiêu gật đầu, “Ta sống, là vì báo thù.” Nếu không phải vì báo thù, nàng nhất định sẽ đi theo người thân.

“Được.” Lãnh Loan Loan đứng lên, nhìn nàng. “Ta giúp cô.”

127. Q.2 - Chương 8: Tìm Kiếm Nam Tử Có Vết Sẹo

“Người thật sự giúp ta sao?”

Vạn Oánh Chiêu nhìn Lãnh Loan Loan, hơi nước gợn trong đôi mắt trong suốt vì kinh ngạc, cũng vì hy vọng mà trở nên càng thêm sáng ngời. Thái dương nhuộm khuôn mặt tươi cười từ những tầng mây, ánh dương chiếu nghiêng từ cửa sổ, phủ một quãng sáng bạc vào trong phòng. Ấm áp, giống như nó được nở rộ từ hy vọng vậy.

“Không phải cô muốn như vậy sao?” Lãnh Loan Loan thờ ơ mím môi, đôi mắt trong suốt lóe ra ánh sáng lợi hại. Tuy rằng Tiểu Chiêu không mở miệng, nhưng ánh mắt sáng ngời linh động lại chân thật tiết lộ suy nghĩ của nàng. Nàng đang hận, hận những người đã giết người thân nàng. Hai chữ ‘báo thù’ giống như đã cắm rễ ở trong lòng của nàng, mà nàng cũng hiểu được sức lực mình thì xa vời. Do đó muốn Lãnh Loan Loan trợ lực giúp nàng báo thù.

Khuôn mặt cười của Vạn Oánh Chiêu bỗng nhiên trắng bệch, Lãnh Loan Loan hiểu rõ tâm tư mình. Nhưng nàng có nguyện ý giúp mình không? Nàng có nên vì thế mà vui hay không? Nhưng trong lòng lại lo âu, Tiểu thư có thể nghĩ rằng là do Oánh Chiêu nàng có dụng tâm tiếp cận nàng hay không?.

“Đừng suy nghĩ bậy bạ.” Lãnh Loan Loan đột nhiên lấy tay lau đi lệ ở khóe mắt Vạn Oánh Chiêu. Cảm giác mất người thân, lúc nàng năm tuổi cũng đã được hưởng rồi. Cảnh tượng mẹ ngã xuống trong vũng máu vĩnh viễn không thể theo lau đi, dù gì nàng cũng đã sống hai kiếp. “Ta đồng ý giúp cô, tuyệt không nuốt lời.”

“Tiểu thư, cảm ơn người.” Vạn Oánh Chiêu cảm giác được sự quan tâm từ vẻ ngoài lãnh đạm của Lãnh Loan Loan, lại cảm thấy xấu hổ vì suy nghĩ miên man của mình. Hai tay dùng sức lau đi nước mắt, nhưng hốc mắt vẫn hồng hồng như cũ, nhưng ánh mắt sáng ngời này đã ẩn chứa kiên cường trước nay chưa từng có. Nàng nhất định sẽ báo thù, nhất định!

Lãnh Loan Loan cười nhẹ, nàng thích vẻ kiên cường này.

“Tiểu Chiêu, cô có nhìn được được điểm đặc thù nào cũng những kẻ xâm nhập Vạn gia trang của các người không?” Nếu có đặc thù, sẽ dễ tìm kiếm. Nhưng nếu không có gì điểm gì đặc điểm, muốn tìm người chẳng khác nào mò kim đáy bể.

“Có.” Vạn Oánh Chiêu gật đầu, “Tuy rằng chỉ có một người.” Nhắc tới đám Hắc y nhân hung tàn kia, đôi mắt Vạn Oánh Chiêu lại toát ra cừu hận mãnh liệt. Giống như toàn thân có một ngọn lửa thù hận đang hùng hực thiêu đốt, bộc phát đi ra khí thế kinh người.

“Nói.”

Lãnh Loan Loan nhột nhột nhếch môi, ngồi vào mép giường. Cơn gió sáng sớm còn có cảm giác mát, nó dịu dịu hôn lên da thịt khiến nàng run lên nhẹ nhẹ. Bàn tay mềm đem kéo vào vạt áo lửa đỏ sực, mái tóc đưa theo động tác của nàng, ngàn vạ phong tình.

Vạn Oánh Chiêu ngẩn ngơ. Cho dù là là nữ nhân, nhưng nàng cũng phải nhìn Lãnh Loan Loan đến ngây ngốc. Tiểu thư thật đẹp, không chỉ bề ngoài đẹp, cái đẹp của nàng như toát ra từ trong xương cốt. Một cái nhìn mà, một nụ cười đều làm người ta nhìn không được say mê.

“Nói?” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, nhún mày. Nha đầu kia có thể tỉnh lại hay không.

Vạn Oánh Chiêu nhanh chóng kéo lại suy nghĩ, buộc đầu óc nhớ lại chuyện nàng không hề muốn nhớ.

“Gã có một khuôn mặt xấu xí dâm uế, Hắc y nhân cầm đầu gọi hắn là lão Tam. Ta không biết võ công của bọn họ là gì, nhưng lúc đứng trước cách núi, ta đã lột được mặt nạ của gã. Trên mặt gã có một vết đao chém, dài từ khóe mắt đến cằm, rất dữ tợn.” Môi bắt đầu trắng bệch, nàng nghĩ cả đời này nàng sẽ không thể quên khuôn mặt xấu xí kia.

“Cô có thể vẽ lại vẻ ngoài của gã không?” Lãnh Loan Loan nghịch tóc mình, thờ ơ hỏi. Có đặc điểm vết sẹo kia, dễ dàng tìm hơn.

“Cho ta thử một lần.” Vạn Oánh Chiêu cắn môi, nàng không am hiểu hội họa, nhưng cố gắng, cũng có thể vẽ ra gã giống vài phần.

“Được. Trước rửa mặt chải đầu, ăn sáng. Lát nữa ta kêu tiểu nhị đưa giấy bút nghiên mực, rồi vẽ sau.”

Lãnh Loan Loan đứng lên, cầm bảo lửa đỏ buông theo. Nàng còn muốn tắm một cái, thân mình này thật đúng là được chiều quen rồi. Nửa nằm ngủ một đêm như vậy, cả người không thoải mái.

“Dạ.” Vạn Oánh Chiêu đi theo, sau một lúc lâu, nàng cắn môi, hơi chần chừ hỏi, “Tiểu thư, hai kẻ tối hôm qua như thế nào rồi?” Nhớ tới Tiểu thư muốn chặt chân, rút gân bọn họ, tưởng tượng vậy, lòng của nàng lại một trận bốc lên.

“Chúng...” Lãnh Loan Loan dừng một chút, ánh dương rơi trên mái tóc mềm, tỏa ra ánh sáng ngọc loá mắt, lại tản ra hơi thở lạnh lùng. “Chúng có kết cục mà chúng nên có.”

“...”

Vạn Oánh Chiêu trở mặt, không biết nên nói gì.

“Nhớ kỹ.” Lãnh Loan Loan nheo mắt, “Nhân từ với địch, là tàn nhẫn với mình. Chẳng lẽ khi đối mặt với kẻ thù đã sát hại người nhà cô, cô cũng mềm lòng như thế sao?”

Vạn Oánh Chiêu cứng đờ người, lời của Lãnh Loan Loan như đóng băng kết tủa trong lòng nàng. Đúng vậy, nàng chỉ nghĩ đến chuyện Tiểu thư tàn nhẫn với hai người kia, lại không nghĩ rằng bi thảm của nam nữ đã từng chịu này sự vũ nhục của hai người. Giống như nếu có người mềm lòng với kẻ thù, nàng sẽ thống hận người ấy. Hai tay siết chặt, kẻ xấu vĩnh viễn không đáng để thương xót.

Lãnh Loan Loan thờ ơ thờ dài một tiếng, một người không hiểu cừu hận, vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu được nỗi thống khổ của người khác. Người mà đối đã với bất luận kẻ nào cũng thiên chân thiện lương, kỳ thật họ cần bản chẳng phải thánh nhân gì, chính là ngu ngốc.

Đẩy cửa ra, thân ảnh Dạ Thần đắm chìm trong ánh mặt trời. Mặt nạ màu vàng sáng lóe không thua ánh dương kia, đôi mắt tím trầm như nước, bình tĩnh nhìn Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan trong lòng ảm áp, không phủ nhận khi nghĩ đến có một Dạ Thần yên lặng chờ đợi bên mình làm nàng cảm thấy an tâm. Nhưng nàng vẫn hy vọng Dạ Thần có thể có hạnh phúc cho riêng y. Giống như chiếc mặt nạ màu vàng kia, nàng không hy vọng y vĩnh viễn mang nó trên mặt. Bởi vì y từng nói: mặt nạ vì nàng mà đeo, y không muốn những người khác nhìn thấy hân một cách chân chính.

“Nghe hết rồi?” Lãnh Loan Loan thờ ơ mở miệng, con người ngu ngốc này quả thực ở ngoài cửa chờ một đêm.

“Ừ.” Dạ Thần gật đầu, đôi mắt tím nhìn nàng. “Ta đã phân phó phòng bếp đun nước tắm, lập tức đưa đến phòng, tối hôm nàng ngủ không ngon, tắm xong nghỉ ngơi một lát đi.”

Lãnh Loan Loan gật đầu, xẹt qua hân, đi đến phòng Tiểu Chiêu.

“Huynh cũng mệt mỏi, đi nghỉ ngơi đi.”

Dạ Thần nở nụ cười, nhìn thân ảnh Lãnh Loan Loan biến mất ở hành lang, mới xoay người về phòng.

Một lúc lâu sau, mọi người tụ ở phòng chữ “Thiên”.

“Tốt rồi.” Vạn Oánh Chiêu đưa bức họa cho Lãnh Loan Loan, hy vọng báo thù đều gửi gắm tại đây.

Lãnh Loan Loan cầm lấy bức họa ngắm ngẫm, quả thực diện mạo dữ tợn, nhìn là biết là kẻ bại hoại. Thứ nhất, thị giác đã chán ghét, đưa bức họa cho Dạ Thần:

“Đem bức họa này sao thành mấy chục bản, sau đó giao cho Mãn Nguyệt Lâu, Duyệt Hương Các, các cửa hàng khác, tìm gã. Mặt khác đưa tin, nếu ai có thể cung cấp manh mối, thưởng hai trăm kim tiền.”

Dạ Thần tiếp nhận bức họa, gật đầu.

“Hồn, Mị, triệu họa sư đến.” Dạ Thần giao cho Dạ Hồn, Dạ Mị.

“Dạ, Lâu chủ.”

Dạ Hồn, Dạ Mị linh mệnh, hai người nghe xong chuyện của Tiểu Chiêu cũng cực kì đồng tình. Huống chi thân thể hai người cũng có chỗ thương tâm, càng đồng cảm với Tiểu Chiêu hơn. Hiện tại vừa nghe người muốn tìm là kẻ thù của Tiểu Chiêu, tự nhiên sẽ cùng góp sức.

Gần buổi trưa, ánh mặt trời sáng chói. Tiểu Chiêu nở nụ cười, nụ cười vui vẻ thật sự đầu tiên từ sau khi khôi phục trí nhớ:

Cha, mẹ, người có thấy không? Tiểu Chiêu sẽ báo thù cho các người!

128. Q.2 - Chương 9: Phong Thư

Ánh nắng tươi sáng, vạt dầm không bóng mây. Nhưng mà, một gợn sóng vô hình bắt đầu lặng lẽ tràn ngập khắp La thành...

Vô số những con người muôn hình muôn vẻ ra vào thành, giống như có đại sự gì sẽ xảy ra.

Vào đêm, trăng treo ngọn cây, ánh sao dày đặc. Gió đêm nhẹ phẩy, hoa cỏ lay động.

Trong dãy phòng chữ ‘Thiên’, ánh đèn sáng tỏ. Cửa sổ gỗ rộng mở, gió tràn vào, cảm giác mát mẻ nhẹ.

Lãnh Loan Loan thay hồng bào thành Nguyệt nha trường bào màu xanh ngọc. Áo bào nhẹ nhàng, sắc lam tựa như ở nháy múa trong gió, trông rất sống động, giống như nghe thấy hương thơm thanh u kia.

Tiểu Chiêu ngồi một bên, đôi mắt sáng ngời nay âm thầm lộ ra mấy phần lo lắng. Đã ba ngày, vẫn không có manh mối gì hết. Chẳng lẽ thật sự không có hy vọng báo thù sao? Tay siết lấy tay áo, nàng hận không thể tự mình đi do la bên ngoài.

Lãnh Loan Loan liếc mắt một cái, thiếu kiên nhẫn vậy sao? Thờ ơ lắc đầu, quả thực định lực còn kém. Nóng vội như thế, nếu để nàng tự báo thù, chỉ sợ thù còn chưa báo, mình đã không còn.

“Cốc cốc cốc...”

Ba tiếng đập cửa thanh thúy từ ngoài cửa, làm vỡ không gian yên lặng.

Tiểu Chiêu cả kinh, đột nhiên ngồi thẳng mình. Đôi mắt to nhìn ra ngoài cửa, lại yên lặng nhìn Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan thờ ơ cười, rốt cục đã tới. Dựa lưng vào ghế dựa, mang theo vài phần uể oải cùng ngạo nghễ.

“Tiểu Chiêu, đi mở cửa.”

“Dạ.” Tiểu Chiêu chần chừ, nghe lệnh đi đến mở cửa.

“Két...”

Cửa phòng mở ra, ánh trăng chiếu nghiêng vào, khiến mọi thứ trở nên mờ lung.

Gõ cửa là một nam tử tuấn tú, hắn có một đôi mắt kiên nghị mà yên tĩnh. Quần áo màu xanh tay ngắn, bên hông giắt bảo kiếm, thân kiếm phản xạ hào quang dưới ánh trăng, lộ ra vài phần hàn khí.

Tiểu Chiêu âm thầm đề cao cảnh giác, đôi mắt linh động nhìn hắn. Nam tử này thoát nhìn cũng là một nhân vật lợi hại, không biết là bạn hay là địch?

Nam tử chỉ nhìn qua Tiểu Chiêu một cái, ánh mắt vượt qua nàng, dừng ở Lãnh Loan Loan. Đôi mắt phẳng lặng dao động, thân hình chợt lóe, xẹt qua Tiểu Chiêu, nửa quỳ ở trước mặt Lãnh Loan Loan:

“Thuộc hạ Lâm Phổ tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Một tiếng ‘Hoàng hậu’, như một tia sét xẹt qua Tiểu Chiêu. Nàng lão đảo, thân thể ngã nghiêng. Hoàng hậu? Tiểu thư tựa thiên tiên kia chính là Hoàng hậu nương nương? Mà còn Hoàng hậu trong truyền kỳ của dân chúng. Nghe đồn nhiều chuyện tán loạn như mưa, nghe nói Hoàng hậu chín tuổi lên ngôi, tạo ra chuyện

xưa nay chưa từng có; Nghe nói người thực sự nhất thống tứ quốc không phải Hoàng Thượng, mà là Hoàng hậu chín tuổi năm ấy; Nghe nói Hoàng Thượng huỷ bỏ ba ngàn hậu cung, độc sủng một người...

Nàng là Hoàng hậu trong truyền kỳ kia sao? Đôi mắt sáng ngời có chút ngơ ngác nhìn Lãnh Loan Loan. Chỉ thấy nàng cả người dưới ngọn đèn sáng ngời, giống như toàn thân đều lóe ra vầng hào quang chói mắt. Nét mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, không thể bỏ qua tôn quý cung khí thể uy nghiêm.

Nàng liếc mắt nhìn Lâm Phổ quỳ trên mặt đất, thờ ơ nói:

“Đứng lên đi.” Uy nghiêm vô cùng.

Tiểu thư quả thật là Hoàng hậu, Tiểu Chiêu đã sáng tỏ. Đôi mắt sáng ngời, mang theo vô cùng sùng bái cùng ngưỡng mộ, không nghĩ tới Tiểu thư chính là truyền kỳ Hoàng hậu. Tâm tình nôn nóng đột nhiên yên tĩnh, nàng tin nhất định có thể tìm được gã kia, bởi vì trước mặt không phải ai, chính là chín tuổi tiểu Hoàng hậu.

“Tạ Hoàng hậu.” Lâm Phổ đứng lên, ánh mắt không dám nhìn thẳng Lãnh Loan Loan. Theo thời gian, Hoàng hậu trở mà càng xinh đẹp. Cho dù nhìn liếc mắt một cái, hẳn đều có cảm giác nàng đang nàng tiết độ.

“Hoàng Thượng bảo người nói cái gì?” Lãnh Loan Loan vờ về sợi tóc, không chút để ý hỏi.

“Hoàng Thượng cho thuộc hạ chuyển một phong thư cho nương nương.” Lâm Phổ đáp, hai tay cung kính trình thư lên.

Lãnh Loan Loan nhận thư, mở ra vừa thấy, nở nụ cười. Chỉ thấy trong lá thư thoảng mùi Long Tiên Hương, chỉ có hai chữ: “Chờ ta”.

“Từ khi nương nương để thư rồi rời cung, Hoàng Thượng hận không thể lập tức đi tìm nương nương. Nhưng bị Thái Hậu, bách quan cản trở, Hoàng Thượng giận dữ, khiến chúng đại thần đều sợ hãi vô cùng. Cũng may cuối cùng Lãnh tướng quân ra mặt nói chuyện với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng mới tiêu đi lửa giận.” Lâm Phổ kể lại chuyện trong cung cho Lãnh Loan Loan, nhớ tới lửa giận của Hoàng Thượng mà lòng còn sợ hãi như cũ.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, khoe miệng nở nụ cười hạnh phúc. Sao nàng không biết Hiên Viên Dạ sau khi nhìn thấy phong thư sẽ tức giận thế nào chứ, cho nên nàng đã sớm chuẩn bị, nhờ tướng quân phụ thân truyền đạt lại. Bằng không, chỉ sợ nam nhân kia sẽ khiến Hoàng cung long trời lở đất. Tuy nhiên, nghe Lâm Phổ nói như vậy, lòng của nàng vẫn thật ngọt ngào.

“Bản cung đã biết.” Lãnh Loan Loan thu lá thư lại, gỡ chiếc vòng bạc trên tay đưa cho Lâm Phổ. “Người giao chiếc vòng này cho này cho Hoàng Thượng.” Ngăn liên*, hẳn sẽ hiểu ý tứ của nàng.

(Ngăn liên (vòng bạc): phát âm giống tưởng luyện – nhưng nhớ)

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Lâm Phổ nhận lấy cái vòng, cẩn thận cất đi. “Vậy thuộc hạ cáo lui, hồi cung phục mệnh Hoàng thượng.”

“Ừ, đi xuống đi.” Lãnh Loan Loan phất tay, Lâm Phổ đột nhiên rời đi như khi đến.

“Tiểu thư, không, Hoàng hậu nương nương.” Tiểu Chiêu đi đến trước mặt Lãnh Loan Loan, quỳ xuống. “Dân nữ xin người, người nhất định phải làm chủ cho cả nhà dân nữ.”

“Đứng lên đi.” Lãnh Loan Loan thờ ơ nói, “Khi tìm được kẻ thù của cô, ta tự nhiên sẽ làm chủ.” Không phải đã đồng ý giúp nàng báo thù sao?

“Tạ Hoàng hậu nương nương.” Vạn Oánh Chiêu đứng lên, chân tay đã có chút luống cuống. Nàng cho tới bây giờ vẫn chưa nghĩ tới chuyện Tiểu thư cứu mình lại chính là Hoàng hậu nương nương cao cao tại thượng, trong lúc nhất thời không thể bình thường đối mặt nàng.

“Nhớ kỹ, nơi này chỉ có Tiểu thư, không có Hoàng hậu.” Lãnh Loan Loan tự cũng hiểu suy nghĩ của Vạn Oánh Chiêu, nhưng hiện tại nàng không ở trong cung, không cần cung nữ.

“Dạ.” Tiểu Chiêu gật đầu, nàng nghĩ rằng Lãnh Loan Loan nhất định là không muốn bại lộ thân phận gây ra phiền toái không cần thiết.

“Tham kiến chủ tử.” Dạ Mị đã trở lại.

“Thế nào rồi?” Lãnh Loan Loan hỏi, Tiểu Chiêu lại vội vàng nhìn hẩn.

“Đã tra ra.” Dạ Mị gật đầu, “Nam tử trong bức họa là người của Viêm Nguyệt Cung.” Viêm Nguyệt Cung là tổ chức sát thủ thần bí xuất hiện năm năm trước, nó xuất hiện một cách cực kì đột nhiên, không ai biết chi tiết.

“Vạn Gia Trang căn bản không đắc tội với người của Viêm Nguyệt Cung!” Vạn Oánh Chiêu vừa nghe Viêm Nguyệt Cung đã hoảng sợ, không nghĩ tới những kẻ đã sát hại gia đình nàng lại là tổ chức sát thủ tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ.

“Các người không cần đắc tội với bọn họ.” Lãnh Loan Loan thờ ơ nhìn Vạn Oánh Chiêu một cái, “Bọn họ nhận tiền giết người.” Chỉ cần có tiền, sát thủ sẽ nhận giao dịch.

“Chẳng lẽ là có người mua bọn họ đến hại Vạn Gia Trang chúng ta?” Vạn Oánh Chiêu bàng hoàng, “Rốt cuộc là ai tàn nhẫn như vậy?” Nàng căn bản không thể biết rốt cục Vạn Gia Trang đã đắc tội với ai? Là ai đã mua sát thủ diệt môn?

“Dạ Thần đâu?” Lãnh Loan Loan hỏi Dạ Mị.

“Lâu chủ đã đi tới Viêm Nguyệt Lâu trước.” Dạ Mị đáp, “Lâu chủ rất hứng thú với Viêm Nguyệt Lâu.” Viêm Nguyệt Lâu, Mãn Nguyệt Lâu, khác một chữ, cùng là những tổ chức sát thủ tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, nếu không hứng thú, dường như hơi khó.

“Được.” Lãnh Loan Loan nhếch môi, hiển nhiên cũng sinh ra nồng hậu hứng thú đối với Viêm Nguyệt Lâu.

“Đến Viêm Nguyệt Lâu.”

129. Q.2 - Chương 10: Hoa Lệ Xuất Thủ

Viêm Nguyệt Lâu ở La thành. Địa thế kỳ lạ, trước tựa núi, sau giáp biển. Muốn tới Viêm Nguyệt Lâu, hoặc là phải vượt qua dãy núi trùng trùng, hoặc là đi thuyền theo biển mà vào. Nhưng bất luận là phương pháp gì, cũng cực nguy hiểm. Tóm lại, Viêm Nguyệt Lâu là dễ thủ khó công*.

(*dễ phòng thủ nhưng khó tấn công)

Đại dương xanh thẳm, một con thuyền đang lướt đi. Mặt trời nháy mắt giữa bầu trời, ánh mắt lấp lánh trên mặt biển, giống như vô số ánh sao rơi xuống, sáng lạn chói mắt, đẹp không sao tả xiết. Hai bên thuyền, hai nam tử đứng đó. Một người mặc Nguyệt Nha trường bào, khi gió biển thổi phất, vạt áo phiêu phiêu như tiên tử. Trên mặt hẩn đeo một chiếc mặt nạ màu vàng, lộ ra đôi mắt màu tím, thâm thúy như làn biển sâu, làm người ta vừa nhìn vào đã bất giác bị lạc trong đó. Một nam tử khác thân mặc hắc bào tay ngắn, thắt lưng ngọc dải, tóc thúc cao, cầm một cây trâm bạch ngọc. Ngũ quan thâm thúy, khuôn mặt có chút gầy.

Hai người nhìn cung điện đã ẩn hiện phía trước, đáy mắt đồng thời hiện lên một ánh sáng tối, đó hẳn là Viêm Nguyệt Lâu, chính là không biết bọn họ có thuận lợi tiến vào như vậy không?

Viêm Nguyệt Lâu

Một chiếc kính viễn vọng được dựng trên đài cao, vài tên nam tử đang quan sát mặt biển. Đột nhiên một con thuyền xâm nhập vào địa giới, một nam tử đứng lên, hô lớn về phía sau: “Báo cáo, có thuyền xâm nhập hải vực, đang theo hướng tới gần Viêm Nguyệt Lâu.”

“Tu tu...”

“Tu tu...”

Một tiếng la kéo dài, xuất hiện mấy chục Hắc y nhân của Viêm Nguyệt Lâu.

“Ra bờ biển.” Một nam tử mặc trang phục màu lam lạnh lùng nói.

“Dạ.” Đoàn người đi đến nơi thuyền sẽ thả neo.

Khi bọn họ đi tới bờ, thuyền đã chuẩn bị cập bến.

“Dừng lại, người nào đến Viêm Nguyệt Lâu.” Lam bào nam tử đi phía trước, giơ tay ngăn thuyền bỏ neo.

Thuyền viên quay đầu nhìn nam tử mắt tím, chờ đợi mệnh lệnh của hắn.

Namtử mắt tím, Dạ Thần phất tay với thuyền viên. Y lạnh lùng đứng ở trước thuyền, mái tóc đón gió tung bay, tựa như một vị thần.

Lam bào nam tử sững sốt, xem ra nam tử mắt tím này tuyệt đối là kẻ không thể khinh thường.

Dạ Hồn đi đến bên người Dạ Thần, trả lời lam bào nam tử rằng: “Chúng ta tới gặp Lâu chủ quý phái.”

“Hai vị có việc gì? Lâu chủ chúng ta không tiếp người ngoài.”Namtử áo lam cảnh giác nhìn Dạ Hồn, hắn cảm giác được hơi thở đồng loại từ trên người hắc y nam tử này, cùng là hơi thở lạnh như băng, hơi thở mang mùi máu.

“Xin hỏi đây là người của Viêm Nguyệt Lâu?” Dạ Hồn giơ bức tranh, là nam tử trên mặt có vết đao dài.

Namtử áo lam cả kinh, người trên bức họa không phải là Ảnh Tam sao? Hai người này tìm hắn làm gì? Bằng vẻ ngoài không cảm xúc, hắn trả lời:

“Không biết.”

“Các hạ quả thực không biết?” Dạ Hồn nhướn mi, người này rõ ràng là chối đẩy trách nhiệm.

“Đương nhiên.”Namtử áo lam nói, cười lạnh. “Cho dù là người của Viêm Nguyệt Lâu thì thế nào? Chẳng lẽ các người còn muốn xông vào Viêm Nguyệt Lâu bắt người?” Vốn không muốn nói vậy, nhưng khẩu khí của hắc y nam tử này rõ ràng là coi Viêm Nguyệt Lâu thành ngã tư đường mà tùy ý có thể làm.

“Hừ...”

Dạ Hồn lạnh lùng cười, quả thật là người của Viêm Nguyệt Lâu.

‘Vù’ một tiếng, một bóng đen như tia chớp lao đến.

Namtử áo lam ngẩn ra, phi thân nghênh chiến. Hai thân ảnh đánh nhau giữa không trung không ngớt, ánh dương rơi trên người bọn họ, bốn phía dường như bị bịt kín bởi một tầng ánh sáng, làm cho người ta không nhìn rõ chiêu thức của họ. Sau một lúc lâu, chỉ nghe ‘phịch’ một tiếng, nam tử áo lam bị Dạ Hồn dùng một chưởng đánh bay. Hắn ngã xuống bờ biển, hạt cát tung tóe ra.

“Lam đường chủ.”

Sát thủ Viêm Nguyệt Lâu vây quanh gã, giúp nam tử áo lam đứng lên. Vẻ mặt vẫn thờ ơ như cũ, nhưng trong lòng kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới hắc y nam tử này lại lợi hại như thế, có thể đả thương Lam đường chủ.

Lam đường chủ đứng lên, hất những hạt cát trên người ra. Ánh mắt oán hận nhìn Dạ Hồn, mối thù hôm nay, tất phải báo.

“Bắt lấy chúng.”

Bàn tay to vung lên, chúng sát thủ tựa như những con rối bị khống chế. Họ rút đao tấn công Dạ Hồn, đao quang kiếm ảnh, cát bụi bay lên. Sát thủ chia làm hai đội, một đội bao thành một vòng tròn, vây lấy Dạ Hồn. Một đội phi thân lên thuyền, tấn công Dạ Thần.

Dạ Hồn nhếch môi, những kẻ này mà cũng vọng tưởng bắt hắn cùng Lâu chủ sao? Thật sự là ngu ngốc. Tay đưa qua hông, nhuyển kiếm xuất thủ, cổ tay dao động như rồng, nháy mắt đã đánh bại mấy sát thủ trước mặt.

Dạ Thần đứng ở một bên chưa từng nhúc nhích, chờ đợi đám sát thủ kia tấn công.

“Quá chậm.”

Đột nhiên, trong lúc Dạ Thần định xuất thủ, bầu trời lại truyền đến một giọng nữ lạnh lùng. Y nhin không được khê nhếch môi, lắc mình lui đi.

Dạ Hồn cũng nghe thấy giọng nói đó, lộ ra ánh mắt tôn kính, giống Dạ Thần, phi thân nhảy khỏi vòng vây của đám sát thủ.

“Leng keng...”

Tiếng chuông thanh thúy vang lên, Lam đường chủ cùng sát thủ đều giương mắt ngó ngang nhìn theo cổ kiệu hoa lệ từ từ hạ xuống từ bầu trời. Thân kiệu màu lửa đỏ, trước sau đều có hai thiếu niên áo trắng nâng kiệu, tấm rèm vàng lay động theo gió. Tiếng chuông thanh thúy đúng là được truyền ra từ bên trong, quả chuông rung rinh theo gió. Kiệu hạ xuống thuyền. Cùng lúc đó, một chiến thuyền khác cũng xuất hiện ở bên cạnh chiến thuyền này.

Một nam tử cùng mặc hắc bào xuất hiện, bên người hắn còn có một cô gái xinh đẹp mặc váy màu hồng nhạt.

“Chủ tử, Lâu chủ.”

Nam tử cùng cô gái cung kính cúi đầu với người ngồi trong kiệu và nam tử mang mặt nạ, đứng ở bên người bọn họ.

“Các người rốt cục là người nào? Đến Viêm Nguyệt Lâu có mục đích gì?”

Lam đường chủ nhìn khí thế này, bắt đầu thiếu kiên nhẫn. Chỉ sợ mục đích không đơn giản.

“Sảo*.”

(*Ồn ào, âm ỉ)

Lạnh lùng một chữ, chỉ thấy rèm kiệu được xốc lên một chút. Một ánh sáng bạc bắn ra phía ngoài, Lam đường chủ trong nháy mắt bị điểm trúng á huyết. Hắn trừng mắt không thể tin được nhìn cổ kiệu, rõ ràng hắn đã né, vì sao vẫn không thoát khỏi chiêu thức của người nọ?

“Vào Viêm Nguyệt Lâu.” Bên trong kiệu lại vang lên giọng nói thờ ơ.

Dạ Thần gật đầu, phát tay với bốn thiếu niên ngũ quan như ngọc. Bốn thiếu niên lại nâng cổ kiệu, dùng khinh công phi thân, Dạ Thần, Dạ Hồn, Dạ Mị, Tiểu Chiêu đuổi kịp theo.

Bọn họ muốn xông vào Viêm Nguyệt Lâu!!

Lam đường chủ bất chấp bị điểm á huyết, vung tay lên với nhóm sát thủ muốn nói, ngăn chúng lại, ngăn chúng lại!. Không thể để chúng xông vào Viêm Nguyệt Lâu, nếu bị Lâu chủ phát hiện, tất cả đều phải chết. Cơ thể cũng co rúm lại, hắn không muốn bị vạn xạ xuyên tim, cũng không muốn bị dài thùng xương.

Nhóm sát thủ đồng loạt đánh về phía Dạ Thần, đôi mắt Dạ Thần sâu thẳm, nhanh như chớp lấy ra ngân châm. Ngân châm như cơn mưa hoa lê lao về phía đám sát thủ, ‘vù vù’, ngân châm đâm sâu vào thân thể bọn họ.

“Rầm...”

Sát thủ ngã xuống đất, Lam đường chủ sững sốt.

Dạ Thần cùng mọi người kiêu ngạo vào trong Viêm Nguyệt Lâu, chỉ còn mình Lam đường chủ còn kinh ngạc bên ngoài.

130. Q.2 - Chương 11: Lâu Chủ Của Viêm Nguyệt Lâu – Tàn Nhát

Căn phòng to lớn được bao phủ bởi một màu lam đậm, một mảnh lạnh lùng.

Cửa sổ rộng mở, nam tử đứng bên cửa sổ, gió biển thổi phất sợi tóc của hắn, hỗn độn tung bay. Đôi mắt nâu nhìn đại dương xanh thẳm mênh mông vô bờ bên ngoài, hải triều thanh thanh, giống như ngay gần bên tai. Chiếc mặt nạ nửa mặt màu bạc trên mặt, lộ ra nửa gương mặt tuấn mỹ. Ngón tay thon dài đeo một cái

nhấn bạc gỡ mặt nạ ra, đôi mắt màu nâu trở nên thâm trầm. Bên trong nó ẩn chứa thống hận khôn cùng, vẻ ngoài này của hắn đều là được nàng ban tặng. Sẽ có một ngày, hắn tìm nàng đòi lại.

“Cốc cốc cốc...”

Tiếng đập cửa đánh vỡ suy nghĩ của hắn, lạnh lùng quay mắt nhìn.

“ Vào đi.” Dám vào phòng hắn cũng chỉ có một người.

“Lâu chủ.” Đẩy cửa vào là một nữ tử, quần áo màu đen, mái tóc đen thả buông trên vai. Dung mạo lãnh diễm, không biết cười đùa.

“Có chuyện gì?” Nam tử xoay người, nửa kinh người nửa tuấn mĩ, hắn chính là Lâu chủ Viêm Nguyệt Lâu – Tàn Nhất.

“Cát đường chủ hồi báo, Lam đường chủ cùng một nhóm người chặn một con thuyền xâm nhập, đến bây giờ vẫn không trở về.” Tình hình như vậy lần đầu xuất hiện, là ai dám xông vào Viêm Nguyệt Lâu?

“Hừ, chút việc nhỏ này cũng đến làm phiền ta.” Tàn Nhất híp lại, lộ ra một chút nguy hiểm. “Bọn chúng chán sống rồi sao?” Viêm Nguyệt Lâu chưa bao giờ nuôi phế vật, nếu bọn họ thấy sống đủ lâu rồi, không bằng nhảy vào xà động* phía sau núi đi cho rắn ăn, còn có thể cống hiến.

(*hang rắn)

Hắc y nữ tử Hắc Nghiên, là hộ vệ tùy thân của Tàn Nhất. Nàng mím môi, cũng biết chuyện này lại làm Lâu chủ tức giận. Nhưng không biết tại sao, nàng có một dự cảm không tốt.

“Lâu chủ...”

“Lâu chủ, không tốt rồi.” Hắc Nghiên nói còn chưa nói, một thân ảnh hốt hoảng vội vàng xông vào. Nhìn hắn như lửa cháy đến nơi, sợ hãi. Cho đến khi đã vào phòng, bị Tàn Nhất trừng mắt mới lấy lại tinh thần, toàn thân run run. Xong rồi, xong rồi, Lâu chủ ghét nhất có người trước mặt hắn hô to gọi nhỏ, huống chi mình còn xông phòng hắn.

“Lâu chủ tha mạng.” Gã quỳ xuống trực tiếp dập đầu xin tha thứ.

“Phế vật.” Tàn lạnh lùng trừng mắt. “Rốt cuộc chuyện gì?” Lại dám xông vào phòng hắn.

“Lâu chủ tha mạng.” Người tới lại khấu đầu.

“Nói.” Tàn lạnh lùng nói.

Người tới run run ơn, lập tức bẩm báo: “Bẩm, bẩm Lâu chủ, có người lạ xông vào Viêm Nguyệt Lâu. Bọn họ chẳng những phá ngũ hành bát quái mê trận, còn đả thương Tứ đại đường chủ, còn, còn nói...”

“Còn nói cái gì?” Hắc Nghiên ‘xoát’ đã kiếm trên cổ hắn, “Còn không mau nói.” Muốn Lâu chủ một chưởng đánh chết người hay sao?

“Còn... còn nói muốn gặp Lâu chủ.” Bị Hắc Nghiên kề kiếm vào cổ, người tới từ từ nhắm hai mắt, đột nhiên nói hết lời. Nói xong sau, cả người giống như không còn chút khí lực mềm nhũn đi .

“Muốn gặp ta?” Tàn Nhất nguy hiểm mím môi, “Thật to gan.” Muốn gặp hắn, hắn sẽ không cho chúng còn sống mà ra khỏi Viêm Nguyệt Lâu.

“Lâu chủ, thả hạ đi xem.” Hắc Nghiên vừa nghe, lập tức đi ra ngoài xem tình huống.

“Khoan đã”

Tàn lạnh lùng mở miệng, một cước đá người đang quỳ ra khỏi phòng, đừng làm bẩn phòng hắn.

“Ta tự mình đi.” Hắn muốn gặp một chút, rốt cục là ai to gan như vậy, chạy đến Viêm Nguyệt Lâu, đả thương Đường chủ, còn tuyên bố muốn gặp mình?

“Lâu chủ...” Hắc Nghiên muốn khuyên giải.

“Gi?” Tàn lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, chợt lóe lên tức giận.

“Thuộc hạ lắng chuyện.” Hắc Nghiên cúi đầu, che dấu đáy mắt thương tâm. Nàng quả nhiên là thủ hạ, vĩnh viễn không thể đi vào nội tâm hắn.

“Hừ, tuyệt không có lần sau.”

Tàn lạnh lòng hừ lạnh nói, tay áo bào vung lên. Thân ảnh bay vút ra, biến mất.

“Dạ.” Hắc Nghiên cười khở, theo đuôi đi sau.

“Lâu chủ.”

“...”

Tàn Nhất đi ra ngoài đã nhìn thấy cảnh bữa bãi, không ít người của Viêm Nguyệt Lâu bị đánh bại. Chỉ có số ít người còn đang giao thủ với hai hắc y nam tử và bốn bạch y thiếu niên, mà Tứ đại đường chủ của hắn người người bị hạ xấu hổ đứng ở một bên.

Được, thật sự rất được.

Tàn Nhất lạnh lùng đảo qua bốn người, đến khi bốn người đều kim lòng không được run run. Ánh mắt dời khỏi bốn người, dừng ở một bên. Một cổ kiệu cực kỳ tinh xảo hoa lệ lẳng lặng nơi đó, thân kiệu màu lửa đỏ, rèm lụa màu vàng có giắt những quả chuông khéo léo. Một nam một nữ đứng hai bên cổ kiệu. Nam tử có đôi mắt màu tím hiếm có, lóe ra ánh sáng thâm thúy không lường được. Chiếc mặt nạ màu vàng che khuất khuôn mặt, quần áo bào trắng, thanh dật bất phàm. Nữ nhân kia thân mặc sam y hồng nhạt, trên tóc có cài châu hoa hồng nhạt, ngũ quan tinh xảo, xinh đẹp khả ái.

Nữ tử thoát nhìn cũng là kẻ có võ, nhưng không coi là xuất sắc. Mà nam tử kia thì khác hẳn, y một thân mang hơi thở lạnh lùng, ánh mắt sắc sảo, nhìn là biết đây là người bất phàm. Hơn nữa khi ánh mắt hai người chạm vào nhau, không gian giữa hai người như tóe lửa.

“Dừng tay.”

Đột nhiên từ trong kiệu truyền ra một giọng nói thờ ơ lại tao nhã, Tàn Nhất nhíu mi, thập phần tò mò với người trong kiệu. Rốt cục là người như thế nào có thể có một đám thuộc hạ xuất sắc như thế? Giống như muốn thỏa mãn điều mà hắn quan tâm, rèm lụa kia được một bàn tay bạch ngọc xốc lên, hé ra tuyệt sắc dung nhan không giống trần gian có thể nhìn thấy. Trong nháy mắt, dường như bách hoa đều nở rộ, vạn vật chốn thiên địa đều thất sắc. Hắn giống như nghe được mọi người, bao gồm cả mình, trái tim ở đột nhiên đập nhanh hơn, người này thật sự là người phạm sao?

Lãnh Loan Loan đánh giá Tàn Nhất, chiếc mặt nạ màu bạc che nửa mặt, không cần đoán cũng thấy, một nửa mặt kia đã bị hủy, nhưng cho dù như vậy, cũng không làm tổn hại một nửa khuôn mặt tuấn mỹ kia. Nhìn theo nửa mặt hoàn hảo hãy nhìn ra hắn hẳn là một mỹ nam tử, đôi mắt màu nâu, mái tóc dài mềm mại, thân hình cao to, hơn nữa lại có khí chất lạnh lùng khí phách, không khó nhìn ra hắn hẳn là Lâu chủ của Viêm Nguyệt Lâu.

Bốn thiếu niên cùng Dạ Hồn, Dạ Mị nghe thấy giọng nói của Lãnh Loan Loan đều dừng lại, thân ảnh chợt lóe quay trở về bên người Dạ Thần.

Tàn Nhất lạnh lùng đánh giá thủ hạ còn thờ phỉ phò, chỉ cảm thấy mất hết mặt mũi. Đám phế vật, xem ra ngày dạy dỗ bọn họ quá ít, bị bốn thiếu niên cùng hai nam tử này công kích đến không rảnh tay chút nào.

“Dẫn bọn chúng đến phòng đá.” Lạnh lùng phân phó người phía sau.

Nhóm sát thủ còn đang thở dốc vừa nghe sắc mặt đã trắng bệch, lại không dám cầu xin, chỉ có thể mặc người ta mang họ đi.

“Không biết các vị đến Viêm Nguyệt Lâu có chuyện gì?” Ánh mắt Tàn dừng ở Lãnh Loan Loan, hỏi.

“Dạ Hồn.” Lãnh Loan Loan thờ ơ hô.

Dạ Hồn đi lên trước, mở ra bức họa. “Chúng ta hy vọng Lâu chủ có thể giao người này ra.”

Tàn vừa thấy người trên bức họa, thờ ơ nhíu mi. “Đây là thủ hạ của ai?”

Tứ đại đường chủ phía sau vừa thấy, Cát đường chủ đột nhiên thay đổi sắc mặt.

“Bẩm, bẩm Lâu chủ, người này là thủ hạ của thuộc hạ.” Người trên bức họa không phải ai khác, là anh em kết nghĩa của hắn – Ảnh Tam, cũng là thủ hạ của mình.

“Dẫn hắn đến.”

131. Q.2 - Chương 12: Kim Diện Vs Ngân Diện

“Ta muốn giết ngươi.”

Khi nam tử mặt sẹo bị dẫn tới, sự căm hận của Tiểu Chiêu như núi lửa đột nhiên bộc phát. Xoát một tiếng, kiếm ra khỏi vỏ. Thân kiếm lóe lên trong ánh dương, phản xạ hàn khí lạnh lùng.

Nam tử mặt sẹo hiển nhiên bị sự xuất hiện đột nhiên của Vạn Oánh Chiêu khiến cho hoảng sợ, nha đầu này không phải đã nhảy xuống vách núi mà chết sao? Vì sao ả lại xuất hiện ở Viêm Nguyệt Lâu? Bị dọa đến ngây người, hắn quên cả né tránh, mắt thấy kiếm của Vạn Oánh Chiêu sẽ đâm trúng hắn.

“Vút...”

Ánh mắt màu nâu của Tàn Nhất xẹt qua một ánh hào quang, tay áo bào vừa động. Chỉ nghe một tiếng vang thanh thúy, thanh kiếm trên tay Vạn Oánh Chiêu bị bật khỏi tay.

Vạn Oánh Chiêu quay đầu, oán hận trừng mắt nhìn Tàn Nhất, hận không thể băm thây kẻ đã ngăn cản nàng báo thù ra thành vạn đoạn, mái tóc nàng tung bay trong gió, mỗi một sợi tóc nhảy múa là một sự hận thù kéo dài vô tận.

“Ngươi chính là Ảnh Tam?” Tàn Nhất thờ ơ quét mắt nhìn nam tử mặt sẹo.

“Ảnh Tam, còn không mau quỳ xuống, Lâu chủ hỏi ngươi đó.” Cát Đường chủ thấy Ảnh Tam chỉ ngây ngốc đứng đó, giận dữ hét lên. Vì tên chết tiệt này khiến hắn gặp rắc rối. Hắn ghé mắt nhìn Lâu chủ lạnh lùng, cái trán chảy ra mồ hôi lạnh, bọn họ lần này thăm rồi.

“Tham... tham kiến Lâu chủ.” Ảnh Tam vừa nghe Cát đường chủ nói vậy liền quỳ xuống. Trong lòng đập thình thịch, trời ạ, là Lâu chủ, hắn gặp Lâu chủ.

“Ảnh Tam, ngươi khá lắm.” Tàn Nhất nhếch môi, mắt hơi híp lại, ý tứ hàm xúc không rõ ràng.

Ảnh Tam quỳ gối, sợ run. Chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí từ mặt đất chui vào thân thể của hắn, sợ hãi vô cùng. Đầu cúi gằm gằm như sắt đất. Rốt cục sao lại thế này? Chẳng lẽ hắn đã phạm chuyện gì tới Lâu chủ?

“Lâu chủ, có thể giao người này cho chúng ta được không?” Dạ Thần đứng dậy, mặt nạ màu vàng cùng mặt nạ màu bạc lóe ra ánh hào quang, đôi mắt màu tím và đôi mắt màu nâu đối diện nhau, cùng ngạo nghễ.

“Lâu chủ, xin đừng! Thuộc hạ dựa theo quy củ làm việc, không vi phạm lâu quy.” Ảnh Tam nhìn ánh mắt tràn ngập hận ý của Vạn Oánh Chiêu, ánh mắt gã co rúm lại. Tuy rằng không biết vì sao nha đầu tưởng như đã chết nay lại đứng trước mắt, càng không biết nàng từ nơi này tìm ra nhiều người lợi hại như thế này, nhưng gã biết nếu mình rơi vào tay bọn họ, nhất định sẽ thảm hơn cái chết.

“Làm càn.” Tay áo hắc bào của Hắc Nghiên vung lên, thân như tia chớp đứng trước mặt Ảnh Tam. Chát chát chát, trên mặt Ảnh Tam bỗng sưng đỏ, Hắc Nghiên đã lui về bên người Tàn Nhất.

Bốn vị Đường chủ đứng ở một bên không dám thở mạnh. Chỉ nên oán là do Ảnh Tam không biết sống chết, dám chen mồm vào trước mặt Lâu chủ.

“Các hạ yêu cầu có phải quá đáng hay không?” Ánh mắt Tàn Nhất giằng co cùng Dạ Thần, “Ảnh Tam là người của Viêm Nguyệt Lâu ta, dù gã có sai, cũng là do Viêm Nguyệt Lâu ta xử lý, có liên quan gì đến chư vị?” Ánh mắt màu tím lại híp lại, nguy hiểm đảo qua mấy người. Những người này rất không đặt Viêm Nguyệt Lâu vào mắt.

“Huống chi các vị tự tiện xông vào Viêm Nguyệt Lâu, rõ ràng không đặt Viêm Nguyệt Lâu vào mắt.”

“Nói như thế, các hạ không chịu giao người.” Lãnh Loan Loan nhẹ nhàng mở miệng, mắt đẹp hờ hững, phong tình vô hạn, lại mang theo hàn ý lạnh lùng.

Về mặt Hắc Nghiên bình tĩnh, trong lòng lại khiếp sợ Lãnh Loan Loan. Nữ tử này thật đẹp, quả thực không phải người phàm trần. Huống chi trên người nàng có một hơi thở tôn quý ngạo nghễ, nàng như nữ vương nhìn xuống chúng sinh.

Tàn Nhất nhẹ gật khăng định, đối mặt với nữ tử xinh đẹp kinh người, có một khí phách làm người ta không thể cãi lời này rất là tò mò. Nàng rốt cục là ai? Ngay cả nam tử mắt tím bên người nàng cũng không phải hạng người phàm phu, nhân vật như vậy không thể không có danh tiếng trên giang hồ?

“Ta nhất định phải giết hắc, báo thù cho người của Vạn Gia Trang.”

Vạn Oánh Chiêu mặc kệ nam tử này có giao người hay không, tóm lại, nếu đã tìm được hung thủ, nàng nhất định sẽ không bỏ qua.

“Đừng có vô lễ như vậy.” Dạ Hồn lời kéo Tiểu Chiêu đầy mặt phẫn hận, tuy rằng bọn họ đều có thể lý giải tâm tình khi Tiểu Chiêu nhìn thấy kẻ thù, nhưng trước mặt chủ tử, nào có chuyện dễ thuộc hạ tùy tiện mở miệng.

Vạn Oánh Chiêu liền ngậm miệng, trở về khom người đứng bên Lãnh Loan Loan. Nàng tin Hoàng hậu nhất định sẽ vì làm chủ.

Lãnh Loan Loan liếc mắt một cái, quay đầu, nhìn Tàn Nhất, thờ ơ mở miệng, “Vậy chúng ta thất lễ.”

Vung tay lên, Dạ Hồn, Dạ Mị hiểu rõ. Hai thân ảnh màu đen chợt lóe, một trái một phải đánh tới Ảnh Tam, hai tay như ưng trảo, bắt lấy gã.

Tàn Nhất nhíu mi, tay áo Hắc Nghiên tung bay, thân ảnh như chớp, tay chạm tới thắt lưng, bảo kiếm rời vỏ, lao qua ngăn Dạ Hồn, Dạ Mị lại.

Dạ Hồn, Dạ Mị hai người bốn mắt dừng lại, Dạ Hồn rút nhanh kiếm bên hông ra, kiếm quang hàn thiêm, lao vào đấu với Hắc Nghiên. Dạ Mị chớp được Ảnh Tam, đồng thời cánh tay Tàn Nhất vung lên, tứ đại đường chủ phía sau xông lên đánh với Dạ Mị. Nhất là Lam đường chủ, lúc trước hắc bị thua trong tay nhóm người này, hiện tại mỗi đợt ra chiêu tàn nhẫn như muốn đòi lại vốn.

Lãnh Loan Loan giơ tay lên, bốn thiếu niên áo trắng tuấn tú như trích tiên ấy, thân ảnh nhanh như điện xẹt chặn tứ đại đường chủ. Dạ Mị nhân cơ hội quăng Ảnh Tam đến trước mặt Lãnh Loan Loan. Ảnh Tam ngã xuống liền tìm cách chạy trốn. Nhưng Vạn Oánh Chiêu sớm đã hạn đến đỡ mắt sao có thể để gã thoát, một kiếm đâm thẳng xuống.

“Để lại người sống.” Lãnh Loan Loan thờ ơ nói.

Vạn Oánh Chiêu khựng lại, lực kiếm yếu bớt. Ảnh Tam quay cuồng, muốn trốn khỏi lưỡi kiếm, Dạ Thần một cước đá gã quay lại chỗ cũ. Kiếm của Vạn Oánh Chiêu đâm trúng cánh tay Ảnh Tam, máu tươi chảy ra.

Tàn Nhất thấy thủ hạ của mình đấu với đối phương khó phân, mày kiếm nhíu lại. Đưa tay lấy thanh kiếm theo bên người đã lâu, liền đâm tới Lãnh Loan Loan. Hắc rất muốn xem thân thủ của cô gái này, rốt cục nàng là người như thế nào mới có những thủ hạ xuất sắc như thế?

Dạ Thần thấy Tàn Nhất một kiếm lao tới, đôi mắt tím dần dần thâm u, rút kiếm ra, thay Lãnh Loan Loan đấu cùng Tàn Nhất.

Dưới ánh mặt trời, hai thân ảnh như giao long cuốn lấy nhau. Mặt nạ màu vàng chiếu xạ ánh sáng mặt trời, mặt nạ màu bạc lóe lên lạnh lùng trong ánh dương. Người tới ta đi, thực lực tương đương, trong lúc nhất thời khó phân thắng bại.

Bên kia, dưới sự công kích của bốn thiếu niên, tứ đại đường chủ đã ngã xuống đất, một kiếm của Dạ Hồn cũng chém đứt tóc sợi tóc trên trán Hắc Nghiên, nhóm Lãnh Loan Loan đại thắng.

Người của Viêm Nguyệt Cung ai cũng chặt vật, thương tàn quá nửa. Hắc Nghiên bị chém đứt tóc cũng chấn động, tuy rằng chỉ là vài sợi tóc, nhưng nàng cũng đã bị đánh bại.

Ánh mắt mọi người đều đặt ở Dạ Thần cùng Tàn Nhất vẫn dấu kiếm không ngớt ở giữa không trung như cũ. Chỉ thấy hai thân ảnh cuốn lấy nhau nhưng không chút nào bị lấn, gió cát tung bay, chiều chiều tung ra lợi hại vô cùng.

Lãnh Loan Loan nhú nhú mi, Tàn Nhất này thật sự là nhân vật không thể khinh thường. Tuy nhiên, nàng cũng không muốn chờ hai người chiến đến đêm. Nhận lấy bảo kiếm của một thiếu niên áo trắng, thân ảnh màu trắng tựa như hải âu phi thẳng lên, xoát, ngân quang lóe sáng, Dạ Thần cùng Tàn Nhất phải tách ra.

Lãnh Loan Loan nhảy xuống, tay áo tung bay, mái tóc nhảy múa, đứng ở giữa hai người.

132. Q.2 - Chương 13: Sử Dụng Linh Lực

“Đủ.”

Tiên dung không biểu tình, thờ ơ một tiếng đã có lực lượng phá đá động trời.

Không tự chủ được, tất cả mọi người thu hồi biểu tình.

Ánh mặt trời sáng lạn, gió nhẹ cuốn theo vị mặn bẽ khơi. Dính dính ướt ướt, Viêm Nguyệt Lâu giống như được đúc nên từ nước biển, bốn phía tràn ngập hương vị của biển.

Mái tóc dài đến thắt lưng theo gió lay động, y phục màu trắng phất lên, khuôn mặt tinh xảo đến nỗi không giống như khuôn mặt phàm trần nên có được chiếu rọi trong ánh dương, xinh đẹp câu hồn người. Đôi đồng tử đen như mực tựa như một cái đầm sâu không lường được, lại giống như có thể nhìn thấy toàn diện. Đôi môi cánh hoa hơi mím lại, mang theo uy nghiêm không thể ngỗ nghịch. Nàng giống như là nữ vương đang cao cao nhìn xuống mọi người.

Tàn Nhất vừa thấy nàng nhìn mình, khuôn mặt hấn in trong đáy mắt trong suốt dữ tợn như vậy, giống như phá hoại tất cả tốt đẹp của nàng. Không hiểu sao, trong đôi mắt màu nâu ấy hiện lên một tia khấn trương, hấn có một cảm giác xấu hổ cùng sự tự ti vô cùng phức cảm. Hấn xấu xí như vậy, mà nàng giống như tiên nữ đứng trước mặt mình...

“Lâu chủ, mặc kệ người phản đối như thế nào. Hôm nay, người này, chúng ta phải mang đi, nếu người không thả người, muốn cản chúng ta, cũng không phải chuyện dễ dàng.” Kết quả một phen quyết đấu vừa rồi rất rõ ràng, bọn họ hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Người của Viêm Nguyệt Lâu tuy rằng đầy ngập phần nộ, nhưng tự biết mình không bằng người, chỉ có thể cúi đầu nhận ánh mắt nguy hiểm của Lâu chủ.

Tàn Nhất lạnh lùng nhìn quét qua một lượt, tuy rằng lời của Lãnh Loan Loan xác thực làm Viêm Nguyệt Lâu mất hết mặt mũi. Nhưng chỉ có thể trách Viêm Nguyệt Lâu học nghệ không tinh, mới trở thành trò cười. Nhưng so với việc trở mặt nhìn họ đem người đi, Viêm Nguyệt Lâu thật đúng là hoàn toàn không còn chút thể diện. Khuất đi cảm xúc nơi đáy mắt, hấn lạnh lùng ngẩng đầu đón nhận Lãnh Loan Loan:

“Ta có thể nói không sao?” Nữ tử khuynh quốc khuynh thành này cố tình dùng khẩu khí thờ ơ uy hiếp hấn, đây là lần đầu tiên hấn bị người khác uy hiếp. Đôi mắt nâu híp lại lên, quả là thú vị. Không còn ôm tự ti nữa, vì nữ tử này căn bản không phải tiên nữ, nói nàng là yêu nữ mới thích hợp.

Đôi mắt hắc bạch phân minh của Lãnh Loan Loan hơi khép lại, hấn đang tuyên chiến sao? Tốt lắm, nàng sẽ thỏa mãn yêu cầu của hấn. Bàn tay mềm mại nắm lấy mái tóc dài phía sau, buộc chặt lên cao. Mái tóc lay động theo gió, ánh mắt lãnh lệ, từ tiên nữ thuần khiết không tỳ vết chợt hóa thân thành Tu La đến từ địa ngục. Giãn mi, nàng nhẹ nhàng bước lên.

Dạ Thần căng thẳng, vừa định bước ra đã bị nàng lạnh lùng trừng mắt nhìn, đành phải đứng ở bên cạnh, đôi mắt màu tím thâm thúy nhìn chăm chú vào nàng, không hề nháy mắt.

“Nếu người thua, phải giao hấn lại cho chúng ta vô điều kiện.”

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu nhìn Tàn Nhất, ánh mắt trong sáng nhưng lạnh lùng không nhìn hấn. Trên thực tế, trong mắt nàng chỉ hơi hờn nhìn qua bề ngoài hấn một lượt, hơn nữa Tàn Nhất còn đang đeo một tấm mặt nạ nửa mặt.

“Vậy sao?” Tàn Nhất nhắc ày kiếm, nàng khiêu khích mình? Đôi mắt đảo qua mọi người ở Viêm Nguyệt Lô, thấy bọn họ đều dùng ánh mắt nhiệt liệt chờ đợi, dường như đợi mình báo món nợ vừa này.

“Người không dám sao?” Lãnh Loan Loan kích hấn.

“Sẵn sàng phụng bồi.” Tàn Nhất run một lượt, do dự giống như là sợ hãi.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, nhìn Tàn Nhất dần dần tới gần mình.

“Người ra chiêu trước đi.” Tàn Nhất nói với Lãnh Loan Loan, một đại nam nhân tự nhiên không thể bắt nạt một nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ tử xinh đẹp như thiên tiên như vậy. Tuy rằng khí thế của nàng rất mạnh, nhưng chung quy vẫn là nữ tử.

Người của Viêm Nguyệt Lô nghe Tàn Nhất nói như vậy, nhất thời hít sâu một hơi. Lô chủ thật sự là sơ suất quá, nữ tử này mới là cao thủ chân chính.

Dạ Thần cười cười, giống như cười Tàn Nhất cuồng vọng, hấn chưa thua, nhưng hấn nhất định thất bại, vì người hấn gặp không phải nữ tử bình thường, mà là chủ tử của bọn họ. Một Hoàng hậu trong truyền kỳ, chín tuổi đã có thể thu phục tam quốc, một nữ tử vô địch.

Nếu Tàn Nhất có phong độ của kẻ thân sĩ, Lãnh Loan Loan tự nhiên không khách khí với hấn. Về mặt chợt nguội lại, nàng hóa thân thành chiến thần. Giơ tay lên, chuông bạc theo động tác mà vang lên thanh thúy, tiếng chuông kéo không khí đến cực điểm. Tất cả mọi người im lặng nín thở nhìn hai người, chỉ thấy Tàn Nhất lẳng lẳng đứng ở nơi đó, hai tay ôm ngực chờ đợi Lãnh Loan Loan tiến công. Gió thổi tung mái tóc hấn, vài sợi tóc bướng bỉnh che lấp đôi mắt màu nâu ấy, về mặt thờ ơ lại mang theo một phần tự tin.

Lãnh Loan Loan đột nhiên cười nhìn hấn, thân ảnh bỗng nhiên bay lên trời, dồn lực xuống. Mái tóc được cột cao hất về sau, tung bay theo gió biển, mang theo cuồng tứ không kèm chế được. Hai tay mở ra, như bạch hạc phi tường, tao nhã mà tôn quý, thân thể phiêu dật...

Mọi người sửng sốt, không hiểu nàng rốt cục đang làm gì? Không phải luận võ sao?

Tàn Nhất ngây ngốc nhìn theo, cũng không nhàn nhả tĩnh chờ nữa. Hai tay thon dài nắm chặt, cả người rồi rầm, nguồn lực từ nữ tử này xuất ra áp khí nặng nề đè ép xuống dưới. Nếu không phải tự mình thể nghiệm, cũng không tin nội lực của nàng đã đạt tới cảnh giới như thế.

Lãnh Loan Loan đột nhiên xoay tròn, tựa như tiên nữ nhảy múa. Mái tóc cột cao theo động tác bay tán loạn, thành một hình cung xinh đẹp. Chỉ thấy hai tay nàng phe phất nhẹ nhàng, chuông bạc heo động tác tiếp tục vang lên thanh thúy.

Mọi người lại kinh ngạc, chỉ thấy hoa viên của Viêm Nguyệt Lô tựa như có sinh mệnh đều tự bật ra, những hạt phấn, cánh hoa hồng, trắng, vàng, tím bay lại đây, lả tả, tung bay bốn phía quanh nàng. Theo động tác tao nhã của nàng, chúng như đang nhảy múa. Ánh mặt trời sáng lạn, gió nhẹ thổi, đó là cảnh tượng vừa đẹp vừa khó tin đến như thế nào. Ánh mắt mọi người đều dõi theo, quả thực không thể dời mắt. Ngay cả Tàn Nhất cũng kinh ngạc trừng mắt, không nghĩ tới sẽ có cảnh tượng kỳ diệu quỷ dị như thế này...

Lãnh Loan Loan vừa lòng nhìn mọi người, một ngón tay đột nhiên bắn ra. Một cột lửa đỏ rực bùng lên, lao về phía Tàn Nhất.

Tàn Nhất kinh động, thân ảnh như chớp nhảy qua một bên né tránh. Đợi hấn tránh thoát, chỉ nghe phụt một tiếng, nơi hấn vừa đứng đã bị hỏa thiêu.

Trời ạ, nàng thật là yêu nữ.

Tất cả mọi người dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Lãnh Loan Loan, đủ loại chiêu thức của nàng căn bản không phải thứ người bình thường có thể làm.

Tàn Nhất nhú mi, lần đầu tiên thật sự nhìn thẳng vào mắt Lãnh Loan Loan. Nàng rất thờ ơ, dường như tất cả chuyện trước mắt này đều rất bình thường.

“Người rốt cục là ai?” Tàn Nhất trầm giọng hỏi, vì sao có thể trong nháy mắt bắn ra lửa?

“Ta là ai không quan trọng.” Lãnh Loan Loan thờ ơ liếc mắt một cái, “Người chỉ cần biết, người này ta nhất định phải mang đi. Nếu người muốn giữ hẳn lại, tốt nhất hãy chôn cả Viêm Nguyệt Lâu cùng.” Nói xong, tay giương ra về phía bờ biển.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã thấy nước biển đột ngột dâng cao. Nước đã ngập đến vòng bảo hộ của Viêm Nguyệt Lâu, gần như đổ ụp vào trong thành.

“A, đây là chuyện gì?”

“Tại sao lại như vậy? Lâu chủ!!!”

Mọi người thất kinh, đều nhìn Tàn Nhất.

“Các người đi đi.” Tàn Nhất biết rõ là không thể giữ lại bọn họ, bàn tay vung lên, trầm giọng nói.

“Cáo từ.” Dạ Thần chấp tay nói, ra lệnh cho Dạ Mị Dạ Hồn bắt lấy Ảnh Tam. Bốn thiếu niên nâng kiệu khi Lãnh Loan Loan đã ngồi vững, đoàn người chậm rãi rời đi.

Tàn Nhất dõi theo bọn họ, đến khi thân ảnh bọn họ sắp biến mất ở cửa lớn Viêm Nguyệt Lâu, phía xa xa truyền đến một câu nói thờ ơ:

“Kỳ thật, người chẳng xấu chút nào.”

Tàn Nhất chấn động, ánh mắt phức tạp nhìn cỗ kiệu lửa đỏ đã khuất.

133. Q.2 - Chương 14: Hung Thủ Thần Bí

Ảnh Tam đáng chết, đúng vậy.

Vạn Oánh Chiêu lạnh lùng trừng mắt nhìn nam nhân xấu xí bị trói quỳ gối trên boong thuyền, hận ý trong nàng như nước biển cuộn cuộn không ngừng. Là gã, là nam nhân dữ tợn trên mặt có vết đao này đã giết toàn bộ hơn hai mươi nhân khẩu trong nhà nàng, là hắn đã diệt cả cuộc đời nàng. Nàng hận không thể vứt gã từ khoang thuyền ra bên ngoài cho cá ăn. Nhưng như vậy sẽ khiến hắn quá dễ dàng, nàng tuyệt không cho phép. Huống chi rốt cục là ai tìm chúng tới diệt Vạn Gia Trang, giết cả nhà nàng, vẫn còn bao nhiêu chuyện không biết. Cho nên hắn không thể chết ít nhất bây giờ không thể chết được.

Không khí đóng băng nhanh chóng, giống như chạm nhẹ vào cũng sẽ vỡ tan.

Ảnh Tam quỳ gối trên boong thuyền lạnh như băng, gió biển tràn vào khoang thuyền khiến mái tóc gã hỗn độn, hắn cúi đầu, đầy mắt tràn đầy khủng hoảng. Cho tới bây giờ, hắn vẫn không ngờ Viêm Nguyệt Lâu cũng không thể che chở mình, ánh mắt Vạn Oánh Chiêu giống như báo săn đang giờ móng vuốt, xé rách gã ra thành mảnh nhỏ dù không tiếng động.

Bọn họ rốt cục sẽ đối phó gã như thế nào? Sự hãi trào lên trong lòng, gã chưa từng hối hận như thế. Hối hận hắn không nên thêm thường sắc đẹp mà đùa giỡn nha đầu kia, ngược lại bị nàng thao được mặt nạ thấy được khuôn mặt mình. Có lẽ đại ca nói đúng, hắn sớm muộn gì sẽ chết ở trong tay nữ nhân. Hiện tại, đã ứng nghiệm.

“Nói đi, rốt cục là ai mua các người diệt Vạn Gia Trang?”

Lãnh Loan Loan ngồi ở trên chiếc ghế màu đỏ thẫm, tay cầm một chén trà. Hương trà tràn ngập, khói bốc lượn lơ lửng. Y bào màu trắng cùng thành ghế màu đỏ thẫm đối lập nhau, lại tôn lên tao nhã cùng tôn quý của nàng. Dung nhan tuyệt mỹ thờ ơ, không có một tiếng nói. Nhưng không khí càng thêm sát chặt, hết sức căng thẳng.

Ảnh Tam co rúm lại, tuy rằng trong lòng sợ muốn chết, hận không thể lập tức ôm chân của nàng cầu xin tha thứ, nhưng gã cũng thật sự không rõ ràng lắm rốt cục là ai đến giao dịch, từ đầu tới đuôi gã chưa từng gặp diện mạo chân thật của người này.

“Ta không biết.”

“Nói láo.” Vạn Oánh Chiêu nghĩ hắn nhất định không chịu khai, tức giận, cầm lấy cây roi trúc bên cạnh quật vào hắn. “Người nói hay không?” Cây roi mải qua lưng Ảnh Tam, âm thanh chấn động cả khoang thuyền.

“Người tha cho ta đi, ta là thật sự không biết.” Ảnh Tam bị roi vút vào lưng bắt đầu vừa rát vừa đau, nhin không được muốn chạy trốn, cắn răng kêu to. “Từ đầu đến cuối, hắn che mặt, không hề lộ.”

“Vút...”

Vạn Oánh Chiêu vút trượt roi, có lẽ hắn nói thật. Nhưng cả nhà nàng từ cao đến thấp cũng chết trong tay đám sát thủ này, đây là chuyện thực.

“Có nói hay không?” Nàng không tin hắn không có chút gì manh mối, roi càng không ngừng vút xuống, phía áo trên lưng Ảnh Tam bắt đầu xuất hiện vết thương do bị roi quật, máu chảy ra, dính ở trên cây roi.

Dạ Thần cùng mọi người lẳng lặng quan sát, không nói một lời. Dường như bọn họ đều ngầm được sự cho phép của Lãnh Loan Loan, tùy ý để Vạn Oánh Chiêu phát tiết đau xót cùng cừu hận trong lòng.

“Ta thật sự không biết.” Má ơi, Ảnh Tam muốn chạy trốn, nhưng đã bị phế võ công, sao có thể dễ dàng chạy chứ, không hần hoi sẽ bị ném xuống biển cho cá ăn.

Vạn Oánh Chiêu nghe vậy, lại quất roi.

Lãnh Loan Loan bảo Dạ Mị ngăn lại nàng. Có oán hận muốn phát tiết tự nhiên không gì đáng trách, nhưng nếu nàng còn tiếp tục dùng sức vút roi như vậy, chỉ sợ người này chẳng không lâu nữa sẽ đi gặp Diêm vương. Đến lúc đó, dù hần biết hung sau phía sau màn là ai, cũng không thể mở miệng.

Vạn Oánh Chiêu dừng quất Ảnh Tam, trong ngực vì tức giận mà không ngừng phập phồng. Thật muốn một đao giết hắn, nhưng không thể. Răng cắn môi, khắc chế lửa giận. Không thể đánh nữa, nếu đánh chết hắn, dù hết thù giận, nhưng chỉ sợ sẽ chẳng bao giờ biết kẻ thù cha mẹ rốt cục là ai? Đáp án sẽ chôn vùi xuống bể khơi.

“Người thật sự không biết sao?” Lãnh Loan Loan nhìn Ảnh Tam, giống như đang nhìn một con bọ nhỏ, nhẹ nhàng đụng vào một cái, hắn sẽ chết rất thảm.

Ảnh Tam liềm mạng gật đầu. Trời ạ, hắn thật sự không nên trêu chọc đến nha đầu kia. Hiện tại lại rơi vào kết cục như thế?

Vạn Oánh Chiêu nghe vậy vừa muốn vung roi, lại bị một ánh mắt Lãnh Loan Loan khiến khựng lại. Thu roi, đây ngập phần hận ngồi vào một bên.

“Một chút manh mối cũng không có?” Lãnh Loan Loan vân vê ngón tay của mình, ngẩng đầu không chút để ý nhìn hắn.

Ảnh Tam lắc đầu, tuy rằng con người hắn luôn luôn tham mê sắc đẹp, nhưng hiện tại không dám cười. Nữ nhân này đẹp thì rất đẹp, nhưng là đoá hoa có độc, đụng vào sẽ trúng độc mà chết.

“Vậy sao?” Lãnh Loan Loan nhướn mi, “Cho người một cơ hội cuối cùng.” Nếu không quý trọng, đừng trách nàng không nói trước, hắn sẽ tự gánh lấy hậu quả.

Ảnh Tam vốn đang quỳ xuống đất run run, sợ tới mức trong đầu cố nhớ lại dáng người người nọ.

“Có.” Đột nhiên giống như đã lâu mới thấy nắng, Ảnh Tam bỗng nhiên lớn tiếng trả lời: “Hắn nói khẩu âm Giang Nam ở Mê Thành.” Đôi mắt cẩn thận lưu ý nhìn Lãnh Loan Loan, hy vọng bọn họ có thể thả mình.

“Khẩu âm Giang Nam ở Mê Thành?” Loan Loan nhếch môi, “Chắc chắn?”

“Dạ dạ...” Ảnh Tam gật đầu, đôi mắt hiện ra hào quang, hiện tại hắn đã nói ra đặc thù của kẻ phía sau màn, vậy là sẽ không còn gì nữa chứ?

“Dạ Hồn, lập tức điều tra nghe ngóng ở Mê Thành có ai hay lui tới Vạn Gia Trang? Điều tra tất cả mọi chuyện liên quan đến bọn họ.” Lãnh Loan Loan phát tay với Dạ Hồn, ra lệnh.

“Dạ.” Dạ Hồn gật đầu, đáp.

“Dạ Mị, người lập tức gửi một phong thư cho chi nhánh của Duyệt Hương Các ở Mê Thành, bảo họ hỏi thăm.”

“Dạ.” Dạ Mị lĩnh mệnh.

Ảnh Tam đang quỳ gối nghe được liền trợn mắt há mồm, tim đập như sấm. Cô gái này rốt cục là loại người nào? Chỗ nào cũng có thể lực, thật đáng sợ. Hắn càng thêm sợ hãi, nhin không được cúi đầu, muốn lánh tầm mắt của mọi người rồi thừa cơ biến mất.

“Thần, trở lại bờ, chúng ta tiếp tục đi về hướng nam. Đến Mê Thành, huynh đi trước chuẩn bị đi.” Lãnh Loan Loan phân phó Dạ Hồn, Dạ Mị xong, quay đầu nói với Dạ Thần.

“Được.” Dạ Thần gật đầu.

“Tiểu Chiêu.” Lãnh Loan Loan gọi Vạn Oánh Chiêu một bên, thấy nàng vẫn oán hận trừng mắt nhìn Ảnh Tam quỳ trên mặt đất như cũ. Cặp mắt vốn linh động nay hoàn toàn bị cừu hận chiếm cứ, bàn tay mảnh khảnh siết chặt vào cây roi, mu bàn tay ứa ra gân xanh. Chỉ sợ nếu mình không bảo phải giữ mạng Ảnh Tam, nàng ta sẽ không thể khắc chế được lửa giận mà giết chết gã ngay lập tức.

“Tiểu Chiêu!” Tăng thêm âm lượng, tuy rằng nàng hiểu tâm tình của Tiểu Chiêu, nhưng vẫn không thể để nàng không nhìn thấy chủ tử này như thế, huống chi nha đầu kia quá non nớt, còn cần tôi luyện một phen.

“Dạ.” Tiểu Chiêu hoàn hồn, bỗng cả kinh. Nửa quỳ khom người đứng bên Lãnh Loan Loan.

“Hiện tại người này giao cho cô, cô muốn xử lý như thế nào thì xử lý.” Muốn giết muốn chém đều tùy ý nàng, so với người nhà đã chết của nàng, chỉ sợ nam tử này chết trăm lần cũng không bù đủ.

“Tạ chủ tử.” Tiểu Chiêu vừa nghe, lập tức quỳ đến tạ nói. Ngẩng đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm Ảnh Tam, rốt cục có thể báo thù cho cha mẹ.

“Tiểu thư, xin người tha ta đi.” Ảnh Tam sợ tới mức dập đầu trên mặt đất.

“Đ dẫn đi.” Lãnh Loan Loan vung tay lên với bốn thiếu niên, bọn họ lôi Ảnh Tam, cùng Tiểu Chiêu rời đi.

Rất xa còn truyền đến tiếng cầu xin tha thứ của Ảnh Tam, nhưng tìm Lãnh Loan Loan mà cầu xin tha thứ hiển nhiên là một sai lầm.

134. Q.2 - Chương 15: Hiên Viên Dạ Tìm Vợ

Ánh nắng tươi sáng, hoa thơm chim hót.

Hoàng cung Thiên Diệu bị bao phủ trong một không khí âm trầm, giống như mùa đông đến sớm, tất cả mọi người đều co lại, như đang đi miếng băng mỏng.

“Rầm rầm rầm...”

Ngự Thư Phòng lại truyền đến một tiếng vang lớn khiến thái giám ngoài cửa co rúm lại. Quả nhiên, trong chốc lát lại truyền đến tiếng gầm gừ quen thuộc của Hoàng Thượng:

“Chết tiệt, Thiên vương còn chưa đến sao?”

Thái giám cúi đầu, không ai dám lên tiếng trả lời.

“Rầm rầm rầm...”

Tấu chương trên chiếc bàn rồng va vào nhau, nghiền mực vỡ đôi thành hai nửa, mực văng khắp nơi, một đống hỗn độn.

Hiên Viên Dạ đứng ở sau bàn, Hoàng bào cũng dính mực, mái tóc tung bay theo cơn gió ùa vào từ ngoài cửa sổ, ánh mắt thâm thúy mang theo ngàn ngút tức giận. Tiểu tử kia rời đi đã nửa tháng, mỗi đêm khi hắn đi vào giấc ngủ, chạm vào bên giường trống trơn, cảm giác lạnh lạnh khiến hắn trỗi lên nỗi nhớ nhung vô hạn. Hắn nhớ về mặt ngạo ngạo của nàng, nhớ mái tóc mềm mại đã dài đến thắt lưng, nhớ thân thể ấm áp, nhớ, nhớ, vẫn là nhớ, hận không thể lập tức chấp thêm đôi cánh bay đến nơi có nàng. Nhưng, chết tiệt,

một đồng công sự chưa xử lý còn chờ hần. Hần có thể không hề bắn khoản mà gác chuyện triều đình chạy đi tìm nàng, nhưng nàng lại đã nhấn lại trước cho tướng quân nhạc phụ, bảo hần phải cam đoan không để ba nước đã xưng thần kia không thừa dịp hần không ở Thiên Diệu mà nhân cơ hội tác loạn, làm hỏng tâm tình đi du ngoạn của nàng. Vì lý do chết tiệt này, hần dồn nén lại những mong muốn vượt Hoàng cung đuổi theo vợ. Cả ngày ở trong cung mà giận dữ, khiến tất cả mọi người đều phải cách xa hần ba thước.

“Còn chưa tới sao?”

Rầm, một chưởng đánh xuống mặt bàn. Không phải đã sớm truyền tin cho Thiên sao? Sao còn chưa trở về? Lúc trước đáng nhẽ không nên đồng ý để hần cùng thê tử rời khỏi Diệu thành, chạy đến Đàm thành kia.

“Hoàng Thượng.” Giọng nói của Hứa Mậu truyền đến từ ngoài cửa.

“Còn không mau vào.” Hiên Viên Dạ đang nổi nóng, đối với ai cũng không hoà nhã nổi.

“Vâng.” Hứa Mậu chạy nhanh vào, trải qua bảy năm, ông đã bắt đầu già rồi.

“Có chuyện gì nói mau, Trẫm không có thừa thời gian nghe người dài dòng.” Hiên Viên Dạ không kiên nhẫn phất ống tay áo, tốt nhất đừng bảo là những lão già kia đến phiền hần. Nói cái gì mà không có Hoàng hậu, phải chiêu tú nữ tiến cung kéo dài huyết mạch Hoàng gia. Hần phi, huyết mạch của hần chỉ có thể do Loan Loan sinh. Đám nữ nhân kia tất cả đi gặp quỷ đi.

“Bẩm báo Hoàng Thượng, Lâm thống lĩnh đã trở lại.” Hứa Mậu cúi đầu, nhanh chóng hồi báo.

“Sao người không nói sớm?” Hiên Viên Dạ rống, “Còn không mau truyền hần vào.”

“Dạ, dạ.” Hứa Mậu lau mồ hôi, chạy nhanh ra ngoài. Hoàng hậu ơi, sao người lại bỏ đi? Hiện tại Hoàng Thượng sắp biến thành bạo long biết phun lửa rồi.

“Tham kiến Hoàng Thượng.” Lâm Phổ một thân phong trần mệt mỏi đi đến, hần đã chạy suốt đêm để trở về kịp. Chỉ biết Hoàng Thượng nhớ thương Hoàng hậu nương nương, nhưng không nghĩ tới vừa mới đến bên ngoài chợt nghe tiếng gầm của hần.

“Mau đứng lên đi.” Hiên Viên Dạ vội vàng phất phất tay, “Gặp được Hoàng hậu không?” Đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng hần, không còn vẻ thô bạo vừa rồi, trở nên lo lắng vạn phần.

“Không phụ ơn Hoàng Thượng, thuộc hạ đã gặp được Hoàng hậu nương nương, cũng đã đưa phong thư cho người.” Lâm Phổ ngẩng đầu, cao giọng đáp.

“Hoàng hậu đã đọc?” Hiên Viên Dạ hận không thể lập tức thấy Loan Loan.

“Dạ vâng.” Lâm Phổ nghĩ rồi nói, “Bên người nương nương có thêm một cô gái.” Nhớ tới khoảnh khắc mở cửa, ánh mắt cảnh giác của Tiểu Chiêu, hần biết an nguy của nương nương là không cần lo lắng, trên thực tế chỉ bằng thân thủ của nương nương cũng khó có người địch nổi.

“Vậy à?” Hiên Viên Dạ cười khổ, con người không lương tâm ấy chẳng lẽ không nhớ mình sao? “Hoàng hậu có giao cho người cái gì không?” Nhìn Lâm Phổ có chút chờ mong, Loan Loan đọc xong thư có dặn dò gì không?

“Thưa, có.” Lâm Phổ giao chiếc vòng bạc cho Hiên Viên Dạ.

“Một cái vòng bạc?” Hiên Viên Dạ cầm chiếc vòng bạc lên, nhìn trái nhìn phải. Đột nhiên trong đầu lóe lên một ánh sáng, ngân liên, tưởng niệm, tuy rằng viết khác, nhưng rất hòa âm. Ý của nàng là đây sao? Nàng cũng nhớ mình? Đôi mắt thâm thúy như màn đêm xẹt qua một ánh sáng vui mừng, ngón tay thon dài nắm chắc chiếc vòng trong tay.

Ánh dương nhỏ vụn hắt vào từ ngoài cửa sổ, rơi xuống một dải vàng rực. Căn phòng bữa bãi nay giống như được phủ thêm một tầng ánh sáng ấm áp, trở nên thuận mắt.

Sự vui mừng của Hiên Viên Dạ ánh vào mắt Lâm Phổ, một sự xúc động không hiểu. Chẳng lẽ đây là niềm vui khi yêu một người sao?

“Thiên Vương gia giá lâm.”

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng hô cao vút của thái giám, Hiên Viên Dạ đột nhiên ngẩng đầu, không ngờ thời điểm này cảm thấy âm thanh chói tai ấy hóa ra cũng tuyệt vời như thế.

“Hoàng Thượng, thuộc hạ cáo lui trước.” Lâm Phổ khom người hành lễ với Hiên Viên Dạ rồi lui ra, ở cửa gặp Hiên Viên Thiên.

“Tham kiến Vương gia.”

“Ừ.” Hiên Viên Thiên nhẹ nhìn Lâm Phổ, nhưng nụ cười không dịu dàng ấm áp như bảy năm trước, giống như nhạt nhòa hơn, mang theo một sự xa cách, làm người ta không thể tới gần.

Lâm Phổ rời đi, lắc đầu. Cảm thấy dường như Vương gia đã xảy ra chuyện gì? Nhưng là chuyện gì? Hắn không biết, cũng không dùng biết.

“Hoàng huynh.” Hiên Viên Thiên đi đến, hành lễ với Hiên Viên Dạ. Bảy năm đã trôi qua, khí chất tuấn tú phiêu dật của Hiên Viên Thiên vẫn như cũ, thời gian dường như không lưu lại dấu vết trên người hắn.

“Thiên, cuối cùng đệ đã đến.” Tuy rằng bảy năm trước khi Hiên Viên Thiên thành thân, hắn đã biết cảm tình của Thiên với Loan Loan. Nhưng đối với người huynh đệ cùng mẹ duy nhất này, cảm tình của Hiên Viên Dạ càng thâm trầm. Nếu Loan Loan không có tình yêu với Thiên, nếu Thiên cũng đã lựa chọn buông tay, hắn cần gì phải canh cánh trong lòng? Huống chi thời gian bảy năm đã làm rất nhiều thứ thay đổi. Tình cảm của hắn cùng Loan Loan từ từ vững chắc, Thiên cùng Thu Tứ Dung cũng chậm rãi sinh ra tình cảm.

“Hoàng huynh, vì sao vội vàng triệu thần đệ về như thế?” Hiên Viên Thiên cười nhẹ, nhìn về mặt vội vàng của Hoàng huynh.

“Ta cần đệ chủ trì đại cục.” Hiên Viên không dài dòng, trực tiếp nói. “Loan Loan ở trong cung chán, rồi cung rồi. Ta muốn đi tìm nàng, ta thật sự lo lắng.” Hơn nữa Loan Loan hiện tại đã trở mã xinh đẹp như thế, sao mà không khiến hắn lo lắng được chứ?

Nghe được cái tên Lãnh Loan Loan, Hiên Viên Thiên sửng sốt. Trong lòng vẫn có phản ứng với cái tên này như cũ, nhưng hiện tại hắn đã có Tứ Dung. Nàng lại là Hoàng tẩu của mình, có lẽ thật sự nên buông tay. Về mặt chợt tắt, lại khôi phục nụ cười nhẹ:

“Hóa ra là chuyện của tiểu Hoàng tẩu, trách không được.” Hắn thử lấy cách vui đùa để nói chuyện, ỉnh học được cách dùng cảm đối mặt.

“Aiz, đúng vậy. Cho nên Thiên à, trong khoảng thời gian ta không ở đây, mọi sự phải nhờ vào đệ.” Hiên Viên Dạ cấp bách nói xong, đi xuống.

“Hoàng huynh không sợ thần đệ đoạt vị sao?” Hiên Viên Thiên nhướn mày.

Hiên Viên Dạ sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy. Tuy nhiên rất nhanh hắn đã khôi phục vẻ mặt, nghiêm túc nhìn hắn:

“Nếu đệ muốn ngôi Hoàng đế này, đệ cứ lấy. Có lẽ Loan Loan ước gì ta không làm Hoàng đế.” Vậy mới có thể cùng nàng du sơn ngoạn thủy.

“Yên tâm, trước khi Hoàng huynh cùng Hoàng tẩu trở về, đệ nhất định sẽ thay huynh bảo vệ giang sơn này.” Hiên Viên Thiên cười khổ, Hoàng huynh thật hào phóng. Nhưng cho dù vì nàng, mình cũng sẽ không cướp đi ngôi vị này. Huống chi hắn kính trọng Hoàng huynh như thế, vẫn không thay đổi.

“Được, chờ chúng ta trở về.”

135. Q.2 - Chương 16: Diêu Phỉ Phỉ

Mê Thành hữu giai nhân, thanh thủy xuất phù dung.

Nếu người hỏi những lời này ở Mê Thành, người bị hỏi khẳng định sẽ cho người một ánh mắt xem thường: Chuyện này cũng không biết, thật sự là kẻ quá ngu dốt. Những lời này chính là chỉ đệ nhất mỹ nữ Mê Thành – Diêu Phỉ Phỉ.

Diêu Phỉ Phỉ? Là ai?

Đó là hòn ngọc quý trên tay Thủ phủ Diêu Định Vạn ở Mê Thành. Cầm, kỳ, thư, họa không gì không giỏi, tài tình hơn người, xinh đẹp như phù dung. Bởi vậy, được xưng phù dung nữ. Nàng là tình nhân trong mộng của bất kì nam tử nào ở Mê Thành. Lúc chưa cập kê, người tới cửa cầu thân đã nối liền không dứt. Đến tuổi cập kê, người đến có thể đập phá cả cửa phủ. Nhưng tính tình tài nữ vốn cao ngạo, không xem được ai vào mắt. Thế cho nên hiện tại nàng đã mười bảy tuổi xuân xanh nhưng vẫn là khuê nữ như cũ.

Tháng ba, cảnh xuân tươi đẹp, hoa đào phấn hồng. Ở Mê Thành, hoa đào nở rộ đầy thành. Hơn nữa Mê Thành có nhiều hồ nước, nước vừa trong lại sâu, thuyền nhỏ du ngoạn đầy hồ, là chuyện ý nhị tao nhã.

Một hôm, Diêu Phỉ Phỉ cùng tỳ nữ mang theo điểm tâm, cùng chiếc đàn rời nhà tới hồ Uyển Tâm du ngoạn, ngắm cảnh đẹp hai bờ sông.

Cơn gió ấm áp phả vào mặt, tơ liễu lả lướt đưa mùi thơm.

Diêu Phỉ Phỉ thân mặc cẩm bào dùng tơ vàng thêu phù dung, nội trang màu hồng nhạt. Mắt hạnh má đào, mắt ngọc mày ngài. Tóc dài để thả, bắt châu hoa quý giá, bước chân nhẹ nhàng lên chiếc trên thuyền hoa sớm đã chuẩn bị tốt.

Dáng vẻ xinh đẹp ấy cuốn hút quá đỗi đến nỗi khiến các công tử tuổi trẻ bên bờ mặt đỏ tim đập, hận không thể hóa thành kia cảnh đẹp bên bờ soi tỏ vẻ đẹp của nàng.

Diêu Phỉ Phỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn mọi người một cái, lại là một đám ngốc. Nàng quay đầu phát phát tay nói với tỳ nữ một bên:

“Xuân nhi, dọn đàn của ta ra.”

“Vâng, thưa Tiểu thư.” Xuân nhi mặc y phục màu xanh nhạt tay chân linh hoạt bày cầm án*, sau đó thật cẩn thận đặt cây đàn bảo bối của Tiểu thư ở đó.

(*bàn để đàn)

Diêu Phỉ Phỉ đi qua, ngồi vào cầm án. Ngón tay ngọc đánh một khúc, một tiếng đàn êm ái đổ ra. Thu mâu vừa lòng nở nụ cười, quả nhiên là một cây đàn bất phàm, không uống lúc trước dùng giá đắt để mua nó.

“Cho thuyền đi đi.” Nàng gật gật đầu với Xuân nhi.

“Dạ.” Xuân nhi nhanh nhẹn đi đến một bên, phân phó thuyền phu.

Thuyền dần dần di chuyển, bích thủy trong suốt, gợn lên từng vòng từng vòng sóng. Ánh mặt trời chiếu rọi trên mặt hồ, giống như có vô số ánh sao rơi vào đó, ánh sáng ngọc loá mắt, đẹp không sao tả xiết.

Ánh nhìn của Diêu Phỉ Phỉ dao động, đột nhiên thấy một đôi chim uyên ương quấn quýt dụi cổ vào nhau ở bên hồ. Mối anh đào cười nhạt, trong óc hiện lên vài câu thơ: Trì nhật giang sơn lệ, xuân noãn hoa thảo hương. Nê dung phi yến tử, sa noãn thụ uyên ương*. Không phải rất hợp với tình hình này sao?

(Ngày êm sông núi đẹp xinh

Gió xuân ngan ngát thơm tình cỏ hoa

Đồng tươi sáng, nhận vút qua

Chim uyên bãi ẩm sa đà ngủ quên)

Ngón tay trắng nõn lướt trên dây đàn. Một khúc đàn nhẹ nhàng phát ra nơi đầu ngón tay, khúc đàn du dương, mỗi một nốt, một cung đàn cũng thể hiện tâm sự của nàng giờ phút này.

“Tiểu thư, Tiểu thư...”

Đột nhiên Xuân nhi chạy vào, đánh gãy tiếng đàn.

Diêu Phỉ Phỉ nhíu mi, có chút trách cứ nhìn tỳ nữ bộp chộp.

“Sao lại lỗ mãng như vậy?”

“Tiểu thư tha tội.” Xuân nhi cúi người, miệng cũng không ngừng. “Tiểu thư, bên kia có một con thuyền, trên thuyền có một công tử rất tuấn tú. Là nam tử tuấn tú nhất mà nô tỳ đã gặp.” Nói xong, khuôn mặt thanh tú hồng toàn bộ, giống như rặng mây đỏ dần hiện lên.

Diêu Phỉ Phỉ bật cười, hóa ra là này tiểu tỳ nữ tư xuân. Nhưng đây là tháng ba, đúng là mùa xuân, khó trách. Ánh mắt nhìn đôi uyên ương quần quýt ấy xa dần, trong lòng cũng có cảm giác mát mát. Trong nháy mắt, thanh xuân lại qua đi một năm. Năm tháng không buông tha cho bất kì ai, một nửa của nàng hiện còn ở đâu?

Xuân nhi mở to mắt nhìn, nhìn vẻ mặt mát mát của Tiểu thư. Ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, Tiểu thư tài tình hơn người, lại đẹp như thiên tiên, người có thể xứng đôi với nàng cũng chỉ có công tử tuấn tú vừa rồi nhìn đến.

“Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy người cùng công tử trên thuyền rất xứng đôi.”

“Nói lung tung gì thế?” Diêu Phỉ Phỉ hờn dỗi nhìn nàng. Nha đầu kia càng ngày càng không quy củ, chuyện như vậy cũng có thể tùy tiện nói sao? Khuôn mặt bỗng đỏ bừng, nàng thậm chí có thể cảm giác nhiệt độ trên mặt.

“Thật mà.” Xuân nhi cười, “Không bằng Tiểu thư tự mình đi xem, có lẽ người đó chính là người mang tâm linh phù hợp mà Tiểu thư vẫn tìm kiếm đó.”

Diêu Phỉ Phỉ vừa nghe, bỗng nhiên tâm động. Nhưng sự rụt rè làm nàng do dự, bắt hai tay vào nhau, không biết làm sao.

“Ai nha, Tiểu thư...” Xuân nhi dậm chân một cái, “Nếu không đi nhanh, công tử đó sẽ không thấy tăm hơi mất. Những truyền kì mà người xem người không phải nói hạnh phúc cần nhờ vào sự nỗ lực của mình sao? Sao mà đến lúc này người lại do dự chứ?”

Diêu Phỉ Phỉ cắn môi, nàng là thực hâm mộ những nữ tử trong sách kịch truyền kỳ dám yêu dám hận. Nàng khát vọng có thể giống họ, có thể cùng nam tử mình yêu dắt tay bên nhau cả đời. Nghe Xuân nhi nhắc tới, trong óc nàng lại hiện lên những mối tình trong truyện xưa, mặt đỏ lên, gật đầu.

Xuân nhi vui vẻ, kéo nàng đi ra ngoài.

Đến trước thuyền, ngọn gió lớn xô đẩy y phục của hai người, mái tóc phe phẩy hai má.

“Kìa, Tiểu thư, đó chính là cái thuyền đó.” Xuân nhi chỉ vào một phía, bên cạnh bờ có một con thuyền mà nói.

Diêu Phỉ Phỉ nhìn theo tay nàng, quả thực nhìn thấy một con thuyền rất khác biệt với những chiếc thuyền neo ở gần đó. Trên thuyền có hai người đang đứng, trong đó một người mặc hắc y, xem không rõ khuôn mặt. Một người thì nhìn vào vô cùng chói mắt, hẳn mặc Nguyệt Nha trường bào, cánh áo bị gió thổi tung, tay áo tung bay. Mái tóc dài dùng ngọc trâm cột cao, theo gió lay động. Mặc dù không hoàn toàn thấy rõ khuôn mặt ấy, nhưng cũng đủ biết hẳn là người xuất sắc cỡ nào.

Má ngọc đỏ lên, nàng chỉ cảm thấy trái tim đột nhiên đập loạn. Đây là chuyện chưa từng có? Chẳng lẽ đây là nhất kiến chung tình theo như lời sách viết sao? Đôi mắt trong suốt mang theo vài phần ngượng ngùng, khuôn mặt tinh xảo càng xinh đẹp khiến Xuân nhi nhìn thấy cũng phải ngáy người. Wow, vẻ mặt này của Tiểu thư bộ thật sự rất đẹp, quả thực còn diễm lệ hơn hoa đào nở rộ.

“Xuân nhi, em có biết đó là công tử nhà ai không?” Hẳn là không phải người Mê Thành, nàng chưa từng gặp qua công tử bất phàm như thế.

Xuân nhi lắc đầu, “Em chưa từng gặp.”

“Vậy à.” Diêu Phỉ Phỉ có chút thất vọng, quả nhiên không phải người Mê Thành.

“Tiểu thư, nếu không chúng ta cho thuyền phu đi hỏi thăm?” Xuân nhi thấy vẻ mặt thất vọng của Diêu Phỉ Phỉ, nhanh chóng nói.

“Chuyện này có được không?” Diêu Phỉ Phỉ tâm động, lại vẫn có chút thận trọng như cũ. Liều lĩnh như vậy, có thể bị hấn coi thường hay không?

“Tiểu thư, chúng ta có thể tìm lý do mà.” Xuân nhi ra chủ ý.

“Có rồi.” Ánh mắt Diêu Phỉ Phỉ đột nhiên sáng lên, để sát vào tai Xuân nhi nói thầm.

“Dạ.” Xuân nhi nghe xong liền gật đầu, “Vậy em đi phân phó thuyền phu.”

Một lát sau, thuyền phu bắt đầu lái thuyền hướng bên kia. Cảnh sắc hai bờ sông lui về phía sau, tâm tình Diêu Phỉ Phỉ lại càng sung sướng. Nụ cười luôn hiện diện nơi khóe miệng, tựa như hoa đào tháng ba.

Nhưng vào lúc này, hai nam tử lại lên bờ, thân ảnh biến mất ở trước mắt các nàng.

Diêu Phỉ Phỉ cả kinh, thiếu chút nữa kêu thuyền phu nhanh chóng đuổi theo đi. Nhưng chung quy sự rụt rè đã chiến thắng ý niệm trong đầu, chỉ còn có thể đưa mắt nhìn hai người rời đi, nỗi mất mát thật sâu xuất hiện ở trên mặt. Dù ánh mặt trời vẫn rực rỡ như cũ nhưng nàng không còn một chút hứng thú dạo chơi hồ nữa.

“Thuyền phu, về đi.”

136. Q.2 - Chương 17: Hoa Rơi Cổ Ý, Nước Chảy Vô Tình

Tháng ba thơm mùi hoa đào, khách thăm tiếc hương thơm.

Mỗi năm một lần, màn mở đầu của lễ hội ngắm hoa đào lại vô cùng náo nhiệt tại Mê Thành. Bắt đầu từ năm ngoái, mọi người càng chờ mong lễ hội hoa đào. Chỉ vì hiện tại chẳng những có thể ngắm những cành hoa đào thanh nhã mê người, còn có vô số đại gia khuê tú, tiểu gia bích ngọc thể hiện sự am hiểu ca múa của bản thân. Quan trọng nhất là có Mê Thành đệ nhất mỹ nữ Diêu Phỉ Phỉ tham dự. Vì người còn đẹp hơn cả hoa nên các nam nhân không tiếc dùng hết thủ đoạn toàn thân chỉ cầu có thể giành được sự ưu ái của mỹ nhân.

Tại rừng hoa đào rộng rãi nhất ở Mê Thành, dựng một cái đài cao cao. Những vòng lụa đỏ rực được cuốn vòng quanh bốn phía, giống một một đàn giao long đỏ rực có trật tự xoay quanh đài, một bên treo một tấm bảng theo gió tung bay ba chữ “Hội hoa đào” rồng bay phượng múa, càng thể hiện khí thế bất phàm.

Tại hai bên đài ngồi là một số thân hào cùng các nhân vật nổi tiếng ở Mê Thành, trên mặt đài trồng trái là những nữ tử dự thi. Dưới đài sớm đã có nam nam nữ nữ ngồi đây vây quanh hoặc xem, hoặc ngắm những tán hoa đào thơm ngát xa xa, hoặc ngẩn cổ mà nhìn, chờ mong mỹ nữ đã đến hay chưa...

Hào khí, thật là náo nhiệt phi phàm.

“Mọi người yên lặng.” Người điều khiển chương trình là thành Chủ của Mê Thành bước vào trong đài, ông ta mặc một bộ y bào xanh ngọc bị gió thổi tung, một khuôn mặt chữ điền bình thường lại mang theo khí thế kiên nghị bất phàm. Mây rậm, vươn hai tay ra hô về phía dân chúng dưới đài. “Mỗi năm một lần, lễ hội hoa đào chính thức bắt đầu, đầu tiên xin mời thành tây – Lý Uyển Uyển cô nương lên đài, mang đến một điệu múa ọi người.”

“A, a.”

“...”

Sau một hồi ồn ào, Lý Uyển Uyển bước ra. Nàng mặc một bộ váy hoa lụa màu hồng chói mắt. Mái tóc dài được búi bằng một cái trâm, vài sợi tóc rơi hai bên gò má bên. Mi mục như họa, cũng có nét xinh đẹp động lòng người.

Sau khi nhìn thấy giai nhân xinh đẹp như thế, tiếng ồn giảm dần. Ánh mắt mọi người đều dõi theo những dao động của điệu múa. Thấy nàng bước chân uyển chuyển, thảnh thơi lại cười duyên một nụ, đứng là nụ cười êm dịu như cảnh liễu.

Sau một khúc múa, tiếng vỗ tay như sấm. Lý Uyển Uyển vừa lòng cười, tao nhã cúi người rồi rời đi.

Kế tiếp lại có những nữ tử, ai cũng tự khoe hết tài năng, hoặc thanh lệ hoặc động lòng người, hoặc quyền rũ hoặc xinh đẹp. Cầm, kì, thi, họa, không một tiết mục nào không giành được sự ủng hộ của cả sảnh đường. Lễ

hội hoa đào năm nay quả thực còn tuyệt vời hơn năm, mọi người cũng càng chờ mong sự xuất hiện của Diêu Phỉ Phỉ. Không biết năm nay nàng sẽ chuẩn bị tiết mục như thế nào?

Sau ngàn hô vạn gọi, Diêu Phỉ Phỉ rốt cục bước ra. Thân ảnh của nàng vừa hiện, liền dẫn tới một trận hoan hô dưới đài:

“Diêu cô nương, cố lên. Ta ủng hộ nàng.”

“Diêu cô nương, hãy đoạt giải quán quân.”

“...”

Tiếng ồn ào như sấm dậy làm chấn động, trên đài dưới đài một mảnh ồn ào sôi sục. Ngay cả những nhân vật với vai trò giám khảo ở hai bên cũng gật đầu, hiển nhiên cũng là người ủng hộ Diêu Phỉ Phỉ. Những nữ tử ở phía sau tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, Diêu Phỉ Phỉ cùng lắm là thiên kim Thủ phủ, nào có gì đặc biệt hơn người?

Diêu Phỉ Phỉ thân mặc áo lụa hồng nhạt, lộ ra ngực trắng nõn như tuyết. Những đường cong duyên dáng ở cổ, xương quai xanh khiêu gợi. Nhân vật chính hôn nay càng thêm chói mắt, mái tóc đen như thác rối tung, chỉ kết thành một kiểu tóc đơn giản bằng một cái trâm xinh đẹp, giữa lọn cài châu hoa. Cái trán trơn bóng có giắt một dây nhỏ dính một giọt lửa hoa đào, mắt ngọc mây ngai, nụ cười điểm nhẹ, quả thực phiêu dật, xinh đẹp như phù dung trong nước.

Mọi người bất giác ngây ngốc, chìm ngập trong một nụ cười một cái nhìn mây của nàng mà quên hoàn hồn.

Diêu Phỉ Phỉ cười nhẹ, ánh mắt đảo qua đám người dưới đài không dấu vết. Cuối cùng lại ảm đạm, chàng không có ở đây. Nếu chàng là du khách đến Mê Thành sao lại có thể không tham dự lễ hội hoa đào long trọng như vậy? Chàng rốt cục là ai? Có chút buồn bã, thân ảnh tuần mỹ bất phàm xẹt qua trong óc, lại khiến người xem động phương tâm...

Bàn tay trắng nõn vỗ nhẹ vào nhau, tỳ nữ Xuân nhi cùng một tỳ nữ khác, một người bày cầm án của nàng, một người ôm đàn đi lên.

Diêu Phỉ Phỉ gật đầu với mọi người, tao nhã ngồi xuống cầm án, sợi tóc nhảy múa theo gió, trong không khí tràn ngập mùi hoa đào thơm ngát. Tất cả mọi người nín thở tĩnh chờ nàng tấu một khúc, âm thanh của tự nhiên.

Ngón tay thon thon đặt xuống cung đàn, một khúc đổ xuống. Nhưng mà khúc đàn này hoàn toàn không nhẹ nhàng như những tình khúc nàng từng đàn, khúc đàn này nghe triền miên mà ai oán, ngược lại như là đang nhớ nhung ai đó, vì tình khổ sở.

Mọi người nhìn nhau, về sau kinh ngạc. Chẳng lẽ Diêu đại mỹ nhân cũng đã vướng vào chuyện tình cảm phiền toái, rốt cục là vị quan nhân tài tuần nào có thể làm cho phù dung mỹ nhân quan tâm như thế?

Ngón tay Diêu Phỉ Phỉ không ngừng lướt trên dây đàn, trong mắt bất tri bất giác đã ươn ướt. Khúc đàn ai oán giống như tiếng đàn của trái tim. Cho tới bây giờ, nàng muốn cái gì thì sẽ có cái đó, không nghĩ tới đường tình cảm lại không thuận như thế. Nàng chỉ muốn có một người nàng yêu, và người đó cũng yêu nàng, có thể cùng nàng ngâm thi đối ẩm, chơi cờ tấu khúc, nhưng cố tình cũng không thấy ai lọt vào mắt nàng. Thật vất vả mới tìm được một nam tử vừa gặp đã thương, lại không biết chàng ở phương nào?

Không biết có đứa bé bướng bình nào chạy vào rừng hoa đào, khiến tán đào rơi lá tả. Những đóa hoa phấn phấn theo gió bay lá tả, như một điệu múa của hoa rơi bốn phía Diêu Phỉ Phỉ. Mọi người chỉ cảm thấy mình nhìn thấy một tiên tử đau thương được rừng hoa màu hồng nhạt vây quanh, đẹp đến nỗi làm người ta kinh hãi.

Tiếng đàn tiếp tục réo rắt, mang mọi người vào một thế giới xinh đẹp nhưng bi thương.

Diêu Phỉ Phỉ lơ đãng nháy mắt, ánh mắt dừng lại. Bàn tay trắng nõn máy móc tấu khúc, ánh mắt lại lạc trên người nam tử cách đó không xa. Là chàng, thật là chàng. Ánh mắt xẹt qua một ánh sáng kinh hỉ, chàng quả nhiên xuất hiện ở hội hoa đào. Ánh mắt si ngốc nhìn theo sự dao động của thân ảnh màu trắng, nếu không phải còn trên đài, nàng sẽ thất thố đuổi theo.

Diêu Phỉ Phỉ chứng kiến nam tử không phải người khác, đúng là ra Hiên Viên Dạ đang rời cung tìm vợ. Hắn mặc quần áo trắng như tuyết, vạt áo tung bay. Mái tóc như tơ, theo gió lướt nhẹ. Ngũ quan thâm thúy, khuôn mặt lộ ra vài phần lãnh ngạo. Chân đi một đôi giày trắng mạ vàng, thân hình cao lớn, đứng ở nơi đó, hạc trong bầu gà.

Một bên, Ảnh mặc hắc bào như trước, mím môi đứng đấy. Đôi mắt lợi hại lơ đãng quan sát bốn phía, cảnh giác dường như sắp có nguy hiểm.

“Ảnh, người xác định Hoàng hậu sẽ xuất hiện ở chỗ này?”

Hiên Viên Dạ có chút không kiên nhẫn nhíu mi, hắn tự ra cung roi thúc ngựa, một bên cũng phải ám vệ tìm kiếm hành tung của Loan Loan. Âm vệ hồi báo nói Loan Loan đang ở Mê Thành, hắn đã đến sớm chờ đợi. Sao biết hai ngày qua, Loan Loan vẫn không xuất hiện. Hắn không thể không hoài nghi có phải việc tình báo của ám vệ sai rồi hay không?.

“Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương nhất định ở đây.” Ảnh bình tĩnh đáp, sớm đã thành thói quen con người từng thô bạo như Hoàng Thượng đối mặt với Hoàng hậu sẽ trở nên lo lắng như thế. Có lẽ lúc trước lần đầu tiên gặp mặt ở Duyệt Hương Các, đã định tất cả những chuyện hôm nay.

“Tốt nhất là như vậy...” Hiên Viên Dạ nhìn lướt qua dòng người tấp nập, cao cao trên đài viết ba chữ “Hội hoa đào”. Lại thu hồi ánh mắt, từ đầu đến cuối không chút chú ý đến ánh mắt tràn ngập tình yêu của Diêu Phỉ Phỉ.

137. Q.2 - Chương 18: Đế Hậu Trùng Phùng

Ngọn gió mát lạnh, ánh mặt trời chói chang. Hoa đào rơi xuống, mùi thơm ngát tràn ngập.

Diêu Phỉ Phỉ đàn một khúc xong, tiếng vỗ tay nổi dậy. Về mặt ai oán của nàng càng khiến các tài tử thương tiếc, càng yêu thích nàng hơn cả con người ngạo nghễ lạnh lùng trước kia. Nữ tử mà, nên mảnh mai một chút mới có thể kích thích bản năng bảo vệ của nam tử.

Hai má Diêu Phỉ Phỉ hồng như hoa đào, nhanh chóng cúi người với mọi người. Trong mắt lại đuổi theo nam nhân kia. Sao chỉ nhìn lướt qua bên này liền thu hồi ánh mắt? Chẳng lẽ chàng cảm nhận sự tồn tại của nàng kém như thế sao? Vì sao chúng nam nhân dưới đài vì muốn một nụ cười của nàng mà xuất ra đủ mọi chiêu thức, còn chàng ngay cả liếc mắt một cái cũng keo kiệt? Sự thờ ơ ấy khiến trong mắt nàng tràn ngập đau thương.

Gió rất nhẹ, thổi vào trong lòng nàng.

Hiên Viên Dạ đứng ở một bên, nhin không được đi qua đi lại. Sao tiểu tử kia còn chưa tới? Chẳng lẽ trên đường đã xảy ra chuyện gì? Cũng hoặc là nàng đột ngột thay đổi tuyến đường.

Ảnh ôm kiếm, trầm mặc nhìn dáng điệu bất an nôn nóng của Hiên Viên Dạ. Gió làm tung bay sợi tóc của hắn, mang theo lạnh lùng, sinh ra hơi thở chớ nên tới gần.

Đột nhiên, ánh mắt Hiên Viên Dạ sáng lên.

Phía trước có một chiếc kiệu hoa lệ màu lửa đỏ được bốn thiếu niên áo trắng nâng kiệu một cách nhẹ nhàng, đang chậm rãi đến, rèm lụa màu vàng óng ánh theo gió xuân lay động thành một đường cong xinh đẹp; Bên cạnh, một cỗ xe ngựa tinh xảo đi theo, lái xe là hai hắc y thiếu niên, khuôn mặt tuấn mỹ, khí chất bất phàm.

Bánh xe lộc cộc, càng gần càng vang.

Mọi người trong Hội hoa đào đã gần kết quay đầu nhìn lại, thấy có một cỗ kiệu hoa lệ bất phàm như vậy đều ngẩn người, khe khẽ nói nhỏ, ngay cả Diêu Phỉ Phỉ cũng nhin không được gạt đi ai oán trong mắt, tò mò nhìn lại.

“Tiểu tử kia rốt cục đã đến.”

Hiên Viên Dạ nở nụ cười, nụ cười thỏa mãn. Giương lên tay áo, cất bước đi qua.

Ảnh theo đuôi hắn, cũng theo lên.

Diêu Phỉ Phỉ tròn mắt, chẳng lẽ hẳn biết người đó sao? Càng thấy rất tò mò.

Người khác hiện tại mới phát hiện Hiên Viên Dạ đứng ở góc. Trời ơi, lại là một nam tử bất phàm, bọn họ lúc trước đã không phát hiện ra.

Dạ Hồn, Dạ Mị lái xe ngựa nhìn lên gặp Hiên Viên Dạ đều sửng sốt, kéo dây cương, ngừng lại.

“Chủ tử, gia đến.”

Dạ Hồn nói với Lãnh Loan Loan trong kiệu, bởi vì Lãnh Loan Loan mới là chủ tử chân chính của bọn họ, cho nên xưng hô đối với Hiên Viên Dạ, luôn luôn lấy chữ ‘gia’ thay thế.

“Dừng kiệu.” Giọng nói trong veo lạnh lùng vang lên.

Bốn thiếu niên áo trắng nhẹ nhàng hạ kiệu, tám rèm kiệu được một bàn tay nhẹ vén lên. Một cô gái quần áo hồng nhạt, búi tóc xinh đẹp đi ra. Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng nghiêng người, đứng ở bên kiệu, vén tám rèm kiệu lên. Một thân ảnh nổi bật đi ra, y phục màu lửa đỏ, viền thêu tơ vàng, ống tay áo rộng, làn váy dài thướt tha trên mặt đất. Mái tóc nhung dưới ánh dương rực rỡ lóe ra hào quang, ngũ quan ấy, màu da ấy, hơn xa tất cả nữ tử thanh xuân ở đây. Ngay cả đệ nhất mỹ nữ Mê Thành Diêu Phỉ Phỉ cũng theo không kịp...

Tất cả mọi người ngây ngốc giương miệng nhìn nàng.

Đó là thiên tiên hạ phàm sao? Nhìn nàng từ đầu đến chân, phong tình vạn chủng, thướt tha phiêu dật, xinh đẹp cực hạn.

Diêu Phỉ Phỉ nháy mắt, cho tới bây giờ nghĩ dung mạo của mình đã là mỹ nhân hàng đầu. Không nghĩ tới hôm nay thấy cô gái này mới biết mình cũng là thân bồ liễu, khó mà sánh bằng ngọn đèn hoa lệ được.

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào nam nhân kia. Môi anh đào gợi lên một chút tươi cười, phảng phất như cánh hoa rực rỡ. Khuôn mặt vốn lạnh lùng lập tức trở nên dịu dàng đến kinh người, nam nhân, rốt cục đã đến.

Hiên Viên Dạ cũng nhìn nàng, ánh mắt hai người quán quýt si mê. Quét hết người bên ngoài sang tận bên kia đại dương, trong mắt họ chỉ có lẫn nhau. Môi hẳn nhếch lên, tiểu tử kia rốt cục đã đến. Giờ phút này nhìn thấy nàng, hẳn mới biết mình nhớ nàng bao nhiêu. Dù là một cái nhàn mảy hay một nụ cười đều đã khắc sâu trong óc, lúc nào cũng quán quanh hẳn.

“Nam nhân, chàng rất chậm.”

Lãnh Loan Loan nói với Hiên Viên Dạ. Trải qua bảy năm, Hoàng đế thiếu niên năm đó đã thành thực hơn nhiều. Nhưng năm tháng lại không tàn phá sự tuấn mỹ của hẳn, ngược lại lại thêm khí chất kiên nghị của kẻ nam tử.

“Tiểu quý không có lương tâm, không biết là ai có lỗi sao.” Hiên Viên Dạ sang sảng cười, bước nhanh đi lên trước mặt nàng. Vòng tay lớn ôm lấy thân hình mềm mại, tham lam hít sâu hương thơm quen thuộc, giống như tất cả những chuyện trước nửa tháng chia tay đều đã trở về.

Lãnh Loan Loan tựa đầu vào bờ ngực rộng lớn của hẳn mà cười, có một ánh sáng dịu dàng xẹt qua trong con ngươi hắc bạch phân minh. Những lọn tóc ở thất lưng bị Hiên Viên Dạ vuốt trong tay, cảm giác mềm mại làm hẳn thỏa mãn nở nụ cười.

Đôi nam nữ ôm nhau, hồng y cùng bạch y dung hòa. Tuyệt mỹ dung nhan, khí chất ngạo nghễ tôn quý. Hai người ở nơi nào cũng sẽ hấp dẫn ánh mắt mọi người như vật. Trời ạ, một đôi thật đẹp.

Diêu Phỉ Phỉ nắm chặt lấy khăn tay, cắn môi. Không nghĩ tới hẳn đã có vợ, càng không nghĩ tới nữ tử kia xuất sắc như thế, làm cho nàng sinh ra cảm giác tự ti.

Xuân nhi đứng ở bên người Diêu Phỉ Phỉ hiển nhiên cũng rất ngoài ý muốn. Nàng nhìn thấy thần sắc của Tiểu thư không khỏi ngẫm bực, đều là do nàng nhiều chuyện. Trước khi làm rõ ràng thân phận của nam tử kia đã nói hươu nói vượn trước mặt Tiểu thư. Hiện tại Tiểu thư đã động tâm, nhưng nam tử này ngay cả sự tồn tại của Tiểu thư cũng không biết. Huống chi nữ tử trong lòng hẳn bất phàm như thế, giống như tiên nữ trên trời, ai cũng không dám không công nhận vẻ đẹp của nàng...

Tấm màn xe ngựa cũng xốc lên, Dạ Thần đi ra. Khi đôi mắt tím ấy nhìn thấy cảnh hai người ôm nhau, không khỏi buồn bã. Không phải sớm biết rằng kết quả là thế sao? Vì sao vẫn không thể khắc chế sự dao động của nỗi lòng như vậy? Nhẹ nhàng uống ngựa, đứng ở một bên. Đưa mắt trông về phía xa, cố gắng kéo tâm tư sang phong cảnh chốn đào nguyên non nước xinh đẹp.

Sự xuất hiện của Dạ Thần lại khiến dân chúng Mê Thành nhắc lên một cơn sóng trong lòng. Ôi, nam tử đeo mặt nạ màu vàng kia có một đôi mắt tím, sâu như một cái hồ không đáy, dường như có thể hút ánh mắt mọi người vào trong...

Bọn họ rốt cục là người nào? Người người đều tuấn kiệt bất phàm như thế.

Vạn Oánh Chiêu nhìn Lãnh Loan Loan cùng một nam nhân ôm nhau, khuôn mặt không khỏi nổi lên đỏ, xinh đẹp như hoa đào. Nhưng chủ tử là Hoàng hậu, chẳng lẽ nam nhân kia là Hoàng Thượng? Chợt cả kinh, không khỏi trộm ngắm mắt nam nhân kia. Quả nhiên là tuấn mỹ bất phàm, cùng chủ tử thật là trời đất tạo nên một đôi.

“Thiên hồi cung rồi sao?” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, nhìn Hiên Viên Dạ. Bảy năm, từ bảy năm trước khi Hiên Viên Thiên cùng Thu Tư Dung thành thân đã lập tức rời khỏi Diệu Thành, bảy năm qua vẫn không hồi cung, dù là đại lễ sinh thần hoàng thái hậu hân cũng chỉ nhờ người mang lễ vật trở về. Nàng biết hẳn muốn né tránh nàng.

“Ừ.” Hiên Viên Dạ gật đầu, “Thiên hồi cung, ta tới tìm nàng.”

“Ha ha.” Lãnh Loan Loan cười khẽ, có thể tưởng tượng được tính tình Hiên Viên Dạ ở Hoàng cung là như thế nào. Khẳng định là như một bạo long, phun lửa nơi nơi.

“Chúng ta đi thôi.” Ánh mắt Hiên Viên Dạ đảo qua những người khác, có điểm không vui. Tiểu tử này đẹp như thiên tiên, sao có thể để bọn người kia chiếm tiện nghi không công chứ.

“Đi thôi.” Lãnh Loan Loan gật đầu.

Đoàn người đột ngột rời đi như khi đến.

Chỉ tới cỗ kiệu hoa lệ cùng chiếc xe ngựa đều đã biến mất không thấy, mọi người mới hoàn hồn.

Trong không khí còn thơm mùi hoa đào, những con người bất phàm vừa rời giống như đến từ trong mộng.

138. Q.2 - Chương 19: Triều Miên

Lời là xuyên màn bóng nguyệt xinh

Xiêm y trút bỏ gợn thu tình

Môi cười chúm chím buông màn mỏng

Ngây ngất hoàng lan tỏa ngát mình

.....

Cửu biệt gặp lại, ân ái càng sâu.

Một đoạn đi đến quán trọ Hiên Viên Dạ đã thu xếp trước, đuổi khéo những người khác đi. Trong căn phòng sáng sủa sạch sẽ, Hiên Viên Dạ cùng Lãnh Loan Loan mang ánh mắt triều miên đầy dục, một thứ ánh sáng ngọc hiện lên ở đáy mắt, đó là yêu, đó là tương tư...

“Bình sinh không tương tư, mới có thể tương tư, nên sợ tương tư.” Đôi mắt dài sâu thẳm của Hiên Viên Dạ nhìn chăm chú vào Lãnh Loan Loan, thâm tình ngấm. “Tiểu tử kia, ta rất nhớ nàng.” Bởi vì nàng, mình mới chân chính hiểu được yêu; Bởi vì nàng, hẳn mới thường nếm hương vị tương tư.

Lãnh Loan Loan dựa vào trong lồng ngực rộng lớn của hắn, nghe nhịp tim đập kịch liệt. Đôi môi không điểm mà chu nhoẻn lên một nụ cười dịu dàng, thanh như tiếng loài oanh, mở miệng: “Chiếc vòng của ta chàng mang ở trên người sao?”

Hiên Viên Dạ vuốt ve sợi tóc mềm mại của nàng mà nở nụ cười, buông nàng ra, từ trong lòng lấy ra chiếc vòng bạc hân quý trọng, nhu tình cười:

“Vẫn ở đây.” Giống như nàng, vĩnh viễn ở trong lòng hắn.

Lãnh Loan Loan nhận cái vòng, ánh mắt chớp nhẹ, mang theo bướng bình hiềm có. Tựa như một gốc hoa đào đang lay động, xinh đẹp loá mắt.

“Câu trả lời của ta chính là cái vòng này.”

“Tưởng niệm.” Hiên Viên Dạ gật đầu, mang theo nụ cười đắc ý. Đừng tưởng rằng hắn đoán không được.

“Thông minh.”

Lãnh Loan Loan nháy mắt mấy cái, lông mi vừa dài vừa cong như cánh bướm giương cánh, tạo thành độ cong xinh đẹp. Đôi cánh môi anh đào kiều diễm ẩm ẩm tựa như một quả đào mật hấp dẫn Hiên Viên Dạ, yết hầu hắn rạo rức một chút. Hắn còn ngửi thấy mùi thơm thanh nhã của cơ thể nàng, càng cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa đang dần dần bùng cháy. Hắn nhớ thân thể mềm mại của nàng, rất nhỏ, rất nhỏ.

Không khí ám muội, hai người nhìn nhau, không hề nói, ánh dương hắt vào từ ngoài cửa sổ, tạo ra vầng sáng vàng óng ánh.

Ngón trỏ của hắn nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, đầu cúi xuống, môi hắn đặt lên cánh môi mê người ấy. Môi và môi chạm nhau, một sự thỏa mãn không tả nổi làm hắn nhẹ nhàng nheo mắt. Quả nhiên, có tiểu tử kia, mới có hạnh phúc.

Ngón tay buông ra, vòng tay vô thức ôm chặt cơ thể người đó vào trong lòng. Những cái chạm môi nhẹ nhàng đã không thể thỏa mãn hắn, hắn tăng thêm lực, đầu lưỡi bướng bình tiến vào khoang miệng của nàng, quần quýt chơi đùa cùng chiếc lưỡi đình hương. Dây dưa triền miên làm người ta mặt đỏ tim đập.

Lãnh Loan Loan kiễng mũi chân lên, hai tay không kiềm chế được ôm qua cổ hắn. Đôi mắt hắc bạch phân minh vì tình dục mà nhiễm ánh sáng say lòng người, nhìn Hiên Viên Dạ càng tim đập thành thịch, hai tay ôm eo của nàng càng chặt, giống như hận không thể siết nàng vào trong cơ thể mình.

Nhiệt độ trong không khí càng ngày càng cao, thái dương ngoài cửa sổ nhìn trộm thấy màn nguyệt ngục này cũng xấu hổ trốn vào tầng mây.

Gió nhẹ cuốn theo sợi tóc của hai người. Vài sợi tóc đen cuốn lấy nhau nhảy múa như thời khắc hai người triền miên.

Bất tri bất giác, ngón tay ngọc từ cần cổ đằng sau bỗng đưa lên mái đầu. Đầu ngón tay cảm nhận những sợi tóc mềm mại không giống nam tử, ánh mắt híp lại, mang theo khoái ý hưởng thụ.

Hiên Viên Dạ thoáng nhìn dáng vẻ mèo lười của nàng, không khỏi sủng nịch cười. Cũng chỉ có những lúc này, nàng mới xuất hiện dáng vẻ mềm mại quyến rũ này. Hắn ôm nàng, bước chân đến bên giường.

Khi cơ thể lún xuống chiếc giường mềm, dung nhan tuyệt sắc lộ ra một tia cười bướng bình. Thân mình lật lại, thoát khỏi bàn tay hắn. Đôi mắt hắc bạch phân minh giống như khiêu khích nhìn hắn, phong tình vạn chủng.

Hiên Viên Dạ tà tứ cười, tay vung lên, tấm rèm giường màu trắng ở sau hắn hạ xuống, che khuất cảnh tượng trong giường. Ngón tay thon dài lướt qua vạt áo, cầm bảo màu trắng hạ xuống, còn sót lại nội y bên trong.

Lãnh Loan Loan trên giường, tư thế dụ hoặc, nàng nửa quỳ ở bên mép giường, bàn tay ngọc nắm bàn tay Hiên Viên Dạ, lắc lắc đầu.

Hiên Viên Dạ giãn mi, buông tay bình tĩnh chờ động tác kế tiếp của nàng.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, bàn tay giương lên, nội y của Hiên Viên Dạ chảy xuống trên người, lộ ra thân thể trắng kiện màu đồng.

“Tiểu tử kia, vừa lòng không?” Hiên Viên Dạ tà mị nhú mày, cười ám muội.

Lãnh Loan Loan nhìn quét hai mắt, giống như vừa lòng gật đầu.

“Xem ra, khi không có ta, chàng không vượt tường.” Năm nàng đủ tuổi cài trâm, mười lăm tuổi năm ấy, hai người đã có đêm động phòng hoa chúc chân chính. Trước năm mười lăm tuổi, hấn cũng bảo vệ thân thể chính mình. Nhưng Lãnh Loan Loan vẫn nhin không được muốn trêu chọc hấn như cũ.

“Nàng thật xấu xa.” Hiên Viên Dạ gõ nhẹ lên cái trán của nàng, thật sự là người không có lương tâm. Sao hấn có thể tìm nữ tử khác khi không có nàng chứ? Hậu cung ba ngàn giai nhân, đều vì nàng mà huỷ.

“Ta xấu, chàng sẽ làm sao bây giờ?” Ngón tay Lãnh Loan Loan vẽ những vòng tròn trong ngực hấn, không thể không nói khi khiến một bậc quân vương cao cao tại thượng sùng ái riêng mình như vậy, thật sự có một loại cảm giác tự hào.

“Nàng nói xem?” Hiên Viên Dạ cười, đột nhiên đặt nàng dưới thân.

Lãnh Loan Loan cười, đưa tay kéo đầu của hấn xuống. Đáy mắt Hiên Viên Dạ xẹt qua một ánh sáng nóng bỏng, hung hăng hôn cánh môi anh đào.

Gió nhẹ thổi vào từ ngoài cửa sổ, tấm lụa trắng rèm giường tung bay. Loáng thoáng nhìn thấy bóng hình đôi lứa triền miên hiện ra trong朦胧 lung.

Ánh dương sáng lạn lại lộ ra tia nắng mỉm cười, che mắt lên nhìn đôi vợ chồng ân ái.

Y phục màu lửa đỏ bị quăng qua ngoài chiếc giường ngà voi, cái yếm màu trắng, cái khố màu trắng cũng ưỡn những độ cong xinh đẹp, những nụ hôn thân mật.

Da thịt mịn màng bóng lóa, Lãnh Loan Loan không kiềm chế được mà co rúm lại. Hiên Viên Dạ cười nhẹ, môi hấn di chuyển, nhẹ nhàng liếm xương quai xanh khiêu gợi, trêu chọc giai nhân phát run. Đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn thấy nụ cười xấu xa của hấn, không cam lòng yếu thế liền vươn cái lưỡi dính hương khê hôn dọc theo cái cằm kiên nghị đi xuống, bàn tay ngọc mân mê trên tấm lưng trần rộng lớn trơn bóng, khi thì vẽ nghịch, khi thì siết nhẹ...

“Tiểu quý, nàng đang đùa với lửa đấy.” Cơ thể Hiên Viên Dạ đột nhiên cứng lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn, quyến rũ nảy nở. Hai chân thon dài ôm qua thắt lưng hấn, ưỡn cao thân thể, khiêu khích thổi bên tai hấn:

“Thử xem.”

Ánh mắt Hiên Viên Dạ tối đi, bỗng nhiên dùng sức thật mạnh. Tay hấn giữ lấy ngọn núi đôi như hồng mai nở rộ, môi hấn cũng không buông tha làn môi anh đào đáng giận lại làm người ta không thể không mê muội ấy, càng ngày càng sâu. Gắn bó giao hòa, dây dưa một lần, lại một lần nữa.

“A...”

Phía đồn bộ của Lãnh Loan Loan bị nhéo nhẹ một cái, mày liễu giương lên, nàng lập tức dùng sức lật lại ngồi ở trên người hấn, tựa như nữ vương ngạo nghễ mà nhìn xuống. Trong ánh mắt xẹt qua một ánh sáng lấp lánh như sao, nàng muốn nắm giữ tất cả vui buồn của nam nhân này. Đầu cúi xuống, cắn hạt đậu đỏ, vừa lòng nhìn ánh mắt tối sầm của nam nhân dưới thân.

Hiên Viên Dạ lật lại, mạnh mẽ lấy lại quyền chủ động. Không vờn đùa nhau nữa, hai người chân chính hợp lại thành một.

Thật lâu sau sau, nghe được tiếng rên rỉ phập phồng, trong phòng một mảnh cánh xuân kiều diễm.

139. Q.2 - Chương 20: Lời Mời Từ Diêu Phủ

Ánh mặt trời dần dần lên cao, ngoài trời đã sáng. Gió nhẹ lay động, mùi hoa tràn ngập. Rõ ràng là một ngày ấm áp, vì sao lại cảm thấy như trời đông giá rét?

Thân ảnh màu trắng đứng ở dưới tàng cây, y bào của y bị gió thổi bay lên, bóng dáng cô tịch, giống như y sẽ phải rời khỏi chốn phàm trần huyền ảo này. Bên tai nghe trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ kiều mỹ

của nữ tử cùng tiếng thở dốc trầm khàn của nam tử, đôi mắt màu tím trở nên thống khổ. Bàn tay nắm chặt thành quyền, nơi mu bàn tay, gân xanh ứa ra. Y vì cái gì mà lại ở đây? Vì cái gì? Rõ ràng đã biết kết quả, lại vẫn không chịu từ bỏ hy vọng như cũ. Ngoái đầu nhìn cánh cửa sổ còn rộng mở một lần, y bào màu trắng tung bay, biến mất dưới tàng cây.

“Lâu chủ, có người đến mời chủ tử cùng gia.” Dạ Thần mới ra đại sảnh, Dạ Hồn liền đi lên.

Dạ Thần dừng lại, nhớ tới hai người trong phòng lại thấy một trận đau lòng. Giấu đi cảm xúc dư thừa ở đáy mắt, y bước theo. Thấy trung niên nam tử giống như quản gia gật đầu mỉm cười với y.

Dạ Thần khẽ gật đầu, thờ ơ đáp. Cất bước tiến lên, trung niên nam tử liền chấp tay:

“Không biết tôn giá là?”

Trung niên nam tử mặc y phục ngắn tay màu xanh ngọc sắc, đôi mắt trầm ổn nhìn lướt qua Dạ Thần, thấy con người này đeo một chiếc mặt nạ màu vàng có chút quái dị, còn có một đôi đồng tử màu tím hiếm có. Nhưng thân thể cao lớn, khí thế bất phàm, không giống như người bình thường. Không biết ai mới là người Tiểu thư muốn mời về phủ đây?

“Lão phu là quản gia của Diêu phủ, lần này đến bái kiến là chịu lệnh của Tiểu thư, mời lão gia cùng phu nhân quý phủ đến Diêu phủ dự yến.” Tuy rằng không biết Tiểu thư vì sao phải mời những người đi ngang qua Mê Thành này, nhưng nếu nàng đã có lệnh, mình phải lĩnh mệnh.

“Vậy sao?” Dạ Thần có chút nghi hoặc, bọn họ vốn không quen ai trong Diêu phủ. Huống chi còn là Diêu phủ Tiểu thư mời? Nhưng dù sao y vẫn phải bấm báo Tiểu thư một tiếng, vì thế thờ ơ gật đầu, “Tại hạ sẽ bấm báo việc này tới chủ tử nhà ta.”

“Vậy làm phiền công tử.” Lão quản gia Diêu phủ giao tờ thiếp đỏ thắm cho Dạ Thần, xem ra nam tử này cũng có cấp bậc như quản gia. Chỉ là nam tử này đã bất phàm như thế, không biết chủ tử của y là người xuất sắc như thế nào?

“Khách khí.” Dạ Thần chấp tay nói.

“Vậy lão phu cáo từ.” Quản gia cũng chấp tay đáp lễ.

“Mời.”

Quản gia xoay người rời đi, mang đi vô số tò mò.

“Lâu chủ, Diêu phủ sao biết chúng ta?” Dạ Hồn, Dạ Mị lên tiếng hỏi, họ Diêu này sẽ không dụng tâm kín đáo với chúng ta chứ. Bọn họ cũng không quên, người Diêu phủ muốn mời là đương kim Hoàng Thượng, Hoàng hậu.

Dạ Thần trầm tư, không bài trừ khả năng này. Xem ra, mọi sự phải cẩn thận.

“Dạ Hồn, người đi tìm hiểu chi tiết Diêu phủ.” Dạ Thần giao việc này cho Dạ Hồn.

“Rõ.” Dạ Hồn đáp, thân ảnh màu đen nhanh chóng biến mất ở trong phòng.

“Dạ Mị, người đi liên hệ ở thủ hạ Mãn Nguyệt Lâu ở Mê Thành, bảo họ luôn giữ liên hệ cùng chúng ta.” Phòng chuyện đột biến xảy ra.

“Rõ.” Dạ Mị cũng cúi đầu đáp, thân ảnh như tia chớp bay vút ra.

“Tiểu Chiêu.” Dạ Thần quay đầu nhìn Vạn Oánh Chiêu còn đang ngẩn người một bên.

“Lâu chủ.” Vạn Oánh Chiêu hoàn hồn, gật đầu.

“Cô đi theo bên người chủ tử, lưu ý phòng kẻ gian động tay động chân vào đồ dùng của chủ tử.” Lòng người hiểm ác, không thể loại trừ phương án có người biết không thắng được bọn họ trước mặt thì sẽ sử dụng chiêu ngầm âm hiểm, độc ác.

“Vâng.” Tiểu Chiêu dùng sức gật đầu, mạng của nàng là chủ tử cứu, thù của nàng cũng là chủ tử giúp, cho dù muốn nàng lấy mạng đến ơn, nàng cũng nguyện ý.

Dạ Thần gật đầu, đôi mắt màu tím hướng ra ngoài phòng. Ánh mặt trời chiếu sang bình, nắng chói như thể, nhưng ai mà biết được ngay sau đó có thể mưa bão gió lốc ập đến hay không?

Trong phòng, gió nhẹ thổi vào từ cửa sổ, làm tung bay tấm rèm màu trắng. Loáng thoáng, hai cơ thể quần quýt đã dừng những nhịp kịch liệt. Không khí tràn ngập hương vị tình dục, thể hiện sự kích thích của hai người.

Một cánh tay nhấc màn lên, lộ ra một thân hình cường tráng. Đôi cánh tay thon dài đặt lên bụng hấn, da thịt trơn bóng lóe ra ánh sáng, mồ hôi chảy ra.

“Tiểu quỷ, đã đói bụng chưa?”

Hiên Viên Dạ quay đầu, đôi mắt sâu như một cái đầm nhìn nàng nồng đậm sủng nịch. Khẽ nhếch môi, đó là thỏa mãn. Một hồi lại cười, sự vui sướng không chỉ tới từ thân thể mà đến từ sâu trong tâm linh.

“Đương nhiên là đói.” Lãnh Loan Loan liếc mắt, nam nhân chết tiệt không biết tiết chế. Nói một chút mà đã nửa canh giờ, chẳng những làm thất lưng và lưng của nàng đau nhức, bụng còn réo âm lên rồi.

“Được rồi, là ta không đúng.” Hiên Viên Dạ vỗ về mái tóc và lưng nàng, “Vậy đứng lên đi ra ngoài dùng bữa đi.”

Tiếp tục liếc mắt hấn, nếu nàng có thể đủ sức mà đứng lên thì đã đứng từ sớm rồi.

“Ta mệt mỏi.”

Hiên Viên Dạ cười, tựa như nhìn một con mèo cưng. Ba chữ của nàng là lời khen ngợi tốt nhất với hấn, hấn vừa lòng khi mình có làm cho nàng khoái trá đến mệt mỏi. Nhẹ nhàng đặt hai tay của nàng đến sau lưng lưng, dùng sức một nhịp, hấn bế nàng lên.

Da thịt ma sát, hai người lại một trận run rẩy. Đôi mắt Hiên Viên Dạ lại tối sầm lại, hô hấp khàn khàn.

A, không muốn nữa.

Lãnh Loan Loan nhanh chóng đẩy hấn ra, duy trì khoảng cách an toàn.

“Ta muốn tắm rửa.”

“Được rồi.” Hiên Viên Dạ cũng biết không thể làm nàng mệt thêm, liền buông nàng ra. Còn mình mặc xiêm y lại, đi ra ngoài. “Ta sẽ bảo bên dưới đưa nước ấm lên phòng.”

“Ừ.” Lãnh Loan Loan gật đầu, nhìn theo bóng dáng cao ngất của hấn biến mất ở ngoài cửa.

Thân thể mềm mại ngã vào giường, kéo qua chăn che đi da thịt.

Nửa khắc sau, Tiểu Chiêu sai người đưa bồn tắm tới. Nước ấm được đổ vào, còn thả những cánh hoa. Trong không khí tràn ngập mùi hương thơm ngát làm người ta thấy thoải mái đi không ít.

Lãnh Loan Loan bảo mọi người rời đi, đi đến bên thùng nước, ngâm mình trong làn nước ấm. Da thịt trong nước trở nên mềm mại, toàn bộ lỗ chân lông đều giãn ra. Lẳng lặng nghịch nước, cho tới khi tiếng gõ cửa của Hiên Viên Dạ truyền đến, nàng mới chậm rãi đứng lên, lau khô người, mặc vào cấm bào mềm mại màu trắng bằng tơ lụa, nhanh chóng đi ra ngoài.

Hai người nắm tay đến nhà ăn, Tiểu Chiêu đã sai người chuẩn bị bữa ăn ngon lành. Lãnh Loan Loan vừa thấy liền thêm ăn. Sau khi cơm nước xong xuôi, Dạ Thần đưa thiệp mời của Diêu phủ cho Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan mở ra, cùng Hiên Viên Dạ nhìn nhau, dụng ý của Diêu phủ không rõ, nhưng nếu người ta đã muốn tiến lên, bọn họ sẽ đi. Cái gọi là không vào hang cọp sao bắt được cọp con. Bọn họ sẽ xem Diêu phủ rốt cuộc có ý gì?

140. Q.2 - Chương 21: Phó Ước.

Diêu phủ ở khu phần hoa nhất trong Mê Thành, mái cong ngọc lưu ly, ngói xanh tường hồng, Diêu phủ có hương vị Giang Nam điển hình, bên trong phủ hoa cỏ sum suê, những ao hồ, hòn non bộ nối tiếp nhau,

hành lang trạm trở, những mái đình con con tinh xảo mà hoa lệ.

Đoàn người được gia đình Diêu phủ dẫn vào trong, nhìn tòa nhà tinh xảo này quả thực có vài phần phú quý. Khó trách theo nhân nghĩa chỉ là thủ phủ Mê Thành, nhưng theo sự tìm hiểu của Dạ Hồn, chủ nhân Diêu gia thương nhân đứng đầu trong giới, chính là một kẻ lão luyện trong thương trường mới tích lũy được tài phú hiện tại. Mà nữ nhi lão, Diêu Phỉ Phỉ cũng chỉ là nữ tử dung mạo khuynh thành, tài tình hơn người mà bên ngoài đồn thổi, nghĩ sao cũng thấy chẳng có gì liên quan đến mình. Hôm nay đột nhiên thiết yến mời bọn họ, rốt cục là có chuyện gì? Càng ngày càng kỳ lạ.

“Lão gia, Tiểu thư, khách quý đến.” Gia đình Diêu phủ đưa đoàn người vào đại sảnh, liền đứng ở một bên cung kính bẩm báo với chủ nhân Diêu phủ.

“Chư vị đại giá quang lâm, thực làm vẻ vang cho kẻ hèn này.”

Lão gia Diêu phủ, Diêu Phú Quý đi lên nghênh đón, ông ta tuổi chừng hơn bốn mươi, hơi béo. Quần áo cẩm bào màu xanh, trên y phục có dùng tơ vàng vẽ tranh cát tường, mặt trong hay cười, thật là bộ dáng thân thiết. Tuy rằng không biết nữ nhi vì sao đột nhiên mời người lạ nhập phủ, nhưng ánh mắt nữ nhi luôn không sai, ông cũng từng đoán rằng người được mời cũng đều là nhân vật phi phàm. Quả thực hiện tại thấy họ liền kinh ngạc vạn phần. Bọn họ không chỉ là nhân vật không bình thường, quả thực chính là long phượng nhân gian hiếm có. Đôi nam nữ đi đầu, nam mặc cẩm bào màu tím, vải vóc đều là hàng thượng hạng. Lại nhìn hắn có khuôn mặt tuấn mỹ, khí thế hiên ngang; Mà nữ tử hắn nắm tay như tiên nữ chỉ có tiên giới mới có, nhân gian hiếm gặp. Y bào trắng như tuyết, mỗi khi gió thổi sẽ làm y bào phấp phồng, tay áo tung bay, phiêu dật xuất trần. Hơn nữa dung mạo kinh người. Ông vốn tưởng rằng nữ nhi đã là thiếu nữ xinh đẹp hiếm thấy, nhưng trước mặt nữ tử này, chỉ sợ nữ nhi cũng bị hạ vài phân.

Mà những người như hạ nhân đi sau bọn họ cũng là người người đáng ngạc nhiên. Trước tiên là nói về cô gái mặc quần áo xanh biếc, mắt ngọc mây ngai, môi anh đào mím nhẹ, một vẻ xinh đẹp linh động. Còn nam tử mặc Nguyệt Nha trường bào, tuy rằng đeo một chiếc mặt nạ màu vàng không nhìn thấy dung mạo, nhưng cặp mắt tím thần bí đã đủ hấp dẫn người. Ngay cả hai hắc y nam tử đi sau, mặc dù vẻ mặt lạnh lùng, nhưng có khí chất giống mình, còn có bốn thiếu niên áo trắng bên cạnh bọn họ, cũng là những hộ vệ tuấn tú khó tìm.

“Đa tạ thịnh tình của Diêu lão gia.” Hiên Viên Dạ chấp tay nói.

Diêu Phỉ Phỉ ngây ngốc, trong khoảnh khắc Hiên Viên Dạ xuất hiện ở cửa, ánh mắt nàng đã không thể kiềm chế mà dõi theo hắn. Tử bào của hắn hôm nay so với áo bào trắng hôm qua càng thêm tôn thêm phần quý phái bất phàm, khí thế khiến người ta run sợ. Bàn tay mềm siết khăn tay, đáy mắt bối rối. Người thương ở trước mắt, nàng đã có chút cảm giác không biết làm sao ...

Diêu Phú Quý quay đầu nhìn người mời những vị khách này đến, con gái ông lại bỏ quên khách ở một bên liền nhíu mày. Phỉ nhi hôm nay xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại thất lễ như thế?

“Phỉ nhi, còn không mau tham kiến khách của con.” Ông gọi nữ nhi.

“Dạ.” Diêu Phỉ Phỉ hoàn hồn, lên tiếng.

Mọi người nhìn nàng, hóa ra đây là đệ nhất mỹ nhân Mê Thành. Quả nhiên có vài phần tư sắc, nhưng nàng so với Lãnh Loan Loan, khác nhau một trời một vực. Chính là yến hội hôm nay đúng là nàng mời bọn họ, nhưng bọn họ không ai quen nàng, thiên kim Tiểu thư này rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?

“Phỉ Phỉ tham kiến chư vị Tiểu thư, Công tử.” Diêu Phỉ Phỉ đi lên trên, cúi người với mọi người.

Lãnh Loan Loan nhướn mi, giọng nói thanh như tiếng oanh, động lòng người.

“Không biết Diêu Tiểu thư hôm nay mời chúng ta đến đây có chuyện gì?” Không thể tự nhiên mời người xa lạ như vậy, phi gian tức đạo. Xem nàng lả lướt như vậy, ai dám chắc sẽ không có ý xấu, không thể người qua tướng mạo.

Diêu Phỉ Phỉ đảo qua Lãnh Loan Loan, lần đầu tiên chân chính mặt đối mặt. Trong lòng nàng cũng là lần đầu tiên có cảm giác đồ kỵ, nữ tử này thật đẹp, hơn nữa nàng cũng không nhu nhược, ngược lại cả người

tản ra khí thế tôn quý cao cao tại thượng làm người ta vô thức bé nhỏ đi ở trước mặt nàng, loại cảm giác này làm nàng không được tự nhiên.

“Phỉ Phỉ cũng không có ý gì, chỉ là hôm qua trong Hội hoa đào nhìn thấy phong tư thái thần thái của các vị, cảm thấy hâm mộ, muốn cùng chư vị kết làm bằng hữu.” Diêu Phỉ Phỉ nuốt xuống ghen tuông trong lòng, cười nhẹ mà nói.

Lãnh Loan Loan nhẹ nhàng nhíu mi, nhàn nhạt quét mắt một cái. Xem thần thái của người này mặc dù bình tĩnh, nhưng hai tay lại bắt chặt vào nhau, hiển nhiên là một thái độ che dấu bối rối. Nói cái gì mà muốn kết giao bằng hữu? Có lẽ người nàng ta muốn kết giao, chỉ sợ không phải nàng, mà là đối với ai đó trong bọn họ. Hơn nữa xem hai tai nàng phấp phồng, chỉ sợ không phải kết giao bằng hữu đơn giản như vậy.

“Ha ha.” Diêu Phú Quý đã ở một bên cười vang, “Tiểu nữ trời sinh tính thích kết giao bằng hữu, mong rằng chư vị đừng trách nó lỗ mãng.”

“Sao lại trách chứ, Diêu lão gia khách khí rồi.” Hiên Viên Dạ cười.

“Chư vị, mời ngồi.” Diêu Phỉ Phỉ dịu dàng cười, ánh mắt dừng trên người Hiên Viên Dạ.

Đôi mắt Hiên Viên Dạ hiện lên một điều không hiểu, nhưng lại tự nhủ đó chỉ là ảo giác. Ánh mắt nữ nhân này cũng quá ám muội, hẳn không quen nàng. Nếu nàng là muốn bám lấy mình, thật xin lỗi, hẳn không nhận nữ nhân tự đưa lên cửa.

Những người khác lần này không bỏ qua ánh mắt đầy thâm ý của Diêu Phỉ Phỉ, hóa ra người nàng ta muốn mời là Hoàng Thượng.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, dám nhিম trộm nam nhân của nàng, thật là lá gan không nhỏ. Bàn tay mềm nắm chặt tay Hiên Viên Dạ không dấu vết, nam nhân là họa thủy, tự động có mỹ nữ đưa lên cửa.

Hiên Viên Dạ cảm giác được lực tay của Lãnh Loan Loan, có chút đau đau. Nhưng trong lòng lại ngọt ngào, tiểu tử kia đang ghen. Ánh mắt đảo qua nàng, quả thấy nàng dù khuôn mặt bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại hiện lên một tia giận. Nắm tay nàng, hẳn nhếch môi, nụ cười gọi cảm mê người.

Diêu Phỉ Phỉ bị nụ cười của hắn dường như đã quên đúng mực, lại nhìn cô gái mặc y phục xanh biếc đang lườm mình, mặt đỏ lên, thu hồi tầm mắt.

Tiểu Chiêu cười trào phúng, hay cho cái người được gọi là đệ nhất mỹ nữ Mê Thành, thấy Hoàng Thượng cũng ngây người giống người bình thường, buồn cười. Nhưng nếu nàng ta muốn quyến rũ trượng phu của chủ tử, đừng trách nàng không khách khí. Bảo vệ chủ tử an toàn, để chủ tử hạnh phúc, đó là nhiệm vụ cả đời của nàng.

Đám người Dạ Thần cũng nhìn rõ ánh mắt của Diêu Phỉ Phỉ, tuấn mi nhíu lại. Chẳng lẽ yến hội lần này là vì có giai nhân nhìn trúng Hoàng Thượng? Nhưng chẳng lẽ nàng ta không nhìn thấy chủ tử cùng Hoàng Thượng rất thân mật sao? Cho dù như thế nào, trước yên lặng xem sao.

Mấy người đều dăm chiêu, bước vào trong phòng.

141. Q.2 - Chương 22: Nam Nhân Của Ta, Đừng Có Đụng Vào.

Đoàn người vào bàn, Lãnh Loan Loan cùng Hiên Viên Dạ ngồi cạnh nhau, nhóm Dạ Thần ngồi bên cạnh bọn họ. Diêu gia lão ngồi ngay ngắn ở ghế chủ, Diêu Phỉ Phỉ ngồi đối diện nhóm Lãnh Loan Loan. Đôi mắt vẫn nhিম chằm chằm Hiên Viên Dạ như cũ, nhu tình như nước, dường như muốn triệu cáo cho cả thiên hạ biết tình ý của nàng với hắn.

Vạn Oánh Chiêu tức giận đến không khách khí trừng mắt nhìn nàng. Chưa thấy qua nữ nhân không biết xấu hổ như vậy. Còn nói cái gì mà Mê Thành đệ nhất mỹ nữ, tài tình hơn người, khí chất cao ngạo, nàng xem con người này là hồ ly tinh đi mê hoặc phu quân nhà người ta thì có. Cũng không lấy gương mà soi, nàng cùng chủ tử khác nhau một trời một vực, cũng dám liếc mắt đưa tình với gia.

Dạ Thần, Dạ Hồn, Dạ Mị cũng nhú mi, nhưng bọn họ không phải đương sự. Kết quả là, ánh mắt không đồng nhất đổ về phía Lãnh Loan Loan cùng Hiên Viên Dạ, nhưng về mặt hai người dường như không có biến hóa hóa. Hai người từ lúc ngồi xuống vẫn tay trong tay như cũ, lộ ra vẻ vô cùng thân thiết.

Đôi mắt Dạ Thần âm đạm, nghiêng đầu nhìn một bên.

Diêu Phú Quý là người thông minh, ánh mắt lợi hại thấy vẻ mặt nữ nhi là đã hiểu, ông cười khê. Xem ra nữ nhi cuối cùng đã biết chuyện tình cảm, chính là ánh mắt khôn khéo dừng đôi nam nữ thân mật, trong lòng thở dài, chỉ sợ nữ nhi là hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình.

“Không biết công tử, phu nhân xưng hô như thế nào?” Khuôn mặt mập mạp nở nụ cười khách khí, ánh mắt tròn lộ ra vài phần hòa ái.

“Tại hạ Lãnh Dạ, đây là thê tử Hiên Viên Loan Loan.” Hiên Viên Dạ đứng lên, cười giới thiệu. Chỉ là màn giới thiệu của hắn thiếu chút nữa làm những người khác cười lớn, Hoàng Thượng thật đúng là thiên tài, đã đổi dòng họ cho hai người.

Lãnh Loan Loan tiểu mi vốn bất động thanh sắc nay nhú nhú, tay tăng thêm lực nắm. Thật sự không nghĩ tới nam nhân này lại giới thiệu như vậy, nhưng nàng rất vừa lòng. Hắn là nam nhân của nàng, họ Lãnh cũng không sai; Mà ngược lại, nàng là Hoàng hậu, đổi họ chồng cũng đúng.

Hiên Viên Dạ bị Lãnh Loan Loan nắm hất tay hơn, vẫn là vẻ ngọc thụ lâm phong như cũ.

Diêu Phỉ Phỉ trong lòng nhảy lên, hóa ra hắn tên Lãnh Dạ. Quả nhiên người cũng như tên, lãnh ngạo, tôn quý, lại mang theo vẻ thần bí. Rốt cục đã biết tên của hắn, đáy lòng nàng nở non thì thầm, giống như phải khắc sâu tên của hắn dưới đáy lòng.

“Hoá ra là Lãnh công tử, Lãnh phu nhân.” Diêu Phú Quý gật đầu, cười nói. “Không biết nhị vị đến Mê Thành là thăm người hay du ngoạn?” Mê Thành cảnh trí tao nhã, đặc biệt tháng ba hoa đào thật đã nổi danh bốn bể.

“Chúng ta chỉ tiện đường đi qua.” Hiên Viên Dạ trả lời.

“Đã đến hãy ở lâu mấy ngày, Mê Thành có rất nhiều nơi vui vẻ.” Diêu Phỉ Phỉ vừa nghe hắn nói tiện đường đi qua, đi lúc nào không hay, không khỏi nóng vội.

Nàng một lời lao ra, mọi người không khỏi đều nhìn về phía nàng. Không khí nhất thời tĩnh lặng có chút cổ quái, ánh dương ngoài cửa sổ rơi trên những đóa hoa, gió xuân động dậy, cuốn theo hương hoa cỏ.

Diêu Phỉ Phỉ thấy mọi người đều nhìn nàng, mới biết mình đã thất lễ. Hai má đỏ lên, cúi đầu đứng vẻ đang xấu hổ.

Vạn Oánh Chiêu đảo cặp mắt trắng dã, đã lớn mật như thế, bây giờ còn giả vờ thẹn thùng, nàng giả vờ cho ai xem.

“Nam nhân, chàng thật thu hút đó.” Lãnh Loan Loan cúi đầu nói bên tai Hiên Viên Dạ. Hừ, Diêu gia Tiểu thư càng lúc càng lớn mật. Nàng xem chắc không được lâu nữa, chỉ sợ nàng sẽ có hành động rõ ràng.

“Ghen sao?” Hiên Viên Dạ tới gần nàng, cánh môi khiêu gợi khẽ động. Đôi mắt thâm thúy như cái đầm sâu mang theo ý cười.

“Ghen?” Lãnh Loan Loan cười, “Chàng xác định ta cần ăn dấm chua của chàng sao?” Nam nhân của nàng, người có thể đoạt lấy người của nàng trên tay nàng còn chưa sinh ra. Nếu có thể đoạt hắn, có lẽ là nữ nhi của hai người mà thôi.

“Nàng đúng là....” Hiên Viên Dạ sủng nịch lắc đầu, nhẹ nhéo vào ngón tay nàng một cái.

Hai người ngẩng đầu, đã thấy tất cả mọi người nhìn bọn họ. Hóa ra bất tri bất giác hai người đã biểu hiện thân thiết ra ngoài, làm người ta xấu hổ cũng không dám chen vào.

“Ha ha, Lãnh công tử cùng phu nhân thật đúng là ân ái. Tuổi trẻ thật tốt.” Diêu Phú Quý sang sảng cười, ngó thấy nữ nhi đã trông rất mát mẻ. Aiz, hài tử ngọc, người ta vợ chồng như keo như sơn như thế, nào có

chỗ cho con chen chân vào. Có chút lo lắng thở dài, chỉ hy vọng nữ nhi sau khi nhìn thấy bọn họ ân ái có thể tự động buông tha cho tình cảm không có khả năng kia.

Diêu Phỉ Phỉ khẽ cắn môi, hai tay chôn trong áo bào gắt gao siết vào lòng bàn tay. Móng tay bén nhọn ở lòng bàn tay lưu lại một vết đỏ thật sâu, đau đớn dường như từ lòng bàn tay truyền đến đáy lòng. Nàng thích hắn, có sai sao? Vì sao ông trời không cho nàng gặp hắn sớm hơn Hiên Viên Loan Loan?

“Không biết quý phủ của Lãnh công tử ở đâu?” Diêu Phú Quý hỏi, mấy người này đều khí thế bất phàm, vừa thấy đã biết phú quý. Đáng tiếc, nếu không phải công tử này đã có thê tử, còn ân ái như thế thì hẳn rất hợp với Phỉ nhi.

“Diệu Thành.” Hiên Viên Dạ gật đầu.

“Dưới chân Thiên tử, quả nhiên là nơi tốt.” Diêu Phú Quý gật đầu, quả nhiên là người có xuất thân phú quý.

“A, Mê Thành cũng rất tuyệt. Phong cảnh đẹp, dân chúng hoà thuận vui vẻ.” Hiên Viên Dạ khen.

“Haha, đều là Hoàng Thượng anh minh, Thiên Diệu chúng ta quốc thái dân an.” Diêu Phú Quý đứng lên, nhìn về hướng Diệu Thành chấp tay cung kính nói.

Nhóm Dạ Hồn cười nhạt, nếu lão biết trước mặt chính là đương kim Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu, không biết sẽ bị dọa thành cái dạng gì.

“Cha, hiện tại đã trưa, chúng ta nên mời khách dùng cơm.” Diêu Phỉ Phỉ hờn dỗi nói với Diêu Phú Quý, mặt nhăn như tơ, cố ý vô tình nhìn về phía Hiên Viên Dạ.

“Đúng, đúng, đúng, xem ta dài dòng quá rồi.” Diêu Phú Quý vỗ đầu, bàn tay làm ra tư thế mời. “Lão phu đã chuẩn bị một bàn tiệc rượu, rất hân hạnh được đón tiếp chư vị.”

“Diệu lão gia khách khí rồi.” Mọi người đứng lên, chấp tay hoàn lễ với Diêu Phú Quý. Trước mắt, xem ra Diệu lão gia mập mạp này đáng yêu hơn nữ nhi hắn, Diêu Phỉ Phỉ thật sự không biết xấu hổ, trước mặt thê tử cũng dám câu dẫn lão công người ta, rất không biết sỉ.

“Mời...”

Đoàn người theo chủ nhân đi đến thiện phòng, khi đi ngang qua, Diêu Phỉ Phỉ lão đảo giống như thiếu chút nữa ngã xuống, thân mình đổ về phía Hiên Viên Dạ.

Lãnh Loan Loan lạnh lùng cười, thật sự là chiêu thuật cu rích.

Hiên Viên Dạ nhận thấy sự tiếp xúc vào người mình, nắm tay Lãnh Loan Loan một cái lắc mình tránh đi. Ảnh kịp thời xuất hiện, tiếp được Diêu Phỉ Phỉ mới không làm nàng ngã xuống.

Diêu Phỉ Phỉ cứng đờ, không nghĩ tới hắn lại cố ý né tránh, trên mặt có chút xấu hổ.

Diêu Phú Quý nhìn chuyện cũng hiểu được, trên mặt không chút ánh sáng, nữ nhi hôm nay quá thất lễ, dọa người.

“A, các vị, mời...” Hắn nhanh chóng bước ra, cải thiện không khí không ngờ như thế.

Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hắn, đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn thẳng Diêu Phỉ Phỉ, gần từng chữ: “Muốn tìm nam nhân, có thể. Nhưng nam nhân của ta, đừng có đụng vào.” Nói xong mặc kệ sắc mặt cứng đờ của hai phụ tử, kéo Hiên Viên Dạ liền đi ra ngoài.

Nhóm Dạ Thần cũng liếc nhìn bọn họ một cái, đi theo hai người.

Vạn Oánh Chiêu đi ở phía trước, dựa cột nhìn Diêu Phỉ Phỉ nói: “Không nghĩ tới đệ nhất mỹ nữ Mê hóa ra cũng chỉ là hồ ly tinh cùng lắm là biết dùng thủ đoạn câu dẫn người ta. Xem như Tiểu Chiêu ta có thêm kiến thức.”

Bách hoa lay động, gió lại nổi lên.

Diêu Phỉ Phỉ đứng ở nơi đó, một đôi mắt từng trong suốt lại dần dần trở nên mờ đục dày đặc sương mù, làm người ta không đoán ra nàng rốt cục đang suy nghĩ cái gì?

142. Q.2 - Chương 23: Tàn Nhất

Gió biển lồng lộng, bách hoa thơm ngát. Hương vị của biển tràn ngập trong không khí, ẩm ướt, mằn mặn.

Viêm Nguyệt Lâu

Bên ngoài lâu, ánh nắng tươi sáng, cảnh xuân tháng ba đẹp tuyệt. Nhưng bên trong lâu lại lạnh lẽo, mọi người rùng mình.

Tàn ngồi ở ghế trên ở chính sảnh, thân mặc lam bào được khảm viền vàng, vạt áo mở lớn, gió từ cửa sổ rộng mở làm y bào của hắn tung bay; Chiếc màu bạc mặt nạ che mắt nửa mặt, một bên tuần mỹ, một bên lãnh tàn; Đôi mắt nâu lạnh lùng, giống như loài báo hoa khi nhìn chăm chăm vào con mồi, tàn nhẫn thường thức vẻ sợ hãi của con mồi trước khi chết.

Đám thuộc hạ của hắn giờ đều cúi đầu, mặc gió biển vượt tường qua cửa sổ gào thét thổi tới. Tay áo tung bay, hàn khí thấu tận xương. Đôi mắt nhìn chăm chăm đất, như thể dưới đất có vàng, không chịu ngẩng đầu.

Hắc Nghiên một thân hắc y, mái tóc dài đen dùng một chiếc dây cột tóc cao lên. Thất lưng giắt bảo kiếm, đứng ở bên người Tàn Nhất. Đôi mắt sáng ngời nhìn quét một lượt, không nói một lời.

Không khí thật chặt, chỉ có tiếng sóng thủy triều cuộn cuộn bên ngoài hòa cùng âm hưởng vù vù của gió biển.

Tàn Nhất nhíu mày kiếm, ngón tay thon dài gõ trên mặt bàn, lãnh mâu xẹt qua những đỉnh đầu phía dưới, mở miệng, giọng nói như băng sơn:

“Sao? Đều an phận vậy. Không phải rất lợi hại sao?”

Mọi người cúi đầu càng thấp, dường như sợ bị điểm mặt.

“Lam đường chủ.” Tàn Nhất nhắc đến Lam Tĩnh Đường, người phụ trách bảo vệ phòng tuyến bên ngoài của Viêm Nguyệt Lâu, lạnh lùng mở miệng nói, “Người của Lam bộ các ngươi có phải nên có gì hay không, chẳng những để đối phương đánh cho không thể đỡ lại, còn công khai bước vào Viêm Nguyệt Lâu.”

Lam Tĩnh Đường cúi đầu, không dám chống lại ánh mắt của Tàn Nhất. Áo bào xanh bị bàn tay siết chặt, lòng bàn tay hằn vào da thịt, trong lòng xôn xao như sóng biển. Đám người kia, bọn họ đã kết thù. Lần sau nếu gặp mặt, nhất định phải báo nhục lần này.

“Xin Lâu chủ giáng tội.” Hắc quỳ xuống, thấp giọng nói.

“Hừ.” Tàn lạnh lùng hừ một tiếng, “Đến hình phòng linh phạt.” Làm sai thì phải bị phạt.

“Rõ.” Trong lòng Lam Tĩnh Đường run lên, cũng không dám phản bác. Hắn ngoan ngoãn lui ra ngoài, đi đến hình phòng.

Mọi người thấy Lam đường chủ bị khai đao, cũng sợ tới mức không dám thở mạnh, chỉ sợ sau hắn là đến phiên mình.

“Cát Đường chủ.” Tàn Nhất điểm danh.

“Có thuộc hạ.” Cát Đường chủ chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy sau gáy, gần như run run đi lên trước. Hai tay chắp vào nhau, tùy ý chờ Tàn Nhất phán quyết.

“Ảnh Tam là cấp dưới của ngươi, bởi vì gã xử lý không chu toàn mà liên lụy phần đông huynh đệ bị thương, tội này thuộc người của ngươi gây ra. Tuy rằng Ảnh Tam không vi phạm Lâu quy, nhưng lỗi gã phạm là nhận việc mà không xác định rõ người đã chết đủ hay chưa, đến nỗi để thiếu nữ mặc phấn y kia đào thoát, thậm chí mang theo người tìm đến.

“Dạ, thuộc hạ biết tội.” Cát Đường chủ tức giận Ảnh Tam đến nghiêng rằng, tên đầu sỏ gây họa chết tiệt kia lại không có ở đây.

“Mặt khác, tất cả mọi người cùng gã gia nhiệm vụ, đều đến hình phòng nhận phạt đi.” Tàn Nhất nói thêm.

“Rõ.” Cát Đường chủ sừng sốt, gật đầu lĩnh tội. Aiz, lần này chạy không thoát rồi. Hắn chịu trừng phạt, không biết khi trở về nhà, lão bà kia sẽ ép buộc mình thế nào.

“Lý Đường chủ.” Giọng nói của Tàn Nhất lại vang lên, lý Đường chủ lập tức kinh ngạc nhảy dựng lên.

“Có thuộc hạ.” Cúi đầu, xoa xoa tay không biết làm sao.

“Đối phương chỉ có vài thiếu niên đã dễ dàng đánh bại bọn ngươi, bản Lâu chủ nhìn cách huấn luyện của Đường chủ ngươi cũng phải kiểm tra kỹ càng lại.” Huấn luyện ra một đám bỏ đi, làm hắn mất mặt.

“Thuộc hạ biết tội.” Lý Đường chủ áy náy, vốn tưởng rằng thủ hạ của mình mặc dù không phải người người đều là đệ nhất cao thủ, nhưng người bình thường không thể sánh với. Không nghĩ tới chẳng những tất cả thủ hạ đều bị một chiêu đánh bại, ngay cả tứ đại đường chủ cũng thua thảm hại, không biết giấu mặt đi đâu.

“Tiểu Đường chủ.” Từng bước từng bước giáo huấn.

“Có thuộc hạ.” Tiểu Đường chủ đứng ra, đi lên trên, chờ đợi trừng phạt. Ai bảo vì bọn họ thua chứ. Chẳng những làm Viêm Nguyệt Lâu mất mặt, còn làm cho thủ hạ cảm thấy mất mặt.

“Ngươi theo chúng ta đến hình phòng lĩnh phạt.” Liếc mắt một cái, đều ngu ngốc như nhau.

“Rõ.”

Tam đại Đường chủ cũng mặt xám mày tro xoay người, đi làm bạn cùng Lam đường chủ.

Sau khi Tứ đại Đường chủ rời đi, bất kì ai ở đại sảnh cũng không dám ra tiếng, người người hận không thể hiện ra một cái lỗ để bọn họ chui đi.

Ánh mặt trời chiếu vào từ ngoài cửa sổ, chiếu vào đám người quỳ trên mặt đất kia. Thờ ơ, tựa như là phủ thêm một tấm chăn màu vàng. Mái tóc đen được điểm tô sắc màu, lóe ra ánh sáng vàng rực.

Tàn nhìn thẳng, cánh tay đặt ở thành ghế. Hai tay đặt hai bên mặt nạ, đôi mắt nâu nhìn quét những người còn lại, cũng không lên tiếng.

Mọi người không dám lộn xộn, trong sự yên tĩnh, bọn họ giống như chỉ nghe được tiếng tim đập trong lồng ngực. Đến phiên bọn họ sao? Nhớ tới hình cụ trong hình phòng, mọi người nhin không được run run.

“Các ngươi...”

Tàn lạnh lùng mở miệng, kéo dài giọng.

Mọi người theo giọng nói của hắn mà run lên, chỉ cảm thấy hàn khí ứa ra. Nhịn không được bèn dập đầu, cầu xin tha thứ:

“Lâu chủ tha tội.”

“...”

Ngón tay Tàn Nhất gõ trên bề mặt thành ghế, khe khẽ môi, lộ ra nụ cười giống như đùa cợt. Hắn không có nghe nhầm, cầu xin tha thứ ư. Hắn có nói trừng phạt họ sao? Tuy nhiên, hiện tại nếu dám xin tha thứ, hắn càng muốn trừng phạt. Ánh mắt mỉ mỉ, cười đến ác liệt:

“Bản Lâu chủ có nói trừng phạt các ngươi sao?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ Lâu chủ không trừng phạt bọn họ? Đây là thật vậy chăng?

“Tuy nhiên...” Tàn nhìn khuôn mặt đột nhiên trắng bệch của mọi người, tàn nhẫn cười. “Các ngươi đã dám cầu xin tha thứ, bản Lâu chủ càng muốn trừng phạt các ngươi. Các ngươi lập tức đến hình phòng.”

“Rõ, Lâu chủ.”

Ai nấy về mặt thảm đạm, sớm biết không nên cầu xin tha thứ.

“Còn không mau đi?” Tàn trừng mắt nhìn đám người vẫn quỳ trên mặt đất như cũ, “Chẳng lẽ muốn phạt nặng hơn sao?”

“Thuộc hạ cáo lui.”

“...”

Mọi người đứng lên, gần như hoảng loạn bỏ chạy.

Tần Nhất nhàn nhạt nở nụ cười, mang theo châm chọc không thể nói rõ. Quả thực ai cũng rất sợ hắn.

“Hắc Nghiên.” Quay đầu liếc mắt nhìn nữ tử đứng bên người.

“Lâu chủ có gì phân phó?” Hắc Nghiên cúi đầu, trầm giọng hỏi.

“Tra được thân phận chúng chưa?” Đám người bắt phàm đó hẳn không phải người thường.

“Thuộc hạ vô năng, không thể tra được.” Hắc Nghiên cúi đầu, mái tóc ở hai mai lướt nhẹ.

“Không thể tra được?” Ngón tay thon dài vuốt trán, quá kỳ quái. Không thể tìm hiểu thân phận chúng ư. Không đúng, đều xuất chúng như thế, nam tử đeo mặt nạ màu vàng kia còn có một đôi mắt tím hiếm thấy.

“Xem ra, có lẽ là ta phải tự mình rời lâu một chuyến.” Hắn nói nhỏ.

143. Q.2 - Chương 24: Đông Phương Triết

Đông Phương bảo

Bầu trời ngàn dặm, gió thổi vào mặt.

Khu kiến trúc lớn dưới ánh sáng tươi đẹp lóe ra ánh sáng ngọc, càng thể hiện khí thế uy nghiêm. Nhưng, bốn phía Đông Phương bảo đều tung bay màu khăn trắng, lại vô tình biến nơi uy nghiêm này thành chốn ai oán. Tiếng khóc râm rì hoặc gào lớn tràn ngập khắp nơi, làm người ta thấy não lòng.

Nam tử đứng ở nơi đó, trên trán quấn khăn màu trắng, hắc y nặng nề, ngũ quan lập thể, khuôn mặt hơi gầy. Đôi mắt thâm thúy như cái đầm đen trầm tĩnh, bi thương nồng đậm tỏa ra từ toàn thân hắn.

Đại sảnh, có đặt một quan tài bằng gỗ thượng đẳng. Ở vách tường phía trên quan tài, hoa cúc trắng cùng tấm lụa trắng quấn quýt lấy nhau, hai bên là câu chữ rồng bay phượng múa.

Khách khứa sắc mặt buồn rầu đi tới, cúi đầu với quan tài, cất bước về trước mặt người nhà, an ủi:

“Lão phu nhân, phu nhân, hiền chất, bảo chủ đã đi. Các người hãy nén bi thương, bảo trọng thân thể. Nếu không Đông Phương bảo chủ đi cũng không an tâm.”

“Cám ơn.”

“...”

Một nữ tử trung niên ước chừng bốn mươi tuổi giúp một bà bà ước chừng bảy mươi tuổi tóc trắng xoá, tuổi già sức yếu, hai người hốc mắt đỏ đỏ, nghẹn ngào nói lời cảm tạ với người tới. Chính là người tới càng an ủi, các nàng lại càng bi thương. Một kẻ đầu bạc tiền kẻ tóc đen, một người mất đi trụ cột, nào có thể nào không thương tâm muốn chết.

Nam tử trẻ tuổi trầm mặc gật đầu, xem như biết ơn. Những người này ngoài mặt bi ai, nhưng có bao người thật sự khổ sở. Không chừng bọn họ còn đang âm thầm tính kế Đông Phương bảo.

Từ khi mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn, từng đám lại từng đám người tới nơi bái tế Đông Phương bảo, hoặc thật hoặc giả an ủi khổ sở, giữa đó có tiếng khóc người nhà xen vào, càng khiến không khí trở nên bi thương.

Rốt cục, màn đêm tiến đến. Khách ở Tế điện dùng xong bữa tối đều lần lượt rời khỏi Đông Phương bảo, lão thái thái tuổi già bởi vì quá mức bi thương mà hôn mê bất tỉnh, trong bảo lại một trận người ngã ngựa đổ. Thật vất vả để mọi chuyện bình ổn, đã là giờ Hợi.

Trăng lên ngọn cây, ánh trăng lạnh lùng thờ ơ rơi xuống. Gió đêm từ từ lay động, hoa cỏ lay động.

Đông Phương bảo huyền não một ngày rớt cục im lặng, bên tai là tiếng côn trùng kêu rền rĩ, cây cối loạng choạng, giống như quỷ mị nhảy múa cuồng loạn.

Đám hạ nhân bận rộn một ngày thu thập những thứ cuối cùng, đều đều tự trở lại phòng đi vào giấc ngủ. Tuy rằng lão gia vừa chết, trong lòng đều sợ hãi. Nhưng một nhóc cũng rất dễ dàng khiến người ta rơi vào mộng đẹp, chỉ chớp lát sau, tiếng ngáy bắt đầu truyền ra từ các phòng.

Trong căn phòng đặt quan tài, ánh nền mờ lung, bốn phía treo đầy khăn tang màu trắng, gió ulla vào từ ngoài cửa, khăn tang phất lên hạ xuống, ánh nền như ẩn như hiện, không khí âm trầm.

Nam tử quỳ gối trước quan tài, thẳng tắp người. Mái tóc dùng dây cột cao theo gió lắc lư, dung nhan tuấn mỹ bập bùng trong ánh nền sương mù, ánh mắt nhìn chăm chú vào quan tài, không có một chút sợ hãi, nếu có thứ gì thì chính là đau thương cùng tưởng nhớ vô tận. Y bào màu đen phấp phồng, bên tai là tiếng gió xẹt qua.

Phụ thân đột ngột ra đi, không có một chút dấu hiệu. Nhanh như thế làm người ta trở tay không kịp, không thể chịu nổi cảnh người đầu bạc tiễn người đầu xanh, bà nội khóc đến hôn mê bất tỉnh, Nhị nương mặc dù không té xỉu, nhưng là đau khổ đến thế nào, cả ngày chỉ biết một mình rơi lệ. Sau này toàn bộ Đông Phương bảo phải nhờ vào hắc cai quản, tuy rằng cảm thấy trọng trách nặng nề, nhưng vì phụ thân, hắc cũng phải cố gắng.

Nhưng, phụ thân có thật là đột ngột phát bệnh rồi chết không?

Đôi mắt thâm thúy đậm mạc híp lại, thân thể cha luôn khỏe mạnh, sao có thể đột ngột phát bệnh? Nhớ tới ngôn ngữ về mặt của vị đại phu đã chẩn đoán cho phụ thân, hắc càng cảm thấy khả nghi. Chính là lúc ấy bà nội vừa nghe tin dữ phụ thân mất tin đã khóc hôn mê bất tỉnh, làm cho hắc không biết rõ ràng. Hiện tại trong yên tĩnh, càng nghĩ càng không đúng? Chẳng lẽ cái chết của phụ thân thật sự không như vậy? Tuấn mi nhíu chặt lại, xem ra sau an táng phụ thân xuống mồ phải đi tìm đại phu nói chuyện. Nếu phụ thân thật là bị kẻ gian mưu hại, hắc nhất định phải bắt được hung thủ báo thù.

“Thiếu bảo chủ.”

Đang lúc Đông Phương Triết trầm nghĩ, quản gia của Đông Phương bảo đi đến. Tuổi của ông chừng bốn mươi, quần áo dài màu xanh, bước chân trầm ổn hữu lực. Mặt chữ điền, thoạt nhìn có vài phần trung hậu thành thật.

“Quản gia, có chuyện gì vậy?” Đông Phương Triết quay đầu, ánh mắt nặng nề nhìn ông.

“Thiếu bảo chủ, bảo chủ vừa ra đi. Chuyện trong bảo ngày sau phải nhờ vào người, người hãy nén bi thương.” Nói xong, hốc mắt quản gia đỏ lên. Vươn tay lau đi giọt lệ nơi khóe mắt.

“Cám ơn người, Chu thúc.” Nhìn thấy quản gia rơi lệ, Đông Phương Triết thấy lòng dịu đi. Chu quản gia trông hắc từ bé đến lớn, trên dưới Đông Phương bảo đều luôn tôn kính. Sinh tiền, phụ thân tín nhiệm ông, tin rằng mình sau này cũng phải dựa vào nhiều. “Về sau ta còn muốn ông chỉ dạy nhiều thêm.”

“Thiếu bảo chủ xin yên tâm, lão nô tự nhiên đem hết toàn lực hiệp trợ thiếu bảo chủ xử lý mọi chuyện trong bảo thỏa đáng.” Quản gia cam đoan nói với Đông Phương Triết, khuôn mặt chữ điền tràn đầy kiên quyết.

Đông Phương Triết gật gật đầu, cảm kích nhìn ông:

“Đêm đã khuya, Chu thúc bận rộn một ngày, nghỉ ngơi trước đi.”

“Không.” Quản gia lắc lắc đầu, “Để lão nô cùng thiếu bảo chủ cùng nhau bầu bạn cùng lão gia đi.” Nói xong, gạt lệ.

“Aiz, Chu thúc, không cần đâu.” Đông Phương Triết xua tay, “Một mình ta gác đêm là được, ông nghỉ ngơi trước đi. Ngày mai trong bảo còn có chuyện nhờ ông.”

“Chuyện này...” Quản gia chần chừ.

“Thúc nghe lời của ta đi.” Đông Phương Triết lại nói.

“Vậy được rồi.” Quản gia gật đầu, “Nếu thiếu bảo chủ cần gì cần cứ việc kêu lão nô.”

“Được.” Đông Phương Triết gật gù đầu, nhìn theo hần rồi đi.

Quay người lại, buồn thương nhìn quan tài.

Sau khi quản gia xoay người, bị thương trên mặt đều hóa hư không. Đôi mắt dài nhỏ híp lại, hiện lên một ánh sáng quỷ dị. Đông Phương Triết cùng lắm chỉ là một người trẻ tuổi không có kinh nghiệm, nói hai ba câu liền lấy lòng tin của hần. Hiện tại lão già kia rốt cục đã chết, muốn đoạt Đông Phương bảo từ trên tay thằng ranh kia không phải việc khó.

Áo dài màu xanh theo gió tung bay, khuôn mặt lúc trước nhìn như trung hậu thành thật nay đắm chìm trong ánh trăng bàng bạc, ánh mắt híp lại, khẽ nhếch môi, lộ ra mấy phần âm hiểm.

Trong từ đường, Đông Phương Triết vẫn lẳng lặng quỳ như cũ, có lẽ hần nằm mơ cũng không nghĩ đến người quản gia mình tín nhiệm kỳ thật là một kẻ ẩn chứa dã tâm. Đợi cho đến khi hần phát hiện, đã là rất lâu sau.

144. Q.2 - Chương 25: Hai Vợ Một Chồng

Ánh nắng tươi sáng, vạt dầm không mây.

Lãnh Loan Loan dựa vào đùi Hiên Viên Dạ ngồi ở ghế nằm, hưởng thụ ánh dương ấm áp. Hoa cỏ lay động, gió xuân đưa tới hương hoa thơm ngát.

Lãnh Loan Loan mặc quần áo màu xanh nước biển, áo khoác ngoài bằng lụa mềm. Phần ngực lộ bằng cơ ngọc cốt, híp mắt lại, mái tóc đen rối, dày mà mê người. Hiên Viên Dạ tóc đen như mực, y phục trắng như tuyết, khuôn mặt tuấn mỹ cúi xuống, hôn lên mái tóc của Lãnh Loan Loan, ôm lấy người đang dựa vào hần, thân mật. Những cánh hoa hồng nhạt giống như nhảy múa, rơi chung quanh bọn họ, lãng mạn mà xinh đẹp.

Rất xa, Tiểu Chiêu đứng ở một bên. Im lặng nhìn cảnh tượng này, đôi mắt linh động tràn đầy hâm mộ, Hoàng Thượng, Hoàng hậu quả là một đôi trời đất tạo nên. Hai người đều dung nhan phi phàm, giống như thần tiên quyến lữ.

Gió xuân phe phất, cảnh tượng xinh đẹp như dừng lại.

“Gia, phu nhân, có khách đến bái kiến.”

Ánh mặt hắc y đi đến, làm hồng khung cảnh lãng mạn.

Lãnh Loan Loan nghiêng đầu, sau đó đứng lên từ trên đùi Hiên Viên Dạ. Lam y nhẹ nhàng, vẻ mặt lạnh lùng tựa như tiên nữ vô tình. Hiên Viên Dạ cũng đứng lên theo, thân thể cao lớn đứng phía sau nàng, giống như hoàn toàn che phủ cơ thể nhỏ bé kia.

“Là ai?”

Hai người đều suy nghĩ, không phải lại là Tiểu thư họ Diêu kia chứ? Nếu vậy, nàng ta quả thật là đồ mặt dày.

“Là Tiểu thư Diêu phủ.” Câu trả lời của Ảnh giải đáp ngờ vực của hai người.

Lãnh Loan Loan quay đầu cười như không cười liếc nhìn Hiên Viên Dạ một cái, đây là chứng minh ánh mắt của nàng tốt sao? Không ngờ có nữ nhân hết lần này tới lần khác muốn cướp đi hần từ nàng.

“Hoa đào của chàng nở rồi kìa.” Nhếch môi anh đào, “Còn là một đóa hoa đào có nghị lực.” Thật không biết nên bội phục nghị lực của Diêu Phỉ Phỉ, hay là cười nàng ta không biết chừng biết mực. Đã xác minh thái độ rõ ràng, mà vẫn cố bám theo.

“Là đào hoa tự mình đa tình mà thôi.” Hiên Viên Dạ lạnh lùng cười nói, cánh tay giang ra, vô cùng thân thiết ôm Lãnh Loan Loan vào trong lòng. “Phu nhân à, muốn đi thay vì phu ngất đóa hoa không mời kia không?” Hần rất muốn nhìn Loan Loan khí phách tuyên ngôn lần nữa, lúc ấy nàng rất lợi hại, cũng làm cho hần cảm nhận được rõ ràng tình cảm của nàng đối với mình.

“Đi thôi.”

Lãnh Loan Loan nhú mi, nếu hần là nam nhân của mình, đương nhiên mình phải ra mặt. Điều Phỉ Phỉ, để nàng ta hết hy vọng đi.

Vạn Oánh Chiêu nghe thấy Ảnh nói vậy cũng nhú chặt mi lại, hồ ly tinh lại đến?! Thật là, đúng là hạng nữ tử không biết xấu hổ, một chút rụt rè cũng không có. Chẳng những yêu thương nhưng nhớ, làm bộ té ngã vào người Hoàng Thượng, bị người ta cự tuyệt còn đuổi theo tìm tới tận cửa. Thật là, thật sự là sỉ nhục của nữ giới. Chẳng lẽ ả nhìn Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu mà không thấy xấu hổ sao? Hạng phàm phu tục nữ như vậy sao có thể sánh với Hoàng hậu nương nương?

Bĩu môi, nàng cũng theo đuôi đi. Nàng muốn nhìn, họ Điều kia rốt cục da mặt dày thế nào!

Mọi người đi mất trong khoảng sân thanh nhã, ánh mặt trời vẫn sáng lạn như cũ, nhưng sẽ mãi nắng ráo như vậy sao?

Phòng khách

Điều Phỉ Phỉ ngồi một bên, lẳng lặng đánh giá nơi này. Tuy Lãnh công tử nói bọn họ đi ngang qua nơi đây, nhưng xem nơi tạm cư này thôi mà đã không tầm thường như thế, có thể thấy được thân phận của chàng nhất định không thấp. Tay bưng chén trà, lẳng lặng phẩm trà. Những lời mà bọn họ nói ngày ấy tuy rằng làm nàng rất tức giận, thậm chí sinh ra một chút hận ý, nhưng nàng theo đuổi hạnh phúc mình muốn thì có gì sai? Nếu bọn họ nói nàng sẽ đoạt đi vị trí của Hiên Viên Loan Loan kia, như vậy nàng nguyện ý để mình chịu thiệt, cùng nàng ta hai vợ một chồng. Dựa bằng dung mạo cùng thân phận của mình chắc sẽ không bôi nhọ gì bọn họ. Làn môi không điểm mà chu nhoén một nụ cười tự tin. Hôm nay, nàng tự mình đến đây cũng là muốn dùng cảm biểu đạt suy nghĩ của mình. Hy vọng bọn họ có thể chấp nhận, dù sao con nhà giàu tam thê tứ thiếp là chuyện vô cùng bình thường.

Bốn thiếu niên áo trắng lẳng lặng đứng ở bốn góc trong phòng khách, ánh mắt đặc biệt lưu ý đến từng nhất cử nhất động, mỗi một vẻ mặt của Điều Phỉ Phỉ. Tuy nói nữ tử này cũng tính là xinh đẹp, nhưng so với chủ tử, nàng còn kém xa. Huống chi với khí phách, trí tuệ, tài văn chương của chủ tử, bất luận ở mặt nào nữ tử bình thường này cũng kém xa. Dám muốn tranh phu quân với chủ tử, quả thực là mơ mộng hão huyền.

“Điều Tiểu thư.”

Trong lúc Điều Phỉ Phỉ cùng bốn thiếu niên đang đắm chiêu, Hiên Viên Dạ nắm tay Lãnh Loan Loan đi đến. Cảnh tượng thân mật, phong thái như Kim Đồng Ngọc Nữ làm Điều Phỉ Phỉ sửng sốt. Trong lòng xẹt qua một sự tự ti, nhưng lập tức biến mất. Nàng không quên mục đích hôm nay.

“Lãnh công tử, Lãnh phu nhân.” Nàng đứng lên, tao nhã cúi người chào hai người.

“Điều Tiểu thư, mời ngồi.” Hiên Viên Dạ thờ ơ nói làm Điều Phỉ Phỉ kích động không thôi.

“Tạ công tử.” Dối mắt nhìn, nàng ngồi xuống.

Hiên Viên Dạ cũng cùng Lãnh Loan Loan ngồi xuống ghé chủ, hai người vẫn nắm tay vô cùng thân thiết như cũ.

Vạn Oánh Chiêu đứng bên cạnh Lãnh Loan Loan, quảng cho Điều Phỉ Phỉ ánh mắt xem thường. Giả mù sa mưa, thấy mà ghét.

Điều Phỉ Phỉ tất nhiên nhận ra ánh mắt chán ghét của Tiểu Chiêu, mặc dù trong lòng tức giận, nhưng nàng nghĩ chỉ cần mình thành người của Lãnh công tử, còn sợ không có cơ hội trừng trị lại sao? Hừ, đến lúc đó sẽ cho tiểu tỷ nữ không biết lớn nhỏ, không biết cấp bậc lễ nghĩa biết cái gì gọi là lễ phép.

“Không biết lần này Điều Tiểu thư đến gây là có chuyện gì?” Hiên Viên Dạ nhàn nhạt nhìn nàng một cái, làm bộ như không biết ý đồ của nàng.

“Phỉ Phỉ thấy hôm nay thời tiết rất đẹp, lại nhớ đến Lãnh công tử cùng phu nhân đều là lần đầu đến Mê Thành, không bằng để Phỉ Phỉ chỉ đường, giúp hai vị đi thăm thú Mê Thành một chút. Mê Thành chúng ta phong cảnh có tiếng tuyệt đẹp, hai vị không đi chơi thật sự là đáng tiếc.” Điều Phỉ Phỉ sớm đã chuẩn bị sẵn lý do hoàn hảo, cười nói.

Lãnh Loan Loan liếc nhìn nàng một cái, lý do rất được. Nhưng cũng là lý do ngu xuẩn, Lãnh Loan Loan nàng ghét nhất người như thế, rõ ràng có mục đích, lại không nói nói thẳng, còn phải viện lý do khác.

“Điều Tiểu thư không cần vòng vo, hãy nói thẳng đi, rốt cục cô nương muốn thế nào?” Lãnh Loan Loan rốt cục đã mở miệng, khuôn mặt tuyệt sắc lạnh lùng nhìn nàng. Thời gian của nàng quý giá, không có thừa mà đùa cợt cùng người này.

Điều Phỉ Phỉ sửng sốt, không nghĩ tới Lãnh Loan Loan lại không khách khí như thế. Tiếp theo là nhú mào, thăm nghĩ nữ tử không dịu dàng như vậy, không biết Lãnh công tử chịu được như thế nào? Nếu là nàng, chắc chắn sẽ dịu dàng săn sóc, sẽ không để chàng mất mặt.

“Được rồi, nếu Lãnh phu nhân đã nói như thế, Phỉ Phỉ cũng xin nói thẳng.” Điều Phỉ Phỉ ngẩng đầu, nhu tình nhìn Hiên Viên Dạ. “Phỉ Phỉ đối với công tử đây nhất kiến chung tình, nguyện ý làm bạn cả đời cùng công tử.”

“Này, cô có biết xấu hổ hay không, gia đã có chủ tử.” Tiểu Chiêu nghe nàng nói thẳng như vậy, đỏ mặt quát lên.

“Phỉ Phỉ không cầu độc chiếm công tử, nguyện cùng phu nhân cùng nhau hầu hạ công tử.” Điều Phỉ Phỉ vội vàng nói nốt.

145. Q.2 - Chương 26: Tuyên Ngôn Độc Chiếm

“Phỉ Phỉ không cầu độc chiếm công tử, nguyện cùng phu nhân cùng nhau hầu hạ công tử.” Điều Phỉ Phỉ vội vàng nói, ánh mắt nhìn Lãnh Loan Loan biểu lộ khẩn cầu.

“Ta nguyện ý bất kể lớn nhỏ, chỉ cần có thể hầu hạ bên người công tử.” Chỉ cần có thể bên người chàng, nàng tin bằng sự tài tình, sự săn sóc của mình tuyệt đối có thể nắm được trái tim chàng.

Chê cười, ả còn vọng tưởng cùng chủ tử hai vợ một chồng?

Bốn thiếu niên cùng Vạn Oánh Chiêu đều tỏ vẻ không thể tin nổi nhìn phía Điều Phỉ Phỉ vừa nói ra câu đó, ngay cả người lạnh lùng như Ảnh cũng nhin không được nhú mi, nơi đáy mắt thâm thúy xẹt qua một ánh sáng trào phúng, đồ nữ nhân ngu xuẩn.

Ánh nắng tươi sáng hắt vào từ ngoài cửa sổ, rơi trên nền đất, ánh vàng óng ánh. Gió thổi tung mái tóc của Lãnh Loan Loan. Đôi mắt lạnh lùng nhìn Điều Phỉ Phỉ, môi anh đào mím lại, không nói một câu. Cứ thẳng thừng mà nhìn như vậy, không khí dường như đóng băng trong nháy mắt.

Bàn tay Hiên Viên Dạ nắm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Lãnh Loan Loan, trên khuôn mặt tuấn mỹ không vì lời phát ngôn lớn mật của Điều Phỉ Phỉ mà có chút gì biến hóa, cặp mắt tối đen không chút để ý nhìn ánh nắng phản chiếu, dường như hứng thú đối với nó còn vượt xa Điều Phỉ Phỉ xinh đẹp.

Điều Phỉ Phỉ xấu hổ vì sự bình tĩnh ấy, nhưng đã nói đến tận thế này, nàng tất nhiên là dù thế nào cũng sẽ không chịu quay đầu, lông mi cong cong giống như một con bướm đậu trên cánh hoa nhẽ chớp cánh, hai mắt đã ầng ậng hơi nước, có vẻ nhỏ bé yếu ớt.

“Tỷ tỷ, tỷ yên tâm. Phỉ Phỉ tuyệt đối không tranh thủ tình cảm, Phỉ Phỉ nhất định sẽ ngoan ngoãn hầu hạ phu quân, tôn kính ngài, phân ưu giúp ngài.”

Có lẽ đối với người khác, đối mặt với dáng vẻ yếu điệu này của nàng sẽ lập tức thấy thương tiếc, nhưng đối với những người trong phòng chỉ kém không ghé thăm nhỏ ra. Còn chưa có gì mà đã hô tỷ tỷ, phu quân ngay được. Xin hỏi gia giáo của ả là dạy thế nào để da mặt dày sao? Hay là ả ta chưa từng học “nữ đức”?

Vạn Oánh Chiêu trừng mắt nhìn Điều Phỉ Phỉ, như phải trừng nạt cả người nàng. Đã từng gặp người da mặt dày, nhưng chưa từng thấy qua ai như vậy, quả thực có thể so với da voi. Chắc chắn, tỷ tỷ? Tưởng công? Á ngay cả tư cách cỡi giày cho chủ tử cũng không có, lại dám gọi như vậy. Một nữ tử chưa chồng còn lợi hại hơn cả nữ tử thanh lâu, quả thực không biết ngại là gì sao?

Tranh thủ tình cảm?

Hiên Viên Dạ nhú mảy kiếm, thật đúng là dám nói thế sao. Một nữ tử bình thường cũng vọng tưởng lọt vào mắt xanh của hắn, lại còn tranh thủ tình cảm với Loan Loan? Hậu cung ba ngàn phi tần, yếm sáu phi hoàn, mỹ nữ dạng gì cũng có, nhưng hắn còn đã giải tán, từ khi nào đến phiên một nữ tử không biết tự lượng sức mình như vậy.

“Tỷ tỷ

”

“Bản phu nhân không có muội muội.” Lãnh Loan Loan mở miệng, ánh mắt sâu thẳm. Môi anh đào khẽ nhếch, lộ ra nụ cười lạnh. “Điều cô nương đừng gọi bậy.” Muốn cùng nàng hai vợ một chồng, cho dù núi không có cạnh, đất trời hòa hợp, cũng không có cơ hội kia.

Lời đó của Lãnh Loan Loan làm Diêu Phỉ Phỉ ngượng ngùng thu hồi vẻ mặt, ánh mắt lại sáng lên, nhìn Hiên Viên Dạ. Từ xưa đến nay, nam tử luôn muốn nạp nhiều thê thiếp, nữ tử sao có thể quản được. Có lẽ nàng nên xuống tay với Lãnh công tử. Nghĩ ngợi, môi anh đào khẽ cắn, dáng vẻ xinh đẹp. Nàng nhẹ nhàng mở miệng:

“Công tử, Phỉ Phỉ nguyện cả đời phụng dưỡng công tử. Mong rằng công tử không ghét bỏ Phỉ Phỉ.” Nói xong, đầy lòng hy vọng nhìn Hiên Viên Dạ.

Hiên Viên Dạ lạnh lùng nhìn nàng một cái, liền thu hồi ánh mắt.

Dáng vẻ chờ mong của Diêu Phỉ Phỉ liền cứng đờ, không thể tin được rằng hắn lại xem nhẹ mình.

Thời gian trôi qua từng chút một, mọi người vẫn nhin không ai mở miệng.

Diêu Phỉ Phỉ ngồi ở chỗ kia, hai tay vô ý bắt vào nhau. Tuy rằng tự cho rằng nàng căn bản không thua Lãnh Loan Loan, nhưng trong lòng vẫn bất an. Dường như nàng có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch của mình.

Gió dần dần dừng lại, không khí giống như dừng theo.

Lãnh Loan Loan đứng lên, đi đến trước mặt Diêu Phỉ Phỉ. Vạt áo màu lam theo động tác của nàng mà lay động, tựa như từng đợt sóng triều xô vào nhau. Một áp lực vô hình tản ra khiến Diêu Phỉ Phỉ không nén được mà co rúm lại.

“Cô muốn hai vợ một chồng cùng ta?”

Lãnh Loan Loan cúi thấp người, trong đôi mắt sáng tỏ có hằn bóng hình của Diêu Phỉ Phỉ có chút kinh hoảng. Khẩu khí thờ ơ, không thể nghe ra nàng là giận hay là đồng ý.

Diêu Phỉ Phỉ nuốt nước miếng, có chút khó ngẩng đầu nhìn nàng. Vì sao? Rõ ràng nàng cũng chỉ là một nữ tử xấp xỉ tuổi với mình, tại sao trên người nàng có khí thế mãnh liệt làm người ta cảm thấy áp bức, làm đánh đập lòng nàng bắt đầu sợ hãi.

“Ta, ta nguyện cùng phu nhân cùng nhau phụng dưỡng công tử.” Có chút khó khăn mở miệng, tức thời sợ hãi, tình yêu say đắm sau một cái liếc mắt kia cho nàng dừng khí. Nàng muốn nắm lấy hạnh phúc, không làm lãng phí thanh xuân.

“Có dũng khí.”

Lãnh Loan Loan đứng thẳng người lên, nhếch nhếch môi, nói xong làm tất cả mọi người không ngờ được.

“Phu nhân là đồng ý rồi?” Diêu Phỉ Phỉ nhìn nàng, ánh mắt sáng lên, chỉ kém không đứng lên kéo tay Lãnh Loan Loan cao giọng hoan hô. Là ý này phải không?

Lãnh Loan Loan liếc nàng một cái, “Có dũng khí, nhưng không có suy nghĩ.”

Diêu Phỉ Phỉ cứng đờ mặt, những người khác vụng trộm mím môi mà cười, đúng quá, sao ả có thể hai vợ một chồng với chủ tử được chứ.

“Phu nhân có ý gì?” Diêu Phỉ Phỉ cắn môi, nhìn nàng.

“Cô không phải tài nữ sao?” Lãnh Loan Loan tựa tiểu phi tiểu, “Sao lại không hiểu ý của ta? Ta nghĩ rằng lần trước ta ở quý phủ đã nói rất rõ ràng, nam nhân này là của ta, tốt nhất cô nương hãy sáng suốt đi.” Bàn tay chỉ vào Hiên Viên Dạ, hắt lại trả lại nàng một nụ cười ám muội.

“Nhưng ta không phải muốn cướp đi công tử.” Diêu Phỉ Phỉ tiếp tục nói.

Lãnh Loan Loan tức giận, sao nữ nhân này nghe không hiểu gì thế, bèn trừng mắt nhìn nàng, gần từng chữ:

“Ta nói lần cuối cùng, nam nhân này là của ta, là sở hữu của riêng ta, mặc kệ là cô, hay là bất kì nữ nhân khác, đừng mơ tưởng đến chàng.”

“Phu nhân...”

Diêu Phỉ Phỉ mở to mắt, không nghĩ tới dự vọng độc chiếm của Lãnh Loan Loan lại mạnh mẽ như vậy, không cho phép Lãnh công tử nạp thiếp. Nhưng khi nhìn Hiên Viên Dạ, lại thấy hắt hững như không chút khó chịu, nàng rốt cục đã hiểu mình không có cơ hội. Nhưng nàng không cam lòng, nữ nhân này một chút lòng rộng lượng cũng không có. Ghen tị, lòng dạ hẹp hòi, mình có điểm nào kém nàng?

Cúi đầu, hận ý nảy sinh ở trong lòng...

146. Q.2 - Chương 27: Bị Yêu Ma Nhập

Bóng đêm trong trẻo nhưng lạnh lùng, một màu đen bao phủ toàn bộ bầu trời phồn hoa. Gió đêm thổi vội vã, màn rèm lay động, tiếng vang xôn xao giống như tiếng ác ma vẫy gọi. Chỉ một ngọn đèn đã đủ để chiếu sáng căn phòng lịch sự tao nhã, ngọn đèn nhu hòa mông lung chiếu ánh ngược lên vách cửa sổ. Mơ hồ có thể thấy được một cái cô gái ngồi bên cạnh bàn, tay chống cằm.

Mái tóc đen thả trên vai, thân hình xinh đẹp.

“Két...”

Cửa bị đẩy ra, Xuân nhi mặc quần áo xanh biếc đi vào. Gió đêm ùa vào từ kẽ cửa, thổi tung tấm màn lụa.

“Tiểu thư, người ăn một chút gì đi.”

Xuân nhi bưng bát cháo táo đỏ đặt lên trên bàn, khuôn mặt thanh tú lo lắng. Hôm nay Tiểu thư ban đầu rất phấn khởi rời cửa, ai biết sau khi trở về lại không nói được một lời tự nhốt mình trong phòng, ngay cả cơm cũng không ăn như thế.

Diêu Phỉ Phỉ nghe được là giọng Xuân nhi, chỉ ngẩng đầu thờ ơ nhìn nàng một cái, lại cúi đầu xuống, về mặt hồ hững, không biết đang suy nghĩ cái gì?

Xuân nhi sốt ruột, đến nay Tiểu thư chưa bao giờ mất tinh thần như vậy. Rốt cục là làm sao?

“Tiểu thư, người làm sao vậy? Có chuyện gì đừng nhen ở trong lòng, thân thể quan trọng.” Cẩn thận quan sát Diêu Phỉ Phỉ, đừng tích tụ u sầu trong lòng.

Diêu Phỉ Phỉ thở dài không tiếng động, trên gương mặt xinh đẹp như phù dung tràn đầy lo lắng. Nàng buông tay chống cằm, thu眸 nhìn Xuân nhi. Giống như đầy bụng ủy khuất mở miệng hỏi:

“Xuân nhi, em cảm thấy ta thế nào?” Nàng không tốt sao? Vì sao Lãnh công tử không chọn mình? Loan Loan phu nhân mặc dù dung nhan xinh đẹp, nhưng tính tình hay ghen, lại không có chút rộng lượng, còn công bố công tử là sở hữu riêng của nàng, chẳng lẽ nàng không có một chút hổ thẹn sao? Làm vợ, nàng lại đoạt hết tôn nghiêm của công tử, mặt mũi người sẽ đặt ở đâu?

“Cái gì thế nào ạ?” Xuân nhi bị câu hỏi đột ngột của Diêu Phỉ Phỉ khiến nổi ngượng, căn bản không biết Tiểu thư không đầu không đuôi đang nói cái gì?

“Ta có đẹp không?” Diêu Phỉ Phỉ ngẩng đầu, gương mặt xinh đẹp có một lớp ánh sáng khó hiểu. Đôi mắt long lánh in dáng vẻ Xuân nhi bên trong. Nàng tự tin về sự xinh đẹp của mình, nhưng trải qua việc này với Hiên Viên Dạ, nàng không còn tự tin. Nhiều lần, đã nhiều lần chàng đều coi thường mình. Chẳng lẽ nàng thật sự không hấp dẫn như vậy sao?

“Đương nhiên.” Xuân nhi tuy rằng khó hiểu với lời của Diêu Phỉ Phỉ, nhưng vẫn liềm mạng gật đầu. “Tiểu thư là đệ nhất mỹ nữ của Mê Thành chúng ta, cầm kỳ thi họa không gì không biết; ngâm thơ đối nghịch, được xưng tài nữ. Nếu người không phải mỹ nữ, như vậy ai còn có thể xưng Mê Thành mỹ nữ?” Tiểu thư chẳng những đẹp, hơn nữa tài tình hơn người, nữ tử không có mỹ mạo lại gốc gác không thể sánh bằng.

“Nhưng, vì sao chàng cự tuyệt ta?” Nghe Xuân nhi nói như vậy, Diêu Phỉ Phỉ lại càng lo lắng. Nếu mình không có chỗ nào không tốt, thậm chí còn tuyệt như thế, vì sao Lãnh công tử cự tuyệt nàng?

Xuân nhi nghe được lời thì thầm của Diêu Phỉ Phỉ, rốt cục hiểu được sự tình nguyên do. Nghĩ đến đây, nàng lại tự trách mình, nếu không phải ngày ấy mình nói với Tiểu thư nhìn thấy Lãnh công tử, sao Tiểu thư có nhất kiến chung tình với Lãnh công tử, lại sao có thể hội phiên não như bây giờ? Càng nghĩ càng áy náy, nếu Lãnh công tử chưa thành thân, cùng Tiểu thư ắt là đôi do trời đất tạo nên. Nhưng người ta đã đón đầu, hơn nữa phu nhân hần còn là nữ tử bất phàm như vậy, sao Tiểu thư còn có thể được chứ?

“Tiểu thư, hần cự tuyệt người là tổn thất của hần. Người tốt như vậy, đáng với một người tuyệt vời hơn thế kia...” mà không phải cùng người hai vợ một chồng. Tuy nói nam tử tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, nhưng một chồng một vợ mới là cặp đôi tốt đẹp nhất. Mà Tiểu thư bất luận là gia thế, nhân phẩm, dung mạo đều đáng giá với người tốt nhất, không phải ủy khuất cùng người hưởng chung sung ái.

“Nhưng ta yêu chàng.” Diêu Phỉ Phỉ nhìn Xuân nhi, thật sự bị ai nói. “Xuân nhi, em có tin không? Từ ngày ấy, đầu tiên đôi mắt ta nhìn thấy chàng, ta đã biết mình xong rồi, nam tử hoàn mỹ trong giấc mộng hiện ngay trước mắt. Nhưng chàng hoàn toàn không để ý đến ta, thậm chí ta từ bỏ sự rụt rè của nữ tử để cho chàng thấy tâm ý của mình, nhưng chàng vẫn bỏ mặc như cũ. Chàng giẫm lên tâm ý của ta, sao chàng có thể như vậy?”

“Tiểu thư...”

Xuân nhi không nói gì, mắt nhìn Diêu Phỉ Phỉ mang theo thương tiếc. Không ngờ Tiểu thư chân thành như thế, càng không ngờ Tiểu thư lần đầu tiên động tình lại yêu người không nên yêu. Trong lòng Lãnh công tử không có người, đến bây giờ người chưa thể tỉnh lại. Môi giật giật, lại không biết phải nói thế nào để an ủi nàng, khuyên can nàng.

“Xuân nhi, em xem này.” Diêu Phỉ Phỉ không chú ý tới vẻ mặt của Xuân nhi, ngược lại cầm lấy cuốn sách bên người, chỉ vào một hàng chữ, tìm kiếm sự đồng tình. “Em thấy không, trong truyện viết, hạnh phúc dựa vào tự mình nắm lấy, chỉ có cố gắng mới đạt được thứ mình muốn. Ta làm như vậy, có cái gì sai, có cái gì sai?” Cuối cùng, nàng đã khàn cả giọng.

“Tiểu thư...”

Xuân nhi đã có chút đau đầu, suy nghĩ của Tiểu thư quả là như vậy. Hạnh phúc do chính mình theo đuổi, nhưng theo đuổi hạnh phúc của mình thì cũng không thể ích kỷ, không để ý đến cảm nhận của người khác. Hơn nữa đó không phải hạnh phúc, chỉ là một lòng tình nguyện mà thôi. Nhìn dáng vẻ người con gái ấy dần dần trở nên điên cuồng, nàng lo lắng Tiểu thư sẽ tẩu hỏa nhập ma...

“Em ra ngoài trước đi, để mình ta yên lặng một chút.” Sau một tiếng thán, Diêu Phỉ Phỉ dường như đã bình tĩnh hơn, xua tay với Xuân nhi, nói.

“Vâng.” Xuân nhi gật đầu, để nàng im lặng một chút có lẽ sẽ nghĩ thông suốt chăng? “Vậy Tiểu thư nhớ dùng cháo táo đỏ trên bàn, buổi tối người chưa ăn cơm, phải giữ gìn thân thể.”

“Ừ, ta đã biết.” Diêu Phỉ Phỉ gật đầu.

Xuân nhi rốt cục đi khỏi, cách một tiếng đóng cửa lại.

Trong phòng lại chìm xuống, ngọn đèn lúc sáng lúc tối.

Khuôn mặt tựa phù dung của Diêu Phỉ Phỉ mờ lung qua ngọn đèn, đôi mắt nhìn vào chén cháo vẫn tỏa khói lượn lờ trên bàn, đột nhiên mi mắt nhũn lại, nảy sinh ác độc. Nàng dùng tay hất bát cháo xuống đất. “Choang” một tiếng, chiếc bát vỡ thành từng mảnh. Táo đỏ đổ hết ra, ngã nhào sang một bên.

Không, vì sao nàng phải thế? Rõ ràng không phải nàng sai, nàng cũng không có điểm không tốt. Vì sao nàng không được hạnh phúc? Nàng chỉ muốn cùng người yêu nắm tay nhau cả đời mà thôi, chẳng lẽ điều

này cũng là sai? Là ả, đều tại ả. Đôi mắt lóe ra nguy hiểm, ánh sáng âm u... Đều là lỗi của Hiên Viên Loan Loan, con người chỉ biết ghen tỵ không có bao dung kia, không có đạo đức. Nếu là hiền thê, ả nên quan tâm tới trưởng phu. Nếu là vợ, ả không thể không để ý mặt mũi cho công tử như vậy. Đều là tại ả. Nếu không có ả, Lãnh công tử nhất định sẽ yêu mình.

Bàn tay mềm đan chặt vào nhau, giờ khắc này, trái tim từng cao ngạo đã bị ma quỷ bắt được, nàng đã trở thành tín đồ của ác ma.

Gió đêm vẫn thổi, phong ba nổi lên!

147. Q.2 - Chương 28: Vị Hôn Phu Của Tiểu Chiêu?

“Cạch...”

Chiếc ngọc bội bằng phỉ thúy trong suốt rơi trên nền đất, phát ra âm vang nhỏ.

Vạn Oánh Chiêu nhanh chóng cúi người cẩn thận nhặt ngọc bội lên, xem xét kĩ càng, may quá, ngọc bội không nứt mẻ gì. Đôi mắt dần thả lỏng, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Lãnh Loan Loan lẳng lặng nhìn nàng một cái, xem nàng quý chiếc ngọc bội kia như bảo bối vậy. Nó đối với nàng nhất định có ý nghĩa quan trọng, chắc là di vật mà cha mẹ nàng trên thiên đường để lại.

Bàn tay trong vô thức đưa lên cổ, chạm được mảnh ngọc hình trăng lưỡi liềm màu trắng. Đôi mắt hắc bạch phân minh xẹt qua cảm xúc mất mát, môi anh đào nở nụ cười khổ, thiếu chút nữa quên rằng mình đã sống trong một cơ thể khác, nào có thể còn sợi dây chuyền bạc của mẹ? Ánh mắt xa xăm, mang theo nỗi nhớ không thể vượt qua thời không. Không biết thiên đường thật sự có tồn tại hay không, mẹ thiện lương như vậy, hẳn bà đang ở trên thiên đường hóa thành thiên sứ. Như vậy, bà có biết con gái bà luôn một lòng bảo vệ cuối cùng vẫn không thể sống ở thế giới kia không? Bà có đau lòng lắm không?

Gió nhẹ nhàng thổi, mái tóc đen dài đến thắt lưng nhẹ nhàng tung bay. Khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo đau thương, làm người ta nhìn không được tâm sinh thương tiếc.

Vạn Oánh Chiêu quay đầu lại trông thấy Loan Loan như vậy. Nàng có chút kinh ngạc, cho tới bây giờ chưa từng thấy chủ tử bị thương như thế. Nàng đứng ở đó, không biết làm sao, an ủi, hay là lẳng lặng cùng nàng? Với tính tình của chủ tử chỉ sợ không cho phép để mình lộ vẻ yếu ớt ra trước mặt người khác, có lẽ nàng nên rời đi, để không gian lại cho người.

Lãnh Loan Loan thu đi vẻ đau xót. Mặc kệ thế nào, nàng đã ở dị thế, hơn nữa đã mười mấy năm. Chuyện trước kia tất cả đều đã qua, qua cùng nỗi nhớ, không bằng nắm chắc hạnh phúc hiện tại còn hơn. Ngẩng đầu, nhìn bầu trời xanh thẳm vạn dặm không một bóng mây, môi anh đào nhếch lên, cười nhẹ: Mẹ, nếu mẹ có thể thấy, hãy chúc phúc cho con gái.

“Phu nhân, gia mời người qua đó.”

Ảnh đột nhiên xuất hiện phía sau nàng, cúi đầu bẩm báo.

“Đã biết.” Lãnh Loan Loan gật đầu, nhìn Tiểu Chiêu một cái, ý bảo nàng đi theo sau.

Bóng dáng mấy người biến mất ở trong khu vườn hoa cỏ xanh um, thái dương lấp ló, ảm áp chiếu rọi vạn vật.

Khi Lãnh Loan Loan cùng Tiểu Chiêu đi vào đại sảnh, đã thấy Dạ Thần, Dạ Hồn, Dạ Mị cũng đã ở bên trong.

“Chủ tử.”

Ba người gật đầu thỉnh an với Lãnh Loan Loan.

Khoảnh khắc Lãnh Loan Loan khom người xuất hiện ở cạnh cửa, đôi mắt tím của Dạ Thần đã nhìn nàng thật sâu, mang theo gần như là tham lam. Xa nàng ba ngày, nỗi nhớ nàng tưởng như đã ba thu. Đến khi nàng chân thật đứng trước mắt, y mới có một cảm giác kiên định.

Ngồi ở phía trên, Hiên Viên Dạ không bỏ qua ánh mắt si mê của Dạ Thần nhìn chăm chú vào Lãnh Loan Loan, ẩn đường cau lại. Tình cảm của Dạ Thần với Loan Loan, hẳn đều biết. Nhưng điều duy nhất hẳn không ngờ là trải qua bảy năm, tình cảm của y đối với nàng vẫn chấp nhất như lúc ban đầu, thậm chí càng thêm yêu say đắm. Nhìn một nam nhân dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy nhìn chăm chú vào nữ nhân của mình, là ai cũng sẽ không vui vẻ. Nhưng hẳn cũng hiểu Dạ Thần mặc dù ái mộ Loan Loan, nhưng lựa chọn yên lặng chờ đợi. Còn nếu mình ngay cả quyền lợi chờ đợi của y cũng tước đoạt, chỉ sợ Loan Loan cũng sẽ mất hứng. Dù sao Dạ Thần quen Loan Loan trước, hơn nữa ở trong lòng nàng, Dạ Thần không chỉ là thủ hạ, còn là bạn. Che đi cảm xúc, hẳn cười nhẹ với Lãnh Loan Loan, vươn bàn tay to.

Lãnh Loan Loan đi tới, vươn tay đặt trong bàn tay hắn, ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Các người tra thế nào?” Nhìn lướt qua Dạ Thần, phát hiện cả ba người đều có chút mệt mỏi, ẩn đường nàng vô ý cau lại, nhẹ giọng hỏi.

Vạn Oánh Chiêu đứng bên người Lãnh Loan Loan cũng hồi hộp nhìn họ chăm chăm. Lần này ba người được Lãnh Loan Loan phái ra ngoài điều tra thẩm án diệt môn Vạn Gia Trang, không biết có kết quả hay không? Bàn tay mềm siết vào nhau, đôi mắt trong suốt nóng vội.

Dạ Thần nhìn vẻ mặt vội vàng của Vạn Oánh Chiêu, mới ngoái đầu nhìn Lãnh Loan Loan, nhẹ nhàng lắc đầu:

“Không tra được thân phận hung thủ.” Hung thủ rất thần bí, chỉ là biết hẳn có giọng Mê Thành thì có ích gì? Dân cư tại Mê Thành nhiều như vậy, muốn tìm ra hung thủ, chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Nghe Dạ Thần nói như vậy, Vạn Oánh Chiêu thất vọng hạ mí mắt. Không tra được? Rốt cục là ai? Là ai điên như vậy, mua sát thủ diệt cả nhà nàng? Nàng cố gắng nhớ lại, vẫn không biết rốt cục đã đắc tội với ai? Vạn Gia Trang chỉ áp tiêu, bình thường tiếp xúc với đủ hạng người, nhưng chưa từng xảy ra tranh chấp với ai.

“Nhưng chúng ta tra được một chuyện khác.” Dạ Hồn tiếp lời.

“Chuyện gì?”

Lãnh Loan Loan hỏi, Vạn Oánh Chiêu cũng giương mắt ngẩng đầu, nhìn thẳng Dạ Hồn.

“Chúng ta tra được Tiểu Chiêu cô nương có một vị hôn phu.” Dạ Mị đáp.

“Vị hôn phu?”

Lãnh Loan Loan, Hiên Viên Dạ đều nhin không được nhú mày, nhìn quét qua Vạn Oánh Chiêu.

“Vị hôn phu?” Vạn Oánh Chiêu cũng lắp bắp kinh hãi, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy kinh ngạc. Đôi mắt trong suốt nhìn họ, “Các huynh có thể tra nhầm hay không?” Nàng không vị hôn phu, ở đâu lại nảy ra vậy?

Mọi người thấy nàng cũng kinh ngạc vạn phần, nghĩ rằng hẳn nàng cũng là lần đầu nghe tới.

“Không sai.” Dạ Thần nhìn nàng, giải thích. “Chúng ta tra ra đúng rằng cô có một vị hôn phu, là từ cha mẹ cô ước định cùng một phu nhân họ Tăng, cũng chính là cái gọi là hôn ước định sẵn. Nghe nói sau này phu nhân đó rời đi, cha mẹ của cô không thể liên hệ lại với người nọ. Cho nên mới không nói cho cô.” Nhưng hôn ước này thật sự tồn tại.

Hôn ước định sẵn?

Vạn Oánh Chiêu nghĩ ngợi, hình như có chuyện như vậy thật. Hình như khi nàng nhỏ xíu, từng nghe cha mẹ đề cập qua. Nhưng nếu không biết hành tung đối phương, có phải hôn ước không được thành lập hay không? Hoặc giả dụ là cái chết của cha mẹ có liên quan đến hôn ước này? Mặt cười trắng bệch, ngẩng đầu đặt mình nhìn Dạ Thần:

“Lâu chủ, chẳng lẽ Vạn Gia Trang ta bị diệt môn có liên quan đến hôn ước này?”

“Liên quan hay không, hiện tại chưa thể xác định.” Dạ Thần lắc đầu.

“Tiểu Chiêu cô nương, cha mẹ cô có để lại vật gì đặc biệt cho cô không?” Dạ Hồn đột nhiên hỏi.

Tiểu Chiêu sững sốt, dường như nhớ tới cái gì, bèn lấy xuống một chiếc ngọc bội cột bằng dây thừng hồng, nói:

“Ngọc bội này là cha mẹ ta để lại cho ta, mặt trên có khắc một chữ Ngọc.” Nàng cũng từng hỏi qua cha mẹ, nhưng bọn họ cũng không có cấp cho nàng một câu trả lời thuyết phục.

“Có lẽ đây là tín vật cha mẹ cô trao đổi với đối phương, cũng là tín vật để cô và vị hôn phu nhận nhau.” Lãnh Loan Loan nói.

Tín vật?

Vạn Oánh Chiêu nhìn ngọc bội trên tay, sững sờ. Đây là thật sự?

148. Q.2 - Chương 29: Gặp Cướp Trên Đường.

Kí kết khế ước với ác ma, tấm lòng sạch trong nay phủ đầy hắc ám.

Đôi mắt sáng ngời như dòng suối trong veo nay tối tăm, làm người ta không thể tìm thấy chút ấm áp nào trong đó.

Thái dương nhô dần lên từ phương Đông, cánh cửa mở “két” một tiếng, Diêu Phỉ Phỉ sau một ngày nhốt mình trong phòng rốt cục đã đi ra. Vẫn là quần áo vàng nhạt, thắt lưng cao, làn váy dài, tao nhã quyền rũ như cũ. Mái tóc được chải chuốt, cài châu hoa, vài sợi rơi theo bên mai, tung bay phiêu dật.

“Chào Tiểu thư.”

“Chào Tiểu thư.”

“...”

Người hầu trong nhà thấy nàng đi ra, đều cung kính thỉnh an. Đối với đại Tiểu thư xinh đẹp này, bọn họ đều dùng thái độ cung kính đứng nhìn từ xa.

Diêu Phỉ Phỉ gật đầu, cứ vậy đi thẳng.

“Người có cảm thấy hôm nay đại Tiểu thư có điểm kỳ quái hay không?” Nhìn Diêu Phỉ Phỉ đi xa, người hầu A hỏi người hầu B.

“Kỳ quái thế nào?” Người hầu B nhìn, “Không phải vẫn xinh đẹp kiêu ngạo à?”

“Vậy à?” Người hầu A sờ đầu, giống như quả thật không thay đổi.

“Đương nhiên.” Người hầu B cười trêu. “Hay người muốn Tiểu thư chú ý tới người?”

“Chắc, nói cái gì vậy? Nếu bị Tiểu thư nghe thấy, hai ta gánh không nổi đâu.” Người hầu A đẩy người hầu B một cái, tuy rằng gã cũng từng ảo tưởng được đệ nhất mỹ nữ Mê Thành ưu ái, nhưng chuyện này cũng chỉ là mơ mộng phi thực tế mà thôi. Cùng lắm gã chỉ là hạ nhân, sao có thể mơ tưởng phượng hoàng? Ai, an phận một chút đi.

Hai người hầu hi hi ha ha xong, lại tiếp tục làm việc của mình.

“Quản gia, chuẩn bị kiệu.”

Diêu Phỉ Phỉ đi ra ngoài, thấy quản gia bèn ra lệnh.

“Tiểu thư, người muốn đi đâu? Không dùng đồ ăn sáng sao?” Quản gia thấy Diêu Phỉ Phỉ sáng sớm đã ra ngoài, thấy có chút kỳ quái. Hôm qua Tiểu thư nhốt mình cả ngày trong phòng, hôm nay lại vội vàng ra ngoài, rốt cục là có chuyện gì xảy ra?

“Không ăn. Ta muốn đến miếu thờ ở trên núi phía Đông thành.” Diêu Phỉ Phỉ phát tay áo, bảo quản gia nhanh chóng chuẩn bị kiệu.

Đến miếu ở núi phía Đông thành làm gì?

Quản gia trong lòng khó hiểu, nhưng vẫn sai người chuẩn bị kiệu cho nàng.

“Tiểu thư có cần nói cho lão gia một tiếng không?” Lúc Diêu Phỉ Phỉ chuẩn bị lên kiệu, quản gia vội vàng hỏi. Lát nữa lão gia hỏi Tiểu thư đâu, ông không biết trả lời sao nữa.

“Cứ nói đi.” Diêu Phỉ Phỉ chui vào trong cỗ kiệu chui đi vào, để lại một câu.

Quản gia đứng hình, lẳng lặng nhìn cỗ kiệu đi xa.

Mặt trời trên cao, dịu dàng nháy mắt. Không khí tươi mát, thoang thoang mùi cỏ.

Diêu Phỉ Phỉ ngồi trong kiệu, hơi híp đôi mắt. Tối hôm qua nàng đột nhiên nhớ tới từng nghe nói trên ngọn núi phía Đông thành có một khu miếu rất linh nghiệm. Nghe nói chỉ cần thành tâm cầu khẩn, có thể thực hiện tâm nguyện. Nàng đã suy nghĩ thật lâu, nếu muốn sánh duyên cùng Lãnh công tử, phải diệt trừ chướng ngại vật là Hiên Viên Loan Loan. Tìm người ám sát nàng thì có thể, nhưng không thể cam đoan thành công trăm phần trăm. Để làm yên lòng mình, nàng quyết định đến miếu thờ một chuyến, khẩn cầu Bồ Tát đại từ đại bi giúp nàng đạt được mong muốn. Hiên Viên Loan Loan là người hay ghen, lại không có đức hạnh của nữ tử, Bồ Tát sẽ không bảo vệ ả. Nàng tự cho là đúng, bèn xốc rèm kiệu lên nói với kiệu phu:

“Nhanh, nhanh một chút.”

“Dạ, Tiểu thư.” Kiệu phu đáp, nhanh hơn cước bộ.

Cảnh núi không ngừng xẹt qua bên ngoài cửa sổ, Diêu Phỉ Phỉ nhìn những dãy núi trùng điệp, tưởng tượng cảnh Hiên Viên Loan Loan bị bỏ, nàng cùng Lãnh công tử hai người vô cùng thân thiết, khỏe miệng nhin không được nhoèn cười. Đôi mắt cong cong, giống như một mảnh trăng rằm.

“Phịch...”

Đột nhiên cỗ kiệu nghiêng ngả, thân thể của nàng đổ về phía trước, đầu đập vào vách kiệu, để lại vết bầm đỏ trên trán. Áo ảnh tuyết diệu trong đầu lập tức nát bét, khuôn mặt cứng đờ, bàn tay trắng nõn xốc rèm kiệu lên, quát:

“Các người nâng kiệu kiểu gì thế?”

Kiệu phu không đáp, nghiêm mặt, chỉ vào phía trước.

Diêu Phỉ Phỉ theo thế mà nhìn, khuôn mặt lập tức trắng bệch. Chỉ thấy bốn Hắc y nhân đứng trước cỗ kiệu, trong tay cầm đại đao. Dưới ánh mặt trời, thân đao phản xạ ánh sáng lờ lờ, thật là dọa người.

Gặp sơn tắc?

Bỗng run người, trong đôi mắt lóe ra sợ hãi.

“Đại ca, con bé này được đó.” Trong đó, một Hắc y nhân vuốt cằm, trong con ngươi đen hiện lên ánh dâm đạo, cười cợt nhìn Diêu Phỉ Phỉ.

“Hắc hắc, bắt ả về để huynh đệ chúng ta chơi đùa.” Một Hắc y nhân khác phụ họa theo.

“Các người, các người thật to gan, các người biết ta là ai không?” Diêu Phỉ Phỉ run rẩy nói, trong lòng bàn tay đã chảy đầy mồ hôi.

“Phỉ, ông đây mặc kệ người là ai, đã rơi vào tay ông thì là người của ông.” Hắc y nhân nhổ một bãi nước bọt về phía trước, hung hăng trừng mắt nói với Diêu Phỉ Phỉ.

“Lão Tam, không cần nhiều lời với ả, mau bắt người.” Một Hắc y nhân khác nói.

“Các người dám.” Diêu Phỉ Phỉ hô to về phía kiệu phu, “Các người còn không mau chặn chúng lại.”

Kiệu phu nhìn nhau, nhìn ánh lờ lờ của đại đao trong tay Hắc y nhân, đều có chút e ngại.

“Sợ chết thì cút mau.” Hắc y nhân dường như nhìn ra sự sợ hãi của kiệu phu, ác ý huơ đao.

Kiệu phu quả nhiên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, bọn họ không muốn mất mạng, bèn quăng cỗ kiệu lại, bốn người xoay người bỏ chạy.

“Này, các người mau quay lại.” Nhìn kiệu phu chạy trốn, Diêu Phỉ Phỉ sợ tới mức gào lên.

“Tiểu quý, xem người hiện tại làm sao? Kêu rách họng cũng không có ai đến cứu.” Hắc y nhân cười đều, từng bước đi tới gần Diêu Phỉ Phỉ.

“Các người đừng có lại đây.” Diêu Phỉ Phỉ lui về phía sau, vô cùng hối hận vì sao không mang theo hộ vệ cùng đi.

“Các người muốn làm gì?” Đột nhiên một giọng nói hùng hậu truyền đến, lũ cướp nhìn thấy một trung niên nam tử khuôn mặt chữ điền cùng một tốp hộ vệ đang đi tới.

Hắc y nhân kinh ngạc, đám hộ vệ kia nhìn qua cũng không phải người dễ đối phó. Chúng nhìn nhau, quyết định chạy trốn.

“Cô nương, cô nương không sao chứ?” Nam tử trung niên đi tới, khi nhìn thấy Diêu Phỉ Phỉ, đáy mắt hiện lên một sự ngạc nhiên.

“Đa tạ lão bá cứu giúp.” Diêu Phỉ Phỉ thấy Hắc y nhân đã chạy, cuối cùng mới bình tĩnh lại. Cúi người bày tỏ lòng cảm kích với nam tử lạ.

“Cô nương khách khí.” Nam tử trung niên cười, “Không biết quý phủ cô nương ở đâu? Tại hạ phái người đưa cô nương hồi phủ.”

“Làm phiền lão bá, tiểu nữ là Diêu Phỉ Phỉ, sống ở Mê Thành.”

149. Q.2 - Chương 30: Giao Dịch Ác Ma.

“Làm phiền lão bá, tiểu nữ là Diêu Phỉ Phỉ ở Mê Thành.”

Diêu Phỉ Phỉ tao nhã cúi người, mái tóc đen lướt nhẹ, mắt như đầy nước, vô cùng mềm mại mỹ lệ.

Ánh mắt nam tử trung niên bỗng nhiên sáng ngời, Diêu Phỉ Phỉ chính là nữ nhi bảo bối của Thủ phủ Diêu Phú Quý tại Mê Thành sao? Đôi mắt dài nhỏ cúi xuống, rất nhanh hiện lên một thứ ánh sáng khó lường. Rồi hần ngừng đầu, trên gương mặt trung hậu mang theo sự dễ gần không hiểu:

“Hóa ra là đệ nhất tài nữ Mê Thành, thật là thất kính.” Không nói mỹ nữ, hần nghĩ rằng nàng thích hai chữ tài nữ hơn.

Diêu Phỉ Phỉ thấy nam tử trung niên cứu mình lại biết mình, tự nhiên lông mày nhếch cao. Ai mà không thích được nghe khen ngợi chứ?

“Lão bá khách lễ rồi.” Lại cúi người, ngoài mặt cười nhẹ, trong lòng lại như mở nhạc. “Không biết lão bá tên họ là gì?” Xem quần áo hần mặt dù không phải thượng hạng, nhưng cũng không tồi, hơn nữa phía sau còn có thị vệ vây quanh, có lẽ cũng là thân phận bất phàm.

“Tại hạ họ Chu.” Nam tử trung niên chấp tay, cười thân thiết.

“Hóa ra là Chu lão bá.” Diêu Phỉ Phỉ hé mở môi anh đào, “Vừa rồi may mà có lão bá, nếu không tiểu nữ tử không biết phải làm sao cho phải?” Nhớ tới cảnh vừa rồi, nàng vẫn lòng đầy sợ hãi. Bàn tay nắm chặt, đồng thời hận ý đối với Lãnh Loan Loan càng sâu. Nếu không phải tại ả cản trở, sao mình lại đến Đông thành, sao lại gặp đám tặc tử kia, thiếu chút nữa trong sạch khó giữ?

“Khách khí rồi.” Nam tử trung niên đúng là Chu quản gia của Đông Phương Bảo, đôi mắt dài nhỏ mà không nhìn sai vẻ mặt ai oán lại phần hận của nàng. Trong lòng có chút ngờ vực, nhưng vẫn thân thiết quan tâm tươi cười, “Cô nương nữ tử một mình đến nơi hoang dã này làm gì?” Đường đường là thiên kim Thủ phủ lại không mang thị vệ đến nơi yên lặng này, sao lại không làm cho người ta nghi ngờ được chứ?.

“Tiểu nữ...”

Diêu Phỉ Phỉ nhìn hần mang vẻ mặt hòa ái, giọng nói thân thiết, giống như bạc tiền bôi hết mực quan tâm văn bối, trong lòng không khỏi có chút cảm động. Đôi mắt ướt át như sương mù lóe ra bọt nước.

“Cô nương đừng hiểu lầm, lão phu chỉ là thấy vẻ mặt cô nương giống như bị thương. Nếu cô nương không tiện trả lời, cũng không cần để ý tới lão phu.” Chu quản gia kịp thời nói ra, ngược lại làm Diêu Phỉ Phỉ có chút xấu hổ.

“Không, không.” Nàng xua tay, vẻ mặt xin lỗi nói. “Lão bá chỉ là quan tâm tiểu nữ mà thôi. Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là gặp phải vài chuyện không hài lòng.”

“Vậy ư?” Chu quản gia nhướn mi, “Cô nương tài tình, lại thanh tú như thế, ai lại nhẫn tâm làm cho cô nương khổ sở?” Bàn tay nắm lại trong ống tay áo, có lẽ có thể lợi dụng tâm sự của người con gái này. Nếu có tài lực Diêu phủ hậu thuẫn, thời cơ đoạt Đông Phương Bảo sắp tới.

“Aiz...”

Diêu Phỉ Phỉ thở dài, nhú mào, đáng vẻ ưu thương làm thị vệ của Chu quản gia phía sau nhìn vào đều tròn tròn mắt. Mỹ nhân quả là mỹ nhân, ngay cả lúc ưu sầu cũng khiến người ta tim đập thành thịch như vậy, thật muốn giúp nàng lau đi nếp nhăn giữa trán ưu sầu ấy.

“Diêu cô nương, lão phu không biết rốt cục cô nương có chuyện gì phiền lòng. Nhưng người ta, chỉ cần có thể cố gắng giải quyết vấn đề, tất cả phiền não đều như mây khói bay đi.” Chu quản gia an ủi nói.

“Lão bá...”

Nghe thấy Chu quản gia nói vậy, Diêu Phỉ Phỉ rất cảm động. Cho tới nay chưa từng có người nào nói với nàng như thế. Từ nhỏ đến lớn, nàng luôn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, mẹ mất sớm, cha bận rộn việc kinh thương, thường xuyên vào Nam ra Bắc, không có trong phủ, khiến nàng quen thói lãnh ngạo. Hiện tại nghe những lời nói mặc dù bình thường nhưng chân thành tha thiết của lão bá, trong lòng thấy rất ấm áp. Đôi mắt không kìm nén được lóe ra ánh lệ trong suốt, nhìn chăm chú vào nam nhân trung hậu này.

“Đi thôi, cô nương. Lão phu đưa cô nương trở về, chỉ sợ lệnh tôn đã lo lắng.” Chu quản gia thấy có hiệu quả, cười nhẹ.

Diêu Phỉ Phỉ lại do dự, trong lòng nàng bây giờ rất rối loạn. Có rất nhiều thứ giống như rong biển quấn quanh người. Không cam lòng, oán hận, không thể tìm được cơ để phát tiết, nàng không muốn về ngôi nhà đó. Một khi trở về, nàng phải biến thành Diêu Phỉ Phỉ hào phóng, không thể phát tiết những điều trong lòng ra. Nàng muốn biết bao có người lắng lắng ngồi lắng nghe lòng nàng, nhưng trong đầu dù xét qua nhiều gương mặt lắm, nhưng những người ấy lại chỉ có thể chung vui sướng mà không thể cùng thương tâm.

“Cô nương sao vậy?” Chu quản gia cố ý hỏi.

Diêu Phỉ Phỉ ngẩng đầu, tuy rằng nàng cùng này lão bá như bọt nước tương phù, nhưng không biết vì sao, nàng đã có cảm xúc muốn nói hết cho hắn.

“Lão bá, tiểu nữ có thể quấy rầy người chốc lát được không?” Đôi mắt lóe ra vẻ khẩn cầu.

“Được.” Chu quản gia gật đầu.

Diêu Phỉ Phỉ ngồi vào kiệu, bốn thị vệ bước ra đảm đương vị trí kiệu phu. Đoàn người chậm rãi rời đi.

Một lát sau, Diêu Phỉ Phỉ cùng đám người Chu quản gia trở lại Mê Thành. Diêu Phỉ Phỉ không về Diêu phủ, ngược lại cùng họ đến một tử lâu.

Chu gia quản đuổi thị vệ đi, cùng Diêu Phỉ Phỉ ngồi trong phòng.

“Cô nương có chuyện gì cứ nói, xin đừng ngại.” Chu quản gia nói với Diêu Phỉ Phỉ.

“Tiểu nữ yêu một người, chàng đã có thê tử. Bởi vì yêu chàng, tiểu nữ nguyện cùng phu nhân chàng cùng nhau phụng dưỡng, nhưng nữ nhân kia lòng dạ hẹp hòi, không đồng ý cho tiểu nữ...” Đôi mắt trong suốt lóe ra hận ý mãnh liệt, nữ nhân kia, nàng nhất định không tha.

“Thật sự là quá đáng.” Chu quản gia nói, “Một nữ tử lại không hiểu chút phụ đức nào, chồng là trời, nàng lại dám làm càn như thế.”

“Đúng đúng.” Diêu Phỉ Phỉ gật đầu, giống tìm được tri âm. “Nếu không bị ả cản trở, tiểu nữ tin Công tử nhất định sẽ cưới tiểu nữ.”

“Điều cô nương, nếu cô nương tin ta, lão phu nguyện ý giúp cô.” Chu quản gia bắt đầu đầu độc nàng, “Nhất định có thể giúp cô nương giành lấy hạnh phúc.”

“Giúp tiểu nữ như thế nào?” Diêu Phỉ Phỉ sáng mắt, kích động nhìn hắn.

“Lão phu tự có diệu kế.” Chu quản gia tự tin cười, “Nhưng chúng ta phải làm giao dịch.” Giấu đầu nhưng lòi đuôi.

“Giao dịch gì?” Diêu Phỉ Phỉ hỏi, chỉ cần có thể loại trừ người kia.

“Không ngại nói cho cô nương, kỳ thật lão phu là quản gia của Đông Phương Bảo.” Chu quản gia nói ra thân phận của mình.

“Đông Phương Bảo?” Đôi mắt Diêu Phỉ Phỉ sáng ngời, thế lực của Đông Phương Bảo mọi người đều biết. Nếu được hắn giúp, tự nhiên không sợ không diệt được người ta.

“Đúng vậy.” Chu quản gia gật đầu, khuôn mặt đột nhiên u sầu. “Điều cô nương đại khái cũng nghe thấy chuyện Bảo chủ chúng ta đã tạ thế rồi chứ, mà Thiếu chủ tuổi trẻ khí thịnh, không nghe lời khuyên bảo của bậc lão bối, nếu để cậu ta làm loạn như vậy mãi, chỉ sợ Đông Phương Bảo khó giữ được. Đến lúc đó ta còn mặt mũi nào đi gặp lão gia.” Nói xong, còn lau nước mắt.

“Vậy ý của lão là?” Diêu Phỉ Phỉ nhìn vẻ mặt hắn, cũng có chút đồng tình. Nghĩ rằng Thiếu chủ Đông Phương Bảo tất là hạng người ăn chơi trác táng.

“Lão phu có thể nắm giữ đại bộ phận quyền lực của Đông Phương Bảo, có thể khắc chế Thiếu chủ, nhưng nếu muốn nắm giữ Đông Phương Bảo, phải phải có tiền tài làm hậu thuẫn...” Đang nói, hắn nhìn Diêu Phỉ Phỉ.

“Tiểu nữ đã hiểu.” Diêu Phỉ Phỉ gật đầu, nghĩ rằng giao dịch rất hợp lý. Hắn đòi tiền, nàng cần hắn hỗ trợ loại bỏ Lãnh Loan Loan, đoạt được Hiên Viên Dạ.

“Được, tiểu nữ chấp nhận giao dịch này.”

“Điều cô nương quả nhiên rất hào phóng.”

Hai người nhìn nhau cùng cười, đều mang tâm tư ác quỷ.

150. Q.2 - Chương 31: Sự Phản Bội Trí Mạng.

Đông Phương Bảo, Thư phòng.

Cửa sổ mở lớn, mùi hoa tươi mát hòa tan mùi thơm trong thư phòng.

Đông Phương Triết mặc Nguyệt Nha trường bào màu trắng, sắc mặt trầm ổn, ngồi ở bàn, cúi đầu đọc lại giấy tờ gì đó phụ thân giữ lại. Ngón tay thon dài vô ý thức gõ nhẹ trên mặt bàn. Ánh dương nhỏ vụn chiếu nghiêng vào từ ngoài cửa sổ, rơi trên mặt bàn. Đắm chìm trong ánh mặt trời, ngón tay hắn dường như trở nên trong suốt. Lông mi theo điều gì đó mà cố Bảo chủ ghi lại mà khi thì nhú chặt, khi thì giãn ra. Trải qua một thời gian điều chỉnh, hắn đã từ thiếu niên ngây ngô dần dần trở thành nam tử thành thục.

“Rầm rầm!”

Đột nhiên cửa thư phòng bị người bên ngoài gõ nặng nề, phá vỡ giờ Ngọ an bình.

“Vào đi.” Đông Phương Triết nhíu mi, ánh mắt thâm thúy nhìn quét vào người đến. “Đã xảy ra chuyện gì?” Sao lại lỗ mãng như thế.

“Không... không xong rồi Thiếu chủ ơi!” Người tới mặc y phục tay ngắn màu xanh. Không biết là vì ánh mặt trời chiếu lên hay do gã chạy quá nhanh, hai gò má gầy đỏ rực, trên trán còn lấm tấm mồ hôi. Gã thở phì phò, vội vàng nói.

“Rốt cục sao lại thế này?”

Đông Phương Triết thấy dáng vẻ gã sai vặt như đã xảy ra đại sự, liền đứng lên khỏi ghế. Mái tóc theo hành động mà run run, ánh mắt lạnh lùng. Chẳng lẽ thân thể bà nội lại có vấn đề? Bà nội khó mà chịu được bị thương người đầu bạc tiền người đầu xanh, sau khi phụ thân qua đời, thân thể bà mỗi lúc yếu hơn, chỉ sợ không còn nhiều thời gian.

“Là... là Chu quản gia mang theo rất nhiều người đến, nói là sau này ông chính là chủ nhân của Đông Phương Bảo.” Gã sai vặt thở phì phò, ánh mắt mở lớn. Nếu không phải chuyện xảy ra ngay trước mắt, gã cũng không thể nào tin quản gia luôn luôn hòa ái lại mưu toan chiếm Đông Phương Bảo.

“Cái gì?” Đông Phương Triết quát lớn, giọng nói như chuông lớn khiến gã sai vặt run run. “Người nói bậy bạ gì? Chu quản gia sao có thể dẫn người đến Bảo gây chuyện, càng không thể đoạt Đông Phương Bảo?” Giọng nói càng ngày càng cao, hai tay gắt gao nắm vào nhau. Bất luận như thế nào hẳn cũng không tin Chu thúc luôn trung thành và tận tâm lại làm ra chuyện phản bội Đông Phương Bảo.

“Thiếu chủ, nô tài không nói lung tung. Không tin thì ngài chính mắt đi xem.” Đông Phương Triết sẽ không tin là điều nằm trong dự kiến của gã sai vặt.

“Đi.”

Đông Phương Triết nhanh chóng bước ra khỏi bàn, lập tức đi ra ngoài. Mái tóc tung bay theo động tác, tựa như tâm tình bất an của hắn. Hẳn tin Chu thúc, nhưng vô duyên vô cớ gã sai vặt cũng không thể nào đi nói dối, huống chi nếu gã nói dối, không phải rất nhanh sẽ bị mình vạch trần sao? Bàn tay trong ống tay áo nắm thành quyền, móng tay siết vào lòng bàn tay, có một cảm giác làm cho hắn đau đớn hơn đang lan tràn...

Chu thúc, đừng làm ta thất vọng.

Đông Phương Bảo, Đại sảnh.

Tất cả người hầu của Đông Phương Bảo đều bị triệu tập đứng ở cái sân không rộng rãi, trên hành lang, Chu quản gia đã thay đổi vẻ nguy trang cùng gương mặt ngày thường. Hắc bào bằng cẩm y thêu hoa văn vàng, mái tóc dài dùng ngọc trâm cột cao, loang loáng những sợi bạc điểm trắng,. Đôi mắt dài nhỏ không cười, lộ ra vẻ thâm trầm lạnh lùng.

“Mọi người hãy nghe cho kỹ, từ hôm nay trở đi Chu Nghiêm Chính ta là chủ nhân Đông Phương Bảo. Nếu các người muốn ở lại, Chu mỗ ta vẫn tiếp tục cho các người làm việc. Nếu phải đi, cũng cứ việc đi, nhưng không được nói lung tung ở bên ngoài. Nếu rơi vào tai ta, ta tuyệt không tha cho người đó.” Nói xong, cánh tay giơ ra, đôi mắt lạnh lùng đảo qua mọi người, có một hào quang nguy hiểm lóe ra.

Nhóm người hầu của Đông Phương Bảo thấy quản gia luôn luôn hòa ái nay lại trở nên xa lạ như thế, đều nhìn không được khe khẽ thì thầm với nhau. Nhưng hiện tại nghe hắn nói như vậy, lúc này dừng lại hết. Tất cả đều cúi đầu, không dám nói năng gì. Không ngờ con người mặt ngoài từ thiện lại là hạng ác nô rắp tâm hại người, thật không biết nếu Lão bảo chủ vừa nhập thổ biết, có thể tức giận đến nổi sống lại hay không. Aiz, thật sự là biết mặt mà không biết lòng.

“Chu quản gia, thúc làm cái gì vậy?”

Đông Phương Triết vội vã đuổi đến, đã thấy Chu quản gia quen thuộc trở nên xa lạ như thế. Cảm thấy rung mình, trong lòng biết sợ là lời của gã sai vặt là sự thật mất rồi. Vô cùng thất vọng trào ra trong lòng, rõ ràng khắc vào trong mắt. Cảm giác bị người vô cùng tin tưởng phản bội không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả. Hắn đã từng coi trọng lão, coi lão là trưởng bối có thể tin tưởng, phần lớn chuyện để mở lòng giao vào tay lão, không nghĩ tới lão đáp trả mình như thế.

“Thiếu chủ tuổi còn trẻ, hình như mắt không tốt. Người xem không thấy sao? Ta đây là giáo huấn hạ nhân.” Đôi mắt Chu Nghiêm Chính nhìn Đông Phương Triết, môi cười lạnh. “A, đúng rồi. Từ hôm nay trở đi người sẽ không còn là Thiếu chủ Đông Phương Bảo, ta sẽ chính thức tiếp nhận Đông Phương Bảo. Người à, chỗ nào mắt mờ, thì mau chạy đi.”

“Người...”

Đông Phương Triết vạn lần không ngờ Chu quản gia có thể nói những lời vô tình như thế, vẻ mặt của lão tàn khốc như thế, hoàn toàn không tìm thấy bóng dáng nhân từ trước kia. Nếu không phải lão rõ ràng đứng ở trước mặt, hẳn thậm chí hoài nghi người này liệu có phải Chu thúc đã nhìn mình lớn lên hay không nữa. Đôi mắt thâm thúy kinh ngạc nhìn lão, giống như phải nhìn thấu lão.

“Không cần nhìn ta như vậy.” Chu Nghiêm Chính bị ánh mắt Đông Phương Triết nhìn vào như tóe lửa, có lẽ là chột dạ, lão trừng lại. “Nếu người không tin sự thật xảy ra trước mắt. Đúng rồi, người có lẽ còn không biết ta làm thế nào đoạt được Đông Phương Bảo của các người đúng không? Vậy hiện tại nói cho người, cho người hiểu rõ. Tất cả sản nghiệp của Đông Phương Bảo đều được ta mua, quản sự của lão cha người đã ôm bạc chạy lấy người rồi.” Lão giao dịch với Diêu Phỉ Phỉ, Diêu Phỉ Phỉ thuyết phục cha nàng dùng tiền tài giúp đỡ lão mua lại tất cả sản nghiệp của Đông Phương Bảo, còn Đông Phương Triết hoàn toàn bị che mắt.

“Vì sao?” Đông Phương Triết chỉ cảm thấy toàn thân đều bị chìm trong hầm băng, lạnh đến thấu xương. Hắn lạnh lùng nhìn Chu Nghiêm Chính, cảm giác đau lòng khi bị phản bội ban đầu đã chết lặng, hắn chỉ không rõ, Đông Phương Bảo đã làm gì có lỗi với lão, lại để lão phản bội. Hay là từ đầu tới cuối lão đã hư tình giả nghĩa, trung hậu thành thật tất cả đều là lớp nguy trang của hắn, mục đích của hắn là Đông Phương Bảo?

“Vì sao ư?” Chu Nghiêm Chính ha ha cười, “Người đi hỏi lão cha ma quỷ của người đi.” Nếu không phải tại hắn, sao mình lại chỉ là một kẻ hạ nhân?

“Câm mồm. Không cho phép người làm nhục cha ta.” Nghe một tiếng Chu Nghiêm Chính gọi ma quỷ, Đông Phương Triết nắm đầu quyền, bị phản rống to.

“Thiếu chủ, lão phu nhân đến.” Gã sai vặt lúc trước báo tin cho Đông Phương Triết vừa giận vừa vội chạy đến.

“Bà nội?” Đông Phương Triết sững sờ xoay người lại.

“Đúng rồi.” Chu Nghiêm Chính đột nhiên nói với Đông Phương Triết, “Đừng quên bảo lão bà với Nhị nương chỉ biết khóc sụt sùi của người cút đi, Đông Phương Bảo hiện tại đã không phải của các người.”

“Người...”

Đông Phương Triết oán hận trừng mắt, nếu ánh mắt có thể giết người, Chu Nghiêm Chính đã vỡ nát.

“Chẳng lẽ Thiếu chủ còn muốn lão nô mời người rước các người sao?” Chu Nghiêm Chính nhìn thị vệ bên người, sau đó lạnh lạnh nói với Đông Phương Triết.

“Được, chúng ta đi.”

Hiên Viên giữa năm thứ mười, Đông Phương Bảo đổi chủ, Đông Phương lão phu nhân nghe được việc này, chịu đả kích rồi tạ thế, hưởng thọ bảy mươi sáu tuổi. Nhị nương Đông Phương Triết chết bệnh, Đông Phương Triết lưu lạc giang hồ.

151. Q.2 - Chương 32: Nhật Được Mỹ Nam Tử

Một trận mưa to, không hề báo động trước đã rơi xuống.

Gió lốc gào thét, cây cối lắc lư. Tia chớp xẹt qua phía chân trời, sấm sét ầm vang.

Lãnh Loan Loan thở dài, đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn phía trước có cái miếu thờ rách nát, bèn bay vút vào. Thân ảnh lửa đỏ chớp nhoáng trên không trung, mê hoặc ánh mắt người khác.

Bóng dáng màu đỏ đặt chân vào miếu thờ, mái tóc bị mưa xối rồi tung trên người. Quần áo dán trên người, hiện ra dáng người linh lung mạn diệu. Bàn tay giữ giữ vài sợi tóc trên trán, phủi đi một thân dính đầy nước mưa. Nàng quay đầu nhìn cơn mưa càng lúc càng lớn, mi lại nhú chặt. Không ngờ được phen rời cửa lại gặp thời tiết xấu đến như vậy. Nhìn mưa lớn thế này chưa thể tạnh nhanh chóng được, nàng vẫn là vào miếu chờ mưa nhỏ rồi đi thì tốt hơn.

Tuy rằng một thân ẩm ướt, nhưng nàng không thấy chật vật. Đi vào miếu thờ, trong miếu, hai tượng phật cao cao nhìn xuống vạn vật thế gian. Có lẽ là đã lâu không có người sửa sang, đồ đạc đã suy tàn không ít, lộ

ra đường vân tàn tạ màu đen. Mái ngói trên nóc miếu cũng không đầy đủ, nước mưa rơi xuống từ những vết nứt, rơi trên mặt đất phát ra thanh âm lạnh lạnh. Một ít mạng nhện vắt vẻo nơi vách tường góc miếu, vền vền chỉ có một cái bàn đầy vết nhơ. Một góc miếu có một đồng cỏ khô, có lẽ là do khất cái làm ra.

Lãnh Loan Loan nhìn chung quanh một vòng, không phát hiện được chiếc ghế nào có thể nghỉ tạm. Hai tay ôm ngực, đứng ở cạnh cửa nhìn chăm chú vào màn mưa.

“Khụ khụ...”

Đột nhiên, trong miếu truyền đến tiếng ho khan của nam tử.

Lãnh Loan Loan nhú mi, nhìn quét bốn phía, cuối cùng dừng ở đám cỏ rơm. Nhìn qua, bước đến gần.

“Ai ở bên trong?”

Đi đến cạnh đám cỏ, nàng nhìn chăm chăm vào mặt trên, lạnh lùng hỏi.

Đám cỏ lặng im, sau đó, lại là một tiếng ho khan truyền ra:

“Khụ khụ...”

Lãnh Loan Loan cúi đầu, lại ngẩng đầu, ánh mắt di chuyển. Bàn tay duỗi ra, tay áo bào giương lên, đám cỏ rơm bị nội lực đánh văng ra, lật tung sang hai bên. Thân ảnh một nam nhân lộ ra, hẩn ngồi dưới đất, mái tóc rối xù, che gần hết khuôn mặt.

“Người là ai?” Lãnh Loan Loan nhìn nam nhân, thờ ơ hỏi.

Nhưng nam tử chỉ tiếp tục cúi đầu, phát ra từng trận ho khan khó chịu.

“Ngẩng đầu lên.”

Lãnh Loan Loan giơ tay lên, mái tóc nam tử bị luồng gió quét qua, hỗn độn bay lên, lộ ra cái trán trắng bệch.

Lãnh Loan Loan nhú mi, không phải là choáng chứ?

Lại tiến lên vài bước, vươn tay nắm cổ tay nam tử, bắt mạch cho hắn. Ai ngờ nam tử phản xạ tính né tránh, cũng không nhớ tới toàn thân đã mất lực, ngã mình vào một bên, đầu phịch một tiếng đập vào tảng đá, nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Lãnh Loan Loan sững sốt, cảm thấy không biết nên khóc hay cười. Ngất như thế sao? Nhưng cũng tốt, nàng dễ xử lý hơn. Đưa tay lật mở tóc của hắn ra, ngẩng mặt hắn lên, chợt ngẩn ra, không ngờ nam nhân này khá tuấn mỹ. Nếu rửa sạch vết bẩn trên mặt, có lẽ sẽ càng đẹp hơn. Chính lại cơ thể nghiêng đổ của hắn tựa vào trên tường. Cầm tay hắn bắt mạch, nhú mi. Chết tiệt, mạch đập loạn. Lại thử sờ vào trán hắn, hơi nóng nóng, hơi sốt. Xem dáng vẻ của hắn, sợ là đã sinh bệnh vài canh giờ.

Đứng lên, nàng vốn không nên xen vào. Huống chi người này không thân cũng chẳng quen, lại càng không liên quan gì đến chuyện của nàng. Nhưng nhìn nam tử tuấn mỹ, lại đang sinh bệnh, nếu để mặc hắn tự sinh tự diệt ở chỗ này, chỉ sợ rất nhanh sẽ đi đời nhà ma, thật là lãng phí. Ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, mưa vẫn rơi từng giọt từng giọt như cũ. Hiện tại chỉ sợ không thể đưa hắn đi.

Bàn tay mềm hướng vung lên, thổi tung bụi đất. Nàng ngồi dưới đất, chỉnh tư thế vận công trị cho nam tử này. Một lát sau, nhiệt độ trên người hắn tụt một ít, hắn ngủ rất say.

Lãnh Loan Loan đặt hắn ở một bên, còn mình ngồi ở bên cạnh yên tĩnh chờ mưa tạnh.

“Nước, nước...” Trong mê man, nam tử đột nhiên lắc lư đầu, thì thào hô.

Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hắn, đi ra phía ngoài. Trong chốc lát, chỉ thấy nàng dùng một cái lá cây bản rộng hứng lấy nước mưa, ngồi xổm xuống thận trọng đổ nước vào miệng nam tử.

Nam tử nhắm mắt lại nuốt nước xuống, thật lâu sau, đột nhiên mở mắt ra.

Là tiên nữ sao?

Mắt nhìn thân ảnh lửa đỏ ở trước mắt, dung nhan tuyệt mỹ quả thực không giống nữ tử phàm trần. Chỉ thấy nàng vẻ mặt lạnh nhạt, hai tay đang cầm cái lá cây đựng nước giúp mình uống. Hắn đang nằm mơ sao, bằng không sao lại có tiên nữ đến giúp hắn?

Lãnh Loan Loan thấy nam tử đã tỉnh, vứt cái lá đựng nước đi. Đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống hắn, lạnh lùng mở miệng:

“Tỉnh?”

Nam tử nghe thấy giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nàng liền ngẩn ra. Đôi mắt thâm thúy mất đi vẻ sáng bóng giật mình, không phải mình đang nằm mơ chứ? Nàng thật là người sao?

“Cô nương đã cứu ta sao?”

Hắn nghe thấy giọng nói khàn khàn của mình, quả thực không tin đó là mình.

“Ừ.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng trả lời.

“Đa tạ cô nương.” Nam tử gật đầu.

“Không cần cảm tạ ta.” Lãnh Loan Loan thờ ơ liếc mắt nhìn hắn, “Ta không phải cố ý cứu người.” Cứu hắn, cũng lắm là thuận tay, là gặp lúc tâm tình tốt.

“Tại hạ muốn cảm ơn cô nương.” Tuy rằng mỹ nữ tuyệt mỹ này thái độ lãnh đạm, nhưng nam tử vẫn cảm kích nói. Dù sao nàng là ân nhân cứu mạng của mình.

“Tùy người.” Lãnh Loan Loan nhếch môi, đi về phía cửa.

“Cô nương...”

Nhìn thấy Lãnh Loan Loan rời đi, nam tử lo lắng hô, hắn không biết vì sao lại gọi nàng, nàng đã cứu mình, nhưng nàng không ở lại sao?

“Mưa còn rất lớn.” Nhưng sấm sét biến mất, gió cũng nhẹ bớt. Lãnh Loan Loan lâu bầu, không để ý đến người bên cạnh.

Đột nhiên, xa xa, trong màn mưa mông lung có hai thân ảnh quen thuộc đang đi tới.

Đôi mắt Loan Loan sáng ngời, phát tay với bên kia: “Ta ở trong này.”

Bóng người ca xa nghe thấy giọng nàng, bay nhanh tới.

“Chủ tử.”

Người tới đúng là Dạ Hồn và Ảnh đều mặc hắc y, trong tay còn cầm ô, chắc là chịu lệnh của Dạ Thần cùng Hiên Viên Dạ tới tìm nàng. Mà Lãnh Loan Loan tin mấy người kia cũng sẽ đi tìm, liền hỏi:

“Gia cùng Lâu chủ đâu?”

“Gia cùng Lâu chủ ở bên kia tìm người.” Ảnh đáp, bởi vì họ không biết Loan Loan sẽ đi hướng nào nên chia nhau ra tìm.

“Ừm.” Lãnh Loan Loan gật đầu, vẫy tay với Dạ Hồn. “Cùng hắn, cùng nhau đi.” Chỉ vào nam tử một bên.

“Hắn là...”

Dạ Hồn, Ảnh ngẩn ra, cũng giật mình nhìn nam tử.

“Hắn là ta nhặt được.”

152. Q.2 - Chương 33: Thân Phận Mỹ Nam Tử.

“Hắn là ta nhặt được.”

Lãnh Loan Loan thờ ơ một câu, chẳng những làm Dạ Hồn, Ảnh giật mình, ngay cả nam tử kia cũng giật mình. Nhưng, hần lại cười khở, hiện tại hình như hần đúng là người của nữ tử cao cao tại thượng kia, năng cứu mạng hần, coi như nàng nhặt được hần.

“Đi thôi.” Lãnh Loan Loan thờ ơ nói, rồi cầm lấy cái ô trên tay Ảnh, đi vào trong màn mưa.

Dạ Hồn đặt nam tử lên lưng, Ảnh mở ô che mưa rồi cũng bước theo.

Lúc bọn họ về vị trí cũ, vừa vặn đứng phải Dạ Thần cùng Hiên Viên Dạ. Bộ nguyệt bào màu trắng của Dạ Thần tung bay trong gió, đôi mắt màu tím sau lớp mặt nạ vàng hạ sáng ngời khi thấy Lãnh Loan Loan; Hiên Viên Dạ mặc lam bào, tôn quý vô cùng, đôi lông mày anh tuấn khi nhìn thấy nàng thì mới giãn ra, nhanh chóng đi lên giữ chặt tay nàng, lo lắng hỏi:

“Tiểu tử kia, nàng đi đâu thế?” Không nói một tiếng đã không thấy tăm hơi, hại mọi người sốt ruột.

Dạ Thần nhìn thấy động tác Hiên Viên Dạ, đôi mắt tối sầm lại, nhưng y vẫn là đứng tại nghe họ nói chuyện. Chỉ vì, y quan tâm đến Lãnh Loan Loan.

Bàn tay của Lãnh Loan Loan đặt trong bàn tay của Hiên Viên Dạ, y bào lửa đỏ tung bay theo gió, nàng đáp:

“Đi loanh quanh một chút.” Hôm nay là hai mươi tháng ba âm lịch, là ngày giỗ mẹ. Tâm trạng bấp bênh càng trở nên không tốt, nên đã một mình ra ngoài đi dạo, quên nói cho họ.

“Aiz...”

Hiên Viên Dạ muốn nói cái gì, cuối cùng lại cầm lấy ô che mưa cho nàng.

“Chủ tử, hần là ai vậy?”

Ảnh mắt Dạ Thần dừng lại vào nam tử trên lưng Dạ Hồn, ngẩn ra một chút rồi hỏi.

Hiên Viên Dạ cũng nhìn về phía nam tử, nhú mi. Sao Loan Loan lại mang về một nam tử?

Nam tử trên lưng Dạ Hồn cũng đánh giá Hiên Viên Dạ cùng Dạ Thần, hai nam tử đều khí thế hiên ngang, tuấn dật phi phàm, trong lòng cảm thấy kinh ngạc. Bên người nữ tử này ai nấy đều là nhân vật phi phàm, từ cử chỉ của hai nam tử nhìn ra, người mặc lam bào nam tử vô cùng thân thiết với nữ tử, đại khái chắc là phu quân của nàng. Còn một người khác gọi nàng là chủ tử, chắc là thuộc hạ

“Hần là ta nhặt được.” Lãnh Loan Loan đáp.

Hiên Viên Dạ cùng Dạ Thần nhìn nhau, đều kinh ngạc.

“A, chủ tử đã về.” Mọi người về đến ngoài cửa lớn đã thấy Vạn Oánh Chiêu che ô đi ra. Hóa ra nàng thấy mọi người tìm Lãnh Loan Loan đều chưa về, trong lòng cũng không yên tâm.

“Ừm.” Lãnh Loan Loan gật đầu, nói với mọi người. “Đi thôi.”

Hiên Viên Dạ nắm tay Lãnh Loan Loan đi ở phía trước, những người khác theo ở phía sau.

“Ồ, hần là ai vậy?” Vạn Oánh Chiêu nhìn thấy nam tử trên lưng Dạ Hồn, cũng hỏi.

“Chủ tử nhặt được.” Dạ Hồn đáp.

Chủ... chủ tử nhặt được?

Vạn Oánh Chiêu mở to mắt, môi anh đào khẽ giật giật, không phải vậy chứ? Chủ tử nhặt được một mỹ nam tử.

“Đi thôi, chủ tử đang đợi.” Ảnh lạnh lùng nói với Tiểu Chiêu.

Vạn Oánh Chiêu quay đầu, quả nhiên thấy mọi người đều đang chờ, nàng thè lưỡi, chạy nhanh vào.

Vào trong phòng, Lãnh Loan Loan sai người đun nước, để Dạ Hồn đưa hần vào phòng cho khách tắm rửa. Còn nàng thì về phòng mình, thoải mái thư giãn trong làn nước ấm.

Sau khi trở ra, mọi người đều đã tắm rửa đổi mới hoàn toàn. Nam tử ngồi một bên, sau khi rửa mặt chải đầu, hần quả nhiên càng thêm tuấn mỹ so với lúc trước. Hần mặc Nguyệt Nha trường bào của Dạ Thần, mái tóc ướt thả trên vai. Ngũ quan như ngọc, mày kiếm mắt sáng, bờ môi khê mím, có một loại khí chất đậm mạc xa cách.

Hần nhìn thấy Lãnh Loan Loan đi ra, trong đôi mắt hiện lên một ánh hào quang trong nháy mắt. Áo bào màu lửa hồi nãy đẹp đến kinh người, bạch y trắng như tuyết hiện giờ làm nàng có vẻ phiêu dật, như tiên nữ làm người ta không dám nhìn thẳng, sợ làm hỏng vẻ đẹp của nàng.

“Loan Loan.”

Hiên Viên Dạ ngồi ở phía trên, vươn tay gọi Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan đặt bàn tay trắng nõn ngọc ngà vào tay hắn, tao nhã ngồi xuống. Hai người đều tản ra hơi thở vương giả khiến mọi người tự sinh ra cung kính.

Hóa ra tên nàng là Loan Loan... Nam tử nhắc lại trong lòng, quả là một cái tên rất hay.

Hắn đứng lên, gật đầu với Lãnh Loan Loan: “Cám ơn cô nương đã cứu tại hạ.”

“Không cần.” Lãnh Loan Loan nói, “Ta nói rồi, ta không cố ý cứu ngươi.” Cùng lắm chỉ là vô tình.

“Không biết tôn tính đại danh các hạ?” Hiên Viên Dạ nhìn chăm chú vào nam tử, đôi mắt thâm thúy có hàm ý người bên ngoài không thể hiểu. Hắn không biết nam tử này rốt cục có thân phận gì, nhưng là tuyệt không dễ dàng tha thứ người nào đụng vào Loan Loan.

“Tại hạ là Đông...” Nam tử vừa muốn nói ra cái gì, đột nhiên nín lại. Vẻ mặt trở nên ưu sầu, hình như có điều khó nói.

“Thân phận của công tử không tiện nói với chúng ta sao?” Vạn Oánh Chiêu nhanh mồm nhanh miệng hỏi.

Nam tử nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt dừng ở Lãnh Loan Loan. Ánh mắt nàng thờ ơ, giống như cũng không hiểu gì cả. Nhưng trong lòng hắn lại căng thẳng, muốn nói thân phận cho nàng. Coi như là báo đáp ân cứu mạng của nàng.

“Tại hạ Đông Phương Triết.”

“Đông Phương Triết?” Dạ Thần nhìn hắn một cái “Đông Phương Triết của Đông Phương Bảo sao?”

“Đúng.” Đông Phương Triết gật đầu, “Ta là Đông Phương Triết của Đông Phương Bảo, nhưng không còn là Đông Phương Triết trước kia.” Nhớ tới việc phụ thân đột nhiên tạ thế, hắn còn chưa kịp tra hung thủ chân chính, lại bị người mình tin tưởng nhất phản bội, chẳng những Đông Phương Bảo khó giữ được, ngay cả bà nội cùng Nhị nương cũng thay nhau từ trần. Nay chỉ còn lại một mình hắn cô độc để sinh tồn. Còn Chu Nghiêm Chính vì lo sau này hắn sẽ tìm về báo thù, đoạt lại Đông Phương Bảo, nên sau khi đuổi hắn đi ngầm phái tới vô số sát thủ đuổi giết. Cũng may võ công hắn không quá kém, cũng không bị thương gì, là do bất ngờ đột ngột nên mới ngã xuống vách núi, cuối cùng cảm lạnh tránh vào trong miếu thờ. Cũng may khi thần trí hỗn loạn thì được Lãnh Loan Loan cứu. Có lẽ là ông trời không tuyệt đường của hắn, cho hắn giữ lại cái mạng này để báo thù.

Ánh mắt mê hoặc nguy hiểm, Chu Nghiêm Chính, ta nhất định sẽ trở về tìm ngươi.

“Đông Phương Bảo đổi chủ.” Lãnh Loan Loan nhàn nhạt nói, chuyện này gần đây chấn động giang hồ. Ánh mắt thờ ơ nhìn quét qua vẻ mặt bi thương của Đông Phương Triết, nàng nhớ tới cuộc đối thoại với Vạn Oánh Chiêu.

“Đúng.” Đông Phương Triết cắn răng, “Bởi vì nội gian.”

Vạn Oánh Chiêu nhìn vẻ mặt Đông Phương Triết, nhớ tới chuyện cũ của mình, có loại cảm giác đồng bệnh tương liên nảy sinh.

“Chủ tử, chúng ta giúp hắn báo thù đi.”

Mọi người nhìn lướt qua Vạn Oánh Chiêu, ngay cả Đông Phương Triết cũng nhìn không được nhìn nàng. Không ngờ cô gái này lại lên tiếng nhờ họ giúp mình báo thù, nhưng bọn họ có thể sao? Hắn đưa mắt nhìn Lãnh Loan Loan, không biết vì sao trong lòng hắn có một nỗi niềm chờ đợi.

Hiên Viên Dạ, Dạ Thần đều nhú mi, chuyện của Vạn Oánh Chiêu còn chưa giải quyết xong, chẳng lẽ ngay cả chuyện của Đông Phương Triết cũng muốn quản sao?

“Chủ tử, thế nào?” Vạn Oánh Chiêu nhìn Lãnh Loan Loan, mang theo khẩn cầu. Nàng hiểu được nỗi đau người thân bị hại chết, báo thù là lý do sinh tồn, là hy vọng sống duy nhất của họ.

“Ta sẽ suy nghĩ.”

153. Q.2 - Chương 34: Âm Sát.

Trăng lên ngọn cây, những vì sao thưa thớt rải trên bầu trời, nháy ánh mắt, khiêu khích ánh huyền nguyệt.

Bóng hình vàng nhạt được màn đêm che dấu, đi vào một quán trọ ở Mê Thành.

Dưới mái hiên có hai chiếc đèn lồng, ngọn đèn lập lòe bên trong, hắt vào thân ảnh vàng nhạt, nhìn thấy rõ ràng là một nữ tử dùng khăn che mặt.

Trên lầu hai một gian phòng, ánh đèn mờ lung, bập bùng dáng người mờ nhạt.

Cốc cốc cốc...

Cái bóng màu vàng nhạt đó sau khi nhìn xung quanh, sau khi chắc chắn rằng không có ai khả nghi mới vươn bàn tay trắng nõn gõ nhẹ vào cửa.

Nam tử trong phòng thấy tiếng, đứng lên, đi lên trước.

Kết...

Cửa được mở ra, hắn nhìn thấy nữ tử đứng ngoài cửa.

“Mời vào.”

Nam tử cười nhẹ. Nữ tử đi vào, chờ sau khi nam tử đã đóng cửa lại, nàng bỏ khăn che ra, lộ ra khuôn mặt đẹp như phù dung. Nữ tử này không phải người khác, đúng là Diêu Phỉ Phỉ.

“Chu lão bá, đã đợi lâu.”

“Không lâu.” Chu Nghiêm Chính xua tay, cười thân thiện, đưa tay ra, mời Diêu Phỉ Phỉ ngồi. “Ta cũng vừa đến.”

“Lão bá, chuyện của ông đã làm thỏa đáng chưa?”

Diêu Phỉ Phỉ ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Chu Nghiêm Chính. Trên thực tế, trong khoảng thời gian này nàng cũng nghe được không ít lời đồn về Đông Phương Bảo. Không ngờ lão bá hiền từ này lại có thể đuổi Đông Phương Bảo thiếu bảo chủ đi, tự mình đứng đầu, chiếm lấy Đông Phương Bảo. Nhưng nàng mặc kệ chuyện hắn không làm những gì như lúc trước đã nói là vì thiếu bảo chủ Đông Phương không tốt, hắn muốn bảo vệ Đông Phương Bảo. Nàng chỉ biết là chuyện nàng đồng ý giúp hắn đã làm được, mà hiện tại chuyện hắn hứa làm ỉn thì chưa làm được.

“Đã làm thỏa đáng.” Chu Nghiêm Chính gật đầu, “Tất cả đều nhờ sự giúp đỡ của Diêu cô nương.” Nếu không được nàng âm thầm giúp đỡ, hắn không thể đoạt Đông Phương Bảo nhanh như vậy.

“Không cần khách khí.” Diêu Phỉ Phỉ nhếch môi, “Đó là giao dịch của chúng ta, nếu đã đồng ý, Phỉ Phỉ tất nhiên sẽ làm được. Không biết chuyện lão bá đồng ý giúp Phỉ Phỉ, có còn nhớ chăng?” Nói xong, nhướn mày nhìn hắn.

“Tất nhiên rồi.” Chu Nghiêm Chính gật đầu, “Lão phu một lời nói đáng giá ngàn vàng, nếu Diêu cô nương đã hoàn thành của tâm nguyện của lão phu, tất nhiên lão phu cũng sẽ hồi báo tâm nguyện của người.” Trách không được đột nhiên gửi thư tới tìm, hóa ra là vì vẫn nhớ chuyện kia.

“Thật sự?” Ánh mắt Diêu Phỉ Phỉ sáng lên, nàng đợi những lời này đã lâu.

“Đúng vậy.” Chu Nghiêm Chính gật đầu, “Lão phu nói chuyện tuyệt đối có nghĩa, tối mai ta sẽ phái người hành động.” Đôi mắt dài nhỏ híp lại, lóe ra ánh sáng. Nếu hắn có thể làm thỏa đáng việc này cho Diêu Phỉ Phỉ, sau này nếu cần nàng, nàng tất sẽ không dám coi nhẹ, vì hắn nắm được điểm của nàng trong tay.

“Tốt lắm.” Diêu Phỉ Phỉ đứng lên, cúi người với Chu Nghiêm Chính. “Vậy Phỉ Phỉ sẽ chờ tin vui của lão bá.”

“Được.”

Hai người nhìn nhau cười, đều vì mục đích riêng.

Hôm sau, sau giờ Ty

Bóng đêm lạnh lùng, gió đêm nhẹ nhẹ, hoa cỏ lay động.

Gần như mọi người đều đã đi vào giấc ngủ, khóe miệng cười nhẹ, vui vẻ đi gặp Chu Công.

Vài bóng đen hiện lên trên bức tường màu trắng, thoát qua hoa cỏ sum suê, bay vút về phía cửa sổ phòng.

Gió đêm thổi vào từ ngoài cửa sổ, làm tấm rèm giường lay động chập chờn.

Theo ánh trăng mờ hồ chiếu vào phòng, thấp thoáng có thể nhìn thấy được dáng người trên giường cùng bàn tay đặt ngang trên người nàng.

Đột nhiên, người trên giường bỗng nhiên mở to mắt. Đôi mắt đen bóng trong bóng đêm tựa như hai viên bảo thạch chói mắt, tỏa ra ánh sáng băng lạnh. Vành tai giật giật, môi cười lạnh. Xem ra, là ông trời thấy nàng nhàn rỗi quá nên đưa niềm vui tới đây. Không tiếng động điểm huyết đạo của nam tử bên người, nàng không muốn bị hắn phá hủy niềm vui này.

Kết...

Cánh cửa bị đẩy ra nhẹ nhàng, những cái bóng màu đen nhẹ nhàng bước vào. Chúng trao đổi ánh mắt với nhau, hai người vung tay chém thẳng vào người trên giường.

Thoắt một cái, Lãnh Loan Loan khom người, tránh thoát khỏi sự tập kích từ ánh hàn quang lóe ra. Áo đơn màu trắng, thân ảnh nhẹ nhàng bay xuống. Mái tóc đen tung bay, như tiên tử nhảy múa. Chỉ thấy nàng bắn ngón tay ra, ánh nền sáng lên, chiếu cả căn phòng, thân ảnh Hắc y hiện lên.

Thân thể Hắc y nhân cứng đờ, vạn thật không ngờ nữ tử này lại là cao thủ như vậy. Đôi mắt lộ ra ngoài lớp khăn che mặt khi nhìn thấy Lãnh Loan Loan khi, nhất thời hít một luồng khí. Trời, nữ tử tuyệt mỹ. Ngay góc nhìn, tay cầm đại đao ngơ ngác, dường như đã quên mục đích đến đây.

Ngu ngốc.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, lộ ra nụ cười trào phúng. Sau khi nụ cười tắt đi, cả người phát ra lãnh ý như Tu La bước ra từ địa ngục. Dám đến ám sát nàng, quả là tự tìm chết.

Khí thế mạnh mẽ của nàng khiến toàn thân Hắc y nhân đều run run, bỗng nhiên nhớ lại vị trí của mình. Hắc y nhân nhìn nhau. Phải hoàn thành nhiệm vụ. Huống hồ nữ tử này căn bản không phải người bình thường, chỉ sợ nếu chúng không hạ thủ, người chết sẽ là mình. Vứt bỏ mê hoặc trong mắt, mấy thân ảnh màu đen tay cầm đại đao tề bay vút lên, chém về phía nàng.

Lãnh Loan Loan lắc mình một cái, mấy cây đại đao đồng thời chém vào cái bàn phía sau, một tiếng nổ rầm vang dội trong bóng tối.

“Gia.”

“Chủ tử.”

“...”

Những người khác nghe thấy tiếng vang dị thường đều chạy tới, Hắc y nhân thầm kêu chết tiệt rồi bỏ chạy ra ngoài cửa sổ. Cũng không ngờ lập tức bị Vạn Ánh Chiêu cùng Dạ Hồn bắt lại.

“Dẫn chúng tôi.” Lãnh Loan Loan phủ thêm áo khoác, nói với mọi người. Hắc y nhân bị dẫn vào.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hiên Viên Dạ vừa được Lãnh Loan Loan cởi bỏ huyết đạo đứng dậy, thấy trong phòng toàn là người, còn có Hắc y nhân bị đè quỳ trên mặt đất, nhất thời mới hiểu chuyện, ánh mắt không tán thành nhìn Lãnh Loan Loan. “Loan Loan, vì sao ta ngủ thiếp đi như vậy?” Lấy võ công của hắn tuyệt không thể không biết có người xâm nhập.

“Ta điểm huyết đạo của chàng.” Lãnh Loan Loan hào phóng thừa nhận.

“Nàng...” Hiên Viên Dạ tức giận nhìn nàng, không nói nên lời. Nàng điểm huyết đạo của mình, còn nàng thì đối mặt với nguy hiểm.

“Thiếu chủ?!”

Đột nhiên, một Hắc y nhân giật mình nhìn Đông Phương Triết đang đi vào, thất thanh gọi. Hắc y nhân khác cũng nhìn theo, kinh ngạc vô cùng. Quả thật là thiếu chủ, trời ạ, không phải thiếu chủ đã ngã xuống vách núi đen sao? Sao lại còn sống, hơn nữa, lại ở đây?

Hiên Viên Dạ buông bát mãn trong lòng, cùng Lãnh Loan Loan nhìn lại, Đông Phương Triết xuất hiện ở ngoài cửa. Hóa ra hắn cũng nghe thấy tiếng, lo lắng nên đã mặc thêm quần áo chạy tới. Cũng không ngờ lại nghe thấy có người gọi mình, mày kiếm nhíu lại. Hắn đi nhanh lên trước, giật khăn che mặt của Hắc y nhân. Lại nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của thuộc hạ, lạnh lùng nói:

“Hóa ra là các người!”

154. Q.2 - Chương 35: Hiên Viên Dạ Nổi Giận

“Hóa ra là các người.”

Ánh mắt lạnh lùng của Đông Phương Triết tràn ngập thù hận, mấy người này là cao thủ số một số hai của Đông Phương Bảo. Hắn tự hỏi Đông Phương Bảo trước kia chưa từng bạc đãi họ, không ngờ họ chẳng những đi theo Chu Nghiêm Chính cấu kết với nhau làm việc xấu, cùng phản bội Đông Phương Bảo, còn đuổi giết hắn, lúc trước đó vì họ tỏ ra đau khổ, hắn mới có thể ngã xuống vách núi đen.

“Người quen chúng?”

Lãnh Loan Loan nhíu mày, Hiên Viên Dạ cũng lạnh lùng nhìn chăm chú vào Đông Phương Triết. Sớm biết rằng sẽ có chuyện đêm nay, hắn sẽ không đồng ý cho gã ở lại.

Vạn Oánh Chiêu cũng cắn môi, nàng vừa mới còn xin chủ tử giúp Đông Phương Triết báo thù, nhưng hiện tại kẻ đến ám sát chủ tử lại có liên quan đến hắn, nói không chừng chủ tử sẽ mệt mỏi. Nếu chủ tử báo thù giúp hắn mà gặp phải phiền toái lớn hơn, nàng sẽ gánh không khỏi trách nhiệm.

Chẳng những nàng, Dạ Thần, Dạ Hồn, Dạ Mị, Ảnh đều lạnh lùng nhìn chăm chú vào Đông Phương Triết. Hiên Viên cũng có bất mãn với hắn, chỉ cần những gì nguy hiểm đến chủ tử, ai cũng không tha.

Đông Phương Triết bị ánh mắt lạnh lùng của mọi người nhìn đến áy náy, ngoái đầu nhìn bốn người quỳ đè xuống nền đất. Thu đi xúc cảm, ánh mắt lợi hại, lạnh lùng truy vấn: “Nói, vì sao các ngươi lại tới đây?” Chẳng lẽ thật sự là vì mình?

“Ta, chúng ta...”

Bốn người ập a ập ứng, lúc trước phản bội Đông Phương Triết dù không đối xử tệ với họ cũng bởi vì bị Chu Nghiêm Chính chiêu dụ, mới nhất thời bị ma quỷ ám ảnh. Hiện tại thấy Đông Phương Triết ở trước mắt, trong lòng có bao nhiêu áy náy cùng sợ hãi. Nhưng đã tới nước này, họ không thể lên trở lại được, đành phải sai vẫn tiếp tục sai.

“Có phải Chu Nghiêm Chính cho các ngươi đến đuổi giết ta hay không?”

Đông Phương Triết lạnh lùng hỏi, hắn đứng nơi đó, trong bóng tối lạnh lùng, lộ ra vẻ cô tịch. Việc Chu Nghiêm Chính phản bội vẫn luôn đâm vào lòng hắn. Dù sao lão từng là trưởng bối mình tin tưởng, tôn kính nhất, muốn lập tức gạt bỏ trí nhớ rất khó khăn. Năm tay siết chặt, mu bàn tay ứa ra gân xanh, hắn không

thể tin được nếu thật sự bọn họ đến đuổi giết mình, hẳn có thể lập tức quay về Đông Phương Bảo tìm Chu Nghiêm Chính chấm dứt mọi ân oán hay không.

Hắc y nhân nhìn nhau, không biết nên trả lời như thế nào. Cuối cùng một nam tử có khuôn mặt gầy, ngẩng đầu nhìn Đông Phương Triết:

“Không phải, căn bản chúng ta không biết thiếu chủ còn sống”. Ngày đó, hẳn ngã xuống vách núi đen rất sâu, bọn họ đều nghĩ hẳn đã không giữ nổi mạng.

Đông Phương Triết mím môi, đáng tiếc rằng hẳn chưa chết, có phải như vậy làm họ thất bại, sợ hãi hay không?

“Vậy các người quả thật là đến vì ta.” Lãnh Loan Loan đứng lên, bạch y phấp phồng theo cơn gió đêm ùa vào từ ngoài cửa sổ, làm mái tóc ngang đến thắt lưng của nàng tung bay, tựa như tiên nữ đến từ thiên cung.

Bốn người bị mê hoặc trong nháy mắt, nhưng vừa thấy sự lãnh liệt trong đôi mắt nàng thì đều rung mình, không dám lên tiếng nữa.

“Nói, vì sao lại tới đây?”

Đông Phương Triết thấy chuyện này liên lụy đến ân nhân cứu mạng của mình, đôi mắt giận trừng, đặt ân oán cá nhân của mình sang một bên.

“Thiếu chủ, người hãy hiểu cho. Chúng ta sẽ không nói.” Không nói có lẽ khó thoát khỏi ăn đòn, nhưng chỉ sợ nói rồi sẽ chết thảm hại hơn.

“Các người...!”

Đông Phương Triết oán hận trừng mắt, còn dám bao che đầu sỏ sao? Chẳng lẽ lại là Chu Nghiêm Chính? Nhưng lão có ân oán gì với Lãnh Loan Loan?

“Không nói?” Lãnh Loan Loan nhếch môi, cười tà. “Cho các người một cơ hội cuối cùng, nói hay không?” Hai tay nắm ngón tay mình, không chút để ý, đã có cảm giác làm người ta sợ hãi.

Bốn Hắc y nhân run lên, lại cắn răng cứng rắn: “Không nói.”

“Tốt.” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, ánh sáng trong mắt dần dần dày lên. “Có khí phách đấy, nhưng ta muốn xem rốt cục các người có xương cốt cứng rắn đến đâu?”

“Dạ Hồn, Dạ Mị, Ảnh.” Quay đầu nhìn ba người Dạ Hồn.

“Có thuộc hạ.”

Ba người đứng dậy, họ đều mặc hắc bào, chấp tay, phát ra ánh sáng lạnh lùng nơi đáy mắt.

“Giao chúng cho các người đấy.”

Lãnh Loan Loan ngồi trở lại bên người Hiên Viên Dạ, gật đầu với bốn Hắc y nhân.

Bốn Hắc y nhân cả kinh, có lẽ nữ tử này đẹp như thiên tiên, nhưng họ lại nhìn thấy tính chất đặc biệt của ác ma từ nàng, tuyệt đối không phải người có thiện tâm.

“Dạ.”

Trăm miệng một lời, ba người bước lên kéo bốn Hắc y nhân ra ngoài.

“Chủ tử, người muốn xử lý như thế nào?”

Vạn Oánh Chiêu tò mò, nhưng nàng tuyệt đối không đồng tình với bốn tên kia, nếu chủ tử không giao cho nhóm Dạ Hồn, nàng cũng sẽ giáo huấn chúng, dám đến ám sát chủ tử, quả thực là tự tìm đường chết.

“Nên hỏi Dạ Hồn sẽ xử chúng như thế nào mới đúng?”

Lãnh Loan Loan thờ ơ nhìn Vạn Oánh Chiêu. Dù không biết thế nào, nhưng nàng tin nhất định là chúng sẽ ngoan ngoãn nói ra đáp án.

“Có lẽ là chút đòn hiểm.” Vạn Oánh Chiêu thì thầm.

Đông Phương Triết đứng đó, vẻ mặt có chút phức tạp. Có lẽ những người này không đến vì hắn, nhưng hắn vẫn cảm thấy có cảm giác thất bại. Hắn cảm thấy tất cả mọi người ở đây trừ Vạn Oánh Chiêu ra thì đều có thành kiến rất sâu với hắn, có lẽ hắn nên đi, để không thật sự mang đến phiền toái cho họ.

“A a a a!”

Đột nhiên từ bên ngoài truyền đến tiếng kêu thê thảm của Hắc y nhân, cắt xệt qua màn đêm yên tĩnh.

Vạn Oánh Chiêu đứng bên cửa sổ, nhìn thấy bốn Hắc y nhân đều bị cột vào cọc. Dạ Hồn không quát roi, nhưng không biết từ đâu có những lò lửa đỏ rực đặt quanh bốn Hắc y nhân. Bốn người bị ánh lửa rọi đến đỏ bừng, chỉ sợ chân cũng sắp bị nướng cháy rồi. Chắc chắn, thật là cách tổn hại, nhưng là tổn hại có thể dùng được.

Quả nhiên, một lát sau, Dạ Hồn đi đến, y bào màu đen lay động trong ánh trăng mờ lung.

“Chủ tử, chúng đã khai.”

“Là ai?” Lần này không phải Lãnh Loan Loan, mà là Hiên Viên Dạ hỏi. Rốt cục bình phục bất mãn sau khi bị Lãnh Loan Loan điểm huyết, hắn nhú mày, nhìn chằm chằm Dạ Hồn, sợ bỏ qua một nét mặt nào.

“Điều Phỉ Phỉ.”

Dạ Hồn nói ra một đáp án ngoài dự liệu của mọi người, không ngờ lại là Tiểu thư Điều gia vẫn chưa từ bỏ ý định với Hiên Viên Dạ kia. Nhưng xét lại, ngoại trừ nàng ta, bọn họ không kết oán với ai nữa ở Mê Thành.

Đôi mắt Hiên Viên Dạ híp lại, toát ra ánh sáng nguy hiểm. Lại là nữ nhân kia, giỏi, giỏi lắm, hắn chẳng buồn để ý đến cô ả, ngược lại cổ vũ khí thế của ả, xem ra hiện tại nếu mình không ra mặt sợ là chuyện này vĩnh viễn không giải quyết nổi.

“Tiểu thư Điều gia?” Đông Phương Triết nhíu mi, bình tĩnh đại ngộ. Trách không được Chu Nghiêm Chính có thể âm thầm mua sắm nghiệp Đông Phương Bảo nhanh như vậy, hóa ra là có thiên kim Thủ phủ đang âm thầm trợ giúp. Nhưng vì sao mục tiêu của Điều Phỉ Phỉ lại là Lãnh Loan Loan?

Nhìn ra nghi vấn của Đông Phương Triết, nhưng không ai lên tiếng.

“Ảnh.” Hiên Viên Dạ gọi ra ngoài, gương mặt tuấn mỹ lạnh như băng sương.

“Có thuộc hạ.” Ảnh xuất hiện.

“Toàn bộ xử quyết bốn gã này, cầm lệnh bài của ta đi tìm thành chủ Mê Thành, bảo hắn đánh Điều phủ cho ta.” Đập rầm tay một tiếng ở mặt bàn, Hiên Viên Dạ lạnh lùng nói.

“Rõ.”

Ảnh nhận lệnh, lập tức đi làm.

Mọi người nhìn Hiên Viên Dạ đang giận dữ, nghĩ rằng lần này Điều phủ sẽ đổ vỡ hoàn toàn. Tuy nhiên, rất xứng đáng? Chọc ai không chọc, lại đi chọc vào chủ tử...

155. Q.2 - Chương 36: Đáp Án

Hiên Viên năm thứ mười, ngày hai mươi lăm tháng tư.

Đệ nhất Thủ phủ tại Mê Thành – Điều phủ – đột nhiên bị tra ra có hàng cấm, cũng tìm ra một phong thư là bằng chứng thông đồng với địch bán nước. Thành chủ kinh hãi, hạ lệnh niêm phong Điều phủ. Bất ngờ, đệ nhất Thủ phủ trở thành quân bán nước trơ trẽn, đầy làm tù nhân. Thiên kim Điều phủ – Điều Phỉ Phỉ không chịu nổi đả kích, tinh thần bị hao tổn, hóa điên...

Trong lúc đó, tiếng tiếc hận của mọi người không dứt bên tai. Chẳng ai ngờ rằng việc của Điều phủ chẳng qua là hành vi báo thù Điều Phỉ Phỉ. Chỉ nên đổ tại cô nàng dùng quá mức chấp nhất, lại càng không nên gặp phải người không nên trêu chọc.

Sau giờ ngộ.

Mặt trời trên lưng chừng, tỏa nắng xuống. Hoa thơm gió mát, làm người ta thoải mái.

Lãnh Loan Loan tựa vào xích đu, hưởng thụ sự yên tĩnh sau giờ Ngọ. Y phục màu trắng, có khoác áo lụa. Đường cong mịn màng tuyệt đẹp, da thịt trắng trơn không tì vết. Bàn tay mảnh khảnh vịn vào xích đu, vô cùng xinh đẹp. Mái tóc đen để thả, phát phơ qua mặt. Những bông hoa xinh đẹp nở rộ bên người nàng, cũng không đẹp được như nàng.

“Không tốt, không tốt, chủ tử.”

Vạn Oánh Chiêu chạy vào từ bên ngoài, kêu la, làm hỏng sự yên tĩnh của Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan nhú đôi mi thanh tú, đôi mắt hắc bạch phân minh mở ra nhìn Vạn Oánh Chiêu.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Hồi chủ tử, vừa rồi sau khi gia, lâu chủ, Ảnh và Dạ Hồn đều đi, đột nhiên có một đám người đến đây, gào lên ầm ĩ đòi giao Đông Phương Triết ra. Hiện tại Dạ Mị đã đi mời Đông Phương Triết, em xem bọn người này toàn hung thần ác sát, khẳng định không tốt.” Tiểu Chiêu kể lại tường tận sự việc.

Lãnh Loan Loan cúi đầu, rồi ngẩng đầu, thờ ơ nói: “Đi nhìn một cái.”

Nàng đứng lên khỏi xích đu, quần áo Nguyệt Nha, lưng áo cao, làn váy dài kiêu diễm, quyen rũ vô cùng. Mái tóc đen lướt nhẹ theo động tác của nàng, xẹt qua Vạn Oánh Chiêu, bước ra ngoài.

Vạn Oánh Chiêu thấy thế, chạy nhanh theo.

“Không ngờ người quả thật vẫn còn sống.”

Chu Nghiêm Chính sau khi thấy bốn người phái đi đêm qua vẫn chưa về, đã linh cảm thấy chuyện khác thường. Hôm sau, Diêu phủ lại bị niêm phong một cách khó hiểu, lão càng cảm thấy chuyện thật kỳ quái. Âm thầm phái người đi ra ngoài điều tra, không ngờ lại mang về một tin kinh người: Đông Phương Triết còn sống, hơn nữa lại ở trong phủ của người Diêu Phỉ Phỉ muốn diệt trừ.

Lão cả kinh, bắt đầu đoán có phải vì hấn mà, Diêu phủ mới bị niêm phong hay không. Lão đã âm thầm phái người đi, nhưng không thể thăm dò được người trong phủ. Lo trái lo phải, lão quyết định tự mình đến một chuyến, xem xét tình huống rồi tính.

“Để người thất vọng rồi, đúng không?”

Đông Phương Triết lạnh lùng nhìn chăm chú vào Chu Nghiêm Chính, chỉ thấy lão sớm đã không phải Chu quản gia hòa ái ngày xưa. Sau khi đoạt được Đông Phương Bảo, dường như lão đã lột hẳn chiếc mặt nạ dối trá mà lão luôn đeo ra. Quần áo xanh nam vàng, giày màu đen, mái tóc lấm tấm bạc dùng một cây ngọc trâm hiếm có để cột, toàn thân đều có khí thế phú quý.

“Hừ, người đúng là mệnh lớn.”

Chu Nghiêm Chính cũng không e ngại, lạnh lùng nói trước mặt thủ hạ.

“Chu thúc, rốt cuộc là vì sao?” Lần này Đông Phương Triết không nhìn sai thủ hạ hận trong lời nói của Chu Nghiêm Chính, hấn rất kinh ngạc, rốt cục Đông Phương Bảo và Chu Nghiêm Chính có ân oán gì mới có thể khiến lão không tiếc che dấu mình ẩn núp hai mươi mấy năm trong Đông Phương Bảo.

“Vì sao ư?” Đôi mắt Chu Nghiêm Chính chứa đầy thù hận, “Hôm nay ta sẽ nói cho người.”

Đông Phương Triết nhìn lão chờ đợi.

“Người có biết ta là ai không?” Chu Nghiêm Chính nhìn hấn, đột nhiên cười lạnh.

Đông Phương Triết khó hiểu, lão không phải Chu Nghiêm Chính sao?

“Ta không mang họ Chu.” Chu Nghiêm Chính cười lạnh, “Người có muốn hỏi ta mang họ gì không? Ta nói cho người biết, ta họ Đông Phương, ta với người giống như, cùng mang họ Đông Phương.”

Đông Phương Triết sửng sốt, trong lòng dày đặc sương mù.

“Ta là thúc thúc của ngươi.” Một câu đột ngột của Chu Nghiêm Chính khiến Đông Phương Triết không biết làm sao.

“Ta cùng cha ngươi vốn là huynh đệ cùng cha khác mẹ, nhưng ông nội ngươi bởi vì sợ lão phu nhân, không dám đưa mẹ con ta về Đông Phương Bảo nhận tổ tông, đến tận khi mẹ ta bệnh mà chết, lão già kia mới đưa ta về Đông Phương Bảo. Nhưng cho ta một thân phận hạ nhân, nên thiếu gia ta hóa thành kẻ dưới, cả ngày hầu hạ cha ngươi. Ngươi nói đi, chuyện này không phải là Đông Phương gia nợ ta hay sao?”

Giọng nói của Chu Nghiêm Chính bắt đầu kích động, lão trừng mắt nhìn Đông Phương Triết. Nhìn đến khi khuôn mặt lão giống như ma quỷ. Vì sao? Rõ ràng đều là con Đông Phương gia lại chịu sự đãi ngộ khác biệt như thế? Lão không cam lòng, lão muốn đoạt lại tất cả thuộc về mình. Vì thế, lão giả trang làm người trung hậu để họ yên tâm, cũng lấy được sự tin tưởng của đứa em trai cùng cha khác mẹ đã chết kia, từng bước một nuốt lấy sản nghiệp của Đông Phương gia, đến tận bây giờ, khi Đông Phương Bảo hoàn toàn đã nằm trong tay của hắn.

Đông Phương Triết hoàn toàn không ngờ chuyện sẽ xảy ra là như vậy, người xâm chiếm Đông Phương Bảo lại là thúc thúc của hắn? Cũng là một phần tử Đông Phương Bảo, hắn chỉ cảm thấy hỗn loạn, căn bản không thể làm gì nữa.

“Cho dù ngươi là người của Đông Phương Bảo thì cũng sai rồi.”

Lãnh Loan Loan ở phía sau nghe hết cuộc đối thoại của hai người, đi ra.

Chu Nghiêm Chính nhìn nàng, đôi mắt dài nhỏ xẹt qua một sự kinh ngạc. Nữ tử đẹp như tiên này là ai? Chẳng lẽ ả chính là người Diêu Phỉ Phỉ muốn giết sao? Nhưng dù là người phương nào, dựa vào cái gì mà ả dám nói mình sai?

“Ta lấy lại những gì ta đáng ra phải có thì có gì là sai?” Lão không sai, tất cả nên thuộc của mình.

“Lấy lại những gì đáng ra phải có là đúng.” Lãnh Loan Loan thờ ơ nhìn lão, “Vậy chẳng lẽ mấy thứ này cũng không thuộc một phần nào của những người khác trong Đông Phương gia sao? Nhưng ngươi, chẳng những xâm chiếm phần của họ, còn giết đệ đệ ruột của mình, thậm chí phải đưa cháu ruột của mình vào chỗ chết. Người phải xin lỗi mẹ con các người là người cha kia, chứ không phải cha con Đông Phương Triết. Từ đầu tới cuối có lẽ căn bản là họ không biết đến sự tồn tại của ngươi. Người ngươi nên báo thù là nam nhân nhu nhược không có dũng khí quang minh chính đại đưa hai mẹ con ngươi về Đông Phương Bảo, chứ không phải những người vô tội. Có lẽ ngươi bị coi thường, vậy chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới sự tồn tại của mẹ con ngươi đối với Đông Phương gia, đã là một loại sỉ nhục sao? Sỉ nhục khi bị một người cha, người chồng phản bội.” Nàng hận nhất là loại nam nhân này, cái loại người này nên bị phán quyết, vĩnh viễn không được đến tha thứ.

Là lỗi của lão ư?

Những lời của Lãnh Loan Loan làm Chu Nghiêm Chính sinh ra bối rối, cho tới bây giờ, lão chưa từng nghĩ sự tồn tại của mẹ con bọn họ cũng là một thương tổn với cha của Đông Phương Triết cùng bà nội, bởi vì sự tồn tại ấy chứng minh nam nhân kia đã phản bội họ? Không, đừng như vậy. Lão lắc đầu, cố gắng thuyết phục mình, nhưng trong óc hỗn loạn. Cái gì là đúng? Cái gì là sai? Chẳng lẽ lão đã sai ư?

“Thúc thúc.” Đông Phương Triết lấy lại tinh thần, tuy rằng hắn hận Chu Nghiêm Chính, nhưng sau khi hiểu được chân tướng, hắn lại sinh ra chút đồng tình. Dù sao rõ ràng lão cũng là một phần tử của Đông Phương gia, nhưng không thể quang minh chính đại sống chung cùng họ, lại phải hầu hạ họ như một người khác, có lẽ lão đã chất chứa oán hận quá sâu mới làm sai. Hiện tại lão là thân nhân duy nhất của mình. Nếu mất cả lão, hắn thật sự sẽ cô độc. Huống chi nếu họ tự giết lẫn nhau, ông cùng cha ở trên trời cũng sẽ bất an.

“Ta không trách thúc.”

Chu Nghiêm Chính nghe hắn nói thế, ngây ra, hắn không trách lão? Sau khi lão đã làm chuyện như vậy ư? Lão không tin. Lắc đầu, lão thì thảo tự nói, xoay người chạy như bay.

“Thúc thúc.” Đông Phương Triết có chút thương tâm nhìn bóng lão lúc bỏ đi.

“Đi tìm lão đi.” Lãnh Loan Loan thờ ơ mở miệng.

Đông Phương Triết nhìn nàng thật sâu, giống như phải lưu giữ thân ảnh của nàng vào sâu trong óc:

“Cám ơn nàng.”

156. Q.2 - Chương 37: Manh Mối

Màn đêm ập xuống, trời đầy sao, ánh trăng sáng tỏ.

Hiên Viên Dạ, Ảnh, Dạ Thần, Dạ Hồn đều về tới phủ. Sau một ngày bốn ba, ai nấy cũng mỏi mệt. Sau khi tắm rửa xong thì quây quần bên bàn ăn.

“Sao lại không thấy Đông Phương Triết?” Dạ Hồn nhìn chỗ trống, nhíu mày hỏi.

“Hắn đi rồi.” Dạ Mị thờ ơ trả lời.

“Đi rồi?” Dạ Hồn kinh ngạc, “Hắn không báo thù sao?” Không phải còn muốn chủ tử giúp hắn trả thù sao? Sao lại đi rồi?

“Không cần phải báo thù.” Vạn Oánh Chiêu lắc đầu, nàng cũng không ngờ Đông Phương Triết cùng kẻ thù của hắn lại có quan hệ phức tạp như thế. Lúc trước là người quản gia hắn tin tưởng, hiện tại lại là thúc thúc ruột. Đáng tiếc, thúc thúc của hắn lại chính là người hại hắn nhà tan cửa nát, nay hắn chỉ còn lại có duy nhất một người thân, nếu tìm lão báo thù, quả là tự giết lẫn nhau.

“Chuyện như thế nào vậy?” Hiên Viên Dạ hỏi, Dạ Thần, Dạ Hồn cũng nhìn Vạn Oánh Chiêu.

“Là như vậy, thì ra hung thủ hại Đông Phương Triết nhà tan cửa nát lại chính là thúc thúc ruột của hắn...” Vạn Oánh Chiêu kể lại chi tiết tường tận mọi chuyện.

“Không ngờ lại như vậy.” Sau khi nghe xong, mọi người đều cảm thán.

“Dù sao thì như vậy cũng tốt, tốt hơn so với chuyện để bọn họ tự giết lẫn nhau.” Vạn Oánh Chiêu thở dài, nhắc tới chuyện của Đông Phương Triết, nàng lại nghĩ tới chuyện của mình, đôi mắt sáng ngời không khỏi ảm đạm. Mối thù của nàng, không biết bao lâu mới báo được? Không biết khi nào thì mới để cha mẹ an tâm đến thế giới bên kia?

Dạ Hồn, Dạ Mị nhìn nhau, biết rằng nàng lại nhớ tới chuyện thương tâm của mình.

Lãnh Loan Loan nhìn lướt qua Vạn Oánh Chiêu, hơi nhíu mày, rồi hỏi Dạ Thần, “Thần, hôm nay có tra được manh mối gì không?”

Vạn Oánh Chiêu nghe thấy, cũng biết là đang nói về chuyện của mình. Nàng mở to đôi mắt nhìn Dạ Thần, sợ bỏ qua cái gì.

Dạ Thần gật đầu, Vạn Oánh Chiêu kích động.

“Lâu chủ, đã tra được thân phận hung thủ sao?”

“Coi như là vậy.” Dạ Thần gật đầu, nhìn Dạ Hồn một cái.

Dạ Hồn hiểu ý, đặt đôi đũa trong tay xuống, kể về thu hoạch hôm nay:

“Hôm nay chúng ta tra được một chuyện, có khả năng đó là nguyên nhân Vạn Gia Trang bị diệt môn.”

“Chuyện gì?”

Vạn Oánh Chiêu nắm chặt hai tay, kìm nén nỗi kích động. Nhưng đôi mắt lóe sáng báo động cảm xúc của nàng, căn bản nàng không thể bình tĩnh. “Chúng ta tra được ba ngày trước khi Vạn Gia Trang bị diệt môn, có một nam tử có cùng dòng họ từng tiếp xúc với Vạn trang chủ, còn đưa cho Vạn trang chủ một vật. Hình như lúc đầu muốn Vạn trang chủ bảo quản nó, nhưng kỳ quái ở chỗ cuối cùng vật ấy lại do nam tử kia mang đi.”

“Đúng rồi, đúng là có chuyện như vậy.” Vạn Oánh Chiêu gật đầu, “Mặc dù ta chưa gặp nam tử ấy, nhưng vài ngày trước hôm đó, phụ thân đều thở dài, như thể đang gặp chuyện gì đó rất khó giải quyết.” Vạn Oánh Chiêu nhớ lại biểu hiện bất thường của phụ thân lúc trước, bèn nói.

“Nói như vậy, người đó có thể là hung thủ đến tám chín phần.” Hiên Viên Dạ đoán.

Hốc mắt Vạn Oánh Chiêu đỏ ngầu, nàng hận không thể lập tức tìm ra nam nhân này, hỏi hắn rốt cục vì sao tàn nhẫn diệt Vạn Gia Trang như thế? Sau đó băm thây hắn ra làm vạn đoạn báo thù cho cha mẹ.

“Có thể tra ra thân phận hắn không?” Lãnh Loan Loan suy tư một lát sau, hỏi.

Vạn Oánh Chiêu nhìn Dạ Thần, chờ đợi.

“Không thể.” Dạ Thần lắc đầu.

Vạn Oánh Chiêu nghe vậy, thất vọng cúi đầu xuống.

“Tuy nhiên...”

“Cái gì?” Vạn Oánh Chiêu vừa nghe Dạ Thần chuyển lời, bỗng nhiên ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt nhìn hắn, chẳng lẽ hắn có manh mối gì sao?

“Tiểu Chiêu, cô cẩn thận nghĩ lại xem, có manh mối nào có liên quan đến nam tử đó hay không?” Có lẽ có thể thông qua điều này tra ra thân phận của hắn.

Manh mối?

Vạn Oánh Chiêu cúi đầu, chăm chú suy nghĩ, mái tóc trượt xuống che đi đôi mắt của nàng.

“Có.” Đột nhiên nàng ngẩng đầu, đôi mắt lóe sáng. “Ta nhớ ra rồi, ta đã thấy bút tích người này. Là lá thư hắn giao cho phụ thân.”

“Ở đâu?” Dạ Hồn hỏi.

“Ở Vạn Gia Trang.” Nhắc tới Vạn Gia Trang, thần sắc hưng phấn của Vạn Oánh Chiêu chợt tắt, nơi đó vĩnh viễn là nỗi đau không thể xóa nhòa nơi đáy lòng của nàng.

“Phái người về lấy.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói, “Có bút tích, hơn nữa Ảnh Tam nói hắn nói khẩu ngữ Mê Thành, có cùng dòng họ, phạm vi tra tìm thu nhỏ hơn rất nhiều.”

“Ừm.” Hiên Viên Dạ gật đầu, “Cứ như vậy, ngày báo thù của Tiểu Chiêu sắp tới rồi.” Nếu Tiểu Chiêu báo được thù, hắn có thể sớm ngày đưa Loan Loan về cung, chỉ sợ Thiên ở trong cung đã vội.

“Cám ơn chủ tử, cảm ơn mọi người.”

Vạn Oánh Chiêu nghe mọi người nói vậy, trong mắt lóe ra nước mắt, cảm kích nhìn mọi người.

“Ha ha, nha đầu ngốc.”

Dạ Hồn, Dạ Mị cười, Ảnh cũng nhếch môi, để lộ nụ cười tuy nhẹ nhưng vô cùng ấm áp.

Gió đêm thổi lồng lộng, Vạn Oánh Chiêu lại cảm thấy ấm áp, có thể gặp họ, là chuyện may mắn nhất của mình. Nàng thề, cho dù báo thù, mình cũng sẽ đi theo chủ tử, báo đáp ân tình của người.

“Thần, huynh dặn người của Mãn Nguyệt Lâu đến Vạn Gia Trang một chuyến, lấy vật đó về.” Lãnh Loan Loan nói với Dạ Thần.

“Được.” Dạ Thần gật đầu.

“Dạ Hồn thống kê tất cả nam tử cùng họ với Tiểu Chiêu ở Mê Thành, thêm một bước sàng lọc.” Chọn ra hung thủ phù hợp.

“Rõ.” Dạ Hồn cũng đáp.

“Dạ Mị đi xem xét xem rốt cục vật mà lúc trước gã đó muốn Vạn Gia Trang bảo quản là vật gì.” Có lẽ thông qua chuyện này có thể tra ra chân tướng sau lưng nhanh hơn.

“Thuộc hạ tuân lệnh.” Dạ Mị chấp tay, đáp.

“Tiểu Chiêu, cô ngắm lại xem có quên manh mối gì hay không?” Lãnh Loan Loan quay lại nói với Vạn Oánh Chiêu. Có lẽ nàng đã bỏ qua manh mối quan trọng nào cũng không chừng.

“Được, ta sẽ cố gắng.” Vạn Oánh Chiêu gật đầu, vì có thể sớm ngày báo thù, nàng nhất định phải dốc toàn lực để suy nghĩ.

“Rồi, cứ như vậy đi. Sau khi lấy được bút tích về, có thể xác nhận hung thủ.” Lãnh Loan Loan gật đầu, dung mạo tuyệt mỹ dưới ngọn đèn lóe ra tự tin, khí phách.

“Vâng.”

Vạn Oánh Chiêu cũng gật đầu, nàng tin chủ tử. Tin rằng có thể sớm báo mối thù này.

Cha, mẹ, Tuấn nhi, chờ Oánh Chiêu, con sắp báo thù được rồi. Nếu mọi người ở trên trời có linh, hãy phù hộ cho chúng ta sớm ngày tìm được hung thủ chân chính!

157. Q.2 - Chương 38: Mỉm Cười Xóa Ấn Oán

Là lỗi của mình, là lỗi của mình sao?

Chu Nghiêm Chính chạy không ngừng, cảnh sắc hai bên dạt qua người lão, mái tóc xô thành hai bên theo động tác, y phục màu xanh tung bay. Đôi mắt dài nhỏ không thể tin nổi, là lão đã sai ư? Thật là lỗi của lão sao? Lão đã chạy một quãng đường, mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của người bên ngoài, chạy đến một vách núi rợn ngợp, lão mới dừng lại.

Bầu trời xanh thẳm, núi non trùng điệp, ngọn gió thoáng mát, quần lay mái tóc.

Lão đứng ở mép vách, trong óc hỗn loạn. Từ xưa tới nay niềm tin kiên định lại bị một người nói cho lão biết là sai hết rồi, kết quả như vậy làm hắn không biết làm sao. Càng không xong là, chính hắn cũng bắt đầu hoài nghi tất cả những chuyện mình đã gây nên có đáng hay không? Có đúng hay không?

“A a a —”

Đột nhiên lão ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời mà gào lớn. Tiếng gào vang vọng trong sơn cốc trông thật lâu, lão nghe được nỗi niềm không biết làm sao của mình, nghe được dao động đến tận đáy lòng.

“Vì sao lại như vậy? Vì sao?”

Hai tay đặt ở bên miệng, ánh mắt dài nhỏ lướt về phía những đám mây trắng trên trời cao. Phóng khoáng quá, màu trắng thuần khiết, lại càng làm hiện rõ nội tâm không sạch sẽ, âm u của lão. Lão bỏ tay ra, nhìn chằm chằm vào hai tay mình. Chính đôi bàn tay này đã cướp đoạt hết những gì tốt đẹp của người thân của lão, hoảng hốt, lão nhìn thấy dòng máu tươi đẹp nhỏ xuống từ trên tay, hóa thành nụ cười dữ tợn của những người đã chết. Bọn họ người người đẩy người máu đang đi về chỗ mình, nhe răng cười đòi mạng. Những cánh tay dài nhỏ như móng vuốt ác ma siết chặt trên cổ mình, siết thật chặt. Đường như lão còn cảm giác thấy bắt đầu hít thở không thông, trước mắt là một khoảng đen sì...

Đông Phương Triết đuổi theo từ phía sau, không ngờ nhìn thấy Chu Nghiêm Chính đứng ở vách núi đen, hai tay bóp cổ mình, hấn kinh hãi. Thân ảnh màu trắng như đại bàng giương cánh bay vút về phía lão, hấn dùng sức kéo Chu Nghiêm Chính vách núi khỏi nguy hiểm.

Chu Nghiêm Chính sững sốt, lão thấy Đông Phương Triết đang mím môi, gương mặt nghiêm túc.

“Thúc muốn làm gì?” Hắn nhìn Đông Phương Triết, tay nắm thành quyền.

“Người có muốn báo thù cho cha người không?”

Đông Phương Triết ném lão sang một bên, đôi mắt thâm thúy lạnh lùng nhìn lão. Từ khi lão chiếm Đông Phương Bảo, đuổi hắn đi, hắn đã đoán được hung thủ hại chết phụ thân chính là ai. Nhưng khi nghe được chính lão thừa nhận, cảm giác càng thêm khó chịu, vì sao? Cho dù bọn họ không phải huynh đệ, nhưng lão đã ở Đông Phương Bảo hai mươi mấy năm. Cho dù là người xa lạ nhưng ở chung lâu như vậy cũng sẽ có tình cảm, vậy mà lão thật sự xuống tay được? Hay là hận thù của lão đối với Đông Phương Bảo đã đến mức phải để tất cả mọi người chôn cùng lão mới bằng lòng mà dừng tay?

“Cha con là tự tay thúc giết chết?”

“Đúng.” Chu Nghiêm Chính gật đầu, vẻ mặt có chút dữ tợn. “Ha ha, là ta tự tay giết hần, nghĩ đến lúc hần đến chết cũng không hiểu được vì sao hần đột nhiên nhiễm bệnh lạ không thể trị, ta đã muốn cất tiếng cười to.” Rốt cục hần đã chết, người cướp đi tất cả của lão rốt cục đã chết. Tay lão nắm chặt thành quyền, không phải mục đích của lão rốt cục đã hoàn thành ư? Vì sao hiện tại lão không vui chút nào, lão không thể lớn tiếng hoan hô? Từ hốc mắt trào ra nước mắt không hiểu, vì sao? Vì sao lão không hề có một chút gì gọi là vui vẻ?

Ánh mắt Đông Phương Triết phức tạp nhìn Chu Nghiêm Chính, thù giết cha không đội trời chung, hần nên hận lão, lão cũng sẽ hận hần. Nhưng hần không xuống tay được, người này thật đáng giận, nhưng cũng thật đáng thương. Ánh dương phản chiếu trên mái đầu bạc của lão càng thêm chói mắt, con người có vẻ mặt điên cuồng này là nam tử hần hận, lại có quan hệ với mình, bọn họ có huyết mạch giống nhau, đều là một phần tử của Đông Phương gia. Hần có muốn giết lão báo thù cho người nhà? Ông nội trên trời có linh thiêng có tức giận không?

Gió nổi lên, mái tóc hỗn loạn, tay áo tung bay. Hần mím môi, lạnh nhạt nhìn lão. Trong đầu chất chứa bao suy nghĩ hỗn loạn, hần nên làm thế nào? Phụ thân nếu có linh có tán thành sự báo thù này không? Hay người muốn hóa giải thù hận? Bàn tay hần nắm chặt, móng tay siết thật sâu vào lòng bàn tay. Nhớ tới nụ cười hiền hậu của phụ thân, nếu người ở đây, nhất định người sẽ không trách hần. Chỉ vì lão là thân nhân của họ, chỉ vì câu cửa miệng của người là ‘Có thể tha cho ai thì hãy tha’. Phụ thân là người như vậy, sao có thể trách cứ con người đáng thương này?

“Thúc có hối hận không?”

Hần ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp nhìn Chu Nghiêm Chính. Hần có thể không trách hần. Nhưng hần hy vọng Chu Nghiêm Chính có thể ý thức được lỗi lầm của mình, đừng cố chấp tiếp tục sai. Nếu lão cũng là một thành phần của Đông Phương Bảo, như vậy lão cũng có thể góp sức phát triển Đông Phương Bảo, mà không phải bị cừu hận che mắt làm chuyện tổn hại Đông Phương gia.

Chu Nghiêm Chính bị lời nói của Đông Phương Triết khiến sững sờ, lão hối hận? Đôi mắt dài nhỏ nhìn về phương xa, những bóng cây pháp phùng, núi non trùng điệp. Mệnh mỏng quá, phẳng phất như tất cả phiến toái đều không thể diễn đạt thành lời khi đứng ở đây. Lão thở dài, trong óc xẹt qua quá khứ. Nhớ tới lần đầu tiên đến Đông Phương Bảo, Đông Phương Diệu kém mình không đến vài tuổi đều chạy theo phía sau, ngọt ngào gọi mình là ca ca. Thời khắc đó, lão nghĩ đây là hạnh phúc; Lại nghĩ tới nam nhân kia, tuy rằng không thể quang minh chính đại đối tốt với mình, nhưng áo cơm không hề thiếu; Còn cả lão phu nhân đã chết, bà ta cũng chưa từng bạc đãi mình...

Có lẽ lão đã thật hạnh phúc, nhưng lão lại bị thù hận che mắt nên đã coi khinh tất cả những gì tốt. Cũng hoặc là do họ càng đối tốt với mình, lão lại lý giải vì họ cần rút lương tâm, trong lòng lão không vững nên mới bị những suy nghĩ đó bủa vây, ngăn chặn. Lão khép hờ mắt, chìm trong im lặng. Gió thổi lẳng lặng, sợi tóc quất phe phẩy bên má. Ngứa ngứa, ầm ập. Giống như lão đã quay về lúc còn có mẹ, nam nhân kia tuy rằng không thể đưa họ về Đông Phương Bảo, nhưng cũng thường bên hai mẹ con. Đó là một căn nhà không lớn, nơi chứa tất cả vui buồn thời thơ ấu...

Đông Phương Triết lẳng lặng nhìn Chu Nghiêm Chính, hần không nhìn sai nụ cười nhẹ của lão. Như vậy mới giống Chu quản gia hòa ái dễ gần trong trí nhớ của mình, bờ môi cong lên, có lẽ lão đã tìm được con người chân chính.

“Thúc thúc.” Ánh mắt thâm thúy nhìn lão, dịu dàng. “Đông Phương Bảo hiện tại còn lại thúc và con, buông thù hận đi, con tin ông nội rất yêu thúc, cha cũng kính yêu người, còn có mẹ của người, nếu bà ở trên trời nhìn thấy, cũng sẽ hy vọng thúc được hạnh phúc.”

“Người còn đuổi theo mà gọi ta thúc thúc sao?” Chu Nghiêm Chính nhìn Đông Phương Triết, mặt mờ nước mắt. Lời của hần đã làm lão xúc động, nhớ lại bao năm tháng qua lão đều sống trong thù hận, vốn là thời gian có thể hưởng thụ hạnh phúc, lão lại lấy để làm thương tổn thân nhân của mình, lão thật sự đã sai lầm rồi.

“Thúc là thúc thúc của con.” Ánh mắt Đông Phương Triết kiên định, “Mặc kệ thúc đã làm gì, thúc vẫn là thúc thúc của con như cũ.” Không phải hần có tấm lòng rộng lớn, mà hần đã mất rất nhiều người thân, hần không muốn mất cả người thân duy nhất này. Cha nói đúng, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, hướng chỉ

lão còn mang dòng máu huyết mạch tương liên với mình. Đến đây, hần cười với Chu Nghiêm Chính, nhẹ như gió xuân.

Chu Nghiêm Chính sững sốt, rốt cục cũng cười.

Cừu hận, xóa bỏ trong nụ cười này.

158. Q.2 - Chương 39: Vị Khách Ngoài Ý Muốn

Năm ngày sau

Sau cơn mưa, không khí tươi mát vô cùng. Bầy trời như vừa được gột rửa, một cầu vồng vòng cung xinh đẹp giống như nối liền giữa hai bầu trời. Gió thổi, cây cỏ lắc lư. Hoa thơm chim hót, phong cảnh như họa.

Lãnh Loan Loan mặc y phục màu xanh lục, áo choàng màu trắng bên vai ôm trọn hai cánh tay rủ xuống, theo gió bay sang hai bên. Làn váy dài, bước đi nhẹ nhàng tựa như một tiên tử mỗi bước đi như tung bay, bước đi chậm chậm.

Phía sau, Vạn Oánh Chiêu bùng gió đung trái cây, Dạ Hồn bê xích đu theo đuôi.

Bởi vì Lãnh Loan Loan thích thưởng ngoạn hưởng thụ cảnh an bình nên Hiên Viên Dạ đã đặc biệt sai người dựng một mái đình ở giữa không gian hoa cỏ sum suê. Bốn phía là bốn cột trụ đồ sộ, những cột trụ này có chút đặc biệt, không biết từ nơi này mà hần tìm được thủy tinh để làm ra chúng. Người ngồi trong đình có thể nhìn xuyên qua để ngắm cảnh sắc bên ngoài, mà lại không sợ mưa to gió lớn.

Đi đến trước đình, Lãnh Loan Loan khom người bay lên. Nhẹ nhàng như cánh yến, dáng người tuyệt đẹp. Y phục tung bay, mái tóc dài đến thắt lưng cũng bay lên.

Vạn Oánh Chiêu nâng váy, dùng khinh công bay lên theo. Dạ Hồn cũng nhún chân nhảy lên, bố trí xích đu xong liền canh giữ ở một bên.

Lãnh Loan Loan nằm ở xích đu, đôi mắt mê say nhìn cầu vồng. Ở hiện đại, vì môi trường bị ô nhiễm nghiêm trọng nên rất ít khi có cơ hội có thể nhìn thấy cầu vồng. Nàng hí hóp lại mắt, bảy sắc cầu vồng lung linh hiện lên trong mắt, đẹp đến loá mắt, đẹp không sao tả xiết.

“Chủ tử.”

Bốn thiếu niên ra ngoài làm nhiệm vụ đã trở về, ngũ quan như ngọc, áo trắng phiêu phiêu, nếu không phải bọn họ hô một tiếng chủ tử, chỉ sợ tuyệt đại đa số mọi người sẽ coi họ là các công tử phú quý.

“Đi lên đi.”

Lãnh Loan Loan thờ ơ trả lời, vẫn hí hóp mắt ngắm cầu vồng như cũ. Gió thổi tung mái tóc khiến nàng có vẻ tiên nữ bên ngoài trần thế, làm người ta cảm thấy cao cao tại thượng, xa không thể với.

Bốn thiếu niên phát tay áo, thân ảnh xuất hiện ở trong đình.

Dạ Hồn gật đầu nhẹ với bốn người, xem như tiếp đón. Vạn Oánh Chiêu ngồi ở một bên, tước vò trái cây cho Lãnh Loan Loan.

“Thế nào rồi?”

Lãnh Loan Loan một tay nhận lấy miếng táo Vạn Oánh Chiêu đã gọt vỏ, hỏi. Nói xong, quay người nhìn bốn thiếu niên. Thấy bọn họ không có chút mỗi mảy gì, trong lòng không khỏi tán thưởng. Nhớ lại ngày nào bốn thiếu niên này vốn cũng là do nàng vô tình cứu về, không ngờ bây giờ ai nấy cũng có thể tự mình hành động rồi.

“Hồi bẩm chủ tử.” Người đứng giữa cất bước tiến lên, khom người chấp tay trả lời. “Tất cả như chủ tử sở liệu, Lâm thừa tướng thừa dịp không có chủ tử, ngầm ra tay với Tướng quân đại nhân.”

“Hừ...” Lãnh Loan Loan lạnh lùng hừ một tiếng, sớm nên xử lý cái lão già kia mới phải. Nhưng đúng là lão ta kín kẽ thật, bảy năm rồi mới dám động thủ. Nhưng nghĩ lại, lão cũng đã nhìn ra quyền thế của cha từ từ lớn mạnh, thậm chí không còn cần sức ngang tài, mà đã vượt lên hẳn. Rốt cục lão già đó đã bắt đầu sợ

hải, muốn thừa dịp không có nàng và Hiên Viên Dạ xuống tay với cha. Tuy nhiên, dù có rời đi nhưng cơ sở ngầm của nàng thì vẫn ở đây. Đôi mắt sáng ngời mị mị, môi anh đào khẽ mở, mở miệng:

“Hiện tại thế nào?”

“Hiện tại người của ta đã báo kế hoạch của lão cho Tướng quân, Tướng quân đã an bài hoàn hảo. Chỉ chờ Tể tướng động thủ, sẽ lấy được tang chứng vật chứng.”

“Tốt lắm.” Lãnh Loan Loan nhếch môi, cha là nguyên lão hai triều quả nhiên không phải mỗi bề ngoài. Lâm Thừa Tập gieo gió gặt bão, không thể tốt hơn.

“Các người đi xuống trước đi.”

“Dạ.” Bốn thiếu niên chấp tay, rời đi.

Vạn Oánh Chiêu thấy mơ mơ màng màng đối với những gì họ nói, cái gì mà Tể tướng, cái gì mà Tướng quân? Tướng quân là chỉ phụ thân Trấn Bắc tướng quân của Hoàng hậu nương nương sao? Vậy người với Tể tướng nhiều quyền thế kia có mâu thuẫn gì sao?

“Thời tiết thật tốt.” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu vòng, cười nhẹ. Nên xử lý thì để mọi người xử lý, còn lại là kẻ thù của Tiểu Chiêu. Nhưng, nàng tin ngày Tiểu Chiêu báo thù đã không còn lâu.

“Chủ tử.” Ảnh xuất hiện bên đình.

“Chuyện gì?” Dạ Hồn thay Lãnh Loan Loan hỏi.

“Bên ngoài có kẻ muốn gặp người.” Một nam tử đeo chiếc mặt nạ nửa mặt, bên người còn có một cô gái mặc hắc y đi theo, hai người xem ra đều là khí thế bất phàm, là người không tầm thường. Hắc cũng không biết hai người, nhưng lại nghĩ tới Lãnh Loan Loan quen đủ loại người, sợ để lỡ chuyện của nàng nên đã đến bẩm báo.

“Ai?”

Lãnh Loan Loan đứng lên, y phục bị xô đẩy, nàng vén rèm che lên, lộ ra dung nhan tuyệt mỹ.

“Một người đeo mặt nạ bạc.” Ảnh trả lời.

“Là hắc?”

Lãnh Loan Loan nhíu mày kinh ngạc. Vạn Oánh Chiêu cùng Dạ Hồn cũng nhìn nhau, đều đoán được thân phận người tới, chỉ là vì sao hắc lại xuất hiện ở đây?

“Đi thôi.”

Lãnh Loan Loan nói, thân ảnh bay vút xuống. Vạn Oánh Chiêu và Dạ Hồn theo sau.

Đại sảnh

Nam tử mặt nạ bạc ngồi bên trong, ngón tay thon dài cầm chén trà, hương trà tràn ngập. Bên người hắc, một cô gái lạnh lùng mặc quần áo màu đen đang đứng, hai tay ôm ngực không nói lời nào. Đối diện, bốn thiếu niên đứng ở bốn phía, nhìn chăm chú vào bọn họ.

Lãnh Loan Loan từ bên ngoài đi vào, quần áo màu lục, mái tóc phiêu phiêu, giống như ôm trọn của sức sống ngày xuân.

Nam tử mặt nạ bạc có đôi mắt nâu sáng ngời, lẳng lặng nhìn nàng. Lần gặp mặt này, dường như nàng còn xinh đẹp hơn trước. Nhất là quần áo màu lục càng tôn thêm vài phần xinh đẹp, thiếu vài phần lãnh liệt.

“Đúng là người.”

Lãnh Loan Loan nhìn nam tử mặt nạ bạc đúng là Lâu chủ Tàn Nhất của Viêm Nguyệt Lâu, nhíu nhíu mày liễu, thờ ơ nói. Nàng nhẹ bước đến chỗ ngồi chính giữa, nhìn hắc.

Vạn Oánh Chiêu cùng Dạ Hồn, Ảnh đều đứng bên cạnh nàng, vì lần trước đã từng đấu với Viêm Nguyệt Lâu nên cũng chẳng vui vẻ gì. Bọn họ đều cảnh giác, e rằng Viêm Nguyệt Lâu đến là có rắc rối khác. Chỉ có điều Ảnh không rõ ân oán giữa đôi bên, nhưng hắc có thể cảm giác.

“Mạo muội tới chơi, mong rằng Tiểu thư không lấy làm phiền lòng.” Tàn Nhất chấp tay với Lãnh Loan Loan, vẻ mặt của hắn trước sau đều lạnh nhạt, không vì mình là người chủ động mà trở nên khách khí.

Lãnh Loan Loan lạnh nhạt gật đầu, suy tư về mục đích của họ.

Có lẽ là nhìn ra nghi hoặc của nàng, Tàn nhìn nàng, mở miệng nói: “Lần trước giao thủ, Viêm Nguyệt Lâu mặc dù thua trong tay Tiểu thư, nhưng tại hạ lại rất bội phục thân thủ của Tiểu thư, không biết Tiểu thư có muốn kết giao bằng hữu với tại hạ hay không?” Tra không ra thân phận của những người này, nhưng càng như vậy, hắn càng hiếu kỳ với sự thần bí của nàng. Nếu so với chuyện lãng phí tinh lực, không bằng chủ động đến cửa, có lẽ sẽ có thu hoạch không tưởng, đây chính là nguyên nhân hắn xuất hiện ở đây hôm nay.

Mọi người nhìn nhau, lướt qua Tàn Nhất. Nam nhân này rốt cục muốn làm gì? Bọn họ không tin hắn đơn thuần chỉ là thành tâm muốn kết giao bằng hữu.

Bàn tay đặt ở đầu gối gỗ vài nhịp, nam nhân này có mục đích, tất là chuyện rõ ràng. Nhưng rốt cục hắn có mục đích gì, hiện tại không nói mà thôi. Nếu hắn nói là muốn kết giao bằng hữu, không bằng theo kế mà làm, xem hắn diễn xiếc gì?

“Được.” Nàng nhẹ gật đầu, đáp.

Vạn Oánh Chiêu tất nhiên là không hiểu gì, nhưng nàng tin chủ tử có dụng ý, chôn nghi vấn ở đáy lòng, không nói một lời.

Đôi mắt nâu của Tàn Nhất híp lại, lúc ngẩng đầu lại đã là nụ cười nhẹ nhàng. Nửa khuôn mặt đẹp tăng thêm mấy phần tuấn sắc, hắn cũng tin câu trả lời của Lãnh Loan Loan có dụng ý của nàng. Nhưng mặc kệ nàng nghĩ thế nào, chỉ cần đạt được mục đích cuối cùng của hắn là được.

“Tại hạ Lâu chủ Viêm Nguyệt Lâu, Tàn Nhất, không biết Tiểu thư xưng hô thế nào?”

159. Q.2 - Chương 40: Uống Dấm Chua Một Cách Khó Hiểu

“Tại hạ Viêm Nguyệt Lâu Lâu chủ Tàn Nhất, không biết Tiểu thư xưng hô như thế nào?”

Tàn vừa đứng đứng lên, chấp tay làm lễ với Lãnh Loan Loan. Nếu đã đồng ý kết giao bằng hữu, đương nhiên phải tự giới thiệu. Đôi mắt hắn trong suốt, không có tàn bạo, lãnh lệ lúc ở Viêm Nguyệt Lâu.

“Hiên Viên Loan Loan.” Trước khi chưa biết dụng ý của hắn, tự nhiên không thể vạch trần con bài. Lãnh Loan Loan thờ ơ trả lời, cho dù đã đồng ý kết giao bằng hữu, nhưng thái độ của nàng vẫn lạnh nhạt như thế. Ai không quen có lẽ sẽ cho rằng nàng không có thành ý, hoặc là cao ngạo xem thường khác.

Hắc Nghiên đứng bên cạnh Tàn Nhất có loại cảm giác này, đôi mắt lạnh lùng của nàng nhìn đáng vẻ thờ ơ lạnh nhạt của Lãnh Loan Loan, trong lòng cảm thấy không thoải mái. Bao lâu rồi, Lâu chủ chưa từng thân thiện với ai như thế, dù có lẽ thân thiện này cũng không phải thật tâm, nhưng ít ra Lâu chủ đã biểu thị sự kính trọng nàng ta, trái lại, người kia lúc nào cũng lạnh lùng, giống như cao không thể với tới.

Lãnh Loan Loan sâu sắc cỡ nào, tất nhiên nhìn ra ánh mắt bất mãn của Hắc Nghiên. Đáng tiếc chuyện này chẳng liên quan gì đến nàng, vậy nên vẫn lạnh nhạt hờ hững như cũ.

“Thì ra là Hiên Viên cô nương.” Tàn ngồi xuống, “Không biết phủ của cô nương ở đâu?” Hắn hỏi thẳng, có thể tìm tới đây, tất nhiên hắn đã tìm hiểu qua nàng. Điểm ấy không nói, tin tưởng họ cũng hiểu được.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, hóa ra là mật thám không ra nên mới chủ động tìm tới cửa, khó trách. Bàn tay nghịch ngợm vô thức, còn chưa kịp mở miệng, đã có người trả lời thay:

“Là phu nhân, không phải cô nương.”

Người nói chuyện không phải ai khác, đúng là Hiên Viên Dạ vừa trở về từ bên ngoài. Tuy rằng hắn đã buông chính sự tới tìm Loan Loan, nhưng kỳ thật vừa lúc, có thể coi lần này như cái trang đi vi hành, vừa bên Loan Loan, vừa có thể xem tình hình dân sinh trong ngoài như thế nào. Chính là không ngờ hôm nay hắn vừa trở về đã nghe thấy một giọng nam từ tính đang nói chuyện với Loan Loan, tuy rằng chưa thấy người,

nhưng trong lòng bắt đầu không thoải mái. Hắn biết dung mạo của Loan Loan khiến cho nhiều người muốn dò xét, huống chi người kia còn gọi Loan Loan là cô nương. Không tự chủ được, hắn thốt ra, công khai nói rõ chuyện Loan Loan đã gả làm vợ người.

Lãnh Loan Loan nghe được trong câu nói của Hiên Viên Dạ chứa ghen tuông, động tác nghịch ngón tay dừng một chút, nam nhân này đang ghen sao? Ngẩng đầu, thấy hắn đi vào, trên cằm bào màu lam lóng lánh những hạt ngọc, trong gió, y bào tung bay, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng.

Nơi cổ họng khe khẽ cười không tiếng động. Không thể không thừa nhận, hắn cũng có vẻ giận dữ như thế, thấy hắn ghen, tâm tình nàng vui vui. Nàng còn tưởng rằng hắn sẽ không bao giờ biết ghen chứ. Dù là Hiên Viên Thiên, vẫn là Dạ Thần, hắn cũng chưa từng có phản ứng gay gắt nào. Đặc biệt Dạ Thần, cả ngày như hình với bóng đi theo nàng, nhưng hắn chưa từng bắt Dạ Thần rời đi hay cái gì khác.

Tàn vừa nghe vậy, không khỏi giật mình. Ngẩng đầu, hắn thấy một nam tử tuấn mỹ bất phàm đang đi đến, hắn có đôi mắt sâu như một cái đầm có vẻ tức giận, hắn nói Hiên Viên Loan Loan không phải cô nương mà là phu nhân, lại nhìn vẻ mặt này, thân phận của hắn không nói cũng biết. Chính là không hiểu vì sao, trong lòng Tàn Nhất khi nghe thấy những lời này lại như có cái gì tắc nghẽn, không thở nổi. Đôi mắt nâu nhìn Hiên Viên Dạ, khí phách tôn quý bất phàm, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, hắn rất muốn vỗ lên má mình. Lại nhớ tới hắn bị bao kẻ qua đường dùng ánh mắt khác thường nhìn chằm chằm, dường như hắn đã quên gương mặt tàn phế xấu xí của mình.

“Về rồi sao.” Lãnh Loan Loan nhướn môi cười với Hiên Viên Dạ.

Cơn giận của Hiên Viên Dạ khi chạm phải nụ cười nở rộ của nàng đột nhiên tan đi như mây khói. Hắn thu hết vẻ giận dữ, lại khôi phục tôn quý lạnh lùng ngày thường. Cánh tay dài duỗi ra, kéo Lãnh Loan Loan. Hắn ngồi vào ghế trên, sau đó thân thể nhỏ nhắn của nàng bị ôm chặt trong lòng hắn. Hắn nhìn thoáng qua Tàn Nhất, mang theo sự biểu thị chủ quyền công khai. Chính là khi ánh mắt hắn lướt qua vẻ mặt của Tàn Nhất, có chút dờ người. Vừa rồi ở bên ngoài chỉ thấy một nửa gương mặt hắn, đó là một nửa tuấn mỹ, lại không ngờ phần còn lại bị một chiếc mặt nạ bạc che khuất. Hiên nhiên, nửa mặt kia hắn là không tròn vẹn.

Tàn Nhất không có chút sững sốt, trong lòng có chút chua xót, lại khôi phục vẻ mặt không chút thay đổi.

Dạ Hồn đối với cảnh thân thiết của Lãnh Loan Loan cùng Hiên Viên Dạ tất nhiên thấy nhưng không thể trách, hắn đã sớm tập mãi thành thói quen. Còn Hắc Nghiên nhìn thấy Lãnh Loan Loan cùng Hiên Viên Dạ không chút nào che dấu thân mật thì có chút giật mình, không ngờ họ lớn mật như thế. Nàng chỉ cảm thấy hai gò má mình có chút nóng nóng, đôi mắt không tự chủ được toát lên hâm mộ. Đảo mắt qua Tàn, nếu hắn cũng có thể hiểu được tình cảm của mình thì tốt biết bao.

Tàn Nhất chỉ lo để ý suy nghĩ của mình, làm sao mà bận tâm đến ánh mắt ái mộ của Hắc Nghiên. Còn mọi người phía này đều nhìn ra, xem ra hắc y nữ tử này thích Tàn Nhất.

“Phu nhân, hai vị này là...?”

Hiên Viên Dạ cố ý gọi Lãnh Loan Loan là phu nhân trước mặt hai người, nghe thấy tiếng cười thâm không nén được của mọi người. Ngay cả Dạ Hồn, Ảnh cũng nhin không được hiện lên một ý cười nơi đáy mắt, Hoàng Thượng quả thực đang ghen.

Lãnh Loan Loan buồn cười nhéo lòng bàn tay Hiên Viên Dạ, nam nhân này đúng là không uống được dấm chua thì không để yên. Tuy nhiên, gương mặt hắn không tỏ vẻ gì, vẫn lạnh nhạt như cũ giới thiệu nói:

“Vị này là Lâu chủ Viêm Nguyệt Lâu, Tàn Nhất, phía sau là...” Nhìn cô gái, Lãnh Loan Loan ngừng lại, là hộ vệ ư? Tuy rằng tình cảm của cô gái với Tàn Nhất hiển nhiên không đơn giản.

“Đây là hộ vệ của ta, Hắc Nghiên.” Tàn nói, trong mắt hắn, Hắc Nghiên căn bản không phải nữ tử, chỉ là một hộ vệ trung thành mà thôi.

Hắc Nghiên thấy Tàn Nhất giới thiệu, ánh mắt tối sầm lại, lại cảm giác khổ sở, hắn vẫn không rõ tình cảm của mình.

“Hắn là nam nhân của ta, Lãnh Dạ.” Lãnh Loan Loan chỉ vào Hiên Viên Dạ, giới thiệu.

Hắc Nghiên cả kinh, phải biết rằng lòng tự tôn của nam tử rất lớn, mà cách nói của Lãnh Loan Loan đã khiến người ta có cảm giác nam nhân kia là đồ riêng của nàng.

“Vinh hạnh.” Tàn Nhất chấp tay nói với Hiên Viên Dạ, tuy rằng Lãnh Loan Loan giới thiệu rất quái dị, nhưng hẳn có chút hâm mộ, có thể khiến nữ tử cao cao tại thượng như vậy thừa nhận là người của nàng, đã chứng minh tình cảm hai người rất sâu đậm.

“Vinh hạnh.” Hiên Viên Dạ gật đầu.

Kế tiếp, đôi bên yên tĩnh.

“Hôm nay quá rầy, tại hạ xin cáo từ.” Cảm giác Hiên Viên Dạ không có ý chào đón, Tàn đứng lên, chấp tay nói với Lãnh Loan Loan.

“Đi thông thả.” Hiên Viên Dạ khách sáo gật đầu, vẫy tay với Ảnh, để hắn đưa hai người đi.

Tàn Nhất, Hắc Nghiên biến mất ở ngoài cửa, lần đầu tiên chạm mặt chấm dứt trong không khí lạnh lùng.

160. Q.2 - Chương 41: Lời Mời Của Đông Phương Triết.

Chạng vạng, những rặng mây đỏ che kín bầu trời. Giống như một tấm chăn gấm rực rỡ vô biên vô hạn, trang điểm cả bầu trời trở nên tươi sáng mê người.

Dạ Thần cùng Dạ Mị rốt cục đã trở lại, một thân phong trần, xem ra đã mệt mỏi suốt mấy ngày nay.

“Chủ tử.” Hai người chưa kịp rửa mặt chải đầu đã trực tiếp đi gặp Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan cùng Hiên Viên Dạ đang chơi cờ ở ngoài đình, ánh sáng mờ ảo rơi trên người bọn họ, biến thành ánh sáng trong suốt, tuấn nam mỹ nữ, hai người như đôi thần tiên quyến lữ. Làn gió làm y phục của họ hơi phất lên, nét mặt bình tĩnh, im lặng đầu cờ.

Dạ Hồn, Ảnh đứng bên người Lãnh Loan Loan, Hiên Viên Dạ, y bào màu đen như chiếc bóng không hề di động.

Nghe thấy giọng nói của Dạ Thần, quân cờ trên tay Lãnh Loan Loan còn chưa đặt xuống, nghiêng đầu nhìn sang chỉ thấy thấp thoáng một ánh sáng ngọc, Dạ Thần cùng Dạ Mị, một trắng một đen đi đến.

“Chưa xong đâu nhé.” Nàng buông quân cờ xuống, nói với Hiên Viên Dạ.

Hiên Viên Dạ nhíu mày, cũng đặt quân cờ xuống, thấy Dạ Thần, Dạ Mị đi tới.

“Tham kiến Lâu chủ.” Dạ Hồn chấp tay vấn an Dạ Thần.

Dạ Thần gật đầu, đi cùng Dạ Mị đến thỉnh an Lãnh Loan Loan cùng Hiên Viên Dạ:

“Tham kiến chủ tử, gia.”

Hiên Viên Dạ gật đầu, ngồi ở một bên không nói gì.

“Có lấy về được không?” Lãnh Loan Loan nhìn hai người hỏi, xem bọn họ một thân phong trần, mày liễu nhíu lại, không phải bảo y phái người của Mãn Nguyệt Lâu đi hay sao? Sao lại giống như y đã đích thân đi một chuyến đến Vạn Gia Trang?

“Đã lấy được.” Dạ Thần gật đầu, đưa một vật được gói trong bao bố.

Lãnh Loan Loan nhận lấy vật ấy, đặt lên bàn, không xem. Nàng nhíu mi nhìn chằm chằm hai người, lạnh nhạt nói:

“Không phải bảo huynh phái người đi sao? Sao lại tự mình đi.” Xem dáng vẻ ấy, khẳng định là đích thân rồi.

“Thuộc hạ lo lắng.” Dạ Thần cúi đầu, nhàn nhạt trả lời. Sao y có thể không biết sự quan tâm của Loan Loan với Vạn Oánh Chiêu chứ, nhờ đâu xảy ra sai lầm gì, không chừng còn làm rối việc hơn, không bằng tự mình đi một chuyến, y cũng yên tâm.

“Tùy huynh vậy.” Lãnh Loan Loan cũng biết tính tình đã nhận là sẽ làm đến cùng của Dạ Thần, cũng không nói thêm nữa. “Hai người đều một thân phong trần, đi xuống rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi trước đi.”

“Thuộc hạ xin cáo lui.”

Dạ Thần, Dạ Mị gật đầu, xoay người rời đi.

Sau khi họ đi, Lãnh Loan Loan cầm lấy cái bọc ấy, nói với Dạ Hồn: “Gọi Tiểu Chiêu đến đây.”

“Vâng.”

Dạ Hồn gật đầu một cái, thân ảnh màu đen nháy mắt biến mất.

Một lát sau, Vạn Oánh Chiêu vội vàng đến. Hai gò má trắng bở vì kích động mà trở nên đỏ bừng, giống như làn mây tía. Đôi mắt trong suốt như nước suối sáng trong, khe khẽ run rẩy, bay vút người lên đỉnh, cúi người hành lễ:

“Tham kiến chủ tử, gia.”

“Ừm.” Lãnh Loan Loan trả lời, thấy ánh mắt nàng không dời khỏi phong thư trên bàn đá, biết nàng cuống lên rồi, bèn gật đầu.

“Cô tới xem xem có đúng là đây hay không?”

Vạn Oánh Chiêu tiến lên, bàn tay run run cầm lấy phong thư. Nàng hy vọng đây không phải đồ sai, vì nó sẽ giúp hy vọng báo thù cho cha mẹ lớn hơn. Ngón tay thon dài mở thư ra, lấy ra lá thư bên trong. Ánh mắt theo nội dung trong thư mà trở nên kích động, cuối cùng đã long lanh nước mắt.

“Đúng vậy, đúng là đây. Đây chính là thư mà người kia viết cho phụ thân.” Nàng nắm lấy tờ giấy, kích động nói.

Lãnh Loan Loan nhận thư, nội dung thư mơ hồ là nam tử kia muốn giao một vật phẩm quý giá cho trang chủ Vạn Gia Trang tạm thời bảo quản, nhưng vật phẩm này có lai lịch không ổn. Có lẽ vì vậy mà Vạn trang chủ đã cự tuyệt, nhưng trang chủ đã biết nguyên do chuyện này, cho nên mới dẫn đến tai họa diệt môn.

Đúng rồi, không phải Dạ Mị có đi thăm dò vật ấy hay sao? Mới vừa rồi, hắn cũng không hỏi báo. Chẳng lẽ là chuyện này không thuận lợi?

“Anh, gọi Dạ Mị tới đây.” Lãnh Loan Loan phất tay nói.

“Rõ.”

Vạn Oánh Chiêu khó hiểu, chẳng lẽ có phong thư này để phân rõ bút tích hung thủ mà vẫn chưa đủ hay sao?

Lãnh Loan Loan lạnh lùng nhìn nàng một cái, nhìn thấu nghi hoặc của nàng.

“Chẳng lẽ cô không muốn biết rốt cục là cái gì đã hại người nhà mất mạng hay sao?”

Vạn Oánh Chiêu đột nhiên nắm chặt tay, trong mắt đầy hận thù, nàng đương nhiên là muốn.

“Chủ tử, gia.”

Chỉ chốc lát sau, Ảnh đã dẫn Dạ Mị sau khi rửa mặt đến.

“Ừ.” Lãnh Loan Loan nói, “Dạ Mị, về chuyện vật phẩm, điều tra thế nào rồi?”

“Hồi chủ tử, chuyện này dường như vượt quá trong tưởng tượng. Không có tin tức gì.” Dạ Mị cúi đầu, mở miệng đáp. Phái ra vô số người mà vẫn không tra được, rốt cục là sao, ngay cả hắn cũng nhận không được thấy tò mò.

“Vậy sao?” Lãnh Loan Loan nhíu mi, rốt cục là cái gì mà có thể hại Vạn Gia Trang đều phải chết vì nó?

Vạn Oánh Chiêu nghe được lời của Dạ Mị, vẻ mặt nặng nề. Không tìm được sao? Vậy phải làm sao bây giờ? Ánh mắt nàng hướng đến Lãnh Loan Loan, hy vọng có thể tìm được một chút dũng khí và đợi chỉ thị tiếp theo.

Lãnh Loan Loan mím môi, mở miệng nói: “Xem ra, hiện tại cũng chỉ có thể căn cứ vào bút tích này để tra ra hung thủ.” Hy vọng sẽ không quá khó khăn.

Aiz...

Vạn Oánh Chiêu thở dài không tiếng động, cũng chỉ có như vậy.

“Chủ tử.” Một thiếu niên áo trắng đi đến.

“Chuyện gì?” Hiên Viên Dạ đứng lên, cảm bào tung bay theo gió, hỏi.

“Đông Phương Bảo đưa thiệp mời tới, mời chủ tử cùng gia đến Đông Phương Bảo làm khách. Hiện tại người của Đông Phương Bảo ở tại bên ngoài.” Thiếu niên trả lời.

Đông Phương Bảo?

Mọi người nhìn nhau, đột nhiên nhớ tới Đông Phương Triết. Chắc chắn là hắn, chẳng lẽ hắn đã trở về Đông Phương Bảo sao?

“Đi ra ngoài xem sao.”

Hiên Viên Dạ nắm tay Lãnh Loan Loan, mọi người đi ra ngoài.

Đại sảnh

Dạ Thần sau khi tắm rửa đã thay quần áo màu lam, tay áo tung bay, mái tóc còn ẩm ướt buông trên vai. Đôi mắt màu tím lóe ra ánh sáng lạnh nhạt, đang chiêu đãi người đưa thiệp đến từ Đông Phương Bảo.

Người đến từ Đông Phương Bảo là một gã sai vặt tuổi còn trẻ, quần áo màu xanh, đôi mắt to, có vài phần thông minh. Gã nhìn nam tử đeo mặt nạ màu vàng trước mắt có một đôi mắt tím hiếm thấy mà không e ngại, vẫn là dáng vẻ lạnh lợi.

“Chủ tử, gia.” Lãnh Loan Loan, Hiên Viên Dạ đi từ bên ngoài vào, Dạ Thần gật đầu với hai người. “Vị này là tiểu ca ở Đông Phương Bảo, hai vị này là chủ tử của chúng ta.” Dạ giới thiệu đôi bên.

“Lãnh gia, phu nhân, nô tài có lễ.” Gã sai vặt gật đầu với hai người, trong lòng thầm khen khí độ bất phàm, quả là một đôi rất xứng.

“Mời tiểu ca ngồi.” Hiên Viên Dạ làm tư thế mời với gã sai vặt, ý bảo gã ngồi xuống.

“Tạ Lãnh gia.” Gã sai vặt chấp tay, nhưng không ngồi, mà trình thiệp mời lên, “Đây là thiệp mời của Thiếu bảo chủ nhà nô tài đưa cho Lãnh gia cùng phu nhân, mời Lãnh gia, phu nhân đến Đông Phương Bảo làm khách.”

Lãnh Loan Loan khom người nhận thiệp mời từ tay Vạn Oánh Chiêu.

Nàng mở ra đọc, nội dung trong thiệp mời là Đông Phương Triết vì cảm tạ đã cứu giúp nên đặc mời họ đến làm khách của Đông Phương Bảo. Nàng đưa thiệp mời cho Hiên Viên Dạ, hắn đọc xong rồi gấp lại.

“Được, chúng ta nhất định sẽ đến như trong thiệp.” Đôi mắt sâu nhìn gã sai vặt, đáp.

Lãnh Loan Loan nhú mi, không ngờ Hiên Viên Dạ lại đồng ý. Lúc này, bọn họ đều không hoan nghênh Đông Phương Triết cho lắm.

“Vâng, vậy nô tài xin cáo từ trước.” Gã sai vặt chấp tay, rời đi.

“Vì sao lại đồng ý?” Lãnh Loan Loan nhú mày, hỏi Hiên Viên Dạ.

“Vì sao lại không?” Hiên Viên Dạ nhú mày, nhìn nàng. “Ta có dự cảm, lần này, Đông Phương Bảo sẽ có thu hoạch không ngờ.”

Thu hoạch không ngờ ư?

Lãnh Loan Loan hí mắt, cứ hy vọng thế đi.

161. Q.2 - Chương 42: Là Bút Tích Của Ai?.

Hôm sau, ánh nắng tươi sáng, hương hoa tràn ngập.

Một chiếc xe ngựa hoa lệ đứng ở bên ngoài Đông Phương Bảo, rèm xe màu lửa phập phồng theo gió, lay động thành độ cong xinh đẹp.

Hai lái xe mặc đồ đen nhảy xuống, một trái một phải mở cửa xe ra.

Một bàn tay vươn ra, vô cùng đẹp dễ dưới ánh dương rạng rỡ, chủ nhân của bàn tay ấy là một nam tử tuấn mỹ phi phàm, khuôn mặt góc cạnh, mày kiếm mắt sáng, môi mỏng mím nhẹ. Mái tóc đen dài cột cao, sợi tóc bay nhẹ nhẹ. Trên ngọc quan có cài một cây trâm vàng, một vài sợi tóc còn phớt nhẹ trên má. Hắn bước xuống xe, thâm mặc cẩm bào bằng tơ lụa màu xanh, tay áo ngắn phù hợp, có viền vàng còn tươi đẹp hơn ánh nắng.

Mấy gã gác cửa chỉ cảm thấy ánh mắt sáng lên, nam tử này tôn quý phi thường.

Nam tử vươn tay, một bàn tay ngọc ngà mảnh khảnh vươn ra từ trong xe ngựa, đặt lên bàn tay hắn. Ngay sau đó, một thân ảnh đỏ rực như lửa xuất hiện trước mắt mọi người. Người đó có mái tóc đen dài như thác đến thắt lưng. Trên đầu nàng không hề có một món đồ trang sức nào cả, chỉ có ánh nắng lóng lánh rơi trên sợi tóc ấy, tỏa ra vẻ sáng ngời. Đó là một khuôn mặt tuyệt sắc, cái trán cao trơn bóng có một dấu hoa đào màu hồng nhạt, mắt ngọc mày ngài, bờ môi anh đào kiều diễm, ánh mắt lạnh nhạt lại làm người ta không kìm lòng được muốn trầm luân trong ấy...

Một cô gái quá đẹp. Đây là tiên nữ hạ phàm sao?

Mấy gã thị vệ ngậy ngốc cho đến tận khi có vài con tuấn mã lao lên từ phía sau xe ngựa, bất kì ai trên lưng ngựa cũng là người phi phàm. Nhất là nam tử áo trắng đi đầu, mái tóc cột cao, khuôn mặt như ngọc, đôi mắt sâu như cái đầm có màu tím hiem có, thần bí khó lường, lại làm người ta nhìn vào thì bị hút vào trong.

“Xin báo với thiếu bảo chủ quý bảo, Lãnh gia tới chơi.” Dạ Hồn đi lên trên, nói với thị vệ đang há hốc mồm.

“Vâng, vâng.” Thị vệ lấy lại tinh thần, một trong số các thị vệ nhanh chóng chạy vào thông báo.

Chỉ chốc lát sau đã thấy Đông Phương Triết vội vàng đi ra.

“Lãnh gia, phu nhân, hoan nghênh, hoan nghênh.” Hắn đi lên trước, chấp tay nói với Hiên Viên Dạ, Lãnh Loan Loan.

“Không dám, chúng ta rất vui khi nhận được thiệp mời của Đông Phương công tử. Hy vọng không quấy rầy người.” Hiên Viên Dạ đáp lễ, Lãnh Loan Loan chỉ lạnh nhạt gật đầu.

“Các vị đến đây là phúc khí của Đông Phương Triết ta.” Đông Phương Triết nói với những người khác, “Mời vào bên trong.”

“Xin mời”

“Làm phiền.”

Đoàn người chậm rãi đi vào Đông Phương Bảo, bên trong khắp nơi là những bóng cây xanh mát, hoa cỏ sum suê, đình các, hòn non bộ, ao sen trong trẻo. Những mái cong ngọc lưu ly, ngói xanh tường đỏ, đâu đâu cũng có hơi thở Giang Nam, không hổ là đệ nhất đại bảo trong giang hồ.

Vào phòng khách, chủ nhân, khách đều an tọa.

Từ này giờ Vạn Oánh Chiêu vẫn quan sát Đông Phương Triết, thấy hắn dường như đã bình thường, chắc hẳn rằng hắn đã vứt bỏ ân oán rồi. Nhưng còn mình? Đôi mắt sáng ngời như bị phủ sương, rốt cục đến lúc nào nàng mới có thể báo thù đây? Theo thời gian, nàng đã âm thầm có chút sốt ruột.

“Triết nhi, khách đã đến rồi sao?”

Chu Nghiêm Chính, có lẽ bây giờ là Đông Phương Chính đang đi đến. Hắn mặc quần áo màu xanh, mái tóc cột cao. Đôi mắt dài nhỏ đã mất hết thù hận ngày xưa, trở nên trong suốt. Khuôn mặt ngay thẳng luôn giữ một nụ cười nhẹ, hòa ái thân thiết.

“Thúc thúc, mọi người đến hết rồi.” Đông Phương Triết đứng lên, cười nhìn Đông Phương Chính. Sau khi hóa giải ân oán, hai người trở nên thân thiết. Có lẽ là muốn bù lại những lỗi lầm từng phạm, Chu Nghiêm Chính chăm sóc Đông Phương Triết như con mình vậy, từ ăn, mặc, ở, đi lại, đến chuyện nhỏ tí ti bình thường. Đông Phương Triết coi lão như cha. Vì trước kia hai người là quan hệ kẻ thù nên bây giờ gần bó như thế làm cho người ta cảm thấy có chút khó tin. Nhưng ân oán giữa bọn phúc tạp hơn bình thường, không chỉ là kẻ thù, còn là thân nhân duy nhất. Một khi thân tình cao hơn thù hận, những điều khác sẽ không còn quan trọng.

Mọi người thấy thế, trong lòng đều biết cái kết giữa bọn họ cuối cùng cũng đã tháo gỡ. Tuy rằng không nói gì, nhưng kỳ thật cũng vui vẻ.

“Hai vị là Lãnh gia cùng phu nhân ư?”

Đông Phương Chính đi lên trên, cúi đầu với Hiên Viên Dạ, Lãnh Loan Loan, “Đa tạ nhị vị cứu Triết nhi, xin nhận lễ của lão phu.”

“Thúc thúc.” Đông Phương Triết gọi, hẳn biết thúc thúc đã ăn năn. Chuyện ngày xưa, hẳn cũng không muốn nhắc lại, chỉ hy vọng hai người có thể cùng nhau phát triển Đông Phương Bảo, có thể không làm tổ tông Đông Phương Bảo thất vọng.

“Đông Phương tiên sinh đừng khách khí.” Lãnh Loan Loan nhìn hẳn, “Ta cứu hẳn không phải cố ý.”

“Chuyện này...” Đông Phương Chính sửng sốt vì lời nói đó, có ý gì? Lão lại quay sang nhìn Đông Phương Triết.

Khóe miệng Đông Phương Triết giật giật, lộ ra một nụ cười khổ. Hẳn cũng biết Lãnh Loan Loan cứu mình không phải cố ý, nhưng mặc kệ là sao, hẳn cũng muốn cảm ơn nàng. Bởi vì nàng, nên hẳn mới phá bỏ được rào cản giữa bản thân và thúc thúc.

Hiên Viên Dạ nhú mày, tính tình của Loan Loan lại làm cho người ta xấu hổ.

“Ha ha, dù sao đi nữa, chuyện phu nhân cứu Triết nhi là sự thật. Được rồi, lão phu đã chuẩn bị tiệc rượu, mời chư vị cùng nhập tiệc.” Nếu nàng nói như vậy thì có ý kiến của. Mặc kệ, cứu Triết nhi là sự thật, vậy thì cảm ơn.

“Mời.”

“Mời.”

Mọi người đứng lên, đáp lễ.

Đang đứng ở cửa ngoài đại sảnh, ánh mắt Vạn Oánh Chiêu đột nhiên rơi vào lạc khoản của một bức tranh treo trên vách tường. Khuôn mặt nàng bỗng nhiên biến đổi, phát tay nói:

“Chờ một chút.”

“Sao vậy? Vạn cô nương?” Đông Phương Triết quay lại, có chỗ nào không ổn sao? Làm chủ nhân, hẳn tất nhiên là lo lắng sợ đãi khách không được chu toàn.

“Bút tích trên bức họa kia là của ai?” Vạn Oánh Chiêu nhìn hàng chữ trên tranh, run rẩy hỏi. Không sai, tuyệt đối không thể sai, chữ viết kia giống như của nam tử kia giao cho phụ thân. Chẳng lẽ hung thủ có liên quan tới Đông Phương Bảo sao?

“Đó là tranh do cậu của ta đã đề lạc khoản.”

Đông Phương Triết trả lời, cũng không biết bức họa kia có chỗ nào không phải? Hình như nghe khẩu khí của nàng là ở mục đề khoản của cậu sao? Hẳn nhìn nét mực trên bức họa kia, lại nhìn Lãnh Loan Loan, bọn họ biết chuyện gì sao?

Mọi người nghe được câu trả lời, của Đông Phương Triết, nhìn nhau một cái, đều thấy một ý tưởng trong mắt nhau:

Có lẽ, bọn họ đã tìm được hung thủ diệt Vạn Gia Trang rồi.

162. Q.2 - Chương 43: Thân Phận Hung Thủ

”Tiểu Chiêu, đem tín hàm của người lấy ra nữa đi” Lãnh Loan Loan nhướn mày, thản nhiên nói với Vạn Oánh Chiêu. Đến tốt cùng là đúng hay sai, ngay bây giờ liền rõ.

“Vâng.” Tiểu Chiêu gật đầu.

Chú cháu Đông Phương Chính, Đông Phương Triết hai người hai mặt nhìn nhau, khổ sở không hiểu đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra? Bọn họ lại đang nói cái gì?

Vạn Oánh Chiêu đem tín hàm luôn giắt bên người ra, nhìn Lãnh Loan Loan.

“Các người cùng Tiểu Chiêu đi đối chiếu bút tích thử.” Lãnh Loan Loan hướng tới Dạ Hồn, Dạ Mị phân phó.

“Vâng, chủ tử.”

Dạ Hồn, Dạ Mị đi lên phía trước, cùng Tiểu Chiêu đi đến nơi treo bức họa.

“Phu nhân, bọn họ đây là...?” Đông Phương Chính, Đông Phương Triết nhìn nhau liếc mắt một cái, nghi hoặc hỏi Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan nhướn nhẹ mày liễu, mắt sáng đảo một cái, thản nhiên hướng hai người liếc mắt: “Lập tức sẽ biết.”

Vạn Oánh Chiêu cùng Dạ Hồn, Dạ Mị đứng ở trước bức vẽ, hai tay nắm chặt tín hàm. Trong lòng lại đột nhiên có chút ý lo sợ, cảm giác nửa chờ đợi, nửa lại sợ hãi, thất vọng, vô cùng phức tạp. Hai tròng mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào bức họa, trên tay cũng cơ hồ chảy ra mồ hôi, đứng bất động.

Vạn Oánh Chiêu hít vào một hơi thật sâu, rốt cục đem tín hàm lấy ra. Chữ viết trên giấy viết thư cùng bút tích được đề trên bức họa quả thật là giống nhau, hẳn là do một người đề bút. Nước mắt nháy mắt theo hốc mắt chảy ra. Là hắn, quả thật là hắn. Hai tay cầm lấy giấy viết thư run run, kích động không thôi.

Dạ Hồn, Dạ Mị nhìn lên, sắc mặt đồng thời ngưng trọng.

“Thế nào?” Lãnh Loan Loan hỏi, kỳ thật theo hai vai rung động của Vạn Oánh Chiêu kia đã biết đáp án.

“Là hắn, là hắn.....”

Vạn Oánh Chiêu quay đầu lại, hai mắt đầm lệ phá lệ sáng ngời, tràn đầy hận ý không chút nào dấu diếm.

“Đây đến tốt cùng là làm sao vậy?” Đông Phương Triết nhìn khuôn mặt đầy lệ của Vạn Oánh Chiêu rất là kinh ngạc, nhưng mơ hồ đã có một cảm giác không tốt.

Vạn Oánh Chiêu oán hận trừng mắt hắn, tuy rằng hung thủ không phải hắn, nhưng cũng là thân nhân của hắn ta, nỗi đau mất đi người nhà làm cho nàng không thể không oán hận ngay cả với nam nhân từng làm nàng tâm sinh đồng tình cùng cảnh ngộ này.

“Vạn cô nương, người.....”

Đông Phương Triết bị nàng không chút nào che dấu hận ý nhìn đến kinh sợ, tốt cùng là chuyện gì đã xảy ra?

“Cô nương, cô cùng chúng ta có phải hay không có cái gì hiểu lầm?” Đông Phương Chính nhìn mấy người bỗng nhiên chuyển biến thái độ, trong lòng cũng buồn bực, không khỏi hỏi.

“Muốn hỏi hãy đi hỏi cậu của người đã làm nên chuyện tốt gì?” Vạn Oánh Chiêu oán hận trừng mắt.

“Cậu?”

Đông Phương Triết cùng Đông Phương Chính dò xét Vạn Oánh Chiêu trước mặt, cô nương này cùng cậu hắn rốt cuộc là có chuyện gì?

“Đông Phương thiếu bảo chủ.” Lãnh Loan Loan cất tiếng phá vỡ không khí trầm mặc, tươi cười lãnh liệt. “Không biết cậu của thiếu bảo chủ hiện tại là ở nơi nào?” Oan có đầu, nợ có chủ. Nếu người kia là thân nhân của kẻ đã diệt Vạn Gia trang, liền nên moi tin tức từ hắn.

“Thực không dám dấu diếm.” Đông Phương Triết lắc lắc đầu. “Cậu của tại hạ đã mất tích năm năm.” Năm năm trước đột nhiên mất tích, ai cũng không biết cậu đã xảy ra chuyện gì? Đang ở phương nào?

“Gạt người.” Vạn Oánh Chiêu phần hận la lớn, hắn rõ ràng là hung thủ đã diệt cả nhà nàng, như thế nào là năm năm trước đã mất tích?

“Tại hạ tuyệt không lừa gạt các vị.” Đông Phương Triết thản nhiên nói, “Tuy rằng không biết cậu đến tột cùng là có ân oán gì với các vị, nhưng người thật là đã mất tích.”

“Những gì Triết nhi nói đều là thật.” Đông Phương Chính cũng chứng thực, “Cửu lão gia đúng thật là đã mất tích vào năm năm trước.”

“Tại sao có thể như vậy?” Nghe hai người nói như vậy, Vạn Oánh Chiêu chỉ cảm thấy cả người như nằm trong tảng băng to vạn trượng. Cả người cũng không nhúc nhích nổi, rõ ràng đã xác nhận được thân phận hung thủ, vì sao lại như không có chút dấu vết gì.

“Ta không tin, ta nhất định phải tìm được hắn.” Nàng đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt tràn đầy hận ý nói.

“Xin hỏi Vạn cô nương rốt cục là có ân oán gì với cậu của tại hạ?” Nhìn nàng hận ý rõ ràng như thế, Đông Phương Triết cũng nhịn không được nhíu nhíu mày.

“Ha ha ha.....” Vạn Oánh Chiêu cười to một trận điên cuồng, “Hỏi rất hay, cậu của người phát rồ, mua sát thủ đem toàn trang chúng ta giết sạch. Nếu không phải cha ta liều mạng giúp ta chạy trốn, ta hiện tại cũng không thể đứng ở trước mặt người, càng không thể thay Vạn Gia trang một nhà già trẻ mấy chục người mà rửa mối huyết hận này.” Đáy mắt như lửa nóng hừng hực, trong đầu tựa hồ lại xẹt qua một màn thảm thiết khi đó.

Có thể nào là như vậy?

Đông Phương Triết lắc lắc đầu, tóc đen như mực theo đó khẽ bay bay. Dung nhan tuấn tú đầy vẻ kinh ngạc không thể tin nổi. Không, hắn không tin cậu lại làm ra sự tình tàn nhẫn đến thế. Trong trí nhớ cậu vẫn là một trưởng bối từ ái, nụ cười luôn treo trên khuôn mặt.

“Cô nương có phải hay không nghĩ sai rồi?” Đông Phương Chính cũng chân mày nhíu cao, cả nhà huyết án khó trách nàng hận ý mãnh liệt đến thế. Nhưng là cửu lão gia làm người hướng đến từ thiện, như thế nào lại hạ thủ ngoan độc như thế đâu.

“Các người tự mình xem đi.” Vạn Oánh Chiêu đem giấy viết thư ném cho hai người, đầy ngập hận ý càng dày đặc.

Đông Phương Triết nhặt lên tín hàm dưới đất, cùng Đông Phương Chính vừa nhìn thấy đều không khỏi sửng sốt. Quả nhiên kia chính là bút tích trên tín hàm cùng của cậu hắn giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả thói quen đặc biệt viết chữ hảo kia cũng là giống nhau.

Này, này.....?

Hai người hai mặt nhìn nhau, cũng không biết làm sao ngẩng mặt. Chẳng lẽ thật là hắn gây nên?

163. Q.2 - Chương 44: Vị Hôn Phu? Vị Hôn Thê?

“Hừ.” Vạn Oánh Chiêu đoạt lại tín hàm trên tay bọn họ, nhìn hai người bối rối liền trưng một biểu tình lạnh lùng cười nói: “Là ta oan uổng hắn?”

Ánh mắt phiếm hồng, trong lòng hận ý như sóng cuộn mãnh liệt, liên miên không dứt. Nàng thực hối hận, lúc trước cứ nhiên còn cảm thấy cùng hần là người bị hãm hại nên lưu lạc chân trời góc bể, còn khẩn cầu chủ tử vì hần mà báo thù. Nhưng là hiện tại, thân nhân của hần cũng là kẻ thù không đội trời chung của mình. Sớm biết như thế, nàng không nên để cho hần sống để bây giờ hần vì thân nhân của mình mà cản trở nàng trả mối huyết hận.

Đông Phương Triết, Đông Phương Chính không nói. Chữ viết đã chứng thực, bọn họ còn có thể nói cái gì. Cúi thấp đầu, không nghĩ là cậu hiền lành như vậy thật sự hội làm ra loại chuyện diệt sạch lòng người như thế nào sao?

Gió nhẹ nhàng thổi phe phẩy, không tiếng động xé rách lời nói trong lòng bọn họ. Chân tướng, có lẽ chỉ có bản nhân hần mới biết được.

“Chữ viết có lẽ là cậu, nhưng sự tình chân tướng là như thế nào chỉ có tìm được hần mới hiểu được.” Đông Phương Triết nhấp mím môi, ngẩng đầu nhìn Vạn Oánh Chiêu còn khổ sở nói.

“Hừ ...”

Vạn Oánh Chiêu lạnh lùng hừ một tiếng, Trong tai nàng những lời này đơn giản là Đông Phương Triết muốn vì cậu hần mà giải vây. Bất quá, mặc kệ như thế nào sự thật vẫn phải tìm được nam nhân mất tích đó mới được. Nàng khế cắn môi, không có bác bỏ lời nói của hần.

Lãnh Loan Loan vẫn nhìn chăm chú vào biểu tình của chú cháu Đông Phương Chính, Đông Phương Triết. Xem ra bọn họ không giống làm bộ, tựa hồ nam nhân kia thật sự mất tích. Nhưng là mất tích năm năm, hiện tại muốn tìm hần tất là sẽ phí một phen trắc trở.

“Đông Phương thiếu bảo chủ có thể hay không giới thiệu một ít chuyện của cậu ngài cho chúng ta, sẽ dễ dàng cho tìm kiếm.” Hiền Viên Dạ nắm tay Lãnh Loan Loan, nét bình tĩnh trên khuôn mặt tuần mĩ.

“Ta cũng không biết.” Đông Phương Triết lắc lắc đầu, cậu đột nhiên, ai cũng không biết là vì cái gì?

“Lấy có.” Vạn Oánh Chiêu lạnh lùng, không tin lời nói của hần.

“Tiểu Chiêu...”

Lãnh Loan Loan hướng tới Vạn Oánh Chiêu thần nhiên có ý trách một câu, Vạn Oánh Chiêu cắn cắn môi, không tình nguyện ngừng miệng, đem đầy ngập hận ý nén vào.

“Tại hạ cũng không phải không biết tâm tình của Vạn cô nương, nhưng là ta là thật sự không biết hành tung của cậu. Huống chi cậu ta bình thường là người hiền lành, thật là làm chúng ta nhất thời không thể tin hần là hung thủ diệt môn Vạn Gia trang”

Đông Phương Chính cũng gật gật đầu, xác thực, người như vậy như thế nào có thể là hung thủ đâu?

Nói đến, bọn họ chính là không tin người hiền lành trong miệng bọn họ là hung thủ diệt tủy Vạn Gia trang. Vạn Oánh Chiêu cũng không nói lời nào, chính là lạnh lùng đứng ở nơi đó, cả người tản ra hận ý mãnh liệt.

Đông Phương Chính, Đông Phương Triết hai mặt ngưng trọng, không nghĩ tới nguyên lai là mời bọn họ nhập bảo để cảm tạ, kết quả cục diện lại trở thành như vậy.

“Nếu Đông Phương thiếu bảo chủ cậu người đã mất tích, cũng không tin tưởng hần là hung thủ Vạn Gia trang huyết án. Như vậy chúng ta cũng chỉ có cách tìm hần về, mạn phép điều tra rõ chân tướng sự tình, cũng mạn phép vì Vạn Gia trang mà đòi một cái công đạo.” Hiền Viên Dạ thần nhiên nói.

“Đúng là chỉ có tìm thấy cậu mới biết được sự tình ngọn nguồn.” Đông Phương Triết gật gật đầu.

“Nếu như vậy, chúng ta cũng không tiện quấy rầy. Hôm nay như vậy cáo từ.” Hiền Viên Dạ ánh mắt nhìn Lãnh Loan Loan, thấy nàng gật gật đầu. Vì thế xoay người nhắm hướng Đông Phương Triết, Đông Phương Chính hai người nói.

“Này...” Hai người mặt có vẻ xấu hổ, “Các vị vẫn là trước dùng tiệc rượu đi.”

“Không được.” Lãnh Loan Loan thần nhiên trả lời, chỉ sợ hận trong lòng dè nén, ở nơi này Tiểu Chiêu tất yếu không khống chế được. Xem nàng hai tay nắm chặt, hai mắt đỏ hồng, nỗi hận kia như thủy triều không

dứt, chỉ sợ là hận không thể lập tức vì người nhà đã chết mà báo thù. Bất quá cũng khó, dù sao trước mắt cần cứ chính xác theo tình hình cừu nhân đó cậu ruột của Đông Phương Triết, nàng có thể ở cùng thân nhân của hắn mà đợi sao?

Đông Phương Triết nhìn Lãnh Loan Loan, khoe miệng bất giác nhếch lên, lộ ra cười khổ. Biết rằng nếu nàng đã lên tiếng, việc sửa đổi quyết định là không thể.

“Hôm nay chậm trễ, mong rằng Lãnh gia, phu nhân cùng các vị không lấy làm phiền lòng.” Hắn chấp tay, hướng mấy người xin lỗi nói.

Hiên Viên Dạ lắc lắc đầu, thản nhiên nói: “Thiếu bảo chủ khách khí.”

“Ta đưa các vị ra bảo.” Đông Phương Triết hướng bọn họ làm cái mời thủ thế, đứng ở một bên.

Lãnh Loan Loan, Hiên Viên Dạ đi ở đằng trước, Dạ Thần chờ theo sau, Vạn Oánh Chiêu oán hận đi ở cuối cùng.

“Vạn cô nương...” Đột nhiên Đông Phương Triết khi Vạn Oánh Chiêu đi qua giơ tay ngăn cản nàng. Con người thâm thúy nhìn nàng, mang theo xin lỗi. “Nếu cậu ta thật sự là hung thủ đã diệt cả nhà người, ta nguyện hướng người giải thích. Nhưng ta hy vọng hắn không phải.”

“Giải thích thì có ích gì?” Vạn Oánh Chiêu trừng mắt đẹp nhìn hắn, nếu cứ gây nên tội ác tày trời rồi dùng giải thích liền xong việc, trên đời cũng sẽ không có nhiều như vậy ân oán. “Tránh ra.”

Bàn tay mềm nhảm hướng cánh tay Đông Phương Triết vung lên, cũng không dùng sức quá mạnh, nhưng lại đem ngọc bội nơi cổ tay của mình đánh bay ra ngoài.

“Ba” một tiếng, ngọc bội dừng ở cạnh cửa bồn cảnh lý.

“Cô nương, người như thế nào có khối ngọc bội này?” Đông Phương Triết nhìn khối ngọc bội kia, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

“Đây là chuyện riêng của bốn cô nương.” Vạn Oánh Chiêu nhặt ngọc bội lên, lạnh lùng nhìn hắn liếc mắt một cái. Liền xoay người đuổi theo đám người Lãnh Loan Loan.

“Cô nương khoan đã...” Đông Phương Triết kêu trụ Vạn Oánh Chiêu, vẻ mặt phức tạp.

“Người còn muốn thế nào?” Vạn Oánh Chiêu quay đầu nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng. “Nếu người còn muốn biện hộ cho cậu người, như vậy không cần. Ta nhất định sẽ không hoài nghi, chỉ hận không thể băm thây hắn thành ngàn đoạn.”

“Cô nương hiểu lầm rồi.” Đông Phương Triết lại lắc lắc đầu, phủ định nói.

“Vậy người đến tốt cùng muốn thế nào?” Vạn Oánh Chiêu không kiên nhẫn nhướn mày liễu, ngay cả đá người Lãnh Loan Loan cũng xoay lại nhìn hai người.

“Vạn cô nương, ta có thể nhìn xem ngọc bội của người hay không?”

“Vì cái gì?” Vạn Oánh Chiêu khiêu mi trừng Đông Phương Triết, hắn rốt cuộc là có ý quỷ quái gì. Sau khi biết người kia là cậu hắn, ấn tượng của nàng ban đầu đối với hắn chuyển biến một trăm tám mươi độ.

“Cô nương không cần phòng bị như thế.” Đông Phương Triết cười khổ, “Tại hạ chính là cảm thấy ngọc bội của cô nương nhìn quen mắt, rất giống một vật của mẫu thân ta.”

“Buồn cười.” Vạn Oánh Chiêu sững sốt, con người thu lại cười lạnh. “Vật của mẫu thân người như thế nào lại ở trên tay ta?”

Đám người cùng Lãnh Loan Loan nhìn hai người, có chút đăm chiêu. Còn nhớ rõ lúc trước có tra ra Vạn Oánh Chiêu có một vị hôn phu, nên sẽ không chính là Đông Phương Triết đi?

“Cô nương, ngọc bội của cô nương có phải hay không có một dòng tự?” Đông Phương Triết cũng biết Vạn Oánh Chiêu đối hắn ấn tượng là không tốt, liền nói thẳng.

“Người như thế nào biết?” Vạn Oánh Chiêu chân mày khẽ nhúc, nhìn hắn.

“Ta...”

“Nàng chính là vị hôn thê mà vị nương người đã định ước sao?” Đông Phương Chính lại trước một bước nói.

“Cái gì?” Vạn Oánh Chiêu sửng sốt, về sau hô to. “Không có khả năng, tuyệt đối là không có khả năng.”
Hắn như thế nào có thể là vị hôn phu của nàng?

“Ta không tin.” Trùng mắt bọn họ liếc một cái, nàng phi thân chạy đi.

“Vạn cô nương!”

164. Q.2 - Chương 45: Lâm Nguyệt Dao

Hắn sao lại có thể là vị hôn phu của nàng?

Vạn Oánh Chiêu bôn chạy, nhất quyết không tin chuyện thực là như thế. Rõ ràng hắn chính là cháu trai của kẻ thù nàng, rõ ràng chính mình cùng hắn bất quá là hai người xa lạ. Hiện tại cư nhiên trở thành vị hôn phu của nàng, có khả năng nào lại như vậy?

Tóc đen tung bay trong gió, một thân áo phấn hồng tựa hồ điệp hơi lão đảo , kia dung nhan xinh đẹp hiện tại là một vẻ không biết phải làm sao.

Phanh –

Đột nhiên nàng vấp phải một tảng đá. Thân mình hướng phía trước nhào tới, té lăn trên đất.

“Ô.....”

Cửu hận cùng thống khổ, rốt cục làm nàng không thể chống đỡ đi xuống. Thân thể liền như vậy nằm đó, hồng nhạt y bào đầy bụi đất, tóc che khuất mái đầu của nàng, hai tay nắm lấy cây cỏ dại. Nước mắt trong hai đồng tử sáng ngời tràn ra, như một cơn hồng thủy không thể ngừng.

Vì cái gì? Vì cái gì? Vì cái gì cố tình là người nhà của hắn gây ra sự tình thảm thiết như thế? Vì cái gì tên hung thủ kia tàn nhẫn đến thế? Đến tận cùng hết thấy đều là vì cái gì?

Trong lòng nàng bây giờ là cuộn cuộn ai oán, ông trời a vì sao phải trêu chọc nàng như thế. Nàng chính là chỉ muốn sống thanh thản, này cũng không được sao? Khép hờ đôi mắt, trong đầu hiện lên gương mặt tuấn mĩ của Đông Phương Triết? Hắn như thế nào có thể là vị hôn phu của nàng? Nếu bọn họ là có hôn ước, như vậy cậu hắn không giống ới thân nhân của mình sao? Như thế nào cam tâm? Như thế nào cam tâm đem cửu hận nháy mắt biến thành thân nhân? Nàng làm không được, nàng không phải không muốn vô cầu, có thể bao dung chúng sinh như Bồ Tát. Nàng chính là muốn vì thân nhân của mình mà báo thù, làm cho bọn họ có thể yên giấc ngàn thu, có thể chuyển thế có được một cái kết hạnh phúc khác mà thôi...

“Ô ô ô.....”

“Người làm sao vậy?”

Đột nhiên phía sau truyền đến một đạo thanh âm, Vạn Oánh Chiêu ngẩn ra, chậm rãi ngoái đầu nhìn lại. Ánh mắt đang sùng đồ nhìn thấy một nữ tử sinh đẹp quyến rũ đang đứng sau lưng nàng, nàng quần áo cẩm bào màu lửa đỏ, áo trong màu trắng bó ngực, lồ lộ trước ngực là một mảng lồ lộ trắng như ngọc không tì vết. Kia sắc mặt thanh tú như sen hé nở trên mặt nước, kia mi như Viễn Sơn, mắt giống như thu ba, mày liễu như tơ. Môi anh đào phiếm hồng nhạt, kiều diễm ướt át, mái tóc đen vấn thành một búi tóc phi vân vô cùng phiêu dật , mấy sợi tóc mai phát phơ bên tai. Đây cư nhiên là một nữ nhân cực kì xinh đẹp.

“Người đang khóc sao?”

Nữ tử nhìn Vạn Oánh Chiêu bộ dáng mắt đỏ hoe, mày đẹp vô hình hơi nhíu nhíu, lại giống như vô hạn phong tình. Rất kỳ quái, rõ ràng một người xinh đẹp lại khiến người ta nghĩ đến hồ ly tinh nữ nhân, lại có một giọng nói êm tai như nước.

Vạn Oánh Chiêu chính là kinh ngạc nhìn nàng, không có đáp lời.

“Người, đã xảy ra chuyện gì không tốt sao?”

Nữ tử thấy nàng chính là nhìn mình đến ngây ngốc, lại xem nàng té trên mặt đất, quần áo lây dính bụi bặm, sợi tóc hỗn độn, bộ dáng rất là chật vật. Không khỏi liên tưởng đến việc không tốt, thật cẩn thận hỏi.

“Ta không có.”

Vạn Oánh Chiêu hai má đỏ lên. Rốt cục hiểu được ý tứ của nữ tử, nàng đứng dậy, chụp đi một thân bụi đất.

Không xong, đây là làm sao?

Nàng nhìn bốn phía, cũng là một mảnh xa lạ. Đáy mắt sáng lấp lánh xẹt qua một tia ảo não. Chính mình liền như vậy chạy đi, chỉ sợ chủ tử cùng đám bọn họ lo lắng đi. Thật sự là không xong, một mạch đứng lên, cư nhiên ngay cả chủ tử cũng quên ở một bên.

“Người lạc đường sao?” Nữ tử nhìn nàng nhìn trái nhìn phải, lại hỏi.

“Àn.” Vạn Oánh Chiêu ngượng ngùng gật đầu, “Xin hỏi cô nương có biết nơi này là chỗ nào?” Đối với Mê thành, nàng cũng không quen thuộc.

“Đây là ngoại ô Mê thành, cách Đông Phương bảo không xa lắm.” Nữ tử đáp.

Vạn Oánh Chiêu vừa nghe đến Đông Phương bảo, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi. Lạnh lùng nhìn nàng, “Người cùng Đông Phương bảo là có quan hệ gì?” Sẽ không lại là Đông Phương bảo bằng hữu hoặc thân nhân chứ? Nàng hiện tại đối với ba chữ Đông Phương bảo vô cùng miễn cưỡng.

Nữ tử vừa thấy nàng nhắc tới Đông Phương bảo vẻ mặt trở nên lạnh lùng, thậm chí còn mang theo hận ý. Nghĩ rằng nàng với Đông Phương bảo tất là có gì không ổn, vì thế lắc lắc đầu nói: “Không có, ta chỉ là biết Đông Phương bảo mà thôi.”

Vạn Oánh Chiêu gật gật đầu, có lẽ là chính nàng phản ứng quá mức độ.

“Kia xin hỏi ta muốn trở lại trong nội Mê thành, phải đi như thế nào?” Hiện tại không ngựa, không xe, đi bộ không biết phải đi bao lâu? Cũng không biết chủ tử bọn họ có thể hay không tìm mình? Lại tìm được hay không?

“Dọc theo con đường này đi thẳng phái trước, sau đó quẹo trái đại khái nửa canh giờ có thể đến Mê thành môn.” Nữ tử chỉ vào phía trước Vạn Oánh Chiêu nói.

Lâu như vậy? Vạn Oánh Chiêu suy sụp suy sụp mặt.

“Cám ơn cô nương a.” Vạn Oánh Chiêu hướng nữ tử gật gật đầu, chuẩn bị đi bộ trở về.

“Không khách khí.” Nữ tử cười, tức thời nàng cười đến ôn nhu, nhưng lộ ra lại là một nụ cười phong trần quyến rũ đến cực điểm câu lòng người.

Vạn Oánh Chiêu nhìn vẻ tươi cười của nàng, ngẩn ngơ. Thật sự loại cười câu nhân như thế này, cùng chủ tử có chút bất đồng. Nàng là biết nữ nhân mười người mười vị, chủ tử cũng là có một loại không giống nữ tử phàm trần.

“Tiểu chiêu –”

Đột nhiên, rất xa nhìn thấy bóng dáng của Dạ Hồn, Dạ Mị.

“Bằng hữu của người tới tìm người.” Nữ tử cũng ngoái mình nhìn lại, “Ta phải đi.” Tựa hồ nàng không muốn gặp những người khác, hướng Vạn Oánh Chiêu gật gật đầu, quần áo lửa đỏ theo gió tung bay, liền bước nhẹ nhàng rời đi.

“Cô nương có thể hay không cho ta biết tên?”

Vạn Oánh Chiêu đột nhiên gọi với theo. Không biết vì sao nàng đối với nữ tử này có loại kỳ quái cảm giác. Nhịn không được mở miệng hỏi, mặc dù có chút thất lễ.

“Lâm Nguyệt Dao.” Nữ tử ngoái đầu nhìn lại cười, thản nhiên nói, mị hoặc chúng sinh.

“Lâm Nguyệt Dao.” Vạn Oánh Chiêu nỉ non, quả nhiên một cái tên hay, đưa mắt nhìn lại, kia lửa đỏ bóng dáng đã biến mất.

“Tiểu Chiêu –” Dạ Hồn, Dạ Mị hai bóng dáng màu đen cũng đã đến trước mắt.

“Người không sao chứ?” Đánh giá nàng, trừ bỏ hốc mắt hồng hồng, hết thấy còn khỏe.

“Ân.” Vạn Oánh Chiêu gật gật đầu, “Chủ tử đâu?”

“Người còn biết chủ tử?” Dạ Hồn lạnh lùng hướng nàng liếc mắt một cái, “Khi chạy đi, có nghĩ đến chủ tử hay không?”

“Chủ tử tức giận sao?” Vạn Oánh Chiêu cúi đầu, lo lắng hỏi.

“Không có, chính là lo lắng cho người.” Dạ Hồn nói, tuy rằng chủ tử ngoài miệng không nói, nhưng hành động đã cho thấy rất rõ a.

“Chúng ta trở về đi.” Vạn Oánh Chiêu lau mắt, hướng tới hai người nói. Nàng cũng nên giải thích với chủ tử. Cho tới nay nếu không phải nhờ chủ tử, chỉ sợ nàng cũng không còn có thể sống trên đời, còn có thể vì thân nhân mà báo thù.

“Phải.”

Dạ Hồn, Dạ Mị gật gật đầu, ba người cùng nhau rời đi.

“Đúng rồi, vừa rồi người nọ là ai?” Bọn họ xa xa nhìn đến một chút bóng dáng màu đỏ cùng Tiểu Chiêu cùng một chỗ, nhưng khi bọn họ gần đến gần, bóng dáng kia đã không còn.

“Nàng nói tên nàng là Lâm Nguyệt Dao.” Tiểu Chiêu nói.

“Nàng hẳn không phải là một người đơn giản.” Dạ Hồn thản nhiên nói.

Có lẽ đi.

Vạn Oánh Chiêu nghĩ tới Lâm Nguyệt Dao kia không tiếng động xuất hiện, không một tiếng động rời đi. Chỉ sợ nữ tử xinh đẹp quyến rũ ấy là võ lâm cao thủ.

165. Q.2 - Chương 46: Người Là Ai?

Tìm tìm kiếm kiếm, kiếm kiếm tìm tìm.

Nàng bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt, hẳn lại không hay không biết...

Phải chăng là ông trời cố tình trên người hắn?

====

Nam tử mặc Nguyệt nha trang bào đeo một chiếc mặt nạ màu bạc che đi nửa khuôn mặt, mái tóc được cột hờ, màu đen dài tung bay theo mỗi bước chân, con người màu nâu hiện ra ánh nhìn thản nhiên.

Phía sau hắn là nữ tử mặc y phục tay ngắn, dung mạo lãnh diễm, con người đen sáng tỏ, ánh mắt vẫn đuổi theo bóng dáng phía trước.

Hai người vẫn duy trì một trước một sau, không mở miệng nói đến một câu.

Gió, nhẹ nhàng mà phe phất, thông thả trên chuyến hành trình không điểm đến.

Trên đường người đi đường nhìn hai người, hoặc khe khẽ nói nhỏ, hoặc mặt mang tò mò.

Mặt nạ nam tử liếc mắt, lạnh lùng thoảng nhìn, như một hầm băng quanh năm lạnh lẽo, làm người ta không chiến mà ngã.

Phía trước, một chiếc xe ngựa cấp tốc chạy tới, tốc độ tựa hồ không thể khống chế. Người đánh xe sắc mặt kích động, dùng gậy hãm ngựa. Ngựa lại vẫn như cũ mất tốc độ đánh thẳng về phía trước, người đánh xe sợ tới mức mồ hôi lạnh nhỏ từng giọt. Rốt cục nhện không được hướng tới người chung quanh hô lớn:

“Tránh ra, mau tránh ra.”

Mọi người vừa thấy xe ngựa mất tự chủ xông đến, đều sợ tới mức chạy tán loạn ra bốn phía

“Mẫu thân, mẫu thân.....”

Đột nhiên một đứa bé trai từ bên lề chạy ra giữa đường, khóc gọi mẫu thân.

“Tiểu hài tử, mau tránh ra.”

Người đánh xe nhìn thấy đột nhiên có một đứa bé chắn đường, sợ tới mức ngay cả hô hấp cũng gấp gáp.

“Trời ạ, đứa nhỏ kia.”

“.....”

Mọi người nhìn thấy xe ngựa đã đến gần đứa nhỏ đều la hoảng lên, nhát gan lấy tay bịt chặt hai mắt, không dám nhìn xem hình ảnh bi thảm sẽ xảy ra.

Nữ tử mặt áo đen nhìn thấy đứa nhỏ, đôi mắt lạnh lùng cũng hiện lên một tia không đành lòng. Nhưng mà, nâng mắt nhìn chủ tử phía trước, thấy hân vẫn như cũ đi tiếp, tựa hồ đối chuyện đã xảy ra căn bản không quan tâm.

Nữ tử xoa xoa thái dương, cuối cùng cũng nhắm mắt, bắt buộc chính mình không nhìn tới, không nghe tới.

“Aaaa...”

Xe ngựa trong nháy mắt đã đến gần đứa bé trai kia. Đột nhiên một bóng dáng màu lửa bay vút xẹt qua, một cái xoay tròn đem tiểu hài tử ôm lấy, bóng dáng nhanh nhẹn rơi xuống một bên đường, tránh được xe ngựa.

Mọi người chứng kiến ai nấy đều thở một hơi nhẹ nhõm, nhìn bóng dáng màu kia tràn đầy bội phục. Nhưng khi bóng dáng kia hướng mắt nhìn, bọn họ đều nhện không được hít một hơi. Quả là một nữ tử quyền rũ đến động lòng người, xem nàng hồng y tung bay, phiêu dật tựa tiên tử, khuôn mặt như tạc tựa phù dung, sóng mắt phiêu nhiên, lông mi dài đen ướt át. Không nghĩ tới nữ tử tuyệt mỹ như vậy cư nhiên lại có thân thủ tốt đến thế, thật sự là làm người ta hâm mộ lại đổ kỵ.

“Oa oa.....”

Tiểu nam hài bị dọa cho kinh sợ, bỗng nhiên gào khóc đứng lên. Đôi mắt to đen lóng lánh ngáy thơ đầy nước mắt, thật là đáng thương.

“Tiểu đệ đệ, đừng khóc nga.”

Hồng y nữ tử sửa quần áo trên người, thuận thế phủi bụi trên tóc. Biểu tình quyền rũ, ánh mắt lại ôn nhu như gió xuân tháng 3. Nàng vỗ nhẹ lưng của đứa nhỏ, nhẹ giọng an ủi.

“Đã không có việc gì rồi, không cần sợ hãi.”

Mọi người vừa nghe thấy, trong lòng lập tức chấn động. Không nghĩ tới nữ tử xinh đẹp quyn rũ như thế nhưng lại có được tính tình dịu dàng đến vậy, thật sự là một tổ hợp mâu thuẫn lại hoàn mỹ.

Tàn Nhất vừa nghe đến thanh âm này đột nhiên ngẩng đầu lên, con ngươi chạm đến bóng dáng của nữ tử, trong lòng chợt có chút khó thở. Thân ảnh quen thuộc ấy, là nàng sao? Nhíu mi, thanh âm này quen thuộc đến thế, ngay cả bóng dáng cũng giống y hệt trong trí nhớ. Nhưng là nàng sao? Không tự chủ được, hân hướng nàng đi đến. Môi bạc khẽ nhếch, nỗi lòng dao động không thôi.

Hắc Nghiên bị tàn nhất động tác sững sốt, chủ tử đây là làm sao vậy? Hai tròng mắt gắt gao đi theo hắn, nhìn đến hắn luôn luôn lãnh lệ ánh mắt bởi vì cái kia tuyệt mỹ quyền rũ nữ tử dựng lên phục khi, tâm căng thẳng, có loại dự cảm bất hảo ở trong lòng dâng lên.

Hồng y nữ tử nhẹ giọng dịu dàng trấn an nam hài tử lại cảm giác được sau lưng có một ánh mắt mãnh liệt nhìn chăm chú vào nàng. Đuôi lông mày nhíu lên, vừa quay đầu lại nhìn lại, đã thấy một nam tử nhìn mình chăm chú.

Là người đó? Lại không phải người đó.

Tàn Nhất thấy rõ dung nhan của nữ tử kia, tròng ngực đột nhiên đập nhanh. Khuôn mặt ấy rõ ràng là trong trí nhớ giống nhau như đúc, hắn thậm chí thật sự tin rằng người đó đứng ở trước mặt mình. Nhưng nữ tử này đáy mắt xa lạ, làm hắn đột nhiên thất vọng. Không phải người đó, tuy rằng dung nhan giống nàng như đúc, nhưng là tuổi cũng không giống. Nếu người đó còn tồn tại trên đời, đến bây giờ phải đã ở tuổi trung niên. Mà nữ tử trước mắt rõ ràng là chỉ mới ở tuổi xuân xanh.

“Người là ai?” Có lẽ là do khuôn mặt tương tự, cho dù hiểu được nữ không phải là người đó, Tàn Nhất lại vẫn như cũ không thể khống chế, liền như vậy thốt ra.

Ánh nắng hạ xuống chiếc mặt nạ bạc, nửa gương mặt kia chiết xạ man theo một ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng. Con ngươi màu nâu thâm thúy nhìn nàng, mang theo thần sắc có chút khó hiểu.

Hồng y nữ tử giật mình, không nghĩ tới nam tử này khi mở miệng lại hỏi thân phận của mình, thật sự là có chút thất lễ. Nhấp míu môi, nàng không nghĩ đến ý tới hắn. Nhưng là đôi mắt kia mang một ý mê man cùng chờ mong, lại làm nàng không thể làm như không thấy.

“Ta...”

“Tiểu Bảo, Tiểu Bảo.” Đột nhiên, một nữ tử vừa hô vừa hướng nơi này chạy tới, cắt ngang lời nói của hồng y nữ tử.

“Mẫu thân.” Tiểu nam hài trông thấy nữ tử, cười vui mừng. Đưa tay nhỏ múp múp chạy tới nữ tử kia.

“Tiểu , người là chạy đi đâu ? Mẫu thân lo lắng gần chết.” Nữ tử vừa chạy đến, đột nhiên đem tiểu nam hài ôm vào lòng. Hốc mắt đỏ đỏ, vừa vội vừa tức nói.

“Mẫu thân.” Tiểu nam hài ôm nữ tử, nhỏ giọng khóc nức nở .

“Vị đại tẩu này, vừa rồi đứa nhỏ con ngươi thiếu chút nữa bị xe ngựa đụng phải. May là có vị cô nương này hảo tâm cứu đỡ.” Một nữ tử đứng bên cạnh thấy thế, nói. Thật sự là người mẹ quá sơ ý, may mắn đứa nhỏ không có việc gì.

“Bị xe ngựa đụng phải?” Mẫu thân của đứa nhỏ nghe thấy, sợ tới mức thất thanh. Buông nhanh đứa nhỏ ra xem xét từ trên xuống dưới, phát hiện nam hài không bị thương thì rốt cục mới nhẹ nhàng thở ra. Quay đầu lại, nhìn hồng y nữ tử chân thành cúi đầu nói lời cảm tạ: “Đa tạ cô nương cứu tiểu nhi, thật sự vô cùng cảm tạ người.”

“Đại tẩu, không cần khách khí.” Hồng y nữ tử đối với nam nữ tử cười yếu ớt lắc lắc đầu, “Chỉ cần đứa nhỏ không có việc gì là tốt rồi.”

Mẫu thân lại cảm ơn một vài câu, cuối cùng mới ôm tiểu nam hài rời đi.

Mọi người xem hết náo nhiệt, cũng đều đều tự rời đi. Hồng y nữ tử cũng chuẩn bị rời đi, lại bị Tàn Nhất lần nữa gọi trụ.

“Người là ai?”

Vì cái gì mà có được khuôn mặt giống người đó như đúc, vì cái gì đến giọng nói cũng là như vậy, vì cái gì? Hắn bức thiết muốn hỏi thân phận của nữ tử này, lại không phát hiện phía sau Hắc Nghiên mang một biểu tình âm đạm.

Lần đầu tiên nhìn thấy chủ tử vì một nữ tử như vậy mà căng thẳng, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Thế nào chủ tử lại để ý nữ tử này? Có khả năng sao?

166. Q.2 - Chương 47: Giải Hoà

Hồng y nữ tử đến cùng cũng không để lại danh tính, phát khê tay áo rời đi.

Một sự buồn bã khó hiểu quanh quẩn theo Tàn Nhất trở về Viêm Nguyệt Lâu. Cho Hắc Nghiên lui ra, hắc đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn cảnh sóng nước mênh mông vô bờ bên ngoài. Sóng triều ập lên bờ, đánh những tiếng sóng êm tai, dường như đang rầm rì một mình nói chuyện. Mái tóc đen không ngừng tung bay trong gió, thổi qua hai má, ánh sáng hắt trên gương mặt. Mơ hồ, hiện lên trên trí nhớ là một nữ tử, rõ ràng là một người dịu dàng như vậy, lại ra đi mà vứt bỏ hắc. Ngón tay thon dài siết chặt lại, kêu răng rắc. Đôi mắt nâu hiện lên một ánh sáng tối, từ tưởng nhớ hóa thành thù hận.

Quay người lại, đi đến bên giường. Hắc hắt tấm chăn ra, lục dưới gối là một ngăn kéo, mở ra là một cuộn tranh được cuộn lại cẩn thận. Mở bức tranh cuộn ấy ra, giơ tay lên, tranh được mở, một nữ tử tuyệt mỹ quyền rũ xuất hiện trên trang giấy. Đôi mắt trong veo như làn nước mùa thu, nụ cười nhẹ nở rộ trên đôi môi anh đào. Vẫn là nét dịu dàng như vậy, tất cả đều giống hệt như năm đó.

“Vì sao bà lại phản bội cha? Vì sao lại vứt bỏ ta?”

Đôi mắt nâu nhìn vào người trong tranh, câu hỏi thì thăm lại đốn đau vô cùng. Nhưng người trong tranh vẫn cười như vậy. Nụ cười này đột nhiên trở nên chói mắt, dịu dàng gì chứ, tất cả đều là giả.

Rầm.

Bàn tay to đập mạnh xuống giường, tấm màn giường màu trắng bị hắt tung lên. Tay trái hắc chạm vào mặt nạ. Nếu không phải do bà ta phản bội cha, từ bỏ mình, sao cha lại ngày ngày mượn rượu giải sầu như thế, lại còn không khống chế được bản thân mà làm khuôn mặt mình bị thương? Tất cả đều do bà ta, là lỗi của bà ta.

Trong đầu xẹt qua khuôn mặt của người con gái gặp ở ngã tư đường kia, đôi mắt hắc bỗng u tối lại. Mặc kệ cô ta là ai, sai là do cô ta không nên có gương mặt giống bà ấy. Sau này nếu còn gặp lại, đừng trách hắc không khách khí. Những gì nữ nhân kia đã làm sai, cứ để cô ta gánh vác.

Khê nhếch mép, hé ra một nụ cười vừa lãnh liệt vừa tàn bạo.

Ánh mặt trời chói lọi buông xuống, lại không làm ấm được không khí trong phòng.

====

Lãnh Loan Loan dựa vào Hiên Viên Dạ, làn váy dài phấp phồng, trên gương mặt tuyệt mỹ chỉ có vẻ mặt lạnh lùng. Phía dưới, Vạn Oánh Chiêu khẽ cắn môi, nhìn thẳng nàng, không nói một câu.

Bên cạnh, Dạ Mị, Dạ Hồn nhìn nhau, không biết làm thế nào để phá tan cái không khí làm người ta thấy ngột thở này. Hai người ôm tay, lặng lẽ đứng.

“Người còn muốn báo thù không?”

Lãnh Loan Loan hé môi, hỏi Vạn Oánh Chiêu. Tuy rằng thù hận của nàng mãnh liệt như thế, nhưng mấy ngày gần đây Đông Phương Triết đều đến đây gặp nàng. Lúc đầu nàng ta còn không để ý tới hắc, nhưng dần dần giọng điệu dù có quật cường, nhưng vẻ mặt đã không cay nghiệt như trước. Chỉ sợ nha đầu này bất quá đã tự nhiên thích Đông Phương Triết rồi. Đã vậy, làm sao còn có thể đi tổn thương người thân của hắc nữa?

Vạn Oánh Chiêu nghe thấy câu hỏi của Lãnh Loan Loan, đầu càng cúi thấp, trong đôi mắt sáng ngời ngập đầy ánh sáng phức tạp. Nàng còn muốn báo thù không? Khẳng định là có. Mục đích nàng sống sót là để báo thù cho người thân. Nhưng còn sau khi báo thù thì sao, phải đối mặt với Đông Phương Triết như thế nào? Đối mặt với vi hôn phu của mình như thế nào? Không phủ nhận, ngay từ đầu, kỳ thật nàng có hảo cảm với Đông Phương Triết, cho nên mới muốn chủ tử giúp hắc báo thù. Nhưng còn hiện tại, sau khi biết cậu hắc chính là hung thủ đã giết cả nhà mình, cảm giác của nàng với hắc trở nên phức tạp. Đổ hết hận thù lên đầu hắc, nhưng cũng không thể kiềm chế tình cảm với hắc?

Đôi mày đang nhíu của Hiên Viên Dạ giãn ra, vuốt ve mái tóc mềm mại của Lãnh Loan Loan. Tiểu Chiêu này chỉ sợ bây giờ còn không hiểu được tình cảm của mình. Muốn báo thù hay là không báo thù, chỉ sợ chính nàng còn không quyết định được.

“Chủ tử, Đông Phương Bảo thiếu bảo chủ lại đến.”

Phong Triệt, người đứng đầu bốn thiếu niên đi vào, ánh mắt lạnh nhạt thoáng nhìn Vạn Oánh Chiêu một cái rồi lại cúi thấp đầu.

Hắn lại tới nữa?

Vạn Oánh Chiêu nghe Phong Triệt nói vậy, trong lòng đột nhiên nhảy dựng lên, không biết làm sao.

“Để hắn vào đi.” Hiên Viên Dạ nói với Phong Triệt.

“Rõ.”

Phong Triệt lui xuống, lát sau dẫn Đông Phương Triệt vào.

“Lãnh gia, phu nhân.”

Đông Phương Triệt chấp tay, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Vạn Oánh Chiêu. Nàng cúi đầu, không nói một câu. Đông Phương Triệt cười khổ, hiện giờ hắn cũng bất lực rồi. Sau khi biết Vạn Oánh Chiêu là vị hôn thê của mình, hắn đã khiếp sợ không ít, trong đầu trước tiên xẹt qua bóng dáng Lãnh Loan Loan. Hắn còn nhớ lần đầu tiên tỉnh lại nhìn thấy nàng, hắn đã nghĩ nàng là một vị tiên nữ, bất tri bất giác luôn dõi theo nàng. Nhưng sau biết nàng đã có phu quân, hơn nữa còn tuấn mỹ tôn quý như thế, sánh cùng với nàng quả là rất xứng đôi, hắn cũng không dám mộng tưởng nữa, chỉ có thể cất giấu ái mộ ở trong tâm. Sau đó lại biết cậu hắn có ân oán với Vạn Oánh Chiêu, nhất là sau khi biết Vạn Oánh Chiêu là vị hôn thê của mình, tất cả đều bắt đầu thay đổi. Vì nàng ghét hắn, hắn bắt đầu quay chung quanh nàng. Nhưng không biết từ khi nào thì bóng dáng của nàng bắt đầu lẩn khuất trong đầu hắn. Hắn hiểu những gì mình đối với nàng không còn là đối đãi với một người bạn, có lẽ là thật sự đặt nàng trong lòng rồi. Nhưng nàng lại vẫn ôm mãi mối thù với cậu hắn. Bây giờ việc hắn muốn làm nhất là nói rõ mọi chuyện với nàng, mong nàng có thể hiểu được.

“Vạn cô nương, ta có thể nói chuyện với cô không?”

Vạn Oánh Chiêu đầu khểnh nhúc nhích, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt phức tạp: “Chúng ta có gì để nói chứ?”

“Có.” Đông Phương Triệt gật đầu, “Chúng ta muốn nói rất nhiều, chuyện có thể nói cũng rất nhiều.” Ví dụ như về mối thù giữa cậu và gia đình nàng, ví dụ như thân phận phu thê của hai người bọn họ?

Vạn Oánh Chiêu cắn răng, nhìn Lãnh Loan Loan.

“Được.” Lãnh Loan Loan nhẹ gật đầu, xem như đồng ý.

Hai người khom người, biến mất.

====

“Người muốn nói gì?”

Vạn Oánh Chiêu cùng Đông Phương Triệt đi vào một ngôi đình trong viện, mái tóc theo gió mà uốn lượn, y bào phất phơ phiêu dật. Vạn Oánh Chiêu đứng ở bên đình, lưng hướng về phía Đông Phương Triệt.

“Ta biết bây giờ Vạn cô nương rất hận cậu ta, cũng như rất hận ta. Nhưng ta hy vọng trước khi tìm được cậu, Vạn cô nương có thể hay không buông thành kiến với ta, chúng ta không thù không hận, yên ổn bên nhau có được hay không?” Bọn họ dù sao cũng là hôn phu hôn thê, biết đâu đến cuối cùng vẫn là ở bên nhau.

“Người có ý gì?” Vạn Oánh Chiêu bỗng xoay người, đôi mắt sáng trừng Đông Phương Triệt. Hắn đang hy vọng mình vứt bỏ thù hận với cậu hắn sao?

“Vạn cô nương xin đừng hiểu lầm.” Đông Phương Triết thấy vẻ mặt của nàng, lắc đầu. “Không phải chúng ta là hôn phu hôn thê sao? Dù tương lai thế nào, ít nhất bây giờ chúng ta có thể bình yên bên nhau. Về phần cậu của ta và Vạn Gia Trang, ta đồng ý cùng nàng tìm cậu rồi hẵng tính.”

“Thật sao?” Vạn Oánh Chiêu hoài nghi nhìn hắn, “Người đồng ý giúp ta tìm ra hắn?” Không phải muốn lừa mình chứ?

“Đúng vậy.” Đông Phương Triết gật đầu, “Ta đồng ý.”

167. Q.2 - Chương 48: Ảnh Vệ Của Lãnh Loan Loan

Có lẽ là bị lời nói của Đông Phương Triết đả động, lại có lẽ vì bản thân nàng vốn là tồn tại tình cảm nhất định với hắn, tóm lại, hai người xem như giải hòa. Không khí trở nên ái muội, dường như ngay cả không khí cũng tràn ngập hơi thở ngọt ngào.

Có Đông Phương Triết hỗ trợ, hy vọng may mắn trong chuyện tìm kiếm cậu của hắn nhiều thêm một phần. Sau khi Đông Phương Triết nói ra rõ ràng thói quen của cậu hắn cho Lãnh Loan Loan, hiện trường chìm vào trong yên tĩnh.

Gió thổi, vài sợi tóc phát phơ.

Nam nhân trong miệng Đông Phương Triết rõ ràng là một người lương thiện tâm địa Bồ Tát, nghĩ thế nào cũng không thể nghĩ ông ta với hung thủ tàn nhẫn diệt Vạn Gia Trang có liên quan đến nhau?

Nhưng thật là như vậy sao?

Lãnh Loan Loan tay chống cằm, mái tóc hơi bay là là, trong mắt lóe ra hào quang rạng rỡ. Môi anh đào hồng hồng khẽ nhếch, lộ ra một nụ cười tà tà. Trên đời này thực sự có người hoàn mỹ như vậy sao? Nàng không tin. Trong mắt nàng, chỉ cần là người thì sẽ có thất tình lục dục, chỉ cần có ràng buộc thì sẽ không thể có ai gọi là vô tư chân chính. Cái người gọi là lương thiện hoặc là một thẳng ngốc, hoặc là che giấu nội tâm thâm trầm. Xem ra, bây giờ phải tìm ra hắn cấp tốc.

“Thần.” Nàng gọi Dạ Thần.

Dạ Thần đứng dậy, y mặc cẩm bào trắng, trên áo dùng tơ bạc thêu hoa văn. Trên thắt lưng được khảm một viên bảo thạch màu lam. Khuôn mặt tuấn mỹ phiêu dật lạnh nhạt, chỉ có cặp mắt tím sâu thẳm lộ ra tâm tình của y.

“Người đến Mê Thành rồi sao?” Lãnh Loan Loan dựa vào Hiên Viên Dạ, hỏi.

Bàn tay đang vuốt ve mái tóc nàng dừng một chút, mọi người trong miệng Loan Loan là ai? Mày kiếm nhếch lên, càng ngày càng hiểu kì trước thế lực của tiểu tử này. Chẳng lẽ ngoại trừ Loan Nguyệt Lâu, Loan Loan còn có thể lực gì mà hắn không biết sao?

Vạn Oánh Chiêu, Đông Phương Triết cũng hai mắt nhìn nhau, không biết Lãnh Loan Loan muốn liên lạc với ai? Bên cạnh, Dạ Mị, Dạ Hồn hai tay khoanh trước ngực, thờ ơ, dường như vô cùng hiểu rõ.

“Đều đã đến, chờ chủ tử sai khiến.”

Dạ Thần cúi đầu, đáp. “Tốt lắm.” Lãnh Loan Loan gật đầu, “Bảo họ mau chóng tới gặp ta.” Cũng đến lúc nên dùng đến bọn họ.

“Thuộc hạ đã hiểu.”

Dạ Thần gật đầu, đi tới cửa. Cánh tay giơ lên, một cột ánh sáng màu lam bắn lên trời. Chúi một tiếng, nổ bung ở trên không, như vô số đóa hoa màu lam bay phát phới, vô cùng xinh đẹp.

Hiện tại chẳng những Đông Phương Triết, Vạn Oánh Chiêu tò mò, ngay cả Hiên Viên Dạ cũng nhận không được tới gần bên tai Lãnh Loan Loan, thì thầm: “Loan Loan, đây là cái gì?” Chưa từng thấy nó, thật đặc biệt.

“Pháo hoa.” Lãnh Loan Loan trả lời. Chẳng những là pháo hoa mà sau khi nó lên đến bầu trời sẽ tạo nên cảnh tượng tuyệt đẹp mà còn có thể theo gió phát ra một mùi đặc trưng trong nháy mắt.

“Thơm quá.”

Vạn Oánh Chiêu ngửi ngửi, đột nhiên cảm thấy có một mùi hương kỳ lạ mùi tràn ngập. Ngay cả vạn vật bên người cũng có mùi thơm mê người, rất thần kỳ.

“Quả nhiên rất thơm, một mùi thơm kì lạ khác hương liệu.”

Hiên Viên Dạ ngửi thấy, tán thưởng. Tuy rằng không biết pháo hoa rốt cục được chế như thế nào, nhưng đúng là thứ tốt. Đôi mắt thâm thúy nhìn về mặt thần nhiên của Lãnh Loan Loan, càng vừa hiểu kì vừa bội phục. Rốt cục trong cái đầu nhỏ này còn có bao nhiêu chuyện thần kỳ?

“Chủ tử, người đã đến.”

Một lát sau, Dạ Thần xoay người đi đến, báo lại với Lãnh Loan Loan, có ánh sáng như ánh sáng trong đôi mắt tím ấy.

Ai tới?

Vạn Oánh Chiêu, Đông Phương Triết đều nhận không được dò xét, ngoài phòng rõ ràng yên tĩnh, không phát hiện có ai đến? Sao Dạ Thần lại nói có người đến, hơn nữa còn giống như là một đám người.

“Cho vào đi.” Lãnh Loan Loan ngồi ngay ngắn, phát tay.

“Rõ.” Dạ Thần gật đầu, vỗ tay ba cái.

“Tham kiến chủ tử.”

Trong chớp mắt, âm thanh vẫn an vang dội liên tiếp. Ước chừng mười hắc y nam tử xuất hiện ở trong phòng, người người trên mặt đều đeo mặt nạ trắng, chỉ lộ mắt và miệng.

Vạn Oánh Chiêu, Đông Phương Triết hoảng sợ, những người này quá lợi hại. Vô thanh vô tức xuất hiện, có thể thấy công phu của bọn họ rất cao.

Hiên Viên Dạ nhìn hơn mười hắc y nhân, trong mắt hiện lên một ánh sáng. Những người này có thân thủ như thế, nếu phục vụ triều đình, Thiên Diệu tất là như hổ thêm cánh. Ngón tay hắc gỗ nhẹ trên tay ghế, hắc đang nghĩ có nên để tiểu tử kia cũng giúp triều đình bồi dưỡng một đội quân tài ba hay không.

“Được, đứng lên đi.” Lãnh Loan Loan liếc mắt một cái, thờ ơ mở miệng.

“Tạ chủ tử.” Hắc y nhân cùng nhau đứng dậy, hành động tuyệt đối là được huấn luyện kĩ càng.

“Không biết chủ tử gọi chúng thuộc hạ đến, có gì sai khiến?” Một người giữa trong mười hắc y nhân đứng dậy, hắc có thân thể to lớn, tóc đen như mực, dùng dây cột tóc cao. Đôi mắt lộ ra bên ngoài mặt nạ bình tĩnh mà lạnh nhạt, có khí thế lãnh đạo.

“Có một việc, cần đội Ảnh vệ các người đi làm.” Lãnh Loan Loan nghịch tóc, nhìn hắc.

Hóa ra những người này là ảnh vệ của Lãnh Loan Loan, Vạn Oánh Chiêu, Đông Phương Triết, Hiên Viên Dạ cuối cùng đã hiểu.

Đông Phương Triết nhìn Lãnh Loan Loan, nữ tử tuyệt mỹ rốt cục có bao nhiêu mặt, rốt cục có bao nhiêu thần kỳ? Nàng có khí thế phi thường, thủ hạ cũng là nhân vật phi thường. Thật là không thể không làm người ta tò mò. Nàng giống như một quyển sách thần bí, làm người ta rất muốn lật xem đến trang cuối cùng.

“Xin chủ tử ra lệnh.” Hắc y nhân khom người.

“Ta muốn các ngươi, trong năm ngày này tìm hiểu tất cả tin tức có liên quan đến nam nhân này.” Lãnh Loan Loan ném ra bức họa cậu của Đông Phương Triết, trang giấy theo gió bay bay.

Hắc y nhân bóng dáng chột lóe, mọi người nhìn lần nữa, trên tay hắn đã cầm bức họa, đứng trên mặt đất.

Công phu thật tuyệt!

Vạn Oánh Chiêu nhện không được khen, có nhóm người này tìm kiếm, có lẽ rất nhanh có thể tìm ra cậu của Đông Phương Triết.

“Rõ, thuộc hạ lĩnh mệnh.” Hắc y nhân đáp.

“Được rồi. Tốt lắm, các ngươi trước đi xuống đi.” Lãnh Loan Loan phát tay.

“Thuộc hạ xin cáo lui.”

Mười hắc y nhân biến mất trước mặt mọi người.

“Các ngươi cũng đi xuống đi.” Hiên Viên Dạ phát tay với mọi người nói.

Dạ Thần nhìn Lãnh Loan Loan, theo mọi người rời đi.

“Chàng muốn hỏi cái gì?” Lãnh Loan Loan nhìn Hiên Viên Dạ, dựa người vào tay ghế. Nhìn vẻ mặt nam nhân này là biết hắn chắc chắn vấn đề đây mình muốn hỏi.

“Họ là ảnh vệ của nàng?” Hiên Viên Dạ hỏi.

“Ừm.” Lãnh Loan Loan gật đầu, “Năm năm trước ta đã bắt đầu huấn luyện họ.”

“Bọn họ ngoại trừ thân thủ bất phàm, còn có thể làm gì?” Hiên Viên Dạ vuốt cằm, đôi mắt sâu thẳm.

“Điều tra, truy tìm, bày trận, binh pháp, cũng có thể chế độc giải độc.”

Ánh mắt Hiên Viên Dạ sáng lên, những thứ đó không phải rất hợp để hành quân đánh giặc sao?

“Tiểu tử, sau này cho ta mượn dùng được không?”

Lãnh Loan Loan nhìn hắn một cái, hóa ra là đang tính toán cái này.

“Được.”

168. Q.2 - Chương 49: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Ba ngày sau...

Mưa nhiều ngày hắn sẽ quang, quang nhiều ngày ắt là mưa. Sau những ngày nắng ấm, cơn mưa phùn kéo dài đổ xuống.

Hiên Viên Dạ nhận được văn kiện khẩn cấp của Hiên Viên Trù đưa tới, cùng Ảnh xuất môn. Vạn Oánh Chiêu cũng cùng Đông Phương Triết đi nơi nơi tìm cậu hắn, Dạ Thần dẫn Dạ Hồn, Dạ Mị đi khắp nơi làm chuyện của Loan Nguyệt Lâu.

Lãnh Loan Loan nhìn cơn mưa phùn tí tách dai dẳng, tựa như vô số tiểu tinh linh trong màn mưa. Mọi anh đào nhếch lên, tâm tình dường như cũng theo sự thay đổi của mưa, ánh mặt loé lên một tia vui vẻ.

“Phong Triệt.” Khẽ gọi.

“Chủ tử.” Thiếu niên áo trắng thoát tới, cúi đầu chờ ra lệnh.

“Ta muốn đi ra ngoài đi một chút, các ngươi ở lại chờ gia.”

“Chủ tử, nhưng trời đang mưa.” Phong Triệt nhìn cơn mưa phùn mà nhíu mày, chủ tử muốn một mình ra ngoài trong thời tiết này sao.

“Không sao.” Lanh Loan Loan lắc đầu, nàng thích ngày mưa như vậy. “Người đi xuống đi.” Phất tay với thiếu niên, bóng dáng lửa đỏ đi vào trong màn mưa, tay áo tung bay theo gió, vô số hạt mưa hôn lên mái tóc, phát ra ánh sáng trong suốt. Một lát sau, bóng dáng nàng khuất trong cơn mưa.

Thiếu niên áo trắng mím môi, đợi đến khi bóng nàng khuất hẳn rồi mới xoay người rời đi.

Lanh Loan Loan đi dọc theo con đường, cũng không để ý ánh mắt hoặc kinh hãi, hoặc kinh ngạc của người ngoài. Bóng áo lửa đỏ loá mắt lạ lùng trong cơn mưa phùn, mái tóc đen phủ xuống bên hông như thác nước. Theo mỗi bước đi, mái tóc lắc lư thành một độ cong xinh đẹp, mê hoặc mọi ánh mắt.

Đi theo con đường ấy, nàng hướng về phía ngoại thành Mê thành. Nghe nói ngoại thành Mê thành có một nơi rất đẹp, nơi đó bách hoa nở rộ, chim hót hoa thơm, chim bướm nhảy múa, dòng suối nhỏ chảy men theo rừng cây, từng giọt nhỏ xuống liên miên không ngừng, là nơi mà bất kì ai đến Mê thành thì đều sẽ đến. Tuy họ đến Mê Thành đã lâu, nhưng quá bận rộn việc vặt. Hôm nay khó được ngày vui vẻ, nàng sẽ đi chơi đến thắng cảnh đẹp nhất ở Mê Thành.

Mưa cứ nhỏ dần, nửa canh giờ sau, rốt cục Lanh Loan Loan đã đến nơi ấy, quả nhiên là trăm hoa tỏa hương, tiếng chim hót say lòng người, suối nước trong vắt, một nơi cực kì đẹp. Nếu nơi này chuyển đến hiện đại, tất sẽ trở thành thắng cảnh du lịch. Đáng tiếc, người cổ đại nhân không có loại tiền này. Có chút tiếc hận lắc đầu, nàng nhàn nhã đi trong rừng.

“Cô nương, trời đang mưa, sao cô nương không mở ô?”

Một giọng nữ dịu dàng vang lên, Lanh Loan Loan ngoái đầu nhìn nhìn, thấy một nữ tử mặc áo bào màu lam chậm rãi đi về phía nàng. Nàng ta mắt hạnh mắt đào, ánh mắt dịu hiền, đôi môi quyến rũ, ngón tay như ngọc, dáng người thướt tha, yếu điệu như một cảnh hồng. Xem dáng vẻ nàng ta chính là dáng vẻ của một tình phụ, nhưng lại có nụ cười nhẹ, giọng nói dịu dàng, lại nghĩ chắc là một nữ tử có nét mặt của tình phụ, tâm hồn dịu dàng đơn thuần mà thôi. Cái chính là nàng ta đi lại nhẹ nhàng, tới không tiếng động, chỉ sợ không phải nhân vật đơn giản.

Mây liễu khẽ nhếch một chút rồi khôi phục bình tĩnh. Lanh Loan Loan nhìn nàng, bất động thanh sắc.

“Cô nương xem, xiêm y của cô nương bị nước làm ướt cả rồi, rất dễ cảm lạnh.” Nữ tử sau khi nhìn thấy dung mạo của Lanh Loan Loan, trong lòng cũng cả kinh. Không ngờ thế gian lại có nữ tử tuyệt sắc như thế, như một nàng tiên hạ phàm.

“Nhà ta ngay gần đây, hay là cô nương đến nhà ta tránh mưa đi.” Nữ tử nhìn Lanh Loan Loan, nói.

Lanh Loan Loan nhìn bốn phía, rõ ràng là núi rừng mênh mông vô bờ, mà người này lại nói nhà nàng ngay gần đây, nhìn vẻ mặt thì không giống đang lừa người. Trong lòng có chút tò mò, bèn gật đầu.

“Cô nương, mời đi bên này.” Nữ tử thấy Lanh Loan Loan gật đầu, cười nói. Dáng vẻ dường như rất vui, vẫn che mưa cho Lanh Loan Loan, còn xiêm y của mình thì lại bị mưa hắt ướt.

Lanh Loan Loan nhìn thấy vậy thì nhíu mi, bí mật nghiêng người sang một bên, để nữ tử trở lại dưới tán ô che.

“Đến rồi, đây là nhà ta.”

Theo nữ tử bám vào sườn núi leo lên, đúng là đã đến một ngôi nhà. Lanh Loan Loan đưa mắt nhìn, mới phát giác ngôi nhà này rất tĩnh lặng, ngự ngay trên đỉnh núi. Như một căn nhà dân bình thường, mái cong ngọc lưu ly, ngói xanh tường đỏ, đặt tại nơi có phần hoang dã này, có vài phần trang nhã.

Ánh mắt lóe sáng, Lanh Loan Loan càng cảm thấy hiếu kì với nữ tử này. Không ngờ một mỹ nhân như vậy lại sống ở nơi sơn dã này, nếu đổi lại là một người hay suy nghĩ, chỉ sợ đã cho rằng mình đã gặp phải yêu tinh.

“Phụ thân, con về rồi.” Nữ tử dẫn Lanh Loan Loan vào phòng, vừa đẩy cửa vừa gọi.

Lanh Loan Loan sững sốt, hóa ra nàng ta còn ở với cha mẹ.

Vào phòng, Lanh Loan Loan đánh giá một lượt. Căn phòng tuy không hoa lệ, nhưng dọn dẹp rất sạch sẽ.

“Khụ khụ...”

Đột nhiên trong phòng truyền ra một tiếng ho khan, nữ tử mặt mày căng thẳng, nhanh chóng nói với Lãnh Loan Loan: “Cô nương, cô nương cứ ngồi trước đi. Ta đi xem cha ta một cái.”

Lãnh Loan Loan nhìn nữ tử vội vàng đi vào trong phòng, nghĩ nghĩ, rồi cũng theo vào.

“Cha, cha là không có việc gì chứ?”

Nàng đi vào, thấy cửa sổ trong phòng đóng kín, ánh sáng không sáng lắm, trong không khí tràn ngập mùi thuốc sắc sưa, bèn nhíu mày. Nhìn lại, chỉ thấy nữ tử ngồi bên giường, vỗ nhẹ tay vào lưng một người, vẻ mặt rất lo lắng, nhưng ông lão kia vẫn ho khan không ngừng.

“Để ta xem giúp cô nương.” Lãnh Loan Loan đi qua, nói với nữ tử.

“Cô nương biết y thuật sao?” Nữ tử nghe thấy Lãnh Loan Loan nói như vậy, trong đôi mắt sáng hiện lên vẻ hưng phấn.

“Biết một chút.” Lãnh Loan Loan gật đầu, sau đó ngồi xuống chỗ nữ tử ngồi, đặt tay bắt mạch cho ông lão nọ, khẽ cau mày, nghiêng đầu hỏi nữ tử: “Ông ta như vậy đã bao lâu rồi?” Rõ ràng là dấu hiệu trúng độc nặng.

“Năm năm.” Khuôn mặt tuyệt mỹ của nữ tử xa lạ kia chợt trở nên ảm đạm.

“Bị trúng độc.” Lãnh Loan Loan buông tay ông lão ra, thờ ơ nói.

“Cô nương có thể giải độc này không?” Nữ tử vội vàng nhìn Lãnh Loan Loan, dường như đã sớm biết chuyện ông ta trúng độc.

“Có thể.” Lãnh Loan Loan gật đầu.

“Vậy cô nương có thể...”

“Đầu tiên cô hãy mở cửa sổ ra để ông ta hít thở không khí đi.” Lãnh Loan Loan chặn lời nữ tử, chỉ vào cửa sổ nói. Không cho bệnh nhân thông gió trong thời gian dài sẽ chỉ làm bệnh thêm trầm trọng.

“Vâng.” Nữ tử nhanh chóng chạy tới mở cửa sổ ra, gió ulla vào, thổi tan vị thuốc trong không khí. Trong phòng nhờ có ánh sáng mà sáng lên không ít, Lãnh Loan Loan phát hiện, căn phòng chỉ bài trí đơn giản.

“Khụ khụ...”

Ông ta lại ho khan một trận, Lãnh Loan Loan ngoái đầu nhìn, vài sợi tóc vừa rồi rũ trên mặt lão vung vẩy theo động tác ho khan của hắn, lộ ra khuôn mặt. Nhưng, đúng lúc nàng nhìn thấy khuôn mặt kia, cũng cả kinh.

Vì sao lại là người đó?

169. Q.2 - Chương 50: Tăng Duyên Dật

Vì sao lại là lão?

Trong đôi mắt sáng nhanh chóng hiện lên một vẻ kinh ngạc thoáng qua rồi lại phục hồi sự bình tĩnh. Gương mặt không một chút biểu cảm. Thật không ngờ rằng người dùng trăm phương ngàn kế muốn tìm nay lại ở ngay trước mắt. Đây chẳng phải cái gọi là “phá Thiên nhai tìm chẳng thấy, đến khi gặp được chẳng tốn công” sao?

Đúng vậy, người đang trúng cự độc lâu ngày thành hen suyễn, tính mạng đang treo trên đầu mạch máu trước mắt này chính là Tăng Duyên Dật, cậu của Đông Phương Triết. Ngón tay thon dài giật giật, thậm chí Tăng Duyên Dật rốt cục đã xảy ra sự tình gì? Thấy lão khuôn mặt hờn sâu, mặt xanh mét, đồng tử cũng mất đi sáng suốt, giống như mọi thứ đều thật bi thảm. Mái tóc khô héo như cỏ dại, đầu bạc không

ít. Lão nằm đó, người gầy như một que gỗ, có điểm nào giống một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, rõ ràng là một ông già đã ở tuổi chập tối sáu bảy mươi...

Mới vừa rồi bắt mạch, lão ta trúng độc đã lâu. Lại nghe nữ tử kia nói đã năm năm. Như vậy lão không thể là hung thủ diệt cả nhà Vạn Gia Trang được. Nhưng hung thủ trong mỗi huyết án ấy rốt cuộc là ai? Tăng Duyên Dật trúng độc nặng này có thể có quan hệ với chuyện đó không? Lão có quen hung thủ thật sự không? Ánh mắt lay động, đã có ngàn vạn suy nghĩ.

“Cô nương, độc của cha ta có thể giải không?”

Nữ tử nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Lãnh Loan Loan, trong đôi mắt xinh đẹp xẹt qua một tia lo lắng. Có phải rất khó giải hay không? Nhìn vẻ mặt của cô nương này rất nghiêm túc. Hai tay nàng vô thức siết vào nhau, lộ ra nỗi lo trong lòng.

Lãnh Loan Loan quay đầu liếc nhìn nữ tử một cái, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Thật sự không thể giải sao?” Nữ tử kinh sợ, cất cao âm lượng.

“Không phải.” Lãnh Loan Loan nhìn Tăng Duyên Dật, thờ ơ mở miệng. “Có thể giải độc, nhưng có vẻ phiền toái.”

“Vậy...” Nữ tử nhìn Lãnh Loan Loan, có chút luống cuống, vậy phải làm sao bây giờ? Phiền toái ư. Cô nương này có thể giải độc cho phụ thân hay không? “Mất rất nhiều tiền sao?”

Tiền? Lãnh Loan Loan liếc mắt, nàng lấy tiền làm gì? Lại nói, trên thế giới này, có người nhiều tiền hơn nàng sao? Hoàng đế là của nàng, hai phần ba cửa hàng cả nước là của nàng.

“Không phải tiền, mà là muốn có đủ dược liệu để giải độc cần một thời gian.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Nữ tử nhìn Tăng Duyên Dật trên giường, lo lắng nói.

“Ta có thể giảm bớt độc tố trước cho lão, sau khi tìm đủ dược liệu nhất định giải hết độc.” Lãnh Loan Loan thờ ơ trả lời.

“Ôi, vậy cảm ơn cô nương.” Nữ tử cảm kích cúi đầu, “Tên ta là Lâm Nguyệt Dao, không biết tôn tính đại danh của cô nương?”

Nàng ta họ Lâm, có sao gọi Tăng Duyên Dật là cha?

Lãnh Loan Loan sau khi nghe thấy Lâm Nguyệt Dao giới thiệu, liền cảm thấy nghi ngờ, chớp mi, nhìn Lâm Nguyệt Dao:

“Gọi ta là Loan Loan là được.” Trước khi toàn bộ chuyện này chưa sáng tỏ, nàng không tiện lộ thân phận.

“Loan Loan cô nương.” Lâm Nguyệt Dao nhìn Lãnh Loan Loan, cúi người. “Đa tạ cô nương ra tay cứu giúp gia phụ.”

Lãnh Loan Loan lắc đầu, cứu là tất nhiên, nhưng nếu cuối cùng chứng minh lão thật sự là hung thủ, nàng cũng sẽ không tha.

“Hiện tại ta sẽ giảm bớt độc tính cho ông ta, cô vào bếp đun nước ấm, sau đó tìm một ít dược thảo có thể tản nhiệt thả vào, đun lên. Nửa canh giờ sau mang nước vào.”

Lãnh Loan Loan khom người đỡ Tăng Duyên Dật ngồi dậy, một bên nói với Lâm Nguyệt Dao. Nàng cũng ngồi lên trên giường, xếp bằng, vươn hai tay, điểm huyết đạo lão, phòng ngừa độc tính tiếp tục khuếch tán ra toàn thân.

“Được, ta lập tức đi nấu nước.”

Lâm Nguyệt Dao tuy rằng không biết Lãnh Loan Loan cần nước để làm gì, nhưng nếu có thể giúp phụ thân khắc chế độc tố, nàng sẽ làm theo. Nàng nhìn Lãnh Loan Loan một cái rồi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Sau khi Lâm Nguyệt Dao đi, tay trái của Lãnh Loan Loan nhẹ nhàng vung lên, tay áo bào tung bay, chỉ nghe rầm một tiếng, cửa phòng bị nàng đóng chặt lại. Quay đầu nhìn vẻ mặt có chút giật mình của Tăng

Duyên Dật, đôi mắt dần mù mịt. Nàng đưa lưng hấn vào gần, hai tay nhanh thoát chạy trên các huyết đạo trên lưng lão.

Ngoài cửa sổ, gió thổi, lá cây rung động sần sật.

Tóc khe khẽ bay, chuông bạc dật ở cổ tay vang lên leng keng, một ánh vàng phút chốc xuất hiện ở đầu ngón tay nàng, sáng đến loá mắt. Dung nhan tuyệt mỹ sáng ngời dưới lớp hào quang, ánh mắt thâm u, vẻ mặt nghiêm túc.

Đúng vậy, nàng đang vận dụng linh lực để trị bệnh. Tăng Duyên Dật trúng độc quá nặng, nếu chỉ dùng được liệu giải độc mà không dùng trì dũ thuật, căn bản không thể trị khỏi hoàn toàn. Mà khi nàng dùng trì dũ thuật cao thâm không thể để bên ngoài quấy rầy, nếu có hơi chút sai lầm, hậu quả không cứu vãn nổi. Về mặt nghiêm nghị, nàng nhắm mắt lại, tập trung tất cả ý thức vào đầu ngón tay, theo dao động của ngón tay, huyết đạo trên lưng Tăng Duyên Dật hiện lên một ánh hào quang vàng rực.

Không biết cơn mưa đã ngừng lại từ bao lâu, ngoài cửa sổ sáng ngời, thái dương lên cao.

Sau nửa canh giờ, Lãnh Loan Loan thu tay lại. Ánh vàng kim bay đi, sắc xanh tím trên mặt Tăng Duyên Dật rõ ràng đã phai đi không ít, đôi mắt cũng sáng hơn, dường như có một ít thần trí. Nhưng bây giờ lão không đủ thanh tỉnh để đối diện với nàng. Nếu muốn biết chuyện đó rốt cục là như thế nào, chỉ sợ còn phải đợi sau khi lão hoàn toàn giải độc mới tình tường trình bày lại chuyện đã trải qua.

Lãnh Loan Loan giúp lão nằm xuống, còn mình bay vút xuống giường. Két một tiếng, trùng hợp đúng lúc Lâm Nguyệt Dao đẩy cửa ra, mang vào một thùng nước hơi nóng bốc hơi hổi đi vào. Lúc thấy Lãnh Loan Loan đã đứng dưới đất, nàng sững sốt, rồi kinh hãi hỏi: “Loan Loan cô nương, độc đã tạm ngăn ư?”

“Ừm.” Lãnh Loan Loan gật đầu, “Bây giờ chỉ cần cô để ông ta ngâm trong nước thuốc ta bảo cô nấu trong một canh giờ là được.”

“Cám ơn cô nương.” Lâm Nguyệt Dao đôi mắt ngậm nước. Nàng tuy rằng luôn hy vọng phụ thân có thể chữa khỏi, nhưng khi cơ hội này xuất hiện ở trước mắt, trong lòng vui sướng kích động đủ để khiến nàng không biết làm sao.

“Ừm, sau khi tìm được dược liệu sẽ giúp hẳn hoàn toàn giải độc.” Lãnh Loan Loan nói xong, đi ra bên ngoài. “Ta đi trước đây.”

“Cô nương, cô ở lại ăn cơm trưa đi.” Lâm Nguyệt Dao vừa thấy Lãnh Loan Loan muốn đi, vội vàng gọi lại. Bây giờ đã gần trưa, không thể để nàng đi như vậy được.

“Không cần.”

Giọng nói thờ ơ vang lại, bóng dáng Lãnh Loan Loan đã đi xa.

170. Q.2 - Chương 51: Viêm Nguyệt Lâu Khiêu Khích

Chu môn hùng sư, ngói xanh hồng trụ.

(*mảnh sứ gác cổng lớn, trụ đỡ chống ngói xanh)

Thân ảnh màu lửa đỏ xuất hiện ở tiền viện, bốn thiếu niên áo trắng bay vút tiến lên.

“Chủ tử.” Thấp người, cúi đầu hướng tới hồng y nữ tử vấn an.

“Có chuyện gì?” Lãnh Loan Loan đến gần, đăm hỏi.

“Ảnh vệ chờ đợi chủ tử đã lâu.”

Phong Triệt đáp, tóc đen theo gió tung bay. Bốn thiếu niên theo đuôi Lãnh Loan Loan, đi vào trong phủ.

“Nga?” Lãnh Loan Loan dừng một chút, đôi mắt sáng hiện lên một đạo hào quang. Bọn họ đã tra được manh mối gì rồi?

“Gia và lâu chủ, đã ai trở về chưa?”

Bước đi chậm chậm, gió nhấc lên y bào lửa đỏ phát phơ, làn váy rộng hôn lên hoa cỏ ven đường, một nhành hoa trắng vươn ở vậy. Đỏ và trắng, phá lệ chói mắt.

“Còn chưa.” Phong Triệt vẫn như cũ cúi đầu đáp.

“Được rồi.” Lãnh Loan Loan gật gật đầu, bóng dáng bước vào đại sảnh.

“Tham kiến chủ tử.” Ảnh vệ nhìn thấy Lãnh Loan Loan tiến vào, đứng lên, hướng nàng khom người chào nói.

“Ân.” Lãnh Loan Loan thản nhiên đáp lại, ngồi xuống ghế chủ vị. Lưng dựa vào thành ghế, đồng tử đen nhánh hướng người vừa nói liếc qua một cái, hỏi.

“Sự tình có cái gì tiến triển sao?”

Ảnh vệ gật gật đầu, mặt nạ màu trắng phá lệ chói mắt. Dưới mặt nạ kia là một đôi đồng tử không cảm xúc, giống như một hồ nước lặng, không có gì dao động.

“Hồi bẩm chủ tử, trải qua nhiều ngày tra xét, thuộc hạ rốt cục tra được nguyên nhân Tăng Duyên Dật đột nhiên mất tích.”

“Nga?” Lãnh Loan Loan liếc mắt, làm không gian hiện lên một đạo sáng rọi, môi nhẹ nhếch, hỏi: “Là nguyên nhân gì?”

“Theo trình thám thì Tăng Duyên Dật năm năm trước cùng một bằng hữu hợp tác bí mật tiến hành một cuộc mua bán. Không biết vì nguyên nhân gì mà về sau hai người xảy ra mâu thuẫn. Tên còn lại tựa hồ muốn độc chiếm vật phẩm được mua bán đó, âm thầm hạ độc Tăng Duyên Dật.....”

“Hắn mất tích đúng là vì trúng độc?” Lãnh Loan Loan ngón tay chống cằm, thản nhiên nói.

“Đúng vậy.” Ảnh vệ gật gật đầu, “Ngoài ra, chúng ta còn tra được Tăng Duyên Dật có một nữ nhi riêng.” Ảnh vệ thầm than, nếu không phải bọn họ xâm nhập điều tra, thì ai cũng sẽ không nghĩ một người bên ngoài lương thiện như Tăng Duyên Dật nhưng trong thâm tâm cư nhiên cũng là một ác nhân.

Con gái riêng?

Hai tròng mắt trong trẻo khẽ híp lại, Lãnh Loan Loan trong đầu hiện lên bóng dáng Lâm Nguyệt Dao. Ân, người con gái riêng kia hẳn chính là nàng đi.

“Đã biết. Người trước tiên lui xuống đi.” Hướng tới ảnh vệ phát phát tay.

“Thuộc hạ cáo lui.”

Ảnh vệ nửa quỳ, quay người lại, bóng dáng đen xẹt một cái bay vút ra. Như đại bàng đen vỗ cánh, biến mất ở không trung.

Hợp tác sao?

Ngón tay thon dài gõ gõ tay ghế, mắt híp lại. Lãnh Loan Loan đem ảnh những mà manh mối mà ảnh về tìm được phân tích cẩn kẽ. Tăng Duyên Dật không phải là người hiền lành như bên ngoài, hẳn cùng với người khác mở ám làm một cuộc giao dịch. Sau đó xảy ra mâu thuẫn với bên đối tác, bị hạ độc. Nằm ở giường bệnh đã năm năm, như vậy hung thủ của vụ án Vạn gia trang diệt môn nhất định không phải hắn. Chẳng lẽ là một người khác sao?

Mắt mở to, mâu quang dần dần dày. Không nghĩ tới vụ án này ngày càng phức tạp. Người khác là ai đâu? Vì sao trong tay phụ thân Vạn Oánh lại có tín hàm cùng bút tích của Tăng Duyên Dật? Chẳng lẽ Tăng Duyên Dật từng có ý muốn nhờ Vạn gia trang chủ bảo quản vật phẩm? Nhưng tại sao hắn lại muốn nhờ Vạn gia trang? Chẳng lẽ giữa bọn hạ giao tình rất tốt?

Tăng Duyên Dật? Họ Tăng. Trong óc đột nhiên một đạo ánh sáng hiện ra, nàng nhớ tới miếng ngọc bội Vạn Oánh Chiêu cũng có khắc chữ kia. Ngọc bội đó là vật của mẫu thân Đông Phương Triết, Tăng Duyên Dật lại là cậu của hắn. Hắn cùng với Vạn gia trang trang chủ tất là quen biết, khó trách.

Nàng tựa hồ đã hiểu rõ gần hết mọi chuyện, còn lại chỉ còn chờ tìm Tăng Duyên Dật, để hắn tự mình giải toả mê cung này thôi.

Y bào lửa đỏ rũ xuống, che khuất chân ghe. Trời quang sáng sủa, gió nhẹ thổi thổi mang theo hương hoa thơm ngát, hôn lên mái tóc đen nhánh như thác nước. Hai tròng mắt lộ ra tinh quang, kết cục ngày một gần.

“Chủ tử.”

Dạ Thần mang theo Dạ Hồn, Dạ Mị đi đến, gió thổi khiến y bào phát phơ. Tóc đen tung bay, áo bào trắng, y phục đen, bước chân trầm ổn, đẹp như một bức tranh phong cảnh vậy.

Lãnh Loan Loan điểm nhẹ gật đầu, nam nhân tuấn dật như vậy nếu mà xuyên về hiện tại, có lẽ ngay cả minh tinh nhìn thấy bọn họ cũng phải nhường bước.

“Thế nào?”

Dạ Thần ngồi vào một bên, nhìn lại lãnh loan loan. Màu tím song đồng thâm thúy giống như có thể đem nhân hút vào, càng như một rừng huân y thảo bát ngát (1).

“Thuộc hạ đã xử lý tốt.”

“Là ai đã gây chuyện?” Lãnh Loan Loan vẻ mặt có chút nguy hiểm, có người lại nhằm lúc bọn họ không ở tại Loạn Nguyệt Lâu mà cố tình gây chuyện, mưu toan sinh sự, làm loạn cả Loạn Nguyệt Lâu. Thật sự là tên ngu xuẩn, nàng sẽ cho tên đó biết hắn đã làm sai lầm thế nào.

“Là Viêm Nguyệt Lâu âm thầm mua chuộc người trong Loạn Nguyệt Lâu, mưu toan đem Loạn Nguyệt Lâu khuất phục dưới trướng bọn họ.” Dạ Thần nói, hai mắt dần chuyển tối tăm, một chút ngoan sắc ở đáy mắt hiện lên. Viêm Nguyệt Lâu cư nhiên lại dám trêu chọc vào Loạn Nguyệt Lâu, xem ra lần này không dễ bỏ qua được.

“Tàn Nhất?”

Lãnh Loan Loan khiêu mi, không nghĩ tới lại là cái tên Tàn Nhất kia. Bất quá, nàng tin rằng hắn không biết nàng chính là chủ tử của Loạn Nguyệt Lâu. Nếu biết, hắn khẳng định sẽ không làm như vậy. Chỉ vì Viêm Nguyệt Lâu cùng Loạn Nguyệt Lâu mặc dù đều là tổ chức sát thủ số một số hai trên giang hồ, nhưng Viêm Nguyệt Lâu đối với Loạn Nguyệt Lâu lại thua kém không ít.

“Đúng vậy.” Dạ Thần gật gật đầu, “Xem ra Viêm Nguyệt Lâu là muốn khiêu chiến Loạn Nguyệt Lâu.”

“Chúng ta tuyệt không thất bại.”

“.....”

Một bên Dạ Mị, Dạ Hồn lạnh lùng nói. Viêm Nguyệt Lâu, bọn họ còn không đặt ở trong mắt. Xem ra là lần trước cho bọn hắn giáo huấn không đủ, bọn họ mới có thể nhanh như vậy đã quên nỗi nhục.

“Đương nhiên sẽ không thua, cũng không thể thua.” Lãnh Loan Loan mày liễu giương lên, mâu quang sáng ngời, mang theo sự ngạo nghễ cùng khí phách.

“Loạn Nguyệt Lâu là vô địch.” Có ai có thể thắng được nàng.

“Chủ tử, người xem chúng ta có phải hay không nên cho Viêm Nguyệt Lâu một bài học?” Dạ Hồn hỏi, hai tay nắm chặt, có loại mong chờ muốn động.

Lãnh Loan Loan vuốt môi một cái, thờ ơ liếc hắn.

“Ta nghĩ đây là thời điểm cho hắn biết thân phận của chúng ta.”

“Chuyện này –”

Dạ Hồn, Dạ Mị hai mặt nhìn nhau, Dạ Thần cũng nhin không được nhướng mày. Chủ tử nói là cho Tàn Nhất biết thân phận của nàng sao?

“Không phải hoàng hậu, mà là chủ của Loan Nguyệt Lâu.”

Lãnh Loan Loan đứng lên, gió thổi tóc như một làn mưa. Quần la bó màu lửa đỏ, lưng áo cao, quyn rũ tuyệt sắc.

“Không biết khi hân biết chúng ta chính là chủ nhân của Loan Nguyệt Lâu thì sẽ có biểu tình gì?”

Nụ cười mang tà ý nở rộ ở khoé miệng, lúc đó hân sẽ rất thú vị.

Nàng chờ mong.

171. Q.2 - Chương 52: Cuộc Gặp Gỡ Thân Mật

Đêm, một mảnh tối tăm.

Vạn vạn trong trạng thái tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng gió phát phơ, nhánh cây lay động, đánh vào nhau nghe xào xạt.

Hơn mười bóng dáng màu đen từ trên nóc nhà bay vút nhanh như tia chớp, thừa dịp đêm tối ẩn mình, bí mật tiến đến các phân điểm của Viêm Nguyệt Lâu.

Sau thời gian một nén hương...

Lửa lớn hùng hực chiếu rọi cả một khoảng trời đêm. Thấp thoáng trong bóng lửa, có thể thấy nhiều bóng người hoang mang, rối loạn, chạy đông chạy tây xách nước nhằm dập lửa. Tiếng chém giết, tiếng la hét hoảng loạn làm ảm đạm vốn lạnh lùng trong trẻo, giờ trở nên huyền ảo không thôi.

Đao kiếm va vào nhau kêu đinh đương –

Đao quang kiếm ảnh, một người ngã xuống. Máu tươi phun tung toé, màu máu cùng với màu lửa rực rỡ, xinh đẹp đến đáng sợ.

Những bóng dáng màu đen ban nãy đã đạt được mục đích, cùng nhau bí mật rời đi.

Các phân điểm của Viêm Nguyệt Lâu giờ chỉ còn là một đồng hồ hỗn loạn.

Viêm Nguyệt Lâu

Bên trong tấm màn mỏng màu lam, nam tử dựa vào gối, ngủ cũng không an ổn. Đuôi lông mày giật giật, làm cho nửa khuôn mặt bị thương thoát nhìn có chút dữ tợn.

Bang bang phanh –

Tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, trong đêm tối tĩnh mịch trở nên thật chói tai..

Tàn nhất nằm trên giường, đôi mắt đột nhiên mở lớn, xoay người ngồi dậy. Đôi đồng tử màu nâu bởi trong bóng tối nên lại càng sáng ngời. Môi bạc khẽ nhếch, vẫn ở sau màn, lạnh lùng mở miệng:

“Ai nửa đêm đến quấy nhiễu bản lâu chủ?”

“Chủ tử, là ta.” Hắc Nghiên đạm mạc trả lời từ ngoài cửa, nghe một cách cẩn thận sẽ thấy trong thanh âm của nàng có chút hoảng loạn bất bình thường.

Tàn Nhất ninh ninh mi, là là chuyện gì xảy ra làm cho Hắc Nghiên đêm hôm khuya khoắt phải tự mình chạy tới đây? Bàn tay to xốc màn lên, xuống giường đem áo khoác phủ thêm. Sau đó đem đèn châm lên, ngọn đèn mờ nhạt chiếu sáng lên toàn bộ phòng. Còn có thể nghe được ngoài cửa sổ tiếng sóng triều day dứt, vung tay lên, nói vọng ra cửa.

“Vào đi.”

Chi dát –

Hắc Nghiên đẩy cửa phòng, đi đến.

“Tham kiến chủ tử.”

Hắc Nghiên hơi khom người, khi ngẩng mặt lên lại thấy Tàn Nhất khoác áo ngồi ở bên cạnh bàn. Dưới ngọn đèn mờ lung, vẻ mặt hắn trở nên phiêu miểu, làm cho người nhìn có một loại cảm giác không chân thật.

“Được rồi.” Tàn Nhất hướng nàng liếc mắt một cái, đôi con ngươi hiện lên chút lạnh lẽo.

“Tốt nhất có chuyện trọng yếu, nếu không –”

Thân hình Hắc Nghiên un lên, gục đầu xuống, thanh âm đậm đậm như trước, nói:

“Chủ tử, mới vừa rồi nhận được cấp báo. Hơn mười cứ điểm của Viêm Nguyệt Lâu ta đều bị nhân xâm nhập, vô số môn nhân thương tàn, cứ điểm cũng bị đốt sạch, tổn hại nghiêm trọng.”

“Ai làm ?” Tàn Nhất một chút cũng không có vẻ kinh ngạc nào trên mặt, chỉ hơi nhắm mắt, lạnh giọng hỏi. Dám động vào Viêm Nguyệt Lâu của hắn, hậu quả thế nào chẳng lẽ còn không biết hay sao?

“Không biết.” Hắc Nghiên lắc đầu, những người còn sống chỉ biết rằng đó là một nhóm hắc y nhân. Bọn họ võ công bất phàm, hành động nhanh lẹ, chỉ qua nửa canh giờ đã phá huỷ toàn bộ cứ điểm của Viêm Nguyệt Lâu.

“Không biết?” Đôi đồng tử màu nâu lộ ra một tia nguy hiểm, hắn đang nuôi một đám phế vật sao?

“Tra rõ cho ta, nếu tra không có kết quả, đem đầu tới gặp.” Bàn tay to nắm chặt lại, đám khiêu khích Viêm Nguyệt Lâu, có nghĩa là dám chấp nhận hậu quả.

“Vâng, chủ tử.” Hắc Nghiên gật đầu, trong lòng biết lần này nếu chuyện tình không được xử lý tốt, uy tín của Viêm Nguyệt Lâu trên giang hồ sẽ xuống dốc không phanh, có lẽ chủ tử tức giận là vì chuyện này.

“Chủ tử –”

Đột nhiên Cát Đường chủ vội vã chạy vào, trong tay còn cầm phong thư.

“Tiến vào.” Tàn Nhất kêu.

“Chủ tử, mới vừa có kẻ dùng tên bắn một phong thư đến bên ngoài Viêm Nguyệt Lâu” Cát Đường chủ sắc mặt ngưng trọng, đem phong thư đưa cho Tàn Nhất.

Tàn Nhất mở phong thư ra, vẻ mặt liền lập tức nguội lạnh. Đôi đồng tử híp lại, lộ ra vẻ nguy hiểm khó lường.

“Là Loan Nguyệt Lâu.”

“Loan Nguyệt Lâu?”

Cát Đường chủ cùng Hắc Nghiên hai mặt nhìn nhau, mày nhăn lại. Kia Loan Nguyệt Lâu cùng Viêm Nguyệt Lâu bọn họ tên chỉ khác nhau một chữ, nhưng trên giang hồ lại là tổ chức sát thủ đầu nhất đứng nhì. Nói một núi không thể có hai hổ, Viêm Nguyệt Lâu vốn là muốn mua chuộc người trong Loan Nguyệt Lâu về Viêm Nguyệt Lâu. Ai biết sự tình lại ra đến thế này. Hiện tại chẳng phải là Loan Nguyệt Lâu báo thù sao?

“Không nghĩ tới, Loan Nguyệt Lâu kia lại cũng cùng chúng ta sống mái.” Cát Đường chủ hơi cúi đầu, trầm giọng nói.

“Ngày mai đi Mê thành, Lâu chủ Loan Nguyệt Lâu hẹn gặp ta ở đó.” Tàn Nhất buông phong thư xuống, thần nhiên nói. Đồng tử sáng ngời nhìn chằm chằm ánh nến, bộ dáng có chút đắm chiêu.

“Ngộ nhớ bọn họ giảng bấy chúng ta thì sao?” Cát Đường chủ hỏi, sẽ không là một hồi Hồng Môn Yến đi?

Hắc Nghiên hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt lạnh như băng. Mặc kệ ngày mai xảy ra chuyện gì, nàng đều sẽ bảo vệ Lâu chủ, tuyệt không để Loan Nguyệt Lâu dấn thương hắn.

“Bấy thì sao chứ?” Mây kiểng nhướng lên, môi mọng khê nhêhcs, lạnh lùng cười nói. “Bản lâu chủ chẳng lẽ sợ sao?” Hừ, Loan Nguyệt Lâu lâu chủ sao? Thuận tiện cho hắn nhìn một cái rốt cục là người như thế nào?

Mê thành · Trường đình

Vạn dặm tinh không, ánh mặt trời lấp lánh vàng rọi. Trước mặt là đồng cỏ xanh mướt, xa xa là núi non trùng trùng điệp điệp, phong cảnh hữu tình như vậy làm người ta không khỏi nghĩ đến tiên giới.

Trong một ngôi đình trụ hồng ngói xanh, cỏ cây xum xuê xanh mơn mớn, có hai bóng dáng một nam một nữ ở tiền viện. Nữ, quần la cùng y bào lửa đỏ, lần váy theo gió tung bay. Nam, nguyệt nha trường bào màu trắng, phất phơ trong gió. Ở đình bên ngoài, hai hắc y nam tử cùng bốn thiếu niên áo trắng lẳng lặng đứng.

Ước chừng một nén hương sau, đoàn người theo bên kia đi tới. Nam tử đi đầu, nửa gương mặt đeo mặt nạ bạc, dưới ánh mặt trời lại lóe ra ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng. Đôi đồng tử màu nâu kia phát ra một loại lạnh lùng cùng tàn nhẫn, trường bào màu lam, thắt lưng màu đen có khảm ngọc thạch, bước chân đi lại trầm ổn.

Theo bên người hắn là một nữ tử áo đen. Lưng đeo bảo kiếm, ánh mắt lạnh lùng. Ở bên cạnh nàng, có vài hắc y nam tử to lớn, ánh mắt đảo đảo qua lại, ẩn ẩn mang theo lãnh lệ sát khí.

Khi đoàn người đến gần, nhìn đến người bên trong, biểu tình bỗng nhiên biến đổi, không nghĩ tới cư nhiên lại là bọn họ.

“Là các người.” Tàn Nhất nửa mặt bằng bạc đứng ở đình ngoại, nhìn bóng dáng quen thuộc kia. Mây nhướng lên, mắt hiện ra một sắc thái khó hiểu.

“Các người là người của Loan Nguyệt Lâu?”

“Lại gặp mặt.”

Lãnh Loan Loan vượt môi một cái, đồng tử màu đen vừa nhìn chăm chú vào Tàn Nhất cùng người của hắn, vừa cùng Dạ Thần đi ra.

Tàn Nhất đánh giá hai người, thực rõ ràng Lãnh Loan Loan là chủ, Dạ Thần chỉ là thuộc hạ, như vậy chủ tử của Loan Nguyệt Lâu, cũng là kẻ muốn hẹn gặp hắn hôm nay chính là Lãnh Loan Loan.

“Người là Lâu chủ của Loan Nguyệt Lâu?” Tàn Nhất vừa nhìn Lãnh Loan Loan vừa hỏi, trán nhăn lại ngày càng sâu. Do thám bấy lâu, cư nhiên lại không nghĩ tới nàng lại là chủ tử của Loan Nguyệt Lâu.

“Không.” Lãnh Loan Loan nhẹ nhẹ lắc đầu, hướng đến Dạ thần bên cạnh, “Hắn là lâu chủ, nhưng ta cũng là chủ.”

“Là có ý gì?” Chẳng những Tàn Nhất mặt mũi, ngay cả Hắc Nghiên cũng nhìn không được khó hiểu.

“Rất đơn giản.” Lãnh Loan Loan nhẹ nhàng cười, xinh đẹp như đoá hoa mùa xuân chớm nở, lại mang theo một cỗ ngạo nghễ không che giấu được.

“Loan Nguyệt Lâu là của ta.”

172. Q.2 - Chương 53: Đánh Đố

“Rất đơn giản.” Lãnh loan loan nhẹ nhàng cười, xinh đẹp như đoá hoa mùa xuân chớm nở, lại mang theo một cỗ ngạo nghễ không che giấu được.

“Loan Nguyệt Lâu là của ta.”

Vẻ mặt của nàng cao ngạo, bề ngễ giống như vị nữ vương cao cao tại thượng đứng trên thế gian vạn vật. Như Ngạo nghễ như vậy nhưng lại không cách nào khiến người ta chán ghét, ngược lại cảm thấy như vậy nàng mới càng thêm mê người. Giống như có vô số ánh sáng trong suốt vây quanh nàng, loá mắt hấp dẫn

người nhìn vào. Thời khắc này, bọn họ cảm thấy cho dù là quý dưới chân nàng thần phục cũng cảm thấy hạnh phúc. (Thật là không có tiền đồ a~)

Gió núi nhẹ nhẹ, lay động quần la lửa đỏ. Sợi tóc đen mượt mà như dòng suối, dung nhan tuyệt mỹ, đôi đồng tử mắt sáng ngời. Chóp mũi, mùi hoa tràn ngập.

Tàn Nhất hơi hơi giật đôi mắt nâu, tâm vốn lạnh như băng tựa hồ lại như bị làn gió xuân xẹt qua, không còn yên bình như trước nữa.

Thời khắc này, gần trước mắt là một nữ thần tuyệt mỹ, cao cao tại thượng, mà mỗi nụ cười, mỗi cái chớp mắt của nàng đều rực rỡ loá mắt như một đóm lửa hừng hực cháy, hấp dẫn hẳn làm hẳn muốn thân cận nàng như một con thiêu thân, biết rõ hậu quả chính là diệt vong, lại vẫn không thể dừng lại.

Tâm động, nguyên thủy là vì cái này nên đối với nữ tử đó động tâm. Tim lạnh giá hai mươi mấy năm, trước nay chưa từng có một chút dù chỉ là sóng triều, mà bây giờ rõ ràng là hải triều ngoài Viêm Nguyệt Lâu vang lên bên tai hẳn. Máu quang bất tri bất giác tối lại, mang theo một chút nhu tình mà ngay cả hẳn cũng không biết được.

Ánh nắng màu vàng rực rỡ hạ trên mặt nạ của Dạ Thần, làm dịu đi con ngươi màu tím bí ẩn lạnh lùng, nhìn một bên Lãnh Loan Loan ngạo nghễ lại một lần ngây ngốc. Lần đầu ở chợ nô lệ kia, khi mà nàng ba tuổi mua hẳn về, có lẽ từ khi đó đã định sẵn ngày hôm nay sẽ yêu nàng say đắm. Dung nhan tuyệt mỹ kia, khí chất xuất trần không vương chút khói lửa nhân gian kia đều làm người ta ái mộ. Mà khí thế duy ngã độc tôn của nàng càng làm cho người ta thêm phần thuyết phục. Có lẽ bảy năm trước, mình không rời nàng đi là đúng. Bởi vì theo thời gian trôi qua, hẳn đối với nàng yêu càng sâu, tình càng nặng, sâu nặng đến nỗi đôi khi làm cho chính hẳn cảm thấy thực khủng bố. Nếu có một ngày không thể ở bên cạnh nàng nữa, khi đó hẳn phải làm sao? Dưới tay áo bào, năm ngón tay thon dài nắm chặt, mang theo một nỗi lo lắng khó hiểu, tâm tư xa phiêu....

Hắc Nghiên cùng người của Viêm Nguyệt Lâu ngẩng đầu nhìn Lãnh Loan Loan, mặc dù nàng không ngồi cao lắm và bọn hẳn cũng không cần thiết phải ngược đầu mà nhìn. Nhưng là trên người nàng có một cỗ khí chất nữ vương khiến bọn hẳn không kìm lòng được mà phải ngược đầu nhìn, quên mất rằng nàng là địch nhân.

“Ý của Loan Nguyệt Lâu đến cuối cùng là thế nào?”

Tàn Nhất đầu cúi xuống, lại nâng mặt lên, đáy mắt lại là một mảnh lạnh lùng. Hẳn không quên và cũng không được phép quên các cứ điểm của Viêm Nguyệt Lâu trong một đêm bị Loan Nguyệt Lâu đốt thành tro. Huống chi kẻ chủ mưu gây nên lại chính là nữ nhân trước mắt này, người mà hẳn thua đến hai lần trong tay thủ hạ của nàng. Ngẫm nghĩ, mâu quang trở nên âm u, hẳn bỗng dưng lại có một loại cảm giác hèn mọn.

“Cái này phải hỏi Viêm Nguyệt Lâu của các ngươi.” Lãnh Loan Loan liếc hẳn một cái không có nhiệt độ, “Người không phạm ta, ta không phạm người. Nhưng Viêm Nguyệt Lâu các ngươi cư nhiên mua chuộc người của Loan Nguyệt Lâu, muốn đem Loan Nguyệt Lâu vào dưới trướng các ngươi. Tự nhiên sẽ phải nhận hậu quả.” Ánh mắt lãnh lệ, hồng y tung bay, tóc đen phiêu diêu, nàng từ vị nữ vương cao cao tại thượng phút chốc trở thành Tu La từ địa ngục.

Đóa hoa màu trắng rơi xuống, bay lả tả, bí mật mang theo mùi hoa tươi mát trên người nàng lan toả, hạ trên xiêm y. Đen cùng trắng, trắng cùng đỏ, hai sắc thái đối lập, đem ánh mắt mọi người gất gao giữ lại.

Vài hắc y nhân của Viêm Nguyệt Lâu trở nên căng thẳng, trời có gió nhưng lại đổ mồ hôi lạnh. Nữ tử này quá mạnh mẽ, làm bọn hẳn dù đã trải qua bao nhiêu trận huyết vũ vi phong cũng không nhận được mà rung mình.

Hắc Nghiên không tiếng động đem kiếm ôm ở trước ngực, khí chất cuồng ngạo cùng bá chủ của Lãnh Loan Loan làm cho nàng kinh hãi. Cảm giác nguy hiểm rất lớn, nàng không quên trận quyết đấu giữa Lãnh Loan Loan và Lâu chủ trước đây. Chỉ là chiêu đơn giản nhất của nàng nhưng đã mang theo một sức mạnh kinh người, mà lửa kia quỷ dị càng làm người ta kinh hãi, không có gì nghi ngờ khi nói nữ tử này có thể phá hủy trời đất.

Có lẽ mình so với nàng, căn bản là quá nhỏ bé không đáng nhắc tới. Nhưng là mình đã thề với lòng, phải

bảo hộ Lôu chủ cho dù có phải dùng chính sinh mệnh của mình để đổi lấy. Nếu hôm nay Loan Nguyệt Lôu muốn bắt hạ bọn họ, nàng liền phải liều mạng vậy.

“Ta cũng không biết ngươi là chủ nhân của Loan Nguyệt Lôu.” Tàn Nhất trả lời, thế giới này vốn là thắng làm vua thua làm giặc. Huống chi một núi không thể có hai hổ, bọn họ có ý muốn thu phục Loan Nguyệt Lôu cũng không phải là sai.

“Nếu ngươi biết ta là chủ nhân của Loan Nguyệt Lôu, ngươi sẽ không làm vậy sao?” Lãnh Loan Loan tà tứ cười, “Cho dù như thế thì đã dám khi dễ Loan Nguyệt Lôu của ta, ta cũng không thể để yên được.” Nàng là người điển hình có thù tất báo.

“Cho nên ngươi phải người tiêu diệt cứ điểm của Viêm Nguyệt Lôu?” Tàn Nhất khiêu mi hỏi, trong lòng lại dẫn đo lờn nói của Lãnh Loan Loan. Nếu hắn biết Loan Nguyệt Lôu của nàng thì sẽ không làm vậy đối với Loan Nguyệt Lôu sao? Không, sẽ không. Hắn biết mình chính là một kẻ có dã tâm vô cùng lớn. Nhưng là hiện tại, nầu đồng tử nhìn nàng, hiện tại hắn cũng không thể tự mình xác định được sẽ cùng Loan Nguyệt Lôu đối đầu hay không. Làm cho Viêm Nguyệt Lôu bị tổn hại nghiêm trọng, lại còn không tự chủ được mình...

“Có thù tất báo.” Bốn chữ, giải thích nguyên do.

“Hừ, vậy Loan Nguyệt Lôu các ngươi làm bị thương bao nhiêu là huynh đệ của Viêm Nguyệt Lôu, còn phá hủy cứ điểm của Viêm Nguyệt Lôu. Chúng ta cũng phải tìm các ngươi báo thù mà thôi.” Hắc y nhân Viêm nguyệt Lôu nghe nàng nói như vậy, vô cùng giận dữ phản bác.

“Cái đó phải xem ngươi có bản lĩnh hay không.” Dạ Hồn mày rậm hơi nhíu, lạnh lùng nói.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí như bị lửa thiêu đốt.

“Lôu chủ, ngài nhất định phải vì huynh đệ mà báo thù.” Hắc y nhân quỳ xuống đất, hướng tới Tàn Nhất nói.

“Chủ tử.” Hắc Nghiên cũng quỳ xuống, nàng cảm giác được tâm trạng bất thường của Tàn Nhất khi ở cạnh Lãnh Loan Loan, đã không bình tĩnh cùng quyết đoán như trước kia. Tâm run lên, có chút lo lắng.

“Các ngươi –” Tàn Nhất cúi đầu nhìn thủ hạ, đôi mắt hiện lên một tia ảo não.

“Ta phụng bồi.” Lãnh Loan Loan thần nhiên liếc người của Viêm Nguyệt Lôu đang quỳ dưới đất. Thật sự là ngu xuẩn, một nam nhân như Tàn Nhất làm sao có thể vì mấy lời này mà dao động. Bất quá, Viêm Nguyệt Lôu là có ý tưởng thu phục Loan Nguyệt Lôu, tại sao lúc này nàng lại không lợi dụng cơ hội mà ăn luôn nó chứ.

“Chúng ta đánh cược một ván.”

Không chỉ Tàn Nhất, tất cả mọi người của Viêm nguyệt lôu đều bị dọa đến sửng sốt.

“Cá cược thế nào? Tiền đặt cược như thế nào tính?” Sau khi lấy lại tinh thần, Tàn Nhất hứng thú nhướng mi.

173. Q.2 - Chương 54: Từ Nay Về Sau, Ngươi Là Thủ Hạ Của Ta

“Cược như thế nào? Tiền đặt cược tính ra sao?” Sau khi lấy lại tinh thần, Tàn Nhất hứng thú nhướng mày.

“Lôu chủ...”

“...”

Người của Viêm Nguyệt Lôu vừa nghe Tàn Nhất chẳng những không báo thù, giờ lại còn muốn cược một câu đố với chủ tử Loan Nguyệt Lôu thì đều âm thầm lo lắng. Chủ nhân Loan Nguyệt Lôu không phải nhân vật bình thường. Ai biết cô ta có gian lận hay không. Vạn nhất Lôu chủ bị đặt bẫy, Viêm Nguyệt Lôu phải làm sao bây giờ?

Tàn quay đầu lại, lạnh lùng nhìn thủ hạ. Tóc bay trong gió, vài sợi che khuất mặt nạ nửa mặt, ánh mắt nguy hiểm lóe sáng. Xem ra lâu lắm không tới hình phòng, đám thủ hạ này không coi hấn ra gì nữa rồi.

“Câm miệng cho ta.” Giọng khiêu trách rất lạnh.

“Chủ tử...”

Hắc Nghiên nhíu mày liễu, do dự không mở miệng. Tuy rằng nàng cũng biết dám nói bừa, chủ tử tuyệt không dung, nhưng chuyện này liên quan đến an nguy của chủ tử, liên quan đến sinh tồn của Viêm Nguyệt Lô, nàng không mở miệng không được. Nhưng Tàn Nhất hiển nhiên tức giận vì câu nói của nàng, mày kiếm nhướng cao, lạnh lùng nhìn nàng.

“Bổn lâu tự có chủ ý, không cần người phải xen mồm vào.”

Hắc Nghiên mím môi, ngậm miệng, nhưng trong lòng càng lo lắng, hai tay ôm kiếm, nhìn chăm chú vào người của Loạn Nguyệt Lô, đề phòng họ có âm mưu quỷ kế hãm hại chủ tử.

Ngoài đầu lại, Tàn nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Lãnh Loan Loan, nhíu mày hỏi:

“Đánh cược như thế nào? Tiền đặt cược là gì?”

Lãnh Loan Loan nhướng mày nhìn hấn, trong mắt lộ ra cái lạnh giống hơi thở tỏa ra lạnh như băng, tóc bay theo gió, y phục phấp phồng, lác lác thành một điệu múa xinh đẹp.

“Đánh cược rất đơn giản, lấy ba ngày làm hạn định, hai bên xem ai có thể lấy được Băng Tuyết Liên trên đỉnh núi tuyết, kẻ đó sẽ thắng. Kẻ thua sẽ phải nghe theo bất kì mệnh lệnh nào của người thắng vô điều kiện, hơn nữa sẽ tất cả sẽ thuộc về người thắng.”

“Trong ba ngày lấy được Băng Tuyết Liên? Sao có thể cơ chứ? Căn bản là thiên phương dạ đàm*.”

(*ý chỉ chuyện hoang tưởng, vớ vẩn, không có thực)

Lãnh Loan Loan còn chưa nói hết, Tàn Nhất còn chưa mở lời mà người của Viêm Nguyệt Lô đã ngạc nhiên kêu lên. Theo truyền thuyết, Băng Tuyết Liên trên đỉnh núi tuyết có thể cải tử hoàn sinh, có thể gia tăng công lực kỳ hiệu nên có bao nhiêu người thèm muốn nó. Nhưng những người muốn đi hái Băng Tuyết Liên chưa có một ai có thể sống sót trở về.

“Ngộ nhờ người của Loạn Nguyệt Lô không đi, mà người của Viêm Nguyệt Lô lại thua, thì sẽ làm sao?” Hắc Nghiên nhướng mày, mở miệng đã thấy lạnh. Trong mắt như có băng tuyết, lạnh lùng nhìn Lãnh Loan Loan.

“Loạn Nguyệt Lô không thể không đi.” Lãnh Loan Loan nhìn cô gái lạnh lùng này rồi trả lời. “Bổn cô nương nói chuyện, chưa từng thất hứa.”

“Nói miệng không thể làm bằng chứng.” Hắc Nghiên ôm kiếm, nói.

“Ta không ngại viết giấy làm chứng.”

“Được rồi.” Tàn Nhất làm gián đoạn cuộc nói chuyện, hấn khẽ mím môi, hỏi Lãnh Loan Loan. “Nếu lấy được Tuyết Liên, bên thua thuộc về bên thắng. Nói cách khác, nếu Viêm Nguyệt Lô thua, sau này sẽ không còn Viêm Nguyệt Lô, chỉ có Loạn Nguyệt Lô?”

“Đúng vậy.” Lãnh Loan Loan gật đầu, không phải nếu thua, mà là Viêm Nguyệt Lô khẳng định sẽ không thắng. Đôi mắt nàng rất ánh sáng, nàng đã đánh cược thì chắc chắn đã nắm chắc phần thắng.

“Vậy nếu Loạn Nguyệt Lô cũng không có Tuyết Liên thì sao?” Tàn Nhất nhìn Lãnh Loan Loan, ánh mắt trời hôn lên mặt nạ bạc, sáng lấp lánh.

“Đó là chuyện không thể.” Lãnh Loan Loan nói chắc chắn, đôi mi dày chớp chớp. “Các người cứ chuẩn bị thua đi.”

“Cuồng vọng.”

Hắc y nhân trừng mắt nhìn nàng, không thể phủ nhận nữ tử này có dung mạo thể gian ít có nhưng họ không phải kẻ phạm tục dễ bị vẻ ngoài đánh lừa. Ai cũng là bậc tinh anh đứng đầu sát thủ của Viêm Nguyệt Lâu, tự nhiên là miễn dịch với rượu ngon, sắc đẹp, đã trải qua vô số lần huấn luyện tàn khốc mà ra.

“Hừ, các ngươi không dám tỷ thí sao?” Dạ Hồn, Dạ Mị nhướn mày, có chút khiêu khích nhìn bọn họ.

“Đấu thì đấu, ai sợ ai?” Tuy rằng cũng lo lắng về sự bất thường của Tàn Nhất, nhưng cùng là sát thủ, sao họ phải sợ người của Loạn Nguyệt Lâu. Có lẽ nếu khoa tay múa chân thông thường, họ căn bản không phải đối thủ của Loạn Nguyệt Lâu.

Tàn Nhất giơ tay lên, phất ống tay áo, hắc y nhân ngưng ngừng ngậm miệng, im lặng đứng một bên.

“Được, tại hạ đồng ý đánh cuộc với cô nương một phen.”

Gió núi lồng lộng, vạt áo bay lên phần phật.

Hương hoa từ từ lan khắp ra không khí, không khí trở nên yên tĩnh.

“Chủ tử...” Hắc Nghiên không tán thành, nàng mím môi.

“Chớ có nhiều lời.” Tàn Nhất lạnh lùng nói.

Hắc Nghiên lui đi, trong lòng biết nói cũng như không.

“Được, ba ngày sau chúng ta gặp nhau tại đây.” Lãnh Loan Loan nói, xoay người rời đi. Một bóng trắng và hai bóng màu đen đi theo sau, xa dần, mãi đến khi còn bốn chấm nhỏ.

====

Ba ngày sau, cùng thời gian, cùng địa điểm.

Hoa trên núi đã nở rộ, tiếc rằng không có nụ cười sáng lạn. Hương thơm hoặc nồng hoặc thanh tràn ngập trong không khí, làm chấn động khứu giác.

“Các ngươi đến rồi.”

Lãnh Loan Loan đứng ở trong đình, nhìn xuống Tàn Nhất đang đi đến. Hôm nay nàng mặc quần áo màu trắng, áo khoác bằng sợi bông, lưng áo cao, váy dài, quynh rũ vô cùng. Bên cạnh nàng, lần này chỉ có Dạ Thần. Hai người đều mặc màu trắng, phiêu dật xuất trần, giống như mặc quần áo tình nhân.

“Ừ.” Tàn gật đầu một cái, hắc cũng chỉ dẫn theo Hắc Nghiên.

“Nó đâu?” Lãnh Loan Loan hỏi, đã vốn có đáp án.

Tàn lắc đầu, nhìn thấy ánh mắt tự tin của nàng là biết mình đã thua. Nhưng hắc không cam lòng, rõ ràng đỉnh núi tuyết cao như thế, rốt cục sao nàng có thể lấy nó?

“Người thua rồi, hãy nhớ tiền cược của chúng ta.” Lãnh Loan Loan gật đầu với Dạ Thần, Dạ Thần lấy ra một cái hộp gỗ màu đen. Lúc mở ra, bên trong là một cây Tuyết Liên bọc bằng một khối băng vây quanh, trong suốt, vô cùng quý giá.

Cho dù đoán được họ sẽ thắng, nhưng tận mắt nhìn thấy, Tàn Nhất và Hắc Nghiên vẫn nhịn không được hít một hơi, ánh mắt ảm đạm.

Gió vẫn thổi đều đều. Mãi sau đó, Tàn ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Lãnh Loan Loan, nói:

“Tại hạ nguyện phục tùng, từ nay về sau, Viêm Nguyệt Lâu không còn nữa, ta sẽ là thủ hạ của ngươi.”

174. Q.2 - Chương 55: Vì Ai Giải Độc?

Y theo tiền đặt cược, Viêm Nguyệt Lâu nhập vào làm môn hạ của Loan Nguyệt Lâu, từ nay về sau trên giang hồ không còn Viêm Nguyệt Lâu nữa, Loan Nguyệt Lâu độc tôn, giang hồ phong ba một mảnh. Ngày xưa lãnh Tàn, Viêm Nguyệt Lâu lâu chủ Tàn Nhất trở thành thủ hạ của lâu chủ Loan Nguyệt Lâu Lãnh Loan Loan, cùng Dạ Thần trở thành tả hữu tùy tùng .

Tuy rằng Hiên Viên Dạ đối với chuyện này rất có ý kiến, nhưng vẫn như cũ không thay đổi được quyết định của Lãnh Loan Loan.

Mấy ngày sau đó, Lãnh Loan Loan đột nhiên dẫn Đông Phương Triết, Dạ Thần chờ mọi người ra phủ. Tuy rằng tất cả mọi người không rõ muốn đi nơi nào? Vì sao đi? Nhưng là vẫn là đi theo bên cạnh nàng. Cuối cùng bọn họ đi vào một ngọn núi trống trải, thanh sơn núi non trùng điệp, liên miên không dứt. Đem ngọn núi vây chung quanh. Lục ám trong lúc đó, nhất tràng độc trạch ánh vào mi mắt. một Tòa nhà bình thường xuất hiện chứng kiến dân trạch không có gì hai loại, một tòa nhà cô độc được xây ở nơi thâm sơn, làm cho người ta có chút tò mò.

Mọi người nghi hoặc nhìn Lãnh Loan Loan, đã thấy nàng có bộ dáng tựa hồ là quen thuộc. Trong lòng rất thắc mắc , cũng nhìn không được nàng nhanh cước bộ.

“Người tới bên ngoài là ai?” Một đạo thanh âm ôn nhu tràn ngập phòng bị bay tới, ngay sau đó một bóng dáng màu xau cũng theo đó bay ra, giống nhau chính là thân thủ nhẹ nhàng như chim yến. Kia lục thường giống nhau cùng chung quanh lục ám dung hợp ở tại cùng nhau, là lục tinh linh hóa thân.

“Là ta.” Thanh âm thần nhiên của Lãnh Loan Loan khiến lúc sắc bóng dáng dừng lại hành động công kích, chỉ thấy bóng dáng của các nàng nhẹ nhàng xoay tròn, người cũng chậm rãi rơi trên mặt đất.

“Loan Loan cô nương.” ánh mắt mở thật to nhìn Lãnh Loan Loan, tràn ngập kinh hỉ.

Mọi người lúc này mới phát hiện bóng người màu xanh cư nhiên là một mỹ nhân khó thấy được, chỉ thấy mặt nàng đẹp như hoa đào, mũi nhân như tợ, tuy chỉ là quần áo đơn giản màu xanh nhưng cũng lộ ra vài phần quyến rũ xinh đẹp. Nhưng cẩn thận xem lại có thể phát hiện kia quyến rũ hoa đào trong mắt kỳ thật có sự ngây thơ, thanh âm cũng ôn nhu vô cùng. Nữ tử này tuyệt đối không phải như bề ngoài của nàng như vậy quyến rũ xinh đẹp, nàng nên là một nữ tử ôn nhu đơn thuần mới đúng

.

“Là người –” Tàn vừa nhìn nữ tử này liền kinh ngạc mở miệng, nàng không phải là nữ nhân áo đỏ gặp được trên đường sao? Đôi mắt có chút phức tạp đảo qua dung nhan quen thuộc kia, cư nhiên có thể gặp lại được ở nơi này. Trong lòng ẩn ẩn khó chịu giống như nguyên nhân đã thoát ra ánh sáng nhưng vẫn không nắm bắt được. Hận đối với người kia bất tri bất giác chuyển đến trên người nữ nhân này, màu quang phiếm đen.

“Là người?”

Lâm nguyệt dao cũng có chút kinh sợ nhìn Tàn Nhất, hẳn không phải là người ngày ấy gặp được mặt tàn nam tử sao? Nguyên lai hẳn là bằng hữu của Loan Loan cô nương thật sự là không nghĩ tới. Thế gian việc thật đúng là một vòng tròn.

“Các người nhận thức nhau?” Lãnh Loan Loan nhíu mày, đôi mắt nhìn Tàn Nhất ẩn chứa tâm tình phức tạp. Hận ý khắc sâu trong đôi mắt hẳn xẹt qua nhanh như thiểm điện, lại biến mất không thấy. Hẳn cùng với Lâm Nguyệt Dao có ân oán sao?

“Từng có gặp mặt một lần.” Lâm Nguyệt Dao gật gật đầu, tiện đà vội vàng nhìn Lãnh Loan Loan.“Loan Loan cô nương, xin hỏi được liệu chuẩn bị tốt sao? Có thể giải độc cho phụ thân ta sao? Mặc dù nhiều ngày độc đã được chế trụ, nhưng vẫn còn nói mê sảng, còn luôn gọi tên mẫu thân của ta.....” Nàng thực sợ đó là hồi quang phản chiếu .

Giải độc?

Mọi người hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ chủ tử dẫn bọn hắn đến chỉ là vì giải độc sao? Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Lãnh loan loan liếc liếc mắt một cái , Tàn đang cầm hộp đen trong tay, quay đầu đối lâm nguyệt dao gật đầu:“Mang đến .” Tàn vừa nhìn thấy như vậy liền sửng sốt, nguyên lai đánh đổ bằng tuyết liên là vị giúp phụ thân nàng ta giải độc sao? “Thật tốt quá.” Đôi mắt lóe sáng hàm chứa nước mắt,“Vây thỉnh Loan Loan cô nương vì gia phụ giải độc đi.” Nói xong, hướng nàng phúc phúc thân.

“Đi thôi.” Lãnh Loan Loan gật đầu, lập tức hướng trong phòng đi đến. Mọi người mang theo đầy ngập nghi hoặc, cũng theo đi lên. “Uyển nương, Uyển nương –”

Mới vừa đi đến ngoài cửa phòng ngủ, liền nghe được âm thanh nhược nhược vọng ra

“Cha lại ở gọi mẫu thân ta.” Lâm nguyệt dao nói xong thiếu chút nữa chảy ra nước mắt, chạy nhanh lấy tay nhu nhu. Nàng nhưng không có chú ý tới Đông Phương Triết và Tàn Nhất bên người Lãnh Loan Loan sắc mặt đại biến, giống như nghe được cái gì kích động

.

Đông Phương Triết nhìn Vạn Oánh Chiêu bên cạnh mình, đã thấy nàng vẫn còn mê mê tỉnh tỉnh suy đoán việc Lãnh Loan Loan muốn thay người nào giải độc. Đáy mắt hiện lên cảm xúc phức tạp , hắn nghe lầm sao? Thanh âm này rõ ràng là cậu nhưng là người ở bên trong sẽ là cậu sao? Nếu là hắn, hắn khi nào thì lại có một nữ nhi? Không tiếng động thở dài, hắn ký hy vọng là cậu, lại không hy vọng là hắn. Hy vọng là hắn, là vì rốt cục có tin tức của hắn; Không hy vọng là vị hắn biết Tiểu Chiêu đối với cậu của hắn có hận ý

Tay Tàn Nhất đang cầm hộp đen trở nên căng thẳng, gân xanh theo mu bàn tay nổi lên. Đôi mắt nâu đột nhiên tối sầm lại, Uyển Nương kia không phải là tên nữ nhân kia sao? Người trong phòng kia làm sao lại gọi tên của nàng? Hơn nữa nhìn Lâm Nguyệt Dao trước mặt, nàng cùng nữ nhân kia bộ dạng giống nhau như đúc, chẳng lẽ nàng thật sự là nữ nhi của nữ nhân kia sao? Chẳng lẽ nàng vứt bỏ cha cùng chính mình chính là bởi vì có người khác?

Vô số nghi hoặc ở trong óc xẹt qua, khiến lòng của hắn như có hải tảo quán quanh . Trong lòng có một dự cảm không tên, giống như đáp án mà hắn đang tìm kiếm rất nhanh sẽ xuất hiện, nhưng đáp án như vậy hắn có thể thừa nhận sao?

Gió theo cửa lớn thổi vào, làm tung bay xiêm y của mọi người,

“Cha –” Lâm Nguyệt Dao gọi , cửa lớn được đẩy ra dẫn mọi người đi vào. Một mùi thuốc dày đặc xông vào mũi, Vạn Oánh Chiêu nhìn nhìn mi. Thăm dò nhìn lại, đã thấy màn giường màu trắng bay phấp phới che đi tình hình trên giường

“Uyển nương, Uyển nương –” Người trong màn giường vẫn không ngừng gọi một cái tên, và đang lâm vào tình trạng hoảng hốt, không thể nghe được tiếng Nguyệt Dao gọi.

Lâm Nguyệt Dao đi lên phía trước, bàn tay mềm đem màn nhấc lên, dắt tại hai bên giường . Người trên giường nhân lộ ra, chỉ thấy một lão nhân gầy yếu trên giường,nhắm mắt không tiếng động nỉ non một cái tên. “Loan Loan cô nương, còn mời người thay gia phụ nhìn xem.” Lãnh Loan Loan tiến lên, đem lão nhân nâng dậy dựa vào đầu giường. Xóc lên tóc đen trên mặt hắn, lộ ra gương mặt xanh đen gầy yếu. Đông Phương Triết nhìn lại gần, sắc mặt bỗng nhiên đại biến. Con người đột nhiên trờng lớn, thất thanh kêu:

“Cậu!”

175. Q.2 - Chương 56: Phong Ba Nổi Dậy

“Cậu.”

Đông Phương Triết một tiếng kêu cậu, như một tiếng sấm làm người trong phòng chết lặng. Không đợi hắn tiến lên thăm hỏi bệnh tình của lão nhân đang nằm trên giường, Vạn Oánh Chiêu đã kêu lên trước:

“Người đó là cậu người?”

Nếu là lão nhân nằm trên giường đó đúng là cậu của Đông Phương Triết, nhưng vậy chẳng phải cũng chính là hung thủ diệt Vạn gia trang, là cừu nhân của nàng hay sao? Hai tròng mắt linh động bị hận ý bao phủ, nàng nhìn chằm chằm Đông Phương Triết, đợi đáp án của hắn.

Bốn thiếu niên cũng nhìn hắn, lại nhìn sang vẻ mặt lạnh lùng của chủ tử. Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Xem chủ tử rõ ràng là đã biết thân phận của người nằm trên giường kia, chẳng lẽ hôm nay nàng cố ý dẫn bọn hắn đến chỉ vì để cho Đông Phương Triết tự mình chứng minh thân phận người đó sao?

“Tiểu Chiêu, hắn, hắn.....”

Đông Phương Triết nhìn Vạn Oánh Chiêu, nhưng không thể nào nói ra đáp án. Mặc kệ như thế nào, người trên giường đúng là cậu hắn, là người thân của hắn. Nếu cậu thật sự chính là kẻ thù của Tiểu Chiêu, mình phải làm thế nào? Hắn chẳng những là cháu của cậu, cũng là vị hôn phu của Tiểu Chiêu. Mà người bị giết có nhạc phụ, nhạc mẫu, em vợ của hắn, hắn rất cực nên nói thế nào?

“Là ông ta, đúng không?”

Vạn Oánh Chiêu nhìn Đông Phương Triết, trong lòng dần dần lạnh băng. Nam tử này vẫn đứng về phía người thân của mình. Mấy ngày nay dù giữa hai người đã có nảy sinh tình cảm, nhưng dù sao người thân của hắn vẫn là kẻ thù của mình. Ánh mắt u tối, không nhìn rõ là thất vọng nhiều hơn, hay là đau khổ nhiều hơn.

“Biểu ca.” Lâm Nguyệt Dao không biết vì sao nữ tử kia nghe được thân phận của cha lại kích động, nhưng nhìn đến vẻ mặt khó xử của Đông Phương Triết nàng cũng có chút lo lắng, cho dù biểu ca này cũng chỉ mới biết sự tồn tại của mình.

“Người gọi ta là biểu ca?” Đông Phương Triết nhìn Lâm Nguyệt Dao, kinh ngạc hỏi. Cậu tuy có thành thân, nhưng cũng không sinh tử nữ. Khi nào lại chui ra một biểu muội đây?

“Đúng vậy.” Lâm Nguyệt Dao gật gật đầu, cười yếu ớt nói: “Cha trước kia thường hay nói ra ta, kể cho ta nghe chuyện của biểu ca. Ta cũng từng thấy qua biểu ca nhiều lần, nhưng là biểu ca không biết đến sự tồn tại của ta.” Tuy rằng cha không muốn thân phận nàng lộ ra ngoài, nhưng dù sao có cha có mẹ yêu thương, nàng cũng đã rất vui vẻ.

“Người thật sự là biểu muội của ta?” Đông Phương Triết có chút không thể tin được, hai mươi mấy năm giờ mới biết rằng hắn có một biểu muội.

“Đông Phương Triết...” Vạn Oánh Chiêu quát, cắt ngang hai người đang nói chuyện. Ta mặc kệ các người là gì, biểu ca cũng tốt, biểu muội cũng tốt, ta chỉ biết trên giường nhân là kẻ đã diệt cả nhà ta, ta muốn tìm hắn báo thù.” Ánh mắt oán hận trừng mắt người nằm trên giường, không lẽ vì trúng độc thì có thể trốn tránh được trách nhiệm sao? Không, nàng tuyệt không bỏ qua cho hắn.

“Tiểu Chiêu, người bình tĩnh một chút.” Đông Phương Triết giữ chặt nàng, “Người xem bộ dạng hiện giờ của cậu ta thế này, người còn nhẫn tâm xuống tay báo thù sao? Không bằng chờ hắn khỏe lên một chút, hỏi rõ ràng rồi sau đó quyết định cũng chưa muộn.”

“Ta...”

“Chờ một chút.” Lâm Nguyệt Dao cắt ngang hai người đang nói chuyện, mở mắt nhìn Vạn Oánh Chiêu. “Cô nương nói cha ta là hung thủ diệt cả nhà ngươi, nhưng là cha ta đã trúng độc nằm trên giường năm năm. Người không phải là nghĩ sai rồi?” Hay là án diệt môn nhà nàng là từ năm năm trước? Nhưng là không có khả năng a, nàng không tin phụ thân sẽ là người như vậy.

“Cái gì? Người nói hắn trúng độc đã năm năm?” Vạn Oánh Chiêu nghe được lời của nàng, kinh ngạc chỉ vào Tăng Duyên Dật đang nằm trên giường. Chẳng những nàng, ngay cả những người khác cũng nhìn không được nhìn Lâm Nguyệt Dao, chẳng lẽ hung thủ diệt môn kia không phải hắn?

“Hắn không phải kẻ thù của ngươi.” Lãnh Loan Loansau khi xem mạch cho Tăng Duyên Dật, quay lại nhìn Vạn Oánh Chiêu lạnh lùng nói.

“Không phải?” Sự kiên định trong lòng đột nhiên biến mất, Vạn Oánh Chiêu nhìn Lãnh Loan Loan có chút mù mờ. “Nếu không phải hắn, như vậy hung thủ đã thuê người diệt cả nhà chúng ta rốt cuộc là ai?” Chẳng

lẽ nhưng gì bọn họ điều tra được đều uống phí sao?

“Ta nghĩ chờ hần tỉnh, tự nhiên rồi sẽ biết đáp án.” Lãnh Loan Loan cuối cùng cũng tra ra vài chuyện có thể chứng minh Tăng Duyên Dật không phải là hung thủ, nhưng hần lại có quen biết với hung thủ, thậm chí biết được nguyên do của Vạn gia trang bị diệt.

“Phải không?” Vạn Oánh Chiêu cuối đầu nỉ non, trước mắt tựa hồ trở nên tối sầm.

“Phu nhân, thật sự không phải là cậu ta sao?” Đông Phương Triết nghe như thế, đồng tử lập tức sáng lên. Hần biết cậu thiện lương như vậy làm sao lại là hung thủ gây ra huyết án được, nhưng hần lại xem nhẹ Lãnh Loan Loan nói Tăng Duyên Dật biết hung thủ là ai.

“Ân.” Lãnh Loan Loan thản nhiên gật đầu.

“Tiểu Chiêu, người nghe thấy chưa? Cậu ta không phải là hung thủ giết cả nhà người.” Đông Phương Triết tựa hồ có chút kích động. Khúc mắc của hần và Tiểu Chiêu từ nay bị tháo gỡ, về sau hần là nàng sẽ không còn chán ghét hần nữa.

“Biểu ca, các người đến tột cùng đang nói cái gì?” Lâm Nguyệt Dao không hiểu hỏi. .

“Biểu muội, chúng ta nói...” Đông Phương Triết dừng một chút, nhìn nàng ngượng ngùng nói: “Đúng rồi, biểu muội, người tên là gì?”

“Ta gọi là Lâm Nguyệt Dao, biểu ca gọi ta Nguyệt Dao đi.” Lâm Nguyệt Dao cười yếu ớt đáp.

“Người tên Lâm Nguyệt Dao?” Tàn Nhất này giờ vốn không nói đột nhiên mở miệng, đôi mắt nhìn nàng có chút phức tạp khó hiểu. Cha của nàng ta gọi cái tên giống hệt tên của người phụ nữ đó, nàng cùng người phụ nữ đó lại giống nhau như đúc, còn cùng họ, chẳng lẽ nàng thật sự là nữ nhi của người phụ nữ kia.

“Ân.” Lâm Nguyệt Dao gật đầu, không biết vì sao vị công tử này lại bày ra vẻ mặt như thế. Nàng tên Lâm Nguyệt Dao thì có gì không đúng sao?

“Biểu muội người như thế nào lại không theo họ của cậu?” Tự dưng thành linh lại xuất hiện một biểu muội, lại còn cư nhiên không cùng họ với cậu, Đông Phương Triết ngày càng hồ đồ. Đây đến tột cùng là chuyện gì?

“Lâm Uyển Nương là gì của người?” Tàn Nhất đột nhiên lạnh lùng hỏi, vẻ mặt có chút lo lắng.

“Nàng mẫu thân của ta.”

Tuy rằng Lâm Nguyệt Dao không biết Tàn Nhất làm sao biết được tên của mẫu thân nàng nhưng vẫn trả lời. Không biết rằng câu trả lời của nàng như vậy lại khiến Tàn Nhất điên cuồng đứng lên.

“Ha ha ha.....” Tàn Nhất nười to thành tiếng, nụ cười lại mơ hồ mang theo hận ý, chua xót, mỉa mai.

“Nàng ta cư nhiên là nương của người, ha ha ha.....”

Tất cả mọi người bị tràng cười của Tàn Nhất làm cho kinh hãi, hận ý rõ ràng như thế, lại cố tình mang theo nỗi lòng đau xót bị thương. Hần cùng mẫu thân của Lâm nguyệt Dao đến cùng là có quan hệ gì? Gửi thanks

176. Q.2 - Chương 57: Huynh Muội?

“Bà ta đúng là nương của người, ha ha ha.....”

Tất cả mọi người bị tràng cười của Tàn Nhất làm cho kinh hãi, hận ý rõ ràng như thế, lại cố tình mang theo nỗi lòng đau xót bị thương. Hần cùng mẫu thân của Lâm nguyệt Dao đến cùng là có quan hệ gì?

Lâm Nguyệt Dao hiển nhiên cũng bị hần làm cho sợ, càng thấy mù mịt. Ngoài cửa sổ gió thổi phất phơ, thổi tung mái tóc đen của nàng. Hai mắt snags ngời hoang mang nhìn hần, môi anh đào nhấc lên:

“Công tử, người biết mẫu thân của ta sao?”

Mọi người cũng đem ánh mắt hướng đến Tàn Nhất, đợi hắn trả lời.

“Biết, như thế nào lại không biết.” Khoé mắt Tàn Nhất nhìn Lâm Nguyệt Dao, mâu quang hé ra một tia phức tạp. Tàn Nhất thần sắc u ám, tựa hồ từ hình bóng nàng mà nghĩ đến một người khác. “Đó là một người bà đáng giận, ích kỉ, vô tình, không tuân theo nữ tắc.” Hắn còn nhớ rõ lúc nàng bỏ mặc cha con hắn mà đi, nghĩ rằng nàng có chuyện gì hoặc bệnh tật không muốn liên lụy đến cha con hắn, nghĩ rằng nàng có lí do bất đắc dĩ mà phải bỏ mặc hắn rồi đi... Nhưng hiện tại hết thấy đều phơi bày trước mắt, nàng đúng là vì một nam nhân khác mà bỏ rơi bọn họ. Mắt híp lại, Lâm Nguyệt Dao có thể được ở bên nàng, được nàng ta che chở yêu thương, chính mình ngay lúc đó lại như đứng tổng nước sôi lửa bỏng. Khi đó, nàng ta liệu có nhớ đến mình? Nhớ tới hắn cũng là cốt nhục của nàng...

Hai mắt Tàn Nhất nhìn Lâm Nguyệt Dao, loé ra một tia khó hiểu. Mâu quang u ám, tựa hồ từ nàng mà nhìn ra người khác. Hắn lúc nào cũng tự lừa bịp mình, nghĩ ra đủ loại nguyên do khiến bà ta bỏ rơi cha con hắn, nghĩ đến bà ấy bị bệnh nan y không muốn làm liên lụy bọn họ... Nghĩ bà có lí do bất đắc dĩ phải rời đi, nhưng bây giờ hiện thực lại...

Mọi người bị lời nói lạnh lùng tàn khốc của Tàn Nhất làm cho kinh sợ, Lâm Nguyệt Dao lại tức giận đến mặt mũi trắng bệch, đôi mắt hạnh gắt gao trừng hắn, trong mắt là lửa giận thiêu đốt.

“Cầm mồm, mẫu thân ta không phải là người như vậy, người không thể vũ nhục nàng.” Hắn làm sao có thể vũ nhục mẫu thân như vậy chứ? Lâm Nguyệt Dao hai tay gắt gao nắm chặt, móng tào cắm vào lòng bàn tay, đau đớn lan ra toàn thân, chảy tới đáy lòng. Tuy rằng đối với mẫu thân nàng cũng không nhớ rõ, nhưng mà cha nói mẫu thân là người xinh đẹp nhất trên đời này, là nữ nhân dịu dàng nhất, sẽ không giống như theo lời ahns la là một nữ nhân hư hỏng.

“Vũ nhục nàng?” Tàn Nhất lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, lạnh như có hàn băng ngàn năm ngưng kết. “Nàng còn chưa có đủ tư cách để ta vũ nhục, người mau gọi nàng ra đây.” Hắn sẽ mở to mắt nhìn xem nữ nhân kia khi nhìn thấy hắn bởi vì nàng mà hồng nữa khuôn mặt. Tay trái xoa xoa mặt nạn, có một loại cảm xúc mãnh liệt dâng trào.

“Người sẽ không gặp nàng được.” Lâm Nguyệt Dao cúi đầu nói, nước mắt đột nhiên rơi lã chã. Một người không còn nữa làm sao có thể đi ra được.

“Nàng không dám gặp ta sao?” Nữ nhân kia cũng biết chính mình đã phạm sai lầm không thể tha thứ, không chịu đi ra đối mặt với người đời sao?

“Người rốt cục là ai?” Lâm Nguyệt Dao ngẩng đầu, dùng đôi mắt đỏ hồng nhìn thẳng Tàn Nhất, giống như muốn nhìn vào tận tâm can hắn, nhìn thấy thân phận của hắn. “Người hận mẹ ta sao?” Mỗi hận sâu sắc như thế, chẳng nhẽ có thâm thù đại hận với mẫu thân hay sao?

“Ta là người như thế nào, người gọi bà ta ra đây là sẽ biết.” Tàn Nhất đứng ở đó, gió thổi lùa vào tóc hắn, đôi mắt nâu tối lạnh, tim đập nhanh, mạnh. Thật sự là muốn gặp bà ta? Nhìn thấy mình, bà ta có hối hận không? Có áy náy không?

“Nàng sẽ không đi ra.” Lâm Nguyệt Dao lắc đầu, “Nàng cũng không thể đi ra.”

“Người có ý gì?” Tàn Nhất nhìn nàng, trong lòng dâng lên một cảm giác khủng hoảng. Tựa hồ có gì đó trôi dạt nhưng là hắn không thể nắm bắt được.

“Nàng đã không còn sống nữa.” Lâm Nguyệt Dao cúi đầu, bi thương thấp giọng nói.

“Đã chết rồi?” Tàn Nhất sửng sốt, sau đó cái đầu loạn choạng, vẫn càng không ngừng nỉ non. “Không thể, không thể, sao bà ta lại chết?” Không, bà ta đã chết. Vậy hắn phải làm sao bây giờ? Sao bà ta có thể chết như vậy? Chẳng lẽ vứt bỏ mình, rồi còn muốn vứt bỏ cô ta sao? Sao bà ta lại có thể tàn nhẫn như vậy? Sao lại thế? Mỗi hận của hắn còn chưa báo, sao bà đã chết? Trong đầu xẹt qua vô số hình ảnh lặp lại, lúc bà cười, lúc bà bỏ đi. Hắn không thể tin rằng mẹ hắn đã không còn trên thế giới này. Tưởng thành vẫn chống đỡ hắn giống như âm âm sập đổ trong lòng, cơ thể cao lớn nghiêng ngã. Nếu bà ta đã mất, tất cả những chuyện hắn làm mấy năm nay có ý nghĩa gì?

Mọi người nhìn mặt Tàn Nhất như bị đả kích lớn, lắc lắc đầu. Lâm Uyển Nương kia hẳn là có quan hệ vô cùng mật thiết với hắn đi. Tuy rằng hận ý của hắn mãnh liệt như thế, nhưng là không thể giấu nổi bị thương...

Lãnh Loan Loan thờ ơ nhìn hắn một cái, vẻ mặt ấy rõ ràng là bị vứt bỏ. Ánh mắt nàng thay đổi. Còn nhớ hắn từng nói mẹ hắn đã phản bội cha con hắn, vậy Lâm Uyển Nương nhất định là mẹ hắn. Như vậy hắn và Lâm Nguyệt Dao là anh em cùng mẹ khác cha. Mà Tăng Duyên Dật nằm ở trên giường là người làm hại cha con họ bị phản bội. Thế giới đúng là rất nhỏ bé, không ngờ quanh đi quẩn lại, họ lại gặp gỡ nhau.

“Mẫu thân thật sự đã mất. Năm ấy khi ta bốn tuổi, người đã qua đời.” Lâm Nguyệt Dao cúi đầu nói, trong mắt tràn ngập đau thương.

“Người hiện tại bao nhiêu tuổi?” Tàn Nhất hỏi nàng.

“Mười sáu.”

“Mười sáu, ha ha, nàng cứ nhiên đã mất mười hai năm rồi.” Tàn Nhất từng bước lùi lùim hiển nhiên đã chịu đả kích vô cùng lớn. Đầu tóc buông xuống, tóc đen che lại vẻ mặt của hắn, nhưng mà thanh âm kia vẫn như cũ là người ta đùa lòng.

“Người đến tột cùng là ai?” Lâm Nguyệt Dao nhin không được hỏi lại lần nữa.

“Người muốn biết ta là ai sao?” Tàn Nhất bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt phức tạp. “Ta là con của nữ nhân kia.”

“Cái gì?”

Mọi người kinh hãi, chỉ có Lãnh Loan Loan sớm đã nghi ngờ, đứng một bên, biểu tình lạnh nhạt.

“Người, người là huynh trưởng của ta?” Lâm Nguyệt Dao nhìn hắn, có vẻ không thể tin được. “Làm sao có thể như thế?”

“Ta không phải huynh trưởng của người.” Tàn Nhất oán hận nói, “Nữ nhân kia đã bỏ rơi ta, hướng chi cha ta chỉ có mình ta là con.”

Nói tới đây, tất cả mọi người đều đã hiểu. Hóa ra mẹ của Tàn Nhất bỏ hắn, sau lại sống với cậu của Đông Phương Triết, rồi có Lâm Nguyệt Dao. Chẳng lẽ quan hệ của hắn với mẹ của Lâm Nguyệt Dao phức tạp như vậy?

“Ta không tin.” Lâm Nguyệt Dao lắc đầu, như thế nào cũng không tin tưởng sự tình là như vậy. Mẫu thân xưa nay thiện lương thế nào lại là nữ nhân phao phu khí tử (ý là ruồng chồng bỏ con), chuyện này nàng không thể nào mà nuốt trôi được.

Một đoạ âm thanh yếu ớt truyền đến, cắt đứt nỗi kinh ngạc của mọi người.

“Điều hắn nói là thật.”

177. Q.2 - Chương 58: Chuyện Cũ [Thượng]

“Điều hắn nói là thật.”

Không biết sau bao lâu, Tăng Duyên Dật tự nhiên đã tỉnh táo trở lại, quay đầu sang, mắt nhìn mọi người. Đôi môi thâm đen nứt nẻ mở miệng, nói có chút khó khăn. Thanh âm tuy rằng mỏng manh nhưng cũng đủ ọi người nghe được.

Gió núi theo ngoài cửa sổ thổi vào, lay động màn giường màu trắng, cũng thổi qua mái tóc hoa râm của hắn, phất qua phất lại hỗn độn trên gò má gầy yếu/

“Phụ thân...”

“Cậu...”

Lâm Nguyệt Dao, Đông Phương Triết kinh hỉ nhìn hần, không nghĩ đến hần thật sự đã tỉnh lại. Hai người bước lên phía trước, đứng ở một bên giường, kích động xem xét Tăng Duyên Dật, màu quang sâu kín, đáy mắt như có dòng nước nhộn nhạo.

Tăng Duyên Dật đột nhiên tỉnh dậy cũng làm những người khác sửng sốt, Vạn Oánh Chiêu, Tàn Nhất đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn lão, người thoát nhìn như đã gần đất xa trời có ân oán với bọn họ. Một người là mối thù diệt môn, tuy rằng đã biết lão có thể không phải là hung thủ, nhưng có khả năng lão biết chân tướng, nàng cũng không thể dùng ánh mắt bình thường mà nhìn lão được. Một người là mối hận cướp mẹ, nếu không phải tại lão, có lẽ mẫu thân sẽ không vứt bỏ cha con hần, hơn nữa hiện tại lão đã thừa nhận, ánh mắt Tàn Nhất thâm trầm, ngón tay thon dài siết chặt, gân xanh nổi lên.

Gió thổi man mát, khe hôn lên mái tóc cùng y phục của mọi người.

Bốn thiếu niên hai mặt nhìn nhau, vẫn duy trì trầm mặc.

“Dao nhi, Triết nhi, đã khiến các con phải lo lắng rồi. Khụ khụ khụ.....”

Tăng Duyên Dật nói xong, lại ho khan lên. Chắc là do vừa mới tỉnh lại còn cổ sức nói chuyện mà như vậy.

“Loan Loan cô nương...”

“Phu nhân...”

Lâm Nguyệt Dao, Đông Phương Triết đều quay đầu lại thỉnh cầu Lãnh Loan Loan, trong mắt hiện rõ sự lo lắng. Ánh mắt Đông Phương Triết lướt qua sắc mặt phức tạp của Vạn Oánh Chiêu, hơi sửng sốt. Hiện tại cho dù là như thế nào, hần cũng không thể bỏ mặc cậu, hồng chi không phải Lãnh phu nhân đã nói cậu không phải là hung thủ hại cả nhà Tiểu Chiêu sao?

Lãnh Loan Loan đi ra phía trước, Lâm Nguyệt Dao, Đông Phương Triết lui lại đứng ở một bên.

Lãnh Loan Loan ngồi trên giường, bắt mạch cho Tăng Duyên Dật.

Khoảnh khắc nhìn nữ tử trước mặt, Tăng Duyên Dật sửng sốt, giật mình. Dung nhan tuyệt sắc cùng lãnh ngạo khí thế kia chính là đang bắt mạch cho mình, như vậy là nàng có thể giải độc của mình sao?

“Loan Loan cô nương, cha ta thế nào?” Lâm Nguyệt Dao hỏi, mặt đầy lo lắng.

“Không có gì vấn đề lớn.” Lãnh Loan Loan thần nhiên nói, lại đứng qua một bên. Mạng Tăng Duyên Dật xem ra thật tốt, trúng độc năm năm, nay chỉ cần đem Băng tuyết liên cho hần dùng, sẽ không chết được.

“Vậy là tốt rồi.” Lâm Nguyệt Dao nhẹ nhàng thở ra, cười yếu ớt nhìn Tăng Duyên Dật, “Cha, người nghe thấy chưa, người rất nhanh sẽ khỏi thôi.” Nói xong, đôi mắt hạnh đào lại bắt đầu phấp phồng, nàng đã chờ ngày này lâu lắm rồi, nhất định là mẫu thân trên trời có linh thiêng, phù hộ cho cha.

“Cậu, tại sao năm năm trước người lại mất tích? Đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Đông Phương Triết nghe được Tăng Duyên Dật không có việc gì cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó liền mở miệng hỏi. Cậu tựa hồ có rất nhiều bí mật, hần trước kia cũng không có chú ý tới, hiện tại nghĩ lại, cảm thấy cậu kì thật cũng không đơn giản như bề ngoài.

“Đúng vậy, cha, người vừa rồi nói vị công tử này nói đúng. Chẳng lẽ hần thật sự là huynh trưởng của con sao?” Lâm Nguyệt Dao sắc mặt không chút thay đổi nhìn Tàn Nhất, lại quay đầu hỏi Tăng Duyên Dật. Nàng cũng có một bụng nghi hoặc, đến tận cùng là có chuyện gì xảy ra thể này?

Tàn lạnh lùng nhìn Tăng Duyên Dật yếu ớt trên giường, ngoài mặt thì không có vẻ gì, nhưng trong lòng lại kích động đến nỗi tim muốn nhảy ra ngoài. Tuy rằng bà ta đã mất, nhưng nam nhân này lại có đáp án có thể giải đáp tất cả. Hơn nữa nếu không phải tại lão, cha con hần sẽ không thảm hại như vậy, mặt hần cũng sẽ không bị hủy. Là lão, là người này phá hủy gia đình hần, làm hại hần một nhà chia lìa. Mặt hần khép hờ, sau đó mở ra, dùng ánh mắt lên án nhìn lão.

Tăng Duyên Dật nhắm mắt, thở dài một tiếng. Việc gì nên đến cũng đã đến.

“Ta và mẹ của Dao nhi vốn là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, theo thời gian, chúng ta đều thâm có cảm tình với đối phương. Uyển Nương thuở nhỏ đã để tang mẹ. Lâm gia vốn cũng không có địa vị. Sau khi cha lấy mẹ kế, mẹ kế rất hà khắc với nàng, vì sợ cha Uyển Nương để lại tài sản cho nàng nên tự mình sắp xếp một cuộc hôn nhân cho Uyển Nương. Khi chúng ta biết, tất cả đều đã chậm, đối phương đã đưa sính lễ tới. Uyển Nương tất nhiên không chịu, nhưng nhị nương của nàng hạ mê dược vào đồ ăn, nhân lúc nàng hôn mê mà đưa đến nhà trai. Sau khi biết tin, ta muốn tới cứu nàng, nhưng bị cha ngăn lại. Ông nghiêm khắc cảnh báo ta không được gặp Uyển Nương. Ta biết cha mẹ không thích nàng vì thấy Uyển Nương ở Lâm gia không có địa vị, nhưng ta không cần, ta chỉ muốn được bên nàng. Ai ngờ mẹ lấy cái chết ra ép, bắt ta cắt đứt mọi suy nghĩ trong đầu. Bất đắc dĩ, ta theo ý cha mẹ. Mất hết can đảm, sau ba ngày Uyển Nương xuất giá, ta cũng cưới cô gái mà cha mẹ đã định...”

Giống như trở lại cái ngày xa xưa bi thương ấy, tăng Duyên Dật hai hốc mắt ngấn lệ, thống khổ thở dài một tiếng.

Lâm Nguyệt Dao che miệng, cố không cho tiếng khóc bật ra. Không nghĩ tới cha cùng nương lúc đó lại gặp nghèo như vậy, trong lòng chua xót.

Đông Phương Triết mâu quang u ám, hẳn cuối cùng đã biết nguyên nhân vì sao cậu cùng mợ luôn luôn bất hoà như vậy. Không nghĩ tới trong đó lại ẩn dấu một đoạn tình tình bi bi như vậy. Nhìn khuôn mặt thẫm đẫm nỗi bi thương của cậu, cũng không thể không đồng tình.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Tăng Duyên Dật nhìn ra cửa sổ, nói tiếp. “Trải qua vài năm, chúng ta đều không gặp lại đối phương. Cho đến năm năm sau khi ta thành thân, chúng ta thể nhưng lại tái ngộ, lại hiểu được cả hai đều vẫn như cũ nhớ mong, vì thế đêm đó chúng ta đã không cầm lòng được mà...”

Tàn Nhất vừa nghe Tăng Duyên Dật nói đến đây, hai tay không nhịn được xiết chặt thành nắm đấm. Đôi mắt toả ra hận ý mãnh liệt, nguyên lai là khi đó mẫu thân đã phản bội cha, trách không được bà ấy thường lên lút khóc, ra là do ấy nấy, hối hận sao?

“Vài năm sau, chúng ta lại gặt gia đình, gặp nhau ở khách điểm. Nhưng là đêm đó Uyển Nương lại nói với ta rằng nàng đã có con của ta, lúc ấy làm ta thật sự rất vui vẻ. Để chúng ta có thể tiếp tục được ở cùng nhau, cũng vì đứa trẻ trong bụng Uyển Nương, chúng ta thương lượng cùng nhau bỏ trốn, ẩn cư...”

178. Q.2 - Chương 59: Chuyện Cũ [Trung]

“Vài năm sau, chúng ta lại gặt gia đình, gặp nhau ở khách điểm. Nhưng là đêm đó Uyển Nương lại nói với ta rằng nàng đã có con của ta, lúc ấy làm ta thật sự rất vui vẻ. Để chúng ta có thể tiếp tục được ở cùng nhau, cũng vì đứa trẻ trong bụng Uyển Nương, chúng ta thương lượng cùng nhau bỏ trốn, ẩn cư...”

“Là người xui khiến mẹ ta bỏ cha con ta mà đi?”

Tàn nhất cất bước đi tới, tay áo tung bay, tóc đen theo bước chân của hắn mà phát tán mãnh liệt, giống như trái tim đang đập liên hồi vì đau đớn cùng tức giận của hắn. Đôi mắt màu nâu giống như một mũi tên băng bắn thẳng về phía Tăng Duyên Dật, hận không thể bắn một lỗ trên người hắn.

“Tàn huynh, hãy bình tĩnh.”

Đông Phương Triết nhìn thấy ánh mắt tràn đầy hận ý của Tàn Nhất, thân hình chợt loé, chắn trước mặt Tăng Duyên Dật, con người đen cảnh giác nhìn hắn.

“Tránh ra...” Tàn Nhất lạnh lùng lãnh nhìn Đông Phương Triết, nói.

Đông Phương Triết không nói gì, chỉ im lặng nhìn hắn.

Gió phát phơ, hai người tay áo tung bay, một cổ trầm mặc.

“Triết nhi, tránh ra đi.” Tăng Duyên Dật ôm yếu nói, gọi Lâm Nguyệt Dao giúp hấn ngồi dựa vào đầu giường.

“Cậu.” Đông Phương Triết lo lắng nhìn hấn.

“Không có việc gì.” Tăng Duyên Dật khẽ lắc đầu, biểu tình thản nhiên. “Cái gì nên đến rồi cũng sẽ đến, hãy để cho hấn cùng ta giải quyết chuyện này.”

Đông Phương Triết nghe vậy lui qua một bên, nhưng vẫn như cũ đứng sát một bên giường, nếu Tàn Nhất có động thủ hấn cũng sẽ có thể ngăn lại.

Tàn Nhất liếc mắt nhìn Đông Phương Triết một cái, lùi ra đứng cách Tăng Duyên Dật khoảng năm bước chân. Đôi mắt kia tang thương lại thâm sâu, hận ý lạnh như băng không chút nào che giấu. Nam nhân này thì có gì tốt chứ? Nói về dung mạo thì không có được tuấn mỹ như cha, nói về khí chất thì lại càng không có. Vì cái gì mà bà ta lại vì hấn mà rời bỏ cha con hấn, thậm chí còn có thể lén lút cùng hấn. Đến tột cùng là vì cái gì?

“Người chính là con của Uyển Nương?” Tăng Duyên Dật nhìn mặt nạ bằng bạc che nửa mặt Tàn Nhất thì có chút áy náy. Năm đó khi Uyển Nương rời đi, hấn cũng chỉ mới sáu bảy tuổi thôi, nhìn khuôn mặt hiện tại của hấn có thể thấy những năm qua đã sống rất vất vả rồi.

“Thực xin lỗi.”

“Một câu xin lỗi thì có thể bỏ qua cho việc người cùng bà ta phản bội cha ta sao?” Tàn Nhất vẫn như cũ oán hận nhìn hấn chằm chằm, chỉ một câu nói mềm nhẹ là có thể lau đi tất cả bi thảm sao? Hấn không làm được. Nếu không phải tại lão, có lẽ hiện tại họ sẽ là một nhà hạnh phúc bên nhau.

“Nàng là mẹ của con.” Nghe được tàn dùng một chút lạnh như băng không có cảm tình khẩu khí gọi lâm uyển nương, từng duyên dật không khỏi bất đắc dĩ thở dài. “Cho dù chúng ta không đứng, nhưng nàng là người nương sự thật cũng không dung gạt bỏ, người không thể dùng như vậy khẩu khí gọi nàng.”

“Bà ta không xứng.” Mẹ? Mẹ không phải là người rất thương con sao? Nhưng khi hấn cần thì bà ta đang ở đâu? Khi hấn bị thương ở mặt suýt chết, bà ta đang ở đâu? Bà ta ở trong lòng người khác, ở cùng người bà ta quan tâm. Không xứng, nữ nhân không tuân thủ nữ tắc như vậy, nữ nhân vô tình như vậy cơ bản là không xứng làm mẹ hấn.

“Không được nói về mẹ như vậy.” Nghe Tàn Nhất năm lần bảy lượt dùng khẩu khí thù hận nói về mẹ, Lâm Nguyệt Dao không nhịn được nữa ngắt lời. Theo như cha kể, cha và mẹ là một cặp tình nhân yêu nhau. Nếu không phải do số mệnh, sao lại phải chia ly? Sao lại có những chuyện sau đó? Có lẽ cha mẹ sau khi kết hôn rồi mà còn dây dưa là không đúng, nhưng chuyện tình cảm ai có thể nói rõ? Hai người yêu nhau sâu đậm không kim lòng được phát sinh chuyện vượt rào cũng có thể hiểu. Chỉ nên trách vận mệnh, tất cả đều tại ý trời.

“Nếu không phải nhị nương của mẹ đính hôn cho bà, mẹ vốn sẽ bên cha. Huống chi cha người đúng sao? Ta không tin ông ta không phát hiện ra chuyện của mẹ, nhưng ông ta ích kỷ chỉ nghĩ đến tình cảm của mình, không nghĩ đến những đau khổ của mẹ khi phải ở bên ông ta. Nếu ông ta cố gắng đi nghiệm chứng sẽ hiểu mẹ đã có người trong lòng. Nếu ông ta thật sự yêu mẹ, đáng nhẽ phải để mẹ đi, chứ không phải nhốt mẹ lại, khiến mọi người đều đau khổ...”

Giọng nói dần bình tĩnh lại của Lâm Nguyệt Dao vang lên trong phòng, Lãnh Loan Loan nhìn nàng một cái. Không ngờ nữ tử nhìn như quyến rũ lại dịu dàng này có thể nói đúng trọng tâm như thế. Đúng vậy, nếu nàng mở miệng thì cũng sẽ nói như thế. Tình yêu vốn không phân đúng sai, huống chi là ai đoạt ai, ai là bên thứ ba. Phụ thân của Tàn Nhất giống hơn, bởi vì sự có mặt của hấn mà Lâm Uyển Nương và Tăng Duyên Dật mới phải xa cách nhau. Nhưng người nên phải kiểm điểm nhất là Lâm Uyển Nương và cTăng Duyên Dật, nếu ban đầu họ có thể dừng cảm hơn, kiên định hơn, có lẽ kết cục đã khác...

Những lời của Lâm Nguyệt Dao đều như một cú đánh vào tai Tàn Nhất, là cha đã cướp đi hạnh phúc của mẹ và nam nhân này sao? Đôi mắt hấn nhạt màu đi, lắc đầu. Không, không phải như thế. Rõ ràng là nam nhân này đã cướp mẹ, khiến mẹ phản bội cha và hấn, khiến cha cả ngày đau khổ, khiến hấn chịu khổ phải hủy dung. Hấn hạ tâm mắt, trong óc hấn chợt hiện lên cảnh lễ mừng năm mới khi còn bé, mọi người một

nhà bên nhau. Cha yêu mẹ như vậy, lo bà làm việc nhà mệt, luôn hỏi han ân cần. Cha không hề có lỗi với mẹ. Rõ ràng là mẹ đã phản bội. Tàn Nhất siết chặt bàn tay, nữ nhân này đừng mơ có thể dùng lời nói như vậy mà lừa gạt hắn...

“Không cần phải từ chối trách nhiệm.” Đột nhiên ngẩng đầu trừng mắt nhìn nàng, “Nếu không phải do cha người, nữ nhân kia làm sao lại rời đi mà bỏ rơi cha con ta.”

“Cho dù không có cha, nương cũng nhất định rời đi.” Lâm Nguyệt Dao cơ hồ rít gào đứng lên, người này tuy rằng là huynh trưởng của nàng, nhưng dám chỉ trích, cừu thị mẫu thân cuồng phụ thân nàng, nàng không bỏ qua được.

“Người nói vậy...” Tàn Nhất rống trở lại.

“Ta không có nói vậy.” Lâm Nguyệt Dao kêu lớn, tóc đen bay trong gió. “Rõ ràng nương căng bản không yêu cha người.”

“Không...” Một lời của nàng đâm trúng tâm của Tàn Nhất mà lâu nay hắn vẫn lừa mình dối người lảng tránh sự thực xảy ra trước mặt. vết thương trong lòng giống như vừa bị xé rách, máu chảy mơ hồ. Đúng vậy, nương không yêu cha, người không yêu cha, cho đến bây giờ chỉ có một mình cha yêu nương. Tuy rằng đã sớm nhận ra chuyện này nhưng hắn vẫn không thể chấp nhận được.

“Không, không.....” Hắn ôm đầu, nhìn con người từng một thời tuần dật trên giường, đột nhiên xoay người bay nhanh chạy đi ra ngoài.

“Chủ tử, có cần đi theo hắn không?”

Bốn thiếu niên nhìn Tàn Nhất liếc mắt một cái đã không thấy đâu, quay đầu hỏi Lãnh Loan Loan.

“Không cần.”

179. Q.2 - Chương 60: Chuyện Cũ [Hạ]

“Không cần.”

Lãnh Loan Loan thờ ơ nói. Tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay đã như một cú đánh thật mạnh vào Tàn Nhất. Là người ngoài đến an ủi, không bằng để cho hắn bình tĩnh mà suy ngẫm lại.

“Hung thủ diệt Vạn gia trang rốt cuộc là ai?”

Vạn Oánh Chiêu bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Tăng Duyên Dật. Gió thổi nhẹ nhẹ, thổi những sợi tóc của nàng tung bay, Tuy rằng nàng cũng đồng tình với hắn cùng chuyện xưa với Lâm Uyển Nương kia, nhưng cũng không đủ để quên mất thù nhà. Mặc kệ Tăng Duyên Dật có phải hung thủ diệt Vạn gia trang hay không, ít nhất hắn cùng hung thủ cũng có quan hệ.

“Người là?” Tăng Duyên Dật nhìn Vạn Oánh Chiêu, có chút bất ngờ.

“Cậu, nàng là đại tiểu thư của Vạn gia trang, cũng là vị hôn thê mà mẫu thân đã định cho ta.” Đông Phương Triết ở một bên giải thích, ánh mắt nhìn phía Vạn Oánh Chiêu. Lại đổi lấy cái nhìn thờ ơ của nàng, lòng sừng sốt, sau đó lại mở miệng cười khổ.

“Người là Chiêu nhi?” Tăng Duyên Dật nghe Đông Phương Triết nói vậy, ảm đạm trong mắt đột nhiên xẹt qua ánh sáng. Khuôn mặt xanh xao hiện lên kinh hãi, nhìn Vạn Oánh Chiêu bồi hồi nói. “Trước kia ta còn ôm người nhỏ xíu trong lòng, không nghĩ đến bây giờ đã trở thành một cô nương rồi.” Rất giống mẫu thân của nàng, đều là người con gái xinh đẹp.

“Cha, người thật sự từng ôm qua vị tỷ tỷ này sao?” Lâm Nguyệt Dao nghe Tăng Duyên Dật nói vậy, có chút tò mò hỏi.

“Phải.” Tăng Duyên Dật cười yếu ớt gật đầu, nhớ lại nói. “Khi đó Chiêu nhi chỉ mới mấy tháng, bộ dạng phần điêu ngọc mài vô cùng đáng yêu. Cho nên mẫu thân của Triết nhi vừa thấy liền muốn cùng mẫu thân của Chiêu nhi kết thân, vì hai tiểu hài tử mà chỉ hôn.” Nhớ đến khoảng thời gian đơn thuần ngọt ngào trước kia, Tăng Duyên Dật có chút hoài niệm. Nếu thời gian có thể quay trở lại thì thật tốt, hẳn sẽ dừng cảm kiên cường, sẽ không yếu đuối mà làm ọi chuyện tệ hại như hiện tại.

Vạn Oánh Chiêu nghe Tăng Duyên Dật nói đến mẫu thân của mình, hốc mắt đỏ lên, trong đầu lại hiện lên hình ảnh mẫu thân vì bảo vệ mình mà chết rất thảm. Hàm răng cắn chặt, lại càng muốn nhanh chóng tìm được hung thủ để thay cha mẹ báo thù.

. “Tăng bá bá.” Vạn Oánh Chiêu nhìn Tăng Duyên Dật. Nghe ông ấy nói này giờ, có thể thấy ông ấy cùng cha mẹ giao tình rất tốt, chắc chắn không phải là hung thủ giết cha mẹ. “Người có thể nói cho Chiêu nhi nghe được không? Vì sao năm năm trước, người tự dừng mất tích? Là ai đã hạ độc người?” Có lẽ kẻ đã hạ động Tăng bá bá chính là hung thủ diệt vạn gia trang.

“Đúng vậy, cậu, năm năm trước người đột nhiên mất tích, người có biết là chúng ta lo lắng đến thế nào không?” Đông Phương Triết nói.

“Haizz...” Tăng Duyên Dật thật mạnh thở dài, trong mắt hiện lên vẻ buồn bã cùng hối hận. “Chỉ vì lão phu nhất thời hồ đồ, mới có thể rơi vào kết cục thế này.”

“Phụ thân, đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?” Lâm Nguyệt Dao cũng không rõ ràng nguyên nhân, hỏi tới. Năm năm trước, phụ thân đột nhiên bị thương trở về, thân trúng cực độc, sau đó thì mơ mơ màng màng, khi thì tốt khi thì điên điên loạn loạn, nàng cũng không biết nguyên do vì sao?

“Năm năm trước, ta quen một người tên là Diệp Huyền, hẳn là nhân sĩ giang hồ, rất giỏi thuật dịch dung. Lúc ấy ta chỉ cảm thấy hẳn là người trượng nghĩa, nhiệt tình giúp đỡ. Sau đó một lần hẳn tìm ta, nói có một cuộc mua bán muốn làm cùng ta. Lúc ấy ta chỉ là muốn kết giao bằng hữu nên không phản đối, ai ngờ món đồ kia được đưa đến, ta mới biết nó là quốc bảo tiền triều lưu giữ lại, dám lấy nó ra buôn bán là tội lớn mất đầu, vì thế ta khuyên hẳn giao nộp quốc bảo...”

“Sau đó thì sao?” Lãnh Loan Loan hỏi, sự tình sẽ không thuận lợi như vậy đi. Nếu không cũng sẽ không có nhiều chuyện xảy ra.

“Hắn mặt ngoài đồng ý , cũng nói quốc bảo này đặt ở chỗ chúng ta khẳng định là không an toàn. Hỏi ta có hay không quen biết bằng hữu có thể giữ giúp quốc bảo, sau đó chờ sóng gió đi qua, hẳn lại đem quốc bảo lấy về.”

“Vì thế nên ông đồng ý ?”

“Phải.” Tăng Duyên Dật gật đầu, “Ta lúc ấy liền nghĩ tới Vạn gia trang, vợ chồng Vạn lão đệ đó là làm bảo tiêu. Bảo quản quốc bảo cũng không phải là chuyện đùa, vì thế ta liền viết một phong thư đưa cho Diệp Huyền. Ai biết được ngay sau khi ta đưa tín thư cho hẳn, Diệp Huyền lại hạ độc trong trà, lại đã thương ta. Đây cũng là nguyên nhân ta mất tích.”

“Chẳng lẽ hẳn chính là hung thủ diệt Vạn gia trang?” Vạn Oánh Chiêu nói, âm thầm cắn cắn răng.

“Con nói cái gì?”, Tăng Duyên Dật giống như là sợ mình nghe lầm, cả kinh hỏi Vạn Oánh Chiêu. “Chiêu nhi, con nói cha mẹ con đã...?”

“Vâng.” Vạn Oánh Chiêu cắn môi gật gật đầu, hốc mắt phấp phồng, lấy ra tín thư trong người đưa cho hẳn xem, “Lúc trước vì phong thư này, con còn hiểu lầm bá phụ chính là hung thủ.”

“Đây đúng là bức thư của ta năm đó.” Tăng Duyên Dật nhìn tín thư trong tay Vạn Oánh Chiêu, gật đầu. “Chuyện này xảy ra bao giờ?” Là hẳn đã mang đến tai họa cho nhà Vạn lão đệ sao? Thân hình gầy gò hơi run run.

“Năm năm trước.” Vạn Oánh Chiêu có chút nghe ngào, sau đó nhìn Lãnh Loan Loan. “Nếu không phải là vì chủ tử cứu con, con hiện tại cũng không có khả năng đứng đây nói chuyện với bá phụ.”

“Đa tạ vị cô nương này.” Nghe Vạn Oánh Chiêu nói vậy, Tăng Duyên Dật hướng Lãnh Loan Loan gật gật đầu, thành tâm nói lời cảm tạ nàng đã cứu giúp con gái của bằng hữu tri kỷ.

“Cha, Loan Loan cô nương còn giải độc cho người đó.” Lâm Nguyệt Dao cũng ngắt lời nói.

“Thật sao? Độc trong người lão phu có thể được giải hoàn toàn sao?”. Tăng Duyên Dật có chút kích động, nằm trên giường năm năm, đây cũng là khoảng thời gian vất vả cùng thống khổ nhất đời hắn, không thể dùng lời mà bày tỏ được. Nếu thật có thể giải từ độc, một lần nước có thể đứng, thật là tốt biết bao.

“Phải, có thể.” Lãnh Loan Loan gật gật đầu, con người đen nhìn Tăng Duyên Dật. “Theo như những lời ông nói vừa rồi, Diệp Huyền kia chắc chắn là hung thủ, vậy nên ông còn nhớ hình dáng, mặt mũi của hắn hay không?”

“Đúng rồi, Tăng bá phụ, người nhất định phải hỗ trợ Chiêu nhi thay cha mẹ còn có đệ đệ nhỏ tuổi mà báo thù.” Vạn Oánh Chiêu bàn tay nắm chặt, đầy ngập hận ý.

“Chiêu nhi, con còn có đệ đệ?” Tăng Duyên Dật cũng không biết vợ chồng Vạn gia trang chủ sau lại có thêm một đứa nhỏ.

“Vâng.” Vạn Oánh Chiêu lau nước mắt, “Nó mới chỉ có năm sáu tuổi, cái gì cũng đều không hiểu, đã bị người ta giết không chút nương tay.” Rốt cục nhìn không được bị thương, khóc lên.

Đông Phương Triết trầm trọng nhìn nàng, đến gần đem thân thể của nàng tựa vào người mình. Bàn tay to vỗ nhẹ lưng nàng, không tiếng động an ủi.

“Thật không có nhân tính.” Tăng Duyên Dật cũng nổi giận, “Hảo, ta nhất định đem hết những gì ta biết nói cho các người.”

Dứt lời, hắn đem tất cả những chuyện về Diệp Huyền nói ra. Nhưng bởi vì Diệp huyền am hiểu thuật dịch dung, hắn cũng không biết trước đây khuôn mặt Diệp Huyền khi ở với hắn có phải là khuôn mặt thật hay không, vì thế chỉ có thể nói ra bộ dáng của hắn năm ấy.

“Hảo, lần này chúng ta có thể tìm thấy hung thủ chân chính.” Lãnh Loan Loan đem mọi lời Tăng Duyên Dật nói ra bảo bốn thiếu niên ghi lại, lạnh lùng nói.

“Chiêu nhi, người yên tâm. Ta nhất định sẽ tìm được hắn để người thay cha mẹ báo thù.”

180. Q.2 - Chương 61: Đến Đại Hội Võ Lâm.

Thời gian trôi qua, nháy mắt đã vào đầu hạ.

Ao nước trong vắt, phản chiếu hoa lá cùng đình viện mờ mờ ảo ảo. Sắc hoa điểm lệ loá mắt, màu đỏ rực rỡ, tuyết trắng thuần khiết, phấn hồng tao nhã, màu vàng kiêu sa...

Một gốc cây chu toả hương thơm thanh u, làm cho cảnh sắc thêm đẹp.

Đình viện cửa màu đỏ, hòn giả sơn màu xanh. Một thiếu nữ y phục màu trắng tuyết, chất vải sa lụa, cơ hồ có thể thấy được băng cơ ngọc cốt trước ngực đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế. Tà áo trắng không ngừng lay động trong gió, khuôn mặt đẹp tinh xảo, im lặng hưởng thụ mùa hạ ấm áp.

“Chủ tử.” Thân ảnh bốn thiếu niên áo trắng nhẹ nhàng bay vào trong đình, đầu cúi xuống, không dám nhìn thẳng vào Lãnh Loan Loan.

“Thế nào?” Lãnh Loan Loan mở to mắt, miễn cưỡng hỏi. Nàng rất sợ nóng, cũng mau bây giờ mới vào đầu hạ, trời cũng không nóng lắm, nếu bây giờ mà là tháng bảy tháng tám thì chỉ sợ nàng không bước ra khỏi cửa.

“Gia đã an toàn trở về Diệt thành.” Phong Triệt trầm giọng đáp.

“Được rồi.” Lãnh Loan Loan điểm nhẹ đầu. Mấy ngày trước Hiên Viên Trù đột nhiên sai người từ Diệt Thành đưa tới một phong thư khẩn, đại ý nói vùng biên cảnh Diệt Thành có một bộ tộc nhỏ đang rục rịch, có ý đồ liên hợp các bộ lạc lật đổ Thiên Diệt hoàng triều. Việc này cũng không lớn, không cần Hiên Viên

Dạ phải tự mình trở về xử lý. Nhưng đúng lúc Vương phi của Hiên Viên Trù là Thu Tư Dung sau bảy năm thành thân rốt cục đã mang thai. Hoàng thái hậu vô cùng mừng rỡ, Hiên Viên Dạ chưa có con nối dõi, con của Thu Tư Dung là người nối dõi hoàng thất đầu tiên, tự nhiên là được chiếu cố đủ đường, thấy vậy bà liền hạ chỉ để Hiên Viên Trù chuyên tâm chăm sóc Thu Tư Dung, triệu Hiên Viên Dạ về Diệp Thành tự mình quản lý công chuyện. Tuy rằng Hiên Viên Dạ tất nhiên là không chịu đi, nhưng nàng cũng hy vọng hắc tử trở về. Xem như hồi báo Hiên Viên Trù, để hắc tử có thể hưởng hạnh phúc thật sự từ sinh mệnh sắp chào đời này.

“Các người đi đường vất vả, xuống nghỉ ngơi trước đi.” Lãnh Loan Loan phất phất tay, tay áo sa lụa theo động tác của nàng mà bay lên. Đẹp đến nỗi dù không khiến người ta chết ngay tại chỗ thì cũng đứng không nổi. (cái này có hơi quá không vậy tác giả ==)

“Vâng.”

“Chủ tử.” Bốn thiếu niên vừa rời đi, Dạ Hồn, Dạ Mị lại đến. Vẫn như cũ là y bào màu đen thật dài cột bên lưng, nhưng trên mặt toàn mồ hôi khiến người ta hoài nghi không biết bọn họ có biết nóng là gì hay không.

“Đã tra ra rồi?” Lãnh Loan Loan ngồi thẳng lên, làn váy sa lụa rũ rơi trên mặt đất.

“Vâng.” Dạ Hồn gật đầu, “Chúng thuộc hạ đã tra được tên Diệp Huyền kia có khả năng có mặt tại Đại hội võ lâm năm nay.” Mà với tính cách âm hiểm của Diệp Huyền, không chừng lại làm ra quỷ kế gì ở Đại hội võ lâm.

“Đại hội võ lâm?” Lãnh Loan Loan đột nhiên hai mắt sáng ngời. Nàng xuyên không đến nơi này đã mười mấy năm rồi, trước đây vì nhiều nguyên nhân mà vẫn chưa thật sự tham gia một cái Đại hội võ lâm trong truyền thuyết nào. Ở hiện đại có đọc qua nhiều tiểu thuyết đều nhắc đến đại hội võ lâm là nơi anh tài tụ hội, chắc chắn là rất thú vị. Con người hơi híp lại, đứng lên, nếu tên Diệp Huyền kia cũng đến Đại hội võ lâm, nàng lần này vì cớ gì mà không đi chứ, dù sao cũng phải biết Đại hội võ lâm nó ra làm sao. Hơn nữa...

Đầu hơi cúi xuống, Võ lâm mình chủ không phải là Sở Ngự Hằng sao? Đã bảy năm rồi không có gặp hắc tử, đi thăm hỏi lão bằng hữu cũng tốt, không biết hắc tử cùng công chúa Dạ Liêu quốc kia sống có tốt không.

“Thần cùng Đông Phương Triết đang ở đâu?”

Ngẩng đầu, thờ ơ hỏi Dạ Hồn. Dạ Thần, Đông Phương Triết, Tiểu Chiêu đã đi xung quanh tìm hiểu tung tích Diệp Huyền. Nhưng không thể không nói tên kia đúng là rất giỏi hoạt, mỗi lần họ sắp bắt được, lão lại chuồn mất. Nam nhân âm hiểm kia giống như một con rắn độc, vĩnh viễn ẩn trong bóng tối tìm kiếm mục tiêu. Nàng thật ra rất ngạc nhiên, theo lý thuyết, nam nhân độc ác, thủ đoạn âm hiểm như vậy sao lại không có danh tiếng gì trong giang hồ, thật kỳ quái, lão ta có cách để che dấu mình.

Như thế cũng thú vị.

Bàn tay ngọc trắng nõn vuốt vuốt trán, nàng thật là trông đợi đến lúc gặp tên Diệp Huyền kia. Nam nhân thâm trầm, âm hiểm kia không biết là có bộ dáng thế nào? Dịch dung sao? Hắc tử làm sao lại lấy khuôn mặt thật xuất hiện tại Đại hội võ lâm được.

“Lâu chủ, Đông Phương công tử cùng Tiểu Chiêu sau khi biết tin Diệp Huyền có khả năng có mặt tại Đại hội võ lâm thì đều đến đó trước rồi. Lâu chủ bảo thuộc hạ báo cho chủ tử, nói bọn họ đi trước đợi chủ tử ở đó.” Dạ Hồn cúi đầu, ánh mắt đảo qua cây cỏ bên ngoài, đâu đâu cũng sức sống tràn trề như thế nhưng hắc tử lại có linh cảm sắp xảy ra một hồi huyết vũ phong tình.

“Được.” Lãnh Loan Loan bước lên, tóc đen xoã giữa thắt lưng bày ra một độ cong xinh đẹp. Đôi tay ngọc ngà giữ giữ tà áo, gió thổi phất phơ, vô hạn phong tình. Mắt liếc mọi người, môi anh đào khẽ nhếch.

“Chuẩn bị xuất phát đi.”

“Vâng.”

Dạ Hồn, Dạ Mị, bốn thiếu niên đồng thời khom người đáp. Sáu nam nhân tuấn mỹ phi phàm, sắc mặt lạnh lùng, Hai áo đen, bốn áo trắng, đối lập cực độ nhưng lại dung hợp đến cực độ.

Buổi sáng hôm sau.

Mặt trời mới vừa chui từ ổ chăn ra, miễn cưỡng ngáp ngủ. Ánh nắng vàng, ấm áp chiếu rọi mặt đất. Tiếng gió du dương, lay khẽ hoa cỏ như đang múa. Không khí vô cùng tươi mát, khiến người ta sáng khoái.

Cạch một tiếng, cửa lớn mà đỏ bị đẩy ra.

Lãnh Loan Loan đi trước, quần la áo lụa màu lửa đỏ, tay áo tung bay. Tóc đen được búi lên một búi tóc phiêu dật, đơn giản, chỉ cắm một cây trâm châu sai. Bên mang tai, vài sợi tóc rũ xuống. Mắt phượng mày ngài, biểu tình thờ ơ. Đôi môi mềm mịn trơn bóng như đoá hoa anh đào, xinh đẹp tuyệt luân, tựa như tiên nữ hạ phàm...

Phía sau nàng là bốn thiếu niên áo trắng, tuấn mỹ phiêu dật. Ánh mắt thờ ơ nhưng kiên định, cây hoa đoà rơi rơi vài cánh hoa bay bay, vươn trên tóc bọn họ để lại một mùi hương thanh u.

Dạ, Dạ Mị sớm đã ngồi trên xe ngựa, nhìn thấy Lãnh Loan Loan đi ra, đều nhảy xuống xe. Một trái một phải mở cửa xe ngựa, cung thỉnh Lãnh Loan Loan đi vào.

Lãnh Loan Loan phi thân một cái, vào trong xe ngựa. Bên ngoài xe ngựa, Dạ Hồn, Dạ Mị ngồi vào chỗ đánh xe. Kéo dây cương thúc ngựa chạy về phía trước.

Sau xe ngựa, bốn thiếu niên cười tuấn mã theo sau.

Gió, nắng ấm áp.

181. Q.2 - Chương 62: Gặp Lại Sở Ngự Hằng

Cực Dã sơn, thân núi quanh co nhìn như rất khó leo lên. Nhưng trên đỉnh núi lại như bình nguyên, bằng phẳng, rộng lớn.

Võ lâm minh chủ phủ toạ trên đỉnh núi, mái ngói ngọc lưu ly. Hai tượng sư tử vô vùng hùng dũng gác ngay cửa, trùng trùng hai mắt không giận mà uy. Dây leo cổ kính bám trên tường, ánh mặt trời thản nhiên theo từng phiến lá chiếu nghiêng, rơi trên mặt đất, tại thánh những bóng râm nho nhỏ. Gió núi thổi phát phơ, nhánh cây lay động kêu xào xạc.

Đại hội võ lâm được tổ chức ở khoảng đất rộng lớn bên ngoài phủ Võ lâm minh chủ, cao đài chiến đấu đã được dựng lên giữa sân. Bao quanh đài chiến đấu là tường bằng vải màu trắng theo gió phát phới, bên trên có đề bốn chữ “Đại hội võ lâm”, nét mực đen chiếu xạ ánh mặt trời phát ra ánh sáng trắng bạc.

Các bang phái tham gia Đại hội võ lâm đều đã sớm tới, người thì khe khẽ nói nhỏ, kẻ thì bắt chuyện kết giao bằng hữu với người ngoại phái. Y phục của mỗi người theo gió bay bay, vô cùng huyền ảo.

~Võ lâm minh chủ phủ · thư phòng

Cửa sổ gỗ bị một cánh tay dài rắn chắc đẩy ra, ống tay áo màu lam đặt trên bệ cửa sổ. Nam tử có ngũ quan thâm thúy, lập thể, khuôn mặt hơi gầy. Dưới mày kiếm được khảm một đôi mắt đen thâm thúy, giống như vực sâu không đáy làm người ta vừa nhìn đã bị bủa vây trong đó. Nghe thấy bên ngoài truyền vào âm thanh huyền ảo, hần nhin không được cau mày, mím môi, nhưng cuối cùng không nói câu gì.

Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ngoài sân là bồn hoa rực rỡ dưới ánh mặt trời. Màu hồng, màu đỏ, màu trắng dưới sắc lá xanh mơn mơn càng thêm loá mắt, xinh đẹp. Đầu chóp mũi dường như có thể ngửi được hương hoa thơm ngát, híp hai mắt lại, dùng mũi ngửi ngửi, trong mắt hiện lên một bóng dáng kiều diễm, hần còn nhớ trên người nàng lúc nào cũng thơm ngát hương hoa.

Xa cách bảy năm, không biết bây giờ nàng trở mã thế nào? Trong bảy năm mặc dù nghe được không ít tin của nàng, nhưng cuối cùng vẫn không biết là thật hay giả. Thở dài có chút buồn bã, cơn say rượu bảy năm trước đã làm hần thay đổi, cũng làm thay đổi vận mệnh của hần. Nàng vốn là công chúa Dạ Liêu ngây thơ, cuối cùng lại trao thân cho hần trong cơn say ấy. Rất nhiều lúc, hần thường hỏi mình có từng hối hận hay không? Hối hận ư? Hần cũng không rõ. Có lẽ là hối hận, nhưng hần hiểu dù không với phát sinh quan

hệ với Na nhi, hần vẫn không có được tình yêu của Loan Loan. Nàng không giống người thường, một khi đã làm là không hối hận, khi đó nàng đã thẳng thắn cự tuyệt mình, tiếp tục chờ mong còn có tác dụng gì? Cùng lắm là chờ đợi đằng đằng mà thôi. Có lẽ tất cả chuyện này chính là vận mệnh, không phải do hần nói là được.

Cốc cốc...

Có tiếng gõ cửa, phá vỡ tâm tư của Sở Ngự Hằng.

“Vào đi.”

Hần quay người lại, nhìn cửa thờ ơ nói.

“Tham kiến minh chủ.”

Bước vào là một nam tử trung niên mặc trang phục đen, khuôn mặt không có gì nổi trội, nhưng trên khuôn mặt kia lại được khảm một đôi mắt đen vô cùng lợi hại. Tóc hần búi cao, dùng trâm bạc vắt qua, còn lại xoã tự nhiên ở phía sau. Thắt lưng khảm ngọc, một thanh địa đao giắt ở thắt lưng. Cước bộ trầm ổn, thanh âm đều đặn, đây chắc chắn là cao thủ.

“Đứng lên đi.”

Sở Ngự Hằng điểm nhẹ đầu, gật gật, giương mắt nhìn về phía thủ hạ đang quỳ, mở miệng thờ ơ hỏi:

“Các môn phái đều đã đến đông đủ rồi sao?”

“Hồi bẩm minh chủ, các môn phái đều đông đủ. Hiện tại đều chờ đợi minh chủ đứng ra chủ trì đại hội võ lâm.” Hai tay của trung niên nam tử chấp trước mặt, đáp.

“Tốt.” Sở Ngự Hằng gật đầu, “Chúng ta ra ngoài gặp họ thôi.”

Nói xong liền bước ra khỏi bàn. Y bào xanh nhạt giống như đại dương vô tận, như bầu trời ôn hoà, đồng thời lại đậm mạc cao quý. Giày đen được thêu chỉ bạc ở mép giày theo mỗi bước đi của hần, vô cùng trầm ổn.

Ngoài phòng gió thổi phe phất. Đến cửa, hần đột nhiên dừng bước, quay đầu đợi nam tử trung niên ban nãy, chân mày nhíu nhíu phân phó.

“Đứng rồi, phái vài người thân thủ lợi hại về phía sau hậu viện bảo vệ phu nhân.”

Đế Na thiện lương như thế, chớp mắt đã bảy năm trôi qua, nàng vẫn như cũ vô cùng hồn nhiên, làm cho hần thật hâm mộ. Đã gần đến ngày diễn ra Đại hội võ lâm, người đến người đi vô cũng phức tạp, chẳng may có chuyện không hay xảy ra, thôi thì cứ bí mật bảo vệ nàng vậy.

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.” Trung niên nam tử nghe xong, chạy nhanh hướng bên kia phân phó người bảo vệ phu nhân.

Sở Ngự Hằng nhún bóng dáng hần liếc mắt một cái, quay người hướng hội trường đi đến.

Gần đến hội trường, đôi mắt đen lơ đãng liếc qua rồi chợt ngẩn ra. Quần áo Nguyệt Nha trường bào tung bay, mặt nạ che mặt bằng vàng, thật là quen thuộc. Đến tận cùng là ai vậy? Nam tử kia ngẩng đầu, mắt nháy nháy. Đôi đồng tử màu tím hiếm có kia đập vào mắt, cuối cùng cũng nhớ ra. Hần không phải là người đeo mặt nạ đêm đó uống rượu cùng mình, ngoài ra còn có một nam tử khác sao? Hần sao lại ở chỗ này?

Đêm đó, họ không rõ những người kia đã đi lúc nào. Tuy rằng chỉ là một lần tụ hợp uống rượu, nhưng đều là những kẻ khổ vì tình, dù không trao đổi nhiều với nhau những cũng đủ để khắc cốt ghi tâm. Sau đó, hần lại gặp lại nam tử kia, mới biết hóa ra hần là Trù vương gia tôn quý vô cùng của Thiên Diệu hoàng triều, không ngờ người tôn quý như hần cũng sẽ khốn khổ vì tình. Nhưng nam tử mắt tím trước mắt thì từ đó đến giờ chưa từng gặp lại. Hần có một cảm giác kỳ quái, rằng nam tử mắt tím này biết hần, hơn nữa biết rất nhiều...

Hơi mỉm môi, hần rốt cục cất bước hướng nam tử mắt tím đi đến.

Dạ Thần nhìn thấy Sở Ngự Hằng cũng không có gì kinh ngạc, y đã sớm biết thân phận của hắn, gặp nhau ở chỗ này là chuyện có thể đoán được. Chỉ là sau bảy năm, hắn không còn vẻ phóng túng không kiềm chế được của năm xưa, khuôn mặt tuấn tú của hắn bây giờ tràn đầy lạnh lùng bình thản, dường như năm tháng trôi qua cũng diệt đi không ít tính tình cuồng ngạo của hắn. Một tháng sau cái đêm say rượu bảy năm trước, Dạ Thần vô tình biết được nam tử cùng mình uống rượu là võ lâm minh chủ tiếng tăm lừng lẫy, mà nữ tử khiến hắn đau lòng không phải ai khác, đúng là nàng lúc ấy mới chín tuổi. Trong lòng Dạ Thần đối với nam tử này không có địch ý, ngược lại lại có cảm thông. Đơn giản là bọn họ cùng yêu một người, cũng vì tình cảm của bọn họ vĩnh viễn không có kết quả...

182. Q.2 - Chương 63: Người Thần Bí.

Gió thổi phát phơ, mang đến cảm giác mát mẻ dịu dịu. Ngọn núi cao vời vợi, ánh mặt trời nhỏ vun, vừa huyền ảo lại vô cùng tĩnh lặng.

Sở Ngự Hằng đến trước ămjt Dạ Thần, đồng tử màu đen vào đôi mắt tím sâu thẳm nhìn nhau chăm chú.

Ánh mặt trời thản nhiên rơi trên đầu bọn họ, mái tóc đen như thác nước theo gió tung bay, hai nam tử tuấn mỹ đứng đối diện nhau, phong cảnh sau họ tích tắc liền biến thành một bức tranh thủy mặc.

Vạn Oánh Chiêu cùng Đông Phương Triết hai ămjt nhìn nhau, Lâu chủ cùng vị công tử này hình như có quen biết nhau. Nhưng là hai ngườì không ai nói câu nào, chỉ là im lặng nhìn nhau chăm chú. Không khí bỗng dưng cổ quái, hai người cũng không đoán được bọn họ là bạn hay thù.

Ánh mắt Sở Ngự Hằng thâm thúy nhìn Vạn Oánh Chiêu cùng Đông Phương Triết, môi mấp mòi, hướng Dạ Thần nói:

“Không nghĩ tới chúng ta còn có thể gặp lại nhau?” Hắn cứ tưởng rằng đêm đó cùng uống rượu bất quá chỉ là ngẫu nhiên, không nghĩ là hôm nay có thể tái ngộ, thế này không phải là duyên phận sao?

“Ừ.” Dạ Thần nhàn nhạt gật đầu, xem như là đáp. Hắn sớm biết rằng bọn họ sẽ gặp nhau, chẳng những là hắn, còn có chủ tử. Không biết bây giờ Sở Ngự Hằng còn giữ tình cảm với chủ tử hay không? Không biết khi chủ tử xuất hiện, hắn sẽ như thế nào? Đôi mắt tím trong nháy mắt hiện lên một ánh sáng khó hiểu, nhanh đến nỗi không ai nhìn ra. Dạ Thần nhìn quét qua Sở Ngự Hằng, hắn vẫn thích chủ tử ư? Trong lòng nghĩ vậy có chút kỳ quái, tuy rằng không hy vọng còn có nam tử khác thích chủ tử như mình, nhưng những gì đặc biệt của nàng ai cũng có thể thấy, có ai mà không thích chứ? Dạ Thần mím môi, nội tâm phức tạp.

“Lâu chủ, các người biết nhau sao?”

Vạn Oánh Chiêu thấy hai người nói chuyện như vậy, rõ ràng là có quen biết. Nhưng bộ dáng lạnh nhạt kia thật khiến người ta tò mò, bọn họ rốt cục là có quan hệ thế nào?

“Phải.” Dạ Thần gật đầu, trả lời Vạn Oánh Chiêu.

Vạn Oánh Chiêu thấy hắn trả lời ngắn gọn như thế, không khỏi thầm xem thường. lâu chủ lúc nào cũng tích chữ như ngọc, trừ bỏ đứng ở trước mặt chủ tử, còn lại chưa bao giờ thấy hắn nói câu nào dài hơn mười chữ.

“Hai vị đây là...?” Sở Ngự Hằng nhìn Vạn Oánh Chiêu rồi quay đầu lại, thờ ơ hỏi. Đôi nam nữ này mặc dù không thể hiện thân phận, nhưng ánh mắt lại thể hiện sự quen thuộc vô cùng thân thiết. Hai người này dung mạo bất phàm, thoạt nhìn cũng không giống người hầu. Nhưng vì sao nữ tử này gọi nam tử đeo mặt nạ là Lâu chủ? Lâu chủ? Lâu chủ gì? Sở Ngự Hằng âm thầm đoán, nếu y là người trong giang hồ, mình không thể không biết.

“Tại hạ là người của Đông Phương Bảo, Đông Phương Triết.” Đông Phương Triết hướng Sở Ngự Hằng chấp tay, ự giới thiệu

“Ta là Vạn Oánh Chiêu.” Tiểu Chiêu cũng đơn giản nói, Vạn gia trang đã không còn, nhắc lại cũng chỉ làm cho chính mình thêm thương tâm mà thôi.

“Dạ Thần.” Dạ Thần cũng là thản nhiên nói tên, cũng không có nói ra danh phận.

“Ra đây là thiếu bảo chủ Đông Phương Bảo, Đông Phương công tử, Dạ Thần công tử, Vạn cô nương, thất kính.” Sở Ngự Hằng chấp tay, cười nhẹ. Đông Phương Bảo trên giang hồ có địa vị không thấp, chỉ là nửa năm trước Đông Phương Bảo chủ đột nhiên chết bệnh, nghe nói Đông Phương Bảo xảy ra một cuộc nhiễu loạn, cuối cùng đã giải quyết ổn thỏa. Bây giờ được gặp Đông Phương Triết mới thấy hắn cũng là một nhân tài, chắc hắn cũng có vài phần năng lực.

“Tại hạ Sở Ngự Hằng.” Hắn giới thiệu.

“Hóa ra là Sở minh chủ.” Đông Phương Triết cùng Vạn Oánh Chiêu nhìn nhau, cùng kêu lên, trong mắt có vài phần bội phục. Đại danh Sở Ngự Hằng như sấm bên tai, hắn ta mười tám tuổi đã nhận chức minh chủ võ lâm. Hơn mười năm qua đều làm việc thỏa đáng, dường như không có nhiều loạn gì xảy ra. Hôm nay được gặp, hắn quả nhiên là khí thế hiên ngang, là một anh hùng.

“Các vị cũng là tới tham gia Đại hội võ lâm, hiện tại không bằng theo tại hạ cùng nhau đi vào.” Sở Ngự Hằng phát phát tay, hướng ba người nói.

“Đa tạ Sở minh chủ.” Đông Phương Triết ôm quyền, cất cao giọng nói.

Dạ Thần gật gật đầu, lại ngóng về phía cửa. Không biết chủ tử đã đến chưa.

Vạn Oánh Chiêu hai mắt vừa liếc liền biết Dạ Thần là đang đợi chủ tử, nàng cũng thẳng thắn đem nghi vấn của Dạ Thần cũng như chính mình nói ra.

“Không biết chủ tử bao giờ đến?”

“Hắn là đến nhanh thôi.” Đông Phương Triết trả lời.

Sở Ngự Hằng nghe bọn họ nói đến chủ tử nào đó, mày kiếm hơi nhíu. Có chút tò mò, Dạ Thần thoạt nhìn vô cùng lợi hại này còn có người lợi hại hơn sao? Ánh mắt thâm thúy đánh giá Dạ Thần, khí thế bất phàm không giống người thường thế này, chủ tử của hắn không biết là người như thế nào?

“Đi thôi.” Dạ Thần nhìn ra nghi hoặc của Sở Ngự Hằng nhưng cũng không giải thích. Chủ tử đẳng nào cũng sẽ đến, bọn họ dù sao cũng sẽ gặp mặt, hiện tại không cần phải tiết lộ bí mật.

“Mời...” Sở Ngự Hằng làm tư thế mời ba người bọn họ.

Ba người theo hắn tiến vào hội trường, chúng môn phái người trong giang hồ vừa thấy minh chủ đến đây đều dừng.

“Minh chủ khỏe.” Mọi người trái phải đều đứng lên, hướng tới Sở Ngự Hằng ôm quyền cung kính hỏi.

“Các vị trưởng môn, hiệp sĩ không cần đa lễ.” Sở Ngự Hằng hướng tới mọi người cũng chấp tay trước ngực, sau đó lại giới thiệu tên ba người.

“Ba vị này alf bằng hữu của tại hạ, Đông Phương Bảo Đông Phương công tử, Vạn cô nương, Dạ Thần công tử.”

“Nguyên lai là Đông Phương công tử a, thất kính, thất kính.”

“.....”

Mọi người nghe Sở Ngự Hằng nói alf bằng hữu của hắn, cho dù không coi trọng Đông Phương Triết là kẻ hậu bối trẻ tuổi cũng đều đứng lên khách sáo tiếp đón, xem như là để inh chủ chú ý mặt mũi. Nhưng là cái gì Vạn cô nương, Dạ Thần công tử, bọn họ đều chưa có từng nghe qua, chắc cũng chỉ là hạng người vô danh mà thôi.

“Mọi người cũng không cần khách khí, mời ngồi.” Sở Ngự Hằng đi đến ghé trên ở vị trí chủ tọa, vươn hai tay ý bảo mọi người ngồi xuống.

“Đã lâu không gặp.” Một âm thanh nhàn nhạt đột nhiên truyền đến.

Mọi người vừa ngồi xuống đều cả kinh, không ngờ có người vào hội trường mà không ai phát hiện, có thể thấy được người tới công lực thâm sâu thế nào. Họ cùng lúc ngẩng đầu, lại nhìn thấy bốn thiếu niên nâng một chiếc kiệu hoa lệ tinh xảo tiến đến, bên người còn có hai hắc y nam tử đi theo. Họ là ai vậy? Nhìn dung mạo của bốn kiệu phu và hai hắc y nam tử đã vô cùng tuấn mỹ, khí thế bất phàm, không biết người trong kiệu sẽ như thế nào? Nhưng họ đều là người xưa nay chưa từng gặp? Rốt cục là ai? Mọi người đều mơ mơ hồ hồ.

“Chủ tử đã đến.”

183. Q.2 - Chương 64: Gặp Lại Người Quen Cũ.

“Chủ tử đã đến.”

Mọi người có mặt đang nghi hoặc về thân phận của người vừa đến, Vạn Oánh Chiêu liền quắc mắt đứng lên. Mắt to linh động lộ ra ánh sáng trong trẻo hướng đến cổ kiệu, bên cạnh nàng là Đông Phương Triết cùng Dạ Thần cũng đứng lên đi theo, ánh mắt hiện lên cung kính, vui sướng.

Sở Ngự Hằng sửng sốt, giọng nói “Đã lâu không gặp” ban này chẳng lẽ là của người trong kiệu sao? Nhưng nàng là đang nói với ai? Đôi mắt thâm thúy quét về phía đám người Vạn Oánh Chiêu liền thấy được vẻ mặt cung kính của bọn họ, nhưng thanh âm này rõ ràng là của một nữ tử còn trẻ, không lẽ chủ tử của bọn họ lại là một cô gái trẻ tuổi sao? Ánh mắt lại hướng đến cổ kiệu, nhìn bốn thiếu niên nâng kiệu, còn hai thị vệ áo đen đứng hai bên, ai cũng đều thân thủ bất phàm. Bọn họ ai cũng mặt quan như ngọc, khí chất lạnh lùng, cửoc bộ trầm ổn, vừa thấy liền biết là cao nhân. Nữ tử bên trong kiệu kia rốt cuộc là người như thế nào? Hắn càng ngày càng hiếu kỳ đứng lên.

Dưới ánh mắt tò mò của mọi người, bốn thiếu niên đem kiệu dừng lại, bốn người cùng hai hắc y nam tử đứng một bên kiệu.

Gió thổi phất, đem mùi hương hoa cỏ núi rừng thổi tới thơm ngát. Ánh mặt trời long lanh thân nhiên hạ xuống đỉnh kiệu, hơi hơi lay động rèm kiệu màu lửa đỏ, theo cổ cây nhảy múa.

Màn kiệu màu lửa đỏ bị một đôi tay ngọc ngà nhắc lên, nữ tử thần bí bên trong kiệu rốt cuộc cũng mở ra khăn che mặt.

“...”

Trong khoảnh khắc mọi người nhìn nữ tử kia ngẩng đầu, đều không kìm lòng được mà hít vào một hơi. Không biết phải dùng từ ngữ thế nào để diễn tả dung mạo tuyệt sắc của nữ tử này, tuy rằng nàng chỉ mặc xiêm y đơn giản là quần la màu lửa đỏ, tóc dài đen óng cũng tùy ý vấn lên một búi tóc phiêu dật, cảm hồ hững một cây trâm châu sai. Một thân không quá nhiều trang sức nhưng cũng đủ để người ta không dứt mắt ra được. Trên vầng trán no đủ trơn bóng có dùng bút điểm một cánh hoa đào, càng làm cho vẻ xinh đẹp của nàng tăng thêm vài phần.

Nàng là ai? Tiên tử sao?

Mọi người đều nhìn nàng không chớp mắt, chỉ cảm thấy ngây ngốc. Đã mắt, lòng tràn đầy si mê nhìn nữ tử vừa bước xuống kiệu.

Vạn Oánh Chiêu liền bước đến trước mặt Lãnh Loan Loan, cười duyên cúi cúi người.

“Chủ tử, ngài đã tới. Tiểu Chiêu chờ ngài đã lâu.”

“Phải không?” Lãnh Loan Loan cười như trong cười liếc Vạn Oánh Chiêu một cái, nhà đầu này từ khi biết rõ cậu của Đông Phương Triết không phải là kẻ thù diệt gia, tâm tình tốt lên không ít. Cảm tình của nàng đối với Đông Phương Triết cũng ngày càng nhiều, chỉ sợ là thêm cái cơ bất Diệp Huyền vì người nhà báo thù, hai người lại càng có cơ hội bồi dưỡng tình cảm.

“Chủ tử.”

“Phu nhân.”

Dạ Thần, Đông Phương Triết cũng tiến lên, hướng Lãnh Loan Loan cung kính khom người vãn an.

“Các người vất vả rồi.” Lãnh Loan Loan nhẹ giọng nói, trên mặt có hiện chút lo lắng.

Tuần nam mỹ nữ đứng trước hình ảnh này, xinh đẹp như một bức hoạ mà ngây ngốc, đối với thân phận của Lãnh Loan Loan càng thêm tò mò.

~~Sở Ngự Hằng cũng có chút phức tạp nhìn nữ tử áo đỏ trước mặt, kia đôi mắt ánh bạc phân minh, khí chất lãnh ngạo (lãnh khốc + kiêu ngạo), giống như đã từng quen biết. Trong trí nhớ hiện lên một bóng dáng tương tự, nhưng đúng là nàng sao? Loan Loan nhỏ tuổi nhưng kiêu diễm kia hiện tại lại trở mã xinh đẹp như thế sao? Tim kích động đập liên hồi, con người đen nhìn thẳng vào nàng nhưng cũng không thể nào khẳng định chắc chắn. Bảy năm qua, dường như chẳng có gì thay đổi, nhưng lại không còn chân thật như trước. Môi mỏng khẽ gợi nhếch lên, định mở miệng hỏi nhưng lại sợ là mình nhầm lẫn. Bàn tay to nắm rồi mở, mở lại nắm. Có chút hối hận chính mình vì sao lại rời Loan Loan đi bảy năm?

“Sở Ngự Hằng.” Lãnh Loan Loan nhìn đến Sở Ngự Hằng, thờ ơ mở miệng, trong giọng nói có chút buồn bã khó hiểu. Đã bảy năm, bảy năm trước hắn còn là một minh chủ trẻ tuổi cuồng dã không kiềm chế được, là một thiếu niên trẻ tuổi kiêu ngạo. Nàng cự tuyệt hắn cũng làm hắn đau lòng, từ đó cũng không có gặp lại, Nhưng bảy năm sau, hắn lại hơn một phần thành thực, sự cuồng dã không kiềm chế được năm xưa giống như bị năm tháng mài mòn, trở nên lạnh lùng cùng nội tâm hơn trước rất nhiều.

“Người là...”

Một tiếng gọi lạnh nhạt của Sở Ngự Hằng làm cho Sở Ngự Hằng luống cuống, con người thâm thúy nhìn chằm chằm nàng, hoàn toàn không còn phong phạm bình tĩnh như trước. Nàng thật là Loan Loa, chỉ có Loan Loan mới có thể không chút khách khí như vậy mà gọi cả tên họ hắn, chỉ có Loan Loan mới có khí thế như vậy. Hắn sao lại không sớm nghĩ đến chứ?

“Chính là người ngươi đoán kia.” Lãnh Loan Loan lập tức khẳng định đáp án cho hắn. Nam nhân đáng thương, lại bị sự xuất hiện của nàng làm cho sợ hãi. Không thể làm tình lữ (hai người yêu nhau), chẳng lẽ ngay cả làm bằng hữu cũng không thể hay sao? Hắn cư nhiên lại tránh mặt mình bảy năm, có lẽ muốn trốn tránh hiện thực rằng người mình yêu không yêu mình, lại muốn làm bằng hữu với mình, một hiện thực vô cùng tàn khốc. Nhưng nàng cũng không đồng ý, ít nhất nàng cũng sẽ không bỏ vì không chiếm được tình yêu mà trốn tránh. Phải trốn tránh, không bằng dùng cảm đối mặt. Chỉ có dùng cảm thì mới có được hạnh phúc, con người chỉ biết trốn tránh thì chỉ là một kẻ nhu nhược mà thôi.

“Loan Loan...”

Sở Ngự Hằng nhìn nàng, đáy mắt lại xẹt qua chút bi thương. Nếu không phải do hắn cật lực không chết, có lẽ hắn sẽ thực sự luống cuống. Hai chữ ngăn ngừa nhưng bao hàm bao nhiêu mong nhớ, bao nhiêu buồn bã, cũng bao hàm tình cảm không rõ của mình...

Bảy năm đã qua, hắn còn yêu nàng sao? Chỉ sợ chính bản thân hắn cũng không biết đáp án.

“Minh chủ cư nhiên lại biết nữ tử này, bọn họ là có quan hệ gì đây?”

“.....”

Nhìn thấy hai người rõ ràng là quen biết đã lâu, mọi người nhìn không được mà khe khẽ đoán mò.

“Võ lâm địa hội khi nào bắt đầu?” Lãnh Loan Loan bước đến, dừng lại cách Sở Ngự Hằng ba bước chân. Nhưng ba bước này cũng giống như quan hệ của bọn họ, vĩnh viễn không thể tiến thêm được.

“Hả?” Sở Ngự Hằng nhíu mi, còn đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình.

“Ta là vì Đại hội võ lâm mà đến.” Lãnh Loan Loan thẳng thắn nói, tuy rằng biết như vậy sẽ làm hắn đau lòng. Nhưng sự thật chính là sự thật, gặp hắn chẳng qua là ngẫu nhiên. Hắn đã có cuộc sống của mình, chỉ cần tốt, bọn họ thuận đường gặp mặt cũng chỉ là bằng hữu lâu ngày gặp nhau.

“Thì ra là thế.” Sở Ngự Hằng cười khỏ, ánh mắt thâm thúy trở nên âm đạm. nàng vẫn như cũ trực tiếp đả thường người, nhưng lại khiến người ta thấy rõ sự thật, dù có tàn nhẫn.

“Sẽ bắt đầu ngay thôi.” Sở Ngự Hằng gật gật đầu, đưa nàng cùng người của nàng đến một vị trí tốt. Thu lại đầy mắt bi thương của mình, trở lại chỗ ngồi chính giữa. Khuôn mặt tuấn mỹ không chút biểu cảm lại trở nên bình tĩnh trầm ổn như cũ, bàn tay to giương lên, cất cao giọng nói:

“Võ lâm đại hội bắt đầu...”

184. Q.2 - Chương 65: Con Người Cuồng Vọng.

“Võ lâm đại hội bắt đầu.....”

Bàn tay to của Sở Ngự Hằng giơ lên, làm cho những người đang huyền não phía dưới chột dại ra. Không ít thì nhiều, không ai dời mắt được Lãnh Loan Loan cùng những con người xuất sắc bên cạnh nàng.

Sau khi nghe Sở Ngự Hằng chậm rì rì thông báo ọi người quy tắc của Đại hội võ lâm, tất cả đổ phũ lên cái trống to đặt một bên đài chiến đấu được bỏ xuống. Tay Sở Ngự Hằng cầm dùi trống đánh mạnh vào mặt trống da trâu, tức thì thanh âm “Thùng thùng thùng...” nổi lên, đem theo khí thế anh dũng hào hùng.

Sau tiếng trống cuối cùng, hai bóng dáng từ trong đám người lơ nhố bay vút lên, như chim ưng oai dũng ngự trên đài cao.

“Tại hạ Vương Hồ Thành, phái Không Động.”

“Tại hạ Bạch Hoạ Niên, phái Thanh Thành.”

Hai người vừa bước lên đài chấp tay trước ngực hướng mọi người tự giới thiệu. Vương Hồ Thành này mày rộng mắt to, võ cùng cao lớn, quần áo màu xanh ngọc, thoát trông vô cùng uy vũ. Mà Bạch Hoạ Niên kia dáng người cao gầy, khuôn mặt nhả nhặn, trang phục màu xanh, không giống người trong võ lâm, ngược lại còn giống thư sinh một sách, chỉ có con người thâm thúy kia lộ ra vài phần lợi hại.

“Nguyên lai là đệ tử phái Không Động và Thanh Thành.”

“.....”

Mọi người ở dưới đài nhỏ giọng nói thầm, hai người này trên giang hồ coi như cũng có chút danh tiếng đi, nhưng mà xem hai người một vạm vỡ một gầy gò, không biết kết quả sẽ như thế nào?

“Bắt đầu đi.” Sở Ngự Hằng đứng lên, hướng tới hai người đó gật đầu. Ánh mắt thâm thúy nhìn về hướng Lãnh Loan Loan, liền thấy nàng bị một đám người vây quanh, như một nữ vương cao cao tại thượng. Váy dài quần la màu lửa đỏ theo gió núi lơ đãng bay bay tạo thành độ cong duyên dáng, vài sợi tóc đen trên trán cũng nhẹ nhàng bay bay. Bấy năm trước nàng còn là một oa nhi chín tuổi phấn điều ngọc mài, bấy năm sau lại trở mã xinh đẹp như vậy, làm người ta nhìn không được mà tưởng nàng là tiên nữ. Mà bóng dáng lãnh lệ khó dò kia vẫn như trước, không biết bấy năm qua nàng sống thế nào? Mặc dù có nghe nói hoàng thượng bấy năm trước đã giải tán hậu cung, độc sủng một mình nàng, nhưng hiện tại sa nàng lại xuất hiện ở đây? Nam nhân kia dù tuấn mỹ phóng khoáng thế nào cũng làm sao có thể để thể tử tuyệt mỹ của mình đi đó đi đây thế này?

Con người thâm thúy bắt tri bắt giác hiện lên chút tà mị, nháy mắt lại trở về khuôn mặt như cũ. Haizz, có lẽ là hần nghĩ nhiều rồi. Làm sao hần quên được, bấy năm trước nàng đã là tiểu yêu hậu không ai địch nổi, hiện tại chỉ sợ là càng ngày càng lợi hại thôi. Nhìn tuấn nam mỹ nữ đứng bên người nàng, ai cũng đều khí độ bất phàm. Chính là cũng không nghĩ tới, Dạ Thần kia cùng mình uống rượu một đêm lại là thuộc hạ của Lãnh Loan Loan. Như vậy nữ tử làm cho hần khổ sở trước đây là ai? Còn không phải là Loan Loan sao?

“Đa tạ.”

Một tiếng trầm ồm, khiêm tốn truyền đến, Sở Ngự Hằng ngoái đầu lại đã thấy Vương Hổ Thành thuộc Không Động phái kia đã bị Bạch Hoạ Niên đánh bại, khổ người cao lớn chật vật, mà Bạch Hoạ Niên gầy còm hai tay ôm quyền, biểu tình trầm ồm, nhưng bất tri bất giác lại toả ra khí độ không tầm thường.

Vương Hổ Thành chật vật đứng thẳng dậy, trừng mắt nhìn Bạch Hoạ Niên, sau đó ôm quyền nói gì đó rồi phi thân xuống đài.

“Không biết có vị đại hiệp nào nguyện cùng tại hạ luận bàn võ công nữa hay không?” Sau khi Vương Hổ Thành rời đi, Bạch Hoạ Niên chấp tay, ướng tới trước đài cao giọng nói.

“Ta đến.” Một âm thanh vang dội vọng đến, mọi người vừa nhón nháo đã thấy một bóng dáng màu đen dừng ở trên đài. Người vừa đến khuôn mặt bình thường, dáng người cao to. Chòm râu to che cả hai má theo ảns nói chuyện mà rung động, mọi người nhất thời không nhìn ra được hấn rốt cuộc là người của môn phái nào.

“Xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ đây?” Bạch Hoạ Niên nhìn hấn, trong óc cũng hiện ra chút mờ mịt. Người này ảns chưa từng gặp qua, nhưng nhìn hấn vừa rồi đúng là công lực thâm hậu, thật không nhận được mà dò xét.

“Ta là ai, các người đều không cần biết.” Người vừa tới lời nói có chút ngạo mạn, ánh ảmts hẹp dài đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Sở Ngự Hằng đang ngồi.

“Nhưng là ta sẽ thắng tất cả các võ lâm nhân sĩ ở đây, vậy nên các người kêu ta là tân võ lâm minh chủ cũng không tệ.” Bàn tay to ngoắc ngoắc chỉ hướng Sở Ngự Hằng, ánh mắt xẹt qua một tia âm hiểm. Đã im lặng nhiều nay để chuẩn bị trở thành bá chủ võ lâm, tiaàn tài, võ công đều không thiếu, hôm nay có lẽ là ngày thực hiện rồi.

“Ngông cuồng, người dám ăn nói lớn mật như vậy.”

“Làm càn , có bản lĩnh đánh qua chúng ta rồi nói sau.”

“.....”

Lời nói nam tử vừa nói ra, lập tức khơi dậy tức giận của mọi người. Tuy rằng không ít người cũng nhăm nhe ngôi vị võ lâm minh chủ này, nhưng tự biết mình không có năng lực. Nhưng nam tử này vừa đến đã ọi người biết dã tâm của mình như vậy, còn không để võ lâm minh chủ đương nhiệm vào mắt. cuồng vọng như vậy, nếu hấn thực sự ngồi lên chiếc ghế minh chủ võ lâm, bọn họ chắc cũng không có bao nhiêu ngày lành.

“Minh chủ, người này miệng lưỡi ngông cuồng, phái Võ Đang ta nguyện ý cùng hấn đấu một hồi.” Chưởng môn phái Võ Đang đứng dậy, hấn khuôn mặt hơi gầy, quần áo màu xanh, hai mắt hữu thần, nội liễm trầm ồm, rất có khí thế.

“Minh chủ, phái Nga Mi ta cũng nguyện cùng hấn tỉ thí.” Chưởng môn phái Nga Mi, Tuệ Tĩnh sư thái cũng đứng dậy, nàng cầm trong tay phát trần, quần áo màu tro, khuôn mặt có vài phần lợi hại.

“Còn có ta phái Thiếu Lâm.....”

“Phái Không Động.”

“.....”

Các võ lâm môn phái hết thấy đứng dậy, đều muốn cùng kẻ cuồng vọng kia một sống một còn.

“Ha ha ha.....” Kẻ kia một trận cười đến điên dại, “Đều lên đây đi, các người tất cả đều xông lên, ta cũng không sợ.”

Lời nói của hấn càng khiến cho chúng nhân sĩ võ lâm càng thêm chán ghét, ngay cả Sở Ngự Hằng cũng nhúu mày thật sâu. Người này rốt cuộc là ở đâu mà đến? Trên giang hồ hấn cũng chưa gặp qua bao giờ.

Lãnh Loan Loan mày liễu nhúu nhúu, mắt đen liếc qua nam tử trên đài. Người này nhìn cũng không đến nỗi, không nghĩ tới lại thật sự là kẻ cuồng vọng như vậy. Đột nhiên, một nữ đồ đệ Nga Mi cùng hấn giao chiến đến gần sát nàng làm nàng không thể không để ý đến. Ánh mắt kia thật sự rất giống, giống hệt như lời Tần Duyên Dật miêu tả về Diệp Huyền. Nhớ rõ Tăng Duyên Dật từng nói, Diệp Huyền này rất giỏi thuật dịch

dung, mà cho dù có dịch dung hay không thì cũng không thể thay đổi ánh mắt. Một người cho dù có thay hình đổi dạng thế nào thì đôi mắt cũng sẽ không biến đổi nhiều, chẳng lẽ người này chính là Diệp Huyền sao?

“Diệp Huyền...”

185. Q.2 - Chương 66: Phải Lấy Mạng Người

“Diệp Huyền...”

Lãnh Loan Loan đứng lên, quần la màu lửa đỏ theo gió lay động. Dung nhan tuyệt mỹ, biểu tình lạnh nhạt. Nhìn nàng không khác gì tiên tử hạ phàm, lại còn giống như vị nữ vương tối cao được nhân gian chiếu cố.

Chính là một tiếng nhẹ nhàng, lại giống như long trời lở đất. Trên đài nam tử cuồng vọng chợt cứng đờ, tiếng cười tắt hẳn, hai tròng mắt hẹp dài trừng về phía Lãnh Loan Loan, nhìn chăm chú. Hẳn luôn tin tưởng rằng không ai có thể nhìn ra được thân phận của mình, cứ nhiên hôm nay lại bị người ta nhận ra, huống hồ còn là một nữ tử còn trẻ mà hắn chưa bao giờ gặp qua.

“Người là Diệp Huyền?” Vạn Oánh Chiêu quắc mắt đứng lên, đôi mắt linh động gần như bị hận thù bao phủ toàn bộ, bàn tay mềm gắt gao nắm chặt, đánh giá nam tử cuồng vọng trên đài, chờ đợi hắn xác định.

Tất cả mọi người đều bị một màn này làm cho kinh sợ, nữ tử thần bí này như vậy lại có thể biết được thân phận của kẻ ngông cuồng này. Nàng rốt cuộc là ai?

Sở Ngự Hằng đứng lên, nhìn chăm chú vào Lãnh Loan Loan. Loan Loan có biết nam tử này, lại nhìn qua Vạn Oánh Chiêu đứng bên người nàng, cả người đều tràn ngập hận ý làm người ta nhìn không được mà kinh hãi. Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?

“Ha ha ha.....”

Sau một hồi sững sờ, Diệp Huyền lấy lại tinh thần lại một lần nữa cười điên dại. Sơn núi chấn động, gió gào thét, đem tóc của hắn thổi bay bay, một đôi mắt hẹp dài mang đầy tà khí. Hắn nhìn Lãnh Loan Loan, nhú nhú mi. Môi mỏng có chút trắng bệch nói, làm cho chòm râu cũng rung động không ngừng.

“Tiểu nha đầu ngươi nói không sai, ta chính là Diệp Huyền.”

“Người quả thật là Diệp Huyền.” Lãnh Loan Loan đến gần hắn nhìn chăm chú, hoàn toàn không để sự cuồng vọng của hắn vào trong mắt.

“Đúng vậy.” Diệp Huyền duỗi tay ra, vuốt vuốt chòm râu của mình, lộ ra khuôn mặt gầy có chút nhợt nhạt. Tà tử nhìn chúng nhân sĩ vô lâm đang kinh sợ, “Ta chính là Diệp Huyền, cũng chính là mình chủ vô lâm tương lai.”

“Hừ, bất quá cũng chỉ là loại người vô sỉ giấu đầu hở đuôi.” Không Động phái Vương Hổ Thánh lúc trước bị Bạch Hoạ Niên đánh bại, đẩy bụng căm tức. Hiện tại nam nhân cuồng vọng này lại chọc giận hắn, làm hắn nhìn không được mà nói ra.

Ánh mắt hẹp dài của Diệp Huyền híp lại nhìn Vương Hổ Thành, đột nhiên tay phải vung lên, nghe “vút” một tiếng, một vật nhỏ lấp lánh ánh bạc từ trong tay Diệp Huyền hướng Vương Hổ Thành bắn ra. Tốc độ nhanh như sét đánh làm cho Vương Hổ Thành không kịp trở tay, chưa kịp phản ứng lại cây châm kia đã đâm vào cơ thể.

Phụt...

Một ngụm máu tươi phun ra, thân thể co lớn đỏ rầm xuống đất. Maud da đồng khỏe mạnh bỗng dừng chuyển thành thâm đen, chắc chắn là đã trúng kịch độc.

Mọi người ồ lên, đều hoảng sợ lại phần hận nhìn phía Diệp Huyền. Không nghĩ tới hắn lại âm hiểm như vậy, cứ nhiên lại dùng ám khí tẩm độc.

Vạn Oánh Chiêu nhìn Vương Hồ Thành ngã xuống đất, trong nháy mắt tựa hồ lại thấy được cảnh cha mẹ chết thảm lúc đó. Ánh mắt đầy lửa hận thù thiêu đốt, bàn tay mềm rút bảo kiếm bên hông ra, quát một tiếng:

“Cầu tặc Diệp Huyền, hôm nay ta phải lấy mạng ngươi.” Thân ảnh xinh đẹp như chim yến tinh xảo, phi thân lên đài.

“Tiểu Chiêu.” Đông Phương Triết nhìn thấy Tiểu Chiêu làm vậy, sắc mặt đại biến, cũng phi thân đi lên.

“Hừ, cả hai người cùng chịu chết.” Diệp Huyền hiển nhiên không đem hai kẻ trẻ tuổi đặt vào mắt, tay phải giương lên định sử dụng độc châm.

Dạ Thần hướng Dạ Hồn, Dạ Mị gật đầu một cái, hai bóng dáng màu đen giống như đại bàng vỗ cánh, bay lên một trái một phải mang Vạn oánh Chiêu và Đông Phương Triết tránh khỏi độc châm.

“Dạ Hồn, bỏ ta ra, ta muốn thay cha mẹ báo thù.” Vạn oánh Chiêu giãy giụa, tròng mắt đầy hận thù nhìn Diệp Huyền, giận dữ hét.

“Kẻ thù của ta nhiều như vậy, cha mẹ của tiểu nha đầu ngươi là ai?” Diệp Huyền nhìn Vạn Oánh Chiêu luôn mồm la hét muốn báo thù, ánh mắt hẹp dài bỗng dăm chiêu.

“Vạn gia trang.” Vạn Oánh Chiêu oán giận nói.

“Nga, nguyên lai là vị bằng hữu Tăng Duyên Dật kia không tốt.” Diệp Huyền gật đầu, thừa nhận, ngữ điệu lại mang vẻ khinh thường, “Ai bảo cha ngươi không thức thời, ta vốn có ý định một chưởng đánh chết hắn, nhưng ngẫm lại như vậy quả thực quá nhân nhượng rồi. Hắn không phải là sợ liên lụy người nhà sao, ta liền khiến cho nhà hắn ngay cả một móng cũng không còn. Không nghĩ tới cứ nhiên lại để sống người.”

Lại chính vì nguyên do mà cả nhà nàng lại chịu cảnh diệt môn.

Vạn Oánh Chiêu đưa tay agút gao nắm thành quyền, hắn căn bản không phải người, là ác ma không có tính người.

“Dạ Hồn, ngươi bỏ ra. Ta muốn giết kẻ không có nhân tính này, ta muốn giết hắn.” Vạn oánh Chiêu lại hướng Dạ Hồn kêu la.

Mọi người như vậy mới biết ra là Diệp huyền là kẻ thù diệt gia của vị tiểu cô nương này, lại càng ghê tởm con người tàn nhẫn như vậy.

Lãnh Loan Loan chớp mi một cái, quần la lửa đỏ tung bay, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt giống như một con chim phượng hoàng rực rỡ đang bay, bóng dáng tao nhã liền dừng lại trên đài cao.

“Dẫn họ đi xuống.” Lãnh Loan Loan hướng Dạ Hồn, Dạ Mị nói.

“Vâng.” Dạ Hồn, Dạ Mị đem Vạn Oánh Chiêu đang giãy giụa cùng Đông Phương Triết bay xuống đài.

“Chủ tử, ta không cần đi. Ta muốn thay cha mẹ báo thù.”

“Im miệng.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói.

Đông Phương Triết ở bên người Vạn oánh Chiêu nhỏ giọng an ủi, chủ tử sẽ trả thù giúp ngươi.

“Tiểu nha đầu, ngươi muốn gì?” Diệp Huyền nhìn Lãnh Loan Loan, con ngươi hẹp dài hiện lên một sự kinh diễm. Còn trẻ lại tuyệt sắc như vậy, nếu có thể lấy nàng chắc chắn là như hổ thêm cánh rồi.

“Ta muốn mạng ngươi.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, bàn tay mềm vuốt vuốt tóc trên đầu, làm tóc đen phân tán ở vai, đẹp đến kinh động lòng người. Một đôi mắt lạnh lùng giống như băng tuyết ngàn năm ngưng tụ, khiến người ta có cảm giác như đông lạnh.

Diệp Huyền kim lòng không run lên, lại âm thầm cười chính mình ngu ngốc. Một tiểu cô nương như vậy thì có gì đáng sợ chứ. Vẫn bất động, cười tà nhìn Lãnh Loan Loan.

“Muốn mạng của ta, phải xem là tiểu cô nương đây có năng lực đó hay không.”

Bất chợt, ý cười chợt tắt, hai tay khê động, độc châm như hàng ngàn hạt mưa sắc bén loé ra ánh sáng bạc, bay thẳng về phía Lãnh Loan Loan.

Lê hoa đài vũ (*) châm?

(*)Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái. (Theo Tra tuân công cụ đại toàn)

Mọi người hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, chỉ sợ nữ tử giống như tiên nữ này hôm nay lạnh ít dữ nhiều.

Sở Ngự hằng này giờ chỉ im lặng quan sát đột nhiên đứng lên, hai mắt thâm thuyề tràn đầy sự sợ hãi, gắt gao nhìn chăm chăm trên đài, xuyên qua ánh nắng chói chang nhìn hàng ngàn cây ngân châm hướng Lãnh Loan Loan bay đến, nhin không được kêu lớn:

“Cẩn thận...”

186. Q.2 - Chương 67: Phanh Thây Ngàn Mảnh

“Cẩn thận...”

Sở Ngự Hằng lời nói vừa ra khỏi miệng, bóng dáng lửa đỏ của Lãnh Loan Loan đã thoát một cái bay vút lên. Phất tay áo dài một cái đỡ lấy ngân châm của Diệp Huyền, sau đó nhanh nhẹn hạ xuống, giơ tay áo ra. Tay áo màu đỏ gấm đầy ngân châm dưới ánh mặt trời loé ra ánh sáng, làm người ta nhìn mà ghê người.

Lãnh Loan Loan bình yên vô sự, Sở Ngự hằng cùng những người có mặt ở đây đều thở phào nhẹ nhõm. Nhưng Diệp huyền thì một bụng tức giận, độc châm này là hắc khổ luyện hơn mười năm mới hoàn toàn học hết được, huống chi là hắc đã bắn ra toàn bộ châm như vậy, hầu như chưa ai có thể thoát được. Vậy mà tiểu cô nương trước mắt này hắng những lông tóc vô thương, còn có thể tiếp được toàn bộ ngân châm của hắc, thật sự là quá lợi hại. Đôi mắt hẹp dài híp lại, giống như muốn xuyên thủng Lãnh Loan Loan.

“Dùng ám khí đã thương người, mặt mũi đâu mà dám tự coi là anh hùng chứ. Để lão phu dạy cho người một bài học.”

Chưởng môn phái Không Động bởi vì đại đồ đệ vừa bị trúng độc mà lửa giận ngút trời. Bây giờ lại thấy tên Diệp Huyền này lại xuất ra ngân châm độc ác, vô cùng xem thường hạng người vô sỉ như vậy. Chỉ thấy ông ta hét lớn một tiếng, bay vút lên đài.

“Khoan đã.” Lãnh Loan Loan giơ tay lên chặn lại động tác của chưởng môn phái Không Động, thờ ơ nhìn qua Vạn oánh Chiêu bên cạnh đám người bên dưới, đã thấy nàng gắt gao cắn môi, ánh mắt thật to nhìn chăm chú vào mình như đang khẩn cầu.

“Mạng người này là của ta.” Quay đầu, lạnh lùng nhìn chăm chú vào Diệp Huyền, giọng nàng không lớn không nhỏ nhưng cũng đủ để tất cả mọi người ở đây nghe được thanh âm thản nhiên của nàng.

Mọi người nháy mắt không nói gì, nhìn nữ tử này mặc dù tuổi còn trẻ nhưng tuyệt không phải là kẻ hời hợt, quay đầu hướng Sở Ngự hằng liền nhận được một cái gật đầu bất lực của hắc. Bọn họ ai cũng đều không nói nên lời, mặc dù cũng muốn chính mình được tự tay giết tên ngông cuồng này, cho hắc biết thế nào là kết cục đám khinh thị bọn họ. Nhưng mình chủ đã gật đầu, bọn họ làm sao dám động thủ?

Chưởng môn phái Không Động liếc mắt một cái nhìn đệ tử của hắc đang chăm sóc Vương Hổ Thành, thấy mắt hiện lên một tia không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể oán hận lui về một bên.

“Tiểu nha đầu, muốn mạng của lão phu, phải xem xem người có bản lĩnh đó hay không.”

Diệp huyền bị lời nói của Lãnh Loan Loan chọc giận. Hắc đưa tay lên mặt kéo xuống, lộ ra một mảnh da mặt đen đúa, khắp mặt chỉ chút vết đao kiếm, có vết thương còn chưa lành, nhìn vô cùng khủng bố.

“Oẹ...”

Vạn Oánh Chiêu nhìn gương mặt xấu xí ghê tởm của Diệp Huyền, nhin không được nôn ra một trận. Đồng Phương Triết thấy thế, chạy nhanh đến vỗ lưng cho nàng.

Mọi người nhìn thấy khuôn mặt thật của Diệp Huyền xong cũng không khỏi nhún nhó, thật không nghĩ đến bộ dạng của tên cuồng vọng đó lại khó coi đến vậy. Quay mặt đi, chỉ một số ít người đành thếp có thể dùng mắt mà nhìn trực diện hẳn.

“Đây mới là diện mạo chân thật của ngươi?!” Lãnh Loan Loan đứng ở nơi đó, như một gốc cây đổ rục rở. Tóc dài đen óng theo gió bay bay, trên khuôn mặt tuyệt mỹ không nó nửa điểm sợ hãi, giống như kẻ trước mặt nàng bất quá chỉ là một con người tầm thường.

“Ngươi không sợ?” Diệp Huyền nhìn vẻ mặt chán ghét của mọi người dưới đài, sau đó lại quay đầu nhìn Lãnh Loan Loan, thấy nàng một thân lạnh nhạt bình tĩnh, nhin không được nhíu mày.

“Đằng nào cũng giết, có gì e ngại?”

Lãnh Loan Loan liếc hẳn một cái, đôi mắt sắc bén tinh tường phản chiếu bộ dáng Diệp Huyền.

Diệp huyền nhìn bộ dáng mình trong mắt nàng, đầu tiên là cả kinh, sau đó lại bị lời của nàng chọc cho giận.

“Tiểu nha đầu, không làm được thì đừng có cuồng ngôn.”

Nói xong, tay sờ đến một bên thắt lưng, một phen đem nhuyễn kiếm lấy ra. Theo thời gian, mặt trời càng lên cao, ánh nắng sáng lạn chói mắt chiếu trên lưỡi kiếm, loé ra ánh sáng, hàn khí bức người.

Lãnh Loan Loan mày liễu khê nhếch, tà mị liếc nhìn Dạ Thần. Dạ Thần hiểu ý, bóng dáng màu trắng như đại bàng bay vút, dừng lại trên đài, phất tay gọn gàng một cái, bảo kiếm bên hông bay ra hướng Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan tiếp được kiếm, mở kiếm ra khỏi vỏ. Bảo kiếm vừa lấy ra, đem vỏ kiếm đẩy về cho Dạ Thần. Nàng một tay cầm kiếm như một vị tướng quân xinh đẹp trên chiến trường, tóc đen theo gió tung bay.

“Một chiêu định thắng thua.”

Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói với Diệp Huyền, tay phải cầm bảo kiếm nhắm thẳng vào hẳn. Lưỡi kiếm sắc bén, cả thanh kiếm giống như bị một lớp ánh sáng mờ ảo bao lấy. Chiêu đầu tiên, Diệp Huyền còn có thể tránh thoát công kích của Lãnh Loan Loan, nhưng ba chiêu sau, Lãnh Loan Loan nhìn có vẻ lưỡi biếng, động tác uể oải nhưng đường kiếm lại vô cùng hiểm hóc, kiếm khí cũng ngày càng sắc bén. Diệp Huyền né tránh không kịp, bị Lãnh Loan Loan đâm trúng, máu tươi đỏ sẫm từ ngực hẳn phụt ra, bảo kiếm của Dạ thần vẫn còn cắm trong ngực.

“Ngươi...”

Diệp Huyền chỉ vào Lãnh Loan Loan, hai tròng mắt hẹp dài trừng lớn. không nghĩ đến mình cư nhiên lại cứ như vậy mà bị đâm trúng, thật không thể nào lại như vậy được. Hẳn võ nghệ phi phàm, sao lại có thể bị đánh bại bởi một nha đầu chứ?

Lãnh Loan Loan nhích tay, đem kiếm rút ra. Máu đỏ sẫm theo miệng vết thương phụt ra, xinh đẹp mà chói mắt. Lãnh Loan Loan rút một cái, hạ xuống một bên

Một tiếng trống vang lên, thân hình gầy gò của Diệp Huyền ngã xuống sàn. Lại vẫn như cũ tròn tròn mắt nhìn Lãnh Loan Loan, rõ ràng là không cam lòng.

“Tiểu Chiêu.” Lãnh Loan Loan thờ ơ liếc Diệp Huyền một cái, sau đó lạnh lùng hướng Vạn Oánh Chiêu nói. “Lên đây.”

Vạn Oánh Chiêu nhanh chóng bay vút lên đài, ánh mắt oán hận trừng Diệp Huyền, chỉ hận không thể tận tay rút gân, lột da hẳn.

“Kẻ thù ngay trước mắt, muốn định đoạt thể nào tùy người.” Lãnh Loan Loan ngón tay khảy một cái, điểm trụ huyết đạo của Diệp Huyền. Mặc kệ hắn nhìn nàng một cách oán độc, mày liễu nhíu lên, lại bồi thêm một câu. “Hay là muốn băm chém ngàn mảnh rồi đem làm mồi cho thú rừng?”

Mọi người nghe vậy không nhin đợc đô mồ hôi lạnh, nữ tử này không ngờ lại ngoan độc như vậy. Cho dù là kẻ thù, lấy tính mạng cũng là đợc rồi đi, hiện tại lại còn muốn đem hắn phanh thây ngàn mảnh, làm mồi cho thú rừng sao? Nhìn Diệp Huyền trên mặt đất không thể nhúc nhích, bọn họ bây giờ lại hơi có chút thương xót cho hắn.

“Phanh – thây – ngàn – mảnh.” Vạn Oánh Chiêu oán hận trừng mắt nhìn Diệp Huyền, gần từng chữ. Cả người hận ý như núi lửa bùng nổ, không chút nào che giấu. Nàng muốn tận mắt nhìn thấy tên ác nhân này bị một đao rồi một đao hạ xuống người, cho hắn biết thể nào là đau đớn, lấy máu hắn rửa sạch tội lỗi cả đời.

“Được.” Lãnh Loan Loan gật gật đầu, âm thanh lạnh lùng nói. “Phanh thây ngàn mảnh.”

187. Q.2 - Chương 68: Hượng Lâm Thiên Hạ

“Các người giết ta đi. Lão phu tuyệt không nhận vũ nhục của các người.” Diệp Huyền vừa nghe hai người muốn đối với chính mình phanh thây ngàn mảnh cũng nhin không đợc run sợ. Vẫn cảm thấy chính mình hung tàn, nhưng hồng y nữ tử này lại càng làm hắn mở mắt. Nàng cư nhiên thật muốn làm cho tiểu nha đầu Vạn gia trang đem hắn một đao một đao hạ xuống?Hắn nhin không đợc nỗi sợ hãi lớn tiếng rít gào.

“Câm miệng.” Lãnh Loan Loan quát lạnh một tiếng, giơ tay lên, đem á huyết của Diệp Huyền điểm trụ.“Tuồng muốn chết, chẳng phải rất tiện nghi cho người.”

Sở Ngự Hằng đứng ở phía trên nghe thấy lời nói của Lãnh Loan Loan cũng nhin không đợc run sợ. Thâm thúy đẩy mắt xẹt qua một tia lạ quang mang, chẳng lẽ bảy năm qua chẳng những khiến cho dung nhan của Loan Loan thay đổi mà cả tính cách cũng trở nên thô bạo, lãnh tàn sao? Bảy năm trước nàng tuy nói cũng lãnh lệ, nhưng cũng có một mặt đáng yêu; Mà trước mắt nàng bây giờ, rõ ràng đẹp như thiên tiên, nhưng trong lời nói và hành động lại khiến người ta không rét mà run. Bàn tay to nắm chặt, hắn có chút không thể nhận ra Lãnh Loan Loan trước mắt này. Chính là hắn lại không rằng Lãnh Loan Loan là người ân oán rõ ràng, tính tình cực đoan. Đối đãi cừu nhân sẽ lấy tất cả những gì của hắn trả lại hắn gấp trăm gấp bội lần, đối với người nàng để ý thì sẽ toàn tâm bảo hộ. Hiện tại tiểu Chiêu là tỷ nữ của nàng, cừu nhân của nàng tự nhiên cũng liên quan đến Lãnh Loan Loan Hiện tại kết quả của Diệp Huyền có lẽ quá mức tàn nhẫn, cũng là hắn gieo gió gặt bão, chẳng trách Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan xoay người một cái, làn váy lửa đỏ vẽ một đường cong xinh đẹp.Hướng tới Dạ Hồn, Dạ Mị vẫy tay một cái, hai bóng dáng màu đen giống như tia chớp lên đến trên đài cao.

“Chủ tử.” Ôm quyền, chờ đợi phân phó.

“Đưa hắn mang đi.” Hượng Diệp Huyền chỉ chỉ

“Vâng.” Hai người tiến lên một tả một hữu giữ chặt Diệp Huyền, Vạn Oánh Chiêu theo đuôi sau đó, bước xuống

Lãnh Loan Loan phi thân lên,bóng dáng lửa đỏ cũng tùy theo biến mất ở trên đài.

Nếu đã bắt đợc cừu nhân của Vạn Oánh Chiêu, nhìn lại cái gọi là võ lâm anh hào kỳ thật bắt quá là một đám không thú vị lại là người dối trá, Lãnh Loan Loan cũng không tưởng tái tiếp tục ở trong này ngày ngốc.

“Sở Ngự Hằng, chúng ta trước cáo từ. Ngày sau nếu có duyên, thì gặp lại” Lãnh Loan Loan tiến lên phía trước, hướng tới Sở Ngự Hằng thản nhiên nói

“Người phải đi ?” Sở Ngự Hằng nhìn nàng, tâm tư phức tạp. Bảy năm không thấy, sao biết vừa thấy lại phải chia lìa. Tuy rằng bọn họ cuộc đời này đã là hữu duyên vô phân, không có khả năng cùng một chỗ. Nhưng là nàng lại là người đầu tiên hấn yêu, địa vị của nàng trong lòng hấn vẫn không thể biến mất..

“Ân. Ngày khác tái kiến.” Lãnh Loan Loan gật đầu, một thân, quần áo lửa đỏ theo gió lay động. Cùng mới tóc đen dài tới thắt lưng như một thác nước phiêu phiêu trong gió.

“Phu quân, ta nghe nói có một nữ tử rất lợi hại xuất hiện, ở nơi nào a?”.

Đang lúc đoàn người Lãnh Loan Loan phải rời khỏi, Dạ Đế Na lại chạy ra. Bảy năm cũng không làm nàng thay đổi, nàng vẫn như cũ vẫn là như vậy xinh đẹp, thuần khiết. Một đôi mắt thật to linh động nhìn khắp nơi, lóe ra sự hồn nhiên . Quần áo phấn hồng , làn váy thật dài . Màu trắng phi khăn nhiễu vai thùy lạc giao cho hấn làm hai tay cổ tay, sau đó tung bay ở váy thân. Một đầu tóc đen được búi thành một búi tóc, có vài sợi tóc tung bay, cơ hồ không thể nhận ra nàng đã là nữ nhân có cầu được bốn tháng

“Cẩn thận.” Sở Ngự Hằng nhìn thấy Dạ Đế Na cư nhiên vác bụng chạy đến , sợ tới mức thiếu chút nữa kêu to. Thân ảnh cao lớn chợt lóe, người đã dừng ở bên cạnh thân thể của nàng . Ánh mắt đầu tiên là lạnh lùng trừng mắt nhìn với tỷ nữ phía sau Dạ Đế Na , mới ngoái đầu nhìn lại nhìn nàng, mang theo lo lắng cùng trách cứ nói

“Người như thế nào đi ra ? Nếu xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?” Thật là tuy rằng hồn nhiên như lúc ban đầu, nhưng nếu làm mẫu thân thì cũng phải nghĩ đến đứa trẻ trong bụng a.

“Phu quân, cô nương lợi hại ở nơi nào a?” Dạ Đế Na thè lưỡi, một bộ dáng xinh đẹp động lòng người. Đối lấy là sự bất đắc dĩ thở dài của Sở Ngự Hằng, hì hì, nàng chỉ biết phu quân luyện tiếc trách mình. Vừa hỏi vừa nhìn mọi nơi, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người Lãnh Loan Loan.

“Y, người là?” ánh mắt rất quen thuộc, ngay cả dung mạo cũng có vài phần quen thuộc

“Đế Na công chúa, đã lâu không thấy.” Lãnh Loan Loan nhìn Dạ Đế Na, xem bộ dáng nàng thuần khiết xinh đẹp, vẫn là như bảy năm trước lúc mới gặp . Chính là hiện tại nàng càng nhiều một phần hạnh phúc, đã không có sự rụt rè ngày đó.

“Người, người –” Bị gọi ra phong hào, Dạ Đế Na hiển nhiên rất là giật mình. Tay chỉ chỉ hướng Loan Loan, trong óc nhanh chóng hồi tưởng

Một tiểu nữ oa lại ngạo nghễ hiện ra trong óc, chẳng lẽ là nàng?

“Hoàng hậu nương nương.” Một cái giật mình, nàng nhưng lại thốt ra.

“Cái gì? Vị cô nương này là hoàng hậu? Không thể nào?”

“Hoàng hậu nương nương, không phải nên ở hoàng cung sao?”

“.....”

Dạ Đế Na một câu hoàng hậu nương nương khiến vô lâm nhân sĩ nổ tung, một bên Dạ Hồn Dạ Mị đang chế trụ Diệp Huyền cũng nhìn không được trừng mắt. Đả bại mình chính là tiểu cô nương này sẽ là hoàng hậu nương nương sao?

Mọi người nhìn Lãnh Loan Loan khe khẽ nói nhỏ, xem vẻ tôn quý, ngạo nghễ khí độ, có lẽ nàng thật đúng là hoàng hậu nương nương? Nhanh nhìn chăm chăm, cùng đợi đáp án

“Đế Na công chúa trí nhớ thật tốt.” Lãnh Loan Loan thản nhiên gật đầu, ngay cả Sở Ngự Hằng lần đầu nhìn nàng cũng không chân chính nhận ra nàng. Không nghĩ tới Dạ Đế Na cư nhiên có thể nhận ra nàng

“Thật là hoàng hậu nương nương.” Dạ Đế Na cao hứng phấn chấn hướng Lãnh Loan Loan đi đến, nàng nhưng là vẫn thực sùng bái vị hoàng hậu truyền kỳ này

“Cẩn thận, đừng lỗ mãng .” Sở Ngự Hằng gặp Dạ Đế Na sôi nổi , lại cả kinh. Nhanh giữ chặt nàng, trên mặt có bất đắc dĩ lại sùng nịch

Lãnh Loan Loan nhìn thấy rõ ràng, Sở Ngự Hằng rõ ràng đã muốn thích nàng ấy . Như vậy cũng tốt, bọn họ đều hạnh phúc .

“Chúng ta đi.” Giương tay lên , mọi người hướng ra ngoài rời đi

“Ai, hoàng hậu nương nương –” Dạ Đế Na vừa thấy Lãnh Loan Loan rời đi, trợn tròn mắt. Như thế nào đi liền vậy?

“Cung tiễn hoàng hậu nương nương.” Mọi người lấy lại tinh thần, nhanh quỳ xuống. Lúc ngẩng đầu lên đã không thấy những bóng dáng đó nữa rồi. Gửi thanks

188. Q.2 - Chương 69: Cô Gái Có Đôi Mắt Đỏ

Vạn Oánh Chiêu cừu rốt cục báo , giờ không còn gì vướng bận. Nàng cùng Đông Phương Triết cảm tình cũng từ từ thâm hậu, mà Đông Phương Bảo cũng không thể không có Đông Phương Triết. Tăng Duyên Dật làm trưởng bối đại diện Đông Phương Triết hướng Lãnh Loan Loan làm chủ hôn sự của hai người

Vạn Oánh Chiêu có thể hạnh phúc, Lãnh Loan Loan tự nhiên cũng vui mừng. Liền chấp nhận , ngày mười tám tháng năm này, Đông Phương bảo giảng đèn kết hoa, Đông Phương Triết cưới Vạn Oánh Chiêu.

Ngày mười chín tháng năm, Lãnh Loan Loan ở Đông Phương bảo làm khách một ngày sau, dẫn người ly khai Đông Phương bảo, trở về Thiên Diệu hoàng thành.

Lửa đỏ sắc vi ở ven đường nở rộ, thần nhiên dương quang chiếu rọi , hồng như xinh đẹp máu tươi.

Gió mùa hạ quất vào mặt, sắp tới buổi trưa.

Xe ngựa hoa lệ đứng ở trước một nhà tửu lâu , đoàn người Lãnh Loan Loan đi vào tửu lâu. Đưa tới vô số ánh mắt của mọi người , hảo một đám tuấn nam mỹ nữ. Nhất là nữ tử một thân quần áo màu đỏ kia, dung nhan tuyệt sắc, quả thực thế gian khó tìm

“Khách quan, bên trong thỉnh.” Điểm tiểu nhị vừa thấy người tới quần áo hoa lệ, nhanh ra nghênh đón. Hé ra gương mặt dài gầy yếu, mang theo nụ cười xu nịnh.

“Nhã gian trên lầu.” Dạ Thần quét mắt nhìn điểm tiểu nhị, thần nhiên nói.

“Tốt, khách quan mời theo nhỏ (tiểu nhân) đến.”

Điểm tiểu nhị khom lưng cung kính đem mấy người dẫn tới nhĩ gian lầu hai xong đứng một bên cười hỏi.

“khách quan muốn ăn cái gì?”

“Dem đồ ăn ngon nhất trong điểm của các người đem tới.”

Lãnh Loan Loan đứng ở sát bên cửa sổ, sợi tóc đen theo gió vũ động, quần áo màu đỏ tung bay. Tầm lưng kia giống như muốn bay thành thiên nữ, điểm tiểu nhị xem ngây người, thiếu chút nữa đã quên sự tình.

Bốn thiếu niên lạnh lùng trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, khiến điểm tiểu nhị sợ tới mức run run, nhanh gạt đầu, một bên hướng ra ngoài chạy nhanh mất.

“Nhỏ (tiểu nhân), đi xuống vì các vị khách quan chuẩn bị.”

Cửa phòng bị động tác rời đi mãnh liệt của hấn đạp vào trên tường , sau đó lại đóng lại.

Tiểu nhị sau khi rời đi, nhĩ gian im lặng dị thường. Bốn thiếu niên, Dạ Hồn, Dạ Mị vẫn như cũ bình tĩnh bình tĩnh ngồi ở một bên, Dạ Thần nhìn bóng dáng Lãnh Loan Loan xuất thần.

“Yêu quái, có yêu quái.”

“Mẫu thân, cứu ta. Có yêu quái muốn ăn ta.”

“.....”

Đột nhiên dưới lầu đến truyền đến một trận âm thanh la hét ầm ĩ mang theo tiếng khóc của đứa nhỏ .

Trong nhả gian mấy người sững sốt, sau lại nhú mảy. Bọn họ không có nghe sai đi, cứ nhiên người ở phương này cũng xuất hiện yêu quái?

Lãnh Loan Loan xoay người lại, đôi mắt hiện lên một tia khó lường. Mối anh đào ngoéo một cái, yêu quái sao? Nàng muốn nhìn một chút. Nghĩ, bóng dáng màu đỏ hướng ra ngoài bước đi

Lãnh Loan Loan rời đi, những người khác tự nhiên cũng là đi theo . Hơn nữa, bọn họ đồng dạng đối với yêu quái trong miệng người khác thực cảm thấy hứng thú.

Mấy người còn đang tên lầu, xa xa liền nhìn thấy một đám người làm thành một đồng, rậm rạp , bên cạnh còn có đứa nhỏ khóc, điểm tiểu nhị, chường quầy đều đang nói cái gì, trường hợp thật là hỗn loạn.

Lãnh Loan Loan mi nhú lại, nàng không thích có người ngăn trở tầm mắt của nàng.

“Dạ Mị, Dạ Hồn, làm cho bọn họ tách ra”

“Vâng.” Dạ Hồn, Dạ Mị cúi đầu đáp, bóng dáng màu đen giống như đại bàng hướng đám người kia bay đi.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên một bóng đen, ngay sau đó, cứ nhiên đều bị khiêng đến một bên. Nguyên bản đang đứng xung quanh bỗng nhiên tách ra, bóng dáng của một cô gái lộ ra .

Cô gái rõ ràng là người dị tộc, tóc đen như thiên thất thành vô số bím tóc buông ở ngang vai, trên chân đeo vô số những chuông bạc. Quần áo ngắn tay, trên váy có nhiều màu sắc được thêu thành những hình thù tinh xảo.

Thì ra là một nữ hài tử ngoại tộc

Lãnh Loan Loan sau khi nhìn thấy nàng trong óc liền hiện lên cảm giác như vậy. Chiếc đầu cũng cúi thấp không nhìn thấy nàng, cũng không biết có phải bị nhóm người này dọa sợ

“Này, các người hai người làm gì?”

Mọi người bị Dạ Hồn, Dạ Mị xốc lên, sau khi lấy lại tinh thần đều giận dữ trừng mắt nhìn bọn họ. Hai người này là ai a, cứ nhiên dám khiêng bọn họ.

Dạ Hồn, Dạ Mị lạnh lùng trừng qua, cả người hàn khí bức người. Mọi người run run , đều bị dọa đến.

Lãnh Loan Loan cùng Dạ Thần, bốn thiếu niên đi xuống, bóng dáng màu đỏ cùng áo trắng như tuyết theo gió tung bay, giống như tiên nhân từ tranh bước ra

“Chủ tử.” Dạ Hồn, Dạ Mị hướng tới Lãnh Loan Loan cúi đầu..

Nguyên bản mọi người đang kêu la vừa thấy bọn họ cung kính như thế, lại xem đám người Lãnh Loan Loan khí độ bất phàm, nghĩ rằng sợ là thiên kim phú quý nhà nào đó đều im lặng, sợ gặp phải phiền toái.

Lãnh Loan Loan gật gật đầu, đi đến trước mặt cô gái thì dừng lại.

Cô gái nhìn thấy giày thêu tinh xảo kia, ngẩng đầu lên. Ánh vào trong mắt mọi người quả nhiên là một đôi huyết đồng yêu dị, tựa như hai hòn huyết ngọc châu, hấp dẫn ánh mắt mọi người

Lãnh Loan Loan vừa nhìn thấy đôi mắt cô gái đó, liền ngăn ra. Phát diện mạo của nhau lại có vài phần tương tự, nếu cô gái không phải có đôi mắt huyết đồng nói hai người là tỷ muội, cũng sợ không ai không tin.

Dạ Hồn, Dạ Mị, bốn thiếu niên đều hít vào một hơi, không chỉ là vì nữ tử này có đôi mắt huyết đồng bị bị nguyên rửa, càng ngạc nhiên là dung nhan của cô gái này cùng chủ tử có bốn phần giống nhau

Những ánh mắt khác nhau đều chăm chú vào trên người cô gái và Lãnh Loan Loan dao động, giống như đang xem hai người còn chỗ nào giống nhau mà không nhận thấy lâu chủ Dạ Thần im lặng có điểm dọa người

Huyết đồng, cứ nhiên là ác ma huyết đồng.

Dạ Thần nhìn cô gái có cặp mắt huyết đồng kia trong lòng liền kích động , hẳn cũng từng có cặp mắt màu tím mà bị không ít người nhòm ngó. Nhưng đồng tử màu đỏ cũng không nhiều lắm, huyết đồng là cặp mắt trong truyền thuyết bị mọi người nhòm ngó nhiều nhất . Nhưng đãi ngộ tốt dành cho người có cặp mắt

màu đỏ lại không nhiều lắm, huyết đồng là cặp mắt theo truyền thuyết nguyên rửa , người có cặp mắt huyết đồng là ác ma chuyển thể, chẳng những không được người đời chấp nhận , có được này huyết đồng nhân đó là ác ma chuyển thể, chẳng những không được thể nhân chấp nhận, thậm chí còn bị chán ghét, xa lánh, thậm chí còn trục xuất. Nhớ tới mới vừa nghe đến mọi người hướng tới cô gái hô to yêu quái, hẳn không khỏi đối nữ tử xa lạ này tâm sinh đồng tình. Quan trọng là nàng giống với chủ tử đến bốn phần, khiến cảm giác hẳn đối với nàng càng thêm kì lạ.

Nàng đến tột cùng là ai?

189. Q.2 - Chương 70: Người Biết Ta Sao?

“Thần ca ca...”

Ánh mắt lơ đãng của thiếu nữ mắt đỏ chạm đến đôi mắt màu tím của Dạ thần, sững sốt một hồi lại hiện lên một tia vui sướng, hướng đến Dạ Thần kêu.

Lời của nàng vừa ra khỏi miệng, tứ lâu bỗng dừng tĩnh lặng.

Mọi người vừa nhìn đã thấy đoàn người Lãnh Loan Loan không dễ chọc, sau lại nghe cô gái mắt đỏ này gọi như vậy, nghĩ rằng bọn họ có quen biết, e ngại vài phần. Không ít người lặng lẽ rời đi, trong lúc nhất thời tứ lâu im lặng lạ kì.

Đám người Lãnh Loan Loan nhìn cô gái mắt đỏ, lại nhìn Dạ Thần, thấy đôi mắt tím kia cũng biểu lộ kinh ngạc không kém bọn họ.

“Người biết ta?”

Dạ Thần giật mình nhìn cô gái có dung mạo vài phần giống với chủ tử này, nghe được nàng gọi mình là Thần ca ca, trong lòng dâng lên một cảm giác kì quái. Hình như là quen thuộc, hình như là vui sướng, cũng có vài phần phức tạp không rõ.

Đôi mắt đỏ của thiếu nữ toả ra ánh sáng trong suốt, tựa như chứa đựng hàng ngàn ngôi sao nhỏ. Nàng nhìn đôi mắt tím kia, rõ ràng giống hệt như cô đã tự tay vẽ Thần ca ca. Ánh mắt dừng trên mặt nạ màu vàng, bỗng nhiên rung mình. Tại sao người này lại muốn che giấu khuôn mặt mình chứ?

“Người có thể tháo mặt nạ ra được không?” Có lẽ sau khi nhìn thấy dung mạo, nàng có thể chắc chắn.

Đám người Dạ Thần nghe yêu cầu của thiếu nữ này ban đầu sững sốt, bàn tay thon dài xoa xoa mặt nạ. Mặt nạ vàng này đã theo hắn hơn mười hai năm. Chỉ khi nào Lãnh Loan Loan yêu cầu, hắn mới tháo mặt nạ xuống.

“Có thể chứ?” Cô gái mắt đỏ nhìn hắn, mong muốn nhanh chóng xác nhận nghi ngờ của mình. Hắn đứng là Thần ca ca sao?

Dạ Thần nhìn Lãnh Loan Loan, hắn đã từng nói, chỉ khi nào ở trước mặt nàng mới tháo bỏ mặt nạ xuống, mặt nạ này vì nàng mà tồn tại.

Lãnh Loan Loan thờ ơ mím môi, cô gái mắt đỏ này tựa hồ thật sự biết thân phận của Dạ thần. Vẫn cảm thấy xuất thân của Thần vô cùng thần bí, hiện tại có nên hiểu rõ ngọn nguồn không? Mâu quang lạnh lùng nhìn quét xung quanh, thấy tiểu nhị và chương quầy đều sợ hãi nhìn bọn họ, hoặc đúng hơn là sợ hãi thiếu nữ mắt đỏ như máu này. Mày nhíu lại, nơi này không phải nơi thích hợp để nói chuyện.

“Lên phòng rồi nói.” Khoé môi nhấc lên, bóng dáng lửa đỏ dần dần hướng lầu đi đến, đôi mắt hắc bạch phân minh xẹt qua một đạo nghiền ngẫm. Thiếu nữ mắt đỏ này lai lịch không rõ, lại có bộ dạng giống nàng vài phần, này chỉ là trùng hợp sao? Hay là nàng ta cùng mình có quan hệ gì đó?

Dạ Thần thấy thế cũng lên theo. Cô gái mắt đỏ sợ run cũng theo lên. Dạ Hồn, Dạ Mị, bốn thiếu niên đi sau cùng.

“Má ơi, ánh mắt thiệt là dọa người. Đỏ lòe như vậy thật là quỷ dị.”

Thấy đám người Lãnh Loan Loan lên lầu, tiểu nhị nhin không được khuyu xuống đất. Cô gái kia ánh mắt thật đáng sợ, vừa nhìn một cái đã thấy giống như bị ác ma khoá trụ, có cảm giác như bị quỷ đói ăn thịt vậy.

“Trước đến nay chưa thấy qua, không ngờ truyền thuyết ác ma mắt đỏ là có thật.” Chưởng quầy vỗ vỗ thân thể mập mạp, nói.

Đám người Lãnh Loan Loan ai nấy đều võ nghệ tinh thông, thanh âm của tiểu nhị và chưởng quầy dưới lầu đã nói rất nhỏ, nhưng vẫn không thoát khỏi tai nghe của họ. Dạ Hồn lạnh lùng nhìn tiểu nhị, làm cho hắn sợ run lên, cúi đầu, không dám mở miệng nói loạn nữa.

Đoàn người vào phòng, Lãnh Loan Loan ngồi trên ghế chủ, tự mình rót một cốc trà.

Dạ Hồn, Dạ Mị, bốn thiếu niên, người nhìn ta, ta nhìn người, không ai mở miệng.

Dạ Thần đứng bên cửa sổ, gió thổi tóc hắn bay bay, mặt nạ che mặt đón ánh mặt trời, loé ra ánh sáng thâm thúy.

“Ta có thể nhìn nhìn mặt của người không?”

Cô gái mắt đỏ đi tới gần hắn, hỏi. Trong lòng có một cảm giác mãnh liệt, nam tử mắt tím trước mặt này chính là con của thúc thúc, cũng chính là ca ca của nàng. Từ khi nàng bắt đầu nhớ được đến nay, thân nhân luôn tìm kiếm hắn, chưa từng từ bỏ.

Dạ Thần quay đầu, đôi mắt tím không một chút gợn sóng. Ánh mắt lướt qua cô gái, nhìn về phía Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan loan buông ly trà, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Cô gái mắt đỏ theo ánh mắt của Dạ Thần nhìn lại về nữ tử có dung mạo hơi giống mình này, mặc dù xinh đẹp mỹ lệ hơn rất nhiều. Trên người nàng có một cổ khí phác cao ngạo, bề nghệ khiến người ta không thể xem nhẹ. Nàng ta là ai? Vì điều gì lại có thể làm cho Thần ca ca phục tùng như vậy?

Lãnh Loan loan thản nhiên cười, thiếu nữ mắt đỏ như máu này thật là thú vị. Nàng không biết những suy nghĩ của nàng này giờ đều biểu hiện qua đôi mắt đỏ kia. Đôi mắt này có phải là ác ma nguyên rủa hay không, Lãnh Loan Loan không rõ, nhưng nàng ngợc lại cảm thấy đôi mắt này rất được, như hai viên hồng ngọc tinh xảo lấp lánh. Rất tốt, thật thích. Huống chi khuôn mặt tia có vài phần tương tự mình, nàng không có lí do gì để ghét một người giống nàng cả.

Dạ Thần thấy Lãnh Loan Loan đồng ý, bàn tay thon dài đưa lên mặt, chậm rãi đem mặt nạ vàng hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt gầy, trắng nõn vô cùng tuấn mỹ. Mọi đôi mày kiếm cương nghị, đôi mắt tím tím thâm thúy, sâu không thấy đáy, mũi cao thẳng, môi mỏng quyến rũ.

Bốn thiếu niên lần đầu tiên thấy diện mạo thật của Dạ Thần, không khỏi giật mình. Thật kì quái, lâu chủ tuấn mỹ như vậy, sao lại phải đội mặt nạ? khuôn mặt đó, đôi mắt đó không phải là vô cùng hấp dẫn người ta đi.

Cô gái mắt đỏ giật mình nhìn khuôn mặt tuấn mỹ không chút biểu cảm kia, ánh mắt dần trở nên sáng ngời. Là hắn, thật sự là Thần ca ca. Nếu nói lúc trước nàng chỉ nghi ngờ, hiện tại nhìn gương mặt giống hệt cô có thể này, đúng là Thần ca ca mà bấy lâu tìm kiếm. Phấn khích vô cùng, nếu cô có biết được mình tìm ra Thần ca ca rồi chắc sẽ vui đến ngất xỉu mất thôi. Mối anh đào khê mở, run run nói:

“Đúng là người, Thần ca ca.”

190. Q.2 - Chương 71: Vương Tử Của La Mê Quốc?

“Đúng là người, Thần ca ca.”

Gió theo cửa sổ từ ngoài thổi vào, đem theo mùi hoa sắc vi (*). Ánh sáng trong đôi mắt đỏ lấp lánh, bím tóc nhẹ lay động, bóng dáng xinh đẹp kích động định ôm lấy Dạ Thần, làn váy đủ màu bay lên, chuông bạc trên cổ kêu丁丁当当, phát ra âm thanh tinh tụy.

Dạ Thần sững sốt, theo thói quen tránh ra một bên.

Cô gái mắt đỏ vô huyệt, thiếu chút nữa đụng vào tường. Thân ảnh xinh đẹp vừa chuyển, nhanh nhẹn xoay người, quần rộng nhiều dải lụa đủ màu tung lên như chim khổng tước, đẹp mắt vô cùng.

Ra là nữ tử này vô công không tệ.

Mọi người hiểu rõ, nghĩ đến cũng đứng thôi, nếu không có một thân võ nghệ, làm sao một thiếu nữ như vậy, lại còn mang đôi mắt đỏ như máu có thể tìm đến Thiên Diệu hoàng triều chứ.

“Thần ca ca...”

Thân ảnh của cô gái mắt đỏ đứng yên, nhìn Dạ Thần. Đôi mắt đỏ như máu nước mắt ngưng tròng, vành mắt hoe đỏ. Bộ dáng diễm đam đáng yêu như vậy thật làm người ta thương tiếc.

Đám người Dạ Thần lại nhìn không được nhú mày, thật sự không quen nhìn một người quá giống chủ tử bày ra bộ mặt mảnh mai đáng thương thế này.

Lãnh Loan Loan nhìn nàng ta bày ra bộ mặt này, cũng nhìn không được mà mày liễu nhú lại.

“Tại sao người lại gọi ta là Thần ca ca?” Dạ Thần đứng ở một bên, áo trắng như tuyết, tóc đen bay bay, trên mặt không có biểu cảm gì đặc biệt, một đôi mắt tím sâu kín, nhìn thẳng vào cô gái mắt đỏ.

“Người vốn chính là Thần ca ca mà.” Mở to đôi mắt màu đỏ chớp chớp, bộ dáng thơ ngây chân thật.

Mọi người sững sốt, cô gái hồn nhiên như vậy cứ nhiên bị người ta xem là yêu quái, chẳng lẽ mắt bọn họ mù hết rồi sao? Đúng là nàng ta có một đôi mắt đỏ như máu, nhưng bộ dáng thiện lương thuần khiết thế này cũng không làm người ta chán ghét được.

Dạ Thần thở dài, nàng tựa hồ không hiểu ý hẩn.

“Ý lâu chủ là vì cái gì mà người luôn miệng gọi lâu chủ là Thần ca ca, người có quen biết lâu chủ sao?” Dạ Hồn đam mạc mở miệng, mới nhìn cô gái mắt đỏ này hẩn cứ cho rằng nàng là một người lạnh lùng, không nghĩ tới cứ nhiên lại là một nữ tử vô tư lại có điểm tùy hứng như vậy.

“Bởi vì hẩn là con của cô cô ta mà.” Cô gái mắt đỏ chớp mắt, cười nói. Long mi dài cong cong giống như cánh bướm, tạo nên một độ cong xinh đẹp.

“Cô cô người?”

Bốn thiếu niên, Dạ Hồn, Dạ Mị không nghĩ đến đáp án như vậy, sáu mặt nhìn nhau.

Dạ Thần ngẩn ra, nhớ đến trước đây, hẩn cũng không không có chút ký ức gì trước ba tuổi. Lúc trước có nghĩ mình là người của Bắc Bang quốc, nhưng từ lúc còn nhỏ tới bây giờ, hẩn đều nghe người ta nói mình là đứa trẻ nhặt được. Cũng may, cha mẹ hẩn ở Bắc Bang quốc đối xử với hẩn rất tốt, thậm chí từng mời sư phụ về chỉ dạy võ công để hẩn tự bảo vệ mình. Cho đến năm mười tuổi đó, hẩn bị người ta bắt cóc bán ở chợ nô lệ, gặp gỡ Loan Loan, vận mệnh đột nhiên thay đổi. Mà hiện tại cô gái trước mắt này cũng giống hẩn, có đôi mắt màu sắc kì lạ, lại còn nói hẩn là con của cô cô nàng, chẳng lẽ thật vậy sao?

Đôi mắt tím sâu kín nhìn cô gái mắt đỏ, môi mỏng nhếch lên. Trong lòng phức tạp làm cho hẩn không thể giữ bộ mặt bình tĩnh được, nàng thật sự biết thân thể của mình sao? Hẩn muốn biết, nhưng lại sợ hãi sau khi biết rồi mọi chuyện sẽ thay đổi. Còn sợ hãi thân thể mình có thể làm cho hẩn không thể ở một bên Lãnh Loan Loan. Đôi mắt phức tạp nhìn Lãnh Loan Loan, thấy nàng vẫn như cũ thần nhiên ngồi đó.

Cảm giác được ánh mắt của Dạ Thần, Lãnh Loan Loan ngoái đầu nhìn lại, thần nhiên liếc mắt nhìn hẩn. Không phải là không cảm giác được tâm trạng phức tạp của hẩn, nhưng là việc này liên quan đến thân thể của hẩn, chỉ có hẩn quyết định. Bất quá, nếu hẩn không đủ dũng khí, nàng sẽ cho hẩn dũng khí, giống như hẩn luôn lắng lặng ở bên nàng, tiếp sức cho nàng.

Lãnh Loan Loan đứng lên, làn váy lửa đỏ rủ dưới chân. Thờ ơ lấy tay vuốt mái tóc dài hơn thắt lưng, làm cho chuông bạc đeo trên cổ tay lay động, phát ra thanh âm thanh thúy. Bước đều nhẹ nhàng, đến trước mặt cô gái mắt đỏ. Hai con ngươi sáng ngời nhìn thẳng vào nữ tử mắt đỏ, khí chất nữ vương áp đảo. Khí thế bề ngễ, kiêu ngạo như vậy, cô gái mắt đỏ hoàn toàn không có. Thiếu nữ mắt đỏ giật mình nhìn Lãnh Loan Loan, môi anh đào mím lại, bộ dáng có chút rụt rè.

“Người là ai?”

Lãnh Loan Loan mở miệng, hỏi. Đôi mắt trong suốt như phản chiếu biểu cảm trên gương mặt cô gái, trong lòng chắc chắn rằng một cô gái ngây thơ thế này sẽ không nói dối, trực tiếp hỏi nàng là biện pháp tốt nhất.

“Ta gọi là Minh Thuần Phi.” Cô gái mắt đỏ nháy mắt mấy cái, ngẩng đầu nhìn Lãnh Loan Loan, “Cô nương là ai, sao lại giống ta như vậy?”

“Là người giống chủ tử mới phải.” Phong Triệt hai tay ôm ngực, thản nhiên liếc nàng một cái.

“Có gì khác nhau sao?” Minh Thuần Phi chớp chớp mắt, không phải là giống nhau thôi à?

“Người từ đâu đến?” Lãnh Loan Loan không thèm nghe đến lời nói ngu ngốc của nàng, hiện tại việc quan trọng là giải quyết bí mật về thân thể của Dạ Thần.

“Mê La quốc.”

“Mê La quốc?” Lãnh Loan Loan ngoáy đầu lại nhìn Dạ Thần một cái. Mê La quốc dường như nàng chưa bao giờ nghe nói qua, thật có quốc gia này sao? “Nói như vậy, Thần cũng là người của Mê La quốc sao?”

Dạ Thần mím môi, không nói một câu. Mê La quốc? Không có ấn tượng, có một quốc gia như vậy tồn tại sao?

“Đúng vậy.” Minh Thuần Phi gật gật đầu, đôi mắt đỏ nhìn Dạ Thần. “Thần ca ca là vương tử của Mê La quốc chúng ta nga~. Tên đầy đủ là Anh Diệp Thần. Anh Diệp là quốc họ của Mê La quốc, cô cô ta chính là hồng hậu, Thần ca ca là đứa con thứ hai của cô cô. Nhưng mà khi Thần ca ca ba tuổi bỗng dưng mất tích, tìm khắp Mê La quốc cũng không có, vì thế cô cô bệnh nặng, mãi cho đến bây giờ thân thể vẫn không được tốt như trước.” Minh Thuần Phi nhớ đến thân thể gầy yếu của cô cô hiền lành từ ái, mắt đỏ ngấn lệ, vô cùng thương tâm.

Dạ Thần nghe Minh Thuần Phi nói như vậy, trong lòng bỗng dưng trở lên một nỗi khổ sở khó hiểu. Hẳn thật sự là vương tử Mê La quốc sao? Chẳng lẽ vì hắn và cô cô Minh Thuần Phi là mẫu tử, nên khi nghe bà ấy vì con mất tích nên bị bệnh mà đau lòng sao?

Thần là vương tử Mê La quốc?

Lãnh Loan Loan mắt đen híp lại, đứng lên, môi anh đào khê nhếch. Mê La quốc sao? Sự tình tựa hồ ngày càng thú vị.

191. Q.2 - Chương 72: Mê La Quốc Thần Bí

“Mê La quốc, các người biết không?”

Lãnh Loan Loan chớp chớp mi, nghiêng mặt hỏi bọn người Dạ Thần. Gió nhấc lên tóc dài đen óng, quần la lửa đỏ rủ xuống. Khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng cùng với khuôn mặt ngây thơ đồng thời đập vào mắt làm người ta có chút không quen.

Bốn thiếu niên lắc lắc đầu, trước giờ chưa từng nghe qua.

“Nghe nói là một quốc gia thần bí, vị trí cũng không cụ thể rõ ràng. Chỉ nghe nói người Mê La quốc hầu như ai cũng có đôi mắt màu sắc khác thường, phong tục tập quán cũng khác với người Trung Nguyên.”

Dạ Hồn vuốt cằm thản nhiên đáp. Trước đây hẳn cùng với Dạ Mị có thực hiện một nhiệm vụ, cũng có nghe qua tin đồn về Mê La quốc, nhưng lúc ấy cũng không để tâm lắm, không nghĩ đến bây giờ lại gặp phải một người Mê La quốc.

Lãnh Loan Loan nhú mi. Nghe thật giống như người phương tây, mắt có màu khác thường, tập quán phong tục khác xa với người phương Đông.

“Đúng là vậy sao?” Lãnh Loan Loan quay đầu, mâu quang sáng rõ nhìn chăm chú Minh Thuần Phi.

“Ân, vị công tử này thật là lợi hại nga, cư nhiên biết Mê La quốc chúng ta.” Minh Thuần Phi chớp chớp mắt, có chút kích động nhìn Dạ Hồn. Hẳn hiểu biết như vậy, nhất định sẽ không như người khác xem mình là yêu quái. Bất quá nàng lại quên mất từ đầu đến giờ, Lãnh Loan Loan bọn họ cũng không có dùng ánh mắt quái dị nhìn nàng.

Dạ Thần lẳng lẳng nghe bọn họ nói chuyện, Mê La quốc xa lạ nào đó lại đột nhiên liên quan đến thân thể hắn, thật là làm cho hắn hỗn loạn. Hầu như ai cũng có màu mắt đặc biệt sao? Hắn nhớ đến đôi mắt tím của mình, lại ngẩng đầu nhìn về đôi mắt đỏ như máu của Minh Thuần Phi. Nàng còn có thể hồn nhiên như vậy chắc là vì ở Mê La quốc mắt đỏ căn bản không có gì lạ, sẽ không bị người ta kì thị như ở đây.

“Thần, ngươi muốn đi Mê La quốc không?” Lãnh Loan Loan đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nâng mắt nhìn Dạ Thần đứng bên cửa sổ. Ánh mặt trời nhỏ vun rơi trên tóc hắn, tóc đen phản chiếu, giống như biến thành những sợi bạc, cùng với áo trắng như tuyết bay bay trong gió. Đôi mắt tím kia loé ra tia mê mang, mâu thuẫn, môi mỏng khẽ mím lại khi nghe đến câu hỏi của nàng, trong tích tắc trở lại như cũ.

“Không đi sao?” Lãnh Loan Loan khép ở hai mắt, bộ dạng lười biếng thản nhiên hỏi. Tóc đen thật dài xoã rũ, che khuất biếm cảm trên gương mặt, làm cho Dạ Thần không thể đoán được ý của nàng, trong óc lại loạn lên.

Nên đi? Đi đến một nơi xa lạ, sau đó lại phải đối mặt với một đám người xa lạ. Hay là không đi? Nhưng vì sao trong lòng lại có cảm giác không loại bỏ được, hẳn muốn cả đời cũng không minh bạch sao? Môi mỏng khẽ nhếch, bàn tay thon dài ở dưới ống tay áo nắm lại thành quyền. Hắn do dự.

Minh Thuần Phi thấy Dạ Thần không nói lời nào thì sốt ruột, nàng vất vả lắm mới gặp được Thần ca ca, không thể lại để mất hắn được, huống chi cô cô còn đang bệnh, tin tưởng nếu nghe được tin tức của Thần ca ca thì bệnh cũng sẽ tốt lên.

“Thần ca ca, van cầu ngươi cùng Phi Nhi trở lại Mê La quốc đi.” Minh Thuần Phi lên phía trước nhìn Dạ Thần, đồng tử mắt như hai viên huyết bảo thạch (*) hiện lên tia khẩn cầu. “Chẳng lẽ huynh không muốn gặp thân nhân của mình sao? Bọn họ nhớ mong huynh như vậy, trước giờ vẫn không ngừng tìm kiếm huynh. Hiện tại hoàng hậu cô cô đang lâm bệnh, huynh trở về xem nàng đi. Phi Nhi tin tưởng sau khi trở về, cô cô nhất định sẽ khoẻ lên.” Nói rõ ra, cô cô thật là mắc tâm bệnh, mà giải từ được tâm mệnh của nàng thì chỉ có Dạ Thần ca ca trước mắt. Chỉ cần hắn trở về, mọi chuyện đều có thể giải quyết ổn thoả.

Dạ Thần mím môi nhìn Minh Thuần Phi, thấy gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia tràn đầy khẩn cầu đáng thương. Hơn nữa lại nghe nàng nói mẫu thân của hắn đang bị bệnh, mâu thuẫn càng thêm sâu. Đến tột cùng là đi hay không đi? Hắn hiện tại đã tin tưởng thân phận mình chính là vương tử Mê La quốc, cũng là người con mất tích của vị hoàng hậu cô cô trong miệng Minh Thuần Phi kia. Nhưng là một khi đi Mê La quốc, hắn có thể sẽ bị cuốn vào cảnh hoàng quyền tranh đấu, có thể hay không mất đi tư cách đứng ở bên người chủ tử? Hắn vô cùng băn khoăn, suy nghĩ cứ như con sóng cập bờ, hết con sóng này đến con sóng khác vào rồi lại ra, không biết làm thế nào cho phải?

Minh Thuần Phi thấy hắn vẫn có bộ mặt do dự như vậy thì lo lắng đứng lên, chẳng lẽ hắn còn chưa tin sao?

“Huynh thật đúng là Thần ca ca của ta, Phi Nhi không có lừa huynh. Nếu huynh không tin có thể theo ta trở về Mê La quốc. Chỉ cần huynh nhìn thấy hoàng thượng, huynh sẽ biết huynh giống ông ấy bao nhiêu, quả thực có thể gọi là giống nhau như đúc.”

“Ta cùng hoàng thượng Mê La quốc rất giống nhau sao?” Giống nhau như đúc? Dạ Thần vuốt hai má, do dự hỏi Minh Thuần Phi.

“Rất giống, rất giống.” Minh Thuần Phi gật đầu như bở thóc, liếc mắt một cái, bàn tay mềm chỉ hướng Lãnh Loan Loan. “Giống hơn cả ta và nàng ấy.”

“Thật không?” Dạ Thần hơi nghẹn, đôi mắt tím sụp xuống, rõ ràng là bị lời nói của Minh Thuần Phi làm cho dao động.

“Người đi Mê La quốc đi.” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu lên, nhìn Dạ Thần.

“Chủ tử...”

“Chủ tử...”

“.....”

Bốn thiếu niên, Dạ Hồn, Dạ Mị đều giật mình nhìn Lãnh Loan Loan, chủ tử ý là muốn Lâu chủ trở về Mê La quốc sao? Chẳng lẽ nàng không sợ Lâu chủ đi rồi sẽ không trở về sao? Dù sao cũng mang thân phận vương tử tôn quý ở Mê La quốc, huống chi bọn họ còn nhìn ra cảm tình của Lâu chủ đối với chủ tử là không giống với những người khác.

Dạ Thần lặng lẽ nhìn Lãnh Loan Loan, bàn tay to gất gao mắt chặt, gân xanh nổi lên. Đây là lần thứ hai nàng bảo hắn rời đi. Lần thứ nhất bảy năm trước, hắn nói muốn ở bên cạnh giữ thân thể nàng, nàng khuyên hắn là sẽ không có kết quả, bảo hắn nếu muốn ở lại thì tùy ý. Như vậy còn hiện tại? Nếu hắn vẫn kiên trì, có lẽ nàng cũng sẽ thay đổi ý định như bảy năm trước.

Đồng tử mất màu tím đưa lưng về phía mặt trời, sâu kín nhìn nàng, mang theo kiên định, cũng mang theo chút lên án. Môi mỏng hé ra, gần từng chữ:

“Ta-không-đi.”

192. Q.2 - Chương 73: Quyết Định Đi Mê La Quốc

Đồng tử mất màu tím đưa lưng về phía mặt trời, sâu kín nhìn nàng, mang theo kiên định, cũng mang theo chút lên án. Môi mỏng hé ra, gần từng chữ:

“Ta-không-đi.”

Đôi mắt đen như hắc bảo thạch của Lãnh Loan Loan nhìn hắn, Dạ Thần nhìn nàng, ánh mắt không giảm bớt kiên định. Nàng vốn cũng là không có ý bảo hắn một mình đi Mê La quốc, hắn lại hiểu sai ý nàng. Nhưng cũng bởi hắn hiểu sai ý nàng, Lãnh Loan Loan mới một lần nữa rõ ràng được sự chấp nhất của hắn. Môi anh đào căng mọng mấp máy, nở ra nụ cười bất đắc dĩ. Đến mức tìm thân nhân của mình, hắn cũng không chịu đi sao? Tình yêu to lớn như vậy, trầm lặng mà vững vàng như Thái Sơn, không oán cũng không hối hận, nàng làm sao có thể trả lại đây?

“Tại sao không quay về?”

Minh Thuần Phi nghe Dạ Thần trả lời một cách kiên định như vậy thì sửng sốt, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy lo lắng cũng khó hiểu. Đôi mắt đỏ ửng chừng sắp rơi lệ, ngẩng đầu nhìn Dạ Thần chăm chăm, nàng rất là khó hiểu, hắn có gì quan trọng hơn cả việc gặp được thân nhân của mình?

“Thần ca ca, huynh nói đi, là vì cái gì? Chẳng lẽ huynh không muốn gặp Hoàng hậu cô cô và Hoàng thượng thúc thúc sao?” Đôi bàn tay thon dài trắng nõn nhìn không được nắm chặt, tại sao có thể như vậy? Nàng trước đây thậm chí nhất định phải tìm được Thần ca ca mất tích nhiều năm, gởi bỏ khúc mắc trong lòng cô cô, nhưng không nghĩ đến khi tìm thấy, hắn lại không nguyện ý trở về gặp bọn họ.

Lời nói gần như chỉ trích của Minh Thuần Phi đánh vào lòng Dạ Thần. Không phải không muốn gặp bọn họ, nhưng nếu để hắn phải chọn giữa thân nhân chưa từng gặp mặt qua và Lãnh Loan Loan, hắn vĩnh viễn chỉ có một đáp án: Lãnh Loan Loan.

Có lẽ quyết định như vậy sẽ bị tội bất hiếu, sẽ bị người ta phỉ nhổ, nhưng mà muốn hấn chọn cha mẹ thân nhân của hấn thất lạc đã hai mươi mấy năm, buông tha ười mấy năm làm bạn với Lãnh Loan Loan, nữ nhân hấn yêu say đắm, hấn thật sự không thể làm được.

Gió lẳng lẳng thổi, nhấc lên tà áo trắng của hấn tung bay. Không khí tĩnh lặng đến mức tiếng lá cây rơi xuống đất cũng có thể nghe được, sau một lúc lâu, Dạ Thần mới nhấp mí mắt, nói.

“Bọn họ còn có người con khác.”

“Làm sao có thể so sánh như vậy.” Minh Thuần Phi gấp đến mức dậm chân, chuông bạc đeo trên cổ theo động tác của nàng mà kêu leng keng.

“Cho dù còn có biểu huynh, biểu tỷ, biểu muội, nhưng tình cảm của bọn họ với huynh cũng không giống như vậy. Huynh phải biết rằng vị trí của huynh trong lòng thú thúc và cô cô là không ai có thể thay thế được.” Bởi vì hấn mất tích, bọn họ đều tự trách, cũng đều thương tâm, nhớ nhung, như vậy làm sao có khả năng các vị biểu ca, biểu tỷ kia thay thế được Thần ca ca trong lòng họ được.

Dạ Thần nghe nàng nói, vẫn như cũ không nói một câu, y ên lặng dựa vào bên cửa sổ.

Minh Thuần Phi oán hận dậm chân, đôi mắt đỏ giận dữ trừng hấn. Không nghĩ đến Thần ca ca cư nhiên lại là người lãnh khốc vô tình như vậy, ngay cả thân nhân của chính mình cũng có thể vứt bỏ. Xem như là nàng nhìn lầm, lại còn trông mong sớm chút tìm được hấn. Nếu sớm biết hấn vô tình như vậy, nàng sẽ không rời khỏi Mê La quốc, như vậy cũng sẽ không bị người ta nhìn thành yêu quái. Nghĩ đến đây nàng càng ủy khuất, nhịn không được hốc mắt đỏ hoe. Giận dữ ngồi ở một bên, quai đầu không thềm nhìn Dạ Thần.

Bốn thiếu niên, Dạ Hồn, Dạ Mị hai mặt nhìn nhau, không biết có nên mở miệng hay không, này thật giống như Lâu chủ cùng cô gái này sinh sự.

Tay của Lãnh Loan Loan chống cằm, xem ra nếu nàng không nói rõ ràng, sự tình chỉ có càng ngày càng phức tạp.

“Ta cũng chưa nói để người đi Mê La quốc một mình.”

Nhìn vẻ mặt quật cường của Dạ Thần, nàng thần nhiên nói. Chỉ là một câu đơn giản ngắn gọn, nhưng ý tứ trong đó làm Dạ Thần không khỏi giật mình. Nàng cũng đi cùng mình về Mê La quốc sao? Dạ Thần tựa hồ cũng không ngờ.

Dạ Thần đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Lãnh Loan Loan, đôi mắt tím lóe ra quang mang sáng ngời. ý nàng không phải là muốn cùng mình đi sao? Thật đúng là vậy sao? Bàn tay nắm chặt dưới ống tay áo dần thả lỏng, môi mỏng có chút khó khăn nói.

“Ý chủ tử là muốn đi cùng ta sao?”

“Đương nhiên.” Lãnh Loan Loan gật đầu, “Ta cho tới bây giờ cũng chưa có nói là để người đi một mình.”. Huống chi nàng đối với Mê La quốc thần bí kia cảm thấy vô cùng hứng thú, Minh Thuần Phi kia đến tốt cùng là vì nguyên nhân gì mà giống mình như vậy? Có khi nào hai người có quan hệ với nhau hay không? Hay chỉ là có dung mạo tương tự nhau, đơn giản chỉ là trùng hợp?

Lãnh Loan Loan vừa nói xong, bốn thiếu niên, Dạ Hồn, Dạ Mị nhẹ nhàng thở ra, nguyên lai chủ tử không có ý muốn đuổi lâu chủ đi.

“Tốt lắm, ta đi Mê La quốc.” Chỉ cần nàng không có ý muốn hấn rời khỏi nàng, hấn có thể đều đáp ứng nàng mọi thứ. Huống chi hấn cũng biết kỳ thật đi Mê La quốc là bởi vì Loan Loan hy vọng hấn có thể hiểu rõ thân thể của mình.

“Thật tốt quá.” Minh Thuần Phi vừa nghe Dạ Thần đồng ý đi Mê La quốc, không còn giận dữ, vui vẻ đứng lên. “Ngày mai chúng ta đi luôn đi.” Đôi mắt đỏ đảo qua Lãnh Loan Loan, nàng mới vừa rồi đã hiểu rõ, Dạ Thần từ đầu đến cuối chỉ nghe lời nói của nữ tử này. Mỗi anh đào mí mắt lại có chút mất hứng, vì cái gì nàng ta vừa nói muốn đi, Thần ca ca liền đáp ứng? Chẳng lẽ nữ nhân này so với cô cô, thú thúc quan trọng hơn sao?

“Thần ca ca, vì sao huynh lại đổi ý vậy?” Đôi mắt đỏ nhìn thẳng vào Dạ Thần, không chút nào che giấu hỏi.

Phong Triệt liếc nàng một cái, thật là nữ tử ngu ngốc nha. Lâu chủ đồng ý đi đương nhiên là vì chủ tử cũng đi a, chuyện thực xảy ra rõ ràng trước mắt như vậy lại còn hỏi, thực hoài nghi không biết có phải màu đỏ kia che mắt tầm mắt của nàng rồi không.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn ta đi sao?” Dạ Thần cũng thần nhiên liếc nàng một cái, hắn cũng không phủ nhận lúc trước bởi vì đôi mắt đỏ như máu của nàng, cũng bởi vì dung mạo của nàng quá giống Loan Loan mà cảm giác phức tạp. Hiện tại biết nàng chính là biểu muội của mình, hắn cũng không lạnh lùng với nàng nữa. Nhưng mà hắn cũng không thích tính tình quá ngây thơ của nàng, đôi khi hồn nhiên vô tư quá cũng làm người ta chịu không nổi.

“Không, không.....” Minh Thuần Phi lắc lắc đầu, “Ta đương nhiên rất muốn huynh đi rồi.”

“Vậy thì được rồi.” Một câu của Dạ Thần, âm thanh ôn hòa.

Nhưng bọn họ thật sự đi Mê La quốc được sao?

193. Q.2 - Chương 74: Nhũ Mẫu Bị Hại

Phạch...

Một con bồ câu đưa thư lông trắng như tuyết đậu trên cửa sổ của nhã gian.

Mọi người sửng sốt, bồ câu này không phải là bồ câu đưa tin của chủ tử và Hoàng thượng sao?

Dạ Thần xoay người, vươn tay. Bồ câu tự động nhảy vào lòng bàn tay, hiển nhiên đối hắn rất quen thuộc.

Gió nhẹ nhàng thổi, tóc đen tung bay, ánh mặt trời nhỏ vun rơi trên lòng bàn tay hắn, bồ câu tuyết trắng giống như bị một tầng kim sa mỏng manh che phủ, lông chim trắng lấp lánh ánh vàng. Trên đuôi bên phải có cột một cuộn giấy nhỏ, rất bắt mắt.

Dạ Thần lấy giấy viết thư trên đuôi bồ câu đưa cho Lãnh Loan Loan, đứng qua một bên.

Lãnh Loan Loan nhíu mi mở ra, vừa đọc thư, khuôn mặt của nàng vốn luôn lạnh lùng nay lại hiện vẻ kinh ngạc. Đôi mắt hắc bạch phân minh nhiễm đậm bi thương, tay vo nhẹ giấy viết thư lại, ngẩng đầu ra sau nhìn Dạ Thần, nói:

“Ta muốn hồi Diệu thành.”

Đám người Dạ Thần thấy sắc mặt nàng bỗng nhiên đại biến, đã hiểu được chắc là có gì đó không tốt phát sinh. Hiện tại lại thấy nàng thay đổi ý định đi Mê La quốc mà muốn trở lại Diệu thành, càng thêm khẳng định chắc chắn đã có việc nghiêm trọng xảy ra.

Mấy người hai mặt nhìn nhau, thần sắc lo lắng hiện qua đáy mắt. Bọn họ đã làm tùy tùng bên người chủ tử một thời gian không ngắn nhưng cũng chưa bao giờ thấy chủ tử biểu cảm khác thường như bây giờ. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“Được.” Dạ Thần thần nhiên lên tiếng, giọng điệu, ánh mắt lại kiên quyết. Mặc kệ đã xảy ra sự tình gì, hắn đều sẽ đi theo nàng.

“Cái gì?” Minh Thuần Phi từ khi nhìn thấy bồ câu đưa tin lông trắng như tuyết, đang ngây ngốc nhìn chăm chú đột nhiên giật mình, ngây người, Lãnh Loan Loan và Dạ Thần không phải đã đáp ứng nàng về Mê La quốc sao?

“Không phải là đã đồng ý đến Mê La thành cùng ta sao? Tại sao lại đổi ý? Sao lại như vậy được chứ?” Làm sao bây giờ? Thần ca ca lại không đi, chẳng lẽ hắn thật sự không định gặp cô cô sao? Nhưng tâm bệnh của cô cô còn chờ hắn về giải trừ mà?

Ánh mặt trời hé theo khe cửa rơi vào phòng, ấm áp.

Minh Thuần Phi xoa xoa tay, khẽ cắn răng. Nhìn Dạ Thần, chỉ thấy hần một câu cũng không nói, chỉ nhìn chăm chú vào Lãnh Loan Loan. Nắng vàng óng ánh, quần la lửa đỏ bị một lớp kim tuyến bao phủ, nàng đang cúi đầu nhìn chăm chăm vào giấy viết thư, trong đôi mắt vốn ngạo nghễ kia có thể nhìn ra bao nhiêu ưu thương.

Nhưng mà hiện tại trong đầu Minh Thuần Phi không ngừng lặp lại lời nói của bọn họ, quyết không đi Mê La quốc, đồng nghĩa với việc bệnh tình của cô cô sẽ ngày càng đi xuống. Nàng không thể, cũng nhìn không thấu biểu tình bất thường của Lãnh Loan Loan, chỉ nghĩ mình phải làm sao để thuyết phục bọn họ đổi ý, vẫn theo nàng đi Mê La quốc.

Nhìn Dạ Thần, tầm mắt hần này giờ cũng đều không rời khỏi Lãnh Loan Loan. Đầu óc mơ hồ đột nhiên tỉnh táo lại, máu chốt là ở nữ tử áo đỏ này. Chỉ có nàng đi, Thần ca ca mới đồng ý đi Mê La quốc. Mặc dù có chút không cam lòng vì Thần ca ca cứ nhiên lại đem thân nhân thất lạc nhiều năm xếp sau một nữ tử, nhưng hiện tại quan trọng là phải thuyết phục nàng.

“Vị tỷ tỷ này, ta van cầu tỷ cùng Phi nhi đi Mê La đi. Chỉ có tỷ đi, Thần ca ca mới có thể đi. Mà thần ca ca đi, cô cô mới có hy vọng khỏi bệnh.” Đôi mắt đỏ chớp chớp, có chút điềm điềm đáng yêu nhìn Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú Minh Thuần Phi.

“Không đi.”

Hiện tại tâm tình của nàng thật không tốt, người thức thời sẽ không muốn tới phiền nàng. May mắn người trước mắt này chỉ là một cô bé, lại có diện mạo giống nàng, nếu không nàng cũng sẽ không hạ thủ lưu tình. Hoàng hậu cô cô của Minh Thuần Phi cần Dạ Thần, nhưng hiện tại ở Diệu thành cũng có người cần nàng. Có khi người đó đã không còn thở nữa, nhưng nàng tin tưởng linh hồn người đó vẫn muốn thấy mình, vẫn chờ đợi mình...

“Vì cái gì?” Minh Thuần Phi sững sốt, sau đó nhìn Lãnh Loan Loan. Vì sao nữ tử này cũng tuyệt tình như vậy? Nàng đã nói là bệnh tình của Hoàng hậu cô cô không còn đợi lâu được, hơn nữa nàng ta không hy vọng Thần ca ca sớm đoàn tụ cùng thân nhân sao?

“Người không phải đã đáp ứng ta sẽ đi sao? Vì sao lại đổi ý? Làm người không thể nói không giữ lời.” Quá đáng rồi, đôi mắt đỏ như máu trừng Lãnh Loan Loan. Nếu không phải Thần ca ca vì lời bằng lòng của nàng nên mới đi, mình làm sao lại phải cầu nữ tử lạnh lùng, khó gần này.

“Người thật là phiền, ta nói không đi thì sẽ không đi.” Lãnh Loan Loan đứng lên, vóc dáng so với Minh Thuần Phi cao hơn nửa cái đầu, nhìn xuống nàng, lạnh lùng nói. Quần la lửa đỏ kiêu diễm, mang theo lãnh ngạo che giấu đầy mắt bi thương. Ngoái đầu, tóc đen tung bay, nói với Dạ Thần:

“Chúng ta phải trở về ngay.”

“Vâng.” Dạ Thần, bốn thiếu niên, Dạ Mị, Dạ Hồn gật đầu.

Bọn họ mặc dù đều tò mò không biết giấy viết thư kia viết cái gì mà lại khiến chủ tử quan tâm như vậy. Nhưng bọn họ cũng hiểu được bốn phận của mình, nếu chủ tử muốn nói thì sẽ nói, còn không thì nhiều chuyện cũng không phải ý hay.

“Các người thật sự phải đi?”

Minh Thuần Phi giang tay ngăn mấy người lại, đôi mắt đỏ như máu tỏ vẻ kinh hoảng cùng lo lắng. Bọn họ cứ nhiên nói đi là đi, không đi Mê La quốc với nàng?

“Thần ca ca, huynh sao lại có thể như vậy? Chẳng lẽ huynh tuyệt không nhớ nhung gì người nhà của mình sao?”

Quay đầu nhìn phía Dạ Thần, thật không chấp nhận nổi một Dạ Thần như vậy. Trong tâm trí nàng hơn mười mấy năm, Thần ca ca hần là một người ôn nhu, trầm ổn, là một nam tử vĩ đại mà không phải là người lãnh khốc vô tình trước mắt. Nếu cô cô biết nàng đã tìm được hần, nhưng hần một mực không chịu đi gặp

nàng, không biết sẽ có bao nhiêu thương tâm. Không được, nàng không thể để hấn đi. Nghĩ như vậy, Minh Thuần Phi kiên quyết không chịu rời đi.

“Tránh ra...” Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói, nàng không muốn động thủ với nàng ta.

“Trừ phi các người theo ta đi Mê La quốc.” Minh Thuần Phi kiên định nói, “Nếu không ta sẽ không đi.” Đôi mắt đỏ không sợ chết nhìn Lãnh Loan Loan, quyết không nhượng bộ.

Lãnh Loan Loan lạnh lùng liếc nàng một cái, đột nhiên ngón tay như tia chớp điểm trụ huyệt đạo của nàng. Không để ý ánh mắt không thể tin được của Minh Thuần Phi, quay đầu nói với Dạ Hồn, Dạ Mị: “Mang nàng theo.”

“Vâng, chủ tử.” Dạ Mị, Dạ Hồn một trái một phải đỡ lấy Minh Thuần Phi.

Thân ảnh lửa đỏ đi về phía trước, cách mọi người vài bước chân. Thân ảnh xinh đẹp kinh diễm kia lộ ra vài phần bi thương, chỉ nghe nàng thản nhiên nói:

“Nhũ mẫu đi rồi.”

194. Q.2 - Chương 75: Nhũ Mẫu Bị Hạ Độc

Thân ảnh lửa đỏ đi về phía trước, cách mọi người vài bước chân. Thân ảnh xinh đẹp kinh diễm kia lộ ra vài phần bi thương, chỉ nghe nàng thản nhiên nói:

“Nhũ mẫu đi rồi.”

Đoàn người đi suốt đêm không nghỉ, trở lại Diệu thành vào đêm ngày hôm sau/

Trăng treo ngọn sào, ánh mờ nhạt mờ lung, càng làm cho người ta thêm bi thương.

Cộc cộc cộc...

Tiếng vó ngựa xé rách màn đêm tĩnh lặng, Tướng quân phủ đèn đuốc sáng trưng.

Xe ngựa dừng ở trước Tướng quân phủ, người gác cửa mắt sáng lên, đây không phải là xe ngựa của tam tiểu thư sao? Một mặt chạy đến chỗ xe đang đậu, một mặt không quên cao giọng đưa tin:

“Tam tiểu thư đã trở lại.” Bọn họ đã quen gọi Lãnh Loan Loan là tam tiểu thư, cho dù thân phận của nàng hiện tại là hoàng hậu tôn kính nhưng trong mắt bọn họ, nàng vĩnh viễn là tam tiểu thư lợi hại làm cho bọn hấn vừa sợ vừa sùng bái.

Cửa xe ngựa kẹt một tiếng bị đẩy ra.

Thân ảnh màu trắng của Lãnh Loan Loan xuất hiện, thản nhiên dưới ánh trăng, cả cơ thể như được bao phủ một lớp ánh bạc trong trẻo nhưng lạnh lùng. Tóc đen mượt xõa dài như dòng thác dài đến thắt lưng, theo động tác của nàng mà lay động thành một độ cong xinh đẹp. Hề ra khuôn mặt tuyệt sắc không chút biểu cảm, mắt đen sâu kín, môi mỏng hơi mím lại.

Nghe bảo vệ kêu, nàng ngẩng đầu lên, treo trên mái hiên bên ngoài Tướng quân phủ là hai lồng đèn màu trắng, ngọn đèn mờ ảo mờ lung chiếu rọi hai chữ “Điện” (*) thật lớn viết trên lồng đèn. Nhũ mẫu quả thật đã đi rồi.

(*) Điện: cúng tế, thờ cúng, ý là có người chết.

Nếu chỉ là hạ nhân bình thường, dĩ nhiên sẽ không được chủ nhân coi trọng như vậy. Nhưng nhũ mẫu thì khác, bởi vì là người Lãnh Loan Loan kính yêu, vị trí của nhũ mẫu ở Tướng quân phủ cơ hồ cũng gần như là một vị chủ nhân.

“Tam muội.”

Lãnh Nguyệt Nhi nghe tiếng cửa mở, từ trong nhà chạy ra. Bảy năm năm tháng, nàng đã trở thành một nữ tử thành thực tao nhã, phu quân của nàng là Tô Triển theo sau cũng càng ngày càng ổn trọng.

Lãnh Loan Loan xuống xe ngựa, nhìn bọn họ, thần nhiên bước tới. Theo sau nàng là Dạ Thần và bốn thiếu niên. Còn Dạ Hồn, Dạ Mị đã đem theo Minh Thuần Phi trở về Loan Nguyệt Lâu.

“Nhũ mẫu hiện đang ở đâu?” Xẹt qua hai người Lãnh Nguyệt Nhi, Lãnh Loan Loan vừa đi vào trong vừa hỏi.

“Quan tài của nhũ mẫu đặt ở hậu đường, cha và Lăng Tuyết công chúa đều đang ở đó.”. Bởi vì nàng và Lăng Tuyết công chúa tuổi cũng ngang ngang nhau, mặc dù trên danh nghĩa là mẫu thân nhưng nàng cũng không thể gọi mẫu thân được. Hơn nữa Lăng Tuyết công chúa tính tình hào phóng thẳng thắn cũng không có ngại, ngược lại ở cùng Lãnh Nguyệt Nhi rất vui vẻ.

“Đi thôi.” Lãnh Loan Loan gật gật đầu, hướng hậu đường đi đến.

Gió đêm luồng vào tóc mọi người, thổi bay bay áo bào trắng hơn tuyết, màn đêm cũng nhiễm đậm bi thương.

“Cha.”

Đi vào hậu đường, ngọn đèn u ám. Trong phòng dán giấy trắng, trên bàn thờ có đặt một bức họa của nhũ mẫu, một lư hương đồng bốc khói nghi ngút. Một mâm trái cây đặt chính giữa, bài vị bằng gỗ đen đặt ở chính giữa, hai bên là hai cồng hoa cúc màu trắng, thanh khiết mà thê lương.

Lãnh Bùi Viễn và Lăng Tuyết công chúa đứng một bên, thần sắc trầm mặc. Nghe thanh âm của Lãnh Loan Loan liền quay đầu nhìn:

“Tham kiến Hoàng hậu nương nương.”

Hai người nhanh chóng hướng tới Lãnh Loan Loan hành lễ.

“Đứng lên đi.” Lãnh Loan Loan phất nhẹ tay, nhìn hai người. Xem hai bọn họ đứng chung cũng không tệ.

“Tạ nương nương.”

Lãnh Loan Loan lướt qua bọn họ đi đến bên quan tài, nhũ mẫu an tĩnh nằm bên trong. Tóc búi chỉnh tề, quần áo màu đen. Hai tay đặt hai bên sườn, mặt trắng bệch, môi nhưng lại thâm đen.

Nhũ mẫu là trúng độc mà chết?

Đôi mắt vốn lạnh nhạt của Lãnh Loan Loan híp lại, dưới ngọn đèn mờ lung lay lộ ra âm u. Ớng tay áo màu trắng hạ xuống, quay đầu lại nhìn Lãnh Bùi Viễn:

“Phụ thân, nhũ mẫu chết như thế nào?”

“Trúng độc.” Lãnh Bùi Viễn một thân quần áo Nguyệt Nha trường bào, con ngươi thâm thúy xẹt qua một đạo lãnh liệt. Xem ra là lâu nay hẳn không có động tĩnh gì nên bị người ta xem là con mèo nhỏ ngoan ngoãn, cứ nhiên dám không coi hấn ra gì mà đầu độc.

“Trúng độc thế nào?” Lãnh Loan Loan ánh mắt lạnh lùng, nhũ mẫu dù sao cũng chỉ là hạ nhân, sao lại có người ra tay hạ độc?

“Đều do ta.” Lăng Tuyết công chúa đột nhiên che mặt khóc, “Nhũ mẫu uống canh xong liền trúng độc. Mà canh vốn là hạ nhân làm cho tướng quân, nhưng ta lại sai người đưa đến cho nhũ mẫu, vậy nên, vậy nên mới...” Nói đến đây, nàng không cần nói rõ ra ai cũng đều hiểu.

“Công chúa không cần tự trách.” Lãnh Bùi Viễn vỗ vai Lăng Tuyết công chúa an ủi, ngoái đầu lại nhìn Lãnh Loan Loan. “Công chúa cũng là có ý tốt, ai biết lại có chuyện xảy ra như vậy, hơn nữa...” Con ngươi nguy hiểm nheo lại. “Xem mục tiêu hạ độc là ta.”

Lãnh Loan Loan mím môi, cúi đầu nghe hai người nói. Móc đen che biểu tình trên mặt nàng, làm người ta nhìn không ra nàng đang suy nghĩ cái gì?

Không khí trong phòng trầm xuống, căng thẳng đến mức làm người ta khó có thể hô hấp.

Lăng Tuyết nhìn trượng phu Lãnh Bùi Viễn của mình, tuy rằng là do lỗi của nàng mà nhũ mẫu trúng độc, nhưng áy náy thì áy náy nàng vẫn cảm thấy may mắn. Nếu đổi lại là trượng phu trúng độc, nàng chắc sẽ sống không nổi mất.

“Các người vào đây.” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, hướng tới ngoài cửa kêu. Đôi mắt đen sáng ngời dưới ánh đèn càng phát ra âm lãnh, gió đêm nâng lên những sợi tóc mai, mặt không biểu tình, nhìn nàng giống hệt như nữ thần báo thù đến từ địa ngục

“Tham kiến tướng quân, phu nhân.” Mấy người đi vào đều hướng Lãnh Bùi Viễn, Lăng Tuyết công chúa vãn an.

Lăng Tuyết có chút tò mò đánh giá năm người, năm người này trừ Dạ Thần nàng đều chưa bao giờ gặp qua, xem bọn họ ai cũng tuấn mỹ phi phàm, tâm phúc bên người Hoàng hậu quả nhiên không phải hạng thường.

“Chủ tử.” Năm người cúi đầu, nói với Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan nghiêng người nhìn quan tài của nhũ mẫu, bàn tay mềm cầm lấy một bông cúc bên quan tài. Nhẹ nhàng chạm vào, đóa hoa trắng như bông tuyết rơi xuống trên người nhũ nương. Đen như mực, trắng như tuyết. Hai loại màu sắc đập màu sắc càng khiến người ta cảm thấy bi thương. Mắt đen nhìn khuôn mặt an tường của nhũ mẫu thật lâu, gần từng chữ:

“Trong một ngày, tra ra hung thủ cho ta.”

“Vâng, chủ tử.”

195. Q.2 - Chương 76: Ta Muốn Mạng Của Lâm Kế Tục

Lãnh Loan Loan nghiêng người nhìn quan tài của nhũ mẫu, bàn tay mềm cầm lấy một bông cúc bên quan tài. Nhẹ nhàng chạm vào, đóa hoa trắng như bông tuyết rơi xuống trên người nhũ nương. Đen như mực, trắng như tuyết. Hai loại màu sắc đập màu sắc càng khiến người ta cảm thấy bi thương. Mắt đen nhìn khuôn mặt an tường của nhũ mẫu thật lâu, gần từng chữ:

“Trong một ngày, tra ra hung thủ cho ta.”

“Vâng, chủ tử.”

Dạ Thần và bốn thiếu niên cùng đáp, gió đêm khe khẽ thổi, lay động hoa cỏ trong sân, nhẹ rung xào xạt. Ánh trăng bị mây che phủ, bầu trời tối đen như mực.

Hôm sau, mặt trời giống như cũng bị nhiễm bi thương, tránh trong mây vụng trộm khóc, làm cho trời mưa to tán loạn.

Mưa bụi rơi trên hoa cỏ, trên từng viên đá, giọt mưa trong suốt, ảm đạm như những giọt nước mắt.

Lễ tang của nhũ mẫu được tổ chức, bởi vì nhũ mẫu không có con nên Lãnh Loan Loan là nghĩa nữ phải thực hiện.

Lãnh Loan Loan mặc đồ tang màu trắng, trên trán đội khăn trắng, trên tay cầm bài vị của nhũ mẫu, đi cùng là Dạ Thần và bốn thiếu niên. Gia đình mặc áo đen khiến quan tài, phía sau là mọi người từ hạ nhân đến chủ nhân trong Lãnh Phủ đều đi theo.

Mưa phùn bay tán loạn, gió lạnh như quất vào mặt. Khăn đội đầu màu trắng thê lương tung bay, Lãnh Loan Loan dẫn đầu mọi người đi tới.

Sau nửa canh giờ, nhũ mẫu đã được an táng ở một nơi phong cảnh tú lệ, núi non nên thơ.

Lãnh Loan Loan đứng trước bia mộ thả tiền vàng mã, ánh mắt đau thương. Mưa phùn rơi trên mặt và mái tóc đen dài đến thắt lưng của nàng, trong suốt, như là nước mắt bi thương ngưng tụ thành thủy tinh. Nhìn qua tấm bia đá, trong đầu nàng lại hiện ra những ký ức trước đây, khi nàng mới vượt thời gian từ hiện

địa đến đây. Người đầu tiên nàng nhìn thấy là nhũ mẫu đang nhìn nàng cười ôn nhu dịu dàng. Nhớ rõ lúc trước nàng ngại nhũ mẫu hay dài dòng, hay khóc lóc, nhưng mà nhũ mẫu vẫn luôn yêu thương nàng. Nàng mệt mỏi, nhũ mẫu chăm sóc bồi bổ cho nàng. Nàng đói bụng, nhũ mẫu cũng đã chuẩn bị đồ ăn tốt cho nàng. Ban đêm về muộn, nhũ mẫu vẫn để đèn phòng đợi nàng... Nếu nói mẫu thân là người vĩ đại nhất, thì nhũ mẫu chính là người đã thay thế mẫu thân. Nhũ mẫu yêu thương nàng một cách bình dị, vô tư, ấm áp. Lãnh Loan Loan hiểu rõ, dù tất cả mọi người đều sợ hãi nàng, thậm chí chán ghét nàng thì nhũ mẫu vẫn luôn yêu thương nàng, quan tâm nàng. Nhưng mà hiện tại, người nàng yêu quý nhất đó đã vĩnh viễn biến mất.

Mưa bụi từng giọt lạnh như băng theo hai má chảy xuống, làm cho nàng lại nhớ đến ngày mẹ mất khi ấy. Nhưng mà lần này, nàng tuyệt đối sẽ không yên lặng thừa nhận. Bàn tay mềm nắm chặt, môi anh đào nhếch lên, đôi mắt đen thẳm tập nhìn mộ phần, mang theo sự kiên định vô bờ, yên lặng thề:

“Nhũ mẫu, ta nhất định sẽ báo thù cho người.”

Dạ Thần, bốn thiếu niên yên lặng đứng sau Lãnh Loan Loan, một thân áo trắng kia bay tán loạn trong mưa gió làm cho người ta bị thương, cô tịch. Bốn thiếu niên cũng không quen thuộc với nhũ nương lắm, nên cũng không hoàn toàn hiểu được nỗi khổ của Lãnh Loan Loan. Nhưng Dạ Thần đã biết nàng từ trước, luôn dõi theo nàng, mọi chuyện của nàng hắn đều rõ hết thảy, bao gồm cả tình cảm của nàng với nhũ mẫu. Hiện tại mất đi người mà nàng luôn quan tâm, ỷ lại, nàng không chỉ là bị thương mà còn có cả tự trách. Nếu không phải nàng quá mức xem nhẹ Lâm Kế Tục, nghĩ Lãnh tướng quân hoàn toàn có khả năng bảo vệ được người trong phủ thì nhũ mẫu làm sao lại trúng độc?

“Kết quả điều tra đâu?”

Lãnh Loan Loan trong lòng nói lời tạm biệt với nhũ mẫu, cũng đã quyết tâm báo thù cho người. Nàng xoay người, tóc đen bay trong gió, quần áo trắng lay động, tuyệt mỹ đến bị thương, đôi mắt đen không chút độ ấm nhìn Dạ Thần, lạnh lùng hỏi.

Gió quật, mưa bay.

Đôi mắt tím của Dạ Thần xẹt qua một tia thương tiếc, lại mau che giấu đi, bởi vì hắn hiểu, Lãnh Loan Loan tuyệt đối không cần người ta thương tiếc.

“Là người của Tể tướng.”

“Là hắn...” Lãnh Loan Loan nheechcs môi, vẽ ra một nụ cười tàn khốc. Kinh diễm như vậy, xinh đẹp như vậy, lại đáng sợ như vậy. Quả nhiên là hắn, nếu sớm biết sẽ có chuyện xảy ra hôm nay, nàng lúc trước không nên thả hắn. Có thù tất báo, đã đến lúc hắn phải trả giá cho những gì đã gây ra.

“Hồi cung.”

Lãnh Loan Loan hướng tới bọn người Dạ Thần nói.

Dạ Thần, bốn thiếu niên đuổi theo nàng, người của Lãnh phủ cũng đã sớm bị Lãnh Loan Loan bảo trở về.

Tiếng mưa rơi càng lúc càng lớn.

Mái ngói cong ngọc lưu ly, mưa theo mái hiên rơi xuống.

Ngự thư phòng, mùi Long Tiên Hương tràn ngập .

Hiên Viên Dạ đứng bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn chăm chú cảnh gió mưa bên ngoài. Chuyện nhũ nương của Lãnh Loan Loan qua đời, hắn đã biết. Chỉ sợ bây giờ nàng đang rất khó khăn, làm hắn thật muốn ngay bây giờ lao ra hoàng cung để được ở bên an ủi, che chở cho nàng. Nhưng mà hiện giờ Hiên Viên Trù và Vương phi sắp lâm bồn của hắn đang ở thiên điện của Thái hậu. Thái hậu lo lắng hắn ra khỏi cung sẽ nhiễm một thân xui xẻo, chết sống không cho hắn đi. Tuy rằng Hiên Viên Dạ cũng không để ý lắm đến sự cản trở của Thái hậu, nhưng là hắn biết với thân phận mình xuất hiện ở Tướng quân phủ chỉ sợ làm cho người ta hoảng sợ, chỉ thêm quấy nhiễu lễ tang.

“Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương hồi cung .”

Hứa Mậu tay cầm phát trần đi đến, nói. Đã gần năm mươi tuổi rồi, xương cốt hắn vẫn khỏe mạnh như vậy, thân thể mạnh khỏe. Quần áo thái giám màu đen, sắc mặt trầm ổn.

“Loan Loan về rồi?” Hiên Viên Dạ bỗng nhiên ngẩng đầu, “Đến Nàng đang ở đâu?”

“Bẩm Hoàng Thượng...”

“Ta đến đây rồi.” Lãnh Loan Loan bước vào Ngự thư phòng, khăn hiệu màu trắng trên đầu thu hút người ta chú ý.

Hứa Mậu vội lui qua một bên, âm thầm lắc đầu. Hẳn hơi do dự cũng bởi vì Hoàng hậu nương nương như vậy. Nàng dù sao cũng là quốc mẫu coa quý, cư nhiên lại để tang một kẻ hạ nhân, chuyện này truyền ra ngoài nhất định làm cho người ta chê cười rồi.

“Loan Loan.” Hiên Viên Dạ sững sốt, nhanh chóng đi đến bên nàng. Đôi mắt sâu kín thâm thúy nhìn nàng chăm chú, lo lắng hỏi. “Nàng có khỏe không?”

Lãnh Loan Loan mím môi, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn:

“Hoàng Thượng, ta muốn người đáp ứng ta một chuyện.”

“Chuyện gì?” Hiên Viên Dạ khó hiểu, ánh mắt đầy hận ý của Lãnh Loan Loan như vậy làm cho người ta kinh hãi, nàng muốn gì? Nhưng mà cho dù là gì, hắn cũng sẽ đáp ứng vô điều kiện.

“Ta muốn mạng của Lâm Kế Tục.”

196. Q.2 - Chương 77: Tự Tay Rửa Thù

“Ta muốn mạng của Lâm Kế Tục.”

Lãnh Loan Loan lời nói vừa ra khỏi miệng, Hiên Viên Dạ đột nhiên cứng đờ. Lâm Kế Tục là nguyên lão hai triều, căn cơ vững chắc, đột nhiên vô duyên vô cớ mà xử tội hắn cũng không phải chuyện dễ dàng. Mà quan trọng hơn là vì sao mà Loan Loan lại muốn lấy tính mạng hắn?

“Này...”

“Cho ta đáp án đi, không được sao?” Lãnh Loan Loan vùng ống tay áo, lạnh lùng nói. Nàng cũng hiểu được địa vị của Lâm Kế Tục trong triều là rất lớn, nhưng mà nàng đã muốn lấy mạng của hắn thì có gì không được. Về phần liên lụy đến đại cục, đến triều đình đều không phải là vấn đề. Hắn muốn thống nhất thiên hạ, nàng cũng vì hắn mà làm. Hiện tại nàng chẳng qua là muốn mạng của Lâm Kế Tục, so với thống nhất thiên hạ không phải chỉ là chuyện tép riu thôi sao?

“Hoàng hậu nương nương, xin ngài cân nhắc. Tể tướng đại nhân dù sao cũng là nguyên lão hai triều, môn sinh trải rộng, không thể động vào a.” Hứa Mậu vừa nghe Lãnh Loan Loan nói, nhin không được đỡ mồ hôi lạnh. Này, này, dù sao cũng là mạng của tể tướng một quốc gia, cũng không thể coi là chuyện nhỏ được. Hoàng hậu nương nương sao lại có thể không quan tâm đến giang sơn xã tắc mà khư khư cố chấp như vậy?

“Loan loan, ta có thể hỏi nguyên nhân không?” Hiên Viên Dạ ngẩng đầu nhìn nàng cả người đang tản ra khí tức lãnh lệ, hỏi.

“Nhũ mẫu.” Lãnh Loan Loan cắn môi, trả lời.

Lãnh Loan Loan vừa nói xong, Hứa Mậu nhin không được cả người run lên. Vị trí của nhũ nương trong lòng Hoàng hậu hẳn hiểu rõ, chẳng lẽ cái chết của nhũ nương là do tể tướng gây ra?

“Ra là vậy.” Hiên Viên Dạ gật đầu, cuối cùng cũng biết được nguyên nhân nàng muốn mạng của Lâm Kế Tục.

“Được.” Nếu Loan Loan là vì nhũ nương báo thù, hẳn đương nhiên không thể ngăn cản. Mà có vẻ Lâm Kế Tục không phải muốn sát hại nhũ nương, nhũ mẫu vô tội là chịu thay người ta rồi.

“Ân.” Lãnh Loan Loan gật đầu, con người đen xẹt qua một đạo ánh sáng, Lâm Kế Tục, người chờ đó.

“Hoàng Thượng, vạn vạn không thể được.” Hứa Mậu quỳ xuống, sắc mặt ngưng trọng nói: “Tể tướng đại nhân dù sao cũng là đại thần nguyên lão hai triều, ngàn vạn lần không nên động vào hấn.” Như vậy thể nào cũng làm cho căn cơ triều đình dao động, chẳng lẽ Hoàng thượng còn không biết sao?”

“Nô tài làm càn.” Hiên Viên Dạ giận dữ trừng mắt Hứa Mậu, mắt đen lóe ra một tia thô bạo. “Chẳng lẽ trăm làm việc còn cần người nhắc nhở sao?”

“Nô tài không dám.” Hứa Mậu sợ hãi dập đầu, “Nô tài chính là hy vọng Hoàng Thượng có thể lo lắng đến giang sơn xã tắc.” Không cần vì sủng ái Hoàng hậu mà không để ý đến nước nhà, như vậy Hoàng hậu chỉ càng bị mắng là hồng nhan họa thủy mà thôi.

“Ta cũng chưa nói Hoàng thượng phải đích thân đi xử lý Lâm Kế Tục.”

Lãnh Loan Loan ánh mắt lạnh băng nhìn Hứa Mậu, thản nhiên nói. Nàng muốn trực tiếp xử lý hấn, mới có thể thỏa nỗi hận trong lòng. Mắt đen híp lại, lóe ra một tia nguy hiểm, tàn khốc đáng sợ.

“Loan Loan, ý của nàng là...?” Hiên Viên Dạ mờ mịt, nàng nói với mình muốn mạng của Lâm Kế Tục, chẳng lẽ không phải là muốn hấn phế đi hàm quan của Lâm Kế Tục, đầy hấn để báo thù cho nhũ nương sao?

Hứa Mậu cũng ngẩn đầu, trên trán mơ hồ có thể thấy được vết máu hồng hồng. Ánh mắt vốn trầm ổn cũng tràn đầy hoang mang, nếu không phải muốn Hoàng thượng hạ chỉ phế bỏ Tể tướng, vậy Hoàng hậu ý muốn thế nào?

Gió đùa nghịch, nhắc lên mái tóc của Lãnh Loan Loan, nhẹ nhàng phi vũ. Nàng nhấp môi, mắt đen nhìn mưa bụi ngoài cửa sổ gần từng chữ:

“Ta muốn tự tay lấy đi tính mạng của hấn.”

“Loan Loan...” Hiên Viên Dạ có chút đau lòng, hấn cũng không hy vọng tay Loan Loan dính máu người. Nếu nàng hận, hấn nguyện ý vì nàng mà bỏ đi Lâm Kế Tục, dù sao thì hấn cũng không ngại cái danh hôn quân.

“Hoàng hậu nương nương...” Hứa Mậu cũng kêu lên, không nghĩ đến Hoàng hậu cư nhiên lại muốn đích thân ra tay. Nhũ nương, nếu người còn sống, người nhấn tâm để Hoàng hậu thành ra thế này sao?

“Yên tâm.” Lãnh Loan Loan cắt ngang lời nói của hai người, ánh mắt lạnh lẽo. “Ta sẽ không để người ta biết là ta làm.”

“Tốt lắm, ta đi rồi. Đãi bà vú chuyện tình giải quyết sau, ta tái hồi cung.”

Váy dài màu trắng tung bay, vừa dứt lời, bóng dáng đã biến mất ngoài cửa.

“Hoàng Thượng, không ngăn cản hoàng hậu sao?” Hứa Mậu nhin không được hỏi, chẳng lẽ để cho Hoàng hậu làm vậy thật sao? Có thể hay không sẽ làm loạn lên?

“Tùy nàng đi.”

Hiên Viên Dạ thản nhiên nói, đứng ở bên cửa sổ, ánh mắt nhìn theo bóng dáng đang khuất dần trong mưa kia...

Vào đêm, đèn rực rỡ.

Cửa lớn của Loan Nguyệt Lâu đóng chặt, ngăn cách mưa gió bên ngoài.

Trời lạnh tê tái.

Lãnh Loan Loan ngồi trên vị trí chủ thượng, làn váy dài rũ một bên. Đứng bên người nàng là Dạ Thần vẫn đeo mặt nạ vàng.

Ngọn đèn mờ lung, ở đại sảnh, sát thủ của Loan Nguyệt Lâu đứng đó, mặt không chút biểu tình.

Lãnh Loan Loan buông ly trà trong tay, con người đen đảo qua đám sát thủ, không nói một lời.

Bọn người sát thủ cũng không biết chủ tử đột nhiên triệu tập họ đến đây để làm gì? Không khí đè nén áp lực làm cho ai nấy cũng nhin không được mà phát run.

“Các người theo ta bao nhiêu năm rồi?” Lãnh Loan Loan đột nhiên hỏi.

“Mười năm.” Bọn người sát thủ mặc dù không biết vì sao Lãnh Loan Loan lại hỏi như vậy nhưng vẫn đáp lời. Mười năm trước, chủ tử mới chín tuổi theo Lâu chủ đến đây, mặc dù chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi nhưng bọn họ hoàn toàn nhận định nàng là chủ tử.

“Tốt lắm.” Lãnh Loan loan gật gật đầu, “Mười năm, các người cũng biết ta tuyệt đối không cho phép thất bại. Mà lần này ta có một nhiệm vụ giao cho các người, cũng như vậy, tuyệt đối không thể thất bại.”

“Vâng.” Mọi người gật đầu.

“Nhiệm vụ lần này nếu thất bại, các người tất cả đều không cần trở lại.” Lãnh Loan Loan môi anh đào gọi lên, lạnh lùng nói tiếp.

Bọn người sát thủ hai mặt nhìn nhau, đây thực sự là nhiệm vụ quan trọng.

“Tuyệt không làm nhục mệnh lệnh của chủ tử.”

“Nhiệm vụ lần này chính là mạng của cả nhà Tể tướng đương triều – Lâm Kế Tục.” Diệt cỏ tận gốc, nàng sẽ không để cho Lâm gia có cơ hội đứng lên nữa.

“Tuân lệnh chủ tử.” Xem ra lần này nhà Tể tướng lại chọn đến chủ tử.

“Các người đi xuống trước đi, bốn canh giờ sau tập hợp ở tiền sảnh.” Lãnh Loan Loan hướng bọn họ phát tay.

“Thuộc hạ cáo lui.” Những bóng dáng màu đen nhanh chóng rời đi, nhập vùi bóng đêm.

“Chủ tử, chúng ta cũng đi cùng với bọn họ thôi.” Dạ Thần nhìn Lãnh Loan Loan nói, hẳn tất nhiên biết mục đích của nhiệm vụ lần này chính là mạng của Lâm Kế Tục, trả thù cho nữ nương.

“Hảo.” Lãnh Loan Loan gật đầu, “Ta phải tự tay lấy đầu Lâm Kế Tục.”

“Chủ tử muốn đích thân động thủ?” Dạ Thần nhướng mày, đôi mắt tím xẹt qua một tia không đồng ý. Hẳn có thể vì nàng mà lấy đầu Lâm Kế Tục, không cần thiết phải đem tay nàng dính máu.

Lãnh Loan Loan đi đến cạnh cửa, nhìn mưa bụi bên ngoài, đôi mắt đen sáng lên trong đêm tối, lạnh lùng nói:

“Ta đã thề, nhất định phải tự tay trả thù cho nữ mẫu.”

Vì nữ mẫu, giết người cũng có sao.

197. Q.2 - Chương 78: Sự Trả Thù Tàn Khốc [1]

Mưa tạnh.

Mặt đất bao phủ trong màn đêm.

Vạn vật lại trở về với sự tĩnh lặng vốn có.

Gió đêm lành lạnh, lá cây lay động. Hơn mười bóng dáng theo tường lên vào phủ Tể tướng, màu áo đen lẫn trong màn đêm.

Hành lang quanh co uốn khúc, hòn giả sơn, đình hóng mát.

Đến một vườn hoa cỏ xum xuê, hơn mười bóng dáng áo đen chia ra làm mấy đội, theo các hướng khác nhau rời đi.

Hướng chủ viện đột nhiên xuất hiện hai bóng dáng áo trắng, một người mang lụa trắng che nửa mặt, một người đeo mặt nạ vàng, trong đêm tối, đôi đồng tử màu tím phá lệ sáng ngời.

Nữ tử mặc áo bào trắng thật dài dầm lên từng hạt mưa còn đọng lại trên cỏ lá, môi khê mím, biểu tình lạnh như băng, khuôn mặt hoàn toàn bình ổn giống như đã bị hàn băng ngàn năm ngưng kết lại. Suối tóc đen như dòng thác dừng ở thắt lưng, bước đi lắc lư lộ ra đường cong xinh đẹp.

Người trong viện tựa hồ ngủ rất say, mới vừa đi đến ngoài cửa đã nghe tiếng hít thở nhọt nhọt trong phòng.

Ngủ thật say, đáng tiếc là trong chốc lát người sẽ phải ngủ lâu thật lâu.

Đôi môi anh đào gợi lên, nữ tử lãnh lệ cười nói. Đồng tử trong mắt xẹt qua một tia tàn khốc, nàng nghiêng đầu nhìn sang nam tử bên cạnh gật đầu một cái.

Nam tử gật đầu lại, hướng ánh mắt tới hắc y nhân bên cạnh.

Vài hắc y nhân phân ra theo hai hướng trái phải mà đi, tuyệt không lưu lại một người sống, lại càng không thể phá hư tâm tình của chủ tử.

Nam tử đeo mặt nạ lấy từ ống tay áo một chiếc chủy thủ ánh bạc cực lợi hại cắm vào cửa trước. Một tiếng vang nhỏ phát ra, cửa liền rời ra ngay tức khắc.

Nữ tử đẩy cửa ra, dẫn đầu đi vào.

Trong phòng một mảnh tối đen như mực, nữ tử nhú mi, ngón tay bắn ra, một ngọn lửa ở đầu ngón tay chiếu sáng căn phòng. Nàng nhìn quanh, chỉ thấy trong phòng có chút trang sức đẹp để quý giá, trên chiếc giường ngà voi trắng, có hai người đang nằm. Sau màn giường, loáng thoáng nhìn thấy hai bóng hình đang ngủ say.

Bàn tay trắng nõn lại giương lên, đầu ngón tay ánh lửa đặt trên nệm, ngọn đèn mông lung chiếu sáng căn phòng.

Người trên giường tựa hồ cảm giác có hơi thở xa lạ, đôi mày bất an co rúm lại. Chậm rãi mở to mắt, ánh sáng trong phòng làm hấn ngẩn ra. Cảm giác buồn ngủ trong mắt không còn, ngay lập tức tỉnh táo, ánh mắt lợi hại nhìn quanh:

“Ai?”

Hấn xoay người ngồi dậy, khoác áo ngủ rộng thùng thình lên người. Nhìn qua màn giường, cứ nhiên nhìn thấy một nữ tử ngồi ở trước bàn, bên cạnh nàng là 1 nam tử cao ngất đang đứng. Đôi mắt tròn tròn, chấn động không nhẹ.

“Lão gia, sao người không ngủ?” Nữ tử nằm cạnh nam tử cũng ngồi dậy, “Này, ai đốt đèn lên vậy?” Nhìn thấy ánh sáng trước mắt, nàng vẫn không rõ nguyên do.

“Phu nhân, có khách đến.” Không hổ danh là nhân vật lợi hại có kinh nghiệm tranh đấu, sau một giây kinh ngạc đã trấn định lại rất nhanh.

“Khách nào?” Nữ tử nhìn theo ánh mắt nam tử, đột nhiên sợ tới mức che hai tay vào miệng, thiếu chút nữa sợ hãi kêu ra tiếng.

“Đừng sợ.” Nam tử vỗ vỗ bả vai của nàng, vươn tay xóc cái màn giường lên, đi ra ngoài.

“Lão gia...” Nữ tử bắt lấy cánh tay nam tử, có chút lo lắng gọi hấn.

“Không có việc gì, yên tâm.” Nam tử an ủi vỗ vỗ vai nàng, vẫn xóc cái màn giường lên, xuống giường.

“Hai vị đêm khuya đến thăm, không biết có chuyện gì?”

Lâm Kế Tục bình tĩnh hỏi, xuống giường mặc thêm một chiếc áo khoác, sợi tóc rối tung trên vai, dưới ngọn đèn mông lung, trên đầu bạc lóe ra ngân bạch quang.

“Không hổ là Tể tướng đại nhân nhiều năm kinh nghiệm quan trường, thật khí phách.” Nữ tử chính là Lãnh Loan Loan, dưới chiếc khăn che mặt, môi anh đào gợi lên, mang theo trào phúng. Dù có khí phách, hấn cũng không thấy được mặt trời ngày mai.

“Quá khen.” Lâm Kế Tục chấp tay, “Hai vị đến sợ là không phải để khích lệ lão phu ?” Đôi mắt thâm thúy âm thầm đoán thân phận, mục đích của hai người.

“Nói chuyện cùng người thông minh thật thoải mái.” Lãnh Loan Loan nhếch môi, con ngươi đen cất giấu hận ý như biển sâu. “Chúng ta tới là mong Tể tướng đây có thể cho ta một thứ...” Chính là mạng của người.

“Không biết quý phủ của tại hạ có cái gì để hai người coi trọng?” Lâm Kế Tục hí mắt lại, bọn họ đến tới cùng muốn cái gì đây?

“Có.” Lãnh Loan Loan đứng lên, làn váy trắng rũ xuống. Thản nhiên đi đến trước ngọn đèn, trên mặt toát ra lãnh ý. Nàng chậm rãi đi về hướng Lâm Kế Tục, từng bước từng bước, trong lòng Lâm Kế Tục lại khẩn trương thêm một phần, mà Lâm phu nhân trên giường mở to hai mắt chăm chú nhìn bọn họ, hai tay nắm chặt lại, sợ chuyện xấu sẽ phát sinh.

“Không biết là thứ gì?” Lâm Kế Tục yếu ớt cười nói, dưới ống tay áo, hai bàn tay đã nắm chặt lại. Hai người này rốt cục làm sao mà vào được đây? Chẳng lẽ họ vệ đều không biết làm ăn gì hết?

Lãnh Loan Loan vẫn không nói, bàn tay mềm gọt nhẹ sợi tóc, mắt liếc hẩn một cái, mâu quang lãnh liệt. Nàng gần từng chữ:

“Lấy – mạng – người.”

Lâm Kế Tục cả kinh, mồ hôi lạnh chảy đầy hai lòng bàn tay. Nhìn Lãnh Loan Loan giờ phút này trong đáy mắt không còn hận ý, hẩn cùng nữ tử này có ân oán sao? Nàng cứ nhiên nói thẳng lấy mạng chính mình? Hơn nữa, nhìn cái khăn che mặt lộ ra ngoài ra con ngươi đen, hẩn đột nhiên cảm thấy có chút quen thuộc. Là ai vậy ?

“Cô nương, cô đùa phải không?” Trần định nhanh chóng.

“Muốn kiểm tra xem ta có nói giỡn hay không, người tự nhìn đi.” Lãnh Loan Loan nhìn sang Dạ Thần gật đầu gật đầu, Dạ Thần đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra.

Lâm Kế Tục cả kinh, đêm tối yên tĩnh lại bị ánh lửa sáng rọi, mơ hồ còn nghe được tiếng kêu thảm thiết.

“Các người muốn làm gì?” Đồng tử thâm thúy trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan, không thể che giấu được nỗi kinh hoàng nữa. Chẳng lẽ, chẳng lẽ người trong phủ đều đã bị bọn họ sát hại hết? Như vậy nhi tử đâu? Nữ nhi đâu?

“Người còn chưa rõ sao?” Lãnh Loan Loan cười lạnh, “Bọn họ đều đã chết. Đều do người làm hại.” Bất quá, bây giờ người cũng phải đi cùng họ . Tay vung một cái, một nhát kiếm lợi hại xẹt qua cổ Lâm Kế Tục. Hần quang lóe ra, lúc này Lâm phu nhân đã bị dọa đến sợ ngất:

“Không, lão gia!!!”

198. Q.2 - Chương 79: Sự Báo Thù Tàn Khốc [2]

“Không, lão gia...”

Lâm phu nhân hô to một tiếng, ngất lịm đi.

“Phu nhân!!!!” Lâm Kế Tục nghiêng đầu nhìn lại, hét lớn. Sau đó quay đầu nhìn Lãnh Loan Loan, hung hăng hỏi: “Các người rốt cuộc là ai? Vì sao lại giết hại cả nhà ta?” Ngoài cửa ánh lửa hừng hực, soi sáng một vùng trời. Thật không nghĩ đến Lâm Kế Tục hẩn tung hoành quan trường hơn hai mươi năm, cuối cùng lại rơi vào kết cục này.

“Người muốn biết ta là ai sao?” Lãnh Loan Loan lạnh như băng nhìn hẩn, đôi mắt không có một tia cảm xúc dao động. Mọi hận ý đều bị nàng giấu vào, khuôn mặt lạnh như băng như vậy càng làm cho người ta cảm thấy khủng hoảng, sợ hãi.

Gió đêm theo ngoài cửa sổ thổi vào, nhắc lên mái tóc đen của nàng. Ánh nến nhấp nhoe như ẩn như hiện, không khí trong phòng trở nên quỷ dị, âm trầm.

“Phải.” Lâm Kế Tục gật đầu, “Các người nếu đã huyết tẩy tất cả người trong Lâm phủ thì cũng phải cho ta biết nguyên nhân chứ?” Rốt cuộc là hắn đã đắc tội với ai mới có thể đưa đến tai họa hôm nay? Lâm kế Tục nghĩ mãi vẫn không ra.

“Được, ta sẽ cho người biết, để người chết cũng nhắm mắt.” Lãnh Loan Loan nói, bàn tay mềm giơ lên kéo khăn che mặt xuống.

“Hoàng Hậu nương nương?”

Khi Lâm Kế Tục nhìn thấy gương mặt được giấu dưới tấm khăn lụa kia, tim thiếu chút nữa ngừng đập. Sao lại như vậy? Cư nhiên là Hoàng Hậu nương nương? Trách không được cảm thấy ánh mắt kia quen quen, nhưng mà rốt cuộc là tại sao? Chẳng lẽ Hoàng Thượng muốn diệt trừ hắn?

“Vì sao? Lão phu tự hỏi ta đối với triều đình trung thành và tận tâm, Hoàng Hậu nương nương vì sao lại làm vậy?”

“Vì sao?” Lãnh Loan Loan nở nụ cười, cười như vậy lại làm cho Lâm Kế Tục nhin không được mà run lên. “Có trách thì nên trách chính người, ngàn vạn lần không nên hạ độc người trong Tướng quân phủ, lại còn hạ độc chết nhũ mẫu.”

“Ra là vậy...” Lâm Kế Tục sửng sốt, vạn lần không nghĩ đến đáp án là như vậy. Đúng là hắn đã sai người hạ độc Lãnh Bùi Viễn, bởi vì thế lực của hắn tại triều đường như đã bị Lãnh Bùi Viễn chế trụ hoàn toàn, cũng đúng thôi dù sao thì Lãnh Bùi Viễn cũng là Trấn Bắc tướng quân uy chấn thiên hạ, Hoàng Thượng lại chỉ độc sủng Hoàng Hậu, thân Lãnh Bùi Viễn là quốc trượng càng thêm vững mạnh, những lợi thế này làm cho những kẻ tiểu nhân thời thế đều theo về phe Lãnh Bùi Viễn. Dù sao hắn có thể làm đến chức Tế Tướng này cũng đã trải qua ngàn đao vạn khổ, làm sao có thể tha thứ cho Lãnh Bùi Viễn cướp đi mọi thứ của hắn, vì thế mới ra tay hạ độc. Chính là ngàn tính vạn tính, cũng không dự đoán được cuối cùng lại độc chết một hạ nhân, đã vậy còn là nhũ nương của Hoàng Hậu. Chẳng lẽ là ý trời trêu người sao?

“Lão phu dù sao cũng là mệnh quan triều đình, Hoàng Hậu nương nương làm như thế, không sợ Hoàng Thượng nổi giận hay sao?” Lâm Kế Tục ngẩng đầu nhìn nàng, nếu không phải là ý của Hoàng Thượng, vậy là Hoàng Hậu lén lút ra tay rồi.

“Mạng người là của ta.” Lãnh Loan Loan cười lạnh một cách tàn khốc, “Cho dù là Hoàng Thượng cũng không thể nào cứu người được.”

Lâm Kế Tục sửng sốt, nàng ăn nói thật bừa bãi, nhưng cách hành xử cao ngạo tự cao kia lại làm cho người ta không thể không tin tưởng.

“Nếu mọi việc đã như vậy, muốn chém muốn giết, tùy người. Chỉ là lão phu cầu xin người, làm ơn tha cho người nhà của lão phu. Chuyện này mọi ý đều là do lão phu làm ra, bọn họ không có liên quan gì...” Nếu nhất định hôm nay phải chết, bằng mọi giá phải bảo vệ tính mệnh của nhĩ tử, giúp cho Lâm gia kéo dài hương khói, như vậy hắn cũng không có lỗi với tổ tông.

“Đã muộn rồi.” Lãnh Loan Loan xoay người, khuôn mặt tuyệt sắc nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa sổ, mọi vật chìm trong biển lửa như ẩn như hiện.

“Cái gì?” Lâm Kế Tục kinh sợ, “Người, người đã giết chết bọn họ? Người thật tàn nhẫn.” Bàn tay to chỉ vào Lãnh Loan Loan, tràn đầy đau lòng cùng hận ý.

“Mọi chuyện đều do người thôi.” Lãnh Loan Loan trừng mắt nhìn lại hắn, “Khi người hạ độc người khác, có nghĩ đến người nhà của họ không? Mọi việc ngày hôm nay đều do người gieo gió gặt bão, không trách ai được.”

“Mọi thứ đều do lỗi của ta. Ha ha ha...” Lâm Kế Tục nghe Lãnh Loan Loan nói, cười đến điên dại. Mái tóc nửa đã bạc trắng tung bay trong gió, trong tiếng cười lộ ra bi thương. Có lẽ thật sự là báo ứng.

“Ra tay đi.” Ngừng cười, hắn nhắm mắt lại.

“Người tưởng rằng ta sẽ giết người?” Lãnh Loan Loan lạnh lùng cười, đôi mắt đen hiện lên tàn khốc. “Thật tiếc, ta cũng không nghĩ sẽ cho người được chết dễ dàng.” Nàng cũng muốn cho hắn biết mùi vị bị độc chết dày vò thế nào.

“Người còn muốn thế nào?” Lâm Kế Tục mở to mắt, nhìn vị Hoàng Hậu xinh đẹp khuynh thành đang đứng trước mặt. Hắn rút cuộc cũng chân chính hiểu được nữ nhân này căn bản không phải người mà là một yêu nữ. “Người không phải muốn tính mạng của ta sao? Ta cho người là được.”

“Hừ...” Lãnh Loan Loan lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, phát tay với Dạ Thần.

Dạ Thần hiểu ý, lấy ra một cái lọ bằng sứ màu đỏ đưa cho nàng. Lãnh Loan Loan đưa cái lọ ra trước mặt Lâm Kế Tục, mắt chớp chớp: “Có phải nhìn cái lọ này rất quen mắt hay không?” Đây chính là độc lấy được từ chỗ kẻ hạ độc, Thất Dạ Thảo. Độc này không thông dụng như Hạc Đỉnh Hồng (*), nhưng lại so với Hạc Đỉnh Hồng độc hơn. Người trúng phải Thất Dạ Thảo, sẽ phải thống khổ nôn ra máu bảy ngày bảy đêm, cho đến khi kiệt sức mà chết.

“Thất Dạ Thảo.” Sắc mặt Lâm Kế Tục bỗng tái xanh.

Lãnh Loan Loan nhếch môi cười tàn nhẫn, bàn tay mềm điểm trụ huyệt đạo của Lâm Kế Tục. Mở miệng lọ đựng Thất Dạ Thảo, nhỏ một giọt vào miệng Lâm Kế Tục, sau đó giải huyệt cho hắn, nhìn Lâm Kế Tục ôm cổ, nôn khan..

“Đưa hắn về nhốt trong địa lao của Loan Nguyệt Lâu đi.” Lãnh Loan Loan phân phó Dạ Thần.

“Vâng.” Dạ Thần vỗ tay một cái, hai sát thủ áo đen bay vút đến. Đem Lâm kế Tục còn đang nôn khan cùng Lâm phu nhân mang đi.

Lãnh Loan Loan cùng Dạ Thần đi ra khỏi phòng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm bị ngọn lửa chiếu rọi, trong lòng tự nói:

loan loan cùng đêm thần đi ra phòng ốc, ngẩng đầu nhìn bị hỏa hoa ánh thông minh bầu trời đêm. Ở trong lòng lẩm bẩm nói:

Nhũ mẫu, Loan Loan đã báo thù cho người rồi, người đã thấy chưa?

199. Q.2 - Chương 80: Đại Công Tử Nhà Họ Lãnh

Phủ Tể tướng trong một đêm đã bị diệt môn, ánh lửa rực sáng bầu trời.

Máu, lửa giao nhau, đẹp lóa mắt.

Một khối lượng lớn cáng được khiêng ra ngoài, đều là những thi thể cháy xém hoàn toàn, không thể nào nhận diện. Dân chúng vây quanh xem cũng không nhìn được mũi không dám ngửi, cũng không dám nhìn. Vài người gan lớn cũng nhắm mắt vài lần, khe khẽ nói nhỏ cùng người bên cạnh. Ai cũng thất sắc, không biết rốt cuộc Tể tướng đã đắc tội với nhân vật nào, đường hoàng là nhất quốc chỉ tướng cư nhiên bị người lạ diệt môn. Chắc chắn, làm bậy quá...

Không ít môn sinh của Tể tướng cũng đến hiện trường, nhìn từng người thân thuộc bị cháy sém, dường như đều không nhìn được mà sắc mặt trắng bệnh. Một phần là vì vừa đau vừa hận, một phần vì mình cũng có kết cục như vậy. Người có thể chỉ trong một đêm làm ra thảm kịch này, thật là một hung thần. Biết đâu tiếp theo sẽ là bọn họ?

Mọi người mặt đối mặt, trong đáy mắt của nhau đều nhìn thấy sợ hãi khắc sâu.

“Lộc cộc, lộc cộc...”

Một đông người ngồi trên đại mã đội nằng chạy từ phố bên kia tới, đi ngang qua phủ Tể Tướng đã thấy người đông như hội, còn có không ít quan binh ngăn lại dân chúng đang đứng nhón nháo. Hàng mi tuần lẳng nhúu nhúu, đã xảy ra chuyện lớn gì sao?

Kéo dây cương, hần xoay người xuống ngựa, vạt áo màu trắng tùy ý theo gió tung bay, tóc đen dài như thác, dùng ngọc trám búi cao, một nửa xõa dài sau lưng, mặt mũi như ngọc, mắt sáng mày kiếm, khí thế hiên ngang, thoát nhìn như một nam tử anh tuấn bất phàm.

“Xin phiền một chút.”

Nam tử để ngựa ở bên đường, chen vào đám người đông nghịt kia.

Mọi người nhìn nhau, nam tử quý phái kia chắc chắn là một nhân vật lớn. Mọi bất mãn trong miệng đều nuốt xuống, tự động lùi ra.

“Quan gia, xin hỏi nơi này đã xảy ra chuyện gì?” Nam tử ngăn một quan binh lại hỏi. Thiếp vàng cạnh cửa Phủ Tể Tướng đã bị lửa lớn thiêu hủy, từng tòa nhà hoa lệ đều đã tan hoang đổ nát. Khói nhẹ lượn lơ toát ra, tình trạng thật thê thảm, thật không đành lòng.

Quan binh ngẩng đầu liếc mắt nhìn hần một cái, xem ra nam tử trẻ tuổi này là con nhà giàu, cũng không đối đãi với hần như dân thường, nhú mi:

“Công tử, chẳng lẽ người không biết sao? Đây là Phủ Tể Tướng, tối hôm qua đã bị tru diệt gia môn, ngay cả phòng ở cũng cháy sạch như vậy, thảm thật...” Nói xong lại lắc lắc đầu tỏ vẻ đồng tình. Không thể tin được người dưới một người trên vạn người như Tể tướng cũng xảy ra sự tình này, thật không biết nên nói gì? Bọn họ dù sao cũng chỉ là binh tướng nhỏ, tốt nhất vẫn nên an phận giữ bát cơm của mình thì hơn.

“Phủ Tể tướng?”

Ngón tay thon dài của nam tử vỗ vỗ ngực, đôi mắt thâm thúy nhìn đến một thi thể đã được che vải trắng. Người có thể chỉ trong một đêm giết sạch Phủ Tể tướng tuyệt đối không đơn giản, là ai vậy? Hai tròng mắt híp lại, hần rất hứng thú.

Trở về, dắt ngựa. Trèo lên lưng ngựa, lưng thưng rời đi.

Tướng quân phủ.

Nam tử cưỡi ngựa dừng lại ở ngoài tướng quân phủ, tiêu sai đi vào trong.

“Đứng lại.”

Hai thị vệ dùng hai cây giáo dài giao nhau chặn đường đi của nam tử. Hai tròng mắt nâng lên đánh giá nam tử xa lạ, thị vệ Giáp hỏi:

“Công tử cần tìm ai?” Cư nhiên dám xông thẳng vào Tướng quân phủ, hần nghĩ Tướng quân phủ là nơi nào?

Nam tử nghe vậy liền nhú mày, ngẩng đầu nhìn ba chữ “Tướng Quân Phủ” thiếp vàng, như rồng bay phượng múa. Hần rõ ràng không đi nhầm, chẳng lẽ không phải?

“Tránh ra.” Ánh mắt liếc hai người thị vệ, hần lạnh lùng nói.

Hai người thị vệ làm mặt dò xét, rồi đồng thời hét to:

“To gan, dám tự tiện xông vào Tướng quân phủ?”

“Tự tiện?” Khóe môi nam tử gợi lên, “Bản công tử không biết rằng về nhà của mình cũng là tự tiện?” Hần quả thật lâu lắm rồi mới trở về sao? Họ cư nhiên cũng không nhận ra đại công tử của mình.

“Nhà của mình?” Bọn thị vệ trở nên hồ đồ, Tướng quân phủ có một công tử xa lạ khi nào vậy?

“Đừng nói bậy.” Thị vệ Ất nổi giận nói, “Tướng quân phủ làm sao là nhà của người được cơ chứ?” Muốn trèo cao sao?

“Phải không?” Con người đen nguy hiểm nheo lại, xoạt một tiếng, bảo kiếm bên hông tuột ra khỏi vỏ. Chỉ thấy hàn quang từ thân kiếm lóe lên, kiếm đã ngự trị trên cổ thị vệ Ất. Nếu đã nói hần tự tiện, hần liền xông vào, xem ra sao?

“Hôm nay bản công tử muốn đi vào.” Hần là Đại công tử chính quy mà còn bị hạ nhân ngăn ở ngoài cửa không cho vào?

“Người mau bỏ kiếm xuống.” Thị vệ Giáp nắm chặt giáo của mình, nhìn chăm chăm vào nam tử nói. Mấy năm qua, thật không có gặp qua có người nào dám chạy đến Tướng quân phủ giương oai. Nam tử này lại không biết rõ, rõ ràng là không muốn sống.

“Chuyện gì vậy, thật ồn ào!”

Một cỗ kiệu màu lửa đỏ dừng lại trước Tướng quân phủ, màn kiệu xốc lên, bàn tay ngọc vươn ra, bóng dáng Lãnh Loan Loan lộ ra ngay sau đó. Mắt sáng nhìn một màn trước Tướng quân phủ, trán nhăn lại. Cái kia tên là từ đâu chạy tới, cứ nhiên dám cầm kiếm trong lúc để tang nhũ mẫu.

“Tam tiểu thư, người này đòi xông vào Tướng quân phủ.” Thị vệ Giáp nhìn thấy Lãnh Loan Loan đã trở về, kinh hãi, gấp gấp báo cáo tình hình với nàng

“Làm càn.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng phun ra hai chữ, “Phong Triệt, Phong Triết, Phong Dự, Phong Tồn, bắt lấy hắn.” Lãnh Loan Loan chỉ vào nam tử, nói với bốn nam tử khác. Mặc kệ vì sao nam tử này xuất hiện ở đây, nhưng nàng không chấp nhận có người quấy rối nhũ mẫu yên nghỉ.

“Vâng.” Bốn nam tử áo trắng vọt lên, tựa như điều hâu lao thẳng tới hướng nam tử cầm kiếm.

Nam tử từ lúc nghe được thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Lãnh Loan Loan, cả kinh nghe thị vệ Giáp gọi nàng là Tam tiểu thư. Tong lòng biết người đó chính là Tam muội được Hoàng Thượng độc sủng, ngoài đầu nhìn lại, chỉ thấy cô nương kia mắt ngọc mây ngài, mặt mày như vẽ. Mái tóc óng mượt, khí thế lãnh liệt mà cao quý, quả nhiên là một tuyệt sắc giai nhân. Hần chưa kịp tán thưởng, lại nghe thấy nàng muốn cho người động thủ với mình, kinh hãi hô lớn:

“Tam muội, ta là đại ca a!”

200. Q.2 - Chương 81: Ngọc Diện Thần Bộ

“Tam muội, ta là đại ca a.”

Lãnh Độc U thân hình nhoáng lên một cái, linh hoạt tránh khỏi công kích của bốn thiếu niên. Đồng thời trong lòng cũng cả kinh, không nghĩ đến bốn thiếu niên này thân thủ lại cường địa như vậy. Xem ra bên người tam muội quả là nhân tài đồng đúc, cũng khó trách phượng danh của nàng nổi tiếng khắp thiên hạ.

“Dừng tay.”

Lãnh Loan Loan giơ tay lên, sâu trong ánh mắt sáng ngời vụt qua một tia kinh ngạc. Không nghĩ đến nam tử này lại là huynh trưởng của Lãnh Nguyệt Nhi. Trước nay nàng cứ nghĩ rằng con trai mà Mộc Chiêu Vân dạy dỗ ra chắc cũng điều ngoa, ương ngạnh như Lãnh Nguyệt Nhi trước đây, vậy mà không ngờ hôm nay gặp mặt Lãnh Độc U, mới phát hiện ra hắn thật giống Lãnh Bùi Viễn, lại còn mang khí chất tiêu sái giang hồ hơn.

“Người là đại ca của Nguyệt Nhi?”

Thân ảnh màu trắng cất bước đến gần, mái tóc dài óng mượt như tơ lụa tung bay theo gió, một đóa hoa đào màu đỏ kiêu hãnh trên trán càng làm cho dung nhan khuynh quốc khuynh thành của nàng thêm rực rỡ. Đôi mắt sáng, trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn chăm chú đánh giá Lãnh Độc U.

“Cũng là đại ca của người mà.”

Lãnh Độc U nói, đối với câu hỏi của Lãnh Loan Loan có chút bất mãn. Mặc dù khi rời khỏi Tướng quân phủ, hắn tuổi chưa lớn, nhưng cũng biết mẫu thân của hắn không thể không liên quan đến cái chết của mẫu thân Lãnh Loan Loan, cũng biết luôn chuyện xảy ra với mẫu thân sau này cũng là vì Lãnh Loan Loan.

Nhưng mà hắn đối với tam muội này cũng không có ác ý gì, ngược lại rất xem trọng nàng. Sự quyết đoán và khí thế của nàng một chút cũng không thua kém nam tử hán nào, không khỏi khiến cho người ta bội phục.

Lãnh Loan Loan chỉ im lặng khi nghe lời nói của Lãnh Độc U, đối với nam tử xa lạ này nàng không có chút thân thiết nào. Huống chi tam muội thực sự của hắn đã hồn lìa khỏi xác, không biết đã đầu thai bao nhiêu lần hay là ở dưới địa phủ gặp mẫu thân rồi.

“Đi thôi.” Xẹt qua Lãnh Độc U, Lãnh Loan Loan bước vào Tướng quân phủ, bốn thiếu niên cũng theo sau.

Lãnh Độc U cũng theo vào, khi đi ngang qua cửa đã thấy hai người thị vệ đang trở mắt nhìn.

“Trời ạ, hần cư nhiên là đại công tử.”

Tuy rằng đã có cây giáo cầm trên tay trụ đỡ nhưng thị vệ Át vẫn nhịn không được chân tay run rẩy, suýt nữa té xuống.

“Chúng ta không biết có phải gặp rắc rối hay không?” Thị vệ Giáp cũng trưng ra vẻ mặt đau khổ, nhìn thị vệ Át.

Ai, bọn họ làm sao mà biết được nam tử xa lạ này lại chính là đại công tử đã rời phủ mười mấy năm chứ? Thật khổ a

~“Tam muội, người tại sao lại không ở trong cung?” Lãnh Độc U theo sát Lãnh Loan Loan, tò mò hỏi. Không phải nàng là hoàng hậu sao? Nữ nhân trong hậu cung có thể tùy tiện ra vào cung như vậy à?

“Có việc muốn làm.” Lãnh Loan Loan thần nhiên lên tiếng.

“Nga, thì ra là thế.” Lãnh Độc U gật gật đầu, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy đèn lồng trắng treo trên mái hiên, nghĩ đến ban này bên ngoài phủ hình như cũng có treo, lòng bỗng dưng căng thẳng. Không biết là người nào trong phủ đã xảy ra chuyện rồi?

Nhìn bóng dáng trong treo nhưng lạnh lùng của Lãnh Loan Loan, Lãnh Độc U nhú mày, theo nàng đi ngang qua đình viện, hướng chủ viện đi đến.

“Tam tiểu thư.” Hạ nhân trong viện nhìn thấy Lãnh Loan Loan đều cung kính xoay người vãn an, lại nhìn đến nam tử đang đi phía sau nàng liền sửng sốt, vị công tử này là từ đâu tới vậy a?

“Còn không chào hỏi đại công tử.” Lãnh Loan Loan thần nhiên nói, đôi con ngươi lạnh lùng đảo qua mọi người.

Đại công tử? Bọn hạ nhân hai mặt nhìn nhau. Chẳng lẽ vị công tử này chính là đại thiếu gia rời phủ đã nhiều năm à? Sao đột nhiên thiếu gia lại trở lại?

“Đại công tử.” Mọi người lại xoay người, vãn an.

“Được rồi.” Lãnh Độc U phát phát tay, ý bảo mọi người đứng dậy. Hắn có thể trách ai được, có thì cũng chỉ do hắn đã lâu lắm rồi mới trở về.

Hai người cùng nhau đi đến đại sảnh, Lãnh Bùi Viễn và Lăng Tuyết công chúa đang nói chuyện với nhau ở đây.

“Cha, con đã trở lại.”

Lãnh Độc U đi lên phái trước, nửa quỳ nửa đứng nói với Lãnh Bùi Viễn. Trường bào màu trắng quét trên mặt đất, đôi mắt thâm thúy cất giấu niềm thương nhớ nhiều năm.

“U Nhi?” Lãnh Bùi Viễn sửng sốt, hiển nhiên không nghĩ đến đứa con đi ra ngoài tung hoành nhiều năm lại đột nhiên trở về.

“Vị này chính là đại công tử sao, quả nhiên thật giống Tướng quân...” Lăng Tuyết công chúa nhìn Lãnh Độc U, ánh mắt hiện lên một tia thưởng thức. Sớm đã nghe nói Tướng quân ngoại trừ Nguyệt Nhi, Loan Loan còn có một đứa con nữa. Hôm nay nhìn thấy Lãnh Độc U trở về thật là không thất vọng chút nào, thật là giống với tưởng tượng của nàng.

“U Nhi, đây là Lăng Tuyết công chúa, Nhị nương của con.” Lãnh Bùi Viễn giới thiệu với Lãnh Độc U.

Lăng Tuyết công chúa mặt cười đỏ lên, đưa con trước mặt nàng tuổi còn lớn hơn nàng, thật sự cảm thấy không được tự nhiên.

“Gọi ta Lăng Tuyết là tốt rồi.”

Lãnh Độc U cười yếu ớt, công chúa Lăng Tuyết này tuy nhỏ nhưng thật thú vị, cùng cha cũng rất xứng đôi. Lúc này liền chấp tay, nói một cách hào sảng:

“Lẽ không thể cho qua, nhưng dù sao ta cùng với công chúa tuổi cũng xấp xỉ nhau, không bằng ta gọi công chúa là được rồi, công chúa cũng nên theo cha gọi ta là Độc U.”

“Hào.” Lăng Tuyết công chúa gật đầu.

Lãnh Loan Loan thông thả đi vào, ngồi lên ghế.

“Đúng rồi, U Nhi, con chắc là gặp qua Hoàng hậu tam muội rồi?” Lãnh Bùi Viễn chỉ vào Lãnh Loan Loan, nói với Lãnh Độc U.

“Cha yên tâm, vừa rồi con cùng tam muội đã gặp nhau ở ngoài phủ.” Lãnh Độc U cười nói.

“Vây là tốt rồi.” Lãnh Bùi Viễn gật đầu, “Đúng rồi, U Nhi đã ra ngoài hành tẩu bao năm, có được gì mang về đây? Ngay cả hai muội muội của con cũng đã xuất giá hết rồi.”

“Con hiện tại là kẻ nhân sĩ giang hồ tự do, hành tẩu nam bắc, được người giang hồ xưng là “Ngọc diện thần bộ” (*). Nói đến thành tựu của mình, Lãnh Độc U có chút tự hào. Hắn trước đây từ bỏ cuộc sống quân doanh như cha, lưu lạc giang hồ, thực sự cũng không phải là quyết định sai lầm.

(*)Thám tử mặt như ngọc (không biết phải không nữa =.=)

“Đúng rồi, cha, Tể tướng phủ tối hôm qua bị người ta huyết tẩy chỉ trong một đêm, người đã biết chưa?” Lãnh Độc U nhớ đến chuyện tình của phủ tể tướng, không khỏi mở miệng hỏi. Có thể chỉ trong một đêm làm ra việc như vậy, hẳn đối với kẻ đứng sau lưng việc này cảm thấy rất hứng thú. Hơn nữa trực giác nói với hắn, chuyện này chắc chắn có ẩn tình.

Lãnh Loan Loan nghe hắn nói, mặt không đổi sắc, xem ra thần bộ đại ca là đang muốn tìm ra hung thủ đây.

Lãnh Bùi Viễn nhìn Lãnh Loan Loan vẫn lạnh lùng như trước, lại quay sang Lãnh Độc U, trầm giọng nói:

“U Nhi, chuyện này con không cần nhúng tay vào.”

“Vì sao?” Lãnh Độc U không rõ, “Cha sợ con không có năng lực tìm ra hung thủ à? Hay vẫn là lo lắng con sẽ gặp phiền toái?”

“Bởi vì hung thủ huynh muốn tìm chính là ta.”

201. Q.2 - Chương 82: Đen Trắng Bất Phân

Bởi vì hung thủ huynh muốn tìm chính là ta.”

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, con người đen thẳm thẳm nhìn thẳng vào Lãnh Độc U. Gió theo cửa sổ phát phơ thổi tóc nàng bay bay, trong mắt hàm chứa lạnh nhạt. giống như điều nàng vừa nói chỉ là một câu thăm hỏi thông thường.

Lãnh Bùi Viễn, Lăng Tuyết, Lãnh Độc U đều bị lời nói đột ngột của nàng dọa, ánh mắt Lãnh Bùi Viễn phức tạp nhìn Lãnh Loan Loan, không hiểu tại sao nàng lại nói ra như vậy, chẳng lẽ không sợ lời ra tiếng vào, gặp phiền toái sao?

Lăng Tuyết công chúa cũng kinh sợ, có thể trong một đêm diệt sạch một nhà quyền quý như Lâm Kế Tục, năng lực của hoàng hậu có bao nhiêu lợi hại quả thật nàng không thể tưởng tượng được. Đến tột cùng đằng sau gương mặt tuyệt mỹ này còn chuyện gì che giấu nữa?

Người duy nhất sống sót một cách thật sự chỉ có Lãnh Độc U, lời nói rõ ràng không chút nào che giấu của Lãnh Loan Loan như sét đánh giữa trời quang, làm hấn nhất thời không phản ứng được. Hấn làm sao có thể ngờ được hung thủ mà mình đang tìm kiếm lại là tam muội mới gặp lại. Nàng dù sao cũng là Hoàng hậu một quốc gia, mà Lâm kế Tục đã chết cũng là một vị quan hàm nhất phẩm trong triều. Thế này là thế nào?

“Vì sao?”

Hấn cuối cùng cũng có thể mở miệng hỏi được hai chữ. Đôi mắt thâm thúy như đầm lầy sâu thăm thẳm nhìn chăm chú vào tam muội nhan sắc tuyệt mỹ, đôi môi mỏng khêu gợi khẽ nhếch. Hấn thật nhìn không thấu tam muội này, nàng tất cả đều thật thần bí, quả thật không đơn giản.

“Báo thù.” Lãnh Loan Loan thản nhiên phun ra hai chữ, ánh mắt nhìn ra mái hiên có treo đèn lồng trắng bên ngoài cửa sổ. Đèn lắc lư trong gió, chữ “Điện” màu đen nhoáng lên mấy cái trong đầu lại hiện lên hình ảnh nhũ mẫu đang tươi cười thân thuộc

Báo thù? Lãnh Độc U khó hiểu nhìn theo ánh mắt của nàng, thấy ngay đèn lồng trắng đập vào mắt.

“Cha, trong phủ ra chuyện gì? Vì sao lại để tang?” Mà chuyện này thì có liên quan gì đến việc tam muội diệt môn nhà Tể tướng chứ?

“Nhũ nương đã qua đời.” Lăng Tuyết công chúa Lãnh Loan Loan đang ngồi, bi thương nói.

Lãnh Bùi Viễn im lặng không nói, chính là ánh mắt bỗng tối lại. Cảm tình của Loan Loan đối với nhũ nương thật sâu sắc, vượt qua tưởng tượng của hấn. Thật không nghĩ đến là vì một hạ nhân như vậy, Loan Loan cư nhiên trả thù cả nhà Tể tướng. Nhưng bất quá cũng không khó hiểu, trước kia khi Loan Loan còn nhất gan yếu đuối, vừa mới sinh ra đã mất mẹ, khi đó mình còn lơ là không quan tâm đến nàng, nếu không phải nhờ có nhũ nương, chỉ sợ nàng đã không thể tồn tại đến ngày nay. Đối với nhũ nương, hấn cũng vô cùng cảm kích, vậy nên mới tổ chức lễ an táng long trọng thế này...

“Nhũ nương?” Lãnh Độc U càng thêm khó hiểu, nhũ nương nào? Nhũ nương trước đây của hấn và Nguyệt Nhi không phải đã rời khỏi phủ Tướng quân rồi sao?

“Nhũ nương của Loan Loan.” Lăng Tuyết nhìn Lãnh Loan Loan, gật gật đầu.

Thì ra là thế. Lãnh Độc U hiểu được, hấn cũng biết tình cảm của tam muội đối với nhũ nương của nàng không khác gì tình mẫu tử. Mà cái chết của nhũ nương kia chắc là có liên quan đến Tể tướng, vì thế mới bị diệt toàn gia. Trên mặt tình cảm, hấn đồng ý với sự trả thù của tam muội. Nhưng với vai trò một bộ khoái (*), hấn không tán đồng với nàng. Cho dù Lâm Kế Tục có liên quan đến cái chết của nhũ nương, nàng nếu muốn báo thù cũng có thể giết hấn, không nên giết hại cả chục mạng người vô tội. Dù sao nàng cũng là Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, những người đó cũng là con dân của nàng, sao nàng lại có thể tàn nhẫn như vậy?

(*) Bộ khoái: Thám tử

“Tam muội, vì sao phải giết hết tất cả?”

Mắt đen nhìn thẳng vào Lãnh Loan Loan, gió thổi tóc nàng bay bay, phất qua gò má cao hồng hồng, môi anh đào mọng đỏ. Tất cả đều bị bao phủ bởi một hơi thở lạnh lùng, hoàn toàn không phù hợp với dung nhan diễm lệ đó.

“Diệt cỏ phải diệt tận gốc, ai biết được gió xuân thổi đến lại hồi sinh.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói, cũng không quay đầu lại. Có trách chỉ trách ai bảo bọn họ là người của Lâm phủ.

“Muội thật tàn nhẫn.” Lãnh Độc U nhìn không được nhúu mày, “Hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ lại làm chuyện không có tính người.”

“U Nhi...”

“Độc U...”

Lãnh Bùi Viễn lạnh giọng nói, Lăng Tuyết cũng nhủu mi. Độc U nói cùng quá đáng rồi, hấn làm sao có thể hiểu được nỗi đau thương của Loan Loan.

“Mau tạ tội với Hoàng hậu nương nương.” Lãnh Bùi Viễn nhìn Lãnh Độc U, lạnh lẽo cất lời.

“Ta có nói sai sao?” Lãnh Độc U ngẩng đầu, tiếp đón ánh mắt của Lãnh Bùi Viễn. “Cha, người cũng chưa nhìn xem phủ tể tướng bây giờ thảm hại cỡ nào, từ một tòa phủ uy nghi giờ chỉ là một đồng đổ nát, những người tong đó đều bị đốt thành tro bụi.”

“Câm miệng.” Lãnh Bùi Viễn lạnh lùng quát, như thế thì sao? Có sức làm có sức chịu.

“Cha...”

“Huynh không phải là thám tử à?” Lãnh Loan Loan ngoái đầu nhìn lại, môi anh đào nhêhcs một cái, mang theo trào phúng nói, “Huynh muốn bắt ta sao?”

“Ta...” Lãnh Độc U sững người, làm thám tử, hấn có thể tự mình xử lí hung thủ. Nhưng mà hiện tịa hung thủ ngay trước mặt hấn không phải ai khác lại là tam muội của mình, cũng là độc sủng Hoàng hậu của Thiên Diệu hoàng triều, hấn không thể ra tay, cũng không thể bắt nàng.

“Hoàng thượng nếu biết, nhất định sẽ không tha thứ uội.” Hấn nói, ánh mắt phức tạp nhìn nàng. Cho dù Hoàng thượng sủng ái nàng, nhưng hiện tại người nàng giết là quan nhất phẩm đứng đầu triều đình, có công lớn với xã tắc. Hoàng thượng đâu có cơ gì mà không cần?

“Ha ha...” Lãnh Loan Loan cười lạnh, “Huynh cho là Hoàng thượng không biết?”

“Ý muội là?” Lãnh Độc U kinh ngạc, chẳng lẽ Hoàng thượng đã sớm biết được .

“Đúng vậy.” Lãnh Loan Loan nhếch môi cười tà tứ nhìn hấn. Nàng thật sự không thích cái người tự ình là chính nghĩa này. Trong mắt nàng, có thù oán chắc chắn sẽ báo, ân trả ân, oán trả oán, kẻ tha thứ cho kẻ thù căn bản là kẻ nguốc, là ngu nguốc. Gì mà thiên sứ? Gì mà Thánh nhân? Người làm vậy chẳng lẽ thù cũng người tự dưng sẽ hết à? Không muốn nhớ đến laiijt hành ra không có sao? Chỉ có ăn miếng trả miếng, có thù báo thù mới hả dạ được.

“Tại sao có thể như vậy?” Lãnh Độc U lão đảo ngồi lên ghế, thân là thám tử, hấn không thể chấp nhận được chuyện Hoàng hậu được sự âm thầm đồng ý của Hoàng đế mà giết hại cả nhà quan nhất phẩm đứng đầu triều đình.

“Thế giới này không có đúng sai tuyệt đối, chỉ có kẻ mạnh và kẻ yếu.” Lãnh Loan Loan nhìn thẳng vào Lãnh Độc U, cất giọng lạnh lùng, mắt đen nheo lại, khóe môi giương lên một nụ cười lãnh liệt. “Chẳng lẽ ý huynh là kẻ giết người mới là người xấu, còn kẻ giết người bị trả thù thì không phải là người xấu sao?” Không có gì là tuyệt đối cả, hoàn hảo đến đâu cũng có chỗ hở. Dùng lý thuyết sáo rỗng này làm việc, căn bản là ngu nguốc.

“Thật là vậy sao?”

Lãnh Độc U mĩa mai tự giễu. Trên thế giới này thật sự không có đúng sai sao?

202. Q.2 - Chương 83: Ta Muốn Hồi Mê La Quốc

Ánh mặt trời nhỏ vun chiếu vào cửa sổ , không khí tràn ngập mùi thơm ngát.

Mảnh lụa trên giường màu trắng theo gió lay động, nhắc lên một góc.

Lãnh Loan Loan xốc lên màn giường , tơ lụa màu trắng chế thành áo lót mềm nhẹ bao vây ở trên người, đem dáng người phụ trợ càng thêm linh lung . Mái tóc giống như thác nước vẫn thùy rơi xuống thắt lưng, ánh mắt to tròn vẫn nhiễm một tầng sương mù, có vài phần buồn ngủ, lộ ra mấy phần tỉnh táo.

Đi đến phía trước cửa sổ, nhìn sắc màu nơi đình viện, đôi mắt nhiễm chút ý cười đầu tiên từ khi bà vú ra đi .

“Chủ tử.” Bốn thiếu niên đứng đầu là Phong Triệt đứng ở ngoài phòng khinh gọi

“Chuyện gì?” Lãnh Loan Loan liếm đi ý cười, nghiêng đầu nhìn phía bên ngoài hỏi.

“Minh cô nương ở Loan Nguyệt lâu đại náo, đòi phải về Mê La quốc.” Phong Triệt thần nhiên trả lời, trên thực tế đã không quây đơn giản như vậy. Minh Thuần Phi kia quả thực hóa thân thành Ma Tước, không có lúc nào là không niệm ở bên cạnh, biến mọi người ở Loan Nguyệt lâu trở nên thần kinh suy nhược.

“Nga?” Lãnh Loan Loan nhón mi, nàng thiếu chút nữa đem nàng ta quên mất. Mê la quốc, có liên quan đến thân thể của Thần.

“Người trước đi xuống đi, chờ một chút theo ta cùng nhau đến Loan Nguyệt lâu.”

“Vâng” Phong Triệt lui ra.

Chi sá –

Ước chừng một khắc sau, Lãnh Loan Loan rửa mặt chải đầu tốt rồi đi ra ngoài. Ngoài cửa, bốn thiếu niên đều đã đợi nàng. Bốn người đều áo trắng tung bay, những tia sáng mặt trời chiếu vào , tuần mỹ phi phạm.

“Chủ tử.” Bốn người khom người, cùng kêu lên hướng Lãnh Loan Loan vắn an.

“Ân.” Lãnh loan loan gật gật đầu, “Đi thôi.”

Bốn người theo đuôi nàng, tiến lên hướng tới ngoài phủ.

“Tam muội.”

Thời điểm đi qua đình viện , Lãnh Độc U vừa vặn từ một chỗ khác đi tới. Trải qua mấy ngày suy tư, hẳn cũng nghĩ thông lời nói của Lãnh Loan Loan . Hiểu được trên đời này thật sự cũng không có đúng sai chân chính, mỗi người đều có một mặt tà ác , mà lần này huyết án của Tế tướng phủ cũng bởi vì Lâm Kế Tục từng hại người mới có hậu quả ngày hôm nay

“Đại ca.” Lãnh Loan Loan gật gật đầu, kêu. Mặc kệ như thế nào, hẳn thật sự là huynh trưởng của khối thân thể này

“Tam muội, các người đây là muốn đi đâu?” Lãnh Độc U nhìn mấy người, tò mò hỏi.

“Loan Nguyệt lâu.”

“Loan Nguyệt lâu?” Lãnh Độc U ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, “Là cái tổ chức sát thủ nổi tiếng lấy lưng trên giang hồ kia sao?” Hắn từng bí mật điều tra nhưng đều khôn có kết quả , chẳng lẽ Loan Nguyệt lâu kia lại là thế lực của tam muội.

“Ân.” Lãnh Loan Loan gật gật đầu, không ngoài biểu tình của Lãnh Độc U . “Đại ca, có muốn vào xem thử không?”

“Ta có thể đi sao?” Lãnh Độc U tuy rằng rất muốn đi trước, nhưng cũng biết tổ chức sát thủ bình thường điều có quy tắc , người xa lạ căn bản không thể tiến vào.

“Ân.” Nàng nói có thể, ai dám nói từ không.

“Đa tạ Tam muội.” Lãnh Độc U cười hớn hở, cũng gia nhập vào đoàn người đi Loan Nguyệt lâu .

Loan Nguyệt lâu

Thật sâu tường viện, lục ẩm phần duyên. Cửa gỗ bị khóa, tảng đá lộ ở bên ngoài.

Trước mắt xuất hiện là một cái tiểu viện của người dân bình thường, trước viện phong cảnh tao nhã, cổ kính.

“Nơi này chính là Loan Nguyệt lâu?” Lãnh Độc U nhìn mảnh sân trước mắt , có chút bất khả tư nghị. Loan nguyệt lâu tiếng tăm lừng lẫy cư nhiên yên lặng nằm ở đây, hơn nữa cùng với những căn nhà của thường dân không khác nhau là mấy.

“Đúng.” Lãnh Loan Loan gật đầu, đại ản ản cho thị, tiểu ản ản cho dân. Càng là địa phương bình thường , người khác mới càng không chú ý tới.

Khẩu khẩu khẩu –

Phong Triệt đi lên trước, ở trên cửa gỗ ba cái. Lãnh Độc U chú ý tới, mỗi lần hấn hạ lực đạo đều chậm hơn trước nửa nhịp.

Chi sá, cửa mở. Một cái hắc y nam tử lộ mặt ra , nhìn thấy Lãnh Loan Loan sau, đáy mắt xẹt qua một đạo hào quang.

“Gặp qua chủ tử.”

Lãnh Loan Loan nhẹ gật đầu, mang theo Lãnh Độc U đi vào. Xuyên qua hành lang hình bán nguyệt, mặt sau bỗng nhiên sáng sủa, một mảnh rộng mở. Hoàn toàn không giống tòa nhà bình thường phía trước.

“Mau thả ta ra ngoài –” tiếng thét chói tai của cô gái cắt qua không khí , ngay sau đó là một âm thanh như tiếng sét đánh vụt qua

“Tam muội, đây là?” Lãnh Độc U chỉ vào tiền phương, mê hoặc hỏi Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan mày liễu nhíu lại, môi anh đào gợi lên, cười lạnh nói:“Một cô nương điên.”

“Điên, cô nương bị điên?” Lãnh Độc U khó hiểu lắc lắc đầu, theo nàng hướng phía trước đi đến.

Ba –

Khi mấy người đi đến bên ngoài căn phòng thì một cái bình hoa ném qua. Mấy người chột lóe, bình hoa rơi trên mặt đất dập nát.

Lãnh Loan Loan mắt lạnh liếc qua, quần áo màu trắng tung bay, cất bước vào phòng.

“Nháo đủ chưa.” Lời nói lạnh băng thành công ngăn lại cô gái đang nổi điên.

“Người rốt cục cũng chịu gặp ta .”

Lãnh Độc U khom người từ sau Lãnh Loan Loan đi ra, thấy căn phòng với những bình sứ , bát trà đều nát bấy, thật là bừa bãi. Lại ngẩng đầu lên thì đã thấy một cô gái đứng đối diện tam muội. Chỉ thấy nàng mặc ào áo di tộc sắc sỡ, đều thắt bím tóc xõa trên vai. Cái trán no đủ treo một vòng chuông bạc, đặc biệt là nàng có một đôi mắt màu đỏ. Hơn nữa—

Ánh mắt thâm thúy nhìn nàng, lại nhìn Lãnh Loan Loan. Cô gái này cư nhiên có bộ dáng tương tự tam muội, này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra???

“Ta muốn hỏi mê la quốc.” Minh Thuần Phi trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan, bị nhốt tại cái địa phương lạnh như băng này mấy ngày , mỗi ngày đều có một vài hắc y nhân ở trước mặt nàng lúc ẩn lúc hiện, một người hoạt bát như nàng mém chút nữa là chết vì buồn, càng làm nàng chịu không nổi là, Thần ca ca cư nhiên một lần cũng không có tới xem nàng, hơn nữa hỏi những người khác hấn ở nơi nào, Hắc y nhân cũng không trả lời. Như vậy, nàng phải như thế nào có thể thuyết phục hấn cùng với mình cùng nhau hỏi mê la quốc đâu. Nàng đi đã mấy tháng, cũng không biết bệnh tình của bác như thế nào . Trong lòng nôn nóng bất an, nhờ tới nếu không phải Lãnh Loan Loan đột nhiên thay đổi quyết định, hiện tại chính mình cũng sẽ không bị vây như vậy , trong lòng đối nàng càng sinh ra oán ý.

“Hảo.” Lãnh Loan Loan gật đầu,“Ta ngày mai liền phái người đưa ngươi đi.” Đỡ phải vì nàng chế tạo thêm phiền toái

“Ta muốn cùng Thần ca ca cùng nhau trở về.”

203. Q.2 - Chương 84: Người Mê La Quốc Đến

“Ta muốn cùng Thần ca ca trở về.”

Minh Thuần Phi vừa nghe Lãnh Loan Loan đồng ý ừ ừ rồi đi, rất là vui vẻ. Nhưng mục đích từ đầu của nàng đến đây chủ yếu là tìm được Thần ca ca về Mê La quốc cùng nàng, giải bỏ tâm bệnh cho cô cô.

“Hai người đang nói đến Mê La quốc à?” Lãnh Độc U đột nhiên nói chen vào. Hắn ở một bên đã thấy rõ, cô gái mắt đỏ như máu này chắc chắn không phải là cô gái điên rồi, mà là bởi vì nguyên nhân nào đó bị tam muội nhốt lại ở nơi này.

“Huynh biết Mê La quốc?” Lãnh Loan Loan ngoái đầu lại nhìn, nói với Lãnh Độc U.

“Biết.” Lãnh Độc U gật gù đầu, “Hai năm trước ta có truy tìm một tên hung thủ giết người, đi vào rừng bị lạc đường, không biết lần quần thể nào lại đi đến địa phận Mê La quốc. Hỏi người ở đó mới biết đó là Mê La quốc.” Ánh mắt thâm thúy trở nên phấn chấn, Mê La quốc đó đúng là một nơi tốt. Phong cảnh tuyệt đẹp, quốc gia phồn vinh, chỉ tiếc là quá kín đáo, không liên hệ nhiều với người bên ngoài.

“Người là ai?” Minh Thuần Phi chớp mắt nhìn Lãnh Độc U, “Người nói là người đã từng đến Mê La quốc?” Biết đâu nam tử này có thể hỗ trợ nàng thuyết phục Thần ca ca trở về.

“Tại hạ Lãnh Độc U.” Lãnh Độc U ôm quyền nói, cười yếu ớt, tuấn lãng phong phạm.

Minh Thuần Phi bị nụ cười ấm áp, tiêu sái của hắn làm cho ngơ ngẩn một lúc, nếu Thần ca ca cười, hẳn cũng mê người như vậy đi.

“Ta tên là Minh Thuần Phi.” Cô gái mắt đỏ mở to mắt phấn khởi, “Người có thể giúp ta đưa Thần ca ca về Mê La quốc không?”

Thần ca ca trong miệng nàng là ai?

Lãnh Độc U mờ mịt nhìn Lãnh Loan Loan, chỉ thấy nàng mặt lạnh lùng không chút biểu cảm.

“Này...” Hắn loạng choạng đầu, thật sự hắn cũng không biết giữa cô gái này và tam muội có chuyện gì? Biết gì mà giúp với không giúp được.

“Chủ tử.”

Thân ảnh của bốn thiếu niên xuất hiện ở ngoài cửa, sắc mặt đậm đặc. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện dưới đáy mắt thâm thúy như đầm sâu kia có một đạo quang kỳ lạ, hình như đã có chuyện gì xảy ra ngoài dự tính.

“Chuyện gì?”

Lãnh Loan Loan xoay người, nhìn bốn thiếu niên đang đứng ngoài cửa, tóc nàng vì xoay người đột ngột mà vể lên một độ cong xinh đẹp. Minh Thuần Phi đứng bên cạnh nàng cũng cảm thấy choáng váng, cứ tưởng mình bề ngoài vài phần giống với Lãnh Loan Loan, xinh đẹp lộng lẫy, nhưng cái khí chất ngạo nghễ, lãnh lệ như vậy vĩnh viễn nàng không có khả năng có được. Lãnh Loan Loan cao cao tại thượng như nữ thần, cao quý lạnh lùng, còn nàng chẳng qua chỉ là một cô gái mà thôi.

Đôi mắt sâu thẳm thâm thúy của Lãnh Độc U lóe lên một tia sáng nhạt, kinh nghiệm nhiều năm làm thám tử nói với hắn chắc chắn đã có chuyện không may phát sinh. Thật tò mò.

“Bẩm báo chủ tử, có một đám người dị tộc đang trên đường đến Diệu thành.” Phong Triệt nói xong, đem ánh mắt liếc qua Minh Thuần Phi

“Nhìn ta làm cái gì?” Minh Thuần Phi giật giật đôi mắt như hai viên bảo thạch của mình, có gì không đúng à?

Lãnh Loan Loan có chút dăm chiêu nhìn nàng một cái, sau lại quay đầu, ánh mắt có vẻ đã hiểu rõ.

“Là người dị tộc giống nàng?” Một câu hỏi, cũng là khẳng định chắc chắn.

“Vâng.” Phong Triệt gật đầu.

“Này...” Minh Thuần Phi phẩy phẩy tay, sau đó chỉ vào chính mình. “Người nói là dị tộc giống như ta?” Chẳng lẽ là người nhà đến tìm nàng? Cũng có khả năng đó, dù sao mình cũng đã ra ngoài mấy tháng, quân luôn việc gửi thư từ về nhà, chắc làm ọi người lo lắng rồi. Minh Thuần Phi có chút ngượng ngùng lẽ lười cười trừ, nếu bọn họ thật sự đến đây, mình chắc gặp phải rắc rối rồi.

“Đúng vậy.” Phong Triệt nhìn nàng liếc mắt một cái. Không biết vì sao, dù Minh Thuần Phi này bề ngoài có vài phần giống với chủ tử nhưng hẳn vẫn không có hảo cảm với nàng. Ngốc nghếch, ồn ào, ngay cả một chút phong thái của chủ tử cũng không có, thật là lãng phí dung mạo xinh đẹp kia.

“Thôi rồi, thăm rồi, nhất định là bọn họ tìm đến đây rồi.”

Minh Thuần Phi bỗng đứng giống như bị làm cho hoảng, đi tới đi lui trong phòng, miệng không ngừng rì rầm rì rầm.

“Bọn họ hiện đang ở đâu?” Lãnh Loan Loan xoa xoa tay, ánh mắt hiện lên tia hiếu kỳ.

“Mới vừa vào thành.” Phong Triệt đáp. Một đám người dị tộc như vậy, không làm cho người ta chú ý quả thật không dễ.

“Đi thôi, đi gặp bọn họ.” Lãnh Loan Loan nói, đi ra ngoài.

“Ta không đi được không?” Minh Thuần Phi nhìn bốn thiếu niên đang đi bên người mình, vẻ mặt đau khổ nói. Tuy rằng nàng rất nhớ Mê La quốc, nhưng nếu mà nàng đem Thần ca ca về thì sẽ khác, còn bây giờ thì khác.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn gặp Thần ca ca của người?” Lãnh Loan Loan tà tà nhìn nàng, lạnh lùng nói.

“Này, Thần ca ca cũng đi gặp bọn họ?” Như vậy nàng sẽ không phải gặp phiền toái rồi, có Thần ca ca ở đó, nàng chắc là sẽ không bị mắng. “Ta muốn đi.” Đôi mắt to màu đỏ như máu lóe lên ánh sáng.

Lãnh Độc U cười, Minh Thuần Phi mắt đỏ này thực sự rất khả ái. Hồn nhiên, đơn giản.

Bên trong Diệu thành, cửa hàng đèn đuốc sáng choang, người đi đông nghịt, đúng nghĩa là nơi phồn hoa đô hội.

Sáu nam nữ quần áo dị tộc sắc sỡ đột nhiên cuất hiên ở ngã tư đường, đưa đến ánh mắt của nhiều người.

Chỉ thấy có hai nữ tử trong đám người đó đều tết tóc kín đầu thả dài đến vai, trên đầu, cổ, cổ tay đều đeo một chuỗi chuông bạc kì quái, kêu đing đang theo mỗi bước chân, rất êm tai.

Mà bốn nam tử bên cạnh dáng người đều cao to, ngũ quan giống nhau như đúc, chỉ khác mỗi đôi mắt. Người thì có đôi mắt thâm thúy như biển rộng, một màu lam nhạt biêng biếc như nước biển, làm cho người ta không tự giác mà lún vào. Một người mắt đen ánh vàng, sâu thăm thẳm như màn đêm, lóe ra quang mang trầm ổn, cơ trí. Một người có đôi mắt màu nâu đồng, còn người còn lại có đôi mắt màu tím, thần bí khó lường.

Đột nhiên trên đường cái xuất hiện bốn thiếu niên áo trắng, mặt mũi như ngọc, khí chất lạnh lùng, đi thẳng đến chỗ sáu nam nữ dị tộc đang đứng.

Nhóm người dị tộc quay đầu lại, trong mắt hiện lên tia cảnh giác nhưng vẫn đứng nguyên ở đó, đợi bốn thiếu niên đi đến.

Bốn thiếu niên đứng lại trước mặt sáu người này, tay áo tung bay, sợi tóc cuộn trong gió, khí thế bất phàm. Trong đó có một thiếu niên bước lên trước, hướng tới sáu người chấp tay nói:

“Tại hạ Phong Triệt, phụng mệnh chủ tử mời sáu vị đây về tộ phủ làm khách.”

Sáu người sáu mặt nhìn nhau. Bọn họ là lần đầu tiên đặt chân đến diệu thành phồn hoa hưng thịnh của Thiên Diệu hoàng triều này, nào có quen biết ai. Chủ tử của bốn vị thiếu niên này rốt cuộc là ai?

“Chúng ta không có quen biết với chủ tử của các vị.” Nam tử mắt lam trả lời.

“Chủ tử của ta nói, nếu các vị đây muốn tìm một cô gái mắt đỏ như máu tên Minh Thuần Phi thì nên đi theo chúng ta.”

“Thuần Phi.” Mấy người ngạc nhiên, đối phương có biết Phi Nhi, xem ra không đi một chuyến là không được.

“Được, thỉnh các vị dẫn đường.”

204. Q.2 - Chương 85: Gặp Lại Người Thân

“Được, thỉnh các vị dẫn đường.”

Tuy rằng không rõ kẻ bí ẩn kia là bạn hay thù, nhưng hẳn biết Thuần Phi. Núi đao biển lửa, bọn họ chỉ có cách xông lên, đến đâu hay đến đó mà thôi.

Bốn thiếu niên áo trắng hơn tuyết nhìn qua vị nam tử mắt lam đang nói chuyện, thấy hẳn bình tĩnh trầm ổn, chắc là người đứng đầu nhóm người này.

Một thiếu niên áo trắng đột nhiên phóng một cái gì đó màu trắng bạc lên trời, chỉ nghe “tách” một tiếng, một ngọn lửa đỏ bùng cháy trên không trung, sau đó tắt lịm.

Người trên ngựa từ lúc xuất hiện bốn thiếu niên đã đứng ngây ngẩn, hiện tại lại thấy vị thiếu niên áo trắng này làm như vậy, vô vùng sửng sốt, trợn to mắt nhìn bọn họ.

Nam nữ dị tộc nhìn nhau, ngầm đoán hành động của thiếu niên này là có ý gì.

Gió thổi nhẹ, cây xanh hai bên ngã tư đường lay động tạo nên thanh âm sần sật. Chỉ chốc lát sau, giữa ngã rẽ xuất hiện hai xe ngựa hoa lệ tinh xảo. Nam tử đánh xe quần áo đen tuyền, khí chất lạnh lùng, ánh mắt thâm thúy, thoát nhìn thân thủ không kém.

Mấy người nhìn nhau liếc mắt một cái, đối với chủ tử của mây người này càng thêm hiếu kỳ.

Khi xe ngựa dừng ở trước mặt bốn thiếu niên, Phong Triệt đưa tay làm tư thế mời hướng đến nhóm người dị tộc.

“Các vị, mời.”

Sáu người phân ra ngồi trên hai xe khác nhau, bốn thiếu niên cũng không biết từ đâu gọi đến bốn con tuấn mã, cả đoàn người rời đi trước ánh mắt tò mò của mọi người.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa dừng lại trước một toàn viện hoa lệ. Người mặc áo đen nhảy xuống xe, mở cửa.

Mấy người dị tộc cũng xuống xe, nhìn đến toàn viện hoa lệ này cũng thảm than trong lòng, theo bốn thiếu niên đi vào trong.

“Thần ca ca, sao đến giờ bọn họ còn chưa đến vậy?”

Đoàn người vừa đi đến chính phòng đã nghe được giọng nói của Minh Thuần Phi. Liếc nhìn vào căn phòng, nghe giọng nói nàng có vẻ rất phấn chấn, không giống như là xảy ra chuyện, trong lòng cũng tự nhiên yên tâm, Nhưng Thần ca ca trong miệng nàng là ai? Chẳng lẽ là chủ tử của những người đã mời bọn họ đến đây?

“Chủ tử, khách quý đến.” Phong Triệt ở bên ngoài bẩm báo.

“Vào đi.”

Ngoài ý muốn, đám người dị tộc cư nhiên lại nghe thấy một giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nữ nhân đáp lời. Mấy người lại tò mò nhìn vào phòng, trên mặt lộ rõ vẻ nghi vấn, bước vào trong địa sảnh.

“Phi Nhi!!!”

Hai nữ tử vừa vào đến đại sảnh, nhìn thấy Minh Thuần Phi đang ngồi trên ghế dựa, nghiêng mình nói chuyện với một nam tử đang cúi đầu, nhưng nam tử này hình như không để ý đến nàng, vẫn im lặng. Tóc dài che khuất gương mặt hắn, làm người ta nhìn có chút mơ hồ.

“Tam tỷ, tứ tỷ.” Minh Thuần Phi vừa nghe tiếng, đột nhiên quay đầu nhìn lại. Đôi mắt đỏ như máu hiện lên một tia kinh ngạc, không nghĩ đến tam tỷ và tứ tỷ cũng từ Mê La quốc đến đây.

“Nha đầu xấu, quên chúng ta rồi sao?”

Nam tử mắt màu nâu hạt dẻ cười yếu ớt nói, giọng điệu vô cùng thân thiết.

Ba vị nam tử phía sau hắn cũng cười nhìn nàng. Tiểu nha đầu này thật đúng là hay gây họa, cứ nhiên dám một mình chạy khỏi Mê La quốc, chỉ thiếu làm cho cả thành gà bay chó sủa.

“Trường biểu ca, Hạo biểu ca, đại ca, nhị ca. Các người cũng đến đây à?” Minh Thuần Phi cười chạy đến hướng bọn họ, không nghĩ tới những vị huynh tỷ mà nàng vô cùng yêu thương đều đến đây.

“Muội đúng là tiểu họa tinh (*).” Nam tử mắt đen xoa xoa đầu nàng, vô cùng thân thiết cười mắng.

(*) Họa tinh: sao gây họa, trái nghĩa với “phước tinh”.

Minh Thuần Phi thè lưỡi, may mắn người đến là các huynh tỷ của nàng, nếu không nàng khẳng định là sẽ bị phụ mẫu mắng té tát.

Nam tử mắt lam từ khi bước vào, ánh mắt không rời vị chủ tử Lãnh Loan Loan. Nàng một thân áo bào trắng hơn tuyết, tà áo dài rũ xuống chấm đất. Tóc đen buông xõa, mượt mà óng ả như tơ lụa. Giữa trán điểm một đóa hoa đào, dung nhan tuyệt sắc. Nhưng làm người ta tò mò nhất là dung mạo nàng lại có vài phần giống với Thuần Phi, chẳng lẽ nàng chính là chủ tử trong miệng bốn thiếu niên kia sao?

“Hạo, Vân, Thác.” Nhẹ nhàng gọi một tiếng, mấy người còn đang nói chuyện với Minh Thuần Phi quay đầu lại, ánh mắt dừng lại trên người Lãnh Loan Loan cũng ngẩn ra.

“Biểu ca, đại ca, nhị ca, tam tỷ, tứ tỷ thấy dung mạo của nàng rất giống ta đúng không?” Minh Thuần Phi nhìn thấy mấy vị huynh tỷ của mình kinh ngạc, thản nhiên nói.

Lãnh Loan Loan đậm mặt nhìn nàng, đối với cách nói của nàng không có vẻ khó chịu. Ánh mắt lướt qua nàng, nhìn đến mấy người đứng bên:

“Các vị đây từ xa đến mà đến, một đường vất vả, mời ngồi.” Nhẹ nhàng vươn tay, nhất cử nhất động đều vô cùng tao nhã. Mắt đen sáng bén ánh lấp lánh, xẹt qua một đạo tán thưởng. Sáu người nam nữ này ai cũng tuấn mỹ bất phàm, không khó nhìn ra là nhân trung long phượng (*).

(*) Nhân trung long phượng: rồng phượng giữa người bình thường, đại khái ý là “hạc giữa bầy gà” đó mà ^^

“Đa tạ.” Mấy người chấp tay, ngồi xuống.

“Trường biểu ca, Hạo biểu ca, ta tìm được Thần biểu ca rồi.” Minh Thuần Phi nhớ tới Dạ Thần, vui vẻ nói.

“Cái gì?” Mọi người cả kinh, trong lòng biết rõ biểu ca mà Minh Thuần Phi nói chính là đệ đệ mất tích của Anh Diệp Tường, Anh Diệp Hạo.

“Phi Nhi, muội nói thật chứ? Muội thật sự tìm được Thần rồi?” Anh Diệp Tường bắt lấy cánh tay của Minh Thuần Phi, đôi mắt lam đầy vẻ lo lắng. Nguyên lai lần này bọn họ rời Mê La quốc không chỉ là vì đi tìm Minh Thuần Phi, mà quan trọng hơn là tìm kiếm danh y trong thiên hạ có thể chữa bệnh cho Hoàng hậu Mê La quốc. Nhưng nếu Minh Thuần Phi đã tìm được Thần rồi thì còn cần danh y chi nữa, hắn đã là liều thuốc tốt nhất rồi.

“Thật đó, thật mà.” Minh Thuần Phi chỉ ngón tay vào Dạ Thần, “Thần biểu ca đây nè.”

Dạ Thần ngẩng đầu lên, đôi mắt tím lóa ra quang mang trong trẻo nhưng lạnh lùng, môi mỏng khê nhếch, vài sợi tóc đen theo làn gió thổi từ cửa sổ mà bay bay, gương mặt bởi vì đeo mặt nạ mà càng thêm trắng hơn bình thường.

“Tiểu Thần?” Anh Diệp Tường, Anh Diệp Hạo cả kinh, khuôn mặt kia không phải là giống y như đức Phụ hoàng sao? Chẳng lẽ đúng là Tiểu Thần. Khi Tiểu Thần mất tích, Anh Diệp Tường năm tuổi, Anh Diệp Hạo cũng chỉ mới gần bốn tuổi, đối với những gì xảy ra lúc đó không còn nhớ rõ, chỉ biết mẫu hậu sau đó vì Thần mà bệnh nặng.

Mắt tím của Dạ Thần nhìn nam tử mắt lam và mắt tím trước mặt. Dung mạo của bọn họ có ít nhiều giống nhau, chẳng hạn như ngũ quan của Anh Diệp Tường, đôi mắt tím của Anh Diệp Hạo. Giờ khắc này, Dạ Thần đã có thể xác định hẳn cùng với hai vị nam tử trước mặt này có chung một huyết thống.

“Ta tên là Dạ Thần.”

205. Q.2 - Chương 86: Lời Mời Đến Mê La Quốc

“Ta tên là Dạ Thần.”

Dạ Thần thản nhiên nhìn hai nam tử đang kích động, đôi mắt tím sâu kín, nhìn không ra cảm xúc gì. Bọn họ chính là thân nhân của hắn đã thất lạc nhiều năm, nhưng đối với bọn họ hắn một chút tình cảm cũng không có, chỉ như những người xa lạ mà thôi.

“Quả nhiên là Thần.” Anh Diệp Tường nhìn hắn, có chút ngẩn ngơ. Trong trí nhớ của Anh Diệp Tường, thần là một đứa trẻ hoạt bát, bướng bỉnh, nhưng hiện tại, trong đôi mắt tím kia không có lấy một tia dao động. Sau khi mất tích hắn rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?

“Thần, đệ vẫn tốt chứ?” Anh Diệp Hạo cũng hỏi.

“Thần biểu ca, chúng ta đều rất nhớ huynh.” Hai vị tỷ tỷ của Minh Thuần Phi cũng nói. Hai người con gái, một trong trẻo, thanh thuần, mắt ngọc mây ngài, mặt phấn má hạnh, xinh đẹp động lòng người. Một người dáng vẻ cao gầy, làn da màu bánh mật khỏe mạnh, trang phục Mê La quốc mặc trên người nàng càng thêm tiêu sái, đầy khí chất oai hùng hiên ngang.

Dạ Thần liếc mắt một cái, không nói một câu.

Gió thổi nhẹ, không khí có chút cổ quái.

Anh Diệp Tường cũng hiểu, Thần dù sao cũng đã rời xa bọn họ hơn hai mươi năm, hiện tại gặp mặt không khỏi có cảm giác xa lạ. Có lẽ ở chung vài năm sẽ không còn nữa.

“Ca ca, tỷ tỷ, mọi người có khỏe không? Sức khỏe của cô cô có tốt hơn chút nào không?” Minh Thuần Phi trờng mắt nhìn, hỏi.

“Mọi người vẫn tốt, chỉ là cô cô...” Minh Hựu Nguyên lắc lắc đầu, thân thể của cô cô càng ngày càng làm cho người ta lo lắng.

“Cô cô làm sao vậy?” Minh Thuần Phi vừa nghe, ánh mắt hiện lên lo lắng liền hỏi lại, chẳng lẽ bệnh của cô cô có chuyển biến xấu rồi sao?

“Bệnh của mẫu hậu ngày càng nặng...” Anh Diệp Tường cất giọng trầm thấp nói, ánh mắt lại nhìn vào Dạ Thần. Hắn muốn biết khi Dạ Thần nghe đến mẫu hậu sẽ có biểu cảm gì? Hắn có còn nhớ mẫu hậu hay không?

Bàn tay của Dạ Thần giấu dưới ống tay áo bất giác nắm chặt. Khi nghe đến Hoàng hậu Mê La quốc bệnh nặng, trong lòng hắn đột nhiên bốc lên một nỗi đau đớn, cơ hồ đau xót như bị ngàn mũi kim đâm qua da thịt vậy. Đôi mắt màu tím bỗng dưng buồn bã, đây là cái gọi là tình mẫu tử sao? Hiện tại không biết bà ấy có phải đang nằm trên giường bệnh chịu đựng đau đớn không?

“Thần ca ca, huynh theo chúng ta về Mê La quốc được không?” Khóe mắt Minh Thuần Phi hồng hồng, bước đến cầm lấy cánh tay Dạ Thần, trong ánh mắt phiếm hồng lóe lên tia cầu khẩn.

Khi bị Minh Thuần Phi bắt lấy tay mình, Dạ Thần thiếu chút nữa theo phản xạ giật ra, nhưng khi nhìn đến ánh mắt của đám người Anh Diệp Tường thì trấn định lại, dừng động tác, để cho nàng nắm lấy tay mình.

“Thần ca ca, ta đang nói chuyện với huynh đó.” Minh Thuần Phi thấy không đả động được gì đến Dạ Thần, lại quay đầu nhìn đám người Anh Diệp Tường, khẩn cầu bọn họ cùng thuyết phục hắn.

“Thần, đệ cùng chúng ta trở về một lần đi. Nhiều năm qua, Phụ hoàng và mẫu hậu đều rất nhờ đệ.” Anh Diệp Hạo cất giọng khuyên nhủ.

Anh Diệp Tường lại dời ánh mắt nhìn về phía Lãnh Loan Loan. Nữ tử này khí thế rõ ràng là người đứng đầu, lạnh lùng ngạo nghễ. Khi này hắn còn nhìn thấy ánh mắt của Thần khi nhìn nàng, hiện rõ tình cảm thân thiết, có lẽ Thần đã yêu nàng ta mất rồi. Nếu hắn đoán không sai, muốn Thần theo bọn họ về Mê La quốc, mấu chốt là ở nữ tử này.

“Không biết phải xưng hô với cô nương đây thế nào?” Hắn chấp tay, cúi đầu nói với Lãnh Loan Loan.

“Lãnh Loan Loan.”

“Cô nương chính là Hoàng hậu của Thiên Diệu hoàng triều?”

Câu trả lời của Lãnh Loan Loan làm ấy người mê La quốc ngạc nhiên xen lẫn kinh sợ. Tuy rằng Mê La quốc không thông lưu với các nước bên ngoài nhiều nhưng người hoàng thất vẫn nắm rõ tin tức ngoại bang, biết được đại danh của Hoàng hậu Thiên Diệu hoàng triều cũng không có gì là lạ. Nghe đồn nàng là con gái thứ của Trấn Bắc tướng quân uy chấn thiên hạ Lãnh Bùi Viễn, Hoàng thượng Thiên Diệu hoàng triều không màng nghị luận của quần thần đưa nàng lên làm Hoàng hậu lúc mới chín tuổi. Sau đó càng nhiều những lời truyền kì về nàng được lưu truyền khắp các quốc gia, nào là giúp Thiên Diệu thu phục ba nước Bắc Bang, Dạ Liêu, Hồ Khiếu, thống nhất bốn phương. Sau này, Hoàng đế lại còn vì nàng hủy bỏ hậu cung ba ngàn phi tần, chuyên chế độc sủng mình Hoàng hậu.

Ánh mắt vô thức không rời được khỏi nữ tử này, nàng khí thế phi phàm, dung mạo khuynh thành, quả thực có thể nói là một tuyệt sắc giai nhân. Nhưng hắn thực sự không nghĩ đến nàng lại chính là Hoàng hậu nương nương trong truyền thuyết kia, lại còn có quan hệ với Thần.

“Người lại là Hoàng hậu sao?” Minh Thuần Phi thốt ra, đôi mắt đỏ linh lung như hai viên bảo thạch nhìn chăm chăm Lãnh Loan Loan. Mấy ngày ở lại đây, nàng cư nhiên không biết nữ tử này lại là Hoàng hậu? Thật là nhất thời không thể tin được.

“Phi Nhi.” Anh Diệp Tường trừng mắt nhìn Minh Thuần Phi, lại quay đầu nhìn Lãnh Loan Loan cười yếu ớt, tao nhã hành lễ”

“Mê La quốc, Anh Diệp Tường.”

“Anh Diệp Hạo.”

“Minh Hựu Nguyên.”

“Minh Hựu Thác.”

“Minh Thuần Anh.”

“Minh Thuần Dao.”

“Bái kiến Thiên Diệu hoàng triều, Hoàng hậu nương nương.” Mấy người đồng thanh đem tay phải đặt lên trước ngực, hạ thấp người, theo lễ nghi Mê La quốc hành lễ với Lãnh Loan Loan.

“Phi Nhi tuổi nhỏ không hiểu lễ nghi, mong rằng Hoàng hậu nương nương tha thứ cho sự thất lễ của muội ấy.” Anh Diệp Tường nói tiếp.

“Các vị không cần đa lễ.” Lãnh Loan Loan phát phát tay, “Mời ngồi.”

Đám người Anh Diệp Tường gật đầu, chia ra ngồi qua hai bên.

“Cảm tạ Hoàng hậu nương nương đã chiếu cố hiền đệ và hiền muội.” Anh Diệp Tường chấp hai tay nói.

Nàng chiếu cố ta chỗ nào chứ? Minh Thuần Phi bất mãn ngồi ở một bên nghĩ thầm, cũng không dám nói ra. Nàng biết nếu thực sự chọc giận Tường biểu ca sẽ có hậu quả rất nghiêm trọng.

Lãnh Loan Loan chớp chớp mắt, nhìn về phía Dạ Thần: “Nghe nói các người là người thân của Thần?”

“Vâng.” Anh Diệp Tường gật đầu, “Chúng ta là huynh trưởng của Thần.” Hắn chỉ vào mình và Anh Diệp Hạo.

“Chúng ta là biểu huynh của hần.”

“Còn chúng ta là biểu muội.” Hai cô gái đi cùng cũng đáp.

“Các người làm sao để chứng minh?” Tuy rằng nàng đã sáng tỏ hết thấy, nhưng mà cẩn tắc vô áy náy (*), cẩn thận vẫn hơn.

Cẩn tắc vô áy náy: Thận trọng, cẩn thận thì không phải hối tiếc.

“Khi Thần ba tuổi đã mất tích, nhưng chúng ta còn nhớ trên cánh tay phải của hần có một nốt ruồi màu đỏ.” Anh Diệp Tường đáp.

Lãnh Loan Loan lại nhìn Dạ Thần, “Có không?”

Dạ Thần gật gật đầu, đúng là trên cánh tay phải của hần có nốt ruồi đỏ.

“Xem đi, hần quả thật là Thần ca ca.” Minh Thuần Phi cao hứng kêu lên, “Thần ca ca, huynh theo chúng ta trở về Mê La quốc đi.”

“...” Dạ Thần không nói, ánh mắt nhìn lại Lãnh Loan Loan.

Anh Diệp Tường thở dài, xem ra Thần thật sự để ý vị Hoàng hậu nương nương này. Nhưng nàng dù sao cũng là người đã có gia thất, lại là Hoàng hậu nương nương độc sủng hậu cung, chỉ sợ Thần không có cơ hội rồi. Nhưng mà bệnh của Mẫu hậu không thể chậm trễ, vô luận như thế nào hần cũng phải mang Thần trở về. Hiện tại mẫu chốt chính là vị hoàng hậu nương nương này, Anh Diệp Tường mím môi, cười yếu ớt nói với Lãnh Loan Loan:

“Cảm tạ nương nương đã chiếu cố Thần và Phi Nhi những ngày lưu lạc, tại hạ không biết có thể mời Hoàng hậu nương nương đến Mê La quốc làm khách hay không? Không biết nương nương có thể hay không cho Mê La quốc chút cơ hội được báo đáp?”

206. Q.2 - Chương 87: Khó Sinh

Thiên Diệu hoàng cung

Ánh mặt trời vẫn thờ ơ rơi trên phiến ngói lưu ly, ánh lên một ánh sáng nhu hòa.

Tại thiên điện của Từ Trữ cung, một đám cung nữ thái giám đi tới đi lui tất bật.

“Aaaaa...”

Tiếng kêu đau đớn của nữ tử truyền ra từ bên trong, làm cho người ta sợ hãi.

Ở hành lang bên ngoài, nam tử mặc áo bào trắng đi qua đi lại, mái tóc đen được cố định bởi một cây trâm ngọc, đuôi tóc theo mỗi bước chân đi lại mà đung đưa, lộ ra sự lo lắng của hần.

“Hoàng Thượng giá lâm.”

Thanh âm ảo ảo của thái giám vừa cất lên, bóng dáng cao lớn của Hiên Viên Dạ đã xuất hiện. Long bào màu vàng dưới ánh mặt trời càng sáng chói mắt, ánh mắt thâm thúy nhìn nam tử áo trắng đã đi qua đi lại hơi hơi lay động.

“Trù.”

“Hoàng huynh.” Hiên Viên Trù nhìn thấy bóng dáng của Hiên Viên Dạ, giống như nhìn thấy được vị cứu tinh. Bước hai bước dài đến bên cạnh Hiên Viên Dạ, bộ dạng luôn ôn nhu như nước của hắn bây giờ lộ rõ vẻ bất an.

“Đã gần một canh giờ (*) rồi, Tứ Dung còn chưa sinh nữa, phải làm gì đây?” Không biết đứa nhỏ trong bụng có gì không ổn không? Hiên Viên Trù nhìn không được suy nghĩ vẩn vơ.

(*) 1 canh giờ = 2 tiếng

“Không sao đâu.” Hiên Viên Dạ vỗ vỗ mu bàn tay của Hiên Viên Trù, nhỏ giọng trấn an. Lại quay đầu nói với một cung nữ vừa đi tới: “Người vào xem, Vương phi có chuyện gì vậy?”

“Vâng.” Cung nữ đáp, cúi người, đi vào trong.

“Đệ cũng vào xem thử.” Hiên Viên Trù vừa nói, liền cất bước đi vào.

“Vương gia, ngài không thể vào đây.” Cung nữ bên trong đưa tay ngăn hấn lại, “Hiện giờ Vương phi đang sinh, sẽ mang vận xui đến cho ngài.”

“Xui xẻo gì chứ?” Hiên Viên Trù trừng mắt nhìn cung nữ, “Người nằm bên trong là Vương phi của bốn vương, sinh ra cũng là đứa nhỏ của bốn vương. ”

“Hoàng Thượng...” Cung nữ bắt đầu dãi, ánh mắt khó xử hỏi ý Hiên Viên Dạ.

“Trù, đệ đi vào cũng không giúp được gì, có khi lại còn thêm phiền. Tốt hơn là đệ cứ chờ ở đây đi, trầm tĩnh tưởng vương phi và đứa nhỏ sẽ đều bình an.” Hiên Viên Dạ vừa nói, một mặt ra lệnh cho thái giám đứng bên đưa Hiên Viên Trù ra ngoài.

“Nhưng là vì sao còn chưa sinh?” Hiên Viên Trù lo lắng bất an. Mỗi thanh âm đau đớn thảm thiết của Thu Tứ Dung truyền ra cứ như một mũi dao cắt mài tim hấn. Tuy rằng trong lòng hấn vẫn tồn tại hình bóng của Lãnh Loan Loan, nhưng bấy năm ở chung với Thu Tứ Dung, nói không có tình cảm gì thì là nói dối. Có lẽ hấn không hoàn toàn yêu thương nàng, nhưng trong lòng hấn vị trí của nàng cũng rất quan trọng. Huống hồ, bây giờ nàng còn mang thai, sắp sinh đứa nhỏ của hấn.

Hiên Viên Dạ mím môi, không nói gì. Trong lòng hấn vẫn có một dự cảm không tốt. Có thể hay không Vương phi thực sự khó sinh? Nếu đúng là vậy, Trù phải làm sao đây? Nhìn Hiên Viên Trù nôn nóng bất an trước mặt, Hiên Viên Dạ không khỏi lo lắng.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thái Hậu sai người đến hỏi Vương phi đã thuận lời sinh hoàng tự hay chưa?” Hứa Mậu tay cầm phát trần, kính cẩn nói.

“Người tự xem thì biết.” Hiên Viên Dạ tức giận nói.

“A, a, đau quá.....”

Tiếng kêu thảm thiết của Thu Tứ Dung lại vang lên, làm cho Hứa Mậu không tự chủ được run rẩy. Sao lại còn chưa sinh?

“Hoàng huynh, có chuyện gì xảy ra rồi vậy? Sao đến giờ con chưa sinh được?” Hiên Viên Dạ nghe được tiếng kêu đau đớn của Thu Tứ Dung lại càng thêm lo lắng.

“Trù...”

Cạch...

Cửa điện đột nhiên mở ra, bà đỡ hai tay đầy máu, gương mặt đầy vẻ hoang mang rối loạn:

“Không tốt, không tốt. Vương phi khó sinh.”

“Cái gì?” Hiên Viên Trù kinh hãi, Hiên Viên Dạ, Hứa Mậu cũng cả kinh.

“Hoàng Thượng, Vương gia, người muốn giữ lại vương phi hay là đứa trẻ?” Bà đỡ lại hỏi.

“Gì mà giữ Vương phi với đứa trẻ?” Hiên Viên Trù quát, “Đều phải giữ. Bỏ vương ra lệnh cho người, nhất định phải làm cho cả hai còn sống. Nếu không, người cần thận cái đầu của người đó.”

“Vương gia tha mạng.” Đùng một tiếng, bà đỡ quỳ xuống, sợ tới mức thiếu chút nữa đập đầu xin lay. “Nô tỳ đã dốc hết sức, nhưng đứa bé ở vị trí không đúng, không thể sinh thuận lợi được.”

“Trù.” Hiên Viên Dạ giữ chặt hân, chuyện tới nước này, chỉ có thể chọn một.

“Vì sao lại như vậy? Vì sao?” Hiên Viên Trù lão đảo lui về phía sau, trên gương mặt tuần mỹ lộ rõ vẻ không thể tin được, thậm chí bi thương.

“A, a.....” Thu Tứ Dung lại kêu một trận thảm thiết.

“Trù, đệ mau quyết định đi, nếu không, có lẽ sẽ không kịp.” Nghe được tiếng la hét càng ngày càng đuổi, vẻ mặt của Hiên Viên Dạ cũng ngưng trọng.

“Ta...”

“Để ta giúp...” Đột nhiên, một giọng nữ trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến.

Hiên Viên Dạ, Hiên Viên Trù nhìn lại, người tới đúng là Lãnh Loan Loan. Nàng một thân quần áo lụa Nguyệt Nha màu trắng, xinh đẹp bất phàm. Mái tóc dài xõa tùy tiện sau lưng, mắt ngọc mây ngải, mày mũi như họa, thời gian bảy năm đã biến một tiểu cô nương phần điều ngọc mài thành một nữ tử tuyệt sắc yêu kiều.

Hiên Viên Trù nhìn thấy nàng, ánh mắt hiện lên tia phức tạp. Nhưng trong nháy mắt, suy nghĩ của hân lại bị tiếng la đau đớn của Thu Tứ Dung gọi về.

“Tiểu hoàng tẩu, người có thể giúp Tứ Dung sao?” Ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm nàng, mang theo chờ mong.

“Loan loan, hiện tại Vương phi khó sinh, nàng xem xem phải làm gì?” Hiên Viên Dạ cũng nói.

Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn Hiên Viên Trù. Nàng đã quyết định đi mê La quốc, lần này trở về cung chỉ là muốn nói một tiếng với Hiên Viên Dạ, lại không nghĩ rằng Hiên Viên Trù lúc nào cũng ôn nhu như gió xuân lại có thể có bộ dáng chặt vật thể này, xem ra trong tim hân đã có chỗ dành cho Thu Tứ Dung rồi. Nếu hân đã rất vất vả có được hạnh phúc này, nàng làm sao có thể đứng nhìn hạnh phúc này tuột khỏi tay hân?

“Ta có thể cứu cả hai.” Nói xong, nàng lập tức đi vào phòng sinh.

Bà đỡ ngậy ngốc nhìn nàng, Hoàng Hậu nương nương nói là có thể cứu cả mẹ con Vương phi, làm sao có thể chứ?

Cách một tiếng, cửa bị đóng lại, để lại Hiên Viên Dạ, Hiên Viên Trù dờ dẫm nhìn chằm chằm khung cửa đóng chặt. Sau mấy giây, hai người hai mặt nhìn nhau, Loan Loan thực sự có thể cứu cả hai mẹ con Vương phi sao?

207. Q.2 - Chương 88: Đỡ Đẻ

Trong phòng hoa lệ, nồng đậm mùi máu tươi tràn ngập.

Trên giường ngà voi tinh xảo, Thu Tứ Dung đang nằm ở bên trên rên rỉ yếu ớt. Tóc đen hỗn độn rối tung trên gối, hé ra gương mặt trái xoan xinh đẹp trắng bệch không có một tia huyết sắc. Đôi mi khép hờ, mồ hôi lạnh chảy ra. Mồ hôi lưu hoạt, đem sợi tóc cũng làm ướt. Trên cái bụng thật to là một tấm chăn mỏng manh, hai tay nhanh cầm lấy hai bên đệm chăn. Móng tay hăm sâu, ở lòng bàn tay để lại những dấu hồng thật sâu Trên giường, máu dính nơi nơi. Màu đỏ xinh đẹp đập vào mắt làm người ta kinh hãi.

Vài cái cung nữ trẻ tuổi đứng gác bên giường đang nhìn Cơ thể yếu ớt của Thu Tứ Dung, nghe tiếng đóng cửa liền ngoái đầu nhìn lại. Cự nhiên nhìn thấy hoàng hậu đến phòng sinh.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương.”

Vài cung nữ cuống quýt phúc phúc thân, hướng tới Lãnh Loan Loan thỉnh an . Một bên lại vụng trộm ở trong lòng âm thầm đoán vào như thế nào không phải bà mẹ, ngược lại là hoàng hậu nương nương? Lỡ nương nương đỡ đẻ không thành thì sao?

“Ân.” Lãnh Loan Loan nhẹ gạt đầu, hướng tới vài cung nữ nói: “Các người đi ra ngoài trước đi.”

“Này –” Vài cung nữ nhìn Thu Tứ Dung trên giường chần chờ, hiện tại Vương phi chính là khó sanh, vạn nhất xảy ra vấn đề, các nàng khẳng định cũng sẽ mất mạng .

“Đi ra ngoài –” Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn các nàng một cái, hân quang quét qua, thanh âm lạnh lùng cất lên:

“Vâng.” Mọi người hai mắt nhìn nhau, chung quy vẫn phải rời đi.

Lãnh Loan Loan đứng ở bên giường, ánh mắt nhìn Thu Tứ Dung.

Cảm giác có người bước vào, Thu Tứ Dung mệt mỏi mở hai tròng mắt. Nhìn thấy người đến là Lãnh Loan Loan thì sửng sốt, cố gắng trợn tròn mắt, khẩn cầu nhìn nàng, dùng thanh âm suy yếu nói:

“Cứu đứa nhỏ của ta, cầu người.”

Lãnh Loan Loan nhìn bụng của nàng , vươn tay đặt trên mạch của nàng. TRầm tư trong chốc lát rồi buông tay, lại mở hai chân của nàng ra cúi đầu suy xét, lại nhìn đầu của đứa nhỏ . Hoàn toàn khó khăn, xem ra muốn sinh sản thuận lợi là không có biện pháp . Chỉ có phẫu thuật mổ bụng mới được.

“Ta, hài tử của ta thế nào?” Thu Tứ Dung nhìn Lãnh Loan Loan, ánh mắt mang theo chờ đợi.

“Ta sẽ cứu các người .” Lãnh Loan Loan thản nhiên nói, xoay người đi hướng tới cánh cửa. Mở cửa ra, tìm người giúp.

“Giúp ta chuẩn bị thuốc gây tê, một con dao sắc, một bộ kim chỉ, kéo, còn có rượu” Dứt lời liền quay lại hướng vào bên trong đi tới.

Ngoài cửa Hiên Viên Dạ, Hiên Viên Trù hai mắt nhìn nhau, từ lúc Lãnh Loan Loan đem vài cung nữ đuổi ra ngoài cửa , bọn họ liền không hiểu Loan Loan đến tột cùng muốn làm gì? Hiện tại lại nghe nàng yêu cầu mấy thứ này, lại khó hiểu. Nhưng là mặc kệ như thế nào, bọn họ vẫn là đem hy vọng ký thác ở trên người nàng.

“Còn không nghe lời nương nương phân phó đi làm.” Hiên Viên Dạ hướng tới cung nữ bên người quát.

“Vâng, vâng.” Gương mặt cung nữ cũng trở nên trầm trọng, cả bầu không khí bị bao trùm sự khẩn trương , vừa nghe Hiên Viên Dạ phân phó, lúc này đôi chân mới hướng bên ngoài chạy đi.

“Hoàng huynh, tiểu hoàng tẩu đến tột cùng muốn làm như thế nào?” Hiên Viên Trù nhất thời không thể tỉnh táo được, miên man suy nghĩ không thể im lặng được. Chính là không ngừng tìm Hiên Viên Dạ nói chuyện

“Trẫm cũng đoán không ra.” Hiên Viên Dạ lắc đầu, đối với việc làm của Lãnh Loan Loan, hẳn cho tới bây giờ đều là không thể hiểu được . Bàn tay to vỗ vỗ Hiên Viên Trù, “Bất quá, phải tin tưởng Loan Loan. Nàng nói có thể cứu mẫu tử Vương phi, liền nhất định có thể làm được .”

“Được, tin tưởng nàng nhất định có thể thành công.” Hiên Viên Trù giống như đang an ủi chính mình, nỉ non nói.

“Hoàng Thượng, những thứ nương nương muốn đều đã chuẩn bị đầy đủ .” Cung nữ mang theo này nọ chạy đến.

“Loan Loan –” Hiên Viên Dạ tiếp nhận này nọ, kêu.

Chỉ sá-

Cửa lại mở ra . Lãnh Loan Loan vươn tay tiếp nhận này nọ, nhìn hai người liếc mắt một cái.

“Ta sẽ cứu bọn họ .”

Lại một lần cam đoan, lại thật sự giống như như trấn an Hiên Viên Trù.

“Xin nhờ người , hoàng tẩu.” Hiên Viên Trù nhìn Lãnh Loan Loan, trầm giọng nói

Lãnh Loan Loan cầm này nọ về tới phòng , đi đến bên giường. Nhìn Thu Tứ Dung, còn thật sự hỏi:

“Người tin tưởng ta sẽ cứu được các người không?”

“Tin tưởng.” Thu Tứ Dung gật gật đầu, hiện tại hoàng hậu nương nương đã là hy vọng duy nhất của mẫu tử bọn họ

“Hảo.” Lãnh Loan Loan mím môi, nghiêm túc nói.“Ta sẽ làm một việc mà người không thể tin được,nhưng ta nói cho người biết chỉ có làm như vậy mới có thể cứu được người và con của người bình an vô sự”

“Hảo.” Thu Tứ Dung gật đầu.

“Như vậy, chúng ta bắt đầu đi.”

Lãnh Loan Loan trước dùng thuốc gây tê bỏ vào nước, cho Thu Tứ Dung ăn vào. Một lát sau, Thu Tứ Dung liền cảm giác cả người đầu không có cảm giác. Sau khi Lãnh Loan Loan gây tê cho nàng xong, quay lại dùng lưỡi dao nhúng qua cồn để tiêu độc, sau đó nhắc chân lên lộ ra thân thể mang thai của nàng, bắt đầu cầm dao hướng tới bụng nàng mổ ra. Một nén hương sau, đứa bé thuận lợi lấy ra, là một tiểu tử mập mạp, đang nhắm chặt mắt, ngón tay nắm thành nắm đấm nho nhỏ.

“A, a –”

Tiếng khóc thanh thúy nỉ non cắt qua không gian yên tĩnh, ngoài phòng, truyền đến một trận tiếng hoan hô.

“Sinh , sinh .”

Sau khi cắt đi cuộn rốn, Lãnh Loan Loan đem đứa nhỏ đặt ở một bên, chạy nhanh qua giúp Thu Tứ Dung khâu lại vết thương.. Lại ôm lấy đứa nhỏ đến chậu nước ấm đã chuẩn bị từ trước tắm một lần, sau đó lại quấn khăn lại. Ôm đến bên cạnh Thu Tứ Dung , nói:

“Con của người.”

“Đây là hài tử của ta?” Thu Tứ Dung nhìn đứa trẻ hồng hồng đang cười, nước mắt chảy xuống. Một cổ kích động khó có thể khắc chế ở trong lòng nổi lên, ngẩng đầu nhìn Lãnh Loan Loan, cảm kích nói.

“Hoàng hậu nương nương, cảm ơn người. Cảm ơn người đã cứu mẫu tử chúng ta ”

“Không cần.” Lãnh Loan Loan lắc đầu, nhìn Thu Tứ Dung.“Bởi vì người hoài thai không đúng vị trí , cho nên vừa rồi ta là mổ bụng đem đứa nhỏ ra , hiện tại miệng vết thương tuy rằng đã khâu tốt. Nhưng là người còn cần hảo hảo tĩnh dưỡng, trăm ngàn không cần được chạm vào vết thương.” Cổ đại điều kiện hữu hạn, nếu vết thương bị nhiễm trùng thì đó là một việc rất phiền toái.

Tuy rằng đối với lời nói của Lãnh Loan Loan, Thu Tứ Dung cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Đứa nhỏ cư nhiên là trực tiếp mổ bụng lấy ra , nhưng là chỉ cần đứa nhỏ bình an là tốt rồi

“Ta đã biết, cảm ơn nương nương.”

208. Q.2 - Chương 89: Hiên Viên Húc

Nghe được lời nói của Lãnh Loan Loan, Thu Tứ Dung đã trợn mắt kinh hãi. Đứa nhỏ cư nhiên là lấy ra trực tiếp từ trong bụng, nhưng mà chỉ cần bình an là tốt rồi.

“Ta đã biết, cảm ơn nương nương.”

Thu Tứ Dung nhìn đứa bé, tâm trạng vô cùng phức tạp. Con của nàng đã sinh ra bình an rồi, lòng vô cùng kích động, nhưng mà ngàn vạn lần không nghĩ tới Lãnh Loan Loan sẽ giúp mình đỡ sinh. Chuyện của nàng và Hiên Viên Trù cũng vì được sự trợ giúp của Lãnh Loan Loan mà có ngày hôm nay, bây giờ Lãnh Loan Loan còn cứu giúp mẹ con các nàng giữa ranh giới sự sống và cái chết, thật sự mắc nợ Lãnh Loan Loan quá nhiều. Nhưng lại nghĩ tới phu quân Hiên Viên Trù của nàng, đã bảy năm trôi qua, nói dài cũng không dài mà ngắn cũng không ngắn, hắn vẫn không quên được hình bóng Lãnh Loan Loan. Tuy rằng biết vị trí của mình trong lòng phu quân không nhỏ, vả lại cũng có con rồi, nhưng Thu Tứ Dung vẫn không thể loại bỏ gút mắc trong lòng. Bây giờ lại là Lãnh Loan Loan cứu mẹ con nàng, là ân nhân cứu mạng, nếu mình vẫn còn ôm nỗi đó kị với nàng quả thật rất không đúng.

“Hiện tại người không nên ôm đứa bé, nếu không có thể động đến miệng vết thương, ta ra ngoài đưa Trù Vương gia vào chăm sóc người.” Lãnh Loan Loan nhẹ nhàng đặt đứa bé còn đỏ hồng nằm một bên Thu Tứ Dung, cất bước ra ngoài.

Cạch, cửa lại mở ra.

Ánh mắt trời hạ trên quần áo màu trắng sớm đã nhiễm màu máu đỏ của nàng, chói mắt đến mức người ta không dám nhìn thẳng.

“Mẹ tròn con vuông.” Nàng nói với Hiên Viên Trù, nhìn về mặt của hai người chắc cũng đã nghe thấy tiếng đứa trẻ khóc oa oa rồi, nàng chỉ muốn thông báo cho hắn biết người mẹ vẫn bình an.

“Cám ơn hoàng tẩu.” Hiên Viên Trù cắn môi, cảm kích nhìn Lãnh Loan Loan. Ánh mắt thoáng chốc dừng lại trên quần áo nhiễm máu đỏ của nàng, tâm tình đột nhiên trở nên phức tạp. Một người con gái như thiên tiên mà hắn yêu say đắm nay lại cứu giúp thù tử và con của hắn. Dù sao cũng là ý trời, đây không phải là ông trời muốn hắn thôi cố chấp sao?

“Trù, mau vào xem Vương phi và đứa nhỏ của đệ thế nào đi.” Hiên Viên Dạ vỗ vai Hiên Viên Trù, nói.

“Phải rồi.” Hiên Viên Trù gật gù đầu, đi vào phòng.

“Hoàng đệ.” Lãnh Loan Loan gọi Hiên Viên Trù lại.

“Hoàng tẩu, còn có việc gì nữa sao?” Hiên Viên Trù quay người nhìn Lãnh Loan Loan, thắc mắc.

“Người phải nhớ kỹ, không thể động đến miệng vết thương trên bụng nàng, phải lưu ý hạ nhân hầu hạ, nếu có vấn đề gì cứ tìm ta.

“Miệng vết thương trên bụng?” Hiên Viên Trù và Hiên Viên Dạ ngơ ngác nhìn nhau, sao lại có vết thương trên bụng vậy?

Lãnh Loan Loan liếc hai người một cái, thản nhiên nói:

“Bởi vì thai vị không đúng nên ta đã trực tiếp mổ bụng nàng lấy hài tử ra.”

“Mổ bụng?”

Hiên Viên Dạ, Hiên Viên Trù vừa nghe, sắc mặt sợ tới mức trắng bệch. Bọn họ còn chưa định thần lại đã nghe tiếng Thái Hậu vừa tới la lên kinh hoảng.

“Phải.” Lãnh Loan Loan quay đầu nhìn Thái Hậu vừa đến, bảy năm qua, hai người nước sông không phạm nước giếng, vẫn bình an không có chuyện gì.

“Người muốn giết tử hoàng tôn của ta sao?” Mổ bụng ra còn sống được à? Yêu nữ này chắc chắn không có hảo tâm. Thái Hậu tức giận định lấy gậy chống trên tay đánh Lãnh Loan Loan

“Mẫu hậu...”

Hiên Viên Dạ, Hiên Viên Trù đồng thời la lên, đưa tay ngăn Thái Hậu lại.

“Các con không cần ngăn cản ta, nàng ta đã hại chết hoàng tôn của ta, ta phải đánh chết nàng.” Thái Hậu vẻ mặt giận dữ, trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan.

“Nếu còn không đưa nữ nương vào, không chừng đứa nhỏ chết đói cũng nên.” Lãnh Loan Loan không thèm để Thái Hậu vào trong mắt, hiện tại đứa bé kia cấp bách hơn.

“Người đâu, mau đưa nữ nương vào.” Hiền Viên Dạ vừa nghe liền ra lệnh cho thái giám đứng đó.

“Vâng.” Thái giám chạy như bay truyền lệnh, chỉ chốc lát sau đã đưa nữ nương vào.

“Mẫu hậu, nhi thần tin tưởng hoàng tẩu sẽ không hại Tứ Dung và đứa nhỏ, chúng ta vào xem bọn họ thế nào đã.” Hiền Viên Trù gật đầu với Lãnh Loan Loan, cùng nữ nương đi vào trong.

“Mẫu hậu, Loan Loan đã cứu Vương phi và đứa nhỏ, sao người lại bảo là nàng hại chết bọn họ, người lo nhiều rồi.” Hiền Viên Dạ cũng nói.

“Hừ, nếu bọn họ có gì bất trắc, ta sẽ tìm nàng tính sổ.” Thái Hậu trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan, bước vào trong theo Hiền Viên Trù.

“Ta trở về thay quần áo.” Lãnh Loan Loan nhìn lại quần áo của mình đã bị dính máu, nhú mảy.

“Ta cùng đi cùng nàng.” Hiền Viên Dạ nói, hai bóng dáng liền biến mất ở hành lang.

Nửa canh giờ sau, Lãnh Loan Loan đã tắm rửa thay y phục xong, mặc một chiếc áo lụa màu xanh lam nhạt, tóc còn hơi ẩm xoa dài, mặt mộc bước ra ngoài. Bất ngờ nhìn thấy Hiền Viên Dạ, Hiền Viên Trù đang thăm thì gì đó ở đại sảnh.

“Tiểu hoàng tẩu.” Hiền Viên Trù đứng lên, chấp tay với Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan gật gù đầu, đi qua ngồi một bên Hiền Viên Dạ, làn váy dài phất phơ, sau khi tắm rửa còn tỏa ra mùi thơm mê người.

“Loan loan, Trù và Vương phi muốn nàng đặt tên cho con của họ.” Hiền Viên Dạ nắm tay Lãnh Loan Loan, hít hà hương thơm tỏa ra trên người nàng, cười nói.

Đặt tên?

Lãnh Loan Loan nhú mảy, ánh mắt nhìn về Hiền Viên Trù. Chuyện đặt tên không phải là thường để cho cha mẹ đặt sao? Huống hồ bọn họ cũng có thể để cho Hiền Viên Dạ đặt, sao lại đến lượt nàng?

“Hoàng tẩu, nếu hôm nay không có người cứu giúp, đứa bé chỉ sợ không thể sinh ra thuận lợi như vậy. Ta cùng với Tứ Dung đã thương lượng với nhau, vì báo đáp ơn cứu mạng của hoàng tẩu, mong hoàng tẩu ban thưởng cho đứa nhỏ một cái tên.” Hiền Viên Trù nhìn Lãnh Loan Loan, kính cẩn nói.

Lãnh Loan Loan cúi đầu suy tư, một lát sau lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mắt trời buổi trưa chói lọi rực rỡ, rơi tên hoa cỏ trước sân lấp lánh ánh ngọc. Lại quay đầu, nhìn Hiền Viên Trù nói:

“Hiền Viên Húc.” Mặt trời mọc ở phương đông, tương lai hy vọng.

209. Q.2 - Chương 90: Dạ Thần Ghen

Vương phi khó sinh, hoàng hậu cứu đỡ.

Hiền Viên Húc sinh ra, thế nhân lại biết thêm một mặt thần kỳ của Hoàng Hậu Lãnh Loan Loan. Mà nhân vật chính của chuyện này lại đang trên đường rời khỏi hoàng cung Thiên Diệu, cùng đoàn người Minh Thuần Phi đi đến Mê La quốc.

Hành trình không nhanh không chậm, một tháng sau vừa vặn đến Mê La quốc.

Xe ngựa hoa lệ tinh xảo lộc cộc chạy trên đường. Màn cửa lụa Lưu Tô màu vàng óng ánh lay động trong gió bị một bàn tay như ngọc nhấc lên, lộ ra gương mặt tuyệt mỹ. Xa xa, núi cao trùng trùng điệp điệp, cây cối xanh um, hoa cỏ rực rỡ. Ánh mặt trời phản chiếu lấp lánh dưới hồ nước trong veo, giống như có vô số vì sao rơi trong đó. Thỉnh thoảng còn thấy một vài thôn làng lượn lờ khói bếp.

“Hoàng Hậu nương nương, phong cảnh ở Mê La quốc ta rất đẹp, người dân thân thiện, văn hóa giản dị. Tin rằng người hạ giá đến đây sẽ không phải thất vọng.” Anh Diệp Tường cười bạch mã chậm rãi thúc ngựa đi song song với xe, nói.

“Đúng là rất đẹp.” Lãnh Loan Loan hơi cong môi, cười nhẹ nhàng. Quần la lửa đỏ thêu chỉ vàng, một mái tóc đen như gỗ mun được búi kiểu phi vân kế (*) phiêu dật, trên đầu cài một ngọc trâm hoa lệ tinh xảo, đính hạt lấp lánh, không tục tằng ngược lại còn rất thanh lịch, cao quý.

“Tường biểu ca.” Minh Thuần Dao cười một con tuấn mã màu nâu thúc ngựa đi đến, làn da màu mạch nha khỏe khoắn lấp lánh dưới ánh mặt trời. Đôi mắt đen nhánh liếc nhìn cổ kiệu bên cạnh Anh Diệp Tường, môi anh đào mím chặt. Sao mà Tường biểu ca lại đột nhiên thân thiện với Thiên Diệu Hoàng Hậu như vậy chứ? Hắn không phải là luôn thờ ơ với nữ nhân sao?

Minh Thuần Anh nghe được tiếng gọi của Minh Thuần Dao, vén rèm kiệu nhìn lại. Chỉ thấy Anh Diệp Tường tươi cười hòa nhã, chắc là đang nói chuyện gì đó với Lãnh Loan Loan. Lại quay đầu nhìn tứ muội đang trưng ra vẻ mặt hờn giận, chợt hiểu rõ. Trước nay tứ muội đã luôn để ý đến Tường biểu ca, chỉ tiếc là Tường biểu ca cứ làm như không biết, bây giờ thấy Tường biểu ca thân thiện với hoàng Hậu nương nương như vậy, chắc lại ghen tuông mà thôi.

“Tam tỷ, tỷ nhìn gì vậy?” Minh Thuần Phi thấy Minh Thuần Anh nhìn ra ngoài cũng nhoài đầu ra nhìn xem. Đôi mắt đỏ như máu lấp lánh nhìn trái nhìn phải, cuối cùng nhìn thấy vẻ mặt của Minh Thuần Dao.

“Tứ tỷ làm sao vậy?” Nhìn Minh Thuần Anh, nàng khó hiểu hỏi.

“Không có việc gì.” Minh Thuần Anh lắc lắc đầu, “Chắc là do mệt mỏi quá thôi.” Phi Nhi cứ ngây thơ như thế này là được rồi, mấy chuyện phiền não đó không thích hợp với nàng.

“Vậy à.” Minh Thuần Phi bĩu môi, đột nhiên nhớ đến Dạ Thần: “Này, không biết Thần ca ca đến đây rồi có nhớ được gì không?” Vừa nói, nàng liền vờn người nhảy xuống kiệu.

“Này...” Minh Thuần Anh đưa tay ngăn lại, bảo bối muội muội này vẫn cứ cái tính bộp chộp đó. “Cũng gần đến Hoàng thành rồi, muội muốn hỏi thì đợi chút nữa rồi hỏi. Hơn nữa, Thần biểu ca gặp Hoàng thúc với cô cô rồi không phải càng dễ nhớ lại hơn sao?”

“Đúng nha, muội lại không nghĩ đến.” Minh Thuần Phi khẽ cười, le lưỡi làm mặt xấu, nói với Minh Thuần Anh.

“Muội đó...” Minh Thuần Anh gõ yêu một cái lên trán Minh Thuần Phi, hai tỷ muội nhìn nhau cười.

Dạ Thần cười tuấn mã màu đen, áo bào màu trắng theo gió núi phất phơ. Tóc đen như dòng thác dùng trâm ngọc búi lên, vài lọn tóc mai rũ xuống lấp ló trong gió. Đôi mắt tím nhìn khung cảnh xung quanh, không có một chút cảm giác thân quen nào. Môi mỏng mím lại, khiến cho người ta nhìn không rõ tâm tư của hắn.

“Thần, đệ thật sự là không nhớ chút gì sao?” Anh Diệp Hạo, Minh Hựu Thác, Minh Hựu Nguyên cười ngựa đi bên cạnh Dạ Thần, ba người đều chú ý đến vẻ mặt của hắn.

Dạ Thần thần nhiên lắc đầu. Vừa hay nghe đến tiếng kêu của Minh Thuần Dao, đôi mắt tím theo hướng nàng nhìn lại, thấy Anh Diệp Tường đang cười ngựa song song với kiệu nói chuyện cùng Lãnh Loan Loan. Ánh mắt đột nhiên tối lại, không nói hai lời liền thúc ngựa đi đến hướng Lãnh Loan Loan.

Anh Diệp Hạo, Minh Hựu Nguyên, Minh Hựu Thác ngơ ngác nhìn nhau, sao đang nói mà bỏ đi đâu vậy?

“Các người có thấy là quan hệ giữa Thần và Thiên Diệu Hoàng Hậu rất không đơn giản không?” Minh Hựu Thác vỗ trán, mắt đen thâm thúy như đầm sâu. Ngũ quan vuông vức, khuôn mặt hơi gầy, khí chất ôn nhu nhã nhặn lại không mất đi anh khí.

“Thác cũng thấy vậy sao?” Minh Hựu Nguyên cũng gật gật đầu. Lần đầu tiên nhìn thấy hai người bọn họ hắn đã thấy quan hệ giữa hai người có chút không bình thường. Tuy rằng trên danh nghĩa là chủ tớ, nhưng ai có mắt cũng có thể nhìn thấy, đôi mắt tím của Dạ Thần luôn dõi theo Lãnh Loan Loan, đó là ánh mắt âu yếm yêu thương, không phải là ánh mắt giữa thủ hạ và chủ tử. Vị Hoàng Hậu này, có vẻ lạnh lùng ngoan ngoãn, nhưng hình như rất thân thuộc, có phần ỷ lại vào Dạ Thần.

“Đây không phải chuyện tốt.” Anh Diệp Hạo nhíu mày, lắc lắc đầu. Thần dù sao cũng là vương tử Mê La quốc, mà Lãnh Loan Loan kia cũng là Thiên Diệu Hoàng Hậu. Chưa nói đến cái gì khác, chỉ kể đến thân phận, hai người bọn họ cũng không có khả năng cùng nhau rồi.

Ba người đều có ý nghĩ như vậy, đồng thời đem ánh mắt nhìn lại, đã thấy Anh Diệp Tường cười ngửa từ từ đi đến chỗ họ, mà Dạ Thần thay thế vị trí của Anh Diệp Tường ban nãy. Dạ Thần không nói không rằng đi song song bên kiệu của Lãnh Loan Loan, gió lùa vào tóc hất bay bay, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng không chút biểu cảm.

“Chủ tử, người nghĩ là ta nên nhận bọn họ sao?” Dạ Thần đột nhiên nhấp môi, nhìn Lãnh Loan Loan trong kiệu, nói.

“Người có muốn làm vương tử Mê La quốc không?” Lãnh Loan Loan nửa nằm nửa ngồi trong kiệu, ánh mắt chăm chú nhìn hắn, không chút dao động.

“Ta không muốn làm vương tử gì đó.” Dạ Thần hạ mắt, hắn tính nguyện làm một người bình thường, để có thể vĩnh viễn ở bên cạnh nàng.

“Người muốn như thế nào ta đều ủng hộ.” Nếu không muốn, sao phải cưỡng cầu.

Dạ Thần ngẩng đầu nhìn nàng, trong đôi mắt tím hiện lên tia khó hiểu.

“Chủ tử, người thấy Anh Diệp Tường thế nào?” Không thể phủ nhận, giây phút hắn nhìn thấy Anh Diệp Tường cười yếu ớt nói chuyện với Lãnh Loan Loan, đáy lòng rất không thoải mái. Ánh mặt trời hạ đến người Anh Diệp Tường, dung mạo tuấn mỹ, đôi mắt màu lam sâu hun hút như biển cả, khiến người ta không rời mắt khỏi được., tóc đen tung bay, cằm bào hoa lệ lay động, trên gương mặt nở ra nụ cười hòa nhã, tỏa ra hơi thở tôn quý tự nhiên. Đâu như hắn, một thân lạnh lùng, trên bàn tay còn dính vô số máu tươi. Hắn đột nhiên sợ hãi vị trí của mình đối với Lãnh Loan Loan sẽ bị người kia cướp mất, giống như khi nãy Anh Diệp Tường đã đi song song với nàng, như hắn luôn làm trước đây...

Hắn, là đang đổ kỵ, là đang ghen rồi.

210. Q.2 - Chương 91: Đến Mê La Quốc

Hắn, là đang đổ kỵ, là đang ghen rồi.

Lãnh Loan Loan mím môi, không trả lời. Đôi mắt sáng không bỏ lỡ tia ghen tuông lo lắng xẹt qua trong đôi mắt tím kia. Cúi mắt nhìn đôi bàn tay đặt trên làn váy, sự cố chấp của Dạ Thần thật sự làm nàng cảm động. Nhưng dù sao cũng sẽ không có kết quả, con đường tình yêu chỉ nên có hai người thôi, ba người sẽ trở nên chật chội.

Dạ Thần chăm chú nhìn Lãnh Loan Loan, ánh mặt trời nhỏ vun qua khung cửa sổ rơi vào trong kiệu, hạ trên mái tóc đen của nàng lấp lánh ánh sáng bạc. Nàng đang cúi đầu làm hắn không thể nhìn rõ vẻ mặt nàng, như vậy lại làm cho hắn càng hoang hốt. Hắn tựa hồ có thể nghe được trái tim mình đang đập liên hồi bất an, có lẽ hắn cũng không hẳn là ăn dấm chua với Anh Diệp Tường, mà là lo lắng một ngày nào đó sẽ không được ở bên Lãnh Loan Loan nữa.

Xe ngựa vẫn lộc cộc chạy, không ai nói gì, im lặng quỷ dị.

Đột nhiên, Lãnh Loan Loan ngẩng đầu lên, đôi mắt đen đón ánh mặt trời nhìn Dạ Thần.

“Anh Diệp Tường rất được, nhưng có liên quan gì đến ta?” Tốt cũng được, không tốt cũng được. Hắn dù sao cũng chỉ là một người vừa mới quen, quan tâm làm gì?

“À...” Câu trả lời của Lãnh Loan Loan làm cho Dạ Thần không khỏi nhíu mày. Quả nhiên vẫn là chủ tử, sao hắn lại lo lắng có người thay thế vị trí của mình chứ? Tuy rằng sự hấp dẫn của chủ tử luôn thu hút người khác, nhưng dù sao chủ tử cũng đã có lập trường của mình rồi.

“Hoàng Hậu nương nương, Thần, Mê La hoàng triều ở phía trước kia rồi.” Anh Diệp Hạo cười ngựa đi đến, chỉ về phía trước nói với hai người, đồng thời đánh vỗ không khí kỳ quái giữa hai người.

Dạ Thần lập tức nhìn lại, phía trước khắp nơi đều mang vẻ phồn hoa thịnh vượng, mơ hồ có thể thấy được Mê La hoàng triều không hề thấp kém.

“Muốn đến thật sao?” Lãnh Loan Loan cũng nghiêng đầu nhìn,

“Phải.” Dạ Thần gật gật đầu.

Đoàn người tăng nhanh tốc độ, khoảng hai khắc sau đã đến ngoại thành.

Cổng thành cổ nguy nga, xây từ đá tảng chắc chắn kiên cố. Mái thành oai nghiêm, gắn lên hai con hùng ưng điêu khắc từ đá, phi thường oai vệ. Ba chữ to “Mê La quốc” như rồng bay phượng múa treo ngay giữa cổng thành.

Quan viên đứng hai bên cổng thành, ở giữa là hai nam nữ trẻ tuổi và hai người trung niên đang ngóng nhìn.

“Đã về rồi, bọn họ đã về rồi.”

Nữ tử quần áo màu đen lấp lánh ánh vàng, trên cái trán trắng nõn có đeo một chuỗi hạt màu đỏ lại gần xe ngựa, vui mừng cười nói, đôi mắt to linh động nhìn xung quanh, bàn tay mềm chỉ về phía trước, nói với người bên cạnh.

“Đã về rồi sao?” Nữ tử trung niên nhìn theo tay của nữ tử áo đen, quả nhiên nhìn thấy xe ngựa hoa lệ phía trước, còn có vài bóng dáng quen thuộc đang cưỡi ngựa.

“Đúng là Tường điện hạ.”

Hai nam nữ trẻ tuổi này chính là Vũ Đồng công chúa và ngũ hoàng tử Anh Diệp Mân của Mê La quốc. mà hai người trung niên kia là cha mẹ của Minh Thuần Phi, cũng chính là cậu mợ của đám huynh đệ Anh Diệp Tường.

Đám người Lãnh Loan Loan rút cuộc cũng vào trong thành, đám người Anh Diệp Tường xuống ngựa, tà áo tung bay, tuấn mỹ vô cùng.

“Đại ca, nhị ca.” Vũ Đồng công chúa, Anh Diệp Mân nghênh đón.

“Tham kiến đại vương tử, nhị vương tử.” Những quan viên đến đón tiếp đồng thanh chào hỏi, đồng thời nhất tề quỳ xuống.

“Hãy bình thân.” Anh Diệp Tường phát phát tay.

Minh Hựu Nguyên, Minh Hựu Thác, Minh Thuần Dao đều đứng sau Anh Diệp Tường.

Hai xe ngựa đã dừng lại, cửa xe mở ra, bóng dáng của Minh Thuần Anh, Minh Thuần Phi cũng nhau đi ra.

“Phi Nhi.”

Vợ chồng Minh Khê Dã nhìn thấy đứa con gái đã chuồn đi mấy tháng an toàn trở về đều nhin không được kích động ôm lấy nàng.

“Cha, nương.” Minh Thuần Phi nhìn bộ dáng lo lắng của cha mẹ cũng đỏ hồng hai mắt, ôm lấy bọn họ.

“Nữ nhi làm cho cha mẹ lo lắng rồi.”

“Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.” Vợ chồng Minh Khê Dã đồng thanh nói.

“Đúng rồi, cha, nương, Phi Nhi tìm được Thần biểu ca rồi.” Minh Thuần Phi buông hai người, hưng phấn mà nói.

“Thần biểu ca?” Vợ chồng Minh Khê Dã nhìn nhau, hoàng mang.

“Chính là Thần biểu ca đã mất tích hơn hai mươi năm của Hoàng Hậu cô cô.” Minh Thuần phi nói, xoay người chỉ chỉ Dạ Thần.

Vợ chồng Minh Khê Dã thuận thể nhìn lại, nhìn thấy khuôn mặt Dạ Thần giống hệt như đúc với Hoàng Thượng cũng ngây ngẩn cả người.

“Người, người đúng là Thần sao?”

Dạ Thần thờ ơ nhìn qua hai người, xoay người mở cửa xe ngựa của Lãnh Loan Loan.

Khoảnh khắc bóng dáng Lãnh Loan Loan xuất hiện trước mắt mọi người, ai nấy đều ngây người. Trời ạ, trên đời lại có người đẹp như vậy. Mặt mày như tranh vẽ, mắt ngọc mày ngài, khuynh thành khuynh quốc, một mái tóc đen tuyền phiêu dật, ngọc trâm trên tóc nâng theo mỗi bước đi giống như con bướm bướm màu vàng lấp lánh đang giương cánh bay lượn. Một đóa hoa đào ngay giữa trán càng tôn lên vẻ thanh khiết mỹ miều của nàng, quần áo lụa là màu lửa đỏ quyến rũ, xinh đẹp như thiên tiên.

Nữ tử này là ai?

Mọi người ai cũng nghi hoặc, người nhìn ta, ta nhìn người, chỉ thấy trong mắt mỗi người đều hiện rõ vẻ kinh diễm.

Đôi tay như ngọc của Lãnh Loan Loan đặt lên tay của Dạ Thần, tao nhã xuống xe. Khi khuôn mặt của Dạ Thần lộ ra hoàn toàn, ai nấy đều lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Trời ạ, vị công tử này sao lại có khuôn mặt giống hệt Hoàng Thượng như vậy? Hẳn là ai?

“Im lặng.” Anh Diệp Tường đứng ở nơi đó, áo trắng hơn tuyết, tóc đen tung bay, gương mặt tuấn mỹ nghiêm túc, giải thích ọi người.

“Mọi người không cần phải kinh ngạc như vậy, đây chính là Tam đệ đã mất tích của ta, cũng là tam điện hạ của Mê La quốc, Anh Diệp Thần.”

“A, thì ra người này chính là tam điện hạ, quả thực là giống y hệt Hoàng Thượng.”

“.....”

Mọi người đều rì rào to nhỏ với nhau.

Dạ Thần nghe thấy Anh Diệp Tường giới thiệu mình là Anh Diệp Thần liền nhú mày, hẳn đã bao giờ đồng ý nhận cái họ Anh Diệp này sao?

“Mà vị này...” Anh Diệp Tường khi giới thiệu Lãnh Loan Loan, khuôn mặt mang theo cung kính.

“Chính là Hoàng Hậu nương nương của Thiên Diệu hoàng triều.”

Mọi người không ai ngờ tuyệt sắc nữ tử này lại là Hoàng Hậu của đại quốc Thiên Diệu xa xôi, ai nấy đều ngây ngẩn. Chỉ khi ánh mắt băng lạnh của Anh Diệp Tường quét tới mới lấy lại tinh thần, vội vàng quỳ xuống, đồng thanh hành lễ:

“Thiên Diệu Hoàng Hậu nương nương kim an, Thần vương tử thiên tuế thiên thiên tuế.”

Với lại, Thần vương tử hình như vô cùng thân thiết với Thiên Diệu Hoàng Hậu nương nương, rốt cuộc hai người có quan hệ gì?

211. Q.2 - Chương 92: Cả Nhà Đoàn Viên

Ánh mặt trời loá mắt, hoa bảy màu, loài hoa mà chỉ ở Mê La quốc mới có, nở rộ rực rỡ trên khắp con đường đến Hoàng thành, mùi hương thanh nhã tỏa ra trong không khí.

Đám người chậm rãi tiến đến Hoàng cung.

Sau nửa canh giờ, toàn bộ Hoàng cung Mê La quốc xuất hiện trước mắt Lãnh Loan Loan. Không giống với Thiên Diệu hoàng triều vàng ngọc huy hoàng, Hoàng cung Mê La quốc có mang chút hương vị phương Tây.

Bích họa điêu khắc tinh xảo, vô số cây cột màu trắng chống đỡ toàn bộ cung điện, dưới ánh mặt trời lấp lánh như có màu sắc.

Anh Diệp tường cho chúng quan viên lui ra, chính mình cùng cậu, mợ và biểu huynh muội dẫn đám người Dạ Thần vội vàng đi đến tấm cung Hoàng Hậu.

Hiện tại, quan trọng nhất là bệnh tình của Hoàng Hậu nương nương.

“Đại vương tử giá lâm, nhị vương tử giá lâm, ngũ vương tử giá lâm, lục công chúa giá lâm, quốc cữu gia giá lâm.....”

Khi đám người Lãnh Loan Loan xuất hiện ngoài cung Càn Khôn, tiếng truyền thật dài của thái giám vang lên.

Đoàn người nối đuôi nhau vào phòng.

“Tham kiến vương tử, công chúa, quốc cữu.” Cung nữ Càn Khôn cung cúi người, vãn an.

“Đứng lên đi.” Anh Diệp Tường phát phát tay.

“Hoàng Hậu nương nương thế nào?” Nhị vương tử Anh Diệp Hạo hỏi.

“Khởi bẩm vương tử, Hoàng Hậu nương nương đang uống thuốc, Hoàng Thượng đang ở cùng nương nương.” Cung nữ mặt cung trang màu xanh nhạt đáp.

“Được rồi, các người lui xuống đi.”

“Nô tỳ cáo lui.” Các cung nữ hạ thấp người, thi lễ xong liền rời đi.

“Thật có lỗi với Hoàng Hậu nương nương, vốn là mời người đến Mê La quốc chúng ta làm khách, vậy mà hiện tại không có cách nào chiêu đãi người.” Anh Diệp tường quay người chấp tay cáo lỗi với Lãnh Loan Loan.

“Không có gì, vương tử không cần khách khí.” Lãnh Loan Loan thản nhiên nói. Nàng đến Mê La quốc là vì Dạ Thần, về phần làm khách gì gì đó, trong lòng bọn họ đều rất rõ, Anh Diệp Tường bắt quả chỉ là muốn lợi dụng nàng để Dạ Thần về Mê La quốc mà thôi.

“Đa tạ nương nương không trách tội.” Anh Diệp tường một lần nữa cúi đầu, sau đó liền dẫn mọi người đi vào tấm phòng của Hoàng Hậu.

Vừa vào đến, một cỗ mùi gay nồng liền xông vào mũi, có thể tưởng tượng được vị Hoàng Hậu này ốm yếu đến thế nào.

Đôi mắt tím của Dạ Thần hiện lên một tia phức tạp, bước đi có chút ngập ngừng. Chỉ cách một khung cửa, vừa rất gần lại như rất xa. Phía sau cánh cửa đó, có thể chính là cha mẹ đã thân sinh ra hắn, nhưng lại như những người xa lạ không quen biết. Bước vào rồi, mọi thứ có lẽ sẽ thay đổi rất nhiều.

“Thần, vào đi thôi, phụ hoàng, mẫu hậu nhìn thấy đệ sẽ rất vui mừng.” Anh Diệp Hạo quay đầu thấy Dạ Thần ngập ngừng trước cửa, không khỏi lên tiếng.

“Đúng vậy, Thần biểu ca, cô cô vừa thấy huynh chắc chắn sẽ khỏi bệnh ngay lập tức.” Minh Thuần Phi cũng gật gật đầu.

Dạ Thần mím môi, ánh mắt nhìn Lãnh Loan Loan, trong đôi mắt tím biếc đó chỉ có bóng dáng của nàng. Hắn kì thật không nghĩ sẽ có thể đoàn tụ với cha mẹ. Từ đầu đến cuối, hắn vẫn lo sợ có thể sẽ không được ở bên cạnh nàng nữa, hắn thật sự rất thiếu dũng khí.

Lãnh Loan Loan hơi nhíu mày, đôi mắt đen nhìn lại Dạ Thần. Đã đến đây rồi, hắn có do dự cũng đã trễ, hơn nữa nàng cho rằng cho dù là ai đi chăng nữa thì cũng nên biết rõ về chính mình, càng trốn tránh sẽ càng làm bản thân bị trói buộc mà thôi.

“Đi thôi.” Thản nhiên một tiếng, đánh tan trần trở của Dạ Thần.

Đám người Anh Diệp tường nhìn nhau, lực ảnh hưởng của Lãnh Loan Loan này đối với Thần quá lớn, chuyện này không biết là tốt hay xấu đây?

“Là Tường, Hạo đã trở về sao?” Một giọng nam ôn nhu truyền ra từ phòng trong, chắc là nghe được thanh âm của mọi người.

“Đúng vậy, phụ hoàng.” Anh Diệp Tường đáp, dẫn mọi người vào tắm phòng.

Khi Lãnh Loan Loan vừa vào, liền nhìn thấy trên giường ngà voi hoa lệ là một nữ tử sắc mặt rõ ràng là người mang bệnh đang nửa nằm nửa ngồi vào đầu giường. Một bên là trung niên nam tử mặc long bào màu vàng, trên tay cầm chén thuốc cẩn thận đưa lên miệng nữ nhân. Sau khi nghe thấy tiếng của Anh Diệp tường, nam tử liền quay đầu. Khuôn mặt kia quả thật giống Dạ Thần như đúc, đúng thật là cha con.

Khoảnh khắc Dạ Thần nhìn thấy nam tử kia cũng sửng sốt. Tuy đã nghe Minh Thuần Phi nói hần rất giống với Hoàng Thượng Mê La quốc, nhưng khi thực sự nhìn thấy, hần cũng không khỏi giật mình. Nếu nói hai người có gì khác nhau thì chỉ có vẻ mặt, một người dịu dàng ôn nhu, một người lạnh lùng băng giá.

“Khụ khụ khụ, Tường và Hạo đã về rồi sao? Tìm được Phi nhi rồi à?” Hoàng Hậu trên giường nghe giọng nói cũng nhìn lại, thanh âm suy nhược.

Hoàng đế mê La quốc Anh Diệp Vũ khi nhìn thấy Dạ Thần cũng chịu chấn động không nhỏ. Công tử trẻ tuổi này là ai? Sao lại giống hần như đúc như vậy? Chẳng lẽ là...

“Nhu Nhi, nàng xem vị công tử này rất giống Thần Nhi của chúng ta...” Hoàng đế đưa chén thuốc trong tay ột cung nữ gần đó, trở lại cầm lấy tay Hoàng Hậu, kích động chỉ vào Dạ Thần nói.

Hoàng Hậu vừa nghe, vội vàng nhìn Dạ Thần, khi ánh mắt chạm đến gương mặt kia, cả người run lên.

“Đây, đây là...”

“Cô cô, huynh ấy chính là Thần biểu ca...” Minh Thuần Phi chạy đến bên ngời Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nói.

“Thần? Đây đúng là Thần Nhi của chúng ta sao? Ta không nghe nhầm phải không?” Hoàng Hậu nghe được lời nói của Minh Thuần Phi, trên gương mặt vốn trắng bệch trở nên hồng hào không ít, lật tay nắm lấy cánh tay Hoàng Đế, hai tròng mắt ngập nước nhìn hần.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, người này đúng là tam đệ.” Anh Diệp Tường, Anh Diệp Hạo cũng nói.

“Nhu Nhi, nàng nghe rõ chưa? Đây đúng là Thần Nhi của chúng ta, là Thần Nhi của chúng ta.” Hoàng Đế kích động gật đầu, đôi mắt thâm thúy cũng ầng ậng nước, gương mặt ôn nhu kia giờ trở nên mừng rỡ.

“Thần Nhi, Thần Nhi của ta...” Hoàng Hậu buông cánh tay Hoàng Đế ra, vội vàng nhìn Dạ Thần, nước mắt theo hai má chảy xuống, vươn tay với hần: “Lại đây cho mẫu hậu nhìn xem...”. Hai mươi mấy năm rồi, thật không dám nghĩ đến sẽ có ngày đoàn tụ.

“.....” Dạ Thần cắn môi, từ này đến giờ, mặc kệ Hoàng Hậu và Hoàng Đế kích động thế nào, hần vẫn duy trì vẻ mặt thế này.

“Thần Nhi, con vì sao không chịu lại đây? Chẳng lẽ con hận mẫu hậu năm đó không chăm sóc con tốt sao?” Gương mặt lạnh lùng của Dạ Thần như một mũi dao đâm vào tim của Hoàng Hậu, nàng cắn răng, đau lòng nhìn Dạ Thần.

“Thần...”

Anh Diệp Tường, Anh Diệp Hạo, Minh Thuần Phi đều lo lắng nhìn hần, vì sao này giờ hần vẫn như vậy chứ? Hoàn toàn không có vẻ mặt vui sướng khi cùng người thân đoàn tụ.

“Đi qua đi, thân thể của bà ấy không thể chống đỡ lâu đâu.”

212. Q.2 - Chương 93: Chủ Tử, Xin Người Cứu Bà Ấy.

“Đi qua đi, thân thể của bà ấy không thể chống đỡ lâu đâu.”

Đôi mắt đen của Lãnh Loan Loan liếc nhìn Mê La quốc Hoàng Hậu đang lệ nóng từng dòng, thần nhiên nói với Dạ Thần. Hoàng Hậu này thân thể đã rất suy yếu rồi, sống được một ngày đã là rất cố gắng, khúc mắc quá nặng, chỉ sợ lực phủ ngũ tạng đã bị ăn mòn.

“Cô nương nói vậy là có ý gì?”

Anh Diệp Vũ vừa nghe lời nói của Lãnh Loan Loan, khuôn mặt tuấn tú bỗng dưng biến sắc. Sao lại không thể chống đỡ lâu hơn chứ? Đôi mắt tím nhìn nàng, xét qua một đạo tán thưởng, thật là một nữ tử xinh đẹp như thiên tiên, sau đó liền thay thế bằng một ánh mắt tràn đầy lo lắng.

“Phụ hoàng, vị này là Hoàng Hậu Thiên Diệu hoàng triều.” Anh Diệp Tường giới thiệu.

“Cái gì?” Anh Diệp Vũ và Hoàng hậu Minh Y Nhu đều giật mình, Hoàng Hậu Thiên Diệu hoàng triều sao lại hạ giá đến Mê La quốc vậy?

“Là nhi thần mời Hoàng Hậu nương nương đến Mê La quốc ta làm khách, tạ ơn nàng đã chiếu cố Thần và Phi Nhi.” Anh Diệp tường thấy nghi hoặc của phụ hoàng và mẫu hậu, lên tiếng giải thích, cũng nhân tiện nói rõ quan hệ giữa Dạ Thần và Lãnh Loan Loan.

“Thì ra là thế.” Anh Diệp Vũ gật đầu, “Hoan nghênh Hoàng Hậu nương nương đến Mê La quốc, hy vọng người ở đây có thể vui vẻ đến, vui vẻ về.”

“Cám ơn.” Lãnh Loan Loan gật đầu.

“Hoàng Hậu nương nương, tại hạ cũng muốn biết nương nương vừa nãy nói vậy là có ý gì?” Chẳng lẽ bệnh tình của mẫu hậu đã nghiêm trọng như vậy sao? Nhưng mà Lãnh Loan Loan biết y thuật sao? Đôi mắt màu lam hiện rõ vẻ hoang mang.

“Sức khỏe của cô cô không thể khá hơn sao?” Minh Thuần Phi, Minh Thuần Anh, Minh Thuần Dao đều lo lắng nhìn Minh Y Nhu.

“Không có việc gì, các người không cần lo lắng, chỉ là bệnh cũ mà thôi...” Minh Y Nhu ngược lại không thắc mắc, còn an ủi mọi người. Ánh mắt dừng lại trên người Dạ Thần một lần nữa, “Thần Nhi, con thực sự không muốn nhận cha mẹ sao?”

“Không đâu.” Anh Diệp Vũ xiết chặt tay Minh Y Nhu, đôi mắt tím nhìn Dạ Thần, “Thần Nhi, con lại đây ầu hậu và phụ hoàng nhìn thử thôi, được không?” Ánh mắt mang theo khẩn cầu, có thể bây giờ Thần nhi còn xa lạ với bọn họ, nhưng là vì Nhu Nhi, hẳn hy vọng Dạ Thần có thể đoàn tụ với bọn họ.

“Thần, mẫu hậu thân thể không tốt, đệ mau qua đi.” Anh Diệp Tường khuyên .

“Đúng vậy, Thần ca ca, đừng để cho cô cô đau khổ nữa, mau qua đi mà.” Minh Thuần Phi cũng chớp chớp đôi mắt đỏ long lanh, khẩn cầu nhìn hắn.

Dạ thần cup mắt nhìn xuống, mái tóc đen che khuất vẻ mặt của hắn, làm người ta đoán không ra hắn đang nghĩ gì.

Mọi người đều nhìn hắn, cùng đợi hắn trả lời.

Không gian tĩnh lặng như tờ.

“Chủ tử, thân thể của bà ấy làm sao vậy?” Một lát sau, Dạ Thần ngẩng đầu lên. Trong đôi mắt tím ấy dường như có một tầng sương mù, làm cho người ta mơ hồ không rõ. Hắn không để ý ánh nhìn của những người khác, chỉ chăm chú nhìn Lãnh Loan Loan. Theo nàng hơn mười năm, hẳn hiểu được thâm ý của Lãnh Loan Loan trong lời nói vừa rồi. Có lẽ bây giờ hắn đúng là không có cảm tình gì với người của Anh Diệp gia, nhưng hắn cũng không thể trơ mắt nhìn nữ tử trên giường chết đi. Cho dù thế nào cũng không được.

Lãnh Loan Loan mím môi, nhìn lại Dạ thần. Y bảo mà đỏ như lửa tung bay, chuông bạc trên tay theo động tác của nàng phát ra tiếng丁丁đang.

“Phiền não lâu thành bệnh.”

“Xin hỏi Hoàng Hậu nương nương, bệnh của mẫu hậu ta có thể chữa khỏi hay không?”

Anh Diệp tường nghe được đối thoại giữa Dạ Thần và Lãnh Loan Loan, nghĩ thật sự nàng biết y thuật, có lẽ thần y bấy lâu bọn họ tìm kiếm đang ở trước mắt đây.

Anh Diệp Vũ nắm chặt tay Minh Y Nhu, đôi mắt tím căng thẳng nhìn Lãnh Loan Loan, đợi câu trả lời của nàng. Minh Y Nhu một bên lại thắc mắc, Dạ Thần gọi Lãnh Loan Loan là chủ tử, trong mấy năm qua Thần Nhi đã sống thế nào?

Gia đình Minh Thuần Phi, Vũ Đồng công chúa, ngũ điện hạ Anh Diệp Mân cũng chờ mong nhìn Lãnh Loan Loan. Đối với vị Hoàng Hậu tuyệt sắc của Thiên Diêu hoàng triều này, bọn họ đều muôn phần bội phục. Đã nghe qua nhiều lời đồn về nàng, bây giờ chính mình gặp được người thật, thật đúng là trăm nghe không bằng một thấy

“Có thể.” Lãnh Loan Loan thần nhiên nói. Tuy rằng thân thể bà ấy đã rất yếu, nhưng là nếu nàng đã ra tay, Diêm Vương cũng không dám đem bà ấy đi.

“Thật vậy sao?” Anh Diệp Vũ vui vẻ nở nụ cười, chờ mong nhìn Lãnh Loan Loan. “Vậy có thể thỉnh Hoàng Hậu nương nương cứu giúp hay không? Trẫm vô cùng cảm kích.”

“Cô cô, người nghe thấy không? Bệnh của người có thể phục hồi đó.” Minh Thuần Phi chớp mắt, đáng yêu nhìn Minh Y Nhu.

“Nghe thấy rồi.” Minh Y Nhu ôn nhu cười, “Gặp được Thần Nhi, bệnh cũng ta cũng khá hơn phân nửa rồi.” Tảng đá nhiều năm đặt trong lòng được gỡ bỏ, thoải mái không ít. Hiện tại chỉ cần Thần Nhi gọi nàng một tiếng mẫu hậu, bệnh sẽ tốt hơn thôi.

Đôi mắt trong như ngọc kích động nhìn Dạ Thần, Thần Nhi, con mau gọi ta mẫu hậu đi...

Lãnh Loan Loan không trực tiếp trả lời Hoàng Đế Mê La quốc, ngược lại quay đầu nhìn Dạ Thần, đôi mắt đen tinh tường phản chiếu hình bóng hắn, môi anh đào khẽ mở, thần nhiên nói:

“Người muốn ta cứu nàng sao?”

Mọi người nghe được lời của nàng đều sửng sốt, sao lại thế này? Chẳng lẽ nếu Thần không đồng ý, nàng sẽ không cứu sao?

“Này, người làm sao lại như vậy chứ?” Minh Thuần Phi là người đầu tiên lên tiếng bất mãn, trừng mắt chất vấn Lãnh Loan Loan. Một người bệnh ngay trước mắt, nàng ta làm sao có thể thấy chết mà không cứu chứ?

Lãnh Loan Loan thần nhiên nhìn nàng. Lãnh Loan Loan nàng một khi đã muốn làm gì thì không ai có thể ngăn cản, nhưng khi đã không muốn thì cũng không ai bắt buộc nàng được.

Mọi người thấy vẻ mặt Lãnh Loan Loan như vậy, trong lòng liền hiểu quyết định là ở trên người Dạ Thần, ánh mắt đều chăm chú nhìn hắn, chờ đợi hắn trả lời.

“Thần Nhi, con mau cứu mẫu hậu đi. Nhiều năm như vậy, nàng lúc nào cũng nhớ con, vì con mà nàng mới mắc bệnh thế này.” Anh Diệp Vũ nhìn Dạ Thần, kích động nói. “Có thể bây giờ con vẫn còn xa lạ với chúng ta, nhưng con cũng biết dòng máu này là không thể phủ nhận, chẳng lẽ con có thể nhẫn tâm trở mặt nhìn mẫu hậu càng ngày càng yếu như vậy sao?”

“Đúng vậy, Thần, một nhà chúng ta vất vả lắm mới có thể đoàn tụ, chẳng lẽ đệ không hy vọng có thể được ở bên cạnh mẫu hậu sao?” Anh Diệp Hạo cũng nói.

“Thần ca ca, huynh nhất định phải cứu cô cô, huynh không thể vô tình như vậy, ngay cả mẫu thân sống chết thế nào cũng bỏ mặc được.” Minh Thuần Phi nhìn Dạ Thần, nói.

Dạ Thần nhìn Minh Y Nhu, bà ấy vẫn đang dịu dàng nhìn hắn, tựa hồ không lo nghĩ đến bệnh tình của mình, như vậy thật làm cho lòng hắn đau xót, sao bà ấy lại không biết quý trọng bản thân như vậy?

“Chủ tử, xin người cứu bà ấy.”

213. Q.2 - Chương 94: Gọi Một Tiếng Phụ Hoàng Mẫu Hậu

“Chủ tử, xin người cứu bà ấy.”

Đôi mắt tím chân thành nhìn Lãnh Loan Loan, gần từng chữ. Trường bào màu trắng, ánh mắt không còn lạnh lùng như trước. Hắn muốn cứu bà ấy, muốn thấy vị Hoàng Hậu ôn nhu, dịu dàng, luôn nhìn hắn bằng ánh mắt yêu thương này sống khỏe mạnh.

“Thần...”

Minh Y Nhu nhìn Dạ Thần chân thành cầu khẩn Lãnh Loan Loan cứu mình, hai hốc mắt vốn đã phiem hồng lại doanh lệ. Cả người nửa nằm nửa ngồi dựa vào Anh Diệp Vũ, giống như tìm một nơi ỉn nương tựa. Hắn làm như vậy là chứng tỏ mình với hắn không phải là không có thân tình? Hắn sẽ lại gọi nàng một tiếng mẫu thân sao?

“Được.” Lãnh Loan Loan gật gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chú Minh Y Nhu đang kích động. “Hoàng Hậu bây giờ sức khỏe rất yếu, cần phải tĩnh dưỡng tốt một thời gian, khi đã khá hơn rồi ta sẽ giúp Hoàng Hậu trị liệu. Trong thời gian tĩnh dưỡng, ta sẽ dùng dược vật và thảo dược giúp nàng.”

“Vậy làm phiền Hoàng Hậu nương nương.” Anh Diệp Vũ nghe được lời Lãnh Loan Loan vô cùng kích động, gật đầu tạ ơn.

“Đa tạ Hoàng Hậu nương nương.”

Anh Diệp Tường, Anh Diệp Hạo, cả nhà Minh Thuần Phi cũng đồng thời cảm tạ Lãnh Loan Loan.

“Không cần cảm tạ, ta chỉ là đáp ứng ý nguyện của Thần mà thôi.” Lãnh Loan Loan thần nhiên nói, làm ọi người cảm thấy ngượng ngập.

“Thần Nhi, cảm ơn con.” Anh Diệp Vũ gật đầu cười ôn nhu với Dạ Thần, nhìn đứa con giống y hệt mình nhưng lại luôn bày ra vẻ mặt lạnh lùng, quả thật không dám hy vọng.

“Ta chỉ là không hy vọng bà ấy có chuyện gì bất trắc.” Dạ Thần lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào Minh Y Nhu. Mẫu thân hắn quả thực rất đẹp, tuy rằng thần sắc xanh xao do mang bệnh nhưng cũng không mất đi phong thái, ngược lại càng tăng thêm mấy phần nhu nhược làm cho người ta tiếc thương.

“Thần Nhi, con xem ta là mẹ rồi sao?” Minh Y Nhu nghe Dạ Thần nói vậy, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, gương mặt xanh xao kia cũng tươi tắn hơn hẳn.

“Lại đây cho mẫu hậu nhìn con xem, được không?” Lại chờ mong nhìn hắn, đứa con này ba tuổi đã bị, hai mươi mấy năm, đã lớn như vậy rồi.

Dạ Thần cắn môi, chần chừ trong chốc lát, sau đó cũng đi về phía Minh Y Nhu.

“Thần Nhi của ta, Thần Nhi của ta...” Dạ Thần dừng lại đứng bên cạnh giường, Minh Y Chu cầm lấy bàn tay của hắn, nhìn không được khóc nức lên.

“Hoàng Thượng, Thần Nhi của chúng ta về rồi, chàng nhìn xem...?”

Minh Y Nhu quay đầu nhìn Anh Diệp Vũ vẫn ngồi bên cạnh, nói. Từng dòng lệ theo hốc mắt chảy ra, len vào khóe miệng, hương vị mặn chát này rõ ràng là có thật, nàng không phải đang nằm mơ.

“Ừ, Thần Nhi của chúng ta về rồi, ở ngay bên nàng...”

Anh Diệp Vũ nhìn Dạ Thần, vỗ vỗ vai Minh Y Nhu, an ủi cảm xúc kích động của nàng.

“Hức...hức...”

Minh Y Nhu cố gắng khắc chế tâm tình kích động của mình nhưng không thể, vẫn đang nhỏ giọt bồng trở nên nức nở, tiếng khóc kia chưa đựng nhiều năm mong nhớ, quanh quẩn khắp phòng.

Cả nhà Minh Khê đã nghe thấy tiếng khóc cũng bi thương, nhưng cũng cảm thấy vui vẻ thay, rốt cuộc cũng đoàn tụ rồi.

“Cô cô, Thần ca ca về rồi, người phải vui vẻ mới đúng, sao lại khóc rồi?”

Minh Thuần Phi khuyên Minh Y Nhu, chính nàng lại nhịn không được nhòa lệ. Bên cạnh, Minh Thuần Anh, Minh Thuần Dao cũng cắn chặt môi, ngăn mình sẽ bật ra tiếng khóc.

“Đúng vậy, con đã về, ta nên vui vẻ mới đúng.” Minh Y Nhu buông tay Dạ Thần ra, dùng sức lau nước mắt, cười nói, nhưng càng lau nước mắt càng chảy ra.

“Được rồi, đừng khóc nữa, bọn nhỏ sẽ chê cười...” Anh Diệp Vũ lại vỗ vỗ bả vai nàng, nói nhỏ.

Dạ Thần hạ mắt nhìn Minh Y Nhu đang vất vả lau nước mắt, đôi mắt tím lóa lên kia khó hiểu. Trong lòng bỗng nhiên cảm thấy thoải mái, người đang khóc trước mặt hẳn đây là mẫu hậu của hắn, ra đây là cảm giác ấm áp, hạnh phúc khi có gia đình bên cạnh. Tuy rằng trước đây cha mẹ nuôi cũng rất tốt với hắn, nhưng có lẽ không có quan hệ huyết thống, nên giữa bọn họ vẫn tồn tại một khoảng cách, bây giờ hắn mới chân chính cảm nhận được cảm giác có mẹ là như thế nào.

“Thần Nhi, con có thể gọi ta một tiếng mẫu hậu không?”

Lau đi nước mắt, Minh Y Nhu ngẩng đầu dịu dàng nhìn Dạ Thần. Gương mặt này giống y hệt gương mặt của phu quân nàng, trong lòng càng thêm kích động. Đây là con của bọn họ, hai tay nắm chặt tay của Anh Diệp Vũ, cố gắng ngăn mình lại khóc nức lên.

“Thần Nhi, ta là phụ hoàng của con, con gọi ta một tiếng đi?”

Anh Diệp Vũ cũng nhìn Dạ Thần, đôi mắt giống hệt hắn lóa ra tia chờ mong. Đối với đứa con mất tích từ lâu này, bọn họ càng yêu thương nhiều hơn, bởi vì đã từng mất đi, bây giờ mới càng thêm quý trọng. Vẫn mong muốn được gặp lại, có lẽ chỉ khi nghe được một tiếng phụ hoàng, mẫu hậu thì hắn mới có thể tin tưởng đây đúng là sự thật, con hắn bọn họ rất cuộc cũng về rồi.

“Thần ca ca, mau gọi đi.” Minh Thuần Phi đứng một bên cũng kích động nói, đôi mắt đỏ càng đỏ hơn. Nàng cũng hy vọng Thần ca ca gọi cô cô, thúc thúc một tiếng mẫu hậu, phụ hoàng, như vậy nhất định rất ấm áp, vô cùng cảm động.

“Thần...”

Anh Diệp Tường, Anh Diệp Hạo, Vũ Đồng công chúa, Anh Diệp Mân đều chờ mong nhìn hắn.

Minh Thuần Anh và Minh Thuần Dao nắm tay nhau, cũng căng thẳng không kém. Vợ chồng Minh Khê đã cũng chờ mong nhìn Dạ Thần. Minh Hựu Nguyên, Minh Hựu Thác cũng im lặng, có thể thấy được tổng đầy mắt hai người một tia kích động chờ đợi.

Dạ Thần nhếch môi, nhìn mọi người đang chờ mong nhìn mình, miệng hơi mở ra nhưng lại không phát ra âm thanh nào.

Minh Y Nhu thất vọng cúi đầu, con thật sự không chịu gọi mình một tiếng mẫu hậu sao?

“Thần vừa đến Mê La quốc, đối với chúng ta còn xa lạ, cần phải cho con thời gian để thích ứng mới đúng.” Anh Diệp Vũ an ủi mọi người, lại giống như đang an ủi bản thân mình.

“Thần, nên làm thế nào để sau này không phải hối tiếc, đã mất đi rồi có thể tìm về đã rất khó khăn, hạnh phúc ngay trước mắt thì nên nắm giữ.”

Lãnh Loan Loan thật sự không thích nhìn Dạ Thần chần chờ, chỉ cần dừng cảm một chút, hắn lại có thể có được thân tình tìm kiếm bao lâu nay.

Lời nói của Lãnh Loan Loan làm cho Dạ Thần run lên. Mất đi rồi tìm về rất khó, nếu bây giờ hắn không chịu đáp lại, có thể sau này sẽ không có cơ hội nữa. Cố gắng giãn mày ra, cuối cùng cũng cất tiếng:

“Mẫu hậu, phụ hoàng.” Hai tiếng lạ lẫm.

214. Q.2 - Chương 95: Ta Có Thể Vĩnh Viễn Ở Bên Cạnh Người Không?

“Mẫu hậu, phụ hoàng.” Hai tiếng lạ lẫm

Một tiếng mẫu hậu, phụ hoàng, tựa như đá tảng cũng tan ra, ngàn tầng mây cũng hóa không khí.

Anh Diệp Vũ, Minh Y Nhu kích động, mắt ngập nước, không biết phải nói gì. Mối hơi hơi động, rốt cuộc lại yêu thương nhìn Dạ Thần.

Ba người Anh Diệp Tường, Anh Diệp Hạo, Anh Diệp Mân cũng cười ầm áp, huynh đệ của bọn họ cuối cùng cũng về rồi.

Anh Diệp Vũ Đồng, Minh Thuần Phi, Minh Thuần Anh, Minh Thuần Dao cũng cảm động, cắn môi ngăn nước mắt chảy ra.

Vợ chồng Minh Khê đã nhìn nhau cười, chấp tay nói với Anh Diệp Vũ và Minh Y Nhu:

“Chúc mừng Hoàng Thượng một nhà đoàn viên.”

“Chúc mừng Hoàng thúc, cô cô.” Minh Hựu Nguyên, Minh Hựu Thác cũng cười nói.

“Đúng vậy, lạc nhau hai mươi mấy năm, rốt cuộc hôm nay cũng đoàn tụ.” Minh Y Nhu nắm tay Dạ Thần, kích động nói, “Ta cứ nghĩ mình sẽ không đợi được đến ngày này.” Thân thể càng ngày càng suy yếu, cứ nghĩ đến khi chết rồi cũng không thể gặp lại Thần Nhi, ai biết được ông trời cũng thương xót cho nàng, Thần Nhi đã trở về.

“Nhu Nhi không nên nói gở như vậy.” Anh Diệp Vũ không tán thành, nhíu mày. “Hoàng Hậu nương nương không phải đã nói nàng có thể khỏe lại sao?” Đôi mắt tím lại nhìn về phía Lãnh Loan Loan.

“Đúng vậy, cô cô, người đừng suy nghĩ lung tung. Bây giờ Thần biểu ca người luôn mong chờ đã trở về, Hoàng Hậu nương nương cũng nói thân thể người có thể hồi phục, mọi chuyện sẽ tốt hết thôi.” Minh Thuần Anh cười yếu ớt, một bên lấy khăn tay lau nước mắt.

“Được, được, ta không nói nữa...” Minh Y Nhu cũng lau nước mắt, cười nói: “Sau này một nhà chúng ta sẽ vui vẻ sống với nhau mãi mãi.”

Dạ Thần đột nhiên cứng đờ. Mãi mãi vui vẻ sống cùng nhau sao? Đôi mắt tím sụp xuống, ánh mắt nhìn về Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan đứng ở một bên, bóng dáng lửa đỏ giống như một cây hồng mai ngạo nghễ. Đôi mắt đen vẫn thản nhiên, không có cảm xúc gì. Hình như cảm thấy ánh mắt của Dạ Thần, quay đầu liếc hần hợt một cái.

“Thần, hoan nghênh đệ trở về.” Anh Diệp Tường đi tới, cho đem thần một cái hữu ái ôm.

Bởi vì Minh Y Nhu đang cầm tay Dạ Thần, hần chỉ có thể cứng ngắc đón nhận cái ôm của Anh Diệp Tường. Tiếp xúc thân mật như vậy, hần chưa bao giờ cảm nhận được, trong lúc nhất thời không biết phải làm thế nào, ngơ ngác mặc hần ôm.

“Đại ca, huynh không thể một mình độc chiếm Tam đệ được, đệ cũng là ca ca của đệ ấy mà.” Anh Diệp Hạo đi tới, một câu đánh gãy xấu hổ của Dạ Thần.

“Tên tiểu tử này, đệ có điểm nào giống ca ca của Thần chứ, người ta còn trầm ổn hơn đệ gấp mấy lần.” Anh Diệp Tường buông Dạ Thần ra, quay đầu nói cười huyền ảo với Anh Diệp Hạo.

“Mặc kệ, dù sao đệ cũng sinh trước hần.” Anh Diệp Hạo không biết xấu hổ cười mấy tiếng, vươn tay nói với Dạ Thần:

“Thần, một lần nữa trình trọng giới thiệu, ta là nhị hoàng huynh của đệ, Anh Diệp Hạo.”

Dạ Thần nhìn bàn tay thân thiện trước mặt mình, đôi mắt tím lại nhìn về đôi mắt giống y hệt của Anh Diệp Hạo, môi mỏng khẽ nhếch, vương tay nắm lấy bàn tay của Anh Diệp Hạo.

“Hoan nghênh đệ trở về, Thần.” Bàn tay xiết chặt, Anh Diệp Hạo chân thành nói.

“Không công bằng, còn chúng ta nữa mà.” Vũ Đồng công chúa đáng yêu nói, cùng Anh Diệp Mân bước đến.

“Tam ca, huynh thật sự rất giống Phụ hoàng nha.” Vũ Đồng công chúa hớn hở ngẩng đầu nhìn Dạ Thần, trên gương mặt trái xoan tinh xảo lộ ra nụ cười duyên. “Muội là lục muội đáng yêu của huynh, Anh Diệp Vũ Đồng, hoan nghênh huynh trở về. Sau này huynh nhất định phải giúp muội, đại ca bọn họ lúc nào cũng khi dễ muội.”

“Ai dám khi dễ muội chớ, chỉ có muội khi dễ bọn ta thôi.” Ngũ hoàng tử Anh Diệp Mân cười nói, đôi mắt thâm thúy nhìn Dạ Thần. “Tam ca, đệ là ngũ đệ Anh Diệp Mân, huynh trở về rồi đệ rất vui.”

Sau khi mấy huynh muội Anh Diệp gia nói xong, người nhà Minh Khê Dã lại đồng loạt tiến tới.

“...”

Thời gian ấm áp cũng trôi qua, thân hình cứng ngắc của Dạ Thần dần dần buông lỏng, đôi mắt tím lúc nào cũng lạnh lùng đã nhu hòa không ít.

Hoa bảy màu nở rộ khắp hành lang hoàng cung. Ánh mặt trời nhỏ vun rơi trên từng đóa hoa, giống như một dải màu lấp lánh phủ lên, tỏa ra ánh sáng lóa mắt. Tháng sáu trời xanh lam bất giác đã qua đi, tháng bảy đến rồi.

Một thoáng đã mười ngày ở lại Mê La quốc. Trong mười ngày này, Anh Diệp gia, Minh thị gia tộc đều vô cùng chiếu cố Dạ Thần. Anh Diệp Vũ tự mình viết chiếu chỉ thông cáo thiên hạ, Mê La quốc Tam hoàng tử Anh Diệp Thần đã trở về, chính thức là người Anh Diệp tộc.

Dạ Thần đối với việc này thực ra không nhiệt tình lắm, thậm chí còn có chút khó chịu. Tuy rằng trong thâm tâm hắn đã tiếp nhận thân phận này và những người đó, nhưng hắn vẫn rất sợ. Hắn sợ hãi bởi vì thân phận này mà hắn sẽ phải rời xa nàng, không được ở bên Lãnh Loan Loan nữa, hắn còn có thể là hắn sao?

Đối với tâm sự của Dạ Thần, Lãnh Loan Loan hiểu rất rõ. Không nghĩ sẽ để cho người bạn tri kỷ sớm hôm luôn ở bên cạnh mình phải bất an, nàng quyết định tìm Dạ Thần nói chuyện, gỡ bỏ khúc mắc trong lòng hắn.

Gió mùa hè quét vào mặt, ấm áp, làm cho người ta cảm thấy mơ màng buồn ngủ. Lãnh Loan Loan nữa nằm nửa ngồi trên trường kỷ, hai mắt hơi nhắm lại, bàn tay mềm đặt trên bụng. Gần đây luôn cảm thấy buồn ngủ như vậy. tới Mê La quốc cũng đã lâu, quỳ thủy (*) vẫn chưa đến. Chẳng lẽ có cục cưng rồi sao? Ở cổ đại này không có que thử thai, thai chưa đến một tháng để cho người ta bắt mạch cũng không chuẩn xác. Xem ra, còn phải chờ một thời gian nữa mới biết được.

(*) quỳ thủy: kinh nguyệt

“Chủ tử, Lâu chủ đến.” Thân ảnh Phong Triệt xuất hiện bên ngoài cửa, trên người vẫn như cũ một thân áo trắng như Dạ Thần. Tuy rằng trang phục và phục sức Mê La quốc rất hoa lệ, sắc thái độc đáo, nhưng hắn vẫn không quen được.

“Vào đi.” Lãnh Loan Loan mở mắt, thản nhiên nói.

“Chủ tử.” Dạ Thần đi đến. Hiện giờ hắn đã là vương tử Mê La quốc tôn quý, vẫn như cũ gọi Lãnh Loan Loan là chủ tử. Đôi mắt tím nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, ánh nhìn phức tạp.

“Người ở sợ hãi cái gì?” Lãnh Loan Loan nhìn Dạ Thần, hỏi thẳng.

Dạ Thần sững sờ, tâm sự của hắn bao lâu nay rõ ràng như vậy sao? Môi mỏng kêu gọi nhếch lên, nhìn Lãnh Loan Loan, mang theo một thần sắc vừa phức tạp vừa khổ sở. Hắn từ trước đến nay chỉ để ý một người, nhưng vận mệnh lại khéo trêu cợt, hắn với nàng hữu duyên nhưng lại vô phận. Nhưng cho dù như vậy, hắn cũng hy vọng mình có thể mãi mãi ở bên nàng, cùng nàng già đi. Cho dù nàng có cùng với người khác, hắn cũng nguyện ý....

“Chủ tử, ta có thể vĩnh viễn ở bên cạnh người không?”

215. Q.2 - Chương 96: Ta Hứa Với Người, Mãi Mãi.

“Chủ tử, ta có thể vĩnh viễn ở bên cạnh người không?”

Dạ Thần nhìn nàng, rõ ràng là một nam tử anh khí ngất trời, trong đôi mắt tím biếc lại hiện rõ vẻ bất an lo lắng, chưa đựng cả mong chờ, giống như đang đợi chủ tọa tuyên án, phán quyết tương lai vận mệnh của mình.

Ngoài cửa sổ, từng cơn gió hạ âm áp hiu hiu, lãng đãng hương hoa bảy màu thanh nhạt, nhuộm mùi cho làn gió lướt vào phòng, xen qua mái tóc của Dạ Thần, đung đưa vài sợi tóc trên trán. Trường bào màu trắng bay bay, hần vẫn bất động, chờ đợi nhìn Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan cup mắt, đôi mắt đen nhìn thẳng bụng mình. Có lẽ trong bụng thực sự có đứa nhỏ, nhưng mà hiện tại một nam nhân khác lại cầu xin được ở lại bên nàng vĩnh viễn. Ngốc như vậy, Lãnh Loan Loan kim lòng không được khước mắt lấp lánh nước. Thần làm sao có thể chịu đựng được khi thấy nàng và Hiên Viên Dạ ở bên nhau, thậm chí bây giờ đã có đứa nhỏ rồi. hần vẫn cứ như vậy, không oán không hối, thậm chí vứt bỏ hạnh phúc của bản thân, nguyện ý cạnh giữ bên người nàng. Thật là ngốc quá, hần đúng là nam nhân ngốc. Hần cứ như vậy làm cho người ta không thể thờ ơ, thậm chí thương xót,...

Nếu bây giờ mình không hứa hẹn được, có thể hay không đôi mắt tím kia từ nay về sau sẽ âm đạm vô sắc? Nếu nàng muốn buông bỏ, hần có thể sẽ vẫn không oán không hận chứ? Si tình như vậy, ngốc nghếch như vậy, làm cho nàng vô tri vô giác đau lòng.

Tách...nước mắt theo hốc mắt chảy xuống, rơi trên quần áo màu lửa đỏ, lập tức loang một mảnh sạm màu. Có phải hay không nàng trở nên yếu đuối, hay là hần thực sự rất ngốc. nàng vậy mà lại khóc, lại đau lòng, lại áy náy, nếu trước đây nàng không gặp Hiên Viên Dạ, nếu không phải người đó mạnh mẽ, bá đạo, bức bách, chiếm cứ trái tim nàng, có lẽ nàng sẽ thật sự ngàn đời ở bên cạnh Dạ Thần.

“Chủ tử...”

Dạ Thần kinh ngạc nhìn Lãnh Loan Loan rơi lệ, đôi mắt tím hiện lên tia căng thẳng. Sao lại như vậy? Chủ tử là đang khóc sao? Bàn tay vươn đến, bỗng dừng khựng lại giữa không trung. Từ trước đến nay chưa bao giờ thấy chủ tử rơi lệ, sao bây giờ lại khóc rồi? Chẳng lẽ là do hần sao? Mỗi móng mím lại, không nói gì.

Gió nhấc màn cửa bằng lụa mỏng, bên ngoài, lá cây xào xạc đung đưa.

Hai người. Một cúi đầu rơi nước mắt, một đứng thẳng, bối rối không biết làm gì.

Không gian trở nên trầm mặc quỷ dị.

Khoảng chừng 1 khắc sau, hoặc là lâu hơn, Lãnh Loan Loan hít một hơi, ngẩng đầu lên, tóc đen theo động tác của nàng rơi xuống. Một đôi mắt sắc bén có chút phiếm hồng, bởi vì rơi lệ mà lấp lánh sáng ngời. Lần đầu tiên khóc, bỗng dưng thấy thoải mái không ít.

Đôi mắt đen ngược nhìn Dạ Thần, trước đây nàng đã từng nghĩ sẽ để cho hần đi, đó là vì hạnh phúc của hần, nhưng nếu chỉ có ở lại bên người nàng thì hần mới có hạnh phúc, như vậy nàng việc gì phải phụ hần nữa. hần muốn thế nào thì cứ như vậy đi, đó là quyền của hần, hần đáng được hưởng hạnh phúc.

“Vĩnh viễn ở bên cạnh ta, người không hối hận sao?”. Thanh âm thản nhiên, nàng đã có quyết định của mình.

“Sẽ không.” Thấy Lãnh Loan Loan đã không còn khóc nữa, Dạ Thần thu tay lại, kiên định trả lời, trong lòng vẫn nghi hoặc như cũ.

“Tốt lắm...” Lãnh Loan Loan gật gù đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt tím thâm thúy kia. “” Nếu nguyện ý của người là vĩnh viễn ở bên cạnh ta, ta đương nhiên sẽ đồng ý. Người vĩnh viễn, vĩnh viễn có thể ở bên ta, cho đến khi người mệt mỏi, nếu muốn rời đi, ta cũng sẽ tôn trọng ý muốn của người.”

“Sẽ không có ngày đó.” Dạ Thần nhìn nàng, kiên định lắc đầu. Hắn làm sao lại có thể hết yêu nàng, chán ghét nàng được. Tuyệt đối không. Hắn chỉ biết, hắn muốn ở bên cạnh nàng, cho đến khi nào sông cạn đá mòn, địa lão hoang sơn, rồi lại gặp nhau ở thế giới bên kia.

“Được.” Lãnh Loan Loan gật đầu, cũng không tranh luận, hết thấy đều tùy vận mệnh đi.

“Đúng rồi, người chẳng phải ở lại Mê La quốc sao?” Lãnh Loan Loan đứng lên, làn váy lửa đỏ rũ xuống, mái tóc đen dài đến thắt lưng óng mượt như tơ lụa thượng đẳng, xinh đẹp quyến rũ.

“Chủ tử, chúng ta phải đi sao?”

Dạ thần hỏi lại, người Anh Diệp tộc tất nhiên muốn hắn ở lại Mê La quốc, làm Mê La quốc vương tử, ở cùng bọn họ. Có lẽ là bọn họ muốn lấp đầy khoảng cách hai mươi mấy năm qua. Nhưng vô luận thế nào, hắn đã quyết định rồi, vĩnh viễn không thay đổi.

Lãnh Loan Loan sờ sờ bụng, nếu thật sự có cục cứng, nàng tất nhiên sẽ phải trở về bên Hiên Viên Dạ, nhìn con của bọn họ ngày ngày lớn lên, sau đó cùng sống một cuộc sống vui vẻ.

Dạ Thần nhìn động tác của Lãnh Loan Loan, thân thể cứng đờ. Chẳng lẽ chủ tử có thai rồi sao? Nghĩ đến ban nãy nàng xúc động mà rơi lệ, chẳng lẽ là như lời người ta nói, nữ tử có thai cảm xúc không ổn định sao?

“Chủ tử, người có tin vui rồi?”.Hắn cuối cùng vẫn mở miệng hỏi, dù trong lòng có chút không được tự nhiên. Nhưng chỉ cần là con của nàng, hắn cũng sẽ trân trọng như vậy. Yêu nàng, cũng sẽ yêu tất cả những gì thuộc về nàng.

“Bây giờ còn chưa chắc chắn, nhưng có thể là vậy.” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu nhìn Dạ Thần, thấy rõ vẻ kiên định trong mắt hắn. Có chút cảm động, nam nhân gốc này, thật sự che chở luôn cho con của nàng sao? “Bệnh của Hoàng Hậu, ta đã có phương pháp chữa khỏi, ngày mai sẽ tiến hành chữa trị cho nàng, sau ngày mai có thể đi rồi.”

“Được.” Dạ Thần gật gù đầu,“Ta đi nói với Phụ hoàng, Mẫu hậu.”

“Bọn họ sẽ cho phép người đi cùng ta sao?” Lãnh Loan Loan hơi cắn môi, chỉ sợ Dạ Thần muốn đi với nàng thật không dễ.

“Quyết định của ta sẽ không thay đổi.” Dạ Thần cũng biết là bọn họ sẽ không dễ dàng để hắn rời đi, nhưng nếu hắn đã muốn, huống chi có khả năng Loan Loan hiện tại đã mang thai, hắn làm sao có thể yên tâm để nàng đi được? Cho dù có bọn Phnog Triệt, hắn cũng không thể yên tâm được.

“Được rồi, vậy bây giờ chúng ta lên kế hoạch trước đi.” Lãnh Loan Loan gật đầu.

“Được.”

216. Q.2 - Chương 97: Lại Gặp Người Xuyên Không

Hôm sau, ánh nắng tươi sáng, hoa thơm chim hót.

Trong Càn Khôn cung, Minh Y Nhu mặc áo mỏng màu trắng nằm dựa lên thành giường, khuôn miệng cười khê, mặc dù sắc mặt vẫn có chút tái nhợt nhưng so với trước đây đã tốt hơn rất nhiều.

Lãnh Loan Loan ngồi một bên giường,quần áo lửa đỏ, bàn tay trắng nõn đặt lên cổ tay Minh Y Nhu, bắt mạch cho nàng.

Anh Diệp Vũ, Anh Diệp Tường, Dạ Thần và mấy người khác đều đứng ở bên giường, căng thẳng chờ đợi.

“Hoàng Hậu nương nương, Nhu Nhi đã có thể trị liệu được chưa?”. Anh Diệp Vũ hôm nay không mặt long bào màu vàng, thay một bộ quốc phục Mê La quốc màu trắng, vẫn như trước ôn nhuận như ngọc.

“Không thành vấn đề.” Lãnh Loan Loan nhấc tay ra, xoay người thờ ơ nói.

“Như vậy bây giờ có thể bắt đầu chưa?” Anh Diệp Tường hỏi, đôi với Lãnh Loan Loan ngày càng bội phục, ngày càng hiếu kỳ, dù sao cũng chỉ là một nữ nhân, nàng làm sao lại có trí tuệ như vậy, bình tĩnh như vậy, thần kỳ như vậy?

“Có thể.” Lãnh Loan Loan nhìn Anh Diệp Vũ, đôi mắt sáng lấp lánh, “Hoàng Thượng, ta cần một vài thứ...”

“Được.” Anh Diệp Vũ gật đầu, đôi mắt tím lộ ra căng thẳng và chờ mong. “Hoàng Hậu nương nương cần chuẩn bị gì?”

“Nước ấm, khăn lau, còn có một ít.” Lãnh Loan Loan suy nghĩ nói.

“Được, trẫm sẽ cho người chuẩn bị.” Anh Diệp Vũ gật đầu, xoay người nói với một cung nữ đứng bên cạnh. “Nghe thấy chưa?”

“Vâng.” Các cung nữ gật đầu, hành lễ, rời đi.

“Chỉ cần những thứ này thôi sao?” Anh Diệp Hạo nhin không được hỏi, chỉ là mấy thứ đơn giản bình thường thôi mà, những thứ đó có thể chữa khỏi bệnh ấu hậu sao? Tuy rằng chờ mong, nhưng hắn vẫn có chút bán tín bán nghi.

Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hắn, cúi đầu suy tư, những cái nàng cần chỉ sợ nơi này không có.

Lãnh loan loan liếc mắt nhìn hắn, vì cúi đầu suy tư. Nàng muốn gì đó chỉ sợ nơi này không có.

“Hoàng Hậu nương nương, còn có gì không ổn sao?”. Nhìn thấy vẻ mặt của Lãnh Loan Loan, Anh Diệp Vũ nhin không được hỏi.

“Ở nơi này các người có khối nam châm nào không?” Lãnh Loan Loan thuận miệng hỏi, nhưng mà nơi này có thể có sao?

“Nam châm?”. Anh Diệp Vũ Đồng đột nhiên thốt ra, ánh mắt sáng ngời nhìn Lãnh Loan Loan. “Hoàng Hậu nương nương có phải hay không nói một khối màu đen, có thể hút sắt, đồng và mấy thứ linh tinh?” Nàng đột nhiên nhớ đến ba tháng trước, có một người kì quái đưa nó cho nàng.

“Người có?” Lãnh Loan Loan có chút kinh ngạc, chẳng lẽ ở Mê La quốc có nam châm sao?

“Vũ Đồng, sao con lại có thứ đó?” Anh Diệp Vũ hỏi, đám người Anh Diệp Tường cũng nhin không được nhìn Anh Diệp Vũ Đồng.

“Phụ hoàng, Hoàng huynh, mấy người quên rồi à? Ba tháng trước, không phải là có một người kì quái đến Mê La quốc sao? Trước khi đi, hắn có tặng ta mấy thứ kỳ quái, còn có một quyển sách đọc không hiểu và một khối đen thùi giống như thứ Hoàng Hậu nương nương cần đây.” Anh Diệp Vũ Đồng nói, nhớ đến quyển sách viết loại chữ kì quái kia, nàng hiện tại không biết đến tột cùng là viết cái gì? Chẳng lẽ là thiên thư trong truyền thuyết.

“À, trẫm thế mà quên mất.” Anh Diệp Vũ cũng nhớ ra, nói với Lãnh Loan Loan.

“Ba tháng trước, có một nam tử rất kỳ quái đột nhiên xuất hiện ở Mê La quốc, tóc cắt ngắn, mặc quần áo kỳ lạ. Bất quá hắn chỉ ở đây vài ngày liền rời đi, nói là muốn đi tìm con gái của mình.”

“Tóc ngắn? Kỳ quái?” Lãnh Loan Loan sững sốt, trong đầu bỗng dưng xuất hiện một thứ gì đó, hình như nàng đã quên mất cái gì rồi.

“Có gì không đúng sao?” Anh Diệp Tường hỏi, sau đó lại quay qua Anh Diệp Vũ Đồng, “Đồng Nhi, không bằng bây giờ muội đem thứ mà nương nương nói ra đây có phải hay không để nương nương nhìn là biết.”

“Được.” Anh Diệp Vũ Đồng đáp, xoay người vội vàng bước đi.

“Đây này.” Sau một lát, nàng ôm một cái hộp gỗ màu đen đi đến.

“Mấy thứ đó đều ở trong này.” Nàng đem hòm đặt trên mặt bàn, mở ra, nói với Lãnh Loan Loan.

“Đây là...”

Lãnh Loan Loan nhìn những thứ tổng hòm, mắt đen hiện lên rõ vẻ kinh ngạc, quả thực không thể tin nổi. Cái hòm kia nhìn vậy nhưng bên trong toàn là đồ của người hiện đại, có nam châm, keo dán, băng vải, đèn pin, còn có tiểu thuyết tiếng Anh.

“Người kia bộ dáng ra sao? Mặc quần áo thế nào??”

Lãnh Loan Loan cầm một thứ trong hòm lên, có chút căng thẳng hỏi Anh Diệp Vũ Đồng. Xuyên không đến nơi này mười mấy năm, nàng đã quên mất thời hiện đại, hoàn toàn dung hợp với cuộc sống nơi đây, nhưng vừa nhìn đến những thứ không thuộc về nơi này, nàng lại muốn gặp người cũng xuyên không kia.

Anh Diệp Vũ Đồng và những người khác đều khó hiểu, Lãnh Loan Loan đã đến đây hơn mười ngày, đây là lần đầu tiên thấy nàng có vẻ mặt kích động như vậy, chẳng lẽ nàng có quen biết với nam tử kì quái kia sao?

“Tóc ngắn ngủn, mắt đen, môi mỏng, dáng người tương tự như Phụ hoàng, giọng nói rất kì quái, không giống với những quốc gia phụ cận, quần áo cũng kì lạ, ta chưa nhìn thấy bao giờ, nhưng nhìn có vẻ rất tốt, có thể so với tư lự tốt hơn.” Anh Diệp Vũ Đồng cố gắng nhớ lại, nói.

Nhất định là người hiện đại quyền không.

Lãnh Loan Loan chắc chắn, những mà theo miêu tả của Anh Diệp Vũ Đồng căn bản không thể hình dung được bộ dáng của người kia. Có thể hay không là người mình quen biết?

“Các người biết hắn tên là gì không?” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu lại nhìn phía bọn họ.

Dạ Thần nhếch, trong đôi mắt tím hiện lên tia khó hiểu. Chủ tử sao lại chú ý đến người kia như vậy? Nàng có biết hắn sao? Nhưng mà không thể nào, hắn trước giờ vẫn luôn ở bên nàng, một người kì lạ như vậy, sao hắn lại có thể không biết.

“Hình như hắn có nói qua tên một lần.” Anh Diệp Tường đưa tay bóp bóp trán, híp hai mắt lại suy nghĩ.

“Hắn hình như có cùng họ với nương nương”

“Lãnh?” Lãnh Loan Loan nhướn mày, trong lòng có một cảm giác kỳ quái. Sẽ là người đó sao? “Các người vừa nãy nói là hắn đi tìm con gái?”

“Phải.” Anh Diệp Vũ Đồng gật đầu, mắt to đảo qua đảo lại, lông mi dài cong như cánh bướm. “Hắn nói con gái hắn đột nhiên mất tích, sao đó hắn thông qua cái gì đó mà biết con gái hắn đang ở đây, cho nên đến đây đi tìm.”

“Hắn có phải là ở khốe mắt bên trái có một nốt màu đen không?” Lãnh Loan Loan nhìn Anh Diệp Vũ hỏi, hai tay nắm chặt, mắt hiện lên kích động khó hiểu. Là người đó thật sao? Trong lòng có một cảm xúc mãnh liệt nói cho nàng đó là sự thật.

“Sao nương nương biết?” Anh Diệp Vũ Đồng kinh ngạc hỏi, “Nương nương quen biết hắn sao?”

Lãnh Loan Loan nở nụ cười, đáy mắt đã hoen lệ, đôi mắt sáng ngời nhìn Anh Diệp Tường, môi anh đào hé mở:

“Tên của hắn phải chăng là Lãnh Đình Dực?”

217. Q.2 - Chương 98: Cha

“ “Tên của hắn có phải chăng là Lãnh Đình Dực?”

Tuy rằng là hỏi, nhưng cũng là câu khẳng định. Lãnh Loan Loan xác định người mà Anh Diệp Vũ Đồng nói đến kia chính là lão ba của nàng, Lãnh Đình Dực. Tìm con gái, hắn vậy mà lại xuyên không tìm mình. Môi anh đào hơi mỉm cười, giờ phút này, trong lòng đầy cảm giác phức tạp.

“Đúng, chính là tên này.” Anh Diệp Vũ Đồng kêu lên.

“Hoàng Hậu nương nương biết người này?” Đám người Anh Diệp Vũ ngạc nhiên nhìn nàng, cảm thấy vô cùng kì quái. Người có thân phận tôn quý như Hoàng Hậu nương nương Thiên Diệu hoàng triều đây sao lại có thể quen biết cái kẻ kỳ quái đó chứ? Mà kẻ đó lại mang họ Lân, hay là giữa hai người có quan hệ gì đó?

Dạ Thần cũng nhìn Lân Loan Loan, hẳn cảm giác được giờ phút này tâm tình nàng đang trăm mối tơ vò, người kia hẳn là rất quan trọng với nàng. Nhưng có thể là ai được? Hẳn không thể đoán ra.

“Biết.” Lân Loan Loan gật đầu. Làm sao lại có thể không biết được, đó chính là người đã sinh ra nàng, nhưng mà bởi vì mẹ mất làm cho giữa hai người có mâu thuẫn sâu sắc. Nàng đã một lần không tha thứ cho hắn, thậm chí hận hắn.

“Nhưng mà hắn bây giờ đã rời đi rồi, hai người làm sao có thể gặp nhau được nữa...” Anh Diệp Vũ Đồng nói. Thật tiếc, vậy mà lỡ mất.

Đi rồi sao?

Lân Loan Loan mím mím môi. Hắn đến đây tìm nàng, chắc chắn sẽ không dễ dàng trở về.

“Không sao.” Lắc đầu, “Không nói về hắn nữa, bây giờ ta cần phải chữa bệnh cho Hoàng Hậu, mời Hoàng Thượng và mọi người ra ngoài cửa đợi.” Rời đi Mê La quốc là chuyện chắc chắn rồi, không chỉ bởi vì bây giờ có lẽ nàng đã mang thai, quan trọng hơn là nàng cần phải tìm ba của nàng.

“Được, làm phiền Hoàng Hậu nương nương.”

Đám người Anh Diệp Vũ chấp tay tạ ơn Lân Loan Loan rồi cùng ra ngoài. Trước khi bước ra cửa, Dạ Thần quay đầu lại nhìn nàng, trong đôi mắt tím hiện ra rất nhiều hồ nghi và lo lắng.

Lân Loan Loan gật gù đầu với hắn, ý bảo mình không có việc gì.

Dạ Thần thấy Lân Loan Loan như vậy, rốt cuộc cũng đi ra.

Lân Loan Loan đi đến bên giường, gật đầu với Minh Y Nhu.

“Chúng ta bắt đầu đi.”

“Được.” Minh Y Nhu gật đầu, hoàn toàn tín nhiệm nàng.

Cạch...

Sau nửa canh giờ, Lân Loan Loan bước ra. Y phục lụa là màu lửa đỏ, tóc đen xõa dài, sắc mặt vẫn như cũ, không có một tia mệt mỏi.

“Đã không sao rồi, còn lại chỉ cần tĩnh dưỡng cho tốt thôi.” Lân Loan Loan nhẹ nhàng nói với mọi người.

“Đa tạ Hoàng Hậu nương nương.”

Anh Diệp Vũ vừa nghe, thập phần kích động. Về sau Nhu Nhi đã có thể cùng hắn sống đến bạc đầu giai lão, cùng nhau nắm tay đi về thế giới bên kia.

“Nương nương, bọn tại hạ bây giờ có thể đi thăm mẫu hậu chưa?” Anh Diệp Vũ Đồng sùng bái nhìn Lân Loan Loan. Thật là lợi hại nga, Hoàng Hậu Thiên Diệu hoàng triều quả thật rất lợi hại, bộ dạng tuyệt mỹ, khí thế bất phàm, cái gì cũng biết hết.

“Có thể.” Lân Loan Loan gật đầu, nhường đường.

Ánh mắt của nàng và Dạ Thần chạm nhau.

Lân Loan Loan hiểu được ý tứ của hắn, hẳn là muốn hỏi khi nào thì rời Mê La quốc đây. Mắt đen thản nhiên chớp chớp, bây giờ mẫu hậu của hắn mới tỉnh lại, chỉ sợ nghe được bọn họ muốn rời đi sẽ lại sinh bệnh. Như vậy một phen công sức của nàng không phải bỏ đi sao? Thôi thì cứ để cho bà ấy nghỉ ngơi đã.

“Ngày mai.” Lân Loan Loan thản nhiên nói.

Dạ Thần gật gù đầu, cũng theo đám người Anh Diệp Vũ vào phòng. Phải đi rồi, ở bên họ thêm chút nữa.

Thiên Diệu hoàng triều.

Cổng thành đồ sộ nguy nga, bên dưới là binh lính mặc quan phục đứng gác.

Dân chúng ra vào tập nập, ánh mặt trời nhỏ vụn chiếu xuống, gió mùa hạ quất vào mặt.

Đột nhiên, một bóng dáng đột ngột xuất hiện bên ngoài cửa thành, khiến mọi người không khỏi tò mò.

Trang phục kì lạ chưa thấy bao giờ, một đôi giày cũng quái dị, mái tóc cắt ngắn tới mang tai, đeo trên vai một thứ vừa giống như quai gánh lại không phải quai gánh (chắc là cái ba lô đó mà =.=). Nam nhân như vậy, không biết là từ đâu đến? Nhìn thật không nhận ra là giống với quốc gia nào.

Nam tử của cảm giác được ánh mắt tò mò của mọi người nhưng không thêm để ý, chỉ hờ hững đi vào trong thành.

“Đứng lại.”

Hai binh lính gác cổng thành cùng lúc đưa thương dài đan chéo vào nhau ngăn cản bước đi của nam tử. Nhìn người này thật quái dị, không chừng là gian tế của quốc gia nào cũng nên. Cần phải cẩn thận hỏi cho rõ ràng, thà bắt nhầm còn hơn bỏ sót.

“Tránh ra.” Nam nhân lạnh lùng nói, ánh mắt thâm thúy liếc qua hai người, giống như một đạo hàn băng xẹt qua, vô cùng lạnh lẽo.

Binh lính run lên, không nghĩ đến nam nhân kì quái này lại có khí thế như vậy, thoát nhìn không giống như những kẻ tầm thường, hai lính gác hai mặt nhìn nhau.

“Nói, ngươi đến tốt cùng là ở đâu đến đây? Sao lại ăn mặc kỳ quái như vậy?” Binh sĩ áp chế lạnh lẽo trong lòng, hỏi.

Nam nhân vẫn chỉ lạnh lùng nhìn quét hần liếc mắt một cái, bàn tay to vung lên, hai cây thương dài của hai người lính gác bị hất rơi xuống.

“Ngươi...” Binh lính trừng mắt, thật to gan, vậy mà dám làm loạn trước cửa thành.

Ba người lạnh lùng nhìn lẫn nhau, không khí giăng co. Người qua đường cũng tò mò đứng lại, nhưng không ai dám nói gì.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Một đạo âm thanh lạnh lùng truyền đến

Mọi người nhìn lại. Ôi, là Lãnh đại tướng quân, quốc trượng đến sao? Lãnh Bùi Viễn một thân cẩm bào màu lam nhạt, đeo thắt lưng nạm ngọc, thân hình cao ngất, khí chất bất phàm, cười một con tuấn mã màu đồng đang đi đến cửa thành, đi theo hần là hai người một trắng một đen, chính là phó tướng và quân sư của hần.

“Thuộc hạ tham kiến tướng quân.” Binh lính đồng loạt quỳ xuống

Ba người Lãnh Bùi Viễn cười ngựa chậm rãi đi đến, ánh mắt dừng lại trên người nam tử quái dị kia. Đánh giá cách ăn mặc kỳ quái của hần, ánh mắt hiện lên sự tò mò.

“Đứng lên đi.” Lãnh Bùi Viễn đảo qua chúng binh lính, “Sao lại thế này?”

“Khởi bẩm tướng quân, nam tử này dám xông vào thành.” Tướng sĩ cầm đầu hai tay ôm quyền, liếc mắt nhìn nam tử kia, trả lời.

218. Q.2 - Chương 99: Con Gái Của Người Cũng Tên Là Lãnh Loan Loan?

“Khởi bẩm tướng quân, nam tử này dám xông vào thành.” Tướng sĩ cầm đầu hai tay ôm quyền, liếc mắt nhìn nam tử kia, trả lời.

“Vậy à...” Lãnh Bùi Viễn nhíu nhíu mày kiểm, ánh mắt lợi hại chống lại khí thế của nam tử kia. Môi mỏng nhếch lên, lộ ra một nụ cười khó lường.

Người kia nhìn Lãnh Bùi Viễn trên lưng ngựa, không chút nào e ngại đón nhận ánh mắt đánh giá của hắn, khuôn mặt tuấn tú không chút biểu cảm, cả người tản ra hơi thở lạnh như băng không thua kém Lãnh Bùi Viễn.

Đủ khí phách.

Ánh mắt thâm thúy của Lãnh Bùi Viễn hiện lên một tia tán thưởng. Xem ra nam tử này không giống dạng người hời hợt, lòng hiếu kỳ đối với hắn càng nhiều. Đảo mắt qua, thấy hai người Nguyễn Dật Ảnh, Lâm Trình Khải cũng đang tò mò nhìn.

“Vị huynh đài này muốn vào thành sao?” Lãnh Bùi Viễn nhìn lại nam tử kia, nói. Nhìn hắn có lẽ là do cách ăn mặc quái lạ kia nên làm cho binh lính hoài nghi thôi.

“Phải.” Nam tử gật đầu, rõ ràng vậy còn không thấy sao.

“Vậy huynh đài cùng chúng ta vào thành đi thôi.” Lãnh Bùi Viễn nói, đối với nam tử này cũng rất ngạc nhiên, tò mò. Nhưng dù sao dân chúng cũng đang tụ tập xem trò ở đây rất đông, thật sự không phải là nơi tốt để thám thính tin tức.

Nam tử nhìn người trước mắt, suy tư về mục đích của hắn, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Lãnh Bùi Viễn thì đã sáng tỏ. Người này không hẳn là có ý xấu gì, hơn nữa vừa nãy nghe một tên lính gọi hắn là đại tướng quân, có thể nhờ hắn tìm con gái cũng tốt.

“Được.” Nam tử gật đầu, ánh mắt thản nhiên.

“Huynh đài có biết cưỡi ngựa không?” Lãnh Bùi Viễn hỏi, ba người bọn họ cưỡi ngựa, không lẽ để nam tử này đi bộ phía sau sao?

“Biết.” Nam tử nhớ lại trước đây từng cùng vợ cưỡi ngựa ở kỳ mã trường (*), trong đôi mắt thâm thúy cơ hồ hiện lên một tia đau xót, nhớ thương.

(*) Kỳ mã trường: chắc là trường đua ngựa đó mà

“Người, đi dẫn một con ngựa đến đây.” Lãnh Bùi Viễn nói với một binh sĩ.

“Vâng.” Binh sĩ xoay người, dắt một con ngựa màu trắng đi đến. Mặc dù nghe lệnh nhưng trong lòng vẫn khó hiểu, sao tướng quân lại không trừng trị người này, ngược lại còn cho hắn ta cùng đi chứ? Thắc mắc thì thắc mắc, hắn vẫn biết điều mà không mở miệng ra hỏi.

“Tướng quân, ngựa đến đây.” Binh dắt ngựa đến.

“Huynh đài, mời.” Lãnh Bùi Viễn khoát tay nói với nam tử kia.

“Đa tạ.” Nam tử đáp, đi đến con ngựa màu trắng mà binh sĩ lúc nãy đưa đến, một cái xoay người đã vững vàng ngồi trên lưng ngựa. Bàn tay thon dài nắm chặt dây cương, tư thế oai hùng hiên ngang.

“Đi thôi.” Lãnh Bùi Viễn vừa dứt lời liền cưỡi ngựa dẫn đầu đi vào thành.

Nam tử cưỡi ngựa màu trắng đi theo, Nguyễn Dật Ảnh, Lâm Trình Khải cũng thúc ngựa theo sau.

“Cung tiễn tướng quân.” Âm thanh binh sĩ từ đằng sau vang đến.

“Huynh đài, không biết huynh từ đâu đến đây ? Xem huynh không giống như người dân Thiên Diệu.” Lãnh Bùi Viễn cưỡi ngựa song song với nam tử kia, một bên đánh giá hắn, một bên hỏi. Người này ăn mặc tóc tai kỳ lạ như vậy chắc chắn không phải người Thiên Diệu rồi, nhưng mà nhìn như thế nào cũng không nhận ra là từ đâu đến.

Nam tử thờ ơ liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt lại đảo qua ngã tư đường tò mò nhìn dân chúng. Trong lòng biết rõ một thân quân áo kì lạ thế này chắc chắn sẽ làm người ta để ý đến, nhưng mà hắn cũng hy vọng rằng nếu Loan Loan thực sự ở đây, nghe được có người kỳ lạ như vậy chắc chắn sẽ tò mò, như vậy cơ hội tìm được nàng sẽ lớn hơn.

“Trung Quốc.” Thản nhiên trả lời, nhớ đến con gái mất tích đột ngột, có chút thương cảm. Đứa nhỏ đó, từ khi mẹ mất đến nay vẫn luôn oán hận hắn, trước đây luôn làm việc không kiêng nể ai, giống như là đang

báo thù mình. Nhưng mà nàng lại không biết những việc làm của nàng khiến hấn đau lòng biết bao nhiêu, có lẽ đối với nàng là phát tiết bất mãn nhưng thực sự là đang hại chính mình.

“Trung Quốc?” Là nơi nào? Chưa từng nghe qua. Lãnh Bùi Viễn nhìn Nguyễn Dật Ảnh, Lâm Trình Khải phía sau, hai người kia cũng hoang mang lắc đầu.

“Một nơi cách đây rất xa.”

“Tại hạ Lãnh Bùi Viễn, không biết huynh đài quý danh là gì?” Nam tử này thực sự rất lạnh nhạt, bất quá, nơi gọi là Trung Quốc kia đến tột cùng ở đâu?

“Lãnh Đình Dực.” Khi nghe Lãnh Bùi Viễn giới thiệu tên họ, ánh mắt nam tử bỗng sáng lên.

“Nguyên lai huynh đệ cũng họ Lãnh.” Lãnh Bùi Viễn khi nghe được ba chữ Lãnh Đình Dực, trong lòng thầm than thật đúng là khéo.

“Không biết Lãnh huynh đến Thiên Diệu hoàng triều có việc gì?” Trước hết nên tìm hiểu mục đích của người này.

“Tìm con gái.” Lãnh Đình Dực vẫn hờ hững đáp trả, giọng nói lại phảng phất bi thương.

“Tìm con?” Lãnh Bùi Viễn hơi nhíu mày, “Thì ra là vậy, Lãnh huynh có thể nói cho tại hạ biết quý danh của nàng ấy, ta có thể giúp huynh tìm xem.” Lấy thể lực của hấn hiện nay, không có nơi nào trên đất Thiên Diệu này mà hấn tìm không được.

“Nàng tên là Lãnh Loan Loan.” Lãnh Đình Dực nói, thấy Lãnh Bùi Viễn chủ động muốn giúp mình, ánh mắt liền sáng lên, nhìn hấn mang theo hy vọng.

“Loan Loan?” Lãnh Bùi Viễn nhin không được nhướn mày kêu lên, thiếu chút nữa là cho con ngựa đang cỡi gật mình, bàn tay to nhanh chóng bắt lấy dây cương mới điều khiển được ngựa.

“Sao vậy? tướng quân đã từng nghe qua rồi?” Phản ứng của Lãnh Bùi Viễn làm cho Lãnh Đình Dực thấy có chút hy vọng.

“Ha ha ha, thật đúng là khéo.” Lãnh Bùi Viễn cười nói, “Không đối gạt Lãnh huynh, con gái của tại hạ cũng tên là Lãnh Loan Loan.” Người con gái không gì không làm được này có đôi khi làm cho hấn cảm thấy xa lạ.

“Con gái của tướng quân cũng tên Lãnh Loan Loan?” Lãnh Đình Dực cũng nhíu mày. Thật sự là có chuyện khéo đến vậy sao? Hay là...? Hấn nhớ đến lời nói của vị pháp sư kia, rằng ở thời không này Loan Loan có thể có một thân phận khác. Chẳng lẽ là...? Trong lòng âm thầm suy nghĩ, Loan Loan này có thể là con gái hấn sao?

“Đúng vậy.” Lãnh Bùi Viễn gật đầu, “Tiểu nữ hiện là Hoàng Hậu Thiên Diệu hoàng triều.” Chín tuổi đã làm hoàng hậu, hiện tại nghĩ đến còn cảm thấy có chút không thể tin nổi. Hơn nữa thật không nghĩ đến vị thiếu niên Hoàng đế luôn luôn cuồng vọng kia lại vì Loan Loan giải tán hậu cung, độc sủng mình nàng. Mị lực của Loan Loan quả thực là bất phàm. Có đôi khi hấn rất nghi ngờ, nàng thực sự là con gái của mình sao? Trên người nàng đâu đâu cũng đầy bí ẩn.

“Hoàng hậu nương nương?” Lãnh Đình Dực cười yếu ớt, “Ra tướng quân đây là quốc trượng đại nhân.”

“Khách khí rồi.” Lãnh Bùi xa ôm quyền, bất tri bất giác, mấy người đã về tới Lãnh phủ.

“Lãnh huynh, huynh và ta có thể nói là có duyên với nhau, không bằng huynh ở tạm trong phủ của ta đi.” Lãnh Bùi Viễn mời Lãnh Đình Dực ở lại làm khách.

“Vậy làm phiền tướng quân rồi.” Lãnh Đình Dực đối với con gái của Lãnh Bùi Viễn – Lãnh Loan Loan vẫn rất hồ nghi. Không biết có phải là Loan Loan không?

219. Q.2 - Chương 100: Cầu Kết Với Nhau Làm Việc Xấu

Đêm tĩnh lặng, gió lạnh quất vào rất mặt.

Một gian khách điểm trên lầu hai. Ngọn đèn leo lét mờ mờ ảo ảo, cửa sổ dán giấy trắng in bóng mấy người đang ngồi.

Ngoài cửa có sáu người mặc đồ đen đứng gác. Ánh mắt lạnh liệt, giữ cửa, vừa chú ý lẫn nhau, vừa xem xét động tĩnh mọi góc ngách.

Bọn họ tựa hồ không phải là người chung một thuyền.

Trong phòng, ngồi vây quanh một chiếc bàn vuông là ba nam tử khí thế bất phàm. Ánh đèn mờ ảo đặt giữa bàn, không nhìn rõ được vẻ mặt mỗi người.

Ba nam tử mỗi người mỗi vẻ. Một người mặc Nguyệt Nha trường bào, ngũ quan vuông vức, vừa tuấn mĩ lại nhã nhặn. Một người mặc y phục đen, khuôn mặt dù bình thường nhưng trên người lại cơ hồ tỏa ra khí thế bất phàm, mái tóc đen dài, trên đỉnh dùng một cây ngọc trâm vấn cao thành một búi tóc, vài sợi lông phát trước trán, tay cầm ly trà, vô cùng tao nhã cao quý. Còn một người một thân cẩm bào (áo lụa) màu xanh lam, thắt lưng khảm ngọc, mắt đen sáng tỏ, không giận mà uy.

Ba người, một người uống trà, một người gõ gõ ngón tay lên mặt bàn, một người đưa tay chống trán như đang suy tư cái gì.

Không khí thực yên lặng.

“Thượng Quan Vương gia gần đây có vẻ rất thư thái?” Nam tử áo đen đặt ly trà xuống, nhướn mi nhìn nam tử mặc Nguyệt Nha trường bào.

“Dạ Vương gia, ngài thực thích nói đùa.” Thượng Quan Hiên cũng hạ cánh tay đang chống trán của mình, môi mỏng gợi lên, nở một nụ cười gượng gạo.

“Không phải Dạ Vương gia vẫn như trước đây ngày ngày oanh ca yến vũ sao?” Nam tử áo xanh cũng dừng lại động tác ngược đãi ngón tay của mình, cũng nhướn mi nhìn Dạ Thanh Minh.

“Thôi, là ta nói lỡ.” Dạ Thanh Minh tự biết lỡ lời, phẩy phẩy tay nói.

“Làm sao mà thư thái được chứ?” Đôi mắt đen của Thượng Quan Hiên tỏa ra lãnh ý, “Nước không nước, dân không dân, chúng ta bây giờ chẳng qua chỉ là kẻ nô lệ của Thiên Diệu Hoàng Đế. Vương gia? Hừ, chỉ được cái danh.”

“Thiên Diệu khốn nạn!”

Lam bào nam tử nổi giận gầm lên, vung tay chưởng một cú thiết mạnh lên bàn, làm cho ngọn đèn vốn đã leo lét thiếu chút nữa bị ném đi.

“Nói nhỏ thôi.” Thượng Quan Hiên nhướn mày, tuy rằng hấn cũng rất hận, nhưng tốt nhất là phải cẩn thận.

“Sợ cái gì?” Nam tử áo xanh đứng là Hoàng đế trước đây của Hồ Khiếu quốc, “Bên ngoài đều là người của chúng ta.”

“Vẫn nên cẩn thận thì hơn.” Thượng Quan Hiên nhìn ra bên ngoài, tỏ vẻ thận trọng. Hấn đến bây giờ vẫn còn sợ hãi thế lực của Thiên Diệu, có thể chỉ trong vài ngày tiêu diệt ba nước bọn họ, nghĩ đến quả thực rất khủng bố.

“Hai vị chẳng lẽ cam tâm như vậy sao?” Mắt đen của Dạ Thanh Minh lóe ra ý lạnh lẽo, thù diệt quốc khắc sâu tận xương tủy, hấn sẽ đoạt lại tất cả.

“Hừ, tất nhiên là không cam lòng rồi.” Quốc quân Hồ Khiếu quốc hừ lạnh, bàn tay to dày nắm chặt thành quyền, “Rồi sẽ có một ngày ta rửa sạch nhục thù ngày hôm nay.” Hấn muốn Thiên Diệu Hoàng đế nếm thử hương vị làm tù nhân.

“Dạ Vương gia, ngài đã có kế sách gì sao?” Tồi nay vốn là Dạ Thanh Minh ngầm mời hấn và quốc quân Hồ Khiếu quốc đến, chắc là đã có chủ ý rồi.

“Nga, Dạ huynh có cao kiến gì?” Hồ Khiếu quốc vừa nghe lời nói của Thượng Quan Hiên cũng vội vàng hỏi Dạ Thanh Minh.

Dạ Thanh Minh lắc lắc đầu, làm hai người thất vọng.

“Ta mặc dù không có chủ ý gì hay, nhưng chúng ta có thể kết hợp lại. Ta không tin cả ba chúng ta cùng nhau lại không thể đấu lại một Thiên Diệu.” Đồng tử mắt thâm thúy lóe ra tia lạnh lẽo. Ngày trước ba nước bị Thiên Diệu tiêu diệt, nguyên nhân một phần cũng bởi vì bọn họ. Lúc đó ba nước đều thêm muốn con dê béo Thiên Diệu này, hoài tâm suy tính, lơ là cảnh giác để bị Thiên Diệu phản công. Nếu bây giờ bọn họ cùng nhau hợp tác, không tin không thể đảo ngược tình thế.

“Liên minh là có thể, nhưng chỉ bằng lực lượng nhỏ nhỏ của chúng ta mà muốn lật đổ Thiên Diệu quả thực rất khó khăn.” Thượng Quan Hiên nhíu mày, nói. Diệu Ảnh cung tại Bắc Bang bị hủy, bây giờ không đủ lực để đối kháng với thế lực Thiên Diệu.

“Đúng vậy.” Hoàng đế Hồ Khiếu quốc cũng gật đầu, “Quan lại trung thành của Hồ Khiếu ta phần lớn đều bị cách chức, người mới đều là do thiên Diệu phái đến.”

“Cũng phải...” Dạ Thanh Minh trầm ngâm, hai mắt híp lại, ánh mắt hiện lên một tia khó lường.

“Tham kiến nương nương.” Đột nhiên truyền đến thanh âm của thị vệ bên ngoài.

Ba nam nhân nhìn nhau, nương nương, ai tới?

Cạch một tiếng, cửa bị đẩy ra, bóng dáng Bạch Mị nương hiện rõ trước mắt ba nam nhân, sau nàng còn một người nữa. Nàng mặc áo sa mỏng, quần lụa xanh nhạt, có khác thường là khuôn mặt của nàng cũng được che bởi một mảnh sa mỏng, làm cho người ta không nhìn rõ được diện mạo.

“Mị Nhi, sao nàng lại tới đây?” Thượng Quan Hiên nhìn Bạch Mị Nương, không nhịn được nhíu mày.

Dạ Thanh Minh, quốc quân Hồ Khiếu quốc nhìn nhau. Ra nữ tử này là người của Thượng Quan Hiên, tiểu tử này đến đây lại còn không quên đem theo nữ nhân, không hổ là Bắc Bang đế.

“Tham kiến Vương gia.” Bạch Mị Nương hướng tới Thượng Quan Hiên cúi người, sau cũng hành lễ với Dạ Thanh Minh và quốc quân Hồ Khiếu quốc.

“Mị Nhi, nàng sao lại ở đây? Theo dõi bốn vương?” Trên gương mặt của Thượng Quan Hiên không lộ chút biểu cảm, chỉ lạnh lùng nhìn nàng. Xem ra là hắn đã quá sủng nàng, để cho nàng muốn làm gì thì làm rồi, cư nhiên dám theo dõi hắn.

Theo dõi? Dạ Thanh Minh và Hồ Khiếu quốc quân lại nhìn nhau, ra là nữ tử này không phải do thượng Quan Hiên mang đến.

Bốn mắt đánh giá Bạch Mị Nương, nhìn không ra nữ tử quyền rũ có vẻ yếu ớt này lá gan thật không nhỏ. Bất quá nàng có mục đích gì? Hai người nhìn nàng chăm chú, ánh mắt toát lên vẻ nguy hiểm.

“Vương gia, bớt giận.” Bạch Mị Nương lại hơi cúi người, “Thiếp thân là do ngẫu nhiên thấy thư mà vương gia để lại mới biết Vương gia đến đây. Nhưng mà thiếp thân đến đây cũng có một chuyện rất quan trọng, cùng hai vị vương gia đây cũng có liên quan.” Nói xong, nàng nhìn về hai người kia.

“hả?” Hai người nhíu mi, “Liên quan gì đến bọn ta?”

“Trước giới thiệu một người cho các ngài biết.” Bạch Mị nương vẫy vẫy tay với người cùng đi bên cạnh.

Nữ tử đằng sau bước lên phía trước, cũng hành lễ với ba người. Kéo mảnh sa mỏng che mặt, lộ ra gương mặt xinh đẹp, nàng là Khương Uyển Uyển.

“Tiểu nữ Khương Uyển Uyển bái kiến ba vị Vương gia.”

“Người là?” Ba người hai mắt nhìn nhau, Bạch Mị Nương này muốn làm gì vậy?

“Ba vị Vương gia không phải muốn đối phó với Thiên Diệu hoàng triều sao? Tiểu nữ có một kế muốn cùng bàn bạc với ba vị.” Khương Uyển Uyển cười yếu ớt, ánh mắt lại hiện lên ngoan độc. Từ sau khi nàng bị đuổi ra khỏi cung, bảy năm qua vẫn nuôi hận trong lòng, sau đó nàng yêu một người, trùng hợp lại là con

rể của lâm Kế Tục, bị giết chết cách đây không lâu lắm, nỗi hận trong lòng càng sâu. Nàng muốn tìm Lãnh Loan Loan báo thù, trong một lần nàng trùng hợp gặp bạch Mị Nương. Bạch Mị nương cũng không biết trước đây bị tổng vào Lãnh cung là do Khương Uyển Uyển hãm hại, vì thế Khương Uyển Uyển đem hết mọi chuyện đổ lên đầu Lãnh Loan Loan, khiến cho Bạch Mị nương cũng mang nỗi hận thù giống nàng. Các nàng quyết định lợi dụng thế lực ba nước báo thù Lãnh Loan Loan và cả Thiên Diêu.

“Mời nói.” Ba người mặc kệ thân phận của nữ tử này, hứng thú với kế sách hơn.

“Thiên Diêu hoàng hậu.” Khương Uyển Uyển híp mắt nguy hiểm. “Nàng chính là nhược điểm của Thiên Diêu hoàng đế. Nếu nàng xảy rac huyện, hoàng đế cũng sẽ không để ý triều chính, đến lúc đó các ngài muốn phục quốc cũng dễ dàng hơn.”

220. Q.2 - Chương 101: Nửa Đường Gặp Phục Kích

“Cái gì? Thần, con phải đi?”

Minh Y Nhu nửa dựa đầu vào giường, nhìn Dạ Thần không tự chủ được kêu lên. Khuôn mặt trắng nhợt vì kích động mà nhiễm hồng, hai gò má như hai áng mây tía đỏ. Đôi mắt sáng như ngọc lưu ly chớp chớp lộ ra ánh nhìn khó tin, đưa tay định đứng dậy.

“Nhu Nhi, cẩn thận thân thể của nàng.” Anh Diệp Vũ đang ngồi bên giường thấy vậy liền nhanh chóng đưa tay đỡ Minh Y Nhu. Đôi mắt tím nhìn về phía Dạ Thần, có chút thất vọng.

“Thần nhi, sức khỏe mẫu hậu con vừa mới khá lên một chút, sao con lại có thể rời đi?”

Dạ Thần nhìn hai người, ánh mắt hiện lên vẻ áy náy. Nhưng vì Loan Loan, hắn không thể không rời đi.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần bất hiếu nhưng không thể không đi được, sau này con sẽ thường xuyên trở về thăm hai người.” Tuy rằng hắn không thể vĩnh viễn ở cạnh họ, làm trọn đạo hiếu nhưng hắn có thể trở về thăm mà.

“Con nhất định phải đi sao?” Đôi mắt của Minh Y Nhu đã doanh lệ. Nàng đã vất vả lắm mới có thể đem đứa con thất lạc hai mươi mấy năm trở về, vậy mà mới được mấy ngày liền muốn rời đi. Làm sao nàng có thể không thương tâm được?

“Mẫu hậu, thực xin lỗi.” Dạ Thần cúi đầu. Dù áy náy nhưng vẫn kiên định.

“Con đi cùng Hoàng Hậu?” Anh Diệp Vũ đột nhiên nâng mắt nhìn Dạ Thần, hỏi. Ánh nhìn luôn luôn ôn hòa nay lại lộ ra mấy phần sắc bén.

“Vâng.” Dạ Thần gật đầu.

Anh Diệp Vũ nhìn hắn, có chút đăm chiêu, thật lâu sau mới mở miệng nói: “Thần nhi, con thích nàng?” Tuy rằng Thiên Diêu Hoàng Hậu đúng thật xinh đẹp như tiên giáng trần, khí chất cũng không giống kẻ tầm thường, nhưng dù sao thì nàng cũng đã có phu quân, lại là Hoàng Hậu một nước. Tình cảm của Thần nhi chỉ sợ là không có kết quả.

“Phải.” Dạ Thần không chút nào che giấu tình cảm của mình đối với Lãnh Loan Loan, bình thản nhìn Anh Diệp Vũ.

“Thần nhi, con, con sao lại...?” Minh Y Nhu vừa nghe, có chút lo lắng. Con sao lại hồ đồ như vậy, thích một người chắc chắn không thể như vậy....

“Hoàng Hậu đã an bề gia thất.” Ánh mắt trong suốt nhìn hắn, không chỉ lo lắng, thất vọng, thương tâm, bây giờ nàng còn sợ bởi vì tình cảm của mình mà Thần nhi sẽ thương tích đầy mình.

“Nhi thần biết.” Dạ Thần trả lời, thái độ vẫn vô cùng kiên quyết.

“Aizz, người đứa nhỏ này...” Minh Y Nhu vừa thương vừa tức. Sao đứa nhỏ này lại quật cường như vậy chứ...

Ba ngày sau, vợ chồng Minh Y Nhu, Anh Diệp Vũ cùng Anh Diệp Tường, Anh Diệp Hạo, Anh Diệp Mân và con gái Anh Diệp Vũ Đồng, cùng văn võ bá quan tự mình đưa tiễn Lãnh Loan Loan ra khỏi cửa thành, mãi cho đến khi xe ngựa đã mất dạng, bọn họ vẫn ngơ ngẩn nhìn theo.

Phong Triệt, Phong Triết, Phong Dự, Phong Tồn bốn thiếu niên cười ngựa đi theo bên Dạ Thần, đi trước xe ngựa. (Chu choa đến bây giờ mới biết hết tên mấy anh này =.) Hai sát thủ của Loan Nguyệt Lâu mặc áo đen đánh xe. Bên trong xe, Lãnh Loan Loan cho đem toàn bộ chăn đệm mềm mại phủ kín, thư thái vừa nằm vừa đọc sách. Không phải nàng xa xỉ mà chỉ sợ là nếu trong bụng nàng thực sự có hài tử, đụng chạm sẽ không tốt. Nghĩ đến đứa trẻ của mình và Hiên Viên Dạ, khuôn mặt luôn lạnh lùng trở nên nhu hòa không ít, càng xinh đẹp bức người.

Xe ngựa chậm rãi chạy trên đường lớn, cây cối hai bên đường như những vệ sĩ trung thành bảo vệ, xa tít tắp không thấy cuối đường.

Đột nhiên Dạ Thần và bốn thiếu niên run lên một cái, hai vành tai giật giật, tựa hồ cảm giác được trong không khí có cái gì đó dao động.

Đôi mắt tím nhìn bốn thiếu niên, Phong Triệt, Phong Triệt hiểu rõ gật đầu, một trước một sau chạy đến bảo vệ xe ngựa.

Hai nam tử áo đen đánh xe cũng cảnh giác nhìn chăm chú bốn phía, xe cũng chạy chậm lại, quen thuộc mùi máu tanh khiến hai bọn họ cảm nhận được sát khí quanh quẩn.

Lãnh Loan Loan cảm giác được xe ngựa giảm tốc độ, mày hơi nhíu lại, mở cửa xe ngựa nhìn ra ngoài.

“Có phiền toái sao?” Nàng cũng cảm giác được không khí hình như có một cỗ sát khí đang ép gần.

Ngay lập tức, Dạ Thần còn chưa kịp trả lời, liền có mấy mũi tên nhọn hoắt lóe ra ánh sáng bạc bay đến.

“Bảo hộ chủ tử.” Thanh âm lạnh lùng của Dạ Thần ra lệnh, đôi mắt tím hiện lên một tia chết chóc. Tay rút ra nhuyễn kiếm giắt bên hông, cùng Phong Tồn, Phong Dự cản mũi tên.

Lãnh Loan Loan đóng cửa xe, một lần nữa nằm trong xe. Đôi mắt hơi híp lại, nàng tin tưởng Dạ Thần bọn họ có thể dọn dẹp sạch sẽ mấy thứ cản đường này.

“Giao người trong xe ra đây.” Không bắn tên nữa, một đám người áo đen che mặt bước ra hùng hổ ra lệnh.

“Đừng mơ.” Dạ Thần lạnh lùng phun ra hai chữ, mắt tím tỏa ra khí thế lạnh buốt.

Ra là hướng đến mình, Lãnh Loan Loan nằm trong xe ngựa nhíu mày. Là kẻ nào không an phận lại đến đây chịu chết?

“Bắn.”

Hắc y nhân vung tay lên, người đằng sau huy động binh khí, bắn đến đám người Dạ Thần. Bọn họ phản đông là nam tử cao lớn, ánh mắt lạnh khốc, cả người tỏa ra sát khí, xem ra cũng là sát thủ.

Dạ Thần nhíu mày, khẩu âm của tên cầm đầu này không giống như người của Thiên Diệt. Xem ra là có người của quốc gia khác biết được thân phận của chủ tử, muốn dùng nàng đối phó Hiên Viên Dạ. Đáng tiếc, bọn họ đã sai rồi. Môi mỏng nhếch lên, nở một nụ cười hắc ám tàn khốc. Mắt tím trở nên đậm màu, muốn động đến Loan loan, chết chắc!

Dạ Thần bay vút xuống ngựa, thân như gió lốc. Tay dùng lực điều khiển nhuyễn kiếm như một con giao long (*), mỗi kiếm xuất ra là lấy ngay một mạng. Lát sau, đám hắc y nhân kia kẻ thì bị thương, kẻ thì chết thảm dưới tay hắn.

(*) giao long: rắn nước, rồng nước

Người mặc áo đen cầm đầu cả kinh, không nghĩ đến nam tử mắt tím này lợi hại như vậy. Ánh mắt lạnh như băng, rút kiếm trên lưng ra, phi thân đấu tay đôi với Dạ Thần.

Dạ Thần và hắc y nhân cầm đầu giao đấu với nhau, bên này bốn thiếu niên đấu với hơn mười, mười lăm tên áo đen, hai hắc y nam tử của nhảy xuống xe, múa kiếm như rồng, chém chém giết giết. Máu tung tóe. Trên mặt đất, trên xe ngựa, trên quần áo không nơi nào không nở hoa máu.

“Híííííííí....” Ngựa bị làm cho sợ chạy đi. Đám người Dạ Thần cả kinh, bất chấp hắc y nhân phía sau lập tức phi thân đi. Nhưng hắc y nhân phía sau vẫn theo bám lấy.

“Kítítítít....” Một bóng dáng áo xanh đột nhiên phi thân lên xe ngựa, đem ngựa bị kinh động kéo lại.

Trong xe ngựa, Lãnh Loan Loan vừa nãy bị xe ngựa đột ngột chạy mà ngã sắp qua một bên, nhanh tay bảo vệ bụng. Bây giờ xe dừng lại, mở cửa xe ra, thấy ngay bóng dáng Tàn Nhất đã lâu không gặp.

“Là người à.”

221. Q.2 - Chương 102: Thái Hậu Tính Kế.

“Là người à.”

Lãnh Loan Loan mím môi anh đào, không nghĩ đến trong tình huống này lại gặp lại Tàn Nhất. Gió lùa qua mái tóc hắc, phất phơ trên mặt nạ màu bạc lóe ra ánh mặt trời. Hắc tựa hồ vẫn y như cũ, lại có vẻ như đã thay đổi không ít.

“Chủ tử.”

Đằng sau, Dạ Thần và bốn người phong Triệt cũng giục ngựa đuổi tới. Nhìn thấy người kìm ngựa lại là Tàn Nhất cũng ngạc nhiên vô cùng nhưng cũng rất cảm kích hắc.

“Thế nào? Xử lí xong rồi?” Lãnh Loan Loan nhìn Dạ Thần, thấy quần áo vốn trắng không chút vết gì lại dính đầy máu, nhìn không được nhú nhú mày, buồn nôn.

“Ọe...” Thân mình dựa vào xe ngựa, nôn khan.

“Chủ tử, người không sao chứ.” Dạ Thần thấy nàng như vậy cũng hết hồn. Muốn đến gần lại sợ mùi máu trên người lại làm nàng buồn nôn.

“Không sao” Lãnh Loan Loan phát phát tay, ngồi lại ngay ngắn. Xem ra thực sự là mang thai rồi mới nhìn thấy màu mà nôn ọe như vậy.

“Tàn huynh, cảm ơn huynh đã kịp thời cứu chủ tử.” Dạ Thần chấp tay nói với Tàn Nhất. Tuy rằng với thân thủ của chủ tử, con ngựa nổi khùng kia cũng không làm hại được nàng. Nhưng nếu trong bụng có em bé rồi thì dù sao cũng không nên động thai khí.

“Khách khí rồi.” Tàn Nhất dựng xe ngựa một bên đường, cũng chấp tay đáp lễ, “Dạ huynh không nhớ rằng ta cũng là thuộc hạ của chủ tử sao?” Viêm Nguyệt Lâu đã sát nhập Loan Nguyệt Lâu, hắc bây giờ bất quá chỉ là một thủ hạ của Lãnh Loan Loan mà thôi.

“Chủ tử, bọn người này hôm nay có ý nhắm vào người.” Phong Triệt nhú mày, nói.

“Phải.” Lãnh Loan Loan gật đầu, bọn người áo đen đó đúng là vì nàng mà đến. Lạ thật, là ai đang nhắm vào nàng chứ? Người nàng đắc tội đúng là rất nhiều nhưng không thể nghĩ ra là ai.

“Chủ tử có muốn thủ hạ điều tra không?” Phong Triệt tiếp lời, con người thâm thúy như ẩn chức hàn băng, lạnh lẽo đến cùng cực. Cự nhiên dám động đến chủ tử, những người đó tốt nhất nên thấp hương cầu nguyện đừng để bị tìm ra. Nếu không, hừ, kết quả thế nào chắc bản thân cũng hiểu.

“Về trước rồi nói.” Lãnh Loan Loan phát tay, “Đúng rồi, hai người đánh xe đâu?” không trở về, có lẽ đã...

“Bọn họ một người bị đâm một dao ngay tim, một người bị tên bắn vào giữa trán, vô phương cứu chữa.” Dạ Thần lắc lắc đầu, đôi mắt tím trở nên thâm sâu lạnh lẽo. Kể từ ngày hôm nay, nhất định phải điều tra ra.

“Hậu táng bọn họ.” Ánh mắt Lãnh Loan Loan cũng dần trở nên lạnh lẽo, đó là biểu hiện của sự phẫn nộ. Hôm nay bọn người kia dám giết người của Loan Nguyệt Lâu, chờ đó, nàng sẽ báo thù.

“Vâng.” Dạ Thần, bốn thiếu niên gật đầu, bọn họ đã thả bỏ câu gọi người đến đưa thi thể an táng đằng hoàng.

“Đi thôi.” Vào trong xe, lại nửa nằm dựa trên đệm mềm mại. Trải qua một phen nguy hiểm cũng có chút mệt mỏi.

Xe ngựa lại lộc cộc chậm rãi tiến về phía trước, Tàn Nhất thay thế đánh xe, Dạ Thần và bốn thiếu niên cưỡi ngựa, theo sát hai bên trái phải.

Ánh mặt trời thấm qua từng kẽ lá, in những bóng sáng tròn tròn trên ặt đất.

Thiên Diệu hoàng cung.

Từ Trữ cung.

“Hoàng Thượng, người xem Húc Nhi thật đáng yêu quá.” Hoàng Thái hậu bế Hiên Viên Húc đã được hai tháng, cười hòa ái. Một bên chọc chọc ngón tay đùa với Hiên Viên Húc, một bên nghiêng đầu nói với Hiên Viên Dạ ngồi bên cạnh.

“Người xem, Húc Nhi cũng đã được hai tháng rồi, người không phải cũng nên cố gắng sao? Hương khói của hoàng tộc còn phải nhờ vào người đó.” Tuy rằng đã có Hiên Viên Húc, nhưng tương lai của nó cũng chỉ có thể làm vương gia. Con nối dõi nhất thiết phải là con của Hiên Viên Dạ.

“Mẫu hậu không cần lo lắng.” Hiên Viên Dạ đứng lên, đi đến bên người Hoàng Thái hậu, đôi mắt thâm thúy cũng hiện lên vẻ tươi cười ôn hòa. Tên tiểu tử này thực sự rất đáng yêu, trắng nõn bụ bẫm, hai mắt nhắm nghiền, môi nhỏ hơi hé, ngây ngốc ngủ ngon lành.

“Ta có thể không lo lắng sao?” Hoàng Thái hậu tức giận trừng mắt nhìn hấn, “Người mười hai tuổi đã đăng cơ, đến bây giờ đã mười ba năm rồi mà một mụn con cũng không có.” Các quốc gia khác con cái đã thành đàn rồi.

“Chờ Loan Loan trở về, chúng ta sẽ có.” Hiên Viên Dạ nhìn Hiên Viên Húc, cũng hơi hơi lo lắng. Có lẽ hấn cũng nên có một đứa con với Loan Loan rồi, con của bọn họ chắc chắn sẽ rất đáng yêu, giống như Húc Nhi vậy.

“.....”

Hoàng Thái hậu không nói, trong đôi mắt sáng suốt hiện lên một tia khó chịu. Đối với Lãnh Loan Loan, bà từ đầu đến giờ vẫn cảm thấy bất mãn vô cùng. Nếu không phải do tiểu yêu nữ đó, Hoàng nhi sao lại phải giải tán hậu cung? Uyển Uyển sao lại bị bức đi? Thậm chí đã thành thân bảy năm rồi mà nàng vẫn chưa có gì. Nữ tử như vậy căn bản không đáng để Hoàng nhi dụng tâm.

“Mẫu hậu, nhi thần còn có tấu chương phải phê duyệt, hôm khác lại đến vấn an người.” Hiên Viên Dạ nhìn ra bất mãn của Hoàng thái hậu, thông minh tìm cơ rời khỏi. Bảy năm năm tháng, Hoàng Thái hậu cũng già rồi, Hiên Viên Dạ cũng không muốn để bà không vui.

“Azzzz, được rồi.” Hoàng Thái hậu trong lòng biết rõ Hiên Viên Dạ muốn rời đi là chính, thở dài nhìn bóng dáng của hấn biến mất ngoài cửa.

“Mama, người nói ai gia nên làm cái gì bây giờ? Nếu tùy ý để yêu nữ kia tiếp tục mê hoặc Hoàng Thượng, chỉ sợ giang sơn này khó giữ.” Lấy mức độ Hoàng nhi sủng ái Lãnh Loan Loan, giang sơn này cũng không bằng một sợi tóc của nàng.

“Thái Hậu không cần sầu lo.” Mama tiếp nhận tiểu vương tử đang ngủ say, bồng qua cho nữ nương, chính nàng đứng phía sau Hoàng Thái hậu, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho bà.

“Hiện tại Hoàng Hậu nương nương không phải là không ở trong cung sao? Nhân cơ hội này để cho người khác hoài thai long chủng, như vậy Hoàng Thái Hậu ngài không cần phải lo lắng nữa.” Những trò như vậy trong hậu cung chỉ là chuyện thường mà thôi.

“Nhưng Hoàng nhi chắc chắn không chịu.” Hoàng Thái hậu lắc lắc đầu. Con của mình tính tình thế nào sao bà lại không hiểu. Lỡ may sự tình không tốt, ngược lại chọc giận hân, chỉ sợ quan hệ mẫu tử hai người thực sự không hàn gắn lại được.

“Nương nương, nô tỳ có một kế, không biết có nên nói hay không?” Mama dừng động tác tay, hơi chần chờ nói.

“Nga?” Hoàng Thái hậu nghiêng đầu nhìn mama, ánh mắt hiện rõ vẻ tò mò. “Vậy nói ai gia nghe xem.”

“Nô tỳ không dám...” Mama đi đến, cúi cúi người với Thái Hậu. Ngắc đầu, ánh mắt sâu thẳm, “Thái Hậu nương nương đã quên năm đó làm sao Dao quý phi có Vĩnh An công chúa rồi sao?” Tuy rằng công chúa đó đã hương tiêu ngọc vãn.

“Ý người nói?” Hoàng Thái hậu cúi đầu nhớ lại, sau đó ngắc đầu nhìn nàng. Nhẹ nhàng nói. “Dùng được?”

“Vâng.” Mama gật đầu, nam nhân một khi nổi hứng lên rồi làm sao mà không chế nổi được, và lại còn dùng được, sợ gì thất bại.

222. Q.2 - Chương 103: Bị Hạ Thuốc

Trăng treo ngọn cây, gió thưa thớt lượn là qua từng kẽ lá, hương hoa thoang thoang mùi sương đêm.

Ngự thư phòng.

Ánh trăng bàng bạc hé qua khung cửa sổ, in một mảnh sáng trên nền đất. Màn lụa bay bay theo gió, ngọn đèn sáng trên bàn cũng lập lòe theo.

Hiên Viên Dạ ngồi bên bàn, đôi mắt thâm thúy xem xét tấu chương. Khi thì tán thưởng, khi thì nhíu mày. Thời gian trôi qua nhanh chóng, đã đến lúc đi ngủ.

“Hoàng Thượng, đêm đã khuya, ngài đã muốn đi ngủ chưa?” Hứa Mậu đi đến, nhìn Hiên Viên Dạ vẫn đang cố gắng phê duyệt đồng tấu chương dày cộm, đứng ở một bên thấp giọng nói.

“Giờ nào rồi?” Hiên Viên Dạ buông tấu chương, vắn vẹo thắt lưng cho đỡ mỏi, hỏi.

“Hồi Hoàng Thượng, đã là giờ Ty.” Hứa Mậu khom người hỏi đáp.

“Đã là giờ Ty rồi sao?” Hiên Viên Dạ nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên bên ngoài đã nhuộm một mảnh yên tĩnh.

“Vậy hồi tẩm cung đi.” Cũng nên nghỉ ngơi rồi, sáng mai phải lâm triều sớm.

“Vâng.” Hứa Mậu cúi đầu.

Thái giám nâng long giám (*) mang đi, đoàn người đi về hướng tẩm cung của Hiên Viên Dạ.

(*) Long giám: cái bàn nhỏ để vua phê duyệt tấu chương ý ^ _ ^

Trở lại tẩm cung, Hứa Mậu hầu hạ Hiên Viên Dạ rửa mặt. Hiên Viên Dạ đột nhiên cảm thấy khát nước, vừa nhìn qua liền nhìn thấy trên bàn chính đặt một cốc trà bốc khói nghi ngút, nghĩ rằng chắc là Hứa Mậu chuẩn bị cho hân, không nghĩ ngợi nhiều cầm lên uống một hơi cạn sạch.

Một lát sau, Hiên Viên Dạ bước vào phòng trong. Cho Hứa Mậu và tiểu thái giám bên người đi ra ngoài, tự mình thay quần áo bước lên giường. Đột nhiên cảm thấy bên trong người giống như có một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt cũng sửng sốt. Ánh mắt thâm thúy nheo lại, nghĩ đến ly trà mình mới vừa uống kia. Chết tiệt, là kẻ nào to gan lớn mật dám hạ thuốc hân?

“Người đâu.” Hô to nhưng không có người trả lời.

“Hoàng Thượng, nô tỳ đang ở đây.” Một thanh âm nũng nịu truyền đến từ phía sau hắt.

Hiên Viên Dạ đột nhiên quay người lại, lửa giận đè nén này giờ đột nhiên bốc hỏa, mãnh liệt bùng cháy. Trên nhuyển tháo của hắt, một nữ tử gần như không mặc quần áo đang nằm, thân thể ngọc ngà mờ mờ ảo ảo dưới một lớp vải sa mỏng manh, đường cong như ẩn như hiện, chiếc cổ duyên dáng, càng nhìn càng khiến người ta ngứa ngáy. Mái tóc đen dài xõa tung trên bờ vai trắng nõn, quuyền rũ vô cùng. Đôi mắt long lanh như hồ nước tháng ba nhìn Hiên Viên Dạ đầy tình ý mị hoặc.

“Người là ai?” Hiên Viên Dạ gầm lên, bàn tay nắm chặt, năm ngón tay cắm sâu vào lòng bàn tay, khắc chế chính mình.

“Hoàng Thượng, nô tỳ là tới hầu hạ ngài.” Nữ tử nói, bàn tay thon dài nâng lên khiến cho lớp sa mỏng trên người rơi xuống một nửa, lộ ra bờ ngực đầy đặn, tay phải khiêu khích chọc chọc Hiên Viên Dạ, quuyền rũ tra tấn hắt.

Theo động tác của nàng, yết hầu của Hiên Viên Dạ không ngừng lên xuống, Không biết trong trà có được gì lợi hại, hắt bây giờ cảm thấy chính mình đã nhin đến cực hạn, thật muốn nổ tung ra.

“Đưa trăm thuốc giải.” Trong đầu hiện lên hình bóng của Loan Loan, hắt cố gắng khắc chế xúc động của bản thân, nổi giận nói.

“Hoàng Thượng, ngài làm gì phải vất vả như vậy, cứ lại đây nô tỳ làm thuốc giải cho người là được rồi không phải sao?” Sự tức giận của Hiên Viên Dạ làm cho nữ tử cứng người, nhưng lại nhớ đến lời hứa hẹn của Thái hậu, nàng lại giơ tay lên quuyền rũ cười, “Ngài xem nô tỳ không đẹp sao? Ngài nên sờ thử, nhất định là rất mềm mại nha...” Bàn tay mềm một bên vuốt ve thân thể mình, một bên dùng ánh mắt quuyền rũ Hiên Viên Dạ. (cái bà này mặt dày khiếp *mắt phun lửa*)

“Câm mồm.”

Hiên Viên Dạ giận dữ quát, xoay người chạy ra ngoài. Không được, không được, không được, hắt nhất định không thể làm việc gì có lỗi với Loan Loan.

Hai tay dùng sức đẩy cửa ra. Không biết kẻ nào to gan dám khóa cửa lại, xem ra chuyện này hết thấy đã bị người ta sắp đặt dẫu vào đây.

“Hoàng Thượng, ngài muốn đi đâu?”

Nữ nhân uyển chuyển xoay người xuống nhuyển tháo, thân hình lắc lư, hai bàn tay ôm lấy thắt lưng Hiên Viên Dạ, bộ ngực đầy đặn không ngừng ma sát cơ thể hắt làm cho Hiên Viên Dạ không khỏi run lên.

Phòng tuyến cuối cùng cũng hoàn toàn bị phá vỡ, Hiên Viên Dạ gấp gấp xoay người gắt gao ôm lấy thân hình nữ tử. Môi mỏng rơi xuống đôi môi anh đào mê người.

Nữ tử lộ ra một nụ cười đắc ý, hai tay vòng quanh cổ hắt, làm cho nụ hôn thêm sâu.

Một lát sau, hai bóng dáng quấn quít nhau từ cạnh cửa vào buồng trong. Từng tầng quần áo rơi xuống, hai bóng dáng ngã ra giường, màn giường màu trắng bay bay.

Mơ hồ vẫn nghe được một thanh âm trầm đục không ngừng gọi Loan Loan, Loan Loan...

Tại một khách điểm cách Thiên Diệu hoàng cung khoảng một trăm dặm.

Lãnh Loan Loan đang ngủ trên giường đột nhiên bừng tỉnh dậy, đôi mi thanh tú chớp chớp. Bàn tay mềm vỗ vỗ ngực, cảm thấy như có gì đó không tốt. Có chuyện gì xảy ra rồi sao? Thức dậy rồi lại không chớp mắt nổi, nàng khoác thêm áo ra ngoài.

Bên ngoài, ánh trăng thanh u soi bóng mờ ảo. Một loại côn trùng gì đó không biết tên cứ đàn lên từng đợt trong bụi cỏ, mấy cây đại thụ xum xuê trong sân lay động, bóng cây dưới ánh trăng nhìn thể nào cũng thật quý mị.

Cộc cộc...

Lãnh Loan Loan gõ cửa vòng sát vách.

“Chủ tử?” Dạ Thần nghe được tiếp đập cửa, thân mình nhảy dựng lên, ai dè người gõ lại là Lãnh Loan Loan.

“Đi dạo với ta.” Lãnh Loan Loan nói xong liền xoay người đi.

Dạ Thần nhanh chóng đóng cửa rồi đi theo.

Hai người vừa đi khỏi, Tàn Nhất và bốn thiếu niên cũng tỉnh giấc, mở cửa sổ, nhìn bóng dáng hai người dưới bóng trăng.

Ánh sáng bạc mờ mờ rơi trên vai hai người, ấm áp khôn tả.

“Thần, vừa rồi ta bỗng dưng có một cảm giác không hay, ngày mai người cho người điều tra người kia có tin tức gì không.” Lãnh Loan Loan đứng dưới ngọn cây, ngẩng đầu nhìn Dạ Thần. Mới vừa rồi bị cảm xúc lo lắng kia làm cho tỉnh giấc, người đầu tiên nàng nghĩ đến chính là cha của nàng, Lãnh Đình Dực. Dù sao ông ấy cũng chỉ mới đến nơi này, nghe Anh Diệp Vũ Đồng nói, hẳn là vẫn còn đang mặc quần áo hiện đại, bộ dạng như vậy chỉ sợ gặp nhiều phiền toái.

“Vâng.” Dạ Thần gật đầu, trong lòng đối với quan hệ của Lãnh Đình Dực và Lãnh Loan Loan càng thêm hiếu kỳ. Đến tột cùng người đó là ai mà thể làm cho chủ tử lo lắng đến không ngủ được như vậy?

“Chúng ta đi dạo một lát nữa đi.” Lãnh Loan Loan nói, bóng dáng hai người lại chậm chậm bước đi.

223. Q.2 - Chương 104: Là Thái Hậu Hạ Thuốc Ngải

Trên giường, một nam một nữ quấn quýt nhau ngủ say sưa.

Dấu hôn màu đỏ, dấu móng tay cào in trên lưng, gối chăn hỗn độn, có thể thấy được đêm quan hãm là rất kịch liệt.

Đột nhiên nam nhân trên giường mi mắt giật giật, ngay sau đó đôi mắt thâm thúy chậm rãi mở ra, ánh sáng ban ngày làm cho hắn có chút mơ hồ, một lúc lâu vẫn chưa thực sự tỉnh táo.

“Ừm...”

Đột nhiên bên cạnh truyền đến âm thanh rên rỉ kiều mị. Nam tử quay đầu nhìn lại liền thấy một nữ tử nằm kề sát mình, trên người đầy dấu hôn đỏ. Đôi mắt thâm thúy vốn đang mơ màng đột nhiên trợn lớn, kí ức về một đêm hoàng đường hôm qua dường như quay lại. Chết tiệt, hắn vậy mà lại bị người ta tính kế. Đôi mắt liếc qua nửa tử nằm bên cạnh, lộ rõ vẻ chán ghét. Bàn tay vung lên, đem nữ tử hất qua một bên. Người phụ nữ này cũng là đồng lõa, đến tột cùng là kẻ nào dám hạ thuốc hắn?

“Ôi...” Nữ tử bị Hiên Viên Dạ đẩy mạnh, đụng vào đầu giường, đau đớn làm nàng tỉnh dậy, nhìn lại thấy Hiên Viên Dạ đang mang một vẻ mặt lạnh giá nhìn mình thì sợ đến mức run rẩy.

“Hoàng...Hoàng Thượng tha tội...” Nàng nửa quỳ nửa ngồi trên giường, đầu cúi thấp cầu mong Hiên Viên Dạ tha thứ. Không nghĩ đến qua một đêm triền miên, Hoàng Thượng lại vẫn không có nửa điểm dịu dàng như vậy. Ánh mắt của hắn nhìn nàng giống như hận không thể đem lăng trì, thật là khủng khiếp. Nàng bắt đầu hối hận, có lẽ không nên tin lời của Thái Hậu. Hoàng Thượng chắc chắn không bao giờ nhận nàng, càng làm gì có chuyện mẫu bằng tử quý?

“Ai? Rốt cuộc và ai đứng đằng sau người?”

Hiên Viên Dạ lạnh lùng nhìn nữ tử trước mặt, không có mị dục, bây giờ hắn với thân thể kiều mị kia của nàng ta quả thật không có chút cảm xúc. Nữ nhân này hại hắn phản bội Loan Loan, thật hận không thể bóp chết nàng luôn bây giờ. Nhưng không tìm được người chân chính ở đằng sau tính kế, hắn làm sao có thể để nàng chết dễ dàng như vậy.

Nữ tử cúi đầu, thân mình vì sợ hãi mà run rẩy bầy. Miệng mở ra rồi lại khép vào, định nói rồi lại thôi.

“Nói hay là không?”

“Bang” một tiếng, bàn tay của Hiên Viên Dạ đập một chưởng xuống chiếc bàn bên giường, cái bàn liền ngã sập xuống.

Nữ tử trên giường sợ đến mức á khẩu, run run.

Hiên Viên Dạ nhìn những dấu hôn trên thân thể nàng ta, ánh mắt hiện rõ vẻ chán ghét, liền vung tay đem chăn mỏng che lại.

“Hứa Mậu.” Hướng ra ngoài gọi to.

“Hoàng Thượng.” Hứa Mậu đi đến, nhìn thấy nữ tử chỉ mặc mỗi chiếc áo lót trên giường liền sửng sốt. Hiển nhiên hẳn không rõ tối qua đã xảy ra chuyện gì.

“Người tối hôm qua đi đâu vậy?” Hiên Viên Dạ lạnh lẽo nhìn Hứa Mậu.

Tim Hứa Mậu đánh bộp một cái, chawcngr lẽ tối qua đã xảy ra chuyện gì rồi.

“Bẩm Hoàng Thượng, hôm qua nô tài vừa về phòng, uống một ly trà liền mơ mơ màng màng ngủ lúc nào không hay.” Trước giờ cứ nghĩ mình đã lớn tuổi như vậy còn sợ cái gì, lại không nghĩ đến có kẻ cao tay như vậy.

Hiên Viên Dạ nghe Hứa Mậu nói, đôi mắt thâm thúy nheo lại. Đến Hứa Mậu cũng bị ê được, rõ ràng là đã chuẩn bị kĩ lưỡng, hừ, hẳn thật sự rất tò mò về kẻ đứng đằng sau mọi chuyện.

“Dem nàng ta đưa xuống, đánh hai mươi đại bản.”

Hiên Viên Dạ chỉ vào nữ tử trên giường, nói với Hứa Mậu. Không phải là muốn giấu giếm kẻ đứng sau sao? Hẳn chờ xem nàng là mạnh miệng thôi hay là thật sự cứng rắn như vậy.

“Hoàng Thượng tha mạng!!!” Nữ tử vừa nghe, hai tay nắm chặt lấy chăn, liên tục đập đầu với Hiên Viên Dạ.

“Đưa xuống mau.” Hiên Viên Dạ vung tay đẩy một cái, nữ tử liền ngã nhào xuống đất, may mắn là nàng đã nhanh tay giữ lấy tấm chăn, nếu không chỉ sợ...

“Còn không mau đi gọi người?” Hiên Viên Dạ trừng mắt nhìn Hứa Mậu.

“Vâng, nô tài đi ngay.” Hứa Mậu chanh nhanh ra cửa, gọi hai thái giám đi vào.

“Hoàng Thượng, xin ngài tha mạng, có thể trong bụng thần thiếp đã mang cốt nhục của ngài rồi...” Nữ tử ngồi dậy, hai tay giữ chặt tấm chăn, quỳ trên mặt đất, cố gắng cứu vớt tình hình.

“Hoàng Thượng, này...” Hứa Mậu vừa nghe nữ tử nói có khả năng mang cốt nhục của Hoàng Thượng liền do dự.

“Người không nói ta cũng quên mất.” Hiên Viên Dạ lạnh lùng nhếch môi, lộ ra một nụ cười lạnh tàn khốc.

“Trước kêu người đem thuốc đến cho nàng ta uống đã.” Hừ, muốn có con của hắn, nằm mơ.

“Không, Hoàng Thượng, ngài sao lại có thể tàn nhẫn như vậy.” Nữ tử hoảng hốt lắc lắc đầu. Nếu đúng là có mang long thai, nàng sẽ có hy vọng rồi, vậy mà hiện tại Hiên Viên Dạ lại muốn nàng uống thuốc tuyệt tử, đem chút hy vọng cuối cùng của nàng cắt đứt.

“Hoàng Thượng...” Hứa Mậu nhìn nữ tử, có chút không đành lòng.

“Sao, chẳng lẽ người không nghe rõ lời ta vừa nói?” Hiên Viên Dạ lạnh lùng nói.

“Nô tài không dám.” Hứa Mậu chạy nhanh lĩnh mệnh, đi sai người mang canh tuyết tử đến.

“Ta nói, ta nói...” Ngay khi Hứa Mậu vừa bước ra cửa, nữ tử đột nhiên nói to, rõ ràng là tuyệt vọng, “Là Thái Hậu, là Thái Hậu nương nương cho ngài uống xuân dược, cũng là Thái Hậu nương nương sai nô tì đến hầu hạ Hoàng Thượng...”

Nàng hối hận, nếu sớm biết Hoàng Đế là người lạnh lùng tàn nhẫn như vậy, nàng ban đầu sẽ không ảo tưởng, mưu toan lợi dụng con nôi dòng để đạt được vinh hoa phú quý, từ chim sẻ vụt thành phượng hoàng...

Hứa Mậu nghe vậy cũng kinh hãi, đang đi liền dừng lại. Quay đầu đã thấy hai thái giám vừa đến vẫn đang đứng đó, Hoàng Thượng cũng lạnh lùng không nói.

“Các người đi xuống trước đã.” Hứa Mậu quay lại đuổi hai thái giám đi, “Nhớ kĩ, hôm nay các người không nghe không thấy gì cả, nếu không, lo cho cái đầu của người cho tốt đi.” Cúi đầu, lời nói đầy uy hiếp, những lời gièm pha mất mặt thế này ngàn vạn lần không được lan truyền trong cung.

“Vâng ạ.” Hai thái giám sợ tới mức run run, vội vàng rời đi càng nhanh càng tốt.

“Hoàng Thượng...” Hứa Mậu nhìn Hiên Viên Dạ, muốn nói lại thôi.

Hiên Viên Dạ lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt dừng lại trên người nữ tử đang khóc thì liền thay đổi, môi mỏng khẽ mở, từng lời đều lạnh như băng:

“Những lời người vừa nói là thật?”

“Vâng, vô cùng thật, nô tỳ đánh chết cũng không dám lừa gạt Hoàng Thượng.” Nữ tử mặt đầy nước mắt, nói.

“Mặc quần áo vào.” Nữ tử nghe lệnh cầm quần áo mặc vào.

“Người đâu.” Quay người ra ngoài lạnh lùng quát, hai thái giám khác đi vào.

“Đưa nàng ta vào lãnh cung..”

“Vâng.” Hai thái giám nửa khiêng nửa tha nữ tử kia đi.

Hiên Viên Dạ lại lạnh lùng nhìn Hứa Mậu, đôi mắt tím lóe lên tia lạnh lẽo:

“Bãi giá Từ Trữ cung.”

224. Q.2 - Chương 105: Mẫu Tử Quyết Liệt

“Bãi giá Từ Trữ cung.”

Hiên Viên Dạ đưa tay phất áo, u ám đi ra ngoài.

Hứa Mậu lật đật theo sau, ngẫm lắc lắc đầu, Thái Hậu ơi Thái Hậu, lần này người thật sự làm cho Hoàng Thượng phát hỏa rồi, chỉ sợ lần này đoạn tuyệt quan hệ chớ chẳng chơi.

Từ Trữ cung

“Mama, chuyện tối hôm qua đã làm tốt chưa?”

Hoàng Thái Hậu một bên ôm Tiểu Húc Nhi trong lòng cười đùa, một bên hỏi mama bên cạnh. Húc Nhi thật ngoan ngoãn làm sao, cả ngày ăn no rồi ngủ khi, không khóc không nháo, những lúc tỉnh liền mở to đôi mắt tròn lay láy nhìn mình. Khi ngủ lại ngốc ngốc, đáng yêu vô cùng. Nếu tối hôm qua Hiểu Liên có thể thành công hoài long thai, có thể chẳng bao lâu nữa lại có thêm một tiểu tử đáng yêu như vậy.

“Thái Hậu yên tâm.” Mama vừa phe phẩy quạt hương bồ, vừa cười yếu ớt trả lời.

“Nô tỳ đã sai người xem thử, nói là, Hoàng Thượng cả đêm không ra khỏi phòng.”

“Phải không?” Hoàng Thái Hậu nở nụ cười, xem ra rất hy vọng.

“Hoàng Thượng giá lâm.”

Tiếng thái giám thông báo làm cho Hoàng Thái Hậu chợt rùng mình. Ánh mắt vừa chuyển đã thấy Hiên Viên Dạ nhanh bước đi vào. Long bào vàng óng dưới ánh mặt trời nhỏ vun, lại thêm đôi mắt sâu không lường được kia làm cho Hoàng Thái Hậu chợt không rét mà run.

Hắn đang tức giận.

Mặc dù không giận dữ quát mắng, nhưng vẻ mặt lạnh như vậy lại càng khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, bởi vì người vĩnh viễn đoán không ra dưới khuôn mặt lạnh nhưng bằng kia rốt cuộc cất giấu cái gì.

“Hoàng nhi, sao người lại đến đây?” Cố gắng áp chế nỗi sợ hãi trong lòng, Hoàng Thái Hậu nói với Hiên Viên Dạ. Chỉ có trước đây, khi tiên hoàng vừa qua đời, các vị Hoàng tử con của các phi tần khác có ý định soán ngôi đoạt vị thì hắn mới có biểu tình như vậy. Lạnh đến mức người ta nhìn không ra một tia biểu cảm, lại đủ để hủy diệt trời đất.

Hiên Viên Dạ cũng không đáp lời, đôi mắt thâm thúy liếc nhìn Hoàng Thái Hậu đang ôm Hiên Viên Húc. Bàn tay vung lên, lạnh lùng nói với Hứa Mậu đang đứng sau:

“Đưa tiểu Thế tử về Trù Vương phủ.”

“Vâng.” Hứa Mậu nhanh chóng tiến lên, đỡ lấy Hiên Viên Húc trong tay Hoàng Thái Hậu, vội vàng đi ra ngoài, tránh khỏi Từ Trữ Cung càng nhanh càng tốt.

“Hoàng nhi, người đây là...?” Hoàng Thái Hậu nhìn hoàng tôn hết mực thương yêu bị mang đi cũng không dám oán giận. Bà cũng biết việc làm lần này có thể chọc giận Hiên Viên Dạ, nhưng nghĩ đến dù thế nào mình cũng là mẫu hậu của hắn, dù hắn có giận đến mức nào cũng không dám động đến mình. Nhưng mà bây giờ, bà cũng không dám chắc chắn.

Hiên Viên Dạ nhìn lướt qua Hoàng Thái Hậu, ngồi vào một chiếc ghế, hé mắt nhìn, hỏi bằng giọng điệu lạnh hơn cả băng:

“Mẫu hậu rất thích tiểu hài tử?” Vì cái gọi là hoàng tôn mà không tiếc dùng thuốc với con mình?

“Đương nhiên.” Hoàng Thái Hậu nhấp mím môi, càng ngày càng không hiểu dụng ý của Hiên Viên Dạ. “Tôn tử đáng yêu như Húc nhi ai mà chả thích.” Mà quan trọng hơn là con nối dõi của Hiên Viên Dạ có liên quan đến tương lai của Thiên Diệu hoàng triều.

“Cho nên người không tiếc hạ xuân dược với con mình?” Hiên Viên Dạ lạnh lùng nheo mắt, ánh mắt nguy hiểm không lường được. Loại mị dược này, hắn nghĩ có lẽ là cấm dược trong cung – hoa tiên tán. Dược này tác dụng vô cùng mãnh liệt, dĩ cố ý chí kiên cường thế nào một khi trúng dược cũng không tự chủ được.

“Người biết rồi.” Hiên Viên Dạ đã trực tiếp hỏi như vậy, Hoàng Thái Hậu cũng biết có chối cũng vô ích. Ánh mắt như ngọc lưu ly cổ sức chống lại sự lãnh liệt của Hiên Viên Dạ.

“Ai gia làm như vậy cũng là vì nghĩ cho người, thân là vua của một nước, vậy mà lại không có con nối dòng, người không vì chính mình suy nghĩ, cũng nên nghĩ cho tương lai của Thiên Diệu hoàng triều. Chẳng lẽ người muốn nhìn thấy giang sơn bị mất trên tay người, không ai kế thừa sao?”

“Vậy thì sao?” Hiên Viên Dạ lạnh lùng phản bác, dù hắn bây giờ không có cũng không có nghĩ là sau này cũng không có. Hắn không thể tha thứ cho chính mẹ đẻ của mình lại làm trò sau lưng mình, khiến hắn làm ra việc có lỗi với Loan Loan. Trong đầu lại nhớ đến lời nói của Loan Loan, nếu hắn làm chuyện có lỗi với nàng, nàng sẽ rời đi, mãi mãi không bao giờ trở về nữa. Tim bất chợt thắt lại, hắn không thể nào tưởng tượng nổi phản ứng của nàng sau khi biết được chuyện. Chẳng lẽ nàng thật sự bỏ đi sao? Không, hắn sẽ không để cho nàng đi. Nghĩ đến việc có thể sẽ mất đi Loan Loan, hắn lại càng thống hận Hoàng Thái Hậu.

“Nghịch tử.” Hoàng Thái Hậu tức giận đến run run, không nghĩ đến Hiên Viên Dạ có thể nói như vậy, gương mặt đỏ bừng vì tức giận.

“Chẳng lẽ người muốn ta xuống suối vàng cũng không biết ăn nói thế nào với tổ tông Hiên Viên hoàng tộc sao?” Nước mắt, làm sao có thể đi gặp tiên đến, gặp liệt tổ liệt tông Hiên Viên gia?

“Không có trăm, không phải còn có Trù sao?” Hiên Viên Dạ đứng lên, gió từ cửa sổ thổi vào luồn qua tóc hắn bay bay. Đôi mắt đen lóe ra ý chí kiên định, nếu Loan Loan thật sự không tha thứ cho hắn, hắn làm

Hoàng Đế còn có ý nghĩa gì? Mà bây giờ làm cho hấn phải lo lắng, hối hận, áy náy thế này lại là mẫu hậu của hấn, hấn thật không thể nào chấp nhận được.

“Người không phải rất thích Húc nhi sao? Trẫm liền hạ chỉ lập húc nhi làm thái tử, như vậy không phải tốt rồi sao.”

“Người, người muốn làm ta tức chết sao?” Tuy rằng để Hiên Viên Húc làm thái tử cũng không phải là không thể, nhưng ngay khi hấn còn đang thanh niên mạnh khỏe thế này mà lại lập cháu làm thái tử, như vậy rõ ràng là Hiên Viên Dạ đang hận mình, đang trả thù mình.

“Mẫu hậu bớt giận.” Hiên Viên Dạ lạnh lùng nói, “Mẫu hậu không phải cũng chỉ vì lo cho ta thôi sao, sao ta lại có thể làm người tức chết được?” Nếu thật sự mất đi Loan Loan thì cũng có thể lắm.

“Ai gia làm như vậy cũng là vì người, cũng là vì tương lai của Thiên Diệu hoàng triều có người kế tục.” Hoàng Thái Hậu mặt trắng bệch.

“Đủ rồi.” Hiên Viên Dạ lạnh lùng quát, “Trẫm không cần người làm cái gì cho trẫm. Từ nay về sau, thỉnh mẫu hậu không cần quan tâm đến chuyện trong cung nữa, chuyên tâm ở từ Trữ cung của người một lòng hướng Phật, nếu như người thật sự có Phật tâm...”

“Người, người...” Hoàng Thái Hậu lắp bắp nói không ra tiếng, hấn là đang chỉ trích mình không có thiện tâm, là mẫu thân độc ác sao?

“Người đâu.” Hiên Viên Dạ xoay người, quát.

“Khấu kiến Hoàng Thượng, Thái Hậu.” Tổng quản Từ Trữ cung một tiểu thái giám đi đến.

“Nghe đây...” Hiên Viên Dạ nhìn thẳng Hoàng Thái Hậu, gần từng chữ. “Từ hôm nay trở đi, Thái Hậu không thể tùy ý ra vào Từ Trữ cung, trừ khi thật sự cần thiết, còn nếu không có sự cho phép của ta thì không được phép. Nếu không, cẩn thận đầu của các người.”

“Này..... là...” Hoàng Thượng thế này là đang giam lỏng Thái Hậu sao?

“Người...” Hoàng Thái Hậu chỉ vào Hiên Viên Dạ, không thể tin được những gì vừa nghe.

“Nhi thần cáo lui trước.” Hiên Viên Dạ vung bào, bước đi nhanh ra ngoài.

“Thái Hậu, Thái Hậu.....”

Hiên Viên Dạ đi rồi, Hoàng Thái Hậu giận dữ té xỉu, Từ Trữ cung trong ngoài hỗn loạn.

225. Q.2 - Chương 106: Phụ Tử Gặp Lại

Thái dương dần xuất hiện, tia nắng ấm áp từ từ lan ra, cười meo meo nhìn chăm chú vào hạ thế .

Ngoài cửa khách sạn ,một chiếc xe ngựa tinh ảo xuất hiện.

Tàn đeo một chiếc mặt nạ bạc che đi nửa gương mặt đứng ở một bên, cầm bào xanh thẫm, mảnh ngọc xanh đeo bên hông, tóc đen tùy ý dừng lại ở trên vai tung bay. Đồng tử màu nâu nhìn chăm chú vào Lãnh Loan Loan đang đứng dưới chân thành, nàng hôm nay thay một bộ quần áo màu xanh , làn váy lay động giống như sự di chuyển của thủy triều reong gió

Lãnh Loan Loan đi đến bên cạnh xe ngựa , Dạ Thần một thân quần áo Nguyệt nga như cũ đi tới, vươn cánh tay. Lãnh Loan Loan đưa tay đặt ở trong lòng bàn tay của hấn, mượn lực, tao nhã bước lên xe ngựa, tiến vào thùng xe,đóng cửa che lại sự kinh diễm , si mê trong mắt mọi người xung quanh.

Tàn vừa đứng lên xe ngựa, kéo dây cương, giá- xe ngựa hướng phía trước chạy tới

Phong Triệt, Phong Triệt, Phong Dự, Phong Tồn đều leo lên ngựa tản ra hai bên, cùng Dạ Thần rải bước theo đuôi đi lên

Thời điểm trời chạng vạng, đoàn người rồ cộc chạy tới Diệu Thành.

Thiên không, sáng mờ che kín thiên không, lửa đỏ một mảnh, giống như một khối gấm vóc sặc sỡ, phô thiên cái

“Chủ tử, lâu chủ.” Thanh âm nghênh đón của Dạ Hồn, Dạ Mị đang cười ngựa vang tới

“Các người như thế nào đến đây?” Dạ Thần giục ngựa đi lên phía trước, mi tâm nhíu lại nói

“Thuộc hạ biết được tin tức, các ngài hôm nay hồi Diệu Thành, nên tới đón tiếp.” Dạ Mị hướng tới Dạ Thần khom người chào.

“Mặt khác, còn có một chuyện muốn bẩm báo chủ tử.” Dạ Hồn tiếp lời nói.

“Là Loan Nguyệt lâu phát sinh chuyện gì sao?” Lãnh Loan Loan nhắc lên màn xe, lộ đầu ra, tóc dài đen thuận đường rũ xuống

“Không phải.” Dạ Hồn lắc đầu, nhìn hướng Lãnh Loan Loan, thản nhiên trả lời: “Thuộc hạ tra được người chủ tử muốn tìm hiện tại ở tướng quân phủ.” Bởi vì không biết Lãnh Loan Loan vì sao lệnh bọn họ tìm kiếm một người kỳ quái như vậy, mà tướng quân phủ lại là nhà mẹ đẻ của chủ tử, vì sợ chậm trễ chuyện tình của chủ tử, cho nên bọn họ mới cố ý thời điểm Lãnh Loan Loan còn chưa hồi cung mà tới bẩm báo.

“Tướng quân phủ?” Lãnh Loan Loan nhíu mi, lão ba như thế nào sẽ ở tướng quân phủ? Dạ Hồn, người trước đi tướng quân phủ, nói cho tướng quân biết ta sẽ lập tức qua bên đó”

“Vâng.” Dạ Hồn gật đầu lĩnh mệnh, phi thân lên ngựa, hướng tướng quân phủ chạy đi.

“Chúng ta hiện tại đi tướng quân phủ.” Lãnh Loan Loan quay lại nói với đám Dạ Thần, buông màn xe, ngồi trở lại trong xe ngựa.

“Giá –”

Tàn Nhắt run run dây cương, xe ngựa hướng tới tướng quân phủ chạy tới. Nơi xe ngựa chạy qua, cát bay mù mịt.

Tướng quân phủ • đại sảnh

Ngồi ở vị trí chủ vị là Lãnh Bùi Xa và phu nhân Lăng Tuyết, phía dưới bên trái là Dật Ảnh, Lâm Trình Khải, bên phải là Lãnh Đình Dực.

Trạng phục hiện đại khiến người khác lạ lẫm, nên Lãnh Đình Dực thay bằng một thân bào trắng. Ngũ quan tuấn mỹ, dáng người cao ngất, cao to, khí chất lạnh lùng, đồ giống như người quý tộc hoàng thất.

“Lãnh huynh, người có thể cung cấp một bức họa như vậy việc tìm kiếm sẽ dễ dàng hơn.” Tìm mấy ngày rồi cũng không thể tìm thấy nữ nhi của Lãnh Đình Dực, Lãnh Bùi Xa đề nghị nói.

“Đúng vậy.” Lăng Tuyết công chúa cũng tiếp nhận lời nói, nghe nói nam nhân kỳ quái này cứ nhiên cùng họ với tướng quân, đã thế nữ nhi của hắn cũng có tên là Loan Loan, đây thật sự là quá trùng hợp rồi, có lẽ đây là duyên phận.” Nếu người thật sự ở nơi này, vậy thì cũng có người đã từng gặp được nàng chứ”

“Hảo.” Lãnh Đình Dực ngẫm lại cũng đúng, nhưng là trên người hắn chỉ có ảnh chụp hiện đại của Loan Loan hiện. Không biết Loan Loan hiện tại đến tột cùng có phải hay không giống như đại sư nói đang sống trong một thân phận khác, đó cũng là nguyên nhân hắn vẫn đang do dự

“Khởi bẩm tướng quân, thuộc hạ tam tiểu thư báo lại, tiểu thư lập tức đến tướng quân phủ.”

Ngoài cửa, quần gia đến, bẩm báo.

“Loan Loan đã trở lại?” Lãnh Bùi Xa mày kiếm giãn ra, có chút kinh hỉ.

Đám người Lăng Tuyết nghe được cũng có chút cao hứng, chỉ có Lãnh Đình Dực con mắt thâm thúy xẹt qua một đạo quang mang khó lường. Cũng là chờ mong, lại khựng hoảng. Loan Loan này có thể hay không là nữ nhi của mình?

Một nén hương sau, xe ngựa Lãnh Loan Loan tới bên ngoài phủ tướng quân.

Thân ảnh màu lam từ trên xe ngựa bước xuống, đám người Dạ Thần vây quanh hướng vào tướng quân phủ. Bầu trời, ánh nắng chiều sáng lạn.

Gió đêm phất động, tóc đen tung bay. Thân ảnh màu lam bước tới đại sảnh, biểu tình bình tĩnh nhưng lại có chút sốt ruột.

“Tam tiểu thư, hảo.”

Trong nháy mắt bóng dáng màu lam kia xuất hiện ở trong phòng thì người trong đại sảnh ngây người. Lãnh Bùi Xa cùng Lăng Tuyết cũng vì vẻ đẹp của Loan Loan mà sửng sốt, chỉ thấy một ánh sáng vàng mờ nhạt, bóng dáng màu lam giống như là từ hải tinh linh đi ra, xinh đẹp khiến người ta không dám tới gần.

Ánh mắt Lãnh Loan Loan xẹt qua những người khác, dừng ở nam tử mặc quần áo màu trắng. Bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt, môi anh đào khẽ cắn, khắc chế cảm xúc không khống chế được. Mà kiểm, thâm thúy con người đen, mỗi một dạng đều là quen thuộc như vậy. Không phải lão ba thì là ai? Vì nguyên nhân mình mất tích sao? Kia vẻ mặt lãnh ngạo đã lộ ra mỗi một, nếp nếp nhăn trên mi mắt cũng nhiều ra mấy cái. Không thể kể ra tâm tình giờ phút này, nàng rất muốn kêu một tiếng ba ba. Nhưng là ba ba, người có từng nhận ra trước mắt chính là nữ nhi của ngài không?

Lãnh Đình Dực cũng nhìn Lãnh Loan Loan, chính là con người kia đã có chút hoang mang. Cô gái tuyệt mỹ này không giống Loan Loan, nhưng là ánh mắt kia, cùng hơi thở tỏa ra từ trên người thì lại rất giống!

Người là nữ nhi của ta sao?

Hai phụ tử nhìn nhau, nhưng không ai chịu mở miệng. Là do dự, là sợ hãi, sợ hãi chờ mong cuối cùng hội thất vọng sao?

“Lãnh huynh, đây là Loan Loan nữ nhi của ta.” Lãnh Bùi Xa thấy Lãnh Đình Dực nhìn nữ nhi của mình, nghĩ rằng bởi vì nhìn thấy Loan Loan liền nhớ đến nữ nhi của mình nên mới sần nảo.

“Loan Loan, đây là Lãnh huynh là bằng hữu phụ thân mới nhận thức.” Cũng quay sang Lãnh Loan Loan giới thiệu.

Lãnh Loan Loan mím môi, nghe được lời nói của Lãnh Bùi Xa, liền mỉm cười. Có lẽ đây là duyên phận, thân thể nàng hiện tại là nữ nhi của Lãnh Bùi Xa nữ, nhưng linh hồn của nàng lại là nữ nhi của lão ba. Hai lão ba nguyên bản cách thời không, cư nhiên cũng có thể đụng tới cùng nhau, chẳng phải là duyên phận?

“Cha –”

226. Q.2 - Chương 107: Lãnh Loan Loan Chân Chính

“Cha –”

Lãnh Loan Loan gọi một tiếng “cha”, Lãnh Đình Dực liền ngây ngẩn cả người, một đôi đôi mắt thâm thúy nhìn nàng lóe ra quang mang không thể tin. Nàng thật là Loan Loan của mình sao? Chờ mong, lại sợ hãi chính là ảo giác.

“Người, người là Loan Loan của ta sao?” đại ca lãnh khốc của hắc đạo giờ phút này lại như một đứa nhỏ chân tay luống cuống.

“Cha –”

Lãnh Loan Loan lại gọi một tiếng, nhìn biểu tình cẩn thận của Lãnh Đình Dực, chỉ cảm thấy lòng thật chua xót. Một đôi mắt sáng ngời lại giống như bị đám sương mù che lấp, mờ mịt lung.

“Đây là có chuyện gì?”

Trừ bỏ hai người Lãnh Loan Loan và Lãnh Đình Dực, những người khác đều không hiểu ra sao.

Loan Loan không phải nữ nhi chính mình sao? Như thế nào lại thành Loan Loan của Lãnh huynh ?

Lãnh Bùi Xa nhíu mày , giống như có thể kẹp chết một con muỗi, Nhìn vẻ mặt hai người, rõ ràng là thân nhân xa cách lâu ngày gặp lại vui sướng cùng kích động. Nhưng là Loan Loan rõ ràng là nữ nhi của chính mình a, là người mà mình nhìn lớn lên từ bé . Ai tới nói cho hắn, này đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Dạ Thần, Tàn một đôi thị liếc mắt một cái, đối với tình huống trước mắt cảm thấy hoang mang. Nhưng bọn hắn cùng bốn thiếu niên đều, lựa chọn bảo trì trầm mặc.

“Loan loan, ngươi vì cái gì gọi hắn là cha ?” Lãnh Bùi Xa kiềm chế không được trong lòng hoang mang, đứng lên, túm lại cổ áo, lộ ra một đôi giày màu đen. Ánh mắt thâm thúy dừng ở trên người Lãnh Loan Loan cùng Lãnh Đình Dực đánh giá, hắn không hiểu gì cả. Nhưng Lãnh huynh không phải nói hắn là tới tìm nữ nhi sao?

Quạt ngọc của Nguyễn Dật Ảnh cũng loạng choạng , mâu quang ôn nhu nhưng cũng có sắc bén , chỉ sợ phương diện chuyện xưa này có thể làm bọn hắn kinh hãi .

Lâm Trình Khải mím môi, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào

Lãnh Loan Loan nhìn quanh một vòng, đều là người đáng tin nhiệm. Có lẽ đây là thời điểm đem hết thảy giải thích rõ ràng , hướng hồ cha vì chính mình đều vượt qua thời không tìm kiếm đến nơi này, nàng làm sao có thể làm cho hắn thương tâm, khổ sở đâu? Trước kia nàng đã muốn làm nhiều việc làm hắn thương tâm, hiện tại nên bù đắp lại tất cả

“Phương diện này có một câu chuyện xưa rất dài.” Cánh tay Lãnh Loan Loan nắm lấy cánh tay Lãnh Đình Dực, hai người cùng nhau ngồi xuống bên phải phòng khách . Một bên xoay tay lại hướng đám Dạ Thần vậy vậy, đến bên cạnh nàng.

“Tướng quân phụ thân, thời điểm ta ba tuổi, người cũng đã phát hiện sự bất đồng của ta đi.” Lãnh Loan Loan hỏi Lãnh Bùi Xa, quần áo thủy lam la quần mềm mại túm lại ,khuôn mặt tuyệt mỹ biểu tình thần nhiên , giống nhau là giống như tiên tử không nhiễm bụi trần.

Lãnh Đình Dực nhìn chăm chú vào nữ nhi, đã mười mấy năm không gặp , tuy rằng hiện tại tuổi của nàng so với hiện đại kém một chút, nhưng cải biến rất nhiều. Nhìn ra được, nàng sống ở thời không này rất khá.

“Đúng.” Lãnh Bùi Xa một lần nữa ngồi xuống, gật gật đầu.“Một cái đứa nhỏ ba tuổi, nguyên bản nên ngây thơ không biết , nhưng là người cũng không giống. Người lãnh lệ, bình tĩnh, trí tuệ không giống đứa nhỏ, thậm chí còn có năng lực mà chúng ta không thể lý giải được.....” Đến bây giờ hắn đều không hiểu được dị năng khổng lồ chế nước và lửa của Loan Loan là học từ đâu?

“Đó là linh lực.” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu lên,“Là ta di truyền linh lực từ cơ thể mẹ.” gia tộc mẹ nàng trời sinh đều có linh lực.

“Mẫu thân của ngươi là người bình thường không có linh lực”. Lãnh Bùi Xa lắc đầu, tuy rằng hắn cùng với nha hoàn thanh tú kia chỉ có một đêm. Nhưng hắn cũng hiểu được nha hoàn kia chính là một người bình thường, thẹn thùng nữ tử.

Lãnh Loan Loan ngừng một chút, mới thẳng tắp nhìn phía Lãnh Bùi Xa. Đôi mắt lóe ra quang mang khiến Lãnh Bùi Xa run lên, trực giác cho biết có chuyện gì đó mà mình khó có thể chấp nhận sẽ theo lời nói của nàng tuôn ra.

“Bởi vì ta cũng không phải nữ nhi của ngươi.”

“Cái gì?” Sự thay đổi của nàng hắn cũng từng nghi ngờ qua , nhưng cuối cùng đều bị hắn nhất nhất phủ định. Nàng như thế nào khả lại không phải nữ nhi của mình đâu? Một cái đứa nhỏ ba tuổi, một cái đứa nhỏ không được sủng có thể nào bị người ta đánh tráo? Hơn nữa bà vú cũng xem qua thai ấn trên người nàng , rõ ràng là Loan Loan.

“Không có khả năng.” Lãnh Bùi Xa lắc đầu, đôi mắt nhìn về phía Lãnh Loan Loan.“Người như thế nào có khả năng không phải nữ nhi của ta?” Xác thực trên người nàng có nhiều điều thần bí và diệu kì, nhưng nếu nàng không phải nữ nhi của chính mình, kia Loan Loan của hắn lại ở nơi nào?

Trần Bắc tướng quân luôn luôn lãnh ngạo cũng bắt đầu mờ mịt .

“Thân thể là nữ nhi của người.” Lãnh Loan Loan nhìn ra sự nghi hoặc của Lãnh Bùi Xa, giải thích nói, “Nhưng là linh hồn thì không phải.”

“Có ý tứ gì?” Nguyễn Dật Ảnh thu hồi nụ cười ôn nhã yếu ớt, sắc mặt run sợ nhìn Lãnh Loan Loan. Chẳng lẽ thực sự giống như truyền thuyết nói trao đổi linh hồn sao?

“Loan Loan là nữ nhi của ta.” Lãnh Đình Dực nói tiếp lời của Lãnh Loan Loan , đôi mắt thâm thúy nhìn mọi người. “Thời không của chúng ta là bất đồng , ta cũng không rõ ràng Loan Loan như thế nào đến nơi này của các người? Lại như thế nào nhập vào trên người nữ nhi của tướng quân, nhưng là nàng thật là nữ nhi của ta không có sai. Bởi vì bộ tộc thê tử của ta trời sinh đều có linh lực, linh lực của Loan Loan đó là di truyền tự nàng.”

Thời không không giống nhau? Linh hồn nhập thân?

Lời nói của Lãnh Dực thật quá không thực, thậm chí hoang đường, nhưng là mọi người hồi tưởng hết thảy về Lãnh Loan Loan , cũng không thể không thừa nhận cách nói này. Chỉ có một thời không khác mới có thể dạy ra được một người bản lĩnh như nàng . Khó trách nàng từng ở trước mặt Bắc Bang sứ giả nói ra lai lịch của phượng hoàng mà họ chưa từng biết, khó trách khí chất trên người của nàng bất đồng với tất cả mọi người.....

“Như vậy nữ nhi của ta hiện tại ở nơi nào?” Lãnh Bùi Xa nhin không được hỏi, nếu chính là linh hồn nhập thân, có phải hay không Loan Loan của hắn cũng đi đến nơi của Loan Loan trước mắt?

“Nàng đã chết.” Lãnh Loan Loan lắc lắc đầu, “Nàng bị sủng thiếp của người ngược đãi chết .” Một tiểu thư lại không có được địa vị của một tiểu thư, thậm chí chỉ mới có ba tuổi nàng cư nhiên nhận hết sự khi dễ của hạ nhân, đã chết cũng là là giải thoát

“Nguyên lai thật là như vậy.” Lãnh Bùi Xa suy sụp ngã ngồi ở trên ghế, nữ nhi mình luôn sủng ái hiện tại lại nói rằng nàng không phải là nữ nhi của chính mình , tâm tình của hắn như thế nào có thể hình dung. Đôi mắt thâm thúy nhin không được nhìn về phía Lãnh Loan Loan, thật hy vọng đây chỉ là một giấc mơ, tỉnh lại, hết thảy đều như cũ giống nhau

227. Q.2 - Chương 108: Ta Vẫn Như Cũ Là Nữ Nhi Của Người

“Tướng quân phụ thân.”

Lãnh Loan Loan nhìn biểu tình thất vọng của Lãnh Bùi Xa , có chút không đành lòng. Nhưng sự thật thật là như thế, nàng cũng không tưởng vĩnh viễn gạt hắn, có lẽ nếu không có cha tìm đến, nàng hội tiếp tục làm Loan Loan của hắn. Nhưng là hiện tại, hết thảy đều thay đổi.

“Tướng quân, thực xin lỗi.”

Lãnh Đình Dực cũng áy náy nói, tìm được Loan Loan, hắn tự nhiên vui vẻ. Nhưng lại hại tướng quân biết được nữ nhi mà mình sủng ái mười mấy năm lại không phải nữ nhi của mình, đó là một sự thật tàn khốc.

“Không cần nói xin lỗi.” Lãnh Bùi Xa vô lực phát phát tay, hiện tại tâm tình của Lãnh Đình Dực hắn cũng có thể cảm nhận được . Hắn có thể hiểu được nỗi đau khi mất đi nữ nhi, nhưng là như thế nào Loan Loan cũng do mình nhìn mà lớn lên , huống chi nàng chiếm cứ thân thể nữ nhi của hắn là thật. Như vậy cảm tình không thể dứt bỏ, nếu có thể, hắn hy vọng Loan Loan vẫn như cũ làm nữ nhi của chính mình

“Loan Loan, người còn có thể là Loan Loan của ta không?” đôi mắt lãnh ngạo cất giấu sự khủng hoảng to lớn của chính mình, hắn hiện tại giống như một người phụ thân bình thường, mà không hề giống Trần Bắc tướng quân uy phong lẫm liệt nơi sa trường

Lăng Tuyết thân thủ kéo lại Lãnh Bùi Xa, không tiếng động an ủi. Hôm nay nghe được hết thấy những điều không có khả năng xảy ra, giống như là nghe được một câu chuyện cổ tích huyền huyền

“Hội.” đôi mắt Lãnh Loan Loan nhìn về phía Lãnh Bùi Xa, không phải là đậm mạc, mà là một đôi mắt thâm tình âm áp. “Ta vẫn như cũ là nữ nhi của ngươi.”

“Hảo hài tử.” Nghe được lời nói của Lãnh Loan Loan, Lãnh Bùi Xa cùng Lãnh Đình Dực đều thực vui mừng. Một cái là vì sẽ không mất đi nữ nhi là nàng, một cái còn lại là cảm thấy Loan Loan đã trưởng thành, nếu là nàng trước kia, có lẽ sẽ không hội làm như vậy. với suy nghĩ của nàng, cho tới bây giờ đều là lấy chính mình làm trung tâm. Có lẽ lần xuyên không này là vận mệnh an bài, làm cho nàng học được trưởng thành.

Lăng Dật Ảnh cùng Lâm Trình Khải nhìn nhau cười, quả nhiên mặc kệ có phải nữ nhi của tướng quân hay không, hoàng hậu trước mắt đều đáng để bội phục, tôn kính.

Dạ Thần khi nghe đến thân phận thật sự của Lãnh Loan Loan, bàn tay to thon dài vẫn gắt gao nắm chặt, gương mặt trắng bệch, hai tròng mắt màu tím nhìn chằm chằm Lãnh Loan Loan lộ ra lo lắng, trước kia là sợ hãi không thể đi theo bên người chủ tử, sau Loan Loan lại nhận lời hấn. Hấn cũng liền dần dần yên tâm, nhưng là hiện tại càng thêm lo lắng. Phụ thân của chủ tử tìm đến, nàng có thể hay không đi theo hấn trở lại nơi ở trước kia của nàng? Như vậy chính mình sẽ đi đâu?

“Chủ tử, ngươi hội trở lại nơi ở trước kia của các ngươi sao?”

Nhấn nhin, chung quy cũng không thể đem lo lắng của bản thân kìm hãm trong lòng. Hấn sợ, sợ Lãnh Loan Loan thật sự rời đi. Chính mình đến tốt cùng không có biện pháp vĩnh viễn thủ hộ ở bên cạnh thân thể của nàng.

Mọi người nghe vấn đề của hấn cũng sửng sốt, ngay cả Tàn Nhất cùng bốn thiếu niên cũng nhin không được nhú mày. Vẫn cảm thấy chủ tử bất phàm, không giống nữ tử tầm thường. Nguyên lai nàng căn bản là không phải người của thời không này, thế giới của nàng hẳn là thực mở mang, thực rất giỏi đi. Chỉ có thể giới như vậy mới có thể dạy ra một nữ nhân bất phàm như nàng

“Loan loan, ngươi hội rời đi sao?”

Lãnh Bùi Xa cũng nhin không được lo lắng đứng lên, nếu Loan Loan rời đi, tức là hấn chính thức mất đi nữ nhi của mình

“Sẽ không rời đi.” Lãnh Loan Loan lắc lắc đầu, kiên định hồi đáp.

Câu trả lời của nàng làm Dạ Thần cùng Lãnh Bùi Xa nhẹ nhàng thở ra, nhưng Lãnh Đình Dực lại nhú mày. Đôi mắt nhìn chằm chằm nữ nhi, chẳng lẽ nàng không nghĩ muốn cùng chính mình trở về sao

“Cha –” Lãnh Loan Loan cũng hiểu rõ tâm tư của Lãnh Đình Dực, nàng quay đầu nhìn hấn. “Ta đã sống quen ở nơi này, không nghĩ trở về. Ngai cũng lưu lại, được không?” Trước kia nàng không hiểu chuyện, làm cha đau lòng. Hiện tại nàng hy vọng hấn có thể lưu lại, để nàng có cơ hội bù lại.

“Này –” Lãnh Đình Dực chần chờ, hấn đối với nơi này hoàn toàn xa lạ

“Cha, ta đã mang thai.” Lãnh Loan Loan ôn nhu vuốt ve bụng, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng lại nở rộ ra sự ôn nhu của một người mẹ. Sợi tóc màu đen thùy lạc, càng phát ra vài phần ôn nhu.

“Chẳng lẽ ngươi không nghĩ tận mắt nhìn thấy ngoại tôn của chính mình sao?”

“Mang thai?” Lãnh Đình Dực nhìn nữ nhi bề ngoài mới mười sáu bảy tuổi, sửng sốt. Hấn như thế nào đã quên nữ nhi đã là hoàng hậu của nơi này, không phải là một nữ nhi tùy hứng cũng sẽ không làm bản thân mình khó chịu.

“Loan Loan, ngươi có thai sao?” Lăng Tuyết có chút kinh ngạc nhìn nàng, tiếp theo hưng phấn không được. Tựa hồ so với Lãnh Loan Loan còn muốn cao hứng hơn. “Mấy tháng rồi? nghĩ sẽ đặt tên gì chưa?”

“Chắc là hai tháng.” Đứa nhỏ là do ở cùng hấn vào cái đêm trước khi đi Mê La quốc hoài được, vừa đi là có thai, vừa lúc được hai tháng.

“Hoàng Thượng đã biết sao?” Lãnh Bùi Xa cũng thật cao hứng, gần nhất là nghe được Lãnh Loan Loan sẽ không rời đi, thứ hai chính mình sẽ làm ngoại công .

“Hắn còn không biết.” Lãnh Loan Loan lắc lắc đầu, “Ta tính hồi cung tự mình nói cho hắn.”

“Chúc mừng hoàng hậu nương nương, tướng quân, phu nhân, Lãnh lão gia.” Nguyễn Dật Ảnh, Lâm Trình Khải hướng Lãnh Loan Loan, vợ chồng Lãnh Bùi Xa , Lãnh Đình Dực chúc mừng.

“Ha ha, Lãnh huynh, chúng ta hai người đều phải làm ngoại công .” Lãnh Bùi Xa sang sảng cười, hướng tới Lãnh Đình Dực nói.

“Đúng vậy.” Lãnh Đình Dực còn có chút cảm giác không thực.

“Đi một chút, chúng ta cùng đi chúc mừng một chút.” Đảo qua trong lòng lo lắng, Lãnh Bùi Xa cao hứng hướng mọi người nói.

“Hảo.”

“Chủ tử –” Đột nhiên, bóng dáng Dạ Mị, Dạ Hồn xuất hiện ở cạnh cửa, sắc mặt ngưng trọng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Dạ Thần hỏi, các chủ tử đều đang rất cao hứng.

“Là, là –” Dạ Hồn nhìn Lãnh Loan Loan, vẻ mặt khó xử, muốn nói song

“Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?” Lãnh Loan Loan liếm đi tươi cười, trong lòng lại dâng lên dự cảm không tốt giống như khi ở khách sạn .

“Là, là Hoàng Thượng.” Dạ Mị đáp, nhanh chóng cúi đầu xuống.

“Hắn như thế nào ?” Bàn tay Lãnh Loan Loan nắm chặt, chẳng lẽ là nam nhân kia xảy ra chuyện gì sao? Đôi mi thanh tú không tự giác nhăn lên, khẩu khí cũng trở nên lạnh lùng.

“Người trong cung hồi báo, Hoàng Thượng đem qua lâm hạnh một nữ tử.” Dạ Hồn bẩm, có chút lo lắng nhìn Lãnh Loan Loan liếc mắt một cái.

Ba –

Chén trà trên bàn bị Lãnh Loan Loan tảo rơi xuống đất, bể thành mảnh nhỏ, giống như lòng nàng hiện tại.

Tất cả mọi người lo lắng nhìn nàng, như thế nào lại xuất hiện chuyện như vậy? Hoàng Thượng không phải đã vì Loan Loan huỷ bỏ hậu cung sao? Hiện tại như thế nào lại bắt đầu sủng hạnh nữ tử khác?

Lãnh Loan Loan bỗng nhiên ngẩng đầu lên, con ngươi đen một mảnh lạnh như băng:

“Hồi cung.”

228. Q.2 - Chương 109: Loan Loan Người Có Thể Tha Thứ Cho Ta Sao?

Hoàng cung

Ngói lưu ly bị ánh mặt trời chiếu rọi chiết xạ ánh sáng ngọc loá mắt, bích trụ, hồng tường, hoa lệ hùng vĩ, lại lộ ra hàn khí khiến người cảm thấy lạnh lẽo .

Ba –

Chén trà bị ném đi rớt trên mặt đất, nước trà văng vãi khắp nơi . Chén trà bị bể, bữa bãi mọi nơi.

“Chết tiệt, pha trà cũng không tốt, muốn bỗng chết trăm sao?”

Ngự thư phòng truyền đến tiếng rít gào của Hiên Viên Dạ , từ cái đêm bị trúng mị được đến giờ, tính tình của hắn một ngày so với một ngày càng phát hỏa , những nô tài không làm chuyện gì sai, cũng bị hắn lôi những tội xấu ra để trút giận

“Hoàng Thượng tha mạng, tha mạng.”

Cung trang màu hồng nhạt của tiểu cung nữ rũ xuống dưới mặt đất, càng không ngừng dập đầu. Trên trán chảy xuống vài sợi tóc, lại dấu không được đầy mắt sợ hãi của nàng.

“Người tới a, người tới –”

Hiên Viên Dạ đứng lên, hướng tới bên ngoài hét lớn, tóc đen theo bước đi của hấn mà tung bay hỗn độn, đôi mắt thâm thúy hoàn toàn là phiến tảo

“Hoàng Thượng.” Hứa Mậu đi đến, đang nhìn đến cung nữ quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, đôi mắt hiện lên sự đồng tình.

“Dem nàng tha ra ngoài cho ta, phạt hai mươi đại bản.” Hiên Viên Dạ chỉ vào tiểu cung nữ nói.

“Hoàng Thượng tha mạng, nô tỳ biết sai rồi.”

Tiểu cung nữ thiếu chút nữa bị dọa đến ngốc trụ, mắt dừng ở trên người Hứa Mậu, hướng tới Hiên Viên Dạ càng dùng sức dập đầu, trên trán cũng chảy ra máu, cũng không đình chỉ.

“Hoàng Thượng, này –” Hứa Mậu cảm thấy Hoàng Thượng trong khoảng thời gian này như cuồng phong, cơ hồ những cung nữ thái giám hầu hạ bên cạnh Hoàng Thượng đều không có tránh được bị hấn trút giận.

“hửm?” Hiên Viên Dạ nhướng mi, giận dữ trừng mắt nhìn Hứa Mậu. Hiện tại hấn là đầy ngập lửa giận không chỗ để phát, cư nhiên còn dám thách mắc ý của mình.

“Người là có phải là muốn thay nàng chịu trượng hình?”

“Nô tài không dám.” Hứa Mậu sợ tới mức quỳ mạnh trên mặt đất, hấn đã sáu mươi tuổi rồi làm sao còn chịu được hai mươi gậy?

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng.” tiểu thái giám bên người Hứa Mậu hoang mang rối loạn chạy vào.

“Hoàng hậu nương nương hồi cung .”

Cái gì? Loan Loan đã trở lại?

Hiên Viên Dạ lửa giận lập tức biến mất, cả người giật mình. Nên làm cái gì bây giờ? Trong đầu một mảnh hỗn loạn, nếu Loan Loan biết đến chuyện tình đêm đó thì phải làm sao bây giờ? Nàng hội rồi xa mình sao? Đã quên tiểu cung nữ quỳ trên mặt đất, cũng đã quên Hứa Mậu. Tâm tư Hiên Viên Dạ đều bị tim tức Lân Lân Loan Loan trở về làm ngốc trụ, để vương cuồng vọng lần đầu tiên ném được tư vị của nỗi sợ hãi.

“Hoàng hậu, đã đến đâu rồi?” Dừng cước bộ khẩn trương, bối rối, Hiên Viên Dạ hỏi tiểu thái giám.

“Ta đã đến rồi.”

Lân Lân Loan Loan vội bước tiến vào ngự thư phòng, quần áo màu lam, lạnh lùng, giống như cửa biểu tình của nàng. Đôi mắt quét một cái xung quanh phòng cùng với Hứa Mậu và tiểu cung nữ đang quỳ trên mặt đất, sau đó dừng lại trên người Hiên Viên Dạ.

“Hoàng Thượng, đây là đang làm cái gì?”

Hiên Viên Dạ nhìn sang Lân Lân Loan Loan, mâu quang thống khổ mà phức tạp. Trong lòng giống như đang chịu tội, như hải triều mãnh liệt thổi quét hấn, phất phất tay, hướng Hứa Mậu cùng tiểu cung nữ đang quỳ trên đất, tiểu thái giám đều đi ra ngoài.

Tiểu cung nữ tránh được thiên kiếp, nhịn không được rơi lệ đầy mặt. Cũng đối với Lân Lân Loan Loan xuất hiện cảm kích.

Thái dương theo cửa sổ hắt vào, ánh sáng vàng óng nhưng không cách nào làm ấm áp hai người trong phòng.

Giờ khắc này, rõ ràng hai người đang ở gần nhau, nhưng tâm lại cách xa nhau.

Lân Lân Loan Loan nhìn nam tử đã đem nàng sủng đến trời, một khắc kia biết được hấn phản bội nàng, nàng thật sự rất thất vọng, một lòng tức thì bị bi thương vỡ nát. Nếu như nam nhân vậy có thể phản bội tình yêu, như vậy còn đáng giá để chờ mong sao? Nhưng là nàng không tin nam nhân này liền như vậy phản bội

nàng, ở thời điểm cực căng của bọn họ vừa mới tiến đến, ở trong lòng nàng tự nói với bản thân đừng để tình cảm che mờ lý trí.

Hiên Viên Dạ nhìn nữ nhân âu yếm, hồi tưởng lại lời nàng từng nói qua tuyệt không chấp nhận người yêu phản bội, thà rằng ngọc nát, không cầu ngói lành. Như vậy hiện tại thì sao, nàng hay có phải đã biết chuyện hôm đó rồi không?

“Người —”

“Loan Loan —”

Hai người đồng thời mở miệng, lại sững sốt.

Con người hiện lên ảnh ngược của nhau, quen thuộc như thế, nhưng lại cảm thấy xa lạ.

Gió thổi qua sợi tóc của hai người, rõ ràng biết lẫn nhau nhưng lại không biết nói gì, bọn họ hiện tại lại lựa chọn trầm mặc. Là sợ hãi sao? Sợ hãi kết quả kia làm cả hai người đều không nghĩ sẽ nhận lấy, vẫn là không muốn đi tin tưởng cái chuyện đau lòng kia?

Lãnh Loan Loan nhìn chăm chú vào vẻ mặt phức tạp của Hiên Viên Dạ, mím môi, bàn tay mềm không tự giác xoa bụng vẫn còn bằng phẳng. Mâu quang dần dần trở nên kiên định, do do dự dự vốn là không phải là tác phong của nàng, nếu nam nhân này thật sự phản bội chính mình, vẫn là câu cũ, thà rằng ngọc nát, không cầu ngói lành, tuyệt không hội dễ dàng tha hắn.

“Người có làm chuyện gì có lỗi với ta không?” Ngắc đầu, nhìn về phía Hiên Viên Dạ. Mâu quang sắc bén, giống như có thể thấy rõ hết thấy.

Hiên Viên Dạ hoảng hốt, nàng quả nhiên đã biết sao? Nhìn Lãnh Loan Loan trước mắt, hấn sợ mất đi nàng. Nếu hướng nàng nói hết thấy, nàng có thể tha thứ cho hắn không?

“Thực xin lỗi.” Hiên Viên Dạ khom lưng, hướng Lãnh Loan Loan cúi đầu tạ lỗi.

“Nguyên nhân.”

Một tiếng xin lỗi của Hiên Viên Dạ làm tâm của Lãnh Loan Loan lạnh đi một nửa, hấn quả nhiên có phản bội chính mình. Chẳng lẽ nói thật là long vua không bền sao? Nàng sai vì đã tin một nam tử là đế vương sao? Hay là có nguyên nhân khác? Nhếch thần, nàng lạnh lùng nhìn chăm chú hấn

“Ta bị kê đơn.” Hiên Viên Dạ nói, “Thiên hạ liệt mị được thần tiên tán.” Nếu là mị được bình thường, hấn khẳng định sẽ không làm ra chuyện như vậy, nhưng là thần tiên tán uy lực ngay cả người có võ công lợi hại cũng vô lực chống đỡ.

“Là ai?” Đến tột cùng là ai cư nhiên dám đối với đế vương kê đơn, dám phá hư hạnh phúc của nàng, quả thực muốn chết. Đôi mắt toát ra lãnh lệ quang mang, nàng tuyệt không buông tha người làm chủ phía sau màn.

“Mẫu hậu.” Hiên Viên Dạ lắc lắc đầu, “Ta đã đem nàng giam lại.”

Lãnh Loan Loan sụp đầu xuống, trong lòng biết hoàng thái hậu đối nàng vẫn luôn bất mãn, chính là không dự đoán được nàng lần này cư nhiên hội đối Hiên Viên Dạ hạ mị dược, chính mình nhưng thật ra sơ sẩy nàng ta

Hiên Viên Dạ nhìn đăm chiêu Lãnh Loan Loan, đôi đồng tử thâm thúy tràn đầy kích động cùng lo lắng. Không biết nàng đến tột cùng nghĩ như thế nào? Là sẽ rời đi chính mình sao?

“Loan Loan, người có thể tha thứ cho ta không?”

229. Q.2 - Chương 110: Mang Theo Cục Cưng Kiều Gia

“Loan Loan, người có thể tha thứ cho ta không?”

Lời nói của Hiên Viên Dạ vang lên trong căn phòng yên tĩnh, làm Lãnh Loan Loan sửng sốt. Sợi tóc màu đen nhẹ nhàng mà tung bay tùy ý, sắc trời sẫm dần, ngoài cửa sổ ánh sáng có chút mờ đi, chích dư lưu đầy trời ánh sáng ngọc dư quang ghi lại lúc trước huyền lệ.

Tha thứ hử sao?

Đôi mắt nhìn nam nhân đang bất an, rõ ràng là để vương bề nghệ thiên hạ, cũng sẽ xuất hiện khủng hoảng như vậy, biểu tình sợ hãi. Là yêu đi, chỉ có yêu, mới sợ hãi mất đi, mới có thể trở nên vô thổ như thế

Nói không trách hử, trong lòng lại đau đớn khắc sâu như vậy. Hử yêu mình, chính mình chưa từng không có thương hử. Cũng là bởi vì quá yêu, mới có thể để ý hử phản bội tình cảm của chính mình. Nhưng là hiện tại? Biết rõ nguyên do, biết hử thân bất do kỷ, nàng còn nghi ngờ hử sao?

Gió, lẳng lặng phát qua

Tay áo hai người tung bay, con người nhìn lẫn nhau, thật cẩn thận, như đang đi trên một miếng băng mỏng.

Hiên Viên Dạ chờ mong nhưng nhìn thấy sự trầm mặc của Lãnh Loan Loan liền hạ dần nhiệt độ. Về mặt vốn luôn phần chấn dần trở nên ảm đạm. Nàng không tha thứ cho hử sao? Dù chính mình là thân bất do kỷ, nàng cũng không chịu tha thứ cho hử sao?

“Ta đã hiểu.” Hử cúi đầu xuống, về mặt uể oải. Đều do chính mình nhất thời không chú ý, mới có thể bị người ta thiết kế, mới có thể lâm vào cục diện xấu hổ như hiện tại. Không thể trách Loan Loan, nếu đổi lại là nàng bị người ta thiết kế, chính mình cũng vô pháp nhẫn nại nói tha thứ cho nàng. Có lẽ là bởi vì rất để ý, mới càng khó có thể nói ra hai chữ “tha thứ”

Lãnh Loan Loan sửng sốt, hử biết cái gì? Nghĩ rằng chính mình không tha thứ cho hử sao? Nhưng là tha thứ sao? Chính nàng cũng không có đáp án. Nếu không tha thứ, có phải hay không hai người cứ như vậy trở thành người xa lạ? Nếu tha thứ, khúc mắc trong lòng còn tồn tại, cũng vô pháp dung hợp trở lại giống như lúc ban đầu!

“Loan Loan, người không cần rời xa ta, được không?”

Không nghĩ sẽ mất đi nàng, dù hiện giờ nàng không chịu tha thứ cho hử. Nhưng hử có thời gian cả đời để bù đắp cho nàng, chỉ cần nàng chịu ở bên cạnh hử

Hiên Viên Dạ ngẩng đầu lên, quyết tâm kiên định. Hử như thế nào có thể bỏ cuộc đâu, như vậy tuyệt không giống như Hiên Viên Dạ hử. Đôi mắt đang ảm đạm bỗng chốc sáng ngời.

“Cho dù hiện tại người không tha thứ cho ta, cũng xin người tạm ở lại bên người ta. Ta nguyện ý dùng tất cả thời gian còn lại để bù đắp”

Đôi mắt thâm thúy nhìn Lãnh Loan Loan, một người để vương tuổi trẻ ngạo nghệ vì yêu, cơ hồ là khẩn cầu, buông tha cho tôn nghiêm của chính mình, vẫn hồi tình yêu của chính mình.....

Lãnh Loan Loan hơi cúi đầu, nàng yêu nam nhân này, điểm ấy chính nàng rõ ràng bất quá. Có lẽ là vì hử giống nàng là người ngạo nghệ, có lẽ cũng chỉ là một loại cảm giác động tâm. Nhưng là hử trong lúc nàng chỉ mới chín tuổi bày tỏ tình cảm, nàng có lẽ đã động tâm. Nhưng muốn nàng cứ thế mà buông tha cho hử, tự nhiên là nàng không muốn. Huống chi cứ như vậy buông tha cho hử, chẳng phải là tiện nghi cho hoàng thái hậu, người đã thiết kế lên cục diện này. Không, việc thiết thò như vậy nàng chưa bao giờ làm.

“Ta có nói không muốn người sao?”

Ngẩng đầu, đôi mắt nhìn về phía Hiên Viên Dạ, tức giận nói. Nam nhân này nhưng lại tự hỏi tự đáp, bắt quá nghe được hử như thế buông tha cho tự tôn của chính mình mà khẩn cầu, trong lòng nàng thư thái không ít.

“Kia, đó là tha thứ cho ta ?” Hiên Viên Dạ bị lời nói của Lãnh Loan Loan dọa thành sững sốt, dường như hoàn toàn thay đổi thành một người khác. Vô thức như vậy, không giống để vương ngạo ngễ , ngược lại giống như một tiểu hài tử làm sai chuyện gì đó .

“Ta có nói nguyện ý sao?” Lãnh Loan Loan không cho Hiên Viên Dạ mừng sớm, cố ý làm cho hấn khẩn trương.

“Kia –”

Hiên Viên Dạ là thật đoán không ra tâm tư của Lãnh Loan Loan , vừa không là không tha thứ, cũng không phải là tha thứ, thái độ của Loan Loan đến tột cùng là cái gì ? Con người thâm thúy nhìn nàng, giống như muốn xem thấu cảm xúc dưới đáy mắt nàng.

“Lưu lại chờ xem xét.” Lãnh Loan Loan lưu lại năm chữ, liền xoay người đi ra ngoài.

Lưu lại chờ xem xét

Hiên Viên Dạ cũng không hiểu được rốt cuộc là nàng có ý gì? Hấn vẫn không biết a?

“Loan Loan, Loan Loan, người nói thế là có ý gì? Tha thứ cho ta sao? Hay vẫn là không tha thứ cho ta?”

Hấn bên hồ bên đuổi theo , lại không biết việc hấn làm làm cho thái giám cung nữ đang đứng ở một bên trợn mắt há hốc mồm. Nam nhân lòng như lửa đốt này là Hoàng Thượng của bọn họ sao? Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều bất ngờ giật mình cảm thấy thực hoang mang a

Trong chốc lát nổi trận lôi đình, trong chốc lát lạnh như hàn băng. Hiên tại lại giống như một tiểu tử hiếu động đuổi theo hoàng hậu nương nương sao?

Nhìn không thấu, nhìn không thấu a, quả nhiên là tâm để khó dò.

Lãnh Loan Loan nghe được Hiên Viên Dạ ở phía sau kêu to, khoe miệng nở ra một cái tươi cười. Tay vỗ về bụng, đôi mắt toát ra hào quang mầu tím ấm áp. Sợi tóc màu đen theo gió tung bay, làn váy màu xanh nước biển mềm nhẹ lay động

Dạ Thần đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn biểu tình của nàng. Mang khuôn mặt lạnh băng đi vào, đến bây giờ ôn nhu cười yếu ớt. Có phải hay không sự tình đã thuận lợi giải quyết ? Nàng cùng hấn đã muốn không có việc gì

“Thần.” Lãnh Loan Loan xoay người nhìn Dạ Thần, cười yếu ớt nói. “Người đi Phụng Nghi các thu thập cung nữ kia một chút, ta muốn đi tướng quân phủ.” Khinh địch như vậy tha thứ cho hấn chẳng phải là thực xin lỗi chính mình, hại nàng khổ sở, thương tâm, dù thế nào cũng muốn trừng phạt hấn một chút.

“Vâng” Dạ Thần gật đầu, hướng Phụng Nghi các đi đến.

“Phong Triệt, Phong Triệt.” Lãnh Loan Loan khinh gọi, một bên bóng dáng Phong Triệt, Phong Triệt liền xuất hiện.

“Chủ tử.” Hai người hướng Lãnh Loan Loan cúi đầu, vãn an.

“Ngăn Hoàng Thượng lại.” Phân phó xong, nàng liền rời đi.

“Loan Loan, người muốn đi đâu?” Hiên Viên Dạ đuổi theo, đã thấy Lãnh Loan Loan hướng ngoài cung đi tới. Nóng vội hỏi, nàng chẳng lẽ là muốn rời mình đi sao? Dù hấn nguyện ý dùng cả đời đến bù lại cũng không đổi được sự tha thứ của nàng sao?

“Hoàng Thượng, ngài không thể đi qua.” Phong Triệt, Phong Triệt một tả một hữu ngăn lại Hiên Viên Dạ đang muốn đi truy đuổi bóng dáng của Lãnh Loan Loan .

“Tránh ra!” Hiên Viên Dạ lạnh lùng trừng mắt nhìn bọn họ, quát.

“Chủ tử có lệnh, bảo chúng ta ngăn người lại.” Phong Triệt, Phong Triệt không sợ lời nói của Hiên Viên Dạ , lại vẫn bình tĩnh lặp lại lời nói của Lãnh Loan Loan .

“Làm càn, các người cứ nhiên ngay cả ta cũng dám ngăn cản.” Nhìn bóng dáng Lãnh Loan Loan xa dần , Hiên Viên Dạ càng thêm táo bạo.

“Chúng ta chỉ nghe lệnh của chủ tử.” Một câu, trừ bỏ Lãnh Loan Loan, bọn họ ai cũng không sợ, quản người là Thiên Vương lão tử, hay là hoàng đế.

“Các người –” Hiên Viên Dạ rất muốn sai người đem hai người tha đi, nhưng bọn họ là thủ hạ thân cận của Loan Loan, chính mình cũng không thể động.

“Hiên Viên Dạ, muốn ta tha thứ cho người, trừ phi cực cực tha thứ cho người.” Rất xa, bay tới lời nói của Lãnh Loan Loan.

“Cực cực? Cái gì cực cực?” Hiên Viên Dạ không hiểu ra sao.

“Chủ tử có thai.” Phong Triệt, Phong Triệt hảo tâm thay hắn giải đáp

“Cái gì?–”

230. Q.2 - Chương 111: Người Bí Mật Phía Sau Màn

Buổi tối ở biên cảnh

Bầu trời không xanh thắm, mây trắng khôn cùng

Mặt trời vừa buông xuống, mặt cỏ vô tận, lục sâu kín, từng đàn cừ chậm rãi chuyển động trên thảo nguyên.

Không xa trên thảo nguyên có một tòa đình.

Vài hắc y nhân canh giữ ở ngoài đình, lưng đeo bội đao, ánh mắt sắc bén.

Trong đình, không khí yên lặng.

Ba nam nhân, cầm y hoa bào, khí thế bất phàm. Giờ phút này mặt co mày cau, hai mắt tương vọng.

Ở một bên, hai hai nữ tử dáng người nổi bật đôi mi thanh tú cũng nhíu lại, biểu lộ tâm tình cực xấu của các nàng lúc này.

“Không nghĩ tới cứ nhiên thất bại.”

Thật lâu sau, Đế vương Liêu quốc Dạ Thanh Minh mặc một thân quần áo màu đen lên tiếng thở dài. Đuôi lông mày nhíu chặt, môi mím. Một đôi tròng mắt thâm thúy biểu lộ sự không cam lòng của hắn. Vận dụng lực lượng cuối cùng lại không nghĩ rằng sắp thành công nay lại bại, chẳng lẽ thật sự là trời không giúp bọn họ sao?

“Ba” một tiếng, bàn tay quốc quân Hồ Gầm quốc nặng nề mà bỏ về phía thạch bàn, thạch bàn liền bể một phần, Khương Uyển Uyển hoảng sợ thân thể run rẩy. Bất quá so với kinh hách, nàng càng lo lắng sự tình lần này không có thành công có thể hay không đưa tới sự báo thù của Lãnh Loan Loan? Cái nữ nhân kia cũng không phải là người lương thiện gì. Một khi xuất thủ, hậu quả bọn họ không có khả năng thừa nhận.

“thất bại này của chúng ta....” Bắc Bang Thượng Quan Hiên thở dài, trên mặt tuấn mỹ lộ vẻ ngưng trọng. “Chỉ sợ đã kinh động bọn họ.” Hiện tại bọn họ bất quá chỉ là nô tài bại quốc, nếu lần hành động này bị phát hiện là bọn hắn làm chủ, chỉ sợ sẽ chân chính gặp phải tai ương tuyệt đỉnh. Thất sách, có lẽ bọn họ không kịp rút công tiến, ngược lại lại đem chính mình cấp trụ lại.

“Con mẹ nó, cùng lắm thì, chúng ta theo chân bọn họ liều mạng.” hoàng đế Hồ Gầm từng là loại người hăng hái, không ai bì nổi, nhưng từ sau khi thuộc về Thiên Diệu hoàng triều, khắp nơi bị quản chế, liền ngay cả một tiểu quan viên của Thiên Diệu hoàng triều cũng dám xem nhẹ hắn. Đã sớm ghen một bụng lửa giận, hiện tại nghe được lời nói của Thượng Quan Hiên, lại càng thêm giận không kể xiết, tính tình càng ngày càng vội vàng xao động.

“Hổ huynh đừng vội lộ mồm.” Thượng Quan Hiên khoát tay áo, “Có lẽ hết thảy đều là ta tự nhiều lòng quân, bọn họ cũng không nhất định sẽ biết lần này làm chủ là chúng ta.” Tuy rằng trong lòng hắn cũng thực bất an, nhưng cũng chỉ có thể tự mình an ủi nói.

“Không, nhất định sẽ bị biết đến.” Khương Uyển Uyển nhớ tới lời đồn nghe được khi rời cung, đôi mi thanh tú càng nhíu chặt, vẻ mặt cũng càng ngày càng sợ hãi. Lúc trước nàng bị đuổi rời cung, tâm tình không tốt, không có đem lời đồn kia để ở trong lòng, nhưng hiện tại cẩn thận giấu lại từng chuyện lúc trước hơn nữa hành động lần này lại thất bại. Nàng không thể không tin tưởng, có lẽ từ đầu tới đuôi nàng đều sai lầm rồi, quá sai lầm, người kia căn bản là không phải là người mà nàng nên khiêu khích.....

“Nói như vậy là có nghĩa gì?” Dạ Thanh Minh nhìn về phía Khương Uyển Uyển, từ khi biết được thân phận của Khương Uyển Uyển, đối nàng nhưng lại thêm niềm tin tưởng. Cờ của hận của hắn cùng Thiên Diêu hoàng triều, hội có thể giúp bọn hắn từ bên trong.

“Lúc trước, thời điểm ta rời cung. Nghe được một lời đồn.” Khương Uyển Uyển buông ly trà trong tay, đôi mi thanh tú vẫn không có buông ra.

“Lời đồn gì?”

Thượng Quan Hiên cùng quốc quân Hổ Gầm quốc cũng hỏi, không biết là lời đồn như thế nào nhưng lại làm nữ nhân luôn biết che dấu tâm tình này cũng lộ ra vẻ mặt lo lắng, nhưng lại còn có cả sợ hãi?

Hai người hai mặt nhìn nhau, nàng sợ hãi cái gì? Đối với lời nói kế tiếp của nàng, càng phát ra chú ý.

“Các người chắc nhớ rõ tam quốc của các người là như thế nào bị tiêu diệt?” Khương Uyển Uyển mâu quang đậm đậm quét ba người liếc mắt một cái, hỏi.

“Chết cũng không thể quên.” Quốc quân Hổ gầm quốc tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, lời nói của Khương Uyển Uyển chạm đến nỗi đau trong lòng của bọn họ.

“Bắc Bang quốc ta âm thầm thành lập Ảnh Diêu cung nhưng lại vô duyên vô cớ bị diệt cùng mất tích.” Thượng Quan Hiên nắm chặt bàn tay, hai tròng mắt thâm thúy như phụt ra cừu hận thật sâu. Nếu không phải ảnh vệ bảo hộ hoàng cung bị tiêu diệt, Bắc Bang cũng sẽ không bị tan rã nhanh như vậy.

“Hơn một nửa quan viên của Dạ Liêu đều bị giết.” Dạ Thanh Minh cũng cắn răng oán hận nói, “Thậm chí ngay cả toàn bộ bản đồ địa hình của Dạ Liêu quốc cũng bị trộm đi.” Quan viên mặc dù bị giết nhưng, máu chốt tiếp theo ở chỗ bản đồ địa hình kia cất dấu rất nhiều bí mật của Dạ Liêu, làm cho hắn không thể không kiêng kị.

“Hổ Gầm nguyên là một quốc gia phồn thịnh, nhưng trong vài ngày ngắn ngủn, cư dân dân chúng lại không có đủ lương thực để ăn.” Mấy ngày kia quả thực là khủng hoảng quá lớn đối với hắn, hắn hoàn toàn không nghĩ đến Hổ Gầm quốc quốc thái dân an nhưng lại không chịu nổi một kích, càng làm người ta sợ hãi là ở trong nước của hắn lại có một cỗ thế lực cường đại như thế, bất động thanh sắc đem Hổ Gầm quốc nhiều loạn đến long trời lở đất.....

“Người hỏi cái này làm cái gì?” Thượng Quan Hiên nhìn Khương Uyển Uyển, những chuyện ngày đó có quan hệ gì đến chuyện nàng sắp nói sao?

“Không cần thừa nước đục thả câu, người rót cuộc nghe được tin đồn gì?” Dạ Thanh Minh cũng mím môi, việc này đều là vết đen trong lòng người khác, là thất bại của bọn hắn, hắn không muốn đi hồi tưởng. Chính là hy vọng có thể sớm ngày đả bại Thiên Diêu, chấn hưng Dạ Liêu của hắn

“Đúng vậy, Khương Uyển Uyển, người đến tốt cùng nghe được cái gì?” Bạch Mị Nương cũng rất ngạc nhiên, huống chi nàng đến bây giờ đều không có biết rõ lúc trước là ai đã hại nàng? Tuy rằng Lâm Nhã Như cũng có một chân trong đó, nhưng là thời điểm ở lãnh cung, nàng cũng nói, nàng còn không có động tới. Cho nên, người hại chính mình nhất định là người khác.....

“Nghe đồn người làm cho tam quốc các người rơi vào trong tay Thiên Diêu hoàng triều chính là chín tuổi hoàng hậu của năm đó, Lãnh Loan Loan.” Khương Uyển Uyển nói, hồi tưởng lại đủ mọi chuyện lúc trước, nàng mới nghĩ mà sợ, nếu Lãnh Loan Loan kia quả thực cường đại như vậy, như vậy chính mình không phải luôn luôn tự tìm đường chết sao?

“Cái gì?” Một người kinh hãi, “Như thế nào có khả năng?”

“Rất có khả năng.” Khương Uyển Uyển còn thật sự gật đầu, “Nàng tuyệt đối không phải là nữ tử kỳ lạ, mới khiến cho Hiên Viên Dạ không để ý mặt mũi trong tứ quốc, cùng sự phản đối và cười nhạo của người trong thiên hạ, lập một oa nhi chín tuổi làm hoàng hậu?”

“Ta cũng hiểu được lời nói của Khương Uyển Uyển không phải là không có lý.” Bạch Mị Nương cũng nhớ lại những chuyện của Lãnh Loan Loan, mới gặp thì lãnh ngạo, bề ngoài tư thế hết thấy cường đại, nghe nói trúng cực độc hạc đỉnh hồng lại không có việc gì, hết thầy hết thầy mọi việc đều đang nói người này là có vấn đề. Nàng, quả thực không giống như là con người.

“Chẳng lẽ là thật?”

Ba người từng là đế vương hai mặt nhìn nhau, đoán nếu không phải vì nữ tử kỳ lạ, mới khiến cho Hiên Viên Dạ không để ý mặt mũi trong tứ quốc, cùng sự phản đối và cười nhạo của người trong thiên hạ, lập một oa nhi chín tuổi làm hoàng hậu?

“Nếu thật là nàng, ta nghĩ chúng ta tất yếu nên bồi nàng một chút.” Dạ Thanh Minh nheo lại hai tròng mắt, một cái nữ oa chín tuổi có thể ngoạn ba quốc gia của bọn họ, mặc kệ là tò mò, hay là báo thù, bọn họ đều phải gặp nàng một lần.

“Ta cũng nghĩ như vậy.”

231. Q.2 - Chương 112: Tự Động Tới Cửa

Tháng bảy, thời tiết càng ngày càng nóng bức, ngay cả gió thổi qua cũng có độ ẩm.

Trong tướng quân phủ, đình viện hoa mộc đón chúc dương gian làm ra vẻ. Đại phiến lục sắc mạn đăng dọc theo góc tường, đình leo lên, che khuất dương quang nóng rực.

Bốn phía ngoài đình, có những tấm màn màu trắng che đi ánh mặt trời, hình thành một góc đặc biệt.

Trên ghế, Lãnh Loan Loan nửa nằm. Mái tóc dài màu đen được vắn lên, quần áo màu xanh lục nhạt dán ở trên người, bụng vẫn bằng phẳng như cũ. Nàng nhắm mắt lại, ngủ nhẹ nhàng.

Phía sau, Dạ Thần ngồi ở bên cạnh mái đình, trường bào màu trắng, một đầu tóc đen dùng một cây trâm ngọc cố định, bàn tay to thon dài vì Lãnh Loan Loan mà nhẹ nhàng lay động phiến quạt, giải nóng. Đồng tử màu tím ôn nhu nhìn chăm chú vào nàng, giống như một hồ nước, làm người bên ngoài nhìn vào cũng say lòng.

Trên thạch bàn, là một ván cờ. Hai người Lãnh Bùi Xa, Lãnh Đình Dực ngưng thần chăm chú suy nghĩ. Ngẫu nhiên cũng sẽ liếc mắt qua nữ nhi bên cạnh, khi nhìn thấy ánh mắt ôn nhu của Dạ Thần. Hai người hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều thở dài. Tuổi trẻ tuổi trẻ bất phàm như thế cư nhiên cũng trốn không khỏi lưới tình trời buột, ai có thể tưởng tượng đường đường là vương tử của Mê La quốc lại không làm, cư nhiên cam nguyện yên lặng thủ hộ ở bên người Loan Loan. Chung quy chỉ là vì một chữ tình a!

“Chủ tử, Hoàng Thượng lại tới nữa.” bóng dáng màu trắng của Phong Triệt xuất hiện ở bên ngoài đình, ánh mặt trời bắn ở trên màn, đưa về bề ngoài của hán xuất hiện.

“Làm cho hán trở về, ta hiện tại không nghĩ thấy hán.”

Nghe được thanh âm của Phong Triệt, Lãnh Loan Loan mở hai tròng mắt. Quay đầu hướng hán ở bên ngoài đình nói. Khúc mắc trong lòng không thể chân chính tiêu trừ, nàng sẽ không thể tha thứ hán. Nếu miễn cưỡng cùng một chỗ, tâm lại lại thủy chung tồn tại ngăn cách, như vậy hai người chỉ biết cách càng ngày càng xa.

“Dạ.” Phong Triệt nghe vậy cúi đầu đáp, quay người lại, tay áo tung bay, bóng dáng biến mất sau tấm màn.

“Loan Loan, người còn không tha thứ Hoàng Thượng sao?”

Lãnh Bùi Xa buông xuống quân cờ trong tay, quay lại , nhìn Lãnh Loan Loan. Về nguyên nhân Hoàng Thượng sủng hạnh nữ tử khác, hắn cũng rõ ràng . Sự tình cũng không thể hoàn toàn trách Hoàng Thượng, không nói đến hắn là vua của một nước, lại vì Loan Loan huỷ bỏ hậu cung, độc sủng một mình nàng , đã là việc không dễ dàng. Huống chi lần này chuyện căn bản là vô tâm , thậm chí là bị ép . Chẳng lẽ Loan Loan không thể thông cảm một chút sao?

“Còn chưa phải thời điểm này.” Lãnh Loan Loan hiểu được Lãnh Bùi Xa là một cái cổ nhân hiểu được cảm tình của người hiện đại các nàng là rất khó , hơn nữa nàng cũng không phải chỉ biết làm phiền người khác. Nàng hiểu được chuyện này không thể hoàn toàn trách trên đầu Hiền Viên Dạ , nhưng là lòng của nàng giờ phút này không cách nào chấp nhận được. Cho dù hiện tại miễn cưỡng tha thứ hắn, cho dù hai người ở cùng một chỗ , tâm cũng sẽ ngày càng cách xa

Lãnh Bùi Xa cùng Lãnh Đình Dực hai mặt nhìn nhau, lời của nàng là nói sẽ tha thứ nhưng không phải hiện tại sao? Loan Loan đến tột cùng là muốn gì?

Động tác của Dạ Thần cũng cứng đờ, nhưng một khoảnh khắc nhỏ sau lại tiếp tục phe phẩy quạt giống hư không có việc gì, ai cũng không thể biết được hắn đến tột cùng suy nghĩ cái gì?

“Chủ tử.” bóng dáng Phong Triệt trở lại bên ngoài đình.

“Hắn đi rồi sao?” Lãnh Loan Loan vuốt nhẹ sợi tóc hỏi

“Đi rồi. Nhưng là Hoàng Thượng nhờ thuộc hạ chuyển cáo chủ tử, nói hắn còn có thể lại đến .” Trên thực tế, ngày đó sau khi Hoàng Thượng biết được chủ tử có thai, quả thực ngốc rớt. Về sau lại cao hứng giống như sắp nổi điên , nhưng là chủ tử cũng không dễ dàng tha thứ hắn, biến thành hiện tại Hoàng Thượng vô tâm với mọi sự, mỗi ngày hướng tướng quân phủ chạy đến, lại mỗi ngày bị chủ tử ngăn ở ngoài cửa.

“Nga.” Lãnh Loan Loan gật gật đầu, hắn sẽ không bỏ cuộc đó là điều nàng đã đoán từ trước . Nếu hắn dám buông tha , nàng khẳng định không cho hắn được tốt.

“Chủ tử.” bóng dáng màu đen của Dạ Hồn, Dạ Mị cũng xuất hiện

“Chuyện gì?” Dạ Thần buông cây quạt, thay thế Lãnh Loan Loan hỏi.

“chủ mưu lần trước nửa đường ám sát chủ tử đã tra được .” Dạ Hồn nói.

“Cái gì? Loan Loan, người gặp được thích khách ?” Lời nói của Dạ Hồn làm cho Lãnh Bùi xa, Lãnh Đình Dực đều kinh hãi.

“Loan Loan, người có bị sao không?” Lãnh Đình Dực mâu quang lãnh khốc, cư nhiên dám tìm nữ nhi của hắn, quân người là cổ đại hay là hiện đại, hắn nhất định sẽ không khinh tha cho bọn hắn.

“Loan Loan, người nói cho cha là người nào? Ta mang binh đi giết hắn.” Lãnh Bùi Xa cũng cả giận nói, dám làm nữ nhi của hắn bị thương , muốn chết. Huống chi Loan Loan trong bụng còn có ngoại tôn của hắn, lại là long mạch, những người đó là ngại mình sống quá lâu?

“Phụ thân, lão ba, ta không sao. Các người xem ta hiện tại không phải hảo hảo sao? Không cần lo lắng.” Lãnh Loan Loan ngồi dậy, hướng tới hai người đang lo lắng nói. Trong lòng cũng rất cảm động, có hai cái phụ thân sủng ái thực hạnh phúc.

“Bọn họ là ai?” Dạ Thần cất bước lớn đến bên cạnh đình , nhấc lên màn che, đồng tử màu tím dâng lên sự lãnh khốc nồng đậm như thủy triều trào dâng. Hướng tới hai người Dạ Hồn, Dạ Mị hỏi. Dương quang nóng rực chiếu lên gương mặt đỏ rực của hắn khiến cho đôi mắt màu tím kia càng thêm sáng ngời . Bóng dáng lẳng lặng in thật dài trên đất .

“Đều ở trong này.” Dạ Hồn đưa lên tín hàm, hai tròng mắt lạnh lùng đồng dạng lóe ra quang mang tàn khốc.

Dạ Thần tiếp nhận tín hàm, trở lại giao cho Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan mở ra vừa nhìn thấy, mâu quang trở nên sâu thẳm. Cư nhiên là bọn hắn. Xem ra chính mình trước kia không nên lưu lại tánh mạng của bọn họ

“Loan Loan, người ám sát người đến tột cùng là ai?” Lãnh Bùi Xa nhìn về phía tín hàm trong tay hỏi, đáp án đều ở mặt trên

“nguyên lai là quốc quân của ba nước Dạ Liêu, Bắc Bang, Hồ Gầm ” Lãnh Loan Loan nói xong, đem tín hàm giao cho Lãnh Bùi Xa.

Lãnh Bùi Xa nhìn nội dung trên tín hàm “ba” một tiếng, đem ván cờ trên thạch bàn đánh rớt tán loạn

“Bọn họ cư nhiên còn có ý làm phản.” Xem ra là đường hổ vì hoạn , Hoàng Thượng lúc trước không nên phong vương cho bọn hắn mà trực tiếp giam cầm

“Loan Loan, các người nói cái gì?” Lãnh Đình Dực đối với tam quốc này thì không rõ lắm

“Nguyên lai là ba quốc gia, sau lại bị Thiên Diệu thu lại .” Lãnh Loan Loan giải thích nói.

“Nói như vậy, bọn họ là không cam lòng thần phục Thiên Diệu hoàng triều, cho nên mới hướng người xuống tay, là muốn mượn người uy hiếp hoàng đế trả lại ba quốc gia cho bọn họ sao?” Lãnh Đình Dực phân tích nói.

“Đúng vậy.” Lãnh Loan Loan gật gật đầu, đôi mắt híp lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh .“Đáng tiếc bọn họ vĩnh viễn không cơ hội này.”

“Chủ tử, mới vừa có người sai một tiểu khất cái truyền tin cho ngài” Phong Triết cũng đi đến, trên tay nắm một phong thư.

Lãnh Loan Loan cùng Dạ Thần nhìn nhau, hôm nay thật có nhiều chuyện xảy ra a.

“Lấy lại đây.” Hướng Phong Triết phát phát tay.

Phong Triết đưa bức thư lên , Lãnh Loan Loan xem qua nội dung , khóe miệng cười lạnh càng cười càng sâu, này thú vị , bọn họ cư nhiên chính mình đưa lên cửa

232. Q.2 - Chương 113: Cho Các Người Hiểu Được Trước Khi Chết

Vùng ngoại ô Thiên Diệu

Một ngôi làng cổ, suối nước trong suốt từ bên cạnh uốn lượn chảy qua. Gió thổi phất , lá cây sà sạt rung động.

Một chiếc xe ngựa tinh xảo hoa lệ từ bên kia chậm rãi chạy tới, đứng ở trên một bãi cỏ trống không.

Hai người lái xe ngựa từ trên xe nhảy xuống, mở cửa xe. Một thân ảnh nổi bật đi ra, quần áo màu xanh tung bay, một mái tóc đen dài dùng một cây trâm ngọc cố định lại , vài sợi tóc rơi ở hai bên.

“Chủ tử, chậm một chút.”

Dạ Thần một thân cẩm bào màu trắng vươn tay, để cho Lãnh Loan Loan dựa vào bước xuống xe ngựa. Hiện tại chủ tử đang có bầu tự nhiên phải cẩn thận , không thể tùy ý giống dĩ vãng được.

Lãnh Loan Loan vươn tay để lên tay Dạ Thần, tao nhả xuống xe ngựa. Hai tròng mắt sáng ngời quét qua bốn phía, lại không gặp một bóng người nào. Khóe môi ngoéo một cái, những người này có can đảm kêu nàng ra, chẳng lẽ không có can đảm hiện thân sao? Chỉ sợ người đã sớm đến đây, lại như con chuột không biết tránh ở nơi nào nhìn trộm rồi

“Nếu đến đây, sao không hiện thân?”

Lãnh Loan Loan hướng tới cánh rừng hô, lại bảo Dạ Thần cùng Dạ Hồn đem bàn ở trên xe ngựa đem xuống. Nàng ngồi ở trên ghế , nhìn nhả hưởng thụ phong cảnh ngoại ô cũng rất đẹp a.

“Hoàng hậu quả nhiên là người can đảm , cư nhiên chỉ dẫn theo hai người đến. Chẳng lẽ không sợ chúng ta trá hình sao?”

Thượng Quan Hiên đi ra, bên người còn có Dạ Thanh Minh, và quốc quân Hồ Gầm quốc

.

Thượng Quan Hiên mặc một bộ cẩm bào màu trắng , khoe miệng có chứa y cười yếu ớt, tuần mỹ bất phàm, giống như hồ ly.

Dạ Thanh Minh quần áo màu đen y , ngũ quan bình thường lại có khí thế lãnh ngạo

Quốc quân Hồ Gầm quốc quân quần áo màu xanh, thắt lưng đeo ngọc dải, thân hình cao ngất, cao to, cũng có khí chất của chính mình .

Ba người đứng cách Lãnh Loan Loan chừng năm bước liền dừng lại,khi nhìn thấy dung mạo của Lãnh Loan Loani, đôi mắt hiện lên một tia kinh diễm. Không nghĩ tới hoàng hậu Thiên Diệulớn lên lại tuyệt sắc như thế, khó trách Hiên Viên Dạ kia khẳng khẳng vì vị hoàng hậu này mà bãi bỏ hậu cung ba ngàn phi tần

“Lá gan của các người cũng không phải là nhỏ.” Lãnh Loan Loan liếc ba người một cái, khí thế bất phàm, đáng tiếc a, bọn họ cố tình chọc tới nàng.

“Hoàng hậu nương nương,có ý gì?” Thượng Quan Hiên bị nàng nhìn lướt qua, không khỏi run rẩy. Khó trách nghe đồn hoàng hậu Thiên Diệu phi phàm, quả nhiên khí thế này liền đủ kinh người. Đứng ở bên cạnh thân thể của nàng , giống như tùy thời có thể bị khí thế của nàng dọa đổ

“Dù bây giờ ta chỉ có hai người, cũng có thể lấy mệnh của các người.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói.

“Khẩu khí lớn.” quốc quân Hồ gầm quốc bị Lãnh Loan Loan chọc tức đến cắn răng,“Hôm nay chúng ta ở đây xem ai có thể lấy được mệnh ai?” Hai tay nhất kích, trong rừng lại xuất hiện một đám hắc y nhân, nguyên lai bọn họ sớm có chuẩn bị.

Ba người Lãnh Loan Loan đậm mặt nhìn đám người hắc y nhân liếc mắt một cái, giống như hoàn toàn không để bọn họ vào mắt.Thái độ khinh thường như vậy cũng khiến cho Thượng Quan Hiên, Dạ Thanh Minh cũng cả kinh, chẳng lẽ bọn họ đã sớm thiết kế bẫy để cho bọn họ tự chui vào sao?

Hai người hai mặt nhìn nhau, muốn nhanh chóng cản lại mệnh lệnh công kích Lãnh Loan Loan của quốc quân Hồ Gầm quốc

“Hồ huynh, chậm đã.”

“Làm cái gì? Hôm nay nàng nếu đã đến đây, sẽ không có thể thả nàng rời đi.” Quốc quân Hồ Gầm quốc bắt màn sự ngăn trở của hai người.

“Ta sẽ không rời đi.” Lãnh Loan Loan quay đầu, nhìn phía ba người.“Bởi vì phải rời khỏi là nhóm của các người”

“Người muốn thế nào?” Thượng Quan Hiên, Dạ Thanh Minh sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, ngôn ngữ chắc chắn của Lãnh Loan Loan làm hai người có cảm giác không tốt.

“Trước ọi người của các người xuất hiện đi.” Lãnh Loan Loan hướng tới một bên cánh rừng hô, mâu quang chợt lóe, mới vừa rồi nàng không nhìn lầm hai bóng dáng của nữ nhân trong đó.

“Hoàng hậu quả nhiên lợi hại.” Thượng Quan Hiên cười, quay lại hướng cánh rừng bên kia hô,“Các người xuất hiện đi, nàng đã phát hiện ra rồi .”

Theo lời nói của Thượng Quan Hiên phát ra,hai bóng dáng liền tiến lại gần,hai bóng dáng trắng và đỏ, đúng là Khương Uyển Uyển cùng Bạch Mị Nương.

“Không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt.”

Khương Uyển Uyển cùng Bạch Mị Nương đứng ở bên người Thượng Quan Hiên , nhìn Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói. Ánh mắt nhìn chăm chú vào nhan sắc của nàng sau khi lớn lên, mâu quang hiện lên một tia đó kị. Không nghĩ tới cái tiểu nha kia đầu cư nhiên trở mã tuyệt sắc như thế.

“Người không nghĩ tới , chỉ có các người mà thôi.” Lãnh Loan Loan liếc hai người một cái, không nghĩ tới hai người này lại đi cùng nhau

“Người có ý tứ gì?” Thượng Quan Hiên biến sắc, chẳng lẽ hành tung của bọn họ hết thấy đều ở nằm trong tay của nàng sao?

“Suy nghĩ của người là chính xác đó .” Lãnh :Loan Loan gật gật đầu, đứng lên. Quần áo màu lam bay lên, một đôi mắt đẹp nhìn mấy người“Ta đã biết các người chính chủ của cuộc ám sát kia . Hơn nữa các người không phải muốn biết được nguyên nhân tam quốc bị giết sao?”

“Vì cái gì?” Dạ Thanh Minh nhìn nàng..

“Rất đơn giản.” Lãnh Loan Loan tàn khốc cười,“Bởi vì các người không nên đánh chủ ý lên Thiên Diệu , nơi này là địa bàn của ta, trêu chọc đến ta, các người sẽ chết thật thảm. Hiện tại, các người đại khái đã biết hậu quả .”

“Người muốn làm nữ hoàng?” Khương Uyển Uyển cùng Bạch Mị Nương nghe được lời nói của Lãnh Loan Loan đều hoảng sợ,Nàng là muốn làm nữ hoàng sao?

“Nữ hoàng?” Lãnh Loan Loan nhú nhú mày liễu, khinh thường nói.“Ta căn bản không xem ở trong mắt.”

“Vậy người là?” Đến tột cùng là có ý tứ gì?

“Bởi vì –” Lãnh Loan Loan lạnh lùng trừng mắt bọn họ,“Các người trêu chọc nam nhân của ta, chính là trêu chọc ta. Hẳn với ta là một .”

“Người –” Mấy người đã muốn nói không ra lời , nữ nhân này cư nhiên làm càn như thế,không biết liêm sỉ. Nhưng nàng lại đáng sợ như thế, cuồng vọng như thế, đến tột cùng thế lực của nàng có bao nhiêu kinh người, tài năng đem thiên hạ cũng không để vào mắt?

“Nhưng ta còn có chút nghi vấn?” Lãnh Loan Loan mím môi, nàng không thể thỏa mãn được tất cả vấn đề của bọn họ bởi vì chỉ có chết mới có thể hiểu hết được.

“Lúc trước người vì cái gì muốn hãm hại ta?” Bạch Mị Nương oán hận nói.

“Vấn đề này người hẳn là hỏi nữ nhân bên người người chứ.” Thật sự là ngu ngốc, đến bây giờ còn không rõ ràng người hãm hại nàng ta chính là người luôn ở bên cạnh chính mình

Lời nói của Lãnh Loan Loan làm Bạch Mị Nương sửng sốt, sau mới tỉnh ngộ . Nàng xoay người nhìn Khương Uyển Uyển, oán hận nói:

“Nguyên lai người chân chính hãm hại ta là người.”

“Trước không cần lo những chuyện này , trước bắt lấy nữ nhân này rồi nói sau.” Quốc quân Hồ Gầm quốc chỉ vào Lãnh Loan Loan, hẳn hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng để hả giận

“Được.” Thượng Quan Hiên, Dạ Thanh Minh cũng đạt thành nhận thức. Hiện tại hết thấy đều bại lộ, không bằng bắt nàng, có lẽ còn có cơ hội thắng.

Vung tay lên, hắc y nhân liền bay lên.

Lãnh Loan Loan cười, ồng tay áo giương lên, ảnh thị vệ như thiên binh bay xuống

“Bọn họ liền giao cho các người, đừng cho ta thất vọng.” Có u ác tính sẽ diệt trừ.

“Dạ”

233. Q.2 - Chương 114: Ông Tế Mới Gặp

Ánh nắng chiều ánh đầy trời, hồng như lửa, ánh sáng sáng như ngọc, đan vào lẫn nhau, buộc vòng quanh như một mảnh gấm vóc diễm lệ.

“Trẫm muốn gặp Loan Loan.”

Bên ngoài tường quân phủ, Hiên Viên Dạ mặc một bộ cẩm bào màu đen, tay áo phiêu phiêu, thân đối lĩnh, đường viền được thêu bằng chỉ vàng, ngũ quan tuần mỹ ở dưới ánh nắng chiều, giống như bị kim quang bao lấy hiện lên một tầng vàng nhạt, đôi mắt thâm thúy đang trừng mắt với Phong Triệt trong bốn thiếu niên đã ngăn hấn , toát ra lãnh ý cùng tức giận.

“Chủ tử không ở đây.”

Phong Triệt, Phong Triệt, Phong Dự, Phong Tồn bốn thiếu niên áo trắng tung bay, ngũ quan thâm thúy. Đôi mắt lạnh lùng, khinh mạn nhìn sự tức giận bùng bùng của Hiên Viên Dạ cũng không bị tứ giận của hấn làm thay đổi sắc mặt

“Làm càn –”

Một lần lại một lần bị hai ba bốn người cản trở. Hiên Viên Dạ hận không thể một chưởng bổ bọn họ, đại chưởng nắm chặt vang lên khanh khách . Khi hấn biết được Loan Loan hoài cốt nhục của hấn , trong lòng mừng như điên so với nhất thống thiên hạ còn hưng phấn hơn. Nhưng khi chính mắt thấy nàng ra đi, phần vui mừng kia lập tức bị sợ hãi thay thế , nàng có phải hay không thật sự không tha thứ cho hấn? Thậm chí ngay cả đứa nhỏ cũng không cho phép người phụ hoàng như hấn có cơ hội thăm hỏi a?

Vì muốn được Loan Loan tha thứ, cũng vì có thể làm bạn với đứa nhỏ chưa xuất thế . Hấn thậm chí buông xuống công việc ở triều đình, mỗi ngày hướng tướng quân phủ chạy đến, nhưng đường đường là vua của một nước lại bị bị cự ở ngoài cửa. Tự tôn, sốt ruột, lo lắng, cảm xúc phức tạp đã muốn đưa tính tình của hấn càng thêm bốc hỏa. Hấn tựa như một đầu cuồng nộ , tùy thời hội càn người khác một ngục.

Đám người Phong Triệt lạnh lùng nhìn hấn liếc mắt một cái, đối tình cảnh hiện tại của vị hoàng đế này không chút đồng tình. Ai làm cho hấn cư nhiên dám phản bội chủ tử, dù là bất đắc dĩ. Nhưng phản bội chính là phản bội , ở trong mắt bọn họ, chỉ có chủ tử là là tối trọng yếu. Người khác, lặn một bên đi.

“Chẳng lẽ các ngươi không sợ trẫm hái đầu của các ngươi sao? Diệt cử tộc của các ngươi?” Hiên Viên Dạ giận trừng mắt mấy người, xuất ra uy nghiêm đế vương.

“Tùy ý.”

Phong Triệt lạnh lạnh nói, bọn họ mệnh là của chủ tử , trừ phi nàng mở miệng, nếu không dù là hoàng đế, bọn họ cũng sẽ không đem mệnh giao cho hấn. Huống chi muốn tiêu diệt cử tộc sao? Phong thị cũng chỉ còn lại bốn người bọn họ , muốn tiêu diệt cử tộc, trừ phi hấn phái người xuống địa ngục đi tìm bọn họ.

“Các ngươi –” Hiên Viên Dạ lại không còn gì để nói, đường đường vua của một nước ở trước mặt vài cái thiếu niên nhưng lại toàn không có nửa điểm tôn nghiêm

“Phát sinh chuyện gì ?” Lãnh Đình Dực đi ra, tóc ngắn kết hợp với một bộ trường bào màu trắng, lại rất phong độ không hề có nửa điểm kì quái.

“Lão gia.” Phong Triệt trong bốn thiếu niên xoay người hướng Lãnh Đình Dực vấn an, đối với phụ thân này của chủ tử rất là cung kính.

Hiên Viên Dạ ngẩng đầu đánh giá Lãnh Đình Dực đang đi ra, con người đen ám mị, hấn là ai vậy? Bốn thiếu niên như thế nào lại xưng hấn là lão gia? Xem một đầu tóc ngắn kia, hiển nhiên cùng với phong tục nơi này không hợp nhau. Chưa từng nghe nói qua tướng quân phủ có một người như vậy ?

Lãnh Đình Dực cũng đánh giá Hiên Viên Dạ, thanh niên này khí thế phi phàm, cả người khí phách cùng ngạo nghễ chứng minh rằng hấn là người bất phàm. Một thân cẩm bào, ngũ quan tuần mỹ, nhưng thật ra rất có cá tính

“Hấn là?” Lãnh Đình Dực xoay người hỏi Phong Triệt.

“Lão gia, hẳn là Hoàng Thượng.” Phong Triết liếc nhìn Hiên Viên Dạ một cái ,trả lời.

Hoàng Thượng?

Lãnh Đình Dực gật đầu hiểu rõ , nguyên lai hẳn chính là lão công tại thời không này của Loan Loan , là con rể của mình. Thoạt nhìn rất xứng đôi với Loan Loan, nhưng là hẳn cũng nghe nói chuyện xảy ra của hai người, thân là nam nhân, hẳn cũng hiểu được Hiên Viên Dạ là thân bất do kỷ. Huống chi nam nhân đều không phải là loại động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, đối mặt với nữ tử không phải là người mình âu yếm khi hoan hảo cũng là một chuyện thống khổ nhất. Xem mặt mũi của ngoại tôn sắp xuất thế, hẳn cũng không ngại cho tên hẳn ta một vài lời khuyên

“Để cho hẳn tiến vào đi.” Lãnh Đình Dực hướng tới bọn Phong Triết gật gật đầu, xoay người đi vào trong phủ.

“Vào đi thôi.” Phong Triết bọn họ tuy rằng không biết Lãnh Đình Dực muốn làm cái gì, nhưng vẫn làm theo lời hẳn phân phó

“Hừ –” Hiên Viên Dạ vung tay áo, trừng mắt nhìn bốn người liếc mắt một cái hướng bên trong đi đến.

“Ngồi đi.” TRong phòng khách, Lãnh Đình Dực ngồi ở chủ tọa, giơ tay mời Hiên Viên Dạ . Hiện tại hẳn là lấy thân phận nhạc phụ , không tồn tại cái gì tôn ti, huống chi hẳn vốn không phải người của thờ không này, không tất yếu vâng theo quy củ của bọn họ.

Hiên Viên Dạ ngồi xuống, nhìn Lãnh Đình Dực đầy bụng nghi hoặc. Hẳn đến tốt cùng là ai? Vì sao giống như là chủ tử ở trong tướng quân phủ .Bốn thiếu niên gọi hẳn là lão gia, hẳn cùng với Loan Loan có quan hệ gì?

“Người muốn biết ta là ai?” Lãnh Đình Dực nhíu mi,“Ta là phụ thân của Loan Loan, cũng là của nhạc phụ của người.” Chưa từng nghĩ tới hẳn sẽ có con rể là hoàng đế

“Người đến tốt cùng là ai?” Hiên Viên Dạ đứng lên, hai tròng mắt híp lại, nguy hiểm nhìn hẳn.“Phụ thân của Loan Loan rõ ràng là tướng quân.” Cư nhiên dám giả mạo cha của Loan Loan, rất không biết sống chết.

“Ta thật là phụ thân của Loan Loan , phải nói, ta là phụ thân của linh hồn nàng, mà Lãnh huynh lại là phụ thân của thân thể nàng.” Lãnh Đình Dực phát tay ngăn lại Hiên Viên Dạ ra tiếng,“Người có lẽ sẽ kỳ quái, nhưng là đây đều là thật sự. Ta cùng với Loan Loan cũng không phải người của thời không này, Loan Loan là ngoài ý muốn đi vào nơi này nhập vào trên người nữ nhi của tướng quân, sau đó trở thành Lãnh Loan Loan hiện tại.....”

Hiên Viên Dạ nghe lời nói của Lãnh Đình Dực liền không thể tin được, nhưng nam nhân này vẻ mặt lại bình thản, làm cho hẳn không thể không lo lắng đến những chuyện thần kỳ của Loan Loan, không giống người thường, hẳn bắt đầu bán tín bán nghi đứng lên. Nhưng là Lãnh Đình Dực lại không cho hẳn thời gian để suy tư, lại bỏ xuống một câu:

“Ở nơi đó của chúng ta đều là một chồng một vợ , cho nên Loan Loan căn bản không thể chấp nhận được việc nam nhân ba vợ bốn nàng hầu. Càng không thể chấp nhận phản bội, nếu người không thể tái cố gắng thêm sức lực cầu được lời nói tha thứ của Loan Loan, có lẽ vĩnh viễn cũng không có cơ hội.” Hẳn nhưng thật hâm mộ Hiên Viên Dạ , nhìn hẳn có thể vì Loan Loan mà hủy bỏ hậu cung ba ngàn người đẹp, đã nói lên hẳn đối Loan Loan yêu thích sâu đậm.

“Cái gì?” Hiên Viên Dạ còn chưa có hoàn toàn tiêu hóa hết lời nói trước đó của Lãnh Đình Dực, hiện tại lại bị ngôn ngữ của hẳn dọa đứng nguyên tại chỗ. Nếu Loan Loan thật sự không phải người nơi này , như vậy có phải hay không nàng có khả năng sẽ trở lại thế giới của nàng, một thời không mà hẳn vĩnh viễn không thể tới a? Ý nghĩ như vậy làm hẳn bị hù dọa, hẳn không cần mất đi nàng, cũng không muốn cùng cục cưng tách ra.....

“Ta nên làm cái gì bây giờ?” Ngắc đầu, hẳn tin tưởng phụ thân này của Loan Loan nếu có thể nói những thứ này, chắc chắn là không đành lòng nhìn hẳn cùng Loan Loan tách ra, nhất định sẽ giúp hẳn

“Kim thành vì thạch.” Lãnh Đình Dực ý vị thâm trường nói, chỉ có xuất ra chính tâm của mình, chứ không phải tào bạo như bây giờ , chỉ biết vung loạn phương pháp được

“.....”

Hiên Viên Dạ cúi đầu, bắt đầu suy tư .

234. Q.2 - Chương 115: Kết Cục

Gió , vù vù thổi qua; Lá cây, sần sật rung động.

Ánh mặt trời mang theo hơi ẩm rơi khắp nơi trên mặt đất

Lãnh Loan Loan tao nhã đi lên xe ngựa, trong nháy mắt tiến vào trong xe , quay đầu lạnh lùng nhìn mấy người phía sau liếc mắt một cái , trong chớp mắt bọn họ liền biến mất ở ngoài cửa xe

Dạ Thần, Dạ Hồn tay áo tung bay, bay vọt lên xe ngựa.

Bàn tay to của Dạ Hồn cầm lấy dây cương, đem xe ngựa rời đi.

“Nàng đi rồi.” Quốc quân Hồ Gầm quốc nhìn thấy Lãnh Loan Loan rời đi khỏi tầm mắt, bàn tay to nắm chặt lại , cư nhiên lại bỏ lỡ cơ hội, đáng chết.

“Hiện tại là vấn đề trước mắt.”

Lãnh mâu của Thượng Quan Hiên nhìn ảnh vệ trước mặt, hắc y, ngân mặt, cả người lãnh lệ cùng sát khí so với sát thủ càng làm người ta sợ hãi hơn. Hoàng hậu Thiên Diệu kia thật đáng sợ, cư nhiên bồi dưỡng ra thể lực như vậy. Bọn họ so với Diệu Ảnh cung của Bắc bang quốc càng thêm bí ẩn hơn, không thể nắm bắt được.

“Sợ cái gì, chúng ta giống nhau đều có người .” Bàn tay to của Quốc quân Hồ Gầm Quốc vung lên, một đám Hắc y nhân đứng ở phía sau họ

Nam tử cầm đầu ảnh vệ lạnh lùng cười, giống như cười nhạo bọn họ không biết lượng sức.

Hai bên giằng co , không khí quỷ dị.

Bạch Mị Nương nghiêng đầu nhìn Khương Uyển Uyển đứng một bên, tức giận đến run run. Suy nghĩ cả nửa ngày, người hãm hại chính mình lại luôn ở cạnh mình. Một nàng còn tưởng rằng Khương Uyển Uyển cùng mình là đứng ở cùng chiến tuyến

Khương Uyển Uyển cảm giác được ánh mắt cừu hận của Bạch Mị Nương, không dấu vết hướng bên cạnh di chuyển. Tình trạng hiện tại đối nàng thật không tốt, không nói đến hắc y nhân mà Lãnh Loan Loan lưu lại, liền ngay cả ba người bọn họ cùng Bạch Mị Nương cũng không thể trông chờ được. Xem ra tình huống hôm nay thực không ổn, mặc mâu mị mị, trong đầu nàng nhanh chóng suy tư , xem có biện pháp gì hay không tránh được tai kiếp này

“Hừ, hôm nay không phải bọn họ tử chính là chúng ta vong, không cần tiếp tục lãng phí thời gian .” quốc quân Hồ Gầm Quốc , mặt sắc phát sao theo động tác lay động.

“Hồ huynh nói đúng, hiện tại chúng ta cũng không còn đường sống .”

Dạ Thanh Minh tiếp lời, hai tròng mắt híp lại, hai tay nắm chặt, cảnh giới .

“Lên đi.”

Thượng Quan Hiên vung tay lên, với mấy người đứng ở phía sau, Hắc y nhân xoát xoát rút ra đao kiếm, hướng tới ảnh vệ phát ra công kích.

Hắc y, một mảnh đem tối, dòng người như nước.

Mặt nạ màu bạc của ảnh vệ dưới ánh mặt trời chiếu xạ một luồng ánh sáng trắng, tựa như kia đầy mắt cười lạnh bản. Người cầm đầu ảnh vệ đứng ở nơi đó, bàn tay to giương lên. Ảnh vệ phía sau nghênh chiến đi lên, đao quang kiếm ảnh, sát khí ở trong rừng tràn ngập.

Diệp lạc chim bay, ánh mặt trời nhỏ vụn.

Mấy người Thượng Quan Hiên nhìn hai đội hắc y nhân chém giết, huyết tinh tràn ngập ở chóp mũi, máu vàng khắp nơi, ở trên quần áo, gạch gian, trên mặt, nở rộ xinh đẹp, nguyên bản là một địa phương phong cảnh như họa nháy mắt biến thành địa ngục nhân gian. Hai tay dính đầy huyết tinh ba cái đế vương tự nhiên là mặt không đổi sắc, nhưng Khương Uyển Uyển nhìn thấy một màn này gương mặt tươi cười lại trắng bệch. Những người chết kia giống như kết quả cho tương lai của nàng, thân hình run run, nàng không cần chết ở chỗ này. Phe phẩy đầu, nàng xoay người hướng phía sau chạy tới. Nàng phải rời khỏi nơi này, nàng muốn tiếp tục sống

“Tiện nhân, người muốn chạy trốn ở đâu? Chuyện của chúng ta còn chưa có tính đâu.”

Bạch Mị Nương vừa nhìn thấy Khương Uyển Uyển nhanh chân hướng phía ngoài chạy đi, mảy liễu dừng thẳng, cũng bắt chập đám người Thượng Quan Hiên, bóng dáng bay vút, hướng theo Khương Uyển Uyển đuổi theo.

“Nữ nhân của người chạy.” Dạ Thanh Minh nhìn phía Thượng Quan Hiên, lạnh lùng nói.

“Tùy nàng.” Thượng Quan Hiên lắc đầu, “Bất quá là một nữ nhân.”

Ba người ngoài đầu nhìn lại, lại kinh sợ phát hiện trong nháy mắt này người bên phe bọn họ đã ngã xuống hơn phân nữa. Hiện tại bọn họ mới chính thức cảm giác được ảnh vệ này khủng bố như thế nào, phải biết rằng hắc y nhân bọn họ mang đến thân thủ cũng là đều là đứng đầu. Đàn ảnh vệ này quả thực rất khủng bố, hoặc là nói bọn họ chủ tử Lãnh Loan Loan càng làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Phốc –

Một hắc y nhân bị đánh trúng, miệng phun máu tươi bay lại đây, ngã xuống ở bên chân ba người, máu tươi phun lên trên cằm bào màu trắng của Thượng Quan Hiên

Hắn chán ghét nhíu mi, bàn tay to vỗ vài cái y bào.

“Ta xem chúng ta vẫn là đi thôi.” Hồ gầm quốc quân nhìn thấy hình ảnh như vậy, mảy hung hăng nhướng lên, mâu để xẹt qua một đạo sợ hãi. Lúc trước không sợ nhưng những người này lợi hại vượt qua dự kiến của hắn, xem ra những người bên phe bọn họ không thể thắng được, cùng với ở chỗ này chờ chết, không bằng đào tẩu. Chỉ cần có tánh mạng, hắn tin tưởng chung qui có ngày Đông Sơn tái khởi.

“Giữ lại núi xanh, không sợ không củi đốt.”

“Đáng giận –”

Dạ Thanh Minh gắt gao nắm chặt tay, hiện tại đã muốn bại lộ, cho dù có năng lực đào tẩu thế nào? Cái hoàng hậu Thiên Diệu kia cũng nhất định không bỏ qua bọn họ. Nhưng là nếu không đi, chẳng lẽ liền thật sự chờ chết sao?

“Dạ huynh, đi thôi.” Thượng Quan Hiên sắc mặt ngưng trọng phụ giúp Dạ Thanh Minh, “Hồ huynh nói đúng, giữ lại rừng xanh, không sợ không củi đốt. Chúng có một ngày, chúng ta chắc chắn góc đầu trở lại, Đông Sơn tái khởi.”

“Hảo.” Dạ Thanh Minh gật đầu, nhìn phương hướng Lãnh Loan Loan rời đi, nhíu mi, hoàng hậu Thiên Diệu, người chờ, chung qui có một ngày, ta sẽ trở về rửa sạch tất cả sỉ nhục ngày hôm nay

Ba người xoay người hướng tới chỗ sâu trong rừng rậm chạy tới.

“Còn muốn chạy, không dễ dàng như vậy.” thủ lĩnh ảnh vệ híp mắt lại, mặt nạ màu bạc chiếu xạ dưới ánh mặt trời lóe ra ánh sáng lạnh lùng. Thân ảnh màu đen chợt lóe, như quỷ mỵ ngăn ở trước mặt ba người Thượng Quan Hiên

“Chúng ta cùng nhau giết hần.” Quốc quân Hồ Gầm Quốc nói, ba người liếc nhau, đều hướng về phía thủ lĩnh hắc y nhân đánh tới, thân thủ sắc bén, đều muốn lấy mệnh của hần.

Thủ lĩnh hắc y nhân cười lạnh, kiếm trên tay lóe ra hàn quang. Chợt tắt ý cười, cả người sát khí giống như là Tu La từ địa ngục đi tới. Thân hình chợt lóe, ai cũng không thấy rõ hần là như thế nào xuất thủ, nhưng ba người Thượng Quan Hiên lại trừng mắt mắt rồi ngã xuống, máu tươi nơi mi tâm trào ra.

“Đại ca, những người này đều đã xử lý.” Ảnh vệ tiến lên bẩm báo.

Thủ lĩnh liếc mắt một cái những thi thể đầy đất, bàn tay to vung lên, đoàn người hướng tới phương hướng hai người Bạch Mị Nương thoát đi đuổi theo. Ở ngoài ba mươi thước tìm được hai người, Khương Uyển Uyển trong một kiếm xuyên tim, hiển nhiên là kiệt tác của Bạch Mị Nương. Nhưng Bạch Mị Nương cũng không chạy trốn được, một cây dây gậy gộc theo lưng thẳng sáp mà vào, hai người té trên mặt đất, trừng mắt mắt, chết không nhắm mắt.

“Trở về.” giơ tay lên, một đám ảnh vệ hắc y biến mất ở rừng rậm.

235. Q.2 - Chương 116: Trù Vương Phủ

Thu Tứ Dung quần áo hồng nhạt, sắc mặt hồng nhuận, ôm con đứng ở một bên, quan sát Hiên Viên Trù đang vẽ.

Trang giấy tuyên thành màu trắng theo động tác của hần liền xuất hiện một bức tranh thủy mặc khí thế

Hần cúi đầu xuống, sợi tóc màu đen rơi xuống, gương mặt tuần mỹ, ánh mắt như nam châm đem nàng hấp dẫn thật sâu. Bọn họ thành thân cũng đã bảy năm, nàng đối hần yêu say đắm chẳng những không giảm bớt, ngược lại từng ngày càng thêm sâu sắc. Hơn nữa sau khi có Húc nhi, trong lòng nàng chỉ còn có hai phụ tử này

“Húc nhi đang ngủ sao?”

Hiên Viên Trù buông bút, quay đầu nhìn Thu Tứ Dung. Nàng đã làm mẹ nên càng thêm đầy đà, cả người đều tản ra hơi thở mầu tnh. Đáy mắt ấm áp giống như tháng ba xuân phong, làm người ta cảm thấy thoải mái. Hần hiện tại đã muốn dần dần mở ra trái tim, thử làm cho nàng đi vào trong lòng

“Không có.” Thu Tứ Dung cười yếu ớt, cúi đầu nhìn vào đứa trẻ trong lòng. “Chính hần đang tròn mắt đùa a.”

“Phải không?” Hiên Viên Trù cũng cười, con của bọn họ từ lúc sinh ra đều thật im lặng, là một cục cưng ngoan ngoãn

“Vương gia, hoàng thượng tới.” Đột nhiên, bóng dáng quần gia xuất hiện ở ngoài cửa.

“Hoàng huynh như thế nào đến đây?” Hiên Viên Trù hoang mang hỏi, một bên hướng ra ngoài đi đến.

“Trù.” Vừa ra khỏi cửa phòng, Hiên Viên Dạ đã đi nhanh lại đây. Quần áo màu đen được mạ một d9u77ong2 chỉ vàng, tóc dài dùng ngọc quan bới lên. Trên gương mặt tuần mỹ là vẻ mặt nghiêm túc.

“Hoàng huynh, như thế nào đến đây?” Hiên Viên Trù hỏi.

“Tham kiến Hoàng Thượng.” Thu Tứ Dung ôm con đi ra, hướng tới Hiên Viên Dạ phúc phúc thân.

“Hãy bình thân.” Hiên Viên Dạ phất phất tay, ánh mắt dừng ở trên người Hiên Viên Húc. Đôi mắt thâm thúy hiện lên ánh sáng ôn nhu, tiểu hài tử thật đáng yêu. Mà hần cũng đã có cục cưng của hần và Loan Loan

“Húc nhi có khỏe không?”

Thu Tứ Dung cùng Hiên Viên Trù nhìn nhau cười, sau đó ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Dạ cười đáp :“Cám ơn Hoàng Thượng quan tâm, Húc nhi rất tốt, lúc trước còn cảm ơn hoàng hậu nương nương đã cứu mẫu tử chúng ta.”

Hiên Viên Dạ nghe được nàng nhắc tới Lãnh Loan Loan, vẻ mặt ảm đạm xuống. Tuy rằng Lãnh Đình Dực cùng hắn nói qua một phen, nhưng hắn lại càng thêm sợ hãi. Bởi vì biết được thân phận đặc thù của Loan Loan , hắn càng sợ hãi Loan Loan đến cuối cùng vẫn như cũ không tha thứ cho hắn. Nếu nàng thật muốn rời đi, hắn liền thật sự vĩnh viễn mất đi nàng

Hiên Viên Trù cùng Thu Tứ Dung nhìn nhau liếc mắt một cái, đối với vẻ mặt giờ phút này của Hiên Viên Dạ rất là hoang mang.

“Hoàng huynh,xảy ra chuyện gì sao?” Hiên Viên Trù hỏi, một bên đem Hiên Viên Dạ mời vào phòng.

Sau khi Hiên Viên Dạ ngồi xuống, nhìn Thu Tứ Dung liếc mắt một cái.

Thu Tứ Dung cũng là người có đầu óc , lập tức hiểu được ý tứ của Hiên Viên Dạ là không muốn mình biết được

“Hoàng Thượng, Vương gia, thiếp thân trước mang Húc nhi đi xuống .” Hướng hai người phúc phúc thân, tao nhã rời đi.

“Hoàng huynh, đến tột cùng làm sao vậy?” Thu Tứ Dung đi rồi, Hiên Viên Trù lại hỏi.

“Loan Loan đã trở lại.”

Hiên Viên Trù dừng một chút, sau đó lại cười yếu ớt nói:“Kia không phải chuyện tốt sao?”

“Nàng không để ý tới ta.” Hiên Viên Dạ cúi đầu, có chút ủ rũ nói.

“Các người đã xảy ra chuyện gì sao?” Hiên Viên Trù là lần đầu tiên nhìn thấy Hiên Viên Dạ có bộ dáng uể oải như thế này, vẻ mặt cũng lo lắng đứng lên. Hai người trong lúc đó sẽ không phát sinh chuyện gì nghiêm trọng đi?

“Ta.....” Hiên Viên Dạ ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Trù liếc mắt một cái, trong ánh mắt bao hàm hối hận cùng thống khổ.“Ta làm một chuyện có lỗi với Loan Loan”

“Cái gì?”

Hiên Viên Trù hoắc mắt đứng lên, đôi mắt sáng ngời trừng mắt nhìn Hiên Viên Dạ.

“Người đã làm cái gì?” Thế nhưng làm cho Loan Loan rất yêu người lại không để ý tới người, lại làm cho chính người thống khổ như thế?

Hiên Viên Trù hai tay nắm chặt, nghe được Hiên Viên Dạ làm việc có lỗi với Lãnh Loan Loan, hắn cảm thấy thực lo lắng, cũng hiểu được thống hận. LoanLoan luôn luôn cao ngạo bị hoàng huynh thương tổn sẽ khóc hay không? Nhớ tới một lần duy nhất nàng khóc trước mặt mình, nơi đó lại như trước cảm thấy đau lòng. Nhưng là càng nhiều còn lại là thất vọng đối với hoàng huynh . Nếu hắn không thể cho Loan Loan hạnh phúc, tại sao lúc đầu lại đưa Loan Loan làm hoàng hậu?

“Ta sung hạnh nữ tử khác.” Hiên Viên Dạ thất thần, chịu đựng bị Hiên Viên Trù nhìn chăm chăm. Hiện tại hắn thật muốn tự diết chết chính mình. Nếu thời gian có thể quay lại, hắn tình nguyện bị mị được tra tấn thất khiếu đổ máu mà chết, cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy.

“Người –” Hiên Viên Trù trừng mắt , có Loan Loan, còn muốn sung hạnh nữ tử khác sao? Bất quá kể lại cũng không đúng, hoàng huynh không phải vì Loan Loan ngay cả hậu cung ba ngàn tần phi đều có thể hủy bỏ sao? Thậm chí ngay cả giang sơn cũng không để ý. Càng nghĩ càng không đúng, phương diện này đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Hắn nghĩ tới cảm tình của hoàng huynh đối với Loan Loan , hắn không nên làm ra chuyện như vậy chứ

“Có người giở trò –” Hiên Viên Dạ lạnh lùng nheo mắt lại, hiện tại đối với hoàng thái hậu vẫn là thực tức giận, nếu không phải nàng thiết kế chính mình, thì như thế nào sẽ phát sinh chuyện như vậy, Loan Loan cũng sẽ không mang theo cục cưng trong bụng rồi đi hẩn.

“Mẫu hậu?” Hiên Viên Trù nghe được sự tình nhưng lại ra ở trên người mẫu hậu, liền sửng sốt .

“Mẫu hậu thiết kế ta, cho ta thần tiên tán.” hai tay Hiên Viên Dạ gắt gao nắm lại, nếu nàng không phải mẫu hậu của chính mình, hẩn nhất định phải đem nàng băm thây vạn đoạn, cũng không thể giải mối hận trong lòng.

“Thần tiên tán –”

Hiên Viên Trù kinh hô thất thanh , lão thiên gia, kia nhưng là thiên hạ đệ nhất dâm mị được, chẳng lẽ hoàng huynh sẽ làm ra việc phản bội Loan Loan . Nhưng là mẫu hậu tại sao có làm thế như vậy ? Nàng đến tột cùng vì cái gì? Chẳng lẽ không biết cảm tình của hoàng huynh cùng Loan Loan sao? Chẳng lẽ không biết hậu quả chọc giận hoàng huynh sao?

“Hoàng huynh, mẫu hậu hiện tại thế nào ?” Có chút lo lắng nhìn Hiên Viên Dạ, dưới cơn thịnh nộ hoàng huynh có thể làm ra việc mất đi lý trí

“Nàng không có việc gì.” Hiên Viên Dạ như thế nào có khả năng thật sự đối với mẫu thân của chính mình gây bất lợi đâu “Ta chỉ là đem nàng giam lỏng ở Từ Trữ cung.”

Nghe được hoàng thái hậu không có việc gì, Hiên Viên Trù thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Mẫu hậu vì cái gì lại làm như vậy?” Hẩn ngẩng đầu, nhìn phía Hiên Viên Dạ. Cấp chính con mình loại mị được này, cũng nên có lý do

“Bởi vì con nổi dòng.” Hiên Viên Dạ nhấp mím môi, “Nàng sợ hãi ta sẽ không có đứa nhỏ, không người kế thừa giang sơn.”

“Liền bởi vì lý do này.” Hiên Viên Trù lắc đầu, mẫu hậu a mẫu hậu, ngài lần này là thật sai lầm a . Nếu Loan Loan không tha thứ cho hoàng huynh, chỉ sợ hoàng huynh cả đời cũng sẽ không để ý người.

“Hừ –” Hiên Viên Dạ cười lạnh, “Nhưng là nàng lại không biết con nổi dòng trong lời nói của nàng hiện tại đang ở trong bụng của Loan Loan”

“Tiểu hoàng tử mang thai ?” nổi lòng Hiên Viên Trù có chút không hiểu, nữ tử mình từng thích lại có thai với người khác, khổ sở vẫn như cũ còn có một ít. “Chúc mừng hoàng huynh.” Thật lâu sau, nghĩ thông suốt , hẩn hướng tới Hiên Viên Dạ cười yếu ớt chúc mừng.

“Nhưng là nàng hiện tại mang theo cục cưng đi tướng quân phủ, ta đi tìm nàng lại bị cự tuyệt ngoài cửa” Hiên Viên Dạ lại là thêm trận uể oải.

“Ta nghĩ tiểu hoàng tử là người thông minh, nàng sẽ minh bạch chuyện này không thể hoàn toàn trách người. Hiện tại nàng bởi vì để ý người, trong lòng đối với chuyện này xảy ra khúc mắc, chờ nàng hoàn toàn yên tâm , sẽ tha thứ cho người.” Hiên Viên Trù an ủi nói.

“trừ, ta nghĩ người thay ta tạm thời lo mọi chuyện trong cung.” Hiên Viên Dạ nói với Hiên Viên Trù

“Hảo.” Hiên Viên Trù gật đầu, hiểu được hẩn là muốn toàn lực khiến Loan Loan tha thứ

236. Q.2 - Chương 117: Hoàng Đế Làm Bảo Mẫu

Gió nhẹ quạt vào mặt, hoa rơi nhẹ nhẹ

Thân ảnh màu lam đi vào trong phòng, ngăn người.

Căn phòng quen thuộc, bóng người quen thuộc, vấn đề là người này hiện tại không nên ở chỗ này a

“Người như thế nào ở trong này?”

Đôi mắt tĩnh lặng nhìn nam tử áo đen trong phòng, tay cầm khăn lau chà khắp nơi trong phòng. Chuyện này thật kỳ lạ a , Thiên Diệu hoàng triều suy sụp sao? Đường đường vua của một nước cứ nhiên chạy đến nơi ở của nàng làm người hầu a

“Loan Loan, người đã trở lại.”

Hiên Viên Dạ quay đầu, mái tóc theo sự di chuyển hình thành một độ cong. Khóe mắt kinh hỉ mỉm cười nở rộ trên gương mặt tuần mỹ, đôi mắt thâm thúy cũng cuộn trào ánh sáng tình cảm .

“Người như thế nào ở trong này?” Lãnh Loan Loan nhú mi hỏi, chẳng lẽ hần muốn dùng phương pháp như vậy để lấy sự tha thứ của nàng sao?

“Loan Loan, người có mệt hay không? Muốn uống trà không?”

Hiên Viên Dạ đem lời nói của Lãnh Loan Loan trực tiếp bỏ qua, nhìn nàng ân cần hỏi thăm. Nhưng trong đôi mắt lại cất giấu bất an, hần thực sợ Loan Loan đem hần đuổi đi. Hiện tại hần đã buông tha cho tôn nghiêm, chỉ vì có thể ở bên cạnh nàng và cục cưng. Tầm mắt hướng tới cái bụng của nàng, bộ quần áo màu xanh thướt tha đang dáng người của nàng hoàn toàn lộ ra ngoài, nơi đó vẫn như cũ bằng phẳng, hoàn toàn nhìn không ra bộ dáng có cục cưng. Có thể hay không là do nàng thiếu dinh dưỡng? Hần vuốt ve lông mày nghĩ nghĩ

Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hần, nếu hần nguyện ý làm ra vẻ hoàng đế không làm, muốn làm người hầu, làm bảo mẫu, nàng sẽ theo hần. Người làm sai là hần, hần vốn nên nhận trừng phạt.

“Ta muốn uống nước.” Lạnh lùng bỏ xuống một câu, nàng ngồi vào một bên bên cạnh bàn. Làn váy màu xanh quét một vòng , tựa như một đóa hoa sen màu xanh nở rộ

“A, nước, nước , ta đã biết.” Hiên Viên Dạ vừa nói, tay kia thì đem khăn lau quăng đi, cất bước đến bên cạnh bàn vì Lãnh Loan Loan châm trà.

“Loan loan, nước.” Dâng cái đĩa đựng ly trà, hai tròng mắt thâm thúy mà ân cần.

Lãnh Loan Loan nhìn hần liếc mắt một cái, tiếp nhận ly trà, nhấp một ngụm, thả xuống, không hề giận nói:

“Rất nóng.”

“A, nóng sao?” Hiên Viên Dạ lấy ly trà qua hướng miệng nhấp một ngụm, thật là hơi nóng một chút.

“Ta đi đổi ly khác.”

“Không cần.” Lãnh Loan Loan thản nhiên nói, không thể phủ nhận nhìn đường đường là vua một nước mà lại vì chính mình mà châm trà đổ nước thì tâm cũng sinh ra sự cảm động . Nhưng là muốn nàng tha thứ hần, còn muốn tiếp tục nhìn hần biểu hiện như thế nào đã

“Loan Loan, ta –” Hiên Viên Dạ lo lắng nhìn nàng, chắc không phải khiến Loan Loan tức giận a. Con người thâm thúy thẳng tắp nhìn nàng, đánh giá biểu tình của nàng.

“Ta đói bụng.” Thân thủ cất đức lời nói của hần, “Cục cưng cũng nên đói bụng rồi.” Bàn tay ôn nhu vuốt ve bụng, từ sau khi mang thai, nàng ngủ nhiều, còn dễ dàng đói, có lẽ đúng là giống người khác nói , hiện tại là một người ăn cơm bổ hai người .

“Ta lập tức đi tìm đồ ăn .”

Hiên Viên Dạ vừa nghe Lãnh Loan Loan nói đói bụng, cục cưng cũng đói bụng. Hai tròng mắt sáng ngời, xoay người liền hướng ra ngoài chạy đi. Hiện tại không thể để hai mẹ con nàng bị đói, phải hảo hảo bổ bổ, nghe nói về sau sinh ra thân thể tiểu hài tử mới khỏe mạnh, ít ốm đau.

“Ta muốn ăn món hoa gà.” Lãnh Loan Loan ở thời điểm bóng dáng Hiên Viên Dạ chuẩn bị biến mất , thản nhiên nói

“Món hoa gà?” Hiên Viên Dạ sửng sốt, đó là cái gì vậy?

“Loan Loan, cái gì gọi là hoa gà?” Xoay người, thực khiêm tốn hướng về phía Lãnh Loan Loan thỉnh giáo.

“Món hoa gà chính là món hoa gà, này cũng không biết..” Lãnh Loan Loan không khách khí liếc mắt nhìn hẩn một cái, “Ta còn muốn cháo Bát Bảo .”

“.....”

Cháo Bát Bảo lại là như thế nào?

Hiên Viên Dạ giờ phút này là một cái đầu hai cái đại, uống hẩn thông thuộc tất cả cổ luận . Nhưng cổ tình hai món mà Loan Loan đưa ra, hẩn nghe cũng chưa từng nghe qua. Một thể hệ đế vương cao ngạo, tự tin cư nhiên bị hai món ăn làm khó.Đôi mày kiếm gắt gao nhíu lại , hiện tại phải làm sao bây giờ?

“Người còn không đi, chẳng lẽ muốn cục cứng bị đối sao?” Lãnh Loan Loan cũng không phải không biết đây là làm khó Hiên Viên Dạ , nàng muốn làm cho hẩn chịu tội thôi. Miễn cho tha thứ quá mức dễ dàng cho hẩn,nói không chừng hẩn lại không biết quý trọng, lại phạm sai lầm. Hơn nữa nếu hẩn đủ thông minh, hẩn nên biết đi tìm ai giúp đỡ.

“Hảo, ta lập tức đi làm.”

Hiên Viên Dạ hướng Lãnh Loan Loan gật gật đầu, vội vàng đi ra ngoài

Món hoa gà? Cháo Bát Bảo ? Đến tột cùng là cái gì?

“Hoàng Thượng, người đây là?”

Lãnh Bùi Xa cùng Lãnh Đình Dực đang định cùng đi xem nữ nhi, cũng không đoán được lại đụng phải vẻ mặt lo lắng hoang mang của Hiên Viên Dạ trên hành lang. Tuy rằng bọn họ biết Hiên Viên Dạ đến tướng quân phủ là vì muốn cầu xin được sự tha thứ của Loan Loan, vẫn hồi tình cảm của nàng , nhưng là khi hẩn nói muốn đích thân chiếu cố ăn ngủ của Lãnh Loan Loan , bọn họ thực kinh ngạc, cũng thực cảm động. Phải biết nam nhân có đôi khi đem tôn nghiêm cùng mặt so với tánh mạng còn trọng yếu hơn, hiện tại hẩn cư nhiên có thể buông tha cái tự tôn hoàng gia, hạ mình làm những việc người hầu phải làm,việc này chứng minh hẩn đã yêu Loan Loan đến mức ngay cả tôn nghiêm cũng không cần. Đối hẩn, hai người đều rất thưởng thức, cũng tha thứ cho chuyện đó của hẩn , hiện tại mấu chốt ở Loan Loan .

“Hai vị nhạc phụ đại nhân.” Hiên Viên Dạ cũng bỏ qua kia bộ dạng kiêu ngạo, hướng hai người chấp tay.“Loan Loan nói nàng đói bụng, ta tính vì nàng đi tìm đồ ăn . Nhưng là nàng nói hai món ăn,mà ta căn bản không có nghe nói qua.” Hẩn thấp thỏm nói, nếu chuyện này đều làm không được. Không biết Loan Loan có phải hay không lại càng không tha thứ hẩn ?

“Loan Loan muốn ăn cái gì?” Lãnh Bùi Xa hỏi, cư nhiên có món ăn hoàng đế cũng không biết , thần kỳ a .

“Tên là hoa gà cùng cháo Bát Bảo .” Hiên Viên Dạ trả lời, con người thâm thúy nhìn Lãnh Bùi Xa, mang theo kỳ vọng.“Tướng quân nhạc phụ, cũng biết chứ?”

“Hoa gà? Cháo Bát Bảo ?” Lãnh Bùi Xa lắc lắc đầu, văn sở vị văn, Loan Loan đứa nhỏ này khẳng định là cố ý làm khó dễ Hoàng Thượng.

“Hoa gà, kỳ thật chính là dùng lá sen, dùng bùn đất đem đào đi trái tim gà bọc lại, vùi vào trong đất đốt lên.” Lãnh Đình Dực lắc lắc đầu, Loan Loan thật sự là muốn ép buộc người ta

“Như vậy cháo Bát Bảo chúc là gì?” Hiên Viên Dạ chạy nhanh hỏi

“cháo Bát Bảo chỉ dùng gạo nếp, táo đỏ, cây long nhãn, hạnh nhân, hoa sinh, đậu xanh cùng nấu chung với nhau cho đến khi nó mềm ra thì cho thêm đường vào là được”

“Chỉ có vậy?” Hiên Viên Dạ hỏi, có đúng không a ?

“Đúng, rất đơn giản.” Lãnh Đình Dực gật đầu, chính là có vẻ tốn thời gian và sức lực.

“Đa tạ nhạc phụ, ta lập tức đi nấu.” Hiên Viên Dạ vừa chấp tay, bóng dáng đã chạy xa.

Sau nửa canh giờ, vẻ mặt nhem nhuốc của Hiên Viên Dạ đi đến, trong tay bưng một cái mâm, mặt trên đúng là món tên là hoa gà

“Loan Loan, ta đem món hoa gà làm ra rồi đây.” Kích động chạy đi vào.

“Người làm ?” Lãnh Loan Loan nhìn gương nhem nhuốc giống con mèo của Hiên Viên Dạ, trên mặt lại lộ vẻ tươi cười, trong lòng mềm mại .

“Đúng, người trước ném thử xem hương vị thế nào? Ta lại đi xem cháo bát bảo xem như thế nào.” Hiên Viên Dạ đem mâm đưa tới, dứt lời, bóng dáng lại vội vàng hướng ra ngoài chạy đi.

Lãnh Loan Loan mở cửa sổ, nhìn bóng dáng của hắn, tay vuốt ve bụng, đáy mắt xẹt qua một tia ôn nhu:

Cực cứng, chúng ta có phải hay không nên tha thứ cho phụ thân của người a?

237. Q.2 - Chương 118: Sở Niệm Loan

“Minh chủ, gần đây sơn tặc Ly sơn thường xuyên, quấy nhiễu các tiểu thương đi qua, khiến lòng người bất an, người xem chuyện này phải giải quyết như thế nào?”

Một nam tử trung niên mặc một bộ cẩm y màu đen ngồi ở phía dưới bên trái trong đại sảnh chấp tay hướng tới Sở Ngự Hằng bẩm báo.

“Quan phủ không có người quản sao?”

Trong đại sảnh, sở ngự hằng một thân cẩm bào màu trắng, thắt lưng được khảm bảo thạch ngọc đá, gương mặt tuấn mỹ đang nghe nam tử trung niên bẩm báo sau đó hiện lên một tia nào ý, mày kiếm gắt gao nhíu lại, loại chuyện này không phải hẳn là do quan phủ quản sao?

“Quan phủ người cũng nhúng tay , nhưng vẫn không có biện pháp bắt đàn sơn tặc này, ngược lại là tổn binh hao tướng, cho nên mới muốn mượn lực lượng giang hồ nhân sĩ chúng ta đem sơn tặc diệt trừ.” Trung niên nam tử bẩm báo nói.

“Minh chủ.” Một nam tử mặc áo màu xanh khác chen vào nói,“Sơn tặc này hung bạo tàn bạo, không biết giết hại bao nhiêu người qua đường, cướp đoạt bao nhiêu tiểu thương, chúng ta nếu có thể trừ bỏ bọn họ, cũng là vì dân trừ hại.”

“Thân là người trong giang hồ, chúng ta vốn nên hành hiệp trượng nghĩa, sắn cường phù nhược. Sơn tặc này nếu như đáng giận như thế, minh chủ, chúng ta nhất định không thể khinh tha bọn họ.”

“.....”

Sở Ngự Hằng nghe mọi người nghị luận đều, nhíu lại mày kiếm suy tư. Một lát sau, ngẩng đầu nhìn phía mọi người, vẻ mặt nghiêm túc.

“Chư vị nói có lý, vì dân trừ hại là ta là người võ lâm nên ra hết sức lực của chính mình. Đám sơn tặc trên Ly sơn kia, tuyệt đối không thể để cho bọn họ tiếp tục làm ác, làm hại dân chúng, chúng ta.....”

“Minh chủ, minh chủ.....”

Quản gia mặc một thân cẩm y màu xanh vội vàng chạy vào, đánh gãy lời nói của Sở Ngự Hằng , cũng đưa tới ánh mắt của mọi người.

“Chuyện gì kinh hoàng như vậy?” đôi mắt Sở Ngự Hằng hiện lên một tia tức giận

Minh chủ, phu nhân, phu nhân nàng muốn sinh .” Quản gia cúi gập thắt lưng, thở phò nói.

“Cái gì?” Sở Ngự Hằng vừa nghe thấy liền lập tức đứng lên, con người thâm thúy nhìn quản gia,“Người nói phu nhân muốn sinh ?”

“Ân, bà mụ đều đã đến.”

“Kia còn chờ cái gì? Đi mau.” Sở Ngự Hằng đi nhanh ra ngoài, bóng dáng chớp một cái, người đã lướt qua quần gia biến mất ở đại sảnh.

“Minh chủ phu nhân muốn sinh ?”

Những người còn lại đều nhìn nhau dò xét, về sau mới lấy lại tinh thần, trời ạ, đây là việc vui a. Bọn họ cư nhiên đã quên chúc mừng minh chủ .

“Nương, Đế Na thế nào ?”

Sở Ngự Hằng bay trở về sân , vừa đi qua phòng khách, liền thấy được mẫu thân của mình ở trên hành lang đi tới đi lui.

“Người này xú tiểu tử còn biết trở về a?” Sở phu nhân nhìn thấy con xuất hiện, lập tức liền cho hắn một chưởng.“Biết rõ Đế Na sẽ sinh trong mấy ngày gần đây, người còn đem nàng ném sang một bên?” đôi mắt Ngọc Lưu Ly trừng mắt nhìn Sở Ngự Hằng, hoàn hảo khi Đế Na bế nước ối có hạ nhân xung quanh , nếu không nếu thực xảy ra chuyện gì, xem nàng không một chưởng giết chết hắn.

“A.....”

Sở phu nhân vừa nói xong, trong phòng liền truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Dạ Đế Na.

“Na nhi.” Lời mẫu thân quở trách đã làm cho Sở Ngự Hằng lo lắng, chẳng lẽ là Đế Na có vấn đề gì? Hiện tại lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của nàng, càng thêm bất an , chuyển bước muốn đi vào phòng sinh.

“Xú tiểu tử, người muốn làm gì?” Sở phu nhân vừa thấy hắn hướng bên trong đi, chạy nhanh một phen giữ chặt hắn.

“Ta muốn nhìn Na nhi.” Sở Ngự Hằng mân mê, nghe tiếng kêu thảm thiết của Dạ Đế Na, gương mặt tuấn mỹ xuất hiện sự lo lắng.

“Na nhi đang sinh đứa nhỏ, người chạy tới loạn cái gì?” Sở phu nhân ba một tiếng lại cấp sở ngự hằng một cái tát,“Ồ chỗ này chờ cho ta .”

“Nhưng mà nàng kêu thảm như vậy?” Sở Ngự Hằng vẫn lo lắng.

“Sinh đứa nhỏ đều là như vậy.” Cảm thấy tiểu tử đau lòng .“Ta nghĩ cũng phải đau thêm mấy canh giờ nữa mới sinh ra được”

“.....”

Sở Ngự Hằng đảo cặp mắt trắng dã, hắn cũng không phải nữ nhân, hắn như thế nào biết sinh đứa nhỏ lại thống khổ như vậy?

“A a.....”

Dạ Đế Na vẫn kêu thảm như cũ, bà mẹ vội dạn dò nói:.

“Phu nhân, dùng sức a, đã nhìn thấy đầu .”

“A —” Dạ Đế Na dùng hết sức lực, gương mặt tinh xảo đã nhanh thành một đoàn. Mồ hôi lạnh từ trên trán của nàng chảy xuống, ướt cả gối đầu. Một đôi tay cầm lấy giường, gân xanh trên tay nổi rõ mồn một .

“Như thế nào còn không có sinh?” Nửa canh giờ lại trôi qua, vẫn như cũ không hề động tĩnh, ngay cả Sở phu nhân cũng nhịn không được có chút lo lắng.

Sở Ngự Hằng bước chân đi tới đi lui, càng khiến Sở phu nhân càng thêm khẩn trương, tâm phiền ý loạn.

“Tử tiểu tử, đứng lại cho ta. Không cần lung lay, làm ta choáng váng đầu.”

“Nương, đứa nhỏ như thế nào còn không có đi ra?”

Sở Ngự Hằng dừng lại cước bộ, mày kiếm gắt gao ning thành một cái ma dây điện. Thật sự không có việc gì sao? Nhưng là đã lâu như vậy . Tâm thần vốn luôn trấn định nay lại sớm rối loạn, phiền táo, bất an.

“Ta như thế nào biết?” Sở phu nhân cũng nhịn không được đi qua đi lại.

“Ta đi vào nhìn một cái.” Sở Ngự Hằng lo lắng, xoay người đẩy cửa phòng ra.

“Oa oa oa.....”

Bàn tay to của Sở Ngự Hằng vừa đặt ở trên cửa, trong phòng liền truyền đến âm thanh của tiếng khóc trẻ con cất qua trời đất .

Sở Ngự Hằng sửng sốt,tay ngơ ngác đặt ở trên cửa,quên cả phản ứng.

“Sinh , sinh” Sở phu nhân phản ứng lại , hoan hô lên.“Cám ơn trời đất, rốt cục sinh .”

“Sinh ?” Sở Ngự Hằng nghe được lời nói của Sở phu nhân, thì thào một tiếng. Về sau đôi mắt thâm thúy bỗng nhiên sáng lên,“Na nhi sinh .”

“Đúng vậy, xú tiểu tử, người làm cha .” Sở phu nhân cao hứng đôi mắt ngấn lệ, nàng rốt cục cũng làm bà nội .

Chi sá –

Cửa mở ra , nhà hoàn mặc quần áo màu hồng phấn ôm cục cưng đi ra. Tú đồng mỉm cười, hướng hai người Sở phu nhân phúc phúc thân:

“Chúc mừng phu nhân, thiếu gia, thiếu nữ sinh một vị thiên kim.”

“Là bảo bối ngoan a.” Sở phu nhân tiếp nhận đứa trẻ , nhìn khuôn mặt hồng hồng nhỏ nhắn cười nói,“Bộ dáng giống Đế Na, thật khá.”

Sở Ngự Hằng nhìn lại, làm sao nhìn ra được giống ai? Hồng toàn bộ, trẻ con nhiều nếp nhăn, ánh mắt cũng nhắm . Bất quá thật sự đáng yêu, nhìn bảo bối nho nhỏ này, một lòng đầy ấm áp, đây là nữ nhi của hắn.

“Cục cưng, cho phụ thân người ôm người một cái.” Sở phu nhân nhìn thấy biểu tình của Sở Ngự Hằng, đem đứa trẻ thật cẩn thận giao cho hắn.

Sở Ngự Hằng chân tay luống cuống, hai tay cầm tiểu tử mềm nhũn kia không biết phải làm gì? Sợ không cẩn thận sẽ phá hư nàng.

“Tốt lắm, vẫn là ta ôm đi, xem tay chân của người kìa .” Sở phu nhân nhìn bộ dáng Sở Ngự Hằng vô thố là tốt rồi cười,“Đi xem Na nhi đi, vất vả nàng .”

Sở Ngự Hằng gật gật đầu, đi vào phòng .

Dạ Đế Na đang nằm ở trên giường, một đầu tóc đen rối tung ở trên gối.Sau khi sinh sản nàng còn có chút mỏi mệt, đang nhắm mắt liền nghe thấy tiếng bước chân.

“Na nhi, người có khỏe không?” Sở Ngự Hằng ngồi ở bên giường , thân thủ cầm tay Dạ Đế Na . Nhìn nàng bộ dáng mỏi mệt , tâm sinh thương tiếc.

“Ân.” Dạ Đế Na lên tiếng trả lời, nhìn trượng phu trước mắt.“Đứa nhỏ có khỏe không?”

“Tốt lắm.” Sở Ngự Hằng gật đầu,“Là một nữ nhi thực đáng yêu, mẫu thân nói giống người.”

“Phải không?” Dạ Đế Na ôn nhu nở nụ cười,“Phu quân, người nói nữ nhi của chúng ta tên gọi là gì thì tốt?”

Sở Ngự Hằng sửng sốt, trong óc xẹt qua một bóng dáng, sau đó cúi đầu nỉ non:

“Sở Niệm Loan.”

238. Q.2 - Chương 119: Thiếu Niên Thần Bí

“Ta muốn uống nước.”

“Ta muốn tắm bộ.”

“Ta muốn đọc sách.”

“.....”

Trong tướng quân phủ, tất cả mọi người đã có thói quen tam tiểu thư đối với hoàng đế uống đến uống đi. Tuy rằng lúc ban đầu bọn họ đều lo lắng có thể chọc giận hoàng đế hay không, sẽ đưa tới tai họa. Nhưng một tháng vừa qua, bọn họ lại phát hiện Hoàng Thượng tôn quý nay so với bọn họ càng thêm nô tính kiên cường, chỉ cần nghe được tam tiểu thư phù phù, Hoàng Thượng sẽ vì tiểu thư thu xếp.

Hiện tại bọn họ đối với trường hợp này đã nhìn quen.

Khó được có được thời tiết mát mẻ, thái dương tránh ở sau tầng mây. Gió nhẹ từ từ, đưa tới đình viện mùi hoa sâu kín.

Loan Loan có thai cũng đã được bốn tháng nên nàng chỉ mặc một kiện áo bào màu trắng rộng thùng thình, nửa nằm ở mặt ghế. Màu trắng bào, hôn môi bích thảo. Bàn tay mềm trong chốc lát chỉ phía đông, trong chốc lát chỉ phía tây, không chút khách khí hướng tới Hiên Viên Dạ hô đến gọi đi.

Hiên Viên Dạ một thân cẩm bào màu lam, ngọc quan thúc phát, trên gương mặt tuấn mỹ mang theo ý cười, một tháng qua đều bị Lãnh Loan Loan cho làm người hầu để sai sử, nhưng hắn cũng rất vui, chỉ cần Loan Loan có thể để cho hắn làm bạn tại bên người. Đôi mắt thâm thúy hướng tới Lãnh Loan Loan đang nằm ở nơi đó nhìn lại, tuy rằng đã mang thai bốn tháng, nhưng nàng vẫn như văng giống nhau, tựa hồ không có gì thay đổi. quần áo rộng rãi che đi phần bụng đã hơi nổi lên của nàng, hé ra tình gương mặt tình xảo tuyệt mỹ càng thêm trắng mịn, non mềm. Đôi mắt đậm mạc kia bởi vì mang thai tản ra tình thương của mẹ ấm áp, càng thêm mê người.

“Loan Loan, canh ngân nhĩ hạt sen đây.” Hiên Viên Dạ bưng canh ngân nhĩ hạt sen thật cẩn thận đi đến trước mặt Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hắn, liền cầm lấy uống một ngụm: “Rất ngọt.”

“Ngọt sao? Ta đây đối một chén khác.” Hiên Viên Dạ mày kiếm tức tức, như thế nào lại quá ngọt?

“Chủ tử.” Thân ảnh Dạ Thần xuất hiện, từ đồng nhìn hai người, cúi đầu, mặt không chút thay đổi bẩm báo nói.

“Sở mệnh chủ đưa tới một phong thiệp mời.” Hai tay đem thiệp mời màu đỏ đưa cho Lãnh Loan Loan.

Sở Ngự Hằng?

Lãnh Loan Loan ngẩn người, tự khi từ biệt tại đại hội võ lâm lần trước. Hai người không có gặp lại, thư cũng không từng thông qua. Hôm nay đệ thiệp mời tới là vì sao? Tiếp nhận thiệp mời mở ra vừa thấy, khoe miệng lộ ra tươi cười, nguyên lai Dạ Đế Na đã vì hắn sinh ra một nữ nhi, lần này là mời nàng tham gia trắng tròn yên.

“Thần, chuẩn bị một chút. Ngày mai chúng ta khởi hành đi võ lâm minh.” Khép lại thiệp mời, Lãnh Loan Loan ngẩng đầu hướng Dạ Thần phân phó nói.

“Dạ.” Dạ Thần đáp, tay áo tung bay, rời đi.

“Loan Loan, ngươi muốn đi võ lâm minh? Đã xảy ra sự tình gì?”

Hiên Viên Dạ nghe được Lãnh Loan Loan muốn xuất môn, có chút lo lắng. Hiện tại nàng nhưng là có mang, hắn là hảo hảo nghỉ ngơi, không nên lặn lội đường xa.

Lãnh Loan Loan đem thiệp mời đưa cho hắn, neho lại hai tròng mắt nghỉ ngơi.

Hiên Viên Dạ tiếp nhận thiệp mời vừa thấy, cư nhiên là võ lâm minh chủ Sở Ngự Hằng thỉnh Loan Loan đi tham gia trắng tròn yên của nữ nhi hắn. Đôi mắt thâm thúy lóe lóe, hắn nhớ rõ lúc trước Sở Ngự Hằng cũng là thích Loan Loan, cho tới nay trong lòng hắn đều có chút để ý. Hiện tại nhìn thấy nữ nhi hắn đều đã trắng tròn, nhưng thật ra chân chính buông xuống, đều sắp là cha, hắn cũng vì Sở Ngự Hằng mà cảm thấy vui vẻ

“Loan loan, ta ngày mai cùng ngươi đi, được không?”

Buông thiệp mời, nếu Loan Loan muốn đi, chính mình khẳng định cũng muốn cùng nàng.

“Muốn đi phải đi.” Lãnh Loan Loan nhắm mắt, thần nhiên nói.

Hôm sau, ánh nắng tươi sáng, gió nhẹ quạt vào mặt.

Một chiếc xe ngựa hoa lệ theo tướng quân phủ đi ra, trước sau xe ngựa, là vài vị nam tử tuấn mỹ cười ngựa đi theo. Những người này đúng là đám người Lãnh Loan Loan.

Đoàn người quần áo hoa lệ, khí vũ bất phàm. Dọc theo đường đi tự nhiên là khiến người khác chú ý.

Năm ngày sau, bọn họ tới dưới chân một ngọn núi.

Nhất ức đầu, cực diên sơn giống như trong mây tiêu, sơn gian cây cối xanh miết, sơn đạo uốn lượn khúc chiết, cả tòa ngọn núi khí thế.

“Loan Loan, chúng ta sửa thành kiệu đi.”

Hiên Viên Dạ nhìn ngọn núi bất ngờ này, nói với Lãnh Loan Loan. Một đôi mặc đồng có chút lo lắng, hiện tại Loan Loan trong người có thai, vạn không thể làm cho nàng sử dụng khinh công, cũng không thể một nhọc qua núi, kế sách duy nhất, đó là dùng cỗ kiệu nâng nàng đi lên, nhưng là người nâng kiệu nhất định phải nắm giữ lực đạo tốt, vạn không thể làm cho cỗ kiệu xóc nảy, để tránh thương cực cương trong bụng.

“Hảo.” Bàn tay mềm của Lãnh Loan Loan vuốt ve bụng gật đầu, hiện tại hết thấy lấy cực cương làm trọng, nàng tự nhiên cũng biết không thể giống dĩ vãng.

“Phong Triệt, các người đi tìm một cỗ kiệu đến đây” Dạ Thần hướng tứ thiếu niên vẫy vẫy tay, phân phó nói.

“Dạ.” Phong Triệt đáp, bóng dáng bốn người bay vút rời đi.

Một nén hương sau, bốn người trở về, nâng một cỗ kiệu tinh xảo đến.

Lãnh Loan Loan ngồi vào kiệu, Hiên Viên Dạ cùng Dạ Thần trái phải che chở, tứ thiếu niên nâng cỗ kiệu lên, hướng lên núi đi tới.

“Từ từ –” Đột nhiên, Lãnh Loan Loan lên tiếng.

“Loan Loan, có chuyện gì?” Hiên Viên Dạ vẫy tay, làm cho bốn người cẩn thận đem kiệu hạ xuống, mới xóc lên bức màn kiệu, hỏi Lãnh Loan Loan.

“Ta xem này núi này rất khó đi, nếu muốn đi hết phải tốn rất nhiều thời gian, Để cho nhóm Phong Triệt dung ngự phi thuật mà ta dạy bay qua sẽ nhanh hơn.” Lãnh Loan Loan nói.

“Hảo.” Hiên Viên Dạ quay đầu đối tứ thiếu niên phân phó, hẳn cũng từng gặp qua một lần ngự phi thuật. Thực thần kỳ, giống nhau nhân là ở thiên thượng phi bình thường, nhưng kỳ thật nói trắng ra cũng chỉ là khinh công mà thôi, chính là ngự phi thuật kia là tuyệt đỉnh khinh công, chỉ sợ trong chốn giang hồ cũng không có người có thể địch.

Tứ thiếu niên sử dụng ngự phi thuật, vững vàng nâng cỗ kiệu lên. Ở không trung đi lại như bình thường, hướng tới đỉnh núi vô lâm minh mà đi. Phía sau, Hiên Viên Dạ, Dạ Thần vận dụng khinh công lại chỉ có thể miễn cưỡng mới đuổi kịp.

Phong dương, mấy người tay áo tung bay, sợi tóc khinh phi, tựa như tiên thần. Thanh sơn thúy thụ ở dưới chân bọn họ, mây trắng trời xanh ở đỉnh đầu bọn họ. Nhỏ vụn dương quang rơi ở trên người bọn họ, tựa như độ thượng một tầng vàng sáng.

“Hảo võ công.” Đột nhiên, phía sau truyền đến một tiếng nói trẻ tuổi.

Dạ Thần, Hiên Viên Dạ cả kinh, cư nhiên có người xuất hiện ở phía sau bọn họ cũng không phát hiện. Hai người ngừng lại, ngoái đầu nhìn lại vừa nhìn, chỉ thấy một thiếu niên ó trắng, mặt quan như ngọc, môi hồng răng trắng, vạt áo tung bay, mặc phát như thiên ti, một đôi mặc đồng sáng ngời trong như gương, cười nhìn bọn họ.

Hắn là ai vậy?

239. Q.2 - Chương 120: Lãnh Định U

Hiên Viên Dạ cùng Dạ Thần hai mắt nhìn nhau, nhìn thiếu niên bắt quá mười tám mười chín, lại có thể vô thanh vô tức tới gần bọn họ, có thể thấy được thân thủ hắn cũng bất phàm. Nhưng là hắn đến tột cùng là ai? Là địch? Là bạn? Hai người đoán không ra, hai hai mắt cảnh giới theo dõi hắn.

“Ai, các ngươi không cần nhìn ta như vậy, ta không phải người xấu.” Thiếu niên nhìn ánh mắt hai người Hiên Viên Dạ cảnh giới không khỏi mỉm cười, hắn chẳng qua là phát hiện những người này công phu tốt lắm, nhìn không được ra tiếng thôi.

“Như thế nào rồi?” Lãnh Loan Loan nghe được động tĩnh, làm cho tứ thiếu niên đem cổ kiệu hạ xuống. Bàn tay mềm xóc lên màn kiệu, đi ra.

Thiếu niên đang nhìn gặp Lãnh Loan Loan kia một khắc, mặc đồng cang sáng. Hình như có vô số tinh thần hội tụ ở đáy mắt hắn, ánh sáng ngọc chói mắt.

Nữ tử đẹp quá, giống như là tiên nữ xuất hiện. Mặt mày như họa, môi anh đào mũi ngọc. Phất như mây vụ, quần áo la quần theo gió nhẹ lay động, giống như chỉ có phi vũ bản. Cả người nàng tản ra hơi thở thần nhiên, chỉ có đáy mắt ngẫu nhiên giống như nghĩ tới cái gì câu ra một chút tươi cười ảm áp.....

Lãnh Loan Loan nhìn thấy thiếu niên, mày liễu nhíu nhíu. Thiếu niên này tuyệt đối không đơn giản, có thể vô thanh vô tức đuổi theo bọn họ, khinh công của hắn nhất định cao hơn Hiên Viên Dạ cùng Dạ Thần, nhưng xem hắn cười yếu ớt trong suốt, một dáng vô hại, mâu quang tinh lượng, lại làm người ta không thể thấy rõ cảm xúc chân chính của hắn.

“Cô nương, thật đẹp a.”

Thiếu niên thân hình nhoáng lên một cái, bóng dáng dĩ nhiên xuất hiện ở bên người Lãnh Loan Loan. Nhìn xem Dạ Thần, Hiên Viên Dạ cả kinh, hai người cũng bay tới một bên của Lãnh Loan Loan, nhìn chăm chú vào thiếu niên, để ngừa hắn có hành động nguy hiểm gì. Hơn nữa lời nói của thiếu niên làm hai người đồng thời nín nổi lên mi, tuy rằng Loan Loan xác thực xinh đẹp như thiên tiên, nhưng là hai người cũng không muốn lời này từ miệng nam tử khác nói ra.

Thiếu niên cười cười, trong suốt nhìn Lãnh Loan Loan. Trên gương mặt tuấn tú chính là biểu tình hồn nhiên, một chút cũng không có đem sự phòng bị của Dạ Thần và Hiên Viên Dạ để trong mắt. Giống như trừ bỏ Lãnh Loan Loan thì không có người nào ở trong mắt của hắn.

Phong Triệt tứ thiếu niên cũng đứng ở phía dưới Lãnh Loan Loan, ánh mắt lạnh nhìn thiếu niên đang cười kia. Thiếu niên này vô luận thấy thế nào, đều là thực vô hại, nhưng là càng là người đáng yêu có lẽ che dấu lại càng sâu.

Lãnh Loan Loan ngoéo một cái thần, nàng nhưng thật ra rõ ràng thấy điều trong mắt thiếu niên chỉ có thưởng thức thần nhiên. Giống như là nhìn thấy biểu tình chân thật, thời khắc này, nàng đối với thiếu niên này có ấn tượng tốt.

“Cám ơn.” Hướng tới thiếu niên gật gật đầu, “Chúng ta muốn lên võ lâm minh, không biết tiểu công tử muốn đi đâu?” Suy nghĩ một chút, hắn là theo dõi bọn họ? Hay là ngẫu nhiên gặp? Hay là cùng đường?

“Y, ta cũng muốn lên võ lâm minh nga.” Thiếu niên trừng mắt nhìn. “Ta phụng lệnh gia sư đi chúc mừng võ lâm minh chủ, cô nương, chúng ta cùng nhau đi thôi.” Thực chờ mong nhìn Lãnh Loan Loan, giống như con chó nhỏ chỉ chờ chủ nhân đồng ý với nó

“Hảo.” Lãnh Loan Loan gật gật đầu, vài phát theo phong tung bay, tay vẫn nhẹ vỗ về bụng, mang theo ý cười, tươi cười ảm áp như vậy làm cả người nàng càng phát ra ánh sáng, giống nhau sở hữu tinh quang đều rơi ở thân thể của nàng thượng giống nhau, làm người ta chói mắt.

Hiên Viên Dạ cùng Dạ Thần nhìn nhau vừa nhìn, đối với quyết định của Lãnh Loan Loan có chút không đồng ý. Không biết thiếu niên thần bí này thân phận tình huống ra sao, mạo muội cho hắn đồng hành thật

sự có chút mạo hiểm. Bất quá sau lại ngẫm lại có lẽ cũng là phương pháp tốt, chỉ có tiếp xúc tài năng dò thám mới biết thân phận của hắn.

“Đi thôi.” Thiếu niên cười khê, bóng dáng xuất hiện ở bên cửa sổ của nhuyển kiệu.

Lãnh Loan Loan gật gật đầu, một lần nữa ngồi trở lại cổ kiệu. Tứ thiếu niên nâng cổ kiệu lên, thiếu niên liền theo sát sau cổ kiệu, dọc theo đường đi càng không ngừng lú lú, câu hỏi lại khiến người ta dở khóc dở cười.

Hiên Viên Dạ cùng Dạ Thần theo sát ở phía sau, nghe được lời nói của thiếu niên cũng nhin không được nở nụ cười.

Thiếu niên hỏi Lãnh Loan Loan đến tột cùng là tiên nữ từ thiên giới hạ phàm, hay là tinh linh tu luyện đắc đạo, hắn chưa từng nhìn thấy cô nương nào xinh đẹp như nàng.....

Lãnh Loan Loan thấy thiếu niên nói không ngừng bên nhuyển kiệu, khóe môi lại dấy lên một nụ cười mỉm. Tay ôn nhu vuốt ve bụng, không biết cục cưng của nàng về sau có thể dễ thương giống thiếu niên như vậy hay không?

Đoàn người bắt tri bắt giác tới vô lâm minh, hôm nay vô lâm minh tùy ý có thể thấy được sắc thái vui mừng, lửa đỏ đèn lồng bắt tại mái hiên, cây cối, người hầu vội vã bưng thực vật, thủy cây tảo tiến tiến xuất xuất. Không ít vô lâm nhân sĩ đã muốn tới, mấy người hoặc nâng chén hoan ẩm, hoặc ba năm ngồi vây quanh trò chuyện với nhau thật vui, náo nhiệt phi phàm.....

Khi tứ thiếu niên nâng cổ kiệu xuất hiện, tất cả mọi người đứng lên. Hơn nữa lần trước ở vô lâm đại hội gặp qua tứ thiếu niên cùng Dạ Thần mọi người đoán được trên cổ kiệu có thể là hoàng hậu, theo lần trước thấy hoàng hậu cùng mình chủ có giao tình rất sâu, liền ngay cả mình chủ phu nhân cùng hoàng hậu nương nương cũng là quen biết. Dừng nói chuyện với nhau, ánh mắt đều nhìn cổ kiệu kia.

Màu vàng lưu tô theo gió nhẹ lay động, vũ ra duyên dáng độ cong. Bàn tay mềm xốc lên kiệu màn kiệu, quả nhiên, xuất hiện ở trước mặt mọi người đúng là ngày đó ở vô lâm đại hội Lãnh Loan Loan.

“Khấu kiến hoàng hậu nương nương.”

Những nhân sĩ từng gặp qua Lãnh Loan Loan đều quỳ xuống hô, trong lòng thực kích động, cư nhiên có thể cùng hoàng hậu nương nương lại gặp mặt.

Những người chưa thấy qua Lãnh Loan Loan thấy những người khác quỳ xuống hô, sững sốt, sau đó cũng quỳ xuống theo. Ánh mắt lặng yên vừa nhắc, nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc của nàng lại là cả kinh, nữ tử đẹp như thiên tiên như vậy cư nhiên là hoàng hậu nương nương.

“Loan Loan, người đã đến rồi.” Sở Ngự Hằng đang nghe đến hồi báo, vội vàng đi ra. Quần áo thanh cảm bào được khảm giấy mạ vàng hắn thoát nhìn thần thái sáng láng, đôi mắt thâm thúy không thể che dấu sự vui mừng của hắn.

“Chúc mừng người có thiên kim.” Lãnh Loan Loan cười yếu ớt, quay đầu hướng Dạ Thần gật đầu một cái.

Dạ Thần sớm chuẩn bị tốt lễ vật, trình lên một hộp gấm có chứa một đôi ngọc bội hiếm có.

“Cám ơn.” Sở Ngự Hằng gật đầu, ánh mắt chạm đến đến Hiên Viên Dạ liền cả kinh, không nghĩ tới hoàng đế cư nhiên chạy đến nơi này.

“Hoàng.....”

Hiên Viên Dạ khoát tay áo, đánh gãy lời nói của hắn. Hôm nay hắn chính là nam nhân của Lãnh Loan Loan mà thôi, bởi nàng tham dự yến hội của bằng hữu mà thôi.

“Sở mình chủ.” Thiếu niên đột nhiên đi ra, hướng tới Sở Ngự Hằng cười yếu ớt. Hai tay dâng lên lễ vật, “Tại hạ đệ tử văn môn, hôm nay đại biểu gia sư đưa lên lễ mọn chúc mừng mình chủ mừng có thiên kim.”

“Đa tạ.” Sở Ngự Hằng vung tay lên, người bên người tiếp nhận lễ vật. Đôi mắt thâm thúy đánh giá thiếu niên, không nghĩ tới hắn cư nhiên là người của văn môn. Chẳng lẽ tuổi còn trẻ, liền có thái độ không thể khinh thường.

Thiếu niên cười, đột nhiên hướng thân nhìn Lãnh Loan Loan, oai đầu nói:“Người quả thật là hoàng hậu? Hoàng hậu Thiên Diệu hoàng triều?”

Lãnh Loan Loan gật gật đầu, đám người Dạ Thần, Hiên Viên Dạ không rõ cho nên nhìn hẩn.

“Nguyên lai người thật muội muội của ta.” Thiếu niên đột nhiên nói, ý cười càng thêm âm áp .

“Y?” Tất cả mọi người bị hồ đồ .

Lãnh Loan Loan hơi cúi đầu, khi ngẩng đầu, đáy mắt là một mảnh thanh minh, đối với thân phận của thiếu niên là hiểu rõ.

“Người biết ta là ai , đúng không?” Thiếu niên hì hì cười.

“Ta là Lãnh Dịch U.”

240. Q.2 - Chương 121: Xuyên Qua Hoàng Đế Thân Phận

“Ta là Lãnh Dịch U.”

Lời nói của thiếu niên khiến cho đám người Hiên Viên Dạ bỗng nhiên hiểu ra, nguyên lai hẩn là đứa con của Lãnh Bùi Xa nhưng không ở nhà từ nhỏ. Chính là không biết hẩn đến tột cùng gặp phải chuyện gì mà lại trở thành đệ tử của Vân môn?

Lãnh Loan Loan nhìn Lãnh Dịch U, thiếu niên cũng cười trong suốt nhìn nàng.

Gió thổi qua, gợi lên sợi tóc của hai người.

Lãnh Loan Loan đối hẩn thưởng thức càng nhiều thêm một phần, Lãnh Dịch U cùng Lãnh Độc U có dung mạo giống nhau vài chỗ, tính tình so với Lãnh Độc U càng hồn nhiên hơn. Không nghĩ tới một người ương ngạnh như Mộc Chiêu Vân cư nhiên sinh ra được hai người con tốt như vậy

“Nhị ca.” Lãnh Loan Loan thân nhiên gọi một tiếng, cũng không giống như người xa nhau gặp lại liền vui sướng, mà bọn họ lại có cảm giác xa lạ

Lãnh Dịch U dương thần cười, tựa như ngọn gió mùa xuân tháng ba, âm áp lại sáng ngời. Vài sợi tóc màu đen ở hai bên nhẹ phẩy động , con mắt sáng nhìn Lãnh Loan Loan hỏi:“Không nghĩ tới tiểu muội cùng vô lâm minh chủ cũng quen biết.” Xem ra giang hồ đồn đãi quả nhiên là thật , nữ tử lần trước xuất hiện ở đại hội vô lâm thật là nàng.

Lãnh Loan Loan gật gật đầu, hỏi lại hẩn.“Người vì cái gì không trở về phủ?” Mười mấy năm qua cũng không gặp qua hẩn trở về, trong đó đến tột cùng là có nguyên nhân gì?

Lãnh Dịch U biểu tình sững sốt, đáy mắt có một tia quang mang kì lạ hiện lên, nhưng một lát liền khôi phục bình thường, lại là một bộ dáng cười yếu ớt trong suốt :

“Ta sẽ trở về , nhưng không phải hiện tại.” Chờ hẩn làm xong chuyện kia, hẩn nhất định sẽ trở về

“Loan Loan, các người đi vào trước tán gẫu đi.”

Sở Ngự Hằng đánh gãy cuộc nói chuyện của hai người, tuy rằng bọn họ là huynh muội gặp lại có lẽ có rất nhiều điều để nói. Nhưng thân phận Loan Loan đặc thù, nhìn những nhân sĩ đang quì dưới đất kia, chỉ sợ nếu hai huynh muội này lại tiếp tục tán gẫu với nhau thì chân của bọn họ chắc bị phé đi hết

Lãnh Loan Loan nhìn theo ánh mắt của Sở Ngự Hằng, quả nhiên là những người vô lâm nhân sĩ này vẫn chưa đứng lên. Không phải nói người giang hồ đều không câu nệ tiểu tiết sao? Như thế nào cư nhiên cũng sẽ câu thúc chuyện thân phận phiền chán này. Mà liễu nhíu nàng hướng mọi người nói:

“Đều đứng lên đi.”

“Tạ hoàng hậu nương nương.”

Mọi người đứng dậy, hiệp sĩ trẻ tuổi khi nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc của Lãnh Loan Loan, thiếu chút nữa trợn trắng ánh mắt. Không nghĩ tới đương kim hoàng hậu nương nương cư nhiên tuyệt sắc như thế, mà bọn họ hôm nay cư nhiên may mắn có thể thấy phượng nhan, thật sự là tam sinh hữu hạnh.

Ánh mắt Hiên Viên Dạ đảo qua chúng nam tử trẻ tuổi, thấy bọn họ si ngốc lén nhìn Loan Loan, tức giận cơ hồ làm hai tròng mắt bốc hỏa, bàn tay to gắt gao nắm chặt thành quyền, những nam nhân này thật làm càn, cư nhiên dám rình coi phượng nhan của hoàng hậu, thật sự là to gan lớn mật.

Quần gia đến bên tai của Sở Ngự Hằng nói thầm mấy câu, Sở Ngự Hằng gật gật đầu. Xoay người mặt hướng về phía mọi người, bạch thần khinh dương, nở rộ ra một nụ cười yếu ớt:

“Các vị, tiệc rượu đã chuẩn bị tốt. Thỉnh mọi người ngồi vào vị trí đi.”

“Hoàng hậu nương nương, thỉnh.” Mọi người đứng ở một bên, cung kính nhường đường cho Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan nhìn bọn họ liếc mắt một cái, chẳng lẽ vốn không có một người nào giống hiệp sĩ trong tiểu thuyết võ hiệp sao? Trước mắt là hình ảnh cung kính của nhân sĩ võ lâm thoát nhìn giống như hình ảnh nịnh bợ của chó Nhật, không có ý nghĩa, đuổi kịp thứ võ lâm đại hội giống nhau, cái gì võ lâm hiệp sĩ, căn bản chính là một đám đám ô hợp.

“Tiểu thư –”

Lãnh Loan Loan vừa bắt đầu bước đi, lại nghe thấy sau lưng truyền đến một âm thanh vui mừng. quay lại nhìn, ánh vào mi mắt đúng là Vạn Oánh Chiêu. Chính là hiện tại nàng đã không còn ánh mắt cừu hận như ngày xưa, vẻ mặt tươi cười, thanh rùng hai tròng mắt toát ra một cỗ tình thương của mẹ. Một tay kéo Đông Phương Triết, một tay vuốt ve cái bụng đã muốn lòi lên. Nguyên lai, nàng cũng có bầu.

“Tiểu Chiêu.” Lãnh Loan Loan cười yếu ớt, nhìn Vạn Oánh Chiêu cùng Đông Phương Triết đang ở cạnh nhau, nói vậy hai người thực hạnh phúc.

“Tiểu thư, ta biết ngươi sẽ đến.”

Vạn Oánh Chiêu buông tay Đông Phương Triết, đi đến khom người bên Lãnh Loan Loan. Một đôi con mắt sáng thực kích động nhìn nàng, mấy tháng không thấy, tiểu thư vẫn giống nhau đẹp động lòng người.

“Phu nhân.” Đông Phương Triết hướng Lãnh Loan Loan gật gật đầu, nhìn về phía Vạn oanh Chiêu đang mang bầu nụ cười ko hề dấu sự sung nịch. “Tiểu Chiêu có bầu, nguyên bản là không mang theo nàng đến. Kết quả nàng nói ngươi sẽ đến, nhất định phải đi theo ta đến.”

“Tiểu Chiêu, ngươi mang thai đã được năm tháng rồi đi?” Xem cái bụng tròn vo kia, cũng thật hiểu rõ lên núi có bao nhiêu vất vả, lại chỉ là vì gặp chính mình, Lãnh Loan Loan có chút cảm động.

“Ân, không sai biệt lắm.” Vạn Oánh Chiêu gật đầu, lôi kéo Đông Phương Triết hướng Sở Ngự Hằng chúc. “Chúc mừng mình chủ có lệnh thiên kim, chúng ta chuẩn bị lễ mọn nho nhỏ, bất thành kính ý, xin vui lòng nhận cho.” Một bên người hầu đem lễ vật trình lên.

“Làm sao, cực đến Đông Phương bảo chủ, phu nhân tiêu pha.” Sở Ngự Hằng bảo quần gia đang đứng một bên tiếp nhận lễ vật, mọi người hướng đại sảnh đi đến.

Vào tòa, đám người Lãnh Loan Loan cùng vợ chồng Đông Phương Triết, còn có Sở Ngự Hằng ở chủ vị. những tân khách còn lại đều tự ngồi vào bàn của mình.

“Minh chủ, như thế nào không gặp nhân vật chính hôm nay?” một người trẻ tuổi hỏi

Lãnh Loan Loan nghe xong cũng cười cười, hướng tới Sở Ngự Hằng nói:

“Luyến tiếc đem thiên kim của ngươi ôm đi ra sao?” Nàng muốn nhìn lần đứa nhỏ của Sở Ngự Hằng có vẻ giống ai? Là hần? Hay là xinh đẹp như Đế Na công chúa.

Sở ngự hằng ngoéo một cái thần, nhắc tới nữ nhi, trong lòng liền ấm áp. Nghiêng người hướng tới quần gia đang bận rộn vung tay lên, phân phó nói:

“Quản gia, đi thỉnh phu nhân đem tiểu thư ôm đi ra.”

“Dạ.” Quản gia lĩnh mệnh, rời đi.

Một lát sau, Dạ Đế Na được nha hoàn vây quanh, cầm bào màu đỏ, búi tóc cao vắn, tà cầm châu sai. Thật cẩn thận ôm Sở Niệm Loan đi tới, vừa qua thangka, sắc mặt nàng liền hồng nhuận, thoát nhìn so với dĩ vãng càng thêm thành thực

“Phu quân.” Dạ Đế Na ôn nhu gọi Sở Ngự Hằng, cười yếu ớt hướng mọi người phúc phúc thân.

Sở Ngự Hằng đi lên trước tiếp nhận nữ nhi, một người nam nhân cao lớn lại ôn nhu như thế, cẩn thận ôm một cái tiểu tử con, hình ảnh như vậy thật sự là thực cảm hám lòng người. Từ khi tiểu nữ nhi xuất hiện gương mặt trắng trẻo lạnh nhạt hiện lên nét tươi cười không chút che giấu tâm tình vui sướng của hắn

Mọi người mặc dù đối với nữ nhi của hắn tò mò, nhưng thấy hắn có bộ dáng thậ cẩn thận như thế liền không dám vây đi lên.

“Ta có thể ôm nàng một cái không?” Lãnh Loan Loan hướng Sở Ngự Hằng nói.

“Hoàng hậu nương nương.” Dạ Đế Na lại thấy Lãnh Loan Loan, thật cao hứng. Không nghĩ tới nàng cư nhiên sẽ đến tham gia trăng tròn yến của nữ nhi., nhưng khi ánh mắt nàng nhìn thấy Hiên Viên Dạ bên cạnh Lãnh Loan Loan liền, kinh hãi, da, cư nhiên là Hoàng Thượng.

“Hoàng Thượng –”

*trăng tròn yến:là buổi tiệc tròn 1 tháng tuổi của em bé mới sinh

241. Q.2 - Chương 122: Thu Nghĩa Nữ

“Hoàng Thượng –”

Không hề nghi ngờ, này tiếng “Hoàng Thượng “ này lại là “kiệt tác” của Dạ Đế Na

Một tiếng kông nặng lại như tiếng sấm ở bên tai mọi người vang lên, đại sảnh náo nhiệt nhất thời cảm như hên. ánh mắt của bọn họ đều lảng lảng nhìn phía Hiên Viên Dạ bên người Lãnh Loan Loan, người nam tử tuấn mỹ từ đầu tới cuối không phát ra âm thanh nào này chính là đương kim thiên tử? Trợn tròn mắt, không nghĩ tới sau khi nhìn thấy phượng nhan, cư nhiên còn có thể nhìn đến mặt rồng.

“Y, ngươi là hoàng đế?”

Lãnh Địch U nhìn Hiên Viên Dạ dẫn đầu ra tiếng, hắn là hoàng đế, như vậy không phải là phu quân của Loan Loan sao? Nhưng vì cái gì từ đầu tới đuôi hắn đều nhìn Hiên Viên Dạ giống như người hầu của Loan Loan a?? Hai người đến tột cùng đang đùa cái gì a? Chớp chớp đôi mắt to tròn, đánh giá hai người trước mắt

Lời nói của Lãnh Địch U khiến mọi người hồi thần,lại nhìn nam tử này thêm lần nữa, quả nhiên tuấn mỹ bất phàm, khí thế làm người khác run sợ. Có cổ uy nghi cùng khí phách trời sinh, chẳng lẽ hoàng đế là muốn cải trang vì hành sao?

“Tham kiến Hoàng Thượng.”

Không biết ai dẫn đầu ra tiếng, mọi người ngộ đạo, rầm rầm quỳ xuống

“Hãy bình thân.” Hiên Viên Dạ phát phát tay,“Mọi người không cần câu nệ tiểu tiết, hôm nay trẫm cùng hoàng hậu cùng mọi người đều giống nhau, là tới tham gia lễ đầy tháng của thiên kim minh chủ. Không có Hoàng Thượng, hoàng hậu, chỉ có bằng hữu của minh chủ.”

“Đúng vậy, chư vị võ lâm tiền bối, các bằng hữu, mọi người không cần câu nệ, đều nhập tòa đi.” Sở Ngự Hằng cũng đứng lên, tiếp đón mọi người.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, vào tòa, nhưng không có tâm tình thoải mái , này hoàng đế, hoàng hậu đều đến đây, bọn họ còn có thể thoải mái đứng lên sao? Chính là không biết mình chủ đến tột cùng cùng bọn họ là giao tình như thế nào, trước còn tưởng rằng chỉ quen biết cùng hoàng hậu, hiện tại cư nhiên ngay cả hoàng đế cũng xuất hiện , xem ra hẳn có ngọn núi dựa rất lớn, về sau bọn họ vẫn là đi theo hẳn là tốt

“Ta có thể ôm nàng một cái không?”

Thấy mọi người đều tự vào tòa, Lãnh Loan Loan lại hướng tới Sở Ngự Hằng nói. Có lẽ là vì chính mình cũng mang thai , nàng hiện tại nhìn thấy đứa nhỏ của người khác đều cảm thấy đáng yêu.

“Đương nhiên có thể.”

Sở Ngự Hằng cười yếu ớt, đem đứa nhỏ thật cẩn thận giao cho Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan ôm cục cưng nho nhỏ, chỉ cảm thấy mềm nhũn . Đôi mắt tròn lay lắt giương lên đảo qua tất cả mọi người xung quanh khiến cho gương mặt hồng lên rất dễ thương. Tóc đậm mật, thoạt nhìn hảo đáng yêu, tựa như búp bê . Còn có một cổ hương thơm ở chóp mũi, thực thoải mái.

Dạ Thần cùng Hiên Viên Dạ cũng đem ánh mắt đặt ở trên người cục cưng, kia kiêu nhỏ (tiểu nhân) cục cưng thực ngoan nằm ở trong cảm bào được Lãnh Loan Loan ôm. Ánh mắt đảo qua biểu tình ôn nhu của Lãnh Loan Loan, trong lòng mềm mại , chờ cục cưng của nàng sinh ra , có phải hay không càng thêm đáng yêu?

“Nàng gọi là gì?”

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, hai tròng mắt sáng ngời nhìn phía Sở Ngự Hằng, mềm nhẹ hỏi, tựa hồ là sợ làm tiểu bảo bảo giật mình

Sở Ngự Hằng sửng sốt , bạc thần mãn . Đem tên của cục cưng tên nói ra có thể hay không khiến cho nàng có suy nghĩ gì đó, có thể hay không làm hai người trở nên xấu hổ?

“À.” Dạ Đế Na không rõ vì cái gì phụ quân không trả lời vấn đề của Lãnh Loan Loan, nàng nhưng thật cao hứng. Con mắt sáng toát ra vui mừng, môi anh đào khê mở.

“Cục cưng kêu Sở Niệm Loan.”

Lời nói của nàng vừa dứt, những người bên Lãnh Loan Loan đều sửng sốt. Trong nhất thời không khí im lặng cổ quái.

Dạ Đế Na nhìn bọn họ, không rõ cho nên. Làm sao vậy? Tên cục cưng rất kỳ quái sao? Mang theo ánh mắt hoang mang nhìn phía Sở Ngự Hằng, đã thấy hẳn mãn thần, vẻ mặt có chút kỳ quái. Dạ Đế Na càng thêm hoang mang , đến bây giờ nàng cũng không biết nguyên lai tên nữ nhi của mình là trượng phu vì tưởng niệm một nữ nhân khác mà đặt

Lãnh Loan Loan nhìn cục cưng trong lòng, Sở Niệm Loan sao? Không nghĩ tới cư nhiên sẽ là tên của mình. Mặc đồng nâng lên nhìn phía Sở Ngự Hằng, đã thấy hẳn im lặng không nói gì. Trong lòng âm thầm thở dài, cần gì phải thế a? Thủ tên này chỉ sợ ngày sau càng xuất hiện thêm nhiều hiểu lầm. Rõ ràng đều đã muốn buông xuống, có cuộc sống mới, cần gì phải đi tưởng niệm.....

Hiên Viên Dạ cùng Dạ Thần sau khi nghe lời nói của Dạ Đế Na xong đều siết chặt nắm đấm, Dạ Thần ngẩng đầu, đồng tử màu tím nhìn phía Sở Ngự Hằng, chẳng lẽ hẳn đến bây giờ còn không có quên chủ tử sao?

Sở Niệm Loan?

Đôi mắt Hiên Viên đêm Dạ xẹt qua một đạo ngoan lệ, hảo một cái Sở Niệm Loan.Sở Ngự Hằng này đến giờ vẫn còn nhòm ngó Loan Loan sao? Ngẩng đầu nhìn phía hẳn, mâu quang sâu thẳm hiện ra ảnh ngược của một bên sườn mặt đang mím môi của Sở Ngự Hằng. Nam nhân này làm hẳn cảm giác được đồ kị, nhưng càng nhiều cũng là sợ hãi, bởi vì nhiều năm qua, cho dù đã có con, lại vẫn như cũ không có hoàn toàn quên Loan Loan, kia phần si tình đó làm người ta cảm động, nhưng là Loan Loan thì sao? Nàng hội cảm động sao? Thực lo lắng, luôn luôn kêu gọi hẳn bởi vì Lãnh Loan Loan trở nên không còn tin tưởng. Có thể

hay không bởi vì chính mình bất đắc dĩ sung hạnh nữ tử khác, mà lại đem hạnh phúc chính mình đưa đến bên cạnh vách núi đen a? Hẳn không có quên đến bây giờ Loan Loan cũng không có nói sẽ tha thứ hẳn....

Vạn Oánh Chiêu cùng Đông Phương Triết liếc nhau, trong mắt đều nhìn thấy không rõ mọi chuyện. Lại mơ hồ cảm giác được cái gì. Sở Niệm Loan hẳn là vì chủ tử mà đặt đi? Như vậy mình chủ cùng chủ tử trong lúc đó có quan hệ gì sao?

Hai tròng mắt sáng ngời của Lãnh Dịch U đảo qua mấy người, đều nhìn thấy rõ tâm tư của mọi người, Sở Ngự Hằng này lúc trước khẳng định là thích Loan Loan, mà cái nam tử có đôi mắt tím kia cũng vậy, nhưng là Loan Loan lại cùng Hoàng Thượng cùng một chỗ, mấy người trong lúc đó sợ là tiền không ngừng, để ý càng loạn. Một chữ "Tình" a, đáng ghét.....

"Tên rất hay." Lãnh Loan Loan đột nhiên ra tiếng, mang theo ý cười nhợt nhạt. Xé rách không khí quỷ dị, mặc đồng nhìn Sở Ngự Hằng, có một vẻ mặt khác

"Bất quá, cục cưng đáng yêu như vậy, hẳn là xứng cái một cái tên khác sẽ hay hơn. Tựa như Đế Na giống nhau." Nói xong, mâu quang cười yếu ớt nhìn phía Dạ Đế Na.

"Hoàng hậu nương nương khích lệ ." Dạ Đế Na nghe được lời nói của Lãnh Loan Loan, gương mặt càng đỏ, giống như mây tía phi phác đi lên.

"Ta thực thích cục cưng, nếu để nàng làm con gái nuôi của ta thì như thế nào?" Lãnh Loan Loan ôm cục cưng, ngẩng đầu nhìn vợ chồng Sở Ngự Hằng.

Sở Ngự Hằng sửng sốt, Dạ Đế Na lại vui vẻ ra mặt.

"Có thể được hoàng hậu nương nương yêu thích, là phúc khí của loan nhi."

"Tốt lắm" Lãnh Loan Loan cười nói, đem trên ngọc bội trên cổ lấy xuống dưới đeo lên cho nàng, "Từ nay về sau người chính là con gái nuôi của của ta."

"Đa tạ nương nương." Sở Ngự Hằng thấy thế, cùng Dạ Đế Na cùng nhau hướng Lãnh Loan Loan nói lời cảm tạ.

Ngược lại là Hiên Viên Dạ cùng đám người Dạ Thần không biết rõ ý đồ của Lãnh Loan Loan, nàng là thật thích đứa nhỏ này cho nên mới thu nàng làm nghĩa nữ sao? Hai người hai mặt nhìn nhau, hoang mang nghĩ.

242. Q.2 - Chương 123: Quái Nhân Thần Bí

"Chúc mừng minh chủ, phu nhân."

"Chúc mừng chúc mừng."

"....."

Vũ lâm nhân sĩ vừa nghe hoàng hậu nương nương cư nhiên thu thiên kim của vũ lâm minh chủ làm nghĩa nữ, đó là một chuyện vô cùng vinh dự, vinh hoa phú quý lại không cần phải nói.

"Đa tạ, đa tạ."

Vợ chồng Sở Ngự Hằng đáp lễ, cầu cười.

"Ha ha, hoàng hậu là nghĩa mẫu, kia trăm tự nhiên chính là nghĩa phụ." Hiên Viên Dạ cũng sang sảng cười, "Hôm nay nghĩa phụ không có cái gì để tặng, liền đem ngọc bội tùy thân mà ta đã mang theo bên mình hai mươi mấy năm tặng cho Loan nhi."

Nói xong, hắn cũng tự gỡ khối linh lung ngọc bội trên lưng xuống, tứ ánh sáng mà ngọc bội phát ra cũng có thể nhận ra đây là một khối ngọc bội cực phẩm. Huống chi ngọc bội kia lại là vật tùy thân của hoàng

đế, độ xa xỉ càng không phải bàn cãi. Thấy Hiền Viên Dạ tự mình đem ngọc bội đeo cho Sở Niệm Loan, lại là một trận hâm mộ.

Sở Ngự Hằng mân mê, con người thâm thúy nhìn vợ chồng Lãnh Loan Loan trước sau tăng lễ vật cực trân quý cho nữ nhi, trong lòng lại ngũ vị tạp trần, có lẽ cái tên Niệm Loan này được đặt là bởi vì trong lòng hắn vẫn còn giữ lại một mảnh tình yêu tốt đẹp, nhưng phản ứng hiện tại của bọn họ khiến hắn không hiểu được suy nghĩ của bọn họ, đến tột cùng Loan Loan nghĩ cái gì?

Vũ lâm nhân sĩ cũng không biết trong lòng Sở Ngự Hằng đang có trăm mối suy nghĩ, từng người từng người hướng bọn họ chúc mừng, trong nhất thời, không khí trong đại sảnh là một mảnh náo nhiệt, hài hoà.

“Xập xình dề.....”

Bỗng nhiên, từ bên ngoài truyền đến một nụ cười quái dị, chấn động màng tai của mọi người khiến màng tai của họ phát đau

Mọi người kinh hãi, là ai? Cư nhiên lại có nội lực thâm hậu như vậy?

Trong nháy mắt khi âm thanh kia truyền đến, Lãnh Loan Loan liền che lại đôi tai của Sở Niệm Loan, một đứa trẻ không hề có khả năng phòng bị không thể chịu nổi âm thanh quái dị này

Đồng thời, Đông Phương Triết cũng bảo vệ Vạn Oánh Chiêu đang có bầu; Dạ Đế Na cũng bị Sở Ngự Hằng che lại đôi tai, chính là một đôi mắt to trong suốt ngừng chuyển động qua lại

Một lát sau, tiếng cười quàng quạc đình chỉ. Bên ngoài lại một mảnh im lặng, lại càng làm ọi người cảnh giới.

“Không biết là cao nhân phương nào giá lâm, thỉnh hiện thân.”

Sở Ngự Hằng dẫn đầu đi ra ngoài, vũ lâm nhân sĩ phía sau cũng tùy theo đi ra ngoài.

Nhưng trong sân trống rỗng, chỉ có lá cây lay động, sần sật rung động. Bầu trời không có ánh mặt trời vẫn sáng lạn như cũ, không hề nhận thấy bất cứ một bóng dáng nào

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đối với tình trạng như vậy càng thêm lo lắng. Đột nhiên là ai ở đâu tác quái?

“Là ngàn dặm truyền âm.”

Lãnh Loan Loan đưa Sở Niệm Loan cho Dạ Đế Na, bảo nàng đem đứa nhỏ đến hậu viện đợi. Tuy rằng Dạ Đế Na đối với sự việc vừa mới phát sinh cũng rất ngạc nhiên, nhưng nếu Lãnh Loan Loan đã phân phó. Nàng cũng đoán rằng sẽ có chuyện nguy hiểm phát sinh, tự nhiên cũng không thể đặt nữ nhi ở trong vòng nguy hiểm. Vội vàng tiếp nhận nữ nhi, nàng cùng nha hoàn liền ời đi

“Ngàn dặm truyền âm?”

Lời nói của Lãnh Loan Loan vừa dứt, mọi người đều thở hắt vì kinh ngạc. Thứ nhất là tò mò Lãnh Loan Loan cư nhiên có thể nghe ra, như vậy võ nghệ của nàng có thể lợi hại đến mức nào; Thứ hai là nếu thật sự là ngàn dặm truyền âm, vậy tức là thân thủ của người kia cũng không thể khinh thường, là địch là bạn, bây giờ còn không rõ. Nếu là địch, chỉ sợ sẽ là một hồi ác chiến

Hiền Viên Dạ, Dạ thần cùng tứ thiếu niên đem Lãnh Loan Loan bảo hộ ở bên trong, hiện tại nàng đã có bầu, vạn lần không thể để nàng động thủ, vạn nhất tổn thương đến thân thể, hậu quả không thể chấp nhận được

Sau nửa canh giờ chờ đợi, một trận cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, lá cây phiêu phất, cát đất bay lên, một bóng dáng màu lam như đại bang bay đến

“Ha ha ha, tiểu nha đầu có kiến thức, cư nhiên biết được công phu của lão phu là ngàn dặm truyền âm.” Thanh âm khàn khàn truyền đến.

Mọi người vừa nhìn, chỉ thấy người tới tuổi chừng năm sáu mươi tuổi, tóc bạc, khuôn mặt gầy, hai mắt quỳnh nhiên. Dáng người ngắn nhỏ, lại làm cho người ta cảm giác được một cổ áp lực bức người, ngay cả hô hấp đều rất nhỏ

Đám người Hiên Viên Dạ nghe được lời nói của người mới tới , lại đem Lãnh Loan Loan hướng vào trung tâm để bảo vệ. Ai biết này người trung niên này có thể là người tà ác trên gian hồ hay không, làm việc không thể lấy tư tưởng của một người bình thường để nhận định

Lãnh Loan Loan nhúu mày liễu đánh giá lão giả, ánh mắt bình tĩnh, một chút cũng không vì lời nói của hắn mà có bất kì hành động gì. Về mặt lạnh nhạt, đem lại cảm giác như một người trời

Lão giả đón ánh mắt của Lãnh Loan Loan , đôi mắt thâm thúy hiện lên một tia thường thức. Nha đầu kia cũng bắt phạm,tất cả mọi người ở đây đối với sự xuất hiện bất ngờ của hắn đều mang vẻ mặt phòng bị cảnh giới vạn phần,mà nàng cư nhiên có thể lạnh nhạt đứng tại chỗ, có thể nghe ra ngàn dặm truyền âm của hắn, chứng tỏ nha đầu kia thân thủ cũng không kém, nếu nàng làm đệ tử của chính mình, như vậy thật không lo không có người nối nghiệp.....

“Tiền bối, không biết tôn tính đại danh của ngài là ?” Sở Ngự Hằng thấy người tới rất cực cũng hiện thân,tiền lên từng bước, hai tay ôm quyền hỏi.

Lão giả liếc mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt không kềm chế được, nhúu mày,“Tục danh của lão phu cũng đến lượt một tiểu bối như ngươi có thể hỏi .” Nhìn quanh một vòng, trừ bỏ cái nha đầu kia cùng năm nam tử bên cạnh nàng, những người khác ở đây đều là một đám ô hợp, hắn không để vào mắt

Nghe được lời nói của lão giả , không ít vũ lâm nhân sĩ đều trừng mắt lên. Đặc biệt là một ít hiệp nghị lớn tuổi, đối với thái độ vô lễ của lão giả rất là bất mãn, bất quá giống nhau là những lão đầu hắn làm sao có thể làm càn như thế

“Lớn mật, cư nhiên dám bất kính đối với mình chủ võ.” Một thiếu niên tuổi trẻ khí thịnh dẫn đầu nhảy ra, chỉ vào lão giả nổi giận nói.

Lão giả chỉ thản nhiên liếc hắn một cái, sợi tóc bạc bay bay, lạnh lùng nói:

“Không biết sống chết.”

Trong nháy mắt, mọi người chỉ nghe thúc một tiếng, một đạo ngân quang hiện lên, nam tử trẻ tuổi mới nhảy ra vừa rồi liền bị đánh bay đi thẳng tắp ngã xuống

Phanh –

Tro bụi bay lên, mọi người nhìn lại, chỉ thấy một viên ngân châu cắm thật sâu vào giữa mi tâm của người trẻ tuổi, ánh mắt của người trẻ tuổi trợn tròn, vẻ mặt cực sợ hãi.

Mọi người thấy thế đều cả kinh, ánh mắt tái quết về phía lão giả , trừ bỏ phần nộ, còn có sự khủng hoảng.

“Đây là kết quả của việc tùy tiện khiêu khích lão phu.” Lão giả vỗ vỗ tay, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người

Lãnh Dịch U đứng ở bên người Lãnh Loan Loan từ khi lão giả xuất hiện đều không nói một lời, một đôi mắt trong suốt cẩn thận đánh giá lão giả, ngẫu nhiên có chút dăm chiêu, tựa hồ đang đoán thân phận của lão giả , hiện tại nhìn thấy ngân châu giữa mi tâm của người trẻ tuổi,đôi mắt sáng ngời hiện lên một tia hiểu rõ. Từ bên người Lãnh Loan Loan bước ra từng bước, chấp tay hướng tới lão giả ,trên gương mặt tuấn tú mang theo một nụ cười:

“Ngài là Tô sư bá đi.”

243. Q.2 - Chương 124: Nha Đầu, Làm Đồ Đệ Của Ta Đi!

“Ngài là tô sư bá đi.”

Lãnh Dịch U vừa nói xong, mọi người đều thất kinh.

Vân môn chỉ có một đệ tử họ Tô, đó là người mà bốn mươi năm trước rong đuổi trên giang hồ nổi tiếng là cuồng hiệp Tô Viễn Hành. Năm đó Tô Viễn Hành mặc dù không có gương mặt như Phan An, nhưng lại là

một nhân vật mà không ai không biết. Đáng tiếc tính tình cổ quái, ngôn hành(lời nói+ hành động) không kèm chế được, không coi trọng lễ giáo , cuối cùng bị đuổi ra khỏi Vân môn. Bốn mươi năm qua mai danh ẩn tích, tất cả mọi người đều đã quên đi hắn, không ngờ hôm nay hắn cứ nhiên lại xuất hiện

“Tiểu tử, người là ai?”

Tô Viễn Hành nhìn Lãnh Dịch U, tiểu tử này là một mỹ thiếu niên.Ánh mắt trong sáng,tươi cười ôn nhu, cũng là một nhân vật không tầm thường. Chính là không nghĩ tới hắn cứ nhiên lại biết mình?

“Người là đồ đệ của người nào trong Vân môn?”

Vân môn toàn là những lão đầu khô khan làm sao có thể có một đồ đệ xuất sắc như thế này? Bối bối, hắn ở trong lòng thầm nghĩ nói.

“Hồi Tô sư bá, sư phụ ta là chương môn Vân môn Lâm Tuyên Tổ.” Lãnh Dịch U vẫn như cũ ý cười không giảm, giống như tuyệt không để ý thái độ của Tô Viễn Hành

“Lâm sư đệ cứ nhiên làm chương môn ?” Tô Viễn Hành đang nghe thấy Lãnh Dịch U cứ nhiên là đồ đệ của Lâm Tuyên Tổ,thấy vậy biểu tình nhu hòa không ít. Trong trí nhớ cũng chỉ có sư đệ ôn hòa kia đối với chính mình tốt nhất, mặc kệ khi nào đều luôn ôn hòa nhìn mình, tựa hồ không có ý kiến gì. Không nghĩ tới sư đệ luôn không có tâm tranh đấu cứ nhiên làm chương môn Vân môn. Bốn mươi năm không thấy, hắn có chút cảm thán.

“Vâng.” Lãnh Dịch U gật gật đầu,“Sư phụ thường nhắc với ta về Tô sư bá.” Nhắc tới Tô Viễn Hành từng hăng hái, cuồng tứ không kèm chế được, tới nay phân tiêu sái kia, đều là thứ mà Lãnh Dịch U mình hâm mộ và bội phục

“Phải không?” Tô Viễn Hành lắc lắc đầu,“Bốn mươi năm không gặp , hắn có khỏe không?”

“Nhờ phúc của Tô sư bá, gia sư vẫn kiện khang như cũ .” Chính là ngẫu nhiên nói đến sư bá, có chút cảm khái. Có lẽ nội tâm của sư phụ kỳ thật vẫn luôn theo đuổi phân tiêu sái này của sư bá.

“Ha ha ha, vậy là tốt rồi, chờ khi nào rảnh, lão phu trở về nhìn hắn một cái.” Tô Viễn Hành cao giọng cười to, lộ ra vài phần cuồng tứ không kèm chế được.

“Sư phụ nhất định sẽ thực vui vẻ .” Lãnh Dịch U cũng cười nói,“Không biết sư bá như thế nào lại ở chỗ này?” Bốn mươi năm không thấy tung tích, hôm nay lại xuất hiện ở võ lâm minh, đến tột cùng là trùng hợp? Hay là có nguyên nhân gì?

Tô Viễn Hành nhìn võ nhân sĩ đều đang cảnh giới nhìn hắn, sợi tóc màu trắng theo gió tung bay, đôi mắt thâm thúy hiện lên một đạo không tiêu:

“Lão phu chính là nghe nói hôm nay quần hùng tụ tập ở võ lâm minh tham gia tiệc đầy tháng của thiên kim minh chủ, mới cố ý đến xem. Không nghĩ tới a –” Ánh mắt thật đảo qua mọi người, ngân tu nhất thổi,“Bất quá là một đám ô hợp.” Bằng những người này sao có thể xưng là hiệp sĩ, đúng là cười chết người.

“Người –”

Bị Tô Viễn Hành nói thành là một đám ô hợp, người võ lâm các phái trợn mắt trừng mắt nhìn hắn.

“Ha ha.....” Sở Ngự Hằng lãng cười, đi ra hoà giải.“Nếu tiền bối có thể đến võ lâm minh đó là duyên phận, không bằng cùng chúng ta cùng nhau chèn chén một phen, như thế nào?”

“Đúng vậy, sư bá, ngài liền cùng chúng ta cùng nhau đi.” Lãnh Dịch U cũng khuyên nhủ, nếu chờ một chút có thể đưa hắn cùng nhau mang về Vân môn, sư phụ nhất định sẽ thực vui vẻ .

“Không cần.” Tô Viễn Hành không cảm kích khoát tay áo, bàn tay to chỉ hướng Lãnh Loan Loan,“Nha đầu, người tên gì ?” Hai tròng mắt nhìn Lãnh Loan Loan, hiển nhiên đối với nàng có hứng thú vượt xa người khác.

“Lớn mật, cứ nhiên ngay cả hoàng hậu cũng dám mạo phạm.” Bị Tô Viễn Hành lần nữa khinh thường vũ lâm nhân sĩ nắm lấy cơ hội, lại là một tiếng xích rống. Tuy rằng bọn họ cũng lo lắng rơi vào kết cục của

người trẻ tuổi, nhưng nghĩ đến bọn họ là vì hoàng hậu ra tiếng, có triều đình làm chỗ dựa hẳn là sẽ không rơi vào kết cục như vậy.

“Hoàng hậu?” Tô Viễn Hành nhìn mi, đối với Lân Loan Loan hứng thú càng đậm . Không nghĩ tới nha đầu này cư nhiên là hoàng hậu, hẳn còn tưởng rằng hoàng hậu, phi tần đều chỉ biết làm nũng, là nữ nhân ngoan độc, không nghĩ tới hoàng hậu này lại là ngoại lệ. Chẳng những xinh đẹp tuyệt luân, còn khí độ phi phàm, nếu trên đời có nữ hoàng, nói nàng là nữ hoàng cũng không ngoa.

“Vâng, sư bá, Loan Loan cũng là muội muội của sư diệt.” Lân Dịch U thấy Tô Viễn Hành đối với Lân Loan Loan cảm thấy hứng thú, vì hẳn giới thiệu nói.

“Nga?” Tiếp tục nhủ mày, khó trách. Hai huynh muội đều bắt phàm.

Dạ Thần cùng Hiên Viên Dạ liếc nhau, Tô Viễn Hành này đối với Loan Loan như thế nào cảm thấy hứng thú? Đến tốt cùng là vì sao?

Ánh mắt của hai người đều gắt gao theo dõi hẳn, người này tác phong làm việc độc đáo quái dị, khó bảo toàn không có cái cử chỉ kinh người gì. Bọn họ vẫn là cẩn thận thì hơn.

“Loan Loan, hẳn là sư bá của ta” Lân Dịch U vì Lân Loan Loan giới thiệu nói.

Lân Loan Loan gật gật đầu, xem như tiếp đón.

Đôi mắt Tô Viễn Hành lướt qua một đạo thưởng thức, quả nhiên đủ ngạo khí, không sai, hẳn thích.

“Nha đầu, làm đồ đệ của lão phu đi.”

Một đôi mắt thẳng tắp nhìn Lân Loan Loan, mang theo chờ mong, hẳn thật sự thưởng thức tiểu cô nương này, xem khí chất kia, ánh mắt kia, tuyệt đối là một cái lãn cuồng, không phải là người quan trọng lễ giáo. Nếu có nàng làm đồ đệ, danh hào cuồng hiệp của hẳn tuyệt đối sẽ không thất truyền.

“Lão đầu , ngươi không bị điên đi?”

Mọi người vừa nghe hẳn cư nhiên muốn thu đường kim hoàng hậu nương nương làm đồ đệ đều giống như đang nằm mơ , kể đến mọi người đều cười to. Đúng là người không biết mặt ngựa dài, cư nhiên dám mở miệng thu hoàng hậu làm đồ đệ.....

Hiên Viên Dạ, Dạ Thần cũng sửng sốt, không nghĩ tới Tô Viễn Hành cư nhiên là có chủ ý này. Nhưng là Loan Loan cần làm đồ đệ hẳn sao? Hai người nhìn về phía Lân Loan Loan, một đôi mắt tím và một đôi mắt đen, đều mang theo tình yêu. Một nữ tử lợi hại bất phàm như vậy, người có thể làm sư phó của nàng nhất định là cao nhân thế gian khó tìm

Lân Loan Loan ngoéo một cái thần, đôi mắt đen nhìn đôi mắt chờ mong của Tô Viễn Hành, lắc lắc đầu:

“Không được.”

“Vì cái gì?” Tô Viễn Hành vừa nghe thấy Lân Loan Loan cự tuyệt rõ ràng như vậy , râu dựng đứng lên, hai tròng mắt trừng rất lớn nhìn nàng.“Có thể làm đồ đệ của ta là người khác cầu đều cầu không được ?” Tiểu nha đầu, cư nhiên dám từ chối

“Vậy ngươi đi kiếm người muốn cầu đi.” Lân Loan Loan liếc hẳn một cái, nàng cần sư phó sao? Người Có thể làm sư phó của nàng còn chưa có xuất hiện đâu.

“Ngươi nha đầu kia –”

Nghe được lời nói không khách khí của Lân Loan Loan , Tô Viễn Hành đầu tiên là trừng mắt. Về sau lại ha ha ha cười ha hả, tuyệt không sinh khí, ai nhìn xem cũng sửng sốt .

“Lão phu liền thưởng thức ngươi . Mặc kệ như thế nào, ngươi cũng phải làm, không làm cũng phải làm. Đồ đệ của Tô vViễn Hành ta liền chỉ có thể là ngươi .”

“Đa tạ ý tốt của tiền bối.” Hiên Viên Dạ đi ra,con ngươi thâm thúy như hồ nước tĩnh mịch nhìn về phía Tô Viễn Hành. Thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, lại có một cổ ngạo nghễ .“Nhưng hoàng hậu không thể làm đồ đệ của ngươi.”

“Người là người nào?” Tô Viễn Hành đánh giá Hiên Viên Dạ, nam tử này trên người cũng có khí phách giống Lãnh Loan Loan .

“Sư bá, vị này là Hoàng Thượng.” Lãnh Địch U nói.

244. Q.2 - Chương 125: Tô Viễn Hành Nổi Bão

“Sư bá, vị này là Hoàng Thượng.” Lãnh Địch U nói.

“Hoàng đế?” Tô Viễn Hành ninh mi, nhìn Hiên Viên Dạ, lại nhìn Lãnh Loan Loan, “Nguyên lai vị này là nam nhân của tiểu nha đầu này”

Hắn vừa dứt lời, mọi người đều ồ lên. Tô Viễn Hành này thật đúng là cuồng vọng, cứ nhiên dùng giọng điệu bất kính như vậy cùng đương kim thiên tử, hoàng hậu nói chuyện.

Hiên Viên đêm cũng không nào, tương phản, nghe được tô viễn hành nói hắn là loan loan nam nhân, ngược lại bạc thần gọi lên một chút cười yếu ớt. Trong đầu xẹt qua ngày ấy mới cứu tuổi lãnh loan loan dùng bá đạo, cuồng tứ khẩu khí

Hiên Viên Dạ cũng không có phản ứng gì, tương phản, nghe được lời nói của Tô Viễn Hành nói hắn là nam nhân của Loan Loan, ngược lại bạc thần gọi lên một nụ cười yếu ớt. Trong đầu xẹt qua ngày đó Loan Loan chỉ mới chín tuổi dùng khẩu khí bá đạo, cuồng tứ chỉ vào hắn tuyên bố ‘Người là nam nhân của bốn cô nương’, khi đó Loan Loan thật sự thực đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn phần điều ngọc mài không ai bì nổi. Đôi mắt thâm thúy nhìn về phía Lãnh Loan Loan, nhưng hiện tại nàng cũng rất ít khi để ý chính mình, hắn biết là chính mình phạm lỗi, nhưng hắn làm ra chuyện tình đó cũng là do bất đắc dĩ, không biết qua bao lâu, Loan Loan mới có thể tha thứ cho hắn a? Hắn nhớ những lúc hắn và nàng mười ngón tay đan xen nhau vô cùng thân thiết, nhớ nàng dựa vào sự tín nhiệm với mình.....

“Vậy người là ai?”

Tô Viễn Hành hướng về phía Dạ Thần bên cạnh Lãnh Loan Loan hỏi, xem nam tử trẻ tuổi này quần áo bào trắng, phiêu dật xuất trần; Một đôi tử đồng lại thâm thúy, làm cho người ta vừa nhìn liền bị câu vào trong đó. So với hoàng đế, cũng không hề thua kém. Ngược lại lại càng thêm cảm giác thần bí, làm cho người ta đối với hắn sinh ra tò mò.

“Dạ Thần”

Dã Thần mấp máy môi, thần nhiên phun tên ra . Một đôi tử đồng khinh quét một cái qua Tô Viễn Hành, sau đó liền thu hồi ánh mắt. Nhìn chăm chú vào trên người Lãnh Loan Loan, đối hắn mà nói không có cái gì quan trọng hơn Lãnh Loan Loan

“Tiểu tử, ta xem thể trạng của ngươi cũng tốt lắm, không bằng, ngươi cùng nha đầu cùng nhau làm đồ đệ của ta đi.” Dạ Thần đứng là khẩu vị của Tô Viễn Hành, so với vị hoàng đế kia , hắn cảm thấy tiểu tử này cùng nha đầu càng xứng hơn, hơn nữa xem đôi mắt của hắn chưa từng dời khỏi từ trên người Lãnh Loan Loan, sợ là cũng yêu nha đầu không thua gì ị hoàng đế kia

Dạ Thần sững sốt, trên mặt lại vẫn bất động thanh sắc như cũ, khinh mạn thần, không đáp không hỏi, tựa hồ đối với đề nghị của hắn cũng không cảm thấy hứng thú..

“Này, tiểu tử, như thế nào ngay cả ngươi cũng không đáp ứng sao?” Nhìn Dạ Thần không hề để ý tới hắn, Tô Viễn Hành thật sự nổi giận, thở phì phì thổi râu trừng mắt.

“Sư bá, Loan Loan là hoàng hậu thật sự không tiện theo người học võ, mà vị Dạ Thần này là hộ vệ bên người Loan Loan, tự nhiên cũng sẽ không rời khỏi Loan Loan . Nếu không ngài lại tìm một vị đồ đệ khác thích hợp hơn như thế nào?”

Lãnh Địch U thấy Tô Viễn Hành tức giận đến phẫn nộ , nhanh cười khuyên. Nghe sư phụ nói, sư bá tính tình thực cổ quái , nhiều một chuyện không bằng ít đi một chuyện.

“Không được, lão phu hôm nay liền nhận định hai người bọn họ làm đồ đệ .”

Tô Viễn Hành vung ống tay áo lên, mãnh liệt đứng lên. Hai tròng mắt trừng lớn , ngay cả lời nói của Lãnh Địch U cũng không để ý

“Ta nói Tô Viễn Hành, tốt xấu gì cũng là tiền bối của võ lâm, như thế nào có thể khó xử hậu bối như thế a? Lại đối với Hoàng Thượng, hoàng hậu bất kính, khiến cho tiền bối võ lâm rất mất mặt .”

Một bên, chương môn phái Thanh Thành vượt vượt chồm râu, không đồng ý lắc lắc đầu. Nghĩ rằng Tô Viễn Hành này cũng quá cuồng vọng , thậm chí mãnh liệt, chẳng trách bốn mươi năm trước bị đuổi ra Vân Môn phái.

“Lão thất phu, người quản chuyện này làm gì?” Tô Viễn Hành cũng không để ý tới chương môn phái Thanh Thành, trừng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái.“Lão phu cao hứng thu bọn họ làm đồ đệ, như thế nào, người đồ mắt a?”

“Người, người –”Chương môn phái Thanh Thành không nghĩ tới Tô Viễn Hành trước mặt mọi người mặt cư nhiên làm mất mặt hấn, oán hận vung tay áo,“Thật là người dã man.”

“Người nói ai dã man?” Tô Viễn Hành nghe chương môn phái Thanh Thành nói hấn như thế, liền nổi giận. Mày rậm một điều, trừng mắt hấn

“Đã nói người .”Chương môn phái Thanh Thành nhìn thấy võ lâm đồng đạo đều nhìn hấn, lúc này ngực thất lạc, đầu vừa nhắc hướng tới Tô Viễn Hành nói.

“Hừ –” Tô Viễn Hành lạnh lùng hừ một tiếng, đôi mắt hiện lên một tia khinh thường, nhân vật loại này cũng muốn so sánh với hấn. Về mặt đột nhiên chợt tắt, thân hình nhoáng lên một cái, tựa như tia chớp phá không, khi mọi người hoàn hồn, bóng dáng của hấn đã đứng trước mặt chương môn phái Thanh Thành

“Có bản lĩnh, cùng lão phu khoa tay múa chân .” Chỉ biết loạn ồn ào gì đó, không cho bọn họ kiến thức một chút bản sự của chính mình, bọn họ không biết chính mình lợi hại.

Chương môn Phái Thanh Thành bị thân thủ quỷ dị của Tô Viễn Hành làm cho hoảng sợ, nhưng đường đường là chương môn một phái có thể nào dễ dàng nhận thua. Nhéo nhéo lòng bàn tay đã muốn chảy ra mồ hôi lạnh , ánh mắt chống lại Tô Viễn Hành:

“So với liền so .”

“Nhị vị tiền bối chậm đã.” Sở Ngự Hằng đi ra, khuôn mặt tuần tú có chút tức giận.“Thỉnh hai vị tiền bối không nên tức giận, hôm nay nguyên lai là lễ đầy tháng của tiểu nữ, văn bối thật sự không hy vọng có đánh nhau phát sinh.”

“Minh chủ, thật có lỗi.” chương môn Phái Thanh Thành sững sốt, cũng đúng, hôm nay nguyên lai là tới tham gia tiệc rượu của nữ nhi hấn, hiện tại lại đi nháo lộn với tên điên cuồng này trở thành giờ cung bạt kiếm

“Hừ, lão phu không cần động thủ cũng biết.” Tô Viễn Hành vung tay áo, đôi mắt nhìn thẳng Lãnh Loan loan cùng Dạ Thần.“Hai người các người nếu chịu làm đồ đệ của ta, ta lập tức chạy lấy người. Nếu không –” Không nên trách hấn, hấn cũng đã mấy chục tuổi, thật vất vả coi trọng hai cái đồ đệ, đương nhiên phải nắm lấy. Miễn cho ngày sau chết đi một thân công phu không phải thất truyền hay sao?

“Tô sư bá.” Lãnh Địch U cũng có chút khó xử đứng lên, một bên là sư bá mà sư phụ coi trọng, một bên là muội muội của chính mình, hấn tự nhiên không hy vọng bọn họ phát sinh điều gì không thoải mái

“Không.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng liếc hấn liếc mắt một cái,“Ta sẽ không làm đồ đệ của người .”

“Phải không?” Một lần hai lần rồi lại ba lần đều bị cự tuyệt Tô Viễn Hành thật sự tức giận rồi. Hấn chẳng lẽ còn thua một tiểu nha đầu sao?

“Kia lão phu liền không khách khí .”

Dứt lời, gương mặt gầy không chút biểu tình có vẻ có chút âm trầm. Thân ảnh chợt lóe, hai tay mở ra hướng tới Lãnh Loan Loan chớp tới.

“Tô sư bá –”

Lãnh Dịch U thấy Tô Viễn Hành hướng muội muội xuất thủ, thân hình tuấn lãng chợt lóe, giống như quỷ mị chắn ở trước mặt Lãnh Loan Loan

“Tránh ra.” Tô Viễn Hành dừng lại, trừng mắt nhìn Lãnh Dịch U nói.

“Tô sư bá vì sao phải khó xử chúng ta ?” Lãnh Dịch U loạng choạng đầu, “Loan Loan vừa nói không nguyện ý làm đồ đệ của ngài, thỉnh ngài không nên ép người khác khó xử.”

“Hừ, hãy bớt sàm ngôn đi. Hôm nay ta sẽ không dừng tay .”

Tính tình của Tô Viễn Hành vừa lên đến, ai cũng khuyên không được. Tóc bạc phiêu lãng, hai tròng mắt quỳnh nhiên, bàn tay to vung lên, một cái ưng trảo hướng về phía Lãnh Dịch U công kích.

“Tô sư bá –”

245. Q.2 - Chương 126: Dạ Thần, Loan Loan Mất Tích

“Tô sư bá –”

Lãnh Dịch U thấy Tô Viễn Hành cố ý đi một mình, ý cười trên mặt biến mất. Hai tay hướng hần chấp tay, “Nếu sư bá cố ý khó xử muội muội, sư diệt cũng không thể không thất lễ .”

“Hừ.” Tô Viễn Hành lạnh lùng hừ một tiếng, “Tiểu tử ngươi cũng muốn cùng lão phu so chiêu sao? Cứ việc lên, ta muốn nhìn một cái ngươi đến tốt cùng học được từ Văn môn mấy thành công phu?”

Lời nói vừa dứt, hai mắt Tô Viễn Hành đột tỉnh, mắt to trợn lên. Một cỗ lệ khí từ trên người hần phát ra, bóng dáng màu lam quỷ mị dường như bắn về phía Lãnh Dịch U.

Thân ảnh cao to của Lãnh Dịch U nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, dĩ nhiên rơi xuống chỗ trống trải trên đài cao. Bốn phía lục âm lay động, áo trắng như tuyết, phiêu phiêu bay lên.

“Hảo tiểu tử, thân thủ rất nhanh.”

Tô Viễn Hành lãng cười, thân như đại bàng hướng lên bóng dáng Lãnh Dịch U trên đài cao. Áo bào màu lam bãi tung bay, tóc bạc phiêu phiêu, mang theo một cỗ nội lực mạnh mẽ dẫu trong chưởng phong hướng hần đánh tới, hần muốn nhìn một chút tiểu tử này đến tốt cùng có thể hay không tránh thoát một chưởng của hần. Nếu tránh không khỏi, cùng lắm thì, hần lại cứu hần trở về.

Lãnh Dịch U lắc mình một cái, tránh đi một kích của hần. Tay từ bên hông vừa kéo, một cây sáo ngọc xuất hiện trong tay, chỉ thấy ngón tay thon dài của hần nắm sáo ngọc cùng Tô Viễn Hành ở giữa không trung giao thủ, lúc đầu là không phân thắng thua, nhưng ba chiêu sau, mâu quang lạnh lùng của Tô Viễn Hành chợt lóe, một chưởng đánh trúng Lãnh Dịch U. Thân ảnh màu trắng giống như một con diều đứt dây rơi trên mặt đất, sáo ngọc cũng rớt ra khỏi tay hần, rơi trên mặt đất.

“Phong Triệt, Phong Triệt.” Lãnh Loan Loan thấp giọng gọi một tiếng.

Phong Triệt, Phong Triệt hiểu ý, hai bóng dáng màu trắng bay ra, một tả một hữu đem thân thể Lãnh Dịch U bám trụ, khi Lãnh Dịch U dừng lại , phốc một ngụm máu tươi phun ra, rơi trên áo bào màu trắng, những giọt máu rơi trên áo như những đóa hồng mai nở rộ, chói mắt

“Tô lão nhân cư nhiên ngay cả chính sư diệt của mình cũng hạ nặng tay, thật sự quá độc ác.”

“.....”

Những người khác nhìn thấy Lãnh Dịch U bị Tô Viễn Hành đả thương bắt đầu nhỏ giọng nghị luận, cũng đối với hắn sinh ra sợ hãi.

“Tô tiên bối, ngài ở võ lâm minh của ta làm bị thương khách nhân của ta, vân bối không thể thúc thủ bàng quan, xin thứ cho vân bối thất lễ, nhờ tiên bối lãnh giáo chỉ điểm mấy chiêu.” Sở Ngự Hằng thấy Tô Viễn Hành cư nhiên thật sự bắt đầu động thủ, sắc mặt trầm xuống, đi nhanh ra, hướng tới Tô Viễn Hành ôm quyền nói.

“Hảo tiểu tử, bọn họ nói ngươi là võ lâm minh chủ, lão phu cũng muốn nhìn một cái ngươi làm võ lâm minh chủ có đủ tư cách hay không?”

Tô Viễn Hành thấy Lãnh Dịch U được hai thiếu niên áo trắng đỡ đi, trong lòng biết Lãnh Loan Loan nhất định sẽ không mặc kệ huynh trưởng của chính mình, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, trên thực tế mới vừa rồi một chưởng của hắn chỉ có ba thành công lực, nếu không, Lãnh Dịch U cũng không chỉ là học máu đơn giản như vậy.

“Vân bối xin phép.” Sở Ngự Hằng vừa dứt lời, thân hình như giao long hướng tới mà công kích. Hừ hừ, cũng bắt quá cũng chỉ như thế.

Tô Viễn Hành đứng ở nơi đó như một gốc cây tùng, ánh mắt yên lặng nhìn Sở Ngự Hằng xuất thủ. Đôi mắt thâm thúy nhìn thấu chiêu thuật của hắn, nguyên lai là đồ đệ của Thiên Cơ lão nhân. Mi nhãn lại, hắn không nhúc nhích, đợi Sở Ngự Hằng công kích.

Nội lực của Sở Ngự Hằng dồn trong lòng bàn tay, hướng tới Tô Viễn Hành đánh tới, cũng không liệu được phi chưởng phong đánh tới Tô Viễn Hành lại trọn mắt đón đỡ một chưởng này của Sở Ngự Hằng. Nhưng nội lực của hắn cao hơn Sở Ngự Hằng rất xa, một chưởng đem Sở Ngự Hằng đánh lùi mấy bước, máu tươi từ khóe miệng rơi xuống.

Mọi người nhìn lên, đều kinh ngạc. Tô Viễn Hành này mất tích bốn mươi năm không phải ngày nào cũng đều nghiên cứu võ học đi, cư nhiên có thể đả thương hai vị võ công cường hãn trẻ tuổi này.

“Còn có ai có xuất thủ không?” Tô Viễn Hành mắt hướng đám người đảo qua, mang theo ngạo nghễ mở miệng: “Nếu không có, ta sẽ đem hai đồ đệ của ta mang đi.” Xem bây giờ còn có ai dám chặn hắn.

“Tiền bối, vân bối nói qua hoàng hậu sẽ không làm đồ đệ của ngươi.”

Hiên Viên Dạ đứng dậy, tuy rằng lão giả này công lực không kém, nhưng vì Loan Loan cùng bảo bối trong bụng, hắn dù là dùng hết toàn lực cũng sẽ không để cho hắn mang đi mẫu tử [nữ] các nàng.

“Ngươi cũng muốn cùng lão phu so mấy chiêu?” Tô Viễn Hành lé mắt nhìn Hiên Viên Dạ, không có để hắn ở trong mắt. Tuy rằng khí thế của hắn bất phàm, nhưng chung quy là một hoàng đế được cưng chiều trong sơn trân hải vị, có bao nhiêu bản sự có thể cùng võ học tiền bối như hắn đánh giá.

“Nam nhân, không chuẩn ngươi đi.” Lãnh Loan Loan bảo Phong Dự, Phong Tồn ngăn lại Hiên Viên Dạ.

“Loan Loan –” Hiên Viên Dạ khó hiểu, nàng là lo lắng ỉn sao? Nghĩ như vậy, bạc thần gọi lên một chút tươi cười.

“Ta chỉ là không nghĩ chờ một chút nữa còn muốn cứu ngươi.” Lãnh Loan Loan liếc trắng mắt một cái cười đến ngu đần Hiên Viên Dạ.

“Tiểu nha đầu, hiện tại ngươi còn không chịu làm đồ đệ lão phu sao?” Tô Viễn Hành nhìn Lãnh Loan Loan, không nghĩ tới đến bây giờ vẻ mặt của nàng đều là lạnh nhạt tự nhiên, không hổ là người mà chính mình coi trọng, đủ trấn định, có phong độ của một đại tướng.

“Không.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói: “Người muốn làm sư phó của ta còn chưa có sinh ra đâu.”

“Ngươi –” Tô Viễn Hành chỉ vào nàng, lại ngửa đầu cười ha ha, “Đủ cuồng, lão phu thích.”

Dứt lời, thân hình thẳng hướng tới Lãnh Loan Loan chạy tới. Không đáp ứng, hừ, không đáp ứng, thưởng, hắn cũng muốn cướp đi.

Thân ảnh Dạ Thần nhoáng lên một cái, chắn ở trước mặt Lãnh Loan Loan. Đồng tử màu tím nhìn thẳng Tô Viễn Hành, phiếm lạnh lùng quang mang.

“Tiểu tử, các người cùng nhau đi.” Tô Viễn Hành xem tư thế bọn hắn liền biết sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, nhưng là như vậy mới hứng thú không phải sao?

Tử mâu của Dạ Thần đảo qua, bóng dáng nhanh như thiểm điện, cùng Tô Viễn Hành triển đấu cùng một chỗ. Ba ba ba, lưỡng đạo bóng dáng theo mặt đánh đến giữa không trung, lại từ giữa không trung giao thủ hạ xuống, sở kinh chỗ, lá cây tung bay, cát đất bay lên.

“Ha ha, không hổ là người lão phu nhìn trúng làm đồ đệ, quả nhiên là kỳ tài luyện võ.” Tô Viễn Hành cười ha ha, đột nhiên tay phải bắn ra, ngân châu phút chốc bắn về phía Dạ Thần, Dạ Thần theo bản năng né tránh, cũng không liệu Tô Viễn Hành cư nhiên phi thân lên, ngón tay như tia chớp điểm trúng huyệt đạo của hắn.

“Lão nhân, người gian trá.” Thiếu hiệp trẻ tuổi phía dưới chỉ vào Tô Viễn Hành nói.

“Bình bất yếm trá.”

Tô Viễn Hành lạnh lạnh bác bỏ, vì chính mình có thể có đồ đệ vĩ đại để kế thừa y, hắn còn có một chiêu đầu. Mâu quang chợt lóe, một viên ngân châu bị hắn ném xuống đất, phịch một tiếng, một cỗ màu trắng toát ra, chặn tầm mắt của mọi người.

Trong sương mù, Lãnh Loan Loan chỉ cảm thấy một trận gió lạnh đánh úp lại, phản xạ tính thân thủ sẽ bỏ tới. Cũng không liệu lại nhìn thấy tử đồng của Dạ Thần gần ngay trước mắt, tay dừng lại. Tô Viễn Hành từ phía sau nàng điểm trụ huyệt đạo, một tả một hữu đem hai người ôm lấy thừa dịp sương mù phi thân rời đi.

Thật lâu sau, sương mù tán ra, mọi người rốt cục có thể thấy rõ cảnh vật trước mắt .

“Loan Loan đâu?”

Hiên Viên Dạ nhìn thấy nơi mà Loan Loan vừa mới đứng giờ lại trống không, kinh hãi. Khuôn mặt tuần tú bỗng nhiên xanh mét lên, chết tiệt, hắn cư nhiên để cho Loan Loan ở bên người mình bị người khác bắt đi .

“Lão chủ cũng không thấy .” Tứ thiếu niên nói.

Mọi người nhìn lên, cũng không phải là, hoàng hậu cùng tử đồng nam tử thần bí kia mất tích

“Người đâu, lấy lệnh bài của trẫm cấp tốc lệnh các cửa thành đóng cửa.”

246. Q.2 - Chương 127: Đồ Tôn Nhất Định Thực Vĩ Đại

Thanh tùng ngọc thụ, chi phồn diệp mậu. Gió từ bên tai thổi vù vù, ánh mặt trời lên đỉnh đầu nhỏ vun .

Thân ảnh màu lam một tả một hữu nắm cả hai người, hành động vẫn nhanh nhẹn, một chút cũng không có cảm giác nặng.

Lãnh Loan Loan mân thần, mặc đồng lạnh lùng , bị người khác cắp đi cảm giác thật không tốt. Cảm giác được từ bụng truyền đến động tĩnh, vẻ mặt lạnh hơn . Chết tiệt, cục cưng của nàng còn chưa có đủ tháng để chịu kích thích a.

Dạ Thần cũng nhếch thần nhìn Lãnh Loan Loan, tử đồng toát ra lo lắng. Không nghĩ tới lão đầu nhi này cư nhiên lợi hại như vậy, hơn nữa thủ đoạn còn âm hiểm, cư nhiên trá hình , hắn bị nắm là việc nhỏ, vạn nhất làm bị thương đến Loan Loan và cục cưng, hắn nhất định đem lão nhân cuồng tứ này băm thây vạn đoạn. Mâu quang dần dần dày đặc toát ra lãnh khí nhìn chằm chằm Tô Viễn Hành.

“Lão đầu, mau đưa chúng ta xuống dưới.”

Lãnh Loan Loan đem huyết đạo bị điểm dời đi, sắc giọng mang theo vài phần tức giận, hướng tới Tô Viễn Hành hô. Mâu quang quét về phía Dạ Thần, đã thấy hắn thực lo lắng nhìn chính mình. Hướng hắn nháy mắt, bảo hắn xem ánh mắt mình mà hành động.

“Y, tiểu nha đầu quả nhiên có mấy phần bản lĩnh, cư nhiên nhanh như vậy liền giải khai huyết đạo của bản thân.”

Tô Viễn Hành nghe được lời nói của Lãnh Loan Loan liền nhú mày, thổi thổi chòm râu trắng.

“Hừ, hãy bớt sàm ngôn đi. Mau thả ta xuống.” Nếu còn không thả nàng xuống chắc nàng sẽ nôn mất .

“Tiểu nha đầu, lão phu thật vất vả bắt lấy hai người các ngươi. Người không cần khoa tay múa chân với ta, lão phu sẽ không mắc mưu đâu.” Tô Viễn Hành lé mắt nhìn Lãnh Loan Loan, giống như nhìn thấu tiểu xiếc của nàng.

“Người nếu không thả ta xuống, người sẽ hối hận .” Lãnh Loan Loan cũng không phải là nói chuyện không, nàng bị cấp đi như thế này vốn sẽ không thoải mái, hơn nữa mang thai sinh ra triệu chứng nôn nghén, đừng trách nàng chút nữa phun lên người hắn. Vừa dứt lời, nàng thật sự bắt đầu nôn ra một trận. Nhưng không cách nào phun ra cái gì, nhưng là bộ dáng kia đã muốn đủ dọa người .

“Chủ tử, người không sao chứ?”

Dạ Thần nhìn thấy bộ dáng nôn khan của Loan Loan, mi tâm nhíu chặt lên. Dùng hết toàn bộ lực lượng đem huyết đạo giải khai, nhưng hắn lại không dám lộn xộn, hiện tại bọn họ vẫn như cũ bị Tô Viễn Hành dùng thế lực bắt ép, hắn lo lắng nếu giờ động thủ với Tô Viễn Hành lỡ như không cẩn thận khiến Loan Loan té xuống thì không ổn .

“Nha đầu, người làm sao vậy?”

Tô Viễn Hành vừa thấy bộ dáng của Lãnh Loan Loan cũng hoảng sợ, như thế nào đột nhiên liền nôn mửa? Nhất dùng sức, thân thể phi xuống dưới, dùng thế lực bắt ép hai người đưa bọn họ đặt ở trước mặt

Lãnh Loan Loan vừa chạm đất, liền cúi thắt lưng càng không ngừng nôn . Vài sợi tóc thùy lạc, che lại hai gò má của nàng.

“Nha đầu, người đến tột cùng làm sao vậy?”

“Chủ tử, người có khỏe không?”

Tô Viễn Hành cùng Dạ Thần đồng thanh nói, Dạ Thần lạnh lùng trừng mắt nhìn Tô Viễn Hành liếc mắt một cái, nếu Lãnh Loan Loan có cái gì, hắn nhất định không tha cho hắn.

Tô Viễn Hành thấy ánh mắt chém giết của Dạ Thần, đi đến bên người Lãnh Loan Loan cúi đầu nhìn nàng.

“Hảo hảo , như thế nào lại muốn ới?”

Sẽ không là có bệnh gì đi? Trăm ngàn không cần, hắn thật vất vả mới tìm được một đồ đệ vừa ý.

Rốt cục không thể nôn được nữa Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, lấy khăn tay lau đi nước bọt nơi khóe miệng. Lạnh lùng trừng mắt nhìn Tô Viễn Hành liếc mắt một cái, “Người nếu làm cục cưng của ta bị thương, ta liền muốn mạng của người.”

Hoàn hảo, tuy rằng vừa rồi bị dẫn theo không thoải mái, cục cưng có đá chính mình. Nhưng là nàng cảm giác được cục cưng vẫn khỏe mạnh như cũ, nếu không, nàng nhất định một chương bổ đầu lão đầu điên cuồng này.

“Bảo, cục cưng?” Tô Viễn Hành há hốc mồm, hiển nhiên không nghĩ tới Lãnh Loan Loan cư nhiên mang thai . Hắn đánh giá đáng người thon thả không giống như người đã có bầu của Lãnh Loan Loan, trừng mắt nhìn , có chút không thể tin được.

“Người thật sự có cục cưng ?” Thấy thế nào cũng không giống.

“Chủ tử, người có khỏe không?” Dạ Thần lạnh lùng liếc mắt Tô Viễn Hành một cái, có chút lo lắng nhìn Lãnh Loan Loan. Sau một trận nôn khan sắc mặt nàng có chút tái nhợt, lại tăng thêm mấy phần nhu nhược.

“Không có việc gì.” Lãnh Loan Loan hướng Dạ Thần lắc lắc đầu, “Vừa rồi chính vị bị cấp đi nên không thoải mái.” Dứt lời, lại trừng mắt nhìn Tô Viễn Hành liếc mắt một cái.

Tô Viễn Hành sau khi biết nàng mang thai, tự biết mình đuối lý. Vạn nhất làm bảo bảo của nàng bị thương, chỉ sợ người độ đệ thật vất vả mới có thể nhìn trúng lại trở thành cừu nhân, rút kiếm tướng hướng về phía hắn.

“Nha đầu, hắc, đừng tức giận, đừng tức giận, lão phu không phải mới vừa rồi không biết người mang thai sao?” Tô Viễn Hành chối khê, lại nghĩ lại, nàng sẽ không phải là vì có cục cưng mới không chịu làm đồ đệ của mình đi?

“Hiện tại đã biết.” Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hắn, “Vệ tránh ra, chúng ta phải đi về.” Không biết vô lâm minh đều loạn thành cái dạng gì rồi a? Mắt thấy chính mình mất tích, khẳng định nam nhân kia là người bạo tảo hận không thể đem cả tòa vô lâm minh đều san bằng đi. Mỗi anh đào ngoéo một cái, trong đầu tưởng tượng đến hình ảnh Hiên Viên Dạ tức giận như núi sông.

“Không được.” Tô Viễn Hành vừa nghe Lãnh Loan Loan phải đi, lập tức thu liễm vẻ mặt tươi cười. Mắt hổ trừng mắt nhìn nàng cùng Dạ Thần, “Lão phu đã coi trọng các người làm đồ đệ của ta, các người không được bỏ chạy.”

“Hừ, phải không?” Lãnh Loan Loan vượt vượt sợi tóc bên tai, cười đến khinh thường. Nàng muốn chạy, hắn có thể ngăn cản được sao?

“Chủ tử, chúng ta đi.” Dạ Thần che ở trước mặt Lãnh Loan Loan, Lãnh Loan Loan xoay người rời đi.

“Còn muốn chạy. Không có cửa đâu.” Tô Viễn Hành trừng mắt bọn họ, một chưởng công kích. Lại bị Dạ Thần ngăn lại, hai người trừng mắt lẫn nhau, giao triển đứng lên.

Lãnh Loan Loan đứng ở tại chỗ, nhìn bóng dáng màu trắng và màu xanh thoát ẩn thoát hiện, giống như hai con rồng đang quần đấu. Gió thổi qua, lá cây sần sật rung động, thanh y, tuyết y tung bay, tóc bạc cùng tóc đen phiêu lãng. Cát bụi bay lên, trong nháy mắt, hai người đã qua mấy chiêu.

“Hảo tiểu tử, người đồ đệ này ta muốn.” Tô Viễn Hành nhìn Dạ Thần đang đánh nhau với mình, thường thức nói.

“Ta không cần sư phó.” Dạ Thần lạnh lùng nói, không sợ hãi. Giương tay lên, vung bào lên, chưởng phong quét ngang qua.

“Lão phu càng muốn người làm đồ đệ.” Tô Viễn Hành cũng không giận, tươi cười sáng lạn.

“Thần, cẩn thận.” Lãnh Loan Loan phát hiện ý đồ của Tô Viễn Hành, cảnh cáo ra riêng.

Phút chốc, khi tiếng nói của nàng vừa dứt, Tô Viễn Hành lại một lần nữa điểm huyệt Dạ Thần.

“Hắc, tiểu tử. Người nhất định phải làm đồ đệ của ta.” Tô Viễn Hành nhìn Dạ Thần không thể động đậy, cười đến đắc ý.

“Kia cũng không nhất định, còn có ta.” Lãnh Loan Loan lạnh lùng nói, gương mặt tuyệt mỹ bất động thanh sắc, nhưng là trong lòng lại thầm nghĩ đối sách, bởi vì mang thai, nàng hiện tại không thể sử dụng linh lực, cũng không thể quá khích sử dụng vũ lực, toàn bộ tình huống đối nàng thực bất lợi, bởi vì cục cưng, nàng bị vây trong bị động.

“Tiểu nha đầu, làm đồ đệ của ta có cái gì không tốt?” Tô Viễn Hành trừng mắt nhìn Lãnh Loan Loan, “Chỉ cần các người làm đồ đệ của ta, ta nhất định đem võ học sở học suốt đời không chút nào giữ lại dạy cho các người.”

“Ta mang thai, không thích hợp luyện võ.” Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hắn, “Nói sau, người xác định người đánh với ta sao?”

“Người –” Tô Viễn Hành thật sự không muốn bỏ một người cuồng ngạo như mình, đôi mắt hần đảo qua bụng của nàng, đột nhiên có chủ ý mới.

“Ha ha ha, người mang thai rất tốt a. Chờ người đem đứa nhỏ sinh ra, ta ngay cả hần cùng dạy. Ta tin tưởng đồ tôn khẳng định cũng thực vĩ đại.”

247. Q.2 - Chương 128: Nhiều Người Lo Lắng

Trong Tướng quân phủ

“Tướng quân, tướng quân, không tốt , không tốt”

Quần gia mặc quần áo màu xanh vôi vàng chạy vào trong phủ, trên gương mặt cương nghị tràn đầy kinh hoảng, vẻ mặt luống cuống hiếm khi xuất hiện khiến cho những hạ nhân trong phủ đều ghé mắt nhìn, âm thanh kinh hoảng cũng xé rách bầu không khí yên tĩnh.

“Chuyện gì hoang mang rối loạn như vậy ?”

Lãnh Bùi Xa cùng Lãnh Đình Dực từ đại sảnh đi ra, mới vừa rồi hai người đang nói chuyện trước đây của Loan Loan cho nhau nghe. Một nữ nhi, hai người phụ thân yêu thương nàng sâu sắc, là duyên, cũng là phận.

“Tướng quân, Lãnh gia, tam tiểu thư mất tích .” Quần gia đứng lại, thở phà phò trả lời. Đôi mắt thâm thúy còn còn sót lại kinh hoảng cùng lo lắng.

“Cái gì?”

Lãnh Bùi Xa cùng Lãnh Đình Dực kinh hãi ra tiếng, hai mặt nhìn nhau. Đều nhìn thấy trong mắt đối phương sự lo lắng, sau đó Lãnh Bùi Xa vung tà áo màu xanh, trên gương mặt tuấn mỹ ngưng kết một tầng băng sương, đôi mắt thâm thúy nhìn quần gia, mang theo liệt khí cùng áp bách:

“Nói rõ ràng, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?” Đang tốt lành , Loan Loan làm sao có thể mất tích? Nàng không phải cùng đám người Hoàng Thượng ở cùng một chỗ sao?

“Trong cung vừa mới truyền đến tin tức, nói Hoàng Thượng truyền thư hồi cung bảo Trù Vương gia hạ chỉ các nơi tìm kiếm hoàng hậu nương nương.” Quần gia lau mồ hôi, cũng bị tin tức này dọa sợ không nhẹ. Hoàng hậu của một quốc gia đột nhiên mất tích, đó là một đại sự a! Huống chi hoàng hậu là người mà hần nhìn từ bé đến lớn, sự quan tâm, lo lắng của hần cũng sâu hơn người khác.

“Cái quỷ gì vậy ? Loan Loan làm sao có thể mất tích?” Lãnh Đình Dực nhíu mày, như thế nào cũng không tin tưởng việc đứa con gái lợi hại của mình lại có thể vô cớ mất tích? Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?

“Hiện tại mấu chốt là phải tìm được Loan Loan những cái khác liền nói sau.” Lãnh Bùi Xa cũng nhíu mày, chưa từng nghĩ nữ nhi không gì có thể không làm được lại có một ngày mất tích? Là âm mưu của người khác, hay là có ẩn tình khác?

“Ta hiện tại phải đi chuẩn bị.” Lãnh Đình Dực nheo mắt, đáy mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo. Mặc kệ như thế nào trước tìm được Loan Loan quan trọng hơn, huống chi nàng hiện tại còn có mang cục cưng, hần cũng không thể làm cho nữ nhi cùng ngoại tôn [nữ] gặp chuyện không may. Nếu là có người ác ý tính kế nữ nhi, hần nhất định sẽ khiến cho người đó phải trả một cái giá rất đắt.

“Ta đi lệnh cho Trình Khải hỗ trợ cùng nhau tìm kiếm.” Lãnh Bùi Xa hướng hần gật gật đầu, hướng hạ nhân phân phó người đi tìm Nguyễn Dật Ảnh và Trình Khải

Sau nửa canh giờ, Lâm Trình Khải cùng Nguyễn Dật Ảnh vôi vàng chạy tới.

“Tướng quân, hoàng hậu nương nương mất tích là thật sao?”

Nguyễn Dật Ảnh một thân áo bào trắng, sợi tóc bay bay, một bước vừa vào đại sảnh liền hỏi. Theo sát ở bên người hắn là Lâm Trình Khải cũng nhíu mày nhìn hắn.

“Đúng vậy, mới vừa rồi nghe được tin tức này.” Lãnh Bùi Xa nghiêm túc gật đầu, “Khải, Ảnh, các người cho người truyền lệnh xuống, cả nước tìm kiếm hoàng hậu.”

“Vâng.”

Lâm Trình Khải cùng Nguyễn Dật Ảnh hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt ngưng trọng hướng ra ngoài đi.

Hai người sau khi rời đi, Lãnh Đình Dực cũng đã thu thập xong mọi thứ đi ra. Hè ra khuôn mặt tuần tú giống bị bao vây bởi băng sương vạn năm, lạnh đến dọa người.

“Lãnh huynh, ta chuẩn bị tốt. Người muốn đi cùng ta đi tìm Loan Loan hay là tự mình đi tìm?”

Lãnh Đình Dực đứng ở cửa của đại sảnh, ánh mặt trời nhỏ vun rơi ở phía sau hắn, có một loại cảm giác áp bách khiến người ta phải e ngại.

“Cùng nhau tìm kiếm đi.” Lãnh Bùi Xa nghĩ Lãnh Đình Dực lo lắng cũng không kém mình, hướng chỉ hắn đối với Thiên Diệu hoàng triều cũng không quen thuộc.

“Tốt.” Lãnh Đình Dực gật đầu.

Lãnh Bùi Xa tiến lên, hai cái bóng dáng cao lớn biến mất trong ánh mặt trời.

Hoàng cung.

Ngự thư phòng

Hiên Viên Trù một thân áo trắng thoải mái, tóc đen dài dùng ngọc trâm búi một búi cao, đôi mắt vốn trong suốt tình tường giờ phút này khiến cho người ta không rõ là đang suy nghĩ gì, gương mặt tuần mỹ âm trầm dọa người, không ai tưởng tượng nổi người này chính là Trù vương lúc nào cũng ấm áp như gió xuân.

“Hứa công công.” Ngón tay thon dài gõ nhẹ trên mặt bàn, phát ra âm thanh thanh thúy lại lạnh lẽo.

“Vương gia.” Hứa Mậu đứng ở một bên, cúi đầu.

“Mùi mực, bốn vương muốn hạ chỉ.” thanh âm lạnh như băng, đôi mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, vô số gió lốc ở đây mất tàn sát khắp nơi. Nhớ tới lá thư mà hoàng huynh gửi về hắn liền có cảm giác muốn bộc phát, Loan Loan mất tích. Hoàng huynh cư nhiên đem Loan Loan đánh mất. Tuy rằng đã muốn buông xuống tình cảm với Loan Loan, nhưng ở đáy lòng hắn vẫn vĩnh viễn là một sự tồn tại đặc biệt, nỗi lòng của hắn vĩnh viễn sẽ bởi vì nàng mà dao động.....

“Vâng.” Thần sắc Hứa Mậu ngưng trọng, hoàng hậu nương nương lần này mất tích, chỉ sợ sẽ nhắc lên một cơn sóng lớn. Hoàng Thượng, Vương gia, tướng quân, còn có vô số mọi người sẽ bởi vì hoàng hậu mất tích mà bắt đầu công việc lu bù lên. Nhưng là hoàng hậu nương nương đến tột cùng là vì sao mà mất tích a? Nàng không phải cùng Hoàng Thượng ở cùng một chỗ sao? Vừa nghĩ Hứa Mậu vừa tiến lên mùi mực

“Vương gia, mực đã tốt rồi.” Cúi đầu ở một bên trả lời.

“Tốt.” Hiên Viên Trù đề bút ở trên giấy tuyên thành trắng xóa những dòng chữ rồng bay phượng múa, chỉ chốc lát, đã đem ý chỉ tìm Loan Loan soạn ra hoàn hảo, in Ngọc Tỷ mà Hiên Viên Dạ lưu lại, lại giao cho Hứa Mậu, trình trọng dẫn đồ:

“Hứa công công, lập tức đem ý chỉ xuống. Nhớ kỹ, báo cho các vị quan viên nhất định phải tìm được hoàng hậu nương nương, nếu không, bảo bọn họ lấy đầu đến gặp ta.” Vì người tối quan trọng trong lòng hắn hắn không ngại hai tay mình dính máu.

“Vâng.” Hứa Mậu bị lời nói nghiêm khắc của Hiên Viên Trù làm cho kinh ngạc, chạy nhanh đem thánh chỉ thu vào, vội vàng rời đi.

Hứa Mậu vừa rời đi, Hiên Viên Trù ngã người ra ghế, giống như không còn chút khí lực nào, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía cửa sổ hiện rõ vẻ lo lắng, lo lắng giống như những áng mây kia, kéo dài đến vô tận.

Loan Loan, người đến tột cùng ở nơi nào? Vì cái gì lại mất tích?

Hai tay nắm chặt , hần cũng rất muốn cùng hoàng huynh có thể tự mình đi tìm nàng. Nhưng là hần không thể, việc của triều đình không thể không có người làm chủ. Như vậy chỉ có thể khẩn cầu từ phía xa, hoàng huynh có thể sớm ngày tìm được Loan Loan.

Trong Loan Nguyệt lâu

“Cái gì?” Tàn Nhất hoảng hốt từ trên ghế đứng lên, ánh mắt bắn thẳng đến người báo tin đang hoảng sợ quỳ dưới đại sảnh

Người nói chủ tử mất tích?” Làm sao có chuyện đó được? Đôi mắt nâu híp lại, lộ rõ vẻ không tin nổi, người cường hãn như chủ tử làm sao có thể mất tích một ngày liền không tin tức? Nàng mới chỉ rời đi, đưa mọi chuyện ở Loan Nguyệt Lâu cho hần quán xuyến mấy ngày, sao chưa gì hết đã xảy ra chuyện rồi?

“Bẩm Tàn chủ tử, thiên chân vạn xác, chủ tử và Lâu chủ đều đã mất tích, hiện tại Hoàng Thượng, vô lâm minh chủ đều phái tất cả các thế lực đi tìm bọn họ.” Hắc y nhân cúi đầu, nửa quỳ chống tay trên đất, đáp.

“Tại sao có thể như vậy?” Ánh mắt Tàn Nhất lạnh đi, hần luôn tin tưởng rằng Lãnh Loan Loan là con người toàn vẹn nhất, cường đại nhất, thế mà cũng có chuyện không may xảy ra với nàng, thật không tưởng tượng nổi.

“Chuẩn bị ngựa, ta muốn tự mình đi tìm chủ tử.” Tàn Nhất phát ổng tay áo, lạnh lùng phân phó nói.

“Vâng.” Hắc y nhân đáp , sau đó xoay người rời đi.

Một lát sau, bên ngoài Loan Nguyệt lâu, một bóng người màu đen cười một con tuần mã màu rậm nắng phóng qua. Gió thổi phát qua lọn tóc của hần, mặt nạ màu bạc dưới ánh sáng le lói của mặt trời chiếu xạ một luồng ánh sáng kì dị.....

248. Q.2 - Chương 129

Bầu trời trong xanh như nước biển, mang theo sự u buồn nhẹ nhàng làm say lòng người. Đám mây theo gió bay bay, giống như những cụm bông gòn. Trời xanh, gió thổi vi vu, vô số đóa hoa màu hồng giống như hải triều **** cuốn cuộn . Những con bướm sắc sỡ vòng quanh những đóa hoa nở rộ sinh đẹp mà khiêu vũ.

Này, là nơi nào mà đẹp như vậy.

Lãnh Loan Loan nhìn phong cảnh tuyệt diệu trước mắt, nhắm lại hai mắt để cảm thụ luồng không khí tươi mát này, chop mũi ngửi hương hoa nhẹ nhàng trong gió, cảm giác thả lỏng từ từ lan tràn. Gió hôn nhẹ sợi tóc của nàng, lạnh lạnh , ngứa . Quần áo màu trắng bay bay theo những cánh hoa, vẻ mặt say mê kia giống như là sữa ong chúa linh phiêu nhiên tới. Thật lâu không có thả lỏng như vậy, gió quất vào mặt nàng cảm giác như là bàn tay của mẹ đang ôn nhu vuốt ve nàng.....

Dạ Thần đứng ở bên cạnh nàng, tuyết y tung bay,vẻ mặt mất hồn, trong đôi mắt tìm là ảnh của một bên sườn mặt xinh đẹp của Lãnh Loan Loan, ôn nhu trong lòng lại có thể thấy được từ trong đôi mắt kia. Tiên nữ đứng ở bên bụi hoa đẹp giống như trong tranh, nếu có thể, hần hy vọng thời gian vĩnh viễn dừng ở giờ khắc này. Để cho hần có thể độc hưởng nàng , đến những năm tháng cuối cùng.....

“Này, nha đầu, U cốc của ta không tệ chứ”

Tô viễn Hành thấy nha đầu náo nghệ như Lãnh Loan Loan lại xuất hiện biểu tình say mê, nhìn không được kiêu ngạo mà ngẩn ngơ. Hắc, hần biết nha đầu kia nhất định sẽ rất thích U cốc này , hần thấy sự ngạo nghệ bề nghệ thiên hạ kia mà bị nhốt vào trong lồng sắt hoa lệ thì thật là uổng phí . Giang hồ mới nơi thích hợp với nàng, tùy tâm sở dục, vô câu vô thúc, so với việc làm hoàng hậu thì thoải mái hơn nhiều.

Lời nói của Tô Viễn Hành giống như một thanh đao sắc bén cắt qua cảnh sắc trong mơ, ánh mắt Dạ Thần nhướn lên, lại là một mảnh đậm mạc.

Lãnh Loan Loan quay đầu, sợi tóc tung bay, hai tròng mắt sáng ngời có một chút nhu hòa mờ mờ.

“Nơi này gọi là U cốc?” Đột nhiên nhớ tới [còn châu khanh khách] sâu bên trong cốc quang cảnh xinh đẹp giống như tiên cảnh.

“Đúng.” Tô Viễn Hành gật đầu, “Đây là U cốc của ta, bất quá về sau cũng sẽ là nơi ở của các người.”

Lãnh Loan Loan bĩu môi, bất trí cùng phủ. Bọn họ tuy rằng đi theo Tô lão đầu này đến đây, nhưng cũng không có nói nàng sẽ làm đồ đệ của hắn. Chẳng qua là không muốn làm thương tổn đến cục cưng, nàng nếu muốn rời đi, ai cũng ngăn không được. Thôi, xem phong cảnh ở trước mặt như họa, nàng coi như là mang theo cục cưng đi du lịch đi.

“Lão đầu, người đang ở nơi nào?”

Đưa mắt nhìn lại, bốn phía đều là một mảnh cây xanh núi cao, bích nhân phồn hoa, thật không có nhìn ra làm sao có người ở. Lão nhân này sẽ không phải giống như tiểu thuyết nói thế ngoại cao nhân thì phải ở trong động cây hoặc hang đá nha

Tô Viễn Hành thần bí nhìn nàng liếc mắt một cái, sau đó đi lên phía trước:

“Đi theo ta.”

Lãnh Loan Loan cùng Dạ Thần liếc mắt nhìn nhau một cái, lão đầu kia lại đang làm cái quỷ gì? Hai người nghĩ, nhưng vẫn cất bước đi theo.

Tô Viễn Hành mang theo hai người đi tới một chỗ lồi phía trước, tay phải hướng đầu hồi nhấn một cái. Nguyên bản là một tòa núi rất nặng cứ nhiên di chuyển ra hai bên, mở ra bên trong là một luồng ánh sáng.

Lãnh Loan Loan nhú mày, không nghĩ tới một cái sơn cốc cứ nhiên cũng có cơ quan. Dạ Thần theo sát sau Lãnh Loan Loan, trong mắt tràn đầy cảnh giới, nếu có chuyện gì, hắn nhất định sẽ bảo hộ Lãnh Loan Loan.

“Vào đi.” Tô Viễn Hành quay đầu hướng tới hai người nói, bóng dáng màu lam dẫn đầu đi vào.

Lãnh Loan Loan cùng Dạ Thần theo đi sau, bức tường ở sau hai người khép lại.

“Nha đầu, nơi này của ta cũng không tệ chứ.” Tô Viễn Hành nói xong, lại tiếp tục dẫn hai người tiến lên phía trước.

Lãnh Loan Loan cùng Dạ Thần đánh giá xung quanh hang động, bên trong thực rộng mở, trên vách đá cách vài bước liền có một ngọn đèn, hai người theo hắn vẫn đi về phía trước, xuyên qua bảy tám khúc quanh, bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt đúng là một mảnh trống trải, một nơi rất đẹp. Chỉ thấy hoa phồn điệp mậu, bích trì Thanh Thanh thượng màu trắng cầu hình vòm đi ngang qua hai bên, ở kiêu bên kia, một tòa đình đứng ở bích bên cạnh ao. Mà ở bên kia đình chính là một đại dương màu đỏ của hoa thuốc phiện, nở rộ nhiều vẻ. Ở sau vườn hoa thuốc phiện có một loạt cách phòng ở bằng trúc, lịch sự tao nhã thanh u. (mình không giỏi tả cảnh nên chỉ đại khái thôi....hihi)

“Nơi này chính là nơi ở của lão phu, không nghĩ tới đi.” Tô Viễn Hành quay người lại nhìn hai người Lãnh Loan Loan. Trên mặt mang theo tươi cười đắc ý cùng kiêu ngạo, phong cảnh thế ngoại như vậy rất thích hợp để học võ.

“Tô gia gia, ngài đã trở lại.”

Ba người còn chưa có phản ứng lại chỉ thấy một bóng dáng nho nhỏ xuyên qua đại dương màu đỏ như lửa hướng tới Tô Viễn Hành đánh tới.

“Ôi, nguyên lai là gia gia tiểu khả khả a.” Tô Viễn Hành ôm lấy thân thể nho nhỏ kia, hé ra sự sùng nịch nồng đậm trên mặt.

Lãnh Loan Loan thế này mới phát hiện đứa bé kia là một tiểu tử năm sáu tuổi, bộ dạng mi thanh mục tú, thật thực đáng yêu. Chính là tiểu hài tử này cùng Tô lão đầu rốt cuộc có quan hệ gì? Nên sẽ không cũng là bị hắn thưởng đến đi? Lấy tính tình cuồng ngạo không kiềm chế được của hắn, rất có khả năng a.

Giống như cảm giác được Aãnh Loan Loan nhìn chăm chú, tiểu nam hài ngẩng đầu nhìn Lãnh Loan Loan cùng Dạ Thần. Đôi mắt thật to ánh lên vẻ hoang mang, tựa hồ không rõ ràng lắm tại sao trong U cốc lại xuất hiện hai người xa lạ.

“Tô gia gia, đại ca ca cùng tỷ tỷ là ai a?” Ngẩng đầu nhìn Tô Viễn Hành, thanh âm non nớt làm người ta nhin không được muốn nhéo nhéo hần.

“Bọn họ a.” Tô Viễn Hành điểm điểm cái mũi tiểu nam hài, “Bọn họ là đồ đệ của Tô gia gia, về sau ở trong U cốc với người được không a?”

“Thật vậy chăng?” Tiểu nam hài vừa nghe, hai tròng mắt đều sáng lên. Thật tốt quá, như vậy hần sẽ không cô đơn nữa.

“Ta có nói sẽ làm đồ đệ của người sao?”

Lãnh Loan Loan liếc trắng mắt nhìn Tô Viễn Hành, cùng Dạ Thần hướng tới căn nhà trúc đi qua.

“Này, nha đầu, người đã đi theo ta, chẳng lẽ còn không phải đáp ứng làm đồ đệ của ta sao?” Tô Viễn Hành vừa nghe Lãnh Loan Loan trả lời, nóng nảy, ôm lấy tiểu nam hài liền đi theo.

“Muốn ta làm đồ đệ của người, kia còn phải xem người có bản lĩnh hay không.” Lãnh Loan Loan không sợ hần, ánh mắt tinh tế đánh hết thấy nơi này. Không thể không nói nơi này thật đúng là cái thế ngoại đào nguyên, không biết lấy nó so cùng đào uyên minh thì lý chôn đào nguyên, người nào càng tốt hơn?

“Hắc, nha đầu, lão phu sớm hay muộn sẽ làm người cam tâm tình nguyện làm đồ đệ của ta.” Tô Viễn Hành vừa nghe Lãnh Loan Loan nói, thần câu lên. Bản sự của hần tuyệt đối sẽ không làm cho tiểu nha đầu thất vọng, hại người đồ đệ này hần đã định rồi.

“Phải không? Người cũng chậm chậm chờ đi.”

249. Q.2 - Chương 130: Hoàng Đế Bị Đánh

Lộc cốc lộc cốc...

Một con tuấn mã phi như bay trên đường lớn, cát bụi mù mịt. Ngũ quan tuấn mã giống như bị băng sương bao phủ, đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng về phía trước, dưới nắng lóe ra ánh bạc, lộ ra lo lắng và lạnh lẽo đan xen.

Ánh mặt trời lên đỉnh đầu nhuộm vàng cả con đường, giống như muốn đun sôi những người đi đường bên dưới. Mặc dù trời nóng bức nhưng vẫn không cách nào làm ấm lên đáy mắt băng giá kia.

Nửa giờ sau, mấy người đã đến bên dưới Vô lâm minh chủ sơn trang, đề khí đi lên núi.

“Hoàng Thượng, minh chủ, có mấy vị công tử ở bên ngoài cầu kiến.”

Quản gia vội vàng đi vào đại sảnh đầy người, ai nấy đều thần sắc ngưng trọng. Vốn là nên vui vẻ vì ngày đầy tháng của Sở Niệm Loan, hiện tại bởi vì Hoàng Hậu mất tích mà trở nên âm trầm thế này.

Hiên Viên Dạ cùng Sở Ngự Hằng nhìn nhau, trong mắt lóe ra ánh sáng, chẳng lẽ là có tin tức gì của Loan Loan?

“Mau mời bọn họ vào đi.”

Hiên Viên Dạ phát phát tay, vội vàng nói, ánh mắt chăm chú ghim ở ngoài cửa. Ngày đó, hần đã giao quân lệnh cho đám người Phong Triệt đi chặn tất cả các cửa thành nhưng vẫn không thấy chút tin tức gì của Loan Loan, mấy ngày nay vẫn cùng Sở Ngự Hằng bốn ba đi tìm, lại luôn thất vọng trở về. Ánh mắt lạnh lùng sớm đã nổi lửa, hận không thể lật cả Thiên Diệu hoàng triều lên để tìm nàng.

“Hoàng Thượng, minh chủ, khách nhân đến.” Lời nói của quản gia vừa xong, hai bóng dáng quen thuộc đã tiến vào đại sảnh.

Mọi người trong đại sảnh cũng quan sát hai người, chỉ thấy người đến khí thế bất phàm, cả hai ước chừng ba mươi mấy tuổi, tóc đen giấu sau ngọc quan, ngũ quan vuông vức tuấn mỹ, lạnh lẽo như băng, một thân sát khí đi về phía Hoàng Đế.

“Nhạc phụ.” Hiên Viên Dạ sửng sốt, không ngờ rằng người đến lại là hai vị nhạc phụ đại nhân.

Mọi người vừa nghe Hoàng Thượng kêu nhạc phụ, ai nấy đều kinh ngạc. Đó không phải là phụ thân của Hoàng Hậu sao? Nhưng mà hai vị nam tử này đều bất phàm, vậy ai mới là Trần Bắc tướng quân đây?

Lãnh Bùi Viễn, Lãnh Đình Dực lạnh lùng trừng mắt nhìn Hiên Viên Dạ, không thêm để ý tôn ti trật tự. Hai người chỉ biết là Hiên Viên Dạ làm mất con gái của họ, hơn nữa còn đang mang thai, dù là ai cũng không quan trọng hết.

Sở Ngự Hằng nhận ra Lãnh Bùi Viễn nhưng không biết đến Lãnh Đình Dực. Nam tử này là ai vậy? Trong ánh mắt của hắn, sự lo lắng cùng phẫn nộ cũng không ít hơn Lãnh Bùi Viễn.

“Lãnh tướng quân, vị công tử này, mời ngồi.” Sở Ngự Hằng đứng lên, đưa tay mời hai người ngồi.

Lãnh Bùi Viễn liếc nhìn hắn, không quên trước kia Sở Ngự Hằng này và Loan Loan có chút giao tình, mà lần này Loan Loan mất tích đúng lúc tham gia tiệc đầy tháng của con gái hắn, trong lòng đối với Sở Ngự Hằng cũng không có nhiều thiện cảm.

Hai người ngồi xuống, cả người tản ra hơi thở lạnh lẽo.

“Nói, có chuyện gì xảy ra?”

Lãnh Đình Dực lạnh lùng nhìn Hiên Viên Dạ, mái tóc đen theo gió lay động, đôi mắt thâm thúy lạnh hơn băng khiến cho ai nhìn vào cũng rùng mình. Một người là Lãnh tướng quân, như vậy hắn là ai? Dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với Hoàng Thượng, trước giờ chưa ai nghe qua. Chẳng lẽ lại mà một thế ngoại cao nhân nào đó?

“Thật có lỗi, là trẫm vô dụng, mới có thể để Loan Loan biến mất ngay trước mắt.”

Ngoài dự kiến của mọi người, Hiên Viên Dạ chẳng những không trách cứ giọng điệu của Lãnh Đình Dực, lại không nổi giận, chỉ cúi đầu. Ai cũng không thể tưởng tượng nổi, người hiện tại đang ảo não, tự trách này lại chính là Đế Vương cuồng ngạo không ai bì nổi trong lời đồn. Từ sau chuyện đó, hắn đối với Loan Loan như cầm trên tay một miếng băng mỏng, cẩn thận gìn giữ, chỉ sợ nàng sẽ rời xa hắn. Thế mà ngàn vạn lần không nghĩ đến, bây giờ lại bởi vì chính hắn đánh mất nàng...

“Đương nhiên là người vô dụng, ngay cả thê tử của mình cũng không bảo vệ nổi.”

Lãnh Đình Dực không khách khí mắng Hiên Viên Dạ, nếu Loan Loan có chuyện gì không may, mặc kệ là Hoàng Đế hay là Ngọc Đế, hắn quyết xử đẹp.

Mọi người nghe vậy liền ồn ào, người này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Hiên Viên Dạ ngẩng đầu nhìn Lãnh Đình Dực, ánh mắt thâm thúy tràn đầy tự trách và áy náy. Từng là một vị đế vương không ai bì nổi, hiện tại tinh thần sa sút. Môi mỏng khô gợt khẽ nhấp, mở miệng xin lỗi:

“Ngài nói đúng, trẫm hiện tại cũng hận không thể tự đánh mình vài cái.”

Mọi người nghe được Hiên Viên Dạ nói như vậy đều cúi đầu, không dám nói gì. Một vị đế vương có thể nói ra lời như vậy, có thể hiểu được, vị trí của Hoàng Hậu nương nương trong lòng hắn to lớn cỡ nào.

“Ta cũng rất muốn đánh người.” Lãnh Đình Dực càng nghe càng bức. Hắn lần này làm mất Loan Loan, lại nghĩ đến lần trước hắn làm ra chuyện khiến cho Loan Loan thương tâm, càng nghĩ càng tức, hận không thể đâm hắn vài cái, làm cho hắn nếm thử đau đơn là như thế nào.

“Nếu như vậy có thể làm cho ngài nguôi giận, ngài cứ đánh đi.” Hiên Viên Dạ nói, đứng dậy đi đến trước mặt Lãnh Đình Dực.

Mọi người trợn mắt há mồm, hoàn cảnh kì quặc thế này không biết nên làm gì cho phải? Những việc chứng kiến ngày hôm nay làm cho ai nấy đều không thể tưởng tượng nổi, đây là Hoàng Đế sao? Là vị Hoàng Đế mười hai tuổi đã đăng cơ, đem Thiên Diệu hoàng triệu lúc đó đang lâm nguy từng bước đi lên song song với

tam quốc đó sao? Là cái người đã nhất thống thiên hạ đó? Bây giờ rõ ràng chỉ là một người bình thường, cũng khốn khổ vì tình như ai nấy.

Nhưng một màn kế tiếp lại làm cho bọn họ thiếu chút nữa rớt cảm vì kinh ngạc, trên đời vậy mà có người không gì không dám làm.

“Đây là do người nói đó.”

Lãnh Đình Dực nhíu mày, thu lại tức giận, đáy mắt trở nên lạnh hơn, tóc đen khẽ lay động. Lời nói của hắn vừa ngưng, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên mooyj dải ánh sáng trắng, chát chát hai tiếng, Lãnh Đình Dực vậy mà thật sự tát Hiên Viên Dạ hai cái.

Hiên Viên Dạ bị Lãnh Đình Dực đánh, vẻ mặt vẫn như cũ không chút biểu cảm gì, trong lòng duy nhất vẫn nghĩ đến Loạn Loạn bây giờ đang thế nào.

“Vị công tử này...”

Sở Ngự Hằng thất Lãnh Đình Dực thật sự tát Hiên Viên Dạ hai cái tát cũng nường mảy. Tuy rằng hắn không biết người này cùng Loạn Loạn có quan hệ như thế nào, nhưng hắn biết rõ Hoàng Thượng mấy ngày nay lo âu cùng tự trách bao nhiêu.

“Lãnh huynh.” Lãnh Bùi Viễn cùng lắc lắc đầu với Lãnh Đình Dực. Tuy rằng hắn cũng rất tức giận với Hoàng Thượng, nhưng bây giờ quan trọng là phải tìm Loạn Loạn trước đã.

“Hoàng Thượng, Lãnh huynh nhất thời nóng vội, mong rằng Hoàng Thượng không trách tội hắn.”

Lãnh Bùi Viễn cúi người, hai tay ôm quyền nói với Hiên Viên Dạ. Từ xưa đến nay lòng Đế Vương là khó lường nhất, ai biết được hắn có trở mặt hay không?

Hiên Viên Dạ cười khổ, nhìn về phía Lãnh Đình Dực và Lãnh Bùi Viễn:

“Là trẫm nên tự đánh mình sớm hơn.”

“Hoàng Thượng, hiện tại việc cấp bách là tìm kiếm Hoàng Hậu nương nương.”

Sở Ngự Hằng nói, bây giờ không phải là lúc thích hợp để truy cứu trách nhiệm.

250. Q.2 - Chương 131: Phong Vân Loạn

“Hoàng Thượng, hiện tại việc cấp bách là tìm kiếm Hoàng Hậu nương nương.”

Sở Ngự Hằng nói, bây giờ không phải là lúc thích hợp để truy cứu trách nhiệm.

Hắn vừa nói xong, trong phòng một mảnh yên tĩnh. Gió nhẹ nhàng thổi, ánh nắng ngoài cửa sổ vẫn như cũ nóng cháy người. Lá cây xanh biếc loạng choạng trong gió, giống như những nàng tiên trong vũ điệu nhịp nhàng, uyển chuyển.

“Lời mình chủ nói là thật, hiện tại, trước tiên chúng ta hẳn là nên tìm Hoàng Hậu nương nương đã.”

Người nói là đại sư Thiệu Lâm, Thất Thương phương trưởng râu tóc bạc trắng, khuôn mặt nghiêm túc, đôi mắt sáng, thâm thúy lộ rõ vài phần lợi hại nhưng lại không mất vẻ hiền lành.

Hiên Viên Dạ không nói gì, ngã ngồi trên ghế. Khuôn mặt tuần tú phiếm đỏ nơi gò má làm người ta cảm thấy đau lòng. Nhưng hắn vẫn đang chết lặng, cảm giác Loạn Loạn cùng cực cứng trong bụng mất tích đã tác động không nhỏ tới hắn. Hắn làm sao lại không biết điều trọng yếu trước mắt là tìm kiếm Loạn Loạn, nhưng đã liên tục mấy ngày thăm dò tin tức đã không có lấy một chút manh mối. Nỗi bất lực và tự trách trong lòng giống như những cành rong biển kéo dài vô tận quanh người hắn, nghĩ tới việc Loạn Loạn đã không còn bên mình, hô hấp của hắn liền trở nên khó khăn.

“Nói ta nghe, tại sao Loạn Loạn lại mất tích?”

Lãnh Đình Dực cũng nổi giận, khuôn mặt lạnh như băng nghiêm mặt ngồi một bên. Đôi mắt thâm thúy quét về phía Hiên Viên Dạ, muốn Hiên Viên Dạ đem sự tình ngày đó kể lại, để tìm cách tìm kiếm Loan Loan.

Hiên Viên Dạ mím môi, đang muốn mở miệng, lại bị Lãnh Địch U vội vã đi vào cắt ngang.

“Cha?”

Nhận một chưởng của Tô Viễn Hành, Lãnh Địch U còn chưa kịp điều trị nội thương, sau khi hắn biết Tô Viễn Hành Lãnh Loan Loan đi, ngay ngày hôm đó, hắn liền vội vàng chạy về Vân môn, muốn biết thêm nhiều tin tức về Tô Viễn Hành, nhưng cơ bản Tô Viễn Hành đã rời Vân môn ước chừng bốn mươi năm, chưởng môn đối với vị sư huynh của mình cũng không biết được nhiều. Bất đắc dĩ, Lãnh Địch U chỉ có thể mang theo thất vọng vội vàng chạy về mình chủ võ lâm sơn trang, hy vọng bọn họ đã có tin tức tốt. Không nghĩ tới khi rảo bước tiến tới đại sảnh, lại có thể gặp Lãnh Bùi Viễn, mười mấy năm không gặp, cha lại không thay đổi gì nhiều.

“Địch U?”

Lãnh Bùi Viễn nhìn thiếu niên tuấn dật từ đằng xa đi vào có chút kinh ngạc. Đôi mắt thâm thúy đánh giá hắn, không nghĩ tới tiểu nhi tử cao không đến đầu gối của mình ngày nào bây giờ đã trưởng thành, trở thành một thiếu niên. Có lẽ lúc trước Loan Loan nói mình là phụ thân vô trách nhiệm là đúng, hắn chẳng những không để ý tới Loan Loan, ngay cả Địch U, Địch U cũng không được phụ thân là hắn chiếu cố nhiều. Ước chừng mười năm, hắn cũng chưa từng đến Vân môn gặp Lãnh Địch U một lần. Thậm chí nếu không phải năm ấy nhận được thư của nhạc phụ, nhạc mẫu đưa tới, hắn còn không biết tiểu nhi tử của mình đã bị chưởng môn Vân môn nhìn trúng, mang về Vân môn dạy võ nghệ.

Lãnh Đình Dực đánh giá Lãnh Địch U đang đi vào, tiểu tử này còn trẻ mà khí thế đã không thua kém ai, thành tựu trong tương lai nhất định không tầm thường. Lãnh Bùi Viễn thế nhưng sinh dưỡng con cái của mình thật tốt.

“Cha, người vì tiểu muội có việc nên đến đây?” Ngại ở đây nhiều người, Lãnh Địch U cũng không có cùng phụ thân nói về việc phụ tử chia lìa mười năm với nhau, trực tiếp nhắc tới chuyện của Lãnh Loan Loan.

“Địch nhi, người đã gặp Loan Loan rồi sao?” Lãnh Bùi Viễn hỏi, hắn không biết tiểu nhi tử này đã cùng Loan Loan quen biết nhau.

“Vâng.” Lãnh Địch U gật đầu: “Ngày đó ta cùng tiểu muội gặp nhau ở mình chủ võ lâm sơn trang, sau đó mới nhận ra nhau.”

“Nói như vậy ngày đó Loan Loan mất tích, người cũng chứng kiến?” Lãnh Đình Dực nói chen vào.

“Phải ạ.” Lãnh Địch U gật đầu, ánh mắt trong suốt mang theo hoang mang nhìn về phía Lãnh Đình Dực. Người này là ai vậy? Thế nào lại nói chuyện cùng phụ thân có vẻ rất gần gũi? Hơn nữa, giọng điệu nhắc tới tiểu muội cũng vô cùng thân thiết.

“Địch nhi, đây là Lãnh thúc thúc.” Lãnh Bùi Viễn giới thiệu cho Lãnh Địch U, giống như hiểu rõ hoang mang của hắn, Lãnh Bùi Viễn nói tiếp: “Chuyện này của hắn, sau khi tìm được Loan Loan, cha sẽ kể lại cho người.”

Lãnh Địch U tiếp tục gật đầu, hiện tại chuyện quan trọng nhất là phải tìm được Loan Loan.

“Địch nhi, ta có thể gọi người như vậy không?” Đôi mắt Lãnh Đình Dực thâm thúy nhìn về phía Lãnh Địch U.

Lãnh Địch U lại gật đầu, nếu phụ thân nói với mình gọi Lãnh Đình Dực một tiếng thúc thúc thì hắn tất nhiên là trưởng bối, hiển nhiên có thể gọi mình là Địch nhi.

“Địch nhi, người có thể đem tình huống Loan Loan mất tích ngày ấy nói cho chúng ta biết không?” Trông cậy vào vẻ mặt suy sút của Hiên Viên Dạ, không bằng trực tiếp hỏi Lãnh Địch U còn hơn.

“Vâng.” Lãnh Địch U gật đầu, trực tiếp đáp: “Người mang Loan Loan đi là Tô sư bá.”

“Tô sư bá?” Lãnh Bùi Viễn cùng Lãnh Đình Dực hai mặt nhìn nhau, Tô sư bá không phải là sư bá của Lãnh Dịch U sao?,

“Dịch nhi, người nói người bắt Loan Loan đi là sư bá của người?” Lãnh Bùi Viễn ngẩng đầu, nhìn phía con mình. Thật là khó hiểu!!

“Vâng.” Lãnh Dịch U gật gật đầu.

“Sư bá người vì sao phải bắt Loan Loan đi?” Lãnh Đình Dực cau mày, nhìn hấn.

“Bởi vì Tô tiên bối nhìn trúng Loan Loan cùng Dạ Thần công tử, muốn bọn họ làm đồ đệ của hấn.” Sở Ngự Hằng đáp, mắt phượng lo lắng giống như nước suối chuyển động.

“Loan Loan chắc chắn là sẽ cự tuyệt.” Lãnh Đình Dực hiểu rõ điểm này, gật đầu. Nữ nhi của hấn đương nhiên hấn hiểu nhất, chỉ sợ không có người nào có thể dễ dàng làm cho Loan Loan của hấn thỏa hiệp.

“Vâng, cho nên Tô sư bá mới bắt người.” Lãnh Dịch U cũng thu hồi nụ cười ngàn năm không đổi trên mặt, nhú mày, hé ra gương mặt tuấn lãng mang theo vài tia thâm trầm cùng ngưng trọng.

“Nếu là sư bá của người, vì sao chúng ta không tự đến Vân môn tìm hấn?”

Lãnh Đình Dực nói xong, đứng lên, đôi mắt thâm thúy toát ra quang mang lãnh liệt, không quan tâm cái gì mà Tô sư bá của hấn, hiện tại chỉ cần đem Loan Loan giao ra đây, hấn sẽ tạm tha cho ông ta một mạng, nếu không đừng trách hấn không khách khí.

“Không được.” Lãnh Dịch U lắc đầu, hướng Lãnh Đình Dực hét to một tiếng.

“Vì sao? Hấn không phải sư bá người sao? Người hấn cướp đi cũng là muội muội người, chẳng lẽ người không lo lắng cho Loan Loan?”

“Ta cũng rất lo lắng.” Trong đôi mắt vốn trong suốt của Lãnh Dịch U cũng nhiễm đầy sự lo âu, nói tiếp: “Nhưng mà bốn mươi năm trước sư bá đã rời khỏi Vân môn, lần này cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy sư bá, không ai biết ông ấy đang ở nơi nào cả”

“Cho nên, chúng ta đi Vân môn cũng vô dụng?” Lãnh Đình Dực hỏi tiếp.

Lãnh Dịch U gật gật đầu.

“Vậy phải đi đâu tìm?” Lãnh Đình Dực cùng Lãnh Bùi Viễn lạnh mặt, nghĩ tới hy vọng trước mắt lại bị gió thổi đi.

“Hoàng Thượng, minh chủ, có vài vị khách muốn tiến vào bái phỏng.” Thân ảnh của quần gia xuất hiện ở cửa, đứng bên cạnh hấn rõ ràng là Tàn Nhất.

“Tàn Nhất?” Hiên Viên Dạ, Lãnh Bùi Viễn, Lãnh Đình Dực đều nhận ra Tàn Nhất.

“Hoàng Thượng, tướng quân, Lãnh gia.” Tàn Nhất vừa đi vào liền hướng ba người ôm quyền. Mặt nạ màu bạc che nửa mặt lạ lùng khiến mọi người đoán tới đoán lui, người đến là người nào vậy?

“Hoàng Thượng, có tin tức của chủ tử chưa?” Tàn Nhất cũng không hề run sợ, đôi mắt màu nâu nhìn thẳng vào Hiên Viên Dạ, trực tiếp hỏi.

Hiên Viên Dạ lắc đầu, tinh thần sa sút.

“Này, hiện tại không phải lúc ngồi ỉ ả. Mặc kệ như thế nào, mọi người đều phải đứng lên đi tìm Loan Loan.” Ánh mắt Lãnh Đình Dực lạnh lùng, nói xong sắc bén híp lại, cả người tản ra khí phách tuyệt vời, lão đại trà trộn trong hai giới hắc đạo lại sắp xuất hiện rồi a!

“Đúng thế.” Hiên Viên Dạ đứng lên, nói: “Trẫm đã hạ lệnh người đi tìm Loan Loan, chỉ cần nàng còn trên đất nước này, trẫm nhất định sẽ tìm được nàng.”

“Các vị, ta lấy danh nghĩa minh chủ võ lâm của mình hiệu lệnh các môn phái cùng nhau tìm kiếm hoàng hậu nương nương.” Sở Ngự Hằng cũng đứng lên, cầm lệnh bài màu vàng trên tay, mắt phượng thâm thúy một mảnh kiên định.

“Vâng.” Võ lâm nhân sĩ ở đây nhất thời đều đồng loạt quỳ xuống, thanh âm liên tiếp thanh âm.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Lãnh Đình Dực nói với Lãnh Bùi Viễn, dẫn theo Tàn Nhất từ đầu Loan Nguyệt Lâu tìm kiếm.

Trong lúc nhất thời, vì tìm kiếm Lãnh Loan Loan, giang hồ lại nổi lên phong vân.

251. Q.2 - Chương 132: Đồ Đệ

Trong U cốc, hương hoa cỏ vờn quanh khắp nơi, từng đàn bướm bay lượn xung quanh.

Một cậu bé đi đến dưới một gốc cây cao, hướng về phía Lãnh Loan Loan vẫy vẫy tay. Tiếng cười khanh khách phiêu dang ở trong U cốc xinh đẹp.

“Loan Loan tỷ tỷ, tỷ mau nhìn Tinh nhi nha, thấy có cao không nha”

Lãnh Loan Loan nằm ở trên ghế, trên người mặc một bộ quần áo màu xanh, bụng của nàng cũng đã hơi nhô ra. Một đôi mắt sáng ngời ôn nhu nhìn chăm chú vào bụng, nở một nụ cười dịu dàng. Một mái tóc đen dài được cột lại phía sau đầu bằng một sợi dây lụa màu trắng, còn có vài lọn tóc nhỏ thả xuống hai bên sườn mặt. Bên cạnh nàng là một đàn bướm sắc sỡ đủ mọi màu sắc bay xung quanh khiến cho nàng giống như một tiên tử nằm giữa vườn hoa. Nghe tiếng gọi của Tinh nhi, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt ôn nhu khi nhìn thấy Tinh nhi đang đứng ở trên cành cây cao vót liền trầm xuống, đứa nhỏ này thật bướng bỉnh, nếu ngã xuống thì phải làm sao bây giờ?

“Tinh nhi, mau leo xuống.” Từ từ ngồi dậy, hướng về phía cậu bé phát tay.

“Không cần.” Tinh nhi quệt miệng, chỉ vào thảm hoa phía dưới nói: “Đứng ở nơi cao như thế này mới có thể nhìn thấy thật nhiều loài hoa nha.”

“Thần.” Lãnh Loan Loan không để ý tới lời nói của cậu bé, quay đầu lại gọi một tiếng.

Một bóng dáng màu trắng quý dị xuất hiện chợt lóe một cái, liền xuất hiện ở bên người tiểu nam hài. Hai tay vươn ra, liền thoải mái đem tiểu nam hài đưa đến trước mặt Lãnh Loan Loan.

“Tinh nhi, em xem nơi đó rất cao, nếu ngã xuống, em sẽ không thể thấy được chúng ta nữa.”

Lãnh Loan Loan nhìn Tinh nhi đang bủi bủi bất an, cười yếu ớt nói. Một ngọn gió thổi qua mái tóc của nàng khiến nó bay lên chuyển động chung với đàn bướm, dưới ánh nắng mặt trời, ánh mắt nàng ôn nhu như bảo thạch sáng lóa mắt, khiến cậu bé nhìn đến ngây người.

“Loan loan tỷ tỷ, tỷ thật là đẹp.” Tiểu nam hài ngây ngốc nói.

Lãnh Loan Loan nhìn lên bộ dáng của đứa nhỏ này không khỏi vui vẻ, Dạ Trạch cũng gọi lên một nụ cười nhẹ.

“Các người đang cười cái gì?”

Khi mấy người còn đang vui vẻ thì Tô Viễn Hành đã trở lại, trong tay cầm một cái túi gì đó, hướng bọn họ đi đến.

“Tô gia gia, người mua đồ chơi cho Tinh nhi sao?”

Tinh nhi nhìn Tô gia gia mà cậu bé yêu quý đang cầm một cái bọc gì đó trở về, khuôn mặt đang mất hứng liền nở một nụ cười vui sướng, lập tức chạy đến bên người Tô Viễn Hành.

“Ai, tiểu quái quái của ta, con chạy chậm một chút.”

Tô Viễn Hành thấy cậu bé đang liều mạng chạy tới đây, liền sợ tới mức thiếu chút nữa liền quăng luôn cái túi trong tay. Đứa trẻ này thật khiến người ta lo lắng, nhớ lại bốn năm trước khi nhặt được cậu bé, lúc ấy cậu bé gầy như một con khỉ nhỏ, mặt cũng có nhiều nếp nhăn, rất là gầy yếu. Vừa thấy cậu bé ông liền

phát hiện trên người cậu bé có bệnh bẩm sinh, có lẽ cũng vì lí do đó nên cậu bé mới bị cha mẹ bỏ rơi ở nơi hoang dã .

“Này, ta nói đồ đệ a, các người tại sao lại không hỏi xem sự phụ đã mang thứ gì về?”

Tô Viễn Hành đem gói to trong tay thả xuống đất, ôm lấy Tinh nhi, hướng tới Lãnh Loan Loan cùng Dạ Thần nói. Nhìn bộ dáng nhàn tản của hai người bọn họ, trời ạ, đến tột cùng bọn họ là đồ đệ, hay là mình là đồ đệ a? Như thế nào lại là bản thân mình đi hầu hạ bọn họ?

Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn ông, tuy rằng lúc trước đối với hành vi cưỡng ép bọn họ trở thành đồ đệ của ông ta không có hảo cảm. Nhưng sau khi đến U cốc ở chung với nhau được mấy ngày, lại làm cho nàng hiểu được lão nhân này kỳ thật là một người rất tốt , có thể thấy được ông ta đối tốt với cô nhi giống như chính tôn tử của bản thân ông ta.

“Mua cái gì?” Khó có được thời điểm nàng cho hắn mặt mũi.

Đôi mắt Tô Viễn Hành sáng lên, tên đồ đệ giống nữ vương này suốt cuộc cũng đã chịu để ý tới ông . Xem ra những việc ông làm cũng không hề uổng phí, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng, hướng tới Lãnh Loan Loan chớp chớp mắt:

“Thứ hôm nay ta mua chắc chắn sẽ làm cho người rất thích .”

Nói xong, liền thả Tinh nhi xuống, mở ra gói to trong tay, lều ra một vài bộ quần áo. Giống như đang hiến vật quý, đẩy qua cho Lãnh Loan Loan xem, sau đó liền cười thật to.

“Thế nào? Đáng yêu không?”

Lãnh Loan Loan tiếp nhận mấy bộ quần áo, mở ra liền thấy tất cả đều là quần áo trẻ con, có cái yếm màu đỏ, cũng có mũ, có rất nhiều bộ đồ khéo léo linh lung. Ánh mặt trời chiếu xuống như xuyên qua những bộ quần áo nhỏ, nhìn thật đáng yêu

Lãnh Loan Loan vuốt ve quần áo mềm mại, trong lòng tràn đầy ôn nhu, nàng thật không ngờ Tô Viễn Hành cư nhiên sẽ vì cục cưng trong bụng nàng mà chuẩn bị quần áo. Hơn nữa bởi vì không biết cục cưng là nam hay là nữ, hắn cư nhiên cẩn thận đều chuẩn bị tất cả.

“Thực đáng yêu.”

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, nhìn Tô Viễn Hành. Ánh mắt dịu dàng mà biết ơn, thật sự rất cảm động, không nghĩ tới hắn cư nhiên lại lo lắng chu đáo cho nàng như vậy.

“Ha ha, không cần cảm ơn quá sớm, còn có nữa .”

Tô Viễn Hành lại mở túi to ra moi móc một chút liền moi ra được rất nhiều đồ chơi em bé. Đầu tiên hắn đem đồ chơi mua cho Tinh nhi đưa cho cậu bé trước, cậu bé vui vẻ chạy qua một góc tự chơi.Sau đó, Tô Viễn Hành lại đem vòng cổ, chuông gió đưa qua cho Lãnh Loan Loan.

“Những thứ này đều cho đồ tôn trong tương lai.”

Híp mắt lại tưởng tượng về đứa nhỏ sau khi Loan Loan sinh ra. Như vậy hẳn chẳng những có được một tiểu bảo bối, mà còn có được một đồ đệ tuyệt thế vô song nha, thật dự là một niềm hạnh phúc lớn.

Lãnh Loan Loan cùng Dạ Thần liếc mắt nhìn nhau, nguyên lai hắn còn có chủ ý như vậy. Bất quá hiện tại bọn họ cảm thấy nếu nhận hắn làm sự phụ cũng rất tốt, không nói đến việc nhiều ngày qua hắn đã chăm sóc cho bọn họ, mà về thân thủ của hắn cũng rất tốt, trên giang hồ hiếm ai có thể qua được . Hơn nữa qua mấy ngày gần gũi nàng có thể cảm nhận được đằng sau gương mặt ngông cuồng còn có sự cô độc tiềm ẩn.

“Tốt.” Lãnh Loan Loan gật gật đầu.

“Y, người nói cái gì?”

Tô Viễn Hành nghe thấy một chữ “Tốt” của Lãnh Loan Loan liền ngây ngẩn cả người. Mấy ngày nay hắn đều tự nói tự họa, cho tới bây giờ Lãnh Loan Loan chưa từng đồng ý nhận hắn làm sự phụ, luôn thần nhiên

, giống như là người ngoài cuộc. Bây giờ nàng lại nói “Tốt”, chẳng lẽ là nguyện ý làm đồ đệ của hắn ? Mắt hồ chớp chớp, hắn nhìn Lãnh Loan Loan chờ mong đáp án của nàng.

“Người không phải muốn chúng ta làm đồ đệ của người sao?” Lãnh Loan Loan liếc nhìn hắn, nhíu mày, “Hay là người đổi ý ? Không cần chúng ta làm đồ đệ của người?” Xem bộ dáng khấn trương của hắn, liền cố ý chọc hắn.

“Không đổi ý, không đổi ý.” Tô Viễn Hành đột nhiên phe phẩy đầu, “Ta đương nhiên muốn các người làm đồ đệ của ta. Nhưng các người thật sự đáp ứng rồi sao?” Mở to hai mắt nhìn bọn họ, hắn không có nghe sai? Bọn họ vẫn luôn kiên quyết cự tuyệt hắn nay lại đáp ứng làm đồ đệ của hắn?

“Chắc là nghe lầm rồi.” Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hắn, đem quần áo giao cho Dạ Thần, chính mình lại nằm xuống, tiếp tục phơi nắng, ngửi hương hoa, thật sự là thoải mái, hạnh phúc.

“Nghe thấy được, nghe thấy được.” Tô Viễn Hành vừa thấy bộ dáng đó của Lãnh Loan Loan liền gật đầu, cũng không thể để cho bọn họ đổi ý.

“Ha ha ha.....”

Ngửa mặt lên trời cười to, hắn có đồ đệ, hắn có đồ đệ, ha ha, rốt cục cũng có người kế thừa võ công của hắn.

252. Q.2 - Chương 133: Trời Giáng Mỹ Nam Tử

“Tô gia gia, vì sao những bộ quần áo này lại nhỏ như vậy?”

Không biết qua bao lâu, Tinh nhi chạy tới ôm Tô Viễn Hành. Tay nhỏ bé chỉ vào quần áo trên tay Dạ Thần, mắt to đảo khắp nơi, rất là hoang mang. Tô gia gia có phải mua sai rồi hay không, quần áo này, cậu không thể mặc vừa nha.

“Ha ha.” Tô Viễn Hành cười đến thoải mái, cúi người nhéo mũi của Tinh nhi. “Ngốc tiểu tử, đó là chuẩn bị cho cục cưng trong bụng của Loan Loan tỷ tỷ.”

“Trong bụng của tỷ tỷ có một cái cục cưng sao?” Tinh nhi hoang mang nhìn bụng của Lãnh Loan Loan, sau đó chạy chậm đến trước mặt của nàng, lôi kéo tay của Lãnh Loan Loan “Tỷ tỷ, tỷ vì sao lại không cho cục cưng ra chơi với ta?”

“Ha ha ha.....”

Lời nói ngây thơ của Tinh nhi khiến cho Tô Viễn Hành lại cười to một trận, ngốc tiểu tử này thật sự là ngây thơ.

Lãnh Loan Loan nghe thấy lời nói của Tinh nhi cũng nhịn không được mỉm cười xán lạn như hoa xuân.

Dạ Thần nhìn một màn ấm áp này, đôi môi khêu lên một độ cong. Nếu có thể vĩnh viễn như vậy, thật là là hạnh phúc cỡ nào.

“Các người tại sao lại cười? Mau để cục cưng đi ra chơi với Tinh nhi a.”

Cái đầu nho nhỏ của Tinh nhi lắc lắc, không biết lời nói của cậu tại sao lại khiến Tô gia gia cười đến như vậy?

“Hài tử ngốc, cục cưng bây giờ còn đang ngủ, phải đợi hắn tỉnh ngủ mới có thể chơi với người.” Tô Viễn Hành ngồi xổm xuống, đùa với tiểu bất đắc.

“Kia hắn khi nào thì tỉnh ngủ?” Một đôi mắt sáng rõ của Tinh nhi nhìn bụng của Lãnh Loan Loan, kỳ quái, cục cưng như thế nào lại không ngủ ở trên giường, ngược lại lại đi tránh ở trong bụng của tỷ tỷ.

“Ha ha, đợi mấy tháng nữa, liền tỉnh ngủ.” Vuốt cái đầu tò mò của cậu bé.

“Cực căng ngủ cũng lâu quá hen.” Tinh nhi ngẩng đầu, nói.

“Ha ha ha.....” Tô Viễn Hành lại cười một trận thật to.

“Nga, đúng rồi. Ta nói đồ đệ a, hiện tại ngươi đã có thai trong người, tự nhiên là không thể tập võ. Không bằng khiến ột đồ đệ khác theo ta cùng nhau luyện võ đi. Ta cam đoan đem tất cả sở học đều truyền thụ cho hần.”

Tô Viễn Hành đứng lên, nhìn Lãnh Loan Loan nói. Một khi biết bọn người Lãnh Loan Loan nguyện ý làm đồ đệ của mình , trong tâm hần liền bắt đầu rục rịch. Hần không thể đem sở học suốt đời đi truyền thụ, tin tưởng lấy tư chất của hai người nhất định có thể đưa võ học của hần phát dương quang đại.

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu lên nhìn Dạ Thần, thản nhiên chớp mắt , cặp tử đồng kia phát ra sự ôn nhu, giống như tất cả sự tốt đẹp đều tụ trong ánh mắt của hần, làm người ta vừa nhìn thấy liền bị lạc vào trong sự ôn nhu đó.

“Thần, ngươi cảm thấy sao?” Thân thủ của Thần cũng rất tốt.

“Được.” Dạ Thần gật gật đầu, nàng nói cái gì thì chính là cái đó.

“Ha ha, hảo đồ đệ.” Tô Viễn Hành vỗ hai tay, mắt hỏ đột nhiên nhìn về phía hai người.“Đúng rồi, đồ đệ bảo bối ,các ngươi tên gọi là gì?”

“Dạ Thần.” Dạ Thần nhấp míu môi, thản nhiên đáp.

“Lãnh Loan Loan.” Lãnh Loan Loan cũng híp lại hai tròng mắt, đáp.

“Tên rất hay, không hổ là đồ đệ ta chọn.” Tô Viễn Hành gật gật đầu, đắc chí.

“Đi thôi, tiểu Thần, chúng ta đi nấu cơm.” Đúng vậy, hết thảy mọi việc ở trong U cốc đều dựa vào Tô lão nhân làm. Bất quá hiện tại tốt lắm,có thêm Dạ Thần, vì thế hai người bọn họ giống như đang hầu hạ nữ vương cùng nhau hầu hạ Lãnh Loan Loan đang có thai.

Dạ Thần hướng Lãnh Loan Loan nhìn thoáng qua, ôm lấy quần áo trẻ con đi theo hướng Tô Viễn Hành vùi đi.

“Phanh –”

Ngay tại thời điểm hai người xoay người, một tiếng nổ chột vang lên, giống như có một tiếng sấm sét đánh xuống.

“Oa oa..... Sét đánh .” Tinh nhi bị tiếng nổ làm cho sợ tới mức khóc lên.

Tô Viễn Hành cùng Dạ Thần nhìn nhau, theo tiếng vang nhìn lại, chỉ thấy một mảnh cát bụi bay lên, sau khi cát bụi tan ra liền nhìn thấy một bóng dáng màu trắng,.

Là người?

Lãnh Loan Loan ngồi dậy, hai tròng mắt sáng ngời híp lại, xem ra lại có việc xảy ra rồi?

“Đi, đi nhìn một chút.”

Tô Viễn Hành nói xong, thân hình chột lóe hướng tới bóng dáng màu trắng kia bay vút qua. Dạ Thần nhìn Lãnh Loan Loan, nhìn thấy nàng gật gật đầu cũng phi thân mà đi.

“Còn sống.”

Thân ảnh Tô Viễn Hành dừng lại ở bên cạnh bóng dáng màu trắng , dò xét hơi thở của hần. Đem sợi tóc che trên mặt người trên mặt đất vén qua, mắt hỏ có chút kinh ngạc, không nghĩ tới rơi xuống cư nhiên là một nam tử tuấn tú.

Dạ Thần cũng đánh giá nam tử, thấy hần mặt quan như ngọc, dù đang hôn mê cũng không tổn hại anh khí của hần. Quần áo áo trắng trắng tuyết, có nhiễm rất nhiều vết máu, giống như là những đóa hồng mai trong tuyết trắng.

“Trước đem hắc mang về rồi nói sau.” Tô Viễn Hành ngẩng đầu nhìn vách núi đen không thấy đỉnh, nhìn nhìn mi, người này xem ra là từ trên đó rơi xuống, có lẽ là hắc mang lớn, cứ nhiên chỉ bị thương chứ không nguy hiểm đến tính mạng.

“Ân.” Dạ Thần gật đầu.

Tô Viễn Hành đỡ nam tử bị hôn mê cùng với Dạ Thần đi về hướng của Lãnh Loan Loan, ánh mặt trời rơi ở trên mái tóc đen huyền của nam tử chiếu xạ ra ánh hào quang. Nam tử này đến tột cùng là ai? Hắc đến là phúc hay họa, hiện tại bọn họ vẫn chưa biết được.

“Đồ đệ bảo bối, rơi xuống là một người sống.” Tuy rằng thiếu chút nữa đã chết.

Lãnh Loan Loan nhìn Tô Viễn Hành đem nam tử nói giống như một cái túi, một mái tóc đen che lại gương mặt của hắn, xem không rõ ràng lắm bộ dáng. Liếc nhìn Tô Viễn Hành một cái, chỉ sợ nếu tiếp tục cầm hắn như vậy, người sống cũng sẽ biến thành người chết.

“Tô gia gia, đại ca này là ai?” Tinh nhi sau khi biết không phải là sét đánh, rốt cục cũng thôi khóc. Bất quá hai tròng mắt thật to kia còn vươn nước mắt trong suốt, bộ dáng kia rất là đáng yêu.

“Tô gia gia cũng không biết.” Tô Viễn Hành nói xong, đem nam nhân ném vào một bên mặt cỏ. Mắt hổ nhìn phía Lãnh Loan Loan, trưng cầu ý kiến của nàng.

“Đồ đệ bảo bối, người nói xem có muốn cứu hắc mang hay không?” Quái đản Tô Viễn Hành cũng không phải là người tốt chút chân chính, không phải bất kỳ ai không quan hệ cũng đi cứu. Người này chết sống cùng hắc mang không quan hệ, nếu không phải nhìn hắc mang thuận mắt, có lẽ hắc mang hội đá hắc mang đến núi bên kia, giúp hắc mang đắc đạo thành tiên.

“Cứu.” Lãnh Loan Loan thản nhiên phun ra một chữ, nàng có cảm giác sự xuất hiện của nam tử này sẽ thay đổi một điều gì đó.

“Tốt, đồ đệ bảo bối nói cứu liền cứu.” Tô Viễn Hành gật gật đầu, lại đem nam nhân vá lên. Quay đầu hướng tới Dạ Thần nói, “Đi thôi, đồ đệ.”

Lãnh Loan Loan gật gật đầu, Dạ Thần cùng Tô Viễn Hành cùng nhau đem nam tử đưa vào phòng ở.

“Tinh nhi, chúng ta cũng đi nhìn xem.”

Lãnh Loan Loan ngồi dậy, hướng tới Tinh nhi phát phát tay.

“Ân.” Tinh nhi mắt to đảo loạn, đi theo sau Lãnh Loan Loan và Tô Viễn Hành

253. Q.2 - Chương 134: Thầy Tế

Trong căn phòng đầy sáng, mùi đàn hương thanh nhã lượn lờ trong không trung.

Trên giường phủ ga trắng, một nam tử hai mắt nhắm nghiền đang nằm, hơi thở đều đều,

“Thế nào rồi?”

Lãnh Loan Loan ngồi ở bàn bên cạnh, ánh mặt trời lúc ẩn lúc hiện từ ngoài cửa sổ chiếu vào, in lên mặt bàn, tuy nàng vẫn mang gương mặt thản nhiên nhưng cũng có chút lo lắng nhàn nhạt. Mái tóc đen dài mỏng như tơ vẫn được nàng vắn cao bằng một sợi dây màu trắng nhẹ nhàng theo gió lay động. Đôi mắt đen lấp liếc nhìn nam tử trên giường, nghiêng đầu hỏi Tô Viễn Hành.

“Bị thương rất nặng.” Đôi mắt sắc bén như loài mãnh hổ của Tô Viễn Hành giờ đây cũng phải ngưng trọng, ông ta nói tiếp: “Mặc dù không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng ít nhất cũng phải nằm trên giường khoảng mười tuần trắng khuyệt.”

“...”

Lãnh Loan Loan mím môi, không đáp. Dù sao ngã từ trên vách núi cao như vậy xuống mà không mất mạng thì cũng đã là kì tích lớn rồi.

“Nhưng mà...” Tô Viễn Hành nhướn mày, tựa hồ gặp chuyện rất khó nghĩ, trong ánh mắt sắc bén ẩn hiện một chút hoang mang.

“Làm sao vậy?” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, nhìn về phía Dạ Thần.

Dạ Thần cũng mím môi, trong đôi mắt màu tím cũng có chút khó hiểu.

“Trong người vị công tử này dường như có một loại nguyên khí bảo vệ cơ thể.” Thế cho nên khi bọn họ vừa đưa chân khí vào người nam tử kia thì bị cản trở.

“Thật à?” Lãnh Loan Loan nhìn nam tử trên giường, mày liễu nhíu lại, mắt phượng sáng ngời, lộ ra một tia hứng thú. Nàng đứng lên, làn váy màu xanh nhạt kiêu diễm phát phơ trong gió, cái bụng hơi hơi lộ ra cũng không cản trở được vẻ đẹp kinh diễm của nàng, ngược lại còn làm nàng có vẻ dịu dàng, hiền thực của một người sắp làm mẹ.

Đi đến bên giường, đôi mắt xinh đẹp của nàng nhìn nam tử. Hắn nằm ngay ngắn, khuôn mặt khi ngủ thật an ổn, thật thánh khiết, không nhiễm bụi trần. Đôi mắt hắn nhắm chặt, không biết ánh mắt kia sau khi mở ra có thuần khiết tinh tế như khí chất trên người hắn không nhỉ?

Vươn bàn tay trắng như ngọc đặt vào cổ tay nam tử đó, nàng lại kinh ngạc nhướn mi. Trên người hắn còn có một cỗ linh lực rất mạnh, rốt cuộc người này có thân phận gì ?

“Làm sao vậy? Đồ đệ bảo bối?” Tô Viễn Hành nhìn thấy vẻ mặt của Lãnh Loan Loan, không khỏi lại nhìn nam tử, sau đó quay sang tiếp tục nhìn nàng.

Dạ Thần cũng nường theo ánh mắt nhìn lại, đôi mày anh khí cũng nhíu chặt, chẳng lẽ nam tử này có vấn đề gì?

“Trên người hắn có linh lực.” Lãnh Loan Loan nói.

“Linh lực?” Tô Viễn Hành không rõ cho nên hỏi tiếp: “Linh lực gì thế?” Hắn nhìn Lãnh Loan Loan, đó là tên một loại võ học sao?

Lãnh Loan Loan nhìn hắn một cái, cho dù nàng có giải thích thì đoán chừng hắn cũng không hiểu. Không bằng thôi thì biểu diễn cho hắn xem một lần, chỉ cần không phải đánh nhau thì sẽ không tổn thương đến cục cưng trong bụng. Nghĩ như vậy, ánh mắt nàng rơi xuống chén trà trên bàn, trong nháy mắt, nước trà trong chén dường như có sinh mệnh nhảy ra ngoài, tạo nên một cột nước, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào làm cột nước trên bàn càng trở nên long lánh, rực rỡ.

“Này... đây là cái gì?” Tô Viễn Hành nhìn tình huống này, ngây người. Rất thần kỳ, cái này là linh lực mà nàng nói tới sao?

“Đồ đệ bảo bối a, rốt cuộc người làm như thế nào thế?” Cặp mắt hồ nhìn Lãnh Loan Loan tràn đầy tò mò. Rốt cuộc là võ nghệ thần kì gì vậy? Có thể điều khiển nước luôn nha.

“Đây là linh lực.” Lãnh Loan Loan liếc Dạ Thần.

“Linh lực?” Hắn lại chớp chớp mắt, “Cái này có phải là phép thuật mà truyền thuyết nói tới không?” Thật thần kỳ.

Lãnh Loan Loan đảo mắt, hắn đúng là có trí tưởng tượng phong phú nhỉ.

“Không phải.”

“Đó là cái gì?” Tô Viễn Hành là một người rất say mê võ học, nay lại nhìn thấy linh lực lợi hại như vậy, tất nhiên là không cam lòng hỏi tiếp.

“Linh lực chính là linh lực.” Sớm biết như vậy đừng nói còn hơn.

“Linh lực tu luyện như thế nào?” Biết rõ Lãnh Loan Loan rất không kiên nhẫn, nhưng Tô Viễn Hành vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Người...” Lãnh Loan Loan trừng mắt nhìn hắn, người này đang muốn bức cung sao?

“Khụ...”

Khi Lãnh Loan Loan cùng Tô Viễn Hành đang mắt to mắt nhỏ với nhau, nam tử trên giường nặng nề ho một tiếng.

Lãnh Loan Loan xoay người, thấy lông mi thon dài của nam tử run rẩy. Hắn mở mắt! Đôi mắt Hiên Viên Dạ sâu như màn đêm đen tối, ánh mắt Hiên Viên Trù sáng như ngôi sao trên bầu trời, còn đôi mắt Dạ Thần lại thần bí, câu hồn đoạt phách người đối diện. Còn đôi mắt của nam tử này lại hoàn toàn trong sáng, giống như dòng nước suối mát lạnh, có thể nhìn thấu tâm tư sâu thẳm nhất trong đáy lòng của con người. Cả người hắn toát ra khí chất thanh cao tinh khiết làm người ta không dám lại gần.

Mấy người Lãnh Loan Loan đưa mắt nhìn nhau, rốt cuộc là ai đã làm nam tử thanh cao như thế này bị thương chứ?

“Người tỉnh rồi.”

Lãnh Loan Loan đứng bên cạnh giường, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào đôi mắt nàng, mái tóc dài như dải lụa nhẹ lướt theo gió, trên khuôn mặt tinh xảo khảm một đôi mắt xinh đẹp khiến người ta điêu đứng, nàng giống như một vị tiên tử từ thiên đình đáp xuống nhân gian hèn mọn, đẹp đến ngạt người.

Nam tử giật mình ngồi dậy, tóc đen dài rủ xuống như nước chảy, trong đôi mắt trong suốt lộ rõ vẻ hoang mang.

“Các người là ai?”

Đôi mắt sâu như rừng xanh in phản chiếu bóng hình của mấy người Lãnh Loan Loan trong đó. Khuôn mặt nữ tử như hoa như họa, tản mát ra một loại khí thế trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống một nàng tiên không nhiễm bụi trần. Nam tử bên cạnh lại thần bí khó lường, tuần mỹ vô song, nhìn qua liền biết là người phi thường. Mà nam tử trung niên kia, mặc dù không tuần tú, nhưng có một cỗ khí thế hơi .. quái dị, nhưng cũng không giấu được khí chất tiêu sái.

“Chúng ta là người đã cứu người.” Tô Viễn Hành đánh giá nam tử trước mặt, nha, thật ngoan ngoãn, lúc hôn mê hắn đã rất đẹp trai rồi, không nghĩ tới khi tỉnh lại, cặp mắt trong suốt ấy càng làm hắn tuần tú hơn. Khí chất thanh cao không nhiễm bụi trần, có thể chiếu sáng tâm hồn của mọi người.

“Các người đã cứu ta?”

Nam tử chớp mắt, trong thâm tâm còn rất mơ hồ. Hắn cúi đầu, ánh mắt dừng lại ở vết máu rợn người nhiễm trên vạt áo trắng tinh, đôi mắt hiện ra tia lạnh lẽo, hình như hắn đang nhớ tới chuyện lúc trước, vẻ mặt vẫn bình thản như cũ.

“Đúng rồi, tiểu tử, người tên gì?”

Tô Viễn Hành thấy nam tử không biểu hiện gì, có chút tò mò. Người này sau khi đối mặt với thần chết còn có thể duy trì thái độ bình tĩnh như vậy, thật sự rất đáng khen.

“Huyền Phong.” Tên như mộng như ảo, gắn lên người như hắc quả thật là phù hợp.

“Vì sao trên người người có linh lực?” Đôi mắt Lãnh Loan Loan sáng ngời nhìn thẳng vào đôi mắt của Huyền Phong, nắm bắt từng biến đổi nhỏ trên gương mặt hắn.

Huyền Phong mở to đôi mắt sâu như rừng thẳm nhìn Lãnh Loan Loan, nữ tử này có thể biết trong cơ thể mình tồn tại linh lực mà không phải là nội lực bình thường, rốt cuộc nàng có thân phận gì vậy? Trên mặt gương mặt tinh xảo xuất hiện sự nghi hoặc rõ ràng.

“Ta là ai không trọng, quan trọng là người là ai?”

Lãnh Loan Loan bình tĩnh đón nhận ánh mắt nghi hoặc của hắn. Trong cơ thể nam tử này và nàng đều có linh lực, như vậy thân phận của hắn nhất định rất thần bí, nàng nhìn không thấu. Vả lại khí chất của hắn lại thanh tao như vậy, nàng vẫn không thể nào đoán được hắn là ai.

“Đúng vậy, người là ai?” Tô Viễn Hành cùng Dạ Thần cũng mở to hai mắt nhìn Huyền Phong.

“Ta là một thầy tế.”

254. Q.2 - Chương 135: Xuyên Không

“Ta là thầy tế.”

Huyền Phong hé môi, khóe miệng nở một nụ cười yếu ớt, tựa như hoa lê tháng ba thuần khiết, tóc đen như mực theo gió bay bay, đôi mắt đen lay láy không nhiễm chút tạp chất như ánh mắt trẻ con, làm người ta vừa nhìn liền có cảm giác bị nhìn thấu mặt tối nhất trong tâm hồn.

“Khó trách.” Lãnh Loan Loan hiểu rõ, trách không được hắn có linh lực trong người, rất nhiều thầy tế không chỉ mang linh lực, thậm chí còn có thể biết trước tương lai, xuyên qua không gian và thời gian.

“Thầy tế là cái gì?”

Tô Viễn Hành và Dạ Thần hai mặt nhìn nhau, Bọn họ không biết thầy tế là cái gì hết. Chẳng lẽ là người chủ trì tế thờ trong Hoàng tộc sao?

“Thầy tế cũng giống như Thần quan của các người.” Lãnh Loan Loan liếc nhìn hai người, thản nhiên giải thích nghi hoặc của họ.

“Cô nương nói không sai.” Huyền Phong gật đầu, cười yếu ớt nhìn Lãnh Loan Loan.

“Thì ra là thế.” Tô Viễn Hành gật gù đầu, xem như đã hiểu.

“Này, tiểu tử, người nếu là thầy tế thì sao lại bị ném xuống vách núi vậy? Hơn nữa người còn đầy máu, hình như là bị người đuổi giết?” Đôi mắt hổ nhìn Huyền Phong, hoang mang hỏi.

Huyền Phong nhếch môi, không để ý đến giọng điệu của Tô Viễn Hành,

“Bọn họ muốn lợi dụng pháp lực của ta để đưa họ đến tương lai thay đổi vận mệnh.” Đôi mắt trong suốt nhìn ba người, giọng điệu thản nhiên, dường như máu dính trên người không phải là cái gì to tát hết.

“Người có thể giúp người ta xuyên không?”

Lãnh Loan Loan hơi nhíu mày, đôi mắt nhìn chăm chú vào Huyền Phong, trong mắt hiện lên một tia kì lạ, giống như trong đêm tối vô định có một vì sao xẹt qua, ngăn ngừ nhưng đẹp để biết bao.

“Cái gì là xuyên không?” Lại là một từ ngữ khó hiểu, Tô Viễn Hành trừng mắt nhìn hai người.

Đôi mắt tím của Dạ Thần nghe Lãnh Loan Loan nói xong liền lập tức ảm đạm, cặp mắt cố gắng che giấu sự kinh hoảng. Hắn biết Loan Loan không phải là người thuộc về nơi này, nàng hỏi như vậy chẳng lẽ là muốn trở lại thế giới của mình sao? Bàn tay phút chốc nắm chặt, con người gắt gao nhìn chằm chằm nàng. Không thể dùng từ ngữ thông thường để diễn tả tâm trạng bất an hiện giờ của hắn, nàng thật sự sẽ rời đi sao?

Gương mặt tinh thuần của Huyền Phong khi nghe đến lời nói của Lãnh Loan Loan có chút biến chuyển, đôi mắt trong trẻo nhìn nàng, không nói một câu. Môi mỏng khẽ mím, tựa hồ như suy tư về điều gì. Trong đôi mắt đó như phủ một tầng sa mỏng, làm người ta không đoán được tâm trạng hiện giờ của hắn. Thì ra hắn cũng không phải là một người hoàn toàn tinh khiết như nước.

“Người biết xuyên không?” Thật lâu sau, Huyền Phong mở miệng, ánh mắt vẫn như cũ yên lặng nhìn chăm chú Lãnh Loan Loan.

“Phải.” Lãnh Loan Loan gật đầu, đón nhận ánh nhìn của hắn, lại truy vấn đáp án. “Người thật sự có thể giúp người ta xuyên không sao?”

Huyền Phong hơi nghiêng đầu, ánh mắt trời ngoài cửa sổ len qua ô mắt cáo bằng trúc càng làm cho căn phòng thêm sáng sủa.

“Có thể, nhưng phải có cơ hội.” Không phải nói muốn xuyên không là xuyên được, làm xằng làm bậy sẽ làm loạn quỹ đạo thời gian, thậm chí thay đổi lịch sử.

“Nếu ta nói ta không phải người ở nơi này, người tin không?” Lãnh Loan Loan tay vuốt ve bụng, động tác mềm nhẹ vô cùng.

Tô Viễn Hành sững sốt, bảo bối đồ đệ đến tột cùng đang nói cái gì? Nàng không phải là người nơi này? Thế thì nàng là người ở đâu? Chắc không phải là từ trên trời rớt xuống đâu chứ? Mắt hổ nhìn Lãnh Loan Loan, ngơ ngác.

Huyền Phong hơi bất ngờ, đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán, đôi mắt đen thẳm thẳm nheo lại nhìn nàng, tựa hồ đang cân nhắc thật giả trong lời nói của nàng. Nửa khắc sau, hần mở mắt nhìn nàng, có vẻ phức tạp.

“Không nghĩ đến người không phải là người ở đây.” Nhưng đã xuyên không đến đây, tất cả đều do duyên số.

“Các người đến tột cùng đang nói cái gì?” Tô Viễn Hành nghe hai người nói mà đầu óc mù mịt, không hiểu gì hết, cảm giác bị bỏ ngoài cuộc thật không hay chút nào.

Lãnh Loan Loan quay đầu, nhìn vẻ mặt có chút hoang mang của Tô Viễn Hành, bước chân ngồi vào một cái ghế, tay vỗ về bụng, giải thích với Tô Viễn Hành: “Ta từ một thời không khác đến đây, tất nhiên cũng không phải là người của Thiên Diệu hoàng triều.”

“Làm sao lại thế được?” Tô Viễn Hành lắc đầu, hiển nhiên không tin. Trên đời làm sao lại có chuyện kì dị như vậy, từ một thời không này đi đến một thời không khác. Hần ngàn vạn lần không tin, hần lần lộn trên giang hồ cũng đã vài chục năm, cho đến bây giờ cũng chưa nghe đến việc kì lạ như thế này.

“Là thật.” Dạ Thần gật đầu, thanh âm trầm thấp: “Chủ tử xác thực không phải là người ở đây.” Nếu không phải đã được gặp Lãnh Đình Dực, hần cũng sẽ không tin.

“Thật sự?”

Tô Viễn Hành vẫn không chịu tin, đôi mắt mở lớn nhìn chằm chằm đồ đệ bảo bối của mình. Đâu có gì khác đâu, ngoài trừ lạnh lùng một chút, xinh đẹp hơn nhiều thì nàng vẫn giống y như người bình thường mà. Hơn nữa, nàng không phải là muội muội của sư đệ Lã Đình U sao? Nếu nàng không phải là người thuộc về thời không này, như vậy sư đệ cũng là người nơi khác sao?

“Vị cô nương này đúng là không phải người ở đây.” Huyền Phong sau khi nhìn Lãnh Loan Loan, nói với Tô Viễn Hành: “Tuy rằng ta không biết vì sao vị cô nương này lại ở đây, nhưng hết thấy đều do vận mệnh an bài.”

Tô Viễn Hành cẩn thận nhìn Lãnh Loan Loan, thật lâu không nói lời nào, đuôi lông mày nhíu lại, không biết đang suy nghĩ cái gì. Sau một lát, lại nghe tiếng cười sang sảng của hần:

“Ha ha ha, không nghĩ tới Tô Viễn Hành ta vậy mà nhìn xa trông rộng, tìm được một đồ đệ độc nhất vô nhị như vậy.” Hần vẫn luôn cảm thấy Lãnh Loan Loan không giống như người bình thường, cả người đều toát ra một cảm giác thần bí, thì ra nàng lại là người ở thời không khác đến đây. Như vậy tư chất của đồ đệ hần không tầm thường, chắc chắn sẽ đem tinh hoa võ học một đời của hần tỏa sáng như mặt trời ban trưa.

Lãnh Loan Loan không để ý đến Tô Viễn Hành, ánh mắt nhìn chăm chú vào thân ảnh nhỏ của Tinh Nhi ngoài cửa, tay vuốt ve bụng, ánh mắt ôn nhu. Bỗng nhiên nàng ngẩng đầu lên nhìn Huyền Phong, hỏi lại:

“Người còn chưa trả lời ta, người thật sự có thể đưa người khác xuyên không sao?”

Dạ Thần thấy Lãnh Loan Loan không buông tha đáp án, vẫn tiếp tục truy hỏi, hai tay liền nắm chặt, một đôi mắt tím sâu kín nhìn nàng không chớp mắt. Nàng thật sự muốn rời đi sao? Hần không thể nào diễn tả được cảm giác bây giờ của mình, chỉ biết hần sẽ ở bên cạnh nàng cả đời. Nhưng nếu nàng cùng cha nàng rời khỏi thời không này, làm sao hần có thể tìm thấy nàng đây?

“Có thể.” Huyền Phong lại gật đầu, mắt đen nhìn Lãnh Loan Loan, nhướn mi nói: “Chẳng lẽ người muốn trở về sao?”

Trái tim Dạ Thần như thất lại, mắt nhìn Lãnh Loan Loan không rời, cùng Huyền Phong chờ đợi câu trả lời của nàng, lòng bàn tay đầy mồ hôi, có thể biết hấn bất an và lo lắng biết bao nhiêu.

“Bảo bối đồ đệ, ngươi không thể đi.”

Lãnh Loan Loan còn chưa trả lời, Tô Viễn Hành đã cắt ngang. Giờ chơi à, hấn vất vả lắm mới tìm được một đồ đệ như ý, làm sao lại để cho nàng rời đi được? Hấn còn muốn chờ nàng sinh em bé, được ôm tiểu đồ tôn đáng yêu nha.

Lãnh Loan Loan nhếch môi, không sai, nàng cũng đang nghĩ muốn Huyền Phong giúp mình trở về thế giới hiện đại. Dù sao đó cũng là nơi nàng sinh ra là lớn lên mười bảy năm, huống chi cha hình như không muốn ở lại đây. Thân là thủ lĩnh của bang phái đứng nhất châu Á, hấn thật sự có thể buông bỏ mọi thứ, ở lại đây sao?

Mi mắt đen dài chớp chớp, giống như cánh bướm đập chồn, nàng hơi nghiêng đầu nhìn Tô Viễn Hành, thản nhiên nói:

“Sư phụ, ngươi có thể truyền tin ra ngoài cho ta được không, nói cho cha ta đến đây một chuyến.”

Đáp án của nàng, sau khi gặp bọn họ sẽ rõ.

255. Q.2 - Chương 136: Lòng Mừng Như Điện

“Vẫn không có tin gì sao?”

Lãnh Đình Dực không ngừng đi tới đi lui trong phòng, hế ra khuôn mặt cao ngạo lạnh như băng, cái cảm sách sẽ hơi hếch, tỏ rõ sự bất an và lo lắng của hấn. Không thể nào, đã nhiều ngày nay, mọi thể lực ở Thiên Diệu hoàng triều đều đã được điều động đi tìm Loan Loan, thế nhưng vẫn chưa có tin tức gì cả. Nàng tựa hồ biến mất như bọt biển, ngày cả Tô Viễn Hành – người đã bắt Loan Loan đi cũng không có tin gì. Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

“Không có.” Hắc y nhân đứng giữa phòng, sắc mặt lạnh lùng, cúi đầu trả lời.

“Chết tiệt, đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?”

“Bang” một tiếng, Hiên Viên Dạ ngồi một bên không nhin được đập bàn một phát, cái bàn vỡ đôi.

“Hoàng Thượng không nên gấp gáp, ta nghĩ chúng ta nhất định có thể tìm được Hoàng Hậu.” Sở Ngự Hằng thấy Hiên Viên Dạ lo lắng thì mở miệng khuyên nhủ, nhưng tổng đôi mắt sâu kín kia cũng không giấu được nỗi lo lắng.

“Địch nhi, sư phụ của con thật sự cũng không có cách nào tìm được Tô sư bá sao?” Lãnh Bùi Viễn cũng nhú mày, nghiêng mày hỏi đứa con đang đứng một bên.

Lãnh Địch U lắc đầu, gương mặt tuần lãng đã sớm không còn nụ cười như thường lệ.

“Chết tiệt, nếu ta mà tìm được lão già họ Tô đó, ta nhất định sẽ lột da, rút gân hấn.” Lãnh Đình Dực thấy Lãnh Địch U lắc đầu, lửa giận càng tăng. Lão già chết tiệt, chọn ai không chọn lại nhắm ngay Loan Loan của hấn, nếu Loan Loan và cháu ngoại có chuyện gì bất trắc, hấn chắc chắn sẽ không tha cho ông ta. Rầm một phát, nắm tay đập một đấm vào tường. Chết tiệt, ở cổ đại này hấn không có thể lực, nếu là ở hiện đại, hấn đã sớm truy lùng rồi.

“Biết đâu mấy người Lãnh Loan Loan không còn ở Thiên Diệu?” Lãnh Bùi Viễn ngẩng đầu, ánh mắt sắc lạnh nói với mọi người. Rất có khả năng này, bọn họ thiếu điều lật cả Thiên Diệu lên rồi nhưng vẫn không thấy một cái góc áo của Loan Loan.

“Nơi này ngoài Thiên Diệu còn có quốc gia nào khác?” Lãnh Đình Dực quay đầu, hai tay chống lên bàn, lạnh lùng nhìn mọi người hỏi. Mặc kệ Loan Loan đang ở đâu, hấn đều phải tìm cho ra con gái của mình.

“Vốn có rất nhiều nước nhỏ, nhưng bây giờ đều đã thuộc Thiên Diệu hoàng triều.” Hiên Viên Dạ nói, nghĩ đến nhất thống thiên hạ lại nghĩ ngay đến Loan Loan lạnh lùng, cường hãn không thua gì hần, ánh mắt lại ảm đạm đi.

“Nói cách khác, Loan Loan hiện giờ chỉ có thể ở Thiên Diệu?”

“Còn một chỗ.” Tàn Nhất này giờ không nói gì bỗng nhiên nghĩ đến, ngẩng đầu, đôi mắt nâu được chiếu sáng bởi ánh mặt trời như lấp lánh hy vọng.

“Là nơi nào?” Tất cả mọi người đều nhìn hần.

“Mê La quốc.” Mê La quốc cũng là một tiểu quốc nhưng lại không thuộc phạm vi Thiên Diệu, nếu chủ tử không có ở Thiên Diệu thì rất có khả năng là đang ở đó.

“Đúng vậy, ta như thế nào...”

“Chủ tử có tin tức.” Lãnh Đình Dực còn chưa nói hết lời đã nghe thấy thanh âm vui mừng của hai người Dạ Mị, Dạ Hồn.

“Có tin tức của Loan Loan?” Mọi người nhìn họ, không nén nổi vui mừng.

“Hoàng Thượng, các vị, mới vừa có người đưa tới một phong thư, thuộc hạ nhận ra bút tích trên đó là của chủ tử.”

Dạ Mị, Dạ Hồn vẫn như cũ, một thân áo đen đi đến, gương mặt vốn ảm đạm nay lại treo lên nụ cười vui mừng, trên tay cầm một phong thư, chính là thư của Loan Loan.

“Đưa đây ta xem xem.” Lãnh Đình Dực xoay người phi thân đến trước mặt Dạ Hồn và Dạ Mị, đoạt lấy phong thư trên tay Hiên Viên Dạ.

“Quả nhiên là bút tích của Loan Loan.” Nhìn nét chữ quen thuộc trên nền giấy kia, đôi mắt lạnh lùng lộ ra ý cười vui sướng.

“Thật không?” Những người khác nhìn nhau, có thể thấy được trong mắt ai nấy đều là sự vui mừng không che giấu.

“Lãnh huynh, mau mở ra xem bên trong viết gì?” Lãnh Bùi Viễn đứng lên, thúc giục Lãnh Đình Dực.

“Đúng đúng, mau xem.” Lãnh Đình Dực rất nhanh mở thư ra, đọc nhanh những chữ trên giấy.

“Thật tốt quá, Loan Loan không có việc gì.” Xem xong, hần cầm lá thư cười nói, lo lắng mấy ngày nay cũng không còn.

“Thư viết gì vậy?” Nghe hần nói thế, những người khác đều thở phào một hơi, nhưng vẫn rất tò mò với nội dung bức thư.

“Lãnh huynh, người xem đi.” Lãnh Đình Dực đưa bức thư cho Lãnh Bùi Viễn.

Lãnh Bùi Viễn cầm lấy thư, sau khi xem xong cũng nở nụ cười, lại đem lá thư đó đưa cho Hiên Viên Dạ.

“Thật tốt quá.”

Hiên Viên Dạ xem qua, trái tim lơ lửng mấy ngày nay cuối cùng cũng buông lỏng, cả người ngồi ngửa ra ghế, thật lâu sau mới nở một nụ cười.

“Chủ tử là người tốt ắt sẽ không việc gì.” Bốn người Phong Triệt cũng nhìn nhau, vui mừng vô cùng.

“Trong thư không phải Loan Loan muốn chúng ta tìm nàng sao? Còn chờ gì nữa? Mau đi tìm người đi.” Lãnh Đình Dực rốt cuộc không chờ được, muốn gặp lại con gái càng nhanh càng tốt.

“Đi thôi.” Hiên Viên Dạ đứng lên, quần áo bằng lụa màu đỏ rực rỡ thêu viền vàng, gương mặt tuấn mỹ không còn vẻ nặng nề mà lộ ra nụ cười vui vẻ, càng tăng thêm vẻ tuấn lãng. Môi mỏng khẽ nhếch, hai tay nắm chặt, hần không thể ngay lập tức nhìn thấy Loan Loan bình yên vô sự đứng trước mặt.

“Vâng.” Những người khác cũng nhẹ nhàng thở ra.

“A...” Lãnh Bùi Viễn đột nhiên xoay người, nhìn Hiên Viên Dạ nói: “Hoàng Thượng, ngài hẳn là nên gửi tin về cho Trù vương gia biết là Hoàng Hậu đã bình an, để ngài ấy rút lại ý chỉ tìm Loan Loan.” Tuy rằng bọn họ vội vàng tìm Loan Loan nhưng đối với mọi thứ vẫn minh mẫn. Có nhiều quan viên lén lút lợi dụng cơ hội mọi người tìm kiếm Loan Loan mà làm việc sai trái, đợi sau khi bọn họ quay về chắc chắn sẽ nghiêm trị.

“Nhạc phụ nói có lý.” Hiên Viên Dạ gật đầu, sai người chuẩn bị giấy mực, tự mình viết một phong thư đưa cho người đem về Diệu thành.

Sở Ngự Hằng, Tàn Nhất trong lúc đó cũng tự mình bỏ lệnh tìm kiếm Loan Loan.

Một lát sau, đoàn người rốt cục chuẩn bị xong xuôi, chậm rãi đi về phía u cốc.

256. Q.2 - Chương 137: Gặp Lại

Khi đoàn người từ từ đi vào U cốc, Tô Viễn Hành đã sớm chờ ở đó.

Lãnh Đình Dực vừa tới đã thấy ngay lão già đã bắt cóc con gái mình, kẻ đầu sỏ làm mọi người lo lắng thì khuôn mặt tuần tú tái xanh, sát khí từ trên người hắn cuộn cuộn tản mát ra bên ngoài.

“Lão già xấu xí, người xem đây.”

Mặc dù Loan Loan không xảy ra chuyện gì, nhưng lại hại bọn họ lo lắng mất ăn mất ngủ mấy ngày, vì thế hắn không thể tha thứ cho lão già này. Thân hình chớp nhoáng, Lãnh Đình Dực lấy tốc độ như sấm giạt công kích Tô Viễn Hành.

“Lãnh huynh...”

“Nhạc phụ...”

“Lãnh thúc...”

“Lãnh gia...”

“.....”

Mọi người thấy Lãnh Đình Dực công kích Tô Viễn Hành, trong lòng không khỏi trầm xuống. Quyền pháp kì bí của Lãnh Đình Dực chưa thể so với thân thủ của Tô Viễn Hành. Lời nói vừa dứt, đám người Hiên Viên Dạ cũng bay vút theo phía sau bọn họ.

Đôi mắt sáng ngời của Tô Viễn Hành chăm chú nhìn mái tóc không dài không ngắn của nam tử đang hùng hổ tiến lên, ánh mắt có chút kì dị. Người này hẳn là phụ thân thứ hai của bảo bối đồ đệ, mấy phần khí thế của nàng và hắn có vài phần thật giống nhau. Tô Viễn Hành đứng yên, không nhúc nhích. Nhìn thì giống như không để mấy quyền cước của Lãnh Đình Dực vào mắt, nhưng chỉ mình hắn biết, nếu hắn động thủ với phụ thân của nàng, chỉ sợ nàng không lột da của hắn mới lạ.

Ngay khi quyền pháp của Lãnh Đình Dực gần chạm vào người, thân thể Tô Viễn Hành chớp nhoáng, tránh công kích của hắn. Sau đó Tô Viễn Hành lại quan sát những người trừng mắt nhìn mình ở phía sau, nhếch môi, nhanh chóng làm bộ dáng bắt tay làm hòa, nói: “Chư vị, chư vị dừng lại, trước hết nghe lão phu nói một câu đã.”

“Ở đây thì cần nói cái gì.” Đôi mắt lạnh lùng của Lãnh Đình Dực trừng Tô Viễn Hành, hận không thể đánh mấy quyền vào người lão đầu. Nhưng hắn cũng có thể thấy được công phu quý dị của lão, lại nói ngay cả góc tay áo của lão hắn cũng chưa thể chạm tới.

“Tô sư bá, ngài muốn nói gì?” Lãnh Đình U cũng đứng dậy, đôi này vị sư bá này, hắn cảm thấy vô cùng đau đầu. Không biết nên kính hắn, hay nên trách hắn bắt muội muội của mình, hại bọn họ lo lắng muốn chết.

“Sư diệt tốt.” Tô Viễn Hành nhìn Lãnh Dịch U thở dài, may mắn có sư diệt ở đây, bọn họ hẳn đã nể mặt mình mà không tiếp tục thượng cẳng tay hạ cẳng chân, mà hôm nay hẳn đến đây để phụng lệnh của bảo bối đồ đệ tới đón những người này vào U cốc, không phải để động thủ với bọn họ .

“Bảo bối đồ đệ bảo ta tới mời các người, các người mau chóng theo ta gặp nàng đi.”

“Bảo bối đồ đệ?” Mọi người hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ Hoàng Hậu nương nương cuối cùng cũng chịu làm đồ đệ của hắn rồi sao?

“Lão đầu, người nói Loan Loan bái người làm sư phụ?” Lãnh Đình Dực nhướn mày, nhìn Tô Viễn Hành, không tin.

“Đương nhiên.” Tô Viễn Hành kiêu ngạo ngẩng đầu, “Chính miệng bảo bối đồ đệ nói thế.” Thu được một đồ đệ xuất chúng như vậy, quả thực so với chuyện hắn có một thân võ nghệ cao thâm càng khiến cho hắn vui sướng

“Ta không tin.” Lãnh Đình Dực trực tiếp phủ nhận, “Loan loan sao có thể bái người làm sư phụ được?” Đôi mắt thâm thúy đánh giá Tô Viễn Hành, không nhìn ra lão già này có gì đặc biệt đáng giá để Loan Loan thay đổi chủ ý.

“Người...” Tô Viễn Hành bị Lãnh Đình Dực hoài nghi thì tức tối vô cùng, nhưng vì bảo bối đồ đệ, hắn phải khó khăn nén cơn giận này xuống.

“Nếu các người không tin, vậy thì theo lão phu gặp bảo bối đồ đệ hỏi cho rõ ràng đi.” Mặt đối mặt nói chuyện, không phải rõ ràng hơn sao?

“Đương nhiên.” Lãnh Đình Dực trợn trừng hai mắt, việc quan trọng bọn họ đến chính là tìm Loan Loan .

“Mời.” Tô Viễn Hành vươn tay ra phía trước, xoay người, dẫn mọi người vào trong U cốc.

Tiến vào U cốc, ai nấy cũng đều bị cảnh đẹp trước mắt hấp dẫn, không khỏi trầm trồ. Không nghĩ tới ở Thiên Diệu hoàng triều lại có một nơi đẹp thế này, ngay cả đám người Hiên Viên Dạ cũng không biết, chẳng trách không tìm thấy Loan Loan.

Mọi người nhìn nhau không nói, bước chân theo Tô Viễn Hành đi qua một sơn đạo rất dài. Ra ngoài sơn động, một cảnh sắc mê mông chìm ngập trong ánh sáng dần dần xuất hiện, trời xanh thăm thẳm, mây trắng lãng đãng, chim hóa lú lo, hoa thơm đua sắc, tiên cảnh nhân gian cũng chỉ đẹp đến mức này là cùng.

Vượt qua một cây cầu vòm, lọt vào tầm mắt bọn họ là thảm hoa anh túc kiêu sa rực rỡ lay động trước gió, sau những phiến hoa là những gốc tre thanh nhã được sắp xếp tỉ mỉ, mà người bọn họ đang đau khổ tìm kiếm lại đang nằm nhả ngời dưới tán trúc, lười biếng hưởng thụ làn gió tươi xanh, quần lụa xanh nhạt buông dài , mái tóc đen nhẹ bay theo gió, trông dịu dàng mà tôn quý. Bên cạnh có một đứa bé trai đang bắt bướm, cảnh đẹp tuyệt mỹ nhưng ảm áp, đầy tình yêu thương.

“Loan Loan...”

Trăm miệng không bằng một lời, Hiên Viên Dạ, Lãnh Đình Dực, Lãnh Bùi Viễn, Sở Ngự Hằng đồng thanh lên tiếng.

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, đôi mắt sáng ngời lóe ánh dương quang tựa như hai khối bảo thạch đen tuyền, trong suốt hoàn mỹ. Trên gương mặt xinh đẹp mang theo ý cười nhợt nhạt, nụ cười tuy nhạt nhưng lại rực rỡ hơn bất cứ loài hoa nào, nhìn thoáng chốc cũng làm người khác ngẩn ngơ. Nét mặt ôn nhu, không khiến trái tim người đối diện đập thành thịch. Thời khắc này, bọn họ đều nghĩ mình đã gặp Cửu Thiên Huyền Nữ sa gót hồng dưới phàm trần tục tũn...

“Cha, tướng quân, phụ thân.”

Lãnh Loan Loan ngồi dậy, nhìn hai người cha cười yếu ớt. Sau đó ánh mắt đảo qua những người khác, tất nhiên dừng ở trên người Hiên Viên Dạ. Nam nhân này gây quá, tuy chỉ có ngắn ngủn mấy ngày nhưng ánh mắt hiện rõ sự mệt mỏi. Ánh mắt ấy đã từng ngạo nghễ nhìn thế gian, nay lại đờ đẫn như vậy là vì mình sao? Nụ cười yếu ớt biến mất, nàng đứng dậy, tiến tới về phía hắn...

Hiên Viên Dạ đờ người trong phút chốc, đem thân ảnh Lãnh Loan Loan thu vào đôi mắt, khảm vào trong đầu, sau đó khắc sâu vào trong lòng. Ngắn ngủn mấy ngày thôi nhưng hắn đã trải qua nhớ nàng biết bao, không gặp một ngày như cách ba thu, gặp lại, lại tựa hồ đã nghìn năm rồi.

Hai người nhìn nhau, không ai nói gì, gió hôn lên y bào của bọn họ bay phất phơ.

“Tô gia gia, bọn họ là ai? Muốn cùng Tinh nhi chơi đùa sao?”

Tinh nhi vui vẻ dừng chân, thân hình nho nhỏ đứng ở nơi đó chăm chú nhìn những người xa lạ, câu hỏi ngây thơ cắt ngang sự tĩnh mịch giữa hai người.

Tinh nhi hỏi vậy khiến ọi người đều buồn cười, không khí trầm lắng giảm đi vài phần.

“Tinh nhi, bọn họ đến để tìm Loan Loan tỷ tỷ.” Tô Viễn Hành đi qua , sờ sờ đầu Tinh nhi.

“Loan Loan, con có khỏe không?”

Lãnh Đình Dực, Lãnh Bùi Viễn đến bên người Lãnh Loan Loan, quan sát nàng, nhìn nàng bình yên vô sự nói cảm thấy yên lòng.

257. Q.2 - Chương 138: Quay Về

“Ta không sao, xin lỗi vì làm ọi người phải lo lắng.” Lãnh Loan Loan cười yếu ớt.

“Con không có việc gì là tốt rồi, chúng ta cũng yên tâm.” Lãnh Bùi Viễn biết nữ nhi không có việc gì, tâm tình cũng thả lỏng rất nhiều.

“Con mà có chuyện gì, ta sẽ giết lão đầu nhi kia.” Lãnh Đình Dực quay đầu trừng mắt nhìn Tô Viễn Hành, đổi lấy là cái gãi đầu vô tội của hắn, hắn làm sao có thể để đồ đệ bảo bối của mình có chuyện được nha.

“Cha, sự phụ đối xử với ta tốt lắm.” Lãnh Loan Loan nhìn hành động của Tô Viễn Hành, không khỏi mỉm cười.

“Tốt nhất là như thế.” Lãnh Đình Dực nhìn cái bụng hơi nhô lên của Lãnh Loan Loan, giọng nói dịu dàng: “Cháu ngoại của ta thế nào rồi, có ngoan không?”

“Đứa bé ngoan lắm.” Lãnh Loan Loan vuốt ve bụng, ánh mắt ôn nhu.

Lãnh Bùi Viễn ngoái đầu nhìn lại, thấy đôi mắt đầy trông mong của Hiên Viên Dạ nhìn Lãnh Loan Loan. Trong lòng đột nhiên dở khóc dở cười, thôi quên đi, bọn họ vẫn nên tặng thời gian lại cho đôi vợ chồng nhỏ này thì hơn.

“Lãnh huynh, phong cảnh nơi này thật đẹp, chúng ta cùng đi xem đi.” Dứt lời, Lãnh Bùi Viễn vừa lôi Lãnh Đình Dực về mặt không tình nguyện đi, vừa đánh mắt nhìn về hướng những người khác, lưu lại không gian riêng cho Hiên Viên Dạ và Lãnh Loan Loan.

“Người gầy đi.” Lãnh Loan Loan nhìn Hiên Viên Dạ đang đến gần, ánh mắt thản nhiên.

“Người đã quên câu nói khi xưa của ta rồi sao, nếu người già đi, ta sẽ không cần người nữa.”

“Loan Loan...”

Hiên Viên Dạ nghe được những lời quan tâm mà Lãnh Loan Loan rất ít khi nói ra, tim đập nhanh. Đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm nàng, chỉ sợ lúc này tai mình nghe nhầm. Hai bàn tay dưới ống tay áo màu tím nắm chặt, chẳng lẽ Loan Loan đã tha thứ ình?

“Loan cái gì mà Loan, lời ta nói người toàn nghe tai này lọt tai kia, nhìn người bây giờ xấu chết đi được.” Lãnh Loan Loan đứng dậy, làn váy xanh nhạt buông dài, hôn lên mặt cổ xanh mướt dưới chân. Ánh nắng chiếu lên thân thể nàng, lấp lánh màu ngọc quý, khiến nàng bây giờ tựa như tiên nữ hạ phàm.

Hiên Viên Dạ khẽ nhếch môi, nở nụ cười đầu tiên trong mấy ngày nay. Ánh mắt của hắn nhìn Lãnh Loan Loan, nghe lời nói đầy quan tâm của nàng mà trong lòng ngọt ngào. Hắn vươn những ngón tay thon dài khẽ vuốt ve hai gò má khát vọng đã lâu, đôi mắt ôn nhu dường như có thể chảy ra nước.

“Loan Loan...” Nhẹ nhàng nỉ non, là lời nói từ tận sâu trong đáy lòng.

“Cái gì?” Lãnh Loan Loan mặc kệ bàn tay hắn đang vuốt ve gò má mình, giọng nói vẫn hung ác như cũ. Nhưng độ cong nơi khóe môi lại tiết lộ cảm xúc chân thực của nàng, kỳ thật từ lúc Hiên Viên Dạ buông xuống cái giá của hoàng đế, vì nàng lo trước lo sau, tự tay thu xếp vấn đề ăn mặc, đi lại, nàng cũng đã tha thứ cho hắn. Nàng không phải loại người không phân rõ phải trái, tuy rằng bề ngoài vẫn tỏ vẻ giận hờn, nhưng dù sao đó cũng là người nàng đầu ấp tay gối, chỉ cần về sau hắn mãi mãi yêu thương một mình nàng, hạnh phúc này, tại sao nàng lại không nắm lấy cơ chứ?

“Loan Loan...” Hiên Viên Dạ lại nỉ non, ngữ khí mềm nhẹ, hắn sợ đây chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng tuyệt vời.

“Đồ ngốc.” Đôi mắt sáng ngời của Lãnh Loan Loan nhìn Hiên Viên Dạ, ánh mắt bất an của hắn rõ ràng như thế. Hắn bây giờ tựa như một con búp bê bằng gốm sứ, chạm nhẹ một cái sẽ vỡ tan. Trong lòng đột nhiên cảm động, nam nhân này thật sự rất yêu nàng. Ai cũng đều nói, vô tình nhất là bậc đế vương, nhưng người nam nhân trước mặt nàng lại buông tha cho ba ngàn giai lệ, chỉ độc sủng một người. Lại còn buông đi tự tôn, kiêu ngạo của bậc hoàng đế, vì nàng ngày ngày nấu canh ầm bổ. Người nam nhân như vậy, có thể không thương sao? Có thể không đau lòng sao? Thôi, tha thứ cho hắn đi. Không nên tiếp tục tra tấn hắn nữa.

(NN: Nam chính tiếp tục bị chìm một cách tàn nhẫn, từ nam tử cao cao tại thượng thành búp bê sứ, ôi cười chết mất =))))))

Lãnh Loan Loan hai tay ôm lấy thắt lưng tinh tráng của hắn, nhẹ nhàng dựa vào lồng ngực rộng lớn, lắng nghe nhịp tim đập trầm ổn, cảm giác an tâm lạ thường.

Dưới ánh mặt trời, hai bóng dáng thân mật ôm nhau, biến hoa muôn hồng nghìn tía phía sau theo gió bay múa. Khung cảnh xinh đẹp mà ấm áp.

“Nàng có tha thứ cho ta không?”

Hiên Viên Dạ ôm lấy nàng, hai tay vì khấn trương mà khẽ run. Hắn rất muốn đem nàng nhập vào trong cơ thể hắn, mãi mãi không bao giờ tách rời. Mấy ngày chia lìa khiến hắn sâu lo, nhớ mong biết bao nhiêu, cũng khiến hắn hiểu ra, nếu không có Loan Loan, hắn chắc chắn không thể sống được. Trái tim của hắn nếu thiếu nàng sẽ cô đơn trống trải, giang sơn xã tắc đối với hắn cũng chẳng còn ý nghĩa gì, vì nàng, hắn có thể vứt bỏ cả giang sơn, làm một vị đế vương chỉ cần giai nhân không màng thiên hạ.

“Ta tha thứ cho ngươi.”

Lãnh Loan Loan nhợt nhạt cười, buông Hiên Viên Dạ ra. Nắm lấy bàn tay hắn đặt lên cái bụng hơi nhô ra của mình, đôi mắt sáng ngời như mang theo hai đốm lửa nhỏ.

“Ngươi có cảm giác được không? Cục cưng của chúng ta cũng đã tha thứ cho ngươi rồi.”

Hiên Viên Dạ giật mình, từ bàn tay của mình có thể cảm giác bụng của nàng đang động. Đôi mắt thâm thúy của hắn bỗng nhiên vụt sáng, toát ra vui sướng cùng kích động, hắn cảm giác được, cảm giác được cục cưng đang đá đá bàn tay của mình. Hình như đứa bé đang muốn chào hỏi hắn.

“Cục cưng đá ta, cục cưng đá ta...” Hiên Viên Dạ nhìn Lãnh Loan Loan, vui sướng nói liên tục.

“Cũng được năm tháng rồi, đương nhiên sẽ biết đá.” Bất tri bất giác nàng đã ở U Cốc được nửa tháng, nói thật, nàng cũng đã quen với hoàn cảnh thanh u của nơi này, không muốn trở lại cái lồng sắt hoa lệ kia.

“Cục cưng của chúng ta cũng sẽ dễ thương y như Tinh Nhi vừa rồi.” Hiên Viên Dạ khẽ vuốt ve cái bụng của Lãnh Loan Loan, nhớ tới tiểu nam hài Tinh Nhi kia, không khỏi tưởng tượng bộ dạng cục cưng của hắn và Lãnh Loan Loan.

Lãnh Loan Loan nhợt nhạt cười, hai tròng mắt sáng ngời nhìn nam nhân trước mắt. Nàng nhìn đôi mắt thâm thúy đang híp lại của hắn, hoàn toàn say mê. Trong lòng cũng tràn đầy cảm động, càng thêm kiên định việc mình tha thứ hắn là đúng.

“Đỡ ta đi sang bên kia ngồi.” Đứng lâu, tiểu tử trong bụng lại nghịch ngợm, Lãnh Loan Loan không khỏi cảm thấy mệt mỏi.

“Được rồi.” Hiên Viên Dạ lại gần Lãnh Loan Loan, cẩn thận đỡ nàng đi đến ghế ngồi, đôi mắt vẫn không rời nàng dù chỉ một khắc.

“Loan Loan, nàng đoán xem, con của chúng ta sẽ là con trai hay con gái?”

Hiên Viên Dạ ngồi xổm xuống, tựa đầu vào bụng của Loan Loan. Cảm thụ được cục cưng đang nói chuyện bên tai, ôn nhu hỏi.

“Ta muốn có con gái.” Bàn tay của Lãnh Loan Loan khẽ vuốt ve mái tóc của Hiên Viên Dạ, cười yếu ớt. Có con gái rất tốt, về sau có thể biến nàng trở thành một cô nương xinh đẹp.

“Ta cũng thích có con gái.” Hiên Viên Dạ ngẩng đầu, ánh mắt ôn nhu như nước. “Nếu là con gái, chắc chắn sẽ xinh đẹp y như nàng.” Nhớ lại lúc hắn mới gặp Lãnh Loan Loan, nàng cũng mới chỉ là một hài đồng. Nếu cục cưng của bọn họ là một nữ hài, hẳn là rất giống Loan Loan khi đó.

“Đồ ngốc.” Lãnh Loan Loan chột chột hắn. “Chẳng lẽ ngươi không muốn một hoàng tử kế thừa ngôi vị hoàng đế sao?”

“Chỉ cần có nàng là đủ rồi.” Hiên Viên Dạ thâm tình nói, ánh mắt sáng quắc.

Lãnh Loan Loan cười cười cúi đầu, môi anh đào dừng lại trên môi mỏng của hắn.

“Không được có lần sau.” Tha thứ nốt lần này, nàng tuyệt đối không cho hắn lại có lần tiếp theo.

“Ta thề, tuyệt đối sẽ không có lần sau.” Hiên Viên Dạ kiên định trả lời.

Hai bờ môi chậm rãi vô cùng thân thiết quấn quít, tình ý triền miên...

258. Q.2 - Chương 139: Huyền Phong

Xa xa, một thân ảnh màu trắng đứng ở sau những bụi cây nhìn hai người, ánh mắt màu tím hiện lên đau đớn, lại rất nhanh dấu đi, tiếp tục ngẩng đầu, khuôn mặt tuấn mỹ đã hoàn toàn bình tĩnh.

Gió nhẹ nhàng thổi, áo trắng theo gió lay động, quay đầu liếc nhìn hai người thân mật hôn nhau, hắn xoay người rời đi.

Mặt trời lên cao, những tia nắng nhu hòa trải đầy mặt đất, ai cũng chưa từng nhìn thấy, đã từng có một bóng người lặng lẽ đến rồi lặng im rời đi.

Một lát sau, khuôn mặt tuyệt mỹ của Lãnh Loan Loan bay lên hai rặng mây đỏ, đôi mắt sáng ngời mê ly, quyến rũ động lòng người. Khiến cho Hiên Viên Dạ nhìn mà tim đập nhanh, bất quá ánh mắt thấy được cái bụng hơi nhô lên kia đành phải mạnh mẽ áp chế dục hỏa trong người.

“Đi thôi, chúng ta mau đến chỗ phụ thân.”

Lãnh Loan Loan ôm lấy cánh tay Hiên Viên Dạ, cười yếu ớt. Vài sợi tóc màu đen nhẹ buông xuống nơi thắt lưng, theo cái xoay người của nàng mà vẽ nên một độ cong xinh đẹp.

“Ừ.”

Hiên Viên Dạ gật đầu, đôi mắt thâm thúy ôn nhu như nước, đưa tay kéo lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, thân mật đi về phía trước.

Trời xanh mây trắng, chim hót bướm lượn.

Bóng dáng hai người dưới ánh mặt trời xa dần, hoa vẫn bay múa trong gió, có lẽ là đang vì hai người mà vui mừng.

Bên kia.

Đám người Lãnh Đình Dực, Lãnh Bùi Viễn, Sở Ngự Hằng, Tàn Nhất, Phong Triệt ở U Cốc đi loanh quanh, đột nhiên đi tới một cánh đồng hoa, nơi đồng hoa có một bóng dáng màu trắng lẳng lẳng đứng, mái tóc đen như mực buông xuống, thắt lưng hơi cúi, bàn tay ôm lấy những đóa vừa như đang ngẩng, lại vừa giống như đang nghiêng cúi cái gì đó?

Đám người Lãnh Đình Dực nhìn nhau, không rõ nam tử này là ai? Tại sao lại ở trong U cốc?

Hình như là cảm giác được ánh mắt của mọi người, bóng dáng màu trắng quay đầu lại, sợi tóc rối tung vể nên một vòng cung xinh đẹp, khuôn mặt tuấn mỹ trong suốt dưới ánh nắng tựa như lóe ra ánh sáng ngọc lóa mắt, khiến người khác không nhìn được mà phải nheo mắt lại.

Đúng là một nam nhân trong suốt, sạch sẽ.

Khuôn mặt tuyệt mỹ, không yêu nghiệt, ngược lại giống như thần tiên không nhiễm bụi trần. Đôi mắt sáng ngời, trong suốt như dòng suối, môi mỏng hồng nhạt khẽ giơ lên, khóe miệng nở rộ một nụ cười nhợt nhạt ôn nhu, làm người ta như đắm chìm trong cơn gió xuân dịu dàng.

Hắn đến tới cùng là ai? Mọi người rất ngạc nhiên về sự xuất hiện của nam nhân này. Một người trong suốt sạch sẽ như vậy có thể xuất hiện ở phạm trần này sao?

Huyền Phong cười yếu ớt nhìn một đám nam tử tuấn mỹ đang đi tới, trong lòng cũng hiểu được bọn họ là bằng hữu của Loan Loan. Ánh mắt dừng lại ở trên người của Lãnh Đình Dực, nam tử này có hơi thở giống với Lãnh cô nương, hẳn là phụ thân của Lãnh cô nương ở thế giới này? Ánh mắt xẹt qua hắn, dừng lại ở bốn thiếu niên Phong Triệt, Phong Triệt, Phong Dự, Phong Tồn, đôi mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, bọn họ sao lại ở chỗ này?

“Vị công tử này, không biết người là...”

Sở Ngự Hằng dẫn đầu hỏi, khoác lên mình bộ hắc bào mạ vàng càng trông hắn ngọc thụ lâm phong, khí vũ hiên ngang. Đôi mắt thâm thúy không chút nào che dấu sự tò mò của mình nhìn về phía Huyền Phong, hẳn chưa bao giờ gặp được một nam nhân có hơi thở sạch sẽ như thế.

“Tại hạ Huyền Phong.” Huyền Phong cười yếu ớt, ôn nhã như cũ. “Mấy vị là bằng hữu của Lãnh cô nương?”

“Đúng vậy.” Sở Ngự Hằng gật đầu. “Tại hạ Sở Ngự Hằng.”

“Tàn Nhất.” Tàn Nhất lạnh lùng nói, mặt nạ màu bạc dưới ánh mắt trời lấp lánh ngân quang.

“Lãnh Đình Dực.” Lãnh Đình Dực nhìn Huyền Phong, nam nhân này đúng là quá xuất trần thoát tục.

“Lãnh Bùi Viễn.” Thản nhiên gật đầu.

“Lãnh Dịch U.” Thiếu niên áo trắng cười nhẹ, nụ cười của hắn toát lên vẻ trong sáng.”

“Dạ Mị.” Thoáng liếc nhìn.

“Dạ Hồn.” Thản nhiên nhướng mày.

“Phong Triệt.”

“Phong Triệt.”

“Phong Tồn.”

“Phong Dự.” Bốn thiếu niên áo trắng như tuyết, đầu đội ngọc quan, tuấn dật phi phàm.

“Rất vui được gặp cái vị.” Huyền Phong gật gật đầu với bọn họ, bước ra từ biển hoa, y bào màu trắng theo gió tung bay, khuôn mặt tuấn mỹ nở rộ nụ cười trong suốt như nước, đôi mắt vô tranh vô cầu tựa như tiên nhân trên trời.

“Ta biết các người.” Huyền Phong đưa ánh mắt về phía bốn thiếu niên Phong Triệt, thản nhiên nói.

Bốn huynh đệ Phong Triệt hai mắt nhìn nhau, lại nhìn về phía Huyền Phong mang theo sự cảnh giác.

“Người là ai?” Phong tộc chỉ còn lại có bốn người bọn họ, không thể để xảy ra chuyện gì được.

“Nguyệt Thần tế ti.” Huyền Phong nhìn bốn người cười yếu ớt.

“Cái gì?” Bốn người kinh ngạc nhìn hắn, nam nhân trong suốt sạch sẽ như thần tiên này lại chính là tế ti đại nhân đã cứu bọn họ sao?

“Người thật là tế ti đại nhân sao?” Phong Triệt lạnh lùng nhìn Huyền Phong, hỏi thẳng. Bọn họ chưa bao giờ gặp qua dung mạo chân chính của tế ti đại nhân, làm sao mà biết được lời hắn nói là thật hay giả?

Huyền Phong nhìn hắn, vươn ngón tay bắn ra ở giữa không trung. Mọi người ngạc nhiên nhìn bàn tay hắn bỗng nhiên xuất hiện một cái mặt nạ màu trắng.

Huyền Phong liếc bốn thiếu niên một cái, đem mặt nạ đội lên mặt.

“Thật sự là ngài.”

Bốn thiếu niên nhìn thấy khuôn mặt đội mặt nạ kia, đôi mắt lộ ra giống y đúc với đôi mắt của người cứu bọn họ ngày đó, trong lòng kích động không nói ra lời. Bốn huynh đệ nhìn nhau, lập tức quỳ xuống dưới chân Huyền Phong.

“Dạ tạ tế ti đại nhân cứu mạng.” Bọn họ vẫn muốn tìm cơ hội báo đáp hắn, nhưng ngại cho thân phận của mình mà không thể nào trở lại Nguyệt Thần.

Đám người Lãnh Đình Dực nhìn nhau, bọn họ đang làm cái gì vậy? Mà nam nhân Huyền Phong thần bí kia sao lại trở thành ân nhân cứu mạng của bốn người Phong Triệt.

“Các người đứng dậy đi.” Huyền Phong phát tay, bốn người dập đầu sau đó đứng lên.

“Sao tế ti đại nhân lại ở đây?” Phong Triệt hỏi, hắn chẳng phải đang ở Nguyệt Thần quốc sao?

Huyền Phong thở dài, bởi vì năng lực thần kỳ của hắn khiến cho nhiều người thêm muốn, vọng tưởng lợi dụng hắn để hoàn thành bá nghiệp của bọn họ, mà cái gọi là bá nghiệp đó lại là chuyện nguy hiểm đến sự an nguy của dân chúng, hắn vô luận như thế nào cũng không chịu đồng ý.

“Một lời khó nói hết.” Đôi mắt trong suốt không tỳ vết bật kín sương mù.

Mọi người kinh ngạc, không ngờ nam nhân trong suốt này cũng có một mặt giống người bình thường.

“Thì ra mọi người đều ở đây.”

259. Q.2 - Chương 140: Ta Không Đi

Edit & beta: Nguyệt Nhi

“Thì ra mọi người đều ở đây.”

Mọi người quay đầu, thì ra là Tô Viễn Hành ôm Tinh nhi đi đến, quần áo đen phát phơ, uy phong vô cùng.

“Hừ...” Lãnh Đình Dực thấy người đến là Tô Viễn Hành liền trưng ra khuôn mặt không mấy hòa nhã.

Bốn thiếu niên chứng kiến ngày hôm đó hắn bắt Lãnh Loan Loan và Dạ Thần đi cũng lạnh lùng nhìn hắn.

Tô Viễn Hành có chút xấu hổ, không nghĩ đến trên địa bàn của mình mà không ai xem hắn là chủ nhân hết.

“Tô sư bá.” Trong đám người chỉ có Lãnh Dịch U là không có vẻ khó chịu với Tô Viễn Hành.

“Tô tiền bối.” Huyền Phong cũng gật đầu chào hỏi với Tô Viễn Hành.

“Ha ha...” Tô Viễn Hành gãi gãi đầu, xấu hổ cười. “Bảo bối đồ đệ cùng con rể đồ đệ đang tìm chư vị.”

“Chúng ta quay lại thôi.” Lãnh Đình Dực nói, dẫn đầu đám người đi về chỗ ban này.

“Đi thôi.” Những người khác cũng cất bước.

Trong phòng trúc, lụa trắng nhẹ nhàng đùa nghịch trong gió, trên bình phong vẽ một rừng trúc xanh biếc, tao nhã xinh đẹp.

Lãnh Loan Loan và Hiên Viên Dạ nắm tay nhau, ngồi hai bên bàn, gió hôn lên sợi tóc hai người, tóc đen quần quít.

“Loan Loan.”

Lãnh Đình Dực cùng đám người Lãnh Bùi Viễn đi đến, trong nháy mắt phòng trúc tao nhã bỗng trở nên chật chội.

“Cha, tướng quân phụ thân.” Lãnh Loan Loan cười yếu ớt, mời bọn họ ngồi xuống. Mang thai rồi, tính tình nàng thay đổi không ít, cũng cười nhiều hơn.

“Loan Loan, nếu con không có việc gì thì sao không quay về? Sao lại bảo chúng ta đến đây?”

Lãnh Bùi Viễn xem xét căn phòng, mặc dù không hoa lệ nhưng thập phần thanh nhã, là một nơi tốt.

Những người khác cũng nhìn nàng.

“Này, các người đừng xúi giục đồ đệ của ta, lão phu còn chờ nàng sinh tiểu đồ tôn để nối nghiệp lão phu đó.”

Tô Viễn Hành vừa ôm Tinh nhi bước vào, nghe Lãnh Đình Dực nói vậy liền giận dữ. Hừ, vất vả lắm mới nhận được một đồ đệ như Loan Loan, làm sao lại để bọn họ cuỗm đi mất được.

“Cái gì mà đồ đệ?” Lãnh Đình Dực lạnh lùng trừng mắt Tô Viễn Hành, đều là do lão đầu này hại bọn họ lo lắng không thôi, hắn còn chưa tính sổ xong. “Loan Loan là con gái ta, đứa bé trong bụng cũng là cháu ngoại ta.”

“Ồ...”

Tô Viễn Hành nhìn Lãnh Đình Dực, ông ta nói cũng đúng nha. Loan Loan là con gái ông ta, trong bụng nàng cũng là cháu ngoại ông ta. Vậy đồ đệ và tiểu đồ tôn của mình thì sao? Thật là đau đầu mà.

“Lãnh huynh, Tô huynh, hai người đừng tranh cãi nữa, mau nghe thử Loan Loan muốn nói gì thôi.”

Lãnh Bùi Viễn đứng dậy, lên tiếng khuyên giải. Tuy rằng hắn cũng rất không thích Tô Viễn Hành, nhưng dù sao Loan Loan cũng đã nhận ông ta làm sư phụ, cũng không phải là người dưng nữa.

“Đúng vậy, Lãnh thúc thúc, Tô sư bá, mọi người cùng nhau ngồi đi.” Lãnh Dịch U cũng cười nói.

Lãnh Đình Dực và Tô Viễn Hành đang hung hăng trừng mắt nhau cũng ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lãnh Loan Loan buông bàn tay đang nắm tay Hiên Viên Dạ ra, nhìn mọi người một lượt, cuối cùng mới mở miệng nói với Lãnh Đình Dực:

“Cha, người có muốn về hiện đại không?”

“Loan Loan...”

Lãnh Loan Loan vừa dứt lời, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn nàng. Ý nàng là gì? Chẳng lẽ là muốn trở về nơi nàng sinh ra ư?

Nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm nàng, mang theo kinh hoàng và bất an, nhất là Hiên Viên Dạ không nhịn được nắm lấy tay nàng thật chặt. Không phải nàng đã tha thứ cho hắn rồi sao? Vì sao bây giờ lại nói như vậy?

Sở Ngự Hằng cũng nhìn Lãnh Loan Loan. Mấy ngày nàng bị bắt đi, hắn đã mơ hồ đoán được thân phận của nàng. Tuy rằng không thể nào tin nổi rằng nàng là người từ thời không khác đến nhưng vẫn phải thừa

nhận. Ở đây làm sao có thể dạy nên một con người như nàng chứ? Nhưng mà ý của nàng bây giờ là gì? Muốn rời Thiên Diệu sao?

Ánh mắt mọi người đều nhìn nàng, không ai nói gì, căn phòng lặng đến dọa người.

“Loan Loan, ý của con là gì? Chẳng lẽ chúng ta có thể trở về sao?”

Lãnh Đình Dực nhìn Lãnh Loan Loan, đôi mắt thâm thúy đang ra chiều suy nghĩ. Không thể phủ nhận khi nghe Loan Loan nói, hắn có chút hy vọng. Dù sao thì đó cũng là nơi hắn sinh ra, sống ở đó mấy chục năm, mà quan trọng hơn là nơi đó còn là nơi vợ hắn nằm xuống.

“Hắn là có thể.” Lãnh Loan Loan gật gật đầu.

“Loan Loan...” Hiên Viên Dạ nắm tay nàng thật chặt, hắn sợ nàng sẽ rời xa hắn.

“Chủ tử...” Bốn thiếu niên và Tàn Nhất, Dạ Mị, Dạ Hồn cũng nhìn nàng.

“Bảo bối đồ đệ a, người sẽ không thật sự bỏ chúng ta mà đi chứ?” Tô Viễn Hành nhìn Lãnh Loan Loan không chớp mắt. Nàng sẽ không đi chứ? Nếu vậy không phải là sự nghiệp một đời của mình sẽ không có người kế thừa sao? Tiểu tử Dạ Thần kia yêu đồ đệ như vậy, nàng vừa đi chỉ sợ hắn cũng bỏ đi luôn thôi.

“Ta chưa nói là sẽ đi.”

Lãnh Loan Loan thờ ơ cất tiếng, nhìn những gương mặt lo lắng, nàng hiểu được nỗi lo của họ. Dù chưa chắc là sẽ trở về. nhưng nếu có cơ hội, nàng thật sự muốn trở về một chuyến, ở bên phần mộ của mẹ nói với mẹ rằng nàng sống rất hạnh phúc.

“Vậy là?”

Mọi người nghe nàng nói vậy đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không rõ ý của nàng là thế nào.

“Cha, gần đến sinh nhật mẹ rồi.” Lãnh Loan Loan nhìn Lãnh Đình Dực.

Lãnh Đình Dực gật đầu, nghĩ đến vợ mình lại cảm thấy xót xa. Bất quá như vậy cũng chưa hẳn là xấu, ít ra Loan Loan còn hạnh phúc, một mạng của nàng ấy cũng không uổng phí.

“Con muốn trở về thăm mẹ.” Lãnh Loan Loan giơ tay ngăn mọi người lên tiếng, “Để nói với mẹ rằng bây giờ con rất tốt để mẹ yên tâm. Sau đó, con sẽ về lại đây sinh con, nhìn chúng lớn lên.”

Thì ra chỉ là về một chuyến, sẽ trở lại.

Hiên Viên Dạ thở ra, mày cũng thôi nhứ, đôi mắt lại sáng ngời như cũ, tay nhẹ nắm tay Lãnh Loan Loan, truyền cho nàng tính cảm của hắn.

“Nhưng chúng ta làm sao trở về đây?” Lãnh Đình Cánh nhượng mày, bọn họ là xuyên không, cũng không phải đi du lịch, không phải nói muốn về là về ngay được.

“Cho nên ta mới gọi mọi người đến.” Lãnh Loan Loan tiếp lời, chuyển mắt nhìn Huyễn Phong. “Huỷễn công tử bảo rằng có thể giúp chúng ta trở về.”

“Phải.” Huyễn Phong gật gật đầu.

“Kia.....”

Cheng...

Lãnh Đình Cánh còn chưa nói được rõ câu, bên ngoài đã truyền đến âm thanh đánh nhau. Mọi người ai nấy đều nhứ mày. Có chuyện gì vậy?

————— Hết chương 140 —————

260. Q.2 - Chương 141: Thần Binh

Thần binh

Lãnh Đình Dực còn chưa nói được rõ câu, bên ngoài đã truyền đến âm thanh đánh nhau/ Mọi người ai nấy đều nhú mào. Có chuyện gì vậy?

“Có người xâm nhập u cốc.”

Tô Viễn Hành nhú mào, vừa dứt lời đã thả Tinh Nhi xuống, loáng một cái bay ra ngoài.

“Đi xem thử.” Lãnh Đình Dực lên tiếng.

Mọi người nhìn nhau rồi cũng theo ra ngoài.

Trên mặt cỏ xanh không xa phòng, Dạ thần cầm trên tay nhuyễn kiếm chiến đấu cùng một đám người kì lạ. Lá rụng hoa rơi theo từng mũi kiếm, tóc đen bay bay, áo trắng hơn tuyết, phong hoa tuyết đại.

“Kẻ nào chán sống dám xông vào u cốc của ta?”

Tô Viễn Hành cao giọng quát, tay bắn ra ngân châm, cũng nhảy vào vòng chiến.

“Đồ đệ, ta đến giúp ngươi.”

Lấy ra roi da giắt bên hông, roi quấn như rắn độc ác liệt đánh tới.

Một đám nam nhân đầu trùm khăn trắng, tóc đen bị bọc ở trong, mào rậm mắt to, dáng người cao lớn, tay vung Loan Nguyệt đao, thân đao lóe ra khí lạnh khiến người ta rùng mình.

Bọn họ vừa thấy Tô Viễn hành nhảy vào liền tách ra làm hai, một bên tiếp tục đánh với Dạ thần, một bên tiếp chiêu Tô Viễn Hành.

Bụi bay, hoa nát.

Tuy rằng Tô Viễn Hành và Dạ Thần đều thân thủ bất phạm, nhưng chiêu thức của đám người này lại vô cùng cổ quái, hoàn toàn không nhìn ra là loại võ công gì, thật là làm cho hai người không biết làm sao.

“Là bọn hắn.”

Huyền Phong cùng Lãnh Loan Loan bước đến, nhìn thấy đám người đó vẻ mặt liền thay đổi. Không nghĩ đến bọn chúng vậy mà tìm được nơi này.

“Người biết bọn họ?” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn chăm chú Huyền Phong.

“Bọn họ là thần binh của Nguyệt Thần quốc.” Người trả lời là Phong Triệt.

“Người cũng biết?” Lãnh Đình Dực nhìn bốn thiếu niên, có chút hoang mang.

“Vâng, bọn tôi cũng là người của Nguyệt Thần quốc.” Phong Triệt tiếp lời.

Lãnh Loan Loan nhìn bốn người, đây là lần đầu tiên bọn họ nhắc đến xuất thân của mình.

“Tể ti đại nhân, bọn họ đang tìm ngài à?” Phong Tồn nhìn về phía Huyền Phong, hỏi.

“Chắc vậy.” Huyền Phong mím môi, “không nghĩ đến bọn chúng không tìm thấy ta thì không dừng tay.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Lãnh Đình U cảm thấy hứng thú với vấn đề này. Trước giờ vẫn thấy người tên Huyền Phong này quá mức sạch sẽ, sạch đến không tì vết, bây giờ xem ra cũng không hẳn.

“Này...”

“Tể ti ở đây.”

Không đợi Huyền Phong mở miệng, bọn người kia đã phát hiện ra hắn. Những người đang đánh với Dạ Thần và Tô Viễn Hành đều đồng loạt vung đao công kích Huyền Phong.

Hiên Viên Dạ nắm tay Lãnh Loan Loan, đưa nàng tránh sang một bên.

Bốn huynh đệ Phong Triệt, Phong Triết, Phong Dự, Phong Tồn nhoáng một cái đã chắn trước mặt Huyền Phong. Mấy tên thần binh nhìn thấy bọn họ thì ngẩn ra, mắt chợt lóe, loan đao chuyển hướng công kích bọn họ.

Phong Triệt, Phong Triết, Phong Dự, Phong Tồn nhếch môi nở nụ cười lạnh lùng, vận khí, rút bảo kiếm ra khỏi vỏ. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, thân kiếm như sáng lên lạnh lẽo. Thân ảnh bốn người đồng loạt nghiêng chiến đấm thần binh.

“Tàn, Mị, Hồn, các người đi giúp Thần.”

Lãnh Loan Loan nhìn Dạ Thần và Tô Viễn Hành dường như bị mấy chiêu thức cổ quái của đám người này làm cho bối rối. Đôi mày thanh tú nhíu lại, nói với Dạ Hồn, Dạ Mị và Tàn Nhất đang đứng đó.

“Vâng.”

Ba người lên tiếng trả lời, thân ảnh giống như tia chớp chạy như bay đến chỗ giao chiến. Dạ Hồn, Dạ Mị đáp xuống hai bên Dạ Thần, rút kiếm so chiêu với đám thần binh, kiếm chạm đao phát ra thanh âm thanh thanh thúy, thậm chí có thể nhìn thấy tia lửa bắn ra.

Tàn Nhất cũng đáp xuống bên cạnh Tô Viễn Hành, cùng hắn kề vai chiến đấu. Một nửa mặt nạ bạc dưới ánh dương lóe ra tia quỷ dị, mắt nâu híp lại, vung tay ra sát chiêu.

“Tể ti đại nhân, mời ngài theo chúng ta trở về.” Tên thần binh đang cùng bốn thiếu niên giao thủ nói.

“Hừ, chỉ cần có chúng ta ở đây, các người đừng mơ mang ngài ấy đi.” Phong Triệt lạnh lùng nói, ánh mắt như muốn động lạnh người ta.

“Các người là ai?” Tên thần binh đang nói chuyện tương đối khí phách hơn đám còn lại, xem ra chính là kẻ cầm đầu.

“Chúng ta là ai không cần các người biết, chỉ biết các người sẽ không đem tể ti đại nhân đi được.”

Phong Triệt vừa nói vừa vung kiếm không chút lưu tình. Cái đám gọi là thần binh này căn bản chỉ là một lũ tay sai cho hoàng thất, chuyên là chuyện xấu xa.

“Tể ti đại nhân, chúng ta không thể không đưa đi.”

Thủ lĩnh thần binh cũng lạnh giọng, giống như nổi khùng lên. Nhiệm vụ lần này là phải đem tể ti địa nhân về, sống hay chết đều phải hoàn thành.

“Mời tể ti địa nhân về, không màng sinh tử.” Hắn cao giọng nói với đám thần binh còn lại.

“Tuân lệnh.” Mấy chục thần binh kia đồng thanh hô, âm thanh vang vọng.

“Đều là những kẻ lợi hại.” Lãnh Đình Dự nhìn hai bên chiến đấu, ánh mắt lạnh hơi sáng.

“Ta đi hỗ trợ sư bá.”

Lãnh Đình U thấy Tô Viễn Hành bị một đám thần binh vây khốn, đôi mày tuấn dẫn nhướng lên, áo trắng tung bay, thân ảnh như hồ li vọt tới.

“Địch nhi, cẩn thận.” Lãnh Bùi Viễn dặn dò, nhìn đứa con gia nhập vòng chiến.

“Bọn họ thế nhưng chưa từ bỏ ý định.”

Huyền Phong nhìn đám người kia, lẩm bẩm nói. Mặc kệ sống chết đều phải đem mình mang về Nguyệt Thần sao?

Lá rụng bay bay, đao quang kiếm ảnh, âm thanh va chạm của binh khí trong u cốc như một bản nhạc hỗn độn.

Hai bên không ai chịu ai. Tuy rằng lúc trước bọn người Tô Viễn Hành bị mấy chiêu thức cổ quái của đám thần binh này làm khó, nhưng sau đó đã nhìn ra yếu điểm. Nguyệt Thần quốc thần binh dần bị dồn vào thế hạ phong. Xoẹt một cái, lại là một thần binh bị đâm trúng tay, mùi máu tươi sộc vào mũi ghê người.

Thủ lĩnh đám thần binh nhú mảy thật chặt, cảm giác được những người này rất khó đối phó. Tuy rằng không biết làm sao mà tể ti quen biết bọn họ, nhưng hẳn hiểu rõ, chỉ cần có những người này ở đây thì bọn hắn không thể dễ dàng đưa người đi. Mắt híp lại suy tính, một bên gắt gao giao thủ với phong Triệt, một bên suy tư tìm cách thuận lợi đưa tể ti đi. Đột nhiên, ánh mắt bắt gặp một thân ảnh đứa bé đang ẩn nấp sau gốc cây. Phất tay một cái, tránh một chiêu, thân ảnh xẹt qua đám người lãnh Loan Loan, khi dừng lại đã thấy Tinh nhi đang bị hắn ôm lấy.

“Dừng tay, nếu không ta sẽ giết đứa trẻ này.” Tay siết chặt tinh nhi, lạnh lùng cất lời.

261. Q.2 - Chương 142: Bị Kẹp Ở Giữa

Bị kẹp ở giữa

“Dừng tay, nếu không ta sẽ giết đứa trẻ này.” Tay siết chặt Tinh nhi, lạnh lùng cất lời.

“Tinh nhi...”

Tô Viễn Hành nghe tiếng liền quay người lại liền nhìn thấy Tinh nhi đang mở to mắt không biết gì bị nam tử giữ trên tay.

“Buông Tinh nhi ra.”

Tô Viễn Hành hét lớn, bóng dáng bay vút qua, dừng lại ở chỗ đám người Lãnh Loan Loan. Dạ Thần cùng Tàn Nhất tức giận hạ sát chiêu, bốn huynh đệ Phong Triệt cũng nổi giận, ra tay càng thêm hung hiểm.

Nhất thời, gương cung bạt kiếm.

“Muốn ta thả đứa bé này ra? Cũng được thôi, mua để tể ti đại nhân qua đây.”

Thủ lĩnh đám Thần binh lạnh lùng nhìn Huyền Phong, đặt điều kiện. Gió thổi qua khiến khăn trùm đầu của hắn bay bay, đôi mắt thâm thúy gắn trên gương mặt như dao khắc càng thêm cứng rắn, vô tình.

Tinh nhi ngây thơ còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, còn tưởng rằng có thêm người đến chơi cùng nó. Đôi mắt mở to đơn thuần nhìn mọi người lại làm cho Tô Viễn Hành càng thêm khẩn trương.

“Mục tiêu của các ngươi là ta, mua thả thẳng bé ra.”

Huyền Phong cất bước tiến lên, đôi mắt trong suốt sáng người chống lại ánh nhìn lạnh lẽo của thủ lĩnh Thần binh, không mang theo một tia cảm xúc.

“Nếu tể ti đại nhân đồng ý cùng chúng ta trở về Nguyệt Thần, ta đương nhiên sẽ thả nó.” Tên thủ lĩnh này cũng không phải ngu ngốc, nơi này nhiều cao thủ như vậy, sơ sẩy một chút thì đến xương cốt cũng không còn.

“Tể ti đại nhân sẽ không đi theo các ngươi, đừng vọng tưởng.”

Phong Dự trừng mắt nhìn, tuyệt đối sẽ không để đám Thần binh này đem tể ti đại nhân của bọn họ đi.

“Chẳng lẽ các ngươi không cần tính mạng của đứa nhỏ này sao?”

Thủ lĩnh Thần binh vừa nói, trên tay đã tăng thêm lực siết chặt Tinh nhi.

“Aa.....”

Đột nhiên bị siết, Tinh nhi liền cảm thấy khó thở, gương mặt vì nghẹn quá mà đỏ bừng, đôi mắt to trong nhìn bọn người Lãnh Loan Loan, bàn tay nhỏ cố gắng hất tay của tên thủ lĩnh Thần binh ra nhưng vô dụng.

“Tinh nhi...”

Tô Viễn Hành nhìn Tinh nhi như vậy liền mặt mày trắng bệch, quay đầu nhìn Huyền Phong, bàn tay to toan tóm lấy hắn. Tính mạng của người khác Tô Viễn hành hắn không quan tâm, tính mạng của Tinh nhi một tay hắn nuôi lớn mới là quan trọng.

“Sư phụ.” Lãnh Loan Loan lôi Huyền Phong tránh khỏi bàn tay Tô Viễn Hành, mắt đen chống lại ánh nhìn hàm chứa lửa giận và lo lắng của hắn.

“Bảo bối đồ đệ, tránh ra.” Tô Viễn Hành bình tĩnh mặt đối mặt với lãnh loan loan nói, “Ta muốn dùng hắn đi đổi Tinh nhi.”

“Sư phụ, hắn không thể bị mang đi.” Lãnh Loan Loan tiếp đón ánh mắt của Tô Viễn Hành, nàng còn cần Huyền Phong đưa nàng trở về một chuyến cơ mà.

“Chẳng lẽ ngươi mặc kệ Tinh nhi?” Tô Viễn Hành nghe được lời nói của Lãnh Loan Loan thì sắc mặt càng trầm, bàn tay nắm chặt thành quyền kêu răng rắc.

“Cũng chưa chắc.” Lãnh Loan Loan đáp.

“Lãnh cô nương, mọi chuyện đều là do ta, hãy để ta tự giải quyết đi.”

Huyền Phong bước từ sau lưng Lãnh Loan Loan ra, đôi mắt trong suốt nhìn Tinh nhi đang đau đớn khổ sở, trong lòng liền cảm thấy áy náy và tự trách.

“Người cầm miệng.” Lãnh Loan Loan quay đầu lạnh lùng liếc mắt một cái, “Ta sẽ cứu nó.”

“Nhưng là...” Huyền Phong còn muốn nói gì đó.

“Huyền huynh, ngươi nghe Loan Loan đi. Nàng nói cứu Tinh nhi thì nhất định sẽ cứu.” Hiên Viên Dạ vỗ vỗ vai Huyền Phong, nói.

“Bảo bối đồ đệ...”

“Sư phụ, ta sẽ trả cho người một Tinh nhi không sút mẻ gì.” Lãnh Loan Loan phất tay chặn lời Tô Viễn Hành, bước vài bước đến gần tên thủ lĩnh Thần binh.

“Buông Tinh nhi.” Lạnh lùng, không có một tia ấm áp, Lãnh Loan Loan tựa hồ như nhớ về quá khứ.

“Người là ai?”

Thủ lĩnh Thần binh khiêu mi nhìn Lãnh Loan Loan, đảo mắt qua vùng bụng hơi to ra của nàng, miệng cười xuy một tiếng khinh thường.

“Tể ti đại nhân, chẳng lẽ ngài cần cái bụng bự giúp mình sao?”

“Bớt nói nhảm đi.” Lãnh Loan Loan nhìn hắn, gần từng chữ: “Ta lặp lại lần nữa, buông nó ra.”

“Người...”

Thủ lĩnh Thần binh ngẩn ra, không nghĩ tới nữ tử này lại có khí thế cường đại như vậy, hắn cảm thấy lonog tóc như dựng đứng lên, tim có cảm giác bị đè nén rất khó chịu.

“Buông-nó-ra.”

Lãnh Loan Loan cúi người, ngẩng đầu lên là khí lạnh bức người. Khonog để tên thủ lĩnh có nửa điểm chần chờ, lại mở miệng nói: “Ta nói lần cuối, nếu người khonog buông Tinh nhi ra, ta sẽ cho người biết thế nào là hối hận.” Mối mong gọi lên, nụ cười tà tà từ từ nở rộ nơi khoé miệng.

“Ha ha ha, ta không thả, ngươi có thể làm gì ta?”

Thủ lĩnh Thần binh nhéo mắt, ngũ quan lập thể cũng lộ ra vài phần tà khí. Thú vị thật, hôm nay thế nào lại bị một nữ tử uy hiếp, đôi mắt thâm thúy như đầm sâu nhìn Lãnh Loan Loan đầy hứng thú.

“Tốt lắm.” Lãnh Loan Loan gật gật đầu, “Ta sẽ cho người biết hậu quả.”

“Ta chờ.”

Lãnh Loan Loan nhìn thẳng vào hắn, nụ cười trên khoé miệng đột ngột biến mất. Tóc đen như mực lướt nhẹ theo gió, quần lụa xanh nhạt lay động. Rõ ràng là xinh đẹp tuyệt mỹ nhưng lại không giấu được vẻ tà khí, bàn tay trắng nõn nắm hờ, cúi đầu, trong mắt chợt loé tinh quang. Vung tay, ngân châm bạc sắc nhọn lao về phía nam tử trước mặt.

Nam nhân rùng mình, ôm lấy Tinh nhi vọt qua một bên tránh thoát ngân châm. Trong nháy mắt khi hắn né người đó, bóng dáng quý mị của Hiên Viên Dạ đã ở trước mặt hắn, một chưởng đánh ra, tay kia nhanh chóng ôm Tinh nhi rồi dừng lại bên người Lãnh Loan Loan.

“Người...”

Người trong tay bỗng nhiên không còn, thủ lĩnh Thần binh mới giật mình thấy đứa trẻ đã bị đoạt về. Ánh mắt không giấu nổi vẻ kinh ngạc nhìn Lãnh Loan Loan, không nghĩ đến nàng ta phóng châm vì muốn dời lực chú ý của mình, tạo cơ hội cho nam tử kia cướp lấy đứa nhỏ.

“Tinh nhi.” Tô Viễn Hành nhanh chân chạy đến ôm Tinh nhi từ tay Hiên Viên Dạ.

Tinh nhi bị đoạt đến ngây ngốc ở trong lòng Tô Viễn Hành khóc oa oa.

“Tinh nhi ngoan, không có việc gì rồi.” Tô Viễn Hành một tay vỗ nhẹ lưng Tinh nhi, một bên oán hận trừng mắt nhìn tên thủ lĩnh Thần binh. Nam nhân này dám bắt Tinh nhi, hôm nay hắn không đánh không nuốt nổi cục tức này.

“Thác, biểu hiện của ngươi làm cho bốn tọa thực thất vọng.” Một đạo thanh âm tà tà đột nhiên vang lên.

262. Q.2 - Chương 143: Nam Tử Yêu Nghiệt

“Thác, biểu hiện của ngươi làm cho bốn tọa thực thất vọng.” Một đạo thanh âm tà tà đột nhiên vang lên.

Tên thủ lĩnh thần binh bỗng dừng cả người cứng đờ, ngay cả Huyền Phong cũng biến sắc.

Đám người Lãnh Loan Loan nhìn theo hướng giọng nói, liền thấy một bóng dáng đỏ rực như lửa ẩn ẩn hiện hiện, chiếu vào mắt vô cùng chói lọi. Chỉ thấy được áo bào lửa đỏ bay theo gió và một đầu tóc đen dài đến thắt lưng. Thân ảnh ngày càng tiến lại gần, xuyên qua biển hoa anh túc, hiện ra một gương mặt tuấn lãng yêu nghiệt tinh xảo, dưới ánh mặt trời càng đẹp đẽ lạ thường, đôi mắt phượng hẹp dài, sống mũi thẳng, bạc môi khêu gợi, cằm hơi nhếch lên. Nam tử trước mắt làm cho Lãnh Loan Loan không khỏi nghĩ đến hồ ly, là một con hồ ly xinh đẹp...

“Giáo chủ.”

“.....”

Đám Thần binh nhìn thấy vị giáo chủ tao nhã xinh đẹp này đều cung kính cúi đầu, trong u cốc chợt ồn ào.

Mắt phượng dài hẹp thản nhiên liếc qua tên thủ lĩnh Thần binh, lại khiến hắn không tự chủ được mà rùng mình.

“Phế vật!”

Nam nhân thấy Thác sợ hãi, khinh thường nói, ánh mắt quét qua, dừng trên người Huyền Phong:

“Đã lâu không gặp, tể ti đại nhân!”

Môi mỏng khêu gợi khẽ nhếch, mắt phượng hiện lên một tia sáng lạ thường, khoé miệng mang theo ý cười, vạ phần tà ý. Hắn gắt gao nhìn chằm chằm Huyền Phong tựa như người thợ săn đang nhìn con mồi.

Huyền Phong chậm rãi nâng đôi mắt trong suốt nhìn vào mũi nam tử, cười nhẹ, không nói một lời.

“Làm sao vậy, tể ti đại nhân? Mới có mấy ngày ngắn ngủi mà ngươi đã không nhớ bốn tọa rồi sao?” Mũi nam tử lơ đãng khiêu mi nhìn hắn. Ánh mặt trời vàng ruộm đậu trên cằm bào lửa đỏ lấp lánh như những vì sao.

“Giáo chủ.” Huyền Phong thản nhiên mở miệng, nụ cười ôn nhu trên khoé miệng thu lại, khuôn mặt sạch sẽ trong suốt như gốm sứ, không nhìn ra cảm xúc gì.

“Hắn người không nghĩ đến là bốn tọa sẽ tìm được nơi này.” Mĩ nam tử khẽ nâng mi, nhìn vào khuôn mặt không xầm xúc của Huyền Phong mà tà tứ cười cười. “Huyền công tử, con khổng tước đỏ chót này là ai? ”

Lãnh Loan Loan dựa vào Hiên Viên Dạ, thờ ơ cất tiếng hỏi. Bây giờ nàng mới tỉnh tề đánh giá hắn. Ngoài gương mặt tuấn mĩ yêu nghiệt khiến người ta muốn phạm tội ra thì một thân tà khí cũng khiến người ta khó chịu. Nam nhân này là giáo chủ tối cao của đám Thần binh sao? Thoạt nhìn liền biết đây không phải là một nhân vật tầm thường.

“Khổng tước đỏ?” Cách nói của Lãnh Loan Loan làm đám người Hiên Viên Dạ khẽ nhếch môi, cười như không cười nhìn nam nhân mặc cẩm bào lửa đỏ thêu chỉ vàng, tuấn mĩ yêu mị, gương mặt tinh xảo, quả thật vừa cao ngạo lại vừa yêu mị hết như khổng tước.

Huyền Phong nghe Lãnh Loan Loan hỏi, cười yếu ớt.

“Hắn là giáo chủ Hỏa Ảnh giáo của Nguyệt Thần quốc.” Cũng là Quốc sư Nguyệt Thần quốc, một tên nam nhân tà ác.

Hỏa Ảnh giáo chủ nghe được lời nói của Lãnh Loan Loan, gương mặt tuấn mĩ hung hăng quay lại, mắt phượng hẹp dài sắc bén nhìn về phía nàng, nữ nhân này cư nhiên lại dám gọi hắn là khổng tước. Nhưng khi ánh mắt âm lãnh quét qua Lãnh Loan Loan, hắn không khỏi ngẩn người, không nghĩ đến nàng tuyệt mỹ đến vậy, lại mang theo một khí phách cao ngạo như nữ vương. Nàng là ai ?

“Giáo chủ Nguyệt Thần quốc hạ cố đến Thiên Diệu hoàng triều của ta, không biết các hạ là có ý gì?”

Hiên Viên Dạ bước một bước chắn trước Lãnh Loan Loan, đôi mắt thâm thúy lạnh lùng chống lại ánh mắt của Giáo chủ Hỏa Ảnh giáo. Ánh mắt y nhìn Loan Loan làm cho Hiên Viên Dạ không khỏi tức giận, hẳn biết đây ánh mắt hứng thú của nam nhân đối với nữ nhân, lời nói ra miệng liền lạnh như băng.

“Người là ai?”

Giáo chủ đánh giá Hiên Viên Dạ, thấy hắn mặc cẩm bào đỏ tía, hai bên vạt áo khảm viền vàng, khí chất phi phàm, vừa thấy liền biết không phải là quần áo tầm thường. Lại nhìn Hiên Viên Dạ cùng nữ tử đang mang thai kia ôm nhau thân mật, xem ra là phu quân của nàng. Ánh mắt đậm chiêu quét qua Huyền Phong , không nghĩ tới bên cạnh tề ti này lại có nhiều người bất phàm như vậy.

“Ta là ai không quan trọng , quan trọng là nguyên do mà các hạ dẫn người đến Thiên diệu của ta náo loạn? ” Hiên Viên Dạ trừng mắt nhìn mĩ nam tử trước mặt, hơi thở vương giả làm cho giáo chủ Hỏa Ảnh giáo chấn động.

“Chẳng lẽ Nguyệt Thần quốc muốn khai chiến với Thiên Diệu hoàng sao?” Từ trước đến nay Nguyệt Thần quốc cùng Thiên Diệu hoàng triều trời nam đất bắc, không can thiệp chuyện của nhau, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện với người Nguyệt Thần quốc ở u cốc này.

“Tại hạ không có ý đó.” Nghe Hiên Viên Dạ nói đến việc này, mĩ nam tử cũng nói trắng ra. “Vị Huyền công tử này là tề ti của Nguyệt Thần quốc, tại hạ chỉ muốn đưa hắn trở lại Nguyệt Thần quốc.” Ngón tay thon dài chỉ vào Huyền Phong, ý rõ ràng nếu giao r Huyền Phong thì hắn cũng không muốn hai bên khó xử.

“Huyền công tử là bằng hữu của chúng ta, nay hắn gặp nạn, tự khắc sẽ rút đao tương trợ. Nếu các người muốn mang hắn đi, thứ lỗi cho chúng ta không đồng ý.”

“Cho nên các người muốn đối địch với bốn tọa?”

Ngón tay thon dài khẽ vờn về lọn tóc, dáng vẻ kiêu mị động lòng người. Mắt phượng hẹp dài híp lại hiện ra tia ngoan độc, hẳn hôm nay nhất định phải đưa Huyền Phong trở về.

“Chớ không phải là người muốn đối địch với chúng ta sao?”

Lãnh Loan Loan nhìn hắn mím môi. Nam nhân này tuy tuấn mĩ như yêu nghiệt nhưng nàng lại ghét hắn, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy đã không có hảo cảm.

“Hừ, nếu các vị không chịu tránh đường cho bản tọa, vậy bản tọa cũng sẽ không khách khí nữa.” Áo bào vung lên, sát khí tỏa ra.

“Tề ti đại nhân, chúng ta quyết đấu một trận.”

Đôi mắt hẹp dài nhìn về phía Huyền Phong. Mọi người ở Nguyệt Thần quốc đều xem nam tử trước mắt như một vị thần. Y là thần sao? Đùa gì vậy chứ? Chỉ có hắn, giáo chủ Hoả Ảnh giáo mới là người tôn quý nhất Nguyệt Thần, cái chữ thần này chỉ xứng với hắn.

“Được!”

Huyền Phong đi ra, áo bào trắng tung bay, ngũ quan thâm thúy mà đẹp không tỳ vết, khoe miệng khe cong lên, mang vẻ phong hoa tuyết đại.

“Chúng ta là nên tự mình giải quyết ân oán.”

263. Q.2 - Chương 144: Đất Trời Biến Sắc

Edit: Bạch Nguyệt

Beta: Yên Mặc

“Được.”

Huyền Phong bước ra, áo bào trắng tung bay, ngũ quan trong trẻo không tỳ vết, khoe miệng khe cong lên, phong hoa tuyết đại.

“Chúng ta cũng nên tự mình giải quyết ân oán rồi.”

Hai bóng dáng đứng đó giằng co, một đỏ thắm rực lửa, một trắng thuần tịnh khô, tạo nên một khung cảnh hài hoà bất ngờ.

Mắt phượng hẹp dài híp lại, toát ra ba phần ngoan tuyệt bảy phần sát ý.

Đôi mắt trong suốt như dòng suối thản nhiên nhìn hắn, trên gương mặt tuấn mỹ không có chút cảm xúc gì.

Ánh mặt trời như bị sát khí áp chế mà lẩn vào tầng mây, gió thổi nhẹ khiến lá cây kêu xào xạc, biển hoa rực đỏ như dòng sóng cuộn cuộn.

“Tề ti đại nhân, nếu ngươi chịu cùng ta trở lại Nguyệt Thần quốc, ta sẽ bỏ qua cho đám người này.” Đôi mắt hẹp dài quét về phía đám Thần binh và nhóm người Dạ Thần đang giằng co.

“Ta sẽ không theo các ngươi trở về, lại càng không để các ngươi làm hại đến bằng hữu của ta.” Huyền Phong thu lại nét cười, gương mặt trong suốt trở nên thâm trầm. Hắn tuyệt đối sẽ không trở về để mà lại chịu uy hiếp của bọn chúng mà làm chuyện nguy hại giang sơn, tổn hại dân chúng.

“Rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt.”

Mỹ nam tử lạnh lùng nói, vẻ mặt trầm xuống, trên gương mặt xinh đẹp kiêu mị như phủ một lớp băng dày, mắt phượng lạnh lùng nhìn về phía Huyền Phong. Loáng một cái, tay rút ra thanh kiếm sáng bạc, bóng dáng rực lửa bay vút đến công kích Huyền Phong.

Huyền Phong vẫn bất động đứng ở nơi đó, mái tóc cùng y bào tung bay, đôi mắt sáng ngời nhìn mỹ nam tử đang cầm kiếm đâm tới.

“Tiểu tử kia sao lại không đánh trả?”

Tô Viễn Hành ôm Tinh nhi, nhìn hai người quyết đấu, tim như gióng trống trong ngực. Mỹ nam tử cầm bào rực lửa cả người đầy tà ý, sát khí nồng đậm, nhìn qua đã biết là người có công phu cao cường. Huyền

Phong thoát nhìn nhả nhận lại mang dáng vẻ tinh khiết không nhiễm chút bụi trần lại khiến người ta lo lắng, hướng hồ hơi thở hắt đều đều nhẹ nhàng như vậy, không một chút sát khí. Huyền Phong vốn tâm địa thiện lương, nhưng không lẽ với tên nam nhân tà ác này mà cũng thiện lương được sao?

“Không cần lo lắng, hấn tự biết làm thế nào.”

Lãnh Loan Loan dựa vào Hiên Viên Dạ, cảm nhận được đứa bé trong bụng bướng bỉnh đạp nàng nên đưa tay vỗ về. Đôi mắt lại lạnh lùng nhìn thẳng hai người đang giao đấu, cả Huyền Phong lẫn mỹ nam tử kia đều không phải người có thân thủ tầm thường.

“Đồ đệ bảo bối, người nói Huyền tiểu tử cùng tên áo đỏ kia, người nào có thể thắng?”

Tô Viễn Hành nhìn hai người, hỏi Lãnh Loan Loan, hai tiểu tử này thật đúng là bất phân thắng bại nha.

“Không biết.”

Lãnh Loan Loan lắc lắc đầu. Hai người này, một kẻ thể hiện ra bên ngoài, còn Huyền Phong lại giấu năng lực, thật sự không thể nhìn ra hai người ai hơn ai.

“Cái gì? Ngay cả đồ đệ cũng nhìn không ra à.”

Lãnh Loan Loan liếc mắt nhìn hấn, nàng cũng không phải thần tiên nha, cålàm sao cái gì cũng biết được.

Huyền Phong áo trắng tung bay, mũi kiếm màu bạc của mỹ nam tử đã đâm đến trước người hấn. Trong khoảnh khắc thanh kiếm kia tưởng chừng như đâm thủng ngực hấn, đôi mắt hấn chợt lóe, thân hình bay ra xa né tránh công kích của mỹ nam tử.

“Muốn tránh?” Mỹ nam tử cong khóe môi, đôi mắt hẹp dài mang theo ý khinh thường.

“Hóa ra tể ti đại nhân được người ngồi kính trọng cũng chỉ là một kẻ hèn nhát chỉ biết tránh né.”

“Khích tướng à? Vô dụng.” Huyền Phong nhìn nam tử yêu nghiệt trước mặt, nhếch môi nhẹ nhàng nói.

“Người thật muốn tiếp tục tránh sao? Vậy thì đừng trách ta không khách khí.” Bị nhìn thấu ý đồ, gương mặt tuấn mỹ càng thêm thâm trầm. Đôi mắt hung ác nham hiểm đen lại, hấn đã muốn đấu với Huyền Phong từ lâu. Vì sao mà hai người sinh ra đều có pháp lực, nhưng Huyền Phong lại được tôn sùng là tể ti tối cao của Nguyệt Thần Quốc, còn hấn lại bị coi như yêu nghiệt hại người. Nếu không phải chính hấn từ đau khổ vùng lên, thì làm sao có được địa vị như ngày hôm nay?

Cầm bào lửa đỏ tung bay, hấn ném bảo kiếm màu bạc xuống. Hai tay chậm rãi vươn ra ngưng tụ pháp lực, đôi mắt hẹp dài nheo lại, hô hấp nặng nề.

Gió gào thét, lá cây lay động phát ra âm thanh sần sật, giống như mãnh thú gầm thét. Trời xanh bị một mảng mây đen bao phủ, giống như sắp có mưa bão to.

Huyền Phong nhìn động tác của mỹ nam tử, gương mặt trở nên nghiêm trọng. Hấn quay lại dặn dò đám người Lãnh Loan Loan:

“Mọi người cẩn thận.”

Đám người Tô Viễn Hành đang hoang mang khó hiểu trước việc làm của người áo đỏ, nghe Huyền Phong nói đều không khỏi nhúm mày. Nhìn lên bầu trời bị biến thành xám xịt, mây đen tầng tầng kéo đến, áp lực trong không khí tăng vọt, liền cảm thấy có một dự cảm không lành.

Dạ Thần và Tàn Nhất ra chiêu cuối kết liễu đám Thần binh đang chiến đấu, bốn thiếu niên cũng điểm huyết mấy tên này giờ đánh cùng bọn họ. Sau người vụt một cái đã đến chỗ Lãnh Loan Loan quan sát tình hình.

Thủ lĩnh Thần binh bị Tô Viễn Hành chế trụ, cũng chỉ có thể tròn mắt nhìn một màn quỷ dị trước mắt, trong lòng mong giáo chủ có thể đánh bại tể ti đại nhân, bọn họ có thể thuận lợi trở về Nguyệt Thần Quốc.

Đùng...

Đột nhiên gió điên cuồng nổi lên, một sấm giạt vang trời. Tiếng nổ trong u cốc thanh tĩnh càng làm cho người ta sợ hãi.

Tinh nhi được Tô Viễn Hành ôm nhất thời bị tiếng sấm này làm sợ tới mức oa oa khóc to, tiếng khóc cùng tiếng sấm đan vào, tăng thêm mấy phần quỷ dị.

Bị tô viễn hành ôm Tinh nhi nhất thời bị này tiếng sấm sợ tới mức oa oa kêu to, tiếng khóc cùng tiếng sấm đan vào, tăng thêm mấy phần quỷ dị.

“Tề ti đại nhân, người cũng nên biết thế nào là sức mạnh Hỏa ảnh thuật.”

Mĩ nam tử bỏ ngoài tai tiếng sấm cùng tiếng khóc của Tinh nhi, đôi mắt hẹp dài nhìn Huyền Phong, lộ ra mấy phần hưng phấn, hẳn sẽ nhìn xem người này có năng lực phá giải Hỏa ảnh thuật của hắn hay không.

Hai tay thon dài càng không ngừng chuyển động, ở giữa không trung xuất hiện một hình bát quái khó hiểu. Mấy người Tô Viễn Hành không nhìn thấy gì, nhưng Huyền Phong và Lãnh Loan Loan lại nhú mày, nhìn chằm chằm hành động của mỹ nam tử.

“Đi.” Mỹ nam tử hô to một tiếng, trên không trung hiện lên một cái lưới lớn màu vàng đang hướng đến Huyền Phong.

Huyền Phong nâng mi, mở ống tay áo ra, hai tay mở rộng hướng về cái lưới.

Đùng đùng hai tiếng, chưởng phong chạm đến cái lưới vàng, vô số hoa lửa bắn ra.

264. Q.2 - Chương 145: Đường Hàm Xuyên Không

Mọi người còn đang trợn mắt há mồm đứng nhìn, trên trời đã giáng một tia chớp, đoàn một cái đánh lên phía trên cái lưới, ánh sáng bạc loá mắt chiếu xuống hình thành một hình bát quái lớn. Giữa hình bát quái, một tia sáng bắn ra, phóng về phía Lãnh Đình Dực.

“Cha .”

Lãnh Loan Loan này giờ vẫn quan sát dị tượng, vừa thấy ánh tia sáng bắn về phía Lãnh Đình Dực thì bóng dáng chợt loé, chắn trước mặt Lãnh Đình Dực. Ánh sáng bạc nhất thời bao phủ hai người, phát ra hào quang vạn trượng.

Những người khác theo quán tính đưa tay che mắt, khi thả tay xuống đã không thấy Lãnh Đình Dực và Lãnh Loan Loan đâu.

“Loan Loan...”

“Chủ tử...”

“Đồ đệ...”

“.....”

Mọi người điên cuồng gọi nhưng vẫn như cũ không có câu trả lời, chỉ có tiếng vang văng vẳng trong cốc.

“Không cần nói thêm nữa.”

Huyền Phong nhìn xinh đẹp nam tử, thấy hắn cũng sưng sờ nhìn, hiển nhiên cũng không đoán được sẽ có sự việc như vậy phát sinh. Hai người rõ ràng biến mất ngay trước mắt, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì hẳn cũng không tin nổi.

“Huyền công tử, người có biết Loan Loan đang ở đâu không?”

Nghe thấy lời nói của Lãnh Loan Loan, Hiên Viên Dạ bước nhanh đến trước mặt hắn. Đôi mắt thâm thúy nhìn Huyền Phong, hai tay giữ lấy tay hắn, hỏi.

“Đúng vậy, Huyền tiểu tử, bảo bố đồ đệ của ta cùng cha của nàng cha đi đâu rồi?” Tô Viễn Hành ôm Tinh nhi đang nước mắt ngấn nước mắt dài, lo lắng hỏi.

Lãnh Bùi Viễn, Lãnh Dịch U cũng mím môi, mắt lạnh nhìn Huyền Phong, không giấu nổi bất an và lo lắng trong ánh mắt. Lần trước Loan Loan bị người ta bắt đi, bọn họ còn có chút đầu mối. Nhưng hiện tại cha con bọn họ biến mất không rõ nguyên nhân, bọn họ biết tìm ở đây đâu?

Dạ Thần đứng một bên, môi mím chặt, đôi mắt tím nhìn Huyền Phong bị Hiên Viên Dạ truy vấn. Hắn không cách nào mở miệng được, bàn tay dưới tay áo nắm chặt, chính mắt nhìn hai người biến mất, hẳn phần nào cũng đã đoán ra. Chẳng lẽ bọn họ thực sự trở về nơi đó sao? Tóc đen theo gió tung bay, vài sợi tóc trên trán che khuất đôi mắt hắn. Đáy mắt hơi nhức cùng cảm giác bất an rõ ràng như vậy, nếu bọn họ trở về nơi đó, hẳn phải làm sao bây giờ? Hắn muốn bảo hộ nàng, nhưng nơi đó hẳn không thể đến. Lần đầu tiên, hắn cảm thấy thật sự bất lực.

“Nếu ta đoán không sai, bọn họ hẳn là đã trở về nơi của mình rồi.”

Huyền Phong ngẩng đầu nhìn bầu trời, màu đen đã tán đi từ bao giờ, sấm sét giống như chưa từng xuất hiện, tươi mát trong xanh. Ánh mặt trời rơi trên mặt đất, vàng óng ánh như phủ lên u cốc một lớp áo vàng.

“Cái gì?”

Hiên Viên Dạ buông tay Huyền Phong, đôi mắt thâm thúy ảm đạm không ánh sáng, đó chính là sự tuyệt vọng. Loan Loan rõ ràng đồng ý sẽ không quay về? Vì sao bây giờ lại đi mất rồi?

“Loan Loan, Loan Loan...” Đột nhiên hắn ngẩng đầu, lớn tiếng gọi to.

“Nàng ở nơi nào? Đừng trốn nữa, ra đây đi.” Âm thanh bất an và thâm tình vang bên tai, làm người ta thêm phiền loạn.

“Đồ đệ, người mau ra đây đi.” Tô Viễn Hành cũng la lớn theo. Ôi, đồ đệ hắn yêu thương nhất sao lại không thấy tăm hơi đâu? Hắn còn chưa dạy nàng võ công mà, còn chưa nhìn thấy tiểu đồ tôn tương lai nữa.

“Cha, người nghĩ muội muội giống như Huyền công tử nói, đã trở lại thế giới của nàng rồi sao?” Lãnh Dịch U còn có chút không thể tin được, giống như lúc trước nghe Lãnh Loan Loan nói nàng chỉ dùng kế thân thể của muội muội hắn, linh hồn là một người khác. Nữ tử ngạo nghễ, không sợ trời không sợ đất kia của hắn đi rồi? Hắn không tin, nhưng mà cũng không thể không tin.

Đôi mắt Lãnh Bùi Viễn như phủ một tầng sương, làm người ta không đoán ra suy nghĩ. Chỉ có đôi tay nắm chặt thành quyền kia bán đứng tâm tư hắn. Không nghĩ đến sẽ có một ngày này, khi biết được Loan Loan là từ thế giới khác đến, hắn vẫn luôn lo lắng nàng đột nhiên biến mất. Tuy rằng biết rõ nàng không phải là Lãnh Loan Loan chân chính, nhưng mười mấy năm qua tình cảm không phải là ít. Ngẩng đầu, mắt lạnh nhìn Hiên Viên Dạ và Tô Viễn hành đang tuyệt vọng, tâm tình cũng trở nên bi thương.

Loan Loan, phụ thân thật sự sẽ không còn được gặp lại con sao? Thật sự mất đi con sao?

“Tế ti đại nhân, người đang nói cái gì? Cái gì mà bọn họ trở về thế giới của mình? Mấy người đó chẳng lẽ không phải người nơi này?”

Xinh đẹp nam tử thu lại một thân tà khí, hắn cảm thấy hứng thú với sự việc quỷ dị đang diễn ra rồi.

“Các người không phải muốn ta đưa các người đi nơi khác sao?” Huyền Phong nói với nam tử áo đỏ, “Bọn họ chính là người của thế giới khác.”

“Cái gì?” Giáo chủ yêu nghiệt kia không ngờ thì ra sự thật là như vậy. Dù sao khí chất hai người kia cũng không tầm thường.

“Là người đưa bọn họ đi?” Mắt nhìn Huyền Phong, mang theo thái độ hoài nghi.

“Không phải.” Huyền Phong lắc đầu.

“Vậy vì sao hai người họ vừa rồi lại đột nhiên biến mất?” Chẳng lẽ do gió thổi bay đi à?

“Có lẽ là do cơ duyên.” Huyền Phong gật gật đầu, “Bởi vì pháp lực của chúng ta va chạm, do đó vô tình khởi động đường hầm xuyên không.”

“Là do chúng ta?” Xinh đẹp nam tử chỉ vào chính mình, thì ra là do bọn họ.

Dạ Thần nhìn u cốc đẹp như hoạ, trong đầu trống rỗng. Đã không có bóng dáng của Lãnh Loan Loan, đẹp làm ích gì? Nghe được đoạn đối thoại của nam tử xinh đẹp và Huyền Phong, đôi mắt tím chợt loé, một ý niệm nghĩ ra trong đầu:

“Xin người, đưa ta đến thế giới của nàng.”

Thân ảnh màu trắng nháy một cái đã đứng trước mặt Huyền Phong, đôi mắt tím nhìn thẳng vào hắc mang theo sự khẩn cầu. Mặc kệ nàng ở đâu, nguyện vọng của hắc chỉ là ở bên cạnh nàng, bảo vệ nàng.

“Ta cũng phải đi.” Hiên Viên Dạ cũng nhìn Huyền Phong, đôi mắt thâm thúy như đầm sâu kiên định nhìn Huyền Phong: “Xin Huyền công tử giúp ta, ta muốn tìm Loan Loan.”

“Hoàng Thượng...”

“Lâu chủ...”

265. Q.2 - Chương 146: Trở Về Hiện Đại

“Hoàng Thượng...”

“Lâu chủ...”

Hiên Viên Dạ và Dạ Thần vừa dứt lời, mọi người đều kinh ngạc.

“Hoàng Thượng, ngài là vua của một nước, nếu ngài đi rồi, Thiên Diệu hoàng triều phải làm sao bây giờ?”

Lãnh Bùi Viễn bước đến, vẻ mặt nghiêm túc, đôi mắt thâm thúy nhìn Hiên Viên Dạ. Tuy rằng thấy Hiên Viên Dạ si tình với Loan Loan như vậy ông cũng rất cảm động, nhưng trên lưng bọn họ gánh cả tương lai của Thiên Diệu này, con dân Thiên Diệu đang chờ hắc, là một minh quân thì không thể vì việc cá nhân mà buông bỏ trách nhiệm.

“Lâu chủ, ngài đi rồi, Loan Nguyệt lâu phải làm sao bây giờ?” Dạ Mị, Dạ Hồn cũng nói.

“Còn có Thiên, cho dù trăm rời đi, giang sơn Thiên Diệu còn có hắc gánh vác.” Hiên Viên Dạ nhìn Lãnh Bùi Viễn, vẻ mặt kiên định. Hắc đã từng nghĩ vì Loan Loan mà rời bỏ ngôi vị Hoàng đế, bây giờ cũng chỉ là việc nên làm mà thôi.

“Loan Nguyệt lâu còn có các người ở đây.” Đôi mắt tím của Dạ Thần nhìn đám người Tàn Nhất, trên mặt không chút biểu cảm. Từ khoảnh khắc Loan Loan mua hắc về, hắc đã định đời này không phải Loan Loan thì không ai có thể làm cho hắc thay đổi. Người duy nhất có ý nghĩa chỉ có nàng.

Hai người vừa dứt lời liền nhìn nhau, đồng thời thấy được sự kiên định trong mắt mỗi người.

“Thì ra người là hoàng đế.”

Nam tử xinh đẹp rốt cục đã biết thân phận của Hiên Viên Dạ. Khó trách vì sao trên người hắc ta lại có hơi thở vương giả ấy. Như vậy nữ tử tuyệt sắc mắt tím kia chẳng lẽ là vị Hoàng hậu chín tuổi vang danh thiên hạ sao?

Mọi người không để ý hắc, ánh mắt đều đặt trên người Hiên Viên Dạ và Dạ Thần.

“Hoàng Thượng, mong ngài cân nhắc.”

Lãnh Bùi Viễn cúi người chấp tay với Hiên Viên Dạ. Giang sơn đổi chủ, chỉ sợ là sẽ là dao động căn cơ đất nước, làm lung lay lòng dân.

“Nhạc phụ, chẳng lẽ ngài không muốn Loan Loan trở về sao?” Hiên Viên Dạ nhìn Lãnh Bùi Viễn.

“Vị thần đương nhiên hy vọng có Loan Loan ở bên.” Không chút do dự trả lời.

“Một khi đã như vậy, nhạc phụ cần gì phải khuyên nữa trẫm. Trẫm nhất định sẽ đưa Loan Loan trở về.” Còn có con của bọn họ.

“Nhưng là...” Giang sơn làm trọng.

“Không cần nhiều lời, ý trẫm đã quyết.” Hiên Viên Dạ xoay người, ánh mắt lại nhìn về Huyền Phong, “Xin Huyền huynh giúp chúng ta.”

Mấy người khuyên giải vô ích, cũng chỉ có thể mặc bọn họ làm gì thì làm, kỳ thật ai cũng muốn Loan Loan có thể trở về.

“Đồ đệ, đồ tể (con rể), ta ủng hộ hai người, nhất định phải đem đồ đệ bảo bối và tiểu đồ tôn của ta về đó.”

Tô Viễn Hành vẫy vẫy tay, lớn tiếng gọi.

Hiên Viên Dạ và Dạ Thần cùng nhìn hần cười cười, cảm tạ sự ủng hộ của hần.

Huyền Phong nhìn ánh mắt chờ đợi của Dạ Thần và Hiên Viên Dạ, nhếch môi cười nói: “Hai người không cần đi.”

“Vì sao? Chẳng lẽ chúng ta đi không được?” Hiên Viên Dạ nghe vậy liền hơi nóng nảy, ánh mắt vẫn nhìn Huyền Phong.

“Muốn xuyên không cần phải có cơ duyên, bây giờ hai người có muốn qua cũng không được.” Huyền Phong giải thích.

“Vậy Loan Loan thì sao? Nàng còn có thể trở về không?”

“Có thể.” Huyền Phong gật đầu, “Tất cả là do vận mệnh an bài, tin ta, không lâu nữa bọn họ sẽ trở về thôi, việc các người cần làm bây giờ cũng chỉ có thể là chờ đợi.” Còn chuẩn bị chào đón sinh mệnh mới.

“Sẽ trở về sao?” Hiên Viên Dạ lẩm bẩm, vẫn không yên tâm lắm. Không nhìn thấy Loan Loan, cũng không được nghe thấy giọng nói của nàng, trong lòng vẫn sợ hãi. Lỡ như nàng không về thì sao?

“Nhất định sẽ trở về.” Huyền Phong cam đoan, “Ta lấy thân phận tể ti ra bảo đảm với các người.”

“Được.” Hiên Viên Dạ ngẩng đầu, mắt sáng rỡ, “Mặc kệ bao lâu, ta cũng sẽ chờ.” Chỉ cần nàng trở về.

Mặc kệ bao lâu, ta cũng sẽ chờ người, chủ tử.

Dạ Thần thầm nói trong lòng.

Hiện đại.

Long Đăng bang

“Ừnh!”

Hai bóng dáng xuất hiện trước sân, cả phòng đông nghịt người ai cũng hoảng hốt đến ngẩn người. Sau khi nhìn rõ hai người vừa đến là ai, mọi người đều kêu to hết cỡ: “Lão đại!”

Nghe được tiếng la quen thuộc, Lãnh Loan Loan và Lãnh Đình Dực sửng sốt một chút, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy huynh đệ trong bang. Chẳng lẽ bọn họ trở về rồi? Hai người hai mặt nhìn nhau.

“Lão đại, sao lão đại lại ăn mặc thế này?”

Vài huynh đệ trong bang tiến đến nâng hai người dậy, phát hiện Lãnh Đình Dực còn mặc một thân quần áo của cổ nhân, mà ở bên cạnh còn có một vị mỹ nữ cổ trang tuyệt sắc.

Lãnh Loan Loan ngẩng đầu liền thấy được nhiều ánh mắt kinh ngạc khó hiểu đang nhìn mình. Sờ sờ lên mặt, bây giờ mới nhớ mặt mũi mình không còn giống như lúc trước ở hiện đại nữa, chỉ sợ là bọn họ không nhận ra rồi.

“Lão đại, đã tìm được đại tiểu thư chưa?” Mọi người không đợi Lãnh Đình Dực mở miệng liền hỏi ngay, ánh mắt nhìn Lãnh Loan Loan đứng một bên, trong lòng tự hỏi cô gái này là ai đây?

Lãnh Loan Loan vừa về, đầu đau như búa bổ, bây giờ lại ồn ào thế này cảm thấy khó chịu vô cùng, nụ cười tắt đi, quát một tiếng: “Im miệng hết cho ta!”

Căn phòng đang ồn ào đột ngột yên tĩnh hẳn, mọi người kinh ngạc nhìn Lãnh Loan Loan, cô gái này giống đại tiểu thư của bọn họ quá đi.

Lãnh Loan Loan liếc mấy người đó một cái, sau đó quay sang người đang đứng một bên, kêu:

“Trương tẩu, tôi muốn tắm rửa, chuẩn bị nước ấm đi.”

“A, vâng...” Trương tẩu gật đầu, lập tức lại ngơ người nhìn. Không phải chứ, cô gái này là ai vậy? Sao lại biết mình chứ?

“Thất thần cái gì, còn không mau đi chuẩn bị.” Lãnh Loan Loan nhìn bà nói. Thật là nhớ chỗ này quá đi. Quay đầu cười với Lãnh Đình Dục: “Ba, con lên lầu trước đây, tiểu tử tổng bụng làm con khó chịu quá, tắm rửa xong con nghỉ ngơi một chút, mọi người không cần chờ con ăn cơm tối đâu.”

“Được rồi.” Lãnh Đình Dục gật đầu, ông cũng muốn mau đi thay quần áo thôi.

“Cô ấy gọi lão đại là ba?” Huynh đệ Giáp hoang mang nhìn huynh đệ Ất.

“Đúng vậy.” Huynh đệ Ất gật đầu.

“.....” Chúng huynh đệ khó hiểu nhìn nhau.

“Đây là Loan Loan, là đại tiểu thư của các người.” Lãnh Đình Dục thùng thảng nói một câu liền rời đi.

“Đại tiểu thư?”

Mọi người hoang mang nhìn nhau, giật mình há hốc miệng. Trong lòng ai cũng nghĩ:

Đại tiểu thư vừa phẫu thuật thẩm mỹ à?

266. Q.2 - Chương 147: Sinh Rồi

Bây giờ người có đang nhớ ta không?

Trong Long Đằng bang, Lãnh Loan Loan ôm bụng nằm trên ghế sofa, đôi mắt sáng ngời nhìn ánh dương bên ngoài cửa sổ. Bất tri bất giác đã trở lại hiện đại hơn bốn tháng, lúc đầu còn vui vẻ bây giờ không hiểu sao lại cảm thấy buồn buồn, cô bỗng nhiên thấy nhớ những người ở nơi đó.

“Tiểu thư, sữa đây.”

Trương tẩu đem sữa nóng đến, đối với gương mặt xa lạ này, bà vẫn có chút không quen. Tiểu thư bây giờ đẹp hơn trước kia nhiều nhưng hình như không già đi chút nào, lại đã mang thai rồi. Mọi người ai cũng đoán tới đoán lui lí do khuôn mặt của tiểu thư thay đổi, chẳng lẽ là phẫu thuật thẩm mỹ thật? Nhưng trước đây tiểu thư cũng rất được, phẫu thuật là chi đâu. Mà đứa bé trong bụng tiểu thư là con ai nữa chứ, có thấy cô ấy thân thiết với ai đâu?

“Được rồi, để đó đi.” Lãnh Loan Loan nói.

Trương tẩu đặt sữa xuống, xoay người xuống bếp định nấu cho Lãnh Loan Loan chén canh.

Lãnh Loan Loan sờ sờ bụng, tiểu tử kia chắc là đói bụng rồi, cười dịu dàng cầm cốc sữa uống hết.

“Aiii...”

Bỗng nhiên bụng đau dữ dội như nứt ra. Chẳng lẽ...?

“Trương tẩu, Trương tẩu...” Lãnh Loan Loan ôm bụng, gọi lớn.

“Tiểu thư, làm sao vậy?” Trương tẩu hoang mang chạy ra, trên tay còn cầm vá múc canh.

“Chắc là sắp sinh rồi, mau kêu người gọi xe đi bệnh viện.” Lãnh Loan Loan khó nhọc nói.

“Aaa, sinh rồi.” Trương tẩu vừa nghe cũng hoảng hốt, đặt vá trên tay xuống, vội vàng chạy ra ngoài kêu người.

“Tiểu thư sắp sinh rồi.”

“Tiểu thư sắp sinh?”

Mấy huynh đệ trong bang chạy vào, những người trước giờ quen gió tanh mưa máu như bọn họ vậy mà trong hoàn cảnh này cũng không biết là sao cho phải.

“Đứng đó làm gì? Chuẩn bị xe mau, đi bệnh viện.” Lãnh Loan Loan nhìn mấy người đang bối rối, bất đắc dĩ nói.

“À đúng rồi, tôi đi ngay đây.” Một người tóc vàng trẻ tuổi nhanh chân chạy ra ngoài.

“Anh, gọi điện thoại cho bố tôi đi.” Lãnh Loan Loan nói với một người khác.

“Đây.” Người đó cũng bối rối bấm điện thoại, “A, lão đại, lão đại, đại tiểu thư sắp sinh rồi, bọn tôi phải làm gì bây giờ?”

“Cái gì? Loan Loan sắp sinh?” Bên kia điện thoại, Lãnh Đình Dực nghe cũng hết hồn, “Các người mau đưa Loan Loan đến bệnh viện, gấp ở đó.”

“Vâng.” Cúp điện thoại.

“Đại tiểu thư, xe chuẩn bị rồi.” Người trẻ tuổi tóc vàng quay lại.

“Mau đi bệnh viện.” Lãnh Loan Loan vươn tay, mấy người đứng đó đỡ nàng đứng dậy, thật cẩn thận bước ra ngoài.

“Đợi với.” Trương tẩu chạy lên lầu dọn lấy mấy bộ quần áo và đồ dùng em bé xong liền đuổi theo.

Mười lăm phút sau, Lãnh Loan Loan bị đưa vào phòng sinh.

Cộp cộp...

Tiếng bước chân đều đều truyền đến, mọi người ngẩng đầu liền thấy Lãnh Đình Dực đến rồi, gương mặt lạnh lùng đầy vẻ lo lắng, trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

“Sao rồi?” Lãnh Đình Dực giữ hai cánh tay một người, lo lắng hỏi.

“Lão đại, đại tiểu thư đang ở bên trong.” Người trẻ tuổi tóc vàng trả lời.

Lãnh Đình Dực nghe liền quay người lại, trước mặt là hai chữ Phòng sinh màu đỏ, cửa đóng chặt.

“ Bao lâu rồi?” Lãnh Đình Dực hỏi, hai chân không kịp được đi qua đi lại

“Gần nửa tiếng rồi.” Trương tẩu đáp.

“Vậy sao còn chưa ra?” Lãnh Đình Dực nhíu mày, chẳng lẽ có gì xảy ra? Trước đây hắn từng nghe qua nhiều trường hợp vì khó sinh mà mất mạng nên lo lắng vô cùng, tới tới lui lui làm cho người ta nhìn đến chóng mặt nhưng lại không dám bảo hắn dừng lại.

Kim đồng hồ nhích từng chút một, ngay lúc Lãnh Đình Dực sắp nổi điên thì cửa phòng sinh mở ra, hai nữ y tá áo trắng đẩy xe đẩy bước ra.

“Ai là người nhà của Lãnh Loan Loan?” Một người hỏi.

“Tôi là cha của nó, xin hỏi con gái tôi có chuyện gì sao?” Lãnh Đình Dực hấp tấp chạy tới trước mặt hai y tá, mặt tràn đầy lo lắng.

Hai nữ y tá nhìn Lãnh Đình Dực trông có vẻ còn kiện tráng như vậy, không nghĩ đến đã làm ông ngoại con nít rồi.

“Chúc mừng, con gái của ông sinh đôi một nam một nữ.” Nói xong, hai y tá chỉ vào hai đứa trẻ nằm trong xe.

Lãnh Đình Dực nghe thì mừng như điên, haha, hai đứa bé hồng hồng đỏ đỏ, mắt nhắm nghiền, đáng yêu y hệt như lúc Loan Loan mới sinh vậy.

“Cháu ngoại ngoan.” Lãnh Đình Dực ôm một đứa, lông mày giãn ra, đôi mắt vốn sắc lạnh nay lại như đượm gió xuân, ấm áp vô cùng.

Trương tẩu cũng bế một đứa lên, Lãnh Đình Dực yêu thương nhìn hai đứa nhỏ, tự dưng cảm thấy mình cũng già rồi.

Những huynh đệ trong bang đưa Lãnh Loan Loan đến đây thấy lão đại biến thành một người ôn hoà dịu dàng thế này thì không tin nổi mà há hốc mồm. Người này có phải là lão đại không thể?

“Cô y tá, xin hỏi con gái của ta thế nào?” Lãnh Đình Dực không quên đứa con gái vất vả gần cả giờ của mình.

“Tiên sinh không cần lo lắng, Lsinh tiểu thư sẽ được đưa đến phòng bệnh ngay.”

“Vậy là tốt rồi.” Nghe thấy con gái cưng không có việc gì, Lãnh Đình Dực mới nhẹ nhõm thực sự.

Nửa tiếng sau, Lãnh Loan Loan nằm trên giường bệnh nhân.

“Loan Loan, mau nhìn hai đứa nhỏ nè.” Lãnh Đình Dực và Trương tẩu mỗi người ôm một đứa đến bên người Lãnh Loan Loan.

“Đáng ghét quá đi.” Đôi mắt sáng người nhìn hai đứa bé sơ sinh đang ngủ say sưa. Tuy rằng nàng từng làm bà đỡ cho Thu Tứ Dung, nhưng cảm giác mình sau khi sinh xong vẫn rất khác. Hai đứa nhỏ này là con của nàng và Hiên Viên Dạ. Thật là thần kỳ.

“Đứa nào vừa sinh đều nhìn như vậy.” Lãnh Đình Dực cười, “Khi con sinh ra cũng giống như thế này đó.” Khi đó hắn còn sợ mạnh tay quá sẽ bóp nát Loan Loan bé tí đó.

“Cha, người xem nên đặt tên cho hai đứa nó là gì?” Lãnh Loan Loan ngẩng đầu, nhìn Lãnh Đình Dực.

“Tên thì vẫn là nên để cho ba của chúng đặt đi.”

“Có thể sao?” Lãnh Loan Loan rũ mắt, bây giờ không biết người đó đang như thế nào?

“Loan Loan...” Lãnh Đình Dực nhìn nàng, có chút lo lắng.

“Con không sao, người không cần lo lắng.” Lãnh Loan Loan lắc đầu.

267. Q.2 - Chương 148: Đại Đoàn Tụ

Nửa năm sau

Gió nhẹ lay màn lụa màu trắng, vẽ trên không trung một đường cong xinh đẹp.

Lãnh Loan Loan mặc quần áo thoải mái, trên tay ôm một đứa bé, một đứa nằm trong nôi, vừa dùng đưa tay, miệng lại thì thầm bài đồng dao.

Kết...

Cửa mở, Lãnh Đình Dực bước vào, thấy Lãnh Loan Loan đang dỗ con ngủ thì bước chân chậm lại.

“Loan Loan, đưa hai bảo bối nhỏ cho bảo mẫu đi, vào phòng ba có chút chuyện.”

Lãnh Loan Loan thấy Lãnh Đình Dực có vẻ vội vàng, chắc là có chuyện quan trọng liền đưa đứa bé đang bế cho bảo mẫu đứng một bên, dặn dò bà ấy phải cẩn thận rồi mới theo Lãnh Đình Dực vào phòng làm việc.

Hai người ngồi xuống, Lãnh Đình Dực dựa lưng vào ghế da, đôi mắt thâm thúy nhìn con gái ngồi trên sofa, mở miệng hỏi:

“Loan Loan, nếu có cơ hội trở về bên cạnh Hiên Viên Dạ, con có muốn về không?”

Lãnh Loan Loan ngẩn ra. Ở hiện đại đã hơn một năm, không ngày nào nàng thôi nhớ mong Hiên Viên Dạ, nhất là khi nhìn hai đứa con của mình càng lớn càng giống cha của nó, nỗi nhớ trong nàng lại càng dữ dội hơn.

“Ý ba là con có thể về đó sao?” Lãnh Loan Loan nhìn Lãnh Đình Dực, âm thanh mang theo chờ mong. Nàng muốn trở về, tên hoàng thượng đó hẳn là đang rất lo lắng, không biết gầy đi nhiều không, hẳn lúc nào cũng không biết tự chăm sóc bản thân.

Sau khi trở về hiện đại, Lãnh Đình Dực cảm giác được con gái mình tuy đang ở đây, nhưng tâm trí có lẽ vĩnh viễn ở lại Thiên Diệu hoàng triều kia. Là một người cha, chỉ cần con gái hạnh phúc thì hẳn còn cần gì hơn nữa. Từ sau khi hai đứa cháu ngoại ra đời, hẳn luôn cho người tìm cách trở về cổ đại. May mắn thay Đế Duyên sư phụ, người trước đây đã đưa hắn đến Thiên Diệu tìm Loan Loan, đã trở về sau mấy năm đi đó đi đây.

“Phải, Đế Duyên đại sư, người giúp ta tìm con, đã đưa cho ta cái này.” Lãnh Đình Dực vừa nói vừa mở ngăn kéo lấy ra một cái hộp gỗ màu đỏ, bên trong là một khối ngọc bội trong suốt.

Lãnh Loan Loan nhìn thấy liền sửng sốt:

“Đây không phải là ngọc bội của con sao?” Là của Hiên Viên Dạ cho nàng.

“Đúng vậy.” Lãnh Đình Dực gật đầu, “Đế Duyên đại sư nói, miếng ngọc bội này đến đây là để dẫn đường.”

Lãnh Loan Loan cầm lấy khối ngọc, cái này có thể giúp nàng trở về sao?

“Loan Loan, con thật sự muốn quay về đó sao? Nếu thật sự muốn đi thì mười hai giờ đêm nay, đường hầm thời gian sẽ mở.”

“Con muốn trở về.” Lãnh Loan Loan kiên định trả lời, “Ba, theo con đến đó đi.” Cha của nàng ở đây trừ những người trong bang ra thì không có ai khác là thân nhân, không bằng trở về cùng nàng, người một nhà bên nhau.

“Ba...” Lãnh Đình Dực chần chờ.

“Ba, chẳng lẽ ba không muốn ở cùng bọn con hay sao? Không muốn nhìn cháu ngoại của ba lớn lên từng ngày sao?” Đôi mắt mang theo khẩn cầu.

“Được rồi, ba về cùng các con.” Lãnh Đình Dực gật đầu, hẳn tất nhiên không muốn rời xa con gái và cháu ngoại của hắn rồi, hắn còn muốn nhìn chúng lớn lên, trưởng thành mà.

“Tốt quá.” Lãnh Loan Loan cười nói, “Con đi chuẩn bị trước đã.”

“Được rồi.”

Đêm lạnh như nước, trăng tròn treo cao.

U cốc, Hiên Viên Dạ và Dạ Thần đứng trước biển hoa anh túc, mắt nhìn khoảng không vô định trước mắt, chờ đợi kỳ tích mà Huyền Phong nói đến xảy ra. Gió đêm lướt qua cành cây đung đưa, dưới ánh trăng vàng vạc kia, khuôn mặt hai người càng thêm sáng ngời.

Đúng vời thời khắc chuyển ngày, trăng tròn trên cao trốn vào sau lớp mây dày, cả u cốc tối đen như mực, lát sau, một tia chớp cắt ngang bầu trời, soi rõ màn đêm.

Hiên Viên Dạ và Dạ Thần nhìn nhau, tim không khỏi nảy lên một nhịp. Là Loan Loan về sao? Hai tay nắm chặt vào nhau, móng tay găm vào lòng bàn tay đến mức có vết bầm, vậy mà cả hai lại như không có cảm giác gì. Một mắt tím một mắt đen nhìn chăm chăm vào nơi ngày đó loan Loan biến mất, uỳnh một tiếng sấm vang trời trong đêm yên tĩnh thật làm cho ngơ ngác ta sợ hãi.

Lại một tia chớp, ánh sáng trắng toả ra chiếu cả u cốc sáng như ban ngày, hai người đưa tay che mắt, khi luồng sáng không còn, nhìn lại hướng đó, kia không phải là Loan Loan mà họ ngày đêm mong nhớ sao?

“Loan Loan...”

“Chủ tử...”

Hai người trăm miệng một lời, nhìn nữ tử đang cười kia, hơn một năm không gặp, nàng hình như hơi đầy đã hơn trước.

“Này, ta bảo hai người các người, mau lại đây phụ một tay.” Lãnh Đình Dực gọi to.

Quay đầu lại, cả hai đều ngây người, trên tay Lãnh Đình Dực ôm hay đứa trẻ, đôi mắt cả hai đều sáng lấp lánh nhìn bọn hắn chăm chăm.

“Loan loan, đây là?” Hiên Viên Dạ nhìn đứa bé trai giống mình như đúc, choáng váng.

“Ngốc, đây là con chúng ta.” Lãnh Loan Loan ôm đứa bé gái, liếc Hiên Viên Dạ một cái. Có trời mới biết nàng bây giờ kích động đến thế nào, nàng trở lại rồi, nàng đang đứng cạnh Hiên Viên Dạ đây, nhưng sao hắn có vẻ gầy đi, còn Thần nữa, hắn cũng gầy quá.

“Con chúng ta?” Hiên Viên Dạ nhìn hai đứa trẻ, vừa bất ngờ vừa kinh ngạc, lại không giấu nổi vui mừng, “Loan Loan, nàng sinh cho ta một trai một gái.”

“Biết rồi, còn không mau bế con đi.” Lãnh Loan Loan cười nói với Hiên Viên Dạ.

Hiên Viên Dạ lấy lại tinh thần, chạy qua ôm một đứa vào lòng, đôi mắt thâm thúy long lánh như sắp khóc.

“Chủ tử, ta có thể ôm không?” Dạ Thần nhìn đứa nhỏ giống Lãnh Loan Loan đang được nàng ôm vào lòng. Có thể gặp lại Loan Loan hẳn thật sự mừng như điên, lần này cho dù có xảy ra chuyện gì, hắn cũng sẽ không rời xa nàng.

“Được.” Lãnh Loan Loan nhìn đôi mắt tím dịu dàng của Dạ Thần, đưa em bé cho hắn.

Dạ Thần nở một nụ cười với bé gái nhỏ, thật là đáng yêu quá. Đây chính là con của người hắn yêu nhất, vậy nên hắn sẽ xem cả hai như con của mình, cùng nhìn bọn nó lớn lên, cùng Loan Loan già đi...

“Bảo bối đồ đệ, người trở lại rồi.” Tô Viễn Hành dẫn những người khác vội vàng chạy tới, vẻ mặt vui mừng.

Lãnh Loan Loan nhìn qua Tô Viễn Hành, Tàn Nhất, Phong Triệt, Phong Triết, Phong Dự, Phong Tồn, Dạ Hồn, Dạ Mị, Lãnh Dịch U, cuối cùng dừng lại trên người Lãnh Bùi Viễn, môi anh đào khẽ mở: “Tướng quân phụ thân, Loan Loan về rồi.”

Lãnh Bùi Viễn nhìn nàng, đôi mắt đậm mực lần đầu tiên ướt.

“Trở về là tốt rồi.”

Ánh trăng sáng tỏ, gió khẽ đưa y bào, mọi người nhìn nhau, cùng nở nụ cười..

“Muội muội, ta muốn bế cháu gái của ta.” Lãnh Dịch U nhìn Hiên Viên Dạ và Dạ Thần đang bế hai đứa nhỏ, mắt sáng lên.

“Chủ tử, chúng ta cũng muốn.” Phong Triệt bốn thiếu niên cũng thôi lạnh lùng, chạy về phía hai đứa bé.

“Không được tranh với ta.” Lãnh Dịch U trừng mắt nhìn bốn thiếu niên, thân thủ ngăn bọn họ lại.

“Vì sao lại không thể?”

“.....”

Gió phiêu đảng nhìn mọi người nói nói cười cười, Lãnh loan Loan cũng không kìm nổi nhấc khoé miệng, như sen hồng nở rộ, xinh đẹp rực rỡ.

Phóng mắt lên trời nhìn ánh trăng sáng tỏ, tương lai trước mắt sẽ thật sự hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chin-tuoi-tieu-yeu-hau>